

Yên Thủy Tĩnh

Con gái

Webtruyen.com

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Vụ Án 1 Lãnh Đạm Sát Cơ (1) (Sát Nhân Lạnh Lùng)

Thành phố D, tại khu ẩm thực thương mại, một thanh niên cao gầy, mặc cả thân áo đen lười biếng lê bước chân dạo trên đường phố. Tuy thời tiết bây giờ đã sớm là đầu xuân, nhưng gió xuân tháng 3 vẫn không có gì gọi là ấm áp, đập vào mặt người vẫn có mấy phần lạnh đến thấu xương... Quả thật, thành phố nhiều gió như vậy đôi khi khiến người ta cảm thấy phiền toái, nhưng hiển nhiên, nó cũng chẳng thể quấy nhiễu nổi Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường chính là tên thanh niên áo đen vừa nói, ở đây, chẳng ai biết đến hắn, tuy con người hắn nhìn qua cũng không phách lối, nhưng vô luận ở thanh thiên bạch nhật hay nơi làm việc, Bạch Ngọc Đường đều có thể dễ dàng đem mình hòa nhập vào, hưởng gì hiện tại chỉ là nơi đường phố tịch mịch ban đêm. Dùng lời của hắn mà nói thì, hắn vĩnh viễn sẽ không thoát khỏi nhịp điệu của thành phố này, hắn và nó, vĩnh viễn hòa hợp như vậy. Hắn yêu thành phố này, bất quá, từ lúc Bạch Ngọc Đường nói những lời đó, đã sớm trải qua hai năm, hai năm, lại có thể sửa đổi rất nhiều chuyện. Năm ấy, người nghe Bạch Ngọc Đường nói chuyện đã chết, mà hắn cũng đã sớm quên mất, cái gì gọi là yêu, bất kể đối với thành phố, hay bất kỳ người nào khác.

Giữa quảng trường có một cái đồng hồ lớn, hiện tại đang gõ quá mười một giờ. Bạch Ngọc Đường ngẩng đầu lên nhìn đồng hồ một lúc lâu, khóe miệng hơi ngoắc ngoắc, lộ ra một nụ cười bất cần đời, cho hai tay vào túi, anh chậm rãi quay người về hướng mình muốn đến, là một quầy rượu nơi cung cấp chồn tiêu khiến cho anh vài tháng gần đây.

Quầy rượu to, bật nhạc lớn đến mức thùng màng nhĩ, trên sàn nhảy toàn là nam nam nữ nữ điên cuồng uốn éo cơ thể, rượu bia, nước hoa, khói thuốc, còn có thêm vài mùi không rõ cuộn vào nhau, khiến Bạch Ngọc Đường ngửi trúng phải cau mày. Anh thật ra cũng chẳng thích thú gì chỗ này, thậm chí, còn có chút ghét, dĩ nhiên, cũng chẳng phải vì thích mới đến.

“Bạch thiếu, hôm nay đến trễ!” đứng cạnh quầy Bar, chủ quán Tony cười hì hì vẫy tay với Bạch Ngọc Đường .

Bạch Ngọc Đường nhú mày nhìn cậu, khoi khoi khóe miệng, cười như không cười, nói, “Cậu thật nghĩ rằng tôi sẽ đi Club khi đang làm việc sao?”

Tony hề hề cười theo, tiện lấy lòng, “Dĩ nhiên là không rồi, công việc của cảnh sát các ngài, bọn tôi làm sao dám so sánh.”

Cũng may có tiếng nhạc âm ỹ che bớt, bằng không những lời này nói ra chẳng biết sẽ khiến bao nhiêu người chú ý đến đây, Bạch Ngọc Đường cười lạnh , liếc mắt lên sàn nhảy nhìn đám nữ tử tinh thần mê muội không rõ ràng, “Tôi không quan đến chuyện làm ăn kiếm tiền của chủ quán cậu, có điều không được dính đến những thứ thương thiên hại lý.”

“Làm sao có thể, nếu bọn tôi thật sự làm ăn thất đức, cũng không dám để ngài đây ra vào hàng ngày đâu” cậu cười đưa qua một ly bia lớn, tiến gần tới phía Bạch Ngọc Đường , hạ giọng nói, “Toàn là đám nhóc ở đại học gần đây lén trốn ra ngoài, yên tâm đi, có người trông chừng cả, không sợ có gì mất mát.”

Bạch Ngọc Đường nâng mắt nhìn chăm chăm Tony hồi lâu, tới khi cậu dựng hết cả lông mày khẽ mỉm cười, uống một hơi cạn sạch ly bia lớn. Nâng tay lau đi vài giọt chảy bên mép, Bạch Ngọc Đường vừa định mở miệng nói thêm gì đó, đột nhiên cảm thấy điện thoại bên hông rung rung.

Anh chau mày, lấy điện thoại ra, trên màn hình lúc này hiện lên một cái tên làm anh cảm thấy ngán ngấm.

Đáng ghét, đã nửa đêm rồi, mỗi lần người này gọi tới bảo đảm chẳng có việc gì hay ho.

Ném xuống một tờ bạc, Bạch Ngọc Đường cầm điện thoại vội vã đi khỏi quầy rượu, bên kia điện thoại một giọng nói truyền tới, anh tận lực giữ nguyên vẻ mặt lạnh lùng, cho đến cuối cùng mới trả lời một câu, “Biết”

Tắt điện thoại, phất tay gọi taxi, sau khi nói cho tài xế địa điểm vừa được thông báo, Bạch Ngọc Đường ngồi ở ghế sau bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần, vừa rồi trong điện thoại lời của đội trưởng Bao Chứng lại lần nữa vang lên trong đầu. Khoảng hai tiếng trước, tại khu nhà kho bỏ hoang ở ngoại ô phát hiện ra một cỗ thi thể đàn ông, sau đó cảnh sát địa phương liền báo cho tổng cục, không tới một canh giờ bọn họ liền quyết định tra án, chính thức giao vụ án này cho tổ điều tra trọng án của Bạch Ngọc Đường xử lý.

Tổ điều tra trọng án hồi trước là một khoa chuyên điều tra những vụ trọng án ở thành phố D, ba năm trước do thị trường mở lời đề nghị, cục Quản lý đã tài trợ cho thành lập một cơ quan điều tra độc lập. Bình thường, nếu không phải đại án cực kỳ khó giải quyết, cũng chẳng buồn kinh động đến cái tổ này. Mà Bạch Ngọc Đường từ khi bị điều đến cái tổ này một năm trước, cũng thực sự trải qua một đoạn thời gian lúc bận thì cực bận, còn lúc rảnh rồi thì rảnh rồi muốn điên. Mà hôm nay, đích thực là lúc kết thúc thời gian nhàn nhã của anh.

Trong lúc Bạch Ngọc Đường còn đang mơ mơ màng màng suy nghĩ thì xe đã dừng hẳn, không chờ tài xế mở miệng nói chuyện, Bạch Ngọc Đường liền mở mắt, giơ tay lên xoa xoa cái trán, sau đó đưa qua một tờ tiền, “Vất vả cho anh, bây giờ lập tức trở về, chỗ này cũng không tiện tìm khách”

Chẳng đợi tài xế trả lời, Bạch Ngọc Đường đã đẩy cửa xuống xe, để không khí lạnh lẽo làm bản thân thanh tịnh, mới cất bước đi vào tòa kiến trúc đen như mực ở phía trước.

Hiện trường đã có rất nhiều người, hầu như toàn bộ người của tổ trọng án đều ở đây, Dĩ nhiên Bạch Ngọc Đường là người đến trễ nhất. Bao Chứng đang ở cùng một viên cảnh sát khu vực chẳng biết nói chuyện gì, Công Tôn Sách ở trong kho hàng vừa đi vừa quan sát chung quanh, Trương Long Triệu Hồ bốn người bọn họ cũng đang ở đây mà vội vàng, hẳn là vừa bị phân nhiệm vụ, ngoài Bao Chứng khi thấy Bạch Ngọc Đường vào thì nhẹ nhàng gạt đầu một cái ra, chẳng còn ai thềm quan tâm tới hắn. Bạch Ngọc Đường cũng không buồn, mà một mình từ từ tiến đến trung tâm kho hàng, nơi đó có một thi thể đang co rút nằm, mà bên cạnh thi thể, còn một người trẻ tuổi gầy gò đang đứng.

Người đó đưa lưng về phía Bạch Ngọc Đường, vóc người cao gầy, mặc quần Jean cùng áo khoác đơn giản, Trên vai khoác túi đựng máy vi tính nam màu nâu. Mặc dù chỉ nhìn thấy dáng lưng, nhưng Bạch Ngọc Đường cũng có thể khẳng định, anh không biết người này, mà thông thường những người có thể xuất hiện ở hiện trường, đáng lẽ không thể là người anh không biết mới đúng. Cho nên, Bạch Ngọc Đường nhăn mày, vừa định mở miệng nói chuyện, người trẻ tuổi trước mắt đột nhiên quay người lại.

Một cái xoay người, vừa lúc để cho hai người đồng thời nhìn thấy ánh mắt của đối phương, sau đó đồng thời sửng sốt.

Thanh niên này dáng dấp rất tốt, tư tư văn văn, cả người toát ra khí chất chính trực, trong sáng, là loại bề ngoài khiến Bạch Ngọc Đường nhìn qua thì sinh ra một loại cảm giác thân thiết, theo như người bình thường nói, đích thị là một đứa bé ngoan. Bạch Ngọc Đường khó tránh được đối với thanh niên xa lạ lộ ra một nụ cười nhạt, đang muốn mở miệng nói vài lời, đột nhiên cảm thấy, dưới tình huống này mà đi tự giới thiệu mình thì có chút quý dị.

“Ngọc Đường, tôi giới thiệu cho các người một cái.”

Lúc này, người giải vây tới. Bao Chứng đi tới giữa hai người, vỗ vai người trẻ tuổi, nhìn Bạch Ngọc Đường cười nói, “Cậu ấy gọi Triển Chiêu, là học trò chân truyền của một người bạn cũ, tiến sĩ tâm lý của đại học A. Vừa nãy chúng ta đang cùng nhau ăn cơm, trên đường đi có nghe tôi nói qua về vụ án, cậu ta liền bảo cũng muốn đến xem qua một chút, nên tôi mới mang cậu nhóc đến đây.”

“Triển Chiêu , đây chính là Bạch Ngọc Đường mà tôi nhắc với cậu, là sĩ quan ưu tú nhất trong tổ trọng án của tôi”

Bao Chứng giới thiệu xong, Bạch Ngọc Đường cũng không hề lên tiếng, trên mặt có ý không vui.

Triển Chiêu thân thiện hơn, chủ động đưa tay ra , đối Bạch Ngọc Đường cười nói ,

“Xin chào, đội trưởng Bao cũng thường nhắc tới anh.”

Đối mặt thái độ thân mật của Triển Chiêu , Bạch Ngọc Đường lại chẳng chịu phối hợp, khiến không khí đột nhiên trở nên lúng túng.

Khẽ cau mày, Triển Chiêu có chút ngượng ngùng thu tay về, khổ sở nhìn Bạch Ngọc Đường .

“Xem qua một chút ?”

Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng bĩu môi, ánh mắt quét qua thi thể cứng ngắc đã lâu trên nền đất, liền trở về mặt của Triển Chiêu, cười lạnh.

“Nói vậy, cậu đã nhìn ra cái gì rồi, tiến sĩ Triển?”

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Vụ Án 1- Lãnh Đạm Sát Cơ (2)

Nghi vấn của Bạch Ngọc Đường mặc dù chẳng có gì gọi là khách khí, nhưng lại là nghi vấn của rất nhiều người, mà ngay lúc anh nói ra những lời ấy, trong nháy mắt Triển Chiêu cảm nhận được vô số ánh mắt đánh về phía cậu. Lòng mi khẽ run, đưa mắt nhìn xung quanh, quả nhiên, có tới cả đồng vị cảnh sát trẻ nhìn về hướng này, có người là liếc trộm, cũng có người công khai nhìn thẳng. Triển Chiêu hơi cười cười, thu hồi ánh mắt, cố định trên mặt Bạch Ngọc Đường .

Tuy trên khuôn mặt tuần tú lạnh lùng đó không thể hiện một chút dao động, nhưng Triển Chiêu biết , vị cảnh sát trẻ nhìn sơ qua đã thấy rất thông minh này không thích cậu, hay có thể nói, anh ta không thích động cơ của mình mới đúng. Cũng không sai đi, dù sao trong tình trạng tra án nghiêm túc như thế này, cậu chính xác là người ngoài. Mà đã là người ngoài, thì vô luận do tò mò, hay bất cứ lý do nào khác, chỉ cần tùy tiện tới “xem một chút” đã là một loại hành động khiến người ta cảm thấy chán ghét. Nếu Bạch Ngọc Đường đối với chuyện này còn có thể bày tỏ hoan nghênh, Triển Chiêu liền cảm thấy đối phương không đủ chuyên nghiệp.

Dĩ nhiên, Bạch Ngọc Đường không thể nhìn thấu suy nghĩ của Triển Chiêu, mặc dù anh không ghét cậu, nhưng lại đúng như Triển Chiêu đoán, anh không thích động cơ của cậu lắm. Vì vậy mới có chuyện anh không nói không rằng, vô biểu hiện đứng trước mặt Triển Chiêu, nhìn chăm chăm vào mắt đối phương, chờ Triển Chiêu trả lời. Nói thật, theo nhận định của anh, thật không thể nói Triển Chiêu là cái gì gọi là.... tiến sĩ? Nhìn khuôn mặt lớn lên còn búng ra sữa, cứ xem như đọc được nhiều sách thì thế nào?

Chuyện bọn họ đang đối mặt bây giờ cũng chẳng phải vài ba cái đề tài trên giấy của trường, mà là một vụ giết người thực sự. Mà nói, đối với chuyện Triển Chiêu đứng bên cạnh thi thể nửa ngày còn chưa ỏi ra, Bạch Ngọc Đường cũng có một chút ngoài ý muốn khâm phục cậu.

Triển Chiêu không để Bạch Ngọc Đường chờ quá lâu, cậu sửa lại suy nghĩ của mình một chút, sau đó dùng cách nói có chút vội vàng để thuật lại những gì mình phát hiện.

“Căn cứ vào bước đầu phán đoán của tôi, nơi này không phải chỗ đầu tiên, nói cách khác đây chỉ là một địa điểm, không phải hiện trường án mạng.”

Mới nghe xong lời thứ nhất, Bạch Ngọc Đường đã nhin không được muốn cắt lời, vì anh còn muốn hỏi Triển Chiêu một chút, làm thế nào mà cậu đoán được nơi này không phải chỗ đầu tiên, có cơ sở hay là đoán bừa đoán đại. Thế nhưng Bao Chứng lại giơ tay ra dấu bắt anh câm miệng, anh nhú mày, kiên nhẫn nghe Triển Chiêu nói tiếp .

“Bây giờ còn chưa nghiệm thi, nên không thể lấy được quá nhiều thông tin về thủ phạm. Nhưng nếu xét theo quan điểm vì sao thủ phạm đem thi thể vứt ở chỗ này.” nhìn xung quanh bốn phía trống trải của kho hàng, Triển Chiêu nhẹ nhàng hạ mi, “thì hiển nhiên, địa điểm vứt xác đã sớm được chọn, chứ không phải do hăn tùy ý vứt bỏ tử thi. Vừa rồi, bọn tôi từ bên trong thành phố chạy xe đến đây, tốn không tới ba mươi phút, hăn lại ném thi thể trong một kho hàng ở ngoại ô không xa, cũng không thềm che giấu. Tức là hăn không sợ bị phát hiện, thậm chí còn hy vọng bị người ta phát hiện. Theo phân tích hình tượng trong tâm lý học, loại hầu hết đều là loại giết người để khoa trương, hung thủ thường sẽ là phái nam, từ 15 – 35 tuổi.

“Khoa trương?” theo thanh âm lên xuống của Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường từ vẻ mặt lạnh lùng đã trở thành nghi hoặc, đợi đến Triển Chiêu nói xong, anh đã cau mày nhìn chăm chăm khuôn mặt trắng nõn của đối

phương mà hỏi , “Cậu nói hẳn đem thi thể ném ở chỗ này vì muốn Khoa trường? Khoa trường cái gì?”

Triển Chiêu lắc đầu một cái, giải thích , “Dùng từ khoa trường có chút không thích hợp, thật ra thứ hẳn muốn khoe cũng không phải là thi thể. Phải nói hẳn là muốn thông qua chuyện giết người mà nhả nhủ cho công chúng, ngoài ra còn muốn người khác sẽ tuyên truyền khắp nơi. Người như thế, thông thường đều nghĩ hẳn giết người không phải vì mình, mà là vì mọi người, giống như những đại hiệp của Trung quốc thời xưa thay trời hành đạo giết cường tặc, cướp của người giàu chia cho người nghèo.”

“Cái này ——” Bạch Ngọc Đường hơi ngăn người, nhìn chăm chăm vào mặt Triển Chiêu, thật muốn nói một câu , này cũng quá lỗ thiệt nha.

Mà anh còn chưa nói ra, Triệu Hổ đứng bên đã phụt cười trước, hơi chề cười suy đoán của Triển Chiêu.

Triển Chiêu cũng cảm thấy vừa rồi mình nhắc đến đại hiệp này nọ có hơi khoa trương thật, nên mới nhẹ nhàng nhún vai một cái , “Hình tượng tâm lý học chẳng qua cũng chỉ là một cách điều tra, cũng không thể dùng để định án, càng không thể dùng làm chứng cứ đàng hoàng, cho nên những lời vừa nãy cũng chỉ là suy đoán mà thôi, hy vọng không làm cản trở việc phá án của mọi người”

“Yên tâm, không có chuyện đó.” Bạch Ngọc Đường liếc Triển Chiêu rồi thờ ơ cười cười, “Được rồi cậu nhóc, cậu đi nghỉ ngơi đi, ba cái công việc ghê rợn này cứ giao cho những người chuyên nghiệp bọn tôi làm là được”

Cậu nhóc? Hai chữ này làm Triển Chiêu hung hăng nhú mày một cái, còn đang muốn mở miệng phản bác , lại thấy Bạch Ngọc Đường ngồi xuống sát cỗ thi thể kia cẩn thận tra xét.

Triển Chiêu bị bỏ rơi, miệng há ra định nói, cuối cùng vẫn ngậm lại, nghe lời lui sang một bên. Bao Chứng vỗ vai Triển Chiêu, thấp giọng cười

nói , “Không cần để ý, tính khí của tên nhóc Bạch Ngọc Đường lúc nào cũng vậy.”

Triển Chiêu cũng cười , “Không liên can tới đội trưởng Bao, hiện giờ trong nước ta, nghiên cứu tâm lý học tội phạm vẫn còn tụt hậu, huống chi trong mắt người bình thường, tâm lý học còn quá mức hư vô mờ mịt, không tin được cũng là chuyện dĩ nhiên.”

“Triển Chiêu, hôm nay tôi cho cậu đi chung, chính là muốn nghe phán đoán chuyên nghiệp của cậu, cho nên, xem như bọn chúng không tin, tôi cũng không xem thường cách nhìn nhận này. Vì vậy nếu cậu có ý kiến gì cứ lớn gan lớn mật nói hết ra, chuyện phá án vốn là chuyện mò kim đáy biển , chỉ cần có cơ sở, tất cả ý kiến đều là trọng yếu.”

Triển Chiêu gật đầu một cái , sau đó cúi đầu nghiêm túc suy nghĩ, rồi mới ngẩng đầu lên đối Bao Chứng cười cười, “Muốn viết ra một bản chính xác, nhất định phải có được nhiều tài liệu hơn. Báo cáo nghiệm thi, tài liệu thống nhất vụ án hiện tại, tài liệu điều tra bối cảnh nạn nhân, vân vân.... ”

“Những cái này cậu không cần lo lắng, chỉ cần cậu chịu giúp một tay, tôi sẽ cung cấp cho cậu”

Nghe được những lời này của Bao Chứng, Triển Chiêu mỉm cười gật đầu một cái, vừa định mở miệng, đột nhiên nghe được một giọng trầm thấp thét lên be bé, “Đáng chết!”

Hơ? Triển Chiêu sửng sốt, Bao Chứng cũng sửng sốt , tôi rất ít khi nghe được tiếng Công Tôn Sách la lên như thế này.

“Công Tôn, thế nào? ”

Bởi vì hôm nay tan việc tương đối trễ, Công Tôn Sách còn chưa kịp về nhà thay quần áo đã trực tiếp chạy tới hiện trường, vì vậy mới phiền não kéo cái cà vạt còn đang thắt trên cổ, cau mày nhìn chăm chú vào Triển

Chiêu, “Triển Chiêu, chính cậu mới nói, tên khốn kia giết người là vì khoa trường, đúng không? ”

Triển Chiêu chờ ra, gật đầu một cái .

“Nói vậy, cái thứ quỷ này cũng là một phần khoa trường của hãn nhĩ?” vừa nói, Công Tôn Sách vừa giơ tay lên, chỉ vách tường đối diện.

Triển Chiêu lập tức bước tới, theo hướng ngón tay Công Tôn Sách chỉ, nhìn lên tường “Đây là ——”

Thanh âm của Công Tôn Sách đã sớm hấp dẫn sự chú ý của những người ở trong kho hàng, tất cả, bao gồm Bạch Ngọc Đường đều chạy đến phía trước bức tường nọ.

Công Tôn Sách nhìn chăm chăm vào chỗ góc tường kín đáo, luồng ánh sáng yếu ớt kia như một tinh cầu mờ ảo, cũng giống hệt ánh mắt vẫn đục đầy tội ác của kẻ giết người.

“Bất kể mục đích của hãn là cái gì, tóm lại bây giờ, hãn đang quan sát chúng ta.”

Phía sau ánh sáng nhàn nhạt kia, chính là một loại máy quay phim đã bị trộn lẫn với đất đá, mà ở bên kia máy quay phim, được kết nối với một màn ảnh lớn, trên màn ảnh, chính là những khuôn mặt được phóng đại ra của toàn bộ thành viên tổ trọng án.

Đối diện với màn hình điện tử, một đám người đứng trong bóng tối cũng hít một hơi thật sâu.

Không lẽ đúng như cậu nhóc kia nói, hãn là muốn khoa trường sao?

Tiếng hít thở lại dồn dập thêm mấy phần, khoa trường? Không, không thể nào. Nhưng cậu nhóc đó nói có chút không sai, hãn thật sự muốn thông

báo cho mọi người biết, hẳn, chính là đại hiệp bảo vệ chính nghĩa.

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Vụ Án 1 – Lãnh Đạm Sát Cơ (3)

Một đêm này lại thức trắng, tổ trọng án sau khi khám xét xong hiện trường, trở về đồn cảnh sát, liền bỏ cả đêm phân tích vụ án, nghiên cứu tài liệu, nghiệm thi, điều tra máy thu hình và mạng lưới được kết nối với nó, tóm lại là đại sự ngốn ngang. Chờ đến khi đội trưởng Bao giờ tay cho mọi người về nhà nghỉ ngơi thì trời cũng sáng bảnh rồi. Trương Long Triệu Hồ bốn người họ ngoan ngoãn nghe lời, đội trưởng ra lệnh một phát là biến ngay. Công Tôn Sách lại cau mày nhìn chăm chăm vào màn hình vi tính, một chút ý định nghỉ ngơi đều không có. Bao Chứng hiểu rõ tính tình của anh, cũng không mở miệng khuyên, chỉ xoay người qua phòng nước thay cà phê cho Công Tôn.

Lúc Bao Chứng bưng ly tiến vào phòng nước, nhắc mắt liền thấy Bạch Ngọc Đường, mà trong tay Bạch Ngọc Đường cũng đang bưng một ly. Ly sứ màu trắng, miệng ly không nhỏ nhưng chạm khắc tinh xảo, Bao Chứng cũng không am hiểu mấy cái dụng cụ thưởng trà cao cấp lắm, chỉ nhìn ra được ly này đắt giá mà thôi. Nhìn cái ly bốc khói nghi ngút, Bao Chứng không khỏi nhíu mày một cái, “Tôi nhớ cậu không thích ăn ngọt.”

Chân mày Bạch Ngọc Đường giật giật, lại lộ ra vẻ mặt cười như không cười, nhìn Bao Chứng một cái đáp, “Lần trước cùng Công Tôn Sách tới chỗ kia, bỏ quá nhiều sữa tươi, vị không ngon, nên tôi bỏ thêm trà để đổi vị.”

Thấy Bao Chứng càng lúc càng không hiểu gì, Bạch Ngọc Đường mới nhìn về phía phòng làm việc sau lưng Bao Chứng, thấp giọng nói, “Nhìn

qua mới khoảng 20, chỉ là một thằng nhóc, vậy mà phải phụ chúng ta làm cả đêm.”

Bạch Ngọc Đường còn chưa nói xong, mặt Bao Chứng liền hiện ra nụ cười, híp mắt vỗ vai Bạch Ngọc Đường , vừa lấy mấy bịch cà phê trong tủ, vừa hướng Bạch Ngọc Đường nói, “Triển Chiêu năm nay hai mươi hai tuổi, mặc dù cậu nhóc còn rất trẻ, nhưng cậu không nên xem thường hẳn. Tôi có dự cảm, nếu lần này có cậu ta giúp một tay, chúng ta sẽ bớt được rất nhiều công sức.”

“Thật không đây?” Bạch Ngọc Đường bình thản nói, không lộ ra chút cảm giác gì.

“Tôi biết nói khơi khơi thế này bảo đảm thằng nhóc cậu sẽ không tin, vậy chúng ta đi xem đi.” pha xong cà phê, Bao Chứng lại nhìn Bạch Ngọc Đường , ánh mắt đột nhiên nghiêm nghị lên, “Triển Chiêu cũng không phải người thuộc tổ trọng an, cậu ấy là do tôi mời đến, mặc kệ cậu đối với cậu ấy có ý kiến gì hay không, cũng phải để ý một chút đến tâm tình của người ta. Dù sao, cậu ta cũng tới để giúp đỡ mà, đúng không?”

Bạch Ngọc Đường như nghĩ ra gì đó, đột nhiên cười, “Được, xem như giữ mặt mũi cho anh.”

“Một lời đã định?” Bao Chứng chăm chú nhìn ánh mắt có chút tiểu ý của Bạch Ngọc Đường hỏi .

“Đừng nghiêm túc như thế được không?” Bạch Ngọc Đường bĩu môi, “Anh sợ tôi khi dễ thằng nhóc chắc?”

“Chứ gì nữa.” Bao Chứng cười, “Dù sao, trong thời gian tới tôi cũng định để cậu mang theo cậu ta, nếu không bắt cậu cam kết, tôi làm sao dám yên tâm để cậu mang cậu ta tới nơi tôi không thấy chứ. Vạn nhất hù chạy khách của tôi, làm vụ án rơi vào ngõ cụt thì sao, cho nên phải bắt cậu đáp

ứng trước. Bây giờ xem như tôi lấy được cam kết của cậu, cậu cũng đừng để tôi thất vọng à.”

“Hả?” Nhìn Bao Chứng mặt tươi cười, thản nhiên xoay người rời đi, đầu óc thông minh bén nhạy của Bạch Ngọc Đường , khó có chút ngờ ngẩn. Giống như mới bị đờ não xong, vừa rồi, không lẽ ý của tên mặt đen này là bắt mình kiêm thêm chức bảo mẫu sao?

Quay đầu trở lại, nhìn cái người đang ngồi trên ghế, mặc dù có vẻ gầy gò đơn bạc, lại cao ngất bóng lưng, Bạch Ngọc Đường có chút khố sở. Chỉ một chốc, vẻ mặt khố sở lại được thay thế bởi nụ cười, bước tới bên cạnh bàn làm việc, đem sữa nóng đặt cạnh tay của Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường cũng thuận tiện ngồi xuống bên người cậu.

Triển Chiêu hiển nhiên không nhận ra chủ ý của Bạch Ngọc Đường với mình, thậm chí còn không biết, đồ uống nóng hổi bên tay là vì mình mà chuẩn bị. Ánh mắt của cậu chỉ chăm chú nhìn vào tập tài liệu, việc Bạch Ngọc Đường tới đây chỉ khiến cậu dời ánh mắt đi trong chốc lát. Đưa mắt nhìn Bạch Ngọc Đường , gật đầu một cái, sau đó trở về trạng thái làm việc, hình như cũng chẳng để tâm đến việc đã thức suốt một đêm. Bạch Ngọc Đường thừa nhận , đối mặt với một Triển Chiêu như vậy, làm anh hơi giật mình, dù sao không phải người bình thường nào cũng có thể tiếp nhận lượng công việc khổng lồ của tổ trọng án.

Triển Chiêu không để ý đến Bạch Ngọc Đường , Bạch Ngọc Đường cũng không quấy rầy Triển Chiêu, hai người cứ như vậy an tĩnh ngồi ở bàn làm việc, thời gian trôi qua từng giây, từng phút, rất nhanh đã tới mười giờ sáng. Tổng hai ly cà phê xuống bụng, Công Tôn Sách bên kia vẫn chưa có thu hoạch gì, cuối cùng vị khoa trưởng tinh thông máy tính nhất sở cảnh sát Công Tôn Sách bắt buộc phải buông khí giới đầu hàng, anh tạm thời không tìm ra đầu mối.

Thanh âm đưa đám của Công Tôn Sách truyền tới, làm Bạch Ngọc Đường chú ý, mà đột nhiên Triển Chiêu ngồi bên cạnh lại buông tất cả tài liệu trên tay xuống, nhắm chặt hai mắt, hơi đưa đầu về phía sau, như thể đang tựa lưng vào một thứ gì đó không tồn tại.

“Tất cả tài khoản, địa chỉ , toàn bộ đều ở bên ngoài, không hề thấy đăng ký trong nước, hoặc có đăng ký nhưng bị hãn dùng thủ đoạn tình diệu xóa đi.” Công Tôn Sách tiếp tục dùng giọng khó chịu lẩm bẩm với Bao Chứng, “Tên này rất giáo hoạt, mấy năm này tôi còn chưa gặp qua vụ nào như vậy. Khốn kiếp, cứ nghĩ tới chuyện tôi qua hãn ung dung tự tại ngồi một chỗ quan sát chúng ta, tôi lại hận không bắt được hãn ngay lập tức!!”

Công Tôn Sách vừa dứt lời, Triển Chiêu liền mở mắt, đứng lên , trực tiếp đi tới bên cạnh Công Tôn Sách cùng Bao Chứng, ánh mắt bình tĩnh nhìn hai người trước mặt.

“Bao đội trưởng, tôi nghĩ tôi có thể tiến hành bước đầu phác họa nghi phạm rồi, dĩ nhiên, tôi vẫn nói trước đây chỉ là suy đoán, cũng như câu nói kia, không muốn gây rối đến chuyện phá án của mọi người.”

Công Tôn Sách không nói gì, Bao Chứng chẳng qua vẫn nhìn chăm chăm Triển Chiêu gật đầu một cái, “Cậu cứ việc nói.”

Triển Chiêu hít một hơi , lại thêm một lần nữa dùng tiết tấu nhanh để nói, bắt đầu phán đoán của mình đối với hung thủ bí ẩn.

“Căn cứ vào phân tích lần trước của tôi đối với những vụ án mưu sát tương tự, cùng với báo cáo kết quả nghiệm thi và điều tra hiện trường, có thể kết luận trước một phần. Hung thủ là phái nam, tuổi từ 22 đến 32, cao khoảng 180 đến 185cm, chịu giáo dục tốt, trình độ học vấn phải tới đại học. Hãn có hoặc từng có một công việc rất danh giá, thu nhập không thấp, hơn nữa, lại rất tinh thông công nghệ thông tin và máy tính, rất có thể công việc chính cũng là công việc có liên quan đến công nghệ. Ngoài ra, theo báo cáo

nghiệm thi tối qua người chết là bị treo cổ, trên người có vết thương khi chống cự, nói cách khác đã cùng từng hung thủ đánh nhau, sau đó bị khống chế. Pháp y cho biết thân hình người chết rất cao lớn, còn là thanh niên trẻ tuổi, từ đó suy ra thủ phạm cũng rất khỏe mạnh, có thể thường tham gia rèn luyện thể dục thể thao cũng rành kỹ năng chiến đấu. Hãn rất thông minh, đối với hành vi giết người của mình cũng không hề cảm thấy áy náy, lại hi vọng quần chúng có thể biết đến hành động giết người của mình, loại hi vọng này cần phải có thêm yếu tố hỗ trợ. Mà thông thường, những yếu tố này đều xuất phát từ người bị hại. Tôi đề nghị mọi người điều tra thêm một chút về người bị hại, theo quan sát sơ bộ, bọn họ nữ có nam có, nghề nghiệp cũng bất đồng, điểm giống nhau duy nhất là bọn họ đều chết do thiếu khí, hơn nữa sau khi chết đều bị vứt bỏ ở những nơi rất dễ phát hiện. Toàn bộ những nơi này đều không phải là hiện trường gây án đầu tiên, như thế hiển nhiên, hung thủ sẽ có một nơi gây án bí mật nhưng cũng không bí mật. ”

Nói tới đây, Triển Chiêu hơi dừng lại một chút, làm hai người đang nhất mực lắng nghe là Bao Chứng cùng Công Tôn Sách cũng hơi dừng lại một chút có điều, chưa đợi cho hai người kia lên tiếng hỏi, Bạch Ngọc Đường đã mở lời.

“Nói thế là ý gì? Cái gì mà bí mật cũng không bí mật?”

Triển Chiêu nhíu mày, quay sang nhìn thẳng vào mắt Bạch Ngọc Đường , nhẹ giọng nói, “Tên đó ngay cả hình ảnh cảnh sát phát hiện ra thi thể hãn cũng không chịu bỏ qua, tôi cảm giác được, hãn rất có thể cũng không chịu bỏ qua cảnh nạn nhân bị giết chết. Nếu tôi đoán không sai, hãn không chỉ muốn ghi lại những hình ảnh này mà còn muốn, đưa ra.”

Ánh mắt của Bạch Ngọc Đường hơi sáng lên, lập tức nhìn Công Tôn Sách, “Khoa trưởng, tên khốn này rất rành Internet, có khi nào hãn đem những đoạn phim quay cảnh giết chết nạn nhân tung lên Web không?”

Chuyện Bạch Ngọc Đường nghĩ đến, Công Tôn Sách hiển nhiên cũng nghĩ đến, anh lập tức trở về phía cái ghế mình vừa rời đi, hai tay thật nhanh gõ trên bàn phím. Bao Chứng bất đắc dĩ liếc mắt nhìn cộng sự của mình, lại nhìn Triển Chiêu tán thưởng một cái, “Triển Chiêu cậu vất vả rồi, tôi nghĩ tôi đã biết tiếp theo nên làm thế nào. Ngọc Đường, cậu cũng bận rộn cả một đêm, giúp tôi đưa Triển Chiêu về, sau đó cũng về nhà ngủ một giấc đi, sắp tới chúng ta phải làm tăng ca một thời gian đó.”

Bạch Ngọc Đường cũng không từ chối, nhìn Triển Chiêu cười nói, “Đội trưởng cũng ra lệnh, cậu theo tôi về đi.”

Triển Chiêu hơi sững sốt, liền cười, sau lại đột nhiên nghiêm túc nói, “Căn cứ vào khoảng cách thời gian gây án của hung thủ, tôi nghĩ không tới một tuần, có thể hẳn sẽ tiếp tục ra tay, nên——”

Không khí vừa mới dịu xuống lập tức lại trở nên khẩn trương, trừ ngón tay vẫn gõ liên tục trên bàn phím của Công Tôn Sách, ba người khác đều lộ ra một vẻ mặt nghiêm trọng.

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Vụ Án 1 – Lãnh Đạm Sát Cơ (4)

Không tới một tuần lễ, đây là một khoảng thời gian rất gấp gáp, nhưng nếu xét theo góc độ khác, đây chưa hẳn là chuyện không hay. Nếu lựa chọn tin tưởng vào phán đoán của Triển Chiêu, bọn họ xem như có thời gian một tuần để tìm ra hung thủ, ngăn cản hẳn tiếp tục gây án.

Ra khỏi đồn cảnh sát, Bạch Ngọc Đường ngoan ngoãn tuân lệnh Bao Chứng, lái xe chở Triển Chiêu về nhà, mặc dù anh đoán không ra tại sao vị sếp mặt đen giáo hoạt đó lại đem nhiệm vụ chiếu cố vị tiến sĩ tâm lý học trẻ tuổi này quảng cho mình, nhưng Bạch Ngọc Đường vẫn thủy chung giữ thái độ hời hợt như cũ.

Cứ cho là phân tích vừa rồi của Triển Chiêu đối với nghi phạm tương đối đặc sắc, thì cũng không cách nào sửa đổi được ấn tượng về ba chữ tâm lý học trong lòng của Bạch Ngọc Đường. Không biết có được bao nhiêu người Trung Quốc khi gặp vấn đề tâm lý chịu đi gặp bác sĩ tâm thần chứ, chưa kể Bạch Ngọc Đường của chúng ta bây giờ là loại người cực kỳ sĩ diện, mà thường kết cục của loại người sĩ diện lúc nào cũng kết thúc rất đau thương.

Bữa môi, Bạch Ngọc Đường lại nhớ đến mấy lần trị liệu tức cười lần trước, sau đó lại liếc mắt nhìn vị tiến sĩ tâm lý đang ngồi ngủ gà ngủ gật ở vị trí kế bên mình, bất đắc dĩ cười.

Vừa vàng đem xe queo vào hẻm nhỏ, rồi dừng lại trước cánh cửa sơn đen của một cái quán nhỏ, nhìn Triển Chiêu sắp đem đầu đập vào kính xe

tới nơi, Bạch Ngọc Đường nhếch miệng, mỉm cười nói, “Tôi muốn đi ăn một chút, cậu cũng đi chung đi.”

“A? Trời sáng?” Ánh mắt Triển Chiêu vẫn mơ hồ, thanh âm cũng có chút không vui khi bị quấy rầy giấc ngủ.

Bạch Ngọc Đường cũng bất đắc dĩ, dáng vẻ một Triển Chiêu mơ mơ màng màng này cùng với lúc đối mặt với vụ án quả thật cứ như hai người khác nhau.

“Nhịn đói cả một đêm rồi, tôi thấy cả miếng nước cậu còn không uống, hay giờ cứ ăn cái gì trước đã rồi về nhà ngủ cho đã sau.”

“Ừm.” Xoa xoa đôi mắt hơi đau, trên khuôn mặt đa dạng của cậu hiện ra một nụ cười, Triển Chiêu hướng về phía Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Cám ơn anh, cảnh sát Bạch.”

Bạch Ngọc Đường cũng cười cười, vừa mở cửa xe vừa nói, “Cậu sau này cứ gọi tên tôi là được, cảnh sát Bạch cái gì, nghe không được tự nhiên.”

“Ừm, được.” Triển Chiêu cũng vội vàng kéo mình ra khỏi cửa, cất bước xuống xe.

Cửa chính của quán ăn đen thui, nội thất bên trong cũng rất cũ kỹ, tạo cho người ta một cảm giác khá nghèo nàn. Mặc dù những người học tâm lý đều không giỏi phân tích nghệ thuật, nhưng Triển Chiêu nhờ thói quen nghiên cứu từ nhỏ đến lớn đã sớm trở thành một nam sinh khoa học rất kỹ lưỡng. Mà con trai căn bản đối với những nhu cầu của cuộc sống cũng không đòi hỏi quá nhiều, tuy chỉ mới quen biết Bạch Ngọc Đường không tới một ngày, Triển Chiêu cũng có thể từ những chi tiết trên người anh mà nhìn ra, tiêu chuẩn đời sống hàng ngày của vị cảnh sát Bạch này đạt đến mức nào. Một người đàn ông như thế, đứng ở quán ăn tồi tàn này, có vẻ rất mâu thuẫn nha.

Trong lúc Triển Chiêu còn đang hứng thú quan sát cách bài trí của quán, Bạch Ngọc Đường đã ngồi xuống một bàn bốn người ở góc trong. Thấy Bạch Ngọc Đường vào cửa, chủ quán cùng nữ chủ quán song song ra đón. Chủ quán nhìn qua khoảng hơn 50 tuổi, khuôn mặt mập mạp trung hậu, nữ chủ quán nhìn qua trẻ hơn rất nhiều, từ dung mạo có thể thấy rõ lúc còn trẻ cũng là vị mỹ nhân, nhưng xét theo tuổi tác của bà, cho dù đã từng là mỹ nhân, bây giờ cũng là một vị mỹ phu nhân.

Hai người hiển nhiên đều biết Bạch Ngọc Đường, vừa nhiệt tình chào hỏi, vừa bất động thanh sắc quan sát Triển Chiêu mấy lần. Triển Chiêu phát hiện được ánh mắt dò xét của hai vợ chồng, cũng không có ý kiến, chẳng qua chỉ lễ phép mỉm cười, nhìn Bạch Ngọc Đường cùng hai người họ hàn huyên.

Hai người cùng Bạch Ngọc Đường trò chuyện một hồi lâu, cũng không thấy Bạch Ngọc Đường gọi thức ăn, tự nhiên chủ quán phải bận rộn trở về nhà bếp, là vì ông ngoài việc làm chủ quán, còn phải kiêm thêm nhiệm vụ đầu bếp. Trong khi bà chủ lại chẳng rời đi, khoảng thời gian này không sớm cũng không muộn, trong quán cũng chưa có việc gì phải làm, vậy nên bà chủ kiêm nhân viên phục vụ đang lúc rảnh rỗi, dứt khoát kéo thêm cái ghế ngồi cùng một bàn với hai người bọn họ luôn, tiếp tục cùng Bạch Ngọc Đường nói chuyện phiếm.

“Tiểu Bạch, đã lâu lắm rồi con không ghé quán của dì nha, dượng của con nhắc con không biết bao nhiêu lần, thằng nhóc này thật đúng là chẳng có lương tâm, cho dù bận rộn đi nữa cũng phải ghé thăm chúng ta một chút chứ!!”

“Dì à, dì cũng biết con ngày nào cũng bận rộn tới mức cơm cũng không được ăn mà, dì xem, không phải cứ đói bụng là con sẽ đến tìm dì với dượng đây sao?” Bạch Ngọc Đường cười hì hì cùng nói đùa với bà chủ.

Bà chủ dùng ánh mắt xinh đẹp liếc Bạch Ngọc Đường một cái , mở miệng mắng, “Hừ, người ngoài muốn đến đây ăn cũng phải đặt trước chỗ ngồi cả tháng, tình cảm của thằng nhóc con người chính là đem chỗ của dì biến thành căn tin thì có!!”

“Con không phải khách đặc biệt sao? Dì à, không phải dì cũng xem con thành một dạng với người ngoài đó chứ, đến lúc để con chết đói người cũng không đau lòng ư?”

“Dẹp dẹp!! Chết hay không chết cái gì!! Không được ở trước mặt dì mà nhắc đến từ đó!!”

Bà chủ trợn mắt nhìn Bạch Ngọc Đường một cái, sau đó giống như vừa nhớ ra chuyện gì, lại khe khẽ thở dài, “Tiểu Bạch, chuyện khác không nói, con nhất định phải chú ý an toàn, công việc của con thật sự là quá nguy hiểm, ai ——”

Triển Chiêu để ý, lúc Bạch Ngọc Đường nghe bà chủ nói những lời này, sắc mặt đột nhiên tối sầm xuống, trong lòng không khỏi cảm thấy lo lắng. Đề tài bọn họ đang nói hình như có chút nặng nề, chẳng lẽ Bạch Ngọc Đường đã từng bị đả kích rất nghiêm trọng?

“Đủ rồi, đủ rồi, không nói nữa.” Bà chủ mỉm cười đổi sang chuyện khác, ánh mắt vừa hướng về phía Triển Chiêu liếc qua, vừa cười nhìn Bạch Ngọc Đường , “Tiểu Bạch, cậu nhóc này cũng là thành viên trong đội của con sao? Trông còn rất trẻ nha, đã có bạn gái hay chưa? Chưa có cứ nói, dì Giang sẽ phụ trách giới thiệu cho một cô nương thật tốt.

Triển Chiêu hơi sửng sốt, đột nhiên ý thức được cậu nhóc mà bà chủ tự xưng dì Giang đang nhắc tới là mình, lại còn cái gì mà cô nương tốt, khụ khụ, Triển Chiêu chỉ có thể nói, cậu thật sự không thích nghi nổi cái tốc độ chuyển đề tài đột xuất này của dì Giang. Suy nghĩ thật quá sức linh hoạt rồi.

“Cậu ta gọi Triển Chiêu, cũng không phải là đồng nghiệp của con.”
Thấy biểu lộ của Triển Chiêu không được tự nhiên. Bạch Ngọc Đường tự nhiên cảm thấy vô cùng thú vị, giống như cảm giác khoan khoái khi có người chịu hành hạ chung với mình. Cho nên để kéo dài cảm giác này, anh lại nói với dì Giang, “Cậu ta là tiến sĩ tài giỏi của đại học A, nghe nói là đệ tử cuối cùng của một giáo sư lớn, tiền đồ cứ gọi là vô lượng nha. Dì này, tuy những cô nương mà dì biết cũng không tệ, nhưng con thấy họ vẫn không xứng với đại tiến sĩ Triển của chúng ta đâu.”

Đúng như dự liệu, ánh mắt của dì Giang lập tức lóe sáng như vừa nhìn thấy đồng bạc, Tên họ Bạch thành công đem Triển Chiêu bán cho dì Giang giờ có chút hả hê nhìn tiểu tiến sĩ khổ sở đối mặt với một đồng câu hỏi của dì Giang như “Cha mẹ bao tuổi, trong nhà có mấy anh em, chiều cao, cân nặng, đã yêu mấy lần blah blah.....” cho đến tận lúc chủ quán bưng thức ăn ra thay Triển Chiêu giải vây, vị tiểu tiến sĩ mới có thể thở phào nhẹ nhõm, Bạch Ngọc Đường đột nhiên phát giác, hình như mình đã biết hơi nhiều.

Có lẽ từ hành động của mình sinh ra chút áy náy, Bạch Ngọc Đường mới giúp Triển Chiêu lôi kéo dì Giang, thành công để cô tạm thời bỏ qua Triển Chiêu và mình, tiện cho bọn họ thoải mái dùng cơm sau một đêm khổ sở. Sau khi dì Giang đi, Bạch Ngọc Đường liền để ý thấy Triển Chiêu mặt vẫn đỏ, thở một hơi dài như vừa trút đi gánh nặng, khóe miệng không tự chủ được lần nữa câu lên.

“Những chuyện cậu vừa nói đều là thật à?”

“Hử?” Triển Chiêu giật mình, mù mờ nhìn Bạch Ngọc Đường một cái.

“Cha mẹ ở nước ngoài, có một anh trai, cao 178cm, nặng 68kg, dì Giang nói không sai quả thật là quá gầy” mỉm cười nhìn biểu hiện của Triển Chiêu từ mờ mịt dần dần trở thành bình tĩnh, nụ cười của Bạch Ngọc Đường lại sâu thêm mấy phần, “Có điều, Triển Chiêu cậu thật sự chưa từng yêu qua sao? Tôi nhớ cậu cũng đã 22 tuổi rồi còn gì?”

Triển Chiêu hé mắt, cầm đũa gắp một miếng cá bỏ vào chén của mình, căn bản không thèm nhìn tới Bạch Ngọc Đường .

Bạch Ngọc Đường đối với sự kháng nghị trầm mặc của Triển Chiêu cũng tự thấy không vui, sờ sờ lỗ mũi rồi bắt đầu ăn cơm .

Tuy cậu vốn không quá câu nệ chuyện ăn uống, nhưng Triển Chiêu phải thừa nhận những món ăn này khẩu vị khá vô cùng. Cậu lúc này mới tin tưởng, thật sự sẽ có người đặt trước cả tháng chỉ để được đến đây ăn cơm. Không lâu sau, cơm nước no nê, Triển Chiêu lại rót cho mình một ly trà, an tĩnh chờ Bạch Ngọc Đường dùng xong bữa. Động tác ăn cơm của Bạch Ngọc Đường rất ưu nhã, không nhanh không chậm, hoàn toàn chẳng có chút nào giống tác phong của một người làm nghề cảnh sát. Lại một lát sau, Bạch Ngọc Đường cũng ăn xong rồi, Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường buông đũa, đột nhiên mở miệng nói chuyện.

“Vừa rồi tôi không trả lời câu hỏi của anh là vì tôi đang suy nghĩ, muốn dùng một cách biểu đạt vừa có thể trả lời câu hỏi của anh, lại có thể ăn miếng trả miếng mà không làm tổn thương hòa khí.” Biểu lộ của Triển Chiêu rất bình tĩnh, giọng nói lại cực kỳ nghiêm túc, “Sau khi tôi cẩn thận suy nghĩ thêm lần nữa, cảm thấy chuyện này rất khó làm nên mới thôi. Bất quá đây là lần cuối cùng, lần sau anh muốn biết tôi là loại người thể nào cứ việc hỏi thẳng, không cần phải hóng chuyện như thế.”

Dứt lời, Triển Chiêu đứng lên, bước nhanh qua người Bạch Ngọc Đường , “Đi nhanh đi, tôi muốn về nhà ngủ rồi. Còn nữa, đừng quên trả tiền nha.”

Đưa mắt nhìn cho đến khi Triển Chiêu ra khỏi quán cơm nhỏ, Bạch Ngọc Đường vẫn ngồi tại vị một chỗ, trên mặt hiện ra chút ngây ngô.

Hóng? Đây là lần đầu tiên anh nghe người ta đánh giá mình như vậy.

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Vụ Án 1 – Lãnh Đạm Sát Cơ (5)

Triển Chiêu còn đi học, cho nên vẫn ở một mình một phòng trong ký túc xá của trường, cho dù là học hay đi làm đều rất tiện lợi. Bạch Ngọc Đường một mực lái xe đến lầu dưới ký túc xá của Triển Chiêu, đưa mắt nhìn cậu lên lầu mới chịu quay xe trở đi. Đến nhà, Bạch Ngọc Đường khoan khoái tắm rửa, vùi cả người vào trong chăn, rất nhanh liền ngủ thiếp đi. Sau đó, vì điện thoại reo mà giật mình thức giấc, Bạch Ngọc Đường ngủ chưa đủ, tức giận xoa xoa con mắt đau nhức, liếc nhìn điện thoại, bất đắc dĩ nhấn nút nghe.

“Đội trưởng, có chuyện gì đây?”

Đầu kia điện thoại là thanh âm nghiêm túc của Bao Chứng, bình thản, nhàm chán, “Tôi với Công Tôn tra được một vài thứ.”

“Cần tôi đến đó không?” Bạch Ngọc Đường từ trên giường bật dậy, vừa kẹp điện thoại vào tai, vừa mơ mơ màng màng mặc quần áo.

“Không cần vội, cậu đang ở nhà?”

“Ừ.”

“Trước mở máy tính ra, vào địa chỉ này đã.”

Vâng lời Bao chứng, Bạch Ngọc Đường mở máy tính. Nơi ở của anh là một khu nhà cao cấp, mạng lưới điện tử rất nhanh, không tới một giây, đã thuận lợi đăng nhập vào trang web Bao Chứng đưa, dưới màn hình phát

sáng, khuôn mặt anh tuấn của Bạch Ngọc Đường ngay lập tức trở nên nghiêm trọng, thứ anh đang nhìn khiến cả người anh tê dại.

“Khốn nạn!! Đây là cái thứ gì!?”

“Vừa tìm ra 10 phút trước, cùng một dạng với máy thu hình kia, rất khó tra được địa điểm chính xác của bài viết, có điều Công Tôn đang tiếp tục kiểm. Căn cứ vào thời gian post bài, đây chính là quá trình bị hại của nạn nhân lần trước.”

“Kia, còn những người bị hại khácđâu?” Bạch Ngọc Đường nhìn ống kính đang đặc tả khuôn mặt người đàn ông giãy giụa trước khi chết, vì không thể hô hấp mà trở nên cực kỳ khổ sở, khiến người xem muốn bênh, tuy trước kia anh đã nhìn qua rất nhiều, nhưng bao tử vẫn không khỏi cảm thấy khó chịu.

“Còn đang tìm, vì bài đăng đã lâu, đại đa số những video khả nghi đều đã bị trang web tự động gỡ xuống, tôi đã bảo bọn họ liên lạc với chủ trang web đó, thu thập hết những phần tư liệu bị tháo, trước sáng ngày mai nhất định sẽ có thu hoạch nên Ngọc Đường ——”

“Vâng?”

“Hôm nay cứ nghỉ ngơi cho tốt, sáng hôm sau qua đón Triển Chiêu rồi trở lại đây.”

“Nghỉ ngơi cho tốt?” Khóe miệng Bạch Ngọc Đường nhếch ra một nụ cười khổ, hung hăng nhìn vào người bị hại đã cứng đờ trên màn hình, đột nhiên siết chặt điện thoại trong tay, “Đội trưởng, tôi muốn hỏi.”

“Cái gì?”

“Hắn đến tột cùng vì sao phải làm chuyện như vậy đối với người khác? Không, phải nói rằng, làm ra những chuyện thế này mà cũng được xem là

con người sao?”

Bên kia điện thoại, trở nên yên ắng, rất lâu sau, âm thanh của Bao chừng mới một lần nữa vang lên, nhưng lần này, lại mang theo một giọng ấm áp chỉ bằng hữu mới có thể nghe được.

“Bất luận bọn chúng là thứ gì, Ngọc Đường, bắt bọn chúng lại, chính là ý nghĩa tồn tại của chúng ta.”

Cúp xuống cú điện thoại quấy nhiễu giấc mộng, Bạch Ngọc Đường biết, anh chiều nay chắc chắn không ngủ nổi nữa rồi. Nhấn nhó đi tới phòng bếp, lấy cà phê pha cho mình một bình thật đầy, sau đó bưng cả bình quay lại cạnh bàn làm việc, tiếp tục híp mắt nhìn chăm chăm vào màn hình vi tính.

“Ý nghĩa tồn tại sao?” Bạch Ngọc Đường lạnh lùng câu khóe miệng, ngón tay di động con chuột, bắt đầu đọc hết những bình luận trên mạng bên dưới video, “Bất kể người là thứ quý gì, ta nhất định sẽ tóm được người, cứ chờ đấy!!”

Sáng sớm ngày thứ hai, mặc dù trên mặt có thêm hai quầng thâm, nhưng Bạch Ngọc Đường vẫn như cũ là một Bạch Ngọc Đường hết sức hăng hái lái xe đến dưới lầu của Triển Chiêu. Sắc mặt Triển Chiêu rất tốt, hiển nhiên tối hôm qua không bị Bao Chừng gọi điện đến quấy rầy. Hoặc Bao chừng chỉ liên lạc với cậu, chứ không nói gì đến vụ án. Dù sao so với Bạch Ngọc Đường mà nói, Triển Chiêu chỉ là phụ một tay, chuyện này vốn không thuộc nhiệm vụ cậu phải làm.

Triển Chiêu vừa nhìn thấy sắc mặt của Bạch Ngọc Đường liền nhú mi lại, sau khi xe khởi động ánh nhìn của cậu càng lướt qua mặt Bạch Ngọc Đường dữ hơn.

“Thế nào, mặt tôi có cái gì đáng nhìn hả?” Nhìn trộm Bạch Ngọc Đường đến lần thứ 3, Triển Chiêu bị bắt quả tang tại chỗ.

Lúng túng nhếch môi, Triển Chiêu bắt buộc phải mở miệng hỏi thăm vị tài xế hiện tại của mình, “Anh mất ngủ?”

Đang lo nghĩ đến nguyên nhân làm mình mất ngủ cả đêm qua, Bạch Ngọc Đường tâm tình chán chường cũng chẳng buồn trả lời câu hỏi của Triển Chiêu, chỉ không lạnh không nóng mà gật đầu.

Thái độ của Bạch Ngọc Đường càng làm Triển Chiêu thêm túng quẫn, trải qua một thời gian trầm mặc, Triển Chiêu cảm thấy mình không thể chịu nổi loại cảm giác ngột ngạt thế này nữa, vậy nên để phá vỡ bầu không khí kỳ quặc, Triển Chiêu đột nhiên mở miệng, vẫn dùng cách biểu đạt nhanh chóng không thua gì lúc diễn giải tâm lý học mà nói, “Thật ra mất ngủ là một căn bệnh phổ biến với số đông dân thành thị, căn cứ vào số liệu điều tra năm ngoái, trên toàn thế giới có đến 67.5% dân số bị mất ngủ ở nhiều mức độ khác nhau, nước của chúng ta chiếm tới 42.1%. Một nửa trong đó bị mất ngủ là do cơ thể, bọn họ ngoài mất ngủ, còn rất hay chịu thêm một số bệnh khác như tim, thận, hô hấp, đau khớp, dạ dày, cao huyết áp vân vân, mà số người còn lại đều do bệnh tâm lý, dĩ nhiên 50% trong số đó hoàn toàn không ý thức được mình đang bị mất ngủ. Ngoài ra còn một số nguyên nhân khác dẫn đến tình trạng này.....”

“Ồm.” Bạch Ngọc Đường từ lúc bắt đầu nghe Triển Chiêu nói chuyện ở bên tai, đã cố gắng hiểu xem cậu rốt cuộc đang muốn nói cái gì, nghe đến đây anh quyết định không để đối phương nói tiếp, chen miệng hỏi luôn, “Ý của cậu là trên người tôi có bệnh đó hả? Sai lầm, tôi đây vô cùng khỏe mạnh.”

“A, xin lỗi, ý tôi không phải thế.” Triển Chiêu hơi sững sờ một chút, dưới tình thế cấp bách vận tốc nói không khỏi nhanh hơn, “Ý của tôi là anh đã tự nhận thức được tình huống của mình, đây là hiện tượng tốt. Loại bỏ nguyên nhân cơ thể, còn có 30.65% mất ngủ do tâm lý, cũng có thể là do thuốc, bị tổn thương não hay một số yếu tố khác”

“Hờ, tổn thương não....” – Bạch Ngọc Đường có cảm giác toàn bộ thần kinh trong não mình trong chớp mắt đều hóa thành hắc tuyến treo hết lên trán rồi, anh bất đắc dĩ liếc Triển Chiêu một cái, khiến cái người đang thao thao bất tuyệt nói lập tức im miệng không nói nữa.

Trong xe lại một lần nữa trở nên trầm mặc, phải mấy giây sau, Triển Chiêu mới đột nhiên nói tiếp, “Chuyện đó... tôi chỉ... muốn nói bệnh mất ngủ thực ra rất phổ biến, chỉ cần trị liệu đúng cách sẽ dễ dàng khôi phục được thôi, chỉ tiếc là quá nhiều người không ý thức được vấn đề của họ.”

Tới đây, đề tài mất ngủ chính thức kết thúc, hai người họ cũng không có ý định tán gẫu thêm chuyện gì.

Cũng may, khoảng cách tới cục cảnh sát cũng không xa, kịp thời dừng xe giải thoát cho bọn họ. Đồng thời bọn họ cũng cảm giác cả hai đã có thể tách ra, không cần phải nói chuyện với nhau nữa mới thả lỏng hơn một chút.

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu vội vã xuống xe, đột nhiên cảm thấy có chút buồn cười. Thì ra vị tiểu tiến sĩ ban đầu nhìn qua có vẻ rất thông minh bình tĩnh này, khi dần ra lại thú vị như vậy.

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Vụ Án 1 – Lãnh Đạm Sát Cơ (6)

Sắp hoàn vụ 1 rồi =]]]]]] các bạn có vuôi không.

Chuyện tình của đôi trẻ vẫn chẳng có gì (à đâu, có một chút tiến triển)

Còn cái chương này thì nó dài như *****

Đối một người vừa bắt đầu điều tra mà nói, qua hai đêm một ngày tình hình cũng được xem là có tiến triển, có điều với khoảng thời gian như lưỡi hái treo trên cổ mà nói, tiến triển thế này vẫn là không ổn. Bạch Ngọc Đường cùng Bao Chửng sau khi nắm rõ những tình hình mới nhất hiện tại, liền quay đầu nhìn cái người đang bám dính vào bàn làm việc nhanh chóng lật xem tài liệu – Triển Chiêu, không khỏi nhú mày. Anh có dự cảm tiêu tiến sĩ của chúng ta lần này sẽ lại phát hiện được gì đó.

Vì tài liệu cũng không nhiều, nên Triển Chiêu rất nhanh đã đọc xong, chẳng qua bận suy tư một chút rồi mới quay người sang, lần nữa đối diện với ánh mắt tò mò mà Bạch Ngọc Đường phóng tới. Tự nhiên nhớ đến một màn lúng túng vừa rồi trên xe, Triển Chiêu hơi ngẩn người, có điều cậu cũng chỉ hơi cong khóe miệng, sau đó đem ánh mắt chuyển hướng đến người khác .

“Hung thủ đem cảnh quay quá trình làm hại nạn nhân tung lên Internet, là vì hắn muốn thu hút sự chú ý của mọi người, có thể thấy hắn muốn có được phản hồi từ khán giả. Hắn xem mỗi lần gây án là một buổi biểu diễn, như vậy có thể thấy hung thủ là một người không thích giao tiếp, cô đơn trong cuộc sống, do đó cuộc sống trên mạng đã khiến tâm lý của hắn phần

nào được thỏa mãn. Lần đầu tiên hẳn làm chuyện này, đã có một phản hồi nào đó kích thích hẳn, khiến hẳn một lần lại một lần muốn tái diễn thảm cảnh, trong thời gian ngắn thỏa mãn bản thân. Tuy nhiên sau khi khoảng thời gian ngắn ngủi này kết thúc, cảm giác đó cũng biến mất, khiến hẳn tiếp tục tìm đến con mồi tiếp theo.” Nói tới đây, Triển Chiêu không tự chủ được đưa mắt nhìn về phía Bạch Ngọc Đường, vì cậu có thể nhận ra, từ lúc bắt đầu tới giờ, ánh mắt của đối phương cũng chưa một lần rời khỏi cậu.

Khẽ thở dài, Triển Chiêu dùng thanh âm có chút bí ẩn tiếp tục, “Xét từ góc độ tâm lý học mà nói, hung thủ chính là một bệnh nhân bị rối loạn ám ảnh cưỡng chế nghiêm trọng, trừ phi có người ngăn cản, bằng không chuyện này sẽ không chấm dứt.”

“Mẹ nó!” Triển Chiêu vừa dứt lời, bên kia, một mực ngồi lì bên máy tính Công Tôn Sách đột nhiên chửi một tiếng, làm cả đám người bị hấp dẫn quay sang nhìn.

“Xin lỗi, nhưng tôi quả thật nhìn không ưa, cái lũ này là loại người gì vậy chứ?”

Triển Chiêu nhìn theo hướng tay Công Tôn Sách chỉ, trên màn hình dày đặc lời nhận xét, cậu lại gần, cẩn thận quan sát. Bạch Ngọc Đường nhăn nhó, cũng không đến tham gia, vì những thứ làm người ta tức điên lên đó tối qua anh đã xem hết rồi.

“Chẳng lẽ bọn họ còn không biết mình đang xem một vụ giết người thực sự hay sao? Nói năng, nhận xét cợt nhả, sỉ nhục người bị hại, thậm chí còn yêu cầu hung thủ cho link tải về nữa chứ, những tên này bọn chúng cũng điên hết rồi à?”

“Không bọn họ không điên.” Triển Chiêu thở dài, vừa nhanh chóng xem xét những lời ớn lạnh trên màn hình, vừa trả lời Công Tôn Sách. “Bọn họ chẳng qua cho rằng những thứ mình đang xem đều là giả, hiện tại, con

người mỗi ngày đã không thể tách rời Internet , trong đầu họ tràn ngập những hình ảnh từ phim kinh dị, căn bản không cách nào cảm nhận được cái gì gọi là sợ hãi chân chính, trừ phi có một ngày,” Triển Chiêu đưa mắt nhìn chăm chú vào người đàn ông đang giãy giụa trong video, nhẹ nhàng nói, “sự sợ hãi này rơi lên đầu của chính họ.”

Trải qua một trận trầm mặc ngăn ngui, Bao Chứng lập tức an bài công việc hôm nay. Trương Long Triệu Hộ tiếp tục bị phái đi điều tra bối cảnh người bị hại, Vương Triều Mã Hán ở lại tìm kiếm manh mối trong số video và những tin nhắn được nhận, những người khác cũng có nhiệm vụ, ngoại trừ Công Tôn Sách đã thức liên tục hai ngày bị Bao Chứng cưỡng chế đuổi về nhà ngủ ra Bao Chứng cũng không phân việc cho Bạch Ngọc Đường, anh chẳng qua vẫn bắt Bạch Ngọc Đường phụng bồi Triển Chiêu, tùy ý nghe lời cậu dốc hết toàn lực hợp tác điều tra. Nói cách khác, chính thức đem Bạch Ngọc Đường thành người hầu chuyên dụng cho cậu. Đối với chuyện này , Bạch Ngọc Đường có chút [囧], còn Triển Chiêu lại càng không được tự nhiên. Thế nhưng khi cả hai đem hết tinh thần tập trung vào vụ án, chút không tự nhiên nho nhỏ này cũng bị bỏ quên tuốt tuốt.

“Có ý kiến gì không? Tiến sĩ Triển?” Bạch Ngọc Đường ngoắc ngoắc khóe miệng, liếc mắt nhìn Triển Chiêu, lại phát hiện ra trên khuôn mặt nghiêm trang của đối phương hiện ra chút lúng túng.

Triển Chiêu nhẹ nhàng ho khan một tiếng, “Tôi muốn đến nhà của nạn nhân đầu tiên xem một chút, thông thường những vụ liên hoàn án thể này nạn nhân đầu tiên lúc nào cũng rất quan trọng.”

“Nạn nhân đầu tiên ư....” Bạch Ngọc Đường nhíu mi, lật tài liệu trong tay, rất nhanh tìm thấy mục tiêu, “Cao Dương, 43 tuổi, giám đốc điều hành của công ty tín thác*, tài sản bạc tỷ (tính bằng đô ấy), vợ là Hàn Mai, ba mươi lăm tuổi, tốt nghiệp trường nghệ thuật, thanh nhạc, hiện là nội trợ. Hai vợ chồng chỉ có một con trai 8 tuổi, gọi Cao Vũ” anh nhẹ nhàng thờ ra, “Cột trụ gia đình xem như đã mất.”

“Trước chúng ta đi tìm người nhà của Cao Dương đã, tôi tin rằng trên người nạn nhân đầu tiên có cái gì đó kích thích hung thủ, khiến hung thủ quyết định chọn hắn làm nạn nhân thứ nhất.” Triển Chiêu đeo túi của mình lên lưng, quay mặt nhìn Bạch Ngọc Đường vẫn còn ngồi tra tài liệu, ánh mắt lóe lên, “Đừng xem nữa, tôi nhớ rồi, mau đi thôi.”

“Nhớ rồi?” Bạch Ngọc Đường hơi kinh ngạc, lúc ngẩng đầu thêm lần nữa đã chỉ còn thấy được bóng lưng của Triển Chiêu mà thôi. Khóe miệng cong lên, vội vàng đuổi theo, nhưng tay vẫn không bỏ lại tài liệu.

Khởi động xe, không khí bên trong so với lúc mới đến đồn cảnh sát cũng không khác biệt là bao, rất yên tĩnh, còn có chút lúng túng nhàn nhạt. Triển Chiêu hơi híp mắt, nhìn những phong cảnh vội lóe lên ngoài cửa kính, suy tư. Bạch Ngọc Đường lái xe, vừa tính xem mất bao lâu sẽ đến nhà của người bị hại, nhưng không biết tại sao, anh không thể ngăn được suy nghĩ chốc chốc lại muốn nhìn qua Triển Chiêu đang ngồi bên cạnh một cái.

Triển Chiêu dĩ nhiên cũng phát giác được ánh mắt của Bạch Ngọc Đường, chờ đến khi ánh mắt của đối phương liếc tới lần thứ ba, Triển Chiêu nhẹ nhàng ho khan một tiếng, “Ừm, trên mặt tôi có dính cái gì hả?”

Cùng câu hỏi buổi sáng của Bạch Ngọc Đường không sai biệt lắm, cảnh sát Bạch cũng bị bắt tại trận.

Bạch Ngọc Đường nhăn mày, sau đó vô thức cười tươi, “Không phải tôi nhiều chuyện, nhưng đã hai ngày, bọn Trương Long cũng đi điều tra qua người bị hại rồi, sao cậu còn muốn đi thêm lần nữa chứ?”

Triển Chiêu giật mình, đề tài quen thuộc này tạm thời làm cậu quên mất chuyện không được tự nhiên kia, khóe miệng lại hiện ra một nụ cười thân thiện, bắt đầu giải thích cho Bạch Ngọc Đường biết ý tưởng của cậu, lấy thái độ thẳng thắn cùng giọng nói lưu loát biểu thị cho tư duy nhạy bén mà nói.

“Hung thủ trong một tháng đã giết cả thấy 5 người, chúng ta cũng đã thấy qua video, thủ pháp của hắn càng lúc càng thanh thực, không có chút thương xót, lạnh lùng, tàn nhẫn, thông minh, kín đáo, đây hết thấy đều là đặc trưng của hội chứng rối loạn nhân cách phản xã hội.”

“Rối loạn nhân cách phản xã hội?” Bạch Ngọc Đường hơi sững sờ, “Nghe qua có vẻ rất....”

“Rất nguy hiểm.” Triển Chiêu gật đầu, nghiêng nghiêng người quay qua nhìn Bạch Ngọc Đường nói tiếp, “Theo nghiên cứu thông thường, rối loạn nhân cách phản xã hội không được xếp vào loại bệnh tâm thần, nhưng trình độ nguy hiểm của họ so với người tâm thần cũng không sai biệt. Bình thường loại tính cách này sẽ được hình thành trong giai đoạn thơ ấu đến tuổi vị thành niên, nhưng theo một số nghiên cứu khác, nếu trong giai đoạn trẻ sơ sinh mà chịu phải kích thích sớm sẽ rất dễ dàng hình thành một nhân cách phản xã hội khác biệt. Đến sau tuổi dậy thì, xác xuất hình thành nhân cách này cũng giảm xuống rõ rệt, nhưng không hoàn toàn là không có. Giả sử chúng ta lấy xác suất tối đa mà phán đoán, hung thủ có lẽ đã chịu qua kích thích nào đó ở thời điểm trẻ con hoặc tuổi dậy thì, nhưng lúc đó do bị ràng buộc bởi nhiều yếu tố nên tính cách này mới không bộc phát ngay để gây hại cho xã hội. Có điều tính cách ấy luôn bám theo hắn, càng lúc càng ám ảnh nặng hơn, từ mười mấy tuổi đến hai mươi mấy tuổi, sau thời gian 10 năm, nếu không được hướng dẫn hay can thiệp đúng đắn, hắn sẽ trở thành một con quái vật nguy hiểm.” nhìn biểu lộ nghiêm trọng hiện ra trên khuôn mặt Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu nhẹ nhàng nhắm mắt, tiếp tục nói, “Đây cũng là lý do vì sao hầu hết những tay sát thủ liên hoàn phải nam đều gây án lần đầu vào năm 25 tuổi.”

“Mà người đầu tiên hắn giết, thường thường chính là dạng người mấu chốt trong xã hội đã kích thích tính cách phản xã hội của hắn. Mà căn cứ vào số liệu của những vụ liên hoàn sát thủ, tỷ lệ quen biết của hung thủ với

nạn nhân đầu tiên lại rất cao, bởi vậy tôi mới muốn đi tìm gặp người nhà của Cao Dương xem thử.”

“Câu nói, người nhà của Cao Dương có thể biết hung thủ sao?”

“Cái này cũng là suy đoán của tôi thôi, chỉ dựa vào phác thảo tâm lý không thể nào phá án được, nó chỉ có tác dụng thu hẹp số người tình nghi, mà ở một thành phố có tới 20 triệu dân thế này, có thu hẹp được phạm vi cũng chỉ như đem muối bỏ bể. Huống chi thời gian của chúng ta không có, chỉ còn cách tìm ra biện pháp đột phá nhanh chóng nhất.”

Bạch Ngọc Đường đối lần này cũng không có nghi vấn khác, anh dĩ nhiên cũng rất mong nhanh chóng tìm ra hung thủ ngăn hẳn tiếp tục ra tay. Xe của hai người nhanh chóng dừng lại ở một tòa nhà nhỏ hai tầng, đây chính là nơi ở của Cao Dương, một tòa biệt thự cao cấp. Triển Chiêu đi theo đằng sau Bạch Ngọc Đường đến thẳng cửa chính.

Nghênh đón bọn họ là vợ của Cao Dương, một người phụ nữ trông rất dịu dàng. Sau khi nghe rõ lý do, bà ấy liền làm một bộ mặt không vui, chần chừ chốc lát, cuối cùng không nhịn được mà nói, “Cảnh sát Bạch, đồng nghiệp của anh mấy ngày nay tìm tôi không biết mấy lần, vài tháng qua, cuộc sống của tôi hoàn toàn bị xáo trộn. Không biết bao giờ mới có thể hoàn toàn chấm dứt đây, Cao Dương đi rồi, nhưng ông ấy còn để lại rất nhiều thứ phải làm, tôi còn phải chăm sóc con trai, các anh có thể ngừng đến đây làm phiền chúng tôi nữa được không vậy?”

Bạch Ngọc Đường nhăn mặt, anh kiên nhẫn cùng vợ của Cao Dương giải thích tầm quan trọng của cuộc thẩm vấn này, sau khi trấn an được đối phương, cuối cùng cũng tìm được cơ hội vào phòng khách cùng chủ nhà nói chuyện.

Toàn bộ quá trình đó Triển Chiêu đều im lặng đứng sau lưng Bạch Ngọc Đường, tỉ mỉ quan sát nữ nhân ngồi đối diện, cho đến lúc hai người bắt đầu

nói chuyện cũng không hề xen vào. Có điều đến nửa chừng, Triển Chiêu đột nhiên lại mở miệng hỏi một câu không hợp chủ đề lắm.

“Bà Cao, tôi muốn bà thử nhớ lại xem, trước lúc ông Cao gặp chuyện không may, có ai trong nhà từng tiếp xúc với nhân viên chuyên ngành IT không? Ví dụ như công ty vi tính, phần mềm, hoặc nhân viên phần mềm trong công ty chẳng hạn...”

Bà Cao cau mày suy nghĩ một lát rồi lắc đầu, “Ở nhà chúng tôi, những chuyện này đều để Cao Dương quản lý, mua máy tính, máy chụp hình, điện thoại di động, toàn bộ những vật dụng điện tử đều do ông ấy sắm. Tôi cũng không rành chuyện đó nên ông ấy mua gì tôi xài nấy.”

“Nếu vậy, trừ lúc ở nhà, ông ấy có thể tiếp xúc với những người này tại công ty không?”

“Chuyện đó, phải đi hỏi thư ký của ông ấy, tôi cũng không rõ đâu.”

Triển Chiêu hơi nhíu mày, bà Cao này dường như chẳng hề biết gì về chuyện của chồng mình cả. Bạch Ngọc Đường hiển nhiên cũng phát hiện bà Cao có gì đó không đúng, vì vậy, anh tranh thủ lúc Triển Chiêu còn đang trầm mặc, hỏi tiếp “Bà cao, theo như tôi biết, bà là nội trợ, như vậy ngoài lúc ở nhà chăm sóc gia đình ra, bà có ra ngoài hoạt động xã hội không nhỉ?”

Nghe Bạch Ngọc Đường hỏi như thế, bà Cao có chút xấu hổ, cười cười, “Tôi không thích ra ngoài lắm, ngoài lúc chỉ tiểu Vũ làm bài tập ra, chỉ ở nhà đọc sách, đánh đàn các kiểu, có lúc tìm bạn bè đến uống trà, cũng không có hoạt động xã hội khác. Đàn ông các anh không biết, phụ nữ một khi đã có con, sẽ đem toàn bộ tâm tư đặt vào con trẻ, bạn bè của tôi đều là những phụ huynh con em khác trong trường.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, anh bây giờ không nhìn ra những lời bà Cao nói có cái gì đáng nghi, cũng đành dừng lại. Lúc này, Triển Chiêu đột nhiên

hỏi, “Bà Cao, trước lúc ông Cao gặp chuyện không may, có thể nói cho tôi nghe một chút về lịch trình hàng ngày của bà được không?”

“À, dĩ nhiên là được.” Bà Cao có chút kỳ quái nhìn Triển Chiêu rồi đáp “Hàng ngày 6 giờ gọi tiểu Vũ dậy, chờ nó ăn sáng xong thì đưa hai bố con ra cửa, sau đó làm chuyện của mình, buổi chiều thì gặp bạn bè, hoặc nấu cơm tối, chờ hai bố con về. Cứ như vậy.”

“Nói thế, đưa đón tiểu Vũ đi học đều là ông Cao?”

“Ừm, là ông ấy.”

“Tại sao?” Triển Chiêu nhướn lông mày. “Ông Cao cũng bận rộn nhiều việc, tại sao không để bà đi đón con trai đây?”

“Vì ông ấy không yên tâm.” Khuôn mặt của bà Cao hiện ra một tia khổ sở, không hài lòng nhìn Triển Chiêu, “Ông ấy lo phụ nữ như tôi lái xe một mình sẽ gặp nguy hiểm, thuê tài xế ông ấy lại không tin tưởng, cho nên mới tự mình đưa đón. Sao vậy, chuyện này có vấn đề gì không?”

Triển Chiêu lắc đầu một cái. “Không, hoàn toàn không có.”

Triển Chiêu quay đầu nhìn Bạch Ngọc Đường, ý bảo anh đứng lên cáo từ, hai người cứ thế rời khỏi biệt thự sang trọng dưới ánh mắt sốt ruột của bà Cao.

Vừa ra khỏi cửa, Bạch Ngọc Đường đã nhin không được liền hỏi, “Cậu đã nghĩ ra cái gì rồi phải không?”

Triển Chiêu quay đầu nhìn Bạch Ngọc Đường khẽ mỉm cười, “Nguyên nhân để cho một tổng giám đốc công ty thân chinh đi đón con trai bất chấp mưa gió, trừ việc ông ấy là một người cha hết sức có trách nhiệm ra, chỉ còn trường hợp, đã xảy ra sự cố nào đó khiến ông ấy luôn lo lắng cho an toàn của con mình. Mà bà Cao khi nãy cũng có nói, Cao Dương căn bản

không tin bà, cũng không tin tài xế, nghe xong có thấy rõ ràng sự cố này xảy ra ở đâu không?”

Ánh mắt Bạch Ngọc Đường hơi sáng lên, móc điện thoại ra, nhấn số của Trương Long “Giúp tôi điều tra bên cục giao thông một chuyện, xem trong ghi chép về tai nạn giao thông một năm gần đây, có vụ nào liên quan đến một đứa nhóc tên Cao Vũ, khoảng 8 – 9 tuổi.”

Cúp điện thoại, hai người đã tới cạnh xe, Bạch Ngọc Đường khẽ mỉm cười, giúp Triển Chiêu mở cửa, “Tài liệu về tai nạn giao thông trong một năm cũng không phải ít, vậy, chúng ta đi ăn một chút vừa ăn vừa chờ, cậu thấy thế nào?”

Triển Chiêu hơi sửng sốt, cau mày suy nghĩ một chút, cuối cùng lại từ chối đề nghị của Bạch Ngọc Đường.

“Đến mấy hiện trường vứt xác kia trước đã, tôi cứ có cảm giác mình đã bỏ quên cái gì.”

Dứt lời, liền một thân một mình, ngồi xuống vị trí kế bên tài xế.

Bạch Ngọc Đường ngẩn người, nhận ra mình không thể nào lay chuyển ý nghĩ của Triển Chiêu, cũng bất đắc dĩ trở lại vị trí tài xế, khởi động xe, chạy về phía địa điểm phát hiện tử thi gần nhất, chửi thầm trong lòng, đi một lần năm cái địa điểm, xem như hết sạch thời gian dừng bữa luôn rồi..

Liếc nhìn Triển Chiêu một phát, Bạch Ngọc Đường không nhịn được hỏi, “Triển Chiêu, tôi còn chưa hỏi cậu vì sao biết đội trưởng Bao, hơn nữa, ngày nào cũng chạy theo bọn tôi, không có việc gì làm hả?”

Triển Chiêu có chút kinh ngạc nhìn Bạch Ngọc Đường, “Hô? Đội trưởng Bao không cho anh biết nghiên cứu bây giờ của tôi là nghiên cứu về hành vi của loài người à? Còn nữa, chuyện tôi theo mọi người là vì tôi đang trong thời gian thực tập.”

“Thực tập?” tới phiên Bạch Ngọc Đường sừng sốt “Cậu đừng nói, cậu bây giờ chạy đến cục cảnh sát thực tập là vì sau này muốn làm cảnh sát đi?”

Triển Chiêu cười, “Tôi đích thực là chạy đến cục cảnh sát, nhưng tôi không phải vì muốn làm cảnh sát mới phụ các anh tra án, tôi với anh chẳng qua là có cùng mục tiêu mà thôi.”

Nhìn vẫn như cũ Bạch Ngọc Đường mơ mơ màng màng, cũng biết anh ta căn bản chả hiểu gì, vì vậy Triển Chiêu tốt bụng tiếp tục giải thích, “Anh ở đây vì muốn bắt tội phạm, còn tôi muốn nghiên cứu hành vi của tội phạm, giúp anh bắt được hãn, tôi mới có thể nghiên cứu ra nguyên nhân vì sao khiến hãn làm như vậy. Cho nên mới nói, tôi giúp anh cũng chính là đang giúp chính tôi.”

“Ý của cậu là sau khi chúng ta tóm được thủ phạm, cậu muốn bắt hãn để nghiên cứu đó hả?” Bạch Ngọc Đường ngẩn người nhìn Triển Chiêu, ánh mắt có chút kỳ quái.

Triển Chiêu biết, cái tên Bạch Ngọc Đường này chỉ sợ đang xem mình như mấy tên khoa học quái nhân đi, bất đắc dĩ mỉm cười, tiếp tục kiên nhẫn giải thích, “Là nghiên cứu không sai, nhưng không phải mấy kiểu đáng sợ như anh nghĩ đâu. Chẳng qua muốn kết án xong thì tìm hãn phỏng vấn một chút, cũng chỉ là nói chuyện, anh phải tin tôi, mặc dù tội phạm loại này rất nguy hiểm, nhưng chỉ cần trò chuyện với bọn họ sẽ có thể thu được rất nhiều dữ liệu quý giá cho việc nghiên cứu hành vi đó. Không lừa anh, hai năm nay tôi đã phỏng vấn hơn 50 trọng phạm, trong đó giết người hàng loạt cũng có mười mấy người nữa.”

Không để ý tới sắc mặt của Bạch Ngọc Đường đang chuyển dần từ thờ ơ sang nghiêm túc, Triển Chiêu cuối cùng mới lẩm bẩm với bản thân, “Ừm, những tài liệu thu được sau khi nói chuyện với bọn họ thực sự rất có ích, tôi còn lên kế hoạch sang năm tiếp tục phỏng vấn thêm 100 người, bất quá

muốn làm phải rời khỏi thành phố D một thời gian, không chừng còn phải ra ngoài nước...”

Tiếp theo Triển Chiêu nói cái gì Bạch Ngọc Đường cũng chẳng hề nghe, trong đầu anh bây giờ toàn là Triển Chiêu vừa mới nói cái gì mà một trăm tên sát nhân, năm mươi tên giết người hàng loạt blah blah.... Được rồi, mặc dù đã mấy năm làm cảnh sát, nhưng lúc trước thì ở đội đặc cảnh, chỉ mới chui vào tổ trọng án có một năm, Bạch Ngọc Đường đã không hiểu nổi, tại sao có người lại đem những tên giết người vô nhân đạo này làm đối tượng nghiên cứu, còn phải đi tìm chúng để nói chuyện nữa chứ. Quả nhiên, đầu óc của mấy người tiến sĩ người thường không thể nào hiểu được.

Sau khi dừng xe tại địa điểm đầu tiên phát hiện ra thi thể Cao Dương, nhìn bóng lưng một Triển Chiêu vội vã bước vào khu kiến trúc bỏ hoang, Bạch Ngọc Đường cau mày suy nghĩ.

A? Hình như cậu ta vẫn chưa có nói làm thế nào quen biết được Bao Chứng à.

(*Công ty tín thác/ Quỹ đầu tư tín thác cái này ai học kinh doanh là biết, Quỹ đầu tư tín thác (Collective investment scheme) là quỹ đầu tư không có tư cách pháp nhân và hội đồng quản trị)

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Vụ Án 1 – Lãnh Đạm Sát Cơ (7)

=)))))) Trời ơi, các bạn có hiểu cảm giác vừa làm việc vừa nghe Tân bao thanh thiên, mà cứ cảnh A Kiều với chả Bạch huynh nó như nào không (mà ngoại cứ bật xem hoài, muốn tắt cũng khó) =)))) Cảm giác rất buồn cười, với đĩa xem cả đồng phim Bao thanh thiên như mình mà nói, tình tiết thế này thật là quá phi lý =))))) thôi bịt tai không nghe

Bạch Ngọc Đường vừa thầm oán trong lòng cái tên tiểu tiến sĩ ngây ngô, kỳ quái, vừa nhanh chóng đuổi theo, không rời nửa bước. Dù sao những nơi hiện trường vụ án này, có 10 thì hết 8 là nơi hết sức nguy hiểm rồi, mặc dù Bạch Ngọc Đường anh không phải chuyên gia nghiên cứu tâm lý tội phạm, nhưng anh cũng biết chút thường thức cơ bản mà, tỷ như có đến 80% tội phạm trong một khoảng thời gian ngắn sau khi gây án sẽ quay về hiện trường chẳng hạn. Cho nên, nếu Bao Chứng đã đem Triển Chiêu giao cho anh, anh nhất định phải bảo vệ Triển Chiêu thật an toàn.

Bạch Ngọc Đường vừa đuổi kịp Triển Chiêu, đột nhiên bước chậm lại. Triển Chiêu ở ngay trước cửa tòa nhà, quay đầu nhìn Bạch Ngọc Đường một cái, “Mới nãy ở nhà Cao Dương, vợ ông ấy nói ngày nào ông ấy cũng đưa đón con trai đi học. Như vậy ở trường của Cao Vũ phải có nhiều người biết ông ấy, ví dụ như thầy giáo, phụ huynh học sinh khác chẳng hạn. Tôi nghĩ nên nhờ đội trưởng Bao phải người đi tra xét những người này một chút, xem có thể tìm được đầu mối hữu dụng nào từ họ hay không.”

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một lát, gật đầu đồng ý, “Không sai, nếu nạn nhân đầu tiên với hung thủ có quen biết, thì càng biết nhiều về hắn, sẽ

càng có lợi cho việc phá án, yên tâm , chuyện này cứ giao cho bọn tôi.”

“Ừm”, Triển Chiêu gật đầu, liền đẩy cửa, đi vào kiến trúc bỏ hoang trước mắt.

Chỗ này là một sân vận động, theo điều tra vốn là thuộc về một xí nghiệp tư nhân, sau đó vì kinh doanh không tốt nên mới phải đóng cửa. Tuy sân đã bị đóng cửa, nhưng vẫn có người trông coi, đôi khi cũng có người của xí nghiệp đến xem qua vài lần. Thi thể của Cao Dương được phát hiện là vào vài tháng trước, lâu như vậy, hiển nhiên chẳng có cái đầu mỗi đáng giá nào còn lưu lại cho hai người họ bởi móc rồi. Vào cửa, chỉ có thể nhìn thấy những đường chạy trống không cùng vài thiết bị thể thao ở đó, Triển Chiêu từ từ bước tới chính giữa sân vận động, nheo mắt, chậm rãi chuyển động cơ thể, để tầm mắt mình từ tốn quét qua toàn bộ khu vực sân.

Bạch Ngọc Đường đứng bên cạnh Triển Chiêu, khoảng cách hai người rất gần, sân vận động trống rỗng, giống hệt một thế giới độc lập an tĩnh cách biệt với đời, vì vậy Bạch Ngọc Đường có thể rõ ràng nghe được Triển Chiêu đang lẩm bẩm trong miệng, giọng trầm thấp, bình tĩnh, hết sức dễ nghe.

“Ta bây giờ đang đứng ở nơi vứt xác lần đầu, ta đem Cao Dương từ trên xe xuống. Mà trước đó không lâu, ta ở chỗ của mình dùng một sợi dây, giết chết hắc, treo chết hắc từ khi còn sống. Toàn bộ quá trình nhanh chóng được đưa lên Internet, trước sự chứng kiến của hàng ngàn người, chuyện này làm cho ta hưng phấn. Hiện tại hắc đã trở thành xác chết, nhưng xác chết đối với ta chẳng còn ý nghĩa gì. Lạnh lẽo, xấu xí, làm người ta ghê tởm, vậy nên ta phải đem hắc vứt đến chỗ này. Nhưng ta không muốn để cái chết của hắc trở thành bí mật, ta muốn hắc được phát hiện, được công bố, được nhiều người hơn nữa biết đến. Nên ta mới đem hắc bỏ vào—” Nói tới đây, Triển Chiêu đột nhiên nhìn ngay vào vị trí chính giữa đường chạy, Bạch Ngọc Đường cũng ngẩn ra, bởi vì trong đầu hắc cũng mơ hồ

hình dung đến tấm hình kia, tấm hình chụp hiện trường lần đầu tiên phát hiện xác Cao Dương, lúc ấy cổ thi thể đúng là nằm co rúc ở vị trí đó.

Triển Chiêu đi về phía mặt đất trống trải, từ từ ngồi xổm người xuống, tiếp tục lăm bằm, “Ta để hắc ở đây, rồi—” Triển Chiêu bất chợt ngẩng đầu lên, nhìn về vị trí đối diện nơi bỏ rơi thi thể.

“Cảnh sát Bạch, anh có phát hiện được chỗ nào không đúng không?”

Bạch Ngọc Đường cũng chăm chú nhìn vào nơi Triển Chiêu đang quan sát, còn bước nhanh tới. Chỗ đó với nơi vất bỏ thi thể gần đây nhất khá bất đồng, đối diện với thi thể không phải tường, mà là một cửa sổ thật lớn. nếu hung thủ chọn chỗ này để đặt máy quay, hiển nhiên có thể thu được góc độ tốt nhất để quan sát cảnh thi thể bị phát hiện, nhưng hắc sẽ không làm như vậy, không phải chỉ có hắc mà bất cứ người nào cũng không làm như vậy, bởi vì nơi này quá sức lộ liễu.

Triển Chiêu đứng lên, đi vòng vòng trong sân thể dục, đột nhiên lăm bằm tiếp, “Ta đem thi thể ném ở nơi này, là vì.... là vì....”

Tiến sĩ trẻ lại nhíu mày, trên khuôn mặt trắng nõn hiện ra một tia khốn khổ, cậu cố gắng đặt mình vào vị trí của hung thủ, cảm nhận trạng thái khi hắc gây án lần đầu tiên, nhưng cậu lại gặp một vấn đề khó khăn, đó là tại sao hung thủ lại đem thi thể ném ở nơi này? Trong suy luận của mình, Triển Chiêu đã nghĩ mỗi lần hung thủ vất xác là mỗi lần hắc bố trí một hiện trường thuận lợi cho việc quan sát, vậy mà ở thi thể của Cao Dương lại không có dấu hiệu gì về việc lắp đặt máy quay phim cả, như vậy, nguyên nhân gì đã khiến thủ đoạn gây án của hung thủ thay đổi, bắt đầu sử dụng máy thu hình đây?

Triển Chiêu khốn khổ nhăn mày, bất đắc dĩ nhìn Bạch Ngọc Đường, “tôi có chút nghi vấn.”

Bạch Ngọc Đường khẽ mỉm cười, đi tới bên người của Triển Chiêu, vỗ vỗ bờ vai cậu, “Nói thử tôi nghe xem?”

“Ừm.” Triển Chiêu gật, “Tôi nhớ trong tài liệu ghi chép về việc khám xét hiện trường, hầu như tại tất cả hiện trường đều tìm được máy thu hình, chỉ trừ hiện trường thứ 1. Tôi vốn nghĩ, sở dĩ không tìm được là do thời gian quá lâu, hiện trường đã bị người phá hủy, nhưng bây giờ nhìn lại, tôi thấy hung thủ không thể nào đặt máy thu hình ở đây, hoặc phải nói, hẳn căn bản không hề gắn máy thu hình.”

“Đúng vậy, tôi cũng nghĩ y chang.” Bạch Ngọc Đường cũng đồng ý cách nhìn của Triển Chiêu, phiến cửa sổ bằng thủy tinh kia to như vậy, một con ruồi đậu lên cũng cực kỳ bắt mắt chứ đừng nói đến chuyện gắn máy thu hình lên đó, cảnh sát chỉ cần khám xét hiện trường một lần thôi đã có thể dễ dàng phát hiện ra.

“Đến tột cùng vì sao hung thủ phải thay đổi?”

“Thay đổi — chúng ta thay đổi, là bởi vì trong lòng chúng ta cảm thấy —” Bạch Ngọc Đường cũng không nhịn được mà nheo mắt, trầm tư chốc lát, đột nhiên ánh mắt của anh vụt sáng lên, mà cùng lúc ấy, Triển Chiêu giống như đang nghĩ đến cái gì, hai người không hẹn mà cùng nhìn về phía đối phương, hai miệng đồng thanh nói, “Bất mãn!!”

“Không sai!” Giọng của Triển Chiêu có chút hưng phấn, một lần nữa dùng ngữ tốc thật nhanh tiếp tục lẩm bẩm “Ta là người bị rối loạn *** cưỡng chế, giết người có thể giúp ta thỏa mãn, ta mong thật nhiều người biết đến kiệt tác của ta, nên ta đem thi thể đặt ở những nơi rất dễ phát hiện, hy vọng cảnh sát mau tìm được chúng, cũng mong chúng mau chóng được công bố. Nhưng bọn chúng lại quá ngu, không, bọn chúng quá xấu! Bọn chúng tìm được thi thể, nhưng lại không chịu công khai, làm kiệt tác của ta bị mai một!! Ta không hài lòng, vì bọn chúng không để ta kiểm soát sự

việc như mong muốn, bọn chúng phá hư tác phẩm của ta! Ta muốn kiểm soát toàn bộ, lần sau tuyệt đối không được xảy ra chuyện như thế!!”

Tới đây, thanh âm của Triển Chiêu đột nhiên ngưng lại, cậu xoay người nhìn chăm chăm vào mắt của Bạch Ngọc Đường, đột nhiên hỏi. “Đã vậy, tại sao ta không đem thi thể ném ra ngoài, để nó dễ dàng bị phát hiện hơn đây?”

Khuôn mặt trắng nõn của Triển Chiêu hiện ra một tia nhàn nhạt đỏ, đôi môi vì kích động mà khẽ run, cơ thể cao ngất đứng thẳng, dưới lớp áo sơ mi mỏng manh là bắp thịt mảnh mai bị căng cứng, nhìn vào một Triển Chiêu như vậy, Bạch Ngọc Đường cũng không tự chủ được bị đối phương lôi kéo vào một loại trạng thái kỳ lạ, phảng phất như chính anh cũng đã trở thành một kẻ giết người biến thái hoặc là trợ lý của kẻ giết người đi?

Đây là một cảm giác rất mới mẻ, rất kỳ quặc, lại không làm người ta cảm thấy chán ghét như tưởng tượng. Bạch Ngọc Đường đột nhiên cảm thấy, anh rất tự nguyện phối hợp với Triển Chiêu. Sân vận động bỏ hoang này bây giờ đã trở thành sân khấu, còn anh giống như một diễn viên, sắp sửa chiếm lĩnh cả sân khấu này. Mà màn diễn kế tiếp chính là của anh, đúng không?

Bạch Ngọc Đường tập trung toàn bộ tinh lực cố gắng tìm ra một lý do cho hành động của hung thủ. Đúng nha, tại sao? Tại sao không chọn vất thi thể ở bên ngoài, tại sao lại muốn đem thi thể của Cao Dương vào bên trong? Không lẽ là tại——”

“Lần đầu tiên phải thật khác biệt.”

Ánh mắt Triển Chiêu càng lúc càng sáng, “Lần đầu tiên? Quả nhiên suy đoán của tôi là đúng, hẳn nhất định quen biết Cao Dương. Cho dù hẳn mang tính cách phản xã hội, khi sát hại người quen, trong tiềm thức tự nhiên sẽ sinh ra áy náy. Cao Dương lúc đó là mục tiêu của hung thủ, mà sau khi ông

bị giết, hẳn đạt được mục đích, tự nhiên sẽ cảm thấy áy náy, thương hại, cho nên, hẳn tuyệt đối sẽ không vất ông ấy ở bên ngoài mà lựa chọn một nơi có mái che, còn sân vận động này có lẽ chỉ là nơi tình cờ được chọn. Lần đầu tiên gây án, hẳn cần bản không thu lại quá trình, cũng không sắp đặt máy quay, chẳng qua chỉ đem thi thể ném ở một nơi thuận tiện. Hẳn chắc chắn phải có xe, ngày ấy, sau khi giết chết Cao Dương, hẳn liền đem thi thể ném lên xe, bởi vì hẳn vốn không muốn che giấu việc Cao Dương đã chết, cũng không quan tâm việc thi thể có bị phát hiện hay không, chỉ ngẫu nhiên chọn một nơi nào đó có mái che, ít người qua lại đem thi thể vất ở chỗ đấy.”

Bạch Ngọc Đường bắt được điểm trọng yếu trong lời nói của Triển Chiêu bất chợt mở miệng, “Ý cậu nói, hung thủ rất có thể sống ở gần đây?”

“Không chắc nữa, nhưng mà, khi một người lái xe không có mục tiêu họ luôn theo thói quen lái đến những nơi mình quen thuộc, không phải à?” Triển Chiêu hơi ngoắc ngoắc khóe miệng, “Tôi nghĩ nếu chúng ta loại bỏ những vùng phụ cận ở 4 địa điểm phát hiện ra thi thể. Thì sẽ tìm ra hung thủ sống ở gần đây, mà nếu không phải, thì nơi làm việc của hẳn chắc chắn sẽ không xa nơi này.”

“Được!!” , Khuôn mặt của Bạch Ngọc Đường cũng ra nét tươi cười giống hệt Triển Chiêu một dạng, “Chuyện này liền giao cho tôi, nếu như hẳn làm việc ở gần đây, phạm vi liền thu hẹp được rất nhiều, mặc dù những công ty có liên quan đến máy tính đều tập trung một chỗ, nhưng cũng khéo, có một số công ty đã tọa lạc rất sớm tại thành phố D, vừa vặn nằm ngoài khu công nghệ cao.” quay về phía Triển Chiêu chớp mắt một cái, Bạch Ngọc Đường cười nói “Đoán xem họ ở nơi nào?”

Thấy nụ cười của Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu cũng không nhin được mà cong cong khóe miệng. “Xem như đã thu hẹp được phạm vi, công ty cũng nhiều như vậy, tôi nghĩ cứ giao cho mấy người kia xử lý là được rồi.”

“Giao cho mấy người kia?” Bạch Ngọc Đường hơi sửng sốt, “Vậy chúng ta làm gì?”

Nụ cười trên mặt Triển Chiêu đột nhiên biến mất, vừa rồi trong lúc điều tra đã tập trung quá nhiều tinh lực, bây giờ thư giãn một chút, lại cảm thấy dạ dày trống rỗng, cơ thể mãnh liệt biểu tình. Không khỏi nhăn mặt, Triển Chiêu bất đắc dĩ nhìn Bạch Ngọc Đường cười khổ, “Bây giờ, tốt nhất là tìm chỗ nào ăn, tôi đói.”

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Vụ Án 1 – Lãnh Đạm Sát Cơ (8)

Bởi vì buổi chiều còn muốn đi xem những hiện trường khác, Bạch Ngọc Đường cũng không lái xe đến quán của dì Giang, hai người liền tìm một quán cơm gần đó ăn trưa. Sau buổi cơm, hai người vốn muốn tiếp tục lên đường, kết quả Triển Chiêu tự nhiên nhận được điện thoại do đại học A gọi tới, bảo trường có chuyện, bắt cậu lập tức trở về làm. Triển Chiêu cũng không phải cảnh sát, nên cậu buộc phải trở về giải quyết công việc trường giao cho, tạm thời đành rời đi.

“Không phải chuyện lớn gì đâu, tôi sẽ xử lý nhanh thôi.” Triển Chiêu nhăn nhó, liếc mắt nhìn tài liệu trên xe Bạch Ngọc Đường, tiếp tục nói, “Sáng mai tôi có tiết, chiều sẽ tự mình đến đồn, không phiền anh đến đón nữa.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Được, vậy giờ tôi đưa cậu về.”

“Không cần, anh cứ tra án đi, tôi bắt xe là được.”

Triển Chiêu đã nói vậy, Bạch Ngọc Đường cũng không khẳng khẳng nữa, nhìn Triển Chiêu lên xe rồi anh mới quay đầu về xe của mình. Bốn hiện trường khác đều ở ngoại ô, nhưng dĩ nhiên so với nơi đầu tiên thì vắng vẻ hơn một chút, lúc Bạch Ngọc Đường quét xong toàn bộ 4 nơi còn lại, đường phố đã rực rỡ đèn đường, điểm chút ánh sao đêm. Anh chậm rãi lái xe vào thành phố, so với lúc ban sáng rời đi, điện thoại trong tay Bạch Ngọc Đường lại có thêm nhiều hình của hiện trường, hơn nữa còn có đồng tài liệu cục từ giao thôngdo Triệu Hồ gửi sang. Một ngày nữa lại trôi qua, khoảng

cách một tuần lễ lại càng lúc càng gần, áp lực này càng làm thể chất và tinh thần của Bạch Ngọc Đường thêm mệt mỏi.

Buổi sáng ở hiện trường đầu tiên, biểu hiện của Triển Chiêu đã để lại ấn tượng rất sâu trong lòng Bạch Ngọc Đường. Mặc dù trong hai người, chỉ có Bạch Ngọc Đường mới là cảnh sát có tư cách điều tra vụ án, nhưng sáng nay, dường như tất cả mọi việc đều để Triển Chiêu chỉ đạo. Tuy lời của Triển Chiêu vẫn chưa được chứng thực, nhưng không hiểu sao, Bạch Ngọc Đường luôn cảm thấy, anh lúc nào cũng không tự chủ được mà tin tưởng vào lời nói của Triển Chiêu. Chẳng lẽ đây chính là sức mạnh của tâm lý học ư? Không đúng, theo trực giác, Bạch Ngọc Đường vẫn không đồng ý với tác dụng của tâm lý học. Cứ xem như trên thế giới có một loại người, mà bản năng của họ là có thể dùng tâm lý để đến gần những tên giết người biến thái đi, bọn họ cùng tội phạm rất giống nhau, nhưng, bản thân bọn họ cũng không phải tội phạm. Mà Triển Chiêu có lẽ chính là loại người như thế. Nhớ lại buổi sáng ở hiện trường, lúc nhìn Triển Chiêu đem mình đặt vào vị trí hung thủ, lộ ra vẻ mặt kích động, Bạch Ngọc Đường không khỏi run lên, kinh khủng, xúc động hay phải nói cực kỳ quyến rũ. Tóm lại là một loại cảm xúc khá phức tạp, khiến Bạch Ngọc Đường không cách nào nói rõ.

Thông thường, thời gian này là lúc xử lý vụ án, Triển Chiêu còn có thể giữ vững lịch trình của mình, nhưng Bạch Ngọc Đường lại không có may mắn như vậy, anh vội vàng đạp cần, dưới ánh trăng chạy về đồn cảnh sát.

Vừa tiến vào phòng làm việc, Bạch Ngọc Đường hơi nhăn mặt, người đã đến đủ. Ném điện thoại của mình cho Công Tôn Sách, để anh lưu hết hình ảnh hiện trường trong đó vào máy tính, Bạch Ngọc Đường quay về phía Triệu Hổ, khẽ mỉm cười, “Tiểu Triệu, làm không tệ nha, cả một năm tài liệu tai nạn giao thông, tra nhanh như vậy thật làm khó cậu rồi.”

Triệu Hổ gãi gãi ót, khoe miệng kéo ra một nụ cười ngây thơ.

Bao Chứng cũng gật đầu với Triệu Hồ một cái, “Ngọc Đường nói không sai, Triệu Hồ lần này quả thực đã tìm được một đầu mối vô cùng trọng yếu.”

“Thật à? Phần đó thực sự rất quan trọng à?” nghe được đánh giá của Bao Chứng, ánh mắt Triệu Hồ đột nhiên sáng lên.

Gật đầu thêm lần nữa, Bao Chứng nhìn mọi người nói, “Đầu năm này, Hàn Mai, cũng chính là vợ của Cao Dương khi đến đón con trai Cao Vũ tan học đã gây ra chuyện ngoài ý muốn. Khi ấy, Hàn Mai lo nói chuyện với bạn mình không để ý đến Cao Vũ, khiến thằng bé một mình đi ra giữa đường, mà khi ấy một chiếc xe hàng lớn đang chạy vào cổng trường không kịp giảm tốc, trực tiếp phóng về hướng Cao Vũ. May mà có 1 thanh niên trẻ tuổi đúng lúc đi ngang qua, đẩy Cao Vũ sang bên, mới giúp thằng bé thoát một kiếp. Chỉ tiếc, người trẻ tuổi kia vì thế mà bị trọng thương, mất máu quá nhiều nên mới chết.

Nói tới đây, Bao Chứng nhẹ nhàng nhìn Triệu Hồ tán thưởng, “Vì người bị hại trong vụ án này đều không phải Cao Vũ cùng Hàn Mai, nên tư liệu của nó rất khó tìm”.

“Vì suýt chút nữa đã xảy ra tai nạn, nên Cao Dương mới không tín nhiệm vợ của mình, mỗi ngày tự đưa đón con trai đi học, đây đúng là một cách giải thích rất hợp lý.” Bạch Ngọc Đường nhìn Triệu Hồ, “Tiểu Triệu, tên thanh niên trẻ đã cứu người là gì?”

“Cậu ta gọi Hải Phong, làm tình nguyện viên, bình thường làm bưu tá cho một công ty chuyển phát nhanh. Có điều thật kỳ lạ, những chuyện liên quan đến người trẻ tuổi dũng cảm này, lại không được ghi chép mấy.”

Bạch Ngọc Đường hơi chau mày, nhìn Bao Chứng nói, “Đội trưởng, tôi nghĩ nên tra thêm một chút về cậu thanh niên Hải Phong này.”

“Không sai, để mai tôi sẽ đích thân đi tìm kiếm. Hôm nay tới đây thôi, mau trở về nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai còn phải bận rộn rất nhiều chuyện.”

Nửa đêm, đường phố được ánh đèn chiếu sáng, tươi tắn một cách dị thường, Bạch Ngọc Đường lái xe trở về căn hộ của mình, khu nhà này toàn bộ đều là khu nhà cao cấp, đến tối cũng an tĩnh dị thường. Gió đêm vẫn như cũ thật lạnh, Bạch Ngọc Đường toàn thân nhức mỏi, lập tức muốn đem cơ thể vùi vào đồng chăn nệm mềm mại, ngủ một giấc bất tỉnh nhân sự luôn. Bất quá Bạch Ngọc Đường biết, anh không ngủ được, mất ngủ như một bóng ma, lúc nào cũng quấy nhiễu anh từ sau sự kiện hai năm trước, như bóng với hình. Chậm rãi đi vào khu phố nhỏ, dùng tốc độ chậm nhất lê bước đến dưới lầu, ngược nhìn cửa sổ đen như mực, khóe miệng nhẹ câu, nhẹ thở dài.

Không biết tại sao, lại nhớ đến một mớ lý thuyết liên quan đến mất ngủ mà buổi sáng ở trên xe Triển Chiêu đã nói. Bạch Ngọc Đường tự nhiên cảm thấy, anh có khi nên tin tưởng vào bác sĩ tâm lý thêm một lần? Không biết vị tiểu tiến sĩ vừa ngây ngô vừa có thực lực kia có cách nào trị khỏi căn bệnh “tổn thương não” của mình không nhỉ. Khóe miệng vô thức càng lúc càng nhếch lên, nếu như Bạch Ngọc Đường có thể nhìn thấy vẻ mặt của mình lúc này, anh nên biết, mình đang mỉm cười.

Bạch Ngọc Đường đúng là đang cười, hơn nữa còn cười rất thật tâm, cười một cách thoải mái, đã rất lâu rồi anh không thể buông lỏng tâm tình như vậy. Đáng tiếc, cho dù có buông lỏng, mất ngủ vẫn là mất ngủ. Mà nếu đã mất ngủ, cũng không cần lãng phí thời gian, phải tranh thủ từng giây, mạng người là quan trọng. Bạch Ngọc Đường sau khi về đến nhà tự động mở máy tính, truyền hình ảnh trong điện thoại di động lên màn hình, híp mắt xem từng hình một. Xem xong hình, lại quay qua nhìn video, hết lần này đến lần khác. Vô thức đã xem đến hai giờ, đồng hồ phía dưới màn hình cũng điểm đến 3 giờ 30 sáng. Thời điểm này, toàn bộ thành phố D hẳn vẫn đang ngon giấc.

Đột nhiên, Bạch Ngọc Đường xoa xoa đôi mắt, gắt gao nhìn vào màn hình, trong đầu lóe lên một tia sáng, cái tia sáng này là gì? Có gì đó vừa nháy ra, làm Bạch Ngọc Đường lập tức muốn bắt lại!!

Anh nhanh chóng móc điện thoại, trong danh sách liên lạc tìm ra tên Triển Chiêu, không do dự, nhấn vào.

Mấy giây sau, đầu điện thoại bên kia truyền đến một âm thanh mềm nhũn, có chút mơ hồ, lại hơi hơi ửy khuất “Chuyện gì nha?”

Bạch Ngọc Đường giật mình, anh lúc này mới để ý, hình như anh vừa đánh thức Triển Chiêu vào thời điểm ba giờ rưỡi sáng.

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Vụ Án 1 – Lãnh Đạm Sát Cơ (9)

“Xin lỗi, tôi không để ý đã trễ thế này.” Bạch Ngọc Đường vừa xin lỗi, vừa chú ý đến động tĩnh bên kia điện thoại.

Có âm thanh sột soạt truyền sang, giống như Triển Chiêu đang từ trên giường bò dậy, một lát sau, đầu dây bên kia lại truyền đến một thanh âm mơ hồ “Nói đi, có chuyện gì?”

Khi nói những lời này, có cảm giác Triển Chiêu vẫn còn chưa tỉnh hẳn.

Không hiểu sao khi tưởng tượng đến dáng vẻ mơ màng của Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường không chịu được, khóe miệng lại cười cười.

“Nè?” giọng của Triển Chiêu rõ hơn một chút, không thấy Bạch Ngọc Đường trả lời, cậu hơi bất mãn lẩm bẩm “Làm sao vậy, mất kết nối rồi?”

Bạch Ngọc Đường vội vàng đáp, “Alo? Không, không có mất, là tôi bị phân tâm, Triển Chiêu, bây giờ cậu có hình của hiện trường không?”

“Có.” Chớp mắt, âm thanh của Triển Chiêu ngay lập tức tỉnh táo lên, đầu kia điện thoại lại vang lên tiếng lật giấy tờ soàn soạt “Anh phát hiện ra cái gì?”

Bạch Ngọc Đường cũng không tự chủ sửa sang lại suy nghĩ, ngữ tốc bắt đầu tăng nhanh, “Hôm nay sau khi cậu về, tôi tiếp tục đi xem bốn hiện trường khác, bây giờ đang xem lại hình chụp. Nhìn qua những hình ảnh ở 4 hiện trường này so với hiện trường đầu tiên căn bản không có gì khác biệt,

nhưng tôi luôn có cảm giác rất kỳ lạ, cảm giác này không thể nói ra, nhưng tôi lại cảm thấy nó rất quan trọng. Cho nên, mới lười hết video hung thủ đăng lên ra xem lại, kết quả ở video đầu tiên phát hiện một cảnh, rất nhanh, xuất hiện không tới nửa giây, vào cuối video. Nè, Triển Chiêu, cậu còn nghe tôi nói không?”

“Tôi đang xem.” Triển Chiêu cũng mở máy tính, lúc Bạch Ngọc Đường hỏi thăm, cậu đã tìm được video anh nói, cũng nhìn thấy đoạn phim chưa tới nửa giây kia rồi.

“Kỳ lạ, có thể gửi cho tôi mấy tấm hình anh chụp được không?”

“Được!” Không tới một phút, toàn bộ hình đã được chuyển đến máy tính của Triển Chiêu.

Mở ra từng tấm một, Triển Chiêu nhìn chăm chăm vào đồng hình, chân mày từ từ nhíu lại. Cảm giác của Bạch Ngọc Đường đích thực là rất hợp lý, nhìn những tấm ảnh chụp hiện trường xếp thành một hàng đúng là tạo cho Triển Chiêu một loại cảm giác vô cùng kỳ dị, rất cổ quái, vô cùng cổ quái .

Đột nhiên, trong đầu lóe ra một tia sáng. Triển Chiêu nhanh chóng rời khỏi máy tính, lục tung cái bàn bên cạnh giường, rất nhanh tìm được một quyển sách dày cộm.

“Bạch Ngọc Đường, tôi gửi một tấm hình cho anh, anh xem thử, có phải rất giống với những hiện trường này không? Chụp lại hình ảnh trong quyển sách, truyền cho Bạch Ngọc Đường .

Bạch Ngọc Đường mở hình ra, hơi sửng sốt, hình này cùng với mấy tấm Bạch Ngọc Đường đã chụp, trừ chuyện không gian lớn nhỏ bất đồng ra, lại khiến người ta vô cùng quen thuộc. Không lẽ là do bố cục? Cùng một dạng không gian hình chữ nhật, mặt đất trống trải, thi thể nằm chính giữa, như vậy, từ góc độ máy thu hình nhìn sang, có thể thấy được tử thi, cũng thấy

được những cảnh sát tới hiện trường tra xét, mà xét theo góc nhìn của hung thủ, nơi này rất giống... giống —!?

“Triển Chiêu, tấm hình cậu gửi cho tôi trông rất quen, giống hệt một pháp trường, đúng không?” giọng Bạch Ngọc Đường có chút kích động .

“Đúng vậy, đây là pháp trường thời xưa, chính xác hơn là hình chụp một pháp trường vừa được khôi phục lại, tuy hơi khác biệt với tòa án hiện tại, nhưng bố cục vẫn tương tự như nhau.”

Triển Chiêu vừa dứt lời, Bạch Ngọc Đường đã nói “Như vậy, xét theo góc độ của máy quay phim, hẳn chính là quan tòa đang xem xét toàn bộ quá trình thẩm vấn. Kẻ bị kết án giữa tòa, chính là nạn nhân. Mà những người khác ở hiện trường đều là cảnh sát, rất phù hợp với quá trình xét xử thời xưa, đúng không?”

“Đúng vậy, như vậy tôi có thể ghi lại hoàn chỉnh hồ sơ manh mối cuối cùng rồi.” Giọng của Triển Chiêu mang theo một nụ cười nhạt, “Bạch Ngọc Đường —”

“Sao?”

“Anh đúng là có tư chất làm nhân viên hồ sơ ưu tú, nếu để thầy tôi biết, kiểu gì thầy ấy cũng sẽ tìm mọi biện pháp để nhận anh làm học trò của mình.”

Bạch Ngọc Đường sững sốt, “Thật không? Nhưng đội trưởng Bao đã nói, cậu là học trò cuối cùng của ông thầy ấy còn gì?”

“À, cuối cùng, không biết là cuối cùng lần thứ mấy. Cuối rồi thì nhét thêm vào cũng được, chẳng liên quan.”

Ừa, Bạch Ngọc Đường cảm thấy mình có chút , bỏ đi, bây giờ còn phải lo nói chuyện đúng đắn, vì vậy anh quyết định kéo lại đề tài.

“Video kia cậu có xem không?”

“Đang.” Triển Chiêu cũng nghiêm túc, cảnh ống kính xuất hiện không tới nửa giây trong đoạn phim đó đang nặng nề hiện ra trước mặt cậu, dùng giọng điệu thoải mái, cậu bắt đầu nói, “Tôi bây giờ mới hiểu được động cơ gây án của nghi phạm, hắn đang xét xử, xét xử người bị hại, cũng là xét xử từng người một trong bồi thẩm đoàn, nhưng xét xử của hắn đối với tòa án chân chính hoàn toàn khác nhau, hắn thi hành định án trước, rồi mới mang nạn nhân đến xét xử giữa tòa. Mà lúc thi hành án phải có người xem, cho nên, người xem chính là những con người ở trên mạng. Còn những video kia chính là quá trình thi hành án treo cổ.”

“Treo cổ?” hai chữ này làm Bạch Ngọc Đường có cảm giác như toàn thân bị xối nước lạnh “Thật biến thái.”

Triển Chiêu thở dài, “Theo thứ tự của đồng video, lần đầu tiên phạm tội, thủ pháp của hắn còn rất thô sơ, lúc quay phim ống kính còn bị rung lắc dữ dội, cho thấy hắn dùng tay giữ máy, nhưng tâm trạng lại không ổn định. Vì thế trong quá trình quay phim mới lộ ra nửa giây sơ hở, vật bị lộ ra, hắn là giá treo cổ. Về sau thủ pháp của hắn càng lúc càng thuần thục, trong ống kính cũng chỉ còn lại dáng vẻ của người bị hại cùng một ít đặc tả, không hề xuất hiện lại giá treo cổ, hắn chính là cố ý gây khó khăn cho chuyện điều tra.”

“Tên súc sinh!!” Bạch Ngọc Đường nhú mày, cắn răng nói, “Đầu tiên thì muốn làm hiệp khách, giờ lại thành quan tòa rồi đao phủ, tên biến thái này rốt cuộc muốn làm gì? Hắn dựa vào cái gì tự cho mình có quyền quyết định sinh tử của người khác, có quyền xét xử người khác, chính hắn mới là kẻ giết người!!”

“Trước đó tôi có nói rồi, hung thủ là một bệnh nhân, bệnh tật trong lòng hắn rất nghiêm trọng, chưa kể còn bị rối loạn nhân cách phản xã hội. Trong

thế giới của mình, hẳn có rất nhiều lý do để xét xử những người bị hại, nói cách khác, hẳn cảm thấy, trong thế giới của mình, hẳn chính là quan tòa.”

“Khốn nạn!” Bạch Ngọc Đường cắn răng, tưởng tượng ra tên hung thủ mà Triển Chiêu miêu tả, máu cả người như chảy ngược, tay chân lạnh như băng, trên đầu cũng toát ra mồ hôi lạnh, anh cảm giác nếu như mình không cầm chắc điện thoại thì bất cứ lúc nào cũng có thể vì giận dữ mà ném nó đi.

“Bạch Ngọc Đường?” Triển Chiêu nghe được trong điện thoại truyền tới tiếng thở dốc nặng nề, không khỏi giật mình “Bạch Ngọc Đường, anh làm sao vậy?”

Thật lâu sau, Bạch Ngọc Đường mới chậm chạp hít thở, anh hít thở thật sâu mấy lần, khống chế thanh âm của mình mà đáp, “Không sao, chỉ nhớ lại chút chuyện không vui.”

Triển Chiêu muốn nói nhưng chưa kịp mở miệng, Bạch Ngọc Đường đã tiếp tục, “Thế này, nếu hẳn là quan tòa, vậy những người hẳn xét xử đều là tội phạm. Nhưng chúng ta đã rất cẩn thận điều tra, những người bị hại đều là thị dân bình thường, giàu có nghèo có, công việc cũng không có gì lạ, cho tới giờ vẫn chưa hề phạm pháp, có cái gì đáng để xét xử đây?”

“Sự hiềm nghi của một tên biến thái với người bình thường không giống nhau, đôi lúc rất khó hiểu. Bất quá, may mắn chúng ta tìm được một bước đột phá, bắt đầu từ đây, chúng ta chắc chắn có thể rất nhanh tìm ra hung thủ!!”

Triển Chiêu vừa nói xong, Bạch Ngọc Đường liền nói tiếp, “Đúng, chúng ta đã biết Cao Dương quen tên biến thái này, được lắm, phải tra kích liệt vào, tôi ngược lại còn muốn xem Cao Dương rốt cuộc thế nào đắc tội hẳn, hừ, quan tòa hả!!”

Vừa nói tới đây, Bạch Ngọc Đường đột nhiên nhớ đến tài liệu hôm nay Triệu Hổ vừa tra ra, lập tức nói cho Triển Chiêu biết.

Triển Chiêu nhăn nhó suy nghĩ một chút, nói với Bạch Ngọc Đường, “Tôi nhớ vợ của Cao Dương có rất nhiều bạn bè là phụ huynh con em khác trong trường Cao Vũ, tai nạn hôm đó lại xảy ra trước cổng trường, hẳn có rất nhiều người chứng kiến phải không?”

“Không sai, đội trưởng Bao cũng nói sáng mai tự mình điều tra.”

“Ừm, cộng với suy đoán sáng nay của chúng ta, nhờ những cảnh viên khác trong đội đi điều tra tư liệu của những nhân viên đáng ngờ trong công ty đó. Bạch Ngọc Đường, tôi có cảm giác.”

“Sao?”

“Chúng ta sẽ mau tìm thấy hắc!”

“Trong vòng một tuần.”

“Ừm.” Triển Chiêu gật đầu rồi lại có chút lo âu, “Chỉ mong hắc vẫn giữ nguyên nhịp độ.”

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Vụ Án 1 – Lãnh Đạm Sát Cơ (10)

Ba giờ rưỡi đêm bị người ta đánh thức, lại một mực phân tích vụ án đến 4 giờ 30, sau khi cúp điện thoại, Triển Chiêu mơ mơ màng màng lần mò chui lại về giường. Nhắm mắt được nửa tiếng, phát hiện trong đầu toàn là hình ảnh hiện trường từ đồng video kia, lại lật đặt ngòi dậy từ trên giường, hai mắt ngẩn ngơ nhìn đồng hồ đang treo, tới khi kim phút đã chỉ quá số 10. Triển Chiêu bất đắc dĩ thở dài, lắc lư đứng lên. Ánh mắt lơ đãng, bước chân lơ đãng, bò đến phòng bếp lục lọi hết nửa ngày, lấy từ trong tủ ra một nửa miếng bánh kem hôm qua chưa ăn xong, vừa cắn vừa quay về máy vi tính.

Được rồi, không thể nhìn mấy thứ kích thích đó nữa, Triển Chiêu khe khẽ thở ra, áp xuống cảm giác buồn nôn. Bất luận đã nhìn mấy lần, lần nào nhìn thấy cũng còn thấy muốn nôn, bây giờ còn đang ăn nữa, dù sao cũng không muốn tự hành hạ mình đâu. Mở trình duyệt, từ danh sách mở ra một diễn đàn. Hô? Lại có tận 563 người đang online cơ chứ. Giống như vừa phát hiện vùng đất mới, với một người cực kỳ thích ngủ và ngủ rất tốt như Triển Chiêu thật có chút không thể lý giải đám cú đêm này. Bốn giờ rưỡi sáng lại đi lướt mạng, được nha, đừng nói với tôi đám người này đều khác biệt thời gian đi!! Chẳng biết sao, Triển Chiêu đột nhiên nhớ đến Bạch Ngọc Đường, anh này cũng không phải thường xuyên nửa đêm lên net chứ.

Nghĩ đến đây, Triển Chiêu không tự chủ cong cong khóe miệng, trực tiếp mở ra diễn đàn cậu hay ghé nhất, “Cứu trợ linh hồn”(tên gốc là 心灵方舟- thuyền cứu trợ linh hồn). Đây là một diễn đàn liên quan đến tâm lý học, có tính chuyên nghiệp nhất định, có điều ở đó đa phần đều là người đến nhờ giúp đỡ vì gặp vấn đề về tâm lý. Triển Chiêu đã từng ở diễn đàn này lập

một nhóm nhỏ, giao cho mấy người bạn tốt xử lý, trong đó có mấy người từng gặp mặt ngoài đời, cũng cùng trò chuyện rất vui vẻ. Nhắc mới nhớ mấy tháng nay do quá bận rộn, đã lâu không ghé qua đây chơi.

A? Đột nhiên, một trong những bài đăng mới nhất đã hấp dẫn sự chú ý của Triển Chiêu, chỉ mới xuất hiện chưa được ba phút đã đăng thêm rồi, tiêu đề là —— Nhân sinh lạnh nhạt, phán xét cuối cùng. Tim của Triển Chiêu tự nhiên nhói một cái, nhân sinh lạnh nhạt, phán xét? Một loại dự cảm bất thường làm ngón tay của Triển Chiêu run rẩy, hít một hơi thật sâu, liền mở ra.

Hờ! May thật, không phải Video.

Híp mắt, Triển Chiêu bắt đầu đọc, bài viết rất dài, nói rất nhiều ví dụ về bản tính thờ ơ của con người, từ góc độ nhìn nhận của tâm lý học chuyên nghiệp mà nói, cũng rất hợp tình hợp lý, tuy luận điểm không mới, nhưng quá trình lập luận rất nghiêm túc, ngôn ngữ sắc bén, từ ngôn ngữ có thể nhìn ra cơn giận dữ được đàn áp trong lòng tác giả. Ở cuối bài, đưa ra một kết luận về sự tổn thương trong quan hệ giữa người với người, mà sự tổn thương ghê gớm nhất chính là làm lơ tội ác, quan điểm nhân sinh lạnh nhạt của hã, tràn đầy bi quan cùng tra khảo. Cuối cùng, tác giả như hóa thân thành một vị quan tòa, đưa ra phán xét một cách ngạo nghễ, phán xét nhân sinh, nhưng lại không nói bất cứ gì đến nội dung phán xét. Có điều chỉ cần có thể là đủ, Triển Chiêu nhú mày thật chặt, cái tên tác giả này, nói lên luận điểm của hã trong bài viết, cho dù không hoàn toàn đáp ứng tình trạng của kẻ tình nghi đi nữa cũng chắc chắn có vấn đề!! Một bài viết, xuất hiện lúc nửa đêm canh ba, sau đó lập tức tăng thêm, mọi người ở đây đều biết đó là chuyện thế nào. Giương mắt nhìn đồng hồ một chút, Triển Chiêu khẽ thở dài, cuối cùng cũng có một lần bản thân phải làm kẻ xấu xa đi quấy rầy giấc ngủ của người khác.

Bao Chửng sau khi nhận được điện thoại cũng không có thái độ gì, trừ việc giọng nói có hơi cứng ngắt ra thì không có chỗ nào giống người vừa bị

lôi khỏi giấc ngủ. Anh ghi lại địa chỉ trang web Triển Chiêu cung cấp, còn hứa sẽ lập tức điều tra. Cúp điện thoại, Triển Chiêu hai mắt gấu mèo, xách túi đến trường, tạm thời vứt hết mấy chuyện này sang một bên.

Đến trưa, tiết học buổi sáng kết thúc, lúc ngồi ở phòng ăn ăn trưa, Triển Chiêu đã ngáp cả ngày, nhớ lại vừa rồi mình suýt chút nữa ngủ gục trong lớp, Triển Chiêu thiếu điều che mặt. Để sau này không trở thành vị giáo sư đầu tiên của đại học A ngủ gục trong lớp, Triển Chiêu quyết định hôm nay nhất định phải nói cho Bạch Ngọc Đường biết, lần sau tuyệt đối không được gọi điện cho cậu lúc nửa đêm nửa hôm!!

Cơm trưa hôm nay không tệ, có món sở trường của đầu bếp cũng là món cá chua ngọt Triển Chiêu thích ăn nhất, có điều ngay lúc Triển Chiêu đang cầm đũa cố gắng cạnh tranh với cái đuôi cá giòn rụm, thì điện thoại của tên quấy nhiễu giấc ngủ kia lại đến.

“Ờm?” Triển Chiêu trong miệng còn đang ngậm đuôi cá nên lúc nói chuyện tự nhiên có chút không rõ ràng, “Vụ án có thông tin mới?”

“Ừ.” Bên kia giọng Bạch Ngọc Đường có chút nặng nề, “Không phải tin tốt, bài viết sáng nay cậu gửi tới, Công Tôn khoa trưởng đã phân tích qua. Người điều hành không có vấn đề, nhân viên quản lý (admin và mod đẩy các bạn ^ o ^ /) cũng vậy. Nó có thêm bài viết là do trước đó đã được lập (tóm lại là đào mộ nên mới hiện lên trang nhất:)), có rất nhiều người trông chờ tác giả trở lại sau lần đăng đầu tiên. “Triển Chiêu, đó chính là thông báo.”

“Thông báo?” trong lòng giật mình, làm rơi cả đuôi cá lên đĩa, thanh âm của Triển Chiêu không khỏi cao lên, “Thông báo cho vụ giết người kế tiếp sao?”

“Đúng vậy.” Bạch Ngọc Đường ở bên kia điện thoại siết chặt bàn tay, “Tên khốn đó đã tìm được nạn nhân kế tiếp, tối qua có một cô gái mất tích

rồi.”

“Là báo trước.” Triển Chiêu nhắm mắt, tận lực trấn định tinh thần hỏi, “Thời gian thông báo xuất hiện và đăng video cách nhau bao lâu?”

“Mười hai tiếng”

“Nói vậy, hẳn phải bắt người bị hại trước rồi mới phát thông báo sau, thông báo đó được đăng lúc năm giờ sáng nay, khoảng cách 12 tiếng còn chưa đến 5 tiếng!” Vừa nói chuyện vừa đứng lên, Triển Chiêu bước khỏi phòng ăn, nhìn sân trường đầy ắp người, trong lòng cảm thấy lo lắng.

“Triển Chiêu, cậu đừng gấp, tôi còn chuyện phải nói cho cậu nghe.” Bạch Ngọc Đường hé mắt, chỉnh lại ý nghĩ, nhanh chóng nói, “Sáng nay chúng ta tra được, những vị phụ huynh trong trường đích thực đã thấy qua tai nạn cũng như chuyện Hải Phong cứu mạng Cao Vũ, nhưng vì hiện trường khi ấy quá sức hỗn loạn, xe cứu thương rất trễ mới đến. Lúc đó cũng chẳng có ai tình nguyện đưa Hải Phong đến bệnh viện. Ở bệnh viện cũng đã tra được, Hải Phong đã chết trên đường đến bệnh viện vì mất máu quá nhiều. Một đồng nghiệp khác của Cao Dương cũng cho biết, sau khi tai nạn giao thông xảy ra có một người trẻ tuổi đến công ty tìm ông ấy, hai người hình như có tranh cãi vài câu. Nhưng người nọ chỉ đến có một lần, cũng không làm lớn chuyện, cũng chẳng làm phiền đến bảo vệ, về sau Cao Dương cũng không nhắc qua nữa nên hầu hết không còn ấn tượng, cũng không khai báo với nhân viên cảnh sát đến điều tra.”

Bạch Ngọc Đường nói đến đây dừng lại một chút, Triển Chiêu tranh thủ nói “Người đó rất khả nghi.”

“Đúng vậy, nếu tra ra hẳn sớm một chút, biết đâu chúng ta có thể sớm một bước ra tay.” Bạch Ngọc Đường có chút ảo não, mau chóng sửa lại tâm tình, tiếp tục nói, “Căn cứ vào điều tra sáng nay từ mấy công ty vi tính, so sánh cùng những mô tả từ nhân viên bên công ty Cao Dương về thanh niên

đó, cuối cùng xác định được một tên, Triệu Minh Lượng.” (cảm thấy con mụ này rất thích lấy họ Triệu đặt cho hung thủ =]]])

“Hắn có quan hệ gì với Hải Phong?”

“Không có quan hệ gì cả, đây là điểm làm người ta cảm thấy kỳ quái nhất, bọn họ không có quan hệ máu mủ, sinh hoạt bình thường cũng hoàn toàn khác biệt. Hải Phong là nhân viên chuyển phát nhanh, mà Triệu Minh Lượng ở công ty IT trước lại thuộc bộ phận quản lý, cuộc sống của họ gần như không có điểm chung, lại càng không phải quan hệ bạn học cũ các loại.”

“Bọn họ phải có quan hệ.” Triển Chiêu nhíu mày, “Theo một số biểu hiện, đại đa số liên hoàn sát thủ gây án lần đầu tiên đều là do bị kích thích, nếu Triệu Minh Lượng chính là hung thủ, như vậy nhất định hắn đã biết Hải Phong từ khi nào đó, nếu không, không thể nào giải thích chuyện hắn vì sự việc của Hải Phong mà đi gây gổ với Cao Dương. Hơn nữa, bây giờ cũng không có chứng cứ nào cho thấy Triệu Minh Lượng có quan hệ với Hải Phong, cho nên nếu mọi người đi bắt Triệu Minh Lượng, cũng chỉ là thử vận may một chút, hy vọng chúng ta đoán đúng.”

“Cậu nói không sai, nếu còn thời gian, chúng ta tiếp tục điều tra, hắn là có thể tra được quan hệ giữa Triệu Minh Lượng với Hải Phong. Nhưng rất tiếc, thời gian bây giờ không có, cho dù là thử vận may cũng phải liều thôi.”

Triển Chiêu lại nhíu mày, cậu không phải không thừa nhận Bạch Ngọc Đường nói đúng. Bọn họ bây giờ chỉ có một kẻ tình nghi phù hợp, đã vậy còn phải cứu thêm một cô gái, quả thật không có thời gian.”

“Được, cứ cho người tình nghi là Triệu Minh Lượng, mấu chốt bây giờ là chúng ta phải tìm ra địa điểm gây án của hắn trong thời gian ngắn nhất, anh gửi toàn bộ tư liệu về hắn qua điện thoại di động cho tôi, tôi lập tức gọi xe qua cục cảnh sát.”

Còn chưa nói xong, tiếng phanh xe chói tai đã vang lên khiến Triển Chiêu giật mình, vừa ngẩng đầu, trước mặt đã hiện ra một khuôn mặt anh tuấn.

Oa, gấu mèo kìa!! Từ y phục đến đầu tóc tất cả đều rất tinh xảo, tuy rằng rất đẹp trai, nhưng lại có phần giống quốc bảo. (cái chỗ này =]] em nó đang chửi thầm thằng kia là đồ gấu trúc mà gấu trúc hình như rất hiếm ở tq => quốc bảo đúng cmnr =]]])

Hoàn toàn không hay biết mình bị Triển Chiêu chửi thầm trong bụng là gấu mèo, anh vẫn như cũ nở ra một nụ cười hết sức đẹp trai, vỗ vỗ cửa xe, “Không cần gọi nữa, tôi đã đến trước mặt cậu rồi này.”

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Vụ Án 1 – Lãnh Đạm Sát Cơ (11)

Không tới ba ngày, Triển Chiêu đã quen với việc ngồi cạnh Bạch Ngọc Đường chạy tới chạy lui, tuy thời gian đầu có chút lúng túng, bây giờ cũng y như cũ chẳng nói tiếng nào, nhưng có thể thản nhiên trò chuyện qua lại mấy câu. Có điều bây giờ, bọn họ không có thời gian tán gẫu. Chẳng qua đơn giản là chào một cái, rồi Triển Chiêu thò sang lấy tài liệu trong tay Bạch Ngọc Đường. Trong một buổi sáng ngắn ngủi, hiệu suất của tổ trọng án đích thực rất cao.

Triệu Minh Lượng, nam, hai mươi sáu tuổi, cao 183, nặng 83kg, từng làm quản lý cao cấp cho công ty SQ, một năm trước từ chức, hiện tại thất nghiệp. Theo như đồng nghiệp của hắn kể lại, bản thân Triệu Minh Lượng tính tình hướng nội, quan hệ với đồng nghiệp hay lãnh đạo đều không lạnh không nóng, nhưng hắn lại rất dễ nói chuyện, không có tật xấu gì đáng trách, xem như đối với mọi người đều có giao lưu qua. Không có bạn bè, cũng không có kẻ địch, ở trong mắt mọi người hắn giống như vô hình vậy. Khi hắn từ chức đã đem toàn bộ hồ sơ công việc trong máy vi tính hủy đi, thậm chí cả hard disk cũng không giữ, cho nên mới không tìm được thông tin hữu ích của hắn trong công ty. Người này vẫn độc thân, ba năm ở công ty, chưa ai thấy có cô gái nào xuất hiện bên cạnh hắn, quan hệ với nữ đồng nghiệp cũng vậy, không có dấu hiệu nào cho thấy đã từng yêu qua.

“Nói thật, nếu như tên này là đồng nghiệp của tôi, tôi nghĩ tôi cũng không chú ý tới hắn. Bảo hắn là hung thủ giết người, chắc sẽ làm người ta cảm thấy giật mình ấy chứ.”

Nghe được lời nói của Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu cũng không ngẩng đầu, tiếp tục lật trang kế, giấy tờ chứng minh của Triệu Minh Lượng đều kẹp hết ở đó. Một khuôn mặt bình thường, không đẹp, không quá xấu, cũng không có điểm nào hấp dẫn người ta, nếu trên đường đi mà đụng phải hắn, phần lớn sẽ quên mất mặt hắn trong vòng ba giây. Triển Chiêu nhăn nhó nói, “Có nhiều liên hoàn sát thủ sở hữu ngoại hình không khác một người bình thường, đây cũng là lý do giúp bọn họ gây án thành công, vì người ta không thể nhìn bề ngoài để biết mình đang đối mặt với một tên nguy hiểm.”

“Người?” Bạch Ngọc Đường bĩu môi, bắt đầu lại tỏ thái độ hoài nghi.

Triển Chiêu dường như không hề để ý đến lời nói của Bạch Ngọc Đường, cậu nhanh chóng nhìn qua tất cả tài liệu, rồi mở miệng hỏi.

“Mấy anh đã ghé nhà hắn chưa?”

“Đã ghé, chẳng thấy ai.” Bạch Ngọc Đường nhíu mày, “Hàng xóm nói hồi trước hắn đi công tác luôn đi sớm về trễ, thường làm thêm giờ. Mấy tháng gần đây lại đột nhiên có vẻ rất rảnh rỗi, ban ngày cũng có thể nhìn thấy hắn ra ra vào vào, nhưng sáng sớm hôm qua nhà của hắn lại trở nên yên ắng, người của chúng ta phải phá cửa vào, cuối cùng phát hiện hắn không có ở đó, trong nhà cũng không có gì kỳ lạ, hắn cũng không biết chúng ta đến điều tra hắn.”

“Thế ở nhà hắn có tìm được gì không?”

“Rất kỳ lạ, trong nhà không có thứ gì khả nghi, thậm chí cả máy vi tính cũng không có.”

Triển Chiêu hơi ngạc nhiên, “Không có máy vi tính?”

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, liếc Triển Chiêu một cái. “Tôi biết cậu muốn nói gì, có phải tính bảo, một người chuyên về IT mà không có vi tính

trong nhà thì thật đáng nghi chứ gì?”

“Tôi nghĩ hẳn không thể không có máy vi tính mới đúng.” Triển Chiêu cong cong khóe miệng, “Căn cứ vào tài liệu, nghi phạm là một người khôn ngoan và thận trọng, từ cách thức gây án mà nhìn ra hẳn nhất định phải có một thậm chí hai ba cái máy tính thật tốt, nếu hẳn không đặt ở trong nhà, nhất định sẽ đặt ở một chỗ khiến hẳn an tâm.”

“Đúng, tôi cũng nghĩ như cậu.” Bạch Ngọc Đường cũng cười, “Triệu Minh Lượng cũng không phải người ở thành phố D, chỗ này cũng không có người thân của hẳn, phỏng chừng bạn bè hẳn cũng không tín nhiệm, chứ nói gì tới chuyện bạn bè hẳn còn không có. Nhà hẳn đứng tên cũng chỉ có một căn, nếu nói hẳn không đem chứng cứ đặt trong phòng, thì càng không có khả năng ở trong phòng này gây án.”

“Hẳn có xe không?”

“Có một chiếc honda năm ngoái vừa sản xuất, ghế bốn chỗ ngồi, loại xe dân dụng, không có khả năng lắp đặt giá treo cổ” Bạch Ngọc Đường bĩu môi, có chút không cam tâm lại nhú mày.

Nghe Bạch Ngọc Đường nói như vậy, đáy mắt Triển Chiêu thoáng qua chút nghi ngờ, há miệng định nói cái gì đó, lại cảm thấy không chắc chắn, nên không nói thêm gì nữa, mà nhắm mắt lại.

Trong xe lại trở nên yên tĩnh, Bạch Ngọc Đường vừa lái xe vừa suy nghĩ không biết mình có bỏ sót thứ gì chưa nghĩ tới hay không, Triển Chiêu thì y như ngủ thiếp đi. Dưới bầu không khí như thế, thời gian cứ chậm rãi trôi qua, chừng 10 phút, đột nhiên, Triển Chiêu mở mắt.

“Bạch Ngọc Đường, anh có hình nhà của Triệu Minh Lượng không, tôi muốn nhìn một chút!!”

Bạch Ngọc Đường giật mình, nghi ngờ nhìn Triển Chiêu, “Trong tài liệu không có sao?”

“Hồ sơ toàn là hình bên trong phòng, tôi muốn nhìn bên ngoài kia, nhà của hắn là kiểu nào?”

“Cái này tôi quả thực không có, cơ mà khu nhà đấy tôi có quen, lúc đầu tôi đi mua nhà cũng có xem qua. Là một khu nhà cao cấp được xây dựng ba năm trước, lầu một có vườn, tầng hầm để xe, lầu trên có sân thượng.”

“Chỗ Triệu Minh Lượng ở là lầu một.” Ánh mắt Triển Chiêu đột nhiên sáng lên, “Anh còn nhớ diện tích của tầng hầm để xe rộng bao lớn không?”

Bạch Ngọc Đường hơi ngẩn ra, “Tầng hầm?”

“Ừ, tầng hầm để xe ấy.”

“Không nhớ rõ lắm, chỉ nhớ tầng để xe đó quả thật rất hữu ích, là chỗ để xe lớn nhất trong 4 khu nhà trong nội thành. Khi đó tôi còn nói đùa, chỗ để xe đó xây thêm hai căn nhà cũng chẳng sợ bất tiện, diện tích như thế—” nói tới đây, ánh mắt của Bạch Ngọc Đường cũng sáng lên, anh dừng xe lại, nhìn chăm chú vào Triển Chiêu, “Chỗ để xe đó rất lớn, đậu ba chiếc Honda cũng dư sức nha.”

Triển Chiêu khẽ mỉm cười, “Lấy thu nhập của Triệu Minh Lượng dùng loại xe như thế có chút giản dị không?”

“Nhưng hắn cũng không có đăng ký chiếc khác?”

“Nếu như có, lại không đăng ký bằng tên hắn thì sao?”

“Thế thì hơi khó, cũng chưa chắc qua mặt được đội cảnh sát giao thông mà.”

“Có điều, an ninh ở khu đấy chắc chắn sẽ có hồ sơ ghi chép, anh đoán xem hẳn có thường thay đổi số xe hay không?”

“Thế thì phải hỏi mới biết được.” Bạch Ngọc Đường khẽ mỉm cười, lập tức bấm số điện thoại của Bao Chứng, đem tình huống báo cáo lại, sau khi cúp máy cũng không khởi động xe.”

“Chúng ta không đến đồn cảnh sát sao?”

“Chờ chút, có người ở lại nhà Triệu Minh Lượng canh chừng rồi, tài liệu chúng ta muốn có rất nhanh sẽ tới.” Thanh âm của Bạch Ngọc Đường có chút hưng phấn cùng nóng nảy, “Triển Chiêu, chúng ta còn không tới 4 canh giờ.”

Triển Chiêu không trả lời, yên lặng nhắm hai mắt lại. Còn rất nhiều nghi vấn chưa thể nói ra, mặc dù Triển Chiêu đối với phân tích của mình luôn chắc chắn, nhưng cậu hiểu, ghi chép hồ sơ cũng không phải lúc nào cũng trăm phần trăm chính xác, cũng có lúc sai. Cho dù Triển Chiêu có nói với Bạch Ngọc Đường cậu từng phỏng vấn hơn 50 tên tội phạm, trong đó có mười mấy sát thủ liên hoàn, nhưng chân chính tham gia phá án là lần đầu tiên, nếu cậu phạm sai lầm, cô bé kia sẽ chết, hoặc còn chết nhiều người hơn nữa. Nếu thật là thế, cậu phải làm gì bây giờ?

“Triển Chiêu?”

“Ừm?” Suy nghĩ của Triển Chiêu bị cắt đứt, cậu ngây ngô nhìn Bạch Ngọc Đường hỏi, “Sao?”

“Cậu có nói, cậu đã gặp qua nhiều tên như thế.”

Nhiều tên như thế? Triển Chiêu sửng sốt, sau rất nhanh đã hiểu Bạch Ngọc Đường ám chỉ cái gì.

“Không nhiều, tổng cộng chỉ 13.” Triển Chiêu nhìn bộ dạng muốn nói lại thôi của Bạch Ngọc Đường cũng thầm hỏi không biết anh muốn hỏi cái gì?

“Cậu theo bọn chúng tán gẫu?”

“Cứ xem là vậy, chủ yếu là tôi hỏi, họ chỉ trả lời.”

“Bọn chúng nói cái gì?” Bạch Ngọc Đường giống như đang rất tò mò.

Triển Chiêu nghĩ sơ qua, rồi đáp, “Chủ yếu hỏi động cơ gây án, quá trình, cùng với những chuyện bọn họ sẽ làm sau khi gây án. Tóm lại tôi muốn biết rõ, thế giới nội tâm của những tên liên hoàn sát thủ này có hình dạng gì. Anh phải biết rằng, bất kỳ hành động cũng có nguyên nhân, cho dù là nguyên nhân hết sức kỳ quái, cũng là một loại. Phải biết nguyên nhân mới giải quyết được vấn đề, mặc dù phần lớn liên hoàn sát thủ đều có tính cách phản xã hội là chuyện không thể tránh khỏi. Nhưng càng hiểu họ thì càng giúp chúng ta nhanh chóng nhận ra, bắt họ lại. Cá nhân tôi cho rằng, đây chính là ý nghĩa tồn tại của tâm lý học tội phạm.

Nghe xong lời của Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường nhẹ gật đầu, “Vật động cơ của Triệu Minh Lượng rốt cuộc là gì? Hẳn tại sao lại muốn giết chết những người bị hại kia?”

Tim của Triển Chiêu khẽ run lên, một loại cảm giác ảo não xộc thẳng trong lòng, chỉ lát sau cậu khẽ thở dài, “Trong nước, những nghiên cứu của các lĩnh vực liên quan bắt đầu quá muộn, những tài liệu có thể dùng để tham khảo cũng không nhiều. Hai năm trước, tôi đã từng đến Mỹ và Anh, cùng đồng nghiệp thực hiện nghiên cứu trong một thời gian ngắn. Kỹ thuật của họ khi ấy đã vô cùng hoàn thiện, cho nên hiệu suất phá án cao hơn rất nhiều. mặc dù tâm lý học là nói về tâm lý con người, nhưng đặc điểm của hành vi con người đòi hỏi rất nhiều dữ kiện để hỗ trợ cho việc phân tích, mà số liệu thống kê lại cần hỗ trợ kỹ thuật, trong khi kỹ thuật của chúng ta còn

rớt lại phía sau, nhân viên chuyên nghiệp cũng rất ít, bởi thế cùng một loại việc, bọn họ chỉ cần một ngày, chúng ta lại cần cả tuần mới có thể làm xong. Mà sát thủ liên hoàn lại không cho chúng ta thời gian, đúng không?”

Bạch Ngọc Đường hơi sửng sốt, như suy nghĩ chuyện gì liền gật đầu một cái. Chần chờ một chút, anh đột nhiên hỏi, “Triển Chiêu, cậu nói cậu ở đây nghiên cứu hành vi của tội phạm, vậy trừ sát thủ liên hoàn ra, những loại tội phạm khác cậu cũng nghiên cứu sao?”

Triển Chiêu gật đầu. “Nội dung nghiên cứu của hành vi học rất phong phú, dù sao hành vi loài người cũng tương đối phức tạp. Nhưng so sánh với từng bộ phận của tội phạm học thì nó căn bản cũng thuộc phạm vi trọng án, ví dụ như liên hoàn sát thủ, phóng hỏa, đánh bom, khủng bố, bắt cóc con tin, vân vân, ở nước ngoài hầu hết từng cảnh cục đều có một bộ phận chuyên đàm phán với tội phạm, nhưng chuyên gia đàm phán đó đều phải tiếp nhận đào tạo đàm phán chuyên nghiệp trong vòng 10 tháng.”

Ánh mắt Bạch Ngọc Đường trở nên thâm trầm, nghe Triển Chiêu nói xong, sắc mặt của anh có chút biến hóa, “Nói vậy..... chuyện đánh bom...”

Không chờ Bạch Ngọc Đường nói hết, điện thoại của anh đột ngột vang lên, nhận điện thoại, sắc mặt Bạch Ngọc Đường lại biến đổi, “Được, tôi biết, cách chỗ tôi không xa, cứ để tôi lo.”

“Chuyện gì?”

“Chúng ta đoán không sai, Triệu Minh Lượng còn một chiếc xe hàng, bây giờ chiếc xe đang chạy về ngoại ô phía tây với tốc độ cao, cách chỗ chúng ta không tới 10 phút chạy xe.”

Bạch Ngọc Đường mãnh đập cần ga, trên màn hình GPS lập tức hiện ra mục tiêu của bọn họ, Triển Chiêu nhìn hai điểm chớp sáng, trái tim từ từ bị siết chặt.

Kích động, khẩn trương, lo lắng, còn có một loại âm thầm sợ hãi.

Ngoại ô phía tây, hẳn là địa điểm vứt xác của hắn. Mặc dù trên lý thuyết còn tới ba giờ, nhưng ai có thể đảm bảo cô gái vô tội đó còn sống đây?

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Vụ Án 1 – Lãnh Đạm Sát Cơ (12)

Phiền ai rảnh check lỗi chính tả giúp mình

Thành phố D là một thành phố ba mặt giáp biển, chỉ độc phía tây có đường cao tốc dẫn đến ngoại ô, dĩ nhiên, Triển Chiêu cũng không nghĩ Triệu Minh Lượng lúc này đang muốn trốn khỏi nơi trú ẩn của hắn tại thành phố D. Bạch Ngọc Đường lần đầu tiên khởi động xe đến tốc độ tối đa, xe cảnh sát rít lên rồi phóng thẳng, làm người đi đường cũng phải nhường mắt lại nhìn. Có điều sau khi lái xe đến đường cao tốc, Bạch Ngọc Đường đột nhiên mới nhớ ra một vấn đề trọng yếu, anh cau mày liếc mắt nhìn Triển Chiêu bên cạnh, khuôn mặt lạnh nhạt không thể hiện chút nào dao động, ngoại trừ trên mặt có chút râu rĩ ra.

Bạch Ngọc Đường chần chờ một lát, tự nhiên nói, “Triển Chiêu, cậu xuống xe được không, chỗ này rất gần ngã tư, tôi sẽ kêu đội viên khác tới đón cậu.”

Đôi mắt râu rĩ của Triển Chiêu thoáng qua một tia bất thường, cậu nhìn về phía Bạch Ngọc Đường lắc đầu một cái, “Đã tới đây rồi, thì phải mang tôi cùng đi chứ, anh yên tâm, không cần lo lắng cho tôi.”

“Không được.” Chân mày Bạch Ngọc Đường tự nhiên nhíu lại, giống như đang nghĩ tới chuyện gì làm anh không vui, cổ tay di chuyển, tựa như quyết định giảm tốc độ của xe lại.

“Bạch Ngọc Đường, bây giờ người đang ở gần xe của Triệu Minh Lượng nhất chính là chúng ta đúng không?” Giọng của Triển Chiêu rất bình

tĩnh, hình như cũng không vội ngăn cản hành động của Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường gật đầu, động tác tay hơi khựng lại, tranh thủ lúc ấy, Triển Chiêu tiếp tục nói, “Trong trường hợp đó, có tôi ở đây, cơ hội anh cứu được cô gái kia sẽ cao hơn một chút.”

“Nhưng —” Chân mày Bạch Ngọc Đường càng lúc càng nhíu lại chặt hơn.

“Bắt người thì anh chuyên nghiệp, nhưng thương thảo với liên hoàn sát thủ thì kinh nghiệm của tôi phong phú hơn anh. Nếu như không có cô gái kia, tôi sẽ không kiên trì đòi anh cho đi cùng, chỉ tiếc tình hình bây giờ lại không như vậy. Bạch Ngọc Đường, tôi không phải là cảnh sát, nhưng khi tôi chọn làm nghề này, tôi xem như đã chuẩn bị tâm lý để đối mặt với những chuyện như vậy, bắt tội phạm là chức trách của anh, cứu cô gái kia cũng là chức trách của tôi. Vậy nên, vô luận anh dùng biện pháp nào đi nữa tôi cũng không xuống, trừ phi anh muốn sử dụng vũ lực, lãng phí thời gian, dù anh muốn thử, tôi cũng khuyên anh không nên thử.”

Nghe Triển Chiêu nói, chân mày Bạch Ngọc Đường bắt đầu giãn ra, vừa suy nghĩ, vừa quan sát Triển Chiêu mấy lần, sau đó anh quay đầu tiếp tục nghiêm túc lái xe. Tuy anh không cho rằng mình không thể vừa cứu cô gái kia vừa bắt tội phạm, nhưng anh cũng thừa nhận, Triển Chiêu cùng đi, có thể bớt được chút bận rộn, chứ không phải giúp cho loạn thêm. Chỉ là cái thoại Triển Chiêu vừa nói đúng là mang đến cho anh chút nghi vấn nho nhỏ, cái tên tiểu tiến sĩ gầy gò này, dựa vào cái gì mà khẳng định mình cần động thủ mới có thể tóm cậu ấy xuống xe đây? Mà nếu động thủ thật, thì phải lãng phí một lượng lớn thời gian sao? Bạch Ngọc Đường khloe miệng câu câu, được được, đàn ông cũng có lòng tự ái nhé, xem như để lại cho cậu ta chút mặt mũi. Chờ tới khi truy đuổi xong cái tên tội phạm này, phải tập trung để mắt tới nhóc con mới được, hầy, thật đúng là phiền toái.

Hôm nay có chút tà môn, bình thường vào giờ cao điểm, đường cao tốc lúc nào cũng đông đúc, hôm nay lại khó có khi rộng khắp một đường, vậy mà khoảng cách 20 phút lại tốn nhiều thời gian hơn dự tính. Đợi đến khi điểm chấm trên bản đồ xuất hiện trong tầm mắt, Bạch Ngọc Đường phát hiện ra tên khốn kia rõ ràng đã để ý đến mình. Hẳn tăng tốc!!

Môi móc lên, thầm cảm tạ tính năng tuyệt vời của xe thể thao cao cấp, cũng cảm tạ chuyện Bạch Ngọc Đường – anh đã từng làm đặc cảnh, đua xe như vậy, anh tự tin sẽ không thua cái tên khốn nạn đằng trước!! Quả nhiên, hết thấy đều như Bạch Ngọc Đường đoán, anh nhanh chóng vượt qua chiếc xe hàng kia, cũng thành công chặn nó lại.

Bạch Ngọc Đường từ ghế ngồi phi thân xuống, dùng tốc độ nhanh nhất tới gần xe hàng, súng lục nhắm ngay vị trí cửa sổ xe, ánh mắt dán chặt vào khuôn mặt tài xế, sắc mặt lạnh lùng, cao giọng quát, “Triệu Minh Lượng!! Mau xuống xe!! Anh đã bị bắt!!”

Triển Chiêu cũng xuống xe, nhưng cậu cũng không đi tới, ngược lại, lẳng lặng đứng tại chỗ, ánh mắt theo dõi toàn bộ cục diện.

Dáng vẻ của Triệu Minh Lượng không khác hình chụp lắm, so với tuổi hai mươi sáu thì có chút già hơn, bị Bạch Ngọc Đường chia súng vào mà vẻ mặt của hắn lại hết sức bình tĩnh, không nóng nảy, không sợ hãi, cũng không tức giận. Ánh mắt hắn bình thản xoay người nhìn Bạch Ngọc Đường, khóe miệng tách ra, nở một nụ cười quỷ dị.

“Các người rốt cuộc đã tới, tôi chờ các người rất lâu rồi, cảnh sát Bạch.”

Bạch Ngọc Đường khẽ nhíu mày, ánh mắt vẫn như cũ dán chặt vào Triệu Minh Lượng, nụ cười quỷ dị kia làm anh cảm thấy cả người như phát rét.

“Bớt nói nhảm!! Lập tức xuống xe!!”

Ghế lái của xe hàng rất cao, từ góc độ của Bạch Ngọc Đường thật không thể nhìn thấy phần thân của Triệu Minh Lượng từ eo trở xuống, vì vậy anh cũng không dám tùy tiện tiến tới, cũng không xác định được trong tay của đối phương có vũ khí tấn công hay không.

Triệu Minh Lượng chẳng để ý tới súng trong tay Bạch Ngọc Đường, ánh mắt hướng về sau lưng anh nhìn một cái, cùng lúc chạm trúng ánh mắt của Triển Chiêu.

Vừa thấy Triển Chiêu, giống như tất cả đều nằm trong dự liệu, nụ cười của Triệu Minh Lượng càng sâu thêm mấy phần, tay động đậy, nhẹ nhàng mở cửa xe.

Tay cầm súng của Bạch Ngọc Đường đột nhiên siết chặt, nhìn chằm chằm tay của Triệu Minh Lượng, không có vũ khí!!

Triệu Minh Lượng giơ cao hai tay, bình tĩnh ngó anh.

“Từ từ xoay người lại, xuống xe!”

Một ra lệnh, một làm, Triệu Minh Lượng lại vô cùng phối hợp, nghe theo phân phó của Bạch Ngọc Đường, từ từ đi xuống, cho đến lúc bị đeo còng tay lên, cũng không nói một lời.

Lúc này, Triển Chiêu mới từ bên cạnh xe tiến lại, ánh mắt nhanh chóng quét vào bên trong thùng xe, phát hiện một túi đựng máy tính cùng một balo lớn, lại nhớ đến những chứng cứ cần thiết bọn họ cần.

Ngay khi Bạch Ngọc Đường đẩy Triệu Minh Lượng để hắt ngòi xuống, hắt lại quay đầu, đưa mắt nhìn người vừa đi ngang qua hắt – Triển Chiêu, “Tiến sĩ Triển, tôi biết thế nào đến lúc này cũng sẽ gặp được cậu, cậu sẽ trở thành một nhà tâm lý học xuất sắc.”

Triển Chiêu hơi ngạc nhiên, liền xoay người, đối Bạch Ngọc Đường nháy mắt. Bạch Ngọc Đường liền ngừng lại, chỉ dùng sức nắm chặt cánh tay Triệu Minh Lượng.

“Cám ơn.” Triển Chiêu mặt không thay đổi nhìn Triệu Minh Lượng ánh mắt có phần phẫn khích, bình tĩnh hỏi, “Có thể cho tôi biết Ngô Hiếu Đình hiện đang ở đâu hay không?”

Triệu Minh Lượng ngậm chặt miệng, ánh mắt vô thức nhìn về phía xe hàng.

Triển Chiêu cảm thấy căng thẳng, không chờ Triệu Minh Lượng nói nữa, nhanh chóng đi tới phía sau thùng xe.”

Mở khóa ra, Triển Chiêu hít một hơi thật sâu, vừa dùng sức kéo cửa sắt, vừa khẩn trương nhìn chăm chăm phía trước. Thùng xe đen ngòm giống như một địa ngục không tiếng động, tất cả hy vọng sinh tồn đều bị khóa vào đằng sau phiến cửa sắt, nơi này đã nuốt đi một lượt 5 mạng người, và Ngô Hiếu Đình sẽ là người duy nhất may mắn còn sống sót chăng? Triển Chiêu cảm thấy tim của mình đang đập rất lợi hại, buồng xe hoàn toàn bị mở ra, ánh dương từng chút từng chút chiếu xuống, trong quang ảnh nửa sáng nửa tối đó, Triển Chiêu nhìn thấy đài treo cổ tự chế, thùng xe này quả nhiên là nơi Triệu Minh Lượng gây án.

Không biết có phải không khí âm trầm tạo ra ảo giác, Triển Chiêu cảm thấy đầu đầy sương như phảng phất mùi tử vong khiến người ta muốn nôn mửa, làm cậu hít thở không thông. Cố nén lại cảm giác nôn mửa, dùng âm thanh run rẩy, cao giọng nói, “Hiếu Đình cô ở đâu? Cô được cứu rồi, có thể nói chuyện không?”

Triển Chiêu kêu lên hai tiếng, cũng không nghe thấy âm thanh nào, chỉ nghe sau lưng, Triệu Minh Lượng phát ra tiếng cười mỉa mai sắc bén, Triển Chiêu đột nhiên nhú mày.

Bạch Ngọc Đường hung hăng siết chặt cánh tay Triệu Minh Lượng, lực tay mạnh gây ra đau đớn, làm sắc mặt Triệu Minh Lượng trở nên trắng bệch.

“Câm miệng!!” Bạch Ngọc Đường xanh mặt đem Triệu Minh Lượng kéo đến bên cạnh Triển Chiêu, hướng về buồng xe nhìn một cái, trong góc tối đen như mực phát hiện một dáng người đang co rúc trong bóng đêm. Trong lòng đột nhiên trầm xuống, tư thế đó vô cùng giống những thi thể mà hai người nhìn thấy.

“Tôi lên xem một chút.” Bạch Ngọc Đường đem Triệu Minh Lượng còng bên thùng xe, tính tiến vào.

“Hay để tôi đến đi, anh trông hẩn.” Triển Chiêu lắc đầu, chạy trước một bước tiến vào thùng xe, động tác hết sức nhanh nhẹn.

Bạch Ngọc Đường nhìn bóng hình Triển Chiêu dần biến mất, trong lòng không nói ra tư vị gì, chần chờ một lát, cũng chọn bỏ qua, không cùng Triển Chiêu tiến vào. Anh quay mặt, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt vô biểu tình của Triệu Minh Lượng, tai lắng nghe động tĩnh trong thùng xe.

Triển Chiêu nhanh chóng đến trước bóng đen, cúi người, lấy tay chạm vào động mạch trên cổ. Nhịp đập yếu ớt đập vào ngón tay của Triển Chiêu, đại diện cho sinh mạng. Trái tim luôn căng thẳng cuối cùng cũng có thể thả lỏng, Triển Chiêu thở dài nhẹ nhõm. Đây là lần đầu tiên cậu tham gia phá án cùng cảnh sát, cũng là lần đầu tiên từ trong tay liên hoàn sát thủ cứu về một sinh mạng vô tội. Mặc dù trong suốt quá trình luôn cảm thấy khó khăn vất vả, nhưng bây giờ cảm nhận được những nhịp đập dưới ngón tay, Triển Chiêu cảm thấy, vất vả một chút cũng rất đáng giá.

Tại thành phố D, tháng ba, mặt trời rất nhanh xuống núi, lúc nhân lực tiếp viện chạy tới, Hoàng hôn đã đem cả vùng nhuộm thành một thứ trang sức vàng rực rỡ. Bạch Ngọc Đường đem Triệu Minh Lượng giao cho

Vương Triều Mã Hán, nhân viên cứu thương đưa cô gái may mắn còn sống – Ngô Hiếu Đình lên băng ca, Triển Chiêu một mực đi theo bên cạnh, an ủi cô gái đang than khóc thất thanh. Chỉ cần sống sót, khóc một chút cũng chẳng sao, Triển Chiêu vừa an ủi cô, vừa dặn dò nhân viên y tế một chút về cách chăm sóc sức khỏe. Nếu không phải do Bao Chứng ngăn cản, Bạch Ngọc Đường nghĩ Triển Chiêu nhất định sẽ theo những vị bác sĩ kia, đưa Ngô Hiếu Đình đến bệnh viện luôn.

Xe cứu thương đi rồi, Triển Chiêu vẫn còn nhìn theo, một lúc lâu sau cũng không quay lại. Bạch Ngọc Đường hơi cong khóe miệng, nụ cười lúc này hoàn toàn thư thả, không chỉ Triển Chiêu, hay anh ta, mà còn những người khác trong tổ trọng án.

“Ngọc Đường, Triển Chiêu, làm giỏi lắm!!” Xử lý xong hiện trường, Bao Chứng mỉm cười vỗ vai hai cậu, tự hào khen hai người mấy câu, “Chúng ta về trước, hai cậu có thể tìm chỗ nào trước ăn cơm, buổi tối còn rất nhiều chuyện phải làm, Ngọc Đường cậu về tổ tiếp tục làm việc, Triển Chiêu thì về nhà ngủ đi, Ngọc Đường đưa cậu. Hôm sau, tôi sẽ đãi cả tổ một bữa, lúc đó Triển Chiêu nhất định phải đến nha!”

Triển Chiêu khẽ mỉm cười, cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, gật đầu.

Từ chỗ Bạch Ngọc Đường nhìn qua, hoàng hôn chiếu xuống gò má của Triển Chiêu trẻ tuổi, giống như tượng phật được chạm khắc ở Phnom Penh, mang theo nụ cười trong ánh mắt, dường như chứa đựng những thứ khiến nhiều người không thể làm lơ. Kiên trì, tận tụy, nhiệt tình, đã từng, tất cả đã từng là những thứ Bạch Ngọc Đường sở hữu. Đã bị tai nạn từ hai năm trước cướp đi, không chỉ một sinh mạng trẻ tuổi như Triển Chiêu, mà còn nhiều, nhiều nữa.

Bạch Ngọc Đường nhìn chăm chăm vào gò má của cậu, rất lâu, tận đến Bao Chứng rời đi, tận đến khi Triển Chiêu quay đầu lại, đối diện ánh mắt Bạch Ngọc Đường, có chút ngây ngốc.

“Bạch Ngọc Đường?”

Cả người run lên, Bạch Ngọc Đường định thần nhìn Triển Chiêu, cười cứng nhắc, ánh mắt cũng tránh đi.

“Anh sao vậy?”

“Tôi không sao, hơi mệt một chút.” lúc anh đem ánh mắt trở lại, Bạch Ngọc Đường đã khôi phục bình thường, khéo miệng câu câu, nụ cười hoàn mỹ không khuyết điểm, “Trời cũng tối rồi, cậu không đói bụng sao? Đi thôi, đến chỗ dì Giang, tôi đãi.”

Ngay lúc Triển Chiêu còn chưa hồi thần, Bạch Ngọc Đường đã chặn lại bả vai, kéo cậu lên xe. Bạch Ngọc Đường sau khi khởi động, thì cầm đầu lái xe, một đường đều không hề nói chuyện, Triển Chiêu cũng không nói, cậu khép hờ ánh mắt dưỡng thần, trong đầu vẫn lẫn quần ánh mắt của Bạch Ngọc Đường khi nãy.

Vừa rồi anh ta rõ ràng đang nhìn mình, lại dùng ánh mắt bi thương như vậy. Rốt cuộc là tại sao chứ?

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tĩnh
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Vụ Án Một – Lãnh Đạm Sát Cơ (13)

Nhật ký Triển Chiêu

Ác ma có lúc cũng là người, thiện ác thường chênh nhau một khoảnh khắc. Chuyện chúng ta có thể làm là giữ vững lý trí, không phải khoanh tay đứng nhìn.

Ngày 25 tháng 4 năm 2012, trời xanh.

Hôm nay là ngày cùng phạm nhân số 0137- Triệu Minh Lượng gặp mặt, lúc ra ngoài để ý thấy tiết trời đã trở nên ấm áp hơn rất nhiều, vì vậy đổi thành áo khoác mỏng. Tối qua, lúc 11h50 Bạch Ngọc Đường gọi điện thoại tới (Đm chú, 11h còn gọi điện =]]]), bảo tôi nói cho anh ta biết vài mẹo giúp trị chứng mất ngủ. Nói thật tôi có chút không tin, vì thời điểm anh ta gọi tới có chút đáng nghi. Cả hai trò chuyện chừng 10 phút, anh ta nói yêu cầu của tôi đã được phê chuẩn, có thể đến nói chuyện với Triệu Minh Lượng nội trong ngày hôm nay, dĩ nhiên, toàn bộ quá trình phải có một cảnh sát đi kèm, mà tình cờ một cái, cảnh sát đó lại chính là Bạch Ngọc Đường .

Cũng biết sự việc lần này đã giúp đội trưởng Bao hết sức bận bịu, nếu không làm sao hoàn tất toàn bộ thủ tục một cách nhanh chóng như vậy, dù sao Triệu Minh Lượng cũng là một tội phạm rất đáng chú ý, anh ta là liên hoàn sát thủ đầu tiên từ trước tới nay bị truyền thông tiết lộ công khai ở thành phố D, tạo sự chú ý chưa từng có. Ai, nói thật đôi lúc tôi thật không chịu được mấy cái truyền thông này, mặc dù có thể giải thích hành vi của bọn họ từ góc độ tâm lý học, nhưng tôi vẫn chung thủy cho đây là hành vi

nhằm chán nhất trong số những tật xấu của nhân loại. Không biết phải nói làm sao, có lẽ anh ta vẫn còn may mắn, vì trong thời gian phá án, cảnh sát vẫn thực hiện công tác phong tỏa tin tức rất đàng hoàng.

Trên đường đến nhà giam, Bạch Ngọc Đường nói với tôi, thật ra một tháng trước, sau khi chúng tôi bắt lại Triệu Minh Lượng, liên hoàn sát thủ nổi tiếng này không dưới một lần chỉ mặt gọi tên hi vọng có thể gặp tôi. Thậm chí còn bịa đặt thêm một ít vụ án ngoài 5 vụ giết người kia, còn lấy chuyện nhận tội làm điều kiện muốn tôi đến phỏng vấn anh ta. Tôi nên nói cái gì nhỉ? Nói thật, tôi còn có chút thụ sủng nhược kinh, dù sao trước giờ chưa có đối tượng nào có hứng thú với chuyện của tôi như thế, Triệu Minh Lượng chính là người đầu tiên.

Quá trình trao đổi hết sức thuận lợi, cũng có một điểm làm tôi hết sức bất ngờ, tôi nghĩ hôm nay tôi đã thu được một ví dụ, liên quan tới những điểm khác nhau giữa liên hoàn sát thủ với người bình thường. Đôi lúc, sự khác nhau đó là một trời một vực, đôi lúc lại chẳng cách biệt bao nhiêu. Một tháng sau, khi đến gặp Triệu Minh Lượng lần nữa, anh ta đã gầy hơn một ít, nhưng tinh thần vẫn tốt. Trước khi trả lời cho câu hỏi đầu tiên, chúng tôi làm một ít trao đổi đơn giản, để cả hai cùng thư giãn. Mà nói, khi cùng liên hoàn sát thủ nói chuyện đôi lúc cũng giống như đang cùng người bình thường nói chuyện. Cũng phải tìm chủ đề thích hợp, bầu không khí thoải mái, nếu không sẽ rất khó tiến hành trao đổi. Lúc tôi cùng Triệu Minh Lượng nói chuyện, Bạch Ngọc Đường có chút nghiêm túc lại không được tự nhiên, tôi hoàn toàn có thể hiểu, dù sao đây cũng là lần đầu anh ta làm chuyện như vậy. Vì vậy, trước khi vào phòng thẩm vấn tôi đã giải thích cho anh ta, nếu không có nhu cầu thì suốt quá trình cũng không cần anh ta mở miệng. Sắc mặt anh ta lúc ấy không vui, nhưng vẫn là đáp ứng, tuy cuối cùng anh ta vẫn mở miệng, nhưng lại có thể phối hợp cực tốt với công việc của tôi. Từ chỗ này mà nói, anh ta đúng là một cảnh sát ưu tú, lại là một người bạn tốt nha.

Quá trình phỏng vấn tôi cũng đã ghi hết vào hồ sơ, những phân tích chuyên nghiệp trong nhật kí đó cũng không lặp lại nữa, dù sao đó cũng là thứ lão già kia có hứng thú, không phải tôi. Nhật ký là không gian riêng tư của tôi, hôm nay tự nhiên cảm thấy muốn ghi lại một vài chuyện, vì đội trưởng Bao nói cho tôi biết, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, ba tháng sau Triệu Minh Lượng sẽ bị tử hình. Vì buổi phỏng vấn hôm nay, nên tôi mới muốn ghi chép một chút về những tên liên hoàn sát thủ, đồng thời cũng là quan điểm cá nhân của tôi về bọn họ.

Loại người như Triệu Minh Lượng không chiếm đa số trong số liệu thống kê của các liên hoàn sát thủ. Anh ta mặc dù bị rối loạn tính cách phản xã hội, nhưng lại thuộc trường hợp không nặng lắm. Theo như tôi nghĩ, anh ta vốn lớn lên trong một gia đình trung lưu, sống khá an nhàn. Tuổi thơ của anh ta cũng không xuất hiện khuynh hướng bạo lực, tuổi thanh xuân cũng lớn lên hết sức bình thường, nhưng để ý từ nhỏ anh ta đã là một đứa trẻ cô độc, vì tính tình hướng nội mà bị tập thể bài xích. Dĩ nhiên, gia đình anh ta cũng không được tính là hạnh phúc, mặc dù cơm áo không lo, nhưng cha mẹ căn bản ít quan tâm tới anh ta, thường vì công việc mà để anh ta ở nhà một mình. Lúc nhàm chán cũng chỉ có vài người hàng xóm lớn tuổi sang chăm sóc, chính những chuyện này đã khiến anh ta nảy sinh tâm ý muốn chăm sóc cho người khác, những người như vậy sẽ khiến người ta sản sinh ra cảm giác thân thiện. Đây là một thái độ vô cùng tích cực, nếu như mặt này về sau được phát triển mạnh mẽ, nhất định con người Triệu Minh Lượng sẽ có một dáng vẻ khác. Nhưng thực tế, khi Triệu Minh Lượng được 10 tuổi, cha mẹ hấn vì công việc mà phải chuyển khỏi thành phố ban đầu, khiến Triệu Minh Lượng gần như mất hết tiếp xúc với những người hàng xóm cũ, cũng không có tin tức gì về bạn bè, cho nên khi vào trường mới, quan hệ căn bản không được cải thiện gì.

Thật ra có rất nhiều trẻ em sống nội tâm, đến lúc trưởng thành cũng gặp qua tình trạng tương tự, tôi cũng thế, cho nên lúc ở phòng thẩm vấn tôi mới chọn cái chủ đề này cũng anh ta nói chuyện, chính anh ta cũng thừa nhận,

chuyện không cách nào tham gia vào tập thể là do khiếm khuyết của chính bản thân tạo thành, mà anh ta cũng không thể đem chuyện này ra trách công việc của cha mẹ. Thế nhưng không thể không nói, trong quá trình phát triển của trẻ con tình yêu rất quan trọng, năng lượng của nó tuyệt vời như thế, còn có thể tạo nên một người vĩ đại. Đương nhiên, thiếu đi lại khiến cho một liên hoàn sát thủ ra đời.

Nghĩ tới đây cũng phải ghi lại một ví dụ ngược, như Hải Phong. Vì thời gian cấp bách, lúc bắt Triệu Minh Lượng xong tôi còn chưa hoàn thành hồ sơ viết, cho nên động cơ gây án bên hồ sơ vẫn còn bỏ không. Vì vậy chuyện bắt được Triệu Minh Lượng giải cứu Ngô Hiếu Đình có thể xem là một chuyện hết sức may mắn. Cảnh sát ban đầu cũng không tra ra quan hệ của Hải Phong cùng Triệu Minh Lượng, sau đó, khi Triệu Minh Lượng bị bắt, chúng tôi tìm được rất nhiều đầu mối cùng chứng cứ ở trên xe, cuối cùng mới có thể đem toàn bộ vụ án liên kết với nhau. Hải Phong đích xác là động cơ khiến Triệu Minh Lượng giết người lần đầu, hai người bọn họ cũng đúng là có quan hệ. Hải Phong là người hết sức hiền lành, nghề nghiệp của cậu ta cũng rất bình thường, thu nhập cũng rất ít, nhưng lại lấy chuyện giúp người làm niềm vui. Cậu ta sớm đã gia nhập tổ tình nguyện viên, là thành viên đầu tiên của hiệp hội tình nguyện thành phố. Lần cứu người đó, có thể nói là tình cờ, nhưng đối với người thanh niên thiện lương Hải Phong mà nói, hành động của cậu hoàn toàn là bản năng, không thể tránh khỏi. Triệu Minh Lượng một năm trước cùng Hải Phong quen biết, khi ấy công ty của Triệu Minh Lượng nhận ủy thác của thành phố, cùng với hội tình nguyện của Hải Phong phát triển một phần mềm thống kê hoạt động. Triệu Minh Lượng được giao thực hiện công việc này, cùng lúc đó mà quen biết với Hải Phong.

Bởi vì trong hiệp hội tình nguyện Hải Phong cũng chỉ là một thành viên bình thường, nên khi bàn bạc về công việc Triệu Minh Lượng cũng rất ít trao đổi với Hải Phong, cho nên không ai có ấn tượng gì với chuyện của hai người họ. Theo điều tra của cảnh sát sau khi hỏi thăm nơi công tác của Hải

Phong thì đồng nghiệp của cậu mặc dù biết Hải Phong đang làm tình nguyện viên, nhưng căn bản không biết đến Triệu Minh Lượng, vậy nên mới không phát hiện ra sự thật của hai người họ. Với Hải Phong, Triệu Minh Lượng cự tuyệt nói ra quan hệ của cả hai, anh ta chỉ bảo, hết thảy mọi chuyện đều y như hồ sơ tôi viết, anh ta tức giận khi gặp chuyện bất bình, nên mới giết chết Cao Dương, trả thù cho Hải Phong.

Đúng vậy, anh ta sử dụng từ trả thù một cách quyết liệt, bởi vì anh ta cảm thấy, giết chết Hải Phong không phải lỗi của tài xế, mà là của Cao Dương – kẻ đầu tiêu những khán giả lạnh lùng kia. Vì hắn là kẻ được lợi nhiều nhất, nên mới chọn giết chết hắn.

“Ngay cả luật pháp cũng ủng hộ việc bắt những kẻ được lợi nhất bồi đắp tổn thất cho những người dũng cảm nhất đúng không?”

Lúc đó Triệu Minh Lượng chăm chú nhìn tôi, ánh mắt sắc bén, giọng nói sắc bén, như muốn ép buộc tôi cho hắn một câu trả lời thích đáng. Dĩ nhiên, đối những quy định của pháp luật về hành động kiến nghĩa dũng vi (hành động xả thân vì chính nghĩa), anh ta đã nghiên cứu rất nhiều. Theo thông tin cho biết, Hải Phong sau khi qua đời, được hiệp hội tình nguyện yêu cầu công nhận hành vi của cậu là vì chính nghĩa, nhưng người ở hiện trường chẳng ai chịu làm chứng, nên yêu cầu này cũng không được thông qua. Mà theo lời của Triệu Minh Lượng, anh sở dĩ đi tìm Cao Dương, là vì muốn ông ra mặt làm chứng, thế nhưng lại bị Cao Dương cự tuyệt.

Sáng nay, ngồi đối diện Triệu Minh Lượng, nhìn ánh mắt của anh, tôi khẳng định sâu trong mắt anh ta có một sự bi ai sâu thẳm thẳm. Nhưng tôi tin tưởng, ban đầu những thứ anh nhìn thấy trong mắt Cao Dương, chỉ có sự lạnh lùng. Mặc dù, từ góc độ phân tích chuyên nghiệp, tôi có thể hiểu được suy nghĩ của Cao Dương, nhưng từ góc nhìn của con người, không muốn cũng phải thừa nhận, bọn họ quả thực quá lạnh lùng. Về mặt đạo đức là không thể tha thứ, nhưng bọn họ đều không làm chuyện gì sai. Đây là loại cảm giác bất lực, làm người ta tiếc hận, vì Triệu Minh Lượng sau khi rời

khỏi công ty của Cao Dương lại lên kế hoạch thực hiện một loạt các vụ giết người, tự cho mình là quan tòa, trong phiên xét xử của một mình anh ta.

Triệu Minh Lượng nói lúc anh ta giết Cao Dương cũng không nghĩ tới chuyện gây án lần hai, đơn giản chỉ muốn vì Hải Phong báo thù, nhưng vì cái chết của Cao Dương lại không hề tạo ra sóng gió, hi vọng gây xôn xao của anh ta cũng không xuất hiện, khiến anh ta vô cùng tức giận. Chính vì thế mới đem video kia đăng lên web, quả nhiên không phụ lòng anh ta, thu được phản ứng, nhưng nội dung của những phản ứng kia đối với dự tính của anh ta lại hoàn toàn trái ngược. Phần lớn khán giả đối với video giết người đều tỏ ra hưng phấn cùng hứng thú, thế nhưng lại chẳng ai thắc mắc hay chỉ trích gì.

“Bạn có thấy tôi giống một tên biến thái không?” Lúc Triệu Minh Lượng hỏi câu này, ánh mắt anh ta nhìn tôi hơi mang chút đùa cợt, nhưng thật ra anh ta cũng không muốn tôi trả lời, chỉ muốn biểu đạt thêm suy nghĩ của bản thân.

“Xã hội này cần quy tắc ứng xử, mà đến xem xét xử lại không cần quy tắc ứng xử, bọn họ chẳng qua là khán giả, tôi chẳng qua là người cung cấp. Bọn họ không hiểu tôi, nhưng cái này không quan trọng, chỉ cần vẫn theo dõi là đủ. tôi chỉ muốn thấy những ánh mắt lạnh lùng nhìn người ta chết đi, mà những ánh mắt này, cho dù có nóng bỏng hơn nữa, cũng thờ ơ tới mức làm người khác chạnh lòng.”

Cảnh sát tìm được trên xe hàng rất nhiều tài liệu, ngoài những thứ liên quan đến tai nạn của Hải Phong còn có thêm mấy tài liệu về tai nạn khác, đều là hành vi xả thân cứu người nhưng không được công nhận. Dĩ nhiên, càng không xuất hiện người giúp đỡ, chỉ toàn người đi đường lạnh nhạt đứng nhìn. Triệu Minh Lượng nói anh ta từ những tư liệu đó mà chọn ra người bị hại, giết chết họ xong liền ném đến địa điểm được chọn trước, sau đó sắp xếp sao cho giống hiện trường xét xử, cũng thông qua máy quay phim mà thu lại quá trình phát hiện thi thể, anh ta cũng thừa nhận, sau khi

quay lại quá trình giết người đều cảm nhận được một loại khoái cảm giống như lúc giết Cao Dương, thứ khoái cảm này làm anh ta hưng phấn, làm anh ta không cách nào dừng lại. Nếu chúng tôi không bắt được anh ta, anh ta nhất định tiếp tục sa lầy, chính thức trở thành một liên hoàn sát thủ.

Đây chính là sự khác biệt giữa rối loạn nhân cách phản xã hội với người bình thường, có rất nhiều người thuở nhỏ cùng lúc trưởng thành phải chịu chèn ép khác nhau, cũng có rất nhiều người, sau khi nghe được chuyện của Hải Phong sẽ tỏ thái độ căm ghét những người thờ ơ đó, nhưng không phải ai cũng vì chuyện đấy mà đi giết người.

Chúng ta đều có nhân tính, nhân tính tuy không hoàn mỹ, nhưng chúng ta nhờ nhân tính mà khống chế hành vi của mình. Nếu chúng ta không thể kiểm soát, lúc đấy liền trở thành ma quỷ.

Đến cuối cuộc phỏng vấn, Bạch Ngọc Đường một mực không nói gì đột nhiên lại mở miệng, đối thoại của anh ta với Triệu Minh Lượng làm tôi mãi suy nghĩ đến tận bây giờ.

Anh nhìn chăm chăm vào đôi mắt sáng ngời của Triệu Minh Lượng nói, “Nếu trong lòng anh, Hải Phong là người tốt, vậy vì sao anh lại chọn phương thức giết người để trả thù cho cậu ta? Cậu ta cứu thằng bé kia, mà anh lại giết cha của nó, anh cho rằng cứ như vậy là có thể duy trì công bằng, trật tự xã hội ư?”

“Cảnh sát Bạch đã nói thế, nếu người gặp chuyện đó là anh, nếu như thân nhân, bạn bè của anh bị giết chết một cách lạnh lùng như thế, anh sẽ làm gì?” Triệu Minh Lượng nhìn chăm chăm Bạch Ngọc Đường, khước miệng một lần nữa lại cong cong nụ cười giễu cợt.

Bạch Ngọc Đường cũng không tức giận, anh ta chẳng qua nhìn Triệu Minh Lượng nghiêm túc đáp, “Tôi sẽ giúp mọi người tìm ra hung thủ.”

“Sau đó thì sao? Nếu như anh tìm được, lại không cách nào bắt giữ hẳn. Bản thân xã hội này vốn rất bệnh hoạn, anh phải làm sao?”

“Lời anh nói cũng có chút đạo lý, chúng ta đích thực không sống trong một thế giới hoàn mỹ.” Tôi để ý lúc Bạch Ngọc Đường nói những lời này, sắc mặt của anh ta thật không tốt, anh chăm chú nhìn Triệu Minh Lượng một lát, lúc mở miệng giọng nói đã mang một sự kiên định trước kia không hề nghe qua “Nhưng tôi cũng sẽ không vì chuyện đó mà phát tiết lên những kẻ yếu đuối hơn. Đây cũng là nguyên do tôi quyết định làm cảnh sát, bởi lẽ cứ mỗi lần bắt được một tên giống như anh, thì thế giới này sẽ được hoàn hảo hơn một chút.”

Ngôn ngữ của Bạch Ngọc Đường rất đặc sắc, rất kích thích tư duy, nhưng cũng rất tệ. Tại vì sau khi nghe những lời này của anh ta, Triệu Minh Lượng liền từ chối không nói chuyện với tôi nữa. Có lẽ anh ta cảm thấy bị xúc phạm, hoặc bởi vì anh ta không muốn đối mặt với chúng tôi, tóm lại, cuộc phỏng vấn kéo dài nửa tiếng của tôi tới đây kết thúc.

Khi ra khỏi cửa phòng giam, đắm chìm trong ánh ban mai rực rỡ của mặt trời ban trưa, tôi thấy trên mặt Bạch Ngọc Đường là một nụ cười thật ấm áp.

Thế giới này quả thật không hoàn mỹ, lạnh lùng ở khắp mọi nơi, có lúc nó giống như địa ngục làm người ta không cách nào hô hấp. Nhưng cho dù thế, đây cũng không phải lý do để chúng ta tổn thương người khác. Bạch Ngọc Đường nói, muốn cố gắng cho nó hoàn mỹ hơn một chút, việc chúng ta làm suốt mấy ngày nay, không phải là để nhiều người có thể hưởng thụ ánh nắng ấm áp này sao?

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Vụ Án 2 – Phong Cường Chi Huyết (1)

Hai tháng kể tiếp thành phố D sóng yên gió lặng, tuy có một vài vụ án nhỏ phát sinh, nhưng cuối cùng cũng không làm kinh động đến tổ trọng án, Bạch Ngọc Đường lần nữa trở lại trạng thái rảnh rỗi là rảnh muốn điên. Có lẽ do cuộc sống bình tĩnh lại, mà hai tháng này giấc ngủ của anh xem như có tiến triển. Đương nhiên, chuyện này cùng những phương pháp Triển Chiêu dạy cũng có chút quan hệ, vì vậy Bạch Ngọc Đường cũng lén lén trong lòng cảm tạ Triển Chiêu. Anh rất muốn mời Triển Chiêu một bữa cơm, để tranh thủ lãnh giáo vài phương pháp trị bệnh mất ngủ, nhưng khổ nỗi, thời gian gần đây Triển Chiêu vô cùng bận rộn, vừa chấm dứt vụ án của Triệu Minh Lượng lại trực tiếp bay qua Mĩ tham dự cái hội thảo gì đó, chỉ mới trở về mấy ngày nay, còn chưa thích nghi lại múi giờ. Bạch Ngọc Đường cho dù không thức thơi cũng không dám đi quấy rầy Triển Chiêu, bởi vì hiện tại anh biết, đối với người dám quấy rầy giấc ngủ của mình, Triển Chiêu chắc chắn sẽ không có sắc mặt tốt. Nhớ lại cái hôm nửa đêm gọi điện thoại, tên tiểu tiến sĩ lúc nào cũng hòa nhã đẩy lại hướng mình gào thét, khóe miệng Bạch Ngọc Đường co quắp, sau lại không nhịn được cười. Được được, bây giờ phải cố gắng làm người tốt, không thể xấu xa như vậy.

Từ khi bước vào tháng 6, khí trời đột nhiên trở nên nóng nẩy, không chón nường thân, Bạch Ngọc Đường dứt khoát mang theo quần bơi kính bơi chạy thẳng ra biển, đem thân mình ngâm xuống làn nước mát lạnh, bãi biển cũng không đông người, thật là thời gian hưởng thụ hiếm có. Thời gian trôi qua thật mau, trong chớp mắt, lại một năm nữa đã qua, ở trong nước biển nhắm mắt lại, trôi trôi nổi nổi, suy nghĩ cũng chột bay về ba năm trước. Mặc dù khi đó là mùa thu, nhưng khí trời so với bây giờ cũng không

khác biệt lắm, bọn họ hẹn nhau kết thúc nhiệm vụ thì cùng ra hải đảo du lịch, còn phải mang theo cái đuôi Nguyệt Hoa. Nhưng có ai ngờ lại xảy ra chuyện như vậy?

Bạch Ngọc Đường đột nhiên cau mày, bên tai một lần nữa như phảng phất vang lên tiếng nổ rung trời kèm theo khói mù dày đặc, mùi máu tanh tưởi khắp nơi. Tâm đột nhiên siết chặt, Bạch Ngọc Đường từ trong nước ngẩng đầu lên, mở mắt nhìn bầu trời xanh thẳm, như thấy được gương mặt trẻ tuổi kia, vỡ tan thành từng mảnh.

“Xin lỗi, Triệu Huệ, tôi không làm được cam kết với cậu, con bé tới giờ cũng không chịu tha thứ cho tôi.”

Ngày đó, Bạch Ngọc Đường rất lâu mới ra khỏi nước, sau khi lên bờ, vô ý nhìn qua di động, chân mày lập tức nhíu lại. Trên điện thoại có ba cuộc gọi nhỡ, tất cả đều gọi trong vòng một tiếng đồng hồ vừa rồi, hơn nữa đều là cùng một người gọi đến. Bạch Ngọc Đường bắt điện thoại lên, đầu dây bên kia truyền đến một âm thanh hơi lạnh lẽo, hiển nhiên đối phương có chút bất mãn với chuyện Bạch Ngọc Đường không nhận điện thoại.

“Ngọc Đường, chú xảy ra chuyện gì, anh tìm chú hơn một giờ rồi, có biết không?”

“Biết, điện thoại có lưu.” Bạch Ngọc Đường vuốt mặt một cái, không lạnh không nóng đáp, “Có chuyện gì gấp không, anh trai yêu dấu.”

“Đẹp, anh không dám nghe tiếng anh trai của chú.” thanh âm bên kia tiếp tục duy trì trạng thái khó chịu “Việc gấp thì không, nhưng chuyện phiền toái thì có một.”

“Nếu là chuyện mà cả Thứ trưởng bộ quốc phòng Bạch Cẩm Đường đại nhân cũng không giải quyết được, thì cũng không cần gọi điện cho một cảnh sát nhỏ nhoi em đi.” Bạch Ngọc Đường ngoắc ngoắc khóe miệng, đột

nhiên nghĩ đến cái gì, khuôn mặt hơi lạnh lẽo, “Là chuyện của Nguyệt Hoa?”

“Được nha, phản ứng không chậm” Giọng của Bạch Cẩm Đường bên kia có chút giễu cợt “Được rồi, không nói nhảm với chú nữa, mau đến phong hóa khoa(1) khu C đem Nguyệt Hoa về đi, anh ra mặt thì không tiện, các chú đều là cảnh sát, dễ nói chuyện hơn.”

“Phong hóa khoa? Con bé đang làm gì ở đó?” Bạch Ngọc Đường chau mày, trong lòng đột nhiên cảm thấy hoảng loạn vô cùng, con bé Nguyệt Hoa này, thật là mỗi phút một giây đều không quên tìm mọi cách để gây rắc rối cho mình.

“Con nít không hiểu chuyện, không gây lớn việc là được, thôi, chú tới mau đi, anh ở đây đợi liên lạc.” Dứt lời, Bạch Cẩm Đường liền cúp điện thoại.

Bạch Ngọc Đường nhìn điện thoại ngây người hết mấy giây, cuối cùng vẫn bất đắc dĩ thở dài, chấp nhận thu dọn y phục của mình, lái xe đến khu C.

Thành phố D chia làm 4 khu chính, trong đó khu C có diện tích lớn nhất, dân số đông, cao ốc mọc như rừng, công nghiệp giải trí phát đạt, cũng tức là, nơi này có đời sống về đêm vô cùng phong phú. Trong khi đó, bản thân Đinh Nguyệt Hoa chỉ là tân sinh viên mới vào đại học, lại xuất hiện ở khu C, hơn nữa còn bị đưa vào phong hóa khoa của cục cảnh sát, chuyện này nghe xong đúng là bất thường. Bạch Ngọc Đường với người đứng đầu của phong hóa khoa này đúng là có quen biết, hai người họ là bạn chung trường cảnh sát, mặc dù kém mấy khóa, nhưng khi mới vào trường thì có quen, quan hệ không tệ. Người quen dễ nói chuyện, không tới nửa giờ đã làm xong toàn bộ thủ tục, Bạch Ngọc Đường thành công lôi Đinh Nguyệt Hoa tống lên xe. Vừa lên xe, Đinh Nguyệt Hoa đã hung hăng trợn mắt nhìn

Bạch Ngọc Đường, dùng giọng nói khiêu khích hết như thiếu nữ bất lương thường sử dụng nói, “Có thuốc lá không?”

“Cô biết anh không hút thuốc lá.” Bạch Ngọc Đường nổ máy xe, cố nén giận nhìn đồng trang phục khoa trường của Đinh Nguyệt Hoa.

“Hừ, vậy dừng xe, tôi xuống mua thuốc.”

“Ngồi xe của anh cô đừng hòng hút một miếng thuốc!!” Bạch Ngọc Đường hung hăng trợn mắt nhìn Đinh Nguyệt Hoa một cái .

“Vậy tôi không ngồi nữa, dừng xe!!” Đinh Nguyệt Hoa lạnh lùng nhìn Bạch Ngọc Đường, phát hiện đối phương không hề có ý định dừng lại, môi mím chặt, đột nhiên đưa tay ra chụp vào tay lái.

“Này! Cô điên rồi hả!!” Bạch Ngọc Đường một tay phất lên, đẩy Đinh Nguyệt Hoa ra, dùng sức khống chế lại cái xe xém chút nữa tông trúng người đi đường.

Thấy Đinh Nguyệt Hoa vẫn rất háo hức muốn nhào thêm một lần nữa, Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ không thể làm gì khác hơn là đem xe dừng lại. Đẩy cửa xe, kéo Đinh Nguyệt Hoa xuống, giữ tay cô lại, chạy thẳng tới quán nhỏ ven đường.

Đinh Nguyệt Hoa bị Bạch Ngọc Đường nắm đau, hô lớn, “Bạch Ngọc Đường!! Anh buông ra!! Không cần phải nắm đau như thế!!”

Bạch Ngọc Đường không thèm để ý tới cô, cũng không đến nhìn đến ánh mắt người đi đường, trực tiếp kéo người vào siêu thị nhỏ, lạnh lùng nói “Mua đi! Mua xong thì ngoan ngoãn trở về trường!!”

Đinh Nguyệt Hoa xoa xoa cánh tay, tức tối liếc Bạch Ngọc Đường, tiện tay chỉ. Hai người bán hàng thận trọng theo dõi từ đầu chí cuối, lập tức lấy ra nhãn thuốc Đinh Nguyệt Hoa chỉ, cô cầm lấy, sau đó cười cười nhìn anh.

Bạch Ngọc Đường cảm thấy bức bối, móc bóp ra đặt tờ một trăm lên quầy, rồi lại nắm cánh tay Đinh Nguyệt Hoa kéo ra ngoài. Dưới sự chỉ chỉ trở trở của người đi đường cùng Đinh Nguyệt Hoa còn đang la hét, Bạch Ngọc Đường đem cô bé nhét vào xe, một lần nữa khởi động.

Đinh Nguyệt Hoa liếc Bạch Ngọc Đường, khóe miệng cong lên, lạnh lùng đốt một điếu thuốc, cố ý đem khói phun ở trong xe, thấy Bạch Ngọc Đường nhăn mày càng lúc càng chặt, khóe miệng lại nở một nụ cười đắc ý. Kỳ lạ là Bạch Ngọc Đường lại yên lặng chịu đựng khiêu khích của Đinh Nguyệt Hoa, không hề nổi giận, cũng không mắng. Đinh Nguyệt Hoa hút xong, tâm tình cũng tốt hơn một chút, hơi hé mắt, nhìn Bạch Ngọc Đường, đột nhiên cười nói, “Anh biết không, tôi bảo chị em tôi anh có thể đem toàn bộ bọn tôi ra, kết quả anh chỉ mang mỗi tôi đi, thật là làm người ta mất mặt.”

“Chị em?” Bạch Ngọc Đường nhíu mày, “Chính là cái đám con gái ăn mặc như con gà ấy hả?”

“Anh con mẹ nó nói ai giống gà?” Đinh Nguyệt Hoa bức bối nhăn nhó, mắng xong một câu liền nhào đến chỗ Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường sao có thể để cô bé như ý, giơ tay cái nữa liền đem Đinh Nguyệt Hoa ném qua một bên, “Nghiêm túc! Anh cảnh cáo cô, nếu như còn lần sau thì cứ thoải mái ngồi tù chung với đám chị em đó, anh không quản!!”

“Anh dám bỏ mặc tôi? Anh hại chết anh tôi, nhất định phải quản, Bạch Ngọc Đường, anh cả đời cũng đừng hòng thoát khỏi tôi!! Tôi chính là phải nhắc nhở anh, từng giây từng phút nhắc cho anh nhớ, chính anh đã hại chết anh em của mình, anh vĩnh viễn đừng hòng được giải thoát!!”

Thanh âm của Đinh Nguyệt Hoa vì hút thuốc khói hơi đã có chút khàn khàn, âm thanh trầm thấp rất dễ nghe, giọng điệu lại vô cùng ác độc. Bạch

Ngọc Đường bị những lời tố cáo ác độc này mà cứng họng một hồi lâu, cả một hơi dường như cũng không thở nổi. tay nắm chặt tay lái, hốc mắt đỏ au trong thoáng chốc, rất lâu sau, mới nặng nề thở dài .

“Nguyệt Hoa, anh biết em hận anh. Nhưng nhìn bộ dáng của em bây giờ, không biết là đang trừng phạt anh hay trừng phạt chính mình nữa? Em cứ như thế, anh trai em cũng sẽ không an tâm.”

“Câm miệng!!Anh không xứng đáng nói tới anh ấy!!” Đinh Nguyệt Hoa đột nhiên hô to một tiếng, ánh mắt oán độc nhìn chằm chằm Bạch Ngọc Đường, cứ như đang nhìn vào kẻ thù.

Hai tay lại một lần nữa siết chặt, Bạch Ngọc Đường hạ tầm mắt, không cố gắng nói chuyện với Đinh Nguyệt Hoa nữa, bắt đầu chuyên tâm lái xe. Không khí cứng ngắc trong xe, cùng mùi hôi thuốc lá làm người ta muốn ói, nhưng Bạch Ngọc Đường rất may mắn, thật hên, đã tới trường của Nguyệt Hoa.

Sân trường không cho phép xe ngoài tiến vào nên Bạch Ngọc Đường sau khi tổng Đinh Nguyệt Hoa về lại, chỉ có thể đi bộ trở ra cửa đại học. Có điều, anh không trở về, thay vào đó lại đi tản bộ lung tung trong khuôn viên đại học. Đi một hồi, trăng đã treo cả lên ngọn, một ngày lại nhanh như vậy đã tới.

“Bạch Ngọc Đường?”

“Ừ?” Bạch Ngọc Đường sửng sốt, nghe thanh âm quen thuộc ở phía sau vang lên, anh lập tức quay đầu, đối mặt với đôi mắt trong suốt của....

“Triển Chiêu.”

“Thật sự là anh à, còn tưởng tôi nhìn nhầm.” Triển Chiêu khẽ mỉm cười, trên dưới quan sát Bạch Ngọc Đường vài cái, “Nhìn qua, mấy ngày nay anh ngủ không tệ, thế nào hôm này lại tới đại học A? Có vụ án mới sao?”

Đại học A? Bạch Ngọc Đường giật mình, ờ nhỉ, tháng 9 năm ngoái, đại học Nguyệt Hoa thi đậu chính là chỗ này. Mà chỗ này cũng là trường của Triển Chiêu, trong khuôn viên trường đụng phải cậu ấy cũng là chuyện bình thường. Nghĩ tới đây, Bạch Ngọc Đường khẽ mỉm cười, “Tôi tới tìm cậu, không ngờ lại quên mất đường tới kí túc xá, có thể gặp cậu ở nơi này thật là ngẫu nhiên.”

Triển Chiêu hé môi, ánh mắt quét qua khuôn mặt của Bạch Ngọc Đường, cũng không bóc mẽ chuyện anh ta nói dối. Nếu thật sự đến tìm mình, mới rồi lúc chạm mặt cần gì phải làm bộ mặt kinh ngạc vậy? Chưa kể, khách tới chơi cũng phải gọi điện thoại trước chứ. Bất quá, nếu anh ta không muốn nói, nhất định có lý do. Triển Chiêu cũng không hỏi tới, tiếp lời Bạch Ngọc Đường mà nói, “Hai tháng này cũng không bận rộn ha?”

“Không bận.” Bạch Ngọc Đường cười, “Chỉ mong tổ trọng án của chúng tôi vĩnh viễn không bận, vì cứ bận là gặp chuyện không tốt.”

“Đúng thế.” Triển Chiêu đồng ý gật đầu, vừa định nói chuyện, đột nhiên nghe được âm thanh kỳ quái, mắt nghi ngờ hướng về phía bụng của Bạch Ngọc Đường mà liếc.

Bạch Ngọc Đường đỏ mặt, không ngờ lại để vị này nghe thấy tiếng bụng mình kêu, lúng túng ho khan một tiếng, nói, “Hồi chiều đi bơi nên mới sớm đói bụng, cậu cũng chưa ăn cơm phải không, đi ăn đi, tôi đãi.”

Triển Chiêu cười cười, đúng lúc cậu cũng chưa ăn cơm nên không từ chối, theo Bạch Ngọc Đường tới quán ăn gần trường dùng bữa. Có điều, bữa cơm cuối cùng cũng phải bỏ, vì họ còn chưa kịp gọi thức ăn, điện thoại Bạch Ngọc Đường đã reo rồi. Lúc tan sở mà Bao Chứng còn gọi điện thoại tới, Bạch Ngọc Đường chau mày, cảm giác có chuyện không hay.

Cuộc điện thoại ngắn gọn chưa tới một phút, Bạch Ngọc Đường sau khi cúp điện thoại lại áy náy nhìn Triển Chiêu.

“Có chuyện?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Tôi nhất định phải đi ngay, hôm khác lại mời cậu dùng bữa.”

Triển Chiêu hơi sững sờ, “Tôi có thể đi chung không?”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu một cái, sắc mặt có chút không tốt, thấy Triển Chiêu cau mày, vội vàng giải thích, “Không phải tôi không muốn cho cậu đi, chỉ tại vừa rồi đội trưởng Bao nói, bây giờ còn chưa có dọn dẹp hiện trường, nên cậu ——”

Triển Chiêu gật đầu, hiểu sự lo lắng của Bạch Ngọc Đường, hỏi dò, “Hiện trường rất đáng sợ?”

Thấy Bạch Ngọc Đường gật đầu, Triển Chiêu suy nghĩ một lát, lập tức đứng dậy, “Ngọc Đường, mang tôi theo đi, trên đường đi có thể xin phép đội trưởng Bao mà.” nhìn Bạch Ngọc Đường còn có vẻ muốn phản đối, Triển Chiêu vội vàng nói, “Tôi kiên trì là có lý do, tin tôi đi, đội trưởng Bao sẽ đồng ý. Hơn nữa, tôi hứa sẽ không thêm phiền toái cho mọi người có được không?”

Biểu lộ thành khẩn trên mặt Triển Chiêu làm Bạch Ngọc Đường hơi do dự, suy nghĩ một chút, mới bắt đầu dĩ ngoắc ngoắc khóe miệng, “Cậu hứa không ói đi?”

Ừm? Triển Chiêu ngạc nhiên, làm vẻ mặt mơ hồ. Ói? Không tới mức chứ?

Khóe miệng của Bạch Ngọc Đường liền câu ra nụ cười, thấy dáng vẻ kiêu này của tiểu tiến sĩ, hẳn cậu nhóc còn chưa biết hiện trường chân chính đã xảy ra cái gì rồi.

(1) hình như là phòng điều tra những thứ liên quan tới thuốc lá, ma túy, mại dâm

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Vụ Án 2 – Phong Cường Chi Huyết (2)

Sau khi đến được hiện trường, Triển Chiêu lập tức hiểu được vì sao vừa rồi Bạch Ngọc Đường lại nói câu đó. Đối mặt với loại hiện trường này, không muốn nôn ra cũng khó. Bất quá Bạch Ngọc Đường cũng không có sức đi cười nhạo Triển Chiêu, chính anh cũng giống hệt Triển Chiêu ới đến tối mặt tối mày. Vì hai người chưa có ăn cơm, nên cũng không có gì để ới, ới xong mặt mày ai nấy cũng trắng bệch. Mà Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu là những người cuối cùng đến hiện trường, nên cả hai cũng không biết thật ra những tên trong tổ trọng án đang nhìn bọn họ cười nhạo, lúc đến hiện trường cũng chẳng được oai phong như vậy. Trước khi họ tới, cả đám này đều đã ới hết một lượt rồi. Ngoại trừ Công Tôn Sách ra, tới Bao Chứng cũng không có may mắn trốn thoát. Sau khi ới đủ rồi, cả hai chịu đựng không khí nồng nặc mùi máu, sắc mặt nhợt nhạt nhìn nhau, nhanh chóng tập trung làm việc của mình.

Hiện trường là một bãi rác kề công viên công cộng, trong vòng bán kính vài trăm mét đã được cảnh sát phong tỏa, nhưng vẫn có rất nhiều người đứng ở ngoài vùng phong tỏa len lén nhìn vào trong, hơn nữa còn vây ở đó bàn tán không chịu đi. Công viên nằm ngay chính giữa khu dân cư lớn, người báo cảnh sát chính là bảo vệ khu, cũng là người đầu tiên phát hiện thi thể, sắc mặt bây giờ vẫn trắng bệch, cả người run rẩy trả lời câu hỏi của Trương Long. Bạch Ngọc Đường nhìn chung quanh hiện trường mấy lần, cuối cùng chọn đi tới cạnh thi thể, Công Tôn Sách đang đứng ở đó kiểm tra. (bạn nào đọc tới đây mà nghĩ công tôn làm pháp y thì bé cái nhầm nhé =))]

Người bị hại nhìn qua chỉ hơn hai mươi tuổi, là một cô gái tóc dài, từ cách ăn mặc có thể thấy gia cảnh cô ấy không tệ. Những cô gái tuổi này chính là đang lúc xuân sắc, vô cùng thu hút, Nhưng cô ấy bây giờ lại trở thành một cỗ thi thể đầm máu, bị vất bỏ cùng rác rưởi, hơn nữa tử trạng lại cực kỳ thê thảm. Cho dù không kiểm tra nghiệm thi, Bạch Ngọc Đường cũng có thể nhìn ra, cô gái này trước khi chết đã trải qua sự hành hạ đáng sợ dường nào. Cả người cô toàn là máu, hung thủ dùng dao nhọn mổ bụng, toàn bộ nội tạng như lộ hết ra ngoài, rơi đầy đất. Bên ngực phải còn có một cái lỗ to, tim đã bị hung thủ lấy mất, trên mặt còn có vết thâm tím, con ngươi trợn tròn, chết không nhắm mắt.

Chịu đựng mùi hôi thối khó ngửi, Bạch Ngọc Đường nheo mắt, cẩn thận xem xét thi thể, lại ngẩng đầu lên nhìn bốn phía một chút, cuối cùng cúi đầu hỏi Công Tôn Sách, “Khoa trưởng, anh nói thời điểm hung thủ gây án là từ lúc nào?”

Công Tôn Sách cau mày, cũng không ngẩng đầu, vẫn chăm chú dùng tay đeo găng để hí hoáy làm gì đó trên thi thể, nhưng cũng không làm lơ câu hỏi của Bạch Ngọc Đường.

“Cô ấy chết từ hai giờ trước, khoảng 5h30 phút, nguyên nhân chết là do mất máu quá nhiều, còn tim là sau khi chết rồi mới bị móc lấy.”

“5h30, trời còn chưa tối.” Bạch Ngọc Đường để ý đến dấu vết trên hiện trường, nhíu mày một cái, “Chỗ này hẳn không phải chỗ đầu tiên rồi.”

“Không phải.” Lần này là Triển Chiêu trả lời, lúc Bạch Ngọc Đường đang xem xét thi thể, cậu đã đi một vòng quanh hiện trường, bây giờ mới quay về cạnh thi thể, vừa đúng lúc nghe thấy suy đoán của Bạch Ngọc Đường, liền nói tiếp, “Mặc dù đây không phải chỗ đầu tiên, nhưng tôi chắc hung thủ cũng không dám đem thi thể đi quá xa, địa điểm gây án đầu tiên phải ở trong công viên này.”

“Trên đất cũng không có dấu vết bị kéo lê, hẳn phải nguy trang thi thể thành bọc lớn hoặc nhét vào trong túi vác đến đây. Năm giờ rưỡi chiều, trong công viên vẫn còn không ít người, nhất định phải có người nhìn thấy cảnh hung thủ di chuyển thi thể.” Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, lập tức tìm Bao Chứng, đề nghị anh mở rộng phạm vi tìm kiếm, tìm ra nơi gây án đầu tiên một cách nhanh chóng nhất, phái thêm vài người đi hỏi thăm những khu dân cư nhỏ nhỏ, xem xem có thể tìm được người mục kích hay không.

Bao Chứng nghe theo đề nghị của Bạch Ngọc Đường, lập tức phái Vương Triều đi. Lúc Bạch Ngọc Đường trở lại, đã nghe Triển Chiêu hỏi Công Tôn Sách, “Đã biết danh tính của cô ấy chưa?”

Công Tôn Sách lắc đầu, đứng dậy từ bên thi thể, nhìn hai người trẻ tuổi đứng kế, “Trước cứ về tổ, hẳn rất nhanh sau đó sẽ biết cô ấy là ai.”

Danh tính của người bị hại rất nhanh sau đó đã tìm thấy, cô gọi Vu Tuệ Tuệ, hai mươi ba tuổi, là người ở tiểu khu nơi phát sinh án mạng. Vu Tuệ Tuệ không phải người địa phương, nghề nghiệp là thư ký công ty, làm ở một văn phòng cao cấp của khu C, sống một mình, không có bạn trai, thời gian xảy ra vụ án là lúc cô ấy đang đi làm. Sau khi kiểm tra thi thể, Công Tôn Sách lại phát hiện ra một tội ác còn ghê tởm hơn, Vu Tuệ Tuệ trước khi chết đã bị xâm hại nghiêm trọng, hơn nữa nửa người dưới của thi thể gồm cả bụng đều có nhiều vết dao nông, sâu không đồng nhất. Và làm người ta khó hiểu nhất chính là, người chết ngoài bị mổ bụng, moi tim, cả người cũng bị phủ đầy máu, nhưng vô luận ở hiện trường hay nơi vớt xác, đều không tìm được chút máu rơi vãi nào, nói cách khác, hung thủ đã lấy cả máu của nạn nhân đi.

Sau khi tra ra danh tính, hiện trường sát hại cũng rất nhanh tìm được, quả nhiên cách chỗ phát hiện thi thể không xa, là một con đường rợp bóng cây, vắng vẻ. Mà ở thời điểm 5h30, đúng là có người nhìn thấy một người vác túi nylon lớn đi từ con đường nhỏ bên kia đến bãi rác bên này, có điều

nhân chứng cũng không nhìn rõ mặt của hắn, chỉ có thể tả đại khái người nọ cao khoảng 175cm trở xuống, lúc đi một mực cúi đầu, có thể thấy nhất định là đàn ông.

“Theo ảnh chụp lại hiện trường, hoàn toàn không tìm được bất kỳ đầu mối nào, ngoài chuyện vị trí đó rất dễ gây án, hung thủ hiển nhiên cũng không có lý do đặc biệt gì để chọn nơi phạm tội. Cuộc sống xã hội của người bị hại Vu Tuệ Tuệ lại vô cùng đơn giản, không có khả năng gây thù chuốc oán với ai, cho nên có thể loại bỏ trường hợp giết người vì tư thù. Người chết không có bạn trai, càng không có các quan hệ nam nữ phức tạp, vậy cũng không thể là giết người vì tình. Như thế chỉ còn vì tiền? Thế nhưng ví tiền bên người Vu Tuệ Tuệ vẫn còn, hung thủ cũng không lấy tiền của cô ấy.”

Lúc Vương Triều vừa nói xong lời thoại ở trên, Triệu Hồ đột nhiên chen miệng, “Đúng rồi, đâu cần lấy tiền, thứ hắn muốn là tim mà. Mẹ nó, đúng là biến thái!!”

Mọi người im lặng, phải, họ cũng nghĩ vậy, biến thái! Chắc chắn lần này cũng không phải án mạng bình thường, hung thủ cũng không phải người bình thường luôn.

Có nhân chứng, đây là chuyện tốt, nhưng đầu mỗi nhân chứng cung cấp cũng có hạn, chỉ dựa vào những đầu mối này mà tìm hung thủ, thành phố lớn như vậy, tìm trong đây không khác nào mò kim đáy biển. Tất cả mọi người lại trầm mặc một chút, khuôn mặt ai nấy đều rất nghiêm trọng. Vừa lúc đó, Triển Chiêu này giờ không hề tham gia thảo luận lại mở miệng, giọng nói của cậu lúc nói chuyện luôn không lớn, nhưng tại bầu không khí an tĩnh này lại rõ ràng hết sức.

“Tôi nghĩ ——” chỉ mới nói hai chữ, Triển Chiêu liền dừng lại, bởi vì ngay lúc cậu mở miệng, hình như mọi ánh mắt trong phòng trong nháy mắt cũng tụ trên người cậu ta, làm cậu ta hết sức sửng sốt.

“Sao? Cậu nghĩ ra cái gì, mau nói!” Cái tên Triệu Hồ tính tình nóng nảy nhìn Triển Chiêu mới vừa há mồm lại không nói, lập tức kêu la bảo cậu nói ra.

“Đúng vậy Triển Chiêu, cậu có ý kiến gì nói mau đi, không thấy tất cả mọi người đang chờ à.” Trương Long hướng Triển Chiêu bên kia xáp xáp lại, trên mặt mang biểu lộ mong chờ.

Triển Chiêu nhìn hết một vòng, phát hiện ra cả Bạch Ngọc Đường cũng nằm trong thành phần mong đợi mà nhìn mình, nhìn những đôi mắt lấp lánh như sao chỉ khiến cậu muốn lau mồ hôi, khoa trương thật.

“Được rồi, các cậu đừng dọa Triển Chiêu nữa,” Bao Chứng bất đắc dĩ cười cười, hướng về phía Triển Chiêu vẫy vẫy “Triển Chiêu cậu theo tôi đến phòng làm việc, những người khác ngồi yên đợi lệnh.”

Cả đám hệt như bong bóng xì hơi, nhất thời mặt mũi như đưa đám, chỉ có thể đưa mắt lom lom nhìn Bao Chứng mang Triển Chiêu vào phòng làm việc.

“Ngọc Đường, tôi thấy anh với Triển Chiêu có quan hệ rất tốt, cậu ta không tiết lộ chút gì cho anh sao?” Triệu Hồ vừa cười vừa xáp xáp lại chỗ Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường bữu môi, “Tôi không biết, cậu ta còn chưa có nói, tôi cũng không hỏi.”

“Sao lại không hỏi?” Triệu Hồ nói có chút khoa trương, “Tiểu Triển Chiêu này lúc đầu nhìn thì giống hệt thư sinh yếu đuối, nhưng vụ án trước cậu ta lại giúp đỡ rất nhiều.”

“Đúng vậy.” Vương Triều cũng bu vô đồng ý, “Vốn còn cho những thứ cậu ta nghĩ giống hệt chuyện cổ tích, không ngờ lại hữu ích như thế. Tôi

thấy đáng vẻ vừa rồi của cậu ta hình như đang muốn nói cái gì, có lẽ đã tìm thấy đầu mối nào đáng giá không chừng.”

Những người khác cũng đồng ý y như vậy, Bạch Ngọc Đường thế nhưng không bày tỏ thái độ, chờ tất cả mọi người nói đủ rồi, anh mới cười cười, “Sao vậy ta, sao thái độ đối với người ta lại bất đồng với hai tháng trước rồi? Lúc đó không biết người nào còn len lén nói người ta là tiểu bạch kiếm đây?”

Mặt Triệu Hổ có chút lúng túng, sau đó mặt dày cười nói, “Này không phải là tôi biết sai rồi sao? Mà nói, cậu ta vốn trắng, sự thật là vậy, tôi cũng không có nói sai.”

“Thôi đi, tôi thấy cậu chính là ganh tỵ với làn da trắng của cậu ta thì có.” Trương Long không thèm cho Triệu Hổ chút mặt mũi nào, lập tức tiết lộ, “Còn không phải do thằng nhóc này lần trước nghe thấy đám nữ cảnh sát đang làm việc ở lầu dưới bàn luận về Triển Chiêu, ngay cả hoa khôi hấp dẫn nhất cục của chúng ta A Mẫn cũng ở trong số đó, làm thằng nhóc này cảm thấy mất hết thể diện, nên mới nói xấu người ta. Tôi nói, da trắng cũng là bản lĩnh, có giỏi về bảo mẹ cậu sinh ra cậu một dạng ngọc thụ lâm phong xem.”

“Ê! Trương Long, cái tên miệng rộng này còn không mau câm miệng cho tôi!!”

“Tôi không câm, cậu làm gì được tôi?”

Cậu một lời tôi một lời, càng lúc càng không giống nói chuyện. Bạch Ngọc Đường ban đầu còn có hứng nghe, cuối cùng phát hiện Công Tôn Sách một mực im lặng, sắc mặt trở nên không tốt, liền phát tay, “Đủ rồi, tất cả im lặng!! Tiếp tục xem tài liệu của mình, chờ một lát đội trưởng đi ra lại có việc. Cũng đừng nóng vội, tôi thấy mấy ngày tới chúng ta còn phải tăng ca liên tục đây.”

Giải tán mọi người, nhìn Công Tôn Sách, Bạch Ngọc Đường khẽ mỉm cười, đi tới.

“Khoa trưởng, dạ dày lại đau?”

Công Tôn Sách hơi ngẩn ra, ngửa đầu mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, trong mắt lóe lên chút vui vẻ, khuôn mặt tái nhợt hiện ra nụ cười, “Lại để cậu phát hiện.”

“Mới nãy ở hiện trường, mọi người ai cũng ói sạch cơm tối ra, nghe nói anh không ói, nhưng chắc chắn cũng không chịu nổi.” Dứt lời, Bạch Ngọc Đường xoay người gọi Trương Long Triệu Hổ tới, đưa danh thiếp cho họ, “Lấy xe của tôi đến chỗ này, mua mỗi người một phần cơm tối, trong vòng một giờ trở lại, làm được không?”

Triệu Hổ, liếc mắt một cái đã thấy chữ trên danh thiếp, trong lòng vui mừng, oa, tiệm nổi tiếng nha!!

“Rõ!! Không thành vấn đề!” Ngừng lại một chút, Triệu Hổ cúi tới nhỏ giọng hỏi, “Cơ mà cái này ai trả tiền?”

Bạch Ngọc Đường cười móc bóp ra, lấy thẻ tín dụng ném cho Triệu Hổ, ngoài miệng lại nói, “Nói nhảm, dĩ nhiên để đội trưởng chi, lấy cái này trả tiền trước, lúc về bảo khoa trưởng đi đòi.”

“Nói hay lắm!” Bạch Ngọc Đường vừa dứt lời, Triệu Hổ được lệnh đã lôi kéo Trương Long đi ngay, hoàn toàn không nhìn qua Công Tôn Sách.

Công Tôn Sách bất đắc dĩ cười liếc Bạch Ngọc Đường, “Cậu thật, Bao Tử mà biết cậu hào phóng tiêu tiền giùm hần như thế, nhất định sẽ đau lòng.”

Bạch Ngọc Đường ngoắc ngoắc khóe miệng, tùy tiện nhún vai một cái, hướng phòng làm việc liếc qua, đoán chừng bên đó còn phải thương thảo vụ

án rất lâu.

“Khoa trưởng, tôi đi mua thuốc giùm anh.” Nói xong, Bạch Ngọc Đường cầm lên áo khoác, xoay người đã rời khỏi văn phòng.

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Vụ Án 2 – Phong Cường Chi Huyết (3)

Bạch Ngọc Đường vốn định đi nhanh rồi về, nhưng tới cổng vô ý bị vấp chân một cái (cái gì? đánh nhau bình thường không sao mà đi có chút lại vấp =))), nên mới dừng ra ở đó một lúc lâu, thu lại biểu tình sốt ruột trên mặt, Bạch Ngọc Đường hơi cười lạnh, xoay người đi về.

“Cảnh sát!! Cảnh sát Bạch!!” ngay lúc Bạch Ngọc Đường xoay người, một thanh âm chói tai ở phía sau vang lên, theo sau đó là một người, mà tiếng gọi ồn ào này lại lôi kéo thành cả một đám đông bu lại.

“Cảnh sát Bạch”, có thể nói một chút chuyện có liên quan đến án phanh thân sáng nay không?”

“Cấp trên có ra thời hạn để phá án không?”

“Nghe nói án này đã được giao cho tổ trọng án, cho hỏi đội trưởng Bao có tin rằng sẽ sớm phá được án này không vậy?”

“Theo lời khai của nhân chứng đã bắt được 7 nghi phạm, vậy tiến triển mới nhất tới đâu rồi?”

“Có tin tức cho rằng thủ phạm lần này là một tên biến thái, đặc biệt tập kích phái nữ, cường gian rồi phanh thân, có phải không ạ?”

“Còn có người nói người bị hại có khả năng cao là gái mại dâm, cảnh sát nữ bình thường có cần phải cẩn thận không?”

Câu hỏi càng lúc càng quá đáng, Bạch Ngọc Đường lúc đầu nghe còn tính cứ mặc kệ mà từ từ đi bộ về, kết quả nghe tới đây liền tức càn hông. Vì vậy dứt khoát xoay người, hướng về cái đám ký giả đang vây kín trước cửa cục cảnh sát mà bước. Các ký giả bị ngăn lại trước cửa khoảng 3m, bảo vệ phòng tuyến chính là những cậu cảnh sát trẻ, hiển nhiên sự xuất hiện của Bạch Ngọc Đường lại khiến công việc của bọn họ khó khăn hơn, có mấy người đã cố lách khỏi cảnh sát mà lao tới. Bạch Ngọc Đường đưa ánh mắt nhìn đám cảnh sát trẻ canh cửa, ý bảo bọn họ tránh ra, anh đứng sát hàng rào, dùng ánh mắt lạnh như băng liếc về phía micro được đưa lên, rồi hướng về vị nữ ký giả lao lên trước tiên mà cười lạnh một tiếng.

Nữ ký giả sửng sốt một chút, lập tức như nã pháo lập lại một loạt vấn đề ở trên, Bạch Ngọc Đường nâng một ngón tay, nhẹ nhàng chọt cái micro đang ở trước ngực, lạnh lùng nói, “Các vị.”

Bạch Ngọc Đường mở miệng làm cho các ký giả lập tức trở nên ồn ào, từng khuôn mặt hào hứng như phát ra ánh sáng, đôi mắt y như sói đói vồ mồi, nhìn chăm chăm vào miệng của Bạch Ngọc Đường, tất cả bọn họ cố dừng tai, chỉ sợ bỏ lỡ bất cứ câu nói nào.

Bạch Ngọc Đường cũng không để họ chờ lâu, trực tiếp nói lời mình muốn nói.

“Các vị, chuyện liên quan đến vụ án này, tôi không thể trả lời, nhưng tôi hôm nay còn chưa ăn cơm nữa, phiền các vị tránh đường được không?”

“Hả?” Toàn bộ nghe xong đều ngẩn người, cô nữ ký giả lao tới đầu tiên dĩ nhiên rất không vui, lập tức bảo “Cảnh sát Bạch, xảy ra vụ án nghiêm trọng như vậy, sao anh có thể chỉ lo mỗi chuyện ăn cơm?”

“Ái chà.” Bạch Ngọc Đường rất hứng thú nhìn chăm chăm vào khuôn mặt của vị nữ ký giả hiệp nghĩa này, cười nói, “Ý của cô đây, là để cảnh sát chết đói liền có thể phá án à?”

“Anh—!” Nữ ký giả ra vẻ tức giận, dĩ nhiên, cô cũng là một nữ kí giả có thâm niên, sẽ không bị câu nói của Bạch Ngọc Đường làm cho cứng họng, vì vậy cô tiếp tục dùng những lời vô cùng trách nhiệm mà nói “Anh là cảnh sát, bảo vệ dân là trách nhiệm của anh!!”

“Không sai!! Cô nói rất đúng!” Bạch Ngọc Đường đối với lời của cô ta chỉ giơ hai tay tán thành, “Vậy theo như tôi biết, trách nhiệm của kí giả chính là thông báo sự thật, không hồ ngôn loạn ngữ đi lừa dối người dân, đúng không?”

“Cảnh sát Bạch, chúng tôi đến đây chính là vì muốn biết chân tướng sự thật, hi vọng anh có thể cung cấp sự việc cho chúng tôi biết!” Lần này người nói cũng không phải là vị nữ kí giả kia, mà là một kí giả khác vừa chen đến trước mặt Bạch Ngọc Đường.

Không đợi Bạch Ngọc Đường mở miệng, xung quanh đã trở thành một màn phụ họa liên tục.

“Được, nhớ lời của cậu đấy.” Bạch Ngọc Đường lạnh lùng liếc mắt nhìn vị kí giả kia, thành công dọa đối phương sợ đến đờ người, sau đó lại quét mắt nhìn đến những người khác, rồi không nhanh không chậm nói, “Trước khi cảnh sát quyết định tiết lộ sự thật với các người, các người tốt nhất nên cẩn thận cái miệng, nếu không, lỡ như có bất kỳ lời đồn nào bị phát tán ra, ảnh hưởng đến việc phá án, đến lúc đó bất luận có hay không có người truy cứu đến trách nhiệm của các người, tôi cũng sẽ để cho những kẻ tung tin phải trả giá đắt!”

Dứt lời liền không đợi các ký giả hồi thần từ uy hiếp của anh, đẩy mọi người ra, rất nhanh biến mất khỏi tầm mắt của họ. Chờ đến rất lâu sau, mọi người mới ý thức được vừa nãy Bạch Ngọc Đường hình như vừa đe dọa bọn họ.

“Đáng chết, để anh ta chạy mất!!” Mặt nữ kí giả như đưa đám, bọn họ đã chờ ở nơi này cả buổi chiều chỉ gặp được duy nhất một thành viên tổ trọng án, cuối cùng lại để bọn họ diệt gọn trong vài câu, thật đáng tiếc!

Bạch Ngọc Đường mặc dù rất anh dũng phá vòng vây ra ngoài, nhưng mua thuốc xong, cũng không có hứng phá vòng vây trở lại. Bởi vì anh ta biết, mấy tên kí giả đó có thể bị lừa một lần, nhưng không có lần thứ hai may mắn như vậy, họ chính xác là một lũ sói, muốn trốn thoát khỏi tay chúng, không bỏ lại miếng thịt là khỏi đi. Bạch Ngọc Đường không thích bị ăn, chỉ quan tâm đến chuyện được ăn (tóm lại là tư tưởng muốn lời chứ không muốn lỗ). Sờ sờ cái bụng trống trơn, Bạch Ngọc Đường quyết định chui cửa sau đi về, cùng cái đám tiểu tử thối kia cướp cơm hộp.

“Này!! Các cậu thật không có nghĩa khí!! Sao không đợi tôi đã ăn rồi!!” Vừa vào phòng, Bạch Ngọc Đường liền xông tới chỗ hộp cơm cuối cùng còn đặt ở trên bàn, cứu nó thoát khỏi móng vuốt của Triệu Hổ.

“Hà hà! Ai kêu anh lo dây dưa với đám kí giả kia làm gì, bọn ta vừa thấy ma trận đó đã lập tức vòng lại cửa sau ngay!” Triệu Hổ ngượng ngùng lôi móng vuốt về, xoay người ngồi xuống bên cạnh Vương Triều, nhìn chăm chăm cái đùi gà trong tay đối phương mà chảy nước miếng, làm Vương Triều sợ hãi một phen.

Bạch Ngọc Đường khẽ mỉm cười, không thèm để ý đến lời của tên Triệu Hổ ham ăn đó, lấy thuốc trong túi ra, để lên bàn Công Tôn Sách, xoay người lại ngồi xuống cạnh người Triển Chiêu, cười nói, “Thế nào, nói chuyện phiếm cùng đội trưởng xong, có chuyện gì có thể tiết lộ với mọi người thì nói trước một chút đi. Cậu còn chưa xem qua ma trận ở ngay cửa kia, nếu vụ án này mà không sớm có manh mối, e rằng chúng ta cũng chẳng được yên.”

Triển Chiêu nhìn sơ qua hộp cơm trong tay Bạch Ngọc Đường, cười, “Anh nhất định phải nghe bây giờ sao? Tôi khuyên anh cứ ăn no trước rồi

hãy nói.”

Ây, lời nói của Triển Chiêu để cho Bạch Ngọc Đường thành công hồi tưởng lại hiện trường đâm máu hồi chiều, sắc mặt liền đổi, chấp nhận mở hộp cơm, thôi vậy, mặc dù cũng chẳng còn khẩu vị cũng chẳng muốn ăn. Nhưng nếu để cảnh sát chết đói thật thì chuyện phá án chắc chắn lại gặp vấn đề.

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Vụ Án 2 – Phong Cường Chi Huyết (4)

Trong lòng nhớ kỹ vụ án, đương nhiên cũng không thể thoải mái ăn cơm, nhưng vì đói bụng cả một đêm rồi nên mới đem toàn bộ hộp cơm quét sạch, nhanh chóng lấp đầy bụng. Xong xuôi, Bao Chứng bảo mọi người ngồi xuống, sau đó đối Triển Chiêu gật đầu, “Tất cả mọi người nghe cho kỹ một chút, Triển Chiêu có vài suy nghĩ liên quan đến tên hung thủ này. Tôi nhắc các cậu trước, cẩn thận nghe, nghe xong tất cả phải đưa ý kiến của mình.”

Lần này tuy mọi người vẫn hướng hết ánh mắt về phía Triển Chiêu, nhưng cũng may đã sớm chuẩn bị tinh thần nên ánh mắt cũng không có tha thiết như lần trước. Triển Chiêu khẽ gật đầu, đứng lên, tại vị trí Bao Chứng vừa đứng khi nãy, trong tay bưng một xấp tài liệu mới in. Cậu vừa phân phát tài liệu cho mọi người vừa nói, “Buổi chiều khi phân tích vụ án, mọi người đều nhất trí cho rằng hung thủ lần này chúng ta đối mặt là một kẻ vô cùng điên loạn, thủ đoạn hung tàn, làm người ta cảm thấy, biến thái, không bình thường.” Khi Triển Chiêu nói đến những lời này, tài liệu đã phát tới nơi Bạch Ngọc Đường, hai người liếc mắt nhìn nhau, Triển Chiêu hơi ngần ra, sau đó liếc đối ánh mắt, nhìn qua người kế bên, tiếp tục nói, “Thật ra lúc ở hiện trường, ấn tượng đầu tiên của tôi cũng giống như các cậu, cho rằng vụ án này là do một tên sát thủ điên cuồng gây ra, nhưng sau khi kết hợp với báo cáo nghiệm thi, thì tôi không rõ mọi người có chú ý tới điểm này hay không nhưng người chết khi còn sống đã bị xâm hại, hạ thân lại đồng thời bị dao nhọn tổn thương nhiều lần. Tôi tin mỗi người ở đây đều đã từng xử lý qua án cưỡng dâm, vậy phiên từng người nhớ lại một chút xem có ai đã từng gặp qua dạng cưỡng dâm như vậy.

Nói tới đây, Triển Chiêu dừng lại. Công Tôn Sách nhận lấy tài liệu từ tay Triển Chiêu, nhìn vài cái rồi lại để sang một bên, mới vừa rồi đi nghiệm thi cho cô gái đáng thương kia xong, anh cũng không cần nhìn lại mấy hình ảnh đó, tất cả tình huống đều đã khắc thật sâu trong óc của anh. Công Tôn Sách hơi trầm ngâm, “Theo kinh nghiệm những năm gần đây của tôi, bình thường đều cường dâm rồi mới giết, hầu hết sẽ phát sinh tình huống người bị hại phản kháng lại hung thủ, phần còn lại là vì hung thủ đã sớm có âm mưu, nên không khỏi xảy ra chuyện sau khi bị người bị hại nhận diện thì xuống tay diệt khẩu, nhưng vô luận là lý do gì, cũng không ai làm chuyện như vậy.” Công Tôn Sách lại một lần nữa liếc xấp tài liệu bên đó, cau mày nói, “Nhát chém của hung thủ rất hỗn loạn, nhưng phần lớn đều tập trung ở nửa thân dưới người bị hại, hơn nữa chuyện người bị hại sau khi chết bị hấn moi tim, rút máu làm tôi cảm thấy không thể đơn giản định hấn vào tội danh hiếp dâm hay giết người được nữa. Hành vi của hấn là ngược đãi người chết, nghiêm trọng hơn là ngược đãi thi thể.”

“Vậy khoa trưởng, anh xem, thông qua kiểm nghiệm những vết dao trên thi thể có lấy được thông tin gì về thủ phạm không? Hấn sử dụng dao thể nào?”

Công Tôn Sách giương mắt nhìn Triển Chiêu, lập tức đáp, “Những vết dao ở hạ thân người chết bị chém một cách hỗn loạn, nhưng quyết liệt, giống như không có chút do dự, thậm chí có thể nói là ra tay một cách phản kích. Có điều cách moi bụng nạn nhân cũng như móc tim đều tương đối thô, cho thấy hung thủ chưa hề được đào tạo qua chuyên môn giải phẫu.”

Triển Chiêu gật đầu, xoay lại đối mặt với mọi người, “Nói cách khác, người chúng ta muốn tìm là một tội phạm cường hiếp, giết người, hành hạ, ngược đãi thi thể. Thời điểm hấn phạm tội có lẽ đã rất kích động, rất khẩn trương, nhưng cho dù đang kích động, khẩn trương hấn cũng không quên dùng thủ pháp thô mang đi trái tim và máu của người chết. Đúng như suy nghĩ của mọi người, hấn không chỉ là một kẻ mang tội giết người bình

thường, thậm chí hẳn cũng không phải người bình thường, mà là một kẻ mắc bệnh tâm thần, hơn nữa còn rất nặng.

“Bệnh tâm thần?” Bạch Ngọc Đường hơi thiêu mi, “Có thể rõ ra hẳn thuộc loại bệnh tâm thần nào không?”

“Bệnh của hẳn rất phức tạp.” Triển Chiêu cũng nhăn nhó, nhìn Bạch Ngọc Đường, nói, “Nhưng tôi có thể khẳng định, cho dù hung thủ mắc loại bệnh tâm thần nào đi nữa thì nguyên nhân căn bản dẫn đến chuyện hẳn phạm tội. Hẳn là một người biến thái tình dục.”

“Biến thái tình dục?” Bạch Ngọc Đường hơi cất cao giọng, trên mặt cũng lộ ra một biểu hiện nghi ngờ. Những người khác cũng không khác Bạch Ngọc Đường lắm, đều nhìn chăm chăm Triển Chiêu, hy vọng cậu cho một cái giải thích cụ thể.

Triển Chiêu đem tất cả tài liệu phân phát xong, một lần nữa trở lại vị trí cũ, đối diện với mọi người nói, “Xin tất cả xem qua một chút tài liệu tôi vừa phát, từ đầu tiên có một phần giới thiệu sơ qua về tính biến thái tình dục.” tranh thủ lúc mọi người lật xem tài liệu, Triển Chiêu tiếp tục dùng cái ngữ tốc nhanh nhẹn mà giải thích, “Căn cứ vào thống kê, có 85.35% những tên giết người biến thái liên quan đến tội phạm tình dục, mà trong đó có hơn 90% sẽ phát triển thành liên hoàn sát thủ. Mạnh tử viết, thực sắc tính dã (食色性也 Ăn uống sắc dục là bản tính) Làm người khó khăn nhất là khống chế bản tính của mình, mà nguyên nhân cơ bản khiến người ta mắc bệnh biến thái tình dục chính là do rối loạn phát triển tính cách từ khi còn nhỏ. Mà bây giờ chúng ta cũng không có thời gian đi sâu vào nguyên nhân gây bệnh, nên ở đây tôi chỉ có thể nói cho mọi người biết, loại người này, căn bản không xem người bị hại là con người như họ, trong bản chất của họ, không có sự hiểu biết về quy tắc xã hội. Theo quan điểm của hẳn, trừ bản thân hẳn ra tất cả sinh vật khác đều không có sinh mạng, đều là nơi để hẳn phát tiết những sự bất mãn của hẳn đối với xã hội này.”

Nói đến đây, Triển Chiêu cảm thấy rất rõ bầu không khí của phòng làm việc đã xảy ra biến hóa trong chớp mắt, mà hình như sắc mặt của mọi người cũng có chút biến đổi. Sự dừng lại của Triển Chiêu đã làm cả gian phòng trầm mặc trong thoáng chốc, bầu không khí ngột ngạt như bị đông cứng thành băng. Một lát sau, Bạch Ngọc Đường đột nhiên ho khan một tiếng, phá vỡ sự ngưng trệ khiến người ta hít thở không thông này. “Được rồi, người chúng ta phải đối phó chính là một tên biến thái vô nhân đạo, vậy Triển Chiêu, tôi muốn cậu cho bọn tôi biết một chút trừ những đặc điểm nhân chứng cung cấp, chúng ta phải làm thế nào để thu hẹp phạm vi đây?”

Triển Chiêu gật đầu, Bạch Ngọc Đường đã hỏi đúng bản chất công việc của cậu, thu nhỏ phạm vi tìm kiếm nghi phạm chính là tác dụng trọng yếu nhất của tâm lý học tội phạm. Cậu hơi nhíu mày, tiếp tục nói, Những vết dao cùng chuyện cô bị xâm hại đã nói rõ, hung thủ là một kẻ mắc bệnh tâm thần thuộc dạng khó khống chế, bản thân hẳn còn có bệnh biến thái tình dục. Người như thế thường là nam giới, gây án lần đầu ở tuổi 20 ~ 25. Bởi vì từ nhỏ đã bị xem thường thậm chí bị bạo hành trong thời gian dài, cho nên hoàn cảnh trưởng thành cũng không được tốt, khó tiếp thu giáo dục. Trình độ học vấn cũng không cao, vì tính tình thiếu sót nên rất khó giao thiệp với người bình thường, cho nên nghề nghiệp của họ cũng không tốt, thậm chí còn là thất nghiệp.”

Triển Chiêu dừng lại, Bạch Ngọc Đường đột nhiên nói tiếp, “Nếu hẳn có việc làm, thì trong đồng nghiệp cũng sẽ bị đánh giá thấp, nhân duyên cũng y chang. Đàn ông như vậy, khẳng định sẽ không có vốn liếng gì hấp dẫn phụ nữ, cho nên hẳn phải là độc thân, chưa kể cuộc sống khó khăn. Quan hệ với cha mẹ cũng không tốt, nhưng vì nguyên nhân kinh tế nên không sắm được nhà riêng, phải ở chung với cha mẹ, cơ mà cái này cũng không chắc, biết đâu hẳn sẽ chen chúc ở chung một chỗ với nhiều người khác trong kí túc xá nhân viên.” Lúc Bạch Ngọc Đường nói những lời này, anh vẫn chăm chú nhìn phản ứng của Triển Chiêu, phát hiện đối phương một mực nghiêm túc lắng nghe mình nói chuyện, hơn nữa cũng không có biểu hiện nào tỏ vẻ

ngghi ngờ, anh còn đang vì chuyện Triển Chiêu công nhận suy đoán của mình mà cảm thấy mừng rỡ, đột nhiên phát hiện chân mày của Triển Chiêu nhúc nhích một phen.

Tự nhiên, Bạch Ngọc Đường cũng ý thức được, mình vừa phạm trúng sai lầm gì rồi, thế nên anh lập tức bổ sung, “Không đúng, hẳn nhất định phải sống một mình, hoặc phải ở chung với cha mẹ, tuyệt đối sẽ không ở trong kí túc xá.”

“Tại sao?” người vừa nói là Vương Triều, cậu nhìn Bạch Ngọc Đường, mặt mơ hồ, “Chuyện các cậu vừa nói rất có đạo lí, nhưng tại sao hung thủ không thể nào sống ở kí túc xá nha?”

“Nếu vậy, rất nhanh sẽ có người báo cảnh sát, đừng quên hung thủ còn mang theo máu cùng tim của người chết bên mình, thứ này làm sao giấu được trong kí túc xá lúc nào cũng nườm nượp người lui tới đây?”

Bạch Ngọc Đường vừa dứt lời, Triệu Hổ đã chen miệng nói, “Nhưng cũng không có bằng chứng rằng hung thủ sẽ mang những thứ đó bên mình mà, lỡ hẳn ném đến chỗ khác thì sao?”

Bạch Ngọc Đường nhướng mày, anh không phải không thừa nhận đúng là có loại trường hợp này.

“Sẽ không” Triển Chiêu nãy giờ một mực im lặng nghe hai người thảo luận, đột nhiên mở miệng, “Người biến thái tình dục vốn không có cảm giác của người bình thường, họ có xu hướng trân trọng những thứ người thường không thể nào hiểu nổi. Từ số liệu thống kê nhìn qua, những người mang tội sát nhân, chỉ cần lấy đi ít đồ từ hiện trường, thì những thứ đồ này nhất định sẽ được hẳn bảo tồn ở một nơi hẳn cho là an toàn nhất, cũng không phải không có trường hợp bị vứt bỏ, nhưng là cực kỳ hiếm thấy. Xét theo xác suất, tôi ủng hộ quan điểm của Bạch Ngọc Đường.”

Triển Chiêu nói xong, liếc mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, hơi ngoắc ngoắc khóe miệng, rồi lại rời đi. Bạch Ngọc Đường sừng sốt, trong lòng lại không khỏi thả lỏng, giống như những dây thần kinh đang căng ra cũng được thư giãn không ít. Đến đây, Triển Chiêu mới đưa ra kết luận cuối cùng, “Người chúng ta phải tìm là một thanh niên trẻ khoảng hai mươi hai tuổi, cao khoảng 170cm, lớn lên bình thường, là loại người dễ bị chìm trong đám đông, rất dễ bị xem thường. Tính tình hướng nội, nói năng thận trọng, quan hệ với người xung quanh rất khẩn trương. Hẳn có một công việc thu nhập thấp hoặc thất nghiệp, sống một mình hoặc là sống cùng cha mẹ. Từ nhỏ cũng không có quan hệ tốt với cha mẹ, cũng bị hàng xóm đánh giá không hay, thành tích học tập trong trường xếp hạng kém, giáo viên không thích hẳn, bạn học cũng không. Thời thanh xuân, có thể đã từng có hành vi phạm tội, thường là nhìn trộm, hoặc chộm đồ lót của phụ nữ.”

Chờ Triển Chiêu nói xong, Bạch Ngọc Đường lập tức lại bổ sung, “Vây xét theo địa điểm xảy ra vụ án và danh tính nạn nhân, mau cùng đơn vị điều tra nạn nhân cùng với những đội viên liên quan tiến hành điều tra theo đặc điểm vừa nói.”

Bao Chứng đưa mắt tán thưởng nhìn Bạch Ngọc Đường, lập tức vỗ bàn quyết định, “Tốt lắm, tôi đi thông báo cảnh sát địa phương để cùng chúng ta điều tra.” Rồi giương mắt nhìn tới đồng hồ treo tường, cây kim đang chỉ thời điểm rạng sáng, Bao Chứng xoa xoa cái trán đau nhức, phân phó một chút. “Trương Long Triệu Hồ, hai người các cậu ở lại trực, còn lại về nhà ngủ hết đi, sáng mai 10h tập họp.”

“Hay để tôi ở lại đi, dù sao lúc về cũng không ngủ được.” Thấy Triệu Hồ nháy mắt sa sầm mặt, Bạch Ngọc Đường khẽ mỉm cười, đề nghị.

“Không ngủ được thì cứ về nằm một hồi, còn nữa, cậu phải phụ trách đưa Triển Chiêu về nhà.” Bao Chứng trợn mắt nhìn Triệu Hồ một cái, giữ nguyên quyết định.

Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ, cùng Triển Chiêu đưa mắt nhìn nhau, cười nói, “VẬY theo tôi đi thôi, đại trình thám.”

Triển Chiêu ngớ ngàng còn chưa kịp thấy nụ cười trên mặt Bạch Ngọc Đường thì người nọ đã quay đi mất rồi. Cậu vội vã chào Bao Chứng một cái rồi cũng đuổi sát theo, để phòng Bạch Ngọc Đường chạy mất. Mặc dù người này có hơi kỳ lạ, nhưng cũng là tài xế độc quyền, không dùng cũng không được.

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Vụ Án 2 – Phong Cường Chi Huyết (5)

Đường phố ban đêm rất vắng, trên đường cũng chẳng có bao xe, vì vậy có thể lái xe với vận tốc nhanh một chút. Rạng sáng giờ này vốn đã qua thời gian ngủ ngày thường của Triển Chiêu, vậy nên từ lúc mới lên xe, cậu liền ngồi ngay ghế phụ mà ngủ gà ngủ gật, đầu lắc lư, giả như không có đai an toàn giữ lại, Bạch Ngọc Đường tin tưởng cậu ta nhất định sẽ té xuống kính chắn gió cho xem. Ngược lại với trạng thái của Triển Chiêu, thời gian này chính là thời gian Bạch Ngọc Đường có tinh thần nhất, bản thân anh vốn đã bị mất ngủ còn là chuyên gia hoạt động ban đêm, Bạch Ngọc Đường rất có tinh lực vừa lái xe vừa thỉnh thoảng nhìn mấy lần cái người ngồi bên cạnh.

Quen biết Triển Chiêu bất quá mới có mấy tháng, vậy mà trong mấy tháng ngắn ngủi này, đánh giá trong lòng của Bạch Ngọc Đường đối với Triển Chiêu đã tăng lên rất nhiều. Ai quen Bạch Ngọc Đường cũng biết, Bạch Ngọc Đường tên này tính khí không tốt, nhưng lại dễ sống chung. Hắn rất kiêu ngạo, nhưng cũng không tùy tiện khinh thường người khác, mà nếu như có xem thường đối phương, cũng chỉ cần đối phương có thể bảo đảm người không phạm ta, hắn liền tuyệt đối có thể ta không phạm người. Vì vậy trong đồn cảnh sát hắn không có nhiều bạn, nhưng kẻ thù cũng chẳng có bao nhiêu. Có điều những chuyện này dù sao cũng chỉ là bề ngoài, chân chính Bạch Ngọc Đường thế nào cả những đồng nghiệp của anh cũng không hiểu rõ, thậm chí ngay cả Bao Chửng cũng không. Kể từ khi sự kiện kia phát sinh hai năm trước, tính tình Bạch Ngọc Đường thay đổi rất nhiều, hồn hồn ngạc ngạc (trạng thái đờ đẫn vô tri vô giác) cả một năm, trong thời gian đó lại làm ra những chuyện ngu ngốc, về sau anh trai Bạch Cầm Đường nhìn không vừa mắt, trực tiếp đem anh ném cho Bao Chửng, lúc

giao người đã nói thế này: “Tôi không trông cậy cậu giúp nó trở về bình thường, chỉ cần giúp tôi trông nó, đừng để nó đi gây chuyện là được. Cái thằng ngốc này, xem như nể mặt đồng nghiệp cũ cho tôi chút mặt mũi, trong số bạn bè tôi chỉ tin tưởng cậu, giao cho người khác tôi sợ không biết người ta sẽ để nó chết ở đâu. Tôi chỉ còn lại một đứa em trai duy nhất, cậu giúp tôi một lần đi.”

Vốn đã ngốc, thì ngốc ở chỗ nào cũng chẳng khác nhau. Có lẽ Bạch Ngọc Đường ngây ngốc một năm cũng đủ rồi, nên từ khi chuyển về tố tụng án của Bao Chứng, lại thật sự trở nên bình thường hơn rất nhiều, khi xử lý vụ án cũng rất cố gắng, mặc dù không quá chuyên tâm, nhưng cũng phạm ra sai lầm gì lớn. Anh cho rằng, cứ tiếp tục như vậy trầm luân cũng tốt, ít nhất những công việc bận rộn ở đây sẽ giúp anh bớt đi thời gian hồi tưởng lại những chuyện xưa thối khổ. Từ đầu Bao Chứng bắt anh mang Triển Chiêu theo, cũng không phải là vô ý, vì Bao Chứng biết tim của anh đã đóng, mà Triển Chiêu lại là cái gì tiến sĩ tâm lý học, Bạch Ngọc Đường đột nhiên liên tưởng. Thật ra anh đoán không lầm, Bao Chứng đúng là có ý định để Triển Chiêu khuyên bảo Bạch Ngọc Đường, mặc dù anh không nói rõ, Triển Chiêu cũng không biết, nhưng Bạch Ngọc Đường đoán được, Bao Chứng là vì quan tâm đến mình nên mới có ý xúc tiến cho anh và Triển Chiêu thường xuyên gặp gỡ. Khoảng thời gian đầu, vì có chút bài xích với tâm lý học mà ánh mắt Bạch Ngọc Đường dành cho Triển Chiêu có chút xét nét. Vậy mà sau vụ án Triệu Minh Lượng kia, mấy ngày tiếp theo từ xét nét đã biến thành hoàn toàn tin tưởng. Sau khi công nhận sự chuyên nghiệp của Triển Chiêu rồi, Bạch Ngọc Đường liền lấy căn bệnh mất ngủ của mình ra nhờ Triển Chiêu tiến hành tư vấn, nhờ cậu ta giúp đỡ, chứng mất ngủ của anh thật sự cải thiện rất nhiều. Ngay sau đó, lại là vụ án điên khùng này, mặc dù trình độ kinh dị của nó so với vụ án của Triệu Minh Lượng kia càng khó giải quyết. Nhưng chẳng hiểu vì cái gì, tâm tình Bạch Ngọc Đường so với mấy tháng trước kia lại thoải mái hơn. Không lẽ cũng bởi có Triển Chiêu sao? Là vì càng lúc càng tin tưởng cậu ta hơn trước?

Tin tưởng càng sâu, dần dần biến thành thường thức. Trong mắt Bạch Ngọc Đường bây giờ, cái tên tiểu tiến sĩ đang ngồi cạnh anh ngủ gà ngủ gật có lẽ đã được xem như bằng hữu. Không phải quân tử chi giao(1), cũng không phải nước sông không phạm nước giếng, mà là một người xứng đáng để anh tôn trọng.

Lúc Bạch Ngọc Đường còn đang yên lặng suy tư còn Triển Chiêu mở màn buồn ngủ, xe hơi đã chậm rãi lái đến cửa chính đại học A. Xe dừng lại, Bạch Ngọc Đường hướng bên cạnh nhìn, không khỏi cong cong khóe miệng, thì ra Triển Chiêu đã hoàn toàn ngủ thiếp đi. Anh giơ tay lên định đánh thức cậu, nhưng giờ lên nửa ngày vẫn tiếp tục giờ, không biết tại sao, tự nhiên có chút không đành lòng. Bạch Ngọc Đường yên lặng thở dài, dùng tốc độ chậm nhất, nhẹ nhàng mở cửa bên mình ra, sau đó rón rén xuống xe, chạy lại chỗ bảo vệ đàm phán. Cùng bảo vệ nói rất nhiều, lôi cả lý do Triển Chiêu là tiến sĩ ở đây ra nói, rốt cuộc mấy phút sau đàm phán xong, xe của Bạch Ngọc Đường được phép cho vào. Lại leo lại lên xe, nhẹ nhàng khởi động, hướng kí túc xá của Triển Chiêu mà lái. Kí túc xá cho tiến sĩ của đại học A nằm trên đỉnh một ngọn núi, gần như là khu vực cuối cùng của trường. Nửa đêm, toàn bộ sân trường đều yên tĩnh, đường núi đen như mực cũng lộ ra chút âm trầm. Bên kia Triển Chiêu đã ngủ đến thiên hôn địa ám, Bạch Ngọc Đường mở đèn xe giúp mình soi đường, âm thầm cảm tạ trí nhớ của mình cũng không tệ lắm, mặc dù chỉ ghé qua kí túc xá của Triển Chiêu có mấy lần, nhưng nửa đêm nửa hôm đường đi vẫn còn nhớ.

Trên lí thuyết, khu nhà cho tiến sĩ giống như một nơi bị cô lập hoàn toàn, nếu không phải sống ở đây chắc không ai thèm tới, nhất là lúc nửa đêm như thế này. Thế nhưng cũng có ngoại lệ, ví dụ như những cặp tình nhân ra đường muộn đều thích những nơi an tĩnh ít người đặc biệt tiện lợi như chỗ này. Dọc theo đường đi Bạch Ngọc Đường tập trung nhớ đường, nhưng trong lúc lơ đãng cũng phát hiện không ít cặp uyên ương ở trong rừng cây ước hẹn. Đối với loại nhàn sự này Bạch Ngọc Đường dĩ nhiên không muốn quản, hơn nữa cũng không muốn xem. Chỉ tiếc, có những lúc

người không muốn xen vào chuyện người khác, nó cũng tự động tìm tới người, ví dụ như nhàn sự của người quen là không thể không quản.

Xe nhanh chóng lái đến kí túc xá lầu dưới, Triển Chiêu đang ngủ say, đột nhiên cảm nhận được một lực rất lớn, xe thẳng gấp, làm Triển Chiêu giật mình, lập tức mở mắt ra.

“A!? Trời, tối rồi?” mơ mơ màng màng mở mắt, quan sát hoàn cảnh của mình một chút, Triển Chiêu bất bình chớp mắt, dùng ánh mắt tố cáo mà liếc Bạch Ngọc Đường, lại phát hiện sự chú ý của đối phương căn bản không đặt lên người cậu.

“Ế?” Chiêu hơi sững sờ, nhìn theo ánh mắt Bạch Ngọc Đường, nơi đèn xe chiếu sáng ven đường, trong rừng cây có mấy người nam nữ đang hì hì ha ha đùa giỡn, dáng vẻ nghiêng nghiêng ngả ngả, quả nhiên đã uống say.

Hình như bây giờ là nửa đêm đi? Triển Chiêu cũng nhú mày, đám nhóc con này cũng thật là có năng lượng.

“Ở trong xe chờ tôi.” Bạch Ngọc Đường bỏ lại một câu, mở cửa xe hướng về phía đám nhóc kia lao tới.

Triển Chiêu giật mình, dụi dụi mắt, chăm chú quan sát nhất cử nhất động của Bạch Ngọc Đường. Chỉ thấy anh xông tới, đầu tiên đẩy một cậu nhóc ra, sau đó lôi cô bé vừa rồi còn trong lòng cậu ta đến cạnh mình. Hơ? Không lẽ là bạn gái Bạch Ngọc Đường sao? (Trời em ơi =]] nghĩ oan cho chồng) bất quá ăn mặc kiểu này — thật không nghĩ ra, Bạch Ngọc Đường lại đi thích một nữ sinh như vậy, đúng là sở thích khác người. Triển Chiêu vừa chửi thầm được một nửa liền cảm thấy có gì đó không đúng, Hừm? Hình như không phải nha, cô bé ăn mặc không chỉ kì quái, tính tình cũng rất kinh, lại dám đánh Bạch Ngọc Đường, hơn nữa mắng chửi người còn chửi tục, thật là một con bé không hiểu chuyện. Một hai ba bốn, bốn nam sinh, trừ cô nhóc kia ra còn có hai cô bé, đám nhóc này hẳn không nghĩ tới việc

Bạch Ngọc Đường lại đột nhiên xuất hiện, bây giờ còn đang ngơ ngác cô nhóc kia cùng Bạch Ngọc Đường chửi lộn. Ấy, hình như chỉ có mỗi cô nhóc kia chửi mà thôi, về phần Bạch Ngọc Đường —— đối với chuyện chửi người hình như quá không có kinh nghiệm, hoàn toàn không phải đối thủ rồi.

Xem tới đây, Triển Chiêu cảm thấy mình tốt nhất là nên đi xuống giúp Bạch Ngọc Đường một tay, nếu không qua hết một đêm cũng không cách nào thoả mái về giường được. Cho nên, cậu mới đẩy cửa xe, bước tới.

“Xin lỗi, làm phiền.” Triển Chiêu tới trước mặt mọi người, mỉm cười, “Không biết các cậu học chuyên môn nào đây?”

“Anh là thằng quái nào?” Tiểu muội này hình như vẫn còn đắm chìm trong trạng thái chửi lộn với Bạch Ngọc Đường, nói chuyện Triển Chiêu cũng dùng giọng không hề khách khí.

“A?” Triển Chiêu nhú mày, quan sát cô bé kia từ trên xuống dưới mấy lần, nụ cười không đổi, giọng nói vẫn thân thiện như cũ, “Vị bạn học này, có lẽ không biết tôi, nhưng nếu cô là sinh viên của đại học A, tôi nghĩ hẳn cô sẽ biết giáo viên của tôi.”

Cô em này liếc mắt nhìn Triển Chiêu mấy bận, vừa định mở miệng mắng luôn thì một cô bé khác ăn mặc bình thường đứng cạnh bên lại đột nhiên xông ra đem cô em kéo qua một chỗ, nhỏ giọng nói vài câu.

Sắc mặt của cô cũng biến đổi, nhìn kỹ Triển Chiêu, không mẫn không lạt nói, “Được rồi, coi như tôi hôm nay xui xẻo, chúng ta đi!”

“Chậm đã.” Bạch Ngọc Đường giơ tay lên ngăn cản em gái đó.

“Anh còn muốn thế nào?” cô bé hung hăng trợn mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, “Đừng tưởng mang hiệu trưởng ra thì có thể hù dọa người ta, đừng

nói đến chuyện ông đã về hưu, có là hiệu trưởng hiện tại thì bà đây cũng không sợ!”

Bạch Ngọc Đường nhăn nhó, không hề có ý định thỏa hiệp, “Nguyệt Hoa, hôm nay cô nói gì cũng vô dụng, cô nhất định phải lập tức trở về kí túc xá, bằng không anh sẽ bám theo cô.” Dứt lời, lạnh lùng trừng cái đám nam sinh đi theo Đinh Nguyệt Hoa một cái, làm bọn chúng sợ đến rụt đầu.

“Anh!” Đinh Nguyệt Hoa giậm chân một cái, tức tối nghiêng rằng, “Anh thật là đáng ghét!! Về kí túc xá, anh tưởng tôi không muốn về chắc? Giờ này mới về, tôi còn uống rượu, anh muốn tôi trực tiếp ký giấy khai trừ khỏi kí túc xá thì mới vừa lòng chứ gì!!?”

Bạch Ngọc Đường hơi giật mình, anh lúc đầu học là ở trường quân đội, nên mấy cái quy định của đại học bình thường anh cũng không rõ ràng, vì vậy chẳng biết Đinh Nguyệt Hoa nói thật hay giả. Đưa mắt nhìn Triển Chiêu, Triển Chiêu gật đầu, quả nhiên, người của đại học A quả nhiên biết rõ.

Triển Chiêu đưa mắt nhìn một đồng chai rượu bị ném dưới đất, khẽ thở dài, “Bạch Ngọc Đường, có biết kí túc xá của họ ở lâu mấy không?”

Bạch Ngọc Đường sáng mắt, “Nguyệt Hoa ở lâu 15, thế nào, cậu có cách hả?”

Triển Chiêu lần nữa thở dài, “Đi nhanh đi.”

Số 15, mặc dù đang ở chân núi, nhưng cũng là rất xa đó? Đi xong chuyến này không biết bao giờ mới có thể ngủ nữa. Gối của tôi, giường của tôi...

(1) Quân tử chi giao đạm nhược thủy – người quân tử giao du với nhau trong như nước, không vẫn đục tư lợi.

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Vụ Án 2 – Phong Cường Chi Huyết (6)

Mang theo nhiều người như vậy dĩ nhiên không thể lái xe nữa, dưới ánh mắt lom lom của Bạch Ngọc Đường, sắc mặt Đinh Nguyệt Hoa tuy vẫn đen như cũ, nhưng cũng nhận mệnh cùng mọi người hướng về phía chân núi. Một nhóm chín người, đi khoảng hai mươi phút mới đến nơi, cũng may kí túc xá số 15 nằm ở nơi gần núi nhất, là một khu kí túc xá có vẻ hơi cô đơn, ba nữ sinh, bao gồm Đinh Nguyệt Hoa đều ở chỗ này. Thật ra chuyện Bạch Ngọc Đường không rõ, Đinh Nguyệt Hoa vừa rồi đích thực cũng không khoa trương. Dì quản lí kí túc số 15 là một kỳ hoa nổi tiếng cả giới quản lý của đại học A, người bị hại trong tay dì ấy trải rộng khắp tất cả các khoa, khoa nào cũng có. Không cần phải nói, ngay cả cô em như Đinh Nguyệt Hoa còn phải sợ dì ấy thì cũng hiểu rồi.

Nhưng làm người ta kinh ngạc hơn chính là Triển Chiêu chỉ dựa vào vài câu nói đã giải quyết được dì quản lí, để ba nữ sinh thành công vào cửa mà không bị ghi lại báo cáo xấu gì. Bốn nam sinh đứng yên tại chỗ, lập tức nhìn Triển Chiêu như nhìn anh hùng một dạng, cũng không hề biết Bạch Ngọc Đường chẳng có chút cảm giác nào, còn cảm thấy đám nhóc con kia trông thật kỳ quặc.

Triển Chiêu cũng không thèm để ý ba cái đó, suy nghĩ của cậu đã sớm bay lên giường rồi, vì vậy, cậu hướng mấy nam sinh kia phát tay, “Mấy người các cậu ở số mấy?”

“Bọn em—— số 8.” mấy nam sinh do dự chốc lát nhưng vẫn trả lời.

“Số 8?” Triển Chiêu chột nhướn lông mày lên, ánh mắt vừa rồi còn mơ mơ màng màng đột nhiên lóe sáng một cái, nhìn chòng chọc vào mấy nam sinh hỏi, “Là khoa tâm lí?”

“——” bốn nam sinh liếc nhìn nhau, sau đó cả đám đàn hoàng cúi đầu, “Dạ, thầy Triển.”

Triển Chiêu giơ tay lên xoa xoa cái trán, bất đắc dĩ nhìn sang Bạch Ngọc Đường, “Mới nãy còn nói cô bé kia thế nào nhìn quen mắt như vậy, thì ra là giống với mấy cậu nhóc này, đều học khoa của tôi. Ngọc Đường, anh về trước đi, để tôi phụ trách đưa bọn chúng đến khu số 8, từ đây qua đó khá xa, nhưng một mình tôi mang người đi cũng được.”

Nói xong, cũng không chờ Bạch Ngọc Đường trả lời, quay đầu nói với bốn nam sinh kia, “Mấy người các cậu, trước 3 giờ chiều này viết một bài báo cáo 5000 chữ cho tôi, đề bài là nguyên nhân tâm lí của người nghiện rượu.” thấy khuôn mặt của mấy nam sinh trong nháy mắt đã trở nên thống khổ dị thường, Triển Chiêu cười híp mắt nói thêm hai chữ, “Mỗi người.”

Nhìn Triển Chiêu từ từ bước chân đi đằng trước, đằng sau bốn nam sinh mặt mũi nhăn nhó bước sát theo sau, lại không có người nào dám bước lên xin tha thứ. Khóe miệng Bạch Ngọc Đường lại co quắp lên, hồi lâu sau mới có thể nỗ lực ép lại. Một Triển Chiêu như thế thật đúng là mới mẻ, chẳng lẽ đây mới là bản chất của cậu ta? Không biết tại sao, Bạch Ngọc Đường đột nhiên sinh ra một ý nghĩ, không biết có thể đem con bé kia ném cho cậu ta dạy dỗ hay không —— (Chú tiếp tay cho giặc tự cắn sừng mình?? =]]])

Vừa nghĩ tới đây, Bạch Ngọc Đường đã hung hăng nhú lại chân mày, nhìn chăm chăm vào hướng Triển Chiêu rời đi thật lâu, cuối cùng thở một hơi dài.

Mà bên kia, khi Triển Chiêu thành công đem bốn nam sinh đưa về kí túc xá, cùng quản lí kí túc xá mìm cười chia tay xong, quay người lại, cả người

đã mềm nhũn ra rồi. Khổ quá đi——

Ngáp thật to, Triển Chiêu thất thiếu đi về hướng núi, đột nhiên cảm thấy đường đi phía trước vừa dài vừa khổ. Không biết có nên khởi lên núi nữa mà tìm đại cái phòng học nào chui vô ngủ cho rồi? Cơ mà phòng học lại không có giường.—— đúng là tình thế khó xử .

Bạch Ngọc Đường thấy chính là một Triển Chiêu đang cúi đầu, mơ mơ màng màng, lắc trái lắc phải, giống như lập tức chuẩn bị té xuống đất ngủ luôn một dạng. Bạch Ngọc Đường câu khước miệng, bất đắc dĩ lắc đầu, vội vàng bước nhanh lên đón.

Triển Chiêu lại chính vì chuyện này mà khó chịu, đi kiểu gì mà trước mặt động trúng bức tường, hơn nữa cái bức tường này còn động đậy, mình queo qua nó cũng queo qua (=]]] má cu tè vậy). Vì vậy cậu ngẩng đầu lên, đối diện với một ánh mắt đầy ý cười, uây, nhìn quen mắt thiệt nha——

“Lần đầu tiên tôi mới thấy có người vừa đi vừa ngủ, Triển Chiêu, cậu thật sự làm tôi đại khai nhãn giới rồi.” Bạch Ngọc Đường cực kỳ bất đắc dĩ, mỉm cười vẫy tay trước mắt Triển Chiêu.

“Bạch —— Ngọc Đường?” Triển Chiêu chớp chớp mắt, lần này hoàn toàn tỉnh, cậu đẩy tay của Bạch Ngọc Đường ra, nở một nụ cười ngây ngô, “Anh thế nào còn chưa đi?” (Anh chờ em =]])

“Tôi đi rồi, để cậu nằm lên lề đường ngủ hả?” Bạch Ngọc Đường khinh bỉ liếc Triển Chiêu, tiện tay lôi kéo, đã bắt được tay của đối phương, “Đi thôi, tôi đưa cậu về.”

Triển Chiêu hơi ngẩn người, cứ cảm thấy có chỗ kỳ lạ, nhưng đại não không nghe sai khiến, làm cậu bây giờ không nghĩ ra lạ ở đâu, không thể làm gì khác hơn là làm theo không nghĩ nữa. Có người đưa về cũng tốt, vì vậy Triển Chiêu tiếp tục cúi đầu mơ màng, dù sao có Bạch Ngọc Đường dắt

cậu cũng không sợ lạc. (Bế em nó về mẹ đi cho nhanh =)) dặt tay như đóng phim hàn xẻng)

Cuối cùng, khi hai người đã trở lại được cửa vào kí túc xá của Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường nhận chìa khóa do Triển Chiêu đưa tới giúp cậu mở cửa, sau đó nhìn Triển Chiêu trực tiếp té lên giường hoàn toàn ngủ say như chết. Bạch Ngọc Đường đứng ở cửa ngõ gần hết nửa ngày, do dự mấy giây, cuối cùng vẫn vào cửa.

Ngày thứ hai, Triển Chiêu bị một mùi thơm ngạt ngào đánh thức. Mở mắt ra, lại giơ tay lên xoa xoa cái trán đau nhức, ngủ chưa đủ khiến tâm tình của người ta không tốt. Nhìn ra ngoài cửa sổ, trời đã sáng choang, không biết là mấy giờ. Vén chăn lên, đột nhiên cảm thấy có điểm không đúng. Cậu tối qua trong lúc mơ mơ màng màng chỉ nhớ Bạch Ngọc Đường đưa mình về, sau đó thì sao? Sau khi vào cửa hình như cũng không có kêu anh ta, lập tức bò lên giường ngủ, ngay cả y phục còn không cởi. Cúi đầu nhìn lại chỉ thấy có áo thun, áo khoác không biết cởi từ lúc nào, chẳng lẽ nửa đêm mình đứng lên cởi? Nhìn xuống xúu nữa, a, ngay cả quần cũng cởi luôn sao? (mờ ám vãi chưởng)

Triển Chiêu xoa xoa đầu của mình, rời giường, men theo mùi hương đi tới phòng bếp, chỉ thấy trên bếp có một nồi áp suất nhỏ, còn đang được giữ ấm. Mở nắp ra, mùi thơm lập tức tràn đầy khu bếp hẹp, Triển Chiêu chép miệng, bụng lại kêu hai tiếng. Thở phào nhẹ nhõm, Triển Chiêu nhìn nồi cháo kia mỉm cười.

Mà ở lúc Triển Chiêu vừa mỉm cười vừa ăn bữa sáng, Bạch Ngọc Đường còn đang ở đồn cảnh sát làm việc. Thật ra lúc gần sáng anh mới quay lại, đuổi Trương Long Triệu Hổ về nhà nghỉ ngơi, liền tập trung vào việc chỉnh lý vụ án. Làm cú cả một đêm, biết trở về thế nào cũng là trắng đêm mất ngủ, còn không bằng làm chút chuyện đứng đắn. Từ đầu đêm qua, công tác điều tra đã được triển khai ở các đồn cảnh sát. Những cảnh sát ở các đồn địa phương đó đều là người tinh nhuệ, năng lực phá án cũng rất

cao. Không tới ba giờ đã gửi sang đầu mỗi hữu dụng. Cũng đồng thời với lúc Triển Chiêu mơ mơ màng màng ăn sáng, thân phận của nghi phạm giết người hung tợn đó đã được xác minh.

Tiền Minh, 21 tuổi, thất nghiệp, đã từng làm công nhân vệ sinh ở văn phòng nơi nạn nhân Vu Tuệ Tuệ làm việc. Lúc cảnh sát khu vực cầm biên bản đi hỏi thăm công ty vệ sinh đó, dường như tất cả nhân viên đều chỉ ra Tiền Minh đầu tiên, hẳn phù hợp với toàn bộ đặc điểm do Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nêu ra từ hình tượng tâm lí học. Hẳn lớn lên bình thường, là loại người dễ rơi vào đám đông thì sẽ biến mất, cùng đồng nghiệp không hề có quan hệ qua, cho tới giờ nếu hẳn không lên tiếng, không chừng ai cũng tưởng hẳn bị câm. Hẳn lúc nào cũng ăn mặc dơ dáy, ai cũng không thích hẳn, cảm thấy người này quá u ám, cũng không muốn cùng hẳn nói chuyện. Giám đốc công ty vệ sinh cũng cho biết, cái người Tiền Minh này xét về công việc cũng xem như ổn, không quá tốt cũng không quá xấu, nhưng không biết tại sao, mấy ngày trước lại xin từ chức.

Cảnh sát điều tra nơi ở của Tiền Minh, phát hiện hẳn quả nhiên sống một mình. Cha mẹ hẳn đã ly hôn khi hẳn tròn năm tuổi, sau hẳn chỉ sống cùng với mẹ, lúc hẳn tám tuổi mẹ hẳn đi bước nữa, đem hẳn đến nhà họ hàng nhờ nuôi. Sau khi hẳn lớn liền quay lại nhà cũ của cha mẹ mình, mà cha mẹ hẳn mỗi người đều đã tái hôn lại có con riêng, cũng cho hẳn ở. Hàng xóm phản ánh Tiền Minh hình như không bao giờ có khách, cả cha mẹ của hẳn cũng đã không xuất hiện năm năm rồi.

Cảnh sát xông vào nhà Tiền Minh, phát hiện một lượng lớn chứng cứ phạm tội của hẳn. Bọn họ tìm được tim của Vu Tuệ Tuệ, nhưng lại không cách nào tìm ra máu của cô. Trong mớ hỗn độn ở phòng ngủ, cảnh sát tìm được rất nhiều loại áo lót khác nhau của phái nữ, thêm vài ví tiền, chìa khóa, thẻ tín dụng các loại, hiển nhiên đều không thuộc về Tiền Minh.

Tìm ra nghi phạm là chuyện tốt, nhưng tiếc một cái, bọn họ không tìm thấy Tiền Minh. Mà đồng thời khi đó, lại truyền đến một tin tức khác vô

cùng xấu, lại phát sinh án mạng. Một nữ sinh viên đại học mười chín tuổi bị sát hại, thủ pháp gây án giống hệt lần đầu tiên, hơn nữa địa điểm phát sinh càng thêm nhạy cảm, cũng dọa cho Bạch Ngọc Đường giật mình.

Địa điểm nữ sinh kia bị sát hại ở ngay đại học A, khu rừng bên ngoài khu kí túc xá Triễn Chiêu ở, mà Đinh Nguyệt Hoa tối hôm qua cũng đã xuất hiện ở chính nơi này.

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Vụ Án 2 – Phong Cường Chi Huyết (7)

Đình liễu xanh, vì xung quanh được rất nhiều cây liễu bao bọc mà nổi tiếng, là một cảnh cực kỳ nổi danh trong vườn của đại học A. Mặc dù gọi là đình, nhưng thực tế nó cũng không phải là đình, mà là một cái hành lang. Hành lang dài khoảng 100m, bị cây cối bao quanh, nên từ ngoài nhìn vào có thể không nhìn ra màu sắc của kiến trúc, mùa hè nhìn từ xa phẳng phất giống như sợi ruy băng màu xanh lá, vô cùng xinh đẹp. Ban ngày đình liễu xanh là chỗ cho học sinh đến nghỉ ngơi học tập, ban đêm, đây sẽ thành chỗ cho các cặp tình nhân, dường như đêm nào cũng sẽ có rất nhiều cặp tình nhân ở lại đây tâm sự cho đến khuya. Mà bây giờ, địa phương tượng trưng cho sự an tĩnh, đẹp đẽ, ngọt ngào này lại bị bao phủ một tầng sát khí thật kinh khủng.

Thi thể Lữ Tiểu Nguyệt được phát hiện ở ngoài đình liễu xanh không tới 3m, nơi đó vừa hay có một thùng rác nhỏ, thi thể bị tàn phá kinh tởm bị vất lên trên đồng rác rưởi. Buổi sáng, nữ sinh đầu tiên đến trường phát hiện thi thể, bị dọa sợ đến phát khóc, bây giờ đã được đưa tới phòng y tế rồi. Đoán chừng trong vài ngày tới đây, còn phải chờ cô bé đáng thương này trị liệu tâm lý lâu dài.

Vì nhớ tới sự an nguy của Đình Nguyệt Hoa, tranh thủ buổi sáng lúc toàn bộ người trong tổ đều có mặt, Bạch Ngọc Đường chuẩn đến kí túc xá số 15 nơi gần hiện trường nhất để lấy khẩu cung bạn học của người bị hại. Sau khi xác định Đình Nguyệt Hoa bình an, trừ việc cả người có chút ngơ ngẩn ra thì không có gì nguy hiểm đến tính mạng, Bạch Ngọc Đường mới giao biên bản cho đồng nghiệp mang đi, rồi chạy thẳng tới kí túc xá Triển

Chiêu. Có điều Triển Chiêu đã không còn trong kí túc xá. Tâm Bạch Ngọc Đường không khỏi xẹt qua một trận khẩn trương, lập tức bấm số di động của Triển Chiêu, bên kia lại tắt máy.

Tim lập tức bị siết chặt, mặc dù lý trí nói cho Bạch Ngọc Đường biết, Triển Chiêu có thể đang lên lớp, phải tắt điện thoại di động. Nhưng không biết tại sao, vô luận thế nào lý trí đều không thể khống chế đại não suy nghĩ lung tung. Bạch Ngọc Đường chạy như bay khỏi kí túc xá, đi xuống lầu sau đó ở tại chỗ xoay ba vòng mới đột nhiên ý thức được Triển Chiêu có thể đang ở đâu.

Tim nhảy loạn lên, Bạch Ngọc Đường phóng đi như một cơn gió, cho đến khi bóng lưng thẳng tắp của ai đó rơi vào mi mắt, trái tim anh mới có thể trở về vị trí vốn có của mình.

Triển Chiêu cau mày, đứng một chỗ không xa đình liễu xanh, nhìn chăm chăm đồng rác một cách chu đáo, suy tư chuyện gì đó. Đương nhiên, vì thức dậy quá muộn nên lúc cậu đến đây, thi thể đã sớm bị cảnh sát chuyển đi mất. Bây giờ thứ cậu có thể nhìn thấy, chỉ có một cái thùng rác bị dọn sạch và khu đất trống được căng dây giới tuyến. Với chuyện Bạch Ngọc Đường đang đến gần, Triển Chiêu dĩ nhiên không hề chú ý, đến tận lúc sau lưng truyền đến tiếng hít thở hỗn loạn, Triển Chiêu mới giật mình xoay người.

“Anh tới đây khi nào vậy? A? Có mệt lắm không?”

Bạch Ngọc Đường lai đi mồ hôi nóng trên trán, ngoắc khóe miệng cười cười, “Không mệt, sao thế, đứng đây làm cái gì?”

Nụ cười trên môi Bạch Ngọc Đường làm Triển Chiêu hơi ngẩn ra, lát sau mới phản ứng được chuyện đối phương đang hỏi là gì. Nhấp miệng xin lỗi, cậu giơ tay chỉ thùng rác kia nói, “Lại là thùng rác, anh không cảm thấy thật kỳ lạ sao?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, đi về phía trước mấy bước, cẩn thận xem xét cái thùng rác một chút. Trừ mấy vết máu còn lưu lại ra, cái này cùng với hàng trăm cái thùng rác trong sân trường kia chẳng có chút khác biệt nào, rất hay gặp.

“Cái thùng rác này không có gì đặc biệt, nhưng tại sao hung thủ lại chọn cách ném thi thể vào đây, điểm này chẳng lẽ có vấn đề?” Bạch Ngọc Đường nói không lớn, nhưng ở đình liễu xanh yên tĩnh, thanh âm như thế cũng đã đủ rõ ràng.

Triển Chiêu nghe Bạch Ngọc Đường nói, cũng đi về phía trước mấy bước, lấy tay đo kích thước lớn nhỏ của thùng rác “Nhưng anh không cảm thấy, đối với hủy thi mà nói, kích thước của nó hình như không hợp lý sao, cũng không giống với hiện trường vứt xác đầu tiên chút nào.”

“Đúng, thùng rác đầu tiên lớn hơn cái này, mà cái này, hiển nhiên không dưới một người trưởng thành.” Bạch Ngọc Đường nhíu mày, đi cạnh thùng rác mấy bước suy nghĩ, “Kỳ quái, nếu hắn muốn che dấu thi thể, hắn sẽ không để thi thể lộ ra cho người ta phát hiện. Nhưng nếu không muốn giấu thi thể, thì tại sao phải mạo hiểm đưa thi thể đến chỗ thùng rác chứ? Cứ để ngay hiện trường gây án không phải tốt hơn ư?”

“Hiện trường gây án ở đâu?” Triển Chiêu nhướng mày, liếc mắt nhìn Bạch Ngọc Đường.

“Cách chỗ này rất gần, theo tôi.” Bạch Ngọc Đường cũng nhìn Triển Chiêu, dẫn đường tới chỗ đầu tiên.

Nơi gây án đầu tiên nhìn qua còn bị che khuất hơn đình liễu xanh rất nhiều, là một khoảnh đất trống nhỏ, toàn bộ xung quanh bị cây cao lớn ngăn che, chỉ để lại một con đường nhỏ hẹp thông đến nơi này. Triển Chiêu cau mày, đứng ở nơi đất trống, cả người như có một luồng khí lạnh chạy qua, thật không thoải mái. Bạch Ngọc Đường hí mắt, ở hiện trường nhỏ xíu này

đi mấy vòng rồi đột nhiên đứng lại, đối mặt Triển Chiêu nói, “Căn cứ vào kết quả nghiệm thi, hung án phát sinh sau ba giờ sáng. Ba giờ sáng, thời điểm này Lữ Tiểu Nguyệt vì cái gì mà đến đây, thật kỳ lạ.”

Triển Chiêu chột sáng mắt, tự nhiên nhớ ra cái gì đó, nhìn Bạch Ngọc Đường hỏi, “Rạng sáng hôm nay, cô bé kia gọi là—“

“Nguyệt Hoa.”

“Phải, Đinh Nguyệt Hoa, còn thêm mấy đứa nhóc khác, lúc tôi với anh bắt được chúng cũng là gần sáng đi? Khoảng mấy giờ?”

“Chưa tới ba giờ.” Bạch Ngọc Đường như có điều suy nghĩ nhìn Triển Chiêu, “Không lẽ Lữ Tiểu Nguyệt là tới tìm bọn chúng?”

Triển Chiêu nhún vai, “Chuyện này còn phải hỏi bọn Đinh Nguyệt Hoa.” Sau, giọng nói đột nhiên nặng nề thêm mấy phần “Động tác phải nhanh một chút, nếu tôi đoán không sai, tần số gây án của hung thủ đang có khuynh hướng tăng nhanh đó.”

Thấy ánh mắt Bạch Ngọc Đường hiện ra vẻ lo lắng cùng khẩn trương, Triển Chiêu cười khổ, “Thủ pháp gây án cùng mức độ tàn nhẫn của hãn cũng tăng, biến thái tình dục càng lúc càng khó được thỏa mãn, bọn họ một khi bắt đầu, thì không hề dừng lại. Chúng ta nhất định phải dùng tốc độ nhanh nhất tìm được hãn, nơi có thể ngăn hãn lại chỉ có nhà tù mà thôi.”

Lời của Triển Chiêu làm Bạch Ngọc Đường dâng lên một cảm giác không lạnh mà run, đè nén lại sự tức giận, nhíu chặt mi phong anh tuấn. Bạch Ngọc Đường liền gật đầu nói với Triển Chiêu, “Vậy chúng ta cùng đi, hỏi đám Nguyệt Hoa một chút xem có quan hệ gì với Lữ Tiểu Nguyệt, hi vọng có phát hiện mới. Nhà của tên điên đó đã được các anh em khác mai phục, chỉ mong hãn còn trở lại, chỉ cần hãn về, chúng ta có thể bắt hãn ngay.”

“Mọi người đã xác định được hung thủ rồi sao?” Triển Chiêu cũng không có bất ngờ, cậu đã sớm biết, với thực lực của tổ trọng án, phong tỏa hung thủ cũng không phải chuyện khó, thậm chí, bắt hãn lại cũng chỉ là vấn đề thời gian. Nhưng chuyện đáng sợ nhất là trước khi có thể bắt hãn không biết còn phải hy sinh bao nhiêu sinh mạng vô tội.

“Ừ, rất phù hợp với hình tượng cậu nêu ra ——“

Hai người vừa rời đi hiện trường, Bạch Ngọc Đường v

ừa nói cho Triển Chiêu tiến triển mới nhất của bọn họ. Bạch Ngọc Đường nghiêm túc nói, Triển Chiêu chăm chú nghe, một đoạn đường dài nhờ sự tập trung của hai người dường như ngắn lại. Dọc đường bọn họ đều gặp nhóm nhóm học sinh, hãn phần lớn đều nghe nói nơi này xảy ra chuyện gì, sắc mặt mỗi người cũng trở nên cổ quái.

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Vụ Án 2 – Phong Cường Chi Huyết (8)

Bởi vì hai tiếng trước vừa gặp Đinh Nguyệt Hoa, cho nên sau khi nhìn thấy vẻ mặt thất hồn lạc phách của cô bé này, Bạch Ngọc Đường lập tức ngửi được một mùi không tầm thường. Đinh Nguyệt Hoa có chuyện, chẳng lẽ hành động của người bị hại tối qua – Lữ Tiểu Nguyệt có liên hệ tới Nguyệt Hoa? Bạch Ngọc Đường theo bản năng chuyển ánh mắt, vừa vặn đối mặt với ánh mắt đầy ẩn ý giống nhau của Triển Chiêu, hai người đồng thời không báo trong lòng đều đã có tính toán.

Khác với tối hôm qua một dạng tẩy tã duyên hoa (洗尽铅华- kiểu thoa son trét phấn ấy), những mỹ phẩm trét đầy mặt Đinh Nguyệt Hoa giờ đã không thấy, chỉ còn một khuôn mặt xinh đẹp có chút nhàn nhạt u buồn, mắt đỏ hoe, chắc đã khóc. Trang phục cũng được đổi thành đồng phục học sinh, áo sơ mi trắng, váy dây màu nâu, tóc dài xõa vai, cả người lộ vẻ nhẹ nhàng thanh thoát, không nhìn ra chút nào dung tục như tối qua.

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, chần chờ một chút mới cất bước đi tới bên người Đinh Nguyệt Hoa, ngồi đối diện cô bé, dùng giọng trầm thấp, nhẹ nhàng hỏi, “Nguyệt Hoa, anh biết bạn của cô gặp chuyện như vậy cô rất khổ sở..”

Đinh Nguyệt Hoa không ngẩng đầu nhìn Bạch Ngọc Đường, nghe được giọng của người kia, trên mặt xuất hiện một vẻ phức tạp, giống như thống khổ, lại như không thể kiên nhẫn. Cô đem người mình cách xa hướng Bạch Ngọc Đường, đầu cũng thấp xuống.

Bạch Ngọc Đường trầm ngâm một lát, thấy Đinh Nguyệt Hoa phản ứng cũng không quá quyết liệt, vì vậy anh tiếp tục nói, “Cô yên tâm, bọn anh sẽ nhanh chóng bắt được tên hung thủ đó.”

Đinh Nguyệt Hoa nhẹ nhàng nâng đầu, nhìn Bạch Ngọc Đường một cái, ánh mắt tỏ ý coi thường, nhưng cũng không mở miệng, lại cúi đầu tiếp.

Bạch Ngọc Đường cảm thấy bức bối, đè nén tâm tình tiếp tục kiên nhẫn hỏi, “Nguyệt Hoa, cô quen biết Lữ Tiểu Nguyệt đúng không?”

Cả người Đinh Nguyệt Hoa khẽ run lên, lần này cô không ngẩng đầu, càng không có câu trả lời xác đáng.

Thấy phản ứng của cô như thế, Bạch Ngọc Đường lập tức hỏi, “Cô quen con bé, tối hôm qua con bé tới rừng cây kia chính là để gặp cô đúng không?”

“Không!” Đinh Nguyệt Hoa đột ngột ngẩng lên, hung hăng nhìn chằm chằm Bạch Ngọc Đường, ánh mắt như bốc hỏa, vô cùng tức giận, “Anh làm nhảm cái gì? Tôi biết cô ta hay không liên quan gì tới anh? Dựa vào cái gì mà nói cô ta vì tìm tôi nên mới chết? Anh có chứng cứ không? Dám đồn bậy tôi sẽ kiện anh!!”

Một loạt câu hỏi nã ra làm Bạch Ngọc Đường ngơ ngẩn cả người, cho đến khi Đinh Nguyệt Hoa im lặng, quay đầu đi không để ý tới anh, anh mới phản ứng lại được. Thái độ dầu muối đều không ăn của Đinh Nguyệt Hoa làm Bạch Ngọc Đường rất nhức đầu, cũng bức bối. Anh siết chặt quả đấm, giơ tay lên muốn nắm lấy bả vai Đinh Nguyệt Hoa, ép con bé nhìn thẳng vào mắt mình, nhưng giơ lên một hồi lâu, cuối cùng cũng không hạ xuống. Dưới tâm trạng lo lắng, lần sau mở miệng giọng nói dĩ nhiên đã trở nên cứng rắn hơn nhiều.

“Nguyệt Hoa, tên hung thủ đó là đồ điên, tối qua nếu như cô không trở về kí túc xá, có lẽ người bị hại sẽ là cô. Cô có biết Lữ Tiểu Nguyệt chết rất

thảm không? Con bé chỉ mới hai mươi tuổi, còn rất trẻ, lại cứ như vậy mà bỏ mạng. Nguyệt Hoa chẳng lẽ cô không muốn thay cô ấy đem hung thủ ra trước công lý sao? Anh thật không biết chỉ mới không tới hai năm, một con người tràn đầy chính nghĩa Nguyệt Hoa lại biến thành một kẻ máu lạnh đấy.”

“Máu lạnh?” Hai chữ này dường như đã đâm trúng nỗi đau của Đinh Nguyệt Hoa, cô đột nhiên đứng phắt dậy, hung tợn nhìn chăm chăm Bạch Ngọc Đường, lớn tiếng quát, “Bạch Ngọc Đường!! Đứng trước mặt anh, tôi còn không đủ tư cách dùng hai chữ này để hình dung bản thân đâu!!”

Dứt lời, hung hăng đẩy Bạch Ngọc Đường, cúi đầu vọt ra khỏi cửa, lúc rời đi suýt nữa làm Triển Chiêu đang đứng trước cửa té lộn nhào. Bị đụng lần này thật không nhẹ, vai Triển Chiêu đau buốt, cả người nghiêng qua, cũng may có Bạch Ngọc Đường kịp thời chạy tới đỡ cậu.

“Đinh Nguyệt Hoa!! Cô đứng lại đó cho anh!!” Đỡ Triển Chiêu đứng lại ngay ngắn, Bạch Ngọc Đường nhắc chân định đuổi theo Đinh Nguyệt Hoa cũng đã không kịp rồi, tốc độ của con nhỏ này thật đúng là mau, chớp mắt một cái đã mất tăm mất tích.

“Được rồi, đừng đuổi, tôi thấy mọi chuyện đã rõ rồi.” nhìn theo hướng Đinh Nguyệt Hoa chạy đi, Triển Chiêu khẽ thở dài, vỗ vai Bạch Ngọc Đường trấn an cái người đang kích động, “Bây giờ anh càng cần phải tỉnh táo, vẫn là đem lực chú ý đặt hết lên người kẻ tình nghi đi, chuyện của con bé cần có thời gian để giải quyết.”

Thấy Bạch Ngọc Đường chân mày nhăn nhó ánh mắt cũng khổ sở. Đáy lòng Triển Chiêu càng thêm yên lặng, thật ra, Bạch Ngọc Đường vấn đề của anh cũng cần thời gian để giải quyết. Tim của mỗi người đối với người ngoài đều có chút khó khăn, nếu như không chủ động cầu xin biện pháp giải quyết, người ngoài thật sự khó can thiệp. Triển Chiêu rất thương thức Bạch Ngọc Đường, nhưng cậu cũng không chủ động đi giúp Bạch Ngọc Đường,

cậu đang đợi, đợi lúc Bạch Ngọc Đường nguyện ý bày tỏ với cậu. Điều duy nhất cậu có thể làm là chân chính tháo gỡ những nút thắt trong lòng Bạch Ngọc Đường khi anh ta thực sự cần cậu. Về phần Đinh Nguyệt Hoa —— Triển Chiêu nhẹ nhàng nhún mày, cô gái này chắc cũng là một phần nút thắt trong tim Bạch Ngọc Đường nhỉ.

Không biết tại sao, cách suy nghĩ này làm người ta không thích lắm, đáy lòng lại có chút khó chịu. Loại ý nghĩ này khiến Triển Chiêu sững sốt, theo bản năng đẩy Bạch Ngọc Đường đang ở cạnh mình ra, đi tới bàn đọc sách của Đinh Nguyệt Hoa, ánh mắt xoay vòng rồi sáng lên, phát hiện ra một mục tiêu làm cậu cảm thấy vô cùng hứng thú.

Vi tính của Đinh Nguyệt Hoa là loại mới nhất của hãng Apple, kiểu dáng ưa thích của nữ giới, màu sắc cũng là màu trắng xinh đẹp. Dĩ nhiên, trước khi bọn Triển Chiêu đi vào, Đinh Nguyệt Hoa đang lên net, trên màn hình vi tính chính là trang chủ diễn đàn của đại học A. Triển Chiêu ho nhẹ một tiếng, híp mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, “Tôi có thể xem không?”

Bạch Ngọc Đường giật mình, “Sao lại hỏi tôi?”

“Về công, anh là cảnh sát, về tư, anh phải là huynh trưởng của vị Đinh tiểu thư này. Nếu muốn điều tra vật phẩm cá nhân của cô ấy hẳn phải có được sự đồng ý của anh, như vậy cũng không sai chứ?”

Biểu lộ trên mặt Triển Chiêu cực nghiêm túc, khóe miệng lại nhẹ mím cười, làm khuôn mặt đang nghiêm túc lại có chút giảo hoạt. Chẳng hiểu vì sao, dáng vẻ của Triển Chiêu làm Bạch Ngọc Đường sinh ra cảm xúc vui vẻ, tựa như sự lo lắng cũng không tới mức nghiêm trọng như vậy. Anh bước đến sau lưng Triển Chiêu, tự mình mở ra lịch sử duyệt Web trên trình duyệt, “Hay để tôi đến đi, về công, cảnh sát tôi đây đã học qua vài thủ thuật của Công Tôn, thao tác vi tính thao tác hẳn là giỏi hơn cậu một chút. Về tư ——” tự giễu mình, hừ một tiếng, Bạch Ngọc Đường tiếp tục nói, “Con bé này dù

sao đã rất ghét tôi, cho nó ghét thêm cũng chẳng thành vấn đề.” (thò tay từ đằng sau tức là em nó đang ở trong lòng anh đấy hả?)

Ngón tay Bạch Ngọc Đường gõ thật nhanh trên bàn phím máy tính, ánh mắt nghiêm trọng, môi mím nhẹ, Ánh sáng từ màn hình máy vi tính chiếu vào khuôn mặt Bạch Ngọc Đường, từ góc độ của Triển Chiêu nhìn qua, chỉ thấy toàn bộ đường nét gò má kiên nghị mà mê người. Triển Chiêu cố gắng tập trung tinh thần, không biết có phải do tối qua ngủ ít quá, hay là do khung cảnh bây giờ an tĩnh quá mức, trong lúc mơ mơ màng màng đầu của cậu lại một lần nữa mơ hồ nhớ lại. Loại cảm giác như bị bóp nghẹt ấy lần nữa lại hiện diện trong tim Triển Chiêu, giống như lần đầu tiên, Triển Chiêu cũng không cố ý lắng nghe, lại dễ dàng nghe được tiếng tim mình đập. Rất nhanh, rất nặng.

Đột nhiên, một hồi chuông từ bên hông Bạch Ngọc Đường truyền tới, khiến Triển Chiêu giật mình.

“Uây! Cái gì?” Đầu điện thoại bên kia giống như truyền đến tin tức vô cùng trọng yếu, ánh mắt Bạch Ngọc Đường lóe lên một vẻ khẩn trương lẫn hưng phấn, “Được, tôi hiểu. Tôi đang ở đại học A, tôi lập tức sẽ nói chuyện với cảnh sát khu vực để giải thích tình hình. Được, tôi chờ họ đến rồi sẽ sắp xếp hành động, được, giao cho tôi, anh cứ yên tâm đi.”

Cúp điện thoại, Bạch Ngọc Đường lập tức đứng lên, nhìn Triển Chiêu vội vàng nói, “Có tình huống khẩn cấp, nhân chứng báo cáo, có một tên hình dáng giống như tên khốn đó xuất hiện ở trường học phụ cận, tôi lập tức phải qua bên kia tiếp viện, đội trưởng đã cho vài người đến đây phụ giúp, rất nhanh sẽ tới. Chỗ này——”

Triển Chiêu lập tức đáp, “Anh đi đi, chỗ này cứ để tôi.”

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, nhìn Triển Chiêu một cái thật sâu, do dự trong thoáng chốc nhưng vẫn gật đầu, “Được, cậu nhớ chú ý an toàn, có

chuyện thì phải gọi điện cho tôi.”

Bạch Ngọc Đường rất nhanh đã biến mất khỏi cửa kí túc xá, Triển Chiêu nhìn bóng lưng của anh, ổn định nhịp tim cuối cùng đã đập lại vận tốc bình thường. Thờ dài nhẹ nhõm, Triển Chiêu ngồi ở chỗ vừa rồi Bạch Ngọc Đường mới ngồi, chăm chú nhìn máy tính hết nửa ngày, rốt cục lại thở dài, bắt đầu công việc. Năm phút sau, trước màn hình máy tính, khuôn mặt của Triển Chiêu dần trở nên nghiêm trọng.

“Thì ra là vậy.”

Một người bạn chết đi sẽ khiến người ta đau khổ, mà nhận ra được mình đối với chuyện người ta chết đi không thể không chịu trách nhiệm, thứ cảm giác này, hẳn sẽ làm người ta càng thêm thống khổ tới mức không muốn sống nữa?

Nguyệt Hoa ——

Nhìn tấm hình trên mạng Đinh Nguyệt Hoa cùng Lữ Tiểu Nguyệt chụp chung, trên mặt hai cô bé tràn đầy nụ cười sáng lạng, khung cảnh còn là đình liễu xanh vào mùa xuân khi chưa trở thành hiện trường án mạng. Tuổi thanh xuân tươi đẹp đã bị thảm kịch hiện thực phá hủy tàn nhẫn, Cảm giác này thật làm tim người ta đau đớn. Triển Chiêu tự nhiên cảm thấy rất đau, cậu nhẹ nhàng khép lại máy vi tính, cất bước rời khỏi kí túc xá của Đinh Nguyệt Hoa. Cậu không biết cô bé này lúc này sẽ nghĩ thế nào, sự viếng thăm mới rồi của cậu và Bạch Ngọc Đường với Đinh Nguyệt Hoa xem ra không khác nào xát muối vào vết thương của cô bé. Chẳng trách cô ấy tức giận, vì tức giận mới rời đi.

Thời điểm người ta kích động, sẽ không còn lí trí mà phạm sai lầm. Nghĩ tới đây, lòng Triển Chiêu lại kéo lên một trận lo lắng, cậu biết, cậu bây giờ phải sớm tìm thấy Đinh Nguyệt Hoa. Nhưng lúc này cô bé sẽ đến nơi nào chứ?

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Vụ Án 2 – Phong Cường Chi Huyết (9)

Ánh dương ấm áp chiếu vào thảm cỏ xanh ngọc bích, Đình liễu xanh gió sông ấm áp phần phật, thối mái tóc dài của cô gái bay lất phất. Làm bộ đồng phục học sinh bao bọc cơ thể thanh xuân kiện mỹ càng thêm thuần khiết, khi bóng lưng của cô rơi vào mắt Triển Chiêu, cậu rốt cục đã có thể thở dài nhẹ nhõm. Khôi phục lại hô hấp tán loạn cùng con tim đang đập liên hồi, trong mắt thoáng qua một suy nghĩ nhàn nhạt, Triển Chiêu từ từ bước lên trước, đứng lại sau lưng Đình Nguyệt Hoa, theo tầm mắt của cô, đem toàn bộ Đình liễu xanh thu vào đáy mắt.

Nơi này thực sự rất đẹp, nếu như, nếu như không có những thứ làm người ta ngứa mắt như dây cảnh giới cùng những vết máu rải rác trên mặt đất kia.

“Cậu ấy thật là ngốc, phải không?” Bây giờ, Đình Nguyệt Hoa lại mở miệng nói chuyện, giọng nói rất trầm, như lẩm bẩm, nếu như không phải Triển Chiêu đang đứng sau lưng cô ta, có lẽ cũng không nghe ra cô ấy đang nói cái gì.

Triển Chiêu nghe rõ câu hỏi của Đình Nguyệt Hoa, nhưng không trả lời, vì theo kinh nghiệm của cậu, Đình Nguyệt Hoa bây giờ chỉ muốn nói, không muốn nghe.

Quả nhiên, sự im lặng của Triển Chiêu đổi lấy sự tiếp tục bày tỏ của Đình Nguyệt Hoa, thấp giọng, bi thương, hỗn loạn, nhưng lại nghe hiểu rất dễ dàng.

“Tôi sớm đã biết, loại người giống như cậu ấy là loại cực kỳ ngu ngốc, lúc nào cũng cho mình là vị cứu tinh, y như tên khốn Bạch Ngọc Đường kia vậy!! Cậu ấy tưởng cậu ấy là ai, có thể làm thuyết pháp khuyên người ta hướng thiện!? Nực cười!! Nếu không phải cậu ấy tự mình đa tình, không đáp ứng tôi đến đó gặp nhau, tôi sẽ cố tình để cậu ấy làm chim câu sao? Cậu ấy không thích tôi đi club đêm uống rượu chơi bời, hết như cái tên Bạch Ngọc Đường đáng ghét đó. Tôi lại càng muốn đi!! Tôi lại càng muốn đi!! Giọng Đinh Nguyệt Hoa càng ngày càng kích động, đang nói nói, cô đột nhiên xoay người, lấy đôi mắt đỏ nhìn thẳng vào mắt của Triển Chiêu, dùng giọng nói run rẩy nói “Thầy, thầy nói, có phải cậu ấy quá đa sự rồi không!? Cậu ấy chết là do tự chuốc lấy đúng không!?! Tôi làm sao biết, tôi đã nói rõ ràng mình sẽ không tới, tại sao cậu ấy còn bướng bỉnh như vậy, tại sao còn chờ tôi! Tôi rõ ràng đã bảo không muốn cậu ấy quản!! Tôi muốn cậu ấy chết đi, tôi, tôi muốn cậu ấy ——” nói tới đây, nước mắt đã tràn đầy khóe mắt, ngay sau đó, cô đột nhiên dùng hai tay che mặt thật chặt, khóc không thành tiếng.

“Tôi lại ——lại muốn cậu ấy chết đi.”

Nhìn Đinh Nguyệt Hoa ngồi chồm hổm dưới đất, cả người run rẩy không ngừng, tâm tình sụp đổ, lớn tiếng khóc than, Triển Chiêu nhẹ nhàng nhú mào, hơi do dự một chút liền cùng ngồi xuống với Đinh Nguyệt Hoa. Triển Chiêu giơ tay lên, đặt lên vai cô bé, nhẹ nhàng vỗ, dùng thanh âm trầm thấp nói “Nguyệt Hoa, chuyện lần này là ngoài ý muốn. Em chỉ cần nhớ, đây không phải là lỗi của em.”

Toàn thân cô bé run lên, tiếng khóc dần dần nhỏ lại, từ khóc lớn đổi sang sụt sùi. Triển Chiêu thở dài, thu tay về, tiếp tục nhỏ giọng khuyên nhủ, “Tiểu Nguyệt là một người bạn tốt, cho dù em có nói với em ấy cái gì, làm gì, em ấy cũng không trách em. Mà chuyện em phải làm lúc này, chính là thay em ấy bắt lại hung thủ.”

Tiếng khóc chợt ngừng bật, sau vài giây, tâm tình Đinh Nguyệt Hoa cũng hồi phục. Khuôn mặt trong lòng bàn tay ngẩng lên, lấy cặp mắt đỏ hoe nhìn thầy Triển đang ở trước mặt mình, Đinh Nguyệt Hoa giọng khàn khàn hỏi, “Thầy, hung thủ sẽ bị bắt phải không?”

Triển Chiêu lấy vẻ mặt nghiêm túc trước kia chưa hề có nhìn Đinh Nguyệt Hoa, trịnh trọng gật đầu, “Sẽ, tôi tin tưởng năng lực của Bạch Ngọc Đường bọn họ, huống chi còn có tôi, cùng em.”

“Tôi?” Đinh Nguyệt Hoa hơi sững sờ, đôi lông mày xinh đẹp nhẹ nhàn lại, “Tôi cũng có thể giúp một tay sao?”

Triển Chiêu khước miệng cong cong, trên mặt vẽ ra một nụ cười ôn nhu, “Đúng vậy, em cũng có thể giúp một tay. Bất quá chúng ta bây giờ tốt nhất nên rời khỏi đây, về kí túc xá của em rồi nói chuyện được không?”

Có lẽ do vừa trải qua thăng trầm cảm xúc, Đinh Nguyệt Hoa ngoan ngoan gật đầu, như có điều suy nghĩ nhìn Đinh liễu xanh, bí ẩn nói, “Có lẽ đây là lần cuối em tới nơi này, đáng tiếc, đây là nơi xinh đẹp nhất trong toàn bộ phong cảnh đại học A” đột nhiên nhú mày thêm lần nữa, Đinh Nguyệt Hoa cúi đầu.

Triển Chiêu cũng nhú mi, vừa định mở miệng khuyên Đinh Nguyệt Hoa một chút, tự nhiên nghe thấy một âm thanh rất nhẹ, tim run lên, Triển Chiêu lập tức nắm lấy tay của Đinh Nguyệt Hoa.

Đinh Nguyệt Hoa ngẩn người, đột ngột nâng đầu, đối diện tầm mắt Triển Chiêu, rồi lại phát hiện trong mắt đối phương hiện ra một ánh nhìn sắc bén, lại dờ người.

“Nguyệt Hoa, tôi nhớ bài tập tôi giao tối qua em còn chưa có nộp, mau đưa qua cho thầy nhìn một chút, đi thôi, bây giờ chúng ta xuống núi.”

“A? Bài tập?” Đinh Nguyệt Hoa vẫn chưa kịp phản ứng, cô hơi dờ ra ngơ ngác nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu bất động thanh sắc kéo Đinh Nguyệt Hoa từ dưới đất lên, mắt lại chuyển sang nhìn con đường nhỏ dẫn xuống núi, đè nén cảm giác nóng nảy, dùng âm điệu bình tĩnh nói, “Để phạt việc em về trễ, phải viết báo cáo 5000 chữ. Em lại quên mất rồi, còn không mau trở về viết.”

Thấy sắc mặt Đinh Nguyệt Hoa vẫn mờ mịt như cũ, Triển Chiêu quýnh lên, cười khổ, đột nhiên cúi người xuống đem đôi môi dính sát vào tai Nguyệt Hoa.

Nhìn từ xa, cảnh này giống hệt như hai tình nhân đang thì thầm bên tai, có điều chuyện Triển Chiêu nói ra với chuyện yêu đương hoàn toàn chẳng liên quan gì cả.

“Nơi này rất nguy hiểm, mau đi đi, xuống núi rồi thì bảo Bạch Ngọc Đường tới Đình liễu xanh.”

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Vụ Án 2 – Phong Cường Chi Huyết (10)

Ánh mắt Đinh Nguyệt Hoa trong thoáng chốc hiện ra sự sợ hãi, vừa tính hướng chung quanh nhìn thử, liền bị Triển Chiêu thấp giọng bảo ngưng, “Đừng lo nhìn đông nhìn tây nữa!! Đi ngay!!”

“Dạ!” Đinh Nguyệt Hoa theo bản năng nghe lệnh, lấy đôi chân đã cứng nhắc bước nhanh về hướng đường mòn xuống núi.

Từ đầu Triển Chiêu tính đi cùng với Đinh Nguyệt Hoa, nhưng sau mấy bước, cậu đã nhạy bén nhận ra những âm thanh nho nhỏ vừa rồi lại tăng thêm, không cần cố nghe cũng nhận ra được, là tiếng hít thở mạnh mẽ mà điên cuồng. Nguy hiểm đang đến gần, mà tốc độ của nó lại nhanh tới mức không để con mồi chạy trốn, trừ phi, ném cho con dã thú kia một con mồi hấp dẫn khác.

Triển Chiêu nhường mày, thấp giọng, nhanh chóng nói với Đinh Nguyệt Hoa “Lát sau tôi nói em chạy em phải chạy thật nhanh, ngàn vạn lần không được nhìn lại!”

“Sao?” Đinh Nguyệt Hoa thần kinh khẩn trương đột ngột lại căng thẳng, cô cảm thấy dường như hàm răng của mình cũng bắt đầu run rời.

“Làm theo lời của tôi.” Triển Chiêu nhìn chăm chú vào mắt Đinh Nguyệt Hoa nhẹ nhàng mỉm cười.

Nụ cười ôn nhu của Triển Chiêu luôn dễ dàng khiến người ta nảy sinh cảm giác tin tưởng, Đinh Nguyệt Hoa thấy biểu lộ của cậu, cũng bớt khẩn

trường rất nhiều. Cô siết chặt hai nắm tay, nhìn mắt Triển Chiêu gật đầu.

Triển Chiêu cũng gật đầu, cầm tay kia của Đinh Nguyệt Hoa nhẹ nhàng dùng sức, thấp giọng hô, “Chạy!”

Đây chính là chạy trốn trong hoàn cảnh ngàn cân treo sợi tóc, Đinh Nguyệt Hoa dốc hết sức lực tung người chạy như bay, cô chỉ cảm thấy tiếng gió xẹt bên tai, hô hấp như ngưng lại, khắp mũi miệng đều thoang thoang mùi máu tanh tràn ngập. Tim đau đớn như đang bị thiêu đốt, bất quá cô không có thời gian suy nghĩ, trong đầu chỉ còn một chuyện “Chạy”. Mặc dù cô từng do dự khi nghe thấy sau lưng truyền tới một tiếng rên rỉ không thể nghe rõ. Không biết có phải từ thầy Triển hay không, cô chỉ nhớ Triển Chiêu đã nói, không được nhìn ra sau, mau tìm Bạch Ngọc Đường!! Bạch Ngọc Đường là cảnh sát, nói vậy, thầy Triển bây giờ đang đối mặt với tên hung thủ tối qua ư!?

Đột nhiên nghĩ tới đây, Đinh Nguyệt Hoa cảm giác chân bị trượt, té xuống đất một cái đau điếng. Toàn thân trầy xước, đau đớn hít mạnh một hơi, không kịp kiểm tra vết thương, đã lập tức đứng lên tiếp tục chạy xuống núi, vừa chạy vừa móc điện thoại di động.

Lúc nhận điện, Bạch Ngọc Đường đang cùng Trương Long Triệu Hồ phân tích vụ án, vừa nói tới đoạn bộ trưởng vừa ra lệnh tất cả cảnh lực trong nội thành phải giám sát toàn bộ thành phố A, lại phái một lượng quân lớn vào lục soát khuôn viên trường, đảm bảo trong vòng vài tiếng phải tìm thấy tên biến thái kia. Bên này vừa mới ổn định, bọn họ còn đang định chia nhau đi tuần tra cùng mấy anh em kia thì điện thoại của Bạch Ngọc Đường cũng vang lên.

Thấy người gọi tới là Đinh Nguyệt Hoa, Bạch Ngọc Đường không khỏi căng thẳng, có linh tính chẳng lành xâm lấn trong tim. Nếu là ngày thường, Đinh Nguyệt Hoa chịu gọi điện tới nói chuyện với anh, bất kể cô nương muốn anh đưa tiền hay gây ra phiền toái, chỉ cần cô chịu chủ động tìm,

Bạch Ngọc Đường cũng sẽ cảm thấy vui vẻ. Nhưng mà bây giờ là lúc nghiêm trọng, mới vừa rồi rõ ràng còn mâu thuẫn với Đình Nguyệt Hoa dữ dội như thế, giờ lại nhận được điện, chẳng lẽ, có chuyện rồi?

Bạch Ngọc Đường vội vàng tiếp điện thoại, không chờ anh mở miệng nói, đầu kia đã truyền đến một tiếng la khản đặc, “Liều xanh, Đình liễu xanh—— mau tới đó, thầy Triển —— Thầy Triển gặp nguy hiểm!!”

“Cái gì!?” Mi phong như hai lưỡi kiếm dựng đứng, tay nắm điện thoại cũng siết chặt, Bạch Ngọc Đường như hướng về phía điện thoại hô lên, “Cô nói cái gì!? Triển Chiêu thế nào?”

“Tôi, tôi không biết —— Thầy Triển đang ở Đình liễu xanh, anh mau tới!! Chậm sẽ không kịp!!”

Nghe được tiếng than khóc âm ỹ từ bên kia điện thoại của Đình Nguyệt Hoa, tim Bạch Ngọc Đường đã lạnh hết nửa, anh biết, bây giờ không có cách nào lấy được thêm nhiều tin tức từ điện thoại nữa. Có lẽ do kinh sợ mà Đình Nguyệt Hoa không cách nào ổn định tâm tình, cũng không có cách nào thuật lại rõ ràng chuyện đã xảy ra. Nhưng không cần cô nói thêm, chuyện cũng đã rõ, Triển Chiêu gặp nguy hiểm, hơn nữa còn gặp nguy hiểm ở Đình liễu xanh.

Bạch Ngọc Đường không cúp điện thoại, anh ném điện thoại cho Trương Long, để cậu tiếp tục cùng Đình Nguyệt Hoa nói chuyện, còn mình mang theo Triệu Hổ đi trước đến Đình liễu xanh.

Đường đi chỉ hơn 10 phút ngắn ngủi, vào giờ phút này lại có vẻ như rất dài, theo thời gian, cảm giác u ám trong tim ngày càng nặng. Ngữ âm không rõ ràng của Đình Nguyệt Hoa mới này như lời nguyện rửa phảng phất quanh đây lòng Bạch Ngọc Đường. Thầy Triển gặp nguy hiểm, chậm sẽ không kịp? Đến tốt cùng là nguy hiểm gì, chẳng lẽ cậu ta chạm mặt tên biến thái đáng chết đó sao? Đình liễu xanh, hiện trường xảy ra án mạng, nhớ

Triển Chiêu đã từng nói, có rất nhiều hung thủ sau khi gây án thích trở lại hiện trường, thậm chí theo dõi tiến trình phá án để đạt được cảm giác thỏa mãn. Chết tiệt cái lũ biến thái này!! Mà càng đáng chết hơn là mình lại để một mình cậu ta đối mặt kẻ giết người biến thái như vậy!! Từ sáng đã biết cái sân trường đang đặt dưới tình huống nguy hiểm, cho dù không thể đem cậu ta đặt trong tầm mắt, ít nhất cũng xác định cậu ta sẽ không đến những nơi nguy hiểm như hiện trường án mạng rồi? Nhưng mà, chuyện này cũng không thể cản đi? Dù sao Triển Chiêu cũng là một người trưởng thành có tay chân, cho nên chỉ có thể nói, tự mình chui đầu vào nơi nguy hiểm như cậu ta thật là quá mức ngu xuẩn!!

Bạch Ngọc Đường xanh mặt, trong vòng hai năm, tình cảnh trong cơn ác mộng kia lần nữa hiện ra như một bàn tay đen khổng lồ, siết chặt cổ họng anh, khiến anh ngạt thở muốn ngất xỉu. Nhưng anh bức ép mình phải tỉnh táo, ít nhất bây giờ, trước khi xác định được an toàn của Triển Chiêu anh không thể ngã xuống. Triển Chiêu, phải kiên trì, cậu nhất định phải giữ vững, tôi sẽ đến ngay!!

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 24: Vụ Án 2 – Phong Cường Chi Huyết (11)

Hôm nay là một ngày nắng đẹp, vậy mà trong nháy mắt, một loại cảm giác ngọt ngào khiến người ta hít thở không thông bỗng nhiên xuất hiện làm bầu trời như u ám hẳn. Triển Chiêu đưa mắt nhìn Đình Nguyệt Hoa đã chạy xa, chân mày vừa giãn ra một ít lại chợt khấn trương. Cậu nghe thấy tiếng bước chân nặng nề từ đằng sau, một kẻ xuất hiện tại hiện trường án mạng, lại lén lén lút lút tới gần người xa lạ, vậy hẳn chính là tên ác ma đó rồi?

Triển Chiêu cảm thấy máu toàn thân mình như đông cứng lại, căng thẳng làm cậu không thể nào cử động cơ thể. Nhưng cậu vẫn cố gắng khống chế tứ chi, dùng hết sức lực, chậm rãi xoay người.

Cậu thấy tên kia. Người hơi gầy, tóc dài và bù xù che đầy đôi mắt đục màu máu, miệng há ra còn thấy được hai hàm răng dơ bẩn, bên trên đường như còn lưu lại chút máu.

Người nọ trợn mắt chăm chăm nhìn Triển Chiêu, ánh mắt đáng sợ lạnh băng, ánh mắt đó không giống đang nhìn một người, mà đem Triển Chiêu thành một vật phẩm đang chờ giám định. Ánh mắt của người nọ, làm Triển Chiêu có cảm giác như hắt sấp nhào lên căn cổ mình vậy.

Trạng thái của người này rất không bình thường, do từng ghé qua bệnh viện tâm thần nhiều lần, nên Triển Chiêu nhìn sơ qua đã thấy hẳn không bình thường. Hẳn chính là một bệnh nhân tâm thần, hơn nữa bây giờ còn đang trong trạng thái phát bệnh.

Triển Chiêu không động đậy, chỉ lén siết chặt tay. Cậu bình tĩnh nhìn nam nhân đang đứng cách mình chưa tới 3 thước, hết sức khống chế thanh âm, không để nó run rẩy.

“Cậu là Tiền Minh?”

Tên diên kia rõ ràng run lên trong chốc lát, ánh mắt nhìn Triển Chiêu bắt đầu lộ ra chút nghiêm túc. Hắn nghiêng đầu, nhìn chăm chăm vào mắt Triển Chiêu há miệng muốn nói chuyện, lại không có cách nào phát ra câu hoàn chỉnh.

“Người, người, người biết...ta?”

Tim Triển Chiêu chùng xuống, nói lắp, khó khăn khi giao tiếp, sống chung với người bình thường luôn tự ti mặc cảm, có lúc thất vọng, không cách nào thành lập quan hệ bình thường với phái nữ.

Triển Chiêu cố gắng buông lỏng thần kinh căng cứng của mình, dùng giọng nói âm trầm trả lời câu hỏi của Tiền Minh, “Đúng, tôi biết cậu.”

“Nhưng, ta, ta, ta không —” Tiền Minh cố gắng thật lâu cũng không thể nói hết lời, Triển Chiêu thế nhưng vẫn khích lệ nhìn hắn.

Trên mặt Tiền Minh đã toát mồ hôi, hắn lo sợ đưa tay lau đi mồ hôi trên trán, vết máu khô trên tay do mồ hôi mà nhòe ra, dính đầy trên mặt hắn, vô ý để lộ ra khuôn mặt bị tóc kia che phủ càng thêm dữ tợn.

“Người, người gạt ta! Người không.... không biết...ta!! Người là tới bắt, bắt, ta!”

Triển Chiêu căng thẳng, nhưng cậu lập tức bình tĩnh lại, dùng thanh âm trấn tĩnh đáp, “Không đâu, Tiền Minh, tôi tới giúp cậu.”

Mặt Tiền Minh không thấy chút biểu hiện gì gọi là tín nhiệm, hẳn hướng về phía Triển Chiêu nhích tới mấy bước, tim Triển Chiêu lại bắt đầu đập kịch liệt hơn. Khoảng cách này, đã gần đến mức ngửi thấy mùi máu tanh nồng từ người hắn.

Triển Chiêu nhớ tới báo cáo về vụ án mà Bạch Ngọc Đường nói với cậu, cảnh sát tìm được trong nhà Tiền Minh tim của người bị hại, nhưng lại không tìm được máu. Máu kia, máu của người bị hại đã biến đi đâu rồi? Chẳng lẽ, bị hắn uống hết?

Triển Chiêu cảm giác dạ này như nổi sóng, cảm giác ghê tởm làm cậu không rét mà run. Cậu nhăn nhó, nhìn thẳng vào mắt Tiền Minh, “Tiền Minh, tôi gọi Triển Chiêu, tôi là bác sĩ.”

“Bác sĩ?” Tiền Minh đứng lại, quan sát Triển Chiêu, như đang cố xác minh xem lời Triển Chiêu là thật hay giả.

“Đúng, tôi là bác sĩ. Tôi biết cậu đang bị bệnh nên mới tới trị cho cậu đây.” Triển Chiêu chăm chú nhìn Tiền Minh, thậm chí khóe miệng còn cong lên một nụ cười cứng nhắc.

“Người, người gạt ta, người, người nói ta có, có——“

“Có phải cậu hay cảm thấy máu cả người luôn thiếu hụt, cần tiếp thêm không?”

“Máu, máu, máu——” Ánh mắt điên cuồng của Tiền Minh thoáng qua một tia sợ hãi, trong miệng liền nhớ tới cái chữ này, tim Triển Chiêu lại càng nặng nề hơn.

Hồ sơ báo cáo còn thiếu một điều quan trọng, là nơi giấu lượng máu kia. Triển Chiêu thật ra vẫn nhớ vụ án quỷ hút máu người đã từng làm chấn động nước Mỹ, hung thủ bởi vì hoài nghi mình mắc bệnh thiếu máu mà không ngần ngại giết người hút máu, người đó cũng mắc chứng nói lắp

nghiêm trọng, khi lớn lên còn thường đái dầm, sống một mình. Đây cùng với Tiền Minh trước mắt còn không phải giống nhau sao?

Nhưng tình huống của Tiền Minh so với tên quỷ hút máu kia còn có chút phức tạp. Hắn không chỉ hút máu, còn xem phụ nữ như kẻ thù. Hắn không chỉ là một người mắc bệnh tâm thần, mà còn là người bị biến thái tình dục. Hắn lúc giết người đã để lại những đặc thù quá sức rõ ràng của một kẻ biến thái tình dục, cho nên mới làm Triển Chiêu bỏ quên một khả năng khác. Lý do hắn luôn lựa chọn nữ nhân làm đối tượng gây án, có lẽ do tư tưởng thù địch cùng với khao khát của hắn với phái nữ, một mặt hắn không có khả năng khiến phụ nữ yêu thích mình, khiến hắn muốn cưỡng hiếp rồi giết đối phương. Mặt khác, vì hắn hoài nghi mình bị thiếu máu, còn khao khát phụ nữ khiến hắn nghĩ huyết dịch của nữ nhân sẽ càng thanh khiết hơn, nên mới rút máu của nạn nhân mà uống cạn.

Triển Chiêu suy tư chỉ trong thời gian rất ngắn, vậy mà thời gian ngắn đó cũng đủ làm Tiền Minh trở nên điên cuồng. Triển Chiêu biết, vào thời điểm nghe thấy tiếng máu này, Tiền Minh đã không cách nào không chế được ** của mình (* là cái mẹ gì trời T”T tự nhiên nó ghi *). Cũng may cậu là nam nhân, biết đâu Tiền Minh sẽ không có hứng thú cưỡng hiếp cậu (nó dám làm chú Bạch chém nó), có điều hiện giờ không có nữ nhân, máu của nam nhân như Triển Chiêu đối với hắn mà nói cũng rất có sức hấp dẫn.

Quả nhiên, khi Triển Chiêu vừa nghĩ tới đây trong nháy mắt, tay của Tiền Minh đã cầm ra một con dao sắc bén.

“Máu!! Cho ta máu!!” Tiền Minh lao về hướng Triển Chiêu!!

Triển Chiêu đã chuẩn bị kỹ càng, cậu đột ngột lùi lại, né được dao thứ nhất!! Thế nhưng dao thứ hai của Tiền Minh rất nhanh đã đâm tới. Loại sát nhân này ra tay không theo chiêu số, hay phương pháp gì cả, nhưng làm người ta sợ hãi nhất chính là việc Tiền Minh này là một người điên .

Một kẻ điên có dao, lúc hấn giết người sẽ không thèm che chắn cơ thể, hấn chỉ biết công, không phòng thủ. Cho nên, lúc Triển Chiêu miễn cưỡng ngăn cản thể công liên tục của hấn, cũng đã tranh thủ cho mình chút thời gian bắt đầu tính toán.

Một đâm của Triển Chiêu đánh thẳng vào người Tiền Minh, nhưng Tiền Minh giống như không hề biết đau, một đao đâm trúng tay trái Triển Chiêu!! Dao đâm vào thịt đau nhức tới mức khiến Triển Chiêu một thân mồ hôi lạnh, nhưng cậu biết, đây là cơ hội chạy trốn cuối cùng của mình. Sảo tung tức thệ, sinh tử lập phán!! (稍纵即逝, 生死立判 – Sinh tử chỉ quyết định trong chớp mắt)

Triển Chiêu lấy cánh tay trái bị Tiền Minh đâm trúng gắt gao nắm lại cổ tay đối phương, sau đó dùng hết khí lực toàn thân, đè lại cơ thể hấn. Đồng thời tay phải nắm thành quyền, dùng sức mãnh liệt đâm vào động mạch cảnh của đối phương.

Tiền Minh cuối cùng hôn mê bất tỉnh, Triển Chiêu cũng mất hết sức lực. Cậu nhấn lại cánh tay không ngừng chảy máu của mình, miễn cưỡng đem thân thể ngồi thẳng dậy, mượn thân cây bên cạnh, quay quồng ngồi tựa vào đó. Cậu muốn gọi điện nhờ giúp đỡ, nhưng khi cả người đã hết khẩn trương thì lại như toàn thân vô lực, căn bản là không có cách nào cầm điện thoại lên.

Triển Chiêu mệt mỏi nhắm cả hai mắt lại, cậu biết Tiền Minh sẽ không hôn mê lâu, cậu bây giờ cần lấy lại sức, để có gì lát nữa chạy luôn khỏi đây hoặc bắt Tiền Minh lại.

Bạch Ngọc Đường, nhanh lên nào, nếu có anh ở đây tôi có thể yên tâm hôn mê rồi.

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 25: Vụ Án 2 – Phong Cường Chi Huyết (12)

Đã từng nói Bạch Ngọc Đường là một kẻ rất lãnh tĩnh, ít nhất sau nhiều năm bị đào tạo, nhờ tính cách bình tĩnh của mình, đã giúp anh liên tục lập chiến công, mà cũng vì anh, đội ngũ được anh phục vụ cũng phải giải quyết một mớ chuyện rắc rối.

Vậy mà, Bạch Ngọc Đường lần đầu tiên trong sự nghiệp của mình hai năm trước lại phạm sai lầm, vì phán đoán sơ sót của anh, mà để bằng hữu tốt nhất Đinh Triệu Huệ phải tan xương nát thịt, về sau anh cũng không còn tự tin có thể thời thời khắc khắc giữ cho mình bình tĩnh. Vậy nên anh mới quyết định rút lui khỏi đội cảnh sát ban đầu, cả ngày ngây ngây ngốc ngốc, theo thói quen đẩy hết trách nhiệm có thể đẩy đi.

Sau đó anh trai Bạch Cẩm Đường rốt cục nhìn quá ngứa mắt, đem anh ném cho Bao Chứng, cho nên anh mới đổi chỗ, tiếp tục ở tổ trọng án ngây ngốc cả ngày. Tổ trọng án mặc dù luôn có đại án cần phá, nhưng so với cuộc sống lúc nào cũng phải đối đầu với những loại tội phạm hung ác ban đầu, thì còn có phần nhàn hạ hơn chút đỉnh.

Hơn nữa, tuy nói có chút lạnh lùng, những thành viên trong tổ, vô luận là hung thủ hay người bị hại, đều không đủ quan trọng. Trong lòng Bạch Ngọc Đường, bọn họ dĩ nhiên không cách nào có thể so sánh với Đinh Triệu Huệ. Bất kể là núi đao biển lửa, sinh ly tử biệt, chỉ cần lời giữ lại trong tâm, tự nhiên sẽ không mất đi bình tĩnh.

Nhưng mà lần này, gặp chuyện không may không phải là người lạ không quan hệ. Tuy Triển Chiêu cũng không phải đồng nghiệp Bạch Ngọc Đường,

cũng không thể so với bằng hữu thân thiết Đình Triệu Huệ của anh (đúng rồi sao so được em nó hơn hẳn một cấp mà), nhưng Bạch Ngọc Đường lại phát hiện từ đại não đến tứ chi, cả người anh từ trên xuống dưới bị cùng một loại thần tình sợ hãi bao phủ. Anh không muốn Triển Chiêu gặp chuyện không may, nhưng anh biết rõ, Triển Chiêu rất có thể đã xảy ra chuyện!!

Khi phanh xe thẳng một tiếng lớn ở Đình liễu xanh, Bạch Ngọc Đường giống như bay thẳng xuống, nắm chặt súng trong tay, động tác cả người vừa khéo léo vừa khẩn trương, giống hệt một viên đạn đã được lên nòng!!

Theo miêu tả của Đình Nguyệt Hoa, Bạch Ngọc Đường cùng Triệu Hồ chạy thẳng tới hiện trường, rất nhanh phát hiện động tĩnh khả nghi. Ngay lúc ấy, từ rừng cây mờ mịt đó có một mùi máu tanh nhàn nhạt xộc vào khoang mũi, đáng sợ hơn, còn có tiếng rên rỉ khe khẽ như răn độc lọt vào tai, làm đầu tóc hai người kia muốn tê dại. Bạch Ngọc Đường nhăn mày, đè nén nhịp tim đập loạn, giơ tay lên nhìn Triệu Hồ ý bảo cậu từ từ đi theo anh. Thân đã từng làm đặc cảnh, Bạch Ngọc Đường có vô số kinh nghiệm xử lý loại chuyện như vậy, vì thế anh vừa có thể dùng tốc độ nhanh nhất tiến tới, vừa có thể nhẹ chân che giấu thân thể của mình. Cũng may, rừng cây ở đây vừa cao vừa rậm, hoàn toàn có thể che đi việc tiếp cận của Bạch Ngọc Đường.

Từng bước từng bước một đến gần đến chỗ phát ra âm thanh, trên trán Bạch Ngọc Đường cũng rịn ra một ít mồ hôi lạnh, mồ hôi từng giọt rơi vào mắt, làm người ta bị đau đến khó chịu, nhưng anh cũng không dám giơ tay lên lau. Vị trí đã được xác định, phiền một cái là nơi phát ra âm thanh lại bị một cây đại thụ che khuất. Thời gian cấp bách, Bạch Ngọc Đường cũng không thể do dự, nâng súng lên, dứt khoát xoay người, chĩa họng súng vào ngay chỗ phát ra tiếng động.

Ánh mắt chăm chú xác định, là một bãi máu không nhỏ, lúc đầu vốn chỉ thoang thoảng nhưng lúc này đã là mùi máu tanh gay mũi!! Mà nằm trong đống máu còn có hai người, một đã hôn mê bất tỉnh, một người còn lại sắc

mặt trắng bệch không thua gì giấy. Trên tay còn có một vết thương thật dài, lộ cả da thịt, máu chảy không ngừng, nhìn qua thật kinh khủng.

“Triển Chiêu!”

Cảnh tượng trước mắt quá mức kinh người, may Bạch Ngọc Đường cũng là người từng thấy qua không ít tình trạng như vậy mà còn không nhìn được hít một hơi khí lạnh, anh vội vàng ngồi xuống, nắm chặt tay Triển Chiêu, dùng hết sức lực nhấn lại vết thương trên tay cậu.

“Mười hai phút ba mươi bảy giây, Bạch Ngọc Đường, anh...” Triển Chiêu híp mắt nhìn chăm chăm Bạch Ngọc Đường, thân thể lại càng ngày càng mềm nhũn, đầu cũng càng lúc càng mơ hồ, bất quá trước lúc ngất đi cậu còn nhìn Bạch Ngọc Đường cong cong khóe miệng, “Anh chậm thật đấy—”

Triển Chiêu hôn mê bất tỉnh, Bạch Ngọc Đường cau mày ôm Triển Chiêu tránh xa cái đồng máu tanh tươi, Triệu Hổ chạy tới chậm hơn nửa bước ngăn ngở ra mới hỏi, “Này, đã có chuyện gì? Máu này là—”

“Là máu Triển Chiêu”. Bạch Ngọc Đường lạnh lùng nói, dùng ánh mắt khinh thường liếc một cỗ thân thể khác còn đang nằm trên mặt đất. Anh lấy tốc độ nhanh nhất đi tới bên người Triển Chiêu, cởi ra áo khoác, lại cởi bỏ áo sơ mi, dùng tay nghề thuần thục thay Triển Chiêu băng bó kỹ vết thương.

“Hắn chính là hung thủ?”

Sau khi nhận được câu trả lời chắc chắn của Bạch Ngọc Đường, Triệu Hổ lấy ra còng tay, đem người trên đất còng lại, còn ghê tởm lau lau mấy vết máu dính trên tay.

“Cái tên biến thái này thật là kinh tởm, cũng may đã tóm được hắn, không sợ xuất hiện người bị hại!! Tiếp theo làm gì đây, chúng ta chờ đợi trưởng trước rồi— A!? Bạch Ngọc Đường, anh đi đâu vậy!?”

Bạch Ngọc Đường không trả lời, bởi vì Triển Chiêu trong ngực anh vẫn còn hôn mê bất tỉnh, dĩ nhiên Bạch Ngọc Đường cũng không thể tỉnh táo rồi. Cho nên, tiếp theo nên làm cái gì cũng không cần phải hỏi. Tiếp theo, dĩ nhiên là anh muốn đem Triển Chiêu đến bệnh viện, chờ cậu ta tỉnh lại, phục hồi một chút sẽ từ từ hỏi cậu ta, chỗ này rốt cuộc đã xảy ra chuyện khốn gì. Chờ đến lúc đó có khi anh mới khôi phục tỉnh táo nổi.

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 26: Vụ Án 2 – Phong Cường Chi Huyết (13)

Nhật kí Triển Chiêu

Máu tươi là đại yến của địa ngục làm ác ma điên cuồng, bởi vì ác ma vốn luôn sống ở địa ngục.

Ngày 18 tháng 7 năm 2012, trời xanh.

Đây là một vụ án từ lúc bắt đầu tới khi kết thúc đều có diễn biến rất nhanh, từ đầu tới cuối, một mực hấp dẫn sự chú ý của đại chúng. Truyền thông vì án này mà điên lên, dân chúng khủng hoảng, cảnh sát lo lắng, mà tôi, từ vụ án này lại lấy được một ít thu hoạch. Một vết sẹo không đẹp cho mấy, cùng với một cảm giác nhức nhối trong lòng mãi không tan.

Từ buổi chiều hôm đó tới nay mặc dù đã qua hai tháng, nhưng tôi lại không thể bình phục tâm tình của mình. Mỗi lần nhắm mắt lại, mũi lại như phảng phất ngửi thấy mùi tanh tươi đó. Thậm chí ngay cả lúc ngồi trước mặt Tiền Minh tiến hành phỏng vấn, tôi mới có thể nhận ra, thì ra kẻ hiềm nghi của vụ án vốn dĩ có đôi mắt vô cùng bình thường như vậy. Tuy khi nhìn thấy ánh mắt của tôi thì cậu ta hơi né tránh, có vẻ rụt rè. Nhưng, đôi mắt này tuyệt đối không phải đáng vẻ đã nhiều lần xuất hiện trong cơn ác mộng của tôi, ánh mắt đó một chút cũng không hung dữ, cũng không hề ánh lên tia máu đỏ tươi, không hung ác, không lạnh lùng, thậm chí còn bình tĩnh hơn những hung thủ giết người. Ánh mắt của hắn rất bình thường, hơn nữa còn mang theo chút ngượng.

“Thời điểm hấn dùng con dao kia đâm cậu, một chút cũng không có ngưỡng đầu.” những lời này do Bạch Ngọc Đường nói, cái cách nói đó của anh ta thật làm người ta khó quên. Anh này mặc dù động tác quá chậm, hại mình thiếu chút nữa chảy sạch máu, nhưng bất kể thế nào cũng xem như đã cứu mình một mạng, người bị mất ngủ tính tình cũng không tốt, cho anh ta lâu bầu một hai câu cũng được, kệ đi.

Người trả lời số 0137 Tiền Minh (cũng chính là hung thủ, vì lúc này cảnh sát và tòa án đều đã ra kết luận cuối cùng, tôi cũng không gọi cậu ta là nghi phạm nữa), hai mươi một tuổi, phần lớn tư liệu của cậu ta đã được cảnh sát nắm giữ. Vì bị thương, nên trường cho tôi được nghỉ ngơi những một tháng, mà được nghỉ thì lại quá nhàm chán nên tôi mới thường ghé qua tổ trọng án, tham gia công việc với động trưởng Bao. Mà cũng vì Bạch Ngọc Đường cái tên này nhìn mình không vừa mắt, lần nào cũng đuổi mình đi, dĩ nhiên, mỗi lần đuổi tôi đi đều đem những tài liệu liên quan tới việc thẩm tra Tiền Minh kín đáo đưa cho tôi để tôi mang về nghiên cứu. (Trời anh cứng thẳng bé) Vậy nên, phần lớn tài liệu do cảnh sát giữ hầu hết đều được phô ra một bản ở chỗ tôi, ai, không thể không cảm thán, cái chuyện có người quen giúp đỡ thế này cảm giác thật không tệ.

Bạch Ngọc Đường bảo hành động của tôi chính là tự ngược, chắc anh ta nói đúng, vì mặc dù ngày nào cũng bị chuyện hôm đó mà sinh ra ác mộng liên tiếp, nhưng lại càng khiến mình mong muốn hy vọng có thể sớm tìm ra nguyên nhân gây án chân chính của Tiền Minh. Đương nhiên, không chỉ có mình tôi, còn có vị “lão nhân gia” kia cũng vô cùng chờ đợi tôi kết luận, không biết chừng ông còn mong chờ ngày mình sớm bình phục để tiếp tục bị ông đàn áp đi, có trời mới biết.

Ừm, quay lại chuyện Tiền Minh. Hấn là một người có bệnh biến thái tình dục điển hình, hơn nữa lại còn rất đặc biệt. Trên thế giới này phần lớn loài người dù ít hay nhiều trong tim đều có chuyện, cũng có nhiều người bệnh đến mức cực đoan, vậy mà đại đa số những người đó cuối cùng cũng

không trở thành tội phạm, đừng nói tới liên hoàn sát thủ. Thế nhưng sau khi phân tích quá trình trưởng thành và hoàn cảnh cuộc sống của Tiền Minh, tôi phát hiện, cậu ta đã trải qua một quá trình phát triển tệ nhất trong tất cả trường hợp. Có thể nói, có thể nói khoảng thời gian thơ ấu đã tạo cho cậu một tính tình cực đoan mà sau này còn bị liên tục đả kích nên mới biến cậu ta thành ác quỷ.

Khi cậu trải đời chưa lâu, đã chịu đủ sự thờ ơ và bỏ mặc. Lúc lên năm tuổi cha mẹ ly dị, mẹ mang theo cậu sống chung được 3 năm, hàng xóm đều nói lúc gặp cậu, đều bị mẹ ngược đãi, nhưng vì trong nước chưa có chế độ bảo hộ thật tốt cho trẻ vị thành niên thế nên không ai giúp được cậu. Ba năm sau, không bị đánh là nhờ mẹ của cậu đi bước nữa, cậu liền bị ném cho họ hàng nuôi nhờ. Mà nhà họ hàng này vốn cũng có con nít, nên cũng chẳng quan tâm tới Tiền Minh. Bản thân Tiền Minh cũng nói, mấy năm ở nhà họ hàng dường như chưa có được mấy bữa cơm no, thậm chí còn bị đứa con ở nhà đó đánh chửi, Đến năm mười sáu tuổi, sau khi có thể tự lập, cậu liền bỏ đi khỏi nhà họ hàng ấy, một mình trở lại nhà cũ của mẹ trước khi mẹ cậu đi bước nữa.

Chỉ tiếc, Tiền Minh bỏ đi chỉ là thoát khỏi nhà họ hàng mà thôi. Sự thật đã chứng minh, những cuộc gặp gỡ từ lúc năm tuổi đến mười sáu tuổi gặp gỡ đã khiến trái tim Tiền Minh chịu sự tổn thương không cách nào xóa được. Chịu ngược đãi và bỏ rơi trong thời gian dài, đã đem cậu thành một người lạnh nhạt, cô đơn, tự ti, u ám. Và hiển nhiên, bản thân cậu còn không có người quan tâm, chứ đừng nói chi có người để tâm đến việc học của cậu, thành tích học tập vô cùng bết bát, tốt nghiệp cấp hai xong cũng không học nữa. Một đứa con trai có cơ thể gầy yếu, không có trình độ học vấn, thậm chí còn không có chút tự tin khi nói chuyện với người ngoài đương nhiên sẽ rất khó tìm được việc. Có thể thấy suốt quãng đời thanh xuân, Tiền Minh đều bị kẹt trong cuộc sống bi thảm và thất vọng khôn cùng, cậu chỉ có thể làm những công việc lặt vặt để sinh tồn, ngoài việc có một chỗ ở, so cậu với dân lang thang cũng không có gì khác biệt.

Dĩ nhiên, cho dù có nghèo đói, nam nhân trưởng thành nếu có thể đi làm, cũng chưa chắc có thể chết đói. Vậy nên nếu đem cuộc sống chật vật này so với lúc ở nhà họ hàng thì phải nói là khá hẳn. Sự ngây ngốc của thiếu niên với Tiền Minh dường như không tồn tại, vì khi đó chuyện sinh tồn được hay không mới là nghiêm trọng. Vì vậy, sau khi lớn lên giải quyết được chuyện ăn mặc, Tiền Minh mới đột nhiên ý thức được trên thế giới này còn có cái gọi là nữ nhân tồn tại, cậu đối người khác phái sinh ra lòng hiếu kỳ mãnh liệt cùng **. Thế nhưng có thể tưởng tượng, một người đàn ông, không có việc làm, không mạnh khỏe, thậm chí cả một nụ cười tự tin cũng không thể biểu hiện như cậu thì thế nào giao tiếp được với người khác phái cũng khó chứ đừng nói tới chuyện theo đuổi.

Bởi vậy, cậu chỉ có thể nấp trong góc tối, trộm ngó những cô gái trẻ trung xinh đẹp kia. Cậu không dám tỏ tình, không dám theo đuổi, thậm chí cả dũng khí tiến lên nhìn thẳng vào mắt đối phương cũng càng không có.

Tình dục bị đè nén dài lâu, lại làm lòng cậu sinh ra hận. Cậu càng muốn yêu những cô gái đó, lại càng hận, đây cũng là lý do khiến cậu đem những thi thể thiếu nữ kia ra ngược đãi, sau đó lại đem các cô ấy nhét vào thùng rác. Cậu cũng không muốn giấu thi, mà chỉ để phát tiết nỗi hận trong mình, giống như một loại ám ảnh cưỡng chế không thuốc nào chữa được.

Tóm lại, Tiền Minh này rất đáng buồn, rất thảm thương, nhưng lại rất đáng sợ. Cậu giống như loại ma quỷ luôn nằm những nơi tối tăm ở địa ngục, không biết khi nào sẽ bộc phát lại khó có thể kiềm nén được **, mà ngay lúc chúng tràn lên, hậu quả lại càng không thể quản lý.

Sau đó tôi nhận ra, chuyện mình từng trải qua cũng xem như gặp may trong cái rủi, cũng may mình gặp Tiền Minh ngay lúc cậu ta chưa hoàn toàn mất đi lý trí, cũng may mình không phải là nữ nhân. Mặc dù trong lòng kẻ biến thái tình dục, sinh mạng hay giới tính đều chẳng có ý nghĩa gì.

Nhiều trường hợp nước ngoài đã xác nhận, một người đẹp tóc vàng cường hiếp rồi giết chết nạn nhân, cũng sẽ giết những nữ nhân khác tương mạo, thậm chí họ còn giết cả đàn ông, bởi vì bọn họ căn bản không quan tâm. Nhưng có lúc, chỉ một điều khác biệt nhỏ cũng có thể gây ra nhiều kết quả khác nhau.

Sự việc ở Đình liễu xanh hôm ấy, có lẽ cả đời tôi cũng không quên nổi. Mặc dù kết thúc tốt, nhưng quá trình lại thật vất vả, có lẽ đây là lần đầu tiên tôi gặp chuyện sinh tử trong gang tấc rồi, cảm giác thế này thật không vui. Ác mộng là phản ứng căng thẳng. Lão già kia nói sau này sẽ qua đi, chỉ mong ngày đó đến nhanh một chút, cảm giác ngủ không đủ thật là khổ sở.

Nhắc tới mất ngủ, liền nhớ tới Bạch Ngọc Đường. Từ sau khi chuyện đó xảy ra mỗi lần anh ta nhìn thấy mình sắc mặt đều trở nên không tốt, quái đản, dù sao tôi cũng cứu được cô gái anh ta thích mà (Chiêu, thành thật khuyên em đừng để chú Bạch nghe thấy những lời này, nếu không em thật thảm), thật không hiểu nổi. Anh ta lại kiên trì đề nghị với đội trưởng Bao, sau này không cho phép đem mình vào đội bọn họ lúc đang phá án, giải thích không ra rồi đó, cũng may đội trưởng anh minh không để ý tới anh ta. Ừm, nhắc đến tiểu mỹ nữ Đình Nguyệt Hoa, sau vụ việc lần này lại trở nên thành thật không ít, không hề ăn mặc lơ lửng như lần đầu gặp mặt. Lần trước em ấy tới bệnh viện thăm mình, ăn mặc thanh thoát như vậy nhìn mới thấy xinh đẹp, nhưng cùng lúc đó lại thấy Bạch Ngọc Đường như cũ mặt đen thui. Chẳng hiểu quan hệ giữa hai vị này rốt cuộc là thế nào, tò mò quá.

Cũng bởi tôi quá hiếu kỳ với nguyên nhân Tiền Minh uống máu, nhưng khi phỏng vấn cậu ta, cậu ta lại từ chối trả lời, bất đắc dĩ chỉ có thể đi hỏi thăm những vị bác sĩ đã kiểm tra toàn diện cho cậu ta trước khi bỏ tù. Bọn họ bảo trên người Tiền Minh còn rất nhiều vết thương cũ, có thể là vết tích bị ngược đãi khi còn nhỏ. Ngoài ra còn có vết thương lành lại sau giải phẫu, vết thương còn mới, hẳn là sau khi lớn lên làm giải phẫu mới lưu lại.

Tôi mới đi kiểm tra ghi chép phẫu thuật của Tiền Minh, mới biết hai năm trước cậu từng bị xuất huyết dạ dày nên mới làm phẫu thuật. Mà có lẽ do hậu phẫu lại xảy ra vấn đề, khiến vết thương của Tiền Minh chảy máu liên tục không dứt. Bác sĩ chính của cậu cũng nói, tình trạng chảy máu liên tục này sau vài tháng đã tốt dần lên, giờ thì hoàn toàn khỏi hẳn. Nhưng lúc Tiền Minh nằm viện chờ hồi phục đã nhiều lần yêu cầu bác sĩ truyền máu thêm cho cậu ta còn gào lên bảo cậu ta sẽ chết vì mất máu.

Vụ án này cuối cùng kết thúc với án tử hình cho Tiền Minh, mặc dù cậu đã trưởng thành, không cần người giám hộ ra mặt nói chuyện, nhưng nhờ công sức vĩ đại của nhóm săn ảnh, chuyện cha mẹ vô trách nhiệm của Tiền Minh vẫn bị đào lên. Đương nhiên, chuyện này không làm tôi tốt hơn chút nào khi đang dưỡng bệnh, cha mẹ cậu vẫn thủy chung giữ thái độ lạnh lùng, lạnh nhạt, cũng nói thẳng sẽ chẳng đến thăm nuôi Tiền Minh. Mà cha của cậu thậm chí còn nói ông đã sớm cùng đứa bé này không còn chút quan hệ, hi vọng mọi người không cần đến quấy rầy cuộc đời bình thường của ông ấy. Phải rồi, cuộc đời yên tĩnh, mỗi người đều lo chuyện sinh sống, quyền lợi của mình. Nhưng đứa trẻ kia cũng không hề yêu cầu được mang đến thế giới, khi cậu nhỏ nhoi yếu đuối nhất, khi cậu cần được bảo vệ nhất, phải bắt ai, gọi ai mang đến cuộc đời thanh bình cho cậu.

Từ sau khi học được những chuyện này, đầu tôi thường xuyên bật ra vài ý tưởng kỳ quái, tỷ như bảo trời sanh tính biến thái rồi cuộc là có thật hay không? Người phương Đông tin tưởng nhân chi sơ tính bổn thiện (người sinh ra không có ai xấu) như vậy mầm móng độc ác đầu tiên do ai gieo mà có? Tội phạm cuối cùng chịu chấp pháp, vậy những sinh mạng chết đi, sẽ có ai vì họ mà phụ trách?

Hây

tâm tình thật nặng, lúc dưỡng bệnh mà viết nhật ký sẽ mang theo một chén tâm tình, thật không chịu được. Bất quá cũng may vì đang chiếu tin tức, một nữ ký giả trang điểm kỹ càng, làm một bộ mặt ngây thơ vô tội,

miệng lại tức giận khiển trách cha mẹ Tiền Minh, xem ra bọn họ muốn khôi phục lại những ngày bình thường còn phải tốn thời gian nữa. Xem ra những tay săn ảnh này cũng không hoàn toàn vô dụng.

Nữ ký giả đó nói không sai, loại cha mẹ này bảo có còn không bằng không có. Mà nhắc tới đây, thật có chút muốn gặp cha mẹ, không biết hai người bọn họ du lịch một năm ngoài nước khi nào sẽ trở lại. Coi như ngày nghỉ còn dài, sau khi phỏng vấn Tiền Minh xong cũng còn dư lại hơn hai mươi ngày, hay là, đi xem bọn họ một chút? Nhưng chờ tới lúc mình đi, chỉ sợ hai người họ lại đổi sang đi chơi chỗ khác rồi? Cha mẹ chẳng bao giờ ở cố định, bất quá anh hai chắc sẽ không thay đổi địa phương ha, hay là qua chỗ ảnh ăn vài bữa nhĩ, cứ quyết định vậy đi

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 27: Vụ Án 3 – Đại Tổng Chi Thuần(1)

Thời gian trôi qua rất nhanh, chớp mắt đã ba tháng, gió thu mát lạnh, thời tiết từ ấm áp đã chuyển dần sang lạnh lẽo. Mọi thứ tiêu điều, thu hậu vấn trảm (秋后问斩⁽¹⁾), không làm tổn thương hòa khí. Bây giờ cũng không phải thời xưa, lúc thi hành án tử cũng chẳng còn ba cái quy củ của những vị tiền nhân hồi trước, thời điểm tử hình Tiền Minh được chuẩn bị trùng mùa này hoàn toàn là chọn đại. Sau khi tiến hành tư vấn tâm lí mấy tuần, tâm tình Triển Chiêu cũng khôi phục lại, giấc ngủ thật tốt cũng đã trở về, rất hiếm khi gặp lại ác mộng nữa. Tuy cánh tay bị Tiền Minh đâm bị thương, nhưng Triển Chiêu đối với tên sát thủ giết người này lại không cảm thấy hận, cậu cảm thấy Tiền Minh đáng thương nhiều hơn đáng ghét. Cho nên cậu quyết định đến trại giam lần nữa, để lần cuối cùng đưa tiền vị tội nhân hai mươi một tuổi này.

Tiền Minh trước khi bị tử hình, lại càng gầy hơn so với ba tháng trước, nếu như bây giờ cho Triển Chiêu đấu lại với cậu ta, cho dù trong tay cậu ta có dao sắc đi nữa người bị thương cũng không phải là Triển Chiêu. Đại Tổng 5 năm trước cũng thay đổi toàn bộ cách thức tử hình, bỏ súng mà đổi thành tiêm thuốc độc. Mặc dù vào giờ khắc cuối cùng, cha mẹ ruột của Tiền Minh cũng nhất mực không chịu đến, nhưng người đến tiễn cậu ta cũng không phải là ít. Thân nhân của hai cô gái bị hại dắt díu nhau, cầm phần ngòi ở mặt kia lớp kính thủy tinh, chăm chú theo dõi từng động tĩnh trong phòng tử hình, chỉ sợ sơ ý, sẽ để ác ma giết hại con gái mình chạy mất. Trừ bọn họ ra, còn có mấy ký giả của trung tâm truyền thông trọng yếu ở thành phố D, sau khi dai dẳng đấu tranh cuối cùng đã được phê chuẩn, cho phép tiến vào nơi tử hình để chứng kiến sự kiện kết thúc của vụ án.

Lúc Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường bước vào khu vực nhỏ bé này, nhìn thấy số người đến xem nhiều hơn tưởng tượng, cả hai cùng lúc giật cả mình. Sau khi kinh ngạc một lát, hai người chọn chỗ ngồi ở hàng cuối ngồi xuống, Triển Chiêu ngồi một bên, bên cạnh Bạch Ngọc Đường là một cô gái khoảng chừng 30 tuổi, ăn mặc trang trọng, trang điểm khéo léo, hẳn là một nhân viên của trung tâm truyền thông rồi.

“Cảnh sát Bạch, chúng ta lại gặp nhau.”

Bạch Ngọc Đường hơi ngó người, cẩn thận quan sát cô nàng một cái, liền nhớ ngay đến cái nữ ký giả hung hăng chạm phải ở cửa Tổ trọng án. Anh khẽ mỉm cười, mấy cái người này thật đúng là cố chấp.

“Chào.” Bạch Ngọc Đường lạnh nhạt trả lại một câu, liền im bặt.

Nữ ký giả không thêm để ý đến thái độ Bạch Ngọc Đường, giống như cô rất có kinh nghiệm, sớm đã quen việc đối mặt với kiểu người khôn lỏi rồi. Chẳng qua chỉ hơi lúng túng cười, cô ta đã tự nhiên nói, “Lần này, có thể trong thời gian ngắn phá được vụ án lớn như vậy, tổ trọng án quả nhiên danh bất hư truyền. Nghe đâu là cảnh sát Bạch tự tay tóm hung thủ đưa ra công lý, không biết tình huống lúc đó có phải nguy cấp lắm không? Còn nghe ở hiện trường có rất nhiều vết máu, cảnh sát Bạch bị thương à?”

Bạch Ngọc Đường nghe đến đó đã nhăn mày, anh lạnh lùng quan sát nữ ký giả,

“Tiểu thư họ gì đây?”

“Họ Bàng.”

Bàng? Bạch Ngọc Đường lại nhăn mày, cái họ này thế nào lại quen thuộc vậy. Nhìn kỹ thêm một chút khuôn mặt của cô ta, càng nhìn càng thấy quen mắt.

“Bàng Thống là gì của cô?”

Nữ ký giả bật cười “Đồng nghiệp của cảnh sát Bạch, ngài Bàng Thống chính là anh trai của tôi, tôi là em gái duy nhất của anh ấy – Bàng Tiểu Điệp.”

Bạch Ngọc Đường chậm rãi gật đầu, “Khó trách.”

“Khó trách cái gì.”

“Khó trách cô lại biết một ít thông tin không được công khai ra ngoài, bất quá cũng chỉ là một ít, Bàng Thống làm việc luôn biết tính toán, tôi khuyên cô đừng có đem những thông tin này tuồn ra bên ngoài, tránh việc thêm phiền cho Bàng Thống. Anh ta là người phát ngôn của tổ trọng án, tự anh ta có trách nhiệm với tổ và cảnh sát, cô đừng nghĩ là em gái của anh ta liền có thể quăn lấy để hỏi cái gì có hay không, các cô là ký giả, nhiệm vụ của ký giả là báo cáo sự thật chứ không phải ngồi chém gió.”

Bàng Tiểu Điệp quả nhiên đã biết qua rất nhiều loại người, nhưng loại giống như Bạch Ngọc Đường biết rõ cô là em gái Bàng Thống cũng không thêm khách khí quả thật chưa hề gặp qua, bị chặn họng một lúc đã thấy khó chịu, biểu lộ trên mặt cũng có chút mất tự nhiên.

“Cảnh sát Bạch, tôi chỉ cảm thấy công chúng có quyền biết chân tướng.”

“Công chúng chỉ cần biết tội phạm đã bị xử trí, còn về chuyện đây là công lao của ai —”

Bạch Ngọc Đường liếc Bàng Tiểu Điệp một cái, “Tôi nghĩ bọn họ cũng chẳng quá quan tâm như Bàng tiểu thư đâu, cô nói đúng không?”

Bàng Tiểu Điệp cứng mặt, vừa định nói tiếp gì đó, chợt nghe một tiếng la thật nhỏ từ khắp nơi truyền tới, cô vội vàng ngẩng đầu nhìn, đã tới lúc thi hành án tử.

Chất lỏng đỏ tươi vào thời gian chỉ định không chút do dự tiêm vào mạch máu, hô hấp của Tiền Minh bắt đầu dồn dập, con người từ từ mở to, sinh mạng chậm rãi tiến vào hồi kết. Giữa những người ở đây truyền đến tiếng thút thít, rất nhanh trở thành gào khóc, Nỗi đau tinh thần cùng sự giải tỏa trong một lúc ở trong phòng đan xen vào nhau. Tội phạm đã chịu xử lý, giống như lời dặn dò cuối cùng của người đã ra đi, về sau, những người còn sống phải tiếp tục bước tới thật mạnh mẽ.

Bàng Tiểu Diệp nhìn cảnh tượng đằng sau cửa kính bị một tấm vải gần giống tấm màn dần dần che khuất, cũng không khỏi thở phào nhẹ nhõm, nhưng khi quay đầu lại đã không tìm thấy Bạch Ngọc Đường nữa rồi, đương nhiên, càng không chú ý tới một Triển Chiêu cùng đi với Bạch Ngọc Đường. Tức giận cắn răng, tới mức nhỏ giọng chửi thầm, tức quá, lại để anh ta chạy mất!!

Bạch Ngọc Đường cũng chẳng biết Bàng Tiểu Diệp đang chửi anh, mà có biết chắc cũng chẳng buồn để ý. Anh bây giờ đang đen mặt lái xe, Triển Chiêu lại làm bộ mặt buồn cười nhòm ngó, không hiểu nổi anh ta lại đang giận cái gì.

“Cậu còn dám cười?” Bạch Ngọc Đường trợn mắt nhìn Triển Chiêu, “Toàn là do cậu mới phiền toái thế này.”

“Hả?” Triển Chiêu sửng sốt, cau mày suy nghĩ một chút, hỏi, “Sao lại tại tôi, không phải cô ấy tìm anh à?”

“Tìm tôi?” Bạch Ngọc Đường vừa buồn bực vừa buồn cười, “Cậu không nghe cô ta nói hả? “Công chúng muốn biết hung thủ bị bắt như thế nào. Cậu có tin, bây giờ tôi lập tức quay lại mở cuộc họp ký giả, sau đó đem đại anh hùng nhà cậu quảng ra trước mặt mấy người đó, bảo đảm bọn họ tên tôi là cái gì cũng quên mất, trực tiếp nhào tới chỗ của cậu cho xem. Thế nào, có muốn thử một chút hay không?”

“Đừng đừng đừng! Ngàn vạn lần không muốn!!” Triển Chiêu một thân mồ hôi lạnh, “Bao đại ca cũng hứa với tôi rồi, chuyện này sẽ không truyền ra ngoài tổ trọng án, tôi cũng không muốn làm anh hùng gì hết, dù sao cũng không phải cảnh sát mà.”

nhìn Triển Chiêu sợ như sắp chết, Bạch Ngọc Đường đổi giận làm vui “Thấy đáng về cậu bị dọa sợ thế này, làm sao lúc đối mặt với tội phạm lại anh dũng như thế?” Dứt khoát đừng ở lại đại học A làm giáo sinh nữa, qua làm cảnh sát ở tổ trọng án luôn đi, cũng tiện đội trưởng Bao tính thành tích cho cậu, thấy thế nào?”

Triển Chiêu hết hồn, híp mắt quan sát Bạch Ngọc Đường mấy lần, tới mức Bạch Ngọc Đường cảm thấy sợ hãi, “Cậu, cậu nhòm ngó cái gì?” (Chú Bạch, chú là seme đấy seme)

“Không có gì.” Triển Chiêu đảo mắt, một hồi lâu sau, mới tiếp tục nói, “Có thể một

ngày nào đó, tôi thật sự sẽ xin làm cảnh sát đấy.”

Xe đột nhiên tăng gấp, Bạch Ngọc Đường đem xe dừng ở ven đường, quay đầu nghiêm túc nhìn về phía Triển Chiêu, “Thật?”

Triển Chiêu gật đầu.

Sắc mặt Bạch Ngọc Đường bỗng nhiên nghiêm trọng hẳn, nheo mắt nhìn Triển Chiêu,

“Tại sao? Ở trường học không thoải mái?”

“Rất thoải mái, cũng rất thích, nhưng làm người không thể sống thoải mái không được.” Triển Chiêu khẽ mỉm cười, vỗ vỗ vai Bạch Ngọc Đường, ý bảo anh tiếp tục lái xe,

“Không nói chuyện này nữa, dù sao bây giờ hãy còn sớm, mấy năm này, tôi còn muốn tiếp tục theo học trong trường, chuyện sau này cứ để sau này nói đi.”

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu không có ý định nói tiếp, bất đắc dĩ không thể làm gì khác ngoài khởi động xe, trầm mặc một lúc lâu, anh đột nhiên giở giọng vô cùng nghiêm túc nói, “Làm cảnh sát rất nguy hiểm.”

Rồi lại tiếp tục trầm mặc, thật lâu sau Triển Chiêu mới đáp “Thế giới này vốn là đầy rẫy nguy hiểm.”

Bạch Ngọc Đường chau mày, đưa mắt nhìn cánh tay bị thương của Triển Chiêu, nhờ quần áo dày che đi vết sẹo xấu xí, nhưng không cần nghĩ cũng biết, lúc đó đau biết bao nhiêu.

Không khí trong xe có chút nặng nề, Bạch Ngọc Đường ho một tiếng, đổi đề tài, “Cậu không nói, tôi cũng không biết thân thủ của cậu lại tốt như vậy. Công phu của cậu học từ ai?”

“Không phải công phu gì đâu, chẳng qua là vài chiêu đánh lộn đơn giản.” Triển Chiêu khẽ cười, “Có điều công phu này là gia truyền, do chính anh hai dạy tôi đó.”

“Là anh trai từng nhập ngũ của cậu phải không?” Bạch Ngọc Đường hỏi, có chút hứng thú.

“Ừ, cho nên công phu tôi dùng đều là những chiêu được huấn luyện trong quân đội.”

“Thì ra là thế,” Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Vậy anh hai cậu bây giờ cũng ở thành phố D ha.”

“Không có, tôi vốn còn tính ——” Triển Chiêu vừa nói được một nửa, bỗng nhiên tiếng điện thoại vang lên.”

“A? Trùng hợp thật, là điện thoại của anh ấy.” Triển Chiêu bấm nhận cuộc gọi, nhưng khuôn mặt vốn đang mỉm cười lại ngày càng trầm xuống, cho đến cuối cùng, trong âm đàm còn mang chút hoảng loạn.

“Xảy ra chuyện gì?” lúc cậu cúp điện thoại, Bạch Ngọc Đường đã một lần nữa dừng xe ở ven đường, ân cần nhìn Triển Chiêu.

“Tôi... Anh tôi....” Triển Chiêu lộ ra vẻ mặt vô cùng hốt hoảng, cậu nhìn đôi mắt lo lắng của Bạch Ngọc Đường, hít sâu, ổn định tâm tình, mới nói ra được cuộc gọi vừa này báo tin không tốt.

Bạch Ngọc Đường nghe xong cau mày, hơi suy tính rồi gật đầu. “Cậu bây giờ đừng hoảng hốt, bất kể là chuyện gì, cứ đi xem trước rồi tính sau. Thành phố S cũng không xa, đi xe khoảng ba giờ sẽ tới, bây giờ chúng ta đi luôn.”

“Chúng ta?” Triển Chiêu nhú mi.

Bạch Ngọc Đường biết Triển Chiêu không muốn để mình đến chuyện phiền toái này, cũng chẳng quan tâm cười, “Phải, chúng ta. Đồn cảnh sát bên thành phố S có bạn học của tôi, cũng tiện cho tôi đi nói chuyện một chút, đi thôi, đừng lo nữa.”

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 28: Vụ Án 3 – Đại Tổng Chi Thuần(2)

Quen biết Triển Chiêu cũng nửa năm, Bạch Ngọc Đường cho tới bây giờ chưa từng thấy qua một Triển Chiêu nóng nảy như vậy. Trên khuôn mặt trắng nõn rõ ràng hiện ra vẻ bất an, nhãn thần dao động, đôi khi còn tỏ ra hốt hoảng. Quan tâm nên bị loạn, vì người gặp chuyện không may là người thân cận nhất của cậu ta cho nên mới không thể giữ bình tĩnh hàng ngày sao? Bạch Ngọc Đường nhấp môi, thu hồi tầm mắt từ khuôn mặt bất an của Triển Chiêu, nghiêm túc nhìn thẳng đường phía trước, dùng hết tốc độ có thể lái xe đi.

“Cậu không cần lo lắng, cảnh sát chúng ta bình thường tra án đều tra trên diện rộng, nhưng cuối cùng có định án hay không đều cần chứng cứ. Anh cậu nếu không làm gì nhất định sẽ không sao.”

“Anh ấy không làm!”

Bạch Ngọc Đường chau mày, vì cách trả lời Triển Chiêu rất vội, giọng nói cũng có chút không vui. Biết mình vừa luống cuống, Triển Chiêu cũng nhăn nhó, giơ tay lên xoa xoa cái trán, nhỏ giọng, “Ngọc Đường, thật xin lỗi.”

“Không cần phải xin lỗi, chúng ta là bạn bè, cậu không cần giấu giếm tâm sự trước mặt tôi. Cậu bây giờ rất khẩn trương, chuyện này tôi có thể hiểu được, nhưng tôi vẫn hy vọng cậu có thể giữ tỉnh táo, dù sao bây giờ chúng ta vẫn chưa biết cụ thể chuyện gì đã xảy ra, hết thảy phải chờ đến được thành phố S mới có thể kết luận, đúng không?”

Triển Chiêu gật đầu một cái, miễn cưỡng cong cong khóe miệng, nhẹ nhàng nheo mắt lại, hít thở sâu mấy lần, giống như đang cố gắng điều chỉnh tâm tình của bản thân.

Nhìn Triển Chiêu đang cố gắng điều chỉnh dáng điệu, vẻ mặt nghiêm túc của thiếu niên thật quá khả ái, không khỏi mỉm cười,

“Tình cảm của cậu với anh rất tốt?”

Hít thở sâu xong, Triển Chiêu dường như cũng tìm lại được một ít tinh thần, chân mày nheo một chút, ghé mắt nhìn gò má Bạch Ngọc Đường đáp

“Cha mẹ tôi đều làm khoa học, lần nào cũng bận rộn đến quên ăn quên ngủ, một năm có đến nửa thời gian không ở trong nước. Anh hai vì là anh cả, nên nghe nói lúc còn bé được hai người dốc hết sức chăm sóc một khoảng thời gian, sau khi lớn rồi thì vứt qua một bên nuôi thả. Về phần tôi, vì sinh ra ngay lúc cả hai bận rộn nhất nên cha mẹ cũng không có thời gian quản. Từ khi còn rất nhỏ, trong trí nhớ của tôi chính là anh hai mang đi chơi, đưa đi học, đón về, dạy tôi làm bài tập, cho đến sau lúc anh ấy nhập ngũ, thì tôi được gửi đến kí túc của trường.”

“Thật là một người anh tốt.” Bạch Ngọc Đường câu khóe miệng, liếc Triển Chiêu một cái, “Cậu so với tôi may mắn hơn nhiều.” “Sao?”

Lời này khiến Triển Chiêu tò mò, “Sao lại nói vậy?”

“Đồng dạng anh em, khác nhau cách đãi ngộ.” Ánh mắt tò mò của Triển Chiêu làm Bạch Ngọc Đường mỉm cười, “Tôi chưa nói cho cậu biết, tôi cũng có anh trai sao?”

“Không hề, thế nào, anh ta đối anh không tốt?” Triển Chiêu khẽ cau mày.

“Không thể xem là không tốt, nhưng cũng không thể xem là quá tốt. Bất quá mấy cái này không quan trọng, quan trọng là, người kia không có dáng vẻ của một người anh, so với anh cậu, chỉ là cận bã.” (Đù móa chú Bạch =]]] chửi sau lưng, ít có khốn nạn lắm)

Bạch Ngọc Đường khẽ cười, “Anh cậu chăm sóc cậu từ nhỏ đến lớn, mà anh tôi, từ lúc tôi nhớ được chuyện, kí ức nhiều nhất liên quan tới ông chính là người yêu liên tục thay đổi bên cạnh ông.” Nhìn Triển Chiêu vì kinh ngạc mà miệng hơi nhếch, Bạch Ngọc Đường chợt sáng mắt, cười hì hì tiếp tục nói, “Tôi lần đầu tiên thấy ông cùng người ta lên giường là lúc ông 15, tôi 7 tuổi.”

Triển Chiêu bắt đầu há miệng lớn hơn, Bạch Ngọc Đường tự nhiên cảm thấy buồn cười, vì vậy tiếp tục lòng dạ xấu xa phá hủy sự thuần khiết của vị tiểu huynh đệ, “À, tôi quên nói, người trên giường với ông lúc đó là con trai, hình như là đội trưởng đội bóng rổ của ông đó, đúng rồi, ông ở trên.”

Rào, Bạch Ngọc Đường dường như nghe được thanh âm Triển Chiêu nát ra thành từng mảnh rơi đầy đất.

“Không cần thận chút nào, đúng không.” Biểu lộ chờ đợi của Triển Chiêu làm Bạch Ngọc Đường khoái cực, anh mỉm cười liếc Triển Chiêu một cái, phát hiện gò má đối phương đã hơi ửng đỏ, khóe miệng càng lúc càng cong hơn, “Bởi mới nói, tôi thật sự không hiểu, tại sao thứ người như thế lại là anh của Bạch Ngọc Đường tôi chứ.” (Chú đừng lo, chú cũng chẳng kém mẹ gì đâu =]]]]] cười người hôm trước hôm sau người cười giờ)

Trầm mặc một lúc, Bạch Ngọc Đường không nói thêm gì nữa, Triển Chiêu cũng một lúc lâu vẫn chưa có hồi thần, tận tới lúc cả Bạch Ngọc Đường cũng cảm thấy lúng túng, đang cố gắng tìm kiếm đề tài khác, thì Triển Chiêu mới âm thầm tỉnh lại.

“Xét theo góc độ di truyền học, tồn tại của đồng tính luyến ái là hợp lý, có 0.5 phần ngàn do gene – lựa chọn thụ động, còn lại năm phần trăm lựa chọn chủ động là do bị hoàn cảnh môi trường tác động. Mặc dù có nhiều tài liệu chỉ rõ, có nhiều người vì thuở nhỏ chịu kích thích cảm giác mà gây ra xu hướng tình dục sai lệch, nhưng trong tất cả những nguyên nhân phức tạp nhất, gene chiếm phần lớn. Nói cách khác, nếu bản thân không nằm trong số 0.5 phần ngàn đó, thì xác suất sau này bị ảnh hưởng là vô cùng nhỏ, cho nên....”

Triển Chiêu cẩn thận nhìn Bạch Ngọc Đường một chút, phát hiện đối phương cũng không có vì lời của mình mà tức giận, sắc mặt cũng còn bình thường, vậy nên cẩn thận nói tiếp, “Cho nên... anh...”

Lời còn chưa dứt, Bạch Ngọc Đường một mực chuyển tâm lái xe đột nhiên quay đầu, dọa Triển Chiêu giật mình, lời nói nghẹn trong họng không dám nói ra.

“Cho nên nếu anh tôi là đồng tính, tôi cũng không nhất định sẽ thành đồng tính, cậu đang tính nói như vậy, đúng không?” Bạch Ngọc Đường khóe miệng kéo ra, “Cậu nhóc, phương diện tâm lý học công nhận cậu là chuyên gia, bất quá theo tôi biết, ba cái chuyện đồng tính này cũng không hoàn toàn là vấn đề tâm lý. Ngoài ra, anh tôi cũng không phải đồng tính luyến ái, ông có con trai, năm nay cũng mười tuổi.”

“.....”

“Tại sao không nói chuyện?”

“Anh lo lái xe giùm cái, bây giờ chúng ta không nói về chuyện này nữa được không?” Triển Chiêu cảm thấy chuyện liên quan tới anh trai Bạch Ngọc Đường hiện giờ có chút kì quặc, cho nên không hề quay mặt sang nhìn Bạch Ngọc Đường nữa. Bạch Ngọc Đường cười một tiếng, “Được

thôi. tôi không có ý gì đâu, chẳng qua là có chút cảm khái, nếu như năm đó không bị lời nói của ông khai sáng thì....” (đm khai sáng cái gì =]]]])

“Cái gì?” Triển Chiêu hơi sửng sốt.

“Không có gì.” Khóe miệng Bạch Ngọc Đường câu lên, giờ ngón tay chỉ sang bên cạnh Triển Chiêu “Chúng ta đến rồi.”

Thành phố S là thành phố tỉnh, so với thành phố D thì thấp hơn một bậc, cho nên cục cảnh sát đại diện tự nhiên cũng kém đồn cảnh sát thành phố D, nhưng vì phạm vi quản lý rất lớn nên nhân số cảnh sát cũng không nhỏ. Mà đúng lúc, phụ trách vụ án của Triển Huy lại là đồng môn của Bạch Ngọc Đường – Hàn Chương, thế nhưng ngay cả bản thân Bạch Ngọc Đường cũng không nghĩ tới, chuyện lần này lại không hề đơn giản như vậy.

Cảnh sát bên thành phố s gọi Triển Chiêu tới, chỉ để tìm hiểu một chút về hành tung của Triển Huy cùng vài tình huống căn bản, mà hỏi xong lại muốn đuổi người đi, cả việc cho họ thấy mặt nhau cũng không chịu.

Triển Chiêu năn nỉ mãi không xong, mắt đỏ hồng nhìn ngó Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường thấy mà lòng đau. Vì vậy anh vung tay lên, kéo Triển Chiêu chạy thẳng tới phòng làm việc của Hàn Chương, chẳng thềm để ý bên trong có người đang họp đêm, trực tiếp xông vào.

“Nhị ca, người này là anh em của em, gọi Triển Chiêu.” Bạch Ngọc Đường chào hỏi Hàn Chương xong ngay cả một câu hàn huyên cũng không có trực tiếp đi vào vấn đề.

“Triển Huy liên quan đến án này là anh trai cậu ấy. Anh cậu ấy cũng là anh của em, anh xem có thể nể mặt một chút, cho tụi em gặp mặt trước đã? Em đảm bảo, tuyệt đối không gây phiền toái cho anh, cũng tuyệt đối không làm trễ nãi mọi người phá án, được không?”

Hàn Chương vóc người rất cao, thậm chí so Bạch Ngọc Đường còn cao hơn nửa cái đầu, tuổi cũng khoảng hai mươi bảy, hai mươi tám, bề ngoài tuấn lãng, vẻ mặt nghiêm túc, đôi môi hơi mím lại làm người ta cảm thấy có chút nghiêm túc lại lạnh lùng. Anh quan sát Triển Chiêu từ trên xuống dưới mấy lần, lại dời ánh mắt sang Bạch Ngọc Đường đang cười híp mắt, chân mày vừa nhăn vừa lắc đầu “Không được, chuyện lần này không phải chuyện đùa, ở trên cũng đã ra lệnh, hạn cho một tháng để phá. Người anh em, chú cũng từng làm chuyện này, nhị ca không nói chú cũng nên biết, đang trong thời điểm hiện tại dù ai nói gì cũng không tốt, chú cũng đừng gây khó khăn cho anh, được không?”

“Nhưng nhị ca, kì hạn phá án này cũng đâu phải một hai ba bước, bọn em cũng không có yêu cầu gì khác, chỉ muốn nhìn người một chút có được hay không. Anh xem cậu nhóc, mới đầu hai mươi, cha mẹ đều không ở bên cạnh, chỉ có một anh trai như vậy, từ nhỏ đã sống nương tựa lẫn nhau, anh cho tụi em nhìn sơ qua là được, cách lớp thủy tinh cũng không sao.”

Hàn Chương híp mắt nhìn Bạch Ngọc Đường mấy lần, lại nhìn sang Triển Chiêu, suy nghĩ một chút, dùng sức nhấp đôi môi mỏng một cái. Bạch Ngọc Đường thầm nghĩ không tốt, theo cách lí giải của anh, mỗi lần Hàn Chương lộ ra biểu tình này chứng tỏ tâm trạng của anh đang không vui. Chuyện mình cầu xin hết mười có 9 phải hủy bỏ. Cho nên anh đang tính, đề phòng lát nữa mà bị bác bỏ thì trực tiếp gọi cho Bao Chứng để ổng cùng khối băng to này giao thiệp.

Đúng lúc Hàn Chương sắp mở miệng cự tuyệt Bạch Ngọc Đường với Triển Chiêu, đột nhiên một trận âm thanh náo loạn truyền tới cửa phòng làm việc, chân mày Hàn Chương đột nhiên nhíu chặt, sải bước ra ngoài.

“Làm sao!? Có gì mà kinh hãi!!”

“Hàn Đội! Anh mau đi xem một chút, nghi phạm ở phòng tạm giam bên kia đột ngột nổi điên, làm bị thương mấy anh em của chúng ta rồi!!”

“Anh hai!” Hàn Chương chưa kịp hạ lệnh, Triển Chiêu đã giống như trận gió chạy như bay!!

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 29: Vụ Án 3 – Đại Tổng Chi Thuần (3)

Phòng tạm giam chính là phòng thẩm vấn tạm thời, vậy nghi phạm nổi điên đang nói chính là anh trai của Triển Chiêu – Triển Huy, thế nhưng tất cả mọi người bao gồm cả Bạch Ngọc Đường ở trong đều không nghĩ rằng, Triển Huy sau khi đã thương mấy cảnh sát cũng không cố gắng chạy trốn. Khi Bạch Ngọc Đường đuổi theo Hàn Chương tới cửa phòng thẩm vấn, liền nhìn thấy cảnh tượng làm tim của anh như đánh thịch một cái, vô cùng không thoải mái.

Những cảnh sát bị thương sưng mặt sưng mày, nhe răng nhe lợi vây quanh một góc nhỏ, mà trong góc có một thanh niên vóc người gầy yếu đang cuộn tròn, ánh mắt tránh né, nhìn qua rất giống đang bị kinh sợ nghiêm trọng, trạng thái tinh thần của người rất không bình thường. Trên tay có vài vết thương còn đọng máu, khoe miệng cũng có rất nhiều vết bầm, hình như là tự mình cắn bị thương. Triển Chiêu so với tất cả mọi người nhanh chóng chạy vào phòng thẩm vấn, trước khi mọi người kịp phản ứng đã ôm chặt lấy người thanh niên gầy yếu kia, lúc này vừa dùng cử chỉ nhẹ nhàng trấn an anh trai mình, vừa dùng ánh mắt cảnh giác nhìn chăm chăm vào những người xung quanh, lạnh lùng quan sát nhất cử nhất động của họ, chỉ sợ bọn họ tiến gần thêm một bước.

“Đây là xảy ra chuyện gì?” Hàn Chương đi tới, sắc mặt vô cùng khó coi, anh ra hiệu bảo mấy người cảnh sát kia lùi hết về phía sau, thấp giọng hỏi.

“Ban đầu mọi thứ đều rất bình thường, tiểu Triệu lúc đó đang tiến hành phỏng vấn nghi phạm, em cùng lão Lý thì canh ngoài cửa. Cơ mà không

biết tiểu Triệu nói với anh ta cái gì, nghi phạm đột nhiên nổi điên, làm bị thương tiểu Triệu. Tụi em lập tức chạy vô, kết quả....” Người cảnh sát trẻ đang nói có chút ảo não liếc Triển Huy rồi nhỏ giọng nói, “Ba người tụi em đều không phải đối thủ của anh ấy...”

Hàn Chương lạnh lùng liếc cậu cảnh sát trẻ một cái, giơ tay lên, người kia bị dọa sợ tới mức run người. Bàn tay rơi xuống, lại không thấy đau, Hàn Chương đụng vết thương trên mặt cậu nhóc một cái, nhìn cậu đau đến nghiêng đầu, liền ra lệnh “Cậu với lão Lý đi ra ngoài thoa thuốc trước đã.” Đưa mắt nhìn hai anh em Triển Huy, lại quay sang một cảnh sát bị thương khác hỏi, “Tiểu Triệu, cậu nói xem, rốt cuộc chuyện này là thế nào?”

“Em, em cũng không biết. Em chẳng qua chỉ cho anh ấy nhìn cái này—” Tiểu Triệu đưa tài liệu đang cầm trong cho Hàn Chương .

Hàn Chương mở tài liệu ra, Bạch Ngọc Đường đứng ở phía sau, tầm nhìn rất thuận, anh tranh thủ dòm bên trong tài liệu một cái, thoáng chốc giật mình.

Đó là hình chụp thi thể, người chết là một nam nhân khoảng chừng ba mươi tuổi, nhìn vội, Bạch Ngọc Đường cũng không thấy rõ chi tiết, nhưng chỉ mới nhìn qua đã làm tim anh đột nhiên phát lạnh, một loại cảm giác sợ hãi kì lạ khảm sâu vào tim, mãi không tan. Cỗ thi thể này có một loại cảm giác quỷ dị không tả được, bất luận từ tư thế của người chết hay biểu lộ trên mặt, đặc biệt là cặp mắt mở to, chết không nhắm mắt trong ánh mắt thăm đăm một sự lạnh lùng, tuyệt vọng, sợ hãi, bi ai, tóm lại là một loại tâm lý không thể giải thích nổi, có thể thấy trong ánh mắt thi thể tồn tại một loại thần tình phức tạp. Bạch Ngọc Đường như cảm giác được cặp mắt kia có một loại ma lực hút như muốn hút anh vào đó, thậm chí anh còn cảm thấy, nếu anh còn nhìn thêm một lúc không biết chừng thi thể kia còn mở miệng nói chuyện với anh luôn. Cơ thể không khỏi rùng mình, Bạch Ngọc Đường tự trấn định bản thân một chút, bước mấy bước tới trước mặt Triển Chiêu,

muốn cùng cậu nói chuyện, Triển Chiêu lại chau mày, cự tuyệt sự lại gần của Bạch Ngọc Đường.

“Anh đừng tới đây!!” Giọng của Triển Chiêu lạnh lùng, ngẩng đầu nhìn Bạch Ngọc Đường, trong ánh mắt có chút cầu xin, “Trạng thái của anh tôi đang không tốt, anh ấy bây giờ không thể thấy người lạ, trừ tôi ra, mọi người không thể đến gần anh ấy, nếu không cả tôi cũng không biết có thể khống chế được ảnh hay không.”

“Anh hai cậu.... anh ta...” Bạch Ngọc Đường hơi sửng sốt, ánh mắt nghi hoặc dời đến người của Triển Huy.

Triển Chiêu gật đầu, đưa mắt nhìn Hàn Chương đang làm bộ mặt nghiêm túc, nói, “Anh ấy bị kích thích, anh ấy, có bệnh tâm thần rất nghiêm trọng. Mặc dù bình thường không nhìn ra, nhưng lúc phát bệnh sẽ rất nguy hiểm. Hàn đội, anh tôi bây giờ chỉ là nghi phạm thôi, có thể xin anh cho tôi đưa anh ấy tới bệnh viện chứ?”

Hàn Chương suy tư một chốc, nhìn Bạch Ngọc Đường. Bạch Ngọc Đường hai tay siết chặt, hướng Hàn Chương năn nỉ, người kia sắc mặt âm trầm gật đầu, hướng Triển Chiêu nói, “Cậu biết rõ tình trạng của anh ta, cần gì thì nói Bạch Ngọc Đường, tôi đi sắp xếp.”

Triển Chiêu cảm kích nhìn Bạch Ngọc Đường, sau đó dùng sức gật đầu.

Mọi chuyện đều hết như Triển Chiêu nói, tinh thần Triển Huy như lọt vào lốc xoáy, đã hoàn toàn chìm đắm vào thế giới của mình, trong thế giới này, người duy nhất anh tin nhiệm cũng chỉ có em trai ruột thịt trước mắt. Trên đường đưa anh đi, Triển Chiêu vẫn duy trì động tác bảo vệ Triển Huy như vậy, cho đến khi một mũi thuốc an thần đưa Triển Huy vào trong một, cậu mới để cơ thể mệt mỏi buông lỏng, làm bộ mặt thương tâm ngồi bên cạnh giường, nhìn chăm chăm anh trai của mình, không nói một lời.

Trong ngoài phòng bệnh tổng cộng có bốn cảnh sát được võ trang đầy đủ canh giữ, Bạch Ngọc Đường ra ngoài chạy hết một vòng, lúc trở lại mang theo đồ ăn thức uống cho bốn người kia, sau đó tranh thủ không khí thân thiện cười nói hì hì dụ dỗ hai người đang canh gác bên trong ra cửa, cho anh em họ Triển tương đối có chút tự do. Bảo tương đối là vì cảnh sát cũng chỉ đi tới cửa, cũng không hoàn toàn đi ra, mà Bạch Ngọc Đường cũng không đi, anh chọn việc ở lại bên người Triển Chiêu bồi cậ. Cũng do Bạch Ngọc Đường nhìn ra được, từ lúc bắt đầu nhìn thấy Triển Huy, Triển Chiêu có gì đó không phải. Hay phải nói, từ buổi chiều nhận được điện thoại biết Triển Huy gặp chuyện không may, tinh thần của Triển Chiêu càng lúc càng tệ, hiện giờ đã sắp sụp đổ tới nơi rồi. Nhất định có chuyện Bạch Ngọc Đường không biết, mà bây giờ, Bạch Ngọc Đường cảm thấy anh rất muốn biết trong lòng Triển Chiêu rốt cuộc đang nghĩ chuyện gì.

Ngồi xuống bên cạnh Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường thủy chung không nói, anh híp mắt, lẳng lặng nhìn Triển Huy đang ngủ say. Triển Huy nhìn qua chỉ khoảng 27, 28 không hề có chút gì giống hồ sơ ghi 35 tuổi. Có lẽ do phát bệnh mà da tay của anh có chút tái nhợt, môi xanh lét, không có chút huyết sắc nào. Anh em Triển gia đều có ngoại hình rất đẹp, không phải anh tuần đến chói mắt, mà là ngũ quan tinh xảo, ôn nhuận thân thiện. Nói thật, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, Bạch Ngọc Đường tuyệt đối sẽ không tin Triển Huy lại cùng người khác đánh nhau, còn đem mấy cậ cảnh sát kia đánh cho thê thảm. Nhớ lại mấy tháng trước ở đình liễu xanh, Triển Chiêu một người có thể thu phục tên biến thái, Bạch Ngọc Đường nhẹ nhúu mày, quả nhiên xem người không thể xem bề ngoài.

Ngay lúc Bạch Ngọc Đường nhìn mặt Triển Huy mà suy tư, Triển Chiêu đột nhiên mở miệng nói chuyện.

“Trong tài liệu kia là cái gì?”

“Ừm?” Bạch Ngọc Đường giật mình, quay đầu nhìn về phía Triển Chiêu.

Hốc mắt Triển Chiêu đỏ lên, trong ánh mắt đã không còn vẻ mặt đáng thương khi này, cậu nhún trán, nghiêm túc nhìn chăm chăm vào mắt Bạch Ngọc Đường, gằn hỏi từng chữ, “Tài liệu trong tay Hàn đội, tôi thấy anh có xem. Nói tôi biết, đó là thứ gì?”

Bạch Ngọc Đường nhún mày, Triển Chiêu nói không sai, anh đúng là đã thấy, hơn nữa còn khắc sâu ấn tượng. Có điều, anh là cảnh sát, còn Triển Chiêu bây giờ lại có thân phận người nhà của người bị tình nghi, dĩ nhiên không được biết thứ trong hồ sơ đó.

Như đã đoán được Bạch Ngọc Đường sẽ chần chừ Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường thật lâu nói, “Nếu không thể nói thì thôi, tôi tự khắc có cách biết.”

“Là một tấm hình chụp thi thể.” Chần chừ của Bạch Ngọc Đường cũng không kéo được lâu, anh không chút nghĩ ngợi đáp “Người bị hại là một nam nhân hơn 30 tuổi, có lẽ là người bị hại trong vụ án này.”

Ánh mắt Triển Chiêu nhấp nháy, cau mày suy tư chốc lát rồi ngẩng lên hỏi, “Theo như anh thấy, có chuyện gì không đúng sao?”

“Sao lại hỏi thế?” Bạch Ngọc Đường nghi ngờ .

“Anh tôi từng làm lính, lính đặc chủng.” Triển Chiêu đau lòng trộm nhìn Triển Huy rồi nói, “Mặc dù anh không có nói, nhưng tôi biết anh từng giết người, còn giết rất nhiều. Cho dù anh có bệnh, cũng không thể nào bị hình ảnh của một cỗ thi thể hù dọa ra như thế, cho nên tấm hình đó chắc chắn có vấn đề.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu tỏ vẻ đồng ý, “Đúng là có vấn đề, nhưng tôi cũng không thể nào miêu tả được. Chỉ mới nhìn sơ qua, không nhìn kỹ. Thi thể đó nhìn qua không thấy bị ngược đãi, trên người có vết máu, nhưng không biết vết thương ở nơi nào. Tư thế có chút cổ quái, cổ quái hơn là vẻ mặt, đặc biệt là ánh mắt. Làm tôi cảm nhận được nạn nhân trước khi chết đã

nhìn thấy thứ gì quá đặc biệt nên mới khiến anh ta làm ra biểu lộ kì quái như vậy.”

Triển Chiêu nghiêm túc nghe, chờ Bạch Ngọc Đường nói xong toàn bộ, liền lấy từ trong túi ra một tờ giấy trắng cùng cây bút bi, “Nếu bây giờ nhờ anh vẽ lại thứ đã nhìn qua, anh nhắm vẽ được không?”

Bạch Ngọc Đường sững sờ, sau gật đầu, nhận lấy bút từ tay Triển Chiêu “Tôi có thể thử một chút, nhưng cũng không biết làm được tới đâu.”

Bạch Ngọc Đường cúi đầu vẽ tranh, Triển Chiêu chăm chú nhìn mặt đất, một lần nữa rơi vào trầm mặc.

Năm phút sau, Bạch Ngọc Đường đem bút vẽ giao cho Triển Chiêu, Triển Chiêu nhìn qua tờ giấy, lập tức thay đổi vẻ mặt, đem giấy vẽ gấp lại, nhét vào túi áo.

“Thế nào?” Bạch Ngọc Đường nhìn ra tâm tình Triển Chiêu không tốt, lập tức hỏi.

Triển Chiêu lắc đầu, “Ngọc Đường, tôi nhớ ra một chuyện quan trọng, cần gọi điện tìm người ngay bây giờ, anh chăm sóc anh hai giúp tôi.”

“Cần tôi đi với cậu không?”

“Không cần, chăm sóc anh ấy thật tốt giúp tôi là được, nhờ anh.” Triển Chiêu cầm tay Bạch Ngọc Đường, dùng sức siết một cái, ánh mắt cầu xin.

Bạch Ngọc Đường theo bản năng gật đầu, chờ tới lúc anh phục hồi được tinh thần, Triển Chiêu đã nhanh chóng rời khỏi phòng bệnh. Nhiệt độ từ ngón tay cậu vẫn còn lưu lại, làm trái tim Bạch Ngọc Đường có chút đau lòng. Tay của Triển Chiêu sao lại lạnh như băng vậy.

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 30: Vụ Án 3 – Đại Tổng Chi Thuần (4)

Triển Chiêu đi một chuyến cũng hết nửa ngày, Bạch Ngọc Đường gọi cho cậu ta tận hai cuộc, kết quả không là máy bận thì cũng là kết nối không thông. Ngồi trong phòng bệnh an tĩnh không có gì làm, Bạch Ngọc Đường chỉ có thể vừa ngẩn người vừa cố gắng dùng số đầu mối không được nhiều cho lắm để phân tích vụ án rõ ràng rành mạch.

Triển Huy lẳng lặng nằm trên giường bệnh, sắc mặt tái nhợt không khác ga nệm là bao, cho dù anh ta có bệnh tâm thần, Bạch Ngọc Đường cũng không thể nào nghĩ ra vì sao anh ta phải làm tổn thương cảnh sát. Triển Chiêu cũng không nói nhiều đến những chuyện liên quan tới Triển Huy, Bạch Ngọc Đường chỉ có thể suy đoán, Triển Huy thường ngày, lúc bình thường hẳn sẽ không làm ra chuyện gì có hại, nói cách khác bệnh tình của anh ta khá ổn định. Nhưng Triển Chiêu nhất định đã nhìn thấy lúc Triển Huy, hơn nữa cũng đã từng xử lý tình huống tương tự. Căn cứ vào những gì Bạch Ngọc Đường, bệnh tâm thần có thể đơn giản chia làm hai loại hình lớn là trầm cảm và nóng nảy, nếu vậy Triển Huy rốt cuộc là thuộc loại nào? Nếu bảo bệnh của anh ta là nóng nảy, thì giả sử anh ta là hung thủ, lúc anh ta giết người nhất định phải thật bình tĩnh, vì theo hình chụp thi thể kia, hiện trường phạm tội cũng không có chút nào giống hiện trường do một tên sát nhân loại nóng nảy tạo thành. Nếu là trầm cảm, vậy tại sao anh ta lại đột nhiên tập kích cảnh sát? Từ thái độ của Triển Chiêu cho thấy, Triển Huy hẳn đã rất lâu không có phát bệnh, rốt cuộc tấm hình có vấn đề gì lại có thể trở thành tác nhân kích thích, làm Triển Huy tự dưng nổi điên lên nhỉ?

Bạch Ngọc Đường khẽ chớp mắt, chăm chú nhìn vào khuôn mặt đang bình tĩnh ngủ của Triển Huy, nghi ngờ trong lòng lại càng lúc càng nặng. Đột nhiên, mí mắt Triển Huy hơi rung rung, một giây tiếp theo liền mở mắt. Bốn mắt nhìn nhau, Triển Huy thoáng nhú mày.

“Cậu là..?” Giọng Triển Huy có chút khàn khàn, anh chần chờ nhìn xung quanh một chút, cau mày suy tư một lát, đột nhiên nhớ ra cái gì đó, ánh mắt khẽ run lên, “Cậu là cảnh sát!?”

“Phải.” Bạch Ngọc Đường hơi lúng túng, nhếch nhếch khóe miệng, tiến lên đỡ Triển Huy đang cố gắng ngồi lên. “Tôi là cảnh sát, nhưng không phải cảnh sát ở thành phố S. Tôi tên Bạch Ngọc Đường, là bạn của Triển Chiêu.”

Khuôn mặt Triển Huy lộ rõ vẻ hòa hoãn, nhìn Bạch Ngọc Đường gật đầu, hỏi, “Triển Chiêu đâu?”

“Cậu ấy bảo đi gọi điện, anh muốn uống nước không?”

“Cám ơn.” Triển Huy nhận chén nước uống một hớp, nhìn Bạch Ngọc Đường lấy cái ly đi, hai tay chồng lên nhau xoa xoa ngón tay, nhẹ nhàng ho khan một tiếng, nhìn Bạch Ngọc Đường nói, “Triển Chiêu nó....”

“Cậu ấy rất tốt, chẳng qua chỉ hơi nóng vội.” Bạch Ngọc Đường quan sát sắc mặt Triển Huy nói tiếp, “Cậu ấy đang lo lắng cho anh.”

“Triển Chiêu là một đứa bé ngoan.” Ánh mắt Triển Huy hơi mang chút áy náy, khóe miệng hơi cong, nhìn Bạch Ngọc Đường cười, “Có thể để cậu ở lại chỗ này trông tôi, có thể thấy nó rõ ràng rất tín nhiệm cậu. Bọn tôi đã hơn nửa năm không có liên lạc, cậu là người bạn mới gần đây nhất của nó.”

“Vâng, tụi em quen nhau nhờ một vụ án, Triển Chiêu cậu ấy là một người bạn tốt.” Bạch Ngọc Đường cũng cười cười.

Đề tài liên quan đến Triển Chiêu nhanh chóng kết thúc, sau đó căn phòng lại rơi vào trầm mặc, không khí cũng hơi lúng túng. Có điều Bạch Ngọc Đường rất nhanh đã phá vỡ trầm mặc, thấy tâm tình của Triển Huy coi như cũng ổn định, liền cẩn thận hỏi, “Triển đại ca, em muốn hỏi một chút rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Triển đại ca sao, xưng hô này làm Triển Huy hơi ngẩn người, nhưng cũng rất nhanh thích ứng mỉm cười, khuôn mặt tái nhợt nhờ nụ cười này mà phảng phất thêm sức sống, ánh mắt ân cần của Bạch Ngọc Đường thật dễ làm người ta cảm động. Triển Huy khẽ thở dài, “Thật ra tôi cũng không biết xảy ra chuyện gì, chỉ biết đã chết ba người, mà cảnh sát lại hoài nghi tôi là hung thủ.”

“Ba người?” Bạch Ngọc Đường không nghĩ tới, “Cảnh sát nói có ba người chết?”

“Ừ.” Triển Huy nhíu mày, “Ba người này tôi đều quen biết, cũng vì vậy tôi mới trở thành nghi phạm.”

Lời của Triển Huy càng làm Bạch Ngọc Đường thêm giật mình, anh bây giờ cuối cùng cũng đã rõ, vì sao Triển Huy lại thành đối tượng bị tình nghi của cảnh sát.

“Anh nói có quen biết người chết, vậy quan hệ của anh với bọn họ là quan hệ như thế nào?”

“Họ là....” Chân mày Triển Huy đột nhiên nhíu chặt, tựa hồ nhớ lại chuyện cũ gì khiến anh không vui

Bạch Ngọc Đường nhạy bén phát giác tâm tình của Triển Huy, nghĩ đến chuyện anh đang là bệnh nhân, lập tức ngăn cản Triển Huy suy nghĩ, “Triển đại ca, nếu là chuyện anh không muốn nói thì không cần nói, em đi hỏi người khác là được. Anh yên tâm, chuyện của anh chính là chuyện của Triển Chiêu, dĩ nhiên cũng là chuyện của em. Chỉ cần anh là người vô tội,

em nhất định sẽ dốc toàn lực giúp anh, anh bây giờ thả lỏng một chút được không....”

Triển Huy xoa xoa chân mày nhăn nhó, nhìn Bạch Ngọc Đường khoát tay, thanh âm run rẩy, “Vẫn là để tôi nói đi, người khác kể lại sẽ không đúng, bây giờ tôi rất tốt, không có nổi điên đâu.”

Cười một cái tự giễu, Triển Huy hắng giọng, hướng Bạch Ngọc Đường nói, “Ba người đã chết lần lượt gọi Vương Giang, Triệu Tiểu Quân cùng Lâm Dực, bọn họ đều là đồng đội cũ của tôi.”

“Đồng đội?” Bạch Ngọc Đường kinh ngạc, “Nói cách khác, bọn họ đều là lính đặc chủng?”

“Đã từng.” Triển Huy gật đầu, “Họ cùng tôi đã từng trực thuộc đội hành động cao cấp nhất của quân khu S, biệt hiệu “Lam Sư”.”

“Lam Sư!?” Bạch Ngọc Đường trong lòng thầm run lên, không khỏi quan sát Triển Huy từ trên xuống dưới mấy lần nữa, “Là Lam Sư đó á?”

Triển Huy khẽ mỉm cười, “Là Lam Sư đó.”

Lần này Bạch Ngọc Đường rốt cục đã tin lời Triển Chiêu nói, Triển Huy từng giết người, hơn nữa chắc chắn giết không ít. Những kẻ cùng hung cực ác, giết người không gớm tay, đã chết không ít dưới tay của Triển Huy, chỉ vì anh đã từng là một thành viên của Lam Sư.

Bạch Ngọc Đường biết được một chuyện liên quan tới Triển Huy, lại vì chuyện này mà càng thêm nghi ngờ, “Nếu bọn họ đã từng thuộc Lam Sư, làm sao có thể dễ dàng bị giết như vậy?”

Triển Huy khước miệng câu lên cười khổ, “Chính vì thế, người có thể giết họ không nhiều, mà tôi vừa vặn lại là một người trong đó.”

“Nhưng đâu chỉ dựa vào mỗi chuyện này lại có thể chắc chắn anh là nghi phạm, nhất định phải còn nguyên nhân khác.”

Triển Huy gật đầu rồi lại lắc, “Tôi cũng không rõ, chuyện này biết đâu đội trưởng Hàn sẽ có cách giải thích.”

Mệt mỏi nhắm lại mắt, Triển Huy mờ mịt nhìn bốn phía, khẽ thở dài, “Ngọc Đường, gọi giúp tôi mấy người của đội trưởng Hàn tới đi, cần hỏi gì thì hỏi nhanh một chút, tôi còn muốn về tiệm sớm. Hôm nay có một sổ sách được gửi tới, tôi không thể bỏ tiệm đi quá lâu.”

Bạch Ngọc Đường nhìn ra Triển Huy có chuyện dối anh, nhưng anh lại không thể hỏi nữa, đành phải gật đầu, “Được, em đi ngay.”

Đi được hai bước, Bạch Ngọc Đường lại đứng lại, “Bất quá, Triển đại ca, nếu như có thêm nhiều chứng cứ với anh cũng rất có lợi, ngàn vạn lần mong anh đừng giấu giếm, Triển Chiêu và em đều rất quan tâm anh.”

Bạch Ngọc Đường lúc nói chuyện vẫn chăm chú nhìn vào ánh mắt Triển Huy, anh phát giác lúc mình nhắc tới Triển Chiêu, ánh mắt Triển Huy rõ ràng sáng lên, vẻ mặt cũng hơi phức tạp. Lòng khẽ động, Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Huy gật đầu, xoay người mở cửa phòng.

Ngay lúc Bạch Ngọc Đường mở cửa ra, một bóng dáng đột nhiên xông vào, giống như một cơn gió vọt ngang trước mặt Bạch Ngọc Đường, lập tức bay tới trước giường bệnh Triển Huy, hét lớn, “Triển Huy!! Cậu làm sao!? Ai khi dễ cậu, nói cho anh, anh báo thù cho cậu ngay!!”

Bạch Ngọc Đường trợn to hai mắt, “Anh hai!!?”

“Anh ta... anh ta là anh trai anh!?” Triển Chiêu đang theo sát cũng há to mồm.

Bạch Ngọc Đường tự động quay lại, cũng cứng ngắc y hệt Triển Chiêu đưa mắt nhìn nhau, gật đầu. Thế giới này cũng nhỏ thật không phải sao?

Lúc này, ở một góc khác trong phòng bệnh, không khí lại hoàn toàn bất đồng. Bạch Cẩm Đường hướng về phía Triển Huy đang nằm trên giường quan tâm gào thét, còn Triển Huy vẻ mặt lại không có chút nào kích động, anh chẳng qua liếc Bạch Cẩm Đường, dường như đã sớm đoán được hắn sẽ tới, chờ tới lúc Bạch Cẩm Đường kêu đủ rồi, mới hơi câu khóe miệng, lạnh nhạt nói, “Đã lâu không gặp, đội trưởng.”

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 31: Vụ Án 3 – Đại Tổng Chi Thuần (5)

Người ta nói quý tộc đều cần một thời gian kết tinh thì mới có thể bồi dưỡng ra thân phận đặc thù, Đại Tổng từ lúc dựng nước tới nay đã trải qua ít nhất bốn đời lãnh đạo, thời gian tạo dân giàu nước mạnh, cũng tạo ra một ít gia đình quý tộc to to nhỏ nhỏ. Ba mươi bảy năm trước, hai giới chính trị và thương trường của Đại Tổng bị liên nhân (quan hệ thông gia) Giang – Bạch gây chấn động, đồng thời càng xúc tiến cho sự hòa hợp của cả hai gia đình quý đại thế gia, mà sự ra đời Bạch Cẩm Đường chính là kết quả từ đám hỏi năm đó. Thân là con trưởng đích tôn của chi trưởng Bạch gia, Bạch Cẩm Đường địa vị tôn quý, lớn lên trong môi trường hậu đãi, học trường danh tiếng, sau nhập ngũ, nữa làm chính trị, một đường sở hướng phi mị (đánh đầu thẳng đó), làm người ta hâm mộ không dứt. Sự nghiệp thuận buồm xuôi gió, tình trường bất khả chiến bại, ngoại trừ từng có một cuộc hôn nhân thất bại cực ngắn ngủi ra, cuộc đời của hắn có thể nói chẳng có chút tiếc nuối nào. (=[]= thì ra nhà chú Bạch là quý tộc, đừng hỏi sao chánh chó vãi)

Thế nhưng lúc Bạch Cẩm Đường đảm nhận chức vụ thứ trưởng bộ quốc phòng Đại Tổng, cũng không đem cuộc hôn nhân ngắn ngủi đó thành điểm nhớ, hắn lưu lại con trai Vân Sinh của vợ trước xem như trân bảo, hết lòng chiếu cố, dạy dỗ cẩn thận, trước mặt người ta cũng không kiêng kị lộ ra thân phận gà trống nuôi con của mình. Mà hiển nhiên loại thái độ này lại cộng thêm cho Bạch Cẩm Đường không ít điểm, rất nhiều người vì muốn lọt vào mắt xanh của hắn mà lo trước tính sau, tranh giành nhau đuổi theo bước chân phóng đảng không kiềm chế của hắn, chân thành cống hiến, tự nguyện chịu chà đạp.

Đích xác là chà đạp, vì trong những người ở trên chưa từng có người nào thành công, thậm chí có được một chút tình cảm của Bạch Cẩm Đường cũng không ai có thể. Về vấn đề này Bạch Ngọc Đường nói không sai, vị anh hai này của anh thực sự là cặn bã, từ nhỏ đến lớn đều như thế. Nhưng bản chất con người rất phức tạp, đối với tình nhân cặn bã, nhưng đối với người khác chưa hẳn là cặn bã. Ban đầu— nhìn qua hẳn đối với anh hai Triển Chiêu hình như còn rất tốt.

Bạch Ngọc Đường hí mắt, thần thờ đi tới trước giường của Triển Huy, giơ hai ngón tay, đem móng chuột đang ở cổ tay Triển Huy mà chiến đấu với cái còng của ông anh mình vất qua một bên (má như vất gián =]]). Có chút áy náy nhìn Triển Huy cười cười, xoa đôi chân mày vì mất thể diện mà nhú lại, Bạch Ngọc Đường nhìn ông anh nhà mình bất đắc dĩ thở dài, “Anh hai, trước hết bình tĩnh lại đã. Hơn nữa, anh có nên giải thích với em một chút, tại sao anh lại xuất hiện ở nơi này?”

Bạch Cẩm Đường trợn mắt nhìn thẳng em mình một cái, không thèm để ý tới nó, lại dây dưa bên người Triển Huy, nghiêng răng nghiêng lợi chăm chăm nhìn còng tay đã. Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ, quay đầu nhìn Triển Chiêu, “Cậu là đi gọi điện cho anh hai tôi à?”

Triển Chiêu ngơ ngác lắc đầu, chột như nghĩ tới chuyện gì, lập tức nhìn Bạch Ngọc Đường nháy mắt, ý bảo anh không cần nói tiếp. Bạch Ngọc Đường khẽ cau mày, bước mấy bước đến cạnh Triển Chiêu, “Có chuyện gì không?”

Triển Chiêu thiêu mi, liếc mắt nhìn hai người bên kia giường bệnh, dường như đang do dự. Bạch Ngọc Đường hiểu rõ gật đầu, lần nữa quay lại bên kia, đưa ngón tay chột chột đầu ông anh mình (má láo quá =]]]), trong ánh mắt tức giận của đối phương nhàn nhã nói, “Anh ở lại đây chiếu cố Triển đại ca mấy phút, em đi tìm Hàn hoi thăm vụ án.”

“Được, mau rút đi!!” Bạch Cẩm Đường tức giận khoát tay, xoay người, ngón tay lại ở chỗ còng tay nhẹ nhàng bóp vài cái, trong ánh mắt bất lực của Bạch Ngọc Đường đem mảnh kim loại tượng trưng cho luật pháp tối cao tháo ra, sau đó hài lòng gật đầu, ngẩng mặt hướng về phía Triển Huy toét miệng cười lấy lòng.

Bạch Ngọc Đường liếc, đối Triển Huy áy náy cười, xoay người lôi Triển Chiêu đang cứng ngắc ra cửa. Tiếng đóng cửa vừa vang lên, Triển Chiêu trong nháy mắt liền thanh tỉnh, hơi ngẩn người, lập tức lo lắng nhìn cánh cửa phòng bệnh.

“Đừng lo, ông anh này của tôi nhìn cũng không giống như bề ngoài——” Hình như ý thức được lời nói của mình không có sức thuyết phục mấy, Bạch Ngọc Đường lúng túng cười, đem Triển Chiêu kéo ra xa cửa, quan tâm hỏi, “Cậu đã đi đâu vậy? Lại đi đến tận trưa.”

Triển Chiêu lấy lại tinh thần, đầu lông mi hơi động, trầm tư chốc lát, từ trong ngực lấy ra một tờ giấy được gấp ngay ngắn, đưa cho Bạch Ngọc Đường. Bạch Ngọc Đường nhận lấy, nhận ra tấm hình sáng nay mình mới vẽ cho Triển Chiêu, tuy vẽ không đẹp, nhưng vẫn không cách nào che giấu biểu cảm quý dị ở trên tấm hình.

“Tôi đi gọi điện cho thầy, ông ấy ba năm trước từng cho anh tôi làm trị liệu một thời gian.” Triển Chiêu híp mắt nhìn tờ giấy trong tay Bạch Ngọc Đường kia, “Sáng sớm tôi vừa nhìn thấy tờ giấy này liền nghĩ ra một chuyện, thầy từng nói cho tôi biết, anh tôi năm đó đã miêu tả cho ông cơn ác mộng ảnh liên tục nhìn thấy, cảnh tượng trong mơ đều giống nhau. Anh ấy mơ thấy người chết, mà tư thế chết cùng biểu lộ mà anh ấy miêu tả, khi tôi vừa nhìn tờ giấy này, liền cảm thấy cực kỳ giống với miêu tả của anh ấy.”

“Ác mộng?” Bạch Ngọc Đường hơi sững sờ, ác mộng kéo dài không dứt, anh dĩ nhiên biết cảm giác đó là thế nào.

“Ừ, kéo dài tận hai năm, sau khi anh ấy bệnh, hai năm dường như không bao giờ có được giấc ngủ ngon, ác mộng như thế liên tục xuất hiện, tận đến lúc trải qua thôi miên trị liệu mới có thể giảm nhẹ và khống chế.”

“Thôi miên trị liệu, có thể.....” Bạch Ngọc Đường ánh mắt phức tạp nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu gật đầu, “Nếu như anh muốn thử, sau khi kết thúc chuyện này tôi có thể giúp anh liên lạc với thầy của tôi, ông ấy rất có uy tín nghiên cứu về lĩnh vực này trong nước.”

“Không.” Bạch Ngọc Đường nhú mày, lập tức cự tuyệt.

Triển Chiêu nghi ngờ nhăn trán, lại không hỏi tới nguyên nhân vì sao Bạch Ngọc Đường cự tuyệt. Giữa hai người lọt vào trầm mặc lúng túng, một chốc sau, Bạch Ngọc Đường đột nhiên mở miệng, “Ý tôi là, tôi không biết thầy của cậu, tôi.....”

Bạch Ngọc Đường muốn nói lại thôi, Triển Chiêu nhìn chăm chăm biểu lộ trên mặt anh, lập tức hiểu. Một người có bệnh đối với thôi miên trị liệu sẽ hăng hái muốn thử, nhưng tới bước cuối cùng lại đánh lui chỉ có một lý do, không đủ tín nhiệm. Không phải là không tín nhiệm trị liệu bản thân, mà là không tín nhiệm người thôi miên hẳn. Triển Chiêu thả lỏng chân mày, ngoắc khéo miệng cười, “Anh không biết thầy ấy, nhưng anh biết tôi. mặc dù tôi không có uy tín lắm nhưng mà.....”

“Tôi sẵn sàng thử trị liệu cậu nói, cậu nếu rảnh thì gọi điện thoại cho tôi!!” Bạch Ngọc Đường mặt ửng đỏ, không nhìn Triển Chiêu nữa mà nghiêm túc cúi đầu suy nghĩ về tranh vẽ của mình.

Triển Chiêu cũng không lật tẩy hành vi cố tình che giấu của Bạch Ngọc Đường, cậu khẽ mỉm cười, nói, “Tình huống của anh tôi tương đối phức tạp, nhưng sau khi trải qua trị liệu, cũng đã không bộc phát suốt hai năm.

Cho nên tôi mới phải liên lạc với thầy, để ông ấy ra làm chứng, nếu không sợ rằng sẽ rất phiền toái.”

“Đúng đó, dù gì cũng là tấn công cảnh sát.” Sắc mặt Bạch Ngọc Đường cũng trở nên nghiêm trọng, phát hiện Triển Chiêu cũng làm bộ mặt lo âu, liền mở miệng khuyên nhủ, “Bất quá cậu không cần lo lắng, có anh tôi ra mặt, chuyện sẽ không tới mức phiền phức vậy đâu.”

“Anh của anh...” Triển Chiêu hơi chần chừ, muốn hỏi rồi lại thôi.

“Cậu hỏi tôi tôi cũng không biết.” Bạch Ngọc Đường nhún vai một cái, “Ổng thế nhưng tới bây giờ cũng không đề cập với tôi về chuyện của người gọi Triển Huy, anh cậu thì sao? Có nhắc tới ổng chưa?”

“Không có.” Triển Chiêu lắc đầu. “Đến tận bây giờ anh ấy cũng không đề cập tới chuyện trong quân đội.”

“Cái này thì đúng, tổ chức của bọn họ rất bí mật, người biết vốn không nhiều lắm.” Bạch Ngọc Đường cau mày, đem tình huống vừa rồi mới hỏi được từ Triển Huy nói cho Triển Chiêu biết.

Nghe xong, Triển Chiêu như có điều suy tư, hồi lâu không nói. Bạch Ngọc Đường có thể tưởng tượng ra tình trạng hiện giờ của Triển Chiêu, nói thật sau khi trò chuyện xong với Triển Huy, Trong lòng của anh cũng một mực lượn quanh một ý nghĩ, mà anh lại không tàn nhẫn nói ra trước mặt Triển Chiêu. Cựu thành viên của đội Lam sư 6 liên tục bị mưu sát, người có đủ năng lực, đủ thủ đoạn giết chết người của bọn họ vốn cũng không nhiều. Mà Triển Huy vừa vặn lại là một người như vậy, hơn nữa theo lời Triển Chiêu nói, cảnh tượng trong cơn ác mộng của Triển Huy cùng hiện trường phạm tội lại rất giống nhau, chuyện này nói rõ lên cái gì? Ngoài ra còn một bằng chứng vô cùng quan trọng, chính là nguyên nhân làm cảnh sát đem Triển Huy liệt vào danh sách nghi phạm trọng yếu, Bạch Ngọc Đường không hỏi, nhưng theo hiểu biết sâu sắc của anh với Hàn Chương, nếu Triển

Huy có biện pháp chứng minh mình vô tội, Hàn Chương cũng sẽ không đem anh ấy giam lại. Đủ loại suy đoán lẫn dấu hiệu gây bất lợi cho Triển Huy, nếu cứ tiếp tục tiến hành theo cách nghĩ này, sớm hay muộn gì cũng lấy được bằng chứng. Dĩ nhiên, nếu như Triển Huy thật sự đã làm kìa. Nhưng có thật do anh ta làm không?

Bạch Ngọc Đường nhú chân mày, ánh mắt lại đặt lên ánh mắt đối diện của Triển Chiêu, cả hai đều không nói, tâm lại giấu.

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu lắc đầu. “Chuyện này cậu nhất định phải tránh.”

“Nếu tôi nói không thì sao? Anh bắt tôi lại chắc?” Triển Chiêu giọng có chút nóng nảy.

“Đương nhiên không rồi, chỗ này không phải địa bàn của tôi.” Bạch Ngọc Đường thờ ơ nhún vai, sau đó như suy tư, “Hơn nữa, từ việc anh tôi xuất hiện nhanh như vậy đã thấy, rất sớm chỗ này cũng không phải nơi bọn Hàn nhị ca có thể định đoạt.”

Triển Chiêu sửng sốt, Bạch Ngọc Đường tự nhiên trở nên hết sức nghiêm túc, “Nếu tôi đoán không sai, chuyện lần này, kiểu gì quân đội cũng sẽ nhúng tay vào.”

“Quân đội——”

“Đúng vậy, quân đội.” Bạch Ngọc Đường lông mày khẽ nhếch, “Tin xấu là bọn vũ phu thuộc quân đội bình thường đã rất không nói đạo lý. Mà tin tốt.....”

Bạch Ngọc Đường câu khéo miệng cười “Tin tốt là có anh hai tôi ở đây, mà đem ông đặt chung một chỗ với mấy người kia còn – không nói đạo lý hơn rất nhiều.”

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 32: Vụ Án 3 – Đại Tổng Chi Thuần (6)

Bây giờ có phải Bạch Cẩm Đường so với người khác không nói đạo lý hay không Triển Chiêu tạm thời vẫn chưa biết được, nhưng có chút chuyện Bạch Ngọc Đường nói đúng, quân đội chắc chắn sẽ tham gia vào chuyện này. Dĩ nhiên, bọn họ không phải vì một tiểu nhân vật như Triển Huy, càng không phải vì ba người bị hại là lính đặc chủng mà tới, nguyên nhân chính khiến bọn họ tham gia là vì Bạch Cẩm Đường. Nhắc tới hoàn cảnh xung quanh của chuyện này lại thấy phức tạp, nếu lấy thân phận người nhà nghi phạm của Triển Chiêu, cậu ấy không thể ở trong thời gian ngắn nhất thấu hiểu rõ ràng mọi tình huống. Nhưng may thay, chúng ta có Bạch Cẩm Đường.

Triển Chiêu một lần nữa thấy Bạch Cẩm Đường là ở sau giờ cơm trưa, trong phòng nghỉ lớn nhất, tốt nhất đồn cảnh sát thành phố S, cửa chính khóa chặt, trước cửa có 4 người lính nghiêm túc đứng, chặn tất cả cảnh sát ở bên ngoài, cũng chẳng quan tâm xem người ở đồn cảnh sát này có hứng đến trêu chọc một đại nhân vật không dễ chọc hay không. Triển Huy đã ngủ, trước khi bị Bạch đại ca xách đi, Triển Chiêu nhờ Bạch Ngọc Đường ở lại canh chừng Triển Huy. Tận đến lúc này, hai người đơn độc ở chung một chỗ, Triển Chiêu mới có cơ hội tỉ mỉ quan sát cái vị đại nhân vật hơi đa tính cách – Bạch Cẩm Đường này.

Ngoại hình của Bạch Cẩm Đường cùng Bạch Ngọc Đường cũng không giống nhau, hẳn cũng không có ngũ quan tinh xảo như Bạch Ngọc Đường, dĩ nhiên, ngoại hình Bạch Cẩm Đường cũng là cực kỳ anh tuấn, chỉ là phác họa thêm chút cường tráng, vóc người thêm chút khôi ngô, khi không cười

thì cả khuôn mặt lạnh lùng nghiêm túc, rất có một ít khí khái quân nhân. So với Triển Huy, Bạch Cẩm Đường hiển nhiên giống lính đặc chủng hơn, lại càng giống một quân nhân đã trải qua vô số huấn luyện tàn khốc. Bất quá, so với Triển Huy, Bạch Cẩm Đường may mắn hơn nhiều. Triển Chiêu nhìn ra được, Bạch Cẩm Đường khẳng định trải qua vô số khảo nghiệm sinh tử, thể nhưng lại không bị chấn thương tâm lý quá lớn. Đây có lẽ do hắn có ý chí kiên cường, mà khả năng lớn hơn, là hắn so với nhiều người rất may mắn. Từ đầu đã may mắn hơn Triển Huy. Hai người là đồng đội cùng kỳ, một người thì chức vị cao sang, tinh thần hăng hái, mà một người khác lại bị đau bệnh hành hạ nhiều năm, hôm nay sơ ý một chút còn có thể vùi thân sau song sắt. Hoàn cảnh sống chênh lệch như vậy, thật là một lời khó nói hết.

Rời khỏi Triển Huy, Bạch Cẩm Đường giống như trở thành một người khác, không vội không nóng nảy, trong ánh mắt không có chút gì gọi là sốt ruột, bình tĩnh mặc cho Triển Chiêu quan sát hắn, chờ đến khi cậu nhìn đủ rồi, mới hơi ngoắc khóe miệng cười nói, “Dáng dấp của cậu rất giống Triển Huy, nhìn cậu như đang thấy Triển Huy mười năm trước vậy.”

Lời của Bạch Cẩm Đường làm Triển Chiêu hơi ngơ ngác, “Bạch —”

“Em cứ gọi anh là đại ca giống Ngọc Đường là được.”

Triển Chiêu không được tự nhiên nhú mày một cái, não cũng vất luôn đồng danh hiệu dài dằng dặc kia của Bạch Cẩm Đường, cảm thấy cũng không cần quanh co, nên mới gật đầu, “Bạch đại ca, thật ra em rất muốn biết năm đó ở quân đội, anh em đã xảy ra chuyện gì, chờ chuyện này xong rồi em muốn cùng anh trò chuyện một chút, được không?”

Hơi mím môi, khuôn mặt Bạch Cẩm Đường bày ra một vẻ u buồn nhàn nhạt, hắn gật đầu một cái, “Dĩ nhiên là được, thật ra anh phải sớm đến xem cậu ta một chút, nếu anh tới sớm hơn một chút, cũng sẽ không ——”

“Bệnh của anh ấy cần phải sống thật yên tĩnh mới có thể trị khỏi, anh không đến thăm cũng vì muốn tốt cho anh ấy.” Triển Chiêu nhìn chăm chú vào mắt Bạch Cầm Đường trên mặt không biểu lộ, “Nói thật từ lúc em nhận được điện thoại đã bắt đầu nghi ngờ, nhưng lại không ai nói cho tụi em biết. Bạch đại ca, em muốn biết rốt cuộc cảnh sát đã nắm được chứng cứ gì, sao lại xem anh của em làm thành nghi phạm?”

Bạch Cầm Đường lại nhăn mày, xem xét Triển Chiêu lại mấy lần, giống như lần đầu tiên thấy một đứa nhóc con làm thành người lớn, không phải chỉ là em trai đồng đội mình.

“Anh cũng không chịu nói thì em chỉ có cách tự mình điều tra. Em biết với thân phận lúc này của mình bây giờ cũng không có tư cách lấy được những tin tức như vậy, nhưng mà người đó là anh của em, em sẽ không dễ dàng bỏ cuộc đâu.” Giọng của Triển Chiêu rất bình tĩnh, nhưng Bạch Cầm Đường cũng không hề nghi ngờ sự kiên định trong giọng nói của cậu, hẳn đột nhiên phát hiện mình rất thích đứa bé này, cậu nhóc thật sự rất giống Triển Huy, thậm chí so với Triển Huy năm đó còn trưởng thành hơn mấy phần.

“Em đang ám chỉ đến việc “lách luật” đi?” Bạch Cầm Đường mỉm cười chê bai, biểu tình có hơi giễu cợt, “Anh không phải cảnh sát, đối với anh mà nói em chẳng qua chỉ là em trai Triển Huy, còn anh cũng không xem Triển Huy là nghi phạm.”

Ánh mắt Triển Chiêu lóe lên một tia vui mừng, cũng rất nhanh bị che giấu. Bạch Cầm Đường nhìn lướt qua tay phải của Triển Chiêu, ngón út hơi run chứng tỏ lòng cậu nhóc đang kích động, Bạch Cầm Đường không khỏi mỉm cười, rốt cuộc vẫn còn con nít.

“Nói thật cái bọn cảnh sát này cũng chỉ là bắt nạt kẻ yếu, lý do bắt Triển Huy của bọn họ rất tức cười, em yên tâm, có anh ở đây, trong chiều hôm nay Triển Huy lập tức có thể về nhà.”

“Thật không?” Triển Chiêu trong lòng run rẩy, mắt cũng mở to.

“Dĩ nhiên là thật.” Bạch Cầm Đường khẽ mỉm cười, “Họ bắt Triển Huy, vì ba người đã chết là đồng đội cùng giải ngũ một lượt với cậu ấy, hơn nữa lại đúng lúc ba người đó giống như Triển Huy, cũng ở tại thành phố S.”

“Nhưng ai cũng không thể chỉ vì điểm này, không chút suy đoán chứng cứ đã bắt người, nhất định còn lý do khác.” Triển Chiêu đã bình tĩnh lại, suy nghĩ một chút lời của Bạch Cầm Đường, lại hỏi.

Bạch Cầm Đường gật đầu tán thành, “Đương nhiên, bọn họ còn bảo Triển Huy không chứng minh được sự tồn tại của mình. Ngay thời điểm gần lúc người thứ ba bị hại, cậu ấy lại đúng lúc không có nhà, cũng không giải thích rõ ràng được mình đã đi đâu, cho nên bị đem thành nghi phạm. Muốn anh nói, bọn họ đích thị là bắt nạt kẻ yếu, đâu ra quy định cứ là án giết người ở thành phố S thì phải là do dân ở thành phố S gây nên vậy, còn nếu căn cứ vào lý do điều tra để họ bắt Triển Huy thì anh ——” Bạch Cầm Đường chỉ chỉ mình, cười lạnh “Bạch Cầm Đường anh đây cũng có thể trở thành nghi phạm.”

Triển Chiêu hơi sững sờ, cau mày nhìn Bạch Cầm Đường, “Sao anh lại nói như vậy?”

“Bởi vì anh theo chân họ cũng cùng một lượt, chỉ là anh không có giải ngũ, mà một mực ở lại trong quân đội thôi.” Bạch Cầm Đường khẽ mỉm cười.

Triển Chiêu như có chuyện suy nghĩ gật đầu một cái, mắt đột nhiên sáng lên, một lần nữa chăm chú nhìn thẳng mặt Bạch Cầm Đường, “Nói như vậy Bạch đại ca lần này tới thành phố S để làm gì? Là đặc biệt tới tham gia điều tra, hay còn có nguyên nhân khác?”

“Cả hai bên đều có.” Bạch Cầm Đường mỉm cười, “Vụ án lần này quân đội rất coi trọng, phải anh tới hỗ trợ cung cấp chứng cứ, giám sát quá trình

phá án. Dĩ nhiên, nếu không phải vì—“, đang nói dở, Bạch Cầm Đường đột nhiên không nói nữa, đứng lên, vỗ vai Triển Chiêu, “Đi thôi, về xem anh em một chút, nếu không có vấn đề gì anh sẽ đưa mấy đứa về nhà.”

Triển Chiêu không biết Bạch Cầm Đường đàm phán với cảnh sát thế nào, mà tận đến lúc hăn cùng Triển Huy rời khỏi bệnh viện cũng không gặp lại được Hàn Chương, cậu chẳng qua cảm thấy ánh mắt của những người cảnh sát nhìn mình có chút không thiện ý. Nhưng Triển Chiêu cũng không để ý những ánh mắt, cậu chỉ để ý đến bệnh tình của anh trai, cậu biết, cho dù là phòng bệnh có thiết bị cải thiện đi nữa, đối với Triển Huy mà nói, không có trong nhà lại càng thêm tiện lợi.

Nhà của Triển Huy là một căn nhà hai tầng xây ở mặt tiền, lầu dưới là tiệm sách nhỏ, phòng bếp cùng phòng vệ sinh đều ở lầu dưới, lầu trên có hai gian phòng nhỏ, một gian là phòng ngủ của Triển Huy, gian khác có một cái giường, ngoài ra còn có vài món linh tinh được sắp xếp ngăn nắp, để dành cho những lúc Triển Chiêu đến thăm Triển Huy ở lại. Giá phòng khu này ở thành phố S được xem là cao, tuy nhà không lớn nhưng giá tiền cũng không rẻ. Bây giờ người ta lại chỉ chú tâm vào mua hàng trực tuyến, mở tiệm sách căn bản cũng không kiếm được tiền nhiều, thông thường những tiệm mở trên một năm, thu nhập cũng chỉ có thể kiếm vừa đủ. Nhưng Triển Huy hiển nhiên cũng không ngại thu nhập thấp, sau khi anh về tới nhà, tâm tình cả người rõ ràng thả lỏng rất nhiều, trên mặt cũng có lại nụ cười. Tất cả mọi người đều bảo anh đi nghỉ ngơi, anh lại cố ý đem kiện hàng do công ty chuyển phát nhanh mang về, mở ra, sắp xếp. Bởi vậy, Bạch Cầm Đường cũng hai culi nhỏ cũng bị bắt lao động khổ sai, cũng may cửa hàng của Triển Huy khá nhỏ, hàng nhập vô cũng không nhiều, nếu không chẳng biết phải bận rộn tới khi nào mới có thể đem được Triển Huy lên lầu đi nghỉ.

Sau khi toàn bộ đã được xử lý xong, Triển Huy bị ép lên lầu ngủ, ba người còn lại thì chui hết vào phòng Triển Chiêu lén lén lút lút bắt đầu phân tích vụ án. Đến bây giờ, Bạch Cầm Đường mới đem tất cả tình huống hăn

biết nói rõ đầu đuôi cho Triển Chiêu với Bạch Ngọc Đường nghe. Thì ra, thời gian ba người thiệt mạng trong vụ án lần này đều xảy ra rất gần nhau, tất cả đều phát sinh trong vòng một tháng qua. Tại thời điểm xuất hiện người bị hại thứ nhất, cảnh sát chỉ xem đây là vụ giết người bình thường mà xử lý, không quá xem trọng. Rồi khi vụ án thứ hai xảy ra, mặc dù hiện trường phạm tội cũng rất giống vụ án thứ nhất, cảnh sát cũng không xem đây là do liên hoàn sát thủ gây ra mà suy đoán. Mãi đến khi vụ án gần đây nhất phát sinh, cảnh sát của thành phố S mới bắt đầu chú ý, Sau khi điều tra cùng phân tích hai vụ án trước, liền nhanh chóng đi tìm những người có bối cảnh tương tự nạn nhân, cuối cùng lại cố định lên người Triển Huy.

Quá trình Bạch Cẩm Đường kể lại xác thực là quy trình phá án thông thường của cảnh sát, Bạch Ngọc Đường cảm thấy toàn bộ quá trình đều không có vấn đề, nhưng cũng không phải cứ làm theo trình tự chính xác là có thể giải quyết, anh luôn cảm thấy trong chuyện này có một số việc cảnh sát không chịu cân nhắc.

“Anh hai, sao em cứ cảm thấy bọn Hàn nhị ca đã bỏ sót một vấn đề vô cùng trọng yếu nhỉ?”

“Hả?” Triển Chiêu cùng Bạch Cẩm Đường đồng thời nhìn về phía Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường hơi cau mày, hướng về phía anh trai mình, “Hình chụp hiện trường em đã xem qua, mặc dù chỉ có một tờ, thời gian cũng rất ngắn, nhưng em không thấy được bất kỳ chứng cứ nào có thể suy ra được đây là do người quen biết ra tay. Được, bây giờ chúng ta đặt giả thiết, vụ án này do người quen biết gây ra, hơn nữa còn do chính đồng đội của họ ra tay. Thì đồng đội của họ cũng không chỉ có một Triển đại ca, làm sao bọn họ lại tìm ra Triển đại ca trước nhất? Anh hai, lúc đầu trong đội Lam Sư của các anh, quan hệ giữa Triển đại ca cùng mấy người đó là thế nào, sao anh ấy lại trở thành nghi phạm đầu tiên chứ?”

Lúc Bạch Ngọc Đường nói chuyện, khuôn mặt Triển Chiêu càng lúc càng nghiêm trọng hơn, cậu chăm chú nhìn mặt Bạch Cầm Đường, cố gắng phát hiện một chút dấu vết từ trên mặt của hắn. Cậu có dự cảm, Bạch Ngọc Đường trong lúc vô tình đã hỏi tới một vấn đề cực kỳ trọng yếu, mà đáp án của vấn đề này lại có thể làm sáng tỏ rất nhiều bí ẩn. Những chuyện lẩn khuất ở đáy lòng Triển Chiêu là bí ẩn không biết bao năm, liên quan tới Triển Huy, liên quan đến nguyên nhân năm đó khiến Triển Huy ngã bệnh ngoài ý muốn. Bạch Cầm Đường đến tột cùng biết được bao nhiêu, mà sự kiện đó, cùng vụ án hôm nay có bao nhiêu quan hệ?

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 33: Vụ Án 3 – Đại Tổng Chi Thuần (7)

Bạch Cẩm Đường cũng không trả lời câu Bạch Ngọc Đường hỏi, bản thân hẳn có lẽ cũng chẳng xem vấn đề nguyên tắc là cái gì, hẳn có thể đem chi tiết của án này nói cho em trai của Triển Huy, là vì hẳn vốn không phải cảnh sát. Nhưng hẳn lại là quân nhân, hẳn có thể không tuân thủ theo nguyên tắc của cảnh sát, nhưng không thể không tuân theo quy tắc bảo hộ bí mật của quân đội. Chuyện Triển Huy năm đó là cơ mật cao cấp, nên hẳn không cách nào tiết lộ với Triển Chiêu, càng không thể nói với Bạch Ngọc Đường.

Thấy nụ cười áy náy trên mặt Bạch Cẩm Đường, Triển Chiêu thất vọng gật đầu một cái, cậu đã sớm biết kết quả rồi. Cứ vậy, cuối cùng lại rơi vào bế tắc, không biết chuyện xảy ra khi đó, không biết gút mắc trong lòng Triển Huy nằm ở đâu, đường này xem như bị chặn chết.

Sự cự tuyệt của Bạch Cẩm Đường làm không khí trong phòng trở nên lúng túng, Triển Chiêu không nói lời nào, cúi đầu trầm tư chuyện gì đó. Bạch Cẩm Đường cũng không nói, mà cứ nhìn chăm chăm vô vách tường như đang suy nghĩ, phảng phất chút hy vọng có thể nhìn xuyên qua vách tường thật mỏng để xem Triển Huy ở bên cạnh ngủ có an ổn hay không. Bạch Ngọc Đường là người duy nhất muốn mở miệng nói chuyện, anh muốn điều chỉnh lại không khí lúng túng này, nhưng lại nhận ra mình không tìm được chủ đề thích hợp.

Ngay lúc đó, tiếng điện thoại di động đột nhiên vang lên, ba người cùng lúc giật mình, cho đến khi Bạch Cẩm Đường nhận cuộc gọi.

Bạch Cẩm Đường vừa nhận điện, sắc mặt lập tức nghiêm trọng, cùng người bên kia đường dây trao đổi rất lâu mới đóng máy. Hắn trầm ngâm chốc lát, ngẩng đầu lên nhìn Triển Chiêu, biểu tình phức tạp.

“Triển Chiêu, anh có một tin xấu cùng một tin tốt.”

Triển Chiêu ngơ ngác, cậu không hiểu ý của Bạch Cẩm Đường, chẳng lẽ vị đại ca này đang nói đùa sao? Nhưng nói thật một chút cũng không cười nổi.

Bạch Cẩm Đường đương nhiên không nói đùa, hắn đứng dậy, bước nhanh tới cửa, quay sang hướng cửa phòng bên nhìn một cái, quay đầu lại nói với Triển Chiêu, “Tin tốt là nghi ngờ của Triển Huy đã được rửa sạch.”

Triển Chiêu hơi ngẩn ra, khuôn mặt thoáng qua nét vui mừng, sau cùng lại trở nên nghiêm trọng. Gần như cùng lúc với Triển Chiêu, nét mặt Bạch Ngọc Đường cũng đổi liên tục, hiềm nghi của Triển Huy làm sao có thể dễ dàng được rửa sạch như thế? Nếu tin tốt của Bạch Cẩm Đường là sự thật, thì tin xấu nhất định sẽ là....

“Có người vừa bị hại.” Triển Chiêu cũng không sử dụng thể nghi vấn.

Bạch Cẩm Đường vội vàng giơ ngón tay lên đặt ở khóe miệng, hướng phòng Triển Huy nháy mắt. Triển Chiêu hiểu ý, gật đầu, cũng lo lo liếc qua cửa phòng một cái.

“Như vậy, bây giờ —” Bạch Ngọc Đường giơ 4 ngón tay, thấp giọng nói...

Bạch Cẩm Đường gật đầu, “Lần này cũng không phải ở thành phố S, mà ở thành phố D.”

“Thành phố D, nói cách khác—” Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, móc điện thoại ra từ trong túi, “Em nghĩ, chuyện này bây giờ là của tụi em.”

“Các chú?” Bạch Cẩm Đường nhú mi.

Triển Chiêu khẽ mỉm cười, “Ý anh ấy là tổ trọng án đó.”

Thành phố D, Đại Đông

Người chết lần này gọi Triệu Cường, ba mươi bảy tuổi, trước mắt xác định thân phận là quản lý khách hàng của công ty xây dựng, vợ cũng làm việc cùng công ty nhưng khác ngành, hai người còn có một cặp con gái sinh đôi gần hai tuổi. Đương nhiên, lý do đem vụ án phát sinh ở thành phố D này gộp chung với ba vụ mưu sát ở thành phố S không phải vì những đặc điểm trên, mà bởi vì thân phận của Triệu Cường này — là lính đặc chủng, còn là cựu thành viên Lam Sư, đồng đội cùng kỳ với Triển Huy. Lần này, Triển Huy đã chứng minh được sự hiện diện của mình, không ai có thể hoài nghi anh nữa.

Tổ trọng án chính thức tiếp nhận vụ án này, cùng Bạch Cẩm Đường thay mặt quân đội hợp tác phá án, mà nếu Bao Chứng đã làm chủ, Triển Chiêu tự nhiên có thể tham gia. Triển Chiêu tham gia phá án, trước hết đã lập tức muốn Bạch Cẩm Đường tiết lộ thông tin bí mật liên quan tới anh trai của cậu, còn Bạch Ngọc Đường lại lập tức chạy đến hiện trường nơi Triệu Cường bị sát hại.

Địa điểm Triệu Cường bị giết cùng ba người trước không giống nhau, ba lính đặc chủng trước đều chết tại nhà riêng, mà nơi Triệu Cường chết lại ở chỗ công trường xây dựng nơi công ty hắn đang chịu trách nhiệm. Thời gian tử vong là đêm khuya, nguyên nhân tử vong đều giống với ba vụ án trước, chết do đạn bắn, toàn trúng nơi yếu hại. Qua kiểm tra của khoa vũ khí, hung khí giết người là súng săn tự chế, nhưng tay nghề chế tạo lại vô cùng chuyên nghiệp, có nghi ngờ hung thủ có nhiều kinh nghiệm trong việc chế tạo cùng sử dụng vũ khí.

“Cái này cũng là một trong những chuyên môn lính đặc chủng cần đào tạo sao?” Bạch Ngọc Đường nhún mày liếc ông anh nhà mình.

Bạch Cẩm Đường nhún vai, “Chuyện này nọ của tụi anh người thường không thể nào hiểu được.”

Cái rắm! Bạch Ngọc Đường ở đáy lòng khinh bỉ nhìn cái tên tự cao tự đại kia, ngồi xuống cẩn thận quan sát toàn bộ hiện trường.

“Người chết bị một thương trí mạng ngay ngực, một phát đoạt mạng, xuất huyết rất ít, chứng tỏ—” Bạch Ngọc Đường cau mày, ngồi sát lại chỗ ngực của người chết, nhẹ nhàng vén cổ áo của hắn lên, cẩn thận quan sát xung quanh vết thương một hồi, lại cởi những nút áo còn lại ra, trên làn da trắng bệnh hiện rõ những vết bầm tím.

Bạch Ngọc Đường nhìn qua gật đầu, “Quả nhiên. Người chết khi còn sống từng bị trói lại, sở dĩ mất máu không nhiều là vì cơ thể bị trói chặt không cách nào gãy giụa.”

“Cái này không giống với ba vụ án trước.” Bạch Cẩm Đường cau mày nhắc nhở.

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Ba vụ án trước, trừ người thứ nhất mất máu quá nhiều, hai người còn lại đều giống hệt lần này, có điều trên người họ cũng không có dấu vết bị trói. Lần đầu gây án, hung thủ còn hơi thiếu kinh nghiệm, hai lần sau hắn hiển nhiên đã chuẩn bị kỹ càng, nếu em đoán không sai, cảnh sát ở thành phố S nhất định bỏ sót chuyện gì đó, em đề nghị trước một bước nghiệm thi đi.”

“Được, chuyện này giao cho Bàn Thống qua đàm đạo với bọn họ.” Bạch Cẩm Đường gật đầu, “Chú xem xét kỹ thêm lần nữa.”

“Không thành vấn đề, chỗ này cứ giao cho em, anh về coi chừng Triển Chiêu, cậu ta ở đó vẫn cần anh hơn.”

Bạch Cẩm Đường khẽ cau mày, chăm chú nhìn Bạch Ngọc Đường mấy lần, Bạch Ngọc Đường hơi sững sốt, tạm thời dời lực chú ý trên người thi thể đi, nheo mắt hỏi “Cái gì?”

Bạch Cẩm Đường ngoắc miệng cười, “Chú còn nhớ lần cuối cùng chú dùng giọng điệu như vậy nói chuyện với anh là lúc nào không?”

“Cái gì?” Bạch Ngọc Đường cau mày, “Giọng điệu thế nào?”

“Giọng điệu dằn dò.” Nụ cười của Bạch Cẩm Đường có chút ranh mãnh, “Chú hai năm đều không chủ động gọi điện thoại cho anh, Thời điểm anh giúp chú bận rộn cái gì cũng chỉ là thúc đẩy một cái. Vậy mà bây giờ chú lại chủ động nhờ anh chiếu cố bạn của chú, giống hệt chú hai năm về trước ấy, Ngọc Đường, Triển Chiêu đưa nhóc này không giống người khác sao?”

Chân mày Bạch Ngọc Đường nhíu càng lúc càng chặt, anh liếc nhìn ông anh nhà mình một cái, quay đầu nhìn tiếp thi thể, vừa tra vừa lạnh tanh nói “Không có gì khác, cậu ta chẳng qua là bạn bè. Em nhờ anh đi xem cậu ta cũng chỉ vì tài liệu bên đó cần người rõ nội tình như anh giải thích qua, không có ý gì khác. Ngoài ra...” Bạch Ngọc Đường quay đầu trợn mắt nhìn Bạch Cẩm Đường,

“Anh hai, anh nhiều chuyện thật đấy.”

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 34: Vụ Án 3 – Đại Tổng Chi Thuần (8)

Bạch Cầm Đường bị nhìn khinh bỉ, cho nên bẽ mặt vội vàng chạy đến đồn cảnh sát thành phố D. Triển Chiêu đang ở bên kia phòng làm việc nghiên cứu tài liệu, tiến hành tích hợp dữ liệu cả bốn vụ án. Lúc này, tấm bảng trắng trước mặt Triển Chiêu được treo lần lượt hình chụp hiện trường của cả 4 vụ án, mỗi khung cảnh đều tương tự. Tư thế người chết, cách bố trí hiện trường, nơi thi thể bị thương, cùng đôi mắt mở to của nạn nhân.

Những người này trước lúc chết đã nhìn thấy cái gì? Triển Chiêu cau mày, chăm chú quan sát từng tấm hình một, đại não bắt đầu xoay, mỗi lần kiểm tra chi tiết đều để lại ấn tượng sâu sắc cho cậu. Thân phận của nạn nhân, quan hệ giữa nạn nhân và hung thủ, cách hung thủ ra tay, động cơ. Từng chi tiết một được hợp lại thành chuỗi, dần dần trở nên mạch lạc, vậy mà trong đó vẫn còn rất nhiều chi tiết mơ hồ như cũ, làm người ta khốn hoặc.

Bạch Cầm Đường đi tới cửa phòng làm việc, chạm mặt Bàn Thống đang bước đến phía hăn, nhân viên tình báo trẻ làm mặt nghiêm túc, lúc thấy Bạch Cầm Đường còn hơi ngoắc khóe miệng, gật đầu. Bạch Cầm Đường mỉm cười, ánh mắt hướng về dáng lưng Triển Chiêu liếc một cái, nhỏ giọng hỏi, “Cậu nhóc kia vẫn còn bận rộn sao?”

Bàn Thống cũng gật, giọng điệu ôn hòa trả lời, “Ba tiếng rồi cậu ấy vẫn không rời khỏi tấm bảng trắng đó.”

Bạch Cầm Đường khẽ mỉm cười, “Nghiêm túc hệt như anh cậu ấy.”

Bàng Thống ngậy ra, chỉ một lát sau đã nghĩ ra người Bạch Cẩm Đường nói anh trai Triển Chiêu là người nào, cũng khẽ cười, “Tự cậu gọi người đi, tôi bên đó còn buổi họp báo cần mở, đội trưởng đã phân phó cậu đến thì có thể thoải mái nhìn, nhất luật phóng hành (đi đâu cũng được).”

“Đủ ý tứ.” Bạch Cẩm Đường gật đầu một cái, nói lời từ biệt với Bàng Thống, bước đến sau lưng Triển Chiêu.

Cặp mắt Triển Chiêu hơi híp lại, chăm chú nhìn mấy tấm hình kia, rất lâu sau, mới dừng lại phía trên bức ảnh cuối cùng. Ngay lúc này, di động của Triển Chiêu reo lên, nhận điện, đầu bên kia đã truyền đến âm thanh vội vàng của Bạch Ngọc Đường.

“Triển Chiêu, tôi phát hiện một tình huống rất quan trọng!! Trên người nạn nhân thứ tư có dấu vết bị trói bằng dây thừng, kết quả nghiệm thi lần hai ở bên thành phố S cũng vừa gửi tới, tôi đã gửi qua di động cho cậu rồi, tôi xem qua trước, thấy phần đầu bên trong đó nói trong cơ thể người bị hại phát hiện thành phần thuốc mê bất đồng, liều lượng không nhiều, nhưng đủ để khiến thân thể nạn nhân không cách nào cử động trong thời gian ngắn. Triển Chiêu, tôi cảm giác được nhưng không thể nào giải thích rõ ràng. Hung thủ dường như có thể khống chế nạn nhân, nhưng lại khiến họ làm ra tư thế như vậy, sau đó lại dùng súng bắn chết. Tôi cảm thấy đoạn cuối có hơi phiền toái, Nếu tôi muốn giết người chắc chắn sẽ không dùng cách thức phiền phức như vậy. Mặt khác, hình hiện trường cậu cũng nhìn thấy, tôi cứ có cảm giác hung thủ giống như bị rối loạn ám ảnh cưỡng chế, thích đem nạn nhân sắp thành bộ dạng giống nhau.”

Triển Chiêu hơi cong khóe miệng, chỉ nghe tiếng thôi cậu cũng có thể tưởng tượng ra Bạch Ngọc Đường đang ở đầu bên kia làm mặt khinh thường, cắn răng nghiêng lợi.

“Có thu hoạch gì hả?” âm thanh trầm thấp của Bạch Cẩm Đường phá vỡ suy nghĩ của Triển Chiêu.

Triển Chiêu xoay người, thấy người tới là Bạch Cầm Đường, đáy mắt thoáng qua chút hưng phấn, lập tức cúp điện thoại, “Bạch đại ca, anh tới vừa đúng lúc !! Kể cho em nghe chút chuyện về Lam Sư có được không?”

“Lam Sư?” Bạch Cầm Đường hơi sững sờ, nghi ngờ nhíu mày, “Em muốn biết cái gì?”

Triển Chiêu quét mắt qua mấy tấm hình, trả lời, “Liên quan đến chuyện của những người bị hại, hành động họ từng tham gia, quan hệ bình thường của họ với người khác, tính tình, sở thích các loại, tóm lại chỉ cần là chuyện có liên quan đến họ, em đều muốn nghe!!”

Bạch Cầm Đường cũng không trả lời Triển Chiêu ngay, hẩn nhìn những bức hình kia như có chuyện suy tính, sau lại nhìn Triển Chiêu một cái, thấy được vẻ mặt mong ngóng trong đáy mắt cậu. Bạch Cầm Đường nhìn ra, Triển Chiêu yêu cầu chuyện này là có lý do, hơn nữa còn là lý do vô cùng rõ ràng. Trầm tư chốc lát, Bạch Cầm Đường gật đầu.

“Được rồi, để anh xem xem có thể nói những chuyện gì.” Khóe miệng hơi cười, Bạch Cầm Đường lóe lên một ánh mắt giao hoạt. “Triển Chiêu, chúng ta cần một phòng kín, chỉ có hai anh em ta.”

Triển Chiêu sững sốt, Bạch Cầm Đường cười nói, “Em cũng không để anh ở nơi phòng làm việc người đến người đi này, không tuân theo quy tắc bảo hộ bí mật chứ.”

Bạch Cầm Đường lợi dụng chức vụ tự mình tìm cho bản thân cùng Triển Chiêu một nơi không có ai quấy rầy, đóng kỹ cửa, hai người ngồi đối diện nhau. Sau một thoáng im lặng, đôi mắt Bạch Cầm Đường nhìn thẳng mặt Triển Chiêu, thở dài như có chuyện suy nghĩ. Khuôn mặt trẻ trung này khiến hắn nhớ đến Triển Huy, cũng nhớ lại những năm tháng tuổi trẻ của mình.

“Trực thuộc Bộ quốc phòng có ba đội đặc chủng, chia ra từng danh hiệu khác nhau.” Bạch Cẩm Đường mỉm cười, “Lam Sư là danh hiệu của bọn anh, thật ra bọn anh tới tận bây giờ cũng không tự xưng như vậy đâu. Đã nhiều năm như vậy, anh của em vẫn chẳng thay đổi, cậu ta chỉ dùng danh hiệu này hù dọa Ngọc Đường, vì cậu ấy thích Ngọc Đường nên mới đùa thằng nhóc một chút mà thôi.”

“Anh của em, giống với Bạch Ngọc Đường?” Triển Chiêu hơi giật mình.

“Đúng vậy.” Bạch Cẩm Đường thở dài, “Anh đã hai năm chưa gặp mặt Triển Huy, bây giờ gặp cậu ấy mới hiểu được những ngày đó đã làm tổn thương cậu ấy như thế nào. Anh thật....”

Bạch Cẩm Đường không chế tâm tình của mình một chút, hít một hơi thật sâu, giọng nói cũng đổi, “Triển Chiêu, em rất nhạy bén. Thật ra anh cũng cảm thấy nếu như anh không nói, cho em thêm chút thời gian, em cũng sẽ tự mình phát hiện chỗ mấu chốt bên trong vụ án này. Không sai, quân đội đã sớm hoài nghi, thủ pháp gây án lần này thực sự rất giống người mình gây nên, bọn anh cũng nghi rằng hung thủ là lính giải ngũ, hơn nữa còn có khả năng xuất hiện ở nội bộ Lam Sư.”

Biểu hiện của Triển Chiêu không hề thay đổi, chẳng qua ánh mắt hơi tối lại, chăm chú nhìn Bạch Cẩm Đường, hết sức nghiêm túc, “Đây chính là lý do cảnh sát nghi ngờ anh hai em, cũng là vì quân đội tiết lộ cho cảnh sát biết hoài nghi của bọn họ?”

“Ý em muốn nói tại anh nên Triển Huy mới dính vào tai họa bất ngờ này?” Bạch Cẩm Đường cười khổ lắc đầu, “Dĩ nhiên không phải, mặc dù hai năm không gặp mặt, anh cũng không hoài nghi Triển Huy đi mưu sát chiến hữu của mình.”

Triển Chiêu rơi vào im lặng, nhìn về phía Bạch Cẩm Đường ánh mắt có chút nghi ngờ.

Bạch Cầm Đường không để ý đến thái độ Triển Chiêu, hần tiếp tục nói, “Tài liệu bí mật liên quan tới anh hai em, em cũng thấy rồi, không sai, đây chính là lý do cảnh sát hoài nghi cậu ấy. Em có biết, bồi dưỡng một lính đặc chủng cần bỏ ra bao nhiêu tiền bạc với thời gian không? Có thể nói, đội Lam Sư là cả một gia tài, mỗi lính đặc chủng cho dù có giải ngũ, cũng sẽ bị quân đội để ý từng ngày từng giờ. Vì vậy sau khi ba lính đặc chủng bị sát hại, quân đội lập tức liền tham gia điều tra, mà trong quá trình điều tra lại phát hiện ba người đều là thành viên của Lam Sư, hơn nữa còn gia nhập cùng năm, từng thực hiện rất nhiều nhiệm vụ cùng nhau, tự nhiên sẽ sinh ra hoài nghi tương ứng. Còn anh ngay từ đầu cũng không biết chuyện này, chỉ vì vụ án có dính dáng tới Triển Huy, anh có người bạn biết anh luôn để ý đến chuyện của Triển Huy đem chuyện này nói cho anh biết nên anh mới _____”

Nghe đến đó, Triển Chiêu khẽ cau mày, “Quả nhiên.”

Bạch Cầm Đường nheo mắt, chờ Triển Chiêu kết luận.

“Quả nhiên giống hệt phỏng đoán của em.” Triển Chiêu nhìn thẳng vào ánh mắt Bạch Cầm Đường, dùng giọng điệu chắc chắn nhanh chóng nói, “Vương Giang, Triệu Tiểu Quân, Lâm Dực, Triệu Cương, dĩ nhiên, còn có người bị hiềm nghi là anh hai em, bọn họ nhất định có chỗ kết nối, giống như lời anh nói, những người kia lần lượt bị hại, như vậy những người còn lại nếu không phải nạn nhân tiềm năng, nhất định sẽ bị nghi ngờ. Căn cứ theo tài liệu cho thấy, loại liên hoàn sát thủ liên tục sát hại người quen, nhất định trong lòng luôn chịu tâm lý ám thị, chủ ý của họ luôn bất đồng với người khác, cũng không phải chuyện người bình thường có thể hiểu. Nhưng có thể khẳng định một chút rằng trên người nạn nhân nhất định có thứ gì đó khiến hần không thể không ra tay, hần không thể nào không chế chính mình, nhất định phải có được nó, nếu không thì không thể ngừng tay. Em nghĩ, nhất định trong quân đội cũng có người phán đoán giống như em, nên mới cho anh em thành người tình nghi thứ nhất. Vì anh ấy có bệnh tâm

thần, cho nên so với người khác càng giống liên hoàn sát thủ hơn, huống chi anh ấy còn không có chứng cứ cho sự vắng mặt của mình.

“Anh của em không phải hung thủ.” Bạch Cẩm Đường khẳng định nói.

“Vậy có thể là ai?” Triển Chiêu cười hơi lạnh, “Nếu nói không phải là anh em, còn ai có thể khiến những người lính đặc chủng có thần kinh bách chiến tháo bỏ phòng bị, bị khống chế hành động, cuối cùng chỉ có thể trở mặt nhìn đồng đội giơ súng bắn vào ngực, không còn sức chống trả, một phát đoạt mạng, chết không nhắm mắt đây?”

Giọng Triển Chiêu mang một loại thoải mái cùng bình tĩnh, có chút giễu cợt nhàn nhạt khiến người ta cảm thấy không yên, từ lúc biết Triển Chiêu tới nay, Bạch Cẩm Đường lần đầu tiên nhận ra, nhóc con trước mặt này với Triển Huy không giống nhau, thậm chí có thể nói một chút cũng không giống. Mặc dù Triển Chiêu cũng chưa hề trải qua huấn luyện lính đặc chủng, nhưng cậu thủy chung vẫn có thể đánh bại địch thủ, một đòn trí mạng.

Bạch Cẩm Đường hơi khó chịu, hằn tự giễu cong khóe miệng, “Đừng nói em cho anh là hung thủ nha.”

Triển Chiêu vẫn giữ biểu hiện nghiêm túc như cũ, cậu chậm rãi lắc đầu, “Anh không phải, nhưng anh nhất định biết hung thủ. Nếu em đoán không sai, Vương Giang, Triệu Tiểu Quân, Lâm Dực, Triệu Cương, anh của em, hung thủ, đều quen biết nhau, còn có anh nữa Bạch đại ca.” Triển Chiêu đem tài liệu trong tay ném cho Bạch Cẩm Đường, lạnh nhạt nói, “Chuyện liên quan đến anh em năm đó là ngoài ý muốn, anh chỉ đưa đại cho em một phần tài liệu được sao chép lại thôi. Bạch đại ca, nói thật đi, cho em biết tên tất cả những người tham dự vào nhiệm vụ gọi “Lá khiên của Đại Tổng”, nếu em đoán không lầm, người bị hại kế tiếp có thể đang nằm trong danh sách đó, hơn nữa có khả năng cả hung thủ cũng ở trong đó.”

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 35: Vụ Án 3 – Đại Tổng Chi Thuần (9)

Năm năm trước, ở khu rừng rậm thuộc một nước Đông nam Á.

Gió thu chột thổi, cả vùng dâng lên thu hoạch cho cả một năm. Khu vực con người sinh hoạt được bao phủ trong một mảnh rừng rộng lớn, rừng rậm che đi cánh đồng lúa mạch màu vàng kim, đồng thời cũng giấu đi những đóa hoa tội ác xinh đẹp quý dị.

Nhiệm vụ lá khiên của Đại Tổng, có mục tiêu là tiêu diệt tổ chức buôn lậu thuốc phiện đã liên tục quấy rầy khu biên giới Đại Tổng suốt sáu tháng nay, các tổ chức buôn bán ma túy này đã hoành hành ở Đông nam Á suốt nhiều năm, nhân số đông, vũ khí tối tân, thủ đoạn ác độc. Cấp độ hoạt động lần này cũng cao hơn so với những lần trong quá khứ, tổng cộng cử đến 13 thành viên Lam Sư, do đội trưởng tiểu đội thứ ba – Triển Huy dẫn dắt.

“Aw!!” Đây là chỗ quý gì vậy!?” Vương Giang vốn là kẻ to con, đi trong rừng rậm thường bị nhánh cây quật trúng đầu, lần này bị quật đau, không nhịn được lẩm bẩm chửi.

“Cậu biết điều chút đi, chỗ này so với Châu Phi lần đó đã tốt hơn nhiều.” Triệu Cương nhàn nhàn mở miệng chửi, “Lần trước nếu không nhờ đội trưởng cứu cậu, cậu thiếu chút nữa bị đem đi nuôi cá sấu rồi.”

Triển Huy năm năm trước vóc người so với bây giờ mạnh mẽ hơn rất nhiều, vì tính nghiêm túc của nhiệm vụ, giữa hai chân mày nhăn lại luôn tỏ vẻ ngưng trọng, lộ ra khuôn mặt trưởng thành trước tuổi, anh liếc hai người

một cái, thấp giọng quát, “Tất cả im lặng!! A Giang lui về sau, tiểu Quân lên trước mở đường, những người còn lại theo họ, tôi bọc hậu đằng sau!”

“Được nha!” Triệu Tiểu Quân vốc người nhỏ gầy, mở miệng một cái phát ra giọng Sơn Đông, cười hì hì nhìn Triển Huy rồi giống như bay xẹt qua toàn đội, trong nháy mắt liền bỏ rơi tất cả mà lên phía trước.

Triển Huy đưa mắt nhìn cả đội người đi qua, neho mắt lại nhìn rừng rậm âm trầm trước mặt, nhẹ nhàng cau mày.

“Tiểu Huy, nghĩ gì thế?”

Triển Huy hơi sững sờ, toàn đội Lam Sư người gọi anh tiểu Huy chỉ có hai, một là cái tên mặt dày luôn kề cận anh Bạch Cẩm Đường, một người khác chính là anh ta.

“Anh Lưu” khoe miệng hơi cong, trên mặt Triển Huy hiện ra một nụ cười nhạt, nếu như ở đây Bạch Cẩm Đường nhất định sẽ đánh giá thế này — Triển Huy không hợp nghiêm túc, cậu ta phải cười lên mới đẹp mắt.

Lưu Sướng là người lớn tuổi nhất Lam Sư, vì vậy những bọn đội trưởng khác dù lớn hay nhỏ cũng theo Bạch Cẩm Đường gọi anh một tiếng anh Lưu, dĩ nhiên cũng bao gồm cả Triển Huy trong đó. Lưu Sướng mặc dù lớn tuổi nhất, nhưng cũng không cậy mình nhiều tuổi, anh rất rõ phân tấc, cũng không có dã tâm gì, nếu không nhiều năm như thế sẽ không chỉ làm một chiến sĩ bình thường mà đã đi mưu cầu thăng chức. Anh vốn cũng không phải người của tiểu đôi ba, nhưng vì hành động lần này rất nguy hiểm, Bạch Cẩm Đường cố tình lấy cớ kinh nghiệm phong phú đem Lưu Sướng lấp vào. Chuyện này Triển Huy cũng có chút bất mãn, cho rằng đối phương không tin anh, cũng không buồn tranh luận với Bạch Cẩm Đường, nên không thể làm việc gì khác ngoài chuyện lơ đi mà chấp nhận. Mặc dù mất hứng, nhưng Triển Huy đối với Lưu Sướng cũng không sinh ra bất mãn gì,

anh là quân nhân, dĩ nhiên hiểu mệnh lệnh của thượng cấp đối với binh lính có ý vị như thế nào.

Triển Huy nụ cười trên mặt lướt qua rất nhanh, anh cũng không trả lời câu hỏi của Lưu Sướng, mặc dù anh rất muốn cùng Lưu Sướng hàn huyên một chút để hóa giải bớt cảm giác khẩn trương không cách nào khống chế trong lòng, nhưng anh không thể làm như vậy. Bởi lần hành động này, anh là người chỉ huy cao nhất, bây giờ anh không thể để người khác nhìn ra tâm lý của mình. Đúng vậy, từ lúc bắt đầu, Triển Huy đã luôn cảm thấy nhiệm vụ lần này có chút kỳ quái, có cảm giác bất an luôn lớn vồn trong lòng. Theo lý thuyết những nhiệm vụ dọn dẹp buôn lậu này cũng đã trải qua vô số lần, vậy mà không hiểu vì sao, lần này lại cảm thấy không giống. Thế nhưng Triển Huy không thể nói ra không giống ở chỗ nào, nói không ra, giống như trực giác, không có đạo lý, lại làm người khác vô cùng bất an.

Triển Huy không nói, Lưu Sướng cũng không hỏi nhiều, chẳng qua là yên lặng đi cạnh anh, từ từ suy nghĩ cách tiếp cận mục tiêu.

Lính đặc chủng tiếp tục đi với tốc độ thật nhanh, không tới hai mươi phút, bọn họ đã đến gần trung tâm rừng rậm. Tiểu Quân phụ trách dò đường đã trở lại, đem sào huyết của đám buôn ma túy báo cáo rõ ràng. Triển Huy nghe xong báo cáo của Tiểu Quân, quyết định trước cứ ẩn nấp, chờ một tiếng sau khi màn đêm buông xuống. Trời tối rồi thì bắt đầu hành động, đồng loạt tiêu diệt hết đám buôn ma túy này.

Đây là hành động bình thường của Lam Sư, bọn họ mỗi lần hành động đều phải xử lý những kẻ địch cực kỳ tàn ác, không ra tay thì thôi, ra tay rồi thì tuyệt đối không lưu người sống. Họ không phải cảnh sát, không phụ trách bắt người, họ chỉ biết giết. Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đều không đoán sai, mỗi thành viên Lam Sư đều là một cỗ máy giết người, tay nhuốm đầy máu, dĩ nhiên bao gồm cả Triển Huy.

Thời gian một tiếng đồng hồ đối với thành viên Lam Sư là vừa đủ, thậm chí có khi còn dư thừa, họ dùng không tới một tiếng để hoàn thành công tác chuẩn bị, thời gian còn lại chỉ có im lặng chờ. Trong đội hình này Lâm Được là kẻ nhỏ tuổi nhất, là thằng ở Đông Bắc chỉ vừa tới hai mươi, lần đầu tiên được tham gia loại hành động độc lập thế này, cho nên tối qua có thể do quá hưng phấn ngủ không ngon, hiện giờ lại dựa vào lưng Vương Giang to lớn mà ngủ gà ngủ gật. Những thành viên khác thì chia ra lẫn trong đám cây cỏ, duy trì trầm mặc. Triển Huy cùng Lưu Sướng nằm giữa đồng cỏ dại, nhờ cỏ cao che đi thân thể của mình. Một phút đã qua, có lẽ do nhàm chán, Lưu Sướng móc từ trên cổ ra một sợi dây chuyền vàng rất dày, đem mặt dây chuyền đặt vào lòng bàn tay, híp nửa mắt nói nhỏ. Sau khi nói được vài phút, lại lấy từ trong ngực ra một tấm hình, vừa mỉm cười vừa nhìn. Vì khoảng cách rất gần, Triển Huy nhẹ nhàng liếc qua cũng có thể thấy, phía trên có một người phụ nữ cùng một đứa con trai khoảng sáu bảy tuổi, đứa bé kia đáng dấp rất giống Lưu Sướng.

“Con trai anh sao?”

Lưu Sướng mở miệng, thành thật cười cười đáp, “Ừ.”

“Mấy tuổi?”

“Hình chụp từ hai năm trước, khi đó tám tuổi, bây giờ đã mười tuổi.”

Triển Huy khẽ mỉm cười, cầm tấm hình từ tay Lưu Sướng nhìn kỹ mấy lần, “Thằng bé trông rất thông minh, chắc là rất nghịch ngợm nhỉ?”

Trong mắt của Lưu Sướng tỏa ra một thần thái ôn hòa hơn, chăm chú nhìn tấm hình trong tay Triển Huy, ngay cả giọng nói cũng trở nên chậm rãi hơn rất nhiều “Con trai ở tuổi này, mèo chó cũng ghét, thực là thời điểm khó khăn nhất. Ai, tôi đây hàng năm hàng năm đều không ở nhà, khổ cực vợ con.”

Cuộc sống an tĩnh cách xa chém giết đều có thể khơi dậy trái tim yếu mềm của những người cứng rắn nhất, Triển Huy nhìn tấm hình hai mẹ con, trong lòng cũng nhớ đến những lo lắng mình khó khăn nhất mới có thể buông bỏ.

“Chị vừa nhìn là dạng vợ hiền mẹ tốt, giống hệt mẹ của em.” Triển Huy trả hình cho Lưu Sướng, nhẹ nhàng nheo mắt lại, quan sát mục tiêu trước mắt mấy lần.

“Tiểu Huy, tôi tới giờ cũng không nghe cậu nhắc đến chuyện nhà.”

Triển Huy ánh mắt ngưng đọng, khẽ thở dài, “Em không nói với ai là vì trong lòng có chuyện phiền não.”

“Không muốn thì đừng nói, ai mà không có chuyện phiền lòng? Huống chi chúng ta đi chuyến này, trong nhà có ý kiến cũng là chuyện bình thường.” Lưu Sướng làm vẻ mặt dĩ nhiên.

Triển Huy nhú mày, có lẽ do chuyện trong lòng đã giữ lại quá lâu luôn muốn cùng người khác trò chuyện nên anh cũng không do dự, theo lời Lưu Sướng nói ra.

“Anh Lưu, thật ra cha mẹ em vẫn không biết em đang làm việc gì.”

“Nhiệm vụ của chúng ta luôn phải giữ bí mật, cậu vốn không thể nói cho bọn họ biết.”

“Em không nói những nhiệm vụ này, thật ra bọn họ còn không biết em làm lính đặc chủng.” Chân mày Triển Huy nhăn lại, khó nén áy náy trong lòng, “Cha mẹ em đều là nhà khoa học, từ nhỏ đã ôm kỳ vọng rất lớn đối với em, sau đó em thi trường quân đội, hai người đối với chuyện này vẫn rất không vui. Tốt nghiệp xong thì em bảo em muốn nhập ngũ, họ liền làm lơ em mấy năm liên tục, em gọi điện thoại về họ đều không nhận. Chắc, là em để hai người thất vọng.”

Lưu Sướng im lặng nghe Triển Huy bày tỏ, chờ anh nói xong, mới mở miệng khuyên, “Cha mẹ có suy nghĩ của cha mẹ, họ cũng vì quan tâm cậu nên mới như vậy thôi. Người anh em, nếu có thời gian thì đến xem họ một chút, nói với họ lời xin lỗi. Dù sao cũng là cha mẹ, sẽ hiểu cho thôi. Chờ khi cậu đến tuổi của tôi thì biết, có con trai mới nhận ra, cha mẹ dường như chúng ta cũng không dễ dàng gì, còn cha mẹ là hạnh phúc hơn bất cứ chuyện gì rồi.”

Triển Huy cảm kích nhìn Lưu Sướng, gật đầu, “Anh Lưu, lời anh nói em đều hiểu. Thật ra những năm gần đây đã tốt hơn rất nhiều, mặc dù họ vẫn chưa thấu hiểu cho sự lựa chọn ban đầu của em, nhưng cũng đã chịu để em về thăm bọn họ. Chỉ tiếc chúng ta luôn có nhiệm vụ, không có thời gian về. Cũng may em còn em trai ngoan chăm sóc họ, nó so với lúc em còn nhỏ thông minh gấp mấy lần, cũng rất tự nguyện chọn con đường cha mẹ định sẵn để đi, khiến họ rất vui.”

“A? Cậu còn em trai à?”

“Vâng, nó lớn hơn con trai anh sáu tuổi, đang học ban thiếu niên của đại học A, thông minh hơn người thường nhiều lắm. Có điều thông minh quá cũng không phải chuyện hay, thằng bé không tệ, chỉ là không hay nói chuyện.”

“Ừ ừ, trẻ con tuổi này đều như vậy cả, tuổi phản kháng.”

Triển Huy cười, anh cũng không nghĩ Triển Chiêu đến tuổi phản kháng, nhưng những đứa trẻ thông minh như cậu vậy cũng có chút khó hiểu rồi, cho nên lại đổi đề tài, “Anh Lưu, hồi này anh làm gì thế, đọc kinh sao?”

Ánh mắt Lưu Sướng hơi sáng lên, lần nữa lôi dây chuyền vàng ra khỏi cổ, lấy mặt dây chuyền đưa cho Triển Huy xem, “Đây là do vợ tôi ở miếu nhà cầu cho tôi, bảo trợ bình an, vô cùng linh nghiệm, nhiều lần đều nhờ nó mới gặp dữ hóa lành. Cậu cũng biết loại việc của chúng ta là vô cùng nguy

hiểm, nếu không mang nó theo tôi sợ cả ngủ cũng ngủ không được luôn đó.”

Triển Huy nhìn bức tượng phật nhỏ mạ vàng, cũng nhìn chẳng ra là phật gì, chỉ câu khước miệng không nói gì nữa. Vậy mà vừa nhắc tới cái tượng phật linh nghiệm này, Lưu Sướng lại như máy phát thanh, liên thoảng cả một hồi lâu mới chịu im miệng.

Thời gian càng lúc càng sắp hết 1 tiếng, nhiệm vụ bắt đầu ở ngay phút 60, dưới ám hiệu của Triển Huy, tất cả mọi người thừa dịp đêm tối lén vào sơn trại phía trước.

Nhiệm vụ lần này được đặt tên là “Lá khiên của Đại Tổng”, tác dụng của khiên là chống đỡ công kích, nhưng với Lam Sư mà nói, thủ đoạn chống đỡ tốt nhất chính là chủ động xuất quân. Nhóm người bọn họ đối mặt lần này là một tổ chức ma túy khổng lồ, sự tồn tại của chúng tạo sự uy hiếp nghiêm trọng với sự an toàn của nhân dân cùng quân đội ở vùng biên giới Tây Nam tổ quốc. Diệt cỏ tận gốc, trước lúc xuất phát Bạch Cầm Đường đã nhận được mệnh lệnh như vậy từ thượng cấp, vì nhiệm vụ lần này là bí mật lén vào lãnh thổ nước khác hành động, nên không thể lưu lại bất cứ người sống nào, một khi nhóm Triển Huy bị phát hiện, truyền đi tin tức, sẽ dẫn đến tranh chấp quốc tế cực kỳ nghiêm trọng. Dù sao đây cũng là giết người trên lãnh thổ nước khác, cứ xem như bị giết là người xấu thì truyền đi rồi ít nhiều gì cũng sẽ có chỗ hiềm nghi.

Vì phải giữ bí mật tuyệt đối nên không thể sử dụng vũ khí quá cao cấp được. Theo báo cáo, nhân số ở đây tổng cộng có 136 tên, nhóm Triển Huy chọn cách ra tay nguyên thủy nhất, thành viên của mười nhóm nhỏ, mỗi người phụ trách giết 16 tên, đội trưởng chịu trách nhiệm nhiều hơn ba tên. Súng máy loại thường, dao loại thường, bất kể dùng thủ đoạn thế nào, đều phải giải quyết trong vòng 20 phút. Sau đó đốt hiện trường, tạo hiện trường giả như bị Hắc bang trả thù. Thật ra cách làm này thực sự quá dơ bẩn, Triển Huy mỗi lần phải thi hành nhiệm vụ như thế đều cảm thấy thất được, lúc

nói giỡn với Bạch Cầm Đường anh vẫn thường tự giễu, có ý bảo một ngày nào đó, bọn họ nhất định sẽ gặp phải báo ứng. Mà mỗi lần như thế, Bạch Cầm Đường đều chế giễu lập luận của anh.

Hành động lần này rất thuận lợi, không có thành viên nào bị thương đã giải quyết được phần lớn địch thủ, sau 20 phút, từ máy dò sinh mạng, ngoại trừ một phòng ở tầng ba có tín hiệu sinh mạng hơi yếu ra, không còn bất cứ sinh vật nào có khả năng uy hiếp tồn tại. Triển Huy chau mày, nhìn những thi thể nằm ngổn ngang đầy đất trong bóng tối không chần chừ, hạ lệnh cuối, “Triệu Cương, Tiểu Quân, hai người các cậu ở lại mời lửa, những người khác canh chừng. Anh Lưu, a Giang, Lâm Dực theo tôi lên lầu ba.”

Mọi người đáp ứng một tiếng liền theo Triển Huy im lặng không một tiếng động lên lầu.

Cửa gỗ đóng chặt, bên trong truyền tới từng hồi hít thở nặng nề giống như dã thú bị thương, Triển Huy ý bảo hai người nhỏ tuổi canh cửa, tay phải cầm súng, đưa mắt nhìn Lưu Sướng. Người sau hiểu ý, nhắc chân đá một phát đập bay cửa phòng.

Cửa vừa mở, súng của Triển Huy đã nổ, kéo theo nhiều tiếng súng nữa, vì là mục tiêu cuối, nên dả thảo kinh xá cũng không sợ nữa rồi, không tới mười giây, mục tiêu đã bị biến thành cái sàng. Đi kèm tiếng đạn bắn vào da thịt, còn có tiếng kêu thảm thiết của bọn buôn lậu, là tiếng địa phương. Triển Huy nghe không hiểu, người khác nghe cũng không hiểu, nhưng với một kẻ sắp chết thì hẳn có nói gì cũng chẳng còn ý nghĩa, đúng không?

Nhiệm vụ hoàn thành, ở dưới lầu lửa cũng đã tắt, tất cả mọi người thở phào nhẹ nhõm, Vương Giang cùng Lâm Dực sau lưng đã hi hi ha ha cười giỡn nói chuyện, Lưu Sướng vỗ vỗ Triển Huy đang làm bộ mặt nghiêm trọng, “Đi thôi, chờ khi nào về, anh Lưu lên miếu tìm đại sư làm lễ cho đám buôn lậu này, giúp chúng sớm an nghỉ, yên tâm, bọn chúng sẽ không tìm chúng ta đâu.”

Ba người khác cũng xoay người định đi, Triển Huy đột nhiên lại lên tiếng, “Chờ đã.”

Anh không để ý đến sự kinh ngạc của các đội viên, ngược lại nhanh chóng hướng chỗ thi thể mà bước tới. Tử thi trên mặt đất đã không thể nhận diện, hình như là một nam nhân hơn 40 tuổi, đôi mắt tròn tròn, ánh mắt tròn lẩn bi thương cùng tức giận, cả người duỗi thẳng, hai tay mở ra, biểu hiện hẳn hoàn toàn không có ý phòng vệ trước khi chết, lại giống như đang bảo vệ thứ gì.

Hắn đã bảo vệ cái gì? Triển Huy cau mày, giơ tay nhắc thi thể lên, đẩy tới.

“A!! Vẫn còn một?” Nhớ đến âm thanh của Triệu Tiểu Quân, cậu ta còn ở xa, cũng không thấy rõ thứ bị đè ở dưới người trung niên đó, chẳng qua thì loáng thoáng cảm thấy đó là người.

Cậu không thấy rõ, nhưng Triển Huy lại thấy vô cùng rõ ràng.

Cũng là một cỗ thi thể, nhưng lại không giống thi thể người trung niên chắn trước người bị biến thành cái sàng, chẳng qua ngực trúng một phát, một phát đoạt mạng. Thân thể của nó co rúc thành tư thế quái dị, là để bảo vệ mình, mà cũng vì bị kia chặn lại nên không có cách nào mở rộng tay chân. Vóc người nó nhỏ thấp, chân tay cũng mảnh mai, không nhìn kỹ còn tưởng là con gái. Vậy nhưng Triển Huy biết, nó không phải con gái, sở dĩ vóc người nó mảnh mai là vì ——

“Là một đứa con nít!!” Ánh mắt Triển Huy đờ đẫn, lầm bầm nói.

“Con nít!?” Vương Giang kinh ngạc thốt lên, “Trong ổ ma túy sao có thể có con nít được ?!”

Là một cậu nhóc chưa tới mười tuổi, từ lúc nhập ngũ tới nay, Triển Huy đã bốn năm chưa về nhà, trong trí nhớ của anh, Triển Chiêu cũng là đáng về

lúc mười tuổi, vô cùng giống đứa bé này. Mặc dù giết người vô số, nhưng Triển Huy tới nay chưa từng giết hại con nít, sát hại một đứa trẻ không có chút năng lực tự vệ, thứ hành vi này thật sự khiến Triển Huy không cách nào có thể dễ dàng tha thứ !.

Trong ánh mắt đứa bé kia lộ ra sợ hãi cùng đau đớn, giống hệt một lưỡi dao sắc bén chớp mắt đâm xuyên qua trái tim Triển Huy! Anh đảo đầu quay ngược lại, đẩy đồng đội sau lưng ra, lảo lảo chạy khỏi sơn trại. Đứng nơi mặt đất trống trải, anh ngơ ngác nhìn súng trong tay, cho đến khi tất cả mọi người đều tập hợp tới, anh vẫn như cũ, hệt như mất hồn

.....

Thời gian trôi qua năm năm, linh hồn Triển Huy lại như ở nguyên tại nơi bầu trời rực lửa đêm đó.

Triển Huy trong bóng tối mở mắt, nhìn ra hướng cửa, ở đó anh thấy một bóng đen đang từng bước một hướng mình đi tới.

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 36: Vụ Án 3 – Đại Tổng Chi Thuần (10)

“Đây chính là nguyên nhân khiến anh em ngã bệnh?” Nghe Bạch Cầm Đường kể lại, ánh mắt Triển Chiêu cũng có chút ngờ ngẩn.

Thật ra giữa Triển Chiêu với Triển Huy cũng không giống anh em lắm, vì cha mẹ cả hai quá bận rộn, hầu như không có thời gian chiếu cố Triển Chiêu, nên có thể nói, từ nhỏ đến lớn, Triển Huy giống hệt một người cha chăm sóc Triển Chiêu trưởng thành, cho đến lúc anh vì chuyện học mà cãi nhau với cha mẹ rời nhà thì ngưng. Giống như không ai hiểu con bằng cha, nhưng không phải con trai nào cũng hiểu rõ cha mình giống như vậy, Triển Chiêu cũng không hiểu rõ Triển Huy. Cậu không hiểu Triển Huy tại sao phải phản kháng lại sắp đặt của cha mẹ, cố ý làm lính, cũng không hiểu tại sao người hiền lành như Triển Huy lại muốn gia nhập loại tổ chức giết người hợp pháp như Lam Sư vậy.

Nhưng chuyện đã xảy ra, cũng tạo nên hậu quả nghiêm trọng, Triển Chiêu đành bất lực, chuyện duy nhất cậu có thể làm là giúp đỡ Triển Huy mỗi khi tinh thần anh suy nhược. Xét theo thời gian, Triển Huy phát bệnh là hai tháng sau khi nhiệm vụ Lá chắn của Đại tổng kết thúc, khi Triển Chiêu biết tin bệnh của Triển Huy đã tương đối nghiêm trọng. Anh không thể không giải ngũ chữa bệnh, quân đội cho anh một khoản tiền bồi thường, cũng xem như khá lớn, hỗ trợ được một thời gian trị liệu lâu dài. Nhưng tổn thương tinh thần không giống như tổn thương thể xác, muốn trị khỏi cần kiên trì dài lâu, thậm chí có bệnh phải chữa đến hết đời. Trong quá trình cho Triển Huy tiến hành trị liệu, Triển Chiêu phát hiện một tình huống vô cùng khó khăn, chính là cậu không biết Triển Huy vì cái gì mà phát bệnh. Việc

này lại bị quân đội coi là bí mật, không ai có thể trả lời cho cậu biết, mặc dù Triển Chiêu hiểu, đây là giao ước của Triển Huy trước khi gia nhập bộ đội đặc chủng, nhưng vẫn cảm thấy bất mãn với cách làm việc của quân đội.

Hôm nay cậu biết chuyện đã xảy ra, kết hợp với ghi chép quá trình trị liệu năm đó, Triển Chiêu cuối cùng cũng có thể đem tất cả mọi chuyện liên kết thành một vòng tròn giải thích viên mãn. Triển Huy là một thành viên của Lam Sư, trong vòng ba năm, anh đã thi hành rất nhiều nhiệm vụ tương tự. Tuy mỗi lần thực hiện Triển Huy đều hoàn thành tốt, nhưng từ lời nói của anh lại phản ánh chuyện anh bài xích với những hành động giết người thế này. Triển Chiêu chú ý tới lời nói của Bạch Cầm Đường, Triển Huy đã nhiều lần nói rằng bọn họ sau này sẽ gặp báo ứng, từ đây có thể nhìn ra, Triển Huy đến bây giờ vẫn luôn bị áp lực tinh thần cùng đạo đức quấy nhiễu. Xét về mặt đạo đức mà nói, anh cảm thấy bọn người xấu kia đúng là đáng chết, nhưng đến lúc ra tay lại không cách nào lấy cách nói đang giết người xấu để khiến bản thân chấp nhận, vì vậy anh dùng báo ứng để tự ám thị tâm lý cho mình, loại ám thị này có thể hóa giải cảm giác tội lỗi trong tim ở thời gian ngắn, bất quá, sau thời gian dài loại cảm giác tội lỗi này sẽ tích tụ đến một mức nhất định, làm thần kinh con người trở nên vô cùng yếu ớt. Có thể nói, trước nhiệm vụ Lá khiên của Đại Tổng, tâm lý Triển Huy đã ở trong trạng thái rất không tốt rồi.

Đã thế Triển Huy lại tự tay giết chết một đứa bé trong trạng thái đó. Căn cứ theo điều tra sau này, đứa bé này là con trai của một kẻ khác bị giết ở hiện trường, mặc dù ba của nó là kẻ buôn thuốc phiện, nhưng chuyện giết chết đứa bé này vẫn là sai sót. Đây không phải lỗi Triển Huy, vì anh chẳng qua chỉ thi hành mệnh lệnh, trong tình báo cũng không thấy nhắc đến sự tồn tại của nó, không liên quan đến Triển Huy. Mặc dù sai lầm không liên quan tới bản thân Triển Huy, nhưng sai lầm đó lại gây ra hậu quả trực tiếp lên người của Triển Huy.

Bạch Cẩm Đường có nói, không lâu sau nhiệm vụ Lá khiên của Đại Tổng, Triển Huy liền bị mất ngủ.

“Em rất cuộc đã hiểu, tại sao trong thời điểm trị liệu thôi miên ảnh lúc nào cũng nói anh ấy ở trong mơ giết chết em.” Về mặt Triển Chiêu hiện ra một chút đau lòng, “Quan hệ của anh ấy với gia đình trong những năm tại ngũ lúc nào cũng rất căng thẳng, mặc dù bọn em khi đó còn liên lạc, nhưng cơ hội gặp mặt lại ít vô cùng. Em khi đó còn quá nhỏ, những tình trạng phát sinh trên người anh ấy em đều không chú ý. Bây giờ nhớ lại, anh ấy mỗi lần thấy em đều rất vui vẻ, nhưng thời điểm nhìn em, ánh mắt lại tràn đầy lo âu.”

Lời của Triển Chiêu khiến Bạch Cẩm Đường lọt vào suy tư ngẩn ngứ, hẩn nhìn chằm chằm khuôn mặt trẻ trung đang ưu tư của Triển Chiêu tâm cũng dần trầm xuống.

“Ý em muốn nói, khi Triển Huy nhìn thấy thi thể của thằng bé kia, liền sinh ra đồng cảm. Vì trong lòng cứ một mực lo lắng cho em, nên khi giết chết một đứa nhóc có tuổi tác xêm xêm em, liền sinh ra ảo giác, cho rằng người cậu ấy đã giết là em sao?”

Triển Chiêu rất kinh ngạc nhìn Bạch Cẩm Đường một cái, sau khi ghi nhận mới gật đầu, “Cũng có thể nói như vậy. Mặc dù xét theo lý trí, nếu anh em suy nghĩ như mọi người sẽ không nhận lầm em với đứa trẻ đó. Nhưng anh ấy khi đó rất có thể đã sinh ra sự đồng cảm hoặc liên tưởng. Loại suy nghĩ này ẩn sâu trong tiềm thức của anh ấy, vào thời điểm ý thức làm chủ, loại suy nghĩ này sẽ bị giấu đi. Nhưng khi tiến vào giấc mộng, tiềm thức sẽ chiếm ưu thế nào bộ con người, biến thành ác mộng.”

Hai chữ ác mộng làm khuôn mặt Bạch Cẩm Đường hơi biến sắc, nhớ lại đứa em trai phiền phức của mình, tự nhiên gật đầu đồng cảm, “Tính tình Triển Huy quá ôn nhu, đừng nói đến những chuyện dơ bẩn của chúng ta, có làm cảnh sát cũng—”

Bạch Cẩm Đường không có nói tiếp, Triển Chiêu lại đoán ra hẳn rất cuộc muốn nói cái gì. Mặc dù cậu cũng không đồng ý với cách nói của hắn, anh hai trong lòng cậu là người đàn ông hoàn hảo nhất, cứ cho là ảnh tâm địa hiền lành nhưng tuyệt đối không phải người có ý chỉ yếu đuối. Bất quá, số mệnh con người vốn rất khó đoán trước, so với anh trai của Bạch Ngọc Đường, anh trai của mình, vận khí thật sự quá kém.

Nghĩ tới đây, ánh mắt Triển Chiêu nhìn Bạch Cẩm Đường cũng có chút bất thiện.

Bạch Cẩm Đường căn bản không chú ý tới ánh mắt sắc như dao của Triển tiểu đệ, sắc mặt của hắn nghiêm túc, nặng nề thở dài, “Em nói những chuyện này anh cũng không hiểu, nhưng từ lúc xảy ra chuyện của Triển Huy, quân đội cấp cao cũng bắt đầu chú ý đến vấn đề sức khỏe tâm lý của chiến sĩ, Lam sư là nhiều nhất, đặc biệt cho binh lính sau khi thực hiện nhiệm vụ được tiến hành tư vấn tâm lý. Triển Huy cậu ấy — vốn còn cơ hội cao ở lại quân đội, nếu cậu ấy chịu ở lại, tiền đồ chắc chắn sẽ không kém anh. Đáng tiếc——”

Triển Chiêu lắc đầu, “Như vậy cũng tốt, mặc dù ngã bệnh không phải chuyện gì hay, nhưng ít nhất bây giờ anh em có thể làm chuyện anh ấy thực sự thích.”

Nghe được lời của Triển Chiêu, sắc mặt Bạch Cẩm Đường đột nhiên trở nên khó coi, hắn nhíu mày, giọng nói khẽ đổi, “Triển Chiêu, anh của em là quân nhân. Anh biết bản tính cậu ấy vốn hiền lành, nếu anh nói cậu ấy thích giết người, em nhất định không công nhận, dĩ nhiên, anh đây cũng không nhận. Nhưng Triển Chiêu, em có từng nghĩ đến việc, làm một quân nhân, giết người là vấn đề không thể nào trốn tránh. Trời sinh thích giết người đó là vì tâm tình biến thái, Triển Huy không phải, anh cũng không phải, mỗi thành viên của Lam Sư đều không phải. Nhưng bọn anh đều thủy chung chọn cách thi hành từng nhiệm vụ, là vì sao? Anh đây muốn cho dù anh của em cuối cùng phải rời khỏi quân đội, cũng không phủ nhận động cơ ban đầu

thúc đẩy cậu ấy nhập ngũ, cậu ấy là vì bảo vệ quốc gia, vì bảo vệ những người dân tay không tắc sắt tìm đến quân đội. Cậu ấy là quân nhân ưu tú nhất chứ không phải sát thủ. bây giờ cậu ấy là bệnh nhân, không thể suy ra tâm tình của cậu ấy bằng cách thông thường, nhưng anh tin tưởng Triển Huy anh biết có bị ngã bệnh cũng sẽ không đi nghi vấn niềm tin ban đầu của cậu ấy.”

Triển Chiêu hạ mi, cậu biết Bạch Cẩm Đường nói đều là sự thật. Đúng vậy, Triển Huy chưa bao giờ hối hận vì đã từng nhập ngũ, cũng chưa khi nào có nhận xét tiêu cực về Lam Sư cũng như quân đội.

“Vậy, anh nói anh của em không thể nào là hung thủ, vì anh vốn hiểu rõ anh ấy sao?”

“Đúng vậy.” tâm tình Bạch Cẩm Đường có chút chán nản, “Nếu như có thể, anh thà tin rằng tên hung thủ này không hề có quan hệ với Lam Sư, nhưng anh không cách nào dối gạt bản thân. Những người có năng lực giết chết bọn họ có lẽ không thiếu, nhưng có thể khống chế hành động của bọn họ, để cho bọn họ chết thành bộ dáng này, cũng chỉ có thành viên Lam Sư hiểu rõ họ.”

“Nói vậy, Bạch đại ca, anh cho vụ án này cùng nhiệm vụ lá khiên của Đại Tổng có bao nhiêu quan hệ?”

Bạch Cẩm Đường lắc đầu, “Anh không thể nói rõ. Vì Triển Huy bị kích thích, nhiệm vụ lá khiên của Đại Tổng đối với em và anh mà nói là chuyện rất quan trọng, nhưng nói thật, loại nhiệm vụ này hàng năm đều có không dưới mười lần, thành viên của từng tiểu đội cũng không cố định. Em bảo anh nói, anh chỉ có thể nói, hung thủ có thể là đội viên cố định của tiểu đội ba, nhưng anh không phải là cảnh sát, cũng không học qua tâm lý học, phương diện này anh càng không phải chuyên gia.”

Triển Chiêu gật đầu, “Bạch đại ca, nếu vậy nếu như em muốn có tài liệu nội bộ của từng thành viên trong Lam Sư, anh có thể cung cấp cho em không?”

Bạch Cẩm Đường lắc đầu, cười khố nói, “Cơ mật quốc gia, có hiểu ý nghĩa câu này không thế?”

“Em hiểu, vô luận thế nào em cũng rất cảm ơn anh đã nói cho em biết chuyện liên quan tới anh của em, vụ án này cứ giao cho tụi em đi.” Triển Chiêu nhìn chăm chăm vào mắt Bạch Cẩm Đường, trịnh trọng nói, “Em có biện pháp tìm ra hãn, vì anh của em, cũng vì những thành viên Lam Sư khác.”

Bạch Cẩm Đường cũng trịnh trọng gật đầu một cái, hãn bây giờ đã hoàn toàn công nhận em trai của Triển Huy, mặc dù tuổi rất nhỏ, nhưng lại có một loại cảm giác làm người ta hoàn toàn tín nhiệm.

“Em nghĩ tiếp theo cũng chưa có chuyện gì cần anh giúp đỡ, mà Bạch đại ca, em có thể nhờ anh một chuyện không?” Trên mặt Triển Chiêu có chút lo lắng.

“Cứ nói.”

“Anh của em” Triển Chiêu nhú mày, “Trước khi án này được phá, em hi vọng anh có thể phái người đến bảo vệ anh của em.”

Bạch Cẩm Đường hơi sửng sốt, sau đó liền gật đầu, “Em cứ yên tâm, mới vừa rồi ở thành phố S, anh của em không muốn theo chúng ta đến thành phố D, anh liền sắp xếp vài người đến tuần tra quanh khu vực nhà của cậu ấy rồi.”

“Bạch đại ca, anh nhất định phải đáp ứng em, bảo vệ anh ấy thật tốt.” Triển Chiêu không yên tâm nhìn Bạch Cẩm Đường, lo lắng không yên nói,

“Em cuối cùng vẫn có cảm giác không tốt, mục tiêu kế tiếp của hung thủ rất có thể chính là anh của em, hẳn không phải hung thủ bình thường, anh —”

Bạch Cẩm Đường lập tức hiểu ý Triển Chiêu, nhóc này là sợ những người mình lưu lại đều không phải là đối thủ của hắn đi, Không nghĩ lại thì thôi, nghĩ có cần thận một chút thì đúng là có chuyện như vậy. Bạch Cẩm Đường lập tức đứng dậy đi về phía cửa, vừa đi vừa nói, “Anh tự mình đi, em cứ an tâm, anh nhất định bảo vệ Triển Huy thật tốt, mất một sợi tóc anh sẽ bồi thường em gấp 10.”

Bạch Cẩm Đường lúc đến cửa liền chạm mặt Bạch Ngọc Đường, người sau có vẻ vội vã, hai người chỉ tùy tiện gật đầu một cái, Bạch Cẩm Đường xoa đầu em trai mình, liền nhanh chóng biến mất tại cuối hành lang.

Bạch Ngọc Đường đẩy cửa ra, vừa nhanh chóng đi tới bên người Triển Chiêu vừa gấp gáp nói, “Cậu đi đâu vậy, gọi điện thoại cho cậu cậu cũng không nhận, vội chết tôi đây!!”

Triển Chiêu ngơ ngác, cúi đầu nhìn điện thoại di động, quả nhiên có tới mấy cuộc gọi nhờ, “Xin lỗi, không cẩn thận nhấn im lặng.”

“Quên đi quên đi, tôi có chút chuyện, cậu mau nhìn!” Bạch Ngọc Đường mở điện thoại đang cầm trong tay, mở ra mấy tấm hình, đưa tới trước mắt Triển Chiêu, “Nhìn hình, có nhìn ra điểm nào không đúng?”

Triển Chiêu nhìn chăm chăm tấm hình kia, nhướng mày, “Cái này không phải hình hiện trường sao, lúc gọi điện anh cũng đã nói với tôi rồi, bảo tên hung thủ này thích đem nạn nhân sắp thành tư thế giống nhau, sau đó—”

Triển Chiêu vừa nói vừa nhìn đột nhiên khựng lại, đem tay của Bạch Ngọc Đường kéo gần hơn, tỉ mỉ nhìn tấm hình kia một hồi lâu, đột nhiên mắt sáng lên, “Ngọc Đường, đây là hiện trường của người bị hại thứ mấy?”

Bạch Ngọc Đường đắc ý cười, “Tôi nhớ cậu từng nói, lần đầu tiên luôn không giống với những người khác, cho nên mới cần thận tra xét tất cả hình chụp hiện trường của người bị hại thứ nhất – Vương Giang, mỗi một tờ đều quan sát tỉ mỉ, cuối cùng để tôi phát hiện cái này. Rất nhỏ phải không, nhìn bằng mắt thường không thể nào phân biệt, may nhờ máy chụp hình của cục cảnh sát thành phố S có độ phân giải cao.”

Bạch Ngọc Đường đem tay chỉ lên màn hình di động, đem chỗ hình ảnh kia phóng lên, tới lúc tấm hình không thể nào phóng to được nữa, chiếm cứ cả màn hình.

Triển Chiêu híp mắt, nhìn chăm chăm chỗ ngón tay Bạch Ngọc Đường chỉ, là một hoa văn rất nhỏ, hình như là dấu giày không rõ lắm. Vì nạn nhân trong thời điểm bị hại đang ở trạng thái không cách nào cử động thân thể, nên dấu giày này có khả năng rất lớn là thuộc về hung thủ!!

Triển Chiêu đột nhiên ngẩng đầu, đối diện với ánh mắt mỉm cười của Bạch Ngọc Đường, đáy mắt thoáng sự hưng phấn, Triển Chiêu kích động nói, “Tổ trọng án có chuyên gia chuyên nghiệp có thể phân tích dấu giày này hả?”

Bạch Ngọc Đường khẽ mỉm cười, gật đầu, “Dĩ nhiên, nửa tiếng trước tôi đã gửi tấm hình này về cho đội trưởng Bao, khoa dấu vết bên kia cũng đã gửi đến kết quả hoàn chỉnh, tay chân của con bé A Mẫn này xem như cũng nhanh đấy.”

Triển Chiêu căn bản không nghe thấy Bạch Ngọc Đường có nhắc tới cái tên gì đó, cũng không biết A Mẫn chính là cảnh hoa (hoa khôi cảnh sát) được tập thể thành viên của tổ trọng án thầm mến, cậu hưng phấn nắm tay Bạch Ngọc Đường, “Kết quả đâu?”

Bạch Ngọc Đường đắc ý cười, “Hung thủ này hẳn là bị què, chẳng trách sao hẳn lúc nào cũng phải trói nạn nhận hoặc đánh thuốc mê mới chịu động

thủ giết người. Một người què lại có thể chế phục lính đặc chủng, nói bọn họ không quen biết á, quý cũng chẳng tin.”

Triển Chiêu sửng sốt, “Bị què?”

“Đúng, một người què, hơn nữa còn là lính đặc chủng, phạm vi thế này đã hẹp hơn rồi, đúng không?”

Triển Chiêu gật đầu, lập tức lấy điện thoại ra bấm Bạch Cẩm Đường, chờ bắt máy xong nói mấy câu liên cúp.

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, người sau lắc đầu, “Bạch đại ca nói Lam Sư không có người bị què, tiểu đội của anh tôi cũng không có ai bị thương giống vậy, hung thủ phải là giải ngũ xong bị thương rồi mới thành què quặt.”

“Vậy thì không tốt lắm.” Bạch Ngọc Đường nhíu mày, “Không thể làm gì khác hơn là để đội trưởng cùng Công Tôn khoa trưởng đi thăm dò rồi, cũng may tổng cộng không quá mấy người, chúng ta cũng biết tên của họ, có thể kiểm tra nơi ở từng người một, người què cũng rất nổi bật, dễ làm, chính là thời gian này —”

Triển Chiêu nghe Bạch Ngọc Đường nói chuyện, ánh mắt đột nhiên phát ra vẻ vui mừng, tay đang nắm tay Bạch Ngọc Đường đột nhiên siết chặt, “Ây da, anh nói tôi làm sao lại hồ đồ như thế!! Tôi nhớ ra rồi!!”

Cậu rút thật nhanh tờ giấy bên trong túi ao ra, nhét vào tay Bạch Ngọc Đường “Tấm hình anh vẽ tư thế của nạn nhân thứ ba khi chết, mỗi người bị hại đều bị sắp thành tư thế này!! Mà tư thế này cũng từng xuất hiện rất nhiều lần trong cơn ác mộng của anh tôi, nhiều đến mức anh vừa thấy tấm này liền phát bệnh. Cho nên đây nhất định là dáng vẻ lúc chết của cậu bé kia, cậu bé đó, người đã thấy cậu nhóc ngoài anh tôi ra cũng chỉ có những người cùng thực hiện nhiệm vụ Lá khiên của Đại Tổng, hung thủ nhất định là một người trong số đó, hơn nữa hẳn lúc đó bảo đảm ở rất gần anh tôi!! Là

ai, là ai đây!? Bạch đại ca bảo cơ mật quốc gia không cho phép điều tra, mà bản bóng dáng cũng không có tham gia nhiệm vụ lần đó, rất có thể căn bản không biết được chuyện này, như vậy, đi hỏi anh tôi —— anh ——”

Triển Chiêu cau mày, lăm bắm mấy câu, lại lắc đầu, “Không được —— anh tôi anh ấy ——”

“Triển Chiêu, cậu đừng vội, tôi có cách!!” Nhìn dáng vẻ nóng nảy của Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường đột nhiên vỗ vỗ cánh tay cậu, cắt đứt trạng thái hốt hoảng của Triển Chiêu, “Cậu muốn tài liệu của thành viên Lam Sư phải không? Tôi có cách, đi theo tôi!!”

Đang lúc ngốc ra, Triển Chiêu đã bị Bạch Ngọc Đường kéo ra khỏi cửa, chạy một nước, hai người vọt vào một phòng làm việc lớn.

Trong phòng làm việc, nhân viên chỉnh tề, trừ Bàn Thống vẫn vẫn đang lo đối phó ký giả ra, hầu như tất cả mọi người đều ngồi đây. Bạch Ngọc Đường đi về phía Bao Chứng cười hì hì lên tiếng chào, sau đó lập tức chạy đến bên người Công Tôn Sách, kéo người bỏ chạy, vừa chạy vừa nói, “Đội trưởng, mượn khoa trưởng dùng một chút, hồi nữa trả lại cho anh!!

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 37: Vụ Án 3 – Đại Tổng Chi Thuần (11)

“Muốn xâm nhập vào tường lửa của Bộ quốc phòng?” Công Tôn Sách đẩy cặp mắt kính một cái như đang suy nghĩ, nhìn khuôn mặt cười toe toét của Bạch Ngọc Đường, im lặng.

Triển Chiêu cũng hơi sửng sốt, cậu ngáp ngừng nhìn sang Bạch Ngọc Đường, đối phương lại trả về cho cậu ánh mắt an tâm.

“Khoa trưởng, chuyện này rất quan trọng, chỉ cần len vào xem một chút, biết đâu có thể tìm ra hung thủ thì sao.” Bạch Ngọc Đường bước tới trước mặt Công Tôn Sách lấy lòng cười nói, “Không lẽ anh không muốn bắt hung thủ lại? Còn ít nhất 5 người có tiềm năng thành nạn nhân, bắt hãm lại có thể cứu rất nhiều người đó.”

Công Tôn Sách không tỏ ý kiến nhìn Bạch Ngọc Đường, chẳng nói đồng ý, cũng chẳng bảo không.

Bạch Ngọc Đường có chút không kiên nhẫn, anh đảo mắt một vòng, quyết định dùng kế khích tướng, “Anh Công Tôn, có phải anh không chắc chắn không vậy? Cũng khó trách, dù sao cũng là Bộ quốc phòng, muốn tự do ra vào mà không để lại dấu vết, không phải hacker hàng đầu thì khó mà làm được nha.”

Công Tôn Sách cũng không tức giận, chẳng qua chỉ liếc tên kia một cái, xoay người định đi.

“Á!” Bạch Ngọc Đường vội vàng kéo tay Công Tôn Sách lại, cười hì hì nói, “Đừng giận mà anh Công Tôn, tôi tin tưởng anh có thực lực như vậy mà. Hề hề, hay anh sợ gây phiền toái cho đội trưởng? Anh yên tâm đi, chỉ cần anh không bị phát hiện, không ai tra ra chúng ta đâu. Mà nếu bị phát hiện thật, chỉ cần có anh Bàng thì chuyện gì cũng được giải quyết, huống chi còn có anh hai tôi, có gì không hay cứ đổ thừa cho ổng, bảo đây là chủ ý của ổng thế là xong.”

“Được rồi, được rồi.” Công Tôn Sách bị Bạch Ngọc Đường làm cho nhức đầu, bực bội vỗ vỗ đầu anh, “Có phải thằng em như cậu, anh cậu đúng thật là xui xẻo. Cứ giao cho tôi, nói xem, mấy đứa muốn tài liệu gì?”

Thấy Công Tôn Sách đáp ứng, Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu phóng ra ánh mắt đặc ý.

Triển Chiêu do dự ngó Công Tôn Sách một chút, người sau khẽ mỉm cười, “Triển Chiêu, cậu không tin tôi sao?”

“Đâu có, em tin anh, nhưng chuyện này dù sao cũng rất nghiêm trọng...”

Công Tôn Sách nhún vai, “Tôi đã dám làm thì dám gánh hậu quả, đừng do dự nữa, thời gian không chờ đợi ai.”

Nói xong, không đợi Triển Chiêu trả lời, ngón tay Công Tôn Sách đã đều đặn gõ lên bàn phím. Không tới ba phút, anh đã thành công xâm nhập vào bên trong hệ thống Bộ quốc phòng, thu được tài liệu mật của Lam sư, sắp xếp thứ tự theo thời gian nhập ngũ, phong tỏa mục tiêu cần tìm lên thành viên tiểu đội ba cùng kỳ với Triển Huy.

“Trước loại ra bốn người chết,” Triển Chiêu trong lòng vội vã, cũng không từ chối nữa, cậu nhìn chăm chăm vào sáu cái tên còn sót lại trên màn hình, “Lại sắp xếp thứ tự theo thời gian giải ngũ, người thứ nhất là anh tôi, vì lý do sức khỏe, thời gian giải ngũ là năm năm trước. Trừ anh ấy ra, còn

lại năm người, đều giải ngũ cả, người cuối cùng là Lưu Sướng, vì nguyên nhân cá nhân nên mới nộp đơn xin chuyển nghề.”

“Chuyển là chuyện rất bình thường, xem tuổi anh ta lúc chuyển nghề là chuyện từ hai năm trước, lúc đó cũng đã gần 40.” Bạch Ngọc Đường cau mày, chăm chú nhìn mấy cái tên kia, “Anh Công Tôn, có thể tra ra chi tiết về nhiệm vụ Lá khiên của Đại Tổng không?”

Ngón tay Công Tôn Sách lại tung bay, mấy giây sau liền trả lời, “Chi tiết không nhiều lắm, chỉ nói khi đó vì tin tình báo sai lầm giết nhầm một đứa trẻ, anh trai của Triển Chiêu vì chuyện này mà hai tháng sau tinh thần luôn hốt hoảng, tâm tình càng lúc càng xấu. Chi tiết nhiều hơn về hành động lần đó đều không ghi lại, mấy đứa nếu muốn biết nhiều hơn, e rằng phải hỏi thăm người trong cuộc mới được.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Chuyện này dễ, có được tung tích những tổ viên này rồi, tìm người chẳng qua là vấn đề thời gian. Nhưng hiện giờ chúng ta cũng không có thời gian hỏi thăm những chuyện đấy, mấu chốt là phải xác định hung thủ, sáu, sáu người cũng là quá nhiều. Anh Công Tôn, tra một chút nghề nghiệp cùng tình trạng sức khỏe của bọn họ sau khi giải ngũ, xem thử có ai trong vòng một năm gặp tai nạn xe cộ các loại ngoài ý muốn, hơn nữa còn bị thương ở chân.”

“Địa chỉ, địa chỉ, địa chỉ.....” Công Tôn Sách vừa tra vừa lẩm bẩm, tài liệu của sáu người rất nhanh bị anh vào máy tính cá nhân, sau đó đem tên họ địa chỉ so sánh với dữ liệu tổng hợp ở các cơ sở y tế địa phương, đột nhiên, có thông báo xác nhận, “OK! Tìm được! Lưu Sướng, một năm sáu tháng trước gặp phải tai nạn giao thông, gãy xương đùi phải.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường thật nhanh đưa mắt nhìn nhau, đều phát hiện trong mắt đối phương hiện lên một tia mừng rỡ, nhưng lúc này, giọng Công Tôn Sách lại vang lên, “A? Lưu Sướng này còn có con trai, bị thương nặng trong tai nạn đó, trở thành người thực vật.”

“Cái gì?” Triển Chiêu trong lòng căng thẳng, “Người thực vật?”

“Đúng, nhưng thật không may, khoảng hai tháng trước kia, con trai anh ta đã bị xác định là chết não.”

Triển Chiêu nhìn chăm chăm vào tệp tài liệu được ghi trong máy tính, đột nhiên quay đầu lại nhìn về phía Bạch Ngọc Đường, “Vụ án thứ nhất phát sinh vào lúc nào?”

“Tháng trước, chính xác là sau khi con trai anh ta chết não ba tuần.” Bạch Ngọc Đường sắc mặt trầm xuống, “Trong ba tuần lễ này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Triển Chiêu hí mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, “Tìm được người sẽ biết.”

“Được rồi, vấn đề lúc này là chúng ta phải đi đâu mà tìm người đây?” Công Tôn Sách thoát khỏi mạng nội bộ của hệ thống y tế, gỡ mắt kiếng xuống, hơi hí mắt nhìn Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường .

“Người này trong vòng một tháng gây ra ba vụ án ở thành phố S, sau đó trở về thành phố D, hai thành phố này cách nhau không xa. Nếu mục tiêu của hắn là tất cả đồng đội thuộc tiểu đội số ba, hắn nhất định sẽ không bỏ qua Triển đại ca, nên tôi cảm thấy hắn nhất định vẫn còn trốn ở giữa hai thành phố này một thời gian, tùy thời cơ sẵn sàng hành động.” Bạch Ngọc Đường lo lắng đưa mắt nhìn Triển Chiêu.

“Hai thành phố, hàng chục triệu người, đây đúng là mò kim đáy biển.” Công Tôn Sách nhìn Triển Chiêu như có chuyện suy nghĩ, “Triển Chiêu, tôi nghĩ chúng ta cần đem phạm vi tiếp tục thu nhỏ lại”

Triển Chiêu sắc mặt nghiêm túc gật đầu, cậu hiểu ý Công Tôn Sách nói cái gì. Bọn họ bây giờ đã biết tên người hiềm nghi, nhưng thông tin khác lại biết quá ít, muốn bắt một kẻ tình nghi trong hai thành phố lớn như vậy chỉ bằng cái tên hỏ, nói dễ hơn làm.

“Tôi nghĩ cứ làm thế này đi.” Bạch Ngọc Đường đột nhiên nói, “Nếu đối tượng gây án của hung thủ chỉ giới hạn những người đặc biệt, thì cũng không sợ đả thảo kinh xà. Chúng ta cho người bảo vệ người có thể gặp nguy hiểm, sau đó phát lệnh truy nã, không lo không bắt được hắn ta!!”

“Như vậy không ổn lắm.” Triển Chiêu lập tức phản đối, “Kẻ tình nghi cũng không phải tội phạm bình thường, hắn là bệnh nhân. Bây giờ chúng ta còn chưa biết hắn có gút mắc gì trong lòng, nhưng tôi đoán hành động của hắn cùng tai nạn giao thông của con trai nhất định có liên quan. Bây giờ trong lòng hắn, không còn gì quan trọng hơn chuyện giết chết những đồng đội của mình. Tần số gây án của hắn bắt đầu có dấu hiệu tăng nhanh, điều này tỏ rõ cảm xúc của hắn đã ở sắp không thể kiểm soát nữa rồi. Tôi đoán, trong Logic của hắn, chuyện giết hại đồng đội cùng sinh mạng con trai mình chắc chắn có mối dây liên kết nào đó. Tăng nhanh tần số là vì hắn cảm thấy thời gian cấp bách. Nếu cảnh sát ban lệnh truy nã, hắn nhất định cảm thấy nhiệm vụ sẽ không thể hoàn thành, hi vọng tiêu tan, sau đó tội ác của hắn có leo thang hay không, không ai biết được, chúng ta không thể mạo hiểm như thế!!”

“Tội ác leo thang là bảo hắn có thể sẽ tập kích người thường?” Chân mày Bạch Ngọc Đường nhăn lại, nếu quả thật như Triển Chiêu nói, thì không thể hành động vội vàng.

“Thật ra, còn một cách.... dẫn hắn khỏi hang.” Công Tôn Sách vừa nói ra, hai tên nhóc lập tức phóng ánh mắt lên người của anh, Công Tôn Sách chẳng buồn nhìn Bạch Ngọc Đường, mà vẫn chăm chú nhìn Triển Chiêu .

Triển Chiêu lập tức hiểu ý tứ của Công Tôn Sách, cậu chau mày, giống như đang đấu tranh tư tưởng dữ dội lắm. Không khí trong phòng làm việc tự nhiên nặng nề, Triển Chiêu mở mắt không nhìn Công Tôn Sách, Bạch Ngọc Đường cau mày suy nghĩ một hồi cũng hiểu ý Công Tôn Sách, trong lòng cũng cảm thấy không thoải mái, nhưng lại không biết nên nói cái gì. Hồi lâu sau, Triển Chiêu dường như đã có quyết định, cậu nhìn Bạch Ngọc

Đường, lại nhìn Công Tôn Sách, vừa định mở miệng nói chuyện thì điện thoại lại đột nhiên vang lên.

Là điện thoại của Bạch Cẩm Đường, Triển Chiêu nhận cuộc gọi, chỉ mới nghe câu đầu, sắc mặt lập tức đã thay đổi, “Anh đã nói sẽ bảo vệ tốt anh ấy!!”

Sắc mặt Triển Chiêu tái nhợt, cả người run rẩy, thanh âm cũng không kiểm soát được mà lay động.

Bạch Ngọc Đường kinh hãi, vội vàng đưa tay lên đỡ lấy thân thể run rẩy của Triển Chiêu, để cậu ngồi xuống. Triển Chiêu run rẩy đôi môi, phảng phất đem toàn bộ sức lực của mình đặt lên cánh tay đang đỡ của Bạch Ngọc Đường, một hồi lâu sau mới hồi phục.

Trong lúc hoảng hốt điện thoại bị Bạch Ngọc Đường lấy đi, cùng anh hai đang ở đầu kia nói mấy câu, sau đó cúp luôn điện thoại.

“Triển Chiêu.” Bạch Ngọc Đường vỗ nhẹ gò má của Triển Chiêu, người sau ngơ ngác nhìn anh.

Trong lòng Bạch Ngọc Đường cũng vô cùng khó chịu, anh cố gắng nhẹ giọng, nói với Triển Chiêu, “Triển đại ca chẳng qua chỉ bị chút thương nhẹ, hung thủ vẫn chưa được như ý, anh ấy bây giờ đang ở bệnh viện, tôi với cậu cùng qua đó xem sao.”

Triển Chiêu ngồi ngốc cả một lúc lâu, cuối cùng mới bình tĩnh lại, cậu đứng lên, xoa xoa cái trán đang đau, xoay người nghiêm túc nhìn Công Tôn Sách, nói, “Nhất định phải bắt hắn lại, em đồng ý dùng biện pháp của anh, bất quá không thể để anh em mạo hiểm nữa, để em làm.”

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 38: Vụ Án 3 – Đại Tổng Chi Thuần (12)

Phòng bệnh đặc biệt của bệnh viện quốc gia nồng nặc mùi thuốc sát trùng, vô số thiết bị điện tử to nhỏ, số liệu không ngừng đập, biểu thị cho sinh mạng yếu đuối của người nam nhân trẻ tuổi đang nhắm chặt hai mắt nằm trên giường. Nửa khuôn mặt nam nhân bị mặt nạ dưỡng khí che kín, nhưng cũng không làm trở ngại đến những người đứng ở cửa sổ nhỏ bé, dòm ngó tình trạng nguy cấp của anh.

Nam nhân trẻ tuổi này bị đưa vào bệnh viện tối qua, thời điểm được mang đến cả người đầy máu, sau ba giờ cấp cứu mới bảo vệ được tính mạng, bây giờ đã 5 tiếng trôi qua, vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh giấc.

Nhân viên y tế hay lui tới đối với thân phận của anh ta rất tò mò, tuổi không lớn lắm, nhìn qua cũng không có vẻ gì là một đại nhân vật, nhưng bên ngoài phòng bệnh của anh luôn có 1, 2 người vận quân trang thay phiên bảo vệ. Những quân nhân này hiển nhiên không phải quân nhân bình thường, cũng không có vẻ hòa khí của quân nhân bình thường đối với người dân, sắc mặt mỗi người tái xanh, cả người sản sinh ra khí tức giống hệt sát thủ chuyên nghiệp. Trong vòng một buổi sáng, có rất nhiều người đến thăm người trẻ tuổi này, có bác sĩ, y tá, cũng có thân nhân người bệnh, còn có vài vị cảnh sát, tất cả thân nhân trong phòng bệnh đặc biệt đều cảm nhận được một loại không khí kì quái, dường như có biến cố lớn xảy ra. Dân chúng đa phần đều rất nhiều chuyện, thông thường càng giữ bí mật họ lại càng cảm thấy hứng thú, vì thế những chuyện liên quan đến thân phận người trẻ tuổi này, chỉ trong một buổi sáng đã truyền ra vô số suy đoán kỳ quái, thậm chí truyền đến tận phòng bệnh ngoài.

Bàng Tiểu Điệp cảm thấy vận khí gần đây của cô rất tốt, đầu tiên từ anh hai Bàng Thống của mình biết được gần đây xảy ra vụ án giết người liên hoàn chấn động cả nước, thậm chí còn ảnh hưởng đến quân đội. Thông thường, những vụ án lớn anh trai cô đều rất có nguyên tắc không bao giờ tiết lộ cho cô nghe, vậy mà lần này không biết có phải do áp lực lớn quá hay không mà trong lúc tán gẫu lại buột miệng nói. Bàng Tiểu Điệp là một ký giả có độ nhạy bén nghề nghiệp rất cao, ngửi chút mùi đã lập tức nắm được, sau khi chờ đợi liên tục mấy ngày đêm ở cửa đồn, cuối cùng cô mới phát hiện dấu vết. Còn phải nói kẻ cung cấp cho cô đầu mối đấy lại là tên đáng ghét Bạch Ngọc Đường, rạng sáng hôm đó, chưa tới 4 giờ, Bàng Tiểu Điệp đã bị âm thanh khởi động xe đánh thức, cố mở ra đôi mắt đang mơ màng, lập tức thấy được xe của Bạch Ngọc Đường ở trước mặt mình nổ máy lao đi. Bàng Tiểu Điệp không nói hai lời lập tức lái theo sau, tiếp đó một đường cùng dừng bánh tại bệnh viện quốc gia thuộc thành phố S.

Với thân phận người bệnh nhân bên trong đó, người khác cùng lắm chỉ đoán rồi nhiều chuyện với nhau, nhưng Bàng Tiểu Điệp lại không như vậy, cô nhạy bén ý thức được, người này là nhân vật hết sức quan trọng. Nếu đoán không sai, thì anh ta là người bị hại may mắn còn sống sót của tên liên hoàn sát thủ đã giết chết mấy quân nhân kia. Bất kể suy luận có đúng hay không, đây cũng là tin tức vô cùng giá trị. Nếu như có thể phỏng vấn anh ta, hoặc phỏng vấn được nhân viên phá án thì nghĩ đến đây, Bàng Tiểu Điệp đã hưng phấn đứng lên.

Xâm nhập vào bệnh viện cũng không khó, ở phòng trực tìm được một bộ y phục y tá cũng không bị phát hiện, đến tận lúc thành công xâm nhập vào phòng bệnh đặc biệt dưới cái nhìn soi mói của quân nhân, Bàng Tiểu Điệp đang kích động mới thở dài nhẹ nhõm. Cô nhanh chóng đến gần giường bệnh, quan sát kỹ người trẻ tuổi đang nằm trên giường bệnh một chút. Sắc mặt bệnh nhân tái nhợt, cả người cắm đầy dây, hô hấp yếu ớt không khác gì người chết. Bàng Tiểu Điệp nhíu mày, luôn cảm thấy bệnh nhân này nhìn rất quen, mặc dù cô chắc chắn trước kia chưa hề gặp người

này, nhưng lại cảm thấy đáng dấp anh thật giống một người cô đã gặp qua. Vì thời gian cấp bách, bệnh nhân lại hôn mê bất tỉnh, cô cũng chỉ kịp chụp vài tấm hình, liền vội vã rời đi.

Vừa ra khỏi phòng bệnh, Bàn Tiểu Diệp đã nghe thấy thanh âm lo lắng của Bạch Ngọc Đường, “Cậu đừng trách anh tôi, Triển đại ca là bị tập kích nửa đêm, nếu lúc đó không có bảo vệ anh ấy phải tới, Triển đại ca đã bị hại rồi. Chúng ta khi đó cũng không cho rằng hung thủ sẽ ra tay nhanh như vậy, cũng do chúng ta sơ suất, cậu không thể chỉ đổ tội lên một mình anh tôi.”

“Bạch Ngọc Đường, anh đừng nói nữa!! Anh ta là anh trai anh, dĩ nhiên anh phải bênh rồi. Anh nói tôi vô lý cũng được, nhưng tôi bây giờ trong lòng rất rối, không khiến anh dạy dỗ, tôi không muốn cãi nhau với anh đâu. Bây giờ tôi cần tỉnh táo để suy nghĩ, tìm cách bắt tên khốn kia lại!! Về phần anh của anh, đừng có nói anh ta thế này thế nọ, hừ, bị thương nhẹ, anh có biết anh tôi bị thương nặng thế nào không? Thương ngay ngực, chệch một ly đã trúng ngay tim rồi, bây giờ có thể cứu được mạng hay không còn phải chờ vào ý chí của anh ấy!! Cái này mà anh ta bảo là thương nhẹ ư?!”

Bàn Tiểu Diệp từ lúc nghe câu đầu tiên đã cúi xuống, cố làm ra vẻ trấn tĩnh đi về hướng hai người đang tranh luận kia, vì trên miệng có khẩu trang, nên cô cũng không sợ Bạch Ngọc Đường phát hiện. Cô chậm rãi bước, lại nghe được thêm một ít nội dung hữu ích, dùng trí tưởng tượng phong phú của mình xâu chuỗi với nhau, suy ra tình tiết cơ bản. Thu hoạch lớn rồi!! Bàn Tiểu Diệp hưng phấn rời khỏi bệnh viện, dùng tốc độ nhanh nhất sửa sang lại bản thảo, sau đó nhanh chóng gửi đi! Nếu nhanh có thể phát lên chương trình trực tiếp mới nhất.

Sự kiện Bàn Tiểu Diệp tiết lộ tạo nên hậu quả to lớn, thành phố S lẫn thành phố D lập tức rơi vào khủng hoảng dữ dội, cảnh sát trở nên bị động, quân đội ngoài dự kiến lại bị đánh vô. Mà thân ở vùng trung tâm xoáy, Triển Huy lại chẳng biết gì, vẫn hôn mê bất tỉnh, duy trì sinh mạng yếu ớt như nền trước gió dưới sự giám hộ của vô vàn dụng cụ. Bạch Cẩm Đường bị

quân đội gây áp lực cực lớn, trước hết dùng báo cáo chính thức kể tội anh lơ là nhiệm vụ không thích hợp với chức vụ cao cấp của bản thân, dám tiết lộ bí mật quân sự, lập tức ra lệnh ép buộc Bạch Cầm Đường trở về tiếp nhận điều tra. Mà sau khi Bạch Cầm Đường đi rồi, lính đặc chủng bảo vệ trước cửa của Triển Huy cũng dần rút lui, đổi thành cảnh sát địa phương bình thường.

Theo bài viết của Bàn Tiểu Diệp, Lưu Sướng bị tả thành một tên sát thủ hung tợn, đáng sợ, giết chết mấy người quân nhân, nhưng Bàn Tiểu Diệp không chịu ghi rõ Lưu Sướng chỉ giết quân nhân, thậm chí vì muốn tăng hiệu quả, cô còn cố ý dối gạt độc giả rằng hung thủ này rất có thể sẽ tấn công là người thường. Cũng vì chuyện cố ý thổi phồng này, đã khiến hầu hết mọi người cho rằng ở một góc nào đó trong thành phố S lẫn thành phố D, tồn tại một tên ác ôn có thể tùy ý dùng súng lục cướp đi tính mạng con người. Mặc dù ai cũng lo lắng nhưng trên thực tế Lưu Sướng cũng không nghĩ đến chuyện thăng cấp tội phạm, vì dù kế hoạch giết người của hắn bị ngăn trở, nhưng nhìn qua vẫn có thể sửa chữa, còn kịp thời gian.

Hai tay siết chặt dây chuyền vàng trước ngực, cầm tượng phật màu vàng trong lòng bàn tay, Lưu Sướng nhíu mắt chăm chú nhìn vào bệnh viện quốc gia. Trong bóng đêm đen như mực, tòa nhà đó giống như một cung điện dày đặc quỷ khí, giường nanh múa vuốt, tựa như muốn nuốt trôi vô số sinh mạng vô tội. Lưu Sướng có chút hoảng hốt, hắn lại nghĩ tới cái đêm của năm năm trước, hình ảnh đại lâu trước mặt lại chồng lên hình ảnh sơn trai cao cao. Hắn lại nghĩ đến đứa trẻ bị giết chết, cùng một lứa tuổi vô tội giống con hắn, lại phải bỏ mạng mà chết. Hai tay hắn tạo thành chữ thập, im lặng lâm bẫm, con ơ con à, con phải ngoan ngoãn chờ ba tới cứu, đại sư nói, Phật tổ báo mộng nói cho ba biết, xóa hết tội nghiệt mới có thể cứu mạng của con. Chỉ cần giết hết bọn hung thủ này, siêu độ hết những vong hồn kia, đến lúc đó con có thể sống lại rồi. Nhanh thôi, rất nhanh, ba sẽ tăng tốc, con à, khổ sở cho con. Ba đã hoàn thành được một nửa rồi, chỉ không ngờ người này vẫn không chết. Một tia sáng lạnh lẽo lướt qua đáy mắt Lưu

Sướng, hắt lạnh lòng nhìn tòa nhà to lớn kia, thứ hắt nhìn thấy không phải là chiến hữu, mà chỉ còn một kẻ địch mang mối thù giết con!!

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 39: Vụ Án 3 – Đại Tổng Chi Thuần (13)

Lưu Sướng lên vào bệnh viện, giống như khi hắn còn làm lính đặc biệt năm đó, xuất quỷ nhập thần, không để lại vết tích, chỉ cần hắn muốn, không ai có thể ngăn cản hắn tiến gần đến vị trí đã chọn, giết chết mục tiêu. Hắn từng là một tên sát thủ hợp pháp, mà hôm nay tuy hắn đã tháo xuống lớp áo hợp pháp, nhưng vẫn là người bất khả chiến bại.

Phòng bệnh của Triển Huy ở lầu ba, sau khi người của quân đội rút đi, mức độ an ninh rõ ràng đã giảm xuống đáng kể, bên ngoài phòng bệnh chỉ có hai cảnh sát canh chừng. Lưu Sướng cũng không muốn giết họ, hắn chỉ đánh ngất họ rồi kéo sang bên, sau đó thuận lợi mở cửa, bước vào phòng. Triển Huy vẫn như cũ, nhắm nghiền hai mắt, hôn mê bất tỉnh, mặt nạ dưỡng khí che đi hơn nửa khuôn mặt, cả người bị giấu trong chăn, thân hình đã từng cao lớn dường như gầy yếu hơn rất nhiều.

Lưu Sướng chăm chú nhìn vào Triển Huy, không biết tại sao, khi đã sắp thành công, Lưu Sướng lại dừng tay. Hắn không vội vã giết Triển Huy, ngược lại, hắn kéo một cái ghế quá, ngồi xuống một nơi cách Triển Huy vài bước. Hơi nheo mắt lại, ánh mắt tập trung lại lên người Triển Huy, trong đầu Lưu Sướng, phòng bệnh ngập tràn màu trắng dần biến thành tường gỗ màu đen. Chóp mũi hắn ngửi thấy một mùi máu tanh gay mũi hòa lẫn với mùi cháy hỗn hợp, nằm trước mặt hắn cũng không còn là Triển Huy mà đã trở thành một đứa trẻ toàn thân đầm máu. Đứa trẻ kia nhắm chặt hai mắt, hô hấp khẩn trương, đau đớn rên rỉ, vừa rơi lệ vừa kêu ba. Ánh mắt Lưu Sướng trở nên mơ hồ, hắn cầm chặt tượng phật trong tay, vậy mà một giây sau đó, đứa trẻ kia đột nhiên mở mắt, trong ánh mắt tràn ngập sợ hãi lẫn xót xa, vừa

thấy ánh mắt này Lưu Sướng giật thót, lực tay cũng buông lỏng, tượng phật liền rơi xuống.

Lưu Sướng nhắm chặt mắt, lần nữa mở ra, trên mặt đã không còn biểu lộ. Hắn mở túi tùy thân đeo trên lưng, lấy ra dây thừng, nhìn Triển Huy như có điều suy nghĩ, lắc đầu một cái, lại nhét dây thừng vô. Trực tiếp móc ra súng tự chế, giơ họng súng vào ngay giữa tim Triển Huy, lạnh lùng nói, “Lần này, sẽ không lệch nữa đâu.”

Tiếng súng vang lên, trúng ngay tim, thân thể Triển Huy giật lên một cái, nhanh chóng khôi phục yên tĩnh ban đầu. Máu chảy ra, đáy mắt Lưu Sướng lóe lên một ánh nhìn thích thú, khóe miệng nở ra nụ cười kỳ dị, “Người thứ năm”.

Ngay lúc này, ngoài cửa đột nhiên truyền tới một tiếng vang lớn, Lưu Sướng quay đầu lại, định trốn đi tìm cơ hội chạy thoát nhưng đã không kịp nữa rồi. Cửa chính bị một cước đá văng, Trương Long Triệu Hồ Vương Triều Mã Hán, đương nhiên còn có Triển Chiêu , Bạch Ngọc Đường, lại thêm một đám cảnh viên của tổ trọng án, chặn hết tất cả những nơi có thể chạy trốn, mười mấy khẩu súng chĩa vào yếu huyệt trên người Lưu Sướng, chỉ cần hắn cử động, chắc chắn sẽ bị nã thành cái sàng.

Lưu Sướng nhíu mày, giơ súng lục chĩa vào phía Bạch Ngọc Đường đang đứng gần mình nhất, sắc mặt lạnh lùng, không nói một lời.

“Lưu Sướng, anh đã bị bao vây, bỏ súng xuống, hai tay ôm đầu, nếu không anh sẽ bị bắn chết ngay lập tức!!” Bao Chứng tinh táo nhìn chăm chăm vào khẩu súng trong tay Lưu Sướng nói.

Lưu Sướng lui về sau nửa bước, Bạch Ngọc Đường lập tức hét lớn, “Không được cử động!! Tôi biết anh muốn làm cái gì, định dùng người đằng sau giúp mình đỡ đạn phải không, anh còn dám cử động nữa, tôi sẽ bắn bẻ đầu anh!!”

Chân mày Lưu Sướng đột nhiên cau lại, lạnh lùng nhìn Bạch Ngọc Đường, đột nhiên dùng âm thanh khàn khàn nói “Các người không thể ngăn cản ta, ta phải cứu con trai mình.”

“Con trai anh chết rồi.” Người nói là Triển Chiêu, cậu từ từ đến bên cạnh Bạch Ngọc Đường bình tĩnh, nhìn chăm chú vào Lưu Sướng.

Vừa nhìn thấy Triển Chiêu, ánh mắt Lưu Sướng tự nhiên run lên, gương mặt cậu bây giờ rất giống Triển Huy năm đó, trong nháy mắt Lưu Sướng lại cảm thấy hoảng hốt, giống như trở về quá khứ, hết như tất cả những năm qua đều chẳng hề xảy ra vậy.

“Tiểu Huy?”

Triển Chiêu hơi ngẩn ra, sau đó lập tức phản ứng lại, theo lời của Lưu Sướng mà đáp trả “Anh Lưu, đã nhiều năm như vậy, anh có khỏe không?”

“Khỏe —” Lưu Sướng vẫn như cũ giọng sùng, nhưng tâm tình rõ ràng đã khác hẳn vừa rồi.

Triển Chiêu lại bước lên nửa bước, phất tay ngăn lại Bạch Ngọc Đường đang cố gắng đi theo cậu, cậu nhìn thẳng vào mắt Lưu Sướng chậm rãi nói, “Anh Lưu, em đảm bảo họ sẽ không làm anh bị thương, anh đưa súng cho em được không?”

Lưu Sướng ánh mắt run run nhìn Triển Chiêu, biểu tình rồi rằm.

Triển Chiêu liếc mắt nhìn khẩu súng tự chế trong tay Lưu Sướng, lại dời ánh mắt vào mắt của Lưu Sướng, dùng thanh âm trầm thấp khuyên bảo, “Anh Lưu, anh giao súng cho em, em dẫn anh đi gặp con của anh, được không?”

“Con, con của ta.....” Tâm tình Lưu Sướng đột nhiên trở nên kích động, Triển Chiêu đứng gần hẳn nhất, ngay khi ánh mắt Lưu Sướng khẽ biến đổi

trong nháy mắt đã cảm thấy không ổn rồi, nhưng muốn né cũng không kịp nữa. Người không nhanh bằng đạn, ngay lúc Lưu Sướng cố hướng nòng súng về phía Triển Chiêu mà bắn, Bạch Ngọc Đường trong nháy mắt, nổ một phát bắn ngay vai trái Lưu Sướng, tiếng súng vang lên, Lưu Sướng như một con dã thú bị thương, cả người sinh ra sức mạnh cực lớn, đột ngột lật mình ngã về sau. Vì vị trí hắc đứng rất tốt, chỉ cần có thể dùng thời gian nhanh nhất trốn vào khu vực có giường bệnh cùng góc phòng che chở, ngoan cố phản kháng. Cho dù đến cuối vẫn bị bắt đi nữa, cũng sẽ tạo tổn thất lớn cho đối thủ. Đây chính là phản ứng bản năng của một quân nhân đã qua huấn luyện nghiêm túc khi phải đối mặt với quân địch, nhưng ngay lúc hắc sắp được như ý, “Triển Huy” vốn đã phải chết trên giường bệnh lại đột nhiên bật dậy!! Từ sau lưng Lưu Sướng không có chút phòng bị, đá cho hắc một cước. Góc độ chuyên nghiệp, lực đạo chuẩn xác, một cước diệt gọn, Lưu Sướng bị một cước của “Triển Huy” đá trúng, lập tức ngất đi.

Trương Long Triệu Hồ nhanh chóng xông lên còng Lưu Sướng lại, mọi người ba chân bốn cẳng sửa sang lại hiện trường thật gọn gàng. “Triển Huy” rút mặt nạ dưỡng khí trên mặt ra ném sang một bên, lại kéo ra áo chống đạn thật dày, dùng sức xoa xoa phần ngực bị trúng đạn phát đau, thấp giọng chửi một câu, “Mẹ nó!! Thằng nhóc này mấy năm không gặp tay nghề vẫn giỏi, lực bắn ra thiếu chút nữa bắn gãy cả xương sườn của lão!!”

Triển Chiêu tiến lên một bước, dùng ánh mắt hăm mộ nhìn Bạch Cầm Đường,”Bạch đại ca, kỹ thuật thật tốt!”

“Hề hề, chuyện nhỏ!” Bạch Cầm Đường đắc ý cười, liếc nhìn Triển Chiêu,”Thằng nhóc em lá gan cũng không nhỏ nha, lại dám cùng một tên lính đặc chủng tay cầm súng đứng thương lượng nữa chứ.”

Triển Chiêu hơi sững sốt, hơi ngượng ngùng nhìn về phía Bạch Ngọc Đường đang đứng bên kia, quả nhiên thấy ngay ánh mắt u ám lạnh lùng của đối phương. Triển Chiêu nhất thời có cảm giác muốn chạy trốn, cậu lúng

túng ho khan một tiếng, “Ngọc Đường, vừa rồi là tôi bị phạm vào bệnh nghề nghiệp, tôi đảm bảo sau này sẽ không tái phạm nữa.”

“Bệnh nghề nghiệp?” Bạch Ngọc Đường lạnh lùng hừ một tiếng, “Tôi nghĩ cậu đã quên luôn nghề nghiệp của mình là cái gì thì có? Tiến sĩ Triển.”

Nhìn khuôn mặt lạnh băng của Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu có chút không phục lắm bầm một câu, “Đội trưởng Bao nói có thể xem tôi là thành viên ngoài biên chế của tổ trọng án mà.”

“Cũng còn biết mình là ngoài biên chế ha.” Bạch Ngọc Đường rảnh rỗi nói tiếp “Vây lần tới chờ cậu vào đúng biên chế, có súng rồi hãy quay lại làm loạn được không?”

“Tài bắn súng của tôi không thua anh đâu nhé.” Triển Chiêu không phục liếc Bạch Ngọc Đường, “Không tin bữa nào ra sân tập bắn so thử một lần!”

Bạch Ngọc Đường ngược lại không nghĩ tới Triển Chiêu còn có bản lĩnh này, anh hơi sững sờ, sau đó liền cười, “Được, thua cũng không được khóc đó, bạn tiểu Triển.”

Triển Chiêu trợn mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, “Một lời đã định.”

Dứt lời hướng Bạch Cẩm Đường gật đầu một cái xem như tạm biệt, lập tức xoay người rời khỏi phòng bệnh đi xem Triển Huy.

Đưa mắt nhìn Triển Chiêu rời đi, Bạch Ngọc Đường nhớ tới một màn khi nãy. Lòng vẫn còn sợ hãi cau mày, quả nhiên không thể ngăn cản Triển Chiêu gia nhập tổ trọng án sao?

“Ngọc Đường, chú có phải cảm thấy rất bất đắc dĩ hay không?” Bạch Cẩm Đường nhìn biểu hiện của em trai mình đã đoán được anh đang suy nghĩ chuyện gì.

Bạch Ngọc Đường sững sốt, nghi ngờ nhìn Bạch Cẩm Đường .

Bạch Cẩm Đường cười cười, dùng giọng gần như thở dài nói, “Lúc anh còn ở tuổi của chú, cũng từng có ý nghĩ tương tự như vậy, nhưng sự thật đã cho anh biết, loại suy nghĩ này hoàn toàn không có cơ sở. Ngày ngày đều có chuyện bất ngờ, cả thế gian đều ngập tràn nguy hiểm, chúng ta không cách nào đoán được chuyện ngày mai, cho nên cần nhất là quý trọng hiện tại, không thể chờ đến lúc mất đi mới bắt đầu hối hận được.”

Nghe anh mình nói xong, Bạch Ngọc Đường như có điều suy nghĩ, lại chẳng nói thêm cái gì. Anh nhìn về hướng Triển Chiêu rời đi, một lúc lâu sau cũng không nói.

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 40: Vụ Án 3 – Đại Tổng Chi Thuần (14)

Nhật ký Triển Chiêu

Khi đối đầu với ác ma, cẩn thận kẻ chính mình cũng biến thành quỷ dữ ; Khi nhìn xuống vực sâu không thấy đáy, ngay lúc đó vực sâu ấy cũng sẽ quay đầu nhìn lại người.

Nietzsche——

(*Friedrich Wilhelm Nietzsche (15 tháng 10, 1844 – 25 tháng 8, 1900) là một nhà triết học người Phổ.)

Ngày 11 tháng 11 năm 2012 một ngày mưa rào rích.

Hôm nay là ngày làm người ta cảm thấy vui vẻ vì những chuyện đã qua, có hai chuyện làm tôi khổ sở rất lâu rồi cuộc cũng có được kết quả tương đối hài lòng, hơn một tháng trải qua cảm giác lo lắng, khổ sở cuối cùng đã đến hồi kết thúc. Mặc dù không được xem là viên mãn, nhưng ít ra cũng xem như đạt yêu cầu rồi.

Chuyện đầu tiên liên quan tới anh hai. Sau một tháng trị liệu, cơ thể anh ấy căn bản đã hồi phục, bác sĩ đề nghị anh ấy về nhà rồi phải tiếp tục điều dưỡng. Bạch đại ca bảo để anh hai cùng anh ấy đến trung tâm điều dưỡng quân đội ngoài hải đảo để tiếp tục dưỡng bệnh, tuy anh hai kịch liệt phản đối, nhưng bị Bạch đại ca khăng khăng quấy rầy mềm mỏng, cuối cùng cũng phải đồng ý. Chỗ đó tôi cũng từng nghe kể, nhưng vì sau vụ án của Lưu Sướng còn rất nhiều công việc cần xử lý, nên không có cách nào đi

theo anh hai xem thử một chút môi trường nơi đó cụ thể thế nào, bất quá sau khi tham khảo ý kiến lão già, ông ấy cũng tỏ vẻ vừa hâm mộ vừa ghen tỵ với anh hai, bảo đảm nơi đó đối với tinh thần của anh ấy chỉ có tốt chứ không xấu. Nên tôi cũng không còn cách nào khác là miễn cưỡng đồng ý, tạm thời tách anh ấy ra.

Có điều, công việc của tôi hôm nay căn bản cũng đã gần hoàn tất, còn lại chỉ còn chờ vụ án bước vào thủ tục thẩm tra, liền có thể bay qua gặp anh hai rồi. Không biết mấy ngày nay không gặp mình, cùng cái tên Bạch đại ca đó ở chung một chỗ, anh hai có ăn ngon ngủ yên hay không đây. Nhắc tới thật không muốn nói, anh mình là bệnh nhân, đi điều dưỡng là đúng rồi. Nhưng Bạch đại ca lại là tướng hưởng lương nhà nước, chẳng lẽ ổng rảnh rồi tới mức thế này, tự do đi theo điều dưỡng? Nhất định là lấy công làm tư, tranh thủ cơ hội lười biếng, có quân nhân cấp cao như vậy, thật làm cho tôi cảm thấy có chút không yên tâm với năng lực của bộ quốc phòng nước mình á.

Chuyện thứ hai là chuyện liên quan đến Bạch Ngọc Đường. Hôm nay, tôi cũng tiến hành trị liệu thôi miên lần đầu tiên cho anh ấy, hết thấy đều thuận lợi không tin được, chuyện này khiến những thứ tôi đã chuẩn bị ra để đối phó chuyện khó khăn đều trở nên lãng phí. Nhưng tôi đối với chuyện lần này lại cảm thấy cao hứng cực kỳ, bởi vì thôi miên thuận lợi, ở mức độ nào đó biểu hiện cho việc trị liệu kế tiếp cũng sẽ tiến hành thuận lợi như vậy. Chỉ mong tất cả sẽ như tôi mong muốn, chỉ mong bệnh mất ngủ của Bạch Ngọc Đường cải thiện tốt sớm nhất có thể, trời mới biết cảm giác không thể ngủ ngon khổ sở như thế nào, thật rất cảm thông với những người bị chứng rối loạn giấc ngủ.

Vụ án của Lưu Sương vẫn đang trong giai đoạn thẩm lý, cho nên tôi vẫn chưa có cơ hội được gặp mặt, mà theo lời Bạch đại ca, do dính dáng rất nhiều đến cơ mật quân sự, nên chỉ sợ cho dù án này được thẩm lý xong tôi cũng không cách nào có được cơ hội phỏng vấn ông ấy. Thật đáng tiếc, vì

bất cứ lý luận lẫn tâm lý phác họa nào cũng không thể chính xác 100%, mà ý thức của mỗi một nghi can đều là độc nhất vô nhị, giống như lời thoại được giới thiệu trong bộ phim cực kỳ nổi tiếng của Mỹ mà gần đây tôi mới xem lại, bọn họ là tài sản của chúng ta.

Chúng tôi là những kẻ làm giao dịch cùng ma quỷ, chúng tôi muốn được đến gần chúng hơn nữa, lại luôn luôn duy trì bình tĩnh, không muốn trở thành chúng. Chúng tôi dùng một lần đến gần cùng lý giải đối lấy sự dũng khí cùng cá cược để tiếp tục đối mặt với ác ma. Một lần phỏng vấn là một lần có được gợi ý mới, đem những gợi ý này ứng dụng vào trận chiến sau, có những lúc chỉ cần kinh nghiệm nhiều hơn một chút có lẽ sẽ cứu được một sinh mạng.

Không cách nào có được cơ hội phỏng vấn, tôi không còn cách nào khác là dùng cách gián tiếp để phân tích Lưu Sướng. Vụ án lần này có bốn người bị hại, năm nạn nhân tiềm ẩn, chín người đều là đồng đội của Lưu Sướng, hơn nữa trong này còn có anh hai tôi. Vì họ đều đã giải ngũ, nên hiển nhiên tôi có thể lấy tự mình đến thăm bọn họ mà không cần xin phép quân đội rồi. Nhờ có thân phận đặc biệt là em trai Triển Huy nên tất cả các anh trai của Lam Sư đều nhiệt tình tiếp đãi. Sau khi biết được đại khái tình huống của vụ án dường như ai cũng cảm thấy sợ, đồng thời cũng bày tỏ cảm giác xót thương cho các anh em đã ra đi, bao gồm cả bản thân Lưu Sướng.

Sau khi phỏng vấn những người biết chuyện, tôi nhận được rất nhiều chi tiết về hành động Lá khiên của Đại tổng. Thời điểm bắn chết đứa bé hôm đó, trừ Lưu Sướng cùng anh hai ra, tất cả những người chứng kiến đều đã bị sát hại, những người khác là vì ở khá xa nên cũng không rõ tình hình cụ thể. Nhưng dù sao cũng là giết phải một đứa trẻ, nên tất cả mọi người sau hôm ấy đều cảm thấy chán nản, sau khi trở về tổng bộ cũng sinh ra vấn đề tâm lý ở mức độ khác nhau.

Trong số đó gặp vấn đề nghiêm trọng nhất là anh hai tôi, còn Lưu Sướng vì theo đạo Phật, nên suốt một thời gian ngắn sau đều luôn niệm tượng phật

trước ngực mà lăm bằm. Có một anh đã hỏi qua Lưu Sướng chuyện này, ông ấy chỉ bảo là giúp đưa trẻ kia niệm kinh siêu độ. Sau đó anh tôi giải ngũ, những người khác ở lại thêm sáu năm cũng lần lượt rút lui, thế nhưng Lưu Sướng vẫn ở lại trong quân ngũ, đến tận năm ngoái mới chính thức nghỉ hưu.

Mọi người đều bảo khi đó, cơ bản không nhìn ra Lưu Sướng vì lần ngộ sát ấy mà tạo nên bóng ma tâm lý to lớn gì, nội chuyện ông ta còn có thể tiếp tục ở lại quân đội là đã có thể nhìn ra. Dù sao quân nhân đều là người cầm súng, sự tồn tại của Lam Sư lại chẳng khác gì sự tồn tại của tổ chức sát thủ, chỉ cần một người có chướng ngại tâm lý sẽ trở nên vô cùng nguy hiểm, vậy nên Lưu Sướng có thể ở lại, chứng tỏ trạng thái tâm lý của ông không gặp vấn đề.

Về điểm này tôi cũng rất nghi ngờ, vì lúc đó không ai tiến hành thăm định trạng thái tâm lý của Lưu Sướng, tôi thì lại không thể gặp ông ta, cho nên chỉ có thể đoán. Đại não con người là một công cụ ghi nhớ rất phức tạp lại vô cùng thần kỳ, nó có thể ghi nhớ tất cả những chuyện chúng ta mắt thấy tai nghe. Có lúc chúng ta tưởng như đã quên đi một chuyện nào đó, nhưng có lẽ một ngày trong tương lai, khi đại não bị kích thích nó tái hiện lại sự việc bị lãng quên một cách cực kỳ chính xác. Biết đâu đại não của Lưu Sướng cũng trải qua tình hình tương tự, khi bị kích thích lần thứ hai, ông mới hoàn toàn nhớ ra vụ án ngộ sát đêm ấy, hơn nữa còn sinh ra ám hiệu tâm lý nghiêm trọng, từ đó tạo nên một loạt hành động sau này của ông ta.

Nói vậy kích thích đấy là cái gì? Tôi để ý đến trạng thái người chết tại mỗi hiện trường. Bọn họ đều chết vì bị bắn trúng ngực, sau khi chết đi thân thể cũng bị co quắp thành tư thế của đứa trẻ đã chết. Trong đó có người bị thuốc, có người bị dây thừng trói chặt. Cái này chỉ rõ Lưu Sướng vốn không quan tâm trạng thái của họ khi còn sống như thế nào, chứng tỏ không phải giết để trả thù, Lưu Sướng cũng không định trả đũa.

Ông ta lại vô cùng để ý đến cách chết của nạn nhân — nhất định phải dùng đạn bắn thủng tim, giống như đứa trẻ kia. Bạch Ngọc Đường cũng từng nói, chuyện này giống như bị rối loạn ám ảnh cưỡng chế, nhất định phải làm thế này mới có thể đạt được mục đích của hắn ta. Nhất định phải giết hết những đồng đội từng tham gia nhiệm vụ, nhất định phải khiến họ biến thành bộ dáng của đứa trẻ kia, không khác. Dĩ nhiên nếu có thể làm bọn họ trợn tròn mắt mà chết, lại mang ánh mắt sợ hãi lẫn đau đớn như đứa trẻ kia thì càng tốt. Có điều, Lưu Sướng không phải nhà thôi miên, càng không cách nào thực hiện một chuyện phức tạp như vậy, cho nên trong 4 người bị hại ông chỉ thực hiện với một người, chính là nạn nhân thứ ba Lâm Dục.

Anh hai nói với tôi, tình cảm giữa các đội viên Lam Sư vô cùng tốt, mặc dù trong bọn họ có nhiều người đã nhiều năm chưa gặp qua, nhưng khi gặp lại vẫn cảm thấy thân thiết như xưa. Anh cũng bảo đêm đó khi Lưu Sướng bước vào nhà, anh ấy cũng có dự cảm Lưu Sướng tới là để giết anh ấy.

Anh ấy lấy thân phận đồng đội cũ cùng Lưu Sướng trò chuyện mấy câu, đang lúc nói chuyện đã cảm thấy tinh thần Lưu Sướng có chút không bình thường rồi. Nhờ có phòng bị sẵn, nên Lưu Sướng hoàn toàn không có cơ hội ra tay với anh tôi, lại không có biện pháp khống chế anh ấy, cuối cùng mất kiểm soát cảm xúc không đối phó nổi anh hai, nên dứt khoát nổ súng luôn. Phát súng đó bắn trật, hơn nữa kỹ năng anh ấy vốn không tồi, Bạch đại ca lại nhanh chóng chạy đến. Vậy nên Lưu Sướng chỉ có thể chạy trốn. Nhưng cũng có thể tưởng tượng, những đồng đội không biết gì về vụ án này căn bản sẽ chẳng biết phải đề phòng gì với Lưu Sướng đây.

Hầu như tất cả những thành viên của Lam Sư chịu để tôi phỏng vấn đều nhắc đến Lâm Dục, anh ta là người đông bắc, cùng là tổ viên trẻ tuổi nhất tiểu đội ba, lúc giải ngũ cũng chỉ vừa 25 tuổi. Theo lời đồng nghiệp, Lâm Dục là một cậu bé đơn giản đáng yêu, tính tình rất hiền lành, lại thích dính người, vì từ nhỏ đã được sống tốt, nên khi nhập ngũ cái gì cũng chẳng biết

làm, ngay cả vợ cũng không giặt, bị mấy lão cựu chiến binh hung hăng nghiêm trị một phen. Thông thường những đứa được nuông chiều thế này gặp chuyện như thế đều sẽ nổi cơn giận dữ, nhưng Lâm Dực lần nào cũng chỉ cười hì hì chấp nhận, đến giờ cũng chẳng nổi cơn.

Mà cũng vì tính thích chiều người này đã khiến anh ta ăn không ít khổ, các anh lớn hơn đều rất thích anh ta, đối xử với anh ta rất tốt. Lâm Dực là người nhỏ nhất, Lưu Sướng là lão đại ca, hai người đó lúc còn tại ngũ quan hệ vốn tốt vô cùng, nhất là Lâm Dực đối với Lưu Sướng, lại càng sùng bái. Căn cứ vào khám nghiệm tử thi, có thể kết luận, Lâm Dực khi chết, thần trí rất tỉnh táo, tôi không biết trước khi chết anh ta đang nghĩ đến điều gì, tại sao lại mang ánh mắt phức tạp như vậy. Nhưng giống như các đồng đội khác của anh, tôi không muốn biết, cũng không nhẫn tâm biết, cứ để cho anh ấy nghỉ ngơi đi.

Trở lại vấn đề trước mắt, điểm kích thích dồn ép Lưu Sướng liên tục gây án chính là đứa trẻ kia. Ông nâng dao sau sự việc phát sinh đã năm năm, là vì ông muốn hoàn thành một nghi thức, chỉ khi nào cái nghi thức này được hoàn thành tâm lý của ông mới được thỏa mãn. Vậy ông hi vọng sẽ được thỏa mãn như thế nào? Lấy thời gian quay ngược lại ba tuần trước, lúc vụ án đầu tiên phát sinh, đoạn thời gian đó con trai Lưu Sướng bị xác định là não tử vong. Tại đây có hai suy đoán, một là khi xảy ra tai nạn giao thông, tư thế con trai Lưu Sướng té xuống tình cờ giống hệt đứa bé Việt Nam kia (= []=), khiến Lưu Sướng sinh ra ảo giác, hoặc đồng cảm.

Có điều phỏng đoán như thế lại có chút không có cơ sở, tôi cũng không thể hoàn toàn khẳng định. Lúc xem xong cuộn băng ghi hình hiện trường tai nạn, cảm thấy chi tiết khi ấy đều mờ hồ không rõ, cũng không xác định được tư thế ngã xuống của con trai Lưu Sướng là hình dáng gì. Nhưng cá nhân tôi có cảm giác, sự đồng cảm chỉ có thể khiến cái chết của con trai Lưu Sướng thiết lập nên quan hệ với những đồng đội đó, làm ông ta muốn báo thù, nhưng báo thù chủ yếu là bộc phát tức giận cùng thù hận, không

phải để hoàn thành sứ mạng với nghi thức nào hết. Hành động của Lưu Sướng thay vì nói là báo thù không bằng nói là một loại trao đổi, ông ta cũng không quan trọng cái chết của đồng đội mà xem trùng sinh mạng của con trai mình.

Đây là phỏng đoán thứ hai của tôi, cũng là những chuyện tôi luận ra được sau hàng loạt chuỗi hành động đêm đó Lưu Sướng biểu hiện ra trong buổi tối bị bắt. Tôi chú ý đến khoảng thời gian trước lúc Lưu Sướng tiếp cận mục tiêu, còn ngồi trước giường bệnh một lúc, khi đó còn lăm bằm, liên tục vuốt ve tượng Phật trước ngực. Bạch Ngọc Đường đã nói với tôi, trong quá trình cảnh sát điều tra nhà Lưu Sướng, cũng thăm vấn vợ của ông, chưa kể tất cả những người từng quen biết với Lưu Sướng đều biết ông ta là tín đồ Phật giáo, lại vô cùng sùng đạo.

Tín ngưỡng tôn giáo trong lòng tội phạm thông thường có tác dụng thúc đẩy vô cùng quan trọng, căn cứ vào số lượng thống kê, một khi một liên hoàn sát thủ có loại tín ngưỡng tôn giáo thành kính, mức độ điên cuồng của hắn sẽ tăng lên dữ dội. Nhiều năm trước, trong nước xảy một vụ án hoang đường, đại sự tà giáo khuyến khích cả nhà tự sát để được lên thiên đường, những năm gần đây, mặc dù thảm kịch do mê tin dị đoan gây ra đã giảm bớt nhưng vẫn tồn tại như xưa.

Không biết có phải ẩn sau tượng phật của Lưu Sướng có lực lượng tôn giáo nào đó, chính nhóm tôn giáo này đã khiến Lưu Sướng hoàn toàn tin rằng hoàn thành nhiệm vụ Phật tổ giao thì có thể chuộc lại tội nghiệt, cứu vãn sinh mạng con trai, thậm chí là sinh mạng của chính ông? Quy luật của động vật, lý do tấn công đầu tiên không phải vì đói mà do sợ hãi. Một người khi đang bị uy hiếp, vì bảo vệ mình mà đi tổn thương người khác. Thời điểm Lưu Sướng mạnh mẽ nhất, ông đã từng là một người bảo vệ quốc gia, vậy mà khi ông không thể nào bảo vệ con trai, chỉ có thể chọn cách tìm sự an ủi và dựa vào tôn giáo, sau đó, trở thành phạm nhân.

Bên trên chỉ là suy luận của tôi, thật đáng tiếc. Có lẽ đợi khi vụ án hoàn toàn kết thúc thẩm lý, hoặc chờ khi tôi tó thể chính thức gia nhập tổ trọng án rồi, đội trưởng Bao sẽ cho phép tôi xem qua hồ sơ vụ án này, chỉ mong lúc đó Lưu Sướng còn sống, và tôi còn cơ hội để chứng thực xem suy đoán nào gần với chân tướng sự thật hơn.

A, đột nhiên nhớ ra, ngoài tôi ra, còn một người vì không sao biết được chân tướng sự thật mà cảm thấy hết sức buồn phiền, hình như không chỉ có buồn phiền mà còn tức giận nữa. Kí giả Bàng sau khi biết chuyện cô bị chúng tôi lợi dụng để truyền tin tức cho Lưu Sướng, đối với chuyện này tâm tình còn ổn định, lúc đầu anh Bàng bảo cô ta hình như không có phát điên với anh trai. Nhưng kể từ ngày đó, dường như ngày nào cô ấy cũng đến trước cửa đồn cảnh sát thành phố D để chờ Bạch Ngọc Đường, không quản mưa gió.

Xem ra —— cô ấy thích cảnh sát Bạch rồi.

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 41: Vụ Án 4 – Như Ảnh Tùy Hình (1)

Từ lúc đại án lần trước phát sinh đến nay đã qua sáu tháng, thành phố D gần đây lại trở về cảnh gió yên sóng lặng như xưa, từ lãnh đạo đến công chúng, bao gồm toàn bộ thành viên tổ trọng án cũng rơi vào trạng thái đã rảnh là rảnh đến chết luôn.

Thành viên tổ trọng án ai cũng vô cùng tự giác, thời điểm bận rộn vụ án, tập thể đều tự giác làm thêm giờ, mà khi không có vụ án, cả đám liền “tự giác” đi mò cá tập thể.

Bạch Ngọc Đường vì phải trị chứng mất ngủ, cả ngày không có gì làm liền chạy qua phòng làm việc của Triển Chiêu, người của tổ hầu như đều đã quen với trạng thái của vị thần long thấy đầu chẳng thấy đuôi này. Trương Long Triệu Hồ hai tên tâm đầu ý hợp, không có gì làm thì chạy xuống du bám tổ theo vết ở tầng dưới, lấy thông tin cá nhân của Triển Chiêu làm mồi, tiếp cận một nhóm mỹ nữ tổ cảnh sát cùng A Mẫn nói chuyện phiếm. Cũng may những thông tin cá nhân kia đều là kết quả từ 3 phần thật thêm 7 phần tự phát triển ra, lúc đó nếu không bị Triển Chiêu quấy rối, chắc cũng không rõ bản thân đã bị bán rất nhiều lần.

Vương Triều Mã Hán so với hai tên kia lớn hơn mấy tuổi, dĩ nhiên tương đối đáng tin, bọn họ là một trong số ít cảnh viên của tổ trọng án vẫn luôn ở yên vị trí của mình. Đương nhiên, đó là nếu như hai người không sử dụng máy tính công để đăng nhập mạng chơi game online, sau đó làm virus nhiễm vô hệ thống chủ, khiến Công Tôn khoa trưởng tình tình hiền lương hiềm hoi lắm mới phải rú lên một trận, để Bao Chứng cảm thấy yên tâm

hơn một chút. Cho nên, sau khi mấy ngày như thế kéo dài suốt một tháng, Bao Chứng rốt cục không thể nhịn được nữa, giơ tay đuổi tất cả mọi người về nhà, tiếp theo xách túi lên lưng lôi Công Tôn Sách đi nghỉ phép.

Nơi nghỉ phép là một hải đảo tốt phía nam Đại Tống, nói thật Công Tôn Sách rất không thích nghỉ phép ở biển, nhưng thời gian này cũng đành bó tay, hơn nữa Trung Quốc bây giờ đang rất lạnh, thành phố D lại còn có tuyết rơi, nơi duy nhất ấm áp được một chút chắc chỉ còn mấy thành thị phía nam, bất đắc dĩ, Công Tôn Sách không thể làm gì khác ngoài việc đi theo Bao Chứng tới thành phố H, gió thổi lồng lộng, nắng chiếu trên cao.

Lúc vào quán rượu đã là buổi sáng, hai người trước lên phòng nghỉ ngơi xong, Bao Chứng lập tức nói muốn xuống nước, Công Tôn Sách lại muốn ở lại quán online, Bao Chứng dĩ nhiên không thể đồng ý. Cho nên cả hai pk một trận (pk = đối kháng aka oánh lộn), cuối cùng Bao Chứng thể lực xa hơn một đoạn đã chiến thắng trạch nam Công Tôn. Công Tôn Sách dưới sự giám thị nghiêm ngặt của Bao Chứng miễn cưỡng thay đồ bơi, trước khi đi còn không quên kiên trì đòi mang theo túi đeo lưng, dưới ánh mắt khinh bỉ của Bao Chứng lôi một đồng trang bị điện tử lớn nhỏ từ trong túi ra kiểm lại một lần.

Vừa ra bờ biển Bao Chứng liền lôi Công Tôn Sách xuống nước, kết quả chưa tới 10 phút lại phải kéo Công Tôn Sách một bụng đầy nước, thoi thóp nửa mạng trở về bờ, mặc Bao Chứng uy hiếp, dụ dỗ kiểu gì cũng không đến gần biển dù chỉ nửa bước. Bao Chứng bất đắc dĩ, không thể làm gì khác ngoài việc đăng cay một mình ôm biển rộng. Công Tôn ở trên bờ tìm một cây dừa lớn, dưới bóng cây thuê thêm cái ghế nằm, phơi một chút ánh mặt trời rải rác dưới tán cây, mở túi lấy ra máy tính xách tay, thoải mái thờ phào, đây mới là kỳ nghỉ.

Nghỉ đến đây, Công Tôn Sách giương mắt nhìn ra phía xa, bóng dáng Bao Chứng cao lớn ngăm đen thoắt ẩn thoắt hiện trong nước biển xanh ngọc bích lại điểm thêm chút hồng hồng. Khóe miệng hơi cười, Công Tôn

Sách thoải mái nhắm hai mắt lại . Kể từ khi tốt nghiệp đại học, cảnh giới của anh với Bao Chứng hòa vào nhau cũng xem là tốt, chức vụ càng cao, cấp bậc phá án cũng ngày càng cao, trách nhiệm nặng hơn càng mang thêm bận rộn, mà bận rộn lại mang tới áp lực lẫn mệt mỏi, có khi cả người đang nghỉ ngơi, tâm cũng khó mà nghỉ ngơi được, cho nên có được những ngày thích ý như thế này càng thêm trân trọng.

Khó có khi được lúc nhàn rỗi, Công Tôn Sách cũng chẳng muốn xem bất kỳ chuyện gì liên quan đến công việc, chỉ tùy ý xem vài tin tức vô thưởng vô phạt, sau đó vào Weibo của mình. Trong số đồng nghiệp chỉ có Bao Chứng với Bàn Thống biết weibo của anh, Bao Chứng là do sống chung sớm tối không giấu được, Bàn Thống là do có lần Công Tôn Sách đang làm việc ngồi mò cá bị đối phương bắt gặp, thế là bị cưỡng ép add luôn, không có cách nào phản kháng. Bây giờ anh cùng Bao Chứng đang ở hải đảo nghỉ phép cùng nhau, dĩ nhiên người duy nhất còn dư lại chỉ có thể là Bàn Thống.

Quả nhiên, vừa mở Weibo ra, đã thấy tin nhắn của Bàn Thống lóe sáng, mở ra rồi, là một chuỗi dài nũng nịu đáng yêu cùng than vãn. Nội dung than vãn trên căn bản vẫn như cũ về Bàn Tiểu Diệp, Bàn Thống tố cáo em gái nhà mình gần đây vẫn liên tục đuổi giết hản, ép hản bán tin tức đồng đội của tổ trọng án, nhất là tin tức của Bạch Ngọc Đường. Dĩ nhiên cái tên không có tiền đồ này cũng chỉ tố cáo cho có mà thôi, hản vẫn là không có can đảm dám đắc tội Bàn Tiểu Diệp thật, người khác không biết nhưng Công Tôn Sách vẫn biết, đừng nhìn Bàn Thống có bề ngoài hoa hoa công tử, trong tâm lại là kẻ phức tùng em gái, cô em này của hản mặc dù không thể yêu, nhưng bất đắc dĩ lại khiến Bàn Thống đau lòng chết được. Vậy nên bây giờ một Bàn Thống đang bị kẹp giữa em gái thân yêu và chức trách, chỉ có thể tìm Công Tôn Sách để làm nũng mà thôi, dù sao ngoài Công Tôn Sách, chẳng còn người thứ hai nào có thể giữ bí mật cho hản đồng thời nguyện ý nghe hản lái nhái.

Có lẽ vì bề ngoài, nên thành viên trong tổ đồng loạt không ai dám ý kiến với Bao Chứng mặt đen, mặc dù Công Tôn Sách biết, tự thân Bao Chứng hoàn toàn không phải loại người nghiêm túc ít nói, nhưng ấn tượng để lại cho mọi người mấy năm nay không thể một ngày mà thay đổi. Chuyện này làm Công Tôn Sách cảm thấy bất lực, mà Bao Chứng lại cực kỳ vui vẻ, vì thân làm lãnh đạo dĩ nhiên phải có uy nghiêm, mà trời sinh đã mang Bá vương thể này cũng là chuyện tốt. Huống chi, cho dù độ thân thiện bị giảm đi một chút, không phải còn có Công Tôn Sách bổ sung cho hẳn sao?

Đúng vậy, Công Tôn Sách chính là người xoa dịu nỗi buồn, bởi vì có Công Tôn Sách, nên từ Bao Chứng đến hai tiểu tử Trương Long Triệu Hồ đều rất hài lòng. Vì nhiều chuyện không dám nói với Bao Chứng, họ có thể nói với Công Tôn Sách, bởi vì Công Tôn Sách người này vô cùng kín miệng, nói cái gì với anh cũng giống như đổ vào hộp đen, chỉ có vào không ra được, cho nên ai cũng an lòng biến Công Tôn Sách thành ổ cứng, nói cách khác, là thùng rác ấy.

Nghĩ tới đây, Công Tôn Sách nhú mày, tại cửa sổ hộp thư của Bàn Thống đánh lên hai chữ —— đáng đời, sau đó đóng Weibo lại.

Buổi sáng, ánh nắng rất ấm áp, cũng không quá cường liệt. Nằm dưới luồng gió biển ấm áp thổi phát phối, cơ thể người ta sẽ cảm thấy thoải mái vô cùng, tự nhiên sẽ có chút buồn ngủ. Vô thức, Công Tôn Sách cũng ngủ mất, còn có cảm giác ngủ cực kỳ thoải mái, cho nên mơ màng ngủ luôn tới chiều. Đến khi anh mở mắt, Bao Chứng đã trở về, đang ngồi ở bên cạnh ghế nằm trên bờ cát, lau hết nước trên người, toét miệng cười với anh.

“Trời đẹp như vậy cậu lại nằm đây ngủ, thật không thú vị chút nào.”

“Cậu thì biết gì, ngủ được thoải mái như vậy, đây mới là nghỉ phép.” Công Tôn Sách nằm trên ghế trở mình, nghiêng người nhìn Bao Chứng, đuôi mắt hơi cong, giống hệt trăng khuyết.

“Bao Chứng, cậu nói xem chúng ta có thể nghỉ hưu được hay không đây?” Ánh mắt Công Tôn Sách híp lại, trên mặt biểu hiện một chút tiếc nuối.

“Tôi nghĩ khó có khả năng lắm, thế giới này nguy hiểm như vậy, sao có thể thiếu đi chúng ta.” Bao Chứng cười cười, cầm khăn ném lên bàn nhỏ, xoay người ngồi bên cạnh Công Tôn Sách, nước trên tay rơi xuống ghế, còn cách một chút là rơi trúng cánh tay Công Tôn Sách. Công Tôn Sách cũng không tránh, vẫn duy trì tư thế nằm nghiêng. Hiện giờ đã sau giờ Ngọ (sau 1h trưa), nắng trời có chút chói mắt, chiếu lên thân thể cường tráng của Bao Chứng, ánh sáng phản chiếu khiến ánh mắt Công Tôn Sách phải dời sang chỗ khác.

“Vậy sao?” Công Tôn Sách trầm tư đưa ánh mắt đến khoảng không xa xôi, trên bờ biển là hai ba nhóm du khách, có thanh niên kết bạn mà đến, có tình nhân thân mật vô cùng, cũng có một nhà ba người cùng nhau đi du lịch, trên mặt mỗi người đều tràn đầy nụ cười sung sướng. Nhưng liệu bọn họ có biết, cái thế giới này nơi nơi đều tràn đầy nguy hiểm hay không đây?

“Công Tôn, cậu sao vậy, tự nhiên lại ngăn người rồi?” Bao Chứng nhú mào, giơ tay lên trước mặt Công Tôn Sách vẫy vẫy mấy cái.

Công Tôn Sách cau khóe miệng cười, ngồi dậy, mặc xong áo khoác liền dùng giọng buông lỏng nói, “Không có gì, chẳng qua tự nhiên thấy thoải mái thì hy vọng có thể mãi mãi tiếp tục như thế mà thôi. Nhưng cậu nói không sai, còn nhiều đại sự phải làm như vậy, bây giờ cũng chưa đến lúc để về hưu đâu.”

“Dĩ nhiên, tụi mình còn trẻ thế này, lại suy nghĩ về chuyện nghỉ hưu cái gì.” Bao Chứng cười vỗ vai Công Tôn Sách, “Đi thôi, chơi tới trưa tôi đói rồi, đi ăn cái gì đi!”

Nhà hàng của khách sạn toàn phục vụ hải sản địa phương, không có bánh bao Bao Chứng thích ăn nhất. Bao Chứng đối với tiệc hải sản không mấy quan tâm, Công Tôn Sách ngược lại vô cùng thưởng thức, ăn đến mãn nguyện, nhìn cảnh đẹp bên ngoài cửa sổ, gió biển thổi lộng, cả người từ trong ra ngoài an nhàn khoan khoái. Đang lúc Công Tôn Sách lo hưởng thụ thức ăn ngon, Bao Chứng đang xao nhãng đột nhiên đứng dậy làm Công Tôn Sách sửng sốt, “Sao thế?”

“Nhìn bên kia.” Bao Chứng chỉ ra hướng bờ cát, Công Tôn Sách nhìn sang, thì ra không biết từ khi nào, bên kia đã có một đám đông tụ lại, châu đầu ghé tai không biết đang bàn luận cái gì nữa.

“Xảy ra chuyện gì?” nhạy cảm nghề nghiệp làm hai người lập tức nhìn nhau, gật đầu, đứng dậy đi tới mục tiêu.

Trên bờ biển tập trung rất nhiều người, bên ngoài nhìn vô còn tưởng đều là du khách, đến gần mới phát hiện thì ra còn có tới mấy nhân viên quản lý đang duy trì trật tự. Bao Chứng xuyên qua đám đông, Công Tôn Sách mắt tinh, liếc qua liền thấy được một cỗ thi thể khóa thân nằm ngửa mặt trên bờ.

Sở dĩ nhìn qua đã biết một cỗ thi thể không phải chỉ vì cả người cô ta trần truồng, mà còn do ngâm trong nước biển quá lâu, đã có khuynh hướng phát trương. Công Tôn Sách nhíu mày, nhìn Bao Chứng. Bao Chứng đang thương lượng với nhân viên quản lý, chứng tỏ thân phận của mình, sau đó để nhân viên quản lý kia giải tán những người đến xem, mình với Công Tôn Sách cùng nhau ngồi xổm xuống, bắt đầu cẩn thận quan sát cỗ thi thể.

“Là chết chìm sao?” Bao Chứng lẩm bẩm hỏi giống như đang tự nói.

“Không.” Công Tôn Sách híp mắt, cẩn thận quan sát mũi miệng người chết, “Thi thể bị ngâm trong nước biển, nhưng mũi miệng cũng không có bùn cát, có thể là sau khi chết mới bị ném xuống nước.”

Công Tôn Sách chỉ đầu người chết, bên trong tóc dài đen nhánh có thể loáng thoáng nhìn ra màu trắng của da, “Đó là vết thương, rất sâu, tôi đoán đây mới là nguyên nhân chính dẫn đến cái chết. Lý do tạo thành vết thương như thế lại có rất nhiều, có thể là sau khi rơi xuống nước đụng trúng đá ngầm mà có, cậu xem, trên người cô ta cũng có rất nhiều vết bầm tím tương tự. Dĩ nhiên, giả sử chúng ta có một tên hung thủ, thì nguồn gốc những vết thương này liền có cách giải thích khác ngay.”

Bao Chứng nhíu mày, “Thời gian tử vong?”

“Cái này khó nói, xét thời tiết hôm nay cùng mức độ tăng lên của thi thể, cần ít nhất 8 tiếng, thời gian tử vong là khoảng 3 – 4 giờ sáng nay. Bất quá tôi không phải pháp y chuyên nghiệp, phải mà để Tần Giản xen qua một chút, thì sẽ nhanh có thời gian tử vong chính xác hơn.”

Bao Chứng gật đầu, “Hiện giờ cậu ta không có ở đây, chúng ta cứ cho giả thuyết cậu nói là đúng, khoảng 3 – 4 giờ sáng.”

“Giờ đó ở bãi biển cũng không có bao người, hung thủ nhất định lưu lại dấu chân. Đáng tiếc, hiện trường đã bị phá hư rồi.” Công Tôn Sách hồi tiếc nhìn hàng trăm dấu chân xung quanh thi thể, bất đắc dĩ thở dài.

“Gây án ở nơi này ——” Bao Chứng nheo mắt, nhìn bốn phía xung quanh một lần, lắc đầu, “Bọn họ cũng không phá hư hiện trường, chỗ này cũng không phải nơi đầu tiên nạn nhân bị giết chết.” (Từ khi nào bố Bao đã học được giọng điệu của con gái Chiêu thế? Truyền nhiễm hàng loạt à?)

Công Tôn Sách nhăn nhó, rất nhanh liền gật đầu, “Đúng vậy, thi thể đã bị dời đi, nhưng thứ dời thi thể đi không phải hung thủ mà là nước biển. Cô ta là bị nước biển đẩy lên bờ, nói thế, cô ta bị giết ở trong nước sao?”

“Hoặc là bị chôn trên bờ cát, sau khi triều dâng thì dạt vào bãi biển, toàn bộ đều phải chờ nghiệm thi mới có thể kết luận.” Bao Chứng đứng lên, vỗ

tay một cái, nhìn Công Tôn Sách nói, “Giao cho cảnh sát địa phương đi, đây không thuộc phạm vi chúng ta quản lý.”

Công Tôn Sách gật đầu, sắc mặt có chút không tốt, anh nghĩ đến lời nói khi nãy của Bao Chứng lúc ở dưới tàng cây, qua nhiên cái thế giới này đâu đâu cũng tràn đầy nguy hiểm, kể cả địa điểm du lịch đẹp như tranh vẽ này.

Trở lại quán trọ, tâm tình của cả hai cũng có chút nặng nề, hai người cùng lười nói chuyện, vì vậy từng người cầm điện thoại, vùi trên giường của mình, Bao Chứng thì lướt mấy diễn đàn dành cho người sành ăn (bác Bao sành ăn!?), Công Tôn Sách thì mở QQ tán gẫu với Bàng Thống. Bất giác hai tiếng đã trôi qua, đột nhiên có người gõ cửa, cả hai cũng giật mình.

Mở cửa ra, người gõ chính là một cô gái, tuổi trên dưới 30, ăn mặc chuyên nghiệp, nhìn qua hoàn toàn không giống du khách. Bao Chứng nhìn cô ta có chút sững sờ, mà trên mặt người kia lại hiện lên một nụ cười dĩ nhiên.

Cô ta nhìn vào tay Bao Chứng một cái, trên điện thoại là hình ảnh một cái bánh bao đặc biệt dễ thấy, “Lâu rồi không gặp, Bao hắc tử, cậu vẫn còn thích ăn bánh bao đến thế sao?”

“Hê? Con gái gọi cậu như vậy cũng không có mấy người.” Công Tôn Sách thanh âm này cũng vội vàng chạy tới, cùng cô gái đứng ở cửa nhìn nhau cười, “Thì ra là cô à, bạn học cũ.”

“Sở, Sở sở, cô, cô thế nào lại —” Bao Chứng có chút căng thẳng, lại cà lăm.

“Sở cái gì mà Sở, tôi tới tìm hai người các cậu bàn chuyện vụ án đây,” Lăng Sở Sở hơi bĩu môi, trợn mắt nhìn Bao Chứng, “Dám nhúng tay vào vụ án của cảnh sát thành phố H bọn tôi, thì đừng hòng dễ dàng chạy mất, Bao Hắc Tử, lần này cậu nhất định phải giúp tôi!!”

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 42: Vụ Án 4 – Như Ảnh Tùy Hình (2)

“Thấy hai người cùng đi nghỉ phép, tôi còn tưởng — bảy năm sao, thật đáng tiếc, người tốt như Công Tôn Sách, đi theo cậu bảy năm, cậu lại vẫn như cũ không chịu nói tiếng nào. Bao Hắc Tử, người nếu không thích người ta thì dứt khoát nói ra đi, mập mờ mãi không hợp với các cậu, đã hơn ba mươi rồi, bận tâm cái gì chứ.”

Lăng Sở Sở là ai? Cô là bạn cùng lớp đại học với Bao Chứng và Công Tôn Sách, cho nên, cô cũng là một cảnh sát, hơn nữa còn là một vị cảnh sát có chức vụ không thấp đâu. Một cô gái vừa tròn 30 đã làm tới chức vụ cục trưởng cục cảnh sát địa phương, đối với một nước ở đâu cũng kỳ thị giới tính nghề nghiệp như Trung Quốc này thật sự là một chuyện không đơn giản. Một mặt nhờ biểu hiện xuất sắc của Lăng Sở Sở trong chuyên môn nghề nghiệp, mặt khác cũng phải nói đến vận khí tốt hơn so với người thường của cảnh sát Lăng đây.

Thành phố H là một thành phố du lịch nổi tiếng cả nước, nhưng diện tích của nó cũng không lớn, dân số không đông, cảnh lực phân phối ở đây so với thành phố cỡ trung như thành phố D và cỡ lớn như thành phố S, còn muốn ít hơn mấy phần. Trong tình trạng nhân số không nhiều thế này, thì sinh viên tốt nghiệp trường cảnh sát như Lăng Sở Sở chính là nguồn tài nguyên khan hiếm. Rất nhiều nơi đều như thế, giới giang không thể thiếu lý lịch tốt, trường cục cảnh sát cũng không nhất định phải là vị cảnh sát có thể bắt cướp giỏi nhất cục.

Lăng Sở Sở học vấn cao, đầu óc linh hoạt, ngoại ngữ càng thành thạo. Những năm gần đây còn tham gia vào giao lưu quốc tế mỗi năm một hai lần của sở cảnh sát Đại Tổng, Lăng Sở Sở thay mặt cho cục cảnh sát thành phố H đi không dưới ba năm lần, mỗi lần học được không ít chuyện, sau đó áp dụng vào việc quản lý thành phố, được cấp trên khen ngợi. Đánh giá ba năm một lần, lần nào Lăng Sở Sở cũng có thể đánh bại một lượng lớn đồng nghiệp trên tất cả dữ liệu, sau đó một đường thăng quan tiến chức, kết quả gần đây đã làm tới người đầu tiên nắm giữ cục cảnh sát thành phố H.

Nhưng cô dù sao vẫn quá trẻ, lại là phụ nữ, xem như vừa thông minh vừa có nhân duyên tốt, nhưng chỗ cục cảnh sát vẫn là thiên hạ của đàn ông. Vậy nên vài vị đàn ông lần đầu chịu phụ nữ lãnh đạo đều không phục, cá nhân luôn gây chút phiền toái cho Lăng Sở Sở. Đình công, giễu cợt, toàn là trò con nít, Lăng Sở Sở có thể không quan tâm. Nhưng vụ án mới xảy ra sáng hôm nay lại làm Lăng Sở Sở cảm thấy áp lực từ lúc nhận chức đến nay chưa hề có, mặc dù trừ cô ra, toàn bộ người của cục cảnh sát không ai thêm để ý đến loại án nhỏ này. Dù sao thành phố H cũng là một địa điểm du lịch bên biển, hằng năm người chết chìm giữa biển, phơi thây trên cát cũng nhiều lắm.

Hai giờ trước, khi đang khám xét hiện trường, Lăng Sở Sở luôn cảm thấy hiện trường có gì đó không đúng, cô cảm thấy vụ này không chỉ là mưu sát, mà còn là một vụ mưu sát không bình thường, là đại án. Cảnh viên đi cùng cũng tỏ ý phản đối, không ai dám nói thẳng nhưng có thể nhìn ra, vẻ mặt của bọn họ là đang xem thường.

Lăng Sở Sở có chút sốt ruột, cũng có chút chán nản, đến khi có người báo cho cô hai người chạy đến hiện trường trong buổi chiều thứ nhất là hai cảnh sát tới thành phố H nghỉ phép, một người trong đó có mặt đen, thì trên mặt Lăng Sở Sở mới lộ ra vẻ mặt vui mừng.

Mặt đen, không lẽ là Bao Hắc Tử!!

Quả nhiên, Lăng Sở Sở vừa tới nơi hai cảnh sát ở trọ, đã tóm được ngay Bao Chửng cùng Công Tôn Sách.

Bao Chửng sau khi thấy Lăng Sở Sở lại trở nên hấp tấp. Tại sao vậy? Rất đơn giản, trên thế giới này có một số người rất khó để gặp lại. Ví dụ như tha hương gặp chủ nợ, đang kết hôn chạm mặt bạn gái cũ vân vân. Mà Lăng Sở Sở thì sao? Cô không phải chủ nợ của Bao Chửng, càng không phải bạn gái cũ, vậy mà Bao Chửng lại thà xem cô là một trong số đó, ít nhất lúc gặp lại còn không lúng túng đến mức này.

Lăng Sở Sở không phải bạn gái cũ, cô chẳng qua chỉ là đối tượng yêu đương không rõ ràng. Dĩ nhiên, nếu ban đầu Bao Chửng sớm làm rõ tâm ý của mình, có lẽ hẳn cũng sẽ không mập mờ với Lăng Sở Sở cả một đoạn thời gian đó. Thời gian tuy ngắn, nhưng đến cùng vẫn có chút bi thương. Cho nên tốt nghiệp xong Bao Chửng cùng Công Tôn Sách đều đến thành phố D, sau này cũng không hề liên lạc với Lăng Sở Sở.

Nhưng bây giờ là mình chạy tới dưới mắt người ta, Lăng Sở Sở lại tìm tới cửa, tránh cũng không khỏi, không còn cách nào khác là nhắm mắt đối phó.

Mặt Bao Chửng đen, nên sắc mặt không tốt cũng nhìn không ra, hẳn chỉ có thể trơ mắt xem Công Tôn Sách cho Lăng Sở Sở bước vào cửa, ba người ngồi thành một vòng trên ghế salon. Lăng Sở Sở đi thẳng vào vấn đề, trực tiếp giải thích ý định của mình.

“Hai cảnh sát chiều này đến khám xét hiện trường là hai cậu đi?”

Công Tôn Sách gật đầu, nhìn Lăng Sở Sở cười, “Không sai, cô tìm bọn tôi là muốn hỏi về vụ án?”

“Phải, đồng nghiệp ở cục đều bảo đây chỉ là một vụ chết đuối bình thường, nhưng tôi vẫn có cảm giác không phải.”

“Đúng là không phải chết đuối.” Công Tôn Sách liếc mắt nhìn Bao Chứng, nói tiếp, “Trong mũi miệng thi thể không có bùn cát, dĩ nhiên nếu bảo chết đuối ở biển thì như thế rất bình thường, nhưng hầu như tất cả những người chết đuối đều có hiện tượng sung huyết ở đáy mắt, mà thi thể này một chút cũng không có. Chưa hết, trên cơ thể người chết có rất nhiều vết thương, trong đó có vết bị tạo ra khi còn sống rất khác biệt với vết thương tạo thành do đụng phải đá ngầm sau khi chìm xuống. Hơn nữa tôi còn phát hiện trong tóc người chết có một vết thương rất sâu, khi đó sợ phá hư hiện trường nên cũng không đụng vào thi thể, thôi thì đề nghị nhân viên tư pháp của bên đó cẩn thận kiểm tra vết thương một chút, nếu tôi đoán không sai, đó chắc chắn là vết thương trí mạng.”

Lăng Sở Sở gật đầu, đưa mắt nhìn Bao Chứng như có điều suy nghĩ, cũng không đánh giá gì với phán đoán của Công Tôn Sách. Im lặng một lúc, đột nhiên Bao Chứng nói với Lăng Sở Sở, “Sở Sở, tôi cảm thấy có điểm kì quái.”

Lăng Sở Sở hơi sững sờ, “Chỗ nào kì quái?”

Bao Chứng cũng quét luôn lung túng khi này, hẩn nhìn vào mắt Lăng Sở Sở, biểu hiện có chút nghiêm túc.

“Thành phố H là thành phố biển, chết đuối thì năm nào cũng xảy ra, không có gì kì bí. Nạn nhân bị giết ở bờ biển cũng rất có khả năng chỉ là án mạng thông thường, ở một nơi xung quanh là biển như thành phố H này cũng không có gì đáng ngạc nhiên. Nhưng tại sao cô lại coi trọng vụ án này đến vậy, Sở Sở, cô có thể cho tôi một lời giải thích khác hay hơn không? Nếu đây thật sự là một vụ án lớn, tôi có thể cố gắng giúp cô, ít nhất nhiều hơn bây giờ.”

Lăng Sở Sở trầm ngâm chốc lát, rơi vào trầm tư ngẩn ngui, sau đó, cô giống như quyết định chuyện gì, lôi máy tính xách tay từ ba lô bên cạnh ra.

“Tôi bắt đầu đến thành phố H công tác từ năm 3, lục đục tiến hành giao lưu ở các nơi trên khắp cả nước, năm ngoái lúc tôi qua tỉnh X, có tham gia quá trình điều tra một án giết người, lúc vụ án đó còn chưa kết thúc, thời gian trao đổi của tôi lại không còn, nhưng tôi rất để ý.” Lăng Sở Sở mở tài liệu vụ án đang nằm trong máy, đưa cho Bao Chứng, tiếp tục nói, “Lúc ấy trưởng cục cảnh sát phá án là một lão tiền bối sắp về hưu, kinh nghiệm vô cùng phong phú. Ông ta lúc đó kết luận, hung thủ là một tội phạm tái phạm tội, nên người bị hại trong vụ án cũng không phải đối tượng ra tay đầu tiên của hắn. Tỉnh X cũng là một tỉnh du lịch lớn, khi ấy, tôi có ấn tượng rất sâu sắc với câu nói của lão cục trưởng, ông bảo, hung thủ này rất có thể chỉ nhằm vào du khách mà ra tay. Hắn theo dõi các cô, cưỡng hiếp rồi giết người, cuối cùng mới đem thi thể vất vào thẳng cảnh du lịch nhiều người đến nhất. Thủ đoạn gây án tàn nhẫn, cách ra tay lưu loát gọn gàng, có thể thấy, hắn vô cùng rành rẽ địa hình của các điểm du lịch.”

Nói tới chỗ này, Lăng Sở Sở dừng lại thêm mấy giây, lồi thêm một ít thông tin trong máy, chỉ cho hai người, “Sau đó tôi từ mạng nội bộ tra được suốt ba năm nay tại các điểm phụ cận du lịch trên cả nước đều phát sinh án cưỡng hiếp rồi giết người, cũng phát hiện thêm trong năm đó cũng xảy ra một vài trường hợp ở tỉnh X rất giống vụ án kia. Dĩ nhiên, án cưỡng hiếp đều có điểm tương tự, nhưng có thể do trực giác, tôi lại cảm thấy tên tội phạm chưa bị bắt đó vẫn đang tiếp tục gây án. Mà vụ án chiều này, khi tôi mới nhìn thấy thi thể đầu tiên đã sinh ra cảm giác y hệt, tôi cảm giác được, hắn đã tới thành phố H. Hơn nữa, cũng cảm giác được hắn ở thành phố H chần chẫn sẽ gây án không chỉ một lần. Cho nên tôi rất lo, cũng rất mong có thể bắt hắn lại.”

Bao Chứng cau mày nghe hết phân tích của Lăng Sở Sở, nhìn thấy ánh mắt đầy mong chờ lại thành khẩn của cô, hắn liền gật đầu, “Sở Sở, có thể để lại một phần hồ sơ cá nhân của cô cho tôi không? Tôi muốn gửi chúng cho một người nhìn qua một cái.”

Lăng Sở Sở lập tức gật đầu, “Không thành vấn đề, để lại máy tính ở chỗ các cậu luôn đi.”

“A, không cần.” Công Tôn Sách khẽ cười, “Để tôi lo, 10 phút sau trả lại cho cô, hai người cứ trò chuyện một lát.”

“Hả?” Nhìn Công Tôn Sách đang bê máy tính sang phòng kế bên, Bao Chứng muốn gọi anh quay lại nhưng không gọi được, lúng túng quay đầu, đối diện với ánh mắt mỉm cười của Lăng Sở Sở, cả mặt nóng lên.

“Khụ khụ, Sở Sở, cô ——” lại bắt đầu cà lăm, hoàn toàn mất đi hình tượng đội trưởng đội trọng án khôn khéo, lão luyện vừa rồi.

Lăng Sở Sở dường như đã quen với trạng thái ngớ ngẩn của Bao Chứng rồi, cô ranh mãnh liếc Bao Chứng một cái, cười khanh khách nói, “Bao Hắc Tử, cũng phải 7, 8 năm rồi chúng ta không gặp nhau đi?”

“Ừ, đúng.” Bao Chứng ho nhẹ một tiếng, không tự nhiên di chuyển cơ thể.

“Bảy, tám năm, cậu đã sống chung với Công Tôn Sách rồi?”

“A?!” Ánh mắt Bao Chứng thần ra, giống như nghe không hiểu Lăng Sở Sở nói cái gì, mấy giây sau mới lấy lại tinh thần, lập tức đỏ bừng mặt, mặt đen như thế cũng nhìn ra, thật là thần kì.

“Sở, Sở Sở, cô, cô nói cái gì ——“

“Còn chưa có xong à?” Lăng Sở Sở khinh bỉ nhìn Bao Chứng, “Thấy hai người cùng đi nghỉ phép, tôi còn tưởng —— bảy năm sao, thật đáng tiếc, người tốt như Công Tôn Sách, đi theo cậu bảy năm, cậu lại vẫn như cũ không chịu nói tiếng nào. Bao Hắc Tử, người nếu không thích người ta thì dứt khoát nói ra đi, mập mờ mãi không hợp với các cậu, đã hơn ba mươi rồi, bận tâm cái gì chứ.”

Bao Chứng ngẩn người , muốn mở miệng phản bác, lại cảm thấy mình nói thế nào cũng không đúng, lúng túng im lặng mất mất giây, không khí lại rơi vào im lặng.

Mà ngay lúc này, Công Tôn Sách lại đúng lúc đẩy cửa phòng ra, xoa dịu sự bối rối của hai người. Lăng Sở Sở nhận lại máy tính Công Tôn Sách đưa, nhìn Công Tôn Sách mỉm cười, lại liếc Bao Chứng, cười nói, “Công Tôn thư ngốc (nguyên gốc đây -_-), theo tôi biết cả đám bạn học trong ban chúng ta chỉ còn hai người các cậu là độc thân. Rảnh thì để tôi nhờ bạn trai tôi giới thiệu người đẹp cho cậu biết, dĩ nhiên, nếu thích trai đẹp cũng được luôn. Không cần phải bám theo tên Bao Hắc Tử này mãi, cậu ta chẳng qua cũng chỉ là một khối than đen mà thôi.”

Nói xong, hoàn toàn không buồn để ý đến hai người đang trong trạng thái như bị sét đánh, xoay mình lướt đi.

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 43: Vụ Án 4 – Như Ảnh Tùy Hình (3)

Lăng Sở Sở gây chuyện xong chạy đi, để lại hai kẻ bị sét đánh toàn thân mặt đối mặt, ngẩn người giơ mắt nhìn đối phương. Chừng nửa phút sau, Bao Chứng hồi thần, mới ý thức được Lăng Sở Sở mới dùng một câu nói đã đem bí mật mình giấu ở đáy lòng suốt 10 năm nói ra. Tim có cảm giác truyền tải không ngừng, đập điên cuồng khiến huyết dịch lưu động trong mạch máu đến thừa thãi, nhiệt độ dưới da cũng dần nóng lên, làm không khí xung quanh cơ thể cũng có chút ấm áp.

Thật ra, từ trước đây rất lâu Bao Chứng cũng đã phát giác bản thân hẳn có cảm giác không bình thường với Công Tôn Sách, nhưng vì hai người họ quá mức thân thuộc, cùng quá mức thân mật, nên cái loại thân thuộc với thân mật này mới đem sự bất thường đó giải thích thành vô số loại khác nhau, lại vô cùng khó khăn để Bao Chứng đánh đồng nó với tình yêu. Công Tôn Sách so với Bao Chứng chỉ thua nửa tuổi, hai người họ bắt đầu từ mẫu giáo đã là bạn học, tiểu học, sơ trung (cấp hai) vẫn là cùng lớp, đến tận cao trung tuy khác lớp, nhưng hai phòng học vẫn cứ sát nhau. Liên tiếp mười mấy năm cùng lên trường cùng tan học, cùng làm bài tập cùng ôn thi, cùng nhau trải qua kỳ thi tốt nghiệp thiên hôn địa ám. Đối phương nhìn thấy mình vì cô gái thầm thương mà cảm thấy khổ sở, lắng nghe mình bày tỏ tâm tình đưa đám không vui vì chuyện yêu đương thất bại. Lúc cùng đám học sinh bắt hảo trường bên đánh lộn bên mình cũng luôn có một người nhảy đến giúp một tay không kể sống chết, cho dù là bị đánh cũng có người cùng chịu, trốn học thì giúp bao che, bị phạt bên người cũng có một người cùng nhau chịu phạt. Có lẽ từ những thời điểm nhỏ đó đã tồn tại một tình bạn thuần khiết, nhưng không phải ai cũng may mắn giữ được tình bạn này

đến tận lúc lớn lên. Bao Chửng cùng Công Tôn Sách về sau cùng thi vào trường cảnh sát, mặc dù chuyên môn khác nhau, nhưng vẫn như cũ có thể cùng làm chung sau khi tốt nghiệp, như vậy liền có thể tiếp tục ở bên nhau.

Từ nhỏ Bao Chửng đã thích Công Tôn Sách, nếu không nhiều bạn bè như vậy, làm sao hấn lại một mực dính vào bên người Công Tôn Sách không chịu đi chứ. Công Tôn Sách từ bé đến lớn đẹp trai lại thông minh, nhân duyên tốt, hơn nữa gia cảnh cũng tốt vô cùng, trong tay không thiếu tiền tiêu, lần nào đến môi trường mới cũng đều nhờ sức quyến rũ bản thân cùng tiền mà trở thành tâm điểm của cả lớp. So với Công Tôn Sách, Bao Chửng lại trở nên tầm thường. Hấn hơn Công Tôn Sách nửa tuổi, mà có lẽ cũng do khác biệt nửa tuổi này, mà hấn luôn cao hơn Công Tôn Sách, đen thùi đứng sau lưng người ta, giống hệt hắc diện thần (thần mặt đen =]]). Bên ngoài Bao Chửng không cũng khó nhìn, hấn ngũ quan đoan chính, lúc không cười luôn có cảm giác nghiêm trang đỉnh đặc, sở dĩ hấn không thể cười, là vì cười lên một tiếng sẽ khiến người ta cảm thấy hấn rất ngu. Bởi vậy lúc đầu Công Tôn Sách thật không thể nào ưa hấn, Bao Chửng luôn đi theo anh, anh cũng không để ý, dù sao bên người Công Tôn Sách khi nào chẳng có một đám người vây quanh, nhiều thêm một Bao Chửng, cũng chẳng gọi là nhiều. Nhưng thời gian đôi lúc rất thần kỳ. Thời gian trôi qua, môi trường xung quanh dần thay đổi, người đến rồi đi, đến 10 năm sau này, Công Tôn Sách đột nhiên phát hiện, từ đầu chí cuối người một mực ở lại bên anh chỉ còn mình Bao Chửng.

Sau đó, gia đình Công Tôn Sách gặp biến cố lớn, cha mẹ anh vì tai nạn giao thông ngoài ý muốn đồng loạt bỏ anh đi. Công Tôn Sách thừa kế công ty cha mẹ để lại, lại không cách nào tiếp tục kinh doanh, đành không thể làm gì hơn là nhờ luật sư giúp đỡ bán công ty, bỏ vào ngân hàng cùng di sản còn lại. Một năm nọ Công Tôn Sách vừa lên lớp mười, anh đột nhiên phát hiện, cha mẹ thương yêu cùng căn nhà ấm áp trong nháy mắt biến thành một chuỗi con số trên sổ tiết kiệm. Công Tôn Sách trẻ tuổi mờ mịt ngẩng đầu, chỉ thấy dưới bầu trời màu xám nhỏ xuống giọt mưa, cùng một đôi tay

ngắm đen ầm áp. Là tay của Bao Chửng giúp anh lau đi nước mắt, bắt đầu từ đó, Công Tôn Sách lại có thói quen đi theo Bao Chửng, theo hăn vào trường cảnh sát, theo hăn tới thành phố D, tất cả cũng là 10 năm.

Mười năm là một chuyện xưa rất dài, xa tới mức không thể dùng hai chữ mập mờ trong miệng Lãng Sở Sở là có thể tổng kết. Chẳng biết bắt đầu từ khi nào, Bao Chửng phát hiện ra mình thích Công Tôn Sách, nhưng hăn không nói ra, có lẽ Công Tôn Sách cũng cảm thấy, vậy mà lại lựa chọn im lặng như không biết chuyện gì. Hai người chiếu cố nhau, lệ thuộc nhau, tựa như người một nhà. Lớp cửa sổ bằng giấy đó bây giờ vẫn chưa bị đâm thủng, hai người cũng mơ hồ cố ý duy trì quan hệ như vậy. Thực ra, hai người tới giờ vẫn không mập mờ, một chút cũng không. Không phải mập mờ, chẳng qua là quý trọng.

“A Sách.” Giọng Bao Chửng hơi run, hăn nhìn ánh mắt Công Tôn Sách, lại phát hiện bóng dáng mình ở đáy mắt đối phương. Thấy mắt mình hiện ra sự phấn khích, Bao Chửng mới ý thức được, thì ra trong lúc vô tình, cả hai đã đến gần nhau như vậy.

“Mấy năm rồi cậu không gọi tôi như thế.” Công Tôn Sách khoe miệng hơi câu, vệt hồng trên mặt lại vạch trần sự thật rằng tim anh cũng đang phấn khích như hăn. Anh nhìn mặt Bao Chửng, khuôn mặt nghiêm túc này đến lúc trưởng thành cũng không còn bộ dáng tròn tròn hồi trước, đẹp hơn rất nhiều, cũng không còn giống bánh bao gì hết. Công Tôn Sách không nhịn được đưa tay ra, muốn dùng ngón tay nhẹ nhàng chạm vào gò má Bao Chửng, thấy Bao Chửng muốn lui ra sau tránh, Công Tôn Sách cũng mất hứng, cau mày.

“Cậu không có gì muốn nói với tôi thì tôi đi làm chuyện đứng đắn.” Công Tôn Sách xoay người, định quay lại phòng.

“Khoan!” Bao Chửng bắt lại cổ tay Công Tôn Sách, “Chờ đã.”

“Không chờ được, còn có án tử cần điều tra đây.” Giọng Công Tôn Sách có chút cáu kỉnh, dùng sức giãy, vậy mà không cách nào thoát khỏi sự kiềm chế mạnh mẽ của đội trưởng tổ trọng án.

“Triển Chiêu đang xem tài liệu, chúng ta phải để cậu ấy có nhiều thời gian.” Bao Chứng tiến lên trước nửa bước, từ đằng sau ôm chặt bả vai Công Tôn Sách, đem Công Tôn khoa trường trẻ trung ôm chặt vào trong lòng.

Trong lòng Công Tôn Sách xẹt qua một tia ấm áp, lại giống như trái tim vừa bị bắn một phát mãnh liệt, anh nhắm mắt, cổ kiềm chế cảm giác văng vất bất ngờ xuất hiện. Anh cảm nhận được cánh tay Bao Chứng run rẩy, hẳn đang sợ, mà bản thân Công Tôn Sách làm sao không sợ đây. Chỉ cần thay đổi, sẽ mang lại sự sợ hãi, không biết trong Tâm lý học sẽ giải thích chuyện này thế nào nhỉ. Công Tôn Sách có chút bội phục bản thân, ngay thời khắc quan trọng có thể quyết định tương lai mình, anh lại nghĩ đến những phân tích tâm lý học của Triển Chiêu chứ.

Hơi thở ấm áp truyền đến từ sau tai, Công Tôn Sách cảm thấy hơi nhột nhẹ nhàng nheo mắt lại, cảm giác này còn hạnh phúc hơn anh nghĩ. Không biết tương lai sẽ thế nào, nhưng bây giờ nhìn lại, có lẽ cũng đáng để người ta mạo hiểm một chút. Thay đổi, có thể xấu, nhưng cũng có thể đem lại chuyện tốt, không phải sao?

Ở đây Bao Chứng cùng Công Tôn Sách quyết định cho Triển Chiêu thêm chút thời gian để nghiên cứu kỹ càng tài liệu do Lăng Sở Sở mang đến, vậy mà ở thành phố D xa xa, Triển Chiêu lại chẳng hề lo nghiên cứu những tài liệu đó như họ tưởng. Triển Chiêu gặp rắc rối, là cái rắc rối này lại liên quan tới Bạch Ngọc Đường. (finally...Orz they're back)

Thời gian gần đây, Bạch Ngọc Đường rất tốt, sau khi trải qua thời miên tri liệu của Triển Chiêu, giấc ngủ của anh cũng được cải thiện, bây giờ căn bản đêm nào cũng có thể ngủ trước 12 giờ. Mặc dù về mặt y học, bệnh rối loạn giấc ngủ của anh ta vẫn còn nghiêm trọng, nhưng so với chuyện mấy

ngày liền không thể chớp mắt như lúc đầu cũng đã là tốt hơn một nửa. Hơn nữa quá trình thôi miên trị liệu cũng không kinh dị như Bạch Ngọc Đường tưởng tượng, căn bản không khoa trương như trong phim, phương pháp Triển Chiêu sử dụng rất dịu dàng, suốt quá trình Bạch Ngọc Đường một chút cũng không có cảm giác đang bị khống chế tư tưởng, cũng chẳng phát sinh tình huống mất đi tự ý thức kinh khủng các loại.

Bạch Ngọc Đường mỗi ngày sẽ đến phòng làm việc của Triển Chiêu để tiếp nhận trị liệu, bệnh tình của anh rõ ràng có chuyển biến tốt, Triển Chiêu đã nói, nếu cứ thế này hai tháng sau có thể kết thúc, sau đó chỉ cần mỗi đêm anh tự làm ám hiệu thôi miên là có thể nhanh chóng ngủ được rồi. Cho đến lúc không cần ám hiệu cũng có thể ngủ ngon, thì chứng mất ngủ xem như khỏi hẳn. Vốn dĩ mọi chuyện đều đang phát triển theo hướng ngày càng tốt, vậy mà hôm nay lại xảy ra chuyện không ngờ, thời gian trị liệu đã qua mà Bạch Ngọc Đường vẫn không xuất hiện, anh thất hứa.

Triển Chiêu ngồi trong phòng làm việc đợi Bạch Ngọc Đường, chờ hơn 10 phút, cậu nhấn số của anh, nhưng đối phương lại không nhận điện. Cảm giác bất an xộc thẳng vào tim, Triển Chiêu suy tư một lát, tìm ra rất nhiều lý do hợp lý cho việc Bạch Ngọc Đường lỡ hẹn, nhưng vẫn như cũ cảm thấy không yên, đành cầm áo khoác lên, rời khỏi văn phòng.

Chỗ Bạch Ngọc Đường ở cách đại học A rất xa, Triển Chiêu chưa tới, nhưng có nghe Bạch Ngọc Đường nhắc tới. Đó là một ngôi biệt thự, nếu xét toàn diện tích để tính giá thành, có thể lên đến hơn 5 vạn, cao đến dọa người, điều kiện tự nhiên ở đó so với biệt thự khác cũng tốt hơn rất nhiều. Lúc Triển Chiêu lần đầu nghe thấy địa chỉ của Bạch Ngọc Đường có chút ngần ngại, Bạch Ngọc Đường lại tưởng lầm Triển Chiêu ngần ngại vì giá, mới giải thích nhà là để Bạch Cẩm Đường mua, vì hẳn bình thường không có ở thành phố D, nên mới ném ngôi nhà này cho anh, Bạch Ngọc Đường chẳng qua cũng chỉ trông nhà giùm cho ông anh của mình mà thôi. Có điều Bạch Ngọc Đường cũng không biết, Triển Chiêu vốn không rõ căn

biệt thự đó đáng giá bao nhiêu, cậu chỉ đang kinh ngạc chuyện mỗi ngày Bạch Ngọc Đường phải lái xe những hai tiếng đồng hồ để đến phòng làm việc của cậu mà thôi.

Bạch Ngọc Đường có xe, Triển Chiêu không có, cậu chuyển tới ba trạm xe buýt mới đến được khu phụ cận nhà Bạch Ngọc Đường, muốn vào trong nữa cũng chẳng có tuyến xe buýt để đi, Triển Chiêu đành phải đứng ở ven đường gọi cho Bạch Ngọc Đường cú điện thoại thứ 4 trong ngày, nhưng đầu bên đó vẫn chẳng có người nghe. Cảm giác kỳ lạ khiến Triển Chiêu có chút lo lắng, cậu không biết dự cảm này có chính xác hay không, nhưng trực giác cho cậu biết chuyện này không thích hợp với thói quen thường nhật của Bạch Ngọc Đường. Ba tiếng liên tục không nghe điện thoại, đối với một cảnh sát luôn sẵn sàng mở điện thoại chờ mệnh lệnh mà nói, chuyện này xác thực có chút không bình thường. Chẳng lẽ Bạch Ngọc Đường gặp chuyện?

Tim đột nhiên thắt chặt, Triển Chiêu cảm thấy bản thân từ trước đến nay cũng chưa hề lo lắng như vậy, cậu chỉ mong sớm thấy Bạch Ngọc Đường, nhưng ở khu biệt thự cấp cao thế này, lúc 12 giờ trưa cũng chẳng khác nào đảo hoang một dạng, đừng nói Taxi, cả xe riêng cũng không có một chiếc. Triển Chiêu có hơi hối hận, biết thế lúc ra cửa liền thuê xe tới đây, mặc dù tốn hơn 200 tiền xe, nhưng bây giờ cũng không phải lo lắng đến vậy. Mặt trời giữa trưa treo trên đỉnh đầu, cho dù khí trời vào đầu đông có lạnh, trán của Triển Chiêu cũng rịn ra một tầng mồ hôi. Trong lòng vội vã, Triển Chiêu cất bước đi về phía mục tiêu.

Toàn bộ khu biệt thự tới mấy ngàn mét vuông, mà không khéo nhà của Bạch Ngọc Đường lại nằm ở giữa, lúc Triển Chiêu tới nơi, mồ hôi mỏng trên trán đã chảy thành dòng. Cậu chưa kịp lau mồ hôi đã vội vã chạy đến cửa, nhấn chuông.

Nhà Bạch Ngọc Đường không có quản gia, bình thường ngoài thời gian thuê người dọn dẹp ra, trong nhà ngoài nhà chỉ có mỗi Bạch Ngọc Đường,

ngay cả chó cũng chẳng nuôi. Triển Chiêu nhấn chuông cửa thật lâu cũng không có người ra mở, đành một lần nữa móc điện thoại di động ra, bấm số Bạch Ngọc Đường, bên kia vẫn không có ai nghe điện thoại. Nhưng lần này không giống mấy lần trước, Triển Chiêu tay cầm điện thoại, tai dính vào cửa chính, tập trung lắng nghe, bên kia cửa lại truyền ra tiếng nhạc dễ nghe, là tiếng chuông điện thoại của Bạch Ngọc Đường.

Triển Chiêu kinh ngạc, điện thoại Bạch Ngọc Đường sao lại ném ở cửa chính? Triển Chiêu đột ngột vỗ cửa, hô lớn. “Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường, anh có ở nhà không? Mở cửa đi, tôi là Triển Chiêu, anh mau ra mở cửa!!”

Triển Chiêu gõ cửa suốt một phút, cuối cùng quyết định, nếu một giây sau mà không có người trả lời, cậu buộc lòng phải phá cửa xông vô, xem có chuyện gì xảy ra. Ngay lúc cậu tính đập cửa thì cửa lại từ bên trong mở ra, khuôn mặt tuấn lãng của Bạch Ngọc Đường xuất hiện trước mặt cậu, cả người trên dưới không bị thương, vẫn là cảnh sát Bạch trẻ tuổi đẹp trai đây.

Triển Chiêu thở phào nhẹ nhõm, cả người như bị trút hết sức mạnh, híp mắt, vô lực dựa lên cạnh cửa.

“Bạch Ngọc Đường, anh rốt cuộc bị cái gì? Sao lại không nhận điện thoại?”

Ánh mắt Bạch Ngọc Đường có chút mù mịt, quét qua quét lại khuôn mặt Triển Chiêu đến mấy lần, lại dời qua 4 phía nhìn một chút, cuối cùng phát hiện bị ném trên mặt đất dưới chân. Bạch Ngọc Đường cúp điện thoại, trên màn hình là một chuỗi cuộc gọi lỡ, tất cả đều là của Triển Chiêu. Bạch Ngọc Đường lần nữa nhìn về phía Triển Chiêu, trong mắt hiện ra biểu tình phức tạp, vừa cảm động, vừa khổ sở.

“Anh, anh cuối cùng làm sao?” Triển Chiêu nhay bén phát hiện Bạch Ngọc Đường có cái gì không đúng, cậu cau mày tiến gần Bạch Ngọc

Đường, đưa tay ra định chạm một cái, không ngờ Bạch Ngọc Đường đột nhiên lại lui về sau nửa bước

(sao hai cháu lại đi tái diễn cảnh vợ chồng nhà bác Bao vậy?)

“A?” Triển Chiêu ngạc nhiên, “Anh, người của anh?”

Bạch Ngọc Đường quen thói mặc quần áo trắng, cho dù ở nhà cũng là một thân giản dị màu trắng. Màu trắng là màu sạch sẽ nhất, cho nên khi dính màu đen bùn đất vào y phục, liền trở nên đặc biệt nổi bật. Triển Chiêu vừa rồi vì quá nóng vội, nhất thời cũng không chú ý tới, bây giờ nhìn kỹ, trên người Bạch Ngọc Đường có rất nhiều chỗ dính bùn đất, bùn đất màu đen, cùng một loại với bùn đất của vườn hoa bên cạnh. Triển Chiêu nghi ngờ đưa mắt quét qua bùn đất trong vườn, bắt đầu mùa đông, toàn bộ hoa đều khô héo, chỉ còn sót lại hàng Hoàng Dương lùn điểm xuyết cho khu vườn một ít màu xanh. Mà nơi cách cậu gần nhất, dưới tàng cây Hoàng Dương, bùn hoa mềm mại có dấu vết bị lún xuống, giống như có một người từng nằm ở đây, để lại vết tích.

Triển Chiêu ngạc nhiên nhìn Bạch Ngọc Đường, khóe miệng Bạch Ngọc Đường nhẹ run một cái, cũng luống cuống nhìn Triển Chiêu, lộ ra vẻ mặt căng thẳng cùng sợ hãi.

“Tôi, tôi mới nãy nằm ở đây.” Giọng nói là khẳng định, nhưng ánh mắt rõ ràng là hoài nghi kinh ngạc.

Triển Chiêu ngập ngừng gật đầu, “Tôi cũng nghĩ như vậy.”

Ánh mắt Bạch Ngọc Đường run lên, “Tôi, tôi không nhớ.”

Triển Chiêu âm thầm hít một hơi, cố gắng điều chỉnh biểu hiện trên mặt, chậm rãi nhích tới gần Bạch Ngọc Đường, dùng giọng ôn hòa, “Anh trước thả lỏng, chúng ta vào nhà rồi nói được không?”

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, tựa hồ như muốn tìm kiếm cái gì trên mặt cậu.

Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường mỉm cười, ánh mắt tập trung mà chắc chắn, nhìn anh khích lệ. Bạch Ngọc Đường từ từ buông xuống thân sắc đề phòng, hoài nghi, anh gật đầu, vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Triển Chiêu chậm rãi đưa tay ra, nắm tay Bạch Ngọc Đường, lại cảm giác sự giãy giụa trong nháy mắt, Triển Chiêu cũng không có buông ra, mà hơi dùng lực. Cũng giống giãy nữa, Bạch Ngọc Đường cầm ngược lại tay Triển Chiêu, ngoan ngoãn theo cậu vào trong.

Vừa vào nhà, chân mày Triển Chiêu lại nhẹ nhàng cau lại. Phòng rất loạn, hầu hết vật dụng đều không ở đúng vị trí ban đầu của chúng, chẳng khác nào vừa bị bão quét qua vậy. Triển Chiêu cảm nhận rất rõ, từ lúc bước vào đây, Bạch Ngọc Đường cũng trở nên lo lắng, hơn nữa, trong mắt còn mang theo sợ hãi nhìn vào tivi đang nằm giữa phòng khách. Trên tivi đang chiếu một vở nhạc kịch ngớ ngẩn, làm Triển Chiêu nhìn mãi cũng không ra có chỗ nào đáng sợ, nhưng để an toàn, cậu cũng nhanh chóng dùng điều khiển tắt tivi.

Tắt tivi xong, Bạch Ngọc Đường rõ ràng thả lỏng, Triển Chiêu dắt anh tới bên ghế salon, đẩy hết những món đồ lộn xộn trên ghế sang một bên, lại kéo anh ngồi xuống.

“Ngọc Đường, nhìn tôi.” Giọng Triển Chiêu trầm thấp lại giàu từ tính, có tác dụng trấn an rất mạnh, Bạch Ngọc Đường nghe cậu ra lệnh, quả nhiên nghe lời nhìn vào mắt Triển Chiêu.

“Nói tôi nghe, tối qua xảy ra chuyện gì?”

Bạch Ngọc Đường hí mắt, “Tối qua?”

“Phải, tối qua đã xảy ra chuyện gì, anh ở đây sợ cái gì?” Triển Chiêu tiếp tục dùng ngữ điệu bình tĩnh dịu dàng hỏi, “Bạch Ngọc Đường, hiện giờ anh đang tỉnh táo, cũng rất an toàn, anh đem tất cả mọi chuyện kể cho tôi biết, tôi sẽ giúp anh.”

“An toàn.” Ánh mắt Bạch Ngọc Đường đột nhiên hơi sáng lên, anh chăm chăm nhìn vào mắt Triển Chiêu, thật lâu cũng không nói.

Triển Chiêu kiên nhẫn đợi Bạch Ngọc Đường, đến 5 phút sau, ánh mắt Bạch Ngọc Đường cuối cùng mới lóe lên một tia tỉnh táo, giống như linh hồn của anh cũng vừa về chỗ cũ, Bạch Ngọc Đường tỉnh táo mọi khi đã trở lại.

“Triển Chiêu.” Bạch Ngọc Đường vẫn nhìn Triển Chiêu, nhưng không dùng lại ánh mắt mù mịt, ngây ngô ban nãy, Triển Chiêu khi này mới hoàn toàn thả lỏng, không ai rõ hơn cậu, rằng trạng thái vừa rồi của Bạch Ngọc Đường cực kỳ nguy hiểm. Ánh mắt của anh ta cùng với những người bệnh tâm thần khi bị kích thích mạnh mẽ giống hệt nhau, ánh mắt như thế cậu cùng từng thấy qua trên người anh hai Triển Huy, cũng từng thấy qua trong mắt của rất nhiều tên tội phạm. Mà Bạch Ngọc Đường vừa nãy, tuyệt đối không phải Bạch Ngọc Đường bình thường, chỉ cần trên người anh ta xảy ra chuyện gì, nhất định là chuyện nguy hiểm, bất kể là đối với bản thân anh ta, hay đối với người khác cũng thế.

“Bạch Ngọc Đường, anh tỉnh chưa?” Triển Chiêu vì muốn xác định, mới hỏi lại một câu.

Bạch Ngọc Đường nhấp môi, gật đầu.

Triển Chiêu thở dài, buông lỏng tay Bạch Ngọc Đường ra, tính rút tay về. Nhiệt độ ấm áp trong tay đột nhiên biến mất, Bạch Ngọc Đường tự nhiên lại có chút miễn cưỡng dùng sức nắm chặt tay Triển Chiêu, Triển

Chiêu sững sốt, ngẩng đầu nhìn Bạch Ngọc Đường. Biểu tình có hơi lúng túng khiến Bạch Ngọc Đường thả lỏng tay.

“Nếu tỉnh rồi, vậy anh có thể giải thích một chút xem đây là chuyện gì không?” Triển Chiêu nhìn chung quanh căn phòng bừa bãi một cái, rồi lại nhìn bùn đất trên người Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ cười, đứng lên, đưa mắt nhìn quầy bar bị đập nát, nhìn Triển Chiêu nói, “Không có gì đả cẩu, giờ cậu tạm thời ngồi đó trước, tôi đi thay quần áo, chờ tôi quay lại sẽ giải thích với cậu sau.”

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 44: Vụ Án 4 – Như Ảnh Tùy Hình (4)

Qua chừng một phút, Triển Chiêu ngẩng đầu, đổi lại ánh mắt chăm chú của Bạch Ngọc Đường, hơi ngạc nhiên. Bạch Ngọc Đường cũng ngẩn người, khoảng cách hai người gần quá, gần đến mức chuyện 4 mắt nhìn nhau thế này dường như có chút ý vị mập mờ không rõ.

Nhà Bạch Ngọc Đường tuy là biệt thự, nhưng cũng không lớn bao nhiêu, chỉ có hai tầng thêm một gác xép. Triển Chiêu đưa mắt nhìn Bạch Ngọc Đường lên lầu, ngồi chờ anh ở ghế salon, vừa chờ vừa quan sát phòng khách loạn xạ ngầu. Bị phá hoại nặng nhất là quầy Bar, toàn bộ chất lỏng đóng chai dường như cũng bị nén hết ra ngoài, hơn nữa phần lớn đều ném ra giữa phòng khách chỗ đặt tivi. Có vẻ đã đập lên tường, cũng may tivi có tủ bảo vệ nên mới không bị đập bể, nếu không rất có thể dẫn tới hỏa hoạn. Thảm trải dưới tủ ướt đẫm một mảnh, nếu đổ rượu tối qua, mà đến bây giờ còn chưa có tiêu hết, chứng tỏ đã đổ rất nhiều. Những nơi khác trong phòng cũng không bị phá nghiêm trọng lắm, chẳng qua chỉ hơi lộn xộn, cũng không có dấu vết bị đập.

Triển Chiêu có chút nghi ngờ, lần trước mình thấy Bạch Ngọc Đường là hai ngày trước, khi đó trạng thái anh ta rõ ràng rất tốt, một chút cũng không có dấu hiệu mất khống chế cảm giác. Trước mắt, mọi chuyện cũng chỉ xảy ra trong nhà Bạch Ngọc Đường, nếu bảo không phải anh ta làm, Triển Chiêu cũng không nghĩ ra được có người nào dám làm những chuyện này dưới mắt anh ta. Nhưng nếu thật sự là anh ta làm, thì Ngọc Đường trừ bệnh mất ngủ ra, rốt cuộc còn gặp vấn đề gì chứ?

Đang suy nghĩ, bóng dáng màu trắng từ từ bước xuống từ trên lầu, Bạch Ngọc Đường đã trở lại. Triển Chiêu điều chỉnh tâm tình, ngẩng đầu lên nhìn về phía bóng dáng lộ ra vẻ anh tuấn, mặt lộ nụ cười, Bạch Ngọc Đường cũng cười, biểu hiện có hơi lúng túng, đưa mắt đi đâu cũng thấy đồ nội thất lộn xộn ở khắp nơi, khiến người nhìn phiền náo. Bạch Ngọc Đường thở dài, bất đắc dĩ nói, “Chúng ta ra vườn dạo đi, chuyện này rất dài, trong đầu tôi hiện giờ là một mớ hỗn độn, không biết có thể nói rõ ràng hay không.”

Triển Chiêu lập tức gật đầu, “Được, đi thôi, rời khỏi chỗ này cũng tốt cho tâm tình của anh.”

Bạch Ngọc Đường không nói, gật đầu xong liền đi trước ra cửa, tới vườn hoa nhỏ đằng sau biệt thự. Trong vườn có một cái ghế dài, xung quanh có cây, không nhìn ra là loại gì, ngoài màu vàng và đen của bùn đất thì chỉ còn những bụi hoàng dương giống như cửa trước, vì thay mùa mà bông hoa chỉ còn lại cành khô xám xám. Bạch Ngọc Đường ngồi trên ghế dài, vỗ vỗ chỗ bên cạnh. Triển Chiêu chần chờ một chút, vẫn là nghe theo sắp xếp của Bạch Ngọc Đường, bước tới ngồi xuống cạnh anh. Ghế cũng không xem là quá dài, miễn cưỡng cũng đủ cho hai người ngồi đó, vì thế khoảng cách giữa bọn họ rất gần, gần đến mức thân mình có thể cảm nhận được hô hấp cùng nhịp tim của đối phương. Nhờ khoảng cách như thế, Triển Chiêu không cần phân tích cũng có thể cảm nhận được Bạch Ngọc Đường đang chán nản. Triển Chiêu hiểu, khi một người hoàn toàn tin rằng quá trình trị liệu của bản thân đang cực kỳ thuận lợi, tự nhiên lại chuyển biến còn tồi tệ hơn thì bất cứ là ai cũng sẽ cảm thấy chán chường như vậy.

Chống tay đỡ trán, Bạch Ngọc Đường đem người dựa lên tay vịn của ghế dài, nghiêng người nhìn gò má Triển Chiêu, khẽ cười khổ, dùng giọng bình tĩnh kể lại tình hình tối hôm qua.

“Những thứ trong phòng khách đều do tôi làm.”

Triển Chiêu không lên tiếng, cậu nhìn ánh mắt Bạch Ngọc Đường, chờ anh tiếp tục.

Bạch Ngọc Đường đã đoán trước được phản ứng của Triển Chiêu, dù sao cũng rõ ràng như thế. Anh cười tự giễu một cái, tiếp tục nói, “Chuyện thế này đã một năm không có tái phát, tôi tưởng tôi đã tốt lắm rồi, không nghĩ được tối qua lại xảy ra.”

“Một năm?” Triển Chiêu nhú mày, nắm bắt ngay thời điểm, cậu nhìn nét mặt như đưa đám của Bạch Ngọc Đường, cẩn thận hỏi, “Một năm trước anh mới gia nhập tổ trọng án đúng không?”

Bạch Ngọc Đường gật, “Đội trưởng Bao nói cho cậu biết?”

Triển Chiêu gật, lo lắng nhìn Bạch Ngọc Đường, “Vậy một năm trước thế nào? Nguyên nhân là gì?”

Bạch Ngọc Đường khẽ mỉm cười, vẻ mặt ân cần trên mặt Triển Chiêu làm anh cảm động, xảy ra tình huống như thế thật là khiến người ta trở nên ủ rũ, loại cảm giác phức tạp này sẽ khiến một người kiên cường trở nên yếu ớt, mà khi người ta yếu ớt sẽ cực kỳ cần quan tâm. Vì vậy, Bạch Ngọc Đường nhìn chăm chăm vào ánh mắt Triển Chiêu hỏi, “Cậu rất quan tâm tôi ư?”

Triển Chiêu hơi ngẩn ra, sau đó nghiêm túc gật đầu, “Dĩ nhiên, anh là bạn của tôi, tôi dĩ nhiên rất quan tâm anh. Sáng nay anh không có mặt ở văn phòng như mọi ngày, tôi lại theo địa chỉ tìm tới, sau đó lại phát hiện trạng thái bất thường như vậy của anh. Ngọc Đường, anh nhất định phải nói tôi biết rốt cuộc có chuyện gì xảy ra, cái này đối với trị liệu của anh rất quan trọng. Tin tôi, tôi đã thấy nhiều tình huống giống anh rồi, tình trạng bây giờ của anh rất nguy hiểm.”

Lời của Triển Chiêu khiến sắc mặt Bạch Ngọc Đường nghiêm trọng mấy phần, anh nhú mày, trầm tư một lúc, mới nhỏ giọng nói, “Trong lòng tôi có

một bí mật, trừ anh tôi ra bất cứ ai cũng không biết. Từ nhỏ tôi đã rất sợ một thứ, vô cùng sợ, sợ đến mức muốn chết đi. Triển Chiêu, cậu biết tình huống nào giống tôi không? Sợ thứ đó đến mức không thể tiếp xúc, chỉ cần chạm phải sẽ khiến tôi mất đi lý trí, thậm chí mất luôn tỉnh táo, trong thời gian thất thần ấy, trí nhớ của tôi tự nhiên trống rỗng.”

Đau khổ trên mặt Bạch Ngọc Đường khiến lòng Triển Chiêu rất buồn bực, cậu nghe Bạch Ngọc Đường nói, trong đầu đã nhanh chóng phân tích tình hình của anh, đến khi Bạch Ngọc Đường nói xong, cậu lập tức trả lời, “Ý anh nói, hành động tối qua của anh là do sợ hãi, là do anh gặp thứ anh sợ hãi.”

“Đúng vậy.” Bạch Ngọc Đường gật đầu, sau đó lại cười tự giễu, “Trớ trêu, tôi đã từng vì muốn vượt qua thứ sợ hãi này mà làm rất nhiều chuyện, hơn nữa suýt chút đã thành công, nhưng, sự thật đã hạ gục tôi, chúng sẽ không bỏ qua cho tôi.”

Chúng? Triển Chiêu nhạy bén bắt được từ mấu chốt trong lời nói của Bạch Ngọc Đường, nhưng cậu cũng không gắng hỏi Bạch Ngọc Đường chúng là ai. Thấy cảm xúc của Bạch Ngọc Đường xem như đã ổn định, liền hỏi, “Vậy Ngọc Đường, anh rốt cuộc sợ cái gì? Có thể nói cho tôi biết không?”

Bạch Ngọc Đường khẽ mỉm cười, bác bỏ câu hỏi của Triển Chiêu, “Tôi không muốn nói, nói ra sẽ làm tôi khó chịu. Triển Chiêu, cậu thông minh như thế, tôi nghĩ cậu có thể đoán ra.”

Triển Chiêu ngẩn người, ngay lập tức có chút buồn bực liếc Bạch Ngọc Đường một cái, đôi môi có chút không phục vênh ra. Về mặt này thật đúng là làm người ta vui vẻ, Bạch Ngọc Đường nghĩ tới lại có chút tự cười, tận đến lúc này rồi mà anh vẫn còn tâm tư suy nghĩ đến chuyện đáng vẻ của Triển Chiêu nhìn qua có chút đáng yêu, thật là hết thuốc chữa.

Triển Chiêu cũng không hỏi tiếp, cậu suy nghĩ trong chốc lát, liền lấy di động ra, nhập vào thanh tìm kiếm mấy chữ, sau đó không thèm để ý đến Bạch Ngọc Đường nữa. Bạch Ngọc Đường hơi tò mò không biết Triển Chiêu đang làm gì, nhưng anh cũng không quấy rầy đối phương, mà ngược lại kiên nhẫn chờ đợi. Qua chừng một phút, Triển Chiêu ngẩng đầu, đổi lại ánh mắt chăm chú của Bạch Ngọc Đường, hơi ngạc nhiên. Bạch Ngọc Đường cũng ngẩn người, khoảng cách hai người gần quá, gần đến mức chuyện 4 mắt nhìn nhau thế này dường như có chút ý vị mập mờ không rõ. Thần người xong, Triển Chiêu thản nhiên nhìn Bạch Ngọc Đường, ánh mắt quá mức trong sáng khiến Bạch Ngọc Đường hơi xấu hổ với suy nghĩ quái dị của bản thân, lúng túng ho một tiếng, hỏi, “Thế nào, cậu tra được cái gì?”

Triển Chiêu cười lại cười, cất di động rồi, nói qua loa, “Tôi nghĩ tôi đã đoán ra anh sợ thứ gì rồi. Đoạn trí nhớ anh mất đi vốn xảy ra tối qua, tai nạn lại xảy ra trong phòng khách nhà anh. Tôi nghĩ nếu anh sợ thứ này, Bạch đại ca trong lúc bài trí chắc chắn sẽ phải chú ý, cho nên nguyên nhân bảo đảm không tồn tại trong nhà của anh. Như vậy, là thứ gì mà lúc sắp xếp không thể trách được lại có thể kích động anh vào tối hôm qua? Tôi để ý đến phần nước đọng trên tấm thảm dưới tủ Tivi, những chai rượu vang bị anh đập vỡ, lúc vào cửa tivi còn mở, vậy là tôi nghĩ thứ dọa tới anh chỉ có thể là âm thanh hoặc hình ảnh từ tiết mục truyền hình tối qua. Tôi nghĩ anh bình thường rất ít khi xem tivi, tối qua có lẽ do tâm tình không tệ hoặc nguyên nhân gì đó, anh mới vô tình mở lên. sau đó liền thấy được hình ảnh khiến anh sợ hãi.

Bởi thế, vừa rồi tôi mới xem qua toàn bộ các tiết mục được chiếu trên truyền hình tối qua, phát hiện được mấy ngày nay chương trình luôn phát trước lúc anh đi ngủ chính là bản tin buổi tối. Mà tin tức lớn nhất tối qua chính là cao ốc Phi Đăng xảy ra vụ nổ lớn, Ngọc Đường, thứ anh sợ không phải là đồ vật, mà là sự việc, anh sợ vụ nổ, tôi đoán đúng không?”

Bạch Ngọc Đường có chút giật mình, giật mình vì sự thông minh nhạy bén của Triển Chiêu, càng giật mình hơn với sự tinh tế cẩn thận của cậu, anh có chút thán phục nhìn Triển Chiêu, khóe miệng lại hiện ra nụ cười thường thức. Bạch Ngọc Đường thế nào, có chỗ nào giống một bệnh nhân đang mang gánh nặng tâm lý sâu sắc chứ? Anh nhìn vào mắt Triển Chiêu, hài lòng cong khóe miệng, gật đầu, lại lắc.

“Phải, cũng không phải.”

Câu trả lời của Bạch Ngọc Đường làm Triển Chiêu phải choáng váng, cậu nghi ngờ hỏi, “Vậy nói thế nào?”

“Tôi nói phải, là vì tôi xác thực sợ nổ, mà nói không phải, là vì tin tức tồi qua đối với tôi mà nói vốn dĩ cũng không có lực sát thương lớn như vậy. Tôi đập phòng khách, có lẽ thật sự là do tin tức đó, nhưng khiến tôi bị kích thích không phải việc tin tức đó có thể làm.”

Triển Chiêu thêu mi, lập tức hỏi, “Anh mới nói “vốn dĩ”, ý của anh, là trước lúc tin tức đó phát ra, còn tồn tại thêm một nguyên nhân khác.” Nói đến đây, Triển Chiêu đột nhiên kinh hoàng, cứ thế nhìn chăm chăm nhìn ánh mắt đầy tia máu của Bạch Ngọc Đường, trong lòng tự nhiên nháy ra một cảm giác đồng tình khó tả, cậu có chút đau lòng vì cảnh sát trẻ tuổi trước mặt, đau lòng khi thấy anh phải chịu hành hạ, “Ngọc Đường, khoảng 9 giờ tối qua, anh đang ở gần cao ốc Phi Đăng, tận mắt chứng kiến vụ nổ đó, phải không?”

Nụ cười trên khóe miệng Bạch Ngọc Đường đã sớm cứng lại, anh hít một hơi thật sâu, cố gắng bình ổn cảm giác đau khổ, “Ừ, đúng thế. Thứ sóng âm to lớn, mùi cháy, tiếng kêu đau đớn đó, tất cả những ký ức kinh hoàng ấy như bóng như hình bám theo tôi, khiến tôi không nơi trốn chạy. Vốn dĩ khi đó tôi muốn đi tìm cậu, nhưng tôi không biết tại sao, lại lái xe không mục đích, cuối cùng lái về nhà.”

Bạch Ngọc Đường nói đến đây lại trở nên trầm mặc, nhưng Triển Chiêu đã đoán được nội dung sau. Trong trường hợp mất trí tạm thời, Bạch Ngọc Đường theo bản năng tìm về nơi quen thuộc, vì anh khát khao đến được một nơi có cảm giác an toàn, nhưng vừa bước vào cửa, mở tivi lại thấy được cảnh tượng khủng khiếp vừa nãy, làm anh cảm thấy cơn ác mộng đó lại lần nữa đuổi theo. Như bóng với hình, vĩnh viễn không cách nào trốn thoát. Cho nên Bạch Ngọc Đường mất đi không chế, đập tử rượu, chạy khỏi phòng cách thậm chí còn không dám tắt tivi, cuối cùng nằm trong vườn cả một đêm .

“Ngọc Đường, tối qua anh ——” Triển Chiêu vừa mở miệng liền đóng lại, cậu nhờ Bạch Ngọc Đường đã nói, anh căn bản không nhớ chuyện tối qua nằm ở vườn hoa, dĩ nhiên cũng sẽ không nhớ nổi tối qua có ngủ hay không ngủ.

Bạch Ngọc Đường cười tự giễu, “Tôi nói rồi, tôi hoàn toàn không nhớ, thậm chí tôi còn không nhớ rõ về nhà bằng cách nào, thế nào mở tivi. Cũng may tối qua tôi không đi tìm cậu, nếu không cậu lại bị tôi quấy rầy, không có cách nào ngủ ngon được.”

“Tôi tình nguyện để anh đến tìm tôi.”

“Thật sao?” Mắt Bạch Ngọc Đường sáng lên mấy phần, anh nhìn Triển Chiêu, trong mắt đối phương thấy được thành khẩn.

“Đương nhiên, sau này nếu anh lại gặp tình huống như thế, có mất ý thức hay không, trước đó nhất định phải gọi điện cho tôi, nói tôi biết anh đang ở đâu.”

“Sau đó thì sao? Nói cậu biết, cậu sẽ làm gì?”

“Sau đó——” Triển Chiêu chau mày suy tư một lát, nhìn ánh mắt mong đợi của Bạch Ngọc Đường, cười khẽ, “Sau đó anh có thể yên tâm mất trí nhớ, chỉ cần tôi biết anh đang ở đâu, chắc chắn sẽ đi tìm anh, đưa anh tới

chỗ an toàn. Nhưng tôi cũng mong trước lúc chuyện này phát tác lần hai có thể làm rõ ràng vấn đề của anh, chữa khỏi, để sau này anh cũng không bị mộng du, dù sao đập bể cả căn phòng cũng là chuyện rất phí phạm đó.”

Bạch Ngọc Đường híp mắt, bất động thanh sắc quan sát Triển Chiêu mấy lần, vẻ mặt chân thành cùng quan tâm trên khuôn mặt trẻ trung khiến lòng Bạch Ngọc Đường trở nên ấm áp. Loại cảm giác ấm áp này làm anh vô cùng thoải mái, giống như cả người được ngâm trong bồn nước ấm, lại giống như cả người đang bay trong mây, gió nhẹ thổi lật phất, ánh mặt trời chiếu sáng khắp nơi. (the [bad word]! *nhìn chú Bạch kì thi, phải chú không, hay đứa nào dịch dung đấy!?) cả người cũng cảm thấy dễ chịu. Loại cảm giác này anh trước giờ chưa từng có, cho dù là thời điểm anh còn không mất đi người bạn tốt nhất, không mất đi người thân yêu nhất, trong những năm đầu đời, khi anh còn có một gia đình đầy đủ an toàn, cũng không có cảm nhận được tâm tình ấm áp tốt đẹp đến như vậy. Đây là một loại cảm giác hoàn toàn mới, làm Bạch Ngọc Đường cảm thấy hạnh phúc, anh muốn loại hạnh phúc này kéo dài vĩnh viễn, nhưng anh không biết, đây rốt cuộc là cái gì. (*giơ tay* cháu biết, là đói bụng muốn ăn mèo)

Ai có thể nói cho anh biết đây? Triển Chiêu sao? Triển Chiêu là một nhà tâm lý học, hẳn là cậu ta có thể giải thích được toàn bộ vấn đề tâm lý của con người nhỉ? Mặc dù, Triển Chiêu chính là người trong cuộc, nhưng trực tiếp hỏi cậu ta như vậy hình như có chút quái quái.

Bạch Ngọc Đường do dự một hồi, tâm tình có chút điều chỉnh. Triển Chiêu không giải thích được nhìn cái biểu lộ một hồi cười khúc khích một hồi lại cau mày của Bạch Ngọc Đường, còn tưởng anh này lại bị cái gì kích thích đây, cảnh giác nhìn chăm chăm vào mặt Bạch Ngọc Đường, quyết định địch không động ta cũng không động, kiên trì mà đợi.

Thời gian bất tri bất giác lại qua mấy phút, đúng lúc Bạch Ngọc Đường cuối cùng chịu đem ánh mắt cố định lên mặt Triển Chiêu, tiếng lòng Triển

Chiêu cũng căng thẳng, chuẩn bị tiếp nhận thách thức, chuông điện thoại đột nhiên vang lên.

Tài liệu được gửi đến từ thành phố H vừa lúc truyền đến điện thoại của Triển Chiêu.

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 45: Vụ Án 4 – Như Ảnh Tùy Hình (5)

Nhận thấy vòng tay mình một lần nữa trống không, Bạch Ngọc Đường mất hứng liếc Triển Chiêu một cái, ủy khuất bĩu môi. Triển Chiêu hơi bất ngờ, khổ sở xoa xoa cái trán, tự nhiên cảm thấy mình vừa làm sai cái gì.

Bạch Ngọc Đường là cảnh sát chuyên nghiệp, còn Triển Chiêu lại là nhà tâm lý học chuyên nghiệp, cho nên cả hai dường như đều lập tức tỉnh táo lại từ trạng thái ngượng ngùng. Bạch Ngọc Đường vì tạm thời phải chia tay với cảm giác hạnh phúc kia nên có chút khó chịu, mặt không thái độ liếc nhìn tài liệu Triển Chiêu đưa tới, bực bội than, “Mấy thứ biến thái này cũng biết chọn thời điểm ghê chứ.”

Triển Chiêu khẽ mỉm cười, trêu, “Ừ, bọn họ thật không hiểu lòng người mà.” (Thiện giải nhân ý)

Ngày nghỉ kết thúc, toàn bộ thành viên tổ trọng án lại khởi động, hiện giờ trước mặt họ có tới hai vụ án khẩn cấp cần xử lý, một là án giết người ngoài tình, một cái khác là án đánh bom trong thành phố. Trên lý thuyết tổ trọng án của thành phố D không có quyền xử lý án của thành phố khác, nhưng lần này do Lãng Sở Sở đã khôn khéo báo cáo lên Bộ Cảnh sát trước lúc vụ án phát sinh, lấy lý do cảnh lực của thành phố không đủ, mời Tổ trọng án đến trợ giúp thành phố H điều tra. Mà cũng vì thời gian phát sinh vụ án này quá đúng lúc, không tới một tuần nữa đã tới ngày khai mạc Liên hoan du lịch Quốc Tế hàng năm, là một thành phố du lịch có tiếng, ngành du lịch của thành phố H có tình ảnh hưởng Quốc tế rất mạnh, nếu như có chuyện lớn xảy ra ngay nơi này, sẽ làm rất nhiều người khó xử. Vì vậy dưới

lệnh của Bộ cảnh sát, nhóm Bao Chứng đã bị bán đứt cho đồn cảnh sát thành phố H rồi, hơn nữa, phía trên còn ra lệnh, trong vòng ba ngày vụ án nhất định phải có tiến triển, đây căn bản không khác gì thời hạn phá án. Bao Chứng có chút bức bối, nhất là sau khi hắn biết ở thành phố D xảy ra vụ đánh bom, lại càng thêm khó chịu. Mặc dù vụ đánh bom này quy mô không lớn, cũng không có người thương vong, nhưng cuối cùng vẫn gây ra tác động xã hội, thành phố D hiếm khi được mấy tháng bình yên, bây giờ lại gây hoang mang cho dân chúng.

Để giúp đỡ thành phố H không đủ cảnh lực, lại đi tổn hại cảnh lực của thành phố mình, Bao Chứng đang bức bối nhân dịp này mới hung hăng tổng tiền Lăng Sở Sở một khoản. Dưới sự ngầm chấp thuận của cảnh sát cấp cao thành phố H, toàn bộ thành viên tổ trọng án được ở trong phòng cao cấp nhất trong khách sạn ven biển, hai người một phòng, ăn ở miễn phí.

Khi tổ cuối cùng là Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu đến khách sạn ven biển trình diện, thì toàn bộ thành viên xem như đã tập trung đầy đủ. Triển Chiêu lập tức cầm tài liệu đi tìm Bao Chứng với Công Tôn Sách, Bạch Ngọc Đường sau khi uống thuốc Triển Chiêu đưa thì ở lại phòng ngủ bù, dưỡng sức, để chuẩn bị cho đối đầu với chuyện phá án căng thẳng sắp tới. Có lẽ đối với những thành viên khác của tổ trọng án mà nói, ngày nghỉ mà bị bắt đi làm việc là một chuyện khiến người ta chán chết được, nhưng đối với Bạch Ngọc Đường mà nói, có thể cách xa nơi vừa xảy ra chuyện đánh bom, đến trung tâm nghỉ mát có phong cảnh như vẽ, an tĩnh nhàn nhã như vậy, đối với bệnh tình của anh cũng là chuyện tốt hiếm có.

Có lẽ vì được cách ly khỏi sự việc khiến anh căng thẳng, Bạch Ngọc Đường uống thuốc rồi lại rất nhanh ngủ thiếp đi. Với người bị mất ngủ, có thể ngủ chính là một chuyện vô cùng hạnh phúc. Cơ thể thoải mái cũng làm dịu và thư giãn tinh thần, trong trạng thái thoải mái này, Bạch Ngọc Đường mơ. Anh mơ thấy một con ngựa màu trắng, rong ruổi trên thảo nguyên bao la. Hừng đông chiếu sáng đồng cỏ xanh, vó ngựa đạp lên mặt đất, văng lên

những giọt sương, giọt sương đọng nhau giống như trân châu, vỡ thành từng mảnh, trong ánh sáng rực đỏ, khúc xạ thành cầu vồng. Vóc dáng bạch mã kiêu mỹ, bốn vó tung trên không, vui vẻ chạy làm cơ thể nó duỗi ra một độ cong xinh đẹp. Ngựa chạy về cuối thảo nguyên, nơi đó, là vùng biển rộng. Bạch Ngọc Đường không biết con ngựa này đến từ nơi nào, cũng không biết vì sao nó phải đón nắng chạy về biển rộng, anh chỉ biết, anh muốn chạy cùng con ngựa đó, anh khát khao được tung bay một cách tự do vui vẻ như thế.

Vậy mà, ngay lúc Bạch Ngọc Đường chuẩn bị nhấc chân, đuổi theo con ngựa trắng, cùng đi, thì một mũi tên đen nhánh không biết từ nơi nào đột nhiên bắn ra, tên thẳng tắp mang theo ánh đen chết chóc nhắm thẳng hướng ngựa trắng mà bay! Bạch Ngọc Đường trong lòng hoảng hốt, muốn bắt lại mũi tên kia, ngăn cản chuyện sắp xảy ra, nhưng anh cũng biết, mình hoàn toàn không có khả năng!! Tên kia quá nhanh, cho dù muốn bắt cũng không cách nào bắt, chỉ có thể trơ mắt nhìn tên kia giết đi sinh mạng xinh đẹp! Bạch Ngọc Đường đau đớn gào thét, anh biết mình đang nằm mơ, anh không muốn nhìn nữa, muốn tỉnh lại!! Nhưng gào thét cũng vô ích, anh không cách nào tỉnh dậy từ trong mộng, giống như bị ác mộng đeo bám, chỉ có thể mặc cơn ác mộng kéo anh vào bóng tối. Ngựa trắng vẫn chạy, mũi tên kia sẽ ghim vào cơ thể nó, Bạch Ngọc Đường thậm chí còn nghĩ được mùi máu tanh phát tán trong không khí. Anh tuyệt vọng, tiếng gào thét cũng khàn, nhưng hết thảy đều là phí công.

Ngay lúc ấy, anh nghe một giọng nói đang gọi tên anh, thanh âm như nguồn sức mạnh, đánh thức anh dậy khỏi ác mộng. Mi mắt nặng nề chớp, mở mắt, anh thấy người vừa gọi anh.

“Ngọc Đường, anh sao vậy, mới rồi gặp ác mộng sao?” Khuôn mặt Triển Chiêu đầy vẻ ân cần, đang dùng khăn giấy lau đi mồ hôi lạnh trên trán Bạch Ngọc Đường.

Toàn thân Bạch Ngọc Đường run lên một cái, đột nhiên bật dậy từ trên giường, chăm chăm nhìn Triển Chiêu từ trên xuống dưới mấy lần, cuối cùng dùng sức ôm chặt đối phương vào ngực. Cả người Triển Chiêu cứng lại trong thoáng chốc, cảm nhận được cả người Bạch Ngọc Đường đang ôm chặt mình có chút run rẩy lại nhả mảy, tay phải không bị ép do dự một lát, cuối cùng vẫn đặt lên vai Bạch Ngọc Đường, vỗ nhẹ, xoa dịu người đang căng thẳng.

“Không sao, chỉ là mơ thôi. Ngọc Đường, anh đừng vội, hít thở sâu, không sao, bây giờ anh đã tỉnh dậy rồi, không sao nữa.”

Cơ thể đang run bắt đầu bình tĩnh lại, sắc mặt Bạch Ngọc Đường tái nhợt không chút máu cũng dần dần trở nên bình thường lại, anh ngẩng đầu lên, ử rử cau mày. Thấy Bạch Ngọc Đường đã thả lỏng, Triển Chiêu mới thu lại cánh tay đặt lên vai anh, kéo ra khoảng cách của hai người. (Why T_T người ta mãi mới ôm được) Nhận thấy vòng tay mình một lần nữa trống không, Bạch Ngọc Đường mất hứng liếc Triển Chiêu một cái, ủy khuất bĩu môi. Triển Chiêu hơi bất ngờ, khổ sở xoa xoa cái trán, tự nhiên cảm thấy mình vừa làm sai cái gì.

Bạch Ngọc Đường mất hứng, Triển Chiêu cũng bất đắc dĩ hỏi, “Anh có khá hơn chút nào không?”

Ánh mắt Bạch Ngọc Đường có chút rã rời, anh hít thở sâu mấy lần mới mở miệng nói chuyện, mở rồi mới phát hiện, thì ra cổ họng đã khàn rồi.

“Tốt hơn nhiều, cảm ơn, cậu lại cứu tôi lần nữa.” Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ cười, lau đi mồ hôi lạnh trên trán, “Triển Chiêu, cậu nói xem tôi như vậy là sao, trước đó ngủ không tốt mới mơ ác mộng, bây giờ ngủ ngon cũng mơ ác mộng.”

Chân mày của Triển Chiêu nhướng lên, trước cũng không trả lời, cậu đứng dậy rót cho Bạch Ngọc Đường một ly nước ấm, thấy Bạch Ngọc

Đường uống rồi, mới cất giọng, “Ngọc Đường, tôi thấy là do áp lực tâm lý của anh quá lớn. Trên thực tế, đã có rất nhiều trường hợp chúng ta không thể khống chế tiềm thức của bản thân chỉ bằng ý chí, mỗi người đều có thứ để sợ hãi, mỗi người đều có mức độ bệnh tâm lý khác nhau. Trị bệnh tâm lý là một việc vô cùng phức tạp, những cách trị liệu tôi áp dụng với anh, nhiều nhất cũng chỉ lý giải được bệnh tình anh ở mức cơ bản, anh nhất định phải làm buổi kiểm tra thật hệ thống. Sau khi vụ án ở đây kết thúc, tôi dẫn anh đi gặp thầy, ông ấy là chuyên gia có thẩm quyền nhất trong lĩnh vực này của nước ta.”

Phát hiện Bạch Ngọc Đường cau mày như muốn bác bỏ, Triển Chiêu khẽ cười, “Anh đừng vội từ chối, tôi biết anh chịu mở lời để tôi giúp anh trị liệu đã không dễ dàng gì, nhưng nếu anh không tin tưởng lời nói của tôi, tôi cũng không còn cách nào giúp anh, anh thấy sao?”

“Tôi đương nhiên tin cậu, chẳng qua.....”

“Anh chỉ không tin tưởng tâm lý học chứ gì.” Thấy biểu tình cố chấp trên mặt Bạch Ngọc Đường có chút dần ra, thay thế bằng sự xấu hổ, Triển Chiêu không khỏi mỉm cười, “Được rồi, giờ không nói chuyện này nữa. Anh ngủ cả ngày rồi, giờ có đói bụng không?”

Bạch Ngọc Đường đúng là cảm thấy đói, cho nên hai người tạm thời bỏ qua đề tài liên quan đến trị liệu, cùng dắt nhau ra đại sảnh ăn cơm. Cơm tối xong, Triển Chiêu nhận được tin nhắn, báo cáo nghiệm thi của Lăng Sở Sở đã có rồi. Bây giờ còn sớm, Triển Chiêu không muốn về phòng, liền cầm theo báo cáo Bao Chứng gửi tới, lôi kéo Bạch Ngọc Đường nhón không vui đến hiện trường, hi vọng ở nơi phát hiện vụ án tìm được nhiều đầu mối hơn.

Nơi phát hiện vụ án cách khách sạn ven biển rất gần, gần như là ngay bãi biển phía sau khách sạn, vì có án mạng xảy ra, nên mấy ngày nay du khách ít đi rất nhiều. Vừa đến đây Triển Chiêu cũng có chút thất vọng, vì

nơi vớt xác là ở trên bãi biển, nước biển lại dâng lên rút xuống, cho dù có lưu lại đầu mối, cũng đã sớm bị rửa trôi sạch sẽ. Hai người nhìn nhau một cái, đều phát hiện trong mắt đối phương có chút bất đắc dĩ.

“Đội trưởng nói hiện trường từ đầu đã bị phá rồi, cậu cũng đừng tiếc nữa, vẫn là dùng siêu năng lực của cậu phân tích mấy tài liệu đã có một chút đi.” Bạch Ngọc Đường mỉm cười nhìn Triển Chiêu.

(siêu năng lực? =]]])

Triển Chiêu có chút , cậu nhún vai, lấy máy tính từ ba lô ra, mở những tấm hình chụp hiện trường ngày hôm đó.

“Kẻ tình nghi có tuổi từ 22 đến giữa 30, cao 175 đến 185cm, nghề nghiệp không cố định, nhưng có thể liên quan đến ngành du lịch, ví dụ như phục vụ quán, hướng dẫn du lịch, nhân viên bán hàng, tài xế. Người chết bị đập vào đầu, nguyên nhân tử vong là mất máu quá nhiều. Từng bị xâm hại, nhưng là sau khi chết, kẻ tình nghi cũng không dùng bạo lực lên thi thể. Hắn dùng cách ra tay dứt khoát thành thực để sát hại nạn nhân, nhưng lại vô cùng dịu dàng với thi thể cô ấy, cuối cùng đem thi thể chôn xuống cát nơi bãi biển, thế mà lại chôn không sâu.” Triển Chiêu vừa nói, vừa nhăn mày, Bạch Ngọc Đường dưới sự miêu tả của Triển Chiêu, tuy dần rõ ràng được hình tượng của thủ phạm, nhưng vẫn có điểm không hiểu.

Vì thế Bạch Ngọc Đường nói ra nghi vấn của mình, “Hắn giết cô gái đó, sau đó cưỡng gian thi thể, sau nữa lại đem người đi chôn, lại chôn rất cạn. Hắn làm thế làm gì? Cưỡng gian thường là kẻ căm hận phái nữ, bởi vì chúng rất khó giao tiếp với phái nữ nếu dùng cách thông thường. Cho nên chúng mới ép buộc họ, dùng thủ đoạn bạo lực thỏa mãn ảo tưởng bản thân. Rất nhiều thủ phạm sẽ dùng dao hoặc công cụ khác làm tổn thương nạn nhân, nhưng tôi thấy thứ tên này quan tâm không phải là cô ấy, mà là thi thể của cô ấy kìa.”

Triển Chiêu gật đầu, “Đúng, hắn là một kẻ biến thái tình dục, hơn nữa còn có bệnh luyến thi (ghiền thi thể). Hắn chôn thi thể trên bãi biển, chẳng qua chỉ vì không muốn thi thể của cô ta bị phát hiện giữa ban ngày. Nói cách khác khi cưỡng gian cô ta, ảo tưởng tình dục của hắn đã được thỏa mãn. Hắn muốn bạn tình ngoan ngoãn, nghe lời, hắn yêu loại phụ nữ như vậy. Mà sau khi cưỡng gian, thỏa mãn rồi, hắn sẽ ý thức được việc mình đã giết chết cô ta, giết chết người hắn yêu, khi ấy hắn sẽ đau khổ, sẽ nảy sinh cảm giác ăn năn cùng thương xót, cho nên hắn mới đem chôn thi thể. Bởi vì cô gái này trong mắt hắn khi ấy cũng không phải người chết, hắn có thể cảm thấy cô ta vẫn còn sinh mạng, vì vậy, hắn chỉ giấu cơ thể của cô đi, sau đó rời khỏi hiện trường, xem như cô ta còn đang trong kỳ nghỉ, chẳng qua chỉ ở bãi biển ngủ thiếp đi, chứ không phải chết rồi. Hắn chôn thi thể không phải vì muốn che giấu tội lỗi của mình, mà là....”

Triển Chiêu nhìn hình người chết trong tay, không biết tại sao, dạ dày lại sinh ra cảm giác khó chịu, khiến cậu có chút buồn nôn, thật sự không có cách nào nói tiếp.

Bạch Ngọc Đường cười lạnh, đưa tầm mắt về hướng biển rộng, trời chiều trong lúc chạng vạng chiếu sáng mặt biển lấp lánh, trên bãi biển có tốp tốp du khách đang nhàn nhã dạo chơi.

“Bất kể hắn muốn làm gì, hắn cũng không chạy được.”

Triển Chiêu vậy mà không được lạc quan như Bạch Ngọc Đường, cậu đóng máy tính lại, khẽ thở dài, “Đội trưởng Bao nói trong cảnh sát thành phố H phát hiện trong cơ thể người chết có DNA không rõ, có thể là của kẻ tình nghi. Nếu là ở quốc gia có thư viện DNA phát triển, thì chúng ta có lẽ rất nhanh đã bắt được hắn lại rồi. Nhưng giờ đang ở Trung Quốc, nếu kẻ tình nghi lại là người chưa hề có tiền án hình sự, chỉ dựa vào phân tích hiện có, muốn bắt hắn lại, nói thật, đi mò kim đáy biển còn dễ hơn.”

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 46: Vụ Án 4 – Như Ảnh Tùy Hình (6)

Lăng Sở Sở híp mắt, rồi lại như ảo thuật, không biết từ đâu lấy ra một thanh Chocolate thật lớn nhét vào tay Triển Chiêu, “Về sau cứ kêu chị Sở Sở, tiểu Triển Chiêu, cậu không biết chị là con gái một trong nhà, từ nhỏ đã ganh tỵ với những người có em trai lanh lợi, đáng yêu rồi. Hôm nay vừa gặp cậu đã cảm thấy chúng ta có duyên, về sau xem như cậu là em trai của Lăng Sở Sở chị, nếu Bao hắc tử dám khi dễ cậu, cứ nói với chị, chị nhất định thay cậu đánh cho hắn răng rơi đầy đất luôn!”

Kết quả nghiệm thi đã xác nhận phán đoán của Lăng Sở Sở đối với vụ án này, thành phố H quả thực đã xảy ra một đại án nhiều năm không gặp, tình tiết vụ án ác liệt, nghe thấy rợn người. Nhưng lần này nhóm phương tiện truyền thông có cái mũi bén nhạy với tin tức lại không hề hay biết chuyện gì, vì vụ án này quá kỳ lạ, lại phát sinh trong thời điểm nhạy cảm, cảnh sát liền dốc toàn bộ sức lực phong tỏa thông tin, cũng vì những vụ án cảnh sát thụ lý hiếm khi nào được phá án bình yên. Có điều, với một Bạch Ngọc Đường thường xuyên giao tập với phương tiện truyền thông, anh hiểu rất rõ, muốn lừa gạt đám người có cái mũi còn nhạy hơn chó này cũng chẳng phải chuyện dễ dàng, cho dù không có hạn phá án đi nữa, thời gian bọn họ nằm trong tay cũng không nhiều.

Với kẻ tình nghi lần này, Triển Chiêu còn chưa phác thảo được chính xác, cậu cần nhiều tài liệu hơn để điền vào những khoảng trống trong đầu. Hiện trường đã bị phá hủy nghiêm trọng, đầu mối còn sót lại cho cậu cũng chẳng còn nhiều, cậu cần có thêm nhiều thông tin hơn. Không thể chờ tên sát nhân phạm tội lần nữa, vì thế mới đến thẳng đồn cảnh sát của thành phố

H, tìm Lăng Sở Sở. Lăng Sở Sở đã sớm nghe nói đến tên Triển Chiêu, nhưng cô không ngờ rằng Triển Chiêu trước mặt mình lại trẻ đến thế, tư tư văn văn giống y một sinh viên đại học còn non nớt.

Thời đại học Lăng Sở Sở chính là một đại tỷ cấp cao, hằng năm đều cạnh tranh với Bao Chửng ở mọi cấp bậc lãnh đạo từ chức lớp trưởng cho đến chủ tịch hội học sinh, về sau lại làm tới thượng cấp của đông đảo nam cảnh sát, cho nên khí thế vô cùng mạnh mẽ. Cô vừa nhìn thấy Triển Chiêu đã thấy thích, vì vậy có hơi nhiệt tình một chút, đưa Triển Chiêu vào phòng làm việc, để cậu ngồi vào ghế sa lon, toàn bộ quá trình đều cười suốt, “cậu chính là tiểu Triển Chiêu đỉnh đỉnh đại danh nha?”

Nghe được lời này Triển Chiêu có hơi choáng váng, cậu nghiêm túc suy nghĩ, cảm thấy từ tuổi tác đến ngoại hình, mình cũng không xem là nhỏ đi? Lăng lặng quan sát vị Lăng Sở Sở có khí thế mạnh mẽ nhưng thân hình nhỏ con đang đứng trước mặt mình, Triển Chiêu cũng không mở miệng phản bác cách gọi của người ta, “Chào cục trưởng Lăng, tôi chính là Triển Chiêu.”

“Đừng gọi cái gì cục trưởng Lăng, còn nhỏ như vậy đã học một bộ nghiêm trang của Bao hắc tử, không đáng yêu.” Lăng Sở Sở híp mắt, rồi lại như ảo thuật, không biết từ đâu lấy ra một thanh Chocolate thật lớn nhét vào tay Triển Chiêu, “Về sau cứ kêu chị Sở Sở, tiểu Triển Chiêu, cậu không biết chị là con gái một trong nhà, từ nhỏ đã ganh tỵ với những người có em trai lành lợi, đáng yêu rồi. Hôm nay vừa gặp cậu đã cảm thấy chúng ta có duyên, về sau xem như cậu là em trai của Lăng Sở Sở chị, nếu Bao hắc tử dám khi dễ cậu, cứ nói với chị, chị nhất định thay cậu đánh cho hắn răng rơi đầy đất luôn!”

Triển Chiêu cầm thanh chocolate trong tay, chẳng biết nên giữ hay để qua một bên cho rồi, cậu ngây ngốc nhìn bộ mặt vẫn mỉm cười của Lăng Sở Sở, hồi này lúc vị tỷ tỷ này bảo đảm sẽ mang Bao đại ca ra đánh tới răng rơi đầy đất, mặt chị ta vẫn cười, giọng nói cũng vô cùng hiền dịu. Với người

phụ nữ hung hãn lại mâu thuẫn nghiêm trọng này, Triển Chiêu thật không biết nên phục hay sợ hãi đây, cậu rất muốn từ chối làm em trai vị này, nhưng cậu cảm thấy mình có cự tuyệt cũng chẳng có tác dụng, hơn nữa cậu cũng cảm thấy hình như mình không có dám đâu.

“Khụ, cái đó, Sở... Chì Sở.” Triển Chiêu cắn hàm răng chua lét, nhắm mắt nói, “chuyện liên quan đến vụ án kia...”

Nghe tới vụ án, nụ cười trên mặt Lăng Sở Sở lập tức biến mất, thay vào đó là một khuôn mặt nghiêm túc, công phu thay đổi sắc mặt trong một giây làm Triển Chiêu thầm rùng mình.

“Tiểu Triển Chiêu, nghe nói cậu muốn xem xét lại tài liệu chi tiết của các vụ án trước?”

“Đúng vậy, tôi nghi ngờ kẻ tình nghi lần này là liên hoàn sát thủ. Nếu chỉ dựa vào tài liệu hiện trường của một vụ án này thôi sẽ rất khó để hoàn tất hồ sơ viết, cho nên muốn xem xét lại tài liệu của các án trước, cũng do chuyện này liên quan đến mấy cục cảnh sát nên mới cần phối hợp. Bao đại ca nói nơi này do chị phụ trách, nên tôi mới đến tìm chị.”

Lăng Sở Sở suy nghĩ một lát, đứng lên đi về bàn làm việc, từ giá trưng bày chẳng chịt sách lấy ra một tập tài liệu, đưa cho Triển Chiêu. “Chị biết sớm muộn gì cũng có lúc dùng tới, cậu cầm lấy đi.”

Triển Chiêu mở tập tài liệu ra, một bức ảnh đột nhiên xuất hiện ở trang đầu tiên, tấm hình này giống như hình chụp chứng minh, trong hình là một nữ sinh xinh đẹp tuổi hơn 20, bên dưới hình viết tên họ, tuổi tác, thời gian bị sát hại cùng nhiều tin tức khác. Sang trang hai, là tài liệu căn kẽ về vụ án sát hại của cô ấy, cũng bao gồm cả báo cáo nghiệm thi, ảnh chụp hiện trường, quá trình thẩm lý vụ án và kết luận cuối cùng của cảnh sát. Một tập tài liệu thật dày, bên trong có tổng cộng 10 vụ án, mỗi án đều là cường hiếp

rồi giết người, người chết đều là nữ giới khoảng 20 tuổi, tất cả án kiện đến cuối cùng đều không tìm ra thủ phạm.

“Cái này —” Triển Chiêu hơi kinh ngạc nhìn Lăng Sở Sở. “Chị cho rằng những vụ án này đều do tên đó làm?”

Biểu tình của Lăng Sở Sở vô cùng nghiêm túc, cô nặng nề gật đầu, “Loại án này xảy ra tổng cộng ở tám thành phố, thời gian là 4 năm, cậu tốt nhất xem trước một chút, tuy chị có một vài ý tưởng, nhưng trước khi cậu viết xong hồ sơ chị không muốn phán đoán của chị làm ảnh hưởng tới cậu.”

Triển Chiêu gật đầu, bắt đầu nghiêm túc lật xem tài liệu Lăng Sở Sở đưa cho, Lăng Sở Sở rời khỏi phòng làm việc, để lại nơi này cho một mình Triển Chiêu. Thời gian chậm rãi trôi, một tiếng sau, lúc Triển Chiêu ngẩng đầu lên, Lăng Sở Sở đã cầm hai ly cà phê đến trước mặt cậu.

“Có kết luận chưa?” Lăng Sở Sở nhìn Triển Chiêu nhận ly cà phê, mỉm cười hỏi.

“Có.” Triển Chiêu nhận cà phê nhưng không uống, cậu cầm tài liệu để sang một bên, dùng ngữ tốc thật nhanh để bắt đầu phác họa của mình, “Kẻ tình nghi tuổi từ 28 đến 32, phái nam, cao 175 đến 180cm, làm nghề thu nhập thấp, biết lái xe, đã từng làm tài xế, nhưng không đủ khả năng mua xe, cho nên phải là lái xe thay người khác. Tại một hiện trường vụ án có tìm thấy dấu vết bánh xe nghiền qua, từ đó thấy được thứ hằn lái là một chiếc xe khách loại nhỏ. Kết hợp với đặc điểm hằn chỉ gây án ở những điểm du lịch, tôi nghĩ trong khoảng thời gian đó, hẳn chắc chắn phải làm tài xế cho công ty du lịch hoặc là xe buýt của khách sạn. Ngoại hình bình thường, tính tình hướng nội, lại không có dũng khí đi đối mặt giao lưu với người khác phái.”

Triển Chiêu im lặng một chút, nhìn Lăng Sở Sở, thấy trên khuôn mặt đang nghiêm túc lắng của cô, nảy ra một tia nghi ngờ.

“Có vấn đề gì không?”

Lăng Sở Sở gật đầu, “Từ phân tích của cậu, chị có thể nhìn ra một gã đàn ông hèn hạ không có sức hấp dẫn, nhưng chuyện chị thắc mắc chính là, 11 người bị hại này đều là những cô gái rất có sức quyến rũ, không hiểu là vì cái gì lại khiến những cô gái xinh đẹp này đêm hôm mập mờ đi đơn độc ở cùng một chỗ với gã đàn ông bỉ ổi như thế chứ? Chẳng lẽ họ bị bắt cóc? Nhưng nói thật bắt cóc một người ở khu tham quan du lịch đông đúc thế này, có khi còn nguy hiểm hơn là giết người ta nha.”

“Các cô ấy không bị bắt cóc, nhưng điện thoại di động cùng túi tiền tùy thân người bị hại mang theo, đều bị hung thủ lấy đi.”

Lăng Sở Sở gật đầu, “Đúng vậy, chỉ có một ngoại lệ, là cô gái bị hại mới đây, lúc cô bị sát hại cùng không mang theo di động, bọn chị tìm thấy di động của cô ấy trong khách sạn của cô ấy.”

Ánh mắt Triển Chiêu hơi lóe sáng, “Điện thoại di động đâu? Chị có mang về không?”

Lăng Sở Sở sửng sốt, lập tức trả lời, “Dĩ nhiên, đó là tang vật quan trọng mà.”

“Đi, chúng ta đi xem một chút!” Triển Chiêu lập tức ném tài liệu qua một bên, nhìn Lăng Sở Sở nói.

Lăng Sở Sở đưa Triển Chiêu tới phòng tang vật, lấy di động của cô gái kia ra, Triển Chiêu cầm điện thoại lập tức mở lên xem xét. Di động là mẫu mới nhất có hình trái cây, vỏ điện thoại rực rỡ đáng yêu, móc điện thoại đinh đinh đang đang, nhìn qua đã có thể đoán ra chủ nhân chiếc điện thoại là một cô gái có tính tình đơn giản, hoạt bát. Bởi vì đã lâu không sạc điện, nên pin điện thoại chỉ còn lại một chút, nhưng vậy thôi là đủ. Triển Chiêu cầm điện thoại xem xét lịch sử lên mạng, chân mày lập tức cau lại, quả nhiên hệt như những gì cậu đoán.

“Cục trưởng Lăng, tôi nghĩ chúng ta có chuyện phải làm.”

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 47: Vụ Án 4 – Như Ảnh Tùy Hình (7)

Cậu ngẩng đầu nhìn Bạch Ngọc Đường, trong mắt ánh lên vẻ kiên định, “Giờ chúng ta còn có chuyện phải làm, chúng ta phải tóm được hắn ra.”

Bạch Ngọc Đường khẽ mỉm cười, “Chuyện này cứ giao cho cảnh sát bọn tôi làm đi.” Năm phút sau, cảnh sát Bạch rời khỏi phòng họp mang theo một Triển Chiêu không phải cảnh sát, lên xe cảnh sát Lãng Sở Sở cấp, cùng đi về quan net nơi kẻ hiềm nghi đó thường xuất hiện

Thân phận người bị hại mau chóng được xác định, Triệu Hiếu Hà, 22 tuổi, sinh viên đại học năm tư sắp tốt nghiệp, lần này một mình đến thành phố H, người thân cũng trường học đều không biết mục đích chuyến đi của cô. Có lẽ cô chỉ muốn đến một nơi có phong cảnh như tranh để thư giãn trước khi tốt nghiệp, để tuổi thanh xuân của mình có được một kỉ niệm đẹp đẽ, thoải mái. Nhưng cô lại bị giết, mà Triển Chiêu từ suy đoán của mình tìm được mục tiêu từ trong điện thoại của cô ấy, trước cậu cảm thấy mục tiêu này rất ngoài ý muốn, nhưng cũng có thể hiểu được tại sao.

“Cô ấy tới gặp bạn trên mạng?” Triệu Hồ trừng hai mắt, nhe răng nói, “con nhóc này 22 tuổi, còn là sinh viên, sao lại làm ra chuyện không có đầu óc thế này?”

“Gặp bạn trên mạng cũng không phải đều là chuyện nguy hiểm.” Công Tôn Sách vừa tung ngón tay trên bàn phím vừa tham gia thảo luận đằng sau, thuận miệng nói, “Năm nay, tôi cũng liên tục đi gặp mặt bạn trên mạng, theo kinh nghiệm cá nhân của tôi, bọn họ cũng không phải liên hoàn sát thủ.”

“A?” Nghe lời Công Tôn Sách nói, Bạch Ngọc Đường bước hai bước về phía máy tính, câu khoe miệng nói, “Bọn họ đều không phải liên hoàn sát thủ, nói vậy là kẻ cường gian sao?”

Công Tôn Sách rất nữ vương liếc xéo Bạch Ngọc Đường một cái, lạnh lùng hừ một tiếng, từ chối trả lời câu hỏi ngu ngốc như thế.

Bao Chứng ho khan một tiếng, nhắc Bạch Ngọc Đường đừng quấy, kéo chủ đề lại chuyện vừa rồi đang bàn bạc, “Phát hiện của Triển Chiêu vô cùng quan trọng, bây giờ chúng ta phát hiện Triệu Hiếu Hà trước khi bị giết đã từng đăng nhập vào website cùng chương trình Chat, cũng thường xuyên liên lạc với một người tên Tố Thiên Nhai ở trên mạng, cảnh sát mạng tra được lần cuối cùng Thiên Nhai đó online là ở một quán net trong thành phố H. Quán net đó cũng có máy quay giám sát, thông qua những đoạn băng đã tìm ra những hình ảnh có vẻ là của nghi phạm, băng quay hơi mờ, tên Thiên Nhai ấy cũng ngụy trang đơn giản, nhưng vẫn có thể thấy hằn vô cùng phù hợp với miêu tả của Triển Chiêu trong hồ sơ viết, hằn vô cùng khả nghi.”

Nghe tới đây, Triển Chiêu đột nhiên nói, “Nếu là quán net, thì chắc phải có đăng ký.”

“Đáng tiếc, làm quán net có rất nhiều quy tắc ngầm.” Bạch Ngọc Đường bắt đầu dĩ nhún vai, tóm lại không tra được tên đăng ký của hắn, chủ quán net lẫn khách ở đó cũng không biết tên cùng lai lịch của hắn.”

“Nói cách khác, chúng ta vẫn là đang mò kim đáy biển.” Triển Chiêu có chút bực bội.

“Không đâu, tôi nghĩ tôi tìm được vài thứ.” Công Tôn Sách dời mắt khỏi máy tính, quay đầu lại nhìn mọi người, “Cùng tới đây xem xem, để tôi nói cho các cậu biết làm sao tự bảo vệ bản thân trong thời đại Internet này.”

“Cái gì đây?” Bao Chứng là người đầu tiên tới sau lưng Công Tôn Sách, tay đặt lên bả vai anh.

Công Tôn Sách nhú mày, lại không nói thêm gì, anh liếc mắt nhìn đám nhóc đang bu quanh mình, mở miệng, “Đây chính là nguyên nhân Triệu Hiểu Hà bị tên biến thái đó để ý.”

“Đâu chỉ một mình cô ta.” Bạch Ngọc Đường cũng nhăn trán, “Khoa trường, anh điều tra tất cả người bị hại hả?”

“Phải, tất cả, các cô ấy đều có một điểm giống nhau, chính là ưa đem cuộc sống đời thực của mình phát lên Internet.”

“Xem cái này, ăn sáng, một phần KFC, ăn đồ chiên cũng rất tốt cho sức khỏe, có điều hơi nhỏ.” Triệu Hồ bĩu môi, “Cái này cũng up lên làm gì, ăn một cái bánh chiên chút xíu không đủ nhét kẽ răng cũng phải up lên Weibo?”

“Còn có cái này, hôm nay gây gỗ với caca, thật đau khổ, cầu an ủi. Caca? Cô Chu Băng này không phải con gái một sao?”

“Cô ấy nói bạn trai đó, có được không, gọi theo phim Hàn Quốc, người Hàn thỉnh thoảng gọi bạn trai như thế đi.” (Hả là hai chữ Ông pa =))]]]]]]]]]])) Triệu Hồ khinh bỉ liếc Trương Long một cái.

“Người Hàn? Cãi nhau với người Hàn mắc gì bắt người Trung Quốc an ủi, thật là nhàm chán.”

“Có lẽ cũng do nhàm chán.” Triển Chiêu nhìn màn hình vi tính, nhẹ nhú mày, “Vì Internet kéo lại khoảng cách giữa hai người xa lạ, để người ta ảo tưởng rằng mình đang sống giữa vô số cặp mắt khác nhau, chỉ cần quay chụp, nhấp vào tải lên, liền có thể chia sẻ chi tiết cuộc sống của mình tới hàng trăm, hàng ngàn người xa lạ trên Internet, giống như có người đang nhìn thực sự, cảm thấy chúng ta chính là trung tâm thế giới, đây chính là tiếng lòng của nhân loại đang trầm mê trong thế giới Internet.”

“Thật đáng buồn” Bạch Ngọc Đường cau mày, từng tài khoản Weibo trên màn hình vi tính cùng những khuôn mặt trẻ trung xinh đẹp trong tập tài liệu tạo thành một sự tương phản mỉa mai lạ thường, khi người ảo tưởng bản thân được vô số người quan tâm, thì cùng lúc đó, người cũng vĩnh viễn không thể nào biết được kẻ quan tâm mình có phải ác ma hay không.

Mọi người im lặng trong chốc lát, lát sau, Bao Chứng vỗ tay, “Được rồi, mọi người tập trung tinh thần, chúng ta đã có một đầu mối rất tốt, giờ nói ý tưởng xem.”

Bạch Ngọc Đường chăm chăm nhìn tập tài liệu, bước qua lật lật, nói, “Vụ án này đã lâu, bây giờ có được đặc trưng ngoại hình của nghi phạm, lại biết hẳn tìm người bị hại từ trên Internet, có thể lấy tài liệu này cùng tài liệu của những vụ án cũ tiến hành bắt chéo so sánh.” (Chú thông minh vậy sao?)

Bao Chứng gật đầu, “chuyện này cứ giao cho Bàn Thống đi, cậu đi thương lượng mấy phân cục kia, phải hoàn tất trong hai giờ.”

Bàn Thống huýt gió, cầm lấy tập tài liệu trong tay Bạch Ngọc Đường, “Yên tâm, cứ giao cho tôi, không thành vấn đề.”

Sau khi Bàn Thống đi rồi, Bạch Ngọc Đường lại ghé qua liếc màn hình vi tính, “Căn cứ vào thông tin trên tài liệu, hẳn đã gây ra hai vụ án tại thành phố này, đội trưởng, chúng ta có cần phát cảnh báo không.”

Bao Chứng nhìn Triển Chiêu một cái, người sau gật đầu, dĩ nhiên không phản đối với ý kiến này. Bao Chứng gõ nhíp, để Công Tôn Sách tìm Bàn Thống xử lý chuyện này. Sở dĩ sắp xếp như vậy là muốn công bố tin tức cảnh báo trên Internet, Công Tôn Sách khá quen thuộc với net, mà chuyên gia biên thông điệp cảnh báo cùng đàm phán với cấp cao các loại lại thuộc chuyên môn của Bàn Thống.

Nhìn Công Tôn Sách rời phòng làm việc, Triển Chiêu một chút thả lỏng cũng không có, “Từ lúc xảy ra vụ án đã ba ngày.”

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, anh hiểu Triển Chiêu đang lo lắng cái gì, không sợ cảnh báo không có tác dụng, chỉ sợ đã không còn kịp nữa rồi. Mà bây giờ chuyện đã tới mức này, thứ mọi người có thể làm cũng chỉ là cố gắng hết sức, Triển Chiêu cũng không để mối quan ngại làm phiền mình quá lâu. Cậu ngẩng đầu nhìn Bạch Ngọc Đường, trong mắt ánh lên vẻ kiên định, “Giờ chúng ta còn có chuyện phải làm, chúng ta phải tóm được hắn ra.”

Bạch Ngọc Đường khẽ mỉm cười, “Chuyện này cứ giao cho cảnh sát bọn tôi làm đi.” Năm phút sau, cảnh sát Bạch rời khỏi phòng họp mang theo một Triển Chiêu không phải cảnh sát, lên xe cảnh sát Lãng Sở Sở cấp, cùng đi về quán net nơi kẻ hiềm nghi đó thường xuất hiện. Triển Chiêu không biết lái xe ngồi cạnh ghế lái, cầm di động của Bạch Ngọc Đường lục Weibo, về chuyện tại sao không dùng của mình, hoàn toàn là do Triển Chiêu vẫn đang sinh hoạt ở ngoài thế giới hiện tại, bây giờ vẫn còn dùng Nokia nắp gập không thể online nha.

Cảnh báo phát ra, nhanh chóng được chuyển tải trên Weibo. Mặc dù Bàng Thống dùng từ ngữ rất khéo léo, nhưng vẫn làm chấn động không nhỏ, vô số người lúc chuyển đi bài viết đã suy đoán ở thành phố H xảy ra vụ án gì, cũng có khách du lịch hôm đó tận mắt thấy thi thể cô gái up hình lên, đẩy sự việc lên cao trào. Triển Chiêu nhăn nhó nhìn nhưng thứ suy đoán càng lúc càng nghiêm trọng cùng những lời bình luận cực kỳ ác ý kia, khẽ thở dài.

“Sao vậy?” Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, vừa để ý biểu lộ của đối phương vừa tiếp tục lái xe.

Triển Chiêu lại thở dài, trả di động lại cho anh. “Chuyên môn của tôi là tâm lý học của khoa học hành vi, nhưng có lúc tôi cảm thấy mình căn bản không thể hiểu được tâm lý cùng hành động của con người.”

Bạch Ngọc Đường có chút không hiểu nhìn Triển Chiêu, Triển Chiêu lại hơi ngây người chăm chú nhìn vào con đường xám xịt ở phía trước, “Trên thực tế, tôi có thể tìm ra cơ sở tâm lý của kẻ phạm tội, cũng có thể từ lý thuyết tìm ra căn cứ cho hành vi của họ. Mỗi lần phỏng vấn những liên hoàn sát thủ bị giam trong nhà tù xong, tôi rời đi, trở về dưới ánh mặt trời, tôi cảm thấy mọi người xung quanh đều là người tốt bụng, thân thiện. Nhưng mỗi khi tôi đối mặt với Internet, lại có tâm tình như đang ở địa ngục trần gian, mỗi lần như thế tôi thấy mình thật may mắn, qua lại trong thực tế, mỗi người đều treo lên mặt nạ của riêng mình, bất kể là nguyên nhân chủ động hay bị động, họ đều phải kiềm chế hành vi của bản thân. Nhưng có một vài thời điểm, một vài sự việc đặc trưng cho tôi biết, ác ma ở rất gần từng người chúng ta, có lẽ là ngụ trong lòng.”

Bạch Ngọc Đường cau mày suy nghĩ vấn đề của Triển Chiêu, chần mày từ từ nhú chặt, lại chầm chậm dần ra, anh không trả lời, chẳng qua chỉ im lặng lái xe. Ánh mắt Triển Chiêu lại chăm chú nhìn vào con đường đã tối dần đi trước mắt, tiếp tục nói, “Những suy đoán ác ý với người không may, phỉ báng, không biết hạn chế ngôn từ của bản thân, lấy ngon ngữ cùng hành vi đả thương người khác làm tổn thương một người có máu có thịt ở bên kia Internet. Trên mạng nói chúng ta ác độc, hay chúng ta vốn đã là như thế đây?”

“Cậu không phải.” Bạch Ngọc Đường đột nhiên trả lời, anh quay đầu nhìn Triển Chiêu, lại bắt được chút đau buồn trong ánh mắt người kia, lòng đột nhiên căng thẳng, mới tách ánh mắt ra.

Sắc trời dần tối, đèn đường chiếu xuống ánh sáng mờ nhạt lên đường, Triển Chiêu tiếp tục im lặng, làm Bạch Ngọc Đường không nhìn được phải nhìn, nhìn rồi mới phát hiện Triển Chiêu một mực không dời tầm mắt, vẫn còn nhìn anh, như đang chờ anh nói hết. Bạch Ngọc Đường ho nhẹ một tiếng, ngữ tốc đột nhiên có chút nhanh, “cậu không phải loại người như vậy, tôi cũng không. Tôi không thường lên net, nhưng cũng biết có một số người

thích phát biểu nhưng ngôn luận đả kích ở trên mạng. Nhưng tôi tin rằng luôn có một số người cho dù ở trong hoàn cảnh tự do thế nào cũng có thể tự kiềm chế bản thân, không phải người xưa có thuyết pháp thậm độc gì sao? Ngay cả khi có một người tồn tại, cũng phải làm như bên cạnh có người quan sát, chịu trách nhiệm với bản thân mình. Giống như cô gái đó, nếu các cô ấy hiểu được chuyện này, sẽ không tùy tiện đem tin tức của bản thân cho người xa lạ, sẽ không gây ra họa sát thân như vậy

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 48: Vụ Án 4 – Như Ảnh Tùy Hình (8)

, “Nếu hỏi tôi cái vấn đề này, tình yêu là vấn đề khó hiểu nhất thế giới. Trong dòng chảy không gian và thời gian, gặp nhau sớm một chút hay trễ một chút đều không thể sinh ra tình yêu, vậy mà trong một khoảnh khắc đúng lúc, hai người liền yêu nhau. Chuyện như thế, đều không quan hệ gì tới danh phận hay tiền bạc, là có thể gặp không thể cầu. Nếu hai người nam nữ trên Internet thật sự trong chớp mắt này có thể cảm thấy yêu nhau, đây cũng là chuyện may mắn. Bất quá...” Triển Chiêu nói tới đây, chợt dừng lại một chút, cậu có chút khổ sở nhìn về mặt đường như có chút thay đổi của Bạch Ngọc Đường, trong lòng lại bối rối, bọn họ sao lại bắt đầu thảo luận chuyện tình yêu không có chút cơ sở khoa học nào thế này?

Căn cứ vào hồ sơ viết của Triển Chiêu, tên liên hoàn sát thủ này rất có thể đang lẫn trốn trong khu lao động ngắn hạn ở các khu du lịch. Thân hình hảnh cao lớn, tính tình cô độc, thường dùng ánh mắt nguy hiểm quan sát những cô gái đẹp ăn mặc lộ liễu trên bãi biển. Hả muốn có được những cô gái kia, khổ nỗi hả không biết cách giao lưu với các cô, mà người đẹp thông thường khi vừa nhìn thấy nam nhân nghèo nàn như vậy đều là khịt mũi khinh thường. Tên này có tài lái xe hạng nhất, nhờ tay nghề này hả cũng có thể tìm được công việc ngắn hạn, hả từ thành phố này qua thành phố khác, giống như lục bình trôi nổi ở thế gian, không nơi cố định, nội tâm đau khổ.

Phạm tội cần động cơ, bình thường người biến thái tình dục trước khi gây ra vụ án bạo lực lần đầu tiên sẽ có một đoạn thời kỳ ủ bệnh. Khoảng thời gian này thường kéo dài đến mấy năm, đặc biệt là người được tiếp

nhận giáo dục căn bản, hẳn biết chuẩn mực xã hội của mình là cái gì, cũng biết khát vọng trong lòng mình sẽ dẫn đến phạm tội. Trong thời kỳ ủ bệnh, nếu hẳn gặp kích thích nào đó, dẫn dụ khao khát của hẳn, sẽ dẫn đến hành động phạm tội.

Một lượng án lớn đã chứng thực, biến thái tình dục, đến gần tuổi dậy thì sẽ có những hành động phạm tội bất đồng, họ sẽ trộm cắp áo lót phụ nữ, ở nơi đông người ví dụ như trên xe buýt giờ trò đê tiện, ẩu đả đánh nhau, trộm cắp vân vân. Cụ thể là kẻ tình nghi trong vụ án này, hình thức gây án của hẳn từ lần đầu cho đến lúc lén lút trốn tránh lần này, đã trải qua một quá trình thăng cấp khá lâu. Theo thứ tự thời gian, thời gian vụ án thứ nhất phát sinh trong tài liệu Lãng Sở Sở cung cấp là 4 năm trước. Nhưng Triển Chiêu lại không thể nào xác định được thời gian cùng địa điểm hẳn gây án lần đầu. Nếu như có thể xác định điểm này, thì có thể triển khai điều tra ở địa phương, thu nhỏ phạm vi lại được một chút. Mà bây giờ xem ra, con đường này xem như không đi được rồi. Bọn họ bây giờ chỉ có thể ở thành phố du lịch H có hơn trăm ngàn dân này mà tìm kiếm một người làm công bình thường, lại hi vọng hẳn không rơi vào tình trạng chó cùng giứt giậu sau khi cảnh sát phát cảnh báo, tiếp tục chuồn qua thành phố khác.

Theo chỉ dẫn của GPS, Bạch Ngọc Đường nhanh chóng lái xe đến quán net kia, Triển Chiêu cùng anh bước vào tiệm, Bạch Ngọc Đường đứng trước lễ tân báo danh tính của mình, không lâu sau, ông chủ ra đón. Bạch Ngọc Đường liền bắt đầu thẩm vấn đơn giản, sau đó quan sát sơ qua vị trí kẻ tình nghi đã từng sử dụng. Máy tính bị kẻ tình nghi đụng qua bị cảnh sát trưng dụng. Công Tôn Sách đang cầm đầu phục hồi dữ liệu trước mặt. Bạch Ngọc Đường cũng chỉ chụp vài tấm hình rồi cùng Triển Chiêu đi.

Sau khi ra khỏi quán net, Triển Chiêu quan sát địa hình xung quanh, như có chuyện suy nghĩ nói, “Quán net gần đại học A, trong đó người dùng hầu như đều là học sinh, mà quán net ở đây lại có rất nhiều người lao động.”

Bạch Ngọc Đường khẽ mỉm cười, liếc mắt nhìn gò má Triển Chiêu một cái, “Có một chuyện cười thế này, mười năm trước khi Internet vừa được phổ biến, có rất nhiều sinh viên đại học thông qua hẹn hò trực tuyến mà tìm được người yêu phù hợp, khi những sinh viên này bắt đầu đi làm, có quyền phát ngôn lại bắt đầu tuyên truyền sự đáng tin cậy cùng lãng mạn của yêu đương qua mạng, hơn nữa còn dùng chính chuyện tình của mình làm ví dụ. Sau đó 10 năm, nữ sinh bắt đầu tin những lời tuyên truyền này, chân thành tìm đến Internet để tìm kiếm hoàng tử bạch mã của mình. Nhưng lại không nghĩ rằng người bên kia đang ngồi nói chuyện với mình rất có thể là một đám nhân công sau khi tan sở ra quán Internet tìm chuyện chơi.”

“Một đám?” Triển Chiêu ngạc nhiên, tròn tròn hai mắt.

Bạch Ngọc Đường chỉ chỉ cửa quán net vừa bước vô, cười nói, “Tôi vừa rồi mới thấy chừng 5 người công nhân cùng bu vào một cái máy tính, đề xuất ý kiến cho vụ nói chuyện, hình như đã bàn tới chỗ làm sao lấy được hình thật của nữ sinh bên kia.”

Triển Chiêu cau mày nhớ lại, nói xong cậu mới nhớ ra, mới vừa rồi quả thật có mấy người ăn mặc bẩn thỉu, một cậu trai trẻ da ngăm đen ngồi trước máy vi tính, vừa vui vẻ trò chuyện vừa đánh chữ. Triển Chiêu chỉ chăm chú quan sát vị trí kẻ tình nghi đã ngồi qua, cũng không nghe rõ cuộc nói chuyện của họ, không ngờ, tất cả bọn họ đều đang chat với nữ sinh.

Bạch Ngọc Đường thấy biểu hiện vừa lộ ra trên mặt Triển Chiêu, cảm thấy hơi buồn cười, anh nhìn chăm chú vào mắt Triển Chiêu nói, “Trong 10 năm, cuộc sống của chúng ta đã xảy ra nhiều thay đổi lớn. Sự phát triển cùng thông dụng của Internet giúp những người có thu nhập thấp cũng có được cơ hội hưởng thụ thành quả công nghệ cao. Trên Internet chúng ta giấu đi danh tính của mình, bởi vì có thể giấu tên phát ngôn, có thể dùng những tấm hình chỉnh sửa xinh đẹp để giấu đi khuôn mặt thực của bản thân. Ở Internet, chúng ta có thể thu được sự chú ý mà ở cuộc sống thường không cách nào đạt được, thậm chí là cả tình yêu không tưởng.

Mấy người công nhân vừa rồi, nếu là trong thế giới thực, sợ rằng bọn họ vĩnh viễn không có cơ hội cùng nữ sinh đại học vui đùa. Bọn họ sẽ tự ti, sẽ nhút nhát, còn đối phương bình thường cũng chẳng cho họ cơ hội bắt chuyện. Tôi chắc chắn, lúc bọn họ đang ngồi chat trên Internet tuyệt đối sẽ không tiết lộ chuyện bản thân là một người làm công ngắn hạn, nếu bọn họ yêu nhau dưới tình huống như vậy, thì phải tính thế nào? Lừa đảo sao? “

Triển Chiêu ngẩn người, cau mày suy nghĩ một chút, sau đó bất đắc dĩ buông tay, “Nếu hỏi tôi cái vấn đề này, tình yêu là vấn đề khó hiểu nhất thế giới. Trong dòng chảy không gian và thời gian, gặp nhau sớm một chút hay trễ một chút đều không thể sinh ra tình yêu, vậy mà trong một khoảnh khắc đúng lúc, hai người liền yêu nhau. Chuyện như thế, đều không quan hệ gì tới danh phận hay tiền bạc, là có thể gặp không thể cầu. Nếu hai người nam nữ trên Internet thật sự trong chớp mắt này có thể cảm thấy yêu nhau, đây cũng là chuyện may mắn. Bất quá....” Triển Chiêu nói tới đây, chợt dừng lại một chút, cậu có chút khổ sở nhìn về mặt đường như có chút thay đổi của Bạch Ngọc Đường, trong lòng lại bối rối, bọn họ sao lại bắt đầu thảo luận chuyện tình yêu không có chút cơ sở khoa học nào thế này?

“Bất quá cái gì?” Bạch Ngọc Đường dường như rất có hứng thú với lời Triển Chiêu còn chưa nói hết, không ép cậu nói thì không được.

Triển Chiêu cười cười, nói tiếp, “Bất quá, yêu hay không đều không liên quan, quan trọng nhất là phải có lí trí, phân rõ ảo tưởng cùng thực tế. Bất kể là nguyên nhân gì, tùy tiện đến thành phố khác gặp người đàn ông ngay cả hình còn chưa từng nhìn qua như thế, chính là vô trách nhiệm với tính mạng của chính mình.”

“Lúc rơi vào sông tình mà muốn giữ vững lí trí, chỉ sợ cả đàn ông còn khó làm được nữa ấy?” Bạch Ngọc Đường cười nói.

Triển Chiêu nhún vai, “Chuyện anh nói tôi không rõ, tôi chỉ có thể nói, tuy tôi tôn trọng tình yêu, nhưng vẫn là đánh giá cao lí trí hơn.”

Không rõ? Bạch Ngọc Đường híp mắt, nhìn biểu hiện kiên định của tiểu tiến sĩ, đột nhiên cảm thấy, không rõ cũng rất tốt. Chỉ có người trước giờ chưa từng tổn thương mới có thể kiên định nói mình có thể giữ vững lí trí mọi lúc mọi nơi, đây cũng là một loại hạnh phúc đi?

“Có điều, tình yêu?” Triển Chiêu lập tức nhìn thẳng vào Bạch Ngọc Đường, làm anh giật cả mình.

“Sao, thế nào?”

Triển Chiêu nhăn nhó, “tôi cũng không cảm thấy Triệu Hiểu Hà yêu kẻ tình nghi.”

Bạch Ngọc Đường khó có lúc ngơ ngẩn, nhưng trong chớp mắt đã kịp phản ứng, anh gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

“Từ tin nhắn cùng lịch sử lên net cũng không nhìn ra dấu vết yêu đương, có lẽ cô chỉ muốn đi du lịch, sau đó tiện thể gặp mặt bạn trên mạng.”

“Công Tôn khoa trưởng tra được tất cả ghi chú trên net của người bị hại, cũng không có phát hiện trước khi bị hại các cô ấy có phát sinh quan hệ yêu đương gì với bạn trên mạng. Mà trên điện thoại di động của Triệu Hiểu Hà, tôi cũng phát hiện ra.....” Nói tới đây, Triển Chiêu để ý nét mặt hơi đổi của Bạch Ngọc Đường, dường như nghĩ tới cái gì, cậu lập tức ngừng nói, tò mò nhìn anh. Bạch Ngọc Đường híp mắt, nhìn Triển Chiêu nói, “Tôi biết chúng ta tiếp theo phải làm gì rồi.”

“A?”

“Đi xem xét mấy cái di động kia.”

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 49: Vụ Án 4 – Như Ảnh Tùy Hình (9)

Lúc nhìn thấy hình Dương Quân trên tờ căn cước giả, Triển Chiêu đột nhiên xúc động, gật đầu một cái như đang suy nghĩ chuyện gì. Bạch Ngọc Đường đứng bên hỏi cậu vì cái gì lại làm ra vẻ mặt như thế, Triển Chiêu đáp, bởi vì mặt tên Dương Quân này chính là dạng công kích điển hình.

Dạng công kích? Bạch Ngọc Đường có chút không hiểu.

Triển Chiêu miễn cưỡng cười đáp, anh chỉ cần biết hắn rất nguy hiểm là được rồi.

; —— kỳ nhỉ... án này ngắn mà sao mãi không hết vậy ta.....

Từ lúc biết Tổ trọng án tới nay đã mấy tháng, Triển Chiêu tuy đã trải qua nhiều lần điều tra vụ án lớn, nhưng lại hiếm khi tiếp xúc với những công việc của cảnh sát. Trong ấn tượng của cậu, tổ trọng án hình như toàn hợp, chia nhau tìm đầu mối, sau lại hợp, lại tìm kiếm đầu mối, tận đến lúc moi ra được kẻ tình nghi giữa biển người. Còn về chuyện làm thế nào công việc tìm kiếm tỉ mỉ ấy được hoàn thành, hoàn toàn không nằm trong phạm vi hiểu biết của Triển Chiêu. Cho đến lần này, cậu mới thực sự biết được những người cảnh sát phải bỏ bao nhiêu cố gắng cho một đầu mối nhỏ nhoi.

Bạch Ngọc Đường nghĩ tới một vấn đề lần trước Triển Chiêu sơ suất, đó chính là việc kẻ tình nghi sau khi gây án đều mang vật tùy thân của người bị hại đi mất, ngoại trừ lần này, trong số vật tùy thân ấy đều có di động. Mười vụ án, trải rộng khắp mấy thành phố. Kẻ tình nghi là một người thu nhập thấp, hắn lên mạng bằng tại những quán net, mỗi lần qua một thành phố đều

đến khu du lịch làm công ngắn hạn. Có lẽ hẳn giữ những cái di động kia làm kỉ niệm, nhưng có nhiều khả năng, hẳn đem chúng đi bán, đổi lấy tiền xài qua ngày.

Mặc dù mấy vụ án này cách nhau những 4 năm, nhưng nếu một người xuất hiện ở nhiều điểm tham quan trong thành phố, có công việc ngắn hạn, lái xe, lên mạng tại quán net, đồng thời lại ra chợ đen phi tang tang vật, bán di động. Xét theo từng đầu mối như vậy, lại đem những đặc trưng đó tập trung lên một người, đặc trưng của kẻ tình nghi sẽ từ từ hiện ra. Nhưng cho dù như thế, thì sau đó vẫn còn rất nhiều việc phải làm, nhưng công việc này Triển Chiêu không thể làm, mà người có thể làm trong tổ trọng án cũng chẳng có bao nhiêu.

Tổ trọng án cần cứu viện, họ cần nhóm cảnh sách từ những thành phố khác hợp tác, cùng nhau tóm lại tên ác ma này. Bao Chứng gửi đơn xin bộ công an cho thăng cấp hành động, mở rộng hành động từ cục cảnh sát thành phố H sang hành động các tỉnh. Bộ cảnh sát trả lời rất sớm, cục trưởng các cục cảnh sát khác nhờ Internet cũng tổ chức buổi họp qua mạng. Sau đó thống nhất muốn điều phối viên của tổ trọng án gửi lên toàn bộ tin tức, lấy thành phố H làm trung tâm, tản ra ba thành phố biển xung quanh, điều động toàn bộ lực lượng cảnh sát. Đẩy mạnh tiến độ điều tra, trong thời gian ngắn nhất bắt kẻ tình nghi về quy án.

Công việc nặng nề sau đó là thâm nhập điều tra, quán ăn, siêu thị, công ty chuyển phát nhanh, bất cứ nơi nào có thể thuê kẻ tình nghi đều nhất nhất bị ghé quá, tất cả những quán net gần bờ biển cũng bị liệt vào đối tượng cần điều tra, cảnh sát dưới mặt trời chói chang, đạp trắng tiến vào từng ngôi nhà tưởng như bình thường mà thật ra đều chứa chấp tam giáo cửu lưu thậm chí là thủ lĩnh hắc bang, huy động nhân lực, thậm chí dùng cả quan hệ cá nhân từ các vụ điều tra trước đó để tìm ra người từng bán điện thoại di động. Giả dạng băng nhóm, thuê người trung gian, lái xe cho tổ chức ngầm vân vân, nơi có khả năng liên lạc với kẻ tình nghi cũng phải người đi xem xét.

Mười vụ án trong bốn năm, nhiều thành phố, hàng chục ngàn cảnh sát đang đổ xô đi tìm kiếm những đầu mối còn sót lại không được bao nhiêu kia, cuối cùng rất nhiều thông tin đã được tổng hợp lại trên mặt bàn tổ trọng án, mà bây giờ, hai ngày đã trôi qua. Hung thủ cũng không gây án nữa, nhưng Triển Chiêu lại có dự cảm bất thường, dựa vào tần số gây án của kẻ tình nghi, rất nhanh, sẽ xảy ra chuyện không tốt.

Bất quá, cố gắng của nhóm cảnh sát cũng không uổng phí, phần đầu hai ngày đêm cuối cùng cũng có thu hoạch, tầm mắt tổ trọng án xuyên qua hàng loạt tài liệu, đem mục tiêu phong tỏa tại một người. Tên họ kẻ tình nghi không rõ, nhưng cảnh sát tổ điều tra ở thành phố B đã lấy được đầu mối quan trọng, chính là tên này đã từng tham gia buổi thuê người lái xe của tổ chức hắc xa. Thẻ căn cước lúc đó hẳn dùng là đồ giả, dùng tên giả Vị Dương Quân.

Kẻ tình nghi dùng tên giả Vị Dương Quân, là nam giới. Nhìn ngày sinh trên thẻ căn cước giả có thể đoán tuổi tác của hắn tầm 30, cao 178 cm, lớn lên hung bạo, tệ hại, người từng có ấn tượng với hắn đều cho rằng người này nóng nảy dễ nổi điên, quan hệ cá nhân không tốt. Vì tính tình như thế hắn không thể đi làm lâu dài, bình thường chưa tới hai tháng sẽ vô cố xin nghỉ việc. Thời gian hắn ở lại một thành phố cũng không quá nửa năm, thông thường một tháng sau khi phát sinh gây án sẽ bỏ đi. Đường như sau khi điều tra xong tất cả điểm này cảnh sát đều cảm thấy hắn hết sức khả nghi mà đồng thời lúc đó họ cũng rất hối hận vì sao không phát hiện những đầu mối này sớm hơn một chút.

Lúc nhìn thấy hình Dương Quân trên tờ căn cước giả, Triển Chiêu đột nhiên xúc động, gật đầu một cái như đang suy nghĩ chuyện gì. Bạch Ngọc Đường đứng bên hỏi cậu vì cái gì lại làm ra vẻ mặt như thế, Triển Chiêu đáp, bởi vì mặt tên Dương Quân này chính là dạng công kích điển hình.

Dạng công kích? Bạch Ngọc Đường có chút không hiểu.

Triển Chiêu miễn cưỡng cười đáp, anh chỉ cần biết hần rất nguy hiểm là được rồi.

Một tên rất nguy hiểm xuất hiện ở khu du lịch đẹp như tranh, trong thoáng chốc liền khiến thắng địa nghỉ mát bị phủ lên một lớp sương mù dày đặc. Hình của Dương Quân bị cảnh sát công khai, gây ra hậu quả to lớn trên mạng, mọi người rơi vào khủng hoảng, mà trong đó sợ hãi nhất vẫn là những khách du lịch còn đang trọ tại khách sạn ven biển. Thời điểm họ nhận được tin tức, họ liền rời rít hủy phòng, vé máy bay rời khỏi thành phố H bán sạch trong nháy mắt, phần lớn du khách trọ lại vì không thể mua vé máy bay nên bất mãn tập trung nơi đại sảnh, bắt đầu phản đối với khách sạn.

Mọi người vì kích động, ngôn từ mạnh mẽ, trong lời nói tràn đầy tức giận. Nhưng họ thật không biết, kẻ tức giận thực sự, một lời cũng nói không ra.

Trong một góc cách xa đám người, một nam nhân cô độc, vẻ mặt ủ rũ, đứng tại chỗ nhিপ chân. Đôi mắt dài của anh phảng phất có nét giống sói, ánh mắt âm u, lạnh lẽo. Ngũ quan hung hãn, mặc đồ vừa bản vừa dơ, tóc mái dài đến nửa đầu che đi ánh mắt, cả người lồi thối lệch thếch, làm người ta không muốn đến gần.

Mấy ngày trước hần đã phát hiện bầu không khí có gì đó không đúng, xung quanh quán net hần thường đi xuất hiện cảnh sát, bãi biển hần đi qua mỗi lần giao hàng cũng trở nên vắng lặng. Từ bản năng cẩn thận, hần không dám lên mạng, không dám đăng nhập vào tài khoản trước đó hần sử dụng. Hần biết, cảnh sát hình như đã phát hiện cái gì. Cái này không giống như mỗi lần hần gây án xong, lời đồn bị hạn chế. Toàn là dấu hiệu chỉ rõ, nhóm cảnh sát đối đầu với hần lần này không có ngu xuẩn như vậy, hơn nữa bọn chúng dường như rất quyết tâm.

Sau nữa, hắn thấy được tờ cảnh báo được dán lên các địa điểm du lịch, sau nữa, hắn lại phát hiện trên tờ cảnh báo đó có hình của mình. Nam nhân cô độc rơi vào tuyệt vọng, mặt của hắn đã bị phơi ra, làm hắn điên lên như bị phô bày thân thể. Hắn sợ bị cảnh sát bắt, nhưng hắn còn sợ bị bại lộ giữa đám đông hơn.

Hắn cảm thấy tốt nhất nên rời đi, cũng nên tìm ông chủ để nói chuyện giải quyết tiền lương trong tháng này, sau đi lên xe lửa rời đi? Không, không được! Ông chủ xem qua tờ cảnh báo chắc chắn sẽ báo cảnh sát. Nghĩ tới đây, hắn khổ sở rời khỏi bãi biển, dùng tốc độ nhanh nhất trở về phòng thuê tạm. Thật ra hắn vốn cũng không dám quay về, nhưng nếu muốn rời khỏi thành phố H, không có tiền trên người thì không được, vì vậy hắn mới mạo hiểm quay về.

Hơn nữa, hắn cảm thấy hắn còn chút may mắn, ở nơi làm việc không ai biết hắn ở đâu. Có lẽ trước khi rời khỏi thành phố H, hắn còn có thể miễn phí tặng cho lũ cảnh sát thối kia một phần đại lễ. Nghĩ đến đây, mặt hắn lộ ra nụ cười điên cuồng tàn nhẫn.

Sau khi trở lại phòng thuê, hắn thật sự nhận ra cảnh sát không tìm tới. Cho nên mới lôi ra túi du lịch bẩn thỉu, bắt đầu thu dọn đồ đạc của mình. Trong lúc dọn dẹp hắn nghe thấy từng tiếng từng tiếng rên bị kiềm chế, khó chịu khiến hắn cau mày.

“Câm miệng! Còn kêu thêm tiếng nữa tao lập tức làm thịt mày luôn!” Uy hiếp của hắn rất hiệu quả, bên trong lập tức trở nên yên tĩnh.

Hắn có chút đắc ý, mỉm cười, động tác trên tay tăng nhanh, hắn tính đóng gói hành lý nhanh một chút, sau đó vào phòng bếp xử lý con chó cái kia. Ngay lúc này, tiếng bước chân dồn dập từ ngoài cửa truyền tới, tiếp đó, hắn nghe thấy tiếng gõ cửa vang lên!

Tay hắn cứng đờ, túi du lịch rơi lên đất. Hắn cảm giác được, tim của hắn như muốn ngừng đập.

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 50: Vụ Án 4 – Như Ảnh Tùy Hình (10)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Triển Chiêu cũng không vì bị cắt lời mà cảm thấy khó chịu, cậu cau mày suy nghĩ trong giây lát, sau đó do dự nhìn Bạch Ngọc Đường, “Tôi có thể đi nói chuyện với hắn một chút.”

“Không.” Bạch Ngọc Đường dứt khoát bác bỏ đề nghị của Triển Chiêu.

Triển Chiêu hơi ngơ ngác, “Không?”

“Phải, cậu không thể đi.” Bạch Ngọc Đường lắc đầu, giải thích với Triển Chiêu, “Cậu không phải cảnh sát, việc để cậu tham gia hành động là không tuân thủ kỉ luật.”

Triển Chiêu nhú mày, “Tôi chỉ đi vào cùng anh thôi, không nói gì có được không?”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, “Bọn tôi cần chuyên gia đàm phán, không nói gì làm sao mà được.”

Đẩy nhanh tiến độ qua án 4)))))))) án này hai cháu không nhiều nên hơi chán phải k))))

“Mở cửa, đo đồng hồ nước!”

Bạch Ngọc Đường nhất mã đương tiên, đứng trước cả đội cảnh viên, dẫn đầu nhích từng bước một đến căn phòng của kẻ tình nghi. Cảnh sát trong nước lúc phá án đều có cách hành động đặc trưng của mình, bây giờ việc bọn Bạch Ngọc Đường muốn làm chính là tóm được phần tử nguy hiểm bên trong cửa. Mà bước đầu tiên, chính là phải lừa đối phương mở cửa, dĩ nhiên, có lúc sẽ không thành công. Cuối cùng bọn họ vẫn phải phá cửa xông vào.

Lập kế hoạch tỉ mỉ trước thì có thể giảm thiểu nguy cơ, nhưng cũng không hoàn toàn tránh khỏi, đúng như Triển Chiêu nói, trong căn phòng này đang chứa chấp một tên liên hoàn sát thủ nguy hiểm. Bạch Ngọc Đường sau khi gào lên lại nghe thấy trong cửa vang đến một trận tạp âm, vì thế anh nhanh chóng quyết định, tung một cước đá vỡ cửa! (trùm phá hoại là đây...)

Nòng súng lạnh lẽo hướng về bên trong, Bạch Ngọc Đường là người đầu tiên phóng vào! Cái phòng này vừa bẩn thỉu vừa lộn xộn, bên trong không có một bóng người. Sàn nhà tràn đầy những loại rác rưởi, bốc lên mùi **=)) (cháu nghĩ là mùi t*nh dịch). Quần áo bẩn thỉu ném loạn trên giường, một túi du lịch vừa cũ vừa dơ nằm chỏng chơ trên sàn, bên trong là có một nửa y phục đã được đóng gói.

Bạch Ngọc Đường híp mắt, nhìn các anh em sau lưng vẫy tay, sau đó cẩn thận nhẹ nhàng bước, đi về phía phòng bếp nhỏ ở cuối gian phòng. Căn cứ vào thông tin chủ nhà nói, căn phòng cho thuê này chỉ có một gian nhỏ cùng phòng bếp nhỏ, chưa kể chỉ có một cửa sổ nhỏ cùng lỗ thông khí, căn bản không thể nào để một nam nhân trưởng thành chui qua. Nói cách khác, tên khốn kia bây giờ vẫn đang ở trong phòng thuê, nếu không có trong gian này, nhất định đang nấp ở phòng bếp.

Nhẹ nhàng bước tới cửa phòng bếp, Bạch Ngọc Đường tiếp tục dùng một cước đem cửa đá vỡ! (Phá hoại lần hai nhé) Cánh cửa yếu ớt không đỡ nổi sức mạnh của cảnh sát Bạch, báo hỏng tại chỗ! Trong nháy mắt cửa

mở ra, lòng Bạch Ngọc Đường đột nhiên kéo mạnh! Anh thấy được một cảnh tượng khiến tim anh cảm thấy sợ hãi!

Một tên đàn ông có khuôn mặt dung tục tàn nhẫn, cặp mắt giống như dã thú, khát máu, cuồng hân. Nhưng chuyện làm Bạch Ngọc Đường cảm thấy sợ hãi không phải là hắn, mà là cô gái đang bị tay phải hắn khóa cổ, tay trái dí dao!

Cứu mạng! Cứu tôi! Cứu tôi với!! Tôi không muốn chết! A! Cứu tôi! Tôi không muốn chết!!” Cô gái thấy được cảnh sát lập tức kích động kêu gào.

Bạch Ngọc Đường nhanh chóng bình tĩnh lại, anh phát hiện tên khốn ở đối diện kia dùng cơ thể cô gái che chở cho mình, đứng ở vị trí của Bạch Ngọc Đường không có cách nào một súng giết chết hắn.

Anh cũng không để ý tới cô gái đang suy sụp, mà tỉnh táo khẽ hét một tiếng, “Dương Quân! Thả dao trong tay người xuống!”

Gã đàn ông núp phía sau cô gái cuối cùng cũng mở miệng, hắn dùng âm thanh lạnh lẽo ra lệnh, “Tụi mày mau rút ra ngoài cho tao! Nếu không tao lập tức làm thịt con nhỏ này!”

Tâm tình Bạch Ngọc Đường vô cùng nặng nề lại lo lắng, mặc dù anh đã cố hết sức khống chế, nhưng loại lo lắng này lại lan tràn hết như không khí, khiến anh như muốn nghẹt thở. Tình huống này rất bất ngờ, cũng là sai lầm nghiêm trọng của anh! Toàn bộ tổ trọng án cùng cảnh sát thành phố H, lại không có ai biết có một cô gái bị Dương Quân bắt cóc!

Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?! Bạch Ngọc Đường lo lắng nhìn chăm chăm ánh mắt lang sói của Dương Quân, anh thậm chí còn cảm nhận được đối phương đang cười nhạo mình. Lại nữa? Tại sao cứ phạm phải sai lầm như vậy! Tay Bạch Ngọc Đường gần như run lên không kiểm soát, Bao Chứng đứng sau lưng anh thấy được tất cả, lòng đột nhiên trầm xuống.

Hắn tiến lên một bước, vỗ vai Bạch Ngọc Đường. Bạch Ngọc Đường từ góc mắt nhìn thấy ánh mắt Bao Chửng, liền hiểu ý đối phương. Bao Chửng là muốn anh rời khỏi hiện trường an tĩnh một chút, giao toàn cục lại cho hắn. Bạch Ngọc Đường muốn từ chối, nhưng anh cũng hiểu, lúc này chuyện anh nên làm nhất chính là ngoan ngoãn nghe theo.

Hiện trường xảy ra tình huống ngoài dự tính, từ một cuộc truy nã đơn giản biến thành giải cứu con tin khó khăn. Cần phải đem toàn bộ triển khai lại lần nữa, cái này cần thời gian, có lẽ tốn tới mấy tiếng. Bạch Ngọc Đường nường mày, lạnh lùng nhìn Dương Quân, lui từng bước đến cửa mới xoay người rời đi.

Vừa ra khỏi cửa, Bạch Ngọc Đường liền thấy Triển Chiêu.

Triển Chiêu nhảy bén lập tức phát hiện tâm tình không tốt của Bạch Ngọc Đường, “Có tình huống mới?”

Bạch Ngọc Đường ừ ừ gật, “Đúng vậy, tên khốn kia bắt một cô gái!”

Ánh mắt Triển Chiêu cũng trầm xuống, nhíu mày, “Cái này không thích hợp với phương thức của hắn, mấy người bị hại trước đều không có dấu hiệu bị bắt cóc mà, không lẽ hắn thăng cấp phạm tội sao?”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, hung hăng chửi thề một câu, “Tên súc sinh!”

Triển Chiêu trầm ngâm gật đầu, “Nghiên cứu hành vi cũng không phải thuộc vạm năng, hay có thể nói, tôi vẫn chưa đủ khả năng để đoán ra loại thủ đoạn này của hắn. Lần này là lỗi của tôi, thật xin lỗi.”

Nghe thấy lời Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường này giờ vẫn luôn cảm thấy không vui đột nhiên lại hòa hoãn. Anh rất ngoài ý muốn nhìn Triển Chiêu, nhún nhún, “Cậu nói là lỗi của cậu?”

Triển Chiêu gật đầu, “Nếu tiến hành phân tích từ những vụ án ở thành phố trước, chu kì phạm tội của kẻ tình nghi cũng không ổn định, có lúc bị đẩy lên trước, có lúc kéo ra sau. Vì vậy không thể loại trừ khả năng hãn tiếp tục gây án ở lân cận thành phố H. Mà quan trọng nhất là án của kẻ tình nghi không phải trường hợp của nhóm tội phạm có tổ chức cao, tâm tình của hãn cực kỳ không ổn định, vì thế cách thức gây án có thể sẽ thay đổi. Hơn nữa chúng ta công bố thông tin của hãn ở thành phố H, lại tung cảnh báo cho quần chúng, khiến con mồi trước đó của hãn cũng đề cao cảnh giác, không dễ bị lừa.”

“Tóm lại, hãn thay đổi.” Bạch Ngọc Đường cắt lời Triển Chiêu, sau đó trịnh trọng nói, “Bây giờ chúng ta tìm được hãn, xem như thành công một nửa. Bất kể là lỗi của ai, bây giờ đều không quan trọng. (mới nãy chú còn tự nhận lỗi mà!! Ó_ò) Việc chúng ta phải làm là sửa chữa sai lầm, vấn đề tiếp theo, là làm thế nào cứu được cô gái kia?”

Triển Chiêu cũng không vì bị cắt lời mà cảm thấy khó chịu, cậu cau mày suy nghĩ trong giây lát, sau đó do dự nhìn Bạch Ngọc Đường, “Tôi có thể đi nói chuyện với hãn một chút.”

“Không.” Bạch Ngọc Đường dứt khoát bác bỏ đề nghị của Triển Chiêu.

Triển Chiêu hơi ngơ ngác, “Không?”

“Phải, cậu không thể đi.” Bạch Ngọc Đường lắc đầu, giải thích với Triển Chiêu, “Cậu không phải cảnh sát, việc để cậu tham gia hành động là không tuân thủ kỉ luật.”

Triển Chiêu nhú mày, “Tôi chỉ đi vào cùng anh thôi, không nói gì có được không?”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, “Bọn tôi cần chuyên gia đàm phán, không nói gì làm sao mà được.” (Chú giữ vợ như mèo giấu *** ấy =))

Triển Chiêu cũng đồng ý gật đầu, “Nói đúng, vậy trước đây lúc tố trọng án gặp phải tình huống tương tự là ai phụ trách ra đàm phán với kẻ tình nghi?”

“Tôi tới tố trọng án mới hơn một năm, còn chưa gặp phải tình huống nào thế này.” Bạch Ngọc Đường nhú mày, “Nhưng tôi biết, tố trọng án không có bài trí nhân viên đặc biệt như vậy.”

“Hiểu rồi.” Triển Chiêu gật lên gật xuống, sau đó nhìn chăm chăm vào ánh mắt Bạch Ngọc Đường, “Nếu vậy, thời gian cấp bách, chúng ta chỉ có thể nhờ cục trưởng Lãng giúp đỡ.”

“Lãng Sở Sở?” Bạch Ngọc Đường nheo mắt.

“Đúng.” Triển Chiêu lại gật, “Tâm tình của Dương Quân rất không bình thường, cô gái kia đang gặp nguy hiểm, chúng ta cần phương án cẩn thận để giải cứu con tin.”

Bạch Ngọc Đường cũng gật, anh hé mắt, trong nháy mắt đó anh nhớ lại đoạn chuyện xưa. Trước khi tới tố trọng án, anh từng tham gia rất nhiều hành động giải cứu con tin rồi. Bạch Ngọc Đường từng là đặc cảnh, chuyện thế này, anh tương đối giàu kinh nghiệm.

Vì thế, anh nhìn Triển Chiêu cười, “Yên tâm, chuyện này cứ để tôi lo.

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 51: Vụ Án 4 – Như Ảnh Tùy Hình (11)

Triển Chiêu chau mày, đôi môi đỏ thắm mím lại, lẩm bẩm nói, ngón tay thon dài trượt trên màn hình điện thoại của Bạch Ngọc Đường, đôi mắt không ngừng di chuyển, thể hiện tốc độ đọc nhanh của cậu. Bạch Ngọc Đường hí mắt, không ngừng nhìn gò má Triển Chiêu, không biết tại sao, trong lòng sinh ra cảm giác, anh cảm thấy, nhìn biểu hiện tập trung chuyên chú của Triển Chiêu, tâm sẽ đặc biệt thoải mái

Lăng Sở Sở tự thân xuất mã, điều động lực lượng vũ trang gần nơi xảy ra chuyện nhất hành động. Bao vây căn phòng, tên tội phạm bắt cóc cô gái đáng thương, đang lì lợm giằng co với cảnh sát. Bao Chửng mang theo hai cảnh viên giám sát tình hình trong phòng, lượng lớn cảnh sát vũ trang đang vây quanh nhà, nhưng đường xạ kích có vấn đề, khiến nhóm bắn tỉa không có cách nào bắn hạ phần tử phạm tội, hành động giải cứu con tin cứ thế không cách nào triển khai.

Cùng lúc đội cảnh sát vũ trang được tập hợp, Bao Chửng cũng không bỏ phí thời gian, hắn vẫn luôn dùng thái độ bình tĩnh cùng kiên định tiến hành giao thiệp với phần tử tội phạm Dương Quân. Nhưng bất luận Bao Chửng nói gì, đối phương đều không hề phản hồi lại. Đôi ánh mắt đục ngầu điên cuồng vẫn ẩn sau lưng con tin, hơn nữa còn xảo quyệt dùng cơ thể con tin che đường đạn bắn từ phía trước. Phía sau hắn là tường, cửa sổ rất cao, đạn không thể nào bắn vào. Dĩ nhiên chính hắn cũng biết, chỉ cần hắn không rời khỏi phòng bếp, cảnh sát cũng không dám xông vô, bởi vì trong tay hắn còn con át chủ bài.

Danh tính con tin được xác định, cô tên Chu Quyên, là nhân viên công ty, ba ngày trước một mình xin nghỉ phép đến thành phố H du lịch. Thuê một phòng của khách sạn ba sao nằm gần biển trong hai ngày, đáng lẽ đến trưa nay phải trả. Nhưng nhân viên khách sạn lại phát hiện tất cả đồ dùng của cô đều để lại trong phòng, người thì không thấy đâu. Vì trước đó cũng từng có chuyện như vậy xảy ra, có nhiều du khách vì nhiều lý do nên trì hoãn thời gian trả phòng, khách sạn thông thường đều sẽ giữ lại những đồ đạc còn để lại, chờ khách trở lại lấy. Cho nên cũng không để ý lắm, cho đến khi cảnh sát tra ra, nhân viên tiếp tân mới nhớ ra, vị khách nữ này cũng không đến quầy tiếp tân nhận phiếu ăn sáng miễn phí do khách sạn tặng.

Nói cách khác, nếu ước chừng đúng, Chu Quyên đã bị Dương Quân bắt cóc trước đó hai ngày. Trong hai ngày này, trong căn phòng lộn xộn này đã xảy ra chuyện gì, trước mắt không cách nào phán đoán. Nhưng từ tiếng kêu gào cuồng loạn và trạng thái suy nhược thần kinh của Chu Quyên có thể thấy, cô nhất định phải chịu tội rất nhiều. Bất quá cô ấy vẫn còn may mắn hơn so với những cô gái bị giết, ít nhất cô còn có thể quay lại dưới ánh mặt trời, cảm nhận sự tốt đẹp của cuộc sống. Tại thời điểm này, cảnh sát đang vì sự an toàn của Chu Quyên mà lo lắng phân tích triển khai các bước hành động tiếp theo, mục tiêu của họ chỉ có một, chính là cứu cô ra khỏi bàn tay ác quỷ.

Bao Chứng đang giằng co với Dương Quân, Công Tôn Sách là nhân viên kỹ thuật, cũng không tới hiện trường. Bàn Thống lại phụ trách điều phối, giờ phút này đang tiến hành giao thiệp cùng nhóm truyền thông làm người ta đau đầu. Vì vậy, người duy nhất có thể triển khai công tác cứu hộ ở ngoại biên chỉ còn lại Bạch Ngọc Đường. Làm thành viên trọng yếu của tổ trọng án, bây giờ, toàn bộ đều nhìn về phía Bạch Ngọc Đường, từ lúc gia nhập tổ trọng án tới nay, đây là lần đầu tiên anh đối mặt với chuyện ra quyết định, trong nháy mắt, áp lực như đặt nặng trên vai anh.

Nhưng, có lẽ vì không khi đang quá mức khẩn trương, nên Bạch Ngọc Đường thậm chí còn chưa kịp cảm nhận được áp lực này, đã bắt đầu tỉnh táo sắp xếp. Trước mắt, chuyện quan trọng nhất chính là thành lập được đối thoại với tên tội phạm Dương Quân, đàm phán, giao thiệp, bất kể dùng thủ đoạn gì, nhất định phải hiểu rõ yêu cầu của hắn. Chỉ cần hắn mở miệng nói yêu cầu, cảnh sát nhất định có thể tùy thời hành động. Bất luận là dụ hắn ra ngoài hay cảnh sát cho người vào trong, chỉ cần để hắn bước vào đúng tầm bắn của lính bắn tỉa, liền có cách hạ hắn, giải thoát con tin.

Mà vấn đề lớn nhất lúc này, cũng chính là nó, tính cảnh giác của Dương Quân vô cùng mạnh, đã vậy, căn bản còn từ chối nói chuyện với cảnh sát, đây là một tín hiệu cực nguy hiểm. Đúng như lời Triển Chiêu nói, Dương Quân trước mặt chính là loại hình công kích mãnh liệt, hắn từ chối giao tiếp, cũng có nghĩa hắn đã ôm quyết tâm chịu chết rồi. Nếu quả thật hắn muốn như thế, chắc chắn sẽ là mối đe dọa rất lớn cho sự an toàn của con tin.

Từ quan điểm của người chuyên nghiệp, Triển Chiêu cho Bạch Ngọc Đường hai gợi ý. Đầu tiên, để Công Tôn Sách phát huy năng lực của anh ấy, dùng tốc độ nhanh nhất tổng hợp tin tức cá nhân liên quan tới Dương Quân, càng nhiều càng tốt. Điểm này Bạch Ngọc Đường cũng đồng ý, vì căn cứ vào kinh nghiệm ngày xưa lúc đội đặc cảnh giải cứu con tin, nắm giữ được tài liệu về tội phạm cũng có lợi cho cảnh sát đúng bệnh hốt thuốc, tìm bước đột phá.

Thứ hai, sắp xếp nhân viên đàm phán tùy thời đợi lệnh, chờ đến lúc có được tài liệu thì lập tức tiến hành đàm phán với Dương Quân. Cho dù là đàm phán vô ích cũng sẽ nhận được hiệu quả nhất định. Bất kể đến cùng Dương Quân sẽ phản ứng thế nào, vẫn sẽ tốt hơn tình huống hiện tại.

Mà, trước mặt Lăng Sở Sở, Triển Chiêu lại một lần nữa xưng phong, hi vọng Bạch Ngọc Đường cùng Lăng Sở Sở có thể cân nhắc cho mình ra đàm

phán cùng Dương Quân. Thế nhưng thái độ của Lăng Sở Sở lại giống với Bạch Ngọc Đường, từ chối Triển Chiêu.

Công nghệ vi tính của Công Tôn Sách phát huy hiệu quả to lớn, sau khi nhận lệnh, trong 10 phút đã tra được toàn bộ gửi đến Bạch Ngọc Đường.

Dương Quân, tên thật là Vương Chí Quân, 29 tuổi, nguyên quán là một thôn làng nghèo khổ ở phía bắc Trung Quốc. Vương Chí Quân vốn có cơ hội tiếp nhận nền giáo dục cao đẳng, nhưng vì rớt kì thi tuyển sinh nên phải chọn ở nhà làm nông. Lúc 22 tuổi hắn đã từng đám cưới, cũng từng có một đứa con trai. Nhưng hai năm sau, cũng là lúc Dương Quân 24 tuổi, vợ của hắn cùng em gái vào Nam làm việc, đến nay một đi không trở lại. Một năm sau này, Dương Quân giao con trai cho cha mẹ già, một thân một mình rời quê hương tìm vợ, mãi đến bây giờ cũng chưa một lần trở về.

Thấy tài liệu Công Tôn cung cấp, chân mày Triển Chiêu chột nhứ chặt, cậu ngẩng đầu nhìn Lăng Sở Sở, nói, “Cục trưởng Lăng, tài liệu về án giết người cường gian đầu tiên chỉ cho tôi xem hôm đó, xảy ra chính là vào 4 năm trước, lúc đó Vương Chí Quân chỉ vừa rời quê. Bắt đầu lên đường từ quê của hắn ——“

Nói tới chỗ này, Triển Chiêu hí mắt, trong đầu bắt đầu vạch ra vị trí phát sinh 10 vụ án trước, sau đó sắp xếp chúng theo thứ tự trước sau, khởi điểm là ở quê Dương Quân, điểm cuối cùng là thành phố H. Sau đó, toàn bộ được nối thành một đường trong đầu Triển Chiêu.

“Hắn một đường từ quê ra, đi theo tuyến đường dọc bờ biển, lưu lại mấy tháng ở một thành phố, sau đó qua thành phố tiếp theo. Tôi biết vì sao hắn lựa chọn những chỗ này để gây án, vì hắn đang tìm người.”

Bạch Ngọc Đường nghiêm mặt gật đầu, “Hắn tìm vợ của mình.”

Lăng Sở Sở đồng ý nói, “Hơn nữa hắn nhận định từ đầu đó rằng, vợ của hắn nhất định sẽ làm việc ở thành phố ven biển, hơn nữa còn là công việc ở

những nơi du lịch. Có điều, nếu hần muốn tìm vợ, thì việc gì phải giết những cô gái ấy?”

Triển Chiêu nhăn mày, đột nhiên nhớ ra cái gì đó, cậu lập tức bấm điện thoại cho Công Tôn Sách. “Công Tôn khoa trưởng, bây giờ em cần phần ghi chép về cuộc trò chuyện giữa Dương Quân và cô gái kia!”

“Phần lớn vụ án đều đã xảy ra khá lâu, giờ chỉ có thể khôi phục lại phần ghi chép của ba người bị hại.”

“Cũng được. Có nhiều dùng nhiều!”

“Được, anh gửi sang di động của Bạch Ngọc Đường, cậu xem đi!”

Triển Chiêu cúp điện thoại, cầm di động của Bạch Ngọc Đường, dùng tốc độ nhanh nhất bắt đầu xem. Triển Chiêu chau mày, đôi môi đỏ thắm mím lại, lẩm bẩm nói, ngón tay thon dài trượt trên màn hình điện thoại của Bạch Ngọc Đường, đôi mắt không ngừng di chuyển, thể hiện tốc độ đọc nhanh của cậu. Bạch Ngọc Đường hí mắt, không ngừng nhìn gò má Triển Chiêu, không biết tại sao, trong lòng sinh ra cảm giác, anh cảm thấy, nhìn biểu hiện tập trung chuyên chú của Triển Chiêu, tâm sẽ đặc biệt thoải mái. Anh cảm giác được, trong đầu Triển Chiêu nhất định có biện pháp giải quyết tên biến thái trong kia. (Cẩn thận nước dãi.)

Quả nhiên, không tới 20 giây sau, Triển Chiêu chợt ngẩng đầu nhìn chăm chăm vào mắt Bạch Ngọc Đường, “Vợ của Vương Chí Quân không phải đi làm, mà là vứt chồng bỏ con, vốn cũng không định trở về. Mục đích Vương Chí Quân ra đi là để tìm được cô ấy, hoặc hần đã tìm thấy, nhưng cô không đồng ý theo hần về. Hoặc hần vẫn chưa tìm ra, nhưng trong quá trình tìm, tâm tình của hần nảy sinh biến hóa. Hần nhớ vợ của hần, nhưng lại càng thêm hận. Tôi nghĩ, lúc hần giết cô gái kia, nhất định đã sinh ra tác dụng đồng cảm, dùng cô gái kia làm thế thân cho vợ của mình.”

Nói tới chỗ này, Triển Chiêu làm mặt nghiêm túc nhìn Bạch Ngọc Đường, “tôi còn có suy đoán, vợ của hã rất có thể đã bị hã giết rồi.”

Tim Bạch Ngọc Đường trầm xuống, gật đầu, “Nói vậy bây giờ, có thể cho nhân viên đàm phán tiến vào.”

“Ngọc Đường.” Bạch Ngọc Đường vừa định phân phó chuyên gia đàm phán của cục thành phố tiến vào, Triển Chiêu lại đột nhiên ngăn anh.

“Sao?” Bạch Ngọc Đường hơi thêu mi, “Triển Chiêu, cậu không cần nói nữa, tôi chắc chắn sẽ không cho cậu vào đâu.”

Triển Chiêu lại lắc đầu, “Không phải, tôi chỉ muốn nhắc anh một câu, hã nhất định sẽ rất nhạy cảm với đề tài về vợ mình. Lúc nói nhất định phải cẩn thận, hơi lơ là một chút sẽ gây nguy hiểm cho con tin.”

Bạch Ngọc Đường chăm chú nhìn ánh mắt của Triển Chiêu, ánh mắt quả quyết của đối phương làm anh càng thêm thận trọng. Anh cau mày suy tư trong giây lát, sau đó gật đầu nói, “Đã vậy, hay để tôi tới đi.”

“Anh?” Triển Chiêu sửng sờ.

Bạch Ngọc Đường lại cười, “Mặc dù đã ba năm không làm, nhưng tôi có lòng tin mình sẽ đối phó được với tên biến thái này.”

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 52: Vụ Án 4 – Như Ảnh Tùy Hình (12)

Bạch Ngọc Đường càng cười vui vẻ ƠN, “VẬY sao? Đáng tiếc, tôi không thể nói cho cậu biết.”

“A? Tại sao?” Triển Chiêu mất hứng cau mày.

“VÌ cậu không phải cảnh sát, trước khi vụ án kết thúc, mọi chi tiết phá án đều không thể công khai.”

“NÈ! Bạch Ngọc Đường, trước lúc phá án sao anh không bảo không thể công khai! Giờ dùng người xong rồi lại muốn bỏ rơi!! Cảnh sát cũng không thể không nói lý chứ!”

Trước lúc Bạch Ngọc Đường vào phòng, anh nhờ người ra các tiệm gần đó mua một ít thức ăn cùng bình nước. Anh cầm theo những món đồ ăn kia. Cuối cùng nhìn Triển Chiêu, trong mắt truyền ra tự tin cùng kiên định. Triển Chiêu nhìn anh nhẹ gật đầu một cái, Bạch Ngọc Đường câu khoe miệng, xoay người đi vào phòng thuê.

Bao Chứng cùng hai cảnh viên vẫn chăm chú giám sát Vương Chí Quân cùng con tin đáng thương Chu Quyên, thấy Bạch Ngọc Đường bước vào cửa, ánh mắt Bao Chứng sáng lên, sau đó gật đầu với Bạch Ngọc Đường một cái.

Bạch Ngọc Đường lĩnh hội, bước tới bên người Bao Chứng, nâng túi nylon trong tay lên, cho Vương Chí Quân thấy đồ ăn thức uống bên trong.

Đồng thời cũng cho hắn thấy hai tay mình không mang theo bất cứ vũ khí nào.

“Vương Chí Quân, anh thấy chưa, tôi không mang theo súng, hiện giờ anh vẫn an toàn.”

Lúc Vương Chí Quân nghe thấy tên của mình cả người run rẩy, hắn dùng ánh mắt đục ngầu nhìn chòng chọc Bạch Ngọc Đường, khuôn mặt bẩn thỉu của hắn tỏa ra một nét ngạc nhiên.

Bạch Ngọc Đường giả vờ như không thấy, anh từ từ đem túi nylon đặt xuống đất, sau có ngồi chồm hồm xuống, lấy từng loại thức ăn bên trong ra đặt lên đất. Anh ngẩng đầu nhìn Vương Chí Quân, trên bộ mặt vạm vៃ của hắn, anh thấy được biểu hiện khát khao cùng động tác nuốt nước miếng rất nhỏ.

Bạch Ngọc Đường thầm cười một tiếng, nói, “Anh đã lâu chưa ăn phải không, cô gái kia cũng vừa đói vừa khát, hay là anh cứ buông cô ấy ra trước, để hai người cùng ăn. Ngoài ra, anh còn yêu cầu gì chúng ta cũng có thể thương lượng được, anh không nói gì, cứ ở lý chỗ này cũng không phải cách, đúng không?”

Vương Chí Quân cau mày, ánh mắt bất an nhìn qua nhìn lại đồng đồ ăn với Bạch Ngọc Đường. Bạch Ngọc Đường cũng không nói gì, chẳng qua là kiên nhẫn chờ Vương Chí Quân nghĩ thông. Cứ như thế được khoảng 10 phút, Vương Chí Quân cuối cùng cũng lên tiếng.

“Tụi mày đi ra ngoài hết!”

Bạch Ngọc Đường hơi sững người, cười, “Cái này không được, bọn tôi ra ngoài hết, nếu anh làm cô ấy bị thương thì sao?”

Vì bị bắt cóc khá lâu, thể lực của con tin Chu Quyên cũng không còn. Cũng không biết là thấu hiểu ánh mắt trấn an của Bạch Ngọc Đường hay là

vì sợ con dao lại một lần nữa bị Vương Chí Quân siết chặt. Tức lúc Bạch Ngọc Đường bước vào, cô chỉ giãy một cái rồi lại trở về trạng thái mệt mỏi.

Vương Chí Quân dùng lực siết cổ Chu Quyên, làm dao trên người cô không tự chủ được quơ lung tung, không cẩn thận sẽ làm cô bị thương. Nghe Bạch Ngọc Đường từ chối yêu cầu của mình, bắt đầu cảm thấy khó chịu, bất an.

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, suy nghĩ một chút liền nói, “Thế này đi, để bọn họ ra ngoài hết, tôi ở lại đây với anh và cô ta. Anh biết tôi không mang vũ khí, sẽ không thể làm anh bị thương, nhưng anh cũng phải đảm bảo, không làm bị thương cô ấy được chứ?”

Vương Chí Quân nhăn nhó nhìn chăm chăm Bạch Ngọc Đường, thấy đối phương giơ tay làm tư thế đầu hàng, sau đó lại cảnh giác nhìn về phía Bao Chửng.

Bao Chửng không ngờ Bạch Ngọc Đường sẽ nói ra yêu cầu như vậy, nhưng hắn biết, còn tiếp tục giằng co, bọn họ chỉ còn một biện pháp, chính là tiến công. Đến khi ấy, Chu Quyên có thể bị hại hay không, không ai dám chắc.

Vì thế, Bao Chửng nhìn Bạch Ngọc Đường một cái, lập tức gật đầu đồng ý. Phất tay, kêu hai cảnh viên, ba người từ từ lui đến cửa.

Nghe được tiếng bước chân ngày càng xa, Bạch Ngọc Đường cười, đưa tay cầm lên một chai nước, giơ về phía Vương Chí Quân, “uống trước miếng nước?”

Trong mắt Vương Chí Quân phát ra thần sắc tham lam, hắn đã khát lâu rồi. Hắn muốn lấy chai nước trong tay Bạch Ngọc Đường, nhưng hắn cũng ý thức được, nhận lấy chai nước đó là một chuyện rất nguy hiểm.

Vương Chí Quân do dự, Bạch Ngọc Đường lại không để hắn do dự quá lâu. Anh giơ tay nhẹ nhàng ném tới, Vương Chí Quân lạnh tay lẹ mắt, một phát nhận được cái chai.

Bạch Ngọc Đường híp mắt nhìn chăm chăm nhất cử nhất động của Vương Chí Quân, thật ra trong nháy mắt vừa nãy, anh đã tính rút ra khẩu súng đang giấu trong ngực, một phát bắn chết Vương Chí Quân. Nhưng anh chú ý cho dù là lúc nhận nước, tay phải của hắn vẫn nắm chặt chuôi dao, đè trên cổ Chu Quyên.

Bạch Ngọc Đường không dám mạo hiểm, anh không muốn chỉ vì sai lầm của mình mà lại làm mất đi tính mạng người vô tội!

Vương Chí Quân nhận được nước, vội vã lấy răng mở nắp chai, há to miệng uống mấy hớp. Bạch Ngọc Đường híp mắt quan sát Vương Chí Quân, chờ hắn uống nước xong, Bạch Ngọc Đường giả điên như không có gì nói, “Không cho vợ anh uống một hớp sao?”

Vương Chí Quân hơi sững sốt, bối rối nhìn Bạch Ngọc Đường, “Vợ... Vợ tao?”

Trên mặt Bạch Ngọc Đường hiện ra vẻ kinh ngạc, giả như bất ngờ nhìn Chu Quyên, “Cô ấy ở chung với anh, chẳng lẽ còn không phải vợ?”

“Tao, vợ tao...” Đầu óc Vương Chí Quân đã có chút hỗn loạn, mặc dù hắn nhất Chu Quyên đã hơn một ngày, nhưng lại không thường gặp cô ấy. Trong tâm trí hắn, cô ta là thứ đồ vật không có chút ý nghĩa nào, hắn tính siết chết cô ta, rồi dùng thi thể của cô ta phát tiết ham muốn.

Nhưng lời nói của Bạch Ngọc Đường khiến hắn rơi vào hỗn loạn, vợ hắn sao? Đúng rồi, hắn đúng là có một người vợ, cách đây lâu lắm rồi, lúc hắn còn rất trẻ, hắn có một cô vợ ngoại hình quê mùa, lại đa tâm. Người phụ nữ đó sinh cho hắn một đứa con trai, sau đó cùng nam nhân khác chạy trốn.

Hắn bỏ lại con trai, ra ngoài tìm vợ, hắn tìm được. Đúng, hắn tìm được. Không lẽ cô gái này chính là vợ hắn sao?

Dáng vẻ lúng túng của Vương Chí Quân đương nhiên không thoát khỏi ánh mắt Bạch Ngọc Đường, anh tiếp tục thêm đòn nữa, “Lúc ở nhà chắc anh thường đánh vợ nhỉ? Nếu không cô ấy cũng chẳng bỏ anh đi mất.”

Lời nói của Bạch Ngọc Đường làm khuôn mặt Vương Chí Quân hiện ra sự giận dữ, hắn điên cuồng gào lên, “Mày thối lắm! Vợ tao chết sớm rồi! Con nhỏ này không phải vợ tao! Chỉ là một con đĩ!”

“Đĩ?” Bạch Ngọc Đường nhướn mày, “Nhất dạ phu thê bách nhật ân, sao anh có thể bảo vợ của mình là đĩ được chứ?” (*一夜夫妻百日恩 – Một đêm vợ chồng trăm ngày ân nghĩa)

Khuôn mặt Vương Chí Quân thoáng qua nét giận dữ, Bạch Ngọc Đường nhìn thấy, cũng giật mình, “Không lẽ vợ của người thật sự đi làm đĩ? Cô ấy thà làm đĩ cũng không muốn làm vợ của người? Vương Chí Quân, người thật là hèn nhát, chỉ có thể hưng phấn với phụ nữ đã chết, là một tên bất lực, là tên biến thái chỉ biết động dao với phụ nữ đã chết!! Có gan sao không tìm đàn ông đi?”

“Mày, mày câm miệng! Câm cái miệng chó của mày lại!” Vương Chí Quân rơi vào thịnh nộ, hắn điên cuồng chăm chú nhìn Bạch Ngọc Đường, cặp mắt đỏ ngầu, vành mắt muốn rách!

Bạch Ngọc Đường dĩ nhiên không chịu bỏ qua, tiếp tục dùng ngôn ngữ kích thích Vương Chí Quân, “Mày bắt tao câm miệng? Còn lâu! Mày làm gì được tao nào? Muốn tao câm miệng, tới giết tao đi! Tới đây!”

“Á!” Vương Chí Quân điên cuồng gào lên vung lên con dao trong tay!

Chu Quyên bị dọa sợ đến hồn lìa khỏi xác, cả người căng cứng, ngay cả tiếng kêu la thảm thiết cũng không thể phát ra. Toàn bộ quá trình này, người

duy nhất cố gắng giữ bình tĩnh chính là Bạch Ngọc Đường. Trong khoảnh khắc Vương Chí Quân giơ dao lên, trong tay Bạch Ngọc Đường đã có thêm cây súng.

Hai tiếng súng vang lên, dao trong tay Vương Chí Quân rơi xuống đất, Chu Quyên gào thét té xuống, Bạch Ngọc Đường tiến nhanh về phía trước, ôm cô vào trong ngực.

Tổ trọng án, cảnh sát vũ trang, cảnh sát thành phố H do Lăng Sở Sở mang tới, sau khi nghe được tiếng súng, liền hô hoán xông vào. Vương Chí Quân bị Bạch Ngọc Đường bắn hai phát té xuống đất, một súng bắn trúng tay phải, một phát khác trúng ngay giữa mồm, hiện giờ đã hôn mê, không biết còn sống hay đã chết. Hiện trường là một mớ hỗn độn, cảnh viên đem Vương Chí Quân cùng Chu Quyên lên xe cứu thương, nhanh chóng đưa tới bệnh viện. Mà Bạch Ngọc Đường sau khi giao Chu Quyên cho Lăng Sở Sở rồi, liền ngồi ngay xuống đất, hít thở thật sâu mấy hớp.

Vài phút sau đó, hiện trường đã được dọn sạch, cảnh viên đang tiến hành công việc thu thập bằng chứng cuối cùng. Bạch Ngọc Đường cũng rời khỏi căn phòng thuê đầy tội ác, một lần nữa trở lại dưới ánh mặt trời.

Trước mặt tiền căn phòng là một bờ cát trắng nõn, Bạch Ngọc Đường ngồi trên sàn, nheo mắt lại nhìn cảnh đẹp nơi biển trời xa xa, tâm tình đặc biệt thoải mái hơn, lại cảm thấy có chút trống rỗng.

Lúc này, bên cạnh anh nhiều thêm một người. Bạch Ngọc Đường không cần nhìn, chỉ bằng cảm giác cũng biết, là cậu tiến sĩ nhỏ đó đang ở bên cạnh anh.

Bạch Ngọc Đường khẽ mỉm cười, híp mắt hỏi, “Muốn hỏi tôi chuyện gì?”

Triển Chiêu sững sốt, sau đó gãi gãi đầu, “Làm sao anh biết tôi có chuyện muốn hỏi anh?”

“Bởi vì cậu là vị tiến sĩ nhỏ vô cùng tò mò.”

Triển Chiêu ngốc lảng, nhìn ánh mắt tràn đầy ý cười của Bạch Ngọc Đường, bất đắc dĩ nhún mày, “Thứ nhất, tôi không nhỏ. Thứ hai, tôi không có tò mò, cái này gọi là thăm dò tinh thần được không!”

Bạch Ngọc Đường càng cười vui vẻ hơn, “Vậy sao? Đáng tiếc, tôi không thể nói cho cậu biết.”

“A? Tại sao?” Triển Chiêu mất hứng cau mày.

“Vì cậu không phải cảnh sát, trước khi vụ án kết thúc, mọi chi tiết phá án đều không thể công khai.”

“Nè! Bạch Ngọc Đường, trước lúc phá án sao anh không bảo không thể công khai! Giờ dùng người xong rồi lại muốn bỏ rơi!! Cảnh sát cũng không thể không nói lý chứ!”

Bạch Ngọc Đường không để ý đến phản kháng của Triển Chiêu, anh tiêu sái đứng dậy, bước nhanh về hướng biển rộng xa xa.

“Nè! Bạch Ngọc Đường!”

Triển Chiêu trợn mắt há mồm nhìn Bạch Ngọc Đường mặc áo khoác nhảy vào biển, sau đó tay chân nhanh nhẹn như mái chèo, vỗ vào bọt nước, nhìn qua giống như một con cá tao nhã xinh đẹp, bơi về đằng xa.

Ráng chiều vàng vàng chiếu rọi trên mặt biển, Triển Chiêu ngơ ngác nhìn dáng bơi của Bạch Ngọc Đường, một lát sau, không nhịn cười được.

Cái anh Bạch Ngọc Đường này hình như thay đổi rất nhiều, so với lần đầu Triển Chiêu gặp còn tưởng như hai người khác nhau. Triển Chiêu chưa từng thấy anh ta cười đến hạnh phúc như thế, nếu vì cứu được cô gái kia lại khiến anh ta vui vẻ đến vậy, Triển Chiêu cảm thấy, có bị Bạch Ngọc Đường

chọc ghẹo một chút, cũng chẳng phải chuyện gì lớn lao. Dù sao, những chuyện phát sinh bên trong cánh cửa kia, sớm muộn gì cậu cũng biết.

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 53: Vụ Án 4 – Như Ảnh Tùy Hình (13)

Nhật ký Triển Chiêu

Gia đình hạnh phúc đều giống nhau, gia đình bất hạnh có nhiều loại bất hạnh.

— Lev.Tolstoy

Ngày 12 tháng 2 năm 2013, trời xanh.

Hôm nay là một ngày đặc biệt, ngày này một năm trước, là lần đầu tiên tôi tới hiện trường phạm tội do tổ trọng án của cục cảnh sát thành phố D quản lý. Từ ngày đó, công việc bán chuyên viết hồ sơ của tôi cũng bắt đầu. Thật ra, tiến sĩ đang học như tôi cũng không có tư cách tham gia hoạt động này. Nhưng đội trưởng Bao cho tôi cơ hội, sau khi trải qua hai vụ án, tôi dần dần đã lấy được sự tín nhiệm của các thành viên tổ trọng án. Nhưng lần này, tôi lại phạm sai lầm.

Sai lầm lần này, khiến tôi cảm thấy vô cùng chán nản cùng hối hận, dĩ nhiên, còn cảm thấy may mắn nhiều hơn. May mắn trừ tôi ra, những thành viên khác của tổ trọng án cùng cảnh sát của các thành phố cùng tham gia phá án đều không phạm cùng một sai lầm như tôi. Bọn họ đều rất tốt, chuyên nghiệp, ưu tú, nhạy bén, thông minh. Nếu không có bọn họ, có lẽ Chu Quyên đã sớm bị sát hại, còn chúng tôi cũng không cách nào bắt được Vương Chí Quân, để cho tên ác ma giết người này tiêu dao ngoài vòng pháp luật, tiếp tục làm chuyện ác.

Vương Chí Quân là một tên ác ma hoàn chỉnh, hai súng của Bạch Ngọc Đường cũng không lấy được tính mạng hắn, cho nên hắn còn có thể ở trên giường lưu một hơi tàn khai ra hắn đã giết tổng cộng 12 mạng người.

Trừ 10 vụ án giết người cường gian mà cảnh sát đã biết ra, còn 2 người bị hại chưa được cảnh sát phát hiện. Một người trong đó là án mạng cuối cùng trước khi hắn đến thành phố H, người bị hại là sinh viên đại học ở nơi hắn gây án. Vương Chí Quân cùng cô gái này là tình cờ quen biết, hắn dùng hoa ngôn xảo ngữ để dụ cô gặp nhau ở ngoài, sau đó giết chết. Địa điểm ném xác cũng không thuộc khu du lịch, nên đã bị cảnh sát địa phương bỏ sót.

Mà một người bị hại khác cảnh sát không xác định được đã sớm hóa thành xương trắng. Cô là người đầu tiên chết dưới tay Vương Chí Quân, cũng là vợ của Vương Chí Quân, tên gọi Triệu Tiểu Hồng. Triệu Tiểu Hồng với Vương Chí Quân là quen nhau từ nhỏ, ở cùng thôn quê cũ, cùng học chung tiểu học, cuối cùng sau khi học xong trung học cơ sở, Triệu Tiểu Hồng thôi học ở nhà làm nông, Vương Chí Quân lại tiếp tục học lên phổ thông. Sau đó Vương Chí Quân rớt kì thi đại học, nhờ các bà mai trong thôn làm mối, cùng Triệu Tiểu Hồng kết duyên.

Nhà của họ nằm ở một làng núi nhỏ vừa nghèo vừa lạc hậu, đất đai lại phì nhiêu, ngũ cốc phong phú, vậy mà nông dân sau khi giải quyết được vấn đề lương thực vẫn vô cùng nghèo khó. Một Vương Chí Quân đã từng học qua THPT ở thành phố huyện không cam lòng vùi cả đời mình ở nơi nông thôn cày cấy, cho nên suy nghĩ linh hoạt của hắn đã sớm nảy ra ý định ra ngoài làm công. Thế nhưng hắn lại không nghĩ rằng, người đầu tiên thực hiện việc đó cũng không phải là hắn, mà là vợ của hắn Triệu Tiểu Hồng.

Hôn nhân của Vương Chí Quân với Triệu Tiểu Hồng thực ra chỉ tồn tại 1 năm rưỡi, trong thời gian này họ có một đứa con trai, nhưng cuộc sống hôn nhân của họ cũng không vì con trai ra đời mà trở nên hạnh phúc, cuộc hôn nhân ngắn ngủi này tràn ngập cãi vã và bạo lực. Trong quá trình thăm

vấn Vương Chí Quân, chị Sở cho phép tôi ở bên nghe, âm thầm quan sát, cho nên mới biết được rất nhiều chi tiết liên quan tới hôn nhân của họ. Vương Chí Quân là một người đàn ông được giáo dục, đọc sách, lại vẫn giữ thói quen đánh vợ. Mà Triệu Tiểu Hồng cũng không phải một người chịu an phận thủ thường, ngoan ngoãn phục vụ. Đối mặt với sự bạo lực của chồng mình, cô liền chọn biện pháp hiệu nghiệm nhất để bảo vệ bản thân, chính là chạy trốn. Lúc con trai vừa tròn 8 tháng, cô ấy đã chạy khỏi căn nhà không có chút ấm áp đó, bỏ lại chồng cùng con, tha hương, ra ngoài kiếm sống.

Vương Chí Quân khẳng định vợ của hắn bị đàn ông bên ngoài quyến rũ nên mới bỏ chồng ném con, nhưng thực ra cũng không phải như vậy. Sau đó cảnh sát dựa theo chỉ dẫn của Vương Chí Quân, tìm ra nơi hắn giết hại Triệu Tiểu Hồng, hơn nữa còn tìm được thi thể của cô. Theo toàn bộ chi tiết khác, cảnh sát đã khôi phục được vụ án.

Triệu Tiểu Hồng bị giết ở thành phố F, nơi bị hại là một căn phòng thuê đơn giản, nằm trong một con hẻm nhỏ long xà hỗn tạp. Những nơi như thế, thông thường đều là chỗ ở của lao động hạ cấp. Nơi này đâu cũng thấy được gái điếm, con nghiện, phần tử xã hội đen, người nhặt rác, tam giáo cửu lưu, cực kỳ lộn xộn. Theo lời khai của đám chị em cùng Triệu Tiểu Hồng rời quê, Triệu Tiểu Hồng lúc đầu theo họ đi làm. Hơn nữa trước lúc cô ra đi cũng đã lập ra kế hoạch tốt để kiếm tiền. Quuyến rũ cô cũng không phải đàn ông, mà là hai người bạn của cô ấy. Bạn của cô không phải ai khác chính là nhóm chị em cùng quê, cũng là bạn học trung học của cô ấy, A Lệ với A Hà. Bốn năm trôi qua, A Lệ, A Hà vẫn làm gái mại dâm trong một tiệm salon nhỏ, tìm các cô rất dễ, để họ kể lại khởi đầu chuyện xưa cũng chẳng có gì khó khăn.

Chúng ta có thể nghĩ ra, một người con gái chịu hôn nhân bất hạnh, bị bạn bè mê hoặc, theo các cô ấy xuôi nam, bán thân để lấy chút tiền, ghim rễ ở thành phố khác. Cô có thể sẽ vui vẻ, sẽ mệt mỏi, có thể nửa đêm tỉnh giấc không nhìn được nhớ về con trai mình đang ở xa quê. Nhưng, cuộc sống

như thế không có người chồng đánh chửi, cho dù có khổ, nhưng lại đỡ hơn nhiều. Thế mà có một ngày, chồng của cô tìm được cô, cơn ác mộng một lần nữa lại ập xuống. Triệu Tiểu Hồng cam tâm làm gái điếm cũng không muốn về nhà cùng Vương Chí Quân. Người sau then quá hóa giận, giết chết Triệu Tiểu Hồng. Sau đó, Vương Chí Quân trải qua vài giây hoảng hốt, lại như mở ra cánh cổng trong lòng, thả ra ác quỷ trong ấy.

Trong quá trình giết vợ, hắn tìm được khoái cảm, lại càng tăng thêm hận thù với phái nữ. Hắn hận những đứa con gái tùy tiện như Triệu Tiểu Hồng, cảm thấy các cô không biết liêm sỉ, hắn cho rằng chỉ có giết các cô ấy, khiến các cô ấy im lặng, hắn mới có thể an tâm. Thành phố F cũng là một thành phố du lịch, sau khi giết chết Triệu Tiểu Hồng rồi, Vương Chí Quân cũng chẳng trở về, là đi thẳng một đường về Nam, dọc theo bờ biển, bắt đầu hành trình chém giết của hắn.

Trừ Triệu Tiểu Hồng, Vương Chí Quân đã giết 11 cô gái trẻ, độ tuổi trung bình của các cô khoảng 22, trong đó lớn nhất 29, nhỏ nhất 19. Phần lớn họ đều học tới đại học, công việc tốt, ngoại hình tốt, nhưng tính tình đơn giản, dễ tin tưởng người khác. Mấy cô ấy quen Vương Chí Quân ở trên mạng, trải qua một thời gian lên net trò chuyện, đã nhanh chóng xem Vương Chí Quân thành bạn bè quen biết. Theo Vương Chí Quân cho biết, việc giành được tín nhiệm của các cô ấy dường như không cần bất cứ cố gắng nào, có thể nói là dễ như bỡn.

Hắn chỉ cần nghiên cứu không gian QQ của các cô ấy, tìm được sở thích của họ, rồi phối hợp. Mặc dù Vương Chí Quân chỉ học hết cấp 3, nhưng trong quá trình trò chuyện trên mạng cũng khiến đối phương không cách nào phát hiện. Hắn cố ý ngụy trang, khen ngợi lấy lòng, rất nhanh lấy được cảm tình của cô gái, cũng có được sự tin tưởng của họ. Vương Chí Quân nói, thật ra, ngay lần đầu tiên hẹn người bị hại thành công, ngay cả hắn cũng không tin được, đối phương lại có thể dễ dàng tin tưởng hắn như thế, hơn nữa còn thật sự đến gặp hắn.

Có lẽ đối phương xem hăn là bạn, nhưng cái này với Vương Chí Quân mà nói, chẳng có chút nghĩa lý. Hăn là một tên biến thái tình dục, đối với người như vậy, con người cùng đồ vật chẳng có gì khác nhau, thứ hăn muốn là thi thể của các cô ấy.

Vương Chí Quân là một ví dụ đặc thù, tình huống của hăn vô cùng phức tạp. Trong những đợt phỏng vấn sau phá án lần trước, rất hiếm khi nào xuất hiện những ví dụ về sự tồn tại song song của nhiều triệu chứng như vậy. Sau khi tập thể thành viên tổ trọng án rời khỏi thành phố H, tôi một mình ở lại, mục đích chính là muốn gặp cha mẹ của Vương Chí Quân một lần. Với một kẻ tình nghi phức tạp như vậy, tôi cực kỳ muốn biết quá trình trưởng thành của hăn. Giáo dục gia đình phải như thế nào mới bồi dưỡng ra nhân cách tàn công, một người bạo lực, biến thái tình dục, đồng thời lại yêu thi thể chứ? Trên người Vương Chí Quân có rất nhiều bí ẩn mà tôi không cách nào hiểu nổi, đây cũng là nguyên nhân khiến tôi không thể phán đoán chính xác được hành động của Vương Chí Quân trong lúc phá án.

Lần này tôi phạm sai lầm, thậm chí còn là một lần thất bại, nhưng tôi vẫn tâm phục khẩu phục. Về sau khi làm việc, tôi nhất định sẽ ghi nhớ chuyện Vương Chí Quân, thời thời khắc khắc nhắc nhở bản thân, rằng hành động con người không thể dùng phân tích đơn giản để đánh giá được, làm người viết hồ sơ, thời điểm tiến hành phác họa tâm lý phải hết sức cẩn thận. Vì một sai sót của bọn tôi cũng có thể khiến toàn bộ hành động trở thành bị động.

Ngày tiếp theo sau khi tổ trọng án rời khỏi thành phố H, tôi gặp được cha mẹ của Vương Chí Quân. Họ là một cặp vợ chồng nông dân bình thường, ăn mặc đơn giản, mặt đầy sương gió. Thái độ của hai người rụt rè, né tránh ánh mắt lại lộ ra sắc sảo. Lúc được gặp mặt con trai, người làm cha mẹ đều òa khóc, lại không nhìn được tố cáo với đám cảnh sát con dâu mình ăn ngon lười biếng, không chịu làm ăn, lại trốn đi cùng trai, bất kể chồng con. Họ cho rằng con trai mình thành ra như vậy, đều là lỗi của con đàn bà

hư hỏng đó. Mà trong miệng của họ, dường như không có nhớ rõ chuyện con trai mình đánh vợ thế nào, trong khi chuyện này lại do chính miệng con trai họ thừa nhận với cảnh sát.

Nhưng mặc kệ những vị lão nhân này có góc nhìn về con dâu thế nào, vẫn có một chuyện tôi hoàn toàn có thể cảm nhận được, chính là tình yêu của họ với Vương Chí Quân. Kể từ sau khi Vương Chí Quân rời nhà, hai vợ chồng già vẫn luôn nghĩ cách bắt liên lạc với hắn, nhưng vẫn không được như ý. Không ngờ được, lần đầu tiên gặp lại sau 4 năm lại là đồn cảnh sát, còn con của họ đã phạm tội nặng đến không thể tha thứ, thứ đang chờ hắn là sự trừng phạt nghiêm khắc của pháp luật.

Vương Chí Quân lớn lên trong tình yêu cùng bảo vệ của cha mẹ, mặc dù cuộc sống không giàu, lại đủ hạnh phúc, thế mà khi lớn lên hắn vẫn trở thành một người biến thái tình dục, tính tình cáu kỉnh, nóng nảy lại mang tính công kích điển hình như vậy. Chuyện này hắn phải có nguyên nhân, bất luận là hành động của ai cũng sẽ tìm ra được nguyên nhân từ trong lòng hắn, mà nguyên nhân đó nhất định từ cơ hội nào đó sinh ra, chứ không phải vô duyên bèn rẽ. Sau khi hai vị kia thấy mặt Vương Chí Quân rồi, tôi lấy tư cách cá nhân đến gặp họ ở khách sạn. Đến lúc lấy được tin nhiệm của hai người họ, họ bắt đầu kể cho tôi nghe quá trình trưởng thành của Vương Chí Quân.

Theo từng hồi từng hồi của ông ấy, cùng lời giải thích có chút rối loạn, tôi từ từ tìm ra một ít tư liệu có giá trị. Thì ra Vương Chí Quân lúc còn rất nhỏ đã thể hiện ra một vài đặc tính của biến thái tình dục, hắn thích ngược đãi động vật, hơn nữa cái sở thích này còn tồn tại đến tận lúc trưởng thành. Mẹ của Vương Chí Quân đã từng tự hào nói với tôi thế này, con trai bà ấy vô cùng có hiếu, từ năm 15 đã có thể hoàn thành việc giết heo một mình.

Ở đây tôi muốn chú thích một cái, làm một người hoàn toàn sống trong thành phố mà lớn lên, tôi cũng không biết giết heo phải làm gì. Mẹ Vương Chí Quân mới giải thích với tôi, ở nông thôn, cứ tới năm mới, mỗi nhà phải

giết một con lợn nhà nuôi, nhưng không phải nhà nào cũng có người biết giết. Hơn nữa, vài năm gần đây, đời sống tốt, nhà có chút tiền của sẽ thuê người khác thay người trong nhà giết heo, dù sao, không phải tất cả mọi người đều có can đảm sát sinh. Một con heo, nuôi một năm, cũng là một sinh mạng. Ai cũng có lòng trắc ẩn, không thể xuống tay cũng là chuyện thường tình. Mẹ của Vương Chí Quân mới nói, từ lúc Vương Chí Quân lên 15 tuổi, mỗi năm đều chủ động giết heo cho nhà mình, hơn nữa còn giúp hàng xóm, thuận tiện kiếm chút tiền. Lúc nhắc tới chuyện này, trên mặt mẹ Vương Chí Quân nở nụ cười tự hào, nhưng tôi lại thấy trong lòng phát lạnh.

Giết heo, ngược đãi động vật nhỏ trong nhà, đã từng giết hết mấy con chó nhỏ nhà nuôi cuối cùng thì không nuôi chó nữa. Tôi có thể tưởng tượng, mỗi sáng sớm Vương Chí Quân thức giấc, nghe được tiếng kêu của nhiều loại động vật trong sân, trong lòng sẽ cảm thấy thế nào. Cảm giác cău kinh, hưng phấn, khát khao giết chóc, là tình cảm đặc trưng cho nhân cách chống đối xã hội tiêu biểu. Sự điên cuồng của họ chỉ có thể phát tiết qua chém giết, trừ chuyện này ra, không còn thứ gì có thể kích thích được tình cảm của họ. Người như vậy nếu không được giáo dục cùng hướng dẫn, để họ phát triển tự do, cuối cùng sẽ dẫn đến hậu quả không tốt.

Trừ ngược đãi động vật ra, vấn đề hôn nhân của Vương Chí Quân cũng có thể tìm ra nguyên nhân trong quá trình ở cùng hai vợ chồng già này. Tôi phát hiện trong khoảng thời gian nói chuyện với tôi, hai vị đều luôn cãi nhau vì vấn đề chi tiết. Nhìn thôi cũng hiểu, nếu tôi không có ở đây, bọn họ sẽ cãi càng lúc càng dữ dội, thậm chí tới mức động thủ đánh nhau. Theo dữ liệu hiển thị, đưa con lớn lên trong gia đình bạo lực, nhất là con trai, lúc chúng lớn lên, lập gia đình, phần lớn sẽ mô phỏng lại mô hình hôn nhân của cha mẹ.

Vợ chồng nhà Vương cãi nhau là mâu thuẫn vợ chồng bình thường, nhưng Dương Chí Quân cùng Triệu Tiểu Hồng lại không phải như thế. Vương Chí Quân là người biến thái tình dục, lại cuồng bạo lực, khi đánh vợ

nhất định sẽ đạt được khoái cảm trước giờ chưa từng có. Khiến hản không chán, cảm thấy thứ cảm giác này còn khiến hản hưng phấn hơn lúc giết heo, nếu Triệu Tiểu Hồng không chạy trốn, nàng cũng rất có thể trở thành người bị hại thứ nhất của Vương Chí Quân.

Tôi không biết bên trong hôn nhân của Vương Chí Quân có bao nhiêu phần yêu, chuyện vợ mình phản bội khiến hản đau khổ đến mấy phần. Nói thật tôi không dám tin người biến thái tình dục sẽ đi yêu người khác, có lẽ chuyện đi tìm vợ chỉ là một nguyên nhân thúc đẩy hản rời khỏi làng quê. Tiến ra thế giới bên ngoài, hơn nữa sau khi giết vợ, tên biến thái tình dục này như được thả rông trong thiên đường săn bắn, giải phóng ác ma đã ẩn trong lòng hản nhiều năm.

Hản dùng Internet để dụ con mồi, sau đó giết người cường gian, cuối cùng vứt bỏ thi thể. Ban đầu khi viết hồ sơ, tôi đã tưởng lầm chuyện hản chôn thi thể là do áy náy lương tâm, nhưng về sau, khi thống nhất phân tích từ những vụ án khác, phán đoán này đã bị gạt bỏ. Trong lúc hản hành động, có rất ít cảm giác áy náy, ném hoặc chôn thi thể đều là ngẫu nhiên, hản là một tên sát nhân máu lạnh.

Nói vậy, việc đoạt lại một mạng trong tay sát nhân máu lạnh đó, chỉ có thể nói Bạch Ngọc Đường thân thủ bất phạm. Sự thật đã chứng minh, sau hôm bắt được Vương Chí Quân, chuyện Bạch Ngọc Đường to mồm từ chối chia sẻ chân tướng thực sự cho tôi hoàn toàn đều là nói giỡn. Sau khi mặc quần áo đi bơi xong, Bạch Ngọc Đường một thân đẫm nước bò lên bờ, tiếp đó nằm xuống cạnh tôi kể tình hình lúc ấy cho tôi biết. Hừ, xem như ông thức thời, mình vốn còn định trực tiếp đi nhờ Bao đại ca, để ảnh thay mình thẩm vấn Bạch Ngọc Đường đấy.

Xét theo thái độ ngoan ngoãn khai báo không làm khó mình, khiến mình quyết định ở trong nhật ký khen thưởng ông vài câu. Tư chất tâm lý của Bạch Ngọc Đường trong những người cảnh sát mình từng gặp tuyệt đối mạnh mẽ, người như vậy thực sự hợp với công việc phân tích hành động

biết bao nhiêu, nếu có cơ hội, mình nhất định phải bẻ anh ta theo ngành này, làm đồng đội kiêm tay sai đắc lực cho mình mới được. Ủm, nếu lão già kia có thể nhận anh ta làm học trò thì... không biết mình có thể lên làm sư huynh không nha? Mặc dù nhìn anh ta có hơi già một chút, nhưng theo thứ tự nhập môn, anh ta chỉ có thể làm sư đệ.

Nhưng vị Bạch sư đệ này, anh mặc dù rất dũng cảm, nhưng hành động khi đó đúng là quá mạo hiểm. Tôi nhớ trước lúc anh đi vào, tôi còn dặn anh, không được tùy tiện sử dụng từ “vợ” với Vương Chí Quân cơ mà, anh cũng hay lắm, dứt khoát nói dối Vương Chí Quân, bảo Chu Quyên trong lòng hắn là vợ hắn!! Lúc tôi biết chuyện Vương Chí Quân cực kỳ hận vợ mình, thậm chí còn giết chết cô ấy, anh có biết tôi sợ biết bao nhiêu không? Sợ sẩy một chút thôi, mạng nhỏ của Chu Quyên đã đi rồi!

Nhắc tới Bạch Ngọc Đường, lại không thể nói tới vụ đánh bom phát sinh trước lúc chúng ta rời khỏi thành phố D. Nghe nói hội đồng lãnh đạo thành phố vì chuyện tổ trọng án phải gấp rút qua chi viện cho thành phố H mà vô cùng tức giận. Không phải bọn họ hẹp hòi, chỉ vì bây giờ thành phố D cũng không quá bình yên, đánh bom phát sinh hai ba lần, mặc dù còn chưa xảy ra thương vong, nhưng cũng khiến dân tình vô cùng khủng hoảng. Tổ trọng án sau khi bắt được Vương Chí Quân thì phải lập tức trở về, nguyên nhân cũng vì điều tra mấy vụ đánh bom liên tục ấy.

Nhưng, quay về thành phố D lại khiến Bạch Ngọc Đường suy sụp, nếu anh ta chứng kiến những hình ảnh nổ tung đó thêm lần nữa, có khi nào lại khiến tâm lý Bạch Ngọc Đường tổn thương nghiêm trọng hơn không? Chuyện này làm tôi cực lo lắng, cho nên tôi mới quyết định lên máy bay, bay cả đêm quay về. Nếu Bao đại ca còn tin tưởng lời nói của tôi, tôi nguyện ý theo chân bọn họ tiếp tục kề vai chiến đấu!

HOÀN ÁN 4

~

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 54: Vụ Án 5 – Bạo Liệt Nghi Vấn (1)

3 án 5 đã bắt đầu !!!!!

“Bao đại ca, sao tôi không thấy Bạch Ngọc Đường đâu cả?”

Bao Chửng nhíu mày, phát hiện ánh mắt tò mò của Triển Chiêu, bất đắc dĩ thở dài, “Vì vài chuyện trước đây, trong lòng Tiểu Bạch bị ám ảnh tâm lý với chuyện nổ bom, nên tôi cho cậu ta nghỉ phép, bây giờ chắc cậu ấy đang ở nhà đây. Bất quá, tôi nghe nói cậu ấy luôn mất ngủ, bây giờ chắc cũng không ngủ.”

Phần nhật ký này được Triển Chiêu viết xong trên máy bay, viết nhật ký xong cậu cũng tắt máy, nghiêng người lên ghế máy bay, nhanh chóng ngủ thiếp đi mất.

Là một người thường hay ngủ sớm, khoảng thời gian gần đây Triển Chiêu quả thật quá vất vả. Phá án suốt ngày đêm, phá án xong lại dùng hết thời gian để chỉnh sửa lại tình huống vụ án, gặp mặt cha mẹ hung thủ, cuối cùng còn ngồi máy bay hết cả đêm.

Lúc lên máy bay, cậu cảm thấy cảm xúc của mình vẫn cứ lẩn quẩn chuyện vụ án, vì vậy thuận theo tâm tình bắt đầu viết ra.

Bây giờ, toàn bộ công việc đều kết thúc, cơn buồn ngủ lập tức xộc vào đại não của Triển Chiêu. Người chuyên ngủ sớm như Triển Chiêu đã rơi vào mộng đẹp, trong mơ, không còn xuất hiện khuôn mặt của Tiền Minh, kẻ đã

từng đâm cậu một dao, chịu án tử hình, mà ngược lại, xuất hiện thật nhiều hình ảnh xinh đẹp.

Bên cạnh trời chiều ngả về Tây, trên bãi biển thành phố H, có một thanh niên buồn cười mặc áo khoác đi bơi. Bạch Ngọc Đường một thân quần áo màu đen, bị nước biển làm ướt dính chặt lên thân thể, lộ ra vóc người đầy đủ. Triển Chiêu trong cơn mơ nhẹ giương khóe miệng, ngồi trên ghế xoay người, rơi vào giấc ngủ sâu. Chỉ một hai giờ nữa cậu sẽ trở về thành phố D, thời gian để cậu ngủ yên đã không còn nhiều nữa.

Lúc xuống máy bay, đã là rạng sáng ở thành phố D, điện thoại trên tay Triển Chiêu báo hiệu 4 giờ. Trời tháng hai vẫn còn rất lạnh, từ thành phố H ấm áp như mùa xuân trở về thành phố D lạnh lẽo, Triển Chiêu đột nhiên cảm thấy thích ứng không kịp. Để gió lạnh tạt vào mặt, Triển Chiêu gọi Taxi, chạy thẳng tới cục thành phố.

Không phải cậu không muốn về ký túc xá ngủ tiếp, mà thật sự là do thời gian cấp bách, tối hôm qua trước lúc lên máy bay, Bao Chứng còn cố ý gọi điện nói cho cậu biết, thành phố D đã xảy ra vụ nổ bom thứ ba. Triển Chiêu tin rằng, giờ này toàn bộ thành viên tổ trọng án đều nhất định trú ở cục cảnh sát chờ lệnh, chẳng có ai nằm nhà ngủ đâu.

Khi cậu bước vào phòng làm việc của Tổ trọng án, quả nhiên gặp được hầu hết tổ viên, Bao Chứng, Công Tôn Sách, Bàng Thống, Vương Triều Mã Hán Trương Long Triệu Hồ nhưng, lại chẳng thấy Bạch Ngọc Đường. Lòng Triển Chiêu có chút nhớ, bởi lẽ vụ án này vốn rất đặc biệt, cậu biết Bạch Ngọc Đường nhạy cảm với nổ bom như thế nào. Mà lúc này, toàn bộ tổ viên đều ở đây, thế mà Bạch Ngọc Đường lại không có, Triển Chiêu lập tức nhăn mày.

“Đội trưởng Bao, tôi tới rồi.”

Triển Chiêu vào cửa rồi, Bao Chứng vẫn luôn cúi đầu nhìn tài liệu, vốn không chú ý tới cậu, lúc này nghe Triển Chiêu chào hẳn, hẳn mới ngẩng đầu lên, khuôn mặt lộ rõ vẻ vui mừng. Triển Chiêu hơi sững sốt, đột nhiên cảm thấy căng thẳng hơn, “Đội trưởng Bao, vụ án sao rồi?”

“Cậu tới vừa đúng lúc, đây là toàn bộ tài liệu, cậu cầm lấy xem xem.” Bao Chứng cầm lấy hồ sơ vừa được chỉnh lý tốt đưa cho Triển Chiêu. Triển Chiêu không dám chậm trễ, vội cầm lấy, cẩn thận lật xem.

Những người khác đều thấy Triển Chiêu vào, nhưng bọn họ cũng giống Bao Chứng, đều đang có việc trong tay, căn bản không có thời gian nhìn Triển Chiêu một cái. Toàn bộ Tổ trọng án như rơi vào cuộc khủng hoảng trước giờ chưa từng có, không khí còn rất nghiêm trọng. Lúc Triển Chiêu bước vào cục cảnh sát, còn để ý thấy rất nhiều ký giả đang dừng xe phóng vấn ở gần bãi đậu, mặc dù họ không vây quanh cục cảnh sát giống hồi Tiền Minh, nhưng vẫn rất chú ý nhất cử nhất động của nơi này.

Tốc độ đọc của Triển Chiêu rất nhanh, dùng 5 phút đã xem xong ba hồ sơ nổ bom, sau đó cậu đóng hồ sơ lại bỏ vào balo của mình.

“Có ý kiến gì chứ?” Bao Chứng nghiêm sắc mặt nhìn chăm chăm Triển Chiêu.

Triển Chiêu nhú mày, nhẹ nhàng lắc đầu, “thuốc nổ là loại C4 bình thường, lực phá hủy mạnh, nhưng là loại có thiết bị kích hoạt an toàn. Tôi nghĩ mấy ngày vừa rồi mọi người đều tập trung tra xét những thiết bị kích hoạt đó, không tìm được đầu mối sao?”

“Mấy thứ thiết bị này được chế tạo rất tinh xảo, không giống hàng nghiệp dư.” Bao Chứng cầm lấy hình chụp thi thể bị nổ bom chỉ cho Triển Chiêu, “Cục thành phố đã mời chuyên gia điện tử của đại học A đến giúp một tay, vị giáo sư đó nói nghi phạm có thể thiết kế nên thiết bị này chắc

chấn đã được học về chuyên môn, trình độ bảo đảm không thấp hơn chuyên khoa của đại học.”

Triển Chiêu gật đầu, “Dựa vào tài nghệ của học sinh chuyên khoa điện tử của đại học A, phần lớn đều có thể thiết kế ra loại thiết bị này, mà ngay cả những sinh viên thuộc những khoa khác, nếu chịu đi học, tìm tài liệu liên quan cũng không khó khăn. Thư viện của đại học A, có thể tìm thấy rất nhiều tài liệu cùng kiến thức hữu dụng.”

“Những thư viện khác cũng có thể.” Bao Chứng bất đắc dĩ cười, “Xem ra chúng ta có thể mượn sổ ghi chép của tất cả các thư viện thành phố D để tìm hân.”

Triển Chiêu cũng ngoắc ngoắc khóe miệng, cậu biết Bao Chứng đang nói đùa, vì họ cũng không chắc chắn kẻ tình nghi sẽ cần mượn đến những bộ sách chỉ cách làm thiết bị kích nổ. Nếu như phải thêm vào từng hoài nghi như thế để điều tra, thời gian của họ thật không đủ.

Triển Chiêu nhăn nhó, suy nghĩ một chút, nói, “Thông thường động cơ nổ bom sẽ là để trả thù hoặc tạo khủng hoảng, dĩ nhiên bầu không khí của thành phố D hiện giờ đã đủ hỗn loạn rồi, lại thêm bộ truyền thông đổ dầu vào lửa, nếu thật sự động cơ của kẻ tình nghi là như thế, thì hân đã được như ý.”

Bao Chứng nghiêm mặt gật đầu, sau đó nhấp miệng, nói, “Có điều, giờ mà nói về động cơ của kẻ tình nghi thì còn sớm quá.”

“Phải.” Triển Chiêu tỏ vẻ đồng ý, sau khi trải qua án giết người liên hoàn lần trước, Triển Chiêu càng thêm cẩn thận trong việc sử dụng phân tích hành động. Cậu nhăn mày nhìn tấm hình trong tay Bao Chứng, “Bây giờ chuyện chúng ta biết còn quá ít, trước tạm bỏ qua động cơ phạm tội, chỉ nói về bản thân kẻ tình nghi. Kẻ tình nghi của án nổ bom đều là nam, tính tình hướng nội, quan hệ không tốt, có thể có tiền án. Có thể căn cứ từ phạm

vi đại khái này để tiến hành điều tra từ những người từng có tiền án tiền sự, xem thử xem trong những người đó có bao nhiêu người đã từng tiếp xúc sâu với điện tử, hóa chất, sách vở chuyên môn về bom mìn hoặc tài liệu khác.”

Bao Chứng gật đầu, “Được rồi, trước mắt xem ra chỉ có thể làm như thế thôi, chỉ mong thẳng diên đó cho chúng ta thời gian lâu chút.”

Triển Chiêu cười khỗ, “Lần này tôi cũng không ôm hi vọng quá lớn, căn cứ vào lịch của hãn, tôi nghi hành tung của hãn đã mất tích rồi.”

Bao Chứng nặng lòng, suy nghĩ gì đó rồi gật đầu, lại vỗ vai Triển Chiêu, “Cậu vừa xuống máy bay đúng không? Về nghỉ ngơi trước đã, thời gian sắp tới sợ lại bắt cậu bận bịu với bọn tôi.”

Triển Chiêu cười cười, xoa ánh mắt đang đau, đột nhiên nhớ ra lý do chủ yếu khiến cậu chạy như bay cả để về thành phố D.

“Bao đại ca, sao tôi không thấy Bạch Ngọc Đường đâu cả?”

Bao Chứng nhíu mày, phát hiện ánh mắt tò mò của Triển Chiêu, bất đắc dĩ thở dài, “Vì vài chuyện trước đây, trong lòng Tiểu Bạch bị ám ảnh tâm lý với chuyện nổ bom, nên tôi cho cậu ta nghỉ phép, bây giờ chắc cậu ấy đang ở nhà đây. Bất quá, tôi nghe nói cậu ấy luôn mất ngủ, bây giờ chắc cũng không ngủ.”

“Thật sao?” Triển Chiêu nhẹ nhắn trăn, cậu cũng nhớ lại ngày đó Bạch Ngọc Đường nằm trong sân, bùn đất khắp người, bộ dạng lúng túng toàn thân. Nghĩ tới đây, Triển Chiêu không khỏi lo lắng.

Bao Chứng bắt được biểu lộ của Triển Chiêu, tự nhiên cười, “Nếu cậu quan tâm cậu ấy như thế thì dứt khoát đến xem một chút đi, tôi chắc chắn nếu cậu ta thấy cậu thế này cũng sẽ rất vui, tâm trạng tốt, không biết chừng sẽ chữa được bệnh đấy.”

“Đến xem anh ấy, bây giờ?” Triển Chiêu nhìn đồng hồ đeo tay của mình, lúc này hiện lên số 5 AM.

“Yên tâm, bảo đảm cậu ta tỉnh.” Ánh mắt Bao Chứng đầy ý khích lệ.

Triển Chiêu trợn mắt nhìn, sau đó cau mày suy nghĩ, cuối cùng như hạ quyết tâm, gật đầu, “Được, vậy tôi đi trước, Bao đại ca, có tình huống mới nhất định cho tôi biết nha!”

“Được, cậu cứ đi đi.” Bao Chứng đưa mắt nhìn Triển Chiêu vội vã rời phòng làm việc, nụ cười trên môi cũng dần tĩnh lặng.

Lúc này, Công Tôn Sách này giờ ở bên không nói gì, im lặng nhìn tài liệu lại đột ngột đứng lên. Anh bước tới phòng nước rót cho mình ly sữa, rồi lại pha một ly cà phê cho Bao Chứng, mang hai ly đến bên cạnh Bao Chứng.

“Tới đây, nghỉ ngơi một chút.” Công Tôn Sách bưng ly cà phê đến.

“Cám ơn.” Bao Chứng quay đầu lại nhìn anh mỉm cười, suy nghĩ một hồi lại nói với Công Tôn Sách, “Cậu thấy, vấn đề của tiểu Bạch có giải quyết được không?”

Công Tôn Sách nhẹ thở dài, uống một hớp sữa, để xuống cái ly. Công Tôn Sách không trả lời, Bao Chứng cũng không nói về chuyện này nữa, nhưng hẳn biết, vì sao Công Tôn Sách lại thở dài.

Tâm bệnh còn cần tâm thuốc, so với bệnh tật trên người, bệnh tâm lý khó trị hơn nhiều lắm. Bao Chứng nghĩ, Triển Chiêu là một người chuyên nghiệp, nhất định sẽ rõ chuyện này hơn hẳn. Chỉ mong cậu ấy thật sự có thể giúp Bạch Ngọc Đường.

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 55: Vụ Án 5 – Bạo Liệt Nghi Vấn (2)

Bình thường khi Triển Chiêu nghiêm túc đều vô cùng có sức thuyết phục, Bạch Ngọc Đường nhìn bộ dáng chuyên nghiệp trăm phần trăm kia của Triển Chiêu, khóe miệng không nhịn được cũng nhẹ giương. Anh gật đầu, cười nói, “Sáng sớm, đã thấy em đứng trước cửa nhà mình, là tôi biết mình không chạy thoát khỏi lòng bàn tay em rồi. Nếu tôi đã cho em vào nhà, cũng đồng nghĩa với việc cởi mở với em. Em vì tôi mà đêm hôm đường xa chạy tới, tôi làm sao có thể phụ lòng em đây, hờ tiến sĩ Triển?”

Lúc Triển Chiêu ngồi Taxi đến cổng nhà Bạch Ngọc Đường, đồng hồ đã chỉ năm giờ 30 phút sáng. Triển Chiêu nhấn chuông, đợi chừng vài giây, cửa mở, Bạch Ngọc Đường một đầu bù xù, hai con mắt đầy vết thâm đen xuất hiện trước mặt cậu. Lúc thấy Triển Chiêu, trên mặt Bạch Ngọc Đường rõ ràng là biểu lộ kinh ngạc, nhưng sau đó lại nhanh chóng cười. Dĩ nhiên, có thể gặp Triển Chiêu lúc này là chuyện Bạch Ngọc Đường không hề nghĩ tới, mà sau khi thấy cậu, tâm trạng cũng khá hơn rất nhiều.

“Cậu không phải đang ở thành phố H sao? Tối qua bay về?” Bạch Ngọc Đường mỉm cười để Triển Chiêu vào trong.

Triển Chiêu bước vào phòng khách trong biệt thự Bạch gia, ánh mắt quét qua phía tủ tivi cùng tủ rượu đã được sắp xếp lại, sau đó nhìn Bạch Ngọc Đường trả lời, “Vì tôi cứ mãi suy nghĩ về vụ án xảy ra ở thành phố D, nên không kịp đợi chuyến bay ngày thứ hai mà bay suốt đêm về.”

“Ngủ trên máy bay chắc không ngon?” Bạch Ngọc Đường haha cười thay Triển Chiêu rót một ly nước, chỉ ghế salon, để cậu ngồi xuống.

Triển Chiêu nhận nước, uống một ngụm, cùng Bạch Ngọc Đường ngồi lên ghế salon làm từ da thật, đắt tiền muốn chết. Lại đó lại quan sát trạng thái loạn xạ của Bạch Ngọc Đường, ánh mắt liếc qua áo ngủ màu trắng của đối phương một cái, khước miệng hơi cười, “Cũng may, đã ngủ hai tiếng trên máy bay rồi.”

Bạch Ngọc Đường xoa xoa vầng trán, thở dài nhẹ nhõm, dựa lưng thật sâu vào ghế salon, ánh mắt híp nửa nhìn Triển Chiêu nói, “Tôi thật hâm mộ cậu, tôi bây giờ muốn thoải mái ngủ 2 tiếng cũng chẳng dễ dàng gì.”

Mặc dù Triển Chiêu đã đoán trước được trạng thái của Bạch Ngọc Đường, nhưng chính tai nghe được, vẫn làm Triển Chiêu cảm thấy chút nặng lòng. Cậu ân cần nhìn khuôn mặt nhợt nhạt của Bạch Ngọc Đường, lo lắng hỏi, “Lúc ở thành phố H tình trạng anh vốn đã tốt hơn rồi, sao giờ lại tăng thêm?”

Bạch Ngọc Đường cười khổ, xoa mái tóc, nhẹ liếc Triển Chiêu một cái, “Còn không phải do vụ nổ bom chết tiệt kia sao. Bây giờ không muốn nhìn tới mấy thứ đó là chuyện bất khả thi mà, toàn bộ đường lớn, hẻm nhỏ trên thành phố D, cho đến toàn bộ đài truyền hình ở đây đều phát cùng một tin về chuyện bom nổ, báo chí, tạp chí, đầu đường cuối hẻm, tôi có núp trong nhà cũng trốn không thoát đâu.”

“Trong nhà cũng trốn không thoát?” Triển Chiêu có chút bất đắc dĩ nhìn tivi, lòng thầm nói chẳng lẽ Bạch Ngọc Đường còn tự ngược mình đi mở tivi sao?

Bạch Ngọc Đường cười, chỉ đầu của mình, “Chính xác là ở đây, nhắm mắt thì bên tai sẽ vang lên tiếng nổ, cho nên mới mất ngủ.”

Triển Chiêu gật đầu, “Hiểu rồi, không ngờ ám ảnh trong lòng anh lại nghiêm trọng như thế. Ngọc Đường, anh có thể kể cho tôi nguyên nhân tạo thành triệu chứng này không? Rốt cuộc anh bị thứ gì kích thích? Bước đầu

trong tâm lý trị liệu chính là nói chuyện, chỉ khi nào anh chịu trao đổi, mới có thể tìm ra nguyên nhân tiến hành trị liệu nha.”

Bạch Ngọc Đường nhú mày, nhìn Triển Chiêu thật sâu, “Thật ra, tôi đã từng đến gặp bác sĩ tâm lý, cũng từng tư vấn mấy lần, nhưng —”

Bạch Ngọc Đường không nói tiếp, nhưng Triển Chiêu cũng đoán được anh tính nói cái gì. Mấy đợt tư vấn kia bảo đảm không có hiệu quả tốt, nếu không Bạch Ngọc Đường đã chẳng có cảm xúc mâu thuẫn như thế với chuyện tư vấn rồi. Chẳng qua, Triển Chiêu biết, trạng thái hiện nay của Bạch Ngọc Đường đã là vô cùng nguy hiểm, trước lúc rời đi thành phố D anh đã từng xảy ra triệu chứng mất trí nhớ ngắn hạn, nếu không ai can thiệp, rất có thể sẽ để bệnh tình phát triển đến mức vô cùng nghiêm trọng.

Cho nên, Triển Chiêu mới nhăn mày, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt nhợt nhạt đang tự tiểu phi tiểu của Bạch Ngọc Đường, nghiêm túc tiến hành phổ cập khoa học cho ông.

“Tư vấn tâm lý cùng tâm lý trị liệu là hai phương thức can thiệp tâm lý không giống nhau. Tôi không biết trước đây anh lấy trọng tâm nào để tiến hành tư vấn tâm lý, cũng như anh chịu đựng bao lâu, cuối cùng nhận lấy kết quả thế nào. Nhưng xét theo tình hình hiện tại của anh đang trở nên nghiêm trọng, tôi có thể đoán, tư vấn tâm lý khi đó cũng không tìm được điểm mấu chốt, còn anh cũng không kiên trì trị liệu.

Theo tôi thấy, vấn đề lớn nhất của anh lúc này chính là từ chối nói chuyện cùng trị liệu. Mà bệnh tình của anh đã rất nghiêm trọng, nếu cứ theo lời anh để mặc nó thì chỉ càng thêm khổ sở. Tôi nghĩ, xem như là giảm chứng mất ngủ, anh cũng phải nhìn thẳng vào vấn đề của mình, để bác sĩ chuyên nghiệp can thiệp, giúp anh tìm ra nơi có vấn đề. Anh thấy tôi nói có đúng không?”

Bình thường khi Triển Chiêu nghiêm túc đều vô cùng có sức thuyết phục, Bạch Ngọc Đường nhìn bộ dáng chuyên nghiệp trăm phần trăm kia của Triển Chiêu, khóe miệng không nhịn được cũng nhẹ giương. Anh gật đầu, cười nói, “Sáng sớm, đã thấy em đứng trước cửa nhà mình, là tôi biết mình không chạy thoát khỏi lòng bàn tay em rồi. Nếu tôi đã cho em vào nhà, cũng đồng nghĩa với việc cởi mở với em. Em vì tôi mà đêm hôm đường xa chạy tới, tôi làm sao có thể phụ lòng em đây, hử tiến sĩ Triển?”

Triển Chiêu giật mình, mặc danh kì diệu nhìn Bạch Ngọc Đường một cái, tâm nói sao đột nhiên anh ta lại nói chuyện kì quái đến vậy?

Khuôn mặt tiêu tụy của Bạch Ngọc Đường lóe lên một tia quynh rũ vô cùng rục rở, anh mỉm cười nhìn dáng vẻ đang trở nên ngốc nghếch của Triển Chiêu nói, “Có thể khiến cậu hi sinh thời gian ngủ đến chăm sóc tôi, tôi thật cảm động. Đã vậy, tôi liền đem bản thân giao hết cho cậu thôi. Tiến sĩ Triển, cậu sắp cho tôi kế hoạch trị liệu đi, tôi đảm bảo nhất định sẽ tích cực phối hợp với cậu, được chứ?”

Bạch Ngọc Đường chịu phối hợp, dĩ nhiên Triển Chiêu rất vui, vì vậy liền bỏ qua ba lời nói kỳ quái của anh. Cậu nhú mày, suy nghĩ một hồi lại bảo, “Được, nếu vậy, bắt đầu từ cuối tuần, trước tiên sẽ dẫn anh tới gặp thầy, để ông ấy làm tư vấn tâm lý cho anh một thời gian, tìm ra chỗ có vấn đề đã. Tôi nghĩ không cần lâu lắm đâu, chờ tư vấn xong, tìm được nguyên nhân rồi, ông ấy sẽ chuẩn bị phần trị liệu sau đó cho anh.”

“Ý cậu là, tôi cần tư vấn trước, chữa trị sau?”

“Đúng.” Triển Chiêu gật đầu, “vấn đề của anh nghiêm trọng, thậm chí còn khai sinh ra mất trí nhớ ngắn hạn, chuyện này đã không còn thuộc về phạm vi tư vấn tâm lý có thể điều chỉnh nữa. Ngọc Đường, anh nhất định phải chú ý, không được để bệnh của mình phát triển đến mức không thể phục hồi lại nữa. Anh phải biết, phần lớn bệnh tâm lý đều là những bệnh rất khó lành.”

“Tôi hiểu.” Bạch Ngọc Đường khẽ thở dài, nhìn Triển Chiêu thật lâu, lát sau, anh cười, “Đã ba năm, tôi cũng nên thoát ra, không thể dây dưa đến cả đời được.”

Nụ cười của Bạch Ngọc Đường rất thoải mái, tuy anh hiện tại vô cùng mệt mỏi, nhưng Triển Chiêu nhìn ra được, tâm trạng của anh rất tốt. Có lẽ ba năm trước, chuyện đau khổ thực sự đã xảy ra với anh ta, nhưng anh ta đã sẵn sàng để thoát ra khỏi bóng ma đó. Tuy Triển Chiêu biết, đây là một quá trình đau đớn lẫn khó khăn, nhưng không biết tại sao, có lẽ vì người trong cuộc là Bạch Ngọc Đường, nên Triển Chiêu cảm thấy anh nhất định sẽ chiến thắng được đoạn quá khứ xót xa ấy.

Nếu đã quyết định, có nghĩa là Bạch Ngọc Đường chịu thổ lộ với người khác phải không? Mặc dù Triển Chiêu không phải bác sĩ sắp làm tư vấn tâm lý cho anh, nhưng Triển Chiêu lại cảm thấy, là một người bạn, anh ta cũng có thể xem mình là đối tượng bày tỏ nha.

Vì thế, Triển Chiêu cân nhắc một chút, thăm dò, “Ngọc Đường, anh có muốn tâm sự một chút với tôi về chuyện của ba năm trước không?”

Trên mặt Bạch Ngọc Đường không có chút biểu tình miễn cưỡng nào, anh mỉm cười trả lời, “Dĩ nhiên, chỉ cần cậu chịu nghe.”

Ngay lúc Bạch Ngọc Đường chuẩn bị đem chuyện cũ làm anh khổ sở suốt ba năm kể cho Triển Chiêu nghe, tiếng chuông điện thoại lại đột ngột vang lên. Triển Chiêu ngậy người, nhận ra là Bao Chứng gọi tới, lòng hơi căng thẳng, vội vàng nhận điện nghe.

“Lại xảy ra nổ bom?” Trong chớp mắt Triển Chiêu nhíu mày, “Được, tôi lập tức đến ngay.”

Cúp điện thoại, Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường tỏ vẻ xin lỗi, sau đó lấy một bình thuốc thật nhỏ từ trong balo ra, đưa cho Bạch Ngọc Đường.

“Đây là thuốc ngủ tôi cố tình chuẩn bị cho anh, được hiệu của nó rất mạnh, nhưng có tác dụng phụ nhất định, tôi chỉ có thể cho anh hai viên. Uống một viên có thể giúp anh ngủ 6 giờ. Anh uống trước một viên đi, viên còn lại thì mai uống. Lại phát sinh nổ bom, tôi muốn đến hiện trường với Bao đại ca, đến đêm nếu kết thúc sớm tôi sẽ trở lại thăm anh.”

Thấy Bạch Ngọc Đường cầm lấy bình thuốc rồi, Triển Chiêu đứng dậy định đi, lại bị Bạch Ngọc Đường giơ tay ngăn lại.

“Ừm?” Triển Chiêu không hiểu nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường nhét thuốc vào trong túi, làm mặt nghiêm túc nhìn Triển Chiêu, “Tôi đi với cậu.”

Triển Chiêu nhăn nhó nhìn Bạch Ngọc Đường mấy lần, tỏ ý phản đối, “Bao đại ca bảo anh ấy cho anh nghỉ rồi, bây giờ ra hiện trường nổ bom không tốt cho việc điều trị của anh, lại nói, anh đã mấy ngày không ngủ rồi? Trạng thái hiện giờ cũng bất tiện đi.”

Bạch Ngọc Đường bĩu môi, vô tình đáp, “Chẳng liên quan, ngủ cũng ngủ mấy tiếng rồi. Nếu đã quyết định đối mặt, thì không thể trốn tránh nữa. Cậu yên tâm, tôi là đang dĩ độc trị độc, không thành vấn đề.”

“Nè!” Triển Chiêu thấy Bạch Ngọc Đường nhất quyết bước ra khỏi cửa, có chút lo lắng đuổi theo, “Anh, cái anh này sao lại vô lý thế? Dĩ độc trị độc cái mớ, căn bản là không có khoa học mà! Anh muốn làm mình trở nên nghiêm trọng hơn có đúng không!?”

Bạch Ngọc Đường cười, nghiêng đầu nhìn Triển Chiêu, tiếp tục dùng loại âm thanh làm Triển Chiêu căng răng, thông thả nói, “Nghiêm trọng thì có vị thần y cậu ở đây mà? Tôi sợ cái gì?”

“Bạch Ngọc Đường!” Triển Chiêu tròn tròn mắt.

“Rồi rồi, đùa với cậu thôi mà, nghiêm túc chi vậy!” Bạch Ngọc Đường cười nói, “Đi thôi, đi thôi, ở chỗ tôi không tiện kêu xe. Nếu tôi không đưa cậu đi, có tin đi hết ba tiếng cậu còn chưa tới được hiện trường không đấy.”

“Hừ, tình trạng này mà còn dám lái xe, anh không ngủ trên đường đi đấy chứ? Anh dám lái, tôi còn không dám ngồi.” Triển Chiêu nhìn chăm chăm vào gò má đang cười của Bạch Ngọc Đường, miệng không nhin được lâu bàu.

Mặc dù âm thanh rất nhỏ, nhưng Bạch Ngọc Đường lại nghe rất rõ lời oán trách của Triển Chiêu. Anh không đáp lại, nhưng anh biết Triển Chiêu không biết lái xe, cho nên, trừ việc mạo hiểm tính mạng ngồi lên xe của Bạch Ngọc Đường anh, cậu ta còn lựa chọn khác chắc?

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 56: Vụ Án 5 – Bạo Liệt Nghi Vấn (3)

Lúc Triển Chiêu đang thăm lòu bầu, vị tiên nữ tí ti đã đến bên cạnh bọn họ, trên mặt cô không cười, nhưng lúc mở miệng nói chuyện, giọng nói cũng rất dịu dàng.

“Bạch Ngọc Đường, đã lâu không gặp.”

Quả nhiên là quen biết mà, Triển Chiêu liếc mắt nhìn Bạch Ngọc Đường.

“Đã, đã lâu không gặp.”

Rõ ràng vừa nãy còn chăm chăm nhìn người ta, bây giờ tự nhiên lại nói lấp, có vấn đề.

Trong vòng một tuần, thành phố D xảy ra những 4 vụ nổ, lần này không giống ba lần trước, không may, xảy ra thương vong. Vụ nổ xảy ra trước lối vào tàu điện ngầm, thời gian lúc 6 giờ. Hôm này là ngày làm việc, lúc sáu giờ, nơi tàu điện người đông như dật cửi, vì thế tuy uy lực của trái bom lần này không khác ba lần trước, nhưng lại tạo nên tổn thất quá to. Một nam trung niên bị nổ chết tại chỗ, ba người khác bị thương nặng, trong đó có hai người bị thương nghiêm trọng, thương nhẹ càng nhiều hơn mười mấy người. Chưa kể tới việc nổ mạnh tạo nên khủng hoảng, khiến dòng người hỗn loạn, dẫm đạp nhau, dưới tình huống cấp bách, người người xô đẩy nhau để chạy trốn, tạo thành thiệt hại thứ hai. Vụ án ác liệt lần này đã gây ảnh hưởng vô cùng xấu, đám mây chết chóc trong phút chốc như bao phủ khắp bầu trời thành phố D, từ lúc tổ Trọng án được thành lập đến nay, đây

là lần đầu tiên họ phải đối mặt với một sự kiện nguy hiểm như vậy, trên vai mỗi người đều cảm nhận được áp lực vô cùng lớn.

Lúc Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường chạy tới hiện trường vụ nổ, cục diện đã nhanh chóng được khống chế, người bị thương thì đưa qua bệnh viện chữa trị, thi thể thì đưa về khoa giám chứng tiến hành nghiệm thi, công việc thu thập chứng cứ cũng đang được khẩn trương tiến hành. Quả bom gây ra thiệt hại to lớn, cũng sẽ lưu lại phần lớn ở hiện trường, trước khi tiến hành điều tra, không ai biết được bên trong đồng phế tích bừa bãi này có tồn tại đầu mối có giá trị cho họ hay không. Cũng không tiện phong tỏa nơi công cộng trong thời gian dài, công việc của họ giống hệt như đánh trận, cần nghiêm túc, chăm chỉ, cẩn thận, thận trọng, mà cũng phải nhanh chóng!

Triển Chiêu nhìn thấy Bao Chứng với Công Tôn Sách đang bận rộn, cũng không tiến lên. Cậu đứng ở một nơi cách xa trung tâm vụ nổ một chút, neho mắt, im lặng quan sát hiện trường. Bạch Ngọc Đường đứng bên cạnh cậu, không biết có phải vì nhớ lại chuyện cũ hay không, mà anh cũng không đến gần trung tâm vụ nổ, chỉ đứng bên người Triển Chiêu, nghiêm mật nhìn những mảnh đất sau vụ nổ, mặt tái nhợt, thần tình lạnh lẽo.

Ánh mắt của Triển Chiêu từ tốn lướt qua hiện trường, miệng cũng đang lầm bầm nói, “Vụ nổ đầu tiên xảy ra tuần trước, thời gian nổ là 7 giờ 30 phút đêm, địa điểm là cửa chính một tòa nhà văn phòng. Vì thời gian đó bên trong văn phòng không còn ai ngoài nhân viên tăng ca, cho nên ảnh hưởng không lớn, cũng không có người bị thương.

Vụ nổ thứ hai cách vụ thứ nhất ba ngày, thời gian phát nổ là đêm khuya, nổ ngay phía sau một khách sạn cao cấp, cũng nhờ hiện trường không có ai nên chỉ khiến tòa nhà bị lủng một lỗ, chứ không làm người bị thương.

Lần thứ ba là hôm qua, thời gian vào lúc rạng sáng, địa điểm phát nổ là dưới khán đài đặt bên ngoài sân vận động thành phố, thời gian đó bên ngoài

sân vận động vốn dĩ không người, nên đây vẫn là một vụ nổ bom không có thương vong.

Mà lần này, 6 giờ, đúng ngày làm việc, lại trúng ngay lối vào tàu điện ngầm giờ cao điểm, vừa chết vừa bị thương.”

Triển Chiêu ngưng lâm bầm, lúc này Bạch Ngọc Đường cũng phá vỡ im lặng, anh nhìn Triển Chiêu, chân mày đang nhíu chặt nhẹ rung.

“Ba vụ án trước, trung bình cắt nhau khoảng ba ngày, thời gian gây án đều là ban đêm, địa điểm cũng toàn những nơi ban ngày náo nhiệt, đêm vắng người, quy mô vụ nổ nhỏ, không có người thương vong. Nhưng sáng sớm hôm nay lúc sáu giờ lại nổ, kẻ tình nghi đột ngột thay đổi hình thức, giống như trong chớp mắt, hắn đã biến từ một tên tội phạm chuyên phá hủy vật công thành một kẻ giết người điên khùng.”

Bạch Ngọc Đường nhẹ híp, nhìn Triển Chiêu, “Cậu cũng nghĩ thế?”

Triển Chiêu sầm mặt gật đầu, “Đây cũng không phải thăng cấp phạm tội, với hắn mà nói, phạm tội chân chính chỉ vừa mới bắt đầu.”

Ánh mắt Bạch Ngọc Đường lóe lên một tia sắc bén, “Những lần trước là diễn nháp, bây giờ mới là diễn thật đi? Tên biến thái này đã dùng ba cú nổ trước đó để luyện tập kỹ thuật của bản thân, hay đang háo hức gây sợ hãi làm nản? Bây giờ mọi ánh mắt trong thành phố D đều tập trung lên người của hắn rồi, hắn mới thực sự chịu trình diễn ư?”

Lời của Bạch Ngọc Đường khiến lòng Triển Chiêu hơi trầm xuống, cậu ngẩng mặt lên nhìn chăm chú vào ánh mắt Bạch Ngọc Đường. Bạch Ngọc Đường hơi giật mình, anh nhìn thấy được trong mắt Triển Chiêu có một tia lo lắng sâu sắc.

“Cậu——“

“Rối loạn nhân cách giả dối.”

“Cái gì?” Bạch Ngọc Đường lại giật mình, “Cậu đang nói về kẻ tình nghi?”

Triển Chiêu nghiêm mặt gật đầu, nhưng rất nhanh sau đó lại lắc, “Tôi không dám khẳng định, vì cái này rất đặc biệt.”

“Có thể nói kỹ hơn một chút không?” Bạch Ngọc Đường nhìn rõ sự do dự của Triển Chiêu, nhưng mặc kệ Triển Chiêu vì lý do gì mà do dự như thế, anh vẫn rất hứng thú với ngôn từ chuyên nghiệp Triển Chiêu vừa nói ra. Vậy nên, anh chắc chắn sẽ không bỏ qua cơ hội để nghe giải thích.

Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường một cái, cũng không chịu đáp ứng sự tò mò của anh, “Tôi nhớ lần đầu tiên chúng ta nói chuyện về vụ án, tôi đã nói với anh thế này, phân tích hành vi không thể làm bằng chứng trực tiếp để phá án, chẳng qua là một dạng hỗ trợ cùng một trong vô số ý tưởng. Ở giai đoạn này, không thể nào hoàn thành hồ sơ, còn quá nhiều tư liệu cần thu thập, quá nhiều chi tiết cần hoàn thiện. Nếu bây giờ tôi nói ra, có khả năng sẽ tạo nên sai lầm trong phá án. Tôi đã từng phạm sai lầm một lần trong quá trình phá án rồi, lần này tôi quyết không thể cầu thả như lần trước nữa.”

Lời nói của Triển Chiêu làm Bạch Ngọc Đường nhún vai, anh dùng giọng thoải mái nói, “Nói thật, cậu không cần phải vội vàng đến thế, tôi cũng không hỏi cậu tên khốn kia đã gặp chuyện gì, tôi chỉ muốn biết cái gì gọi là rối loạn nhân cách giả dối mà thôi. Cậu cứ xem như đang giảng bài cho tôi không được sao, thầy Triển?”

Triển Chiêu hết hồn, mặt có hơi nghi ngờ dòm Bạch Ngọc Đường, có vẻ như không tin tưởng lời của anh lắm.

“Anh, sao lại cảm thấy hứng thú với những chuyện này?”

“Tò mò, có được không?”

“VẬY chờ kết án xong rồi lại nói nha, giờ mà nói, chỉ sợ tuy chỉ là giới thiệu đơn giản vẫn sẽ tạo thành sai sót.” Triển Chiêu kiên quyết không để ý đến yêu cầu của Bạch Ngọc Đường. (Dạy chồng từ thuở còn thơ.....)

Bạch Ngọc Đường hơi mất hứng, anh trợn mắt nhìn Triển Chiêu, “Tiểu tiến sĩ, cậu có cần xem thường người khác như vậy có được không? Tôi dù sao vẫn là cảnh sát chuyên nghiệp, sao có thể dễ dàng bị cậu lừa được?”

Triển Chiêu nhẹ mím cười, “Thế thì càng tốt, nếu anh đã chuyên nghiệp đến thế, thì xin đừng tới đây phá rối công việc của chuyên gia viết hồ sơ nữa, hiện trường bên đó mới là chỗ anh phải đi đi.”

Nói xong, Triển Chiêu giơ ngón tay chỉ về phía đám cảnh viên của Tổ trọng án cùng Bao Chứng đang bận rộn, bày ra tư thế xin mời đối với Bạch Ngọc Đường. Bạch Ngọc Đường bị bộ dạng này của Triển Chiêu làm cho câm nín, đang tính mở miệng mĩa tiếp mấy câu, đột nhiên lại thấy được một hình bóng quen thuộc xuất hiện nơi hiện trường. Tâm Bạch Ngọc Đường chùng xuống, ánh mắt lộ ra một vẻ phức tạp.

Triển Chiêu chú ý đến ánh mắt phức tạp này, nhìn theo tia mắt của Bạch Ngọc Đường, lại phát hiện ra không biết từ khi nào bên người Bao Chứng đã có thêm một người đồ tây màu trắng. Một cô gái trẻ tuổi, dáng người cao thẳng tắp, diện mạo nhu mỹ, lại có khí chất lạnh lùng. Ánh mắt Triển Chiêu chuyển qua chuyển lại giữa Bạch Ngọc Đường cùng cô gái đó, trong lòng cũng hiểu được mấy phần, bọn họ biết nhau.

(Lồng tiếng: Anh quen cô ta khi nào, khai mau, tôi mà biết được chúng ta li dị!! – em đùa tí các bác đừng chửi =)))]

Bạch Ngọc Đường cũng không để ý đến ánh mắt Triển Chiêu, toàn bộ lực chú ý của anh đều bị cô gái kia hấp dẫn cả rồi. Nhưng, anh cũng không bước qua đó, chỉ ngây ngốc đứng tại chỗ, chăm chú nhìn vào bóng dáng

màu trắng bệch, cùng khuôn mặt trẻ đẹp dịu dàng lại lạnh lùng như băng. Ba năm đã sớm qua, ba năm rồi chưa từng gặp cô ta, không ngờ, cô ta hoàn toàn không thay đổi.

Triển Chiêu thấy biểu tình như sắp nhập thiền của Bạch Ngọc Đường, trong lòng đã tràn đầy tò mò với cô gái mặc đồ trắng đó, vị này rốt cuộc là ai? Thấy cô ấy mặc một thân tây trang màu tuyết trắng đứng giữa hiện trường vụ nổ đen như mực, càng khiến người ta cảm thấy xinh đẹp tuyệt trần, giống như tiên nữ áo trắng vậy. (chết mẹ vậy ra em là tiên nữ áo xanh =))]] – CÔ TIÊN XANH NHA!!)

Không lẽ vị tiên nữ tí ti này là hồng nhan tri kỉ của Bạch Ngọc Đường? Triển Chiêu liếc ánh mắt đầy phức tạp của Bạch Ngọc Đường, không hiểu tại sao, bộ óc giàu trí tưởng tượng của nhà tâm lý học lại nhớ ra hai người con gái khác. Là tiểu cô nương Đinh Nguyệt Hoa bề ngoài cứng rắn nội tâm mềm yếu, cùng Bàn Tiểu Diệp xuất thân cao quý, tận tụy kiên trì. Ai cũng là người đẹp hết, cái tên Bạch Ngọc Đường này cũng có quá nhiều hoa đào trên mình rồi nha? Hỏi sao sẽ bị bệnh tâm lý.

Tiến sĩ Triển, chữi thăm bệnh nhân trong lòng như cậu hình như có chút không đúng tác phong nghề nghiệp phải không?

Triển Chiêu cũng không nhận ra mình đang làm chuyện vi phạm tác phong nghề nghiệp, bởi lẽ ngay lúc cậu đang thăm chữi Bạch Ngọc Đường, vị đại mỹ nữ kia đã kết thúc cuộc trò chuyện với Bao Chứng, đi về phía mình. Triển Chiêu ngay lập tức cảm nhận được bầu không khí căng thẳng, vì cậu đang đứng rất gần Bạch Ngọc Đường, nên có thể cảm giác được tiếng hô hấp khẩn trương trong nháy mắt của đối phương. (Gần đến mức nào mà cảm được vậy hả? =.=)

Oa, lòng tò mò sắp bùng nổ tới nơi rồi, chị gái này rốt cuộc là thần thánh phương nào, sao có thể khiến Bạch Ngọc Đường khẩn trương tới mức độ

như thế. Ngay từ lần đầu tiên anh ta phát hiện ra mình đập tan thành tử rượu trong nhà, cũng luôn bình tĩnh đó, có được hay không vậy.

Lúc Triển Chiêu đang thăm lòu bầu, vị tiên nữ tí ti đã đến bên cạnh bọn họ, trên mặt cô không cười, nhưng lúc mở miệng nói chuyện, giọng nói cũng rất dịu dàng.

“Bạch Ngọc Đường, đã lâu không gặp.”

Quả nhiên là quen biết mà, Triển Chiêu liếc mắt nhìn Bạch Ngọc Đường.

“Đã, đã lâu không gặp.”

Rõ ràng vừa nãy còn chăm chăm nhìn người ta, bây giờ tự nhiên lại nói lấp, có vấn đề.

“Làm gì đối thái độ lạnh nhạt như vậy?” Nhìn qua cũng thấy tiên nữ tử tử tỏ ý bất mãn, cô nhìn chăm chăm vào ánh mắt trốn tránh của Bạch Ngọc Đường, khóe miệng câu lên một nụ cười lạnh như băng, “Hay cậu vẫn không muốn gặp tôi?”

“Không phải!” Khuôn mặt Bạch Ngọc Đường hiện ra biểu tình lo lắng, anh ngẩng đầu lên, bất an nhìn cô gái đứng đối diện, vội vàng nói, “Tôi, chẳng qua tôi nghĩ cô nhất định không muốn gặp tôi!”

Tiên nữ tử tử lại cười, lần này, nụ cười có thêm một tia ấm áp. Cô quan sát vẻ mặt lo lắng của Bạch Ngọc Đường, nhẹ thở dài, “Sao có thể, tôi cũng không phải tiểu cô nương như Nguyệt Hoa. Chuyện của Diêm Huệ tới giờ tôi đều không trách cậu, là cậu không bỏ được, đừng cầm trách nhiệm đây qua người tôi có được không.”

“Ô Hồng, cô ——” Tròng mắt của Bạch Ngọc Đường hơi phấp phấp, đôi môi cũng run lên.

Triển Chiêu ngây ngốc nhìn chăm chăm vào gò má Bạch Ngọc Đường, cậu tới tận bây giờ vẫn chưa từng thấy được dáng vẻ Bạch Ngọc Đường khóc, mà hiện tại cậu lại cảm thấy, rất sớm sẽ thấy được thôi.

“Cậu chính là Triển Chiêu?”

Hê? Hình như tiên nữ tử tử đang gọi mình, Triển Chiêu ngẩn ra, vội vàng nhìn đối phương.

Tô Hồng dùng ánh mắt xinh đẹp nhìn tiểu tiến sĩ đang dờ dẫm, miệng nở ra một nụ cười dịu dàng, “Chào cậu tiến sĩ Triển, là đội trưởng Bao kêu tôi đến đây, Bạch Ngọc Đường không khỏe, nên hôm nay tôi phụ trách đi cùng cậu đến hiện trường.”

“Chị?” Triển Chiêu sửng sốt, có chút lo lắng nhìn vào mắt Bạch Ngọc Đường, lại thấy được trong mắt đối phương cũng là ngạc nhiên giống cậu.

“A, quên tự giới thiệu.” Tiên nữ tử tử lại cười một tiếng, “Tôi tên là Tô Hồng, thành viên mới vừa gia nhập Tổ trọng án.”

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 57: Vụ Án 5 – Bạo Liệt Nghi Vấn (4)

Tô Hồng là một cô gái vô cùng hấp dẫn, sự hấp dẫn của cô xuất phát từ khí chất bất đồng với người khác, không giống với đại đa số con gái Triển Chiêu từng gặp qua. Dĩ nhiên, sau khi Tô Hồng tự giới thiệu bản thân rồi, Triển Chiêu cũng đã hiểu ra, sự bất đồng này rốt cuộc xuất phát từ đâu. Tô Hồng là nữ cảnh sát, hơn nữa còn là vị nữ duy nhất từ trước đến nay của Tổ trọng án, chỉ từ một điểm này thôi, là biết cô ấy nhất định có nơi nào xuất chúng vô cùng.

Tô Hồng là một cô gái vô cùng hấp dẫn, sự hấp dẫn của cô xuất phát từ khí chất bất đồng với người khác, không giống với đại đa số con gái Triển Chiêu từng gặp qua. Dĩ nhiên, sau khi Tô Hồng tự giới thiệu bản thân rồi, Triển Chiêu cũng đã hiểu ra, sự bất đồng này rốt cuộc xuất phát từ đâu. Tô Hồng là nữ cảnh sát, hơn nữa còn là vị nữ duy nhất từ trước đến nay của Tổ trọng án, chỉ từ một điểm này thôi, là biết cô ấy nhất định có nơi nào xuất chúng vô cùng.

Triển Chiêu vô cùng tò mò về Tô Hồng. Dĩ nhiên, thứ khiến cậu cảm thấy hứng thú nhất chính là quan hệ giữa Bạch Ngọc Đường với cô ta, sau đó, là lý do Bao Chứng để cô gia nhập Tổ trọng án. Rõ ràng, cái vẻ sau, Bạch Ngọc Đường cũng rất tò mò. Chưa kể, quan hệ giữa anh với Tô Hồng đương nhiên thân hơn một chút so với Triển Chiêu, mặc dù thái độ của hai người họ có chút kì lạ, nhưng nó cũng không ngăn cản được Bạch Ngọc Đường thẳng thắn bày tỏ nghi ngờ của anh ta.

“Sao cô lại gia nhập Tổ trọng án? Tôi nhớ lúc cô rời tổ đặc cảnh về nhà, cũng ba năm không gặp, cô làm sao lại —“ Bạch Ngọc Đường còn chưa nói hết, nhưng anh biết Tô Hồng nghe hiểu anh nói cái gì.

Khuôn mặt Tô Hồng hiện ra vẻ hoài niệm, chăm chăm nhìn bộ dạng quan tâm của Bạch Ngọc Đường, không nhịn được cười, “Thế nào, làm chiến hữu như trước, không lẽ cậu không hoan nghênh tôi tham gia tổ chức hiện tại của cậu sao?”

Bạch Ngọc Đường sững sờ, lời nói của Tô Hồng chứa quá nhiều kỉ niệm, cũng chứa quá nhiều cảm xúc, một loại thời gian không gian khiến Bạch Ngọc Đường không khỏi cảm thấy cảm động. Anh nhìn chăm chú vào ánh mắt xinh đẹp của Tô Hồng, trịnh trọng gật đầu, “Sao có thể? Có cô tới, là niềm vinh hạnh của Tổ trọng án.” (nghe như thiệp mời đám cưới nhỉ...)

Nụ cười trên mặt Tô Hồng càng sâu hơn, nhìn lại càng đẹp, cô ấy là loại con gái cười lên rất hợp, nhưng Triển Chiêu lại cảm thấy, cô có vẻ đã lâu rồi không cười lên.

“Mấy lời này nói riêng với nhau còn được, chứ ngàn vạn lần không được để Bao đội trưởng nghe à nha.” Tô Hồng mỉm cười nhìn Bạch Ngọc Đường, sau đó lại hướng ánh mắt về phía Triển Chiêu, “Tiến sĩ Triển cũng giữ bí mật giúp bọn tôi nhé.”

“Á, được, không thành vấn đề!” Triển Chiêu vội vàng đáp ứng, sau đó ngây ngốc cười, “Có điều cảnh sát Tô cũng đừng gọi tôi là Tiến sĩ Triển, gọi tôi Triển Chiêu được rồi.”

“Vậy cậu cũng không cần gọi cảnh sát Tô nữa, trực tiếp gọi Tô Hồng đi.” Tô Hồng cười khế, sau đó lấy ra một xấp tài liệu thật dày ở túi bên hông, đưa cho Triển Chiêu, “Đây là mấy thứ hôm qua đội trưởng Bao nhờ tôi tra, anh ta xem xong rồi, phần này là của cậu.”

“Ừm, cảm ơn.” Triển Chiêu nhận lấy tài liệu Tô Hồng đưa tới, lập tức vùi đầu vào đọc, tưởng như một vị tiểu tiến sĩ còn đang mơ mơ màng màng đó lập tức trở thành một nhà tâm lý học chuyên nghiệp, thông minh.

Tô Hồng ngây người, nghi ngờ nhìn Bạch Ngọc Đường. Người sau bất đắc dĩ xoa tay, thấp giọng nhìn Tô Hồng cười nói, “Tôi đã quen rồi, cô tốt nhất cũng nên nhanh chóng quen đi.”

“Phải không?” Tô Hồng thật lâu nhìn Triển Chiêu đang vùi đầu đọc tài liệu, sau đó thiêu mi, liếc Bạch Ngọc Đường, ánh mắt lướt qua khuôn mặt tiều tụy của anh, nhẹ nói, “Ba năm không gặp, cậu hình như già đi không ít.”

“Già?” Bạch Ngọc Đường sửng sốt, theo bản năng sờ sờ cái cằm nhám cào của bản thân, miệng câu lên một nụ cười khổ, “Để cô chê cười, thật không dám giấu diếm, tôi gần đây mất ngủ suốt.”

“Là vì mấy vụ đánh bom này sao?” Thấy Bạch Ngọc Đường gật đầu, Tô Hồng nhíu mày, “Xem chừng cậu vẫn chưa thoát ra được.”

Mặt Bạch Ngọc Đường hiện ra vẻ ngưng trọng, anh híp mắt nhìn đồng tàn tích phía trước, nặng nề nói, “Yên tâm, còn chưa bắt được tên khốn kiếp này, tôi còn chưa sụp đổ.”

Tô Hồng cười, “Cậu nói vậy tôi cũng yên tâm.”

“Hửm?” Bạch Ngọc Đường sửng sốt.

Tô Hồng cười nói, “Câu này thật giống “Địa ngục bất không, thế bất thành Phật*”, chẳng qua chỉ là một nguyện vọng đẹp đẽ. Chúng ta đều biết lũ khốn bất mãi không xong.” (*地狱不空, 誓不成佛 Ý muốn nói địa ngục chưa trống không, tôi thề không thành Phật – đây là câu nguyện của Địa tạng vương Bồ tát cũng có bản ghi là Vị Không)

Lời của Tô Hồng làm Bạch Ngọc Đường cười to một trận, “Tô Hồng, cô vẫn cứ là tính tình như thế, vừa nhìn thấy cô đã làm tôi nhớ lại những ngày đầu chúng ta làm việc với nhau. Tin chắc rằng, có cô vào Tổ trọng án rồi, ngày nào cũng sẽ thú vị hơn!”

“Như nhau như nhau,” Tô Hồng cũng cười, “Thấy cậu còn thoải mái chạy nhảy trong giới cảnh sát này, thật không uống công tôi tái xuất giang hồ một phen.”

Chiến hữu ngày xưa cùng nhìn nhau mỉm cười, một bên là Triển Chiêu đang im lặng xem xét tài liệu, căn bản cũng không có nghe được gì. Mà ngay lúc này, bên cạnh ba người đột nhiên vang lên một âm thanh thứ 4, một giọng nữ vội vàng lại vô cùng êm tai, đột nhiên xen vào giữa cuộc nói chuyện của Bạch Ngọc Đường với Tô Hồng.

“Cảnh sát Bạch!”

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, cái giọng này, anh thật sự có ấn tượng quá sâu, bởi lẽ mỗi lần nghe được nó, trong đầu anh lập tức sẽ nhảy ra hai chữ: “Phiền phức!”

“Phóng viên Bàng.” Bạch Ngọc Đường nghe tiếng nhìn qua, quả nhiên phát hiện ra vị nữ phóng viên chuyên nghiệp đó.

“Cảnh sát Bạch, tôi phỏng vấn anh được không?” Bàng Tiểu Diệp mỉm cười, làm như không nhìn thấy chân mày đang nhăn tít lại của Bạch Ngọc Đường.

“Không được.” Bạch Ngọc Đường cũng không cù nhây, rất quả quyết từ chối.

“Không cần từ chối người ta như vậy chứ.” Sau khi trải qua một khoảng thời gian theo dõi sát sao, Bàng Tiểu Diệp xem như cũng nắm rõ một phần tính khí của Bạch Ngọc Đường, lập tức đáp ứng yêu cầu của cô thì không

còn là Bạch Ngọc Đường nữa rồi. Nụ cười trên mặt không đổi, ngược lại còn tiến thêm hai bước, dịu dàng nói, “Anh cũng biết, nhờ báo cáo lần trước của tôi mà Tổ trọng án cũng được lợi ít nhiều. Các anh thuận lợi phá được án, tôi cũng bị biên tập chửi không ít đâu. Xét cho cùng tôi vì các anh mà chịu oan ức, cảnh sát Bạch, anh cũng châm chước cho tôi một chút, tiết lộ một chút tin tức với tôi đi. Anh yên tâm, tôi đảm bảo chỉ viết những chuyện có thể, tuyệt đối không tiết lộ dù chỉ một chút tin tức gây bất lợi cho việc phá án!”

Lời nói của Bàn Tiểu Diệp làm sắc mặt Bạch Ngọc Đường có chút thoải mái, anh nhìn sơ đối phương một cái, lại thấy biểu lộ hết sức thành khẩn trên khuôn mặt được trang điểm khéo léo kia. Bạch Ngọc Đường miễn cưỡng cười, nhưng vẫn quả quyết từ chối như cũ, “Vụ án còn đang trong quá trình thẩm lý, nhân viên tham gia phá án đều không thể nhận phỏng vấn được. Thật xin lỗi phóng viên Bàn. Có điều nếu anh cô cũng là thành viên Tổ trọng án, tôi nghĩ cô cũng hiểu rất rõ kỷ luật của bọn tôi đi.”

“Đúng, vì tôi rất rõ kỷ luật của các anh nên tôi mới có thể tới tìm anh nha.” Bàn Tiểu Diệp cười híp mắt chăm chăm nhìn vào ánh mắt Bạch Ngọc Đường, “Theo tôi biết, lần này anh không có tham gia vào công tác điều tra của Tổ trọng án. Vì thế, kỷ luật đối với anh mà nói, đâu thể dùng được, không phải sao? Anh hoàn toàn có thể nhận phỏng vấn của tôi mà.”

“Ai nói tôi không tham gia công tác điều tra?” Bạch Ngọc Đường trong lòng lo lắng, giọng nói cũng có chút không tốt.

Vẻ mặt Bàn Tiểu Diệp có chút không ngờ, nói thật, lúc nghe được tin này từ miệng Bàn Thống, cô hơi không tin. Cho nên khi Bạch Ngọc Đường hỏi lại, cô cũng không chắc lắm. Vậy mà lúc cô đang do dự, Tô Hồng im lặng nãy giờ lại mở miệng.

“Vị tiểu thư phóng viên này, tin tức của cô không sai, Bạch Ngọc Đường đúng là không tham gia công tác điều tra.”

“Ô Hồng!” Phát hiện ánh mắt lóe sáng trong chớp mắt của Bàn Tiểu Diệp, Bạch Ngọc Đường chán nản, thấp giọng quát một tiếng.

Tô Hồng cũng không để ý đến Bạch Ngọc Đường, tiếp tục nói chuyện với Bàn Tiểu Diệp.

“Cô cứ hẹn phỏng vấn cậu ta, chuyện phỏng vấn chỉ cần cậu ta đồng ý, toàn bộ Tổ trọng án bọn tôi đều không có ý kiến chi cả.”

“Ô Hồng! Cô đừng gây chuyện!” Bạch Ngọc Đường hiện giờ đã hoàn toàn bế tắc, anh phát hiện hai cô gái trước mắt đã nhìn nhau mỉm cười, lại cảm thấy như mình vừa bị Tô Hồng bán cho Bàn Tiểu Diệp vậy. Con gái thật là loại sinh vật đáng sợ, anh không nhớ hai người này trước kia có quen biết à nha, rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy!

Dưới tình thế cấp bách, Bạch Ngọc Đường không nhìn được đưa tay lên lén chọt cánh tay Triển Chiêu. Không sai, anh đang cầu trợ giúp, vô cùng mất thể diện tìm sự giúp đỡ từ người đàn ông duy nhất đang ở đây. (chú ko phải đàn ông à? =[]=)

Triển Chiêu đang đọc tài liệu bị Bạch Ngọc Đường quấy, đầu hơi ngẩng lên, có chút không vui lắm lắm, “Chờ chút, cho tôi thêm hai phút.”

Bạch Ngọc Đường dĩ nhiên không có hai phút cho cậu, anh cảm thấy chỉ cần mình ở lại chỗ này thêm 1 phút, sẽ bị con nhỏ phiền phức kia tóm đi phỏng vấn cho xem, chuyện này anh cũng không có hứng thú. Vì thế, Bạch Ngọc Đường linh cơ nhất động, đột ngột kéo tay Triển Chiêu một phát.

Triển Chiêu bị Bạch Ngọc Đường kéo một cái thiếu chút không đứng vững, mém nữa té lộn nhào. Cậu không vui trợn mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, lại nhìn thấy ánh mắt xin giúp đỡ của người sau, không khỏi ngẩn người.

“Anh làm sao vậy?”

Bạch Ngọc Đường khẽ cười khỗ, thấp giọng nói, “Cái gì cũng đừng hỏi, đi theo tôi!”

“A?” Triển Chiêu sừng sốt, “Theo anh, đi đâu?” (khách sạn=)]]]]]]]]]

Bạch Ngọc Đường liếc Bàn Tiểu Diệp, rồi lại liếc qua Tô Hồng đang rất hả hê, khoe miệng chọt cong lên, nhìn Triển Chiêu nói, “Tìm nơi yên tĩnh, nghe cậu giải thích cho tôi xem rối loạn nhân cách giả dối là gì.”

Dứt lời, Bạch Ngọc Đường kéo Triển Chiêu, dùng tốc độ nhanh nhất lao về phía xe đang đậu bên đường, đặt Triển Chiêu vào trong xe trước, sau đó mình cũng nhanh chóng chui vào theo.

Nhìn Bạch Ngọc Đường khởi động xe chạy vút đi, Bàn Tiểu Diệp phản ứng chập cả nửa nhịp kì quái nhìn Tô Hồng, không nhịn được hỏi, “Sao cảnh sát Bạch lại chạy, hơn nữa, anh ta còn kéo theo... Ế? Người anh ta kéo đi nhìn quen quen, hình như lần trước cậu ta cũng hòa theo Bạch Ngọc Đường lừa tôi tới. Cậu ta gọi Triển Chiêu thì phải, là sinh viên tiến sĩ tâm lý. Tôi đã sớm muốn tìm người biết chuyện điều tra cậu ấy, cảnh sát Tô, Triển Chiêu này cũng là người của Tổ trọng án các cô sao?”

Tô Hồng đưa mắt nhìn Bạch Ngọc Đường lái xe chạy trốn, nụ cười trên mặt cũng thu lại. Nghe Bàn Tiểu Diệp hỏi, Tô Hồng cũng nhìn cô, dùng giọng nói lạnh băng theo thói quen nói, “Cậu ta không phải thành viên Tổ trọng án.”

“Phải không? Nhưng theo tôi biết, mấy vụ Tổ trọng án đảm nhận gần đây đều có cậu ấy tham gia, không lẽ là chuyên gia các cô mời đến giúp đỡ. Nhìn qua cũng không giống nha, quá trẻ, mà cảnh sát Bạch dường như rất tốt với cậu ấy, thật không giống bình thường.”

“Thật ra thì...” Đôi lông mày thanh mảnh của Tô Hồng cũng cau lại một đường, miệng hiện ra một nụ cười nhạt, “Tôi cũng tò mò giống hệt cô.”

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 58: Vụ Án 5

“Sao có thể, chẳng qua tôi chỉ chuyên tâm thôi, cũng không phải đồ ngốc.” Triển Chiêu không vui bĩu môi, rồi lại dùng đôi mắt tròn vo nhìn chăm chú Bạch Ngọc Đường, “Nói vậy anh vẫn cố chấp muốn tham gia hành động lần này sao?”

“Dĩ nhiên, bắt đám vô lại này chính là điểm mạnh của tôi.” Bạch Ngọc Đường cười lạnh, cầm tài liệu ném xuống trước mặt Triển Chiêu một cái, dùng giọng thoải mái nói, “Thuốc nổ C4*, là loại thuốc nổ có uy lực rất lớn. Có nghe bom kẹo cao su chưa?”

Triển Chiêu sau khi bị Bạch Ngọc Đường kéo lên xe vẫn cúi đầu xem tài liệu, trên xe thật yên tĩnh, Bạch Ngọc Đường vừa lái xe vừa tò mò, không biết đội trưởng cho Triển Chiêu xem cái tài liệu gì, mà cậu ta xem chăm chú như vậy. Bạch Ngọc Đường đoán, có lẽ cậu nhóc này còn không chú ý đến cả sự xuất hiện của Bàn Tiểu Điệp nữa. Có điều, tuy Bạch Ngọc Đường tò mò, nhưng cũng không đến quấy rầy Triển Chiêu, chỉ yên lặng lái xe, đến mục tiêu của mình rồi, mới dừng xe lại. Đại khái hơn 10 phút sau, lúc Triển Chiêu tỉnh lại rồi mới phát hiện, thì ra cậu đã xuống xe, bị Bạch Ngọc Đường lôi vào quán. Quán này nhìn qua có chút quen quen, hình như trước kia đã từng tới.

“Cuối cùng cũng tỉnh?” Bạch Ngọc Đường hí mắt cười với Triển Chiêu, “Bộ dạng của cậu hiện giờ nhìn cũng không tệ, lúc nhỏ hẳn là rất đáng yêu đi?”

Phát hiện Triển Chiêu còn lơ lơ như không hiểu mình nói gì, Bạch Ngọc Đường hí mắt cười nói tiếp, “Xem cách cư xử của cậu bây giờ, hồi bé không bị người ta kéo đi thật đúng là quá may mắn, tôi bây giờ mới hiểu Triển đại ca ngày đó cực khổ thế nào.”

Triển Chiêu nghe hiểu, Bạch Ngọc Đường đang giễu cậu. . Vì thế, Triển Chiêu không vui nhíu mày một cái, đặt đồng tài liệu thật dày xuống bàn, sau đó nghiêm túc nhìn Bạch Ngọc Đường, không vui hỏi, “Anh lôi tôi đi khỏi hiện trường làm gì? Tôi còn chuyện quan trọng phải làm đây!”

“Quan trọng hơn nữa cũng phải ăn cơm, từ tối qua tới giờ bụng cậu chắc cũng chẳng có gì, đúng lúc tôi đang đói, cho nên dẫn cậu đi ăn một chút.” Đương nhiên, tiện đường né luôn cái cô kí giả khó dây dưa kia.

“À.” Nghe Bạch Ngọc Đường nhắc nhở, Triển Chiêu cũng cảm thấy bụng hơi đói rồi, vì thế xem như đã chấp nhận hành động của Bạch Ngọc Đường.

“Vừa nãy ở trên xe tôi đã muốn hỏi cậu rồi, xem cái gì mà xuất thần đến thế.” Bạch Ngọc Đường rót cho Triển Chiêu ly trà, im lặng nhìn tập tài liệu kia một cái.

Triển Chiêu cầm tài liệu lên, hào phóng đưa cho Bạch Ngọc Đường, giải thích, “Đây là báo cáo kết quả kiểm nghiệm những mảnh bom vụn còn sót lại nơi hiện trường của ba vụ nổ bom kia, tối qua xuống máy bay có chạy qua Tổ trọng án trước, đội trưởng Bao nói tài liệu có được trước mắt chỉ được nhiều đây. Vì thời gian cần gấp nên lúc đó chưa rảnh để nói, tôi nghĩ anh ấy muốn để tôi xem kỹ mấy tài liệu này một chút, cho nên nhờ người ta chỉnh sửa nguyên lý sử dụng bom cùng thiết bị kích hoạt của hung thủ cho tôi.”

Bạch Ngọc Đường cầm tài liệu, tùy ý lật vài cái, thuận miệng nói, “Là tạc đạn C4 bình thường, cơ chế kích hoạt là kích thích thủy ngân.”

Triển Chiêu bất đắc dĩ nhìn Bạch Ngọc Đường, cậu không nghĩ rằng thứ mình xem cả lúc lâu mới hiểu, Bạch Ngọc Đường chỉ nhìn vài cái đã hiểu rõ, sớm biết vậy đã không xem, trực tiếp hỏi anh ta là được rồi.

“Được lắm, mắt nhìn không tệ.” Triển Chiêu thành thật khen, “Cái này đội trưởng Bao còn phải nhờ chuyên gia của đại học A mới kết luận được đó.”

Bạch Ngọc Đường cười cười, tuy trong lòng có chút đắc ý, nhưng ngoài mặt cũng không cho Triển Chiêu nhìn ra, “Cũng có chút nghiên cứu, đội trưởng Bao sau khi tốt nghiệp trường cảnh sát chỉ làm công việc cảnh sát thông thường, ông cũng chưa từng nhận án nổ bom nào cả. Mà tôi.” Bạch Ngọc Đường chỉ chỉ mình, bất đắc dĩ cười, “Tôi cũng làm đặc cảnh tới mấy năm, gặp được rất nhiều phần tử khủng bố điên cuồng, phá bom là chuyện thường, mìn mìn loại này, tôi thấy nhiều rồi.”

Triển Chiêu bội phục gật đầu, sau lại thở dài nói, “Đáng tiếc anh không thể tham dự hoạt động lần này, nếu không có thể giúp ích rất nhiều.”

“Ai nói tôi không tham gia?” Bạch Ngọc Đường ngoài ý muốn nhìn Triển Chiêu.

“Ế? Vừa rồi Tô Hồng với cô Bàng Tiểu Diệp nói đó, tôi cũng nghe.”

Bạch Ngọc Đường sửng sốt, “Cậu bảo cậu cũng nghe hả? Tôi còn tưởng cậu chỉ lo đọc tài liệu, cái gì cũng không để ý chứ?”

“Sao có thể, chẳng qua tôi chỉ chuyên tâm thôi, cũng không phải đồ ngốc.” Triển Chiêu không vui bĩu môi, rồi lại dùng đôi mắt tròn vo nhìn chăm chú Bạch Ngọc Đường, “Nói vậy anh vẫn cố chấp muốn tham gia hành động lần này sao?”

“Dĩ nhiên, bắt đám vô lại này chính là điểm mạnh của tôi.” Bạch Ngọc Đường cười lạnh, cầm tài liệu ném xuống trước mặt Triển Chiêu một cái,

dùng giọng thoải mái nói, “Thuốc nổ C4*, là loại thuốc nổ có uy lực rất lớn. Có nghe bom kẹo cao su chưa?”

(Thuốc nổ dẻo C-4 có thành phần cấu tạo chủ yếu là Hexogen, hay còn gọi là RDX, có cấu tạo hóa học là $C_3H_6N_6O_6$, RDX chiếm đến 91% thành phần của C4. Ngoài ra trong thành phần của C-4 còn có polyisobutilen, chất nhờn (2-ethylhexyl) để làm dẻo hóa khối thuốc nổ C-4 và một lượng nhỏ xăng crep (xăng trộn với caosu chưa lưu hóa). Để tạo ra C-4, người ta đem trộn Hexogen với nước để thành một thứ hợp chất đặc sệt, sau đó họ cho chất kết dính polyisobutilen. Hợp chất này sau đó được đem vào máy trộn cùng với chất nhờn và xăng crep. Cuối cùng, người ta đem chưng cất sản phẩm để tách nước ra. Sản phẩm cuối cùng thu được là những khối C-4 khá ổn định, gần giống như sáp nến.)

Triển Chiêu gật đầu, “Nghe nói nhiều đặc công cũng sử dụng loại thuốc nổ này, nhỏ nhất có thể làm thành hình dạng kẹo cao su, mang theo bên người vô cùng tiện lợi. Nhưng uy lực cũng cực lớn, phát nổ rồi có thể nổ tung cả một đầu người.”

Bạch Ngọc Đường cười, “Không sai, chỗ tốt nhất của thuốc nổ C4 chính là có thể tùy ý nhào nặn hình dạng giống như đất sét, tiện mang theo, uy lực cực lớn, hơn nữa hết sức an toàn.”

“An toàn?” Triển Chiêu giật mình, nhưng rất nhanh liền hiểu, “Không lẽ do nó có thành phần ổn định, nếu muốn nó phát nổ bắt buộc phải dùng ngòi nổ để kích. Chỉ cần không thêm vào thiết bị kích hoạt, loại thuốc nổ này tuyệt đối sẽ không phát nổ trên đường vận chuyển.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Cho nên, thiết kế bom là một chuyện cần học thức cao thâm, mỗi người thiết kế đều có thủ pháp đặc biệt của riêng mình, thiết bị kích hoạt có lẽ đều như nhau, nhưng mỗi người thiết kế đều có chỗ khác biệt. Cũng vì chuyện này mà việc phá bom là công tác vô cùng nguy hiểm, do mỗi lần, cậu đều phải đấu với một đối thủ mình không biết.

Phải tìm được hãn cùng ý tưởng khác biệt của hãn, chuyện này phi thường khó, nếu không cẩn thận thì, Đùng!”

Bạch Ngọc Đường giơ tay tạo hình bom nổ, dọa Triển Chiêu sợ giật mình.

Nhìn bộ dạng Triển Chiêu bị dọa sợ trong nháy mắt, Bạch Ngọc Đường cười vui vẻ. Triển Chiêu cũng không tức giận, cậu chẳng qua chỉ tò mò chớp mắt, nhìn Bạch Ngọc Đường chăm chú, “Anh còn chưa có nói hết, anh nhìn hình mảnh bom cùng thiết bị kích hoạt rồi, có ý kiến gì không?”

Bạch Ngọc Đường gạt, cầm hai cây đũa lên khỏi bàn, rồi lại cầm lên hai ly trà, dùng ly trà đỡ cây đũa, tiếp đó ở giữa khoảng trống của hai cây đũa đặt lên cái thìa.

Triển Chiêu chăm chú theo dõi nhất cử nhất động của Bạch Ngọc Đường, nghiêm túc xem. Biểu lộ trên mặt Bạch Ngọc Đường cũng vô cùng nghiêm túc, chăm chú nhìn cái thìa, từ từ đặt nó lên, cạch một tiếng, an toàn. Bạch Ngọc Đường hài lòng tả ngón tay, nhìn Triển Chiêu giải thích, “Cậu tưởng tượng đôi đũa này là một ống thủy tinh cong, bên trong chứa đầy thủy ngân, tác dụng của nó là giúp cái thìa này, cũng chính là viên kim loại hình cầu giữ thăng bằng. Hai ly trà chính là thiết bị kích hoạt, mỗi một bên, ở hai đầu ống kim loại. Tay cậu là thuốc nổ, cẩn thận di chuyển, nếu như không chú ý, làm quả cầu kim loại lăn qua một bên, kết quả chính là —“

Bạch Ngọc Đường vỗ nhẹ cái bàn, cái thìa nghiêng qua, theo cây đũa trượt xuống. Triển Chiêu nhanh tay lẹ mắt, chộp vào tay mình, sau đó vội vàng nhìn Bạch Ngọc Đường. Đuôi mắt Bạch Ngọc Đường cong cong, đang tính nói chuyện, lại nghe tiếng người khác vang lên.

“Ai da! Cái thằng nhóc tiểu Bạch thôi này! Lại đem chén bát của dì ra chơi!” Khóe miệng Bạch Ngọc Đường cong lên, khuôn mặt anh tuần chớp

mắt tràn đầy nụ cười,

“Dì Giang! Con làm sao dám, ai chẳng biết chén bát nhà dì đều là đồ cổ, lỡ rơi bể bán cả con cũng không bồi thường nổi đâu!”

“A a a! Tiểu tử thối con mồm cũng ngọt!” Theo âm thanh vang vang, một mỹ phụ trung niên xuất hiện bên cạnh Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường. Triển Chiêu cuối cùng cũng nhớ, chỗ này đúng là cậu đã từng đến với Bạch Ngọc Đường một lần, là quán ăn tư nhân của dì Giang. Cậu còn không quên, lần trước tới đây, bị dì này moi móc thông tin cả nhà đấy.

“Ồi chà! Đây không phải tiểu Triển Chiêu sao!”

Hồngбет, vừa nghĩ tới, lại bị tóm rồi! Triển Chiêu cảm thấy giờ có thu đi sự tồn tại của mình chỉ sợ không kịp nữa. Cậu bất đắc dĩ ngẩng đầu, nhìn dì Giang mỉm cười.

“Tiểu Triển Chiêu! Con sao có thể học thẳng nhãi tiểu Bạch vậy? Nó cũng một năm rồi không chịu tới chỗ dì đấy, nó không đến con cũng không tự đến sao? Uống công lần trước dì thấy cô gái tốt còn định giới thiệu cho con, cuối cùng không có số điện thoại đành phải bỏ mất. Bây giờ người ta cũng kết hôn, nghe đâu còn sắp sinh con nữa. Con xem, đáng tiếc biết bao!”

Ấy — Triển Chiêu đổ mồ hôi lạnh cũng không dám lau, cậu len lén trợn mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, thấy tên kia nhìn có chút hả hê cười trộm, tức cũng đánh không tới!

Thấy ánh mắt cầu cứu của Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường miễn cưỡng ngừng cười, tiến tới ôm bả vai của dì Giang Trữ, cười hì hì nói, “Mẹ nuôi, chuyện mai mối không cần vội, con trai mẹ cũng sắp chết đói rồi, hay là cho tụi con ăn trước cái đã, ăn xong còn phải đi tra án đó.”

“Tra án?” dì Giang Trữ hơi giật mình, đảo ánh mắt qua, thấy tài liệu Bạch Ngọc Đường mới ném lên bàn, trên cùng là tấm hình cháy đen.

“Là mấy vụ nổ bom gần đây?”

Bạch Ngọc Đường giật đầu, dì Giang Trữ nhướn mày, thở dài, “Được rồi, dì mang đồ ăn lên cho các con. Con ngoan, tra án thì tra án, nhất định phải giữ an toàn, biết không? Đừng giống như lần trước, Đình.....”

Dì Giang Trữ nói được một nửa, đã nhảy bèn phát hiện khuôn mặt khế biến sắc của Bạch Ngọc Đường, lại thở dài lần nữa, không tiếp tục nói hết, quay người đi.

Bạch Ngọc Đường chỉnh lại tâm trạng, lần nữa ngồi xuống đối diện Triển Chiêu. Triển Chiêu nhìn chòng chọc Bạch Ngọc Đường một lúc, đột nhiên hỏi, “Mẹ nuôi?”

Bạch Ngọc Đường ngẩn ra, sau đó nhìn bộ mặt nghi ngờ của Triển Chiêu, cười, “Dì là đồng hương của mẹ tôi, hai người cùng họ, lại là bạn tốt nhiều năm. Lúc tôi ra đời, con trai dì Giang lại bỏ mình ngoài ý muốn, mẹ vì muốn an ủi dì nên cho tôi nhận dì làm mẹ nuôi.”

Thì ra là thế, Triển Chiêu gật đầu, “Nhưng lần trước anh cũng chỉ gọi dì Giang thôi, đâu có gọi mẹ nuôi.”

“Vì tôi xấu hổ mà.” Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ cười, “Cậu không cảm thấy xưng hô mẹ nuôi rất kỳ lạ sao?”

“Cho nên khi nào anh muốn năn nỉ dì Giang bỏ qua cho anh mới chịu gọi, đúng hay không?” Triển Chiêu không nhịn được cười trộm.

“Hừ! Tiểu Triển Chiêu, cậu đừng quên, mới này là tôi giải vây cho cậu, không lẽ cậu thật sự muốn đi hẹn hò với những cô gái tốt trong tay dì Giang nha?”

Triển Chiêu ngán người, sau đó lập tức giơ tay ôm quyền, cười mà nói, “Ấy không được! Đa tạ Bạch đại hiệp vừa rồi trượng nghĩa tương trợ, Triển

Chiêu nhớ mãi không quên!”

Hoàn toàn không nghĩ tới Triển Chiêu sẽ dùng chiêu này, Bạch Ngọc Đường ngây ngốc nhìn Triển Chiêu một hồi, không nhận được bật cười.

“Không ngờ cậu còn rất hài hước, cậu đang chơi chuyển kiếp sao?” Triển Chiêu cũng cười, liếc Bạch Ngọc Đường một cái, không đáp lại lời chọc ghẹo của anh, mà dùng hai ngón tay cầm cây đũa ở trên ly trà lên, nhẹ giọng thì thầm, “Không biết đến khi nào dì Giang mới mang thức ăn ngon lên đây, đói quá ——“

Bạch Ngọc Đường thả lòng người tựa lưng vào ghế, khoe miệng nhẹ câu, ánh mắt hé nửa mang động tác nghịch đũa của Triển Chiêu thu hết vào trong đáy mắt.

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 59: Vụ Án 5 – Bạo Liệt Nghi Vấn (6)

Triển Chiêu thấy ly trà tinh xảo cũng biết là cho mình, liền ngẩng đầu khỏi cái bàn đầy tài liệu, nhìn Bạch Ngọc Đường cười cười, nói lời cảm ơn liền bưng lên uống một hớp. Ngay từ đầu Bạch Ngọc Đường đã phát hiện ra, khẩu vị của cậu nhóc này không giống mình, lúc ăn thích ăn ngọt, uống trà cũng thích trà sữa ngọt, điểm này ngược lại rất giống Công Tôn Sách. Nghĩ tới đây, Bạch Ngọc Đường cười khế, cũng bưng ly trà của mình lên nhấp một hớp.

Món ăn của dì Giang khiến Triển Chiêu thỏa mãn, Bạch Ngọc Đường ngồi đối diện nhìn cậu làm vẻ ngoan ngoãn nói chuyện với dì Giang, khoe miệng không nhin được lại cong lên. Chờ đến khi cả hai ăn uống no say, Giang Trữ trò chuyện với Triển Chiêu thật vui vẻ, đưa cơm hộp đã chuẩn bị xong xuôi cho Bạch Ngọc Đường mang về tổ Trọng án, để các anh em dùng thêm bữa.

Lúc Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu trở về tổ Trọng án, trời đã quá trưa, đám tiểu tử thối Trương Long Triệu Hồ đứng cách một cửa đã ngửi thấy mùi thơm của đồ ăn, vừa mở cửa ra đã nhào tới túi nylon trong tay Bạch Ngọc Đường hệt như sói đói vậy.

Bạch Ngọc Đường thân thủ khéo léo, né được con hồ đói vồ mồi, tiện thể nhắc chân phóng theo cái mông của Triệu Hồ đá mạnh một phát, Cười bảo cậu chạy ra xe mang hộp cơm tới. Triệu Hồ quyến luyến nhìn chăm chăm hai hộp cơm trong tay Bạch Ngọc Đường, sau đó lại ngấm hai phần

trong tay Triển Chiêu, cuối cùng bị Bạch Ngọc Đường phát hiện, thưởng thêm một cước.

Đuổi tên lao động đi rồi, Bạch Ngọc Đường dùng thân mở ra cửa chính, để Triển Chiêu vào trước, sau đó mình cũng đi theo, xoay mình vào cửa. Bạch Ngọc Đường đưa hộp cơm trong tay mình cho Công Tôn Sách, sau đó còn đến gần móc hộp thuốc từ trong túi ra nhét vào tay Công Tôn Sách, cười hi hi nháy mắt với anh. Không biết bắt đầu từ lúc nào, Bạch Ngọc Đường đã có thói quen cứ ba năm này lại chạy đi mua thuốc đau dạ dày cho Công Tôn Sách. (À dụ mẹ vợ?) Đối với hành động thân thiết này của hắn, Công Tôn Sách tự nhiên sẽ thấy cảm động, có điều để Bao Chứng nhìn thấy được sẽ chua chát oán hận, phàn nàn vài câu. Từ sau khi trở về từ thành phố H, Bao Chứng cũng tham gia vào hàng ngũ mua thuốc cho Công Tôn Sách, lại không biết Bạch Ngọc Đường đang nghĩ cái gì, cũng không chịu bỏ qua thói quen chủ động chăm sóc Công Tôn khoa trưởng, vẫn cứ tiếp tục mình muốn thì làm không mệt mỏi.

Bạch Ngọc Đường đưa hộp cơm cho Công Tôn Sách, dĩ nhiên sẽ đưa cho Bao Chứng một phần. Triển Chiêu không biết đưa phần trong tay mình cho ai, nên mới đặt thẳng lên bàn làm việc. Tay cậu vừa rời túi, hộp cơm lập tức bị Bàn Thống thó đi, sau đó dùng động tác vô cùng tiêu sái cầm một phần trong đó đưa mỹ nữ hôm nay vừa ra mắt tổ Trọng án – Tô Hồng. Tô Hồng mỉm cười, nói tiếng cảm ơn, mặc dù âm thanh vẫn lạnh như thế.

Nhưng mặc dù là lạnh lùng, mỹ nhân vẫn là vui tai đẹp mắt, một nụ cười của Tô Hồng, lại giết chết đám người độc thân trong tổ Trọng án một lần nữa. Mà lúc này, Trương Long Triệu Hổ đã đem phần cơm hộp còn lại tới, ai cũng có phần, không thiếu ai cả, bụng đói rất nhanh đánh bật sắc đẹp, một đám sói đói lao về hộp cơm, trong nháy mắt, không thừa lại một phần.

Chia cơm xong Bạch Ngọc Đường chạy thẳng qua phòng nước, cầm lấy hai ly trà từ trong tủ mình ra. Có lẽ do lúc nhỏ đã sống ở nước ngoài một khoảng thời gian, nên Bạch Ngọc Đường khá thích hồng trà, trong tủ của

anh đều trữ vài túi trà nhập khẩu cũng bột hồng trà các loại. Loại hồng trà này, đậm đà, thơm ngát, nhưng có hơi đắng, thông thường phương pháp uống trà là bỏ thêm đồ ngọt như sữa tươi, mật ong các loại, để trung hòa một chút.

Nhưng Bạch Ngọc Đường vốn không thích đồ ngọt, anh thà uống trà đắng nguyên vị còn hơn. Anh lấy ra một túi, hòa vào nước sôi một lát, liền bỏ túi trà đi. Sau đó, rất quen tay lấy hộp sữa tươi ngọt ở trong tủ của Công Tôn Sách kể bên, từ từ rót đến nửa ly trà nóng. Thuần thực pha xong rồi, Bạch Ngọc Đường mới pha cho mình một ly hồng trà bình thường khác, sau đó cầm hai ly trở lại phòng họp.

Tốc độ ăn cơm của đám người tổ Trọng án đều thuộc hạng nhất nhì, Bạch Ngọc Đường chỉ mới đi pha trà có mấy phút, lúc anh trở lại phát hiện ra phòng họp đã bắt đầu dọn dẹp chiến trường rồi. Bạch Ngọc Đường khẽ mỉm cười, để ly trà sữa trong tay xuống bàn làm việc của mình. Từ lúc Triển Chiêu thường đến tổ Trọng án rồi, cũng chẳng biết tại sao, Bao Chứng lại như quên giao bàn làm việc cho cậu, cứ thể để cậu với Bạch Ngọc Đường chen chúc một nơi. Lần này Triển Chiêu cũng không có ý kiến, Bạch Ngọc Đường cũng chỉ không tự nhiên lúc đầu thôi, bây giờ cũng quen thuộc.

Triển Chiêu thấy ly trà tinh xảo cũng biết là cho mình, liền ngẩng đầu khỏi cái bàn đầy tài liệu, nhìn Bạch Ngọc Đường cười cười, nói lời cảm ơn liền bưng lên uống một hớp. Ngay từ đầu Bạch Ngọc Đường đã phát hiện ra, khẩu vị của cậu nhóc này không giống mình, lúc ăn thích ăn ngọt, uống trà cũng thích trà sữa ngọt, điểm này ngược lại rất giống Công Tôn Sách. Nghĩ tới đây, Bạch Ngọc Đường cười khẽ, cũng bưng ly trà của mình lên nhấp một hớp.

Lúc Bạch Ngọc Đường với Triển Chiêu vừa uống trà vừa xem tài liệu, toàn bộ Tổ trọng án đều im lặng ngồi trong phòng họp làm việc, không mấy ai để ý tới người khác. Nhưng, vẫn có một người ngoại lệ. Tô Hồng từ nãy

tới giờ vẫn luôn im lặng quan sát cách tương tác của Triển Chiêu với Bạch Ngọc Đường, nhìn một hồi, trên mặt lại hiện ra một vẻ mặt phức tạp. Mà Bàn Thống ngồi đối diện bàn làm việc của cô, dĩ nhiên thu được tất cả vào đáy mắt. Nụ cười thâm ý hiện lên khóe miệng, vị sĩ quan liên lạc bạo vì tiền của chúng ta không khỏi sinh ra hứng thú với vị đồng nghiệp mới đến này.

Ăn uống no đủ rồi, bây giờ cũng nên bắt đầu làm chuyện đúng đắn. Vụ nổ bom thứ 4 xảy ra, khiến phần lớn nhân viên bị thương, nhân viên khoa kiểm tra kỹ thuật tăng giờ làm việc, lấy tốc độ nhanh nhất bắt đầu kiểm nghiệm mảnh bom còn lưu lại chỗ hiện trường, cùng mảnh tàn tích của kíp nổ, cho ra kết luận ban đầu. Vụ này cùng ba vụ nổ trước không gây thương vong đều do một người gây ra.

Nói cách khác, án lần này tổ Trọng án muốn phá chính là một vụ đánh bom liên hoàn, mà đối thủ của họ, lại chính là chuyên gia về bom đang ẩn núp trong xã hội.

Hồ sơ tâm lý Triển Chiêu viết mãi chưa xong, nhưng căn cứ vào những phân tích về vụ án của cậu với Bạch Ngọc Đường, xem như có được một tin tức rất quan trọng, đó là ba lần gây án trước chính là hung thủ đang tiến hành tập luyện, lần nổ bom này mới chính là lần hoạt động chính thức của hắn. Mà chuyện này xem ra còn lâu mới kết thúc, sau khi luyện tập rồi, tự ý thức kỹ thuật của mình đã thành thạo, tần số gây án của kẻ tình nghi sẽ tăng nhanh, làm thời gian phá án của tổ Trọng án gần như cạn kiệt.

Mỗi lần họp, đều do Bao Chứng nói trước, nhưng lần này hắn không mở miếng trước, mà để Công Tôn Sách cầm tài liệu về chuỗi đánh bom liên hoàn phát sinh trong nước ở những năm gần đây, vừa tra được trên trang web nội bộ cục cảnh sát ra giới thiệu sơ qua cho các đội viên một lần. Nghe xong một chuỗi con số làm người ta nhần nhó, Trương Long không nhịn được đặt ra nghi vấn thế này, “Loại biến thái này sao ở đâu cũng có vậy?”

Nhìn vẻ mặt của mọi người, cũng biết cả đám đều đồng cảm với nghi vấn của Trương Long, Bao Chứng nghiêm mặt nói, “Những năm gần đây, quốc tế đã bắt đầu phân những án nổ bom liên hoàn vào tội phạm chủ nghĩa khủng bố. Mà khi này, lúc từ hiện trường trở lại, Tô Hồng cũng đưa ra ý tưởng phá án thế này, cô ấy là thành viên mới của tổ Trọng án chúng ta, vừa chuyển từ đội đặc cảnh tới, ở công việc cũ cũng đã gặp tình huống tương tự. Sau khi nghe cô ấy đề nghị, tôi cũng cảm thấy cách này rất đúng đắn, nếu mọi người có ý kiến khác đều có thể nói ra, hiện giờ chính là lúc cần phải động não.”

Nói tóm lại, phương hướng phá án mà Tô Hồng vừa đề xuất, đã xác định động cơ của hung phạm là vì chủ nghĩa khủng bố, còn đội trưởng Bao lại vô cùng ủng hộ suy nghĩ của cô. Triển Chiêu hơi nhú mày, biểu hiện nhẹ như thế cũng không thoát được ánh mắt của Bạch Ngọc Đường, “Triển Chiêu?”

Triển Chiêu sửng sốt, nhìn Bạch Ngọc Đường, sau, lại phát hiện Bao Chứng cũng đang nhìn cậu. Triển Chiêu có chút lúng túng, nhú mày, đại não nhanh chóng suy nghĩ hạ lệnh để miệng nói chuyện.

Triển Chiêu nói, “Chủ nghĩa khủng bố là khi người khủng bố có tổ chức chuyên sử dụng bạo lực hoặc dùng bạo lực uy hiếp những người phi vũ trang, thông qua hành động này khủng bố đối tượng nhất định, nhằm đạt được hành động mang mục đích chính trị. Thủ đoạn bình thường có chuyện bắt con tin, ví dụ như sự kiện “11.9” dùng máy bay dân sự làm con tin, bắt cóc thường dân, đánh bom, ám sát, sử dụng vũ khí hóa học hoặc vũ khí vi khuẩn vân vân. Tội phạm khủng bố có tính đặc thù cơ bản nhất chính là tính khủng bố, bọn chúng lựa thủ đoạn đều mang tác dụng kích thích tâm lý cùng kích thích tinh thần mạnh mẽ, mục đích trực tiếp là tạo ra không khí khủng bố, gây ra khủng hoảng xã hội.”

Triển Chiêu dừng lại một chút, tuy mọi người đều biết cậu thật ra vẫn chưa nói xong, nhưng một đoạn thoại vừa rồi đã tạo ra nhiều sự đồng cảm. Trương Long lập tức phụ họa nói, “Không sai, bây giờ xem thử thành phố

D xem, đã loạn điên lên rồi, vừa rồi anh với Triệu Hồ ra ngoài bưng cơm, mới phát hiện bọn ký giả kia lại chặn cứng cửa cục thành phố đấy.”

“Đúng vậy, nếu nói mục đích của kẻ tình nghi chính là muốn tạo ra bầu không khí khủng hoảng, thì hẳn đã đạt được mục đích rồi. Người phụ họa lần này là hảo lão nhân Vương Triều.

Triển Nhiêu nhăn mày, tiếp tục nói, “phần lớn tội phạm khủng bố đều là tập đoàn tội phạm, tổ chức hóa là đặc thù nổi bật của tội phạm khủng bố. Chủ nghĩa khủng bố, bình thường đều là một tổ chức. Mà xét theo tài liệu từ hiện trường xem ra, không thể xác định do nhiều người gây án, tôi nghiêng về giả thuyết kẻ tình nghi chỉ có một người.”

“Ý cậu muốn nói, cậu cho rằng đây không phải là tội phạm khủng bố?” Người hỏi là Tô Hồng, vì đây là lần đầu tiên cô mở miệng trong buổi họp toàn tổ, nên những tổ viên bình thường chỉ quen nghe giọng đàn ông cũng không nhận được nhìn cô một cái.

Triển Chiêu cũng vội vã nhìn Tô Hồng, mở to mắt, cậu luôn cảm thấy vị tử tử này đều không có hòa khí như lần đầu tiên gặp mặt. Cậu nhíu mày, tiếp tục nói, “Không phải, xác định động cơ gây án là một chi tiết vô cùng quan trọng trong hồ sơ tâm lý, trước ngày hôm qua, vì tài liệu hạn hẹp nên tôi vẫn không thể hoàn thành. Tuy sự kiện phát sinh hôm nay giúp tôi có được nhiều ý tưởng hơn, nhưng tôi thật vẫn không dám khẳng định.

Nói thế này đi, nếu muốn xác định hướng phá án theo hướng tội phạm khủng bố cũng không phải là không thể, nhưng cá nhân tôi vẫn nghĩ đây cũng không phải do một tổ chức nhiều người cùng gây ra, kẻ tình nghi của chúng ta chỉ có một.”

“Ý cậu muốn nói, kẻ tình nghi là kẻ khủng bố phạm tội một mình?” Tô Hồng nhíu mày.

Triển Chiêu nhìn cô thêm một lần, gật, “Đúng, mặc dù trường hợp này cực kỳ ít, nhưng đã từng xuất hiện. Ngoài ra, tôi vẫn cảm thấy chúng ta cần tăng cường điều tra thân phận người bị hại. Vì hiện ta cũng không thể kết luận đối tượng gây án của kẻ tình nghi chỉ là người qua đường vô tội, những người này có lẽ đều có quan hệ với kẻ tình nghi, thậm chí —“ Triển Chiêu hơi do dự một chút mới nói tiếp, “Thậm chí, có thể hung thủ đang ở trong những người bị hại không chừng.”

“Cái gì!?” Lời của Triển Chiêu khiến Tô Hồng sửng sốt, đồng thời cũng làm những người còn lại hai mắt nhìn nhau.

Mà ngay lúc này, Bạch Ngọc Đường im lặng ngồi đối diện Triển Chiêu này giờ lại đột ngột mở miệng giải thích nghi vấn thay Triển Chiêu, “Ý của Triển Chiêu, chính là thiết bị kích hoạt thủy ngân đó vô cùng nguy hiểm, không cẩn thận sẽ phát nổ ngoài ý muốn. Thực tế, trong số những vụ nổ bom tôi từng tiếp xúc, có 50% kẻ tình nghi sẽ để mình bị đánh bom ngay lúc đầu đạn phát nổ. Cho nên nếu muốn tìm kiếm kẻ tình nghi trong sự kiện nổ bom, đầu tiên phải tìm kiếm trong những người bị hại.”

Nói tới đây, Bạch Ngọc Đường để ý thấy ánh mắt trong suốt, sáng láng của Triển Chiêu vẫn chăm chú nhìn anh, vì vậy anh mỉm cười nháy mắt với Triển Chiêu một cái, cười nói, “Một chết, ba trọng thương, còn hơn mười người thương nhẹ, hiện tại có thể tiến hành bài tra bọn họ. Nếu tất cả bọn họ đều vô tội, chúng ta sẽ tiếp tục cân nhắc đến động cơ khác, ví dụ như, tội phạm khủng bố.”

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 60: Vụ Án 5 – Bạo Liệt Nghi Vấn (7)

Nói vậy, ba lần trước là diễn tập, lần này mới là chính thức sao?” Tần Giản khinh thường bóp tắt tàn thuốc, đưa tay cầm một phần báo cáo ném cho Triển Chiêu, lạnh lùng nói, “Mở cửa đi đi, chờ thêm hồi nữa, thằng kia sẽ đập hư cửa của tôi đấy.”

Triển Chiêu ngơ ngác nhìn biểu lộ tiền khách trên mặt Tần Giản, khoe miệng cong cong, “Cám ơn anh, pháp y Tần, tôi đi nhé.”

Bao Chứng quyết định lấy ý kiến Bạch Ngọc Đường, đề nghị bài tra người chết trước, hẩn sai Bạch Ngọc đến khoa giám định giục nhân viên pháp y báo cáo. Nghe lệnh này xong, Bạch Ngọc Đường hơi ngơ ngác, ngoài ý muốn nhìn Bao Chứng một cái. “Tôi?” Bạch Ngọc Đường chỉ mũi mình hỏi.

Bao Chứng cười khẽ, dùng ánh mắt bảo Công Tôn Sách đang tính mở miệng ra nói an tâm chớ nóng, nhìn Bạch Ngọc Đường bảo, “Tôi với Công Tôn còn phải tra xét nguồn gốc quả bom, vậy nên chuyện giao thiệp với Tần Giản phải giao cho cậu—” Nói tới đây, Bao Chứng liếc nhìn Triển Chiêu đang ngồi đối diện Bạch Ngọc Đường, rồi lại thêm một câu, “cùng Triển Chiêu đi làm thôi.”

“Nhưng tôi không chung đụng được với thằng quái dị đó, đâu phải anh không biết!” Bạch Ngọc Đường bực bội trợn mắt nhìn Bao Chứng.

Bao Chứng cười khẽ, “Làm sao biết được? Chúng ta ai cũng biết, trong tổ Trọng án, Bạch Ngọc Đường cậu là người có nhân duyên tốt nhất, mọi

người có ai không đồng ý nào?”

Tập thể lắc đầu, trong lòng đồng tình nhìn Bạch Ngọc Đường, lại không ai dám bước ra nói giùm anh. Đùa hả! Bây giờ mở mồm, lỡ đâu bị đội trưởng tóm lại bắt theo giao lưu với tên Tần Giản bệnh hoạn đó, chắc chắn sẽ chết người đó, không phải bị hù chết thì chính là bị hành hạ chết. Ai chẳng biết, trong toàn Tổ trọng án, chỉ có Công Tôn khoa trưởng là có thể lọt vào mắt Tần Giản, người khác nếu dám bước vào khoa giám định pháp y nửa bước, sẽ chết không có chỗ chôn.

Thấy Bạch Ngọc Đường chán nản, Triển Chiêu ngồi đối diện anh cũng tràn đầy hiếu kỳ, chớp mắt, nhỏ giọng hỏi, “Tần Giản? Chẳng lẽ là vị pháp y Tần Giản chỉ nhờ vào khám nghiệm tử thi đã có thể tìm ra chân tướng vụ án tự sát tập thể phức tạp hồi năm ngoái sao?”

Bạch Ngọc Đường vô cùng không ngờ được nhìn Triển Chiêu một cái, sau đó bất đắc dĩ phải gật đầu dưới ánh mắt sáng sủa trong suốt của đối phương, “Không sai, chính là tên Tân Giản ấy.”

Người phụ trách khoa giám định pháp y của cục thành phố tên gọi Tần Giản, năm này đã đầu 30, nhưng đã công tác trong trong khoa giám định pháp y cũng 30 năm rồi, chuyện này nghe vào có chút vô lý, nhưng lại thiên chân vạn xác.

Tần Giản tốt nghiệp từ đại học y khoa bình thường của thành phố D, ngành hãn học cũng là một ngành chuyên môn, trừ môn thực hành ra, những môn khác hầu như miễn cưỡng qua với điểm rất thấp. Học lực của hãn rất dở, cảm giác tồn tại trong số các bạn học lại rất cao. Ngay cả học sinh không học chuyên khoa pháp y cũng đã từng nghe nói đến pháp y chuyên nghiệp Tần Giản quái dị.

Tất cả sinh viên đều biết, Tần Giản là học sinh ngoại trú, cô độc, không thích đám đông, thậm chí tới giờ cũng không cười, bạn cùng lớp mặt đối

mặt đi về phía hăn, hăn vẫn có thể nhìn thẳng về phía trước mà đi, không chào hỏi bất cứ người nào, thậm chí cả giáo viên cũng vậy. Tần Giản hay cúp học, nhưng với những môn mình thích lại vô cùng nghiêm túc. Hằng năm, hăn chôn mình trong phòng thí nghiệm, thậm chí có cả tin đồn đến kỳ nghỉ đông hăn cũng tới phòng giải phẫu làm thí nghiệm, đón năm mới liền đón chung với thi thể luôn.

Trong lời của những sinh viên kia có thể có chút khoa trương, nhưng thật ra bọn họ đều không biết rằng, trên thực tế, sức tưởng tượng của họ vẫn còn nghèo nàn lắm, không đoán ra được chân tướng sự việc. Trước lúc Tần Giản thi vào đại học, đã học được một thân bản lĩnh cần có của pháp y, bản lĩnh giải phẫu thi thể của hăn đều là gia truyền, kết quả do lão pháp y Tần cha hăn một tay dạy dỗ. Cũng không trách được các bạn học, chẳng ai có thể nghĩ rằng, một người cha sẽ dạy cho con trai còn vị thành niên của mình một nghề như vậy.

Vật đổi sao dời, hơn hai mươi năm trôi qua, những lão đồng chí không nghỉ hưu còn ở lại cục thành phố càng lúc càng ít. Mặc dù vậy, những chuyện xưa đặc sắc của cha của Tần Giản, lão pháp y Tần vẫn còn được lưu truyền bên trong cục cảnh sát. Năm đó kỹ thuật pháp y vẫn còn đi sau thời đại, lão pháp y Tần khi đó lại từng dùng những kỹ thuật phục hồi xương vô cùng hiếm có, từng giúp đỡ cảnh sát phá án hai cổ xương trắng oanh động cả nước. Có một lần, ngoại ô thành phố D có một người phụ nữ nông dân mất tích, hai tháng sau người nhà lên báo. Cảnh sát sau khi đi điều tra xem xét, cuối cùng quyết định kết án bảo người này đi lạc. Nhưng lão pháp y Tần sau khi nhìn hình rồi liền kết luận người này không phải đi lạc, mà đã chết rồi. Các đồng nghiệp đều không tin, nhưng vì tin tưởng lão pháp y Tần, nên cục trưởng lúc đó đồng ý cho ông theo các đồng chí cảnh sát đến hiện trường một lần. Lão pháp y Tần đi lòng vòng trong sân nhà nông dân nọ một hồi, cuối cùng cho xe tải đến xúc một khoảng đất lớn trở về.

Sau đó, từ trong phần đất kia, pháp y tần tìm được mấy trăm mảnh xương vụn, sau khi kiểm nghiệm chứng tỏ được đó là xương người. Sự phát hiện này làm lãnh đạo cục kinh hải, tiếp tục điều tra, mới xác nhận được phụ nữ kia lúc gây gỗ với chồng thì vô tình bị sát hại. Chồng của bà sợ bại lộ, mới dùng máy nghiền thực phẩm trong nhà băm nát thi thể, vứt vô quanh vườn. Vì lúc xảy ra án mạng là lúc đêm khuya, hơn nữa lại thêm một trận mưa lớn, sáng sớm hôm sau tất cả vết máu cũng bị rửa trôi sạch sẽ, không để lại dấu vết gì. Về sau hàng xóm kể lại, đúng là trước ngày bà ấy mất tích có nghe được tiếng máy nghiền của nhà bà hoạt động, nhưng không ai nghĩ rằng hung thủ đang hủy thi diệt tích.

Xét theo góc độ chuyên nghiệp mà nói, có một người cha huyền thoại như vậy Tần Giản đúng là may mắn, nhưng làm một đứa con trai, Tần Giản lại thật bất hạnh. Cha mẹ hằn vì không hợp nhau nên lúc hằn được ba tuổi đã ly hôn, cha chính là chỗ dựa duy nhất của hằn. Nam nhân độc thân thường không biết chăm con cái, lão pháp y Tần lại là một người cuồng công việc, cho nên từ lúc Tần Giản biết nhớ tới giờ hằn đều lớn lên trong phòng giám định pháp y của cục thành phố. Đồ chơi đầu tiên của hằn là nhíp y tế, trong lúc những đứa trẻ khác chơi đùa trong hố cát, hằn lại đang cầm dao phẫu thuật mà chơi. Một đứa nhỏ lớn lên trong phòng giải phẫu, sách giáo khoa dạy hằn đọc chữ chính là báo cáo xét nghiệm tử thi viết tay của lão pháp y Tần, trò chơi yêu thích chính là căn cứ vào tình trạng tử vong mà phân tích nguyên nhân cái chết của nạn nhân. Trong khái niệm của Tần Giản, tới tận bây giờ đều không có chữ sợ hãi thi thể, hằn thật giống như một pháp y trời sinh.

Mãi về sau, lão pháp y Tần gặp tai nạn ngoài ý muốn mà hi sinh ở hiện trường phạm tội, Tần Giản ở trong phòng giải phẫu lại nhìn thấy thi thể của cha mình. Có lẽ một ngày đó, hằn cuối cùng cũng nhận thức được thi thể là thứ gì. Không phải đồ chơi, càng không phải bạn chơi chung của hằn, mà đó là bằng chứng cho việc một sinh mạng còn sống sờ sờ chết đi. Tần Giản tự giam mình trong phòng giải phẫu khóc hết một ngày đêm, ngày thứ hai

mở cửa, hân giao cho cục trưởng bản báo cáo khám nghiệm tử thi hoàn hảo. Dựa vào lời nhắc nhở trong bản báo cáo này, cảnh sát đã bắt được hung thủ sát hại lão pháp y Tần trong hai ngày, năm đó, hân vừa tròn 15 tuổi.

Sau nữa, Tần Giản thi đậu đại học y khoa, mặc dù thành tích tốt nghiệp của hân rất tệ, nhưng vẫn được đặc cách mời vào cục cảnh sát thành phố D, chính thức thành một pháp y. Hai mươi năm trôi qua, Tần Giản đã sớm thay thế vị trí của cha hân, trở thành chủ nhân của khoa giám định pháp y.

Nơi đây chính là lãnh địa cùng vương quốc của Tần Giản, hân bảo vệ vùng đất này, giữ một lần giữ hết 20 năm. Vương quốc nhỏ, từ chối không cho người ngoài bước vào, trừ những người hân thích ra, toàn bộ đều là người ngoài cả.

Mà người Tần Giản thích, trong tổ Trọng án chỉ có 1 người rưỡi. Một là Công Tôn Sách, 0.5 còn lại là Bao Chứng, còn Bạch Ngọc Đường, lại chính là cái loại người ngoài mà hân tương đối căm ghét. Cho nên những chuyện nhận báo cáo, đến tận bây giờ đều do Bao Chứng làm, còn chuyện giục báo cáo, trừ Công Tôn Sách ra chẳng ai dám. Bao Chứng sai Bạch Ngọc Đường mang Triển Chiêu đến gặp Tần Giản đòi báo cáo, chắc chắn là muốn làm anh bề mặt trước mặt Triển Chiêu.

Triển Chiêu nghe Bao Chứng kể lại chuyện xưa của Tần Giản, mặc dù cậu không biết căn cứ như vậy, nhưng vẫn rất tò mò đối với vị pháp y sắc mùi truyền thuyết này. Cậu đi theo sau lưng Bạch Ngọc Đường, nhìn anh ta đứng trước cửa khoa giám định pháp y lưỡng lự không dưới mười lần như thể sắp gặp địch, rốt cuộc nhìn không được, đành ho khan một tiếng.

“Ngọc Đường, anh sợ pháp y Tần sao?”

“Ai nói!” Bạch Ngọc Đường giống như nổi điên, hung hăng trợn mắt nhìn Triển Chiêu, làm cậu sợ hết hồn.

“Không sợ anh ta vậy sao không gõ cửa vào?”

Nhìn biểu lộ không tin trên mặt Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường không thể nhắm mắt giơ tay, nhưng anh còn chưa kịp gõ, cửa đã mở ra từ bên trong.

Một quả đầu bù xù, người mặc áo trắng, vóc người vừa phải xuất hiện trước mặt Triển Chiêu. Vì tóc rối bù che hết mặt, nên Triển Chiêu mới không thấy rõ mặt mũi của đối phương.

“Tại sao lại là cậu?” Người nọ ngẩng đầu lên liếc Bạch Ngọc Đường, không hề che giấu biểu tình chán ghét trong lời nói.

Triển Chiêu tranh thủ lúc anh ta tập trung vào Bạch Ngọc Đường mà nhìn rõ mặt hắn. Bộ mặt tái nhợt, mày rậm, mắt không to, sống mũi thẳng, môi cũng nhợt nhạt như sắc mặt, nhìn qua hệt như người mắc bệnh thiếu máu. Ánh mắt Triển Chiêu chột sáng lên, chú ý đến hai tay hắn. Trên đôi tay kia đang đeo bao tay màu trắng sữa, bên trên đầy máu, ngón tay rất dài, trong tay nắm dao giải phẫu. Hình tượng như thế, lại cộng thêm biểu tình bình thản điềm nhiên, cặp mắt chăm chăm nhìn Bạch Ngọc Đường. Triển Chiêu không nhin được mà nín thở, vị pháp y Tần Giản này đúng là có chút dọa người, không trách vừa rồi tại sao Bạch Ngọc Đường lại không dám gõ cửa.

Bạch Ngọc Đường cũng không để ý tới biểu tình của Triển chiêu, hắn nhìn chăm chăm vào đôi mắt cá chết của Tần Giản, bất đắc dĩ nhíu mày, nhắm mắt nói, “Đội trưởng Bao bảo tôi tới xem có báo cáo nghiệm thi của người chết hay chưa.”

Bộ mặt thản nhiên của Tần Giản không có chút biểu lộ, làm như không nghe được câu trả lời của Bạch Ngọc Đường, chuyển ánh mắt, nhìn về phía Triển Chiêu.

“Cậu không thuộc tổ Trọng án, cậu là ai?”

Triển Chiêu sửng sốt, ánh mắt Tần Giản làm cậu lạnh hết cả người. Bất qua cậu lập tức lên dây cót, trả lời, “Tôi tên là Triển Chiêu, đang học tiến sĩ trong đại học A, là —“

“À, tôi biết cậu.” Tần Giản cắt lời Triển Chiêu, nâng cánh tay đẩy máy không cầm dao lên, chỉ Triển Chiêu, lạnh lùng nói, “Cậu theo tôi đi vào.” Dứt lời xoay người liền đi.

“A, được.” Triển Chiêu ngơ ngác đáp ứng, vội vàng chạy theo.

“Này!” Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu theo Tần Giản vào cửa, vừa định đuổi theo, cửa lại mạnh mẽ đóng lại ngay lúc Triển Chiêu bước vào.

Bạch Ngọc Đường chỉ có thể đành người đứng loay hoay trước cửa khoa giám định, trong lòng nghĩ, sao cái tên Tần Giản này lại để Triển Chiêu vào cửa đây? Quá kỳ lạ, chẳng lẽ sau Công Tôn Sách lại có thể xuất hiện một người có thể lọt vào mắt của Tần Giản sao? Nghĩ tới đây, Bạch Ngọc Đường cảm thấy một cảm giác khó chịu chưa từng có, giống như động vật nhà mèo bị xâm phạm lãnh thổ (ý là sư tử đấy ạ =))]] làm anh không nhìn được bắt đầu dùng móng vuốt cào cửa khoa giám định.

Mà cùng lúc đó, Triển Chiêu đang tiến vào lãnh địa của Tần Giản căn bản không nghe được tiếng đập cửa bất an nóng nảy của Bạch Ngọc Đường. Cậu ngơ ngác nhìn mọi vật trước mắt, một cỗ thi thể thủng lỗ chỗ hiện ra trước mắt. Trên người tử thi, trừ hai đường dao sâu hoắm, cắt thi thể từ sau tai, kéo qua lồng ngực, đến tận háng. Hai bên da thịt thi thể bị lột ra, có thể thấy rõ xương, bắp thịt cùng cơ quan nội tạng. Xương ngực bị cắt, buồng phổi, buồng tim cùng các cơ quan khác bị lấy ra, để trên một mâm bên cạnh. Trên đùi người chết cũng có hai vết cắt rất sâu, mở ra bắp thịt, lộ cả xương cốt trắng hếu ở trong.

Đây là lần đầu tiên Triển Chiêu nhìn thấy cảnh tượng đẫm máu như thế, cho dù là vụ án của Tiền Minh ngày trước, hiện trường còn không có cảnh

tượng kinh khủng như trước mắt thế này. Mà làm Triển Chiêu cảm thấy kinh khủng hơn chính là, sau khi để cậu bước vào, Tần Giản lập tức đóng cửa, cầm dao phẫu thuật trở về bàn giải phẫu, hơn nữa mặt vô biểu tình nhìn Triển Chiêu lạnh lùng nói, “Tới đây.”

Triển Chiêu nuốt nước miếng cái ực, chịu đựng mùi máu tanh gay mũi, từng bước nhích gần tới bàn giải phẫu khiến cậu tê hết da đầu. Tần Giản động tác lưu loát tiếp tục quá trình giải phẫu, dùng âm thanh bình bình không nhanh không chậm nói, “Vết thương trí mạng của người này nằm trên động mạch chủ của đùi,” Vừa nói, Tần Giản vừa lấy tay chỉ chỗ vết thương trí mạng kia, tiếp tục, “Là bị một miếng sắt cắt qua, hung thủ đã chôn một lượng lớn chất gì đó giống thép dưới quả bom, cậu đến xem cái thùng trên mặt đất một chút.”

Triển Chiêu đưa mắt nhìn theo hướng chỉ của Tần Giản, quả nhiên phát hiện bên chân của Tần Giản có một thùng nhựa lớn, bên trong các mảnh kim loại lớn nhỏ đã chất hơn nửa thùng.

“Toàn bộ đều lấy từ trên người tử thi xuống sao?” Triển Chiêu hỏi nhỏ.

“Phải.” Bên này Tần Giản đã hoàn tất việc giải phẫu, nhanh tay lẹ chân vá vúi lại thi thể. Dưới con mắt chăm chú của Triển Chiêu, động tác của Tần Giản rất nhanh, không tốn bao nhiêu thời gian đã may toàn bộ thi thể lại như lúc đầu. Lúc may da hoàn tất, Triển Chiêu mới để ý, thì ra trước lúc thi thể bị đem đi giải phẫu đã bị bom nổ không ra hình dạng rồi.

“Thảm quá.”

Tần Giản lạnh lùng nói, “Lúc đưa người tới, quần áo cùng thân thể chỗ nào cũng có đủ loại lỗ thủng, da ở gần nơi bị nổ đã bị đốt trụi, vì muốn tìm vết thương trí mạng nên tôi mới cắt da tay người này xuống, có rất nhiều miếng sắt đã khảm vào trong xương tủy. Cứ xem như không có miếng sắt

chặt đứt động mạch chủ, người này cũng không sống nổi. Bất quá, chết rất nhanh, không cảm giác được đau đớn nhiều như vậy.”

Nói xong, Tần Giản đến bồn nước bắt đầu rửa tay. Sau khi nghiêm túc rửa tay rồi, ngẩng đầu nhìn Triển Chiêu một cái, gật đầu, “Cậu không tệ, lại không ói.”

Triển Chiêu sắc mặt tái nhợt, được pháp y Tần tốt bụng nhắc nhở xong, cảm giác buồn nôn liền xộc lên cổ họng. Tần Giản khẽ cau mày, nghiêng người nhường vị trí bên cạnh bồn nước cho cậu. Triển Chiêu lập tức lao tới, đứng ở bồn đem toàn bộ cơm trưa ói hết ra.

Tần Giản lặng lẽ nhìn dáng vẻ ói đến phiên giang đảo hải của Triển Chiêu, im lặng lấy một điều từ trong tủ kim loại lạnh băng ra, đốt, dùng sức hít một hơi. Chờ Triển Chiêu ói xong rồi, Tần Giản đưa thuốc qua. Triển Chiêu đỏ mắt lắc đầu một cái, đỡ bụng ngồi lên cái ghế bên cạnh bồn nước, hữu khí vô lực đưa mắt nhìn Tần Giản.

“Pháp y Tần, tôi muốn hỏi một chuyện được không?”

Tần Giản nhìn Triển Chiêu, không nói được, cũng không nói không được.

Triển Chiêu nhăn trán, hỏi, “Tôi đang viết hồ sơ về động cơ phạm tội thì tặc, anh có thể nói cho tôi biết cảm giác vừa rồi lúc anh nghiệm thi không? Anh cảm thấy, động cơ của hung thủ là gì?”

Bộ mặt bình thản vô tình của Tần Giản lại hiện ra một vẻ chán ghét, hắt một hơi khói thật sâu, lạnh lùng trả lời, “Còn có thể có động cơ gì nữa, chẳng phải vì muốn giết người sao?”

Triển Chiêu nghiêm túc gật đầu, “Đúng, hắn muốn giết người. Nếu chỉ muốn giết một người, cũng không cần phải bỏ nhiều miếng sắt vào bom như vậy, người hắn muốn giết không chỉ có một. Hắn biết uy lực của quả

bom lớn tới đâu, vì vậy hẳn cần hành động cẩn trọng, trước đó phải thí nghiệm những ba lần.”

“Bạn nói hẳn thí nghiệm ba lần?” Tần Giản đột ngột cắt lời Triển Chiêu.

“Đúng vậy, ba lần.”

Trên bộ mặt Tần Giản bắt đầu dao động, hẳn híp mắt nhìn thi thể nằm trên bàn giải phẫu, lạnh lùng nói, “đây là cỗ thi thể đầu tiên được đưa tới khoa giám định, thoát nhìn, thí nghiệm của hẳn rất thành công.”

“Thời gian ba lần thí nghiệm trước đều là nửa đêm, ở những nơi ít người qua lại, hơn nữa tuy uy lực quả bom không nhỏ, nhưng trong bom cũng không bỏ sắt.”

“Nói vậy, ba lần trước là diễn tập, lần này mới là chính thức sao?” Tần Giản khinh thường bóp tắt tàn thuốc, đưa tay cầm một phần báo cáo ném cho Triển Chiêu, lạnh lùng nói, “Mở cửa đi đi, chờ thêm hồi nữa, thẳng kia sẽ đập hư cửa của tôi đấy.”

Triển Chiêu ngơ ngác nhìn biểu lộ tiền khách trên mặt Tần Giản, khóe miệng cong cong, “Cám ơn anh, pháp y Tần, tôi đi nhé.”

Đưa mắt nhìn Triển Chiêu rời khỏi khoa giám định, Tần Giản ngoắc khóe miệng cứng đờ, cuối cùng lại không cười. Hẳn thở dài, trở lại bàn phẫu thuật, nhìn ngài thi thể nằm ở đó nhú mào, tự nhẩm, “Bạn ta là người đầu tiên sau khi thấy tôi giải phẫu rồi còn có thể mỉm cười.”

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 61: Án 5 – Bạo Liệt Nghi Vấn (8)

Triển Chiêu vừa ra khỏi cửa, Bạch Ngọc Đường đã chạy tới, kéo tay Triển Chiêu quan sát từ trên xuống dưới. Nhìn qua có vẻ không sao, nhưng Bạch Ngọc Đường lập tức nhìn thấy sắc mặt Triển Chiêu so với cánh cửa còn trắng hơn rất nhiều, mắt đỏ bừng, môi tím, bộ mặt tuần tú giờ đây hốc hác. Bạch Ngọc Đường cảm thấy đau lòng nha, hồi hận nhất chính là lúc này chậm một chút, không có đi cùng Triển Chiêu vô đó, bảo vệ cậu.

“Cái tên quái thai đó không làm gì cậu chứ?”

Triển Chiêu vừa ra khỏi cửa, Bạch Ngọc Đường đã chạy tới, kéo tay Triển Chiêu quan sát từ trên xuống dưới. Nhìn qua có vẻ không sao, nhưng Bạch Ngọc Đường lập tức nhìn thấy sắc mặt Triển Chiêu so với cánh cửa còn trắng hơn rất nhiều, mắt đỏ bừng, môi tím, bộ mặt tuần tú giờ đây hốc hác. Bạch Ngọc Đường cảm thấy đau lòng nha, hồi hận nhất chính là lúc này chậm một chút, không có đi cùng Triển Chiêu vô đó, bảo vệ cậu.

Triển Chiêu lúng túng nhìn hai tay của mình bị Bạch Ngọc Đường nắm chặt, khóe miệng cong cong, cười nói, “Tôi không sao, pháp y Tần là người rất tốt.”

“Tần Giản, tốt?” Bạch Ngọc Đường cau mày, mặt đầy nghi ngờ nhìn Triển Chiêu mấy lần, ánh mắt rõ ràng nói, không phải nhóc con cậu bị tên quái thai đó lây bệnh rồi chứ?

Triển Chiêu bất đắc dĩ cười, tiện tay đặt bản báo cáo nghiệm thi vào tay Bạch Ngọc Đường, cố tình nói sang chuyện khác, “Nhờ gợi ý của pháp y

Tần mà hồ sơ của tôi có thể hoàn tất một phần rồi đây.”

“Thật sao?” Bạch Ngọc Đường nhận báo cáo nghiệm thi, cũng không thèm liếc, mà giữ nguyên ánh mắt nhìn Triển Chiêu không thả, “Ý cậu nói, cậu đã biết động cơ của hắn rồi?”

Triển Chiêu nghiêm túc gật đầu, “Tuy còn cần cải thiện nhiều nữa, nhưng đại khái đã có kết luận rồi.”

“Tốt quá! Chúng ta tìm đội trưởng lại nói đi!”

Bạch Ngọc Đường kéo Triển Chiêu, chạy thẳng tới phòng làm việc của Bao Chứng, lúc tới cũng không buồn gõ cửa, tiện tay mở cửa một cái răm. Hai người bên trong giật mình, nghe tiếng còn mém tưởng có đứa nào đập vắng cửa mà vào đây.

Bạch Ngọc Đường tiên phong, bước vào phòng làm việc của đội trưởng, nhìn Công Tôn khoa trưởng đang bận rộn tra số liệu ở máy vi tính kế bên, Bạch Ngọc Đường cầm báo cáo nghiệm thi trong tay ném lên bàn, không lạnh không nóng nói, “Đội trưởng cần báo cáo Tần Giản đã viết xong rồi. Ngoài ra, Triển Chiêu có lời muốn nói.”

Vừa nãy Bao Chứng đuổi Bạch Ngọc Đường đi xong, lúc trở về phòng liền bị Công Tôn Sách mắng. Chuyện Công Tôn Sách mắng hắn chính là vì hắn giả công làm tư, dùng chuyện công trả thù Bạch Ngọc Đường. Vì ghen tuông mà đi giận lấy đồng nghiệp thế này rất không được, sau này nhất định phải chấm dứt. Bất quá chửi Bao đại nhân xong, Công Tôn Sách cũng cảm thấy vô cùng hứng thú với chuyện không biết Tần Giản sẽ hành hạ Bạch Ngọc Đường thế nào. (nồi nào vung nấy --)

Chung sống với nhau hơn 10 năm, Bao Chứng cũng xem như hiểu rõ Công Tôn Sách như lòng bàn tay. Thái độ, mở cửa thì cho hắn thể diện, đóng cửa mới thể hiện bản tính vốn có này làm Bao Chứng hết sức hài lòng. Chỉ tiếc, nhiệm vụ phá án lúc này khẩn cấp, hai người cũng không có rảnh

đi làm chút chuyện không liên quan, bằng không, Bao Chứng nhất định sẽ tìm hành động để thể hiện tình yêu của mình với Công Tôn Sách. (vâng ạ, vợ chồng các bác thuộc loại đóng cửa về nhà dạy nhau)

Còn chưa, trước lúc Bạch Ngọc Đường mới “đạp cửa” đi vào, Bao Chứng đang tựa vào người Công Tôn Sách, vẻ mặt rất chăm chú cùng A Sách yêu thương cùng nhau kiểm tra hồ sơ vụ án kia. Dĩ nhiên, đây là chuyên môn của Công Tôn Sách rồi, hẳn chẳng qua là giúp thêm một tý. Nhưng ngay lúc này, Bạch Ngọc Đường dẫn Triển Chiêu phá cửa bước vô, khiến Bao Chứng bị dọa sợ lập tức nhảy khỏi người Công Tôn Sách, hét như con mèo đen bị dẫm trúng đuôi.

Hiếm có dịp Bao Chứng luống cuống, làm Công Tôn Sách không nhịn được cười, anh cầm báo cáo nghiệm thi Bạch Ngọc Đường ném qua, từ từ xem xét. Bao Chứng cũng nhanh chóng hồi thần, có điều thứ khiến hẳn cảm thấy có hứng hơn dĩ nhiên là ý tưởng của Triển Chiêu.

“Nói mau, xem ra hành trình đến khoa giám định này cho cậu thu hoạch rất lớn nha.”

Triển Chiêu nghiêm túc gật đầu, nhìn ba người trong phòng một chút, chuẩn bị chốc lát, mở miệng, “Kẻ tình nghi thuộc phái nam, tuổi khoảng 25 đến 40 tuổi, làm công việc liên quan đến hóa học, điện tử chuyên môn, học đến đại học, thành thạo việc thiết kế mạch điện, có nơi làm việc độc lập, dễ dàng tiếp xúc với nguyên liệu chế biến thuốc nổ, hơn nữa còn dư thời gian chế biến những quả bom kia. Kẻ tình nghi có thể có tiền án, nhưng phải là án từ mấy năm trước rồi. Năng lực chuyên môn của hẳn rất mạnh, nhưng vì một số nguyên nhân nào đó lại cảm thấy nản lòng, nghề nghiệp cũng khó phát triển, vì vậy mới lâm vào cuộc sống khốn đốn.

Nguyên nhân khiến sự nghiệp của hẳn trì trệ có thể là do sai lầm thời còn trẻ, cũng có thể là vì lý do sức khỏe. Nhiều năm thất bại khiến lòng hẳn

trần đầy oán hận, oán hận này tích góp nhiều năm, vì một sự kiện gần đây nên mới châm ngòi làm nó bùng nổ không phanh lại.

Người này tính tình nhẫn nại, tôn sùng chủ nghĩa hoàn mỹ, làm việc đều muốn hoàn hảo, tất cả mọi thứ trong sinh hoạt cũng để ý từng li từng tý. Những người này bình thường, tuy cuộc sống có khó khăn, nhưng vẫn ăn mặc sạch sẽ, đối xử người khác nhiệt tình, nhân duyên cũng tốt. Nếu chúng ta đến thăm dò nơi ở hoặc đơn vị của hắn, sẽ có rất nhiều người không đem hắn làm kẻ đáng ngờ.

Hắn là người bình thường được nhiều người thích, nhưng lúc hắn muốn làm chuyện gây hấp dẫn sự chú ý của người khác, hắn nhất định phải kiểm tra một cách cẩn thận. Hắn thích nói chuyện, thích bám đồng hương, đồng nghiệp nói chuyện phiếm, trong đám người rất dễ dàng trở thành tâm điểm. Hắn biết cách quan sát sắc mặt để đoán ý người ta, là người gọi chủ đề, trong bất cứ tập thể nào, hắn đều luôn cố gắng sử dụng mọi thủ đoạn để hấp dẫn sự chú ý từ người khác.”

Triển Chiêu nói tới đây thì dừng một chút, cậu nhìn Bạch Ngọc Đường, quả nhiên đối phương thể hiện phản ứng giống như cậu nghĩ. Lông mày Bạch Ngọc Đường nhẹ cau, khẽ gật đầu, “Đây chính là rối loạn nhân cách giả dối cậu từng nói.”

Triển Chiêu cong khóe miệng, nụ cười vui vẻ cũng hiện ra trên khuôn mặt, “Đúng vậy, kẻ tình nghi này là một người trong lòng mang oán hận nhưng lại vô cùng thận trọng, là một kẻ rất biết cách nhẫn nại. Hắn không phải người điên, mà là một nhà thiết kế, đạo diễn nấp sau tấm màn. Có điều, tôi tin chắc không lâu nữa, hắn sẽ chủ động nhảy ra trước sân khấu, bởi lẽ hắn cũng là một kẻ không chịu được cô đơn.”

“Không chịu được cô đơn.” Bạch Ngọc Đường lẩm bẩm 5 chữ này, lo lắng thốt lên, “Chẳng lẽ, hắn đang chuẩn bị cho buổi biến diễn tiếp theo sao?”

Triển Chiêu gật đầu, “Đối với hắc mà nói, có thể điều khiển sinh tử của người khác là một cảm giác không thể ngừng, chỉ cần cảm nhận được một lần, thì không tài nào từ bỏ nổi. Muốn ngăn cản hắc, chỉ còn cách bắt hắc lại, không còn biện pháp khác.”

Ba người trong phòng đều có tâm trạng nặng nề không khác Triển Chiêu, mặc dù từ lúc bắt đầu nhận lấy vụ án, Bao Chứng vẫn chưa từng nhấn mạnh tầm quan trọng của nó, nhưng toàn bộ thành viên tổ Trọng án đều biết rõ, vụ án này cùng những vụ án trước, khác nhau.

Giống nhau là tội phạm bạo lực, lại không giống án mưu sát bình thường, mất mát tài sản cùng tính mạng của các vụ đánh bom gây ra cho con người và xã hội vô cùng khác biệt. Mà đồng thời, những nhân viên tham gia điều tra cũng nhận được áp lực trước đó chưa từng có. Lời của Triển Chiêu khiến lòng ba người cùng lúc trầm xuống, cuối cùng, Bao Chứng bảo Triển Chiêu làm tổng kết hồ sơ viết, “Được, đã vậy, chúng ta cũng nên biết phải làm gì rồi.”

Công Tôn Sách cũng gật đầu, “Tìm hắc.”

Bạch Ngọc Đường: “Phải, giống như những án trước, tên này tuy rất giỏi ngụy trang, nhưng tôi tin chắc chúng ta nhất định có thể tóm hắc ra khỏi biển người mê mờ này!”

Bốn người chui trong phòng làm việc, căn cứ vào một phần hồ sơ Triển Chiêu vừa hoàn tất để tìm ra kế hoạch hành động tiếp theo. Đầu tiên, tiếp tục bài tra hồ sơ vụ án trong 10 năm gần đây nhất, lấy trọng điểm là những vụ án tổn thất tài sản nhân viên hoặc do sai sót công việc dẫn đến sự cố tại các công ty hóa học hoặc lĩnh vực điện tử.

Sau đó, tăng thêm cảnh viên đi điều tra từng đường lớn hẻm nhỏ của thành phố D, nhắm vào những công ty chuyên nghiệp liên quan trong hồ sơ viết, nhà máy, phòng thí nghiệm của trường đại học cùng những địa điểm

khác, đặt trọng điểm bài tra vào những nhân viên có thể tiếp xúc với những tài liệu liên quan tới việc chế thuốc nổ.

Cuối cùng, hồ sơ bên người bị hại cũng rất quan trọng, Bạch Ngọc Đường vẫn thủy chung cho rằng, trong số những người bị thương sẽ có vài người tình nghi. Mà Triển Chiêu cũng cho rằng, người bị hại, người chết đầu tiên nhất định có mối liên hệ nào đó với kẻ gây án. Vì không tìm được chứng minh trên người người chết, nên cảnh sát tạm thời chưa biết thân phận thật của nạn nhân. Nhưng phân tích từ những tập tài liệu bên trong cặp sách người quá cố, lại biết được công việc của người chết có liên quan tới kỹ thuật hóa học. Chuyện này lại càng phù hợp với hồ sơ của Triển Chiêu, hung thủ rất có thể quen biết nạn nhân, hơn nữa còn có thù oán, động cơ gây án của hung thủ có liên quan đến việc trả thù.

“Có điều, nếu muốn giết người trả thù mà dùng tới bom thì chẳng phải quá khoa trương sao.” Công Tôn Sách nhú mày, đưa ra câu hỏi với hồ sơ của Triển Chiêu.

“Khoa trương, đây chính là đặc điểm của kẻ tình nghi.” Khuôn mặt trẻ trung của Triển Chiêu rất nghiêm túc, cậu nhìn 3 thành viên của tổ Trọng án, nói: “Biểu hiện rõ rệt nhất của rối loạn nhân cách giả dối chính là đem toàn bộ hành động sống bình thường làm thành một cuộc biểu diễn, mà bọn họ lúc biểu diễn, đều mang theo chút khoa trương.”

“Lòe thiên hạ, người đảo điên.” Bạch Ngọc Đường bĩu môi, mở mồm đánh giá.

Triển Chiêu nhẹ cau mày, vừa định nói gì, đột nhiên một cuộc điện thoại đánh tới phòng làm việc của Bao Chứng.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, phát hiện trong mắt người kia đều rất vội vã.

Quả nhiên, Bao Chứng nhận điện xong, nói không tới ba câu liền cúp. Hắn nhìn Công Tôn Sách, sau nói nói với Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường, “hai phút trước, ga tàu điện ngầm cách hiện trường vụ án trước 3 cây số, vừa phát nổ. Lần này nổ, ba người chết tại chỗ.”

“Đáng ghét!”

Bạch Ngọc Đường hung hăng chửi, Triển Chiêu đồng thời cũng siết chặt nắm đấm.

“Được rồi, tiểu Bạch gọi tất cả mọi người đến hiện trường, Triển Chiêu, cũng theo cùng đi, tôi với Công Tôn chạy qua khoa giám định, gọi Tần Giản đến.”

Ra lệnh xong, Bao Chứng lôi Công Tôn Sách ra khỏi phòng làm việc. Bạch Ngọc Đường với Triển Chiêu nhìn nhau, gật đầu một cái, cũng theo Bao Chứng bước ra ngoài.

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 62: Vụ Án 5 – Bạo Liệt Nghi Vấn (9)

Tô Hồng lạnh lùng nhìn Bàng Thống, hình như cũng không định trả lời. Bàng Thống lúng túng cười, đang định tìm đề tài để bớt lúng túng, không ngờ Tô Hồng lại đột nhiên mở miệng, “Phải, tôi với cậu ta là đồng nghiệp, trước kia cũng thế, giờ cũng thế.”

“Ồ” Bàng Thống gật đầu, sau đó lại nhiều chuyện hỏi tiếp, “Vậy trừ đồng nghiệp ra thì sao? Hai người còn có quan hệ gì khác không?”

“Ý anh là sao?” Tô Hồng không vui nhìn Bàng Thống.

Bàng Thống lại cười hê hê, “Giả dụ như yêu nhau không thành hay là từng chia tay các loại.”

Vụ án lần này xảy ra lúc 3 giờ chiều, không phải giờ cao điểm ở ga tàu, vậy mà vụ nổ lại khiến người chết còn nhiều hơn cả án trước. Ba người bị nổ chết tại chỗ, năm người bị thương nặng, thương nhẹ không tới ba mươi.

“Hắn đã tăng uy lực của bom.” Triển Chiêu đứng giữa nơi đổ nát, tự lẩm nhẩm, “Trong chín giờ ngắn ngủi, tốc độ này cũng không giống tội phạm thăng cấp, mà giống có tính toán sẵn hơn.”

Cách Triển Chiêu không tới 5 thước, pháp y Tần Giản đang ngồi chồm hổm quan sát một cỗ thi thể nữ, đây là thi thể ở gần trung tâm vụ nổ nhất, lại bị gió do bom tạo ra thổi bay xa đến gần 5 m.

Triển Chiêu đi tới từng bước một, thi thể không toàn diện kia làm cậu cảm thấy khó chịu cả người, nhưng sau khi thấy qua cảnh Tần Giản giải phẫu thi thể rồi, mức độ này cũng không khiến cậu cảm thấy muốn nôn nữa.

Triển Chiêu cũng ngồi xổm xuống, hỏi nhỏ: “Trên người cô ấy cũng dính rất nhiều sắt vụn sao?”

Tần Giản căn bản cũng không ngẩng đầu, dùng bàn chải chà lấy những thứ dính bên ngoài thi thể, vừa dùng giọng bình thản chuyên dụng trả lời Triển Chiêu. “Cậu có thấy lỗ thủng bên ngoài không?”

Triển Chiêu gật đầu, Tần Giản tiếp tục nói. “trừ sắt vụn bắn vào cơ thể ra, còn có rất nhiều thứ xuyên qua người tạo thành vết thương. Cô ấy đứng quá gần trung tâm vụ nổ, tôi nghĩ phần lớn sắt vụn đã xuyên qua người cô ta, ngoài những mảnh bị xương ngăn lại ra, còn sót cũng không nhiều. Lúc cô ta bị khí áp đẩy tới đây đã chết, có lẽ vỡ tim mà chết.” Nói tới đây, Tần Giản đưa tay sờ ngực phải của thi thể, nghiêng đầu nhìn Triển Chiêu, khoe miệng cứng đơ hơi ngoắc, “Tôi đoán đúng rồi.”

Triển Chiêu giật mình, cậu không biết có phải vừa rồi Tần Giản cười với cậu hay không. Nhưng đang lúc này, cậu thật sự không cười nổi, không thể làm gì khác ngoài đơ mặt gật đầu.

Tần Giản hình như có hơi thất vọng, hắn quay đầu lại tiếp tục nghiệm thi, không để ý tới Triển Chiêu nữa. Triển Chiêu cũng không quấy rầy Tần Giản mà đứng lên đến chỗ gần thi thể. Hiện trường đánh bom vô cùng hỗn loạn, ngay giới tuyến màu vàng được chằng ngang, đã có đầy xe phóng viên. Đám thông tin truyền thông nghe gió mà tới kia không kiềm chế được hưng phấn của mình, từ vụ đánh bom đầu tiên đã sớm tích lũy cảm xúc đến tối đa rồi. Lần này bất kể cấp trên ra lệnh hay là lệnh cấm cảnh sát ban đầu không thể ngăn cản quyết tâm muốn biết chân tướng của quần chúng, tin tức đã không thể ngăn cản. Bây giờ, truyền thông đúng là đã trở thành phát

ngôn viên của dân chúng thành phố D, những dân chúng bình thường sống trong thành phố, đều có quyền biết nguy hiểm đang cách mình bao xa.

“Thật xui xẻo, bọn họ chẳng qua đều dùng tàu điện đi đi về về, kết quả lại gặp tai ương bất ngờ. Thế này thì lượng người ngồi tàu điện sẽ giảm đi đáng kể.” Người nói là Tô Hồng, những lời này cô đang nói với Bạch Ngọc Đường. Bởi lẽ vừa tới hiện trường Bao Chứng đã phân phối tổ viên đến các nơi thu thập chứng cứ, Bạch Ngọc Đường có nhiệm vụ, lập tức lao vào công việc. Tìm nhân chứng ghi chú, tìm người phụ trách tàu điện hỏi thăm tình huống, thu lại video giám sát của hai ngày trước khi phát sinh vụ án, công việc trăm dây nghìn mối, cảnh sát cũng muốn ná thở.

Là người ở không duy nhất lúc này chỉ có Triển Chiêu, cậu cũng không phải cảnh sát, Bao Chứng cũng không phân việc của cảnh sát cho cậu. Một mình Triển Chiêu đang đi lòng vòng trong hiện trường, thỉnh thoảng còn đứng lại, híp mắt nói thầm, hầu hết những người đang làm nhiệm vụ cũng không chú ý đến cậu.

Bất quá, cho dù đang bận, lúc vừa làm ổn Bạch Ngọc Đường vẫn nhìn thấy cảnh Triển Chiêu đứng bên cạnh Tần Giản nói chuyện phiếm, cho nên cảm giác không vui đột nhiên xộc tới làm anh phân tâm. Mà lúc đó, Tô Hồng đang đứng gần Bạch Ngọc Đường tự nhiên thấy hết, vì thế, cô mở miệng nói những lời trên với Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường gật đầu, xem như đồng ý với lời nói của Tô Hồng, thế nhưng ánh mắt vẫn không rời khỏi bóng dáng của Triển Chiêu. Tô Hồng hơi cong khóe miệng, cũng dừng công việc lại, nhìn theo ánh mắt Bạch Ngọc Đường.

“Cậu ấy nhìn qua như con nít, mới 20 sao?”

“Ừ?” Bạch Ngọc Đường hơi sửng sốt, lát sau mới phản ứng được, Tô Hồng đang hỏi Triển Chiêu.

Khóe miệng Bạch Ngọc Đường hơi câu, cười nói, “Đợi lát nữa rảnh rồi tôi sẽ nói với cậu ấy là có người đẹp xem cậu ta như con nít, cậu ta nghe rồi nhất định sẽ làm biểu tình rất đặc sắc nha.”

Tô Hồng cũng cười, “Nhìn trẻ con cũng tốt, không giống với bọn cảnh sát chúng ta, nhìn qua cũng phải già thêm 5 tuổi.”

“Ai dám bảo cô già thế, không sợ bị diệt khẩu à?”

Tô Hồng lần này chẳng qua chỉ nhấp môi, thở dài, “Chẳng lẽ cậu quên rồi, những lời này còn là lời của Đinh Diễm Huệ đây.”

Chân mày Bạch Ngọc Đường khẽ run một cái, hồi lâu không nói, cuối cùng cũng chỉ gật đầu, “Tôi nhớ rồi, lời đó năm ấy Diễm Huệ từng nói ra. Có điều chúng ta đều biết, cậu ấy vì muốn theo đuổi cô nên mới cố tình nói đùa. Đáng tiếc, cậu ta ngốc quá, hết lần này tới lần khác lại nói trúng câu kiêng kỵ nhất của đàn bà, bị cô dạy dỗ thật là lâu.”

“Cậu còn nhớ sao, tôi còn tưởng cậu quên rồi.” Tô Hồng nói đầy thâm ý, nhìn Bạch Ngọc Đường, sau đó chuyển mắt về hướng Triển Chiêu, giọng lạnh nhạt nói: “Triển Chiêu không giống chúng ta, tôi nghe nói tính tình cậu ta rất tốt, có lẽ, người có thể làm bạn của cậu, tính tình đều rất dịu dàng.”

Bạch Ngọc Đường sững người, vô cùng ngoài ý muốn nhìn Tô Hồng, “Nghe nói? Ai nói với cô?”

Tô Hồng chăm chú nhìn Bạch Ngọc Đường, lát sau, khóe miệng lại một lần nữa câu lên, “Nguyệt Hoa”.

Khuôn mặt Bạch Ngọc Đường lóe lên một tia bối rối nhàn nhạt, cái tên Đinh Nguyệt Hoa này đối với anh mà nói còn khiến hấn không chịu được quay đi còn hơn cả tên Đinh Diễm Huệ. Con nhỏ đó bây giờ vẫn không buồn che dấu hận thù của cô với Bạch Ngọc Đường, vì thế, mỗi lần nghĩ tới

cô nhóc, Bạch Ngọc Đường chỉ cảm thấy nhức đầu, toàn thân cũng khó chịu.

“Nguyệt Hoa kể tôi biết, Triển Chiêu đã cứu mạng con bé, hơn nữa từng đơn độc nói chuyện với nó mấy lần, hi vọng con bé có thể nhìn thẳng vào vấn đề của mình, không đường dùng cách thức tự hành hạ mình để trừng phạt cậu cùng con bé.”

“Cái gì?” Lời của Tô Hồng khiến Bạch Ngọc Đường biến sắc, anh hơi khó tin nhìn Tô Hồng, sau đó nhìn về Triển Chiêu đang tự lẩm bẩm nơi tàn tích. Thân hình gầy gò rơi vào lòng mắt Bạch Ngọc Đường, ánh mắt của anh hết sức phức tạp, nhất thời xen lẫn vô vàn cảm xúc, không biết nên vui vẻ, khẩn trương hay còn là tức giận.

“Cậu, cậu ta tại sao có thể nói chuyện với Nguyệt Hoa —” hơn nữa cái chính là, không biết con bé Nguyệt Hoa kia lại nghĩ thế nào?

Tô Hồng nhìn thấu được lời muốn nói lại thôi của Bạch Ngọc Đường, cô mỉm cười, nói, “Nguyệt Hoa rất bằng phẳng, dĩ nhiên đâu có chịu thuyết phục dễ như vậy. Nhưng tôi nghĩ, hai người họ một tuần có thể gặp nhau hai lần, có tiến sĩ Triển làm tư vấn chuyên nghiệp, Nguyệt Hoa sẽ sớm thay đổi thôi. Đến lúc đó, khi gặp lại nhau, quan hệ của hai người sẽ được hòa giải rất nhiều.”

“Hai người đó gặp mặt, Triển Chiêu vẫn còn tư vấn tâm lý cho Nguyệt Hoa?!” Lần này Bạch Ngọc Đường còn giật mình hơn nữa, anh không nghĩ rằng giữa hai người Triển Chiêu cùng Đinh Nguyệt Hoa bất tri bất giác lại có nhiều liên lạc như vậy. Triển Chiêu một chút cũng không nói cho anh biết, vậy mà Tô Hồng chỉ mới đến thành phố D chưa tới mấy ngày lại biết trước cả anh. Mấy ngày nay anh với Triển Chiêu rõ ràng luôn ở chung một chỗ, hai người còn nói rất nhiều chuyện liên quan đến vấn đề trị liệu tâm lý cơ mà, Triển Chiêu lại có thể kín tiếng như thế.

Mà trọng điểm là, một tuần gặp nhau hai lần! Không biết tại sao, Bạch Ngọc Đường lại cảm thấy con nhỏ Nguyệt Hoa kia đã đáng ghét hơn rất nhiều.

“Biểu lộ của cậu rất là lạ.” Tô Hồng chăm chú nhìn Bạch Ngọc Đường nói, “Không lẽ Triển Chiêu không nói với cậu sao?”

“Cậu ấy không nói.” Không biết xảy ra chuyện gì nhưng Bạch Ngọc Đường cảm thấy có chút giận.

“Cái này lạ nha, Nguyệt Hoa đâu có nói cần giữ bí mật? Không lẽ Triển Chiêu cảm thấy nói chuyện này với cậu không ổn ư?”

“Tôi cũng không biết.” Bạch Ngọc Đường hơi buồn bực nhíu mày, nhìn Tô Hồng, “Cô làm gì làm tiếp đi, tôi đi xem lại băng thu hình.”

Đưa mắt nhìn Bạch Ngọc Đường vội vã đi mất, Tô Hồng cũng làm ra vẻ mặt phức tạp, dường như lọt vào suy nghĩ. Mà ngay lúc này, một lời nói vang lên sau lưng Tô Hồng, cắt đứt dòng suy nghĩ của cô.

“Quan hệ của cô với Bạch Ngọc Đường hình như rất tốt.” Tô Hồng quay đầu, đã thấy vẻ mặt đầy ẩn ý của Bàng Thống, “Tôi nghe nói lúc hai người ở đội đặc cảnh chính là đồng nghiệp.”

Tô Hồng lạnh lùng nhìn Bàng Thống, hình như cũng không định trả lời. Bàng Thống lúng túng cười, đang định tìm đề tài để bớt lúng túng, không ngờ Tô Hồng lại đột nhiên mở miệng, “Phải, tôi với cậu ta là đồng nghiệp, trước kia cũng thế, giờ cũng thế.”

“Ồ” Bàng Thống gật đầu, sau đó lại nhiều chuyện hỏi tiếp, “Vậy trừ đồng nghiệp ra thì sao? Hai người còn có quan hệ gì khác không?”

“Ý anh là sao?” Tô Hồng không vui nhìn Bàng Thống.

Bàng Thống lại cười hê hê, “Giả dụ như yêu nhau không thành hay là từng chia tay các loại.”

Chân mày Tô Hồng đã nhăn lại, cô nhìn Bàng Thống từ trên xuống dưới một hồi lâu, cuối cùng, đưa mắt ra sau Bàng Thống, nhìn đám ký giả sau lưng hẩn một lần, mới lạnh lùng nói, “Không trách anh sẽ có cô em gái như Bàng Tiểu Điệp.”

“Hả?” Bàng Thống ngây người, “Là sao?”

“Ý tôi là, công việc bây giờ của anh là đi đối phó với cô em gái đó, không để cô ta gây trở ngại cho công việc của chúng ta, chứ không phải ở đây nhiều chuyện quan hệ của tôi với Bạch Ngọc Đường.”

Dứt lời, Tô Hồng lạnh lùng trợn mắt với Bàng Thống, quay người nghênh ngang đi.

Bóng lưng của Tô Hồng cũng không thướt tha như phái nữ, mà vô cùng giàu kinh nghiệm, nhìn qua giống hiệp khách nữ giả nam trang. Con gái như thế này Bàng Thống chưa từng gặp qua, bây giờ hẩn đã hiểu vì sao tên cáu kỉnh như Bạch Ngọc Đường lại có nhiều chủ đề để nói với Tô Hồng như vậy. Khó trách hai người sẽ làm đồng nghiệp, người xuất thân từ đặc cảnh đều là người kì quái.

Nghĩ đến đây, ngài quản lý tin tức quyết định tự động rút lui, xoay người, điều chỉnh vẻ mặt, treo lên nụ cười chuyên nghiệp đi về phía đại quân truyền thông do em gái hẩn cầm đầu. Vừa nãy đội trưởng Bao đã phân phó, một giờ sau, mở buổi chiêu đãi ký giả ở đại sảnh cục thành phố. Tin tức thế này là thứ bọn sói kia thích nhất. Bây giờ hẩn tới thông báo “tin tốt” cho bọn chúng, bọn họ nhất định sẽ không đưa bộ mặt lạnh lùng như Tô Hồng ra đón hẩn đâu ha.

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 63: Vụ Án 5 – Bạo Liệt Nghi Vấn (10)

Tên quái thai Tần Giản kia, móng vuốt của hắn lại đang ôm eo Triển Chiêu! Hơn nữa thằng nhóc Triển Chiêu đó cũng đưa cả người qua đề lên người Tần Giản, tư thế của hai người nhìn qua thân mật quá sức!!

Bạch Ngọc Đường cũng không hiểu thế nào, anh chỉ cảm thấy trong lòng rất chua, căn bản không kịp chờ hai vị ở ghế sau tự động tách ra. Thậm chí cũng không buồn đỗ sang bên, liền thẳng gấp xe, sau đó đẩy cửa xe ra đi thẳng tới ghế sau. Một phát mở cửa, sau đó đưa tay lôi Tần Giản ra ngoài!

Lúc Bạch Ngọc Đường tới phòng điều khiển, mới phát hiện ra Vương Triều Mã Hán cũng ở chỗ này, Bao Chứng giao cho họ đi xem xét máy quay hình trong hai ngày gần đây theo thứ tự từ sau ra trước. Khi Bạch Ngọc Đường vào đến, hai người đã xem hết 1 tiếng đồng hồ.

“Thế nào, có thu hoạch gì không?”

Hai người đồng thời lắc đầu. “Y như những camera theo dõi khác thôi, trước mắt tạm thời chưa nhìn thấy vấn đề gì.”

Bạch Ngọc Đường nhíu mày một cái, đứng sau lưng hai người họ cùng nhau xem thêm một lúc. Mắt nhìn chăm chú vào màn hình LCD, tư tưởng không kiềm lại được bắt đầu bị phân tán. Trong óc anh hiện ra khuôn mặt Triển Chiêu, lát sau, lại tiếp tục tưởng tượng ra dáng vẻ Triển Chiêu khi giúp Đinh Nguyệt Hoa tư vấn tâm lý, tưởng tượng được một hồi, anh rốt cuộc ý thức được mình đang suy nghĩ lung tung, vì thế, bực bội, bắt bản thân dời lực chú ý về đồng video trước mắt. Tiếp đó, nhìn chưa tới hai phút,

anh lại nghĩ tới cảnh “mày qua mắt lại” của Triển Chiêu với Tần Giản, vì thế, tâm tình của anh lại càng khổ sở hơn.

Bạch Ngọc Đường tâm tình không tốt, không nhìn được giờ tay, nắm lấy lưng ghế bên cạnh, vừa siết, vừa cau mày nhìn chăm chăm vào màn hình.

Vương Triều ngồi trên ghế cảm nhận được sau ót mình truyền tới âm thanh răng rắc, quay đầu nhìn lại, phát hiện đối phương đang bóp lưng ghế của mình. Cảm giác khủng hoảng làm da đầu hỏ lão nhân Vương Triều tê dại trong nháy mắt, lại nghĩ về sắc mặt đen thui của Bạch Ngọc Đường, sau khi do dự rất lâu, vẫn là nhìn không nổi, đành phải lên tiếng nhắc nhở người kia về sự tồn tại của mình.

“Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường?”

“Hả.” Bạch Ngọc Đường cúi đầu nhìn Vương Triều, ánh mắt thấp thỏm của người kia làm anh hơi lúng túng. Ho nhẹ một tiếng, dời lực chú ý, ánh mắt lại nhìn lên màn hình điện tử kia.

“Ô?” Tình cờ như vậy, lại làm ánh mắt Bạch Ngọc Đường hơi sáng lên, anh dùng sức vỗ vai Vương Triều một phát, “Nhìn kia, tên kia!”

“Ở đâu?” Vương Triều Mã Hán đồng thời chăm chú nhìn vào màn hình điện tử, nhưng trên hình ảnh trên đó cũng không thấy xuất hiện người nào khả nghi. Bất quá, bọn họ vẫn là tinh anh của tổ Trọng án, không tới một giây lập tức kịp phản ứng, hai cái miệng đồng thanh nói, “Là tên giao hàng đó!”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, nhìn Vương Triều pause lại ngay lúc nhân viên giao hàng kia xuất hiện. Trong màn hình chỉ chiếu bóng lưng, nhưng vóc dáng hảnh rất phù hợp với hồ sơ Triển Chiêu viết. Hảnh đeo một túi giao hàng cỡ vừa, từ hình ảnh chuyển động trên màn hình có thể thấy được, tốc độ đi bộ của hảnh chậm hơn những người xung quanh một chút, không giống các nhân viên giao hàng bình thường, nhìn qua đúng là có chút khả nghi.

“Bằng thu hình vụ nổ sáng nay cũng do hai người quan sát, có để ý thấy kẻ giao hàng này xuất hiện hay không vậy?”

Câu hỏi của Bạch Ngọc Đường làm Vương Triều Mã Hán cùng lúc nhớ lại, nhưng hai người họ nghĩ thật lâu cũng không nhớ ra. Bây giờ cũng không trách bọn họ được, mấy ngày này lượng video họ xem qua thật sự là nhiều lắm đây. Thấy tình huống như thế, Bạch Ngọc Đường lập tức gọi điện cho Công Tôn Sách, nhờ anh đi thăm dò tài liệu về vụ đánh bom lần trước, hai phút sau, có tin tức làm người ta phấn khởi truyền tới, đúng là trước khi phát sinh vụ nổ đã từng có một người nhân viên giao hàng xuất hiện ở hiện trường trước 3 phút, thời điểm xuất hiện cũng gần giống lần này. Tin tức lộ ra càng khiến tên giao hàng này thêm phần đáng nghi, Bạch Ngọc Đường lập tức gọi điện cho Bao Chứng, để bộ phận kỹ thuật cùng chiếu hai đoạn phim có kẻ tình nghi lên phân tích so sánh. Không lâu sau, lại có tin không tính là quá tốt truyền tới. Kẻ tình nghi dường như đã quan sát qua nơi thiết lập camera giám sát, nên cố ý né qua, vậy nên trong camera cũng không có đoạn nào quay được mặt hắn. Nói cách khác, mặc dù biết người này có hiềm nghi to lớn, cũng không thể nào phát lệnh truy nã bằng ngoại hình của hắn được.

Nhưng, đây cũng là một điểm vô cùng quan trọng, ít nhất bây giờ cảnh sát đã biết, hung thủ rất có khả năng dùng túi giữ nhiệt khi giao hàng để di chuyển thuốc nổ. Mà như thế, cách thức kiên trì tìm kiếm kẻ tình nghi trong số những người bị hại của Bạch Ngọc Đường xem như vô dụng. Bởi lẽ thông qua băng ghi hình ở hai hiện trường phạm tội cũng đã thấy, tên giao hàng kia có đi vào khu vực tàu điện ngầm, nếu vậy, đầu tiên, hiềm nghi của những người bị thương trong vụ nổ đầu tiên đã bị loại bỏ. Còn lúc phát sinh vụ nổ thứ hai, tất cả bọn họ đều có bằng chứng mình không ở tại chỗ đó. Mà kẻ tình nghi cũng không nằm trong bất cứ nạn nhân nào trong vụ đánh bom thứ hai, tên này, hết sức giảo hoạt, có cách sát hại con mồi của hắn, nhưng cũng có thể đảm bảo mình được an toàn.

Mặc dù phải đối phó với tội phạm giao hoạt, thời gian cấp thiết không cho phép tổ trọng án chần chờ. Sau thời gian làm việc căng thẳng, tỉ mỉ, một tiếng sau, quản lý tin tức Bàng Thống đang làm vẽ mặt nghiêm túc, đứng cách hiện trường vụ án không tới 20m, đối mặt với truyền thông toàn thành phố thông báo cuộc họp báo tin tức bây giờ bắt đầu. Phía sau Bàng Thống đều là những người phụ trách trọng yếu của tổ Trọng án, Bao Chứng, Bạch Ngọc Đường, Công Tôn Sách đều im lặng đứng bên cạnh Bàng Thống, thân người thẳng tắp, mặt mũi nặng nề.

“Trước lúc chính thức bắt đầu buổi họp báo tôi muốn nói một yêu cầu, xin các vị truyền thông thông cảm cũng như phối hợp cho.” Hiện trường yên lặng như tờ, ánh mắt Bàng Thống chuyển một vòng, cuối cùng nhìn Bàng Tiểu Điệp đứng ở phía trước toàn bộ đám người, ánh mắt nặng nề nói, “Vì thời gian cấp bách, các vị nhất định phải đưa từng câu từng chữ tôi sắp nói ra đây nhãn nhủ đến mọi người, để thị dân cảnh giác. Nhưng để không nâng cao hoảng loạn thêm nữa, cũng hi vọng lúc các vị thông báo phải hết sức khách quan, không được khoa trương sự thật, trừ tin tức cảnh sát cung cấp, không được viết thêm bất cứ suy đoán chủ quan nào nữa. Mạng người quan trọng, hi vọng các vị phối hợp với công việc của chúng tôi.”

Lời nói của Bàng Thống cũng không làm phóng viên phản đối, quản lý tin tức lão luyện của chúng ta biết đây cũng không có nghĩa rằng bọn họ sẽ ngoan ngoãn nghe lời, tiền đề chẳng qua là thói quen công tác. Tiếp đó, Bàng Thống lấy tài liệu liên quan đến kẻ tình nghi đã phân tích hoàn chỉnh của tổ Trọng án ra tiến hành thông báo với giới truyền thông, cũng yêu cầu họ truyền lời thỉnh cầu của cảnh sát một cách công khai. Đặc điểm ngoại hình cùng tính chất công việc của kẻ tình nghi cũng bị tiết lộ, cuối cùng cảnh sát tuyên bố, mong quần chúng tích cực tố cáo, nếu đồng nghiệp, hàng xóm, bạn bè của mình có điểm giống kẻ tình nghi, nhất định phải thông báo với cảnh sát.

Nhưng, Bàn Thống lại không lộ ra tin tức kẻ tình nghi có thể dùng túi giữ nhiệt khi đi giao hàng để chuyển thuốc nổ, vì trong quá trình phá án, phải giữ lại một ít tình tiết chỉ cảnh sát mới có thể biết, để sau này còn dự định cho hành động tương lai.

Sau khi thông báo tình hình xong, Bàn Thống chỉ trả lời thêm vài câu rồi tuyên bố kết thúc họp báo, mặc kệ tất cả đám ký giả đang ráng xông tới tiếp tục đặt câu hỏi.

Lúc buổi họp báo kết thúc rồi, khám xét hiện trường cũng đã gần xong. Lúc lên xe đi về lại xảy ra vài chuyện xen ngang, làm Triển Chiêu có chút mặc danh kì diệu. Vẫn dĩ, theo lẽ thường, Triển Chiêu định ngồi xe Bạch Ngọc Đường, nhưng cậu vừa mở cửa xe, Tô Hồng không biết ở đâu chui ra lại cúi người chui vào. Triển Chiêu ngây ngô nhìn chỗ ngồi bên cạnh tài xế bị Tô Hồng chiếm mất, đối phương còn ngẩng đầu lên nhìn cậu mỉm cười, Triển Chiêu cũng không giấu được lúng túng. Cậu đưa mắt nhìn Bạch Ngọc Đường – người luôn làm tài xế cho cậu suốt khoảng thời gian nay, lại thấy mặt đối phương không có chút biểu tình nào hết. Không biết làm gì hơn là cười với Tô Hồng, định qua xe khác. Nhưng lúc cậu đang định quay người đi, lại bị người khác đẩy một phát, chờ đến khi phản ứng kịp, mình đã ngồi vào ghế sau, hơn nữa bên cạnh còn thêm một người khác.

“Tần Giản?” Triển Chiêu hơi giật mình nhìn pháp y Tần ngồi cạnh cậu, nhìn cậu miệng khê nhếch, đại não Triển Chiêu phải ngừng hẳn mấy giây mới ý thức được, có lẽ đối phương đang cười với mình.

Triển Chiêu cũng cứng nhắc cười lại, hơi không biết làm sao nhìn Bạch Ngọc Đường một cái. Bạch Ngọc Đường ngồi ở vị trí tài xế, từ trong kính chiếu hậu anh có thể nhìn rõ mọi động tác, vẻ mặt của Tần Giản cùng Triển Chiêu. Vậy nên, bộ mặt vô biểu tình của Bạch Ngọc Đường tối sầm lại, anh nhìn xuyên qua kính chiếu hậu, lạnh lùng trợn mắt nhìn pháp y Tần một cái.

“Tần Giản, anh muốn ngồi xe tôi?”

Tần Giản đang bận điều chỉnh vẻ mặt mình đối với Triển Chiêu, căn bản không nghe thấy lời Bạch Ngọc Đường nói. Thật ra Bạch Ngọc Đường cũng rõ, cho dù tên quái đản đó nghe thấy, chắc cũng chẳng buồn để ý tới mình đâu. Chạm trán với quái nhân như vậy, Bạch Ngọc Đường cũng bất lực, vì thế, anh chỉ có thể nhịn tức nổ máy xe. Tô Hồng ngồi ở ghế phụ lại lẳng lặng quan sát biểu lộ biến hóa của ba người, cô nhìn qua kính chiếu hậu, chăm chú suy nghĩ về mặt Triển Chiêu một lúc lâu, cuối cùng cười nhẹ.

Bên trong xe một đường im lặng không nói, bốn người chẳng ai mở lời. Triển Chiêu tuy không phải một người nói nhiều, nhưng loại không khí ngột ngạt này khiến cả cậu cũng cảm thấy vô cùng mất tự nhiên. Trầm mặc một hồi, Triển Chiêu dứt khoát híp mắt, tiếp tục hoàn thiện hồ sơ kẻ tình nghi của mình.

Kẻ tình nghi là đàn ông tuổi trung niên, vì thất bại ngoài ý muốn khi còn trẻ mà mất cả sự nghiệp, hẩn bên ngoài thoải mái, nội tâm lại giấu đi một ngọn núi lửa, chôn dấu tức giận cùng khổ sở to lớn. Hẩn tự nhận mình là một người ưu tú, khao khát lấy được công nhận lẫn chú ý của người khác. Sau khi vụ đánh bom thứ hai xảy ra, Triển Chiêu vẫn luôn có một loại cảm giác bất an, cậu cảm thấy lần gây án tiếp theo của kẻ tình nghi này sẽ còn nhanh hơn nữa, vì thời gian giữa hai vụ nổ cách nhau quá ngắn, toàn bộ chuyện này dường như đều được tính toán cả rồi.

Là một diễn viên ưu tú, trước lúc biểu diễn nhất định phải luyện tập nhiều lần. Kẻ tình nghi luyện tập đến ba lần, liền tiến hành biểu diễn chính thức hai lần, như vậy, lần thứ ba, thậm chí là lần thứ n sau nhất định đều nằm trong dự tính của hẩn. Triển Chiêu đoán, kẻ tình nghi sẽ có lịch trình phạm tội, đã thế còn nghiêm túc dựa theo lịch trình này để hành động, chưa nói đến việc thời gian biểu diễn tiếp theo sẽ còn nhanh hơn nữa. Suy nghĩ này khiến tâm tình Triển Chiêu vừa khó chịu vừa vội vã, mà ngay lúc đó, xe của Bạch Ngọc Đường cũng quẹo vào đầu đường, lúc quẹo, ánh mắt Triển

Chiêu bay lung tung, mới để ý đến ánh mắt Tần Giản vẫn đang chăm chú nhìn mình. Triển Chiêu sửng sốt, nhìn Tần Giản. Bị Triển Chiêu phát hiện mình đang quan sát người ta, Tần Giản lại chẳng hề nao núng như người khác, hắn tiếp tục giựt giựt khóe miệng, dùng giọng rập khuôn, cứng ngắt nói với Triển Chiêu, “Cậu vừa rồi đang nghĩ về vụ án.”

Triển Chiêu lại giật mình, dĩ nhiên cậu không nghĩ rằng lực quan sát của Tần Giản lại nhạy bén như vậy. Triển Chiêu cười cười, đáp, “Phải, tôi đang nghĩ đến kẻ tình nghi.”

Tần Giản trừng mắt, chăm chú nhìn Triển Chiêu, giọng nói cứng nhắc lại đều đều, “Đây là buổi biểu diễn thứ hai.”

Triển Chiêu nheo mắt, “Đúng, buổi thứ hai. Tôi đang nghĩ, không biết lần thứ ba sẽ vào lúc nào.”

“Còn địa điểm nữa.” Tần Giản nói tiếp, “Hai lần đều ở ga tàu điện.”

“Chính xác, hồ sơ địa lý cũng rất quan trọng. Căn cứ vào bán kính địa lý của mấy vụ đánh bom này cũng thấy được, phạm vi hoạt động chủ yếu của kẻ tình nghi là ở phía Tây thành phố D.”

“Hắn cũng sống ở phía Tây?” Tần Giản chăm chú nhìn vào mắt Triển Chiêu, hỏi.

“Không chắc, đây là giết người có kế hoạch, địa điểm gần có lẽ do mục tiêu của hắn vừa đúng lúc xuất hiện ở phía Tây.”

“Mục tiêu?” Tần Giản cau mày, “Không lẽ không phải giết đại sao?”

“Không.” Triển Chiêu nghiêm sắc mặt, “Mặc dù không có chứng cứ, nhưng trực giác tôi luôn nói rằng, hung thủ cùng nạn nhân nhất định có quan hệ ở đâu đó.”

Nói đến đây, Triển Chiêu đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường vẫn luôn quan sát Triển Chiêu với Tần Giản qua kính chiếu hậu, bị Triển Chiêu nhìn một cái cũng giật thót, anh siết chặt tay lái, mém chút nữa để xe trượt khỏi đường bay thẳng lên vỉa hè.

Xe chao đảo làm bốn người trong xe cũng chao đảo, Triển Chiêu không cách nào giữ được thăng bằng liền đụng vào Tần Giản, mà Tần Giản cũng không biết có phải làm theo bản năng hay không, lại đưa tay kéo Triển Chiêu một phát. Chờ đến lúc Bạch Ngọc Đường kiểm soát lại xe rồi, hình ảnh chiếu trong kính chiếu hậu làm lửa giận của anh bốc cao đến ba trượng!

Tên quái thai Tần Giản kia, móng vuốt của hắn lại đang ôm eo Triển Chiêu! Hơn nữa thằng nhóc Triển Chiêu đó cũng đưa cả người qua đèo lên người Tần Giản, tư thế của hai người nhìn qua thân mật quá sức!!

Bạch Ngọc Đường cũng không hiểu thế nào, anh chỉ cảm thấy trong lòng rất chua, căn bản không kịp chờ hai vị ở ghế sau tự động tách ra. Thậm chí cũng không buồn đỗ sang bên, liền thẳng gấp xe, sau đó đẩy cửa xe ra đi thẳng tới ghế sau. Một phát mở cửa, sau đó đưa tay lôi Tần Giản ra ngoài!

Sau không chẳng buồn quan tâm Tần Giản ngã kiểu gì ở giữa đường lớn, sau khi vứt bỏ đối thủ, Bạch Ngọc Đường lập tức tự chui vào cửa xe, tiện tay sập cửa mạnh một phát.

“Bạch, Ngọc Đường—” Triển Chiêu ngây ngốc nhìn một màn xảy ra trước mắt, rồi lại chăm chú nhìn vào bộ mặt lạnh băng của Bạch Ngọc Đường, lo lắng nhìn Tần Giản đang ở ngoài cửa xe.

“Anh làm sao vậy? Pháp y Tần, anh ấy —”

Bạch Ngọc Đường không để ý tới Triển Chiêu, anh xanh mặt, lạnh lùng nói với Tô Hồng,

“Ô Hồng, cô qua lái xe.”

Tô Hồng đã thấy hết tất cả qua kính chiếu hậu cũng câu khoe miệng, cái gì cũng không nói, nhanh chóng dời vị trí từ ghế phụ sang chỗ tài xế, một cước đạp cần ga, khởi động xe.

Triển Chiêu trơ mắt nhìn Tần Giản té nằm trên đất ngoài cửa, hai người bốn mắt nhìn nhau, Tần Giản vừa khổ sở duy trì tư thế, lại mỉm cười trong ánh mắt khiếp sợ của Triển Chiêu. Nụ cười này tự nhiên hơn bao giờ hết.

Triển Chiêu nhú mày, dáng vẻ té xuống đất còn cố gắng mỉm cười với cậu của Tần Giản khiến lòng cậu sinh ra cảm giác khó chịu, vậy nên cậu đưa mắt nhìn tên tội phạm nào đó.

“Bạch Ngọc Đường, sao anh lại ném Tần Giản xuống xe? Chỗ này là đường cao tốc đó!”

Giọng nói Triển Chiêu lạnh băng, Bạch Ngọc Đường quen Triển Chiêu hơn một năm, đây là lần đầu tiên anh nghe tiếng nhỏ bản tính dịu dàng này nói chuyện với mình như vậy.

Bạch Ngọc Đường hơi kinh ngạc nhìn Triển Chiêu, quả nhiên thấy được tức giận sâu trong mắt đối phương. Loại giận dữ này cũng chọc tức Bạch Ngọc Đường, nhưng lý trí còn tồn tại nói cho anh biết không thể trút giận lên Triển Chiêu. Là do chuyện vừa xảy ra quả nhiên anh có hơi không đúng ở đâu đó, nhưng không đúng chỗ nào chính anh cũng không giải thích được. Mặc dù anh luôn ghét Tần Giản, nhưng không bao giờ làm chuyện như thế với đồng nghiệp mình. Trong 26 năm cuộc đời của Bạch Ngọc Đường, anh chưa từng làm ra loại hành động vô lý thiếu suy nghĩ như thế! Rốt cuộc là tại sao? Bạch Ngọc Đường phát ngốc, nhìn ánh mắt chất vấn của Triển Chiêu, cảm thấy mình rất đáng bị Triển Chiêu mắng cho một trận.

Nhưng Triển Chiêu cũng không mắng anh, cậu chẳng qua vẫn tỉnh táo không chế giọng nói, nói với Tô Hồng, “Cảnh sát Tô, chị dừng xe lại.”

Tô Hồng dùng kính chiếu hậu liếc Triển Chiêu, câu khoe miệng, cười nói,

“Cậu không phải lo cho pháp y Tần đâu, anh ta được đội trưởng đón đi rồi.”

Nói xong lại một cước đạp ga, cảnh sát Tô bình tĩnh lôi kéo tiến sĩ Triển đang giận dữ cùng cảnh sát Bạch đang ngây người, chạy như bay về hướng cục thành phố.

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 64: Vụ Án 5 – Bạo Liệt Nghi Vấn (11)

Trên mặt Triển Chiêu một lần nữa hiện ra vẻ mặt khẩn trương xen lẫn phần khích, tay cũng không tự chủ được run rẩy, mỗi khi sắp đến gần chân tướng, cậu đều không nhìn được mà toát ra vẻ mặt này. Vụ án sắp kết thúc, đồng nghĩa, nguy hiểm càng lúc càng gần.

Nhưng lúc này, Triển Chiêu phát hiện có người cầm lấy tay của cậu, giật mình, cậu hơi nheo mắt, lại nhận được ánh mắt Bạch Ngọc Đường. Triển Chiêu nhú mày, muốn rút tay lại, nhưng Bạch Ngọc Đường cũng không muốn buông lỏng.

“Tay cậu đang run.”

Triển Chiêu bất ngờ, sau đó gật đầu, “Anh buông tay ra đi, tôi không sao.”

Cả chặng đường tiếp theo, Triển Chiêu không nói lời nào, Bạch Ngọc Đường cũng không thể mở miệng, vì vậy hai người chỉ có thể ngồi đàng sau, bối rối cảm nhận không khí nặng nề ngột ngạt trong xe. Mà Tô Hồng đang đảm nhận nhiệm vụ tài xế thoát nhìn hình như rất vui vẻ, sau khi quẹo vào đầu đường, cô dùng kính chiếu hậu nhìn sắc mặt sắp sửa biến thành màu đen của Triển Chiêu, đột nhiên khẽ mỉm cười, phá vỡ không khí nặng nề trong xe.

“Triển Chiêu, vừa rồi tôi có nghe câu cuối cùng cậu nói với Tần Giản, cậu bảo hung thủ cùng người bị hại có quan hệ nào đó, có thể giải thích kỹ một chút không?”

Lời của Tô Hồng làm Triển Chiêu trầm tư một lát, sau vụ án kia vì sợ lại phạm phải sai lầm, nên Triển Chiêu rất hay trầm tư như vậy. Suy nghĩ về vụ án khiến cậu tạm thời quên mất hành động trẻ con vừa nãy của Bạch Ngọc Đường, trên mặt Triển Chiêu dần hiện ra sự cơ trí thường có, cảm giác thành thực không hợp lứa tuổi lại một lần nữa thu hút ánh mắt Bạch Ngọc Đường. Từ góc độ của anh nhìn qua, có thể rõ ràng đoán được, đại não Triển Chiêu đang nhanh chóng tính toán cái gì.

“Sao vậy, không muốn nói ư?” Tô Hồng lái xe, phải nhìn đường không thể quá tập trung quan sát vẻ mặt của Triển Chiêu, mãi không nghe thấy trả lời, cô còn tưởng Triển Chiêu không muốn chia sẻ điều tra với mình. Triển Chiêu nhíu mày, trả lời, “Căn cứ vào hồ sơ viết, phác họa liên quan tới kẻ tình nghi sẽ là thế này.”

Nói tới đây, Triển Chiêu hơi dừng lại, cậu nhìn qua Bạch Ngọc Đường ở bên kia một chút, kết quả ngoài ý muốn phát hiện, Bạch Ngọc Đường đang rõ ràng nhìn thẳng cậu, ánh mắt kia dường như còn mang theo chút nhiệt độ làm cậu bất an. Không biết bắt đầu từ lúc nào, Bạch Ngọc Đường đã thường xuyên dùng ánh mắt này nhìn cậu, lần gần đây nhất hình như là lúc bắt đầu làm hồ sơ trong phòng làm việc? Triển Chiêu cau mày, đại não bắt đầu khinh bỉ mình lại đi ghi nhớ sự việc nhàm chán ấy.

Cậu nhẹ nhàng ho một tiếng, dùng cách nói thật nhanh bắt đầu miêu tả thông tin đại não truyền tới cho cậu.

“Kẻ tình nghi phạm tội là phái nam, có đầy đủ dụng cụ chế tạo, dây chuyền sản xuất, điện, kiến thức về bom. Lúc trẻ từng bị cú sốc rất lớn, có thể bị bệnh mãn tính, sự nghiệp bị đình trệ, thu nhập trung bình thấp. Là một người vô cùng cố chấp, bệnh hoạn, tự cho mình là trung tâm, có nhân cách yêu mình thái quá, thích thể hiện, khoe khoang, thậm chí có khả năng bị ảo tưởng dai dẳng. Loại ảo tưởng này có thể ổn định, hệ thống, có đặc tính hợp lý. Căn cứ vào chuyện cố chấp của hắn, có thể thấy bề ngoài của hắn rất tươi tắn. Theo nội dung được viết trong hồ sơ về thời gian gây án

cùng tần số gây án, có thể suy ra hẳn là một người trung niên, nền giáo dục tốt, có thể đã học đại học.

Hắn chưa lập gia đình, có thể là trai còn trinh, dĩ nhiên, cũng có thể đã từng kết hôn, nhưng bệnh của hắn khiến hắn không thể nào duy trì cuộc sống hôn nhân bình thường. Cho nên, hiện tại hắn có thể đang sống một mình hoặc sống chung với một phụ nữ lớn tuổi khá giống mẹ mình. Hắn là người thành phố D, làm công việc không cần hợp tác cùng người khác, xét theo bệnh rối loạn nhân cách của hắn có thể đoán ra, bình thường hắn đối xử hòa nhã với người khác. Vì công việc không cần làm chung, có thể che giấu được bản tính cố chấp của mình, cho nên nhân duyên của hắn phải rất tốt.”

Triển Chiêu nói đến đây hơi dừng lại, Tô Hồng lại cất lên tiếng cười nhẹ, “Đặc sắc! Có điều hình như cậu vẫn chưa trả lời tôi, tại sao cậu cảm thấy người bị hại cùng kẻ tình nghi có quen biết. Tôi thấy nhìn từ hiện trường mà nói, đây thật sự rất giống giết người ngẫu nhiên.”

Bạch Ngọc Đường để ý, lời nói của Tô Hồng làm Triển Chiêu nhăn trán thêm lần nữa, cậu hình như do dự một lúc, đang tính mở miệng giải thích, thì đúng lúc này, một cú điện thoại gọi tới di động của Triển Chiêu.

Triển Chiêu lập tức nhận điện, bên kia truyền đến giọng trầm thấp của Bao Chửng, “Thân phận toàn bộ nạn nhân đã được xác định, có một chuyện vô cùng kỳ lạ, cậu có đoán được chuyện gì không?”

Đáy mắt Triển Chiêu phát ra tia sáng, cả Bạch Ngọc Đường cũng cảm giác được tâm tình phấn khích đột ngột của Triển Chiêu.

“Tôi chỉ đoán được, nạn nhân cùng kẻ tình nghi căn bản có kiến thức giống nhau, hơn nữa, bây giờ còn là chuyên gia trong lĩnh vực liên quan.”

“Không sai!” Giọng Bao Chửng xen vài phần vui vẻ, nhưng vẫn nghiêm túc, “Tiểu Triển Chiêu, bây giờ còn một nhiệm vụ mấu chốt muốn giao cho

cậu.”

“Vâng!” Giọng nói nghiêm túc của Bao Chứng khiến Triển Chiêu vô thức nói ra câu nhận lệnh.

“Tất cả tài liệu nạn nhân tôi sẽ chuyển tới di động của Bạch Ngọc Đường, tôi chỉ cần cậu làm rõ ra một chuyện, nạn nhân kế tiếp của tên khốn đó là ai?”

“Được, nhưng mà —“ Triển Chiêu do dự.

“Nhưng cái gì?” Bao Chứng hỏi.

“Tôi cần một người trợ giúp.” Bạch Ngọc Đường sáng mắt, nhìn chăm chăm miệng của Triển Chiêu, Tô Hồng không dờ mắt nhìn thẳng vào kính chiếu hậu, cô đoán, trong lòng Bạch Ngọc Đường bây giờ nhất định đang gào chọn tôi chọn tôi chọn tôi, hừ!

“Người nào?” Bao Chứng hỏi trong điện thoại, Bạch Ngọc Đường hỏi trong lòng.

“Anh Công Tôn, dĩ nhiên còn có máy tính của anh.”

Rào, Triển Chiêu hơi sững sờ, hình như cậu vừa nghe thấy có cái gì bể nát vậy nhỉ? Cậu kỳ quái nhìn Bạch Ngọc Đường, sau đó cúp điện thoại, đưa tay về phía Bạch Ngọc Đường đang xanh mét, mở ta.

“Điện thoại của anh.”

“Ồ.” Bạch Ngọc Đường đen mặt đưa ra di động của mình, nhìn ngón tay Triển Chiêu tung bay nhanh chóng đọc tài liệu, trong lòng trăm lần không phục, nhưng trăm lần đều không có cách. Ai bảo anh kỹ thuật vi tính của anh không vượt nổi Công Tôn Sách chứ?

Tô Hồng để hết vể mặt của Bạch Ngọc Đường vào mắt, chuyển mắt dời khỏi kính chiếu hậu, nghiêm túc lái xe.

Lúc này, Triển Chiêu đột nhiên ngẩng mặt.

“Sao? Có kết luận gì rồi?” Bạch Ngọc Đường vội vàng hỏi.

Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường, không lên tiếng mà nhanh chóng bấm điện thoại của Bao Chứng, “Bao đại ca, anh cho người đi điều tra bối cảnh của nạn nhân sao?”

Sau khi lấy được câu trả lời khẳng định, Triển Chiêu tiếp tục nói, “Bây giờ tôi cần biết quá trình học tập và kinh nghiệm lao động của người bị hại, thời gian từ 10 đến 15 năm trước.”

“Những người khác cần thời gian điều tra, bắt quá người bị hại đầu tiên – Chu Viễn đã xác định, đã từng theo học tại Cao đẳng Khoa học Công nghệ (viết tắt KHCN) thành phố D, tốt nghiệp xong rồi thì ở lại làm giáo viên, hiện tại là chủ nhiệm khoa Hóa, tiến sĩ hướng dẫn.”

Triển Chiêu: “Tài liệu những người khác cần tiếp tục điều tra, bây giờ tôi lập tức tới cao đẳng KHCN thành phố D.”

“Được, tôi báo Công Tôn về cục thành phố chờ lệnh, những nạn nhân khác tự tôi sẽ đi điều tra, bên cao đẳng kia để Tô Hồng, tiểu Bạch với cậu cùng đi.”

Sau khi cúp điện thoại, Triển Chiêu nhìn Tô Hồng, “Cảnh sát Tô.”

“Tôi biết.” Tô Hồng trả lời một tiếng, lập tức xoay đầu xe, chạy về đại học KHCN.

Trên mặt Triển Chiêu một lần nữa hiện ra vẻ mặt khẩn trương xen lẫn phần khích, tay cũng không tự chủ được run rẩy, mỗi khi sắp đến gần chân

tướng, cậu đều không nhìn được mà toát ra vẻ mặt này. Vụ án sắp kết thúc, đồng nghĩa, nguy hiểm càng lúc càng gần.

Nhưng lúc này, Triển Chiêu phát hiện có người cầm lấy tay của cậu, giật mình, cậu hơi nheo mắt, lại nhận được ánh mắt Bạch Ngọc Đường. Triển Chiêu nhú mày, muốn rút tay lại, nhưng Bạch Ngọc Đường cũng không muốn buông lỏng.

“Tay cậu đang run.”

Triển Chiêu bất ngờ, sau đó gật đầu, “Anh buông tay ra đi, tôi không sao.”

Bạch Ngọc Đường chần chờ một lát, vài hình ảnh nhanh chóng lóe lên trong tâm trí. Dáng vẻ Triển Chiêu toàn thân đầm máu bên đình liễu xanh, dáng vẻ cậu bay ra bảo vệ Triển đại ca tại cục cảnh sát thành phố S, bộ dạng khi cậu đi cả một đường xa đến tìm anh, đến khi thấy được anh rồi, đầu đã đầy mồ hôi, nhưng lại làm vẻ mặt thật nhẹ nhõm.

Trong một năm gần gũi, Bạch Ngọc Đường cũng có thể nhìn ra, Triển Chiêu là một người nói được làm được. Trên người cậu có thứ cố chấp cùng tinh táo vượt lên tuổi tác, anh tin, nếu Triển Chiêu đã nói không sao, nhất định nói được làm được.

Triển Chiêu như vậy, xứng đáng với tin tưởng của anh. Mặc dù cậu ta vẫn còn là sinh viên, lại rất xứng làm chiến hữu cùng cộng sự với Bạch Ngọc Đường hẳn. Nhưng, chỉ có thể thôi sao? Không hiểu vì cái gì, Bạch Ngọc Đường luôn cảm thấy, Triển Chiêu so với các anh em trong đội đặc cảnh không giống, cùng đồng nghiệp tổ Trọng án khác nhau, thậm chí, ngay cả Diêm Huệ cũng....

“Ngọc Đường, chúng ta sắp đến.” Lúc này, lời Tô Hồng cắt đứt suy nghĩ Bạch Ngọc Đường.

Hình như vừa nhận ra trên xe còn tồn tại người thứ ba, Bạch Ngọc Đường lập tức thả lỏng tay Triển Chiêu.

Triển Chiêu kỳ lạ nhìn Bạch Ngọc Đường, xoa xoa bàn tay bị Bạch Ngọc Đường nắm đau, bên trên còn lưu lại nhiệt độ nóng hổi. Thân nhiệt của tên này thế mà cao, người thân nhiệt cao, bình thường đều có tính tình nóng nảy, nghĩ đến đây, Triển Chiêu lại nhớ tới Tần Giản vừa rồi bị Bạch Ngọc Đường ném ra ngoài xe. Khóe miệng nhẹ cong, Triển Chiêu cầm di động của Bạch Ngọc Đường, cúi đầu xem tài liệu, không để ý tới anh nữa. Đồng thời, trong lòng cậu cũng im lặng quyết định, sau này nhất định phải đi mua ngay một cái máy tính bảng, bớt cho mai một phải ôm di động của người này dùng.

Đại học KHCN thành phố D nằm ở trung tâm thành phố, vì là một trong số ít cao đẳng chịu ảnh hưởng của tuyển sinh mà xây dựng rầm rộ, là trường đại học nằm trong khu vực di dời của thành phố D. Mặc dù gọi là Cao đẳng, nhưng xét từ chất lượng sinh viên cho đến mức độ học vấn, chuyên ngành KHCN còn nằm ở top năm trong nước. Trường học nổi tiếng như vậy, hôm nay lại cho vào một xe cảnh sát, thật sự đúng là cảnh tượng hiếm thấy.

Phụ trách khoa hóa là một nữ thư ký họ Vương, nghe nói chủ nhiệm khoa Chu Viễn bị nổ chết trong vụ đánh bom tàu điện ngầm, đã vô cùng kinh sợ. Thư ký Vương nói, hôm nay vốn là Chu Viễn phải đến tỉnh khác tham gia hội nghị, hai ngày trước đã xin nghỉ rồi, cho nên hai ngày nay ông đều không làm, trong khoa cũng không nghĩ là ông đã chết.

Theo lời thư ký Vương nói, vợ của Chu Viễn cũng là học giả, hiện tại đang ở nước ngoài, hai người có một đứa con trai 15 tuổi, theo mẹ ra nước ngoài du học, cho nên một mình Chu Viễn sống trong nước cũng không có người thân sống chung. Chuyện này cũng nói rõ vì sao Chu Viễn mất tích hai ngày, vẫn không có người báo án.

Theo lời khai của chủ nhiệm Vương, Chu Viễn năm nay 45 tuổi đang tuổi năng động, có năng lực lãnh đạo hơn người, là một thầy giáo tốt. Dạy học hơn 20 năm nay, làm người chính trực, tính tình thẳng thắn, phụ trách học sinh vô cùng nghiêm túc, tới bây giờ cũng không kết oán với ai.

Tuy những năm gần đây, vì nhận vị trí lãnh đạo nên đã đụng chạm lợi ích vài người, nhưng nếu nói có người vì ba cai mâu thuẫn nhỏ nhoi này đi giết ông ấy, thật sự rất khó tin.

“Thư ký Vương, cô biết Chu Viễn bao lâu rồi?” Hỏi là Bạch Ngọc Đường, anh còn nhớ rõ đoạn nói chuyện vừa nãy của Bao Chứng cùng Triển Chiêu, “Hơn 10 năm sao?” Trên mặt thư ký vương tỏa ra chút đau lòng, cô thở dài, nói,

“Nhắc tới cũng vừa đúng, tôi với Chu Viễn xem như bạn bè lâu năm. Trong trường cao đẳng này cũng không tổ hợp tác nào giống chúng tôi đâu, bắt đầu sau khi tốt nghiệp đại học xong, chúng tôi đã cùng nhau ở lại. Ông ấy đi dạy, tôi làm hành chánh, hai bọn tôi đều là cán bộ đào tạo của trường, tới bây giờ cũng chưa một lần rời đi.”

“Nói cách khác, hai người biết nhau đã hơn 20 năm?” Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, hai người đều thấy được ánh mắt của người kia.

“Đúng, bọn tôi là bạn thời đại học, đều là sinh viên khoa 90 của cao đẳng KHCN, nhưng không học cùng lớp.”

Thư ký Vương vừa nói xong, Triển Chiêu lập tức hỏi, “Thư ký Vương, cô có thể chịu khó nhớ lại, hơn 20 năm trước, lúc hai người vừa lên đại học, hoặc vừa bắt đầu công tác xem có từng xảy ra một chuyện có sức ảnh hưởng lớn, gây hậu quả nghiêm trọng không? Hơn nữa còn có liên quan tới Chu Viễn.”

“Hai mươi năm trước.” Thư ký Vương nhíu mày, cố gắng nhớ lại hồi lâu, cuối cùng vẫn lắc đầu một cái, “Thật xin lỗi, lâu quá, tôi nhớ không

nổi.”

Triển Chiêu có chút thất vọng, bất đắc dĩ nhìn Bạch Ngọc Đường.

Lúc này, Tô Hồng hỏi, “Thư ký Vương, nói vậy ngoài cô với Chu Viễn ra, năm đó còn ai ở lại trường làm giáo viên với hai người không.”

“Người khác sao...” thư ký Vương lại nghĩ, “Tôi nhớ rồi, đúng là còn mấy người nữa, tên họ tôi cũng nhớ, có đều những người này sau khi tốt nghiệp xong cũng đều rời trường hoặc đã ra nước ngoài, ở lại thành phố D bây giờ chỉ còn tôi và Chu Viễn.”

Triển Chiêu gật đầu, “Thư ký Vương, bọn tôi cần danh sách nhân viên ở lại trường, hơn nữa còn muốn biết trong số họ có ai có hận thù với Chu Viễn hay không.”

“Hận thù?” Thư ký Vương cau mày một hồi, đột nhiên bước nhanh tới học tủ bên bàn làm việc, từ trong ngăn kéo trong suốt lấy ra một xấp ảnh, lật ra tìm một tấm hình có niên đại từ rất xưa.

Sau khi cô tìm được mục tiêu rồi, lật ra phía sau, trong đó có in tất cả tên của người trong hình.

Thư ký Vương chỉ một tên nói với Tô Hồng, “Cô nói vậy làm tôi nhớ ra một người, cậu ấy gọi Ngô Dân Sơn, là bạn học của tôi với Chu Viễn, cùng khóa. Tôi không rõ cậu ấy có hận thù gì với Chu Viễn hay không, nhưng chuyện Ngô Dân Sơn ở lại trường nhất định có quan hệ tới Chu Viễn.”

“Anh ta cũng ở lại cùng hai người?” Tô Hồng hỏi.

“Không có.” Thư ký Vương làm ra vẻ mặt tiếc nuối, “Ngô Dân Sơn là sinh viên đạt thành tích học tập cao nhất trong toàn khoa của chúng tôi. Năm ấy, có thể lưu lại đi dạy là một chuyện rất không dễ dàng, trình độ học vấn lúc đó là chỉ tiêu quan trọng nhất để quyết định việc có thể ở lại hay

không. Khi ấy, thành tích của Chu Viễn cũng không lọt vào danh sách được lưu lại, nhưng sau đó không hiểu vì nguyên nhân gì, Ngô Dân Sơn cuối cùng cũng bị lọt khỏi danh sách được lưu lại.”

“Bị loại?” Tô Hồng ngạc nhiên, “Nói cách khác là anh ta tự bỏ?”

Thư ký Vương lắc đầu, “Tôi cũng không rõ, cô cũng biết, sinh viên năm ấy không quá thoải mái như bọn trẻ bây giờ, chuyện nam sinh, nữ sinh bọn tôi cũng không quan tâm lắm.”

Lúc Tô Hồng đang nói chuyện với thư ký Vương, Triển Chiêu đã bấm số điện thoại Công Tôn Sách, “Anh Công Tôn, em cần anh tra một người. Ngô Dân Sơn, phái nam, tốt nghiệp khoa 90 cao đẳng KHCN thành phố D.”

Nghe tiếng gọi điện của Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường quay lại, phát hiện lúc đang gọi điện thoại, Triển Chiêu vẫn chăm chú nhìn tấm hình trong tay. Chính là tấm vừa rồi thư ký Vương mới tìm ra, hình chụp tốt nghiệp năm đó.

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 65: Vụ Án 5 – Bạo Liệt Nghi Vấn (12)

Cao đẳng KHCN năm 1990 vẫn chưa thông dụng hồ sơ điện tử, muốn tra xét chuyện phát sinh trên người Ngô Dân Sơn năm đó, chỉ có thể tìm kiếm qua tài liệu. Có điều sau khi khóa được mục tiêu liên có thể tìm hiểu nguồn gốc, tìm được nhiều đầu mối hơn. Hiệu suất của Công Tôn Sách quả nhiên không giống bình thường, lợi dụng máy tính cao cấp của tổ Trọng án, chưa tới năm phút anh đã tra được toàn bộ ghi chép sinh hoạt của Ngô Dân Sơn sau khi tốt nghiệp đại học.

Ngô Dân Sơn, người thành phố D, năm nay 42 tuổi. Tốt nghiệp khoa hóa cao đẳng thành phố D, vì rất khéo tay, nên lúc còn trong trường đã một mình đạt được nhiều bằng sáng chế. Năm 90 sau khi tốt nghiệp, hắn chọn làm kinh doanh, dự án kinh doanh chủ yếu lấy sản phẩm hắn chế tạo ra, đến giữa năm 90 cũng đã có tài sản hàng triệu. Nhưng vì đầu tư thất bại mới phá sản, lâm vào khốn đốn.

Hiện tại Ngô Dân Sơn đang làm giáo viên hóa ở trường trung học, đồng thời cũng đảm nhiệm luôn công việc quản lý phòng thí nghiệm của trường, trường học này vừa vặn nằm ở nơi rất gần ba chỗ phát sinh đánh bom trước. Mà địa chỉ nhà hắn cũng đã bị tìm ra, bây giờ hắn quả thật độc thân, có vợ cũ, sau khi sự nghiệp hắn lụn bại đã chia tay, hơn nữa còn mang cả con trai.

Tổ Trọng án chia làm hai đường, đồng thời chạy tới nhà của Ngô Dân Sơn lần đơn vị công tác của hắn, nhưng đáng tiếc, ở cả hai nơi đều không tìm thấy bóng dáng kẻ tình nghi. Hàng xóm hắn nói, sáng nay hắn vẫn đi làm việc quản lý như bình thường, nhưng trường học lại bảo hôm nay hắn

không đến. Trong nhà Ngô Dân Sơn, cảnh sát phát hiện một lượng lớn sách báo cùng băng ghi hình, còn vài nguyên liệu, công cụ để chế tạo thuốc nổ. Những phần sách báo với băng ghi hình đều liên quan đến nội dung thông báo những vụ đánh bom gần đây nhất của các tòa soạn lớn, sau khi lục soát cẩn thận, nhóm cảnh sát viên còn tìm thấy tài liệu của mấy người bị hại. Thông qua kiểm tra máy tính của Ngô Dân Sơn, họ đã bắt đầu nghi ngờ Ngô Dân Sơn vẫn luôn yên lặng quan sát cuộc sống cũng những người bị hại kia, nhất cử nhất động của họ, hành trình đi lại đều nằm trong giám sát của Ngô Dân Sơn. Nhưng trừ những người bị hại đã có ra, phần lớn đầu mối tìm được ở chỗ ở cùng nơi công tác của Ngô Dân Sơn cũng không chỉ ra tin tức những người khác. Cảnh sát không thể nào căn cứ vào những đầu mối đã có để đoán ra người bị hại kế tiếp là ai, khi nào hẳn sẽ lại gây án.

Tại thời khắc mấu chốt, máy tính của Công Tôn Sách một lần nữa lại phát huy tác dụng to lớn. Trừ Chu Viễn ra, Công Tôn Sách đã nhanh chóng tra ra thân phận một người bị hại khác, lấy được đầu mối vô cùng giá trị. Hai nạn nhân tuổi tác ngang nhau, mặc dù nơi làm việc khác nhau, nhưng tốt nghiệp cùng khoa của cùng một trường đại học, sau khi nhờ cảnh viên đi thăm dò rất nhanh đã có kết luận, hai nạn nhân đều là bạn học của Ngô Dân Sơn. Mục tiêu sát hại của Ngô Dân Sơn là bạn cùng thời đại học! Những người chết còn lại chẳng qua chỉ là bia đỡ đạn vô tội bị liên lụy.

Bao Chứng quả quyết hạ lệnh, xin cấp trên cho phép phát lệnh truy nã, bí mật tìm bắt Ngô Dân Sơn trong toàn thành phố. Cùng lúc đó, dùng hết tốc lực liên lạc với người bị hại có tiềm năng, để khoảng thời gian này họ đừng ra ngoài đường, hơn nữa phải đề cao cảnh giác, nếu Ngô Dân Sơn xuất hiện bên cạnh họ, phải lập tức báo cảnh sát. Một lần tốt nghiệp của 20 năm trước, nhân số rất đông, hiện giờ cũng lưu lạc khắp nơi, tên họ có thể tra, nhưng muốn liên lạc với họ nhất định cần thời gian. Bây giờ, thời giờ là sinh mạng, không ai có thể đảm bảo trước khi bọn họ nhờ cảnh sát bảo vệ, sẽ không bị bom uy hiếp.

Hành động được thắt chặt, nhưng tất cả hành động này, Triển Chiêu đều không tham dự. Bây giờ, cậu đang vui trong phòng tài liệu của khoa hóa cao đẳng thành phố D, những đồng giấy tờ chất đồng tán lác xung quanh như muốn chôn vùi cậu vào trong mớ tài liệu. Một mình Triển Chiêu, nhanh chóng quan sát đồng tài liệu như núi, từ ánh mặt trời lác vào khe cửa sổ có thể dễ dàng nhìn ra, bên trong phòng xám, bụi đã bay đầy.

Mặc dù thế, một Bạch Ngọc Đường luôn có chút khiết phích lại không hề để ý. Anh kiên trì đứng bên cạnh Triển Chiêu, ngồi ở nơi vừa dơ vừa loạn này giúp cậu tìm kiếm dấu vết trọng yếu. Từ đầu Tô Hồng cũng ở lại đây, nhưng tài liệu càng chất càng cao, thời gian cũng càng lúc càng lâu, Tô Hồng có hơi chịu không nổi, không thể làm gì khác là mượn cớ mua trà cho hai người để chạy ra ngoài. Lúc Tô Hồng đi Triển Chiêu còn không hề chú ý, Bạch Ngọc Đường cũng chỉ gật đầu với cô một cái, còn thuận tay rút một tập hồ sơ lên trên kệ xuống, mở ra đưa cho Triển Chiêu.

Người Triển Chiêu đang dựa vào giá tài liệu bằng sắt, áo khoác đen dính một lớp bụi mờ, ngón tay cũng bị dính đen nhìn thật nhếch nhác, nhưng Bạch Ngọc Đường lại cảm thấy cậu nhóc này nhìn qua rất đẹp mắt. Vừa rồi Triển Chiêu giải thích cho anh biết bọn họ ở lại đây để làm gì, nhưng thực ra cũng không cần Triển Chiêu đặc biệt giải thích, bây giờ cái gì Bạch Ngọc Đường có thể làm được, đều tự giác tiến lên giúp Triển Chiêu mỗi khi cậu cố gắng làm gì đó, không buồn hỏi lý do. Bởi lẽ, đối với vị tiến sĩ nhỏ trước mắt này, Bạch Ngọc Đường đã hoàn toàn tin phục, anh tin tưởng Triển Chiêu có khúu giác nhạy bén đối với tội phạm. Trong quá trình phá án, trong thiên đầu vạn tự, Triển Chiêu lại có thể nắm bắt ngay vấn đề mấu chốt nhất, tìm ra đầu mối trọng yếu nhất.

Bây giờ, bọn họ đang ở trong phòng hồ sơ, dùng tốc độ nhanh nhất lật tìm từng ly từng tí những chuyện đã xảy ra với đám sinh viên tốt nghiệp khóa 90, một năm kia, thậm chí là trước đó một năm, giữa Chu Viễn và Ngô Dân Sơn rốt cuộc đã xảy ra cái gì. Nguyên nhân gì lại khiến Ngô Dân Sơn

đến tận 23 năm sau nhớ mãi không quên, phải ra tay giết chết. Hồ sơ cũ bẩn thỉu mà lộn xộn, thật ra phòng này liệu này đã rất lâu không ai đụng tới. Triển Chiêu cúi đầu, nhanh chóng lật chồng tài liệu dày cộm, thỉnh thoảng bị sặc bụi phải ho lên hai tiếng. Bạch Ngọc Đường để ý thấy Triển Chiêu bị sặc tới mức mắt đỏ ngầu, mắt vì ngập nước mà trở nên trong suốt, chân mày không chịu được nhăn lại.

Cho nên anh tăng nhanh tiến độ công việc trong tay, bất kể tăng tốc thế nào, anh đều không thể vượt được Triển Chiêu, nhưng anh vẫn cố hết sức giảm thiểu công việc cho Triển Chiêu. Cuối cùng sau khi hắt hơi thêm lần nữa, Triển Chiêu lật đến phần tài liệu cuối cùng.

“Tôi tìm được!” Triển Chiêu mừng rỡ ngẩng đầu lên, chăm chú nhìn vào ánh mắt Bạch Ngọc Đường.

Bên trong phòng tài liệu xám xịt, chỉ có ánh mặt trời nghiêng nghiêng xuyên qua cửa sổ. Ánh mặt trời chiếu lên mặt của Triển Chiêu, lông mi bị ánh sáng kéo ra cái bóng, hắt vào mi mắt, rơi xuống bóng đêm. Mặc dù ánh sáng không rõ, nhưng Bạch Ngọc Đường vẫn thấy rõ ánh mắt mát mẻ, ngời sáng của Triển Chiêu, ánh mắt phần khởi đó không chút che giấu đi sự mừng vui của chủ nhân. Tim Bạch Ngọc Đường không nhịn được bắt đầu đập mạnh, anh nhẹ câu khéo miệng, vào giờ phút này, Bạch Ngọc Đường anh tuần tiêu sái cũng không biết, nụ cười hiện tại của anh đơn giản không khác gì pháp y Tần cả.

“Bạch Ngọc Đường! Tôi nói tôi tìm được! Anh có nghe không có!” Triển Chiêu có hơi kỳ quái nhìn Bạch Ngọc Đường, sau đó cầm tài liệu nhét vào tay anh.

Bạch Ngọc Đường lúc này mới phục hồi tinh thần, sau khi vội vã ồ một tiếng, lập tức hướng mắt lên trên tờ giấy trong tay.

“Chuyện này chính là đả kích đầu tiên Ngô Dân Sơn trải qua!”

Triển Chiêu đưa tài liệu cho Bạch Ngọc Đường xong liền bấm điện thoại gọi Bao Chứng, “Bao đại ca, tôi tra được một chuyện. Ngô Dân Sơn còn rất nhiều mục tiêu.”

“Rất nhiều?” Đầu bên kia truyền tới âm thanh lo lắng của Bao Chứng.

Triển Chiêu nặng nề trả lời, “Đúng vậy, người hắn muốn giết, ít nhất còn tới 5.”

Tên của 5 người này đang được siết chặt trong tay Bạch Ngọc Đường, nhưng bây giờ bọn họ đang ở đâu, cũng chẳng ai biết.

Phát lệnh truy nã không cách nào giữ bí mật, kí giả đã nhanh chóng tóm được một bước tiến của cảnh sát, tín hiệu truyền thông khiến toàn bộ dân chúng trong thành phố D lại một lần nữa lọt vào không khí căng thẳng chưa từng có. Ngay giờ cao điểm, trạm tàu điện lại không có một bóng người, đường cái hẻm nhỏ ở thành phố D trở nên hoang vắng. Khi ba người Triển Chiêu từ cao đẳng KHCN trở về tổ Trọng án, phần lớn tổ viên đã đi nữa rồi, lao vào nhiệm vụ nặng nề truy bắt Ngô Dân Sơn.

Nhưng đi tìm một người trong hơn ngàn vạn dân khẩu của thành phố lớn, cho dù biết diện mạo, đặc trưng, tên tuổi, giới tính, cũng cần một khoảng thời gian dài, mà hiện tại thứ quý giá nhất chính là thời gian! Ánh mắt mọi người đều tập trung vào tổ Trọng án, mà toàn bộ tổ Trọng án đều nhìn Bao Chứng, chờ cách phá án của hắn. Mặt đen Bao Chứng như muốn đen hơn, Công Tôn Sách vừa về đến tổ lại vội đầu vào phòng máy thu thập đầu mối, Bàn Thống đối phó với đám ký giả truyền thông, những người khác đều bị hất ra ngoài, ở lại tổ suy nghĩ cũng chỉ còn lại hai người Bạch Triển cùng nữ nhân Tô Hồng này.

Bao Chứng nhìn ba người trước mắt một chút, móng vuốt đen của Triển Chiêu, cùng vết đen đầy trên áo khoác trắng tuyết của Bạch Ngọc Đường vô

cùng nổi bật. Bao Chứng nhíu mày, nhìn Triển Chiêu nói, “Triển Chiêu, dựa vào tài liệu hiện tại, vẫn không thể xác định mục tiêu kế tiếp của hắn là ai?”

Khuôn mặt trắng nõn của Triển Chiêu tối sầm, cậu đưa mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, lại nhìn Bao Chứng, hạ giọng nói, “Trong lòng kẻ tình nghi, đám người Chu Viễn phải chịu trách nhiệm cho cuộc sống mấy năm nay của hắn. Hắn lên kế hoạch tỉ mỉ, ra tay từng bước, mục đích cuối cùng là giết được toàn bộ kẻ thù. Đây là hành động trả thù, hơn nữa, hắn còn hạ quyết tâm phải thực hiện bằng được kế hoạch trả thù này. Có điều, còn một chuyện tôi mãi không thể hiểu, chính là ngay trước, hắn ở cùng một thành phố với Chu Viễn, tại sao hết lần này tới lần khác, phải chờ đến gần đây mới nghĩ tới kế hoạch trả thù.”

Nói tới đây, Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường. Ánh mắt Triển Chiêu làm khuôn mặt Bạch Ngọc Đường lộ ra vẻ mặt đột nhiên nảy ra ý kiến, một suy nghĩ từ trong đầu bay ra, “Nhất định do gần đây hắn gặp chuyện quan trọng, nhưng là chuyện gì ta?”

Ánh mắt Triển Chiêu hơi sáng lên, cầm điện thoại văn phòng của Bao Chứng lên, bấm số phòng máy Công Tôn Sách, “Anh Công Tôn, giúp em tra hồ sơ y tế của Ngô Dân Sơn một chút.”

Mười giây sau, Công Tôn Sách xin gì đáp nấy đã truyền tới tin tức Triển Chiêu cần,

“Quả nhiên, nửa năm trước, Ngô Dân Sơn đi khám bệnh đã phát hiện ung thư gan, hơn nữa đã tới thời kỳ cuối, không thể giải phẫu, bác sĩ chẩn đoán, hắn chỉ có thể sống thêm nhiều nhất là nửa năm.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Nói cách khác, từ nửa năm trước hắn đã bắt đầu lên kế hoạch trả thù lần này, hắn muốn trước khi mình chết cũng phải giết hết kẻ hận.”

Tô Hồng cũng nói, “Nếu vậy, hiện giờ chúng ta phát lệnh truy nã, xem như hãn trốn sâu đến đâu cũng rất nhanh sẽ bị bắt lại, kế hoạch hành động của hãn bị đứt đoạn, kế tiếp hãn sẽ làm gì?”

Ánh mắt của Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đồng thời lóe lên, hai người cùng nhìn về phía Bao Chửng. Trên mặt Bao Chửng cũng lộ vẻ nghiêm trọng, hãn nhìn hai người gật đầu, ba người hai miệng đồng thanh, “Đồng quy vu tận.”

Bao Chửng đột ngột giơ tay, lần nữa gọi cho Công Tôn Sách, “A Sách! Lập tức điều tra sinh nhật của những người còn lại, ngày kỷ niệm kết hôn, ngày con cái kết hôn các loại, tóm lại chỉ cần là sự kiện lớn gần đây có liên quan tới họ là được! Phải nhanh!”

“Sự kiện lớn?” Đều bên kia điện thoại truyền đến âm thanh kinh ngạc của Công Tôn Sách, lát sau, giọng của anh cũng trở nên vội vã, “Cậu nói là cái tên điên đó muốn...”

“Đúng thế, cho nên phải nhanh!”

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 66: Vụ Án 5 – Bạo Liệt Nghi Vấn (13)

Bạch Ngọc Đường đứng cảnh cậ vội vã hạ giọng kêu, “Triển Chiêu!”

Triển Chiêu giống như không nghe thấy, bước thêm một bước.

“Triển Chiêu, cậ điên rồi! Không được lại gần bom!”

Thành phố D phát triển biến chuyển từng ngày, trong 20 năm, chợ trung tâm từ một khu mở rộng đến bốn khu. Nhà cao tầng từng căn lại từng căn được dựng lên, nhà hàng khách sạn xa hoa cất nhau san sát, dựng cầu, đường ray, đường tám làn xe thông suốt toàn thành phố. Giao thông tiện lợi kéo gần hơn khoảng cách của mọi người, nhưng cuộc sống đô thị phồn hoa lại làm quan hệ giữa người với người thêm xa cách.

Người tới một tuổi nhất định sẽ sinh ra tâm tình hoài cựu, xã hội cạnh tranh gay gắt sẽ mang lại áp lực cực lớn với cuộc sống kẻ trung niên. Nhưng sẽ luôn có một số khoảnh khắc đặc biệt, một vài người đặc biệt, khiến họ nhớ lại những năm tháng tươi trẻ của bản thân. Kìa những khuôn mặt non nớt trẻ trung trong ký ức, là bạn bè của họ, càng chính là bọn họ. Cho nên, có nhiều sẽ hăng hái khi gặp bạn bè, đặc biệt là những ai đã trở thành “người thành công”, đều sẽ không bỏ qua cơ hội gặp mặt bạn bè cũ.

Tối hôm đó, tại sảnh đa chức năng của cao ốc Phi Đăng, một nhóm nam nam nữ nữ tuổi trung niên đang tập trung tại chỗ, ăn mừng ngày kỷ niệm tròn 25 năm họ quen biết nhau. Hai mươi lăm năm trước, bọn họ từ 4 phương 8 hướng của tổ quốc tụ tập đến thành phố D, không hẹn mà cùng chọn học viện kỹ thuật, lại có duyên gặp gỡ ở khoa Hóa ban 902. Hôm nay,

họ đều đã thành người đứng tuổi, dường như tất cả mọi người đều trở thành tinh anh trong lĩnh vực hóa học này. Mà một số ít bạn học không theo bạn này, đều đạt được thành tựu to lớn ở những lĩnh vực khác.

Trong số đó, làm người ta hâm mộ nhất phải là trưởng lớp Lâm Thanh Thư. Năm đó, anh là một trong số ít nghiên cứu sinh lấy được học bổng ở Mỹ, hơn nữa sau khi tốt nghiệp lại có thể làm việc trong doanh nghiệp nổi tiếng của Mỹ, hiện nay, anh đang sống ở Canada, có một khu biệt thự lớn, người vợ trẻ trung cùng ba đứa con làm người ta hâm mộ, có thể nói sự nghiệp lẫn gia đình đều vô cùng tốt đẹp. Lâm Thanh Thư là một người cực bận rộn, lần này nếu như không phải hiếm khi anh được về nước, đám bạn học bình thường bận bịu này cũng không có cơ hội tụ tập chung. Bọn họ chọn nơi tụ tập ở cao ốc Phi Đăng cao cấp nhất thành phố D, mặc dù trước đó không lâu, nơi này từng xảy ra chuyện đánh bom, nhưng cũng không ảnh hưởng đến tâm trạng vui vẻ khi bạn bè tụ họp. Bất quá, sau khi phần lớn người đã tới đủ, người tổ chức sự kiện lần này – Mạnh Gia Hoa lại phát hiện ra một chuyện vô cùng kỳ lạ, khung cảnh dường như thiếu rất nhiều người. Vốn nghe nói Lâm Thanh Thư về nước, rất nhiều bạn học cũ năm đó đều đáp ứng nhất định sẽ tới đúng giờ. Nhưng hiện tại thời gian từ lúc họp mặt bắt đầu đã quá một tiếng, vẫn còn hơn phân nửa chưa xuất hiện. Hơn nữa, trong số những người đi trễ, phần lớn đều là người sống ở thành phố D.

Mạnh Gia Hoa rất không vui gọi điện cho những người đó, kết quả phát hiện tín hiệu nơi này cực kỳ yếu, điện thoại không gọi được. Ngay lúc này, cửa chính xuất hiện một người mặc áo vét cài nút đôi, sau lưng đeo một balo to lớn, điềm nhiên bước về phía mọi người.

Bởi vì hân đến quá muộn, nên ánh mắt mọi người tự nhiên cũng tập trung lên người của hắn. Đã quá lâu rồi, 20 năm đủ để thay đổi diện mạo một người, vì vậy, tất cả đều không nhận được chính xác người đàn ông này rốt cuộc là ai.

Nhưng, có thể đến được nơi này vào hôm nay, hẳn là bạn học rồi. Bởi thế, cơ hồ mọi người đều nhìn về phía hắn nhoen miệng cười.

Nam nhân giống như một diễn viên phong độ phiên phiên, chân bước vững vàng đến giữa sảnh đa chức năng, thẳng đến trước mặt Lâm Thanh Thư, động tác thuần thục tháo balo sau lưng xuống, hai tay giờ ngang đưa tới trước mặt Lâm Thanh Thư.

“Cái này cho tôi?” Lâm Thanh Thư có chút không ngờ, phong độ cùng lịch sự của một học giả khiến anh lập tức đứng lên, hai tay nhận lấy hộp giữ nhiệt đó.

Thấy Lâm Thanh Thư nhận lấy hộp rồi, nam nhân đối diện đột nhiên lộ ra nụ cười kỳ quái, đột nhiên động, kéo lại hai tay Lâm Thanh Thư, sau đó, đột ngột tiến sát tới tai đối phương, ở bên tai Lâm Thanh Thư nhẹ nhàng nói.

Mặt Lâm Thanh Thư nháy mắt liên tái nhợt, sau đó, mồ hôi lạnh theo gò má anh chảy xuống.

“Người, người nói cái gì!?”

Nam nhân không trả lời, chỉ nhẹ nhàng mở hộp giữ ấm ra. Mạnh Gia Hoa đứng bên cạnh Lâm Thanh Thư tò mò liếc vào bên trong hộp, người xuất thân từ lớp nghiên cứu bom như anh nhìn một cái liền nhận ra, đó là một kíp nổ thủy ngân có đường dây cực kỳ phức tạp, mà ở dưới kíp nổ, đang chôn 4 ống dẫn nổ cực lớn, dưới cùng dĩ nhiên là thuốc nổ C4 uy danh lừng lẫy!

“Có bom!” Mạnh Gia Hoa hô to, tất cả mọi người trong chớp mắt trở nên hỗn loạn.

Tiếng thét chói tai của nữ nhân, nam nhân vừa trấn an người bên cạnh vừa cố gắng chạy trốn ra ngoài, Lâm Thanh Thư đáng thương một chút cử

động cũng không dám, anh chỉ có thể vừa chảy mồ hôi lạnh vừa nhìn nam nhân đối diện.

“Người... người là ai? Tại sao phải làm như vậy?”

“Tất cả đứng yên! Nếu không, tao sẽ cho nổ bom ngay lập tức!” Nam nhân lạnh lùng cười một tiếng, mở miệng nói câu đầu tiên từ lúc vừa vào cửa, tiếng hân vang vang, mỗi người tại chỗ cũng nghe được rõ ràng.

Từng người trong sảnh đa chức năng này dù ít hay nhiều đều có một đoạn thời gian làm công việc học giả. Người như vậy có một ưu điểm làm người ta ngưỡng mộ, đó là trí thông minh cao. Sự thông minh cao hơn người thường khiến họ có thể dùng tốc độ nhanh nhất phân tích ra trong thời gian khủng hoảng, phải chọn lựa hành động thế nào mới có thể tranh thủ được thật nhiều an toàn. Tuy họ không nhất định phải dũng cảm, nhưng cũng dễ dàng an tĩnh lại so với người thường rất nhiều. Quả nhiên, không lâu sau khi nam nhân kia ra lệnh, cho dù là nữ nhân nhất gan nhất cũng dừng lại bước chân chạy trốn.

Nam nhân hài lòng nhìn tất cả mọi người ngừng trốn chạy, bọn họ chăm chăm dùng ánh mắt chờ đợi hoảng sợ nhìn hân, làm trong lòng hân cảm thụ được thỏa mãn trước giờ chưa từng có. Hân cười híp mắt chỉ mấy người trong đám người, cười nói, “Phụng Bân, Phùng Triều Dương, còn mày nữa, Mạnh Gia Hoa. Ba người tụi mày với Lâm Thanh Thư ở lại với tao, những đứa còn lại có thể đi rồi.”

Mọi người hai mắt nhìn nhau hết mấy giây, sau đó bắt đầu điên cuồng chạy trốn. Có người trong lúc chạy trốn tông trúng nhau, có người chân trái vấp chân phải, khung cảnh hài hước mà đáng sợ. Nam nhân ha ha cười to mấy tiếng, sau đó cao giọng hét, “Đừng quên gọi phóng viên! Để toàn bộ truyền thông ở thành phố D tới đây! Tao có buổi diễn rất hay muốn cho bọn chúng nhìn!”

Dứt lời, hần dùm ánh mắt lạnh lùng quét qua 4 người đàn ông trung niên còn sót lại, cuối cùng, dừng ánh mắt trên mặt Lâm Thanh Thư, cười nói, “Bây giờ còn không nhớ được tao là ai hả?”

Mô hôi lạnh theo nếp nhăn chồong chất nơi khóe mắt chảy xuống cổ, Lâm Thanh Thư chăm chăm nhìn ánh mắt nam nhân, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc, “Cậu là —— Ngô Dân Sơn.”

Bàng Tiểu Diệp gần đây rất chán nản. Cô vốn tưởng làm em gái của quản lí tin tức tổ trọng án, liền có được đường dây tin tức nhiều hơn so với người khác. Trong mấy vụ án trước, mặc dù cô bị Bạch Ngọc Đường dùng thái độ cứng rắn từ chối mấy lần, thậm chí còn có một lần bị toàn tổ trọng án liên thủ lợi dụng, nhưng lần lợi dụng đó khiến báo cáo của Bàng Tiểu Diệp được đánh giá rất cao.

Bàng Tiểu Diệp nếm được trái ngọt càng không muốn bỏ qua nguồn tài nguyên tin tức quan trọng Tổ trọng án. Vì vậy, lúc đánh bom phát sinh, cô càng bám chặt anh trai mình không thả, chuẩn bị cờ trống đầy đủ, làm lớn một trận. Nhưng đời không như mơ, anh trai lần này lại vô cùng không nể mặt, không chỉ cự tuyệt tiết lộ bất kỳ tình tiết, mà còn mắng cô một trận. Bàng Tiểu Diệp buồn bực chỉ có thể vắt óc tìm biện pháp mới, kết quả, thời gian không phụ người có tâm, thật sự cho cô nắm được một cơ hội.

Ngày đó, một người thường cung cấp đầu đầu mỗi tin tức cho Bàng Tiểu Diệp gọi điện tới cho cô, bảo rằng có kẻ cướp đang bắt giữ con tin ở cao ốc Phi Đăng. Giống như sói ngửi thấy mùi máu tanh, Bàng Tiểu Diệp lập tức cầm lên DV (digital Video), chạy như bay tới. Nhưng, chuyện càng làm cô thêm chán nản chính là khi cô tới được địa điểm, hiện trường đã bị tổ trọng án phong tỏa. Anh trai cô lạnh mặt cho cô biết, tất cả mọi người đều phải cách xa cái cao ốc này 30m, nếu không sẽ bị nguy hiểm đến tính mạng.

Bàng Tiểu Diệp là phóng viên có thâm niên, nếu là ngày thường, thái độ Bàng Thống như thế căn bản sẽ không cách nào ảnh hưởng tới nhiệt tình

lấy tin của cô. Nhưng bây giờ không giống, vì trong suốt 30 năm cuộc đời Bàng Tiểu Diệp, chưa bao giờ cô thấy Bàng Thống có vẻ mặt nghiêm túc như vậy. Một loại dự cảm làm cô khẩn trương, hưng phấn, nhiệt huyết sôi trào.

Cao ốc Phi Đăng, vào giờ phút này, nhất định gặp nguy hiểm rất lớn, dĩ nhiên, cái này cũng có nghĩa, có một tin tức rất trọng đại đang chờ Bàng Tiểu Diệp cô phát hiện!

Bàng Tiểu Diệp biết, có Bàng Thống ngăn cản, cô sẽ không có cách nào đi vào tòa cao ốc này từ chính diện. Nhưng, nếu chỉ có thể đã dễ dàng bị đuổi mất thì không phải là Bàng Tiểu Diệp nữa. Sau khi quan sát cẩn thận, Bàng Tiểu Diệp lợi dụng hỗn loạn nơi thang máy chuyển hàng tiến vào tòa cao ốc, dùng tốc độ nhanh nhất để phóng thẳng tới hiện trường. Không ngạc nhiên, cô nhìn thấy vào người so với cô phải nhanh hơn mấy bước.

Vì tội phạm tình nghi là nhân vật nguy hiểm, hiện trường lại bị uy hiếp bởi vụ nổ có thể xảy ra bất cứ lúc nào, tuy cảnh sát đã phong tỏa hiện trường, giải tán quần chúng, nhưng không có phái nhiều quân ra canh giữ. Thâm giữ, người ở lại khống chế cục diện nơi hiện trường cũng không có bao nhiêu. Bàng Tiểu Diệp chỉ thấy được hai cảnh viên đang duy trì trật tự, hai người kia cô cũng biết, người dáng dấp cao cao, lại mạnh mẽ gọi Mã Hán, người khác gầy gầy nho nhỏ, nhưng bộ dáng nhìn hơi thuận mắt gọi Trương Long.

Đây là hai nhân vật nhỏ, Bàng Tiểu Diệp tin rằng, bên trong cánh cửa sau lưng bọn họ, nhất định có người quan trọng hơn đang ở. Mới nãy dưới lầu không thấy đội trưởng Bao của Tổ trọng án, cũng không thấy tên khó đối phó Bạch Ngọc Đường, còn một vị tiểu tiến sĩ trẻ tuổi gần đây luôn xuất hiện bên cạnh Bạch Ngọc Đường gọi Triển Chiêu. Mấy người đó, rất có thể đang ở hiện trường.

Nghĩ tới đây, Bàn Tiểu Diệp hưng phấn chớp mắt. Cô biết không thể phá vòng vây ở chính diện, nếu không nhất định sẽ bị hai cảnh viên giữ cửa trực tiếp ném ra. Nhưng cơ hội hiếm có như vậy, đã xâm nhập vào rồi vô luận thế nào cũng không muốn phí công vô ích. Trong đầu nhanh chóng bay qua từng ý tưởng một, cuối cùng Bàn Tiểu Diệp quyết định án binh bất động, ở nơi này quan sát, nếu có cơ hội lập tức vọt vào. Muốn lấy được tin lớn, nhất định phải ở sát hiện trường, cô tin tưởng, bây giờ trong tất cả giới truyền thông, cô là người ở gần hiện trường nhất!

Vì tầm nhìn không thể uốn cong, Bàn Tiểu Diệp cũng không biết, ngay giờ phút này, đằng sau cánh cửa sau lưng hai vị cảnh viên kia, người tạo ra tin tức khiến cô hứng thú nhất, nhất vô cùng hi vọng lấy được chú ý của cô. Hắn trừng to đôi mắt đầy tia máu, hai tay đặt lên phía trên hộp giữ nhiệt, mặt mỉm cười nhìn bạn học cũ, tay đang run run giữ củ khoai lang nóng hổi kia.

Bao Chứng, Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu, ba người họ đứng cách quả bom không qua 10m, nhưng Ngô Dân Sơn đã tuyên bố không cho họ bước gần hơn nữa. Ba nam nhân khác đang chảy mồ hôi lạnh đầy đầu đứng xung quanh trái bom, trong đó có một người nhát gan đã sợ tới mức ngồi bệt xuống sàn, sắc mặt hai người khác cũng hết sức khó coi.

Bạch Ngọc Đường giơ súng nhắm ngay đầu Ngô Dân Sơn, nhưng Triển Chiêu biết, anh không dám nổ súng. Lần này cùng nhiệm vụ giải cứu con tin một tuần trước ở thành phố H hoàn toàn khác nhau, trong tay đối phương không có hung khí, lại có bom. Ba người tại chỗ cũng biết, trái bom bên trong hộp giữ nhiệt lợi hại tới mức nào, Triển Chiêu đoán, nếu mục đích của Ngô Dân Sơn là cho nổ chết năm người bạn, thì uy lực của trái bom khẳng định nhiều hơn mấy lần so với lần trước.

Trái bom được đặt trong hộp giữ nhiệt là bom thủy ngân vô cùng tinh xảo, chỉ cần cánh tay đỡ hộp của Lâm Thanh Thư hơi nghiêng một chút, bom nhất định sẽ phát nổ. Tay của Ngô Dân Sơn đặt lên trên hộp, ai dám

bảo đảm lúc bắn hạ tay hắn không đụng trúng kíp nổ đây? Cho nên, Bạch Ngọc Đường không dám nổ súng, trong lòng Triển Chiêu cũng cảm nhận được khẩn trương trước đó chưa gặp bao giờ.

Cái chết giống như tấm lưới lớn, bao phủ từng góc nhỏ bên trong gian phòng. Căng thẳng dồn nén khiến Triển Chiêu cảm thấy khó thở, không hít vào cũng có thể cảm thấy trong miệng tràn đầy khói bụi sau vụ nổ làm người ta phát ghen. Có lẽ Ngô Dân Sơn là người duy nhất có thể thông thả ở đây, Triển Chiêu chú ý trên mặt người trung niên này luôn treo một nụ cười quái lạ. Đó là nụ cười đặc ý, một loại kiêu ngạo có thể nắm được tất cả trong tay. Triển Chiêu híp mắt chăm chú nhìn Ngô Dân Sơn, cậu cảm thấy, cậu hoàn toàn có thể cảm nhận được tâm tình của Ngô Dân Sơn vào giờ phút này.

Ta đang diễn vai Đấng cứu thế, ta có thể khống chế sự sống chết của những con kiến nhỏ nhoi các người. Những kẻ chà đạp trên đầu ta, lúc các người đang đặc ý mỉm cười, có nghĩ tới một ngày nào đó sẽ bị người như ta dẫm đạp dưới chân không? Các người xem thường ta, ta liền bắt các người tan xương nát thịt, ta muốn cho toàn thế giới biết, ta không phải con kiến khiêm nhường, mà là người thành công, ta so với các người còn ưu tú hơn nữa, là bất khả chiến bại!

Đột nhiên, ánh mắt híp lại của Triển Chiêu bỗng chốc mở to, cậu nhẹ nhàng bước một bước về phía trước.

Bạch Ngọc Đường đứng cảnh cậu vội vã hạ giọng kêu, “Triển Chiêu!”

Triển Chiêu giống như không nghe thấy, bước thêm một bước.

“Triển Chiêu, cậu điên rồi! Không được lại gần bom!”

Triển Chiêu không quay đầu lại, mà đột ngột nâng một tay, ý bảo Bạch Ngọc Đường không cần nói.

Bạch Ngọc Đường lòng đã vội muốn chết, anh không biết làm sao nhìn Bao Chửng đứng cạnh bên. Bao Chửng cau mày, sắc mặt nghiêm túc nhìn chăm chăm vào lưng của Triển Chiêu, thấp giọng nói: “Không cần tiến gần hơn, ở đây nói chuyện hẳn vẫn nghe được.”

Triển Chiêu lại bước thêm hai bước mới đứng lại, cậu bình tĩnh nhìn Ngô Dân Sơn, nói, “Thầy Ngô, anh rốt cuộc muốn cái gì?”

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 67: Vụ Án 5 – Bạo Liệt Nghi Vấn (14)

Ngô Dân Sơn rất bình tĩnh nhìn Triển Chiêu, không trả lời hỏi ngược lại, “Mày tên gì?”

“Triển Chiêu.”

“Mày là cảnh sát. Sao không có súng?”

“Không, tôi không phải cảnh sát.” Triển Chiêu nhìn thẳng vào ánh mắt Ngô Dân Sơn, bình tĩnh trả lời, “Tôi chẳng qua chỉ là chuyên gia tâm lý trợ giúp Tổ trọng án, anh có thể gọi thẳng tên tôi.”

“Chuyên gia tâm lý.” Trên mặt Ngô Dân Sơn thoáng qua biểu hiện kỳ lạ, hắn nhìn chăm chăm khuôn mặt trẻ trung trắng nõn của Triển Chiêu, khóe miệng nhẹ câu, “Tụi nó mang mày tới cho mày đàm phán với tao sao?”

“Cũng có thể nói vậy.” Triển Chiêu gật đầu, khẽ liếc về hộp giữ nhiệt nguy hiểm kia, sau đó lại nhìn chăm chú vào mắt Ngô Dân Sơn,

“Thầy Ngô, tôi tới để nghe anh nói chuyện. Anh bỏ nhiều công sức như vậy, lập kế hoạch lâu như thế mới làm được tới đây, tôi rất muốn biết, rốt cuộc anh muốn có cái gì? Tôi nghĩ những người trong phòng hiện tại đều không muốn tình hình chuyển biến xấu. Chỉ cần yêu cầu của anh hợp lý, cảnh sát nhất định sẽ cân nhắc đáp ứng anh.”

Lời Triển Chiêu dường như khiến Ngô Dân Sơn lọt vào suy tư ngắn ngủi, tiếp đó, trên mặt hắn lộ ra nụ cười có vẻ khoa trương.

“Tao muốn những phóng viên ngoài đó cũng tới phỏng vấn.”

Lời Ngô Dân Sơn còn chưa dứt, trên mặt Bạch Ngọc Đường đã tỏ vẻ khần trương. Anh nhớ lại hồ sơ viết của Triển Chiêu, từ hôm qua, Triển Chiêu đã từng nhắc tới, tên khốn này có dự vọng khoa trường biểu diễn, giờ phút này hẳn yêu cầu muốn gặp phóng viên, tiếp nhận phỏng vấn, căn nguyên đều là từ dự vọng này mà sinh ra. Thỏa mãn yêu cầu này của hắn, có phải là một bước đột phá để giải quyết khủng hoảng hiện tại hay không đây?

Lời của Ngô Dân Sơn hiển nhiên không làm Triển Chiêu bất ngờ, cậu thậm chí còn cùng dùng mắt hội ý với Bao Chứng, liền đáp ứng yêu cầu của Ngô Dân Sơn, “Có thể, tôi có thể đảm bảo anh được phỏng vấn như ý muốn. Nhưng chúng tôi không thể cho phép phóng viên bước vào gian phòng này trong tình trạng bị đe dọa tính mạng. Thầy Ngô, anh có thể bỏ tay ra trước, để chuyên gia phá bom làm việc, bảo đảm an toàn cho anh cùng những người khác không?”

Khuôn mặt Ngô Dân Sơn có chút mất hứng, hắn trợn mắt nhìn Triển Chiêu, lạnh lùng nói, “Không được, nếu tao thả tay, cảnh sát tội mày nhất định sẽ không cho phóng viên tới phỏng vấn, tội mày đang gạt tao.”

Vừa nói, tay của Ngô Dân Sơn ở trên hộp giữ nhiệt di chuyển một cái, mấy người bên cạnh bị dọa sợ tới mức mém nữa gào lên.

“Dừng tay!” Bao Chứng nhẹ hét, gắt gao quan sát Ngô Dân Sơn. Hắn vững vàng nâng súng, dùng giọng nói trầm thấp, “Ngô Dân Sơn, người nghe cho kỹ. Ta bây giờ cho người hai lựa chọn, thứ nhất, giơ cao hai tay, dời khỏi quả bom đó, từ từ bước qua, ta sẽ dẫn độ người, sau đó để người ra ngoài nhìn mười mấy ống kính dưới lầu. Người đoán không sai, ta sẽ không cho người mở hộp báo, nhưng có những ống kính kia đổ thêm dầu vào lửa, người sẽ trở nên nổi tiếng, sẽ có vô số người biết người, tên người nhất định sẽ được xuất hiện trên mỗi tờ báo cùng từng đài truyền hình ở thành phố D.

Thứ hai, nếu người không chấp nhận điều kiện này, cố ý muốn nổ bom. Như vậy, ta có thể chắc chắn không có bất kỳ người nào biết đến người, vụ án của người sẽ được xếp vào danh sách chưa giải quyết, hoặc ta sẽ đem những vụ án trước người làm ra đặt lên đầu kẻ khác, người nhất định phải tin ta, ta có khả năng này.”

“Người khác?” Trên mặt Ngô Dân Sơn hiện ra một vẻ chán ghét, “Còn ai có thể làm ra tác phẩm hoàn mỹ như tao! Mà không thể đem kiệt tác của tao ném cho lũ ngu ngốc đó!”

“Mày nói người khác ngu ngốc? Tao thấy mày cũng chẳng thông minh tới thế đâu!” lần này người nói là Bạch Ngọc Đường, anh lạnh lùng nhìn ánh mắt lóe chút oán hận của Ngô Dân Sơn, cười nói, “Mày vì lựa chọn của mình mới phá hủy sự nghiệp, lại ghen tỵ bạn cùng lứa đạt được thành tích ưu tú. Mày nghĩ trên thế giới này chỉ có mày mới chế được bom sao? Ngô Dân Sơn, mày nghe tới Bá Tước rồi chứ?”

“Bá Tước?” Ánh mắt Ngô Dân Sơn hơi đổi, “Người nói là tên Bá Tước 3 năm trước làm nổ chết 5 cảnh sát!?”

Bá Tước! Cái tên này nghe qua vô cùng quen thuộc, lời Ngô Dân Sơn nhắc nhở Triển Chiêu, giúp cậu lập tức nhớ ra Bá Tước này là ai. Đại khái khoảng ba năm trước, khắp nơi trên Đại Tống xảy ra một loạt vụ đánh bom có tổ chức, những vụ án kia có dính dấp tới xã hội đen, mà kẻ cầm đầu tổ chức xã hội đen này có biệt danh nổi tiếng, Bá Tước.

Nhưng, lúc này giờ này phút này Bạch Ngọc Đường lại đi nhắc tới tên kẻ cầm đầu tổ chức xã hội đen tội ác đầy mình này để làm gì? Tâm trí Triển Chiêu xoay chuyển, đột nhiên nảy ra ý tưởng chưa bao giờ có. Bạch Ngọc Đường sợ đánh bom, Bạch Ngọc Đường chịu ác mộng hành hạ suốt hai năm trước, cùng với vụ đánh bom cuối cùng của Bá Tước lại vô cùng trùng hợp. Chẳng lẽ, vụ đánh bom khiến 5 cảnh sát mất mạng cùng bệnh của Bạch Ngọc Đường có liên quan?

Triển Chiêu đứng trước mặt Bạch Ngọc Đường, giờ phút này cậu không thể quay đầu nhìn mặt đối phương, nhưng trong giọng nói vững vàng kia, cậu không hề nghe được chút nào bi thương cùng do dự.

Bạch Ngọc Đường cười lạnh, nói với Ngô Dân Sơn, “Bá Tước sau khi gây ra vụ án lớn, liền không lộ diện suốt ba năm. Bất qua mây yên tâm, bọn tao cũng không cầm vụ án của mày để lên đầu hãnh, mày còn không xứng đáng đâu.”

“Mày nói bậy!! Tao thế nào không xứng!” Lời nói vừa này của Bạch Ngọc Đường làm mặt Ngô Dân Sơn kinh ngạc rồi vui mừng, tiếp theo là thẹn quá hóa giận.

Vì khoảng cách hơi gần, để Triển Chiêu có thể nhìn rõ ràng biến hóa trên mặt Ngô Dân Sơn, cậu đột nhiên hiểu ra, Bá Tước Bạch Ngọc Đường vừa nhắc tới nhất định là cao thủ chế tạo bom. Mà Ngô Dân Sơn dĩ nhiên cảm thấy vụ án mình làm ra có thể đặt ngang hàng với cao thủ như vậy là chuyện rất vinh dự. Nhưng lời nói của Bạch Ngọc Đường làm hi vọng hãnh tan nát, hãnh vì chuyện này mà tức giận!

Trên trán Triển Chiêu thấm ra mồ hôi lạnh, trong lòng lại lần nữa chửi thầm, cái tên Bạch Ngọc Đường này tại sao cứ thích chọc giận kẻ tình nghi như vậy? Mấy ngày trước ở thành phố H đã thế, bây giờ về thành phố D vẫn thế, bộ ông không biết trong tay tên kia còn một trái bom sẽ khiến tất cả mọi người nổ bay bất cứ lúc nào chắc?!

Nhưng, không chờ Triển Chiêu mở miệng can ngăn, Bạch Ngọc Đường cướp trước một bước, tiếp tục nói, “Bất quá, mày hại chết nhiều người như vậy, không phải mục đích là khiến người ta chú ý sao? Mày yên tâm, trừ chuyện vừa rồi Triển Chiêu nói, tao còn có thể đáp ứng mày một chuyện.”

Nói tới đây, Bạch Ngọc Đường cũng tiến về trước một bước, tới bên người Triển Chiêu, nhìn chăm chăm vào mắt Ngô Dân Sơn, gằn từng câu

từng chữ, “Ngô Dân Sơn, nếu mày chịu thả trái bom kia ra, tao đảm bảo lát nữa ra ngoài, tất cả mọi người sẽ nhìn thấy mặt mày. Với tư cách một nhân chứng đã từng trải qua vụ đánh bom của Bá Tước 3 năm trước đây, tao sẽ tự tay chỉ ra, mày là Bá Tước.”

Quả nhiên là vậy, quả nhiên Bạch Ngọc Đường đã từng trải qua án đánh bom ấy, có lẽ tâm lý của anh bị tổn thương cũng vì như vậy!

“Mày muốn gạt tao!” Ngô Dân Sơn dường như bị Bạch Ngọc Đường chọc giận thật sự, anh mắt chăm chăm đầy máu đỏ, nhìn Bạch Ngọc Đường quát, “Tất cả tin tức đều nói, ba năm trước Bá Tước đã bị nổ chết rồi! Mày gạt tao! Muốn gạt tao nghe lời mày nói!”

“Mày chẳng qua chỉ nghe được thông báo chính thức.” Bạch Ngọc Đường hơi cười lạnh, “Nếu tao đã dám đề nghị như vậy, dĩ nhiên tao có nắm chắc. Bá Tước không chết, hẳn chẳng qua chỉ bị nhốt ở một nơi bí mật không ai biết. Nếu mày cảm thấy hứng thú, tao có thể giúp mày năn nỉ cho mày với hãn nhốt chung một phòng giam. Thế nào, không muốn trước khi chết có thể nhìn thấy thần tượng của mình một cái hả?”

Triển Chiêu nhìn thấy, sau khi Bạch Ngọc Đường nói những lời này, ánh mắt Ngô Dân Sơn lóe lên trong chớp mắt. Rối loạn nhân cách giả dối, tâm tình mang sắc màu kịch tính hóa, xem đùa bốn người khác như thủ đoạn đạt được mục đích bản thân, đặt bản thân làm trung tâm, thích được người khác chú ý, khen ngợi. Đề nghị hợp lý có thể khiến hãn mừng rỡ như điên, ngược lại, càng dồn sức lực để làm hại người khác. Hình thức công kích của loại người này sẽ bộc lộ triệt để khi ham muốn không được thỏa mãn, mà hiện tại, đề nghị Bạch Ngọc Đường vừa nói ra, không thể nghi ngờ, là càng có sức dụ dỗ hơn so mới chuyện mình vừa nói.

Chỉ cần có thể thành minh tinh được người ta khen ngợi, dĩ nhiên Ngô Dân Sơn sẽ không ngại trở thành thế thân cho một tên tội phạm khét tiếng. Vì bản thân hãn biết rõ, so với chính bản thân hãn, người đời nhất định sẽ

quan tâm Bá Tước hơn. Chỉ cần có thể lấy được ánh mắt chú ý, hẳn cũng không buồn để ý xem thứ chú ý này là thật hay là giả.

Triển Chiêu theo bản năng nhìn Bạch Ngọc Đường, trên bộ mặt nghiêm túc của đối phương, cậu thấy được thần thái bình tĩnh khôn ngoan. Trong mấy ngày gần ngủ, Bạch Ngọc Đường nhất định làm rất nhiều thực nghiệm, nếu không, anh tuyệt đối không có cách nào tùy cơ ứng biến một cách khôn ngoan như vậy.

Bạch Ngọc Đường không để ý tới ánh mắt khâm phục cùng khen ngợi của Triển Chiêu, anh một mực chăm chú nhìn Ngô Dân Sơn, quan sát nhất cử nhất động của hắn. Anh thấy rõ, đối phương hiện giờ đang đấu tranh tư tưởng mãnh liệt. Có lẽ hắn cũng không qua tin tưởng lời nói của Bạch Ngọc Đường, nhưng sức dụ dỗ từ lời đề nghị đó quá mạnh mẽ, Ngô Dân Sơn tuyệt đối không cách nào làm lơ đi sự hấp dẫn như vậy.

Cuối cùng, sau khi trải qua tính toán gần ngủ, Ngô Dân Sơn gật đầu với Bạch Ngọc Đường một cái.

“Được, tao đáp ứng mày.”

Tay Ngô Dân Sơn chậm rãi rời khỏi hộp giữ nhiệt nguy hiểm đó, Bạch Ngọc Đường cất súng xong, bước nhanh về trước, bắt Ngô Dân Sơn lại, sau đó dùng tốc độ nhanh nhất đeo còng tay cho hắn. Giao Ngô Dân Sơn cho Vương Triều Mã Hán áp tải, Bạch Ngọc Đường, Bao Chứng, Triển Chiêu, lập tức dùng tốc độ nhanh nhất nhích gần đến quả bom kia.

Tình huống hiện giờ là, bom đang đặt trong hộp giữ nhiệt, Lâm Thanh Thư hai tay ôm quả bom, cả người như đã mất hết khí lực, hiện nhiên, căng thẳng quá sức cùng sợ hãi làm anh rất khó chịu đựng thêm nữa. Bao Chứng hạ lệnh cho chuyên gia phá bom bước vào, đồng thời phái người nhanh chóng đếm những nam nhân trung niên khác bị Ngô Dân Sơn dùng bom uy hiếp ở lại đây mang ra. Rất nhanh, hiện trường hoàn toàn nằm trong tay

cảnh sát. Đáng tiếc, chuyên gia phá bom sau khi kiểm tra tình huống cụ thể của nó, lại đưa ra kết luận không mấy lạc quan.

“Thiết bị kích nổ vô cùng phức tạp, những mạch điện tử thế này phải dùng X – quang quét qua mới có thể nhìn rõ, trừ phi là bản thân người thiết kế, người khác căn bản không cách nào nắm rõ những đường dây này trong thời gian ngắn được.” Chuyên gia phá bom nhìn Bạch Ngọc Đường, sau đó chỉ đồng hồ tính giờ bên trên quả bom, nói, “Chúng ta còn không tới một tiếng đồng hồ.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, sau đó nhìn Lâm Thanh Thư đã bị thấm ướt mồ hôi cả người, tỉnh táo nói, “Trước lấy cái gì đó để trái bom xuống, con tin đã mệt rồi.”

Thật ra lời chuyên gia phá bom mới nói, người ở đây đều rõ, bây giờ hung thủ đã bị bắt, việc còn sót lại chính là xử lý trái bom. Phương pháp xử lý tốt nhất dĩ nhiên là phá hủy. Nhưng vừa rồi chuyên gia phá bom đã nói rõ, muốn phá bom, cần đủ thời gian hoặc phải có phối hợp của hung thủ. Bây giờ, thời gian dĩ nhiên không đủ, hơn nữa xem như Ngô Dân Sơn chịu phối hợp, cảnh sát cũng không mạo hiểm nghe lời hắn nói để hủy bom. Vì thế biện pháp tốt nhất là dời trái bom đến chỗ khác để an toàn phát nổ. Mà bước đầu tiên để dời bom, cũng là bước quan trọng nhất, chính là lấy nó xuống từ tay con tin Lâm Thanh Thư, chỉ cần hoàn thành bước này, chuyện về sau liền dễ làm nhiều lắm. Mà chuyện bây giờ Bạch Ngọc Đường phải làm, chính là bước quan trọng này đây.

Giá đỡ đặc biệt rất nhanh được đặt vào tay Bạch Ngọc Đường, anh để giá đỡ lên mặt đất, sau đó giơ lên hai tay, chậm rãi mà chắc chắn tiếp nhận cái hộp nặng nề trong tay Lâm Thanh Thư. Sau khi nhận lấy hộp, anh dời mắt nhìn Triển Chiêu đang đứng cạnh bên chăm chăm nhìn mình không chớp mắt. Bạch Ngọc Đường hơi cúi khóe miệng, đột nhiên nói với Bao Chứng, “Đội trưởng, mọi người rút lui trước đi, nếu nổ thật, liên lụy mình tôi là đủ.”

Bao Chứng lắc đầu, đồng thời trợn mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, “Cậu ăn cơm đội đặc cảnh nhiều năm như vậy, sẽ không chỉ có chút bản lạnh. Cứ yên tâm, mạng lão tử cứng, tiểu tử cậu nhưng khắc không chết đâu!”

Bạch Ngọc Đường cười khê, sau đó nháy mắt với Triển Chiêu, “Còn cậu? Cũng không sợ chết?”

Triển Chiêu vốn đã vội đến phát run, nghe Bạch Ngọc Đường nói câu cụt lủn như vậy, ngoài ý muốn lại hòa hoãn tâm trạng khẩn trương. Giống Bao Chứng, cậu cũng hung hăng trợn mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, giận dữ trả lời, “Dĩ nhiên sợ, cho nên anh mau mau lo kiếm sống đi, đừng tiếp tục tìm chết được không!?”

Bạch Ngọc Đường sừng sốt, ngay sau đó híp mắt cười trả lời một câu, “Tuân lệnh.”

Tuy giọng điệu thoải mái, nhưng động tác trên tay Bạch Ngọc Đường lại không dám chậm trễ. Anh tỉ mỉ di động hộp, sau đó từ từ từng chút một đem sức nặng của hộp dời lên hai cánh tay mình, tiếp lại ngược mắt nhìn thiết bị cân bằng trên kíp nổ thủy ngân, nhẹ giọng nói với Lâm Thanh Thư, “Giáo sư Lâm, giờ chúng ta muốn đem cái hộp này đặt lên giá đỡ. Anh cùng tôi dùng sức, không cần nhìn kíp nổ, thăng bằng để tôi giữ, hiểu chứ?”

Lâm Thanh Thư mặc dù còn khẩn trương, nhưng vẫn xem là thanh tĩnh. Nghe Bạch Ngọc Đường dặn dò, anh lập tức đáp ứng.

“Được, vậy bắt đầu.”

Từng chút từng chút, chậm rãi cử động, quả cầu thủy ngân lắc qua lắc lại bên trong ống thủy tinh trong suốt, giống như minh châu trên đỉnh tháp, lắc lư ánh sáng nguy hiểm. Trong mấy giây ngắn ngủi, lại dài như một thế kỷ, cuối cùng khi cái rương được vững vàng đặt lên giá đỡ, Lâm Thanh Thư rốt cuộc cũng té bịch lên nền đất.

Bạch Ngọc Đường tuy không té, nhưng trên mặt cũng chảy đầy mồ hôi lạnh. Triển Chiêu thở dài nhẹ nhõm, không nhịn được vỗ vỗ bả vai Bạch Ngọc Đường. Cảnh sát trẻ quay đầu lại, trên khuôn mặt đầy mồ hôi hiện ra một nụ cười rục rỡ, Triển Chiêu hơi sửng sốt, buông tim trong giây lát lơ một nhịp.

Cậu không chịu được đưa tay che ngực mình, kỳ lạ, sao đột nhiên lại loạn nhịp, chẳng lẽ bệnh rồi sao?

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 68: Vụ Án 5 – Bạo Liệt Nghi Vấn (15)

Nhật ký Triển Chiêu.

Những kẻ ghen tuông đều tàn nhẫn.

— Victor Hugo (Thằng cười – L’Homme qui rit)

Ngày 10 tháng 3 năm 2013, trời âm.

Thời gian trôi qua rất mau, một tháng vội vàng rồi cũng mất. Có lẽ do vụ án lần này quá kinh tâm động phách, lại gần như chấn động truyền thông cả nước, vì vậy mặc dù sau khi kết án, bước vào quá trình thẩm lý, vụ án này chung thủy vẫn thu hút con mắt của tất cả người xem.

Tổ trọng án bị đưa lên đầu sóng ngọn gió, công chúng tới bây giờ vẫn không cảm thấy hứng thú với đội ngũ cảnh sát. Nhưng so với Tổ trọng án, dĩ nhiên truyền thông sẽ thích một kẻ khác hấp dẫn ánh mắt bọn họ hơn, cũng chính là tội phạm tình nghi của vụ án – Ngô Dân Sơn.

Ngô Dân Sơn thành người nổi tiếng như mong muốn, mặc dù Bạch Ngọc Đường không thực hiện lời hứa của mình, anh không tuyên bố với truyền thông rằng Ngô Dân Sơn chính là sát thủ máu lạnh giết vô số người bằng hàng loạt vụ đánh bom, cũng như dùng bom mưu sát 5 người cảnh sát – Bá Tước như đã cam kết. Đối với chuyện này Ngô Dân Sơn cảm thấy vô cùng bất mãn, nhưng kẻ đã thúc thủ chịu trói như hăn, căn bản không có cách nào tìm Bạch Ngọc Đường tính sổ, hơn nữa một kẻ bị giam vào nhà lao như hăn càng không cách nào có được phỏng vấn của truyền thông.

Liên quan tới chuyện này, tôi có hỏi qua Bạch Ngọc Đường rốt cuộc anh ta nghĩ cái gì, không lẽ lúc đó anh ta chỉ muốn lợi dụng thủ đoạn lừa đảo để khiến Ngô Dân Sơn chịu trối sao? Trả lời của Bạch Ngọc Đường là, anh đích xác từ đầu đã không có ý định thực hiện lời hứa.

Bởi vì anh không muốn cho Ngô Dân Sơn đắc ý khi được giả mạo Bá Tước?

Không, khi ấy, trên mặt Bạch Ngọc Đường treo nụ cười nửa mặt, anh ta nói với tôi, vì Bá Tước chết rồi. Tôi bảo hẳn chưa chết, chẳng qua chỉ muốn lừa Ngô Dân Sơn, không ngờ cả tiểu tiến sĩ thông minh cậu cũng bị lừa chung nữa. .

Khi anh ta nói xong những lời trên, nụ cười trên mặt sâu hơn mấy phần, tôi biết biểu lộ của tôi lúc đó nhất định rất ngây ngô. Bạch Ngọc Đường, sự xấu xa của tên này thật là làm người ta nghiêng răng nghiêng lợi.

Bạch Ngọc Đường xem như cũng không thất hứa, vì Ngô Dân Sơn không thể nào đi giả mạo một người đã chết được, như thế cũng không sai đi? Cái lão Bạch Ngọc Đường này cũng thật có ý tứ, không biết trong đầu anh ta, thất hứa với tội phạm cùng thiết kế bẫy rập ngay từ đầu cho đối phương tự nhảy vào có cái gì khác nhau không nữa.

Chẳng qua, sau vụ án lần này, tôi không phải không thừa nhận, Bạch Ngọc Đường là một người rất thông minh, hơn nữa năng lực học tập cực mạnh. Trong thời điểm nguy cấp cuối cùng, hành động dẫn dụ Ngô Dân Sơn của anh ta đã chứng minh, trước đó anh chắc chắn đã đọc qua sách chuyên nghiệp, hơn nữa còn tiến hành bổ sung kiến thức của bệnh tâm lý mang tên rối loạn nhân cách giả dối này.

Anh ta cẩn thận nghiên cứu hồ sơ tôi viết còn nhét vào trong ngực, ở thời khắc mấu chốt, bình tĩnh vững vàng, giúp mọi người chúng tôi không bị nổ thành mảnh vụn. Tôi không phải không thừa nhận, tên quý này ngoài

khuôn mặt ra, những thứ khác cũng rất làm người ta ngưỡng mộ, thật xứng với bộ dáng tàn khốc xú thí cả ngày kia của anh ta.

Ừm, nhắc tới tàn khốc, tôi lại nhớ tới đồng nghiệp mới của Bạch Ngọc Đường, Tô Hồng. Trong một buổi tư vấn tâm lý nửa tháng trước, Đinh Nguyệt Hoa đang nói chuyện đột ngột nhắc tới Tô Hồng. Không ngờ, vị nữ cảnh sát vừa đẹp vừa vô cùng bạo liệt này lại vô cùng quen thuộc với Bạch Ngọc Đường, bọn họ trước kia là đồng nghiệp, bây giờ lại thành đồng nghiệp mới. Hơn nữa từ miệng Đinh Nguyệt Hoa, Tô Hồng năm đó là bạn thân của cả Bạch Ngọc Đường lẫn anh hai Đinh Diễm Huệ của cô ấy. Đinh Nguyệt Hoa nói, nếu không phải do ba năm trước Đinh Diễm Huệ ra đi ngoài ý muốn, Tô Hồng rất có thể sẽ trở thành chị dâu của cô.

Sau khi án này kết thúc, tôi cũng thẳng thắn thú nhận với Bạch Ngọc Đường chuyện tôi làm tư vấn tâm lý cho Đinh Nguyệt Hoa. Nhưng tôi không ngờ, biểu lộ Bạch Ngọc Đường khi ấy rất bình tĩnh (nó biết cmnr hỏi sao ko bình tĩnh –[]-), không có chút nào ngạc nhiên. Tôi còn tưởng lúc anh ta nghe tôi bảo làm tư vấn tâm lý cho cô nhóc kia, sẽ làm thái độ lo âu hay quan tâm nữa chứ. Không ngờ anh ta chẳng qua chỉ ờ một tiếng, sau đó nhìn tôi một cái, liền không buồn quản.

Bất quá, tôi vẫn cảm nhận được, anh ta lúc đó có chút lúng túng, hơn nữa, từ hôm ấy đổ đi, thái độ anh ta với tôi thay đổi rất nhiều. Loại thay đổi này cũng không rõ, nhưng vẫn đủ để làm tôi chú ý. Thay đổi thái độ như thế quá vi diệu, tới bây giờ tôi còn chưa gặp được chuyện thế này, cho nên cũng cảm thấy chút lúng túng.

Thật ra tôi cũng không hiểu đây là xảy ra chuyện gì, mặc dù từ nhỏ tới giờ nhân duyên tôi cũng không xem là tệ, bạn bè thân cũng có mấy người, nhưng qua lại với bạn bè từ đó tới nay đều không có ai giống Bạch Ngọc Đường cả. Cho nên, tôi cũng chưa từng xử lý qua tình bạn khiến người ta lúng túng như vậy.

Thời gian gần đây tôi thường lui tới Tổ trọng án, mọi người dường như đều xem tôi như một thành viên trong tổ, ít nhất cũng xem tôi như bằng hữu. Trước kia tôi cứ nghĩ, bằng hữu tốt nhất trong Tổ trọng án phải là Bạch Ngọc Đường. Liên hệ của chúng tôi sâu sắc hơn người khác, anh ta thậm chí còn nguyện ý tin tưởng tôi, thông qua lão già tôi quen, tiếp nhận trị liệu tâm lý.

Tôi cứ cho rằng, đối với một người như Bạch Ngọc Đường mà nói, quan hệ thân thiết tới mức này vô cùng hiếm hoi. Anh ta xem tôi như bằng hữu, tôi cảm thấy rất vui. Nhưng sau vụ án lần này, nhất là sau khi tôi nói anh ta biết mình làm tư vấn tâm lý cho Đinh Nguyệt Hoa xong, tôi rõ ràng cảm thấy anh ta đối với tôi có chút xa lạ.

Tôi cảm thấy rất lạ, không biết tại sao Bạch Ngọc Đường sẽ làm như vậy. Trong hơn hai mươi năm cuộc đời, đây là lần đầu tiên tôi bị bằng hữu xa lánh. Mặc dù thái độ anh ta không rõ, thậm chí đôi lúc anh ta sẽ đột nhiên thân cận với tôi. Dùng từ thích hợp để miêu tả, có lẽ giống như là, Nhược tức nhược ly (khi xa khi gần)

Hừ, dùng từ ngữ tình yêu để miêu tả tình bạn giữa nam nhân và nam nhân thật đúng là kỳ quái. (không kỳ đâu em). Thôi đi, không nghĩ tới chuyện này nữa, nhàm chán. Tôi là người trưởng thành, còn là nhà tâm lý học, lập tức có thể xử lý được nguy cơ nhỏ nhỏ về loại quan hệ với người này. Chờ thêm mấy ngày nữa, tôi nhất định phải tìm Bạch Ngọc Đường hảo hảo nói chuyện một phen, hỏi rõ xem anh ta rốt cuộc đang nghĩ cái gì. Người đàn ông này cái gì cũng tốt, chỉ có thái độ từ chối giao lưu là làm người ta phải nhức đầu, trách sao nhân duyên của ông kém như vậy.

Nhắc tới nhân duyên kém, Bạch Ngọc Đường thật ra cũng không quá tệ, dĩ nhiên, cái này là khi so sánh với người khác mới thế. Người kia là pháp y Tần, đây là một trong những thu hoạch vui nhất của tôi trong thời gian ở Tổ trọng án, hê hê.

Pháp y Tần không thích tôi gọi anh là pháp y Tân, hay cứ gọi trực tiếp tên anh ta là được. Nói thật, lần đầu thấy mặt Tần Giản tôi cũng giật cả mình, sau đó mỗi lần anh ta gặp tôi đều nói một vài câu quái quái, hơn nữa còn làm ra mấy biểu lộ méo mó, làm tôi sợ quá chừng. Nhưng theo thời gian, tôi cuối cùng cũng rõ, thật ra Tần Giản là người rất tốt.

Tính tình anh ta khá ôn hòa, mặc dù người bình thường đều rất khó tiếp nhận cách biểu đạt tích cách cứng nhắc che giấu dưới lớp máu tanh, nhưng tôi lại thấy mình trao đổi với anh ấy không hề khó. Dĩ nhiên, trao đổi của cả hai thực sự chỉ bắt đầu sau khi tôi thích ứng được nụ cười cứng nhắc của anh ta. Tần Giản cũng không phải người quái lạ, chắc qua thời gian anh ta giao lưu cùng người sống quá ít, thậm chí cũng không hiểu quá những chuẩn mực xã hội thông thường. Cơ thể anh ta là người trưởng thành, nhưng tâm hồn anh ta giống như một đứa trẻ con bị giam trong thân xác người lớn.

Anh ta rất cô đơn cũng không mong muốn yêu, vì anh ta có thể ở bên sự cô độc của mình tương an vô sự. Theo tôi biết, rất nhiều người giống anh ta đến cuối cùng sẽ tự giam mình lại, hơn nữa còn mắc bệnh tâm lý ở nhiều mức độ khác nhau. Nhưng kỳ lạ chính là, tình trạng tâm lý Tần Giản rất tốt. Anh ta chỉ là một người bình thường không hiểu được cái gì là tình thương. Nếu có một người cùng tần số trao đổi với anh ta, hẳn sẽ là bạn chí cốt.

Bạch Ngọc Đường từng nói, toàn bộ Tổ trọng án, Tần Giản chỉ nhìn được 1.5 người. Một là Công Tôn Sách, 0.5 còn lại là Bao Chứng. Tôi nghĩ, giờ chắc sẽ phải thành 2.5 rồi, ít nhất là thời gian gần đây, chỉ cần tôi xuất hiện ở Tổ trọng án, anh ta lập tức nhảy từ phòng pháp y nhảy ra, tìm tôi nói chuyện phiếm.

Tôi thật thích lúc cùng anh ta nói chuyện, mặc dù, tôi thấy được, mỗi lần tôi nói chuyện với anh ta, Bạch Ngọc Đường đều không cách nào vui vẻ. Ủm, nói vậy, không lẽ là do tôi thân cận với Tần Giản nên Bạch Ngọc

Đường mới tránh tôi? Kỳ quái, nhìn qua nhìn lại thế nào Bạch Ngọc Đường cũng không giống loại người nhỏ mọn đó nha?

Phiền quá, tại sao vòng tới vòng lui, cũng vòng lại cái tên Bạch Ngọc Đường đó chứ. Đẹp đi! Không nhắc tới nguy cơ quan hệ làm người ta bức bối này nữa, về vấn đề chính.

Xế chiều hôm nay, tôi cuối cùng cũng tìm được cơ hội phỏng vấn, gặp gỡ Ngô Dân Sơn, trước khi tôi với anh ta gặp mặt, Bàng Thống còn cố ý nhắc nhở, Ngô Dân Sơn hôm qua vừa được phỏng vấn đặc quyền bởi đài truyền hình thành phố D, người phỏng vấn hân chính là Bàng Tiểu Điệp. Ủm, lại một người đẹp có quan hệ sâu xa với Bạch Ngọc Đường. (ô kìa đâu ra mùi dấm ~)

Chuyện phải trở về với hiện trường hôm ấy. Sau khi bắt được Ngô Dân Sơn xong còn phải giải quyết một quả bom phiền toái, khi đó, hiện trường hỗn loạn, ai cũng không chú ý tới vị phóng viên thâm niên đột ngột vào trong cao ốc Phi Dẫn, Bàng Tiểu Điệp tiểu thư. Kết quả, vị tiểu thư này dùng DV thu được rất nhiều tài liệu trực tiếp, trong đó có cả những chi tiết Bạch Ngọc Đường trao đổi với Ngô Dân Sơn. Sau đó Bàng Tiểu Điệp vẫn giữ hành động chuyên nghiệp đưa những tài liệu này cho anh trai cô – Bàng Thống, Bàng Thống, khi những chuyện này bị công bố ra ngoài, sẽ tạo thành ảnh hưởng không mấy tốt cho hình tượng cảnh sát của Bạch Ngọc Đường, liền dùng cơ hội phỏng vấn Ngô Dân Sơn làm trao đổi, không để cô mang những thứ quay được này công bố ra bên ngoài.

Tôi cứ nghĩ Bàng Tiểu Điệp sẽ không nghe lời như thế, nhưng thực tế chị ta lại đáp ứng, xem ra chị ta đối với Bạch Ngọc Đường có chỗ không giống. Ấy, được rồi, tiếp theo tuyệt đối sẽ không lạc đề nữa, để cho Bạch Ngọc Đường đi gặp quý đi, hừ hừ!

Trở lại với Ngô Dân Sơn. Ngô Dân Sơn là một người rất dễ nói chuyện, lúc tôi đến phỏng vấn anh ta, phán quyết của án này vẫn còn chưa định.

Ngô Dân Sơn đã ra tòa ba lần, mặc dù anh ta biết mình chắc chắn sẽ bị phán tử hình, nhưng lúc ra tòa ánh đèn chớp lóe cùng ánh mắt chú ý của mọi người vẫn khiến anh ta cảm thấy được thỏa mãn cực đại.

Lúc anh ta thấy tôi, biểu hiện rất bình tĩnh, nhưng lúc nghe tới chuyện phỏng vấn giữa chúng tôi sẽ không được công bố cho quần chúng, lại có chút thất vọng. Nhưng ham muốn diễn đạt của anh ta khiến anh ta nói với tôi rất nhiều, anh ta trả lời mọi câu hỏi, thậm chí nội dung còn phong phú hơn tôi đoán nhiều lắm. Có điều, tuy nói nhiều như vậy, nhưng trao đổi với anh ta cũng không quá dễ dàng.

Tôi rất may mắn vì tôi không phải bác sĩ của anh ta, cũng không cần tiến hành trị liệu. Rối loạn nhân cách giả dối của Ngô Dân Sơn đã nghiêm trọng tới mức không cách nào chữa trị thậm chí là đảo ngược. Trong lời của anh ta tràn đầy dối trá, nguyên tắc căn cứ trả lời vấn đề của anh ta đều không phải sự thật, mà là phản ứng của đối phương. Anh ta giống như đứa trẻ khao khát lấy được khen ngợi, vì ánh mắt tán thưởng của người khác, anh ta không ngại sử dụng bất cứ thủ đoạn nào, bao gồm cả dối trá.

Vì thế, trong mấy giờ đồng hồ ngắn ngủi, tôi phải cố hết sức phân biệt xem trong lời của anh ta có bao nhiêu chỗ có thể tin tưởng. Cũng may, có chuẩn bị trước.

Hai tuần sau khi phá án, thời gian chủ yếu của tôi đều dùng để lý giải con người Ngô Dân Sơn. Nhờ ơn những phóng viên cùng báo chí kia, ta có thể thu được rất nhiều tin tức liên quan tới gia đình cùng bạn bè của Ngô Dân Sơn. Theo những tin tức này, tôi bắt đầu công việc chỉnh sửa tài liệu cùng thăm viếng, cuối cùng cũng đến được kết quả sơ bộ của việc điều tra Ngô Dân Sơn.

Lúc trước, trong hồ sơ viết của tôi có hai chỗ không đúng với hiện thực. Đầu tiên, Ngô Dân Sơn không phải người có thu nhập thấp. Công việc của anh ta là giáo viên dạy hóa kiêm trợ lý phòng thí nghiệm trường cấp hai,

mặc dù công việc thanh nhàn, nhưng tiền lương cũng xem như vừa phải. Có điều, nếu kết hợp với những công việc Ngô Dân Sơn đã từng trải qua, mức lương cùng mức sống trung bình thế này liền trở thành quần bách. Ngô Dân Sơn trong những năm 90 đã bắt đầu gây dựng sự nghiệp, do từ nhỏ gia cảnh vượt trội, cha mẹ tài trợ hoàn toàn, cộng thêm lúc ấy cơ hội trên thị trường đầy rẫy, sau vào cuộc làm ăn, anh ta đã trở thành triệu phú. Theo Ngô Dân Sơn tự phong, mấy năm kia anh ta đã sống một cuộc đời vô cùng sang trọng, giống như có thể đem tất cả những chuyện hưởng thụ, hưởng thụ hết một lần, sang trọng tới mức người bình thường năm mơ cũng không tới.

Tại thời điểm Ngô Dân Sơn đang nhớ lại ký ức huy hoàng, tôi có thể từ biểu hiện của anh ta nhìn ra cảm giác phấn khích cùng choáng váng do thậm tuyển tố bài tiết quá nhiều. Nghe đồn cảm giác này giống như hút độc, là một loại hưng phấn cao độ trên ham muốn. Đối với một kẻ hoang tưởng cuồng như Ngô Dân Sơn, hư vinh khiến anh ta có được khoái cảm mãnh liệt hơn tình dục nhiều lắm. Mà nhắc tới tình, đấy cũng là sai lầm thứ hai của tôi. Ngô Dân Sơn tuyệt đối không phải xử nam, cũng không phải loại người cô độc sống nội tâm gì, anh ta từng đám cưới, mặc dù rất nhanh đã ly hôn. Anh ta không có con cái, trong mấy năm huy hoàng nhất lại thường xuyên đổi bạn gái, hơn nữa thời gian chung đụng với họ cũng không dài.

Theo thừa nhận của Ngô Dân Sơn, anh ta cảm thấy đàn bà rất phiền toái, hoặc phải nói, căn bản anh ta cũng không có hứng thú với tình dục bản thân. Chuyện anh ta thích nhất là sử dụng công nghệ chuyên ngành để tạo ra sáng chế, thích khiêu chiến với những loại kỹ thuật mới, nghe cứu chế tạo sản phẩm phức tạp. Có thể nói, Ngô Dân Sơn là một người rất có tài, nếu lúc đầu, sau khi tốt nghiệp đại học xong, anh ta không chọn đường tự gây dựng sự nghiệp mà ở lại trường, để tiến vào lĩnh vực nghiên cứu, có thể hôm nay anh ta đã trở thành một nhà khoa học tài ba.

Vậy nhưng lựa chọn cách sống chính là kỳ lạ như vậy, cánh bướm lại tạo ra gió xoáy lớn lao. Năm đó Ngô Dân Sơn chủ động bỏ qua cơ hội ở lại

trường, mà kết quả đó cho anh ta phút giây huy hoàng, cũng tạo cho người khác cơ hội thành đạt, cũng chính là tạo cơ hội để Chu Viễn ở lại trường thay cho Ngô Dân Sơn.

Cao Đăng Bách khoa ở thành phố D, trước một năm trước khi khóa 90 tốt nghiệp, nhà trường đã chọn ra những sinh viên được chọn ở lại trường cùng nghiên cứu sinh cử đi du học, tiến hành hoạt động bình chọn giải thưởng công nghệ sáng chế mới. Tư cách bình chọn được dựa vào bảng tổng hợp thành tích hoạt động cùng thành tích học tập suốt 4 năm đại học mà phân chia xếp hạng học lực toàn diện.

Tôi cùng Bạch Ngọc Đường ở trong phòng hồ sơ tìm được kết quả xếp hạng sau cùng cho trường thống kê ra năm đó, tên Ngô Dân Sơn oanh liệt đứng đầu, và đứng thứ hai chính là Lâm Thanh Thư, trong danh sách kia cũng không có tên Chu Viễn. Nói cách khác, Chu Viễn có thể bước vào danh sách ở lại trường, cũng là do Ngô Dân Sơn từ bỏ. Theo cách nói Ngô Dân Sơn, sở dĩ anh ta bỏ qua đều là do mấy đứa bạn học kia cố động. Nhất là Lâm Thanh Thư cùng Chu Viễn dẫn đầu kích động mấy kẻ cạnh tranh. Bọn chúng lợi dụng sự ngây thơ của anh ta, không biết nghi ngờ, đầu độc anh ta bỏ qua cơ hội ở lại trường đi dạy, mục đích để đả kích đối phương.

Trong lời giải thích phóng đại, thêm thắt của Ngô Dân Sơn, đám người Lâm Thanh Sách bị anh ta miêu tả thành đám tiểu nhân hèn hạ tâm địa khó dò. Nếu trong biểu diễn của Ngô Dân Sơn có thêm chút từ thuyết phục người, có lẽ tôi sẽ bị lời giải thích của anh ta mê hoặc cũng không chừng. Nhưng sự thật đều không phải thế. Miêu tả của Ngô Dân Sơn quá sức khoa trương, khoa trương tới mức người ta nhìn là biết. Anh ta càng kích động, càng cố gắng thuyết phục, tôi càng thấy được điên cuồng trong ánh mắt. Anh ta là một bệnh nhân bị tâm thần hoang tưởng hành hạ nhiều năm, mà thời điểm anh ta phát bệnh, phải là lúc sự nghiệp anh ta thất bại ở cuối năm 90.

Chuyện ở trên nêu rõ, Ngô Dân Sơn là một người cực kỳ kiêu ngạo, anh ta rất thông minh, độ thông minh của anh ta cao cấp hơn so với người đồng lứa. Nhưng là chuyện thương trường ba chìm bảy nổi cũng không thể nói dễ dàng, làm ăn luôn cần giao thiệp với người khác, sau khi trải qua thành công ban đầu, sự bành trướng quá độ của bản thân Ngô Dân Sơn gặp nhiều loại khủng hoảng. Tính cách của anh có một sự thiếu sót nghiêm trọng, thủ đoạn kinh doanh của anh ta cũng không phải hoàn mỹ, một vấn đề lại phát sinh một vấn đề khác, cuối cùng đưa anh ta đến con đường hoàn toàn phá sản.

Ngô Dân Sơn mất đi tiền tài, lại dính bẫy thương trường mà chút nữa vào khám, sau khi trải qua đả kích quá lớn, Ngô Dân Sơn trở về yên lặng. Người giống anh ta không cách nào chịu được thất bại, nhưng chuyện làm anh ta khó chịu hơn thất bại chính là bị người khác sao lãng. Anh ta không thể chấp nhận một thiên chi kiêu tử chỉ trong một đêm đã rơi xuống thành kẻ thất bại không ai hỏi tới. Mặc dù sau đó anh ta tìm được một công việc tốt, thu nhập vừa phải, thậm chí có thể sống được cuộc sống tốt hơn, nhưng anh ta mỗi ngày vẫn sống trong đau khổ.

Từ năm 90 đến năm 10, trong mười mấy năm, cha mẹ anh ta lần lượt qua đời. Một nam nhân trung niên, không gia đình, không con cái, không người thân, khổ sở của anh ta không thể kể cho người khác, ham muốn biểu diễn của anh ta không cách nào giải sầu, mất đi cuộc sống được người ta khen ngợi, được nằm trong tiêu điểm ánh mắt của người ta. Khi không còn ai chịu nghiêm túc nhìn anh ta, tâm lý anh ta chịu sự đau đớn khôn cùng.

Mà lúc này, tivi vô tình cho anh ta một lần nữa gặp lại bạn học Lâm Thanh Thư thời đại học. Đó là bạn thời đại học của anh ta, là bại tướng xếp sau anh ta trong danh sách lưu lại trường năm đó. Người đó hiện giờ đang ngồi trong phòng thí nghiệm sáng sủa tiếp nhận phỏng vấn của đài truyền hình quốc gia. Địa vị của họ hiện giờ đảo ngược, một là học giả thành đạt, một là con kiến nhỏ bé không người quan tâm.

Lòng Ngô Dân Sơn sinh ra ghen tỵ mạnh mẽ. Vì trong nháy mắt anh ta nhớ lại cơ hội mình đã từng bỏ qua. Vì anh ta bỏ qua, lại khiến anh vĩnh viễn mất đi thành công thông qua cơ hội ấy. Từ đó, Ngô Dân Sơn bắt đầu chú ý đến hành tung những bạn học năm đó, từ từ điều tra, lại lấy được từng cái từng cái tin tức làm anh ta càng thêm tuyệt vọng. Là vì thành công của từng người họ nhắc nhở anh ta, anh ta đã sai rồi.

Ngô Dân Sơn sẽ không cho phép mình phạm sai lầm, anh ta luôn cho rằng mình là một người tài giỏi, nếu trong những người đồng lứa có người trở thành ngôi sao, vậy trừ anh ta ra nhất định không còn người khác. Nhưng huy hoàng là mộng, thành tựu năm đó đều là mây khói trôi qua, thực tế tàn nhẫn một lần nữa nhắc nhở anh ta, những thứ kia đều là ảo giác. Ngô Dân Sơn bị ghen tỵ hành hạ, đến cuối cùng bản báo cáo chẩn đoán bệnh ung thư làm anh ta sụp đổ. Chèn ép bó rơm cuối cùng của lạc đà khiến hãn hoàn toàn trở thành ác ma tàn nhẫn. Hãn bắt đầu đề ra kế hoạch giết người hàng loạt.

Từ hành động từ bỏ nổ bom cuối cùng của Ngô Dân Sơn đã thấy, mục tiêu của hãn cũng không phải giết chết tất cả bạn học trong danh sách. Mà chỉ muốn cho mình một cơ hội, để mình có thể một lần nữa nổi bật đứng trước mọi người. Hãn muốn trở thành tiêu điểm, khao khát bước lên sàn, thậm chí không tiếc bỏ ra giá cao cho tính mạng, đây là đặc điểm của rối loạn nhân cách giả dối. Trong giai đoạn cuối của cuộc đời, Ngô Dân Sơn dùng cách thức tàn nhẫn để hoàn thành bức màn hoa lệ, hãn hiện giờ đang hưởng thụ tất cả, vui vẻ bên trong.

Nhìn đáng vẻ vừa đặc ý vừa bình tĩnh của Ngô Dân Sơn ngời đối diện, nói thật tôi cảm thấy vô cùng khó chịu. Tôi biết hãn ta là bệnh nhân, nhưng từ góc độ bản tính mà nói, tôi thà đi thông cảm với Triệu Minh Lượng bị rối loạn nhân cách chống xã hội. (Xuất hiện ở án..... ờm.. 1 – Lãnh đạm sát cơ). Thứ người như Ngô Dân Sơn, chỉ biết làm tôi cảm thấy khinh bỉ cùng

tức giận, tôi thật căm ghét kiểu hành động đối xử tàn nhẫn với người vô tội, cho dù là bệnh nhân tàn nhẫn.

Người có cùng quan điểm với tôi cũng không phải là ít, dĩ nhiên, trong các cuộc thảo luận hăng hái trên mạng hiên giờ, chúng tôi còn thấy được vài quan điểm quái đản khác. Không khỏi khiến người ta cảm thấy bức mình, tôi cũng không miêu tả quan điểm quái đản của những người kia trong nhật kí đâu. Còn may, quan điểm của anh em Tổ trọng án cũng không khác biệt mấy so với tôi, quả nhiên chúng tôi là anh em tốt vô cùng nhất quán quan điểm mà, gần đây tôi phát hiện ra mình càng lúc càng thích đội ngũ này rồi.

Bọn họ thực sự là một nhóm người vô cùng đáng yêu, hơn nữa còn có thân thủ bất phạm, khiến người khác có thể yên tâm giao phó an toàn của mình cho họ tới bảo vệ. Giống như hành động lần này, xem như không có mình, cuối cùng bọn họ nhất định cũng phá được án. Mà nếu không có họ, mình đã sớm thịt nát xương tan.

Lần này đi phỏng vấn Ngô Dân Sơn, tuy Bạch Ngọc Đường giống như không tình nguyện lắm, nhưng cuối cùng vẫn chủ động làm người bảo vệ cho tôi. Nói thật anh ta hoàn toàn lo lắng quá, nếu thật sự có đánh nhau, ông chú tuổi trung niên Ngô Dân Sơn này tuyệt đối không phải đối thủ của tôi rồi. Tôi nhớ lúc phỏng vấn kết thúc, Ngô Dân Sơn còn bức bối oán trách Bạch Ngọc Đường, hỏi sao anh ta không giữ cam kết, ra mặt chứng minh hắn là Bá Tước.

Lúc đó Bạch Ngọc Đường lạnh lùng nhìn Ngô Dân Sơn, bình tĩnh thông báo cái chết của Bá Tước cho hắn. Nói cách khác, anh ta chỉ vào lỗ mũi Ngô Dân Sơn nói, mày đã bị tao lừa rồi. Thấy biểu lộ đặc sắc trên mặt Ngô Dân Sơn, tôi lúc đó cũng muốn bật cười.

Sau quá trình phá vụ đánh bom này, tôi phát hiện rào cản tâm lý của Bạch Ngọc Đường dường như có cải thiện rất rõ. Nhưng anh ta vẫn tiếp nhận đề nghị của tôi, chính thức chịu trị liệu tâm lý của lão thầy. Trước mắt

tiến hành ba lần trị liệu rồi, thầy lại dùng lời bào chữa đàng hoàng cự tuyệt tiết lộ cho tôi tình trạng tiến triển trị liệu của anh ta. Thiệt tình, tại sao trước đó lại không thấy ông ta tuân thủ quy tắc nghề nghiệp vậy chứ? Hừ, nhất định cố ý kích thích hứng thú người ta!

Mùa xuân rất nhanh sẽ tới thành phố D, hi vọng tất cả sẽ giống như tiết trời, trở nên ấm áp, ánh nắng đẹp tươi, phồn vinh phát triển.

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 69: Vụ Án 6 – Anh Túc Hoa Biện

Mùa xuân năm nay tựa như mãi lần tránh thứ gì, cuối cùng khi thời gian chậm rãi tiến vào tháng ba. Thời tiết mùa xuân tươi đẹp, rất thích hợp để hẹn năm ba đứa bạn ra ngoài du lịch xa, vậy mà bộ phận sinh viên trong đại học A lại không có rảnh rỗi như vậy. Bởi vì thầy Triển của họ, thời gian gần đây vô cùng bận rộn, làm trễ tiết rất nhiều, cho nên những sinh viên chọn trúng môn học của thầy Triển cũng phải đi theo thời gian của cậu ấy, mỗi ngày nghỉ đều phải ở lại trường học bù.

Phần lớn sinh viên đối lần này đều bất mãn, thế là Triển Chiêu do có chút áy náy với họ cũng không có yêu cầu nghiêm khắc như ngày xưa. Bất quá, cũng không phải tất cả sinh viên đều bất mãn với chuyện học thêm. Do tham dự một loạt hành động của tổ Trọng án, Triển Chiêu cũng dần có chút danh tiếng trong đại học A. Danh tiếng này mang cho cậu một vài lợi ích, chẳng hạn như, nhà trường cho phép cậu tự do sửa đổi thời gian lên lớp tùy theo tình huống hợp lý. Mà đồng thời, danh tiếng dần tăng cao cũng mang đến một ít chuyện phiền phức không lớn không nhỏ, chẳng hạn như, cậu có thêm một nhóm fans hâm mộ, đã vậy, nhóm hâm mộ này gần đây có khuynh hướng ngày càng phát triển hơn.

Ban đầu Triển Chiêu cũng không biết mình có một nhóm ủng hộ khiến cậu phải làm ra vẻ mặt囧囧, cậu cũng chẳng phải ngôi sao, tại sao lại có fans hâm mộ? Chẳng qua, không lâu sau, cậu cũng phải đối mặt với sự thật này, vì có một ngày mấy nữ sinh trong lớp cậu, đổ mặt đưa cho cậu một tờ giấy nhỏ, trên đó viết địa chỉ một trang web. Triển Chiêu hỏi mấy nữ sinh

đấy là địa chỉ trang web gì, mấy cô bé đó chỉ thần bí cười hề hề để Triển Chiêu tự mình xem lấy.

Chuyện này xảy ra trước khi Triển Chiêu qua thành phố H, vì là chuyện nhỏ, sau khi cậu về nhà rồi liền quên luôn, kết quả, chờ khi cậu trở lại từ thành phố H, lại xử lý xong vụ đánh bom. Tận tới khi mọi chuyện lắng xuống, Triển Chiêu dọn dẹp cặp sách mới phát hiện tờ giấy kia, cậu thật sửng sốt hết nửa ngày mới nhớ ra tờ giấy này là cái gì.

Triển Chiêu lập tức mở máy, đánh địa chỉ trang web vô, sau khi nhìn xong toàn bộ lại khiếp cậu tiếp tục ngẩn ra thêm mấy phút. Triển Chiêu, cứ nhiên lại có một trang web chính thức được fans hâm mộ thành lập. Tên miền nhìn qua rất chuyên nghiệp, người không biết sợ còn tưởng nhầm đây là trang web hành vi học chuyên nghiệp, mà sau khi mở ra rồi mới biết thì ra là treo đầu dê bán thịt chó. Hình nền toàn trang là một tấm hình Triển Chiêu đang giảng bài trên bục giảng, mà biểu tượng của từng forum đều là hình của Triển Chiêu. Hiển nhiên những tấm này đều là chụp lén, đủ loại góc độ, đủ loại biểu tình, bất quá vẫn nhìn ra đang ở trường học, mà hơn nữa trong đó còn có một tấm bị chụp lén khi Triển Chiêu đang đứng nói chuyện với Bạch Ngọc Đường. Sở dĩ Triển Chiêu có thể nhớ ra nguồn gốc tấm hình này là do bóng lưng thân thiết của Bạch Ngọc Đường hiện ra trong đó, cái này nhất định đã bị chụp lén lúc hai người ở gặp nhau trong vườn trường.

Đây đều do mấy cô nhóc kia làm? Triển Chiêu có chút ghen lời mở ra những bài viết có tiêu đề đầy kích thích, lòng nói mấy cô bé này đều do Bànғ Tiểu Điệp huấn luyện ra ngoài đúng không, kỹ thuật không thua gì mấy tay săn ảnh chuyên nghiệp à! Bất quá công bằng mà nói, trang web này làm cũng không tệ, mặc dù kỹ thuật có hơi thô, nhưng Triển Chiêu nhìn ra, nhưng cô bé này đều rất có lòng với cậu. Nếu cậu là một ngôi sao, nhất định sẽ cảm thấy rất vui vì có nhóm hâm mộ thế này, nhưng cái chính là, cậu chỉ

là người bình thường, đối mặt với sự nhiệt tình như vậy có chút – chịu không nổi.

Triển Chiêu quyết định, cậu tính chờ buổi lên lớp tiếp theo qua nói chuyện với mấy cô bé kia một chút, nếu có thể, tốt nhất nên khéo léo khuyên các cô ấy đóng trang web kia luôn. Nhưng là, hai ngày sau đó lại xảy ra chuyện làm Triển Chiêu cảm thấy còn bất ngờ hơn nữa. Đó là hôm Đinh Nguyệt Hoa tới phòng làm việc của Triển Chiêu làm tư vấn tâm lý. Nhắc đến cô bé này, vài tháng qua ấn tượng của Triển Chiêu với cô bé có sự thay đổi rất lớn. Từ sau lúc Triển Chiêu cứu cô một mạng trong sân trường đại học A, hai người cũng thường xuyên gặp mặt, mà bất kể là vô tình chạm mặt ở phòng làm việc, trên lớp, hay trong sân, Đinh Nguyệt Hoa đều không ăn mặc quá lố như trước nữa.

Sau khi khôi phục cách ăn mặc mà nữ tử trẻ tuổi cần có, mỗi lần thấy Đinh Nguyệt Hoa, Triển Chiêu đều phải thầm khen trong lòng một tiếng, cô bé này thật sự là một mỹ nhân. Có lẽ đẹp có rất nhiều loại, một năm gần đây, Triển Chiêu đã tiếp xúc qua vài người phái nữ rất đẹp, nhưng ấn tượng những người nữ này để lại cho Triển Chiêu, lại càng nhiều hơn sự xinh đẹp của họ. Khoa theo dấu của cục thành phố có một vị mỹ nữ gọi A Mẫn, nghe nói là đối tượng yêu thầm của một nhóm độc thân tổ Trọng án. Triển Chiêu không có ấn tượng gì với vị mỹ nữ này, trừ mấy lần tiếp xúc qua trong thời gian làm việc, chỉ nhớ cô ấy cười lên vô cùng ngọt. Cục trưởng cục cảnh sát thành phố H, Lăng Sở Sở, trong ấn tượng của Triển Chiêu, vị chị gái này là một người rất mâu thuẫn, có lúc cực dịu dàng, nhưng có lúc lại thường thốt ra những lời nhận xét khiến cả người cậu toát hết mồ hôi, tóm lại là một người vừa đẹp vừa đáng sợ. Đối với nữ nhân như thế, Triển Chiêu vẫn cảm thấy nên để chị ta làm thành chị gái vẫn an toàn hơn một chút.

Sau nữa chính là Tô Hồng gần đây mới quen. Đối với Tô Hồng, Triển Chiêu luôn cảm thấy mình không nhìn thấu. Vốn dĩ một mỹ nữ như vậy phải có sức hút với bất cứ nam nhân nào, dĩ nhiên Triển Chiêu cũng không ngoại

lệ. Nhưng thường thức lại khác với Lăng Sở Sở cùng A Mẫn, đối với Tô Hồng, Triển Chiêu luôn cảm thấy một khoảng cách rất sâu. Ánh mắt sắc bén của vị nữ cảnh sát giàu kinh nghiệm lại thông minh này, khiến Triển Chiêu cảm thấy mỗi lần bị cô nhìn cả người đều không thoải mái. Cậu không biết phải hòa hợp với Tô Hồng thế nào, bọn họ dường như không được tính là bằng hữu, nhưng cũng không phải đồng nghiệp không. Trên người Tô Hồng dường như mang theo nhiều cảm giác bí ẩn, thậm chí còn có chút địch ý khó tả. Đã vậy Triển Chiêu còn có một loại trực giác cổ quái, đó là mỗi khi chuyện có liên quan tới Bạch Ngọc Đường, địch ý đó liền mạnh mẽ hơn. Thật kỳ quặc.

Ba nữ nhân trên là những người Triển Chiêu tiếp xúc khá nhiều, về phần vị mỹ nữ gọi phóng viên Bàng Tiểu Điệp kia, đó là phiên toái của Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu với cô ta chỉ có thể dùng 4 chữ, Kính nhi viễn chi để miêu tả. (kính trọng nhưng không gần gũi) Tốt nhất vĩnh viễn không cần giao lưu luôn đi, về chuyện hình dáng cô thế nào á? Triển Chiêu chau mày suy nghĩ một ít, chắc cũng không khác anh Bàng là bao đâu ha?

Cho nên, tính ra, tiểu cô nương đang ăn mặc thuần túy, mỉm cười ngồi trước mặt nhìn mình đây mới là vị mỹ nữ đầu tiên trong một năm nay Triển Chiêu cần nghiêm túc quan sát và hiểu rõ. Hơn nữa cần thận suy nghĩ chút, cô bé này chính xác là người phù hợp với thẩm mỹ của Triển Chiêu trong số các cô gái kia nhất. Dĩ nhiên, Triển Chiêu đang nói là dáng vẻ lúc này của cô, chứ không phải bộ dáng đầy phần son không nhìn ra mặt mũi lúc đầu.

Sở dĩ Triển Chiêu cần nghiêm túc quan sát hiểu rõ Đinh Nguyệt Hoa, là vì cậu đáp ứng nhà trường làm tư vấn tâm lý cho Đinh Nguyệt Hoa. Căn nguyên chuyện này dĩ nhiên là bắt đầu từ vụ án của Tiền Minh lúc trước. Vì vụ án đó xảy ra trong sân trường, rất nhiều học sinh đã tận mắt chứng kiến hiện trường vụ án quá đáng sợ, mà Đinh Nguyệt Hoa còn mém nữa trở thành người bị hại. Nhà trường cân nhắc đến việc sinh viên ít nhiều gì sẽ chịu kích thích, nên đề nghị giáo viên khoa tâm lý học làm tư vấn tâm lý

cho những sinh viên chịu kích thích kia, mà Đinh Nguyệt Hoa cũng ở trong nhóm cần tiếp nhận tư vấn tâm lý.

Tiếp đó, nhà trường lại giao công việc tư vấn Đinh Nguyệt Hoa cho Triển Chiêu, thế là hai người này mỗi tuần có hai lần gặp mặt. Sau thời gian trao đổi cùng lý giải, Triển Chiêu dần hiểu được nguyên nhân ẩn sâu sau một loạt hành động khoa trương kỳ quái của Đinh Nguyệt Hoa lúc đó. Cậu bắt đầu dùng cách riêng của mình giúp đỡ Đinh Nguyệt Hoa, sau vào tháng tư vấn, Đinh Nguyệt Hoa dần có thay đổi nhiều. Với biến hóa như vậy, Triển Chiêu cảm thấy vừa vui vừa cao hứng. Bất quá, theo thời gian gặp mặt, Triển Chiêu rõ ràng cảm nhận được vài chỗ không đúng. Ví dụ như, Đinh Nguyệt Hoa ăn mặc ngày càng đẹp, vốn đã là mỹ nhân, lại cẩn thận ăn mặc, dĩ nhiên có thể mang tới cảm giác đáng ngạc nhiên. Thứ cảm nhận này càng lúc càng rõ, lại thêm trong thời gian tư vấn Đinh Nguyệt Hoa luôn hỏi rất nhiều câu liên quan tới chuyện riêng của Triển Chiêu, làm Triển Chiêu không thể không đề cao cảnh giác.

Triển Chiêu mang những vấn đề khó khăn này báo cáo với thầy của cậu, kết quả lão già kia không đứng đắn đi chúc mừng Triển Chiêu, đồng thời đề nghị đối bác sĩ tâm lý cho Đinh Nguyệt Hoa, để Triển Chiêu có thể cùng cô bé tiến hành làm tư vấn tâm lý vượt quan hệ mà không làm ảnh hưởng đến đạo đức nghề nghiệp của Triển Chiêu. Triển Chiêu bối rối mấy giây, liền trợn mắt nhìn ông một cái, mặc dù cậu sẽ không đi yêu Đinh Nguyệt Hoa, nhưng đề nghị của lão già đó cậu cũng định làm, giờ cũng là lúc đối bác sĩ tâm lý cho Đinh Nguyệt Hoa. Hơn nữa, xét tình hình cô lúc này, cũng đã có thể ngưng làm tư vấn tâm lý, trở lại cuộc sống lành mạnh.

Vốn Triển Chiêu định sắp tới sẽ nói yêu cầu này với nhà trường, cũng truyền đạt chuyện này với cá nhân Đinh Nguyệt Hoa. Vậy mà do xảy ra chuyện đánh bom nên thời gian biểu cũng bị kéo ra sau một chút. Ngày thứ ba khi cậu trở về đại học A, Đinh Nguyệt Hoa đã một lần nữa xuất hiện

trong phòng làm việc của Triển Chiêu theo thời gian làm tư vấn, mà lần này đi cùng cô, còn có một vị mỹ nhân khác.

“Triển Chiêu, tôi đã sớm nghe Nguyệt Hoa kể về năng lực chuyên môn tuyệt vời của cậu, nên muốn tới đây kiến thức, thế nào, tôi không mời mà tới, cậu sẽ không đuổi tôi đi chứ?”

Nụ cười của Tô Hồng mang theo cảm giác xa lạ trời sinh, khiến người ta cảm thấy dù cười, cũng là nụ cười lạnh như băng.

Nhìn thấy Tô Hồng xuất hiện trước phòng làm việc đúng thật làm người ta cảm thấy bất ngờ, nhưng Triển Chiêu rất nhanh đã đoán ra nguyên nhân mang cô đến đây. Đinh Nguyệt Hoa từng nói với Triển Chiêu, Tô Hồng mém nữa là thành chị dâu của cô ấy, bây giờ hai người cùng tới cũng rất hợp lý.

“Làm gì có, cảnh sát Tô chịu đại giá quang lâm, tôi cao hứng còn không kịp, mau vào đi.” Triển Chiêu mỉm cười đưa Tô Hồng cùng Đinh Nguyệt Hoa vào phòng làm việc.

Tô Hồng hôm nay mặc váy màu lam nhạt, hoàn toàn tương phản với hình tượng khôn khéo trước đó, nhìn qua đẹp nhẹ nhàng. Mà Đinh Nguyệt Hoa ăn mặc càng tinh tế hơn nữa, trên người là một bộ sơ mi voan trắng, váy phấn hồng, thêm tóc dài xõa vai cùng trang điểm thanh khiết, cả người nhìn qua vừa thanh thuần vừa quyến rũ. Trang phục như vậy nếu để đám tiểu tử trong tổ Trọng án nhìn thấy, chắc chắn sẽ phát ra tiếng sói tru liên tiếp, nhưng Triển Chiêu nhìn thấy chỉ có thể khẽ cau mày, cảm giác áp lực cực lớn. Thoạt nhìn cậu đoán không sai, Đinh Nguyệt Hoa đối với tư vấn của mình sinh ra tác dụng dời tình. Loại tình huống thường xảy ra trong việc tư vấn này Triển Chiêu còn là mới gặp lần đầu, nếu không xử lý tốt, sẽ khiến người làm tư vấn chịu tổn thương rất lớn, đồng thời cũng sẽ gây ra ảnh hưởng xấu đến uy tín nghề nghiệp của Triển Chiêu. Mặc dù trong tương lai Triển Chiêu cũng không tự nguyện làm nhân viên tư vấn, nhưng cô bé

Đinh Nguyệt Hoa này cũng là người rất tốt, làm giáo viên của cô, Triển Chiêu cũng không mong cô bé bị tổn thương.

Nghĩ tới đây, Triển Chiêu nhìn Đinh Nguyệt Hoa khẽ mỉm cười, “Nguyệt Hoa, hôm nay ăn mặc rất đẹp, định đi hẹn hò sao?”

Đáy mắt Đinh Nguyệt Hoa thoáng qua một tia vui mừng khó thấy được, gò má trắng đường như cũng được nhuộm một tầng đỏ ửng. Triển Chiêu thầm nghĩ không tốt, quả nhiên là thế. Cậu có chút hối hận với lời vừa nói, bất quá xử lý chuyện thế này cậu không có kinh nghiệm, chỉ có thể vận dụng hết sức tri thức chuyên nghiệp của mình, hi vọng có thể xử lý thích đáng.

“Thầy Triển, thầy cũng cảm thấy em rất đẹp sao?” Có lẽ do có Tô Hồng, nên lúc Đinh Nguyệt Hoa nói ra những lời này, âm điệu rất nhỏ, lại có chút ngượng ngùng.

Triển Chiêu lúng túng nhìn Tô Hồng, sau đó ho nhẹ, “Rất đẹp. Bất quá, Nguyệt Hoa, tôi cảm thấy tư vấn của em có thể dừng được rồi, bên trường không thông báo cho em biết, không cần đến gặp tôi nữa sao?”

Khuôn mặt thanh tú của Đinh Nguyệt Hoa thoáng qua một vẻ tịch mịch, dù sao cũng chỉ hiện ra trong nháy mắt, cô lại nhìn về phía thầy Triển nở nụ cười, “Em có nhận được thông báo, nhưng em cũng đã xin trường hi vọng thầy Triển có thể tư vấn cho em thêm một thời gian nữa. Bởi vì, vì em cảm thấy vấn đề của em còn chưa được giải quyết triệt để, trong lòng vẫn cảm thấy không thoải mái. Thầy Triển, em biết thầy bận rộn, nhưng nếu bảo sau này cũng không thể tới gặp thầy em sẽ rất khó khăn. Thầy giúp em đi, hay là thế này, em có thể trả tiền làm tư vấn tâm lý, thầy nhất định phải đáp ứng em!” (Thằng kia mà biết là em chết nha em... Dám giựt vợ của chú)

“Nguyệt Hoa, em không nói thật lòng.” Triển Chiêu làm mặt nghiêm túc nhìn Đinh Nguyệt Hoa, “em đã không còn vấn đề nữa, trạng thái tâm lý của

em bây giờ vô cùng mạnh khỏe. Có cần tiếp tục tiến hành tư vấn nữa hay không cũng phải là chuyện em tới quyết định, tôi là người chuyên nghiệp, phán đoán này của tôi rất chắc chắn, cho nên....”

“Không!” Thầy Triển, trước đó em còn rất nhiều chuyện chưa nói với thầy, thần nhìn em, em thật sự còn có rất nhiều vấn đề chưa có nói, ví dụ như, ví dụ như ...” Đinh Nguyệt Hoa dường như rất vội, cô đưa mắt nhìn Tô Hồng xin giúp đỡ, sau đó đáng thương, chăm chú nhìn Triển Chiêu, ấp úng không biết phải nói thế nào mới có thể làm Triển Chiêu đổi ý.

Nhưng lúc này Tô Hồng lại cười, vỗ vai Đinh Nguyệt Hoa, ý bảo cô trước không nên gấp gáp.

“Triển Chiêu, tôi cũng cảm thấy Nguyệt Hoa còn một vấn đề chưa được giải quyết.”

“Ừm?” Triển Chiêu thiêu mi, nhìn Tô Hồng, “Mời nói.”

Tô Hồng cười cười, quay đầu xem Đinh Nguyệt Hoa, sau đó nói với Triển Chiêu, “Sau cái lần suýt bỏ mạng đó, Nguyệt Hoa bị dạy dỗ không ít, cho nên thời gian gần đây con bé đã ngoan hơn nhiều. Tư vấn của cậu giúp con bé thoát được bóng ma mất mát bạn thân, nhưng cách cư xử không tốt lúc trước của Nguyệt Hoa lại do một nguyên nhân khác.”

Triển Chiêu gật đầu tỏ vẻ đồng ý, “Những chuyện này tôi đều nghe qua, nhưng trong quá trình tư vấn Nguyệt Hoa từ chối nói chuyện cũ. Vì tôn trọng em ấy nên tôi cũng không hỏi tới. Nhiều lần như vậy nếu người trong cuộc không muốn nói, cũng tức là họ chưa chuẩn bị xong. Hoặc chẳng qua do Nguyệt Hoa không muốn nói với tôi, vậy nên đổi bác sĩ tâm lý khác cho em ấy có lẽ sẽ đạt được hiệu quả tốt hơn.”

“Không! Em không muốn người khác!” Trong mắt Đinh Nguyệt Hoa đã có ánh nước, giống như cô gái bướng bỉnh khi đó lại trở về.

Tô Hồng vội vàng trấn an, xoa tóc Nguyệt Hoa, sau đó nói với Triển Chiêu, “Cậu cũng thấy rồi đó, người con bé tin tưởng nhất hiện giờ là cậu, tôi cảm thấy cứ để cậu tiếp tục làm tư vấn tâm lý cho Nguyệt Hoa mới là thích hợp nhất.”

“Tô Hồng, chị không hiểu, từ góc độ chuyên nghiệp mà nhìn ra tôi bây giờ đã không còn thích hợp làm tư vấn cho Nguyệt Hoa nữa.” Thái độ Triển Chiêu cũng là không cho từ chối, cậu nhìn hốc mắt hồng hồng của Nguyệt Hoa một chút, sau đó khẽ thở dài, nói với Tô Hồng.

“Có thể để tôi nói chuyện riêng với Nguyệt Hoa một chút không?”

Tô Hồng lịch sự rời khỏi phòng làm việc, Triển Chiêu cùng Đinh Nguyệt Hoa ở trong phòng nói chuyện riêng với nhau hơn một tiếng, khi cửa phòng làm việc một lần nữa mở ra, tâm tình của Đinh Nguyệt Hoa dường như đã khá hơn nhiều. Cô giống như có khóc, nhưng vẻ mặt thoải mái. Tô Hồng dùng ánh mắt hỏi thăm kết quả nói chuyện của hai người, Đinh Nguyệt Hoa cong khóe miệng, nở nụ cười ngọt ngào, “Em đã nghĩ thông suốt rồi, hơn nữa thầy Triển cũng đồng ý cho em thêm một tháng để thích ứng. Chị Tô, em không sao đâu, chị đừng lo cho em.”

“Nghĩ thông suốt?” Tô Hồng có chút ngạc nhiên, sau đó rất bội phục nhìn Triển Chiêu một cái.

Triển Chiêu cũng bất đắc dĩ cười cười, vừa định nói gì, Đinh Nguyệt Hoa lại đột ngột xoay người, nhìn Triển Chiêu, kéo ra nụ cười tinh nghịch, “Thầy Triển, vừa nãy em nhận lúc thầy không để ý có nhìn thấy máy tính của thầy. Thì ra thầy cũng biết Bao bao đoàn của tụi em, em thật vui quá!”

“Bao bao đoàn?” Triển Chiêu sững sốt, “Bao bao đoàn gì?”

““Behavior Analysis Group*” (Nhóm phân tích hành vi), viết tắt là BAG, phiên dịch ra chính là bao bao đoàn đó.” Đinh Nguyệt Hoa cười híp mắt giải thích, “Đây là một nhóm cho nữ sinh khoa tâm lý tụi em tự dựng

nên, trang web thầy đang xem cũng do tụi em làm, đúng rồi, em còn là nhóm trưởng nữa.”

Nói tới đây, mặt của Đinh Nguyệt Hoa lại xẹt lên một tia đỏ, sau đó vô cùng xấu hổ xoay người nhanh chóng chạy trốn.

Triển Chiêu ngơ ngẩn nhìn bóng lưng Đinh Nguyệt Hoa một lúc lâu, mới phản ứng được câu nói của Đinh Nguyệt Hoa là có ý gì. Sau đó, cậu để ý thấy Tô Hồng đang làm mặt cười nhìn cậu, Triển Chiêu chỉ có thể bất đắc dĩ xoa tay, “Mấy đứa nhóc này, tôi thật không hiểu được.”

Tô Hồng cười nói, “Bao bao đoàn, không lẽ đây là tên nhóm hâm một của thầy giáo Triển sao, thật là...”

“Tô Hồng, chúng ta có thể ngừng nói về đề tài này chứ?” Còn nói nữa Triển Chiêu có cảm giác mình cũng muốn chạy luôn.

“Được, vậy chúng ta nói chuyện khác.” Ánh mắt Tô Hồng nhìn vào trong phòng làm việc của Triển Chiêu mấy lần, cười nói, “Chỗ này sẽ không có người khác đi vào đi?”

Triển Chiêu sửng sốt, sau đó lắc đầu, “Hôm nay là cuối tuần, trừ tôi ra sẽ không có người khác.”

“Tốt lắm, vậy chọn chỗ này.” Tô Hồng gật đầu, nói, “Tôi muốn nói với cậu một chuyện quan trọng, có liên quan tới Bạch Ngọc Đường.”

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 70: Vụ Án 6 – Anh Túc Hoa Biện (2)

Văn phòng của Triển Chiêu là phòng giáo viên thông thường, vì còn có nhiều giáo viên khác dùng chung, nên diện tích tương đối lớn. Hai người ngồi xuống ghế liền nhau, Triển Chiêu lấy một lon nước trong tủ mình đưa cho Tô Hồng, sau đó im lặng chờ đối phương lên tiếng.

Thật ra Triển Chiêu vẫn có chút tò mò, chuyện Tô Hồng muốn nói nhất định là chuyện trước khi Bạch Ngọc Đường gia nhập tổ Trọng án. Nói thật sau khi biết Bạch Ngọc Đường một năm nay, theo sự biến hóa từ từ trong quan hệ của hai người, Triển Chiêu cũng dần sinh ra tính hiếu kỳ với quá khứ của Bạch Ngọc Đường. Là lòng hiếu kỳ này theo thời gian lại càng lúc càng cao, nhưng bất kể là từ chính miệng bản thân Bạch Ngọc Đường hay còn là của người khác biết chuyện, Triển Chiêu một lời cũng không thể nói được. Triển Chiêu cũng không phải người hết sức nhiều chuyện, nhưng cậu thấy vấn đề tâm lý của Bạch Ngọc Đường cứ chậm chạp không được giải quyết, cảm giác không nắm được vấn đề mấu chốt làm Triển Chiêu rất lo lắng.

Mặc dù mấy ngày trước, Bạch Ngọc Đường đã đồng ý tiếp nhận trị liệu tâm lý chuyên nghiệp, nhưng nghĩ tới thái độ lúc xa lúc gần, khi lạnh khi nóng mấy ngày nay của Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu đã cảm thấy người này lại bắt đầu suy nghĩ lung tung đây, có lẽ bệnh tâm lý lại tái phát không chừng. Mỗi khi nghĩ như vậy, Triển Chiêu liền cảm thấy rất khổ tâm. Làm một thanh niên đơn thuần ưu tú trong thời đại mới, Triển Chiêu có cảm giác tâm hồn khỏe mạnh của mình cũng sớm bị tên Bạch Ngọc Đường này làm

cho bất thường mất thôi. Còn tiếp tục như vậy, Bạch Ngọc Đường sẽ không tốt, mà chính cậu cũng sớm sinh bệnh luôn.

Vậy nên, Triển Chiêu sinh ra ý thức quan tâm với Bạch Ngọc Đường, mà đúng lúc này Tô Hồng cũng xuất hiện, bảo là muốn kể chuyện cũ liên quan tới Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu làm sao không hứng thú chứ?

Có lẽ do Triển Chiêu không quen che giấu tâm tình, biểu hiện cảm thấy hứng thú của cậu có chút rõ ràng. Tô Hồng lại không phải người thường, nhìn một cái liền nhìn ra Triển Chiêu rất có hứng với đề tài của mình. Sau khi thấy rồi, trên mặt Tô Hồng cũng hiện ra một nụ cười, cô dùng ngón tay thon dài trắng nõn của mình nhẹ nhàng chơi đùa với vòng khoen của lon nước, sau đó nhàn nhạt nhìn Triển Chiêu, cười nói, “Mặc dù chúng ta quen nhau chưa lâu, nhưng tôi thấy được, cậu rất quan tâm Bạch Ngọc Đường.”

Triển Chiêu hơi sửng sốt, sau đó theo bản năng gật đầu, “Đúng, tôi rất quan tâm anh ấy. Làm bằng hữu của anh ta, chị hẳn cũng nhìn ra, trạng thái bây giờ của anh ta thật sự không tốt, cho nên, tôi rất muốn biết rốt cục trên người anh ấy đã từng phát sinh ra chuyện gì.”

“Chuyện cậu hỏi là nguyên nhân tạo nên chứng mất ngủ nghiêm trọng của cậu ta phải không?” Tô Hồng hỏi.

Triển Chiêu lại gật đầu, “Nguyên nhân kia tôi cũng biết chút ít, nhưng rất mơ hồ, không ai muốn kể sự thật cho tôi nghe, cả Bạch Ngọc Đường cũng vậy.”

Tô Hồng thu lại nụ cười, cô chăm chú nhìn Triển Chiêu một lúc lâu, cuối cùng khẽ thở dài, “Thật ra người biết chuyện này cũng không có mấy, những người khác không kể cậu nghe có lẽ là do bọn họ cũng chỉ biết mơ hồ. Mà như tôi biết thì đội trưởng Bao cũng biết chuyện, nhưng anh ta vì tôn trọng Bạch Ngọc Đường nên mới không tự kể chuyện này ra với cậu.

Ngoài đội trưởng Bao ra, những người biết chuyện chỉ còn các huynh đệ ban đầu của đội đặc cảnh.”

Nói tới đây, Tô Hồng lại nhìn thật sâu Triển Chiêu lần nữa, “Tôi cũng xem là một, ngoài ra, Nguyệt Hoa, con bé cũng biết chút ít. Bất quá con bé vẫn còn nhỏ, nhìn nhận vấn đề không khách quan, cho nên để con bé nói cho cậu nghe thì sẽ gây phiền toái.”

“Nguyệt Hoa cũng không nói với tôi chuyện của Bạch Ngọc Đường.” Triển Chiêu chăm chăm nhìn ánh mắt Tô Hồng, nghiêm túc nói, “Trong khoảng thời gian tôi làm tư vấn tâm lý cho em ấy, Nguyệt Hoa từ chối nói về bất cứ đề tài nào có dính dáng tới Bạch Ngọc Đường. Đây cũng là lý do vì sao tôi không có cách xử lý triệt để nút thắt trong lòng em ấy, nói thật, tôi biết giữa em ấy và Bạch Ngọc Đường có một loại mâu thuẫn quan trọng chưa được giải quyết. Nếu Nguyệt Hoa thật sự muốn buông bỏ quá khứ, nhất định phải cùng Bạch Ngọc Đường nói chuyện một lần, nếu em ấy còn tiếp tục từ chối, chỉ sợ nút thắt này vẫn chỉ có thể giữ nguyên, không tháo được.”

“Chuyện này cũng hiểu được, nếu cậu nghe qua câu chuyện này liền có thể hiểu.” Tô Hồng khẽ thở dài, trong đôi mắt xinh đẹp hiện ra lệ quang nhàn nhạt, “Chuyện này xảy ra từ ba năm trước.”

Chuyện này xảy ra 3 năm trước ở tỉnh X, lúc đó Bạch Ngọc Đường là phó chỉ huy của đội đặc cảnh tỉnh. Tỉnh X là một tỉnh biên, đất rộng người thưa, bởi vì ở gần biên giới, mà trong thời gian đó lại thường xuyên có quan hệ căng thẳng cùng xung đột với nước kế bên, tạo thành rất nhiều ảnh hưởng xấu đến tính mạng cùng an toàn tài sản của dân bản xứ. Đội đặc cảnh biên chế của tỉnh X vốn đã nhiều hơn so với trung bình, mặc dù Bạch Ngọc Đường chỉ là phó chỉ huy, dưới tay lại quản một đội ngũ hơn 50 người. Nhân số không quá nhiều, nhưng lai lịch đám người này đều không nhỏ, đều là những phần tử tinh anh từ khắp cả nước đến gia nhập đội ngũ cảnh sát trong thời gian mở rộng đội ngũ mấy năm về trước. Bọn họ tới từ khắp

mọi nơi, xuất thân tam giáo cửu lưu, mặc dù cấp độ văn hóa không đồng nhất, sở thích cũng là khác xa nhau tới ngàn vạn dặm, nhưng mặc vào cùng một bộ quần áo, gia nhập cùng một tổ chức, đều thân thiết với nhau như huynh đệ.

Trong những người này, người có quan hệ tốt nhất với Bạch Ngọc Đường có hai, một trong đó là anh trai Đinh Nguyệt Hoa, Đinh Diễm Huệ, mà một còn người khác gọi Vân Thu Trạch, vốn là người tỉnh X. Đinh Diễm Huệ cùng Bạch Ngọc Đường là cùng lứa, ra đời trước sau chỉ cách một ngày. Người nhà hai bên lại có quen biết, hai người từ lúc mới mặc tã đã biết nhau, một đường bạn học cho đến khi làm việc. Càng hiếm hơn là sở thích cũng giống, ngày cả chỗ làm việc cũng chọn chung, hơn nữa lại may mắn cùng trở thành chiến hữu đội đặc cảnh. Theo lời song thân Đinh gia nói, ban đầu khi hai bà mẹ cùng mang thai, còn nói đùa nếu sau này sinh một trai một gái sẽ cho hai đứa đính hôn. Mặc dù sau đó lại sinh hai đứa con trai, hôn sự không thành, nhưng tình cảm giữa hai đứa nhóc này so với anh em ruột nhà người khác còn tốt hơn.

Tô Hồng miêu tả quan hệ giữa Bạch Ngọc Đường cùng Đinh Diễm Huệ như vậy cho Triển Chiêu, hai người giống như anh em sinh đôi khác trứng. Trừ tính tình một người có tính hướng ngoại, một người có chút hướng nội ra, những mặt còn lại dường như đều cùng một dạng, thậm chí vẻ ngoài hai người cũng có phần tương tự. Nếu cả hai cùng mặc đồng phục, lại nhìn từ sau lưng, thì người sống chung với bọn họ mấy năm cũng có thể nhận lầm. Cái này đều do hai người họ từ nhỏ sống chung một chỗ, lại thường chơi trò bắt chước nhau, cho nên đáng đi, cũng có chút giống.

Triển Chiêu im lặng nghe Tô Hồng kể lại, theo thanh âm bồi ngùi của vị nữ cảnh sát xinh đẹp, trong đầu không nhìn được bắt đầu tưởng tượng ra một nam sinh có 8 phần tương tự Bạch Ngọc Đường, một lần cười lên lại càng thêm sáng láng. Một người như vậy, một tình bạn như vậy, làm Triển Chiêu cảm thấy cậu không cách nào có thể hình dung và trải nghiệm, bởi vì

cậu không có may mắn như Bạch Ngọc Đường, có thể tìm được một người bạn thân như thế. Nhưng, cậu hoàn toàn có thể hiểu được ý vị khi mất đi người kia, chỉ còn dư lại một mình. Đinh Diễm Huệ đối với Bạch Ngọc Đường mà nói, đâu chỉ là bằng hữu, e rằng đã chẳng khác gì người thân đi.

“Sau đó”, nụ cười trên mặt Tô Hồng từ từ trở nên nghiêm túc, lòng Triển Chiêu đột nhiên không nhin được, mà trầm xuống.

Nhìn thấy Triển Chiêu bày tỏ loại tâm tình này ra ngoài, khóe miệng Tô Hồng không nhìn được ngoắc ngoắc, “Đừng nóng, từ giờ tới lúc xảy ra chuyện đó còn một đoạn thời gian, tôi bảo sau đó là chỉ một chuyện khác.”

Kế tiếp, Tô Hồng giới thiệu với Triển Chiêu một người bạn tốt khác của Bạch Ngọc Đường, Vân Thu Trạch. So sánh với Đinh Diễm Huệ, quan hệ của Vân Thu Trạch cùng Bạch Ngọc Đường hoàn toàn là một phương thức khác biệt. Nếu bảo giữa Bạch Ngọc Đường với Đinh Diễm Huệ là thân thiết gia đình, thì Bạch Ngọc Đường cùng Vân Thu Trạch giống như một nhóm đối thủ cạnh tranh.

Vân Thu Trạch vốn là người tỉnh X, sau khi gia nhập đội đặc cảnh rồi vẫn ở lại tỉnh X tiếp tục chịu huấn luyện, đến bây giờ cũng không rời địa phương. Lần đầu tiên Bạch Ngọc Đường thấy Vân Thu Trạch là 5 năm trước khi anh chính thức tới tỉnh X làm việc, lúc đó anh chỉ vừa 18 tuổi, vẫn còn là sinh viên đại học, sở dĩ tới được đội đặc cảnh tỉnh X đều là nhờ cơ hội trao đổi thực tập của trường. Vân Thu Trạch năm đó cũng chỉ mới 19 tuổi, nhưng hẳn không học đại học, mà trực tiếp vào đội đặc cảnh sau khi tốt nghiệp trường cảnh sát. Một năm khi hai người gặp mặt, Bạch Ngọc Đường còn là học sinh bình thường, còn Vân Thu Trạch ở tuổi đó đã sớm trở thành một trong những đặc cảnh thân thủ phi phạm, cực kì nổi tiếng.

Hai người khi ấy đều trẻ tuổi, người trẻ tuổi khó tránh được hung hăng, hơn nữa Bạch Ngọc Đường bấy giờ cũng là người không bao giờ chịu thua cuộc, cho nên đã sớm âm thầm so sánh thực lực với Vân Thu Trạch trong

lời đồn. Mà lần đó Đinh Diễm Huệ lại hiếm thấy không cùng Bạch Ngọc Đường xuất hiện trong hàng ngũ trao đổi ở tỉnh X, Tô Hồng cũng không biết trong mấy tháng trao đổi kia Bạch Ngọc Đường với Vân Thu Trạch chung đụng thế nào. Bất quá, sau mấy tháng, đội trưởng của Bạch Ngọc Đường phát hiện đội ngũ mình có một tên phản bội nhỏ. Bạch Ngọc Đường kiên quyết muốn ở lại chịu huấn luyện ở tỉnh X, mà đội trưởng hỏi tại sao, anh ta lại kiên quyết không trả lời.

Bởi vì còn việc học phải hoàn tất, nên cuối cùng Bạch Ngọc Đường vẫn bị đội trưởng linh đi, còn chuyện liên quan tới việc sau khi Bạch Ngọc Đường trở lại thành phố D, Tô Hồng đều được Đinh Diễm Huệ kể lại. Theo lời Đinh Diễm Huệ, lần đó, sau khi trở về Bạch Ngọc Đường giống như thay đổi cả người. Lúc huấn luyện cũng không vì dễ dàng vượt mặt bạn học mà tự mãn, những hành vi xốc nổi ngày xưa cũng biến mất, giống như tức khắc trưởng thành lên mấy tuổi. Xuất phát từ lòng quan tâm anh em, Đinh Diễm Huệ đuổi theo Bạch Ngọc Đường hỏi rất lâu, Bạch Ngọc Đường mới không tình nguyện kể chuyện Vân Thu Trạch cho Đinh Diễm Huệ.

Theo lời Đinh Diễm Huệ, mấy tháng ở tỉnh X, Vân Thu Trạch lớn hơn Bạch Ngọc Đường một tuổi kia, trong mỗi phương diện sát hạch của đội đặc cảnh đều dạy Bạch Ngọc Đường một bài học. Mỗi lần Bạch Ngọc Đường không phục muốn đi khiêu chiến đối phương, cũng bị đối phương đánh hai ba cái không bò dậy nổi. Nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên. (Người còn người giỏi hơn, trời còn trời cao hơn) Bạch Ngọc Đường cuối cùng cũng biết trình độ mình đang ở đâu. Lúc Tô Hồng kể lại nguyên lời của Đinh Diễm Huệ, khóe miệng cũng không nhịn được câu lên nụ cười nhạt.

Triển Chiêu cũng cười, cậu có thể tưởng tượng, Bạch Ngọc Đường khi ấy hẳn có nhiều khó chịu. Bất quá, cùng lúc mỉm cười, Triển Chiêu cũng sinh ra một ít tò mò với người gọi Vân Thu Trạch. Cậu chăm chú nhìn ánh mắt Tô Hồng, trong lòng lại rất rõ Vân Thu Trạch nhất định là nhân vật

quan trọng trong câu chuyện, nếu không, Tô Hồng sẽ không cố tình nói đến hẳn.

“Sau đó Bạch Ngọc Đường tốt nghiệp xong liền tự xin đi làm ở tỉnh X, Bạch Ngọc Đường muốn đi, Đinh Diễm Huệ dĩ nhiên sẽ tới cùng, cho nên hai người họ cùng đến đội đặc cảnh tỉnh X. Mà tôi, cũng ở đó quen biết hai người.”

Tô Hồng khẽ mỉm cười, trong ánh mắt hiện ra thần thái xinh đẹp, cô dường như đang nhớ lại thời gian ba năm trước. Khi đó cô là một trong số ít nữ đặc cảnh, cùng làm việc mới một đám tiêu tử ưu tú hăm hăm hờ hờ, chung sống sáng chiều, cuộc sống tuy có áp lực cực lớn, nhưng lại là cuộc sống tràn đầy hi vọng.

“Sinh hoạt tỉnh X rất cực khổ, nhưng đãi ngộ của đội đặc cảnh lại cực tốt. Bạch Ngọc Đường tuy là con em nhà phú gia, nhưng từ nhỏ đã có năng khiếu khác người, có thể chịu khổ, dám chịu mạo hiểm, đối xử với người khác cũng thân thiện, hơn nữa anh trai cậu ta còn là đại nhân vật, cấp trên cũng có ý bồi dưỡng cậu ta. Cho nên không lâu sau khi gia nhập đội đặc cảnh, cậu ta đã thăng lên chức phó chỉ huy, mà lúc đó chỉ huy chính là Vân Thu Trạch.”

“Làm thuộc hạ của Vân Thu Trạch, không phải Bạch Ngọc Đường sẽ không phục sao?” Triển Chiêu hí mắt, nhàn nhạt nhìn Tô Hồng.

Tô Hồng mỉm cười lắc đầu, “Bạch Ngọc Đường cũng không phải người thích ra quyết định, mặc dù cậu ta đủ năng lực, nhưng chỉ cần là người khiến cậu ta tâm phục khẩu phục thì cậu ta cũng không ngại để người ta lãnh đạo cậu ta. Mà vừa vặn, Vân Thu Trạch chính là người khiến cậu ta tâm phục khẩu phục. Có thể nói, trước lúc xảy ra chuyện kia, Bạch Ngọc Đường vẫn luôn xem Vân Thu Trạch như thần tượng của mình.”

“Bạch Ngọc Đường, thần tượng?” Trong ánh mắt Triển Chiêu hiện ra một sự kinh ngạc, không phải do cậu quá sức ngạc nhiên, mà cậu hiện tại nghĩ không thông, rốt cuộc vụ thần tượng này là thế nào. Loại người như Bạch Ngọc Đường lại có thần tượng, chuyện này so với chuyện lúc Bạch Ngọc Đường kể cho cậu biết Bạch Cẩm Đường tiên sinh có một đứa con trai 10 tuổi lại yêu đồng tính còn khiến cậu cảm thấy có triển vọng hơn.

Tô Hồng mỉm cười, trợn mắt, nhìn Triển Chiêu nói, “Ai cũng có lúc trẻ tuổi, Bạch Ngọc Đường cũng không có ngoại lệ mà.”

Triển Chiêu ngẩn người, cũng cười, cậu tưởng tượng một Bạch Ngọc Đường đuổi theo sau lưng một đại ca Vân Thu Trạch, hai mắt lấp lánh, đột nhiên còn cảm thấy rất đáng yêu.

Nhưng, nụ cười trên mặt Triển Chiêu rất nhanh bị thay thế bằng vẻ nghiêm túc, cậu trịnh trọng nhìn Tô Hồng, dùng âm thanh tỉnh táo hỏi, “Nói vậy, thần tượng Vân Thu Trạch cũng tổn thương tâm lý của Bạch Ngọc Đường cuối cùng có can hệ thế nào?”

Tô Hồng thở dài, đột ngột khui lon nước trong tay, uống một ngụm to, sau đó mới ngẩng đầu lên nhìn về phía Triển Chiêu.

“Triển Chiêu, cậu thật là một người thông minh. Nghe tôi kể chuyện xưa dài như vậy, hẳn cậu có thể đoán được, Vân Thu Trạch là một nhân vật mẫu chốt, đúng không?”

Triển Chiêu gật đầu, nhưng không đáp lại, ánh mắt Tô Hồng lướt qua người Triển Chiêu, đầu nhìn về xa xôi, một lúc sau, cô nói ra một câu khiến Triển Chiêu kinh ngạc.

“Vân Thu Trạch, chính là Bá Tước.”

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 71: Vụ Án 6 – Anh Túc Hoa Biện (3)

Chân mày Triển Chiêu đột nhiên nhíu lại, mặc dù vừa rồi cậu đã có một vài suy đoán, cảm thấy Vân Thu Trạch này nhất định không phải nhân vật đơn giản. Nhưng mà, cho dù có cho cậu đoán trước thêm mấy lần nữa, cậu cũng không thể nào đem một chỉ huy đội đặc cảnh thành một kẻ đứng đầu phần tử khủng bố nổi tiếng mới được nhắc lại gần đây được. Nhưng, Triển Chiêu tin, lời Tô Hồng nhất định là thật. Vân Thu Trạch chính là Bá Tước, mà Bá Tước, lại từng là băng hữu của Bạch Ngọc Đường, thậm chí còn từng là chỉ huy đội đặc cảnh. Toàn bộ chuyện này, nghe qua lạ thường làm sao ấy.

“Cậu thật không có chút ngạc nhiên nào sao?” Tô Hồng không nghe thấy Triển Chiêu phát ra âm thanh ngoài ý muốn, có chút ngạc nhiên nhìn cậu.

Triển Chiêu chăm chú nhìn thẳng vào mắt Tô Hồng, thành thật trả lời, “Nói thật, tôi có bất ngờ. Bất quá, tôi đoán chuyện kế tiếp chị kể với tôi so với chuyện này còn bất ngờ hơn nữa có đúng không?”

Tô Hồng khẽ cười khở một tiếng, “Không sai, toàn bộ chuyện sắp tới đều rất bất ngờ. Hiện tại tất cả đều đã qua, tôi có thể kể cho cậu biết thân phận của Vân Thu Trạch một cách đơn giản, nhưng ngay từ đầu cái chân tướng này lại làm cảnh đội của chúng tôi phải đổ máu thật cao.”

Triển Chiêu chau mày, cậu nhớ lại những chuyện xưa có liên quan tới Bạch Ngọc Đường mà Bao Chứng từng nhắc với cậu, cũng nhớ lại những chuyện về ác mộng cùng nỗi sợ đánh bom mà Bạch Ngọc Đường từng kể.

Lại thêm trận giằng co cuối cùng của Bạch Ngọc Đường với Ngô Dân Sơn, khi ấy anh ta cũng từng nhắc qua Bá Tước.

“Lúc đó Bá Tước đã lên kế hoạch đánh bom hàng loạt, mà cuối cùng người bị hại đồng thời lại là 5 cảnh sát, những cảnh sát bị hại kia chính là người trong đội đặc cảnh các cô. Bọn họ là đồng đội của cô với Bạch Ngọc Đường đúng không?”

Tô Hồng làm vẻ mặt nặng nề gật đầu, “Trong tỉnh X lúc đó, lũ khủng bố hoạt động vô cùng hung hăng. Đội đặc cảnh bọn tôi phối hợp với bộ đội vũ trang cùng quân đội địa phương tham gia hoạt động loại bỏ lực lượng khủng bố hết sức quy mô. Bên ngoài thành phố chủ yếu do quân đội cùng cảnh sát vũ trang chịu trách nhiệm, mà đặc cảnh bọn tôi, chủ yếu phụ trách bảo vệ những khu vực trọng điểm ở trung tâm thành phố. Tỉnh x khi đó, mỗi năm đều quyết định tổ chức một hoạt động quy mô lớn, mời đến đều là nhân vật hết sức trọng yếu. Đêm trước hoạt động lại gặp phải hoạt động khủng bố phát sinh thường xuyên như thế, khiến an ninh toàn bộ thành phố phải chịu áp lực cực đại.

Tôi khi ấy nhớ rất rõ, chỉ trong vài tháng xảy ra không dưới 5 vụ đánh bom, những trái bom đó được chế tạo vô cùng cao siêu. So với những quả bom ấy, những thứ mấy ngày trước Ngô Dân Sơn làm ra chỉ xem là đồ chơi cho con nít.

Sau mỗi lần phát sinh đánh bom, phần tử khủng bố sẽ thông qua đài phát thanh ở ngoại biên để tuyên bố người phụ trách hành động lần đó, hơn nữa lần nào cũng nhắc tới một người tên là Bá Tước. Năm vụ đánh bom, làm tài sản tổn thất hơn hàng ngàn vạn cùng số lượng lớn thương vong, mà Bá Tước cũng nhờ thế mà nổi tiếng. Tuy truyền thông không viết lên mặt báo, nhưng trên Internet lại nổi đủ mọi lời đồn, một số lượng lớn hình chụp bí mật của hiện trường trải dài trên internet. Lúc ấy, cứ hễ nhắc tới tỉnh X, không ai sẽ không nhắc tới hoạt động khủng bố kinh người cùng Bá Tước.”

Nói tới đây, Tô Hồng tạm ngưng, sau đó, hít thở sâu vài hớp, giống như muốn tạm thoát ra khỏi những ký ức kinh khủng kia, lấy lại bình tĩnh trong thời gian ngắn. Khoảng 1 phút, Tô Hồng lại uống một hớp, rồi mới ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt xinh đẹp nhìn Triển Chiêu, nói, “Cảnh sát địa phương cùng đội đặc cảnh chúng tôi đều ở đó, cùng điều tra những vụ đánh bom và cả thân phận Bá Tước. Trải qua vô số phân tích khảo chứng cẩn thận, cuối cùng cảnh sát phong tỏa tầm mắt lên những nhân viên chuyên được đào tạo về phá bom.”

Tô Hồng lại ngưng, chăm chăm nhìn vào mắt Triển Chiêu hỏi, “Cậu không cảm thấy kỳ lạ sao? Tại sao chúng tôi nhanh như thế đã có được kết luận?”

Triển Chiêu cau mày, suy nghĩ một hồi, lại nhớ về bản hồ sơ mấy ngày trước cậu làm cho bên Ngô Dân Sơn, cân nhắc lúc lâu mới đáp lại, “Năm vụ án, nhiều người bị hại, từ một chút đầu mối này có thể phân tích được thời gian gây án, tần số gây án, động cơ gây án của kẻ tình nghi. Mà từ những tàn bom còn sót lại, có thể phân tích được thủ đoạn gây án, cùng thói quen thiết kế thiết bị kích hoạt của hắn. Sở dĩ bọn chị phong tỏa tầm mắt tại những nhân viên được đào tạo chuyên nghiệp, nhất định phải là do đã nắm giữ được bằng chứng liên quan.”

Thấy Tô Hồng gật đầu, sắc mặt của Triển Chiêu lại giữ nguyên vẻ nghiêm trọng, cậu chăm chú nhìn vào mắt Tô Hồng, cau mày, “Nhưng tôi vẫn không nghĩ ra, Bá Tước, hắn tại sao phải làm thế? Từ một chỉ huy đội đặc cảnh Vân Thu Trạch sao sẽ trở thành phần tử khủng bố chứ?”

Tô Hồng cười lạnh, “Chẳng lẽ cậu đoán không ra?”

Trên mặt Triển Chiêu thoáng qua một tia dao động, cậu lắc đầu, “Tôi nghĩ tôi đoán được, nhưng vẫn là không dám tin, chuyện này thực sự quá kỳ lạ.”

“Nếu đoán được rồi, thì nói đi, cho tôi nếm thử một chút sự kỳ diệu của cậu.” Tô Hồng hờ hững nói.

Triển Chiêu khẽ cười khổ, “Không phải là Vô Gian Đạo đi*?”

(*Vô gián đạo(Hoa phồn thể: 無間道, Hoa giản thể: 无间道, bính âm: Wú Jiān Dào, tiếng Anh: Infernal Affairs) là một bộ phim hình sự, trinh thám của điện ảnh Hồng Kông sản xuất năm 2002. Câu chuyện của Vô gián đạo là cuộc đấu trí căng thẳng giữa viên cảnh sát Trần Vĩnh Nhân (Lương Triều Vĩ) hoạt động bí mật trong một băng xã hội đen và tên tội phạm Lưu Kiến Minh (Lưu Đức Hoa) do chính băng xã hội đen này gài vào lực lượng cảnh sát.)

Tô Hồng sững sốt, sau đó lại không nhịn được cười, “Quả nhiên đến tìm cậu là đúng. Đã vậy cậu đoán một chút xem, cuối cùng cảnh sát làm sao đoán được Vân Thu Trạch là Bá Tước.”

Triển Chiêu cau mày suy nghĩ thêm chút nữa, chỉ một chốc sau, cậu đã lại nhìn về phía Tô Hồng, “Từ những chuyện chị kể lại, tôi đoán tên Vân Thu Trạch kia phải là loại người có tính nhẫn nại, thủ đoạn cao siêu, năng lực cũng hơn người. Hắn vốn là người tỉnh X, từ nhỏ đã được tổ chức khủng bố tuyển chọn, qua nhiều năm nghiêm khắc tẩy não cùng huấn luyện, thì dùng thủ đoạn bí ẩn nào đó nhét hắn phải nằm vùng trong đội ngũ cảnh sát. Theo lời chị kể, khi còn rất trẻ hắn đã vào trường cảnh sát, phục vụ đội ngũ nhiều năm, lại vẫn kiên định phục vụ tổ chức khủng bố, nói vậy tính tình người này hết sức cứng đầu lại cương ngạnh.

Dưới sự kích thích sau nhiều lần hành động thành công, loại tính tình cố chấp đó sẽ khiến hắn mất đi tỉnh táo, hắn có thể sẽ mạo hiểm, mà mạo hiểm sẽ lộ sơ hở. Đúng lúc này, cảnh sát lại hướng tầm mắt hoài nghi về nhân viên chuyên nghiệp, như thế, cảnh sát vũ trang, đặc cảnh, quân nhân đều là đối tượng hoài nghi trọng yếu. Hai trường hợp chồng chất, nếu Vân Thu

Trạch lộ ra chút chân tướng, sẽ dễ dàng bị người ta bắt lại. Tôi đoán, là tự hấn tính sai, chui đầu vào rọ, đúng không?”

Tô Hồng có hơi giật mình nhìn Triển Chiêu, đối phương còn nói chưa xong, Tô Hồng đã không nhịn được, thở dài nói, “Thầy Triển, cậu thật là thiên tài.”

“Đừng, chị đừng gọi tôi thầy Triển được không?” Triển Chiêu bất đắc dĩ cười, “Nói vậy sẽ làm tôi có cảm giác như mình đang nói chuyện với phụ huynh Đinh Nguyệt Hoa ấy.” Nghe được lời Triển Chiêu, Tô Hồng nhẹ giương khóe miệng, nụ cười lại có chút khổ sở.

“Nói thật, vốn dĩ tôi đã có thể thành phụ huynh của Nguyệt Hoa, nếu như không có hành động ngày đó.....”

Nói tới đây, tâm tình Tô Hồng có hơi kích động, bất quá nháy mắt, cô đã giấu nó đi mất. Cô ngẩng đầu lên nhìn Triển Chiêu cười, tiếp tục, “Tóm lại, đến cuối cùng, cảnh sát đã khám phá ra thân phận chân chính của Vân Thu Trạch, nhưng lúc đó cũng không xác định được hẳn là Bá Tước. Chẳng qua chỉ nghi ngờ hẳn có liên quan đến chuyện đánh bom. Vậy mà, đáng tiếc, khi cảnh sát đến nhà hẳn lòng bắt, đã là vườn không nhà trống. Sau khi Vân Thu Trạch lọt lưới, quân đội lập tức phong tỏa mọi lối ra của thành phố, từ đó về sau tình X cũng một mực sóng yên biển lặng, nhưng ngay cái lúc mọi người đều cho rằng Bá Tước từ nay sẽ biến mất, thì đội đặc cảnh lại nhận được một cú gọi khiêu khích.”

“Là Vân Thu Trạch gọi?” Triển Chiêu cau mày hỏi.

Tô Hồng gật đầu, “Vân Thu Trạch trực tiếp gọi điện tới phòng làm việc của chỉ huy đội đặc cảnh, hẳn để Bạch Ngọc Đường nhận điện đồng thời cũng khiêu chiến với cậu ấy.”

“Bạch Ngọc Đường?” Triển Chiêu hơi ngần người, nhưng rất nhanh đã gật đầu, “Sau khi Vân Thu Trạch chạy trốn, cái ghế chỉ huy xem như trống

khống, Bạch Ngọc Đường bắt buộc vào tuân mệnh. Mà lúc này Vân Thu Trạch lại gọi tới, nhất định là khiêu chiến cảnh sát thông qua Bạch Ngọc Đường.”

“Đây chính là chủ ý của hần.” Tô Hồng căm giận nói, “Hần bắt Bạch Ngọc Đường lập tức mang đội tới trường tiểu học tỉnh X, nếu trong vòng nửa giờ không tới kịp, sẽ cho nổ bom, để hơn 10 mấy giáo viên cùng học sinh cũng bị nổ banh xác.”

“Đơn giản là bệnh điên!” Triển Chiêu không nhịn được siết chặt quả đấm, cậu tự nhận mình vốn không phải người giàu tình cảm, nhưng cho dù có tỉnh táo hơn nữa, cũng không cách nào chịu đựng được loại thủ đoạn dùng tính mạng con nít để uy hiếp người ta khốn kiếp như này!

“Hần đúng là kẻ điên, vừa rồi suy đoán của cậu đối với hần có một chút vô cùng chính xác, tên Bá Tước này, đơn giản là cố chấp cuồng.” Tô Hồng lạnh lùng nói, “Sau này Bạch Ngọc Đường từng nói với tôi, làm cộng sự với Vân Thu Trạch suốt mấy năm, căn bản không nhận ra được người này lại điên cuồng đến vậy, hần thật sự nguy trang quá giỏi.”

“Người được tổ chức khủng bố tỉ mỉ bồi dưỡng nhiều năm, có thể nói là đặc công cấp cao cũng không quá, Bạch Ngọc Đường lại xem hần như bằng hữu, hơn nữa lại quen nhau lúc trẻ, bất kể thế nào cũng không nghĩ tới mặt kia. Không thể xem đây là sai lầm của Bạch Ngọc Đường, chỉ có thể trách đối thủ quá狡 hoạt.”

“Phải mà Bạch Ngọc Đường cũng suy nghĩ giống cậu thì tốt.” Tô Hồng khẽ thở dài, “Khi ấy, cậu ta chỉ mới 23, hơn nữa còn bị bằng hữu tốt nhất phản bội, lúc đó là lâm nguy nhận lệnh, mà thách thức đầu tiên lại còn là Vân Thu Trạch. Triển Chiêu, thật ra cậu cũng có thể tưởng tượng ra, lúc Bạch Ngọc Đường nhận được cú điện thoại đó sẽ giận dữ tới mức nào đi?”

Triển Chiêu mặt trầm như nước, cậu chẳng qua gật đầu, không trả lời.

Tô Hồng cười khỗ, “Lúc đó tôi với Đinh Diễm Huệ cùng nhìn ra cậu ấy có gì không đúng, hết lời khuyên ngăn cậu ta không được tự mình mang đội, hoặc là ban đầu, nhờ cấp trên tiếp viện rồi hãy tính tiếp. Nhưng Bạch Ngọc Đường lúc đấy giống như điên rồi, không nghe lọt cái gì cả. Cuối cùng cậu ta mang theo một tổ trực tiếp bay tới hiện trường, Đinh Diễm Huệ sợ cậu ta xung động như thế chạy qua sẽ xảy ra chuyện, nên cùng chạy theo. Tôi phải ở lại, Diễm Huệ trước khi đi còn dặn tôi, nhất định phải tìm mọi biện pháp liên lạc với cấp trên, tốt nhất là tìm được người có thể ngăn cản Bạch Ngọc Đường. Tôi khi đó gọi biết bao nhiêu cuộc, thậm chí còn tự mình đến bên bộ đội xin bọn họ mau chóng liên lạc với anh trai Bạch Ngọc Đường, nhưng quả nhiên vẫn trễ một bước.”

“Bá Tước đã sắp bầy cho Bạch Ngọc Đường?” Triển Chiêu nghiêm sắc mặt hỏi.

Trong mắt Tô Hồng đã có chút lệ ý, cô gật đầu, “Chính xác là bầy, mặc dù cuối cùng cũng cứu được những đứa bé kia, lập công tiêu diệt được kẻ cầm đầu tổ chức khủng bố Bá Tước, nhưng vì phán đoán sai lầm của Bạch Ngọc Đường, dẫn đến việc hi sinh 5 người đặc cảnh, trong đó, có cả....”

“Tôi hiểu.” Triển Chiêu gật đầu, cắt đứt lời nói của Tô Hồng, “Từ đó về sau Bạch Ngọc Đường liền gặp ác mộng, hơn nửa triệu chứng sợ bom nổ càng tồi tệ hơn. Lại được Đinh Nguyệt Hoa mang cơn thiện nộ của cái chết của anh mình tổng lên đầu cậu ấy, nhất định không chịu tha thứ.”

Tô Hồng nặng nề gật đầu, sau đó hít thở sâu.

Triển Chiêu suy nghĩ về mặt khổ sở của cô, hỏi, “VẬY còn chị?”

“Tôi?” Tô Hồng ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn Triển Chiêu.

“Chị tại sao không trách Bạch Ngọc Đường? Vì Đinh Diễm Huệ.”

Tô Hồng cười, “Cũng từng trách, nhưng thời gian đã qua lâu như vậy, nhưng tôi nghĩ nếu là Diêm Huệ có lẽ sẽ không hi vọng bằng hữu tốt nhất của mình chịu hành hạ như vậy đâu. Bạch Ngọc Đường đã phải trả cái giá cao, là bạn cậu ta, tôi hi vọng cậu ta có thể mở lòng sống tiếp. Cho nên, tôi mới nói ra những chuyện này, hi vọng cậu có thể giúp cậu ấy.”

“Tôi?” Lần này tới phiên Triển Chiêu kinh ngạc, không phải cậu không muốn giúp một tay, chẳng qua cậu chỉ cảm thấy kỳ lạ vì sao Tô Hồng lại nghĩ tới việc tìm mình tới giúp Bạch Ngọc Đường.

Tô Hồng gật đầu, “Chính là cậu. Lần này trở lại, tôi thấy được, Bạch Ngọc Đường rất khác biệt so với trước kia. Mà nguyên nhân khiến cậu ta thay đổi, chính là cậu. Triển Chiêu, tôi tin cậu nhất định giúp được Bạch Ngọc Đường. Lấy ánh mắt bạn cũ của tôi mà nhìn ra, trừ Đinh Diêm Huệ, đời này Bạch Ngọc Đường còn không dùng ánh mắt tín nhiệm như thế nhìn người thứ hai, mà cậu lại là một ngoại lệ.”

Lời của Tô Hồng khiến Triển Chiêu cảm thấy hơi thụ sủng nhược kinh, cậu như suy nghĩ chuyện gì đó, quan sát Tô Hồng mấy lần, nhưng trong đôi mắt cô gái xinh đẹp này không có chút nào giả dối. Nếu không phải do năng lực che giấu của cô quá siêu, thì chính là cô thực sự nghĩ như thế. Thật không lẽ giống như chị ấy nói, Bạch Ngọc Đường rất tín nhiệm mình?

Nhưng mấy hành động gần đây nhất của anh ta căn bản không có sức thuyết phục nha. Nghĩ tới đó, Triển Chiêu bất đắc dĩ cười, “Nếu thật đúng như chị nói, tôi nhất định sẽ cố hết sức, Bạch Ngọc Đường bây giờ cũng là bằng hữu của tôi. Tôi tuyệt đối sẽ không khoanh tay đứng nhìn anh ta khổ sở.”

Nói tới đây, Triển Chiêu đột nhiên nghĩ tới cái gì, ánh mắt nhìn Tô Hồng cũng đột ngột có chút điều tra.

“Bất quá ——“

“Ừ?” Tô Hồng nhíu mày, “Bất quá cái gì?”

Triển Chiêu biểu lộ vẻ mặt nghiêm túc, cậu quan sát Tô Hồng trên dưới mấy lần, sau đó bất động thanh sắc hỏi, “Chẳng qua tôi cảm thấy rất lạ, chị với Bạch Ngọc Đường ba năm không liên lạc, lần đầu tiên xuất hiện lại là ở hiện trường nổ bom. Hơn nữa, nếu chị quan tâm đến anh ta tới mức có thể đem hết bí mật này kể cho tôi, thì tại sao mãi không chịu xuất hiện? Tôi nghĩ, nếu có những lời nói của chị, thì lúc đầu có thể hóa giải quan hệ giữa Đinh Nguyệt Hoa cùng Bạch Ngọc Đường rồi.

Tô Hồng lần này chị tới tổ Trọng án, còn có nhiệm vụ khác đúng không?”

Tô Hồng hơi sững sốt, rất lâu cũng không nói lời nào. Triển Chiêu hiểu, có lẽ Tô Hồng có chuyện không thể nói rõ, chuyến đi này của bọn họ, thường sẽ có nhiệm vụ bí mật cần hoàn thành, cho nên cũng không hỏi tới. Nhưng lại không nghĩ tới, ngay khi Triển Chiêu định bỏ qua, Tô Hồng lại đột nhiên phát biểu, “Cậu đoán không sai, lần này trở về tôi đúng thật có chuyện khác phải làm. Chuyện này trong tổ Trọng án chỉ có tôi cùng đội trưởng Bao biết, cho nên tôi không thể tiết lộ với cậu.”

“Tôi hiểu.” Triển Chiêu gật đầu, sau đó cười khẽ, “Bất kể là cái gì, Bạch Ngọc Đường có được người bạn như chị cũng là may mắn của anh ta.”

Tô Hồng cùng cười, cô đột ngột đứng dậy, sau đó tiêu sái đưa tay ra với Triển Chiêu, “Tôi với cậu có cùng ý nghĩ, Bạch Ngọc Đường có thể quen biết cậu, cũng là nhờ vào may mắn đây.”

Triển Chiêu cũng đứng lên, lễ phép bắt tay Tô Hồng, hai người nhìn nhau mỉm cười. Sau đó, Tô Hồng liền cáo từ, trước khi rời đi còn nhắc Triển Chiêu tốt nhất đừng đem chuyện hai người nói với nhau cho Bạch Ngọc Đường hay.

Sau khi Tô Hồng đi rồi, Triển Chiêu lại lấy một lon nước từ trong tủ mình ra, mở ra từ từ uống, vừa uống vừa đứng ở cửa sổ nhìn xa xăm. Cậu híp mắt đứng nghiêm ở đó một lúc lâu, suy nghĩ chậm chạp bay về mấy năm nay, cuối cùng dừng lại ở trên người Bạch Ngọc Đường. Lời nói của Tô Hồng khiến cậu phác họa được hoàn chỉnh một Bạch Ngọc Đường trong lòng cậu, chậm rãi tạo thành một ấn tượng mới. Đối với người tên Bạch Ngọc Đường này, cậu đã từng vô cùng nghi ngờ, mà buổi nói chuyện hôm nay, lại giúp cậu giải được một ít nghi vấn, lại tăng thêm nhiều câu hỏi hơn. Muốn giúp đỡ cho người từng bị tổn thương tâm lý, nhất định phải biết rõ thương thế của hắn ở nơi nào. Đúng bệnh mới có thể hốt thuốc, mà bây giờ chẳng qua chỉ mới nghe lời nói một bên của Tô Hồng, Triển Chiêu cũng không biết phải bắt đầu giúp anh từ đâu.

Đinh Diễm Huệ, Vân Thu Trạch, Bạch Ngọc Đường. Triển Chiêu hơi cau mày, có cách nào hiểu rõ hơn càng nhiều càng tốt không?

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 72: Vụ Án 6 – Anh Túc Hoa Biện (4)

Lúc Triển Chiêu với Tô Hồng chia tay nhau, Bạch Ngọc Đường cũng đúng lúc đi ra khỏi một phòng làm việc khác ở đại học A. Khi anh đi thang máy xuống lầu 1, thì gặp phải Tô Hồng cũng vừa đi từ cầu thang xuống. Bạch Ngọc Đường lộ ra vẻ mặt rất bất ngờ, Tô Hồng cùng hơi ngoài ý muốn, chẳng qua cô đã nhanh chóng nghĩ được chuyện gì vừa xảy ra.

“Nghe nói cậu trị liệu rất thuận lợi?” Trên mặt Tô Hồng hiện ra nụ cười dịu dàng hiếm có.

Sắc mặt Bạch Ngọc Đường cùng hơi hòa hoãn, bất quá anh cũng không cười, mà theo bản năng nhìn về hướng cầu thang, giống như vô tình hỏi Tô Hồng, “Cô cũng tới khoa tâm lý đại học A sao, tới gặp bạn?”

Tô Hồng mỉm cười, gật đầu, “Nói giọng này là sao, chẳng lẽ chỉ có cậu mới được làm bạn với nhà tâm lý học mà tôi lại không?”

“Thì ra bạn cô là nhà tâm lý học nha.” Bạch Ngọc Đường ngoắc khóe miệng, khóe mắt lại nhìn về phía cầu thang lần nữa, “Không phải vị tâm lý học này ngẫu nhiên cũng họ Triển đi.”

“Quả là rất ngẫu nhiên, cậu ta đúng thật họ Triển, đã vậy còn tuổi trẻ tài cao, năng lực chuyên nghiệp siêu phàm, thậm chí còn biết phá án nữa.”

Biểu lộ có chút khoa trương của Tô Hồng làm Bạch Ngọc Đường không nhịn được cười, anh bất đắc dĩ trợn mắt nhìn Tô Hồng một cái, chua chát

nói, “Từ khi nào cô có quan hệ tốt với cậu ta như thế, tôi không biết đấy nhé.”

“Tôi nghe không lầm chứ, cậu đang ghen sao?” Tô Hồng hơi sững sốt, “Là ăn dấm của tôi, hay là ăn dấm của Triển Chiêu vậy?”

“Tô đại tiểu thư, lời này của cô thật chẳng có chút dinh dưỡng nào, ai mà không biết tôi từ lúc còn làm đặc cảnh đã thầm mến cô. Nếu bây giờ cô đột nhiên bảo tôi biết cô yêu một tiến sĩ nhỏ trói gà không chặt, thật làm tôi đau lòng biết mấy.”

Lời nói của Bạch Ngọc Đường thành công làm Tô Hồng ghê tởm, cô cũng không thèm nói nữa, nâng tay lên dấm một quyền về mặt Bạch Ngọc Đường. Bạch Ngọc Đường đã sớm có chuẩn bị, tay Tô Hồng vừa tới, anh đã lắc mình né khỏi đòn tấn công của đối phương, hơn nữa còn thuận thế bắt lại cổ tay Tô Hồng. Hai người ta tới người đi mấy chiêu, cuối cùng Bạch Ngọc Đường phải khổ sở nói Tô cô nương xin tha mời chấm dứt.

Hai người chiến hữu ngày xưa, ngày nay làm đồng nghiệp, nhìn nhau cười một tiếng, đề tài Triển Chiêu xem như tạm thời an toàn thoát qua. Hai người cùng lúc đang tính rời khỏi đại học A, vì vậy liền đi chung. Vừa ra khỏi cửa trường, Tô Hồng không chờ Bạch Ngọc Đường mở lời, đã tự chui vào xe Bạch Ngọc Đường.

“Thế nào, muốn đi đâu, tôi đưa cô đi?” Bạch Ngọc Đường tâm tình tốt ngồi lên vị trí tài xế, liếc Tô Hồng.

Tô Hồng cười khẽ, không nhìn Bạch Ngọc Đường, mà nhìn thẳng phía trước, lạnh nhạt nói, “Từ hồi quay lại tới giờ, chúng ta hình như vẫn chưa có thời gian nói chuyện đi? Hôm nay rảnh không?”

Bạch Ngọc Đường sững sốt, nhú mày, “Nói chuyện?”

Tô Hồng không đáp lại, Bạch Ngọc Đường khẽ thở dài, “Cô muốn nói chuyện gì?”

Tô Hồng nhẹ cười, “Nói chuyện về cậu, với Nguyệt Hoa.”

“Nguyệt Hoa?” Dường như Bạch Ngọc Đường cảm giác được chút bất ngờ với đề tài Tô Hồng vừa nói, miệng hiện ra một nụ cười khổ, Bạch Ngọc Đường nhìn Tô Hồng, bất đắc dĩ, cười nói, “Tôi với con bé hết cách rồi.”

“Hết cách hay không quan tâm đây?” Tô Hồng cười lạnh nói.

“Cô nói tôi không quan tâm con bé?” Bạch Ngọc Đường hơi giận dữ nhìn khuôn mặt cười cười của Tô Hồng, chân mày nhíu chặt, “Cô có biết mấy năm rồi con bé làm ra bao nhiêu chuyện? Tôi không quan tâm con bé? Nếu tôi thật không quan tâm, thì làm sao bao nhiêu chuyện tào lao con bé làm ra tới giờ còn chưa bị lập biên bản chứ?”

Giận dữ trong giọng Bạch Ngọc Đường khiến Tô Hồng không nhịn được cười, bất quá, chỉ sợ chọc cậu ta giận tiếp nên Tô Hồng còn lựa chọn im lặng. Bạch Ngọc Đường không được đáp lại, bực bội khởi động xe, một cước đạp ga đi ra đại lộ, vừa lái xe vừa không lạnh không nói hỏi, “Cô còn chưa nói, cô muốn đi đâu nói chuyện đây?”

Tô Hồng phì cười, bất đắc dĩ liếc Bạch Ngọc Đường, “Chẳng trách nha đầu Nguyệt Hoa đàn áp cậu, cái loại người như cậu, đúng là khẩu xà tâm phật. Được rồi, vậy chúng ta cũng đừng nói chuyện nữa, có thái độ này của cậu tôi cũng yên tâm.”

“Thái độ của tôi?” Bạch Ngọc Đường không vui trợn mắt nhìn Tô Hồng, “Ý cô nói là trước kia cô vẫn không có yên tâm tôi hả? Cô sợ tôi mặc kệ con nhỏ Đinh Nguyệt Hoa kia?”

“Tôi không có nghĩ như vậy,” Tô Hồng nghiêm túc nhìn Bạch Ngọc Đường, “Tôi chẳng qua chỉ lo quan hệ nếu của hai người cứ như vậy căng

thằng, cậu sớm muộn sẽ bị Nguyệt Hoa làm cho giận đến máu dồn lên não. Bây giờ tôi yên tâm, là vì tính tình cậu đã thay đổi nhiều so với ba năm trước. Không biết những thay đổi này là do ai mang đến cho cậu, là Triển Chiêu sao?”

Tô Hồng đột ngột nhắc tới Triển Chiêu, làm hai tay Bạch Ngọc Đường run lên, suýt nữa làm xe lạc khỏi làn đường. Cả người Tô Hồng bị nghiêng, thấy sắc mặt Bạch Ngọc Đường đột nhiên trở nên khó nhìn, không nhìn được kéo kéo khoe miệng. Tô Hồng giả vờ như mình còn sợ lắm, vuốt vuốt lồng ngực, thở dài, “Ngọc Đường à, cậu nếu quanh thêm một chút nữa, sợ rằng chúng ta sẽ gặp nguy hiểm đến tính mạng a. Thế nào, mới nói một câu Triển Chiêu mà cậu lại kích động như vậy. Xem ra, Triển Chiêu quả nhiên có ảnh hưởng rất lớn đến cậu.”

“Tô Hồng, chúng ta có thể đổi đề tài không?” Bạch Ngọc Đường chán nản nhìn Tô Hồng.

“Tại sao phải đổi?” Tô Hồng hơi sững sờ, nhìn chăm chăm gò má Bạch Ngọc Đường, còn cố ý tiện gần thêm mấy giây, cười nói, “Chẳng lẽ cậu không thích cậu ấy?”

“Cái gì mà có thích hay không?” Bạch Ngọc Đường không vui nhìn Tô Hồng, “Cái cô này, bị cái gì lại tự nhiên phát điên đấy. Triển Chiêu cậu ta chỉ là một người bạn bình thường, không phải quá quan trọng, nhưng cũng không phải không quan trọng. Nếu tôi xem cậu ta là bạn dĩ nhiên sẽ không ghét. Đầu cần đơn độc nói cái gì thích cậu ấy, hai tên đàn ông, lại hình dung như vậy cô không thấy không tự nhiên à?”

“Có gì không tự nhiên, tôi một chút đều không thấy không tự nhiên.” Tô Hồng nhẹ cười, híp mắt quan sát Bạch Ngọc Đường mấy lần, nhìn tới mức Bạch Ngọc Đường cũng có chút sợ hãi.

“Cô... cô nhìn cái gì?”

Tô Hồng cười nói, “Bạch Ngọc Đường, cậu quên rồi sao. Năm đó, khi Diêm Huệ vẫn còn sống, tôi có hỏi qua cậu một câu cũng không khác biệt lắm, tôi nói cậu với Đinh Diêm Huệ cả ngày cứ dánh với nhau, có phải cậu thích anh ấy không. Cậu còn nhớ lúc đó cậu trả lời làm sao không?”

Lời của Tô Hồng để Bạch Ngọc Đường lạc vào hồi tưởng gần gũi, sau đó, biểu hiện lúng túng được thay bằng nụ cười, “Đương nhiên nhớ, tiểu tử kia lúc đầu theo đuổi cô, đuổi luôn cả tôi, không thèm nhận anh em nữa, đơn giản là tên khốn kiếp trọng sắc khinh bạn. Lúc cô hỏi tôi câu này vừa hay tên đó cũng ở đây, cho nên tôi mới cố ý nói, nếu hắn là nữ tôi đã sớm cưới về nhà. Tôi không chỉ thích hắn, mà hắn cũng thích tôi, cô....”

“Cô ghen tỵ cũng vô ích!”

Hai người hai miệng đồng thanh, sau đó lại cười to.

“Cậu còn nhớ sắc mặt của anh ta khi đó không, so với mở phờng nhuộm còn đặc sắc hơn nhiều ấy.”

“Dĩ nhiên nhớ, tôi còn nhớ sau đó ba ngày liền thẳng quỷ đó cũng không dám tới gần tôi, giống như sợ tôi ăn hắn ấy.” Bạch Ngọc Đường cười lấp đáp, “Cũng không chịu cầm gương lên soi thử đức hạnh của mình một chút, coi như tôi có thích nam thật, cũng không tìm tới tên ấy đâu.”

Tô Hồng nhìn Bạch Ngọc Đường cười vui vẻ một hồi, đột nhiên lại hơi nghiêm túc hỏi ra nghi vấn mình chân chính muốn nói.

“Cùng một vấn đề, đối tượng là Đinh Diêm Huệ, cậu lại có thể坦然 nhiên cảm anh ta ra cười giỡn, một chút cũng không cảm thấy mất tự nhiên. Mà cùng một vấn đề như vậy, tôi lại hỏi thêm lần nữa, cậu lại cảm thấy mất tự nhiên. Bạch Ngọc Đường, cậu có khi nào thử nghĩ, đây là vì sao không?”

Bạch Ngọc Đường ngẩn người, nụ cười trên mặt nhạt dần, trầm ngâm hồi lâu, cũng không trả lời mà hỏi ngược lại, “Tô Hồng, tại sao từ sau khi

cô trở lại thành phố D, cứ luôn nhắc tới Triển Chiêu với tôi? Tôi thấy hay là cô thích cậu ấy?”

“Nếu tôi nói phải, cậu sẽ chúc phúc cho bọn tôi sao?” Tô Hồng đột nhiên hỏi.

Sắc mặt Bạch Ngọc Đường chợt đổi, kinh ngạc nhìn Tô Hồng, lại phát hiện bộ dạng tự tiếu phi tiếu của đối phương.

“Cô không tới thật đấy chứ?” Bạch Ngọc Đường bực bội hỏi.

Bạch Ngọc Đường thế này khiến Tô Hồng rất vui, cô vừa định dùng cái đề tài này để tiếp tục chọc ghẹo Bạch Ngọc Đường mấy câu, lại đột ngột nghe được tiếng chuông điện thoại.

Bạch Ngọc Đường nhận điện, nói chuyện mấy câu với bên kia, sau đó nhanh chóng cúp.

“Thế nào, có tình huống?” Tô Hồng để ý biểu lộ của Bạch Ngọc Đường trong chớp mắt trở thành nghiêm túc, không nhin được hỏi.

“Không phải chuyện lớn, hôm qua bên hải quan có tóm được một tên buôn ma túy, vốn định trực tiếp mang về đội thẩm vấn là được. Kết quả, hôm nay cô ta đột nhiên phủ nhận, bảo còn đồng bọn.”

“Vậy thì tiếp tục tra, có đồng bọn thì tìm luôn cả đồng bọn ra là được rồi?” Tô Hồng không hiểu hỏi, “Chuyện như thế không phải cũng để tổ Trọng án chúng ta tới làm đi?” Bạch Ngọc Đường nhú mày, “Phiền toái ở chỗ, đồng bọn cô ta khai ra là người nước ngoài.”

“Nước ngoài?” Tô Hồng nhú mày, “Cái này khó, vụ án dính đến người nước ngoài bình thường đều rất phiền phức.”

Bạch Ngọc Đường cười khẽ, tay lái nhẹ chuyển đổi hướng đi của xe. Tô Hồng hơi giật mình, “Cậu muốn đi đâu?”

Bạch Ngọc Đường không nhìn Tô Hồng, nói thẳng, “Cú điện vừa rồi là của đội trưởng.”

“Đội trưởng Bao?”

“Ừ, anh ta bảo tôi qua bên hải quan mang cô gái đó về phân cục.”

“Đội trưởng Bao với Công Tôn khoa trưởng bây giờ lại đi thành phố H nghĩ phép rồi, làm sao còn ra lệnh cho cậu.”

Bạch Ngọc Đường cười khẽ, “Bọn họ bây giờ đang đi hưởng trăng mát, mấy chuyện nhỏ bên hải quan dĩ nhiên không cần về xử lý. Bất quá, người ta đã đến nhờ đội trưởng, anh ta không muốn quản lại không muốn mất mặt, cho nên liền chộp tôi tới làm osin. Dù sao chuyện này vốn không phức tạp, một nhóm buôn ma túy thôi, chó cùng giết nhau cắn bậy cũng là chuyện thường. Cô gái kia thuận miệng nói có người nước ngoài là thượng cấp của cô ta, nhưng bên hải quan cũng không nói bắt được tên nước ngoài nào. Muốn tôi phát biểu, thì mười có chín là cô gái đó nói càn, bắt rồi thẩm đi thẩm lại thì rất nhanh sẽ rõ chân tướng, không cần bận tâm.”

Nghe Bạch Ngọc Đường nói, Tô Hồng gật đầu, cô nhìn Bạch Ngọc Đường cười bảo, “Nói vậy hôm nay chúng ta lại không có cách nào nói chuyện rồi, cậu cần tôi đi với cậu tới chỗ hải quan sao?”

“Tùy ý cô, rảnh thì đi một chuyến cũng được, trên đường chúng ta còn có thể trò chuyện một chút về chuyện của nha đầu Nguyệt Hoa kia. Dù sao cũng hơn hai tháng tôi chưa gặp con bé, nghe nói gần đây con bé khôn hơn rồi phải không?”

“Dĩ nhiên,” Tô Hồng nhớ lại biểu hiện của Đinh Nguyệt Hoa vừa nãy thấy được trong phòng làm việc của Triển Chiêu, cười nói, “Không phải tôi

nói, nhưng vị tiến sĩ Triển của chúng ta thật rất có bản lĩnh. Cậu nói hai tháng cậu không gặp Nguyệt Hoa, bây giờ để cậu nhìn một cái, cậu nhất định sẽ hết hồn. Con bé bây giờ đâu chỉ có ngoan, đơn giản là so với ba năm trước còn ngoan hơn. Hơn nữa ——“

Nói tới đây, Tô Hồng dừng lại một chút, không nhin được nở nụ cười bí ẩn.

“Cô lại nghĩ tới cái gì đấy?” Bạch Ngọc Đường không chịu được, cảm thấy tò mò vì sao Tô Hồng lại cười.

Tô Hồng nói, “Tôi cười nha đầu Nguyệt Hoa kia đúng là kì quặc, cậu biết không, con bé tập trung một đám con gái, xây cho Triển Chiêu một trang web, còn tổ chức một nhóm fans hâm mộ, lấy tên gì mà Bao bao đoàn, ai không biết còn tưởng nhầm kia là nhóm hâm mộ đội trưởng Bao mất.”

“Nhó... nhóm hâm mộ!?” Bạch Ngọc Đường thật sửng sốt, anh kinh ngạc đưa mắt nhìn Tô Hồng.

Tô Hồng cười nói, “Cậu cũng thấy kỳ lạ chứ hả? Biết cái này chưa, Nguyệt Hoa còn là đội trưởng nhóm Bao bao đấy? Con bé bây giờ có thể nói là người hâm mộ số một của thầy Triển đó nha.”

“Con nhỏ này!” Bạch Ngọc Đường nhíu mày, sau khi nghe lời Tô Hồng nói, đáng lẽ chuyện Nguyệt Hoa ngoan hóa khiến anh phải cảm thấy cao hứng thì lại khiến anh hung hăng đập cần ga.

Tô Hồng nhíu mày, lạnh lùng hét, “Bạch Ngọc Đường, kích động thì kích động, lái xe phải nhìn đường chứ.”

Bạch Ngọc Đường liếc Tô Hồng, lại cho thêm một cước, dùng vận tốc mém đạt siêu tốc vọt tới hải quan. Tô Hồng nhin cười tính toán, Bạch Ngọc

Đường đen mặt tối như vậy, xem ra cô gái buồn ma túy hải quan tóm được sẽ gặp xui xẻo rồi.

Bên kia Bạch Ngọc Đường vì Triển Chiêu có một nhóm hâm mộ mà buồn bực không dứt, bên này bản thân Triển Chiêu lại chẳng hề có cảm giác. Sau khi tiễn Tô Hồng đi rồi, cậu nghỉ ngơi một chút rồi rời khỏi phòng. Hôm nay là cuối tuần, sáng cho sinh viên học bù một tiết, chiều lại hẹn gặp Đinh Nguyệt Hoa, nói chuyện với Tô Hồng về tình huống Bạch Ngọc Đường, cả ngày như vậy khiến Triển Chiêu thật cảm thấy hơi mệt.

Sau khi trở về ký túc xá, Triển Chiêu trước rót cho mình ly trà, sau đó rút quyển sách vừa mượn ở thư viện về từ giá sách xuống, ngồi trên salon từ từ lật xem. Vừa đúng dịp, nội dung sách này chủ yếu nói về chuyện căng thẳng sau chấn thương tâm lý, có thể dựa theo áp dụng cho tình trạng của Bạch Ngọc Đường. Triển Chiêu nghiêm túc xem, thời gian cứ thế trôi qua, uống xong mấy chén trà, sắc trời đã tối.

Trong bụng truyền tới cảm giác đói, Triển Chiêu xoa xoa bả vai cứng ngắc, cầm sách đặt lên bàn nước, đứng lên thư giãn cơ thể, sau đó vừa chậm rãi bước vào phòng bếp vừa suy nghĩ xem cuối cùng nên lấy cái gì ăn lấp bụng. Vào phòng bếp rồi, Triển Chiêu đưa mắt liền thấy được nồi áp suất trên bếp. Triển Chiêu hơi ngần ra, sau đó đi tới cạnh bếp, mở nắp nồi.

Lấy độ tuổi 24 của Triển Chiêu lúc này đã sắp tốt nghiệp tiến sĩ, liền có thể tưởng tượng ra lúc học đại học cậu nhỏ như thế nào. Triển Chiêu lúc nhỏ luôn được anh trai chăm sóc, sau khi anh trai nhập ngũ cậu trực tiếp vào trường bắt đầu cuộc sống tập thể, ăn nhiều loại cơm cantin. Những thứ gia dụng điện máy này, đừng bảo cậu không biết dùng, mà mò mẫm xài cũng không biết được nồi nào thích hợp nấu món nào nữa ấy.

Có thể nói, lần đầu tiên Triển Chiêu ý thức được nồi áp suất có thể nấu ra cháo ngon, chính là đêm Bạch Ngọc Đường đưa cậu về rồi làm cho cậu. Đường như từ hôm đó, Triển Chiêu bắt đầu cảm thấy Bạch Ngọc Đường

này là người rất tốt, là một nam nhân cẩn thận, cũng là một người bạn rất thân thiết. Rồi từ đó về sau, cứ ba năm ngày, anh ta lại nấu cho mình một nồi cháo thơm ngát để ăn, nhưng không hiểu tại sao, cậu luôn cảm thấy những lần sau ăn đều không ngon như lần đầu.

Nghĩ đến chỗ này, Triển Chiêu hơi cong khóe miệng, lấy miếng lót nồi ra, quyết định bữa ăn chính tối nay phụ thuộc vào nó. Thuận thực vo gạo, cắm điện, bật chột, trong lúc chờ đợi món chính xong, Triển Chiêu mở tủ lạnh, bắt đầu kiểm tra hàng tồn kho của mình, trong đầu nghĩ xem làm món gì ăn chung với cháo.

Nhưng cậu chưa kịp tính toán tốt, chuông điện thoại đột ngột reo. Triển Chiêu lập tức cầm di động lên nhìn, sau đó, ngậy người nhìn chăm chăm vào màn hình.

Đó là một cái tên vừa quen vừa lạ, nói nó quen là do người gọi tới từng có quan hệ rất sâu với Triển Chiêu. Mà lạ, là vì người này ít nhất đã ba năm không gọi điện cho cậu. Mà Triển Chiêu cho là, theo thỏa thuận ngầm lúc hai người tách ra, thời gian này nhất định phải kéo dài hơn mới đúng.

Nhưng, người này gọi tới, Triển Chiêu không thể không nhận. Cho nên chỉ sững sốt một hồi, Triển Chiêu liền nhận điện. Mà sau một thời gian ngắn nói chuyện với nhau, vẻ mặt Triển Chiêu liền trở nên vô cùng nghiêm trọng.

Trong quá trình gọi điện, Triển Chiêu hầu như không có cơ hội mở lời, phần lớn thời gian cậu đều lắng nghe. Sau khi đối phương kể xong rồi, Triển Chiêu đáp ngay, “Chị đừng vội, ráng giữ tinh tảo, chờ tôi, tôi lập tức đến ngay!”

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 73: Vụ Án 6

Cậu ta quả nhiên biết cô ta, hơn nữa, nhìn thôi cũng thấy quan hệ của họ không đơn giản là bạn bè thường. Nghĩ tới chỗ này, Bạch Ngọc Đường đột nhiên có chút tức giận, ánh mắt nhìn Triển Chiêu lập tức có hơi khó chịu. Đương nhiên khiến anh càng khó chịu hơn chính là cô gái ngồi đối diện.

Vì có một đoạn thời gian Triển Chiêu không tới tổ Trọng Án, thế nên sự xuất hiện của cậu khiến cho những cảnh sát viên quen thuộc với cậu rất vui. Trương Long Triệu Hồ nhiệt tình chào hỏi Triển Chiêu, Vương Triều Mã Hán cũng ha hả cười góp tới nhiệt tình trò chuyện mấy câu với cậu. Ngay cả vì pháp y Tần cả ngày chỉ biết vui đùa trong phòng pháp y cũng không biết làm sao nghe tin Triển Chiêu tới, tóm lại, mục tiêu chỉ vừa mới lộ diện trong văn phòng chưa tới 5 giây, hắn đã nhảy vào từ một cánh cửa khác, bắt lại tay Triển Chiêu, kéo cậu tới địa bàn của mình.

Bất quá, phản ứng của Triển Chiêu lại nằm ngoài dự tính của tất cả mọi người. Cậu từ chối nhiệt tình của 4 vị cảnh sát viên, thậm chí người có quan hệ tốt như Tần Giản cũng bị Triển Chiêu nhẹ nhàng đẩy ra. Tần Giản bị đẩy ra làm vẻ mặt vô biểu tình, nhưng người không quen hắn cũng nhìn ra được tâm trạng hiện giờ của hắn thật không tốt.

Một pháp y Tần ngày xưa cứ thấy Triển Chiêu liền trở nên vui vẻ hiện giờ thật buồn, mà một Triển Chiêu luôn luôn đối xử đầm ấm với mọi người tại sao hôm nay lại khác thường như thế? Nhóm cảnh sát viên tò mò nhìn Triển Chiêu vội vã bước chân về phòng thẩm vấn, không nhìn được bắt đầu xôn xao bàn tán.

“Phòng thẩm vấn hôm nay có chuyện gì quan trọng không?”

“Mới nãy Bạch Ngọc Đường mang một nữ buôn ma túy từ hải quan về, hiện tại vẫn còn ngồi thẩm vấn bên trong đấy, tôi với lão Mã khi nãy còn chạy tới xem.”

“Cái gì, cái gì mà nữ buôn ma túy? Cậu khoan nói đã, tôi làm cảnh sát nhiều năm vậy rồi, còn chưa được thấy ma túy đây, điều tra ma túy không phải là việc của hải quan cùng phòng bắt ma túy sao? Khi không lại cho tổ Trọng án tới?”

“Cậu không biết gì hết, Bạch Ngọc Đường bảo là đội trưởng tự mình đề nghị.”

“Thì ra là thế, mà, cậu còn chưa nói xong, cái cô buôn ma túy kia đáng vẻ thế nào?”

“Nhắc tới đây lại thấy lạ, cô gái kia đáng vẻ nhìn cũng không người buôn ma túy. Rất trẻ, cũng vô cùng thanh tú, giống một cô bé vô cùng xinh đẹp tư văn, đúng là nhìn người không thể nhìn bề ngoài.”

“Cô bé?” Trương Long nghe Vương Triều nói vậy, không nhin được cũng nói một tiếng chê cười, “Cô bé xinh đẹp hơn nữa cũng là buôn ma túy. Các cậu ngàn vạn lần đừng có xem thường đàn bà, nhất là loại đàn bà nhìn quá dịu dàng vô hại, loại đàn bà này rất ngoan, 10 tên đàn ông cũng không đấu lại.”

“Trương Long, đột nhiên bức xúc như thế làm gì, không lẽ trước kia cậu từng bị phụ nữ khi dễ sao?” Triệu Hổ hì hì hỏi.

Trương Long bị kê tủ đứng dĩ nhiên không phục, bắt đầu đấu võ mồm với Triệu Hổ như thường lệ. Nhóm người nói chuyện một hồi bắt đầu lạc đề cuối cùng cũng quên mất chủ đề bàn tán lúc đầu chính là nguyên nhân cho

thái độ bất thường của Triển Chiêu. Hơn nữa, bọn họ cũng không để ý rằng, Tần Giản đã biến mất từ lúc nào không biết.

Triển Chiêu tới phòng thẩm vấn, đã đụng mặt Tô Hồng đang đứng trước cửa. Đối phương nhìn thấy Triển Chiêu hơi sửng sốt, kinh ngạc hỏi, “Triển Chiêu, sao cậu lại tới đây?”

Triển Chiêu gật đầu với Tô Hồng một cái, nói, “Tôi đến gặp bạn.”

“Bạn?” Tô Hồng ngần ngại, chăm chú nhìn sắc mặt nặng nề của Triển Chiêu, kinh ngạc nói, “Cậu nói Bạch Ngọc Đường, hay nói cô gái buôn ma túy trong đó?”

Sắc mặt Triển Chiêu trầm xuống, “Tôi đến gặp Thủy Ký Bình, chị ấy đúng thật là bạn của tôi. Tô Hồng, được không?”

Mặc dù Tô Hồng thật rất tò mò không hiểu vì sao Triển Chiêu lại tới phòng thẩm vấn hơn nữa còn chỉ ra muốn gặp Thủy Ký Bình, còn có, rốt cuộc làm sao Triển Chiêu lại biết chuyện nhanh như thế cô cũng không biết. Nhưng Tô Hồng hiểu, Triển Chiêu hiện tại kiểu gì cũng không còn tâm trạng giải thích lý do với mình, nên cũng không nhiều chuyện nữa.

Cô nhìn Triển Chiêu một chút, vừa ngấm ngía Tần Giản đang tới cùng Triển Chiêu, gật đầu, nói, “Được, cậu đứng đây chờ một chút.”

Tô Hồng quay người vào phòng thẩm vấn, Triển Chiêu đứng trước cửa, ánh mắt lướt qua tấm kính một chiều, mạng hết tình hình bên trong đặt rõ ràng trong mắt.

Đàng sau tấm kính một chiều là một gian phòng nhỏ tối tăm, bên trong chỉ bày một cái bàn cùng hai cái ghế. Hiện giờ đang ngồi một bên bàn là Bạch Ngọc Đường, mà đối diện anh là một cô gái trẻ tuổi chừng 25 – 26. Cô gái này mặc bộ váy tinh xảo màu vàng, tóc dài xõa vai, khuôn mặt trắng trẻo, trên mặt có chút lo âu nhàn nhạt, nhìn qua cực kỳ thanh tú tư văn.

Sau khi nhìn thấy cô gái đó rồi, chân mày Triển Chiêu hơi nhíu lại, cậu nhìn cô có chút khó tin tưởng, khẽ thở dài.

“Cậu biết cô ta.” Người nói là Tần Giản không biết xuất hiện sau lưng Triển Chiêu từ lúc nào.

Triển Chiêu hơi ngẩn người, quay lại nhìn Tần Giản, sau đó gật đầu, “Phải, chúng tôi là bạn học đại học.”

“Cậu rất thích cô ta?”

Không ngờ Tần Giản sẽ hỏi như thế, Triển Chiêu sửng sốt, “Sao lại hỏi vậy?”

“Cậu nhất định thích cô ta, nếu không ánh mắt cậu sẽ không thương tâm như thế.” Tần Giản cứ vậy kết luận quan hệ của Triển Chiêu cùng với cô gái kia.

Triển Chiêu bất đắc dĩ nhìn Tần Giản, nếu người khác nói có lẽ cậu sẽ chịu giải thích một chút, nhưng đối tượng là Tần Giản, cậu biết giải thích cũng vô ích thôi.

“Cô ta nhìn qua già hơn cậu, cậu lại bảo hai người là bạn học?” Triển Chiêu không nói, Tần Giản nhìn thấy lại càng hăng hái nói hơn.

Triển Chiêu không nhìn Tần Giản nữa, cậu đưa mắt lên, một lần nữa hướng về cô gái đang ngồi sau tấm kính một chiều, nhẹ nhàng nói, “Lúc tôi lên đại học, tuổi còn nhỏ hơn độ tuổi trung bình của sinh viên, chị ấy lớn hơn tôi 3, năm nay phải 27 rồi.”

“Bạn học của cậu, nhất định phải là cô gái thông minh.” Tần Giản chăm chú nhìn gò má xinh đẹp của cô gái kia, lạnh lùng nói, “Người thông minh vì sao lại tự làm mình gặp chuyện phiền phức.”

Triển Chiêu không trả lời, không phải cậu không muốn, nhưng cậu căn bản không biết nói sao. Cậu cùng cô ta đã rất lâu không gặp, nhưng mặc dù cho cậu tưởng tượng cảnh hai người gặp nhau bao nhiêu lần đi nữa, cậu cũng không nghĩ nổi sẽ gặp cô ấy trong tình trạng giống như thế này. Cậu trả lời cho câu hỏi của Tần Giản, cậu còn tò mò hơn bất kỳ ai, cũng muốn biết. Rốt cuộc tại sao chị ta lại khiến bản thân ra nông nỗi này. Vì trong trí nhớ của Triển Chiêu, cô gái đó là một người rất thông minh, là một cô gái tốt dịu dàng thân thiện, một cô gái như vậy, sao có thể buôn ma túy chứ? Nhưng mà, sự thật trước mắt không cho phép Triển Chiêu phủ nhận, cậu biết, một chỗ như tổ Trọng Án, tỷ lệ bắt sai người là cực kỳ nhỏ.

Lúc này, cửa phòng thẩm vấn mở, Bạch Ngọc Đường bước ra. Sắc mặt nặng nề sập mạnh cánh cửa đằng sau, sau đó bước tới nhìn chăm chăm ánh mắt Triển Chiêu.

“Cậu nói cậu biết cô gái trong kia?” Bạch Ngọc Đường lạnh lùng nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu gật đầu, “Tôi có thể vào trong gặp chị ấy một chút chứ?”

Bạch Ngọc Đường kiên quyết lắc đầu, “Cô ta là trọng phạm, lúc tra hỏi cậu không được gặp cô ta?”

Trên mặt Triển Chiêu lại tỏ vẻ nóng nảy, cậu không nhịn được đưa mắt nhìn tấm kính một chiều, sau đó lại chăm chăm nhìn Bạch Ngọc Đường, “Ngọc Đường, không thể châm chước một lần sao? Chị ấy thật sự là bạn của tôi đó.”

Bạch Ngọc Đường thấy vẻ mặt lo lắng của Triển Chiêu, nhượng mảy, nói, “Thế này đi, cậu theo tôi cùng vào đó, cứ xem như cùng thẩm vấn với tôi là được.”

Nét mặt Triển Chiêu trở nên mừng rỡ, vừa muốn đáp ứng, lại nghe Bạch Ngọc Đường bổ sung một câu, “Bất quá, cậu không thể tùy tiện mở miệng

nói, chủ yếu để tôi nói, rõ chưa?”

Triển Chiêu vội gật đầu, cảm kích nhìn Bạch Ngọc Đường. Bạch Ngọc Đường khẽ cau mày, anh liếc cô gái kia một cái, trong lòng không kèm được bắt đầu đoán, quan hệ của Triển Chiêu với cô ta rốt cuộc là sao, tại sao phải quan tâm cô ta đến vậy?

Bạch Ngọc Đường để ý, lúc Triển Chiêu vừa bước vào cửa phòng thẩm vấn, cô gái gọi Thủy Ký Bình đó lập tức ngẩng đầu lên, khuôn mặt vô biểu tình kia cũng lóe lên chút thần thái. Bạch Ngọc Đường liếc nhìn Triển Chiêu, tuy Triển Chiêu không tới mức kích động như cô gái kia, nhưng Bạch Ngọc Đường vẫn nhìn ra, tinh thần Triển Chiêu cũng không tới mức tỉnh táo.

Cậu ta quả nhiên biết cô ta, hơn nữa, nhìn thôi cũng thấy quan hệ của họ không đơn giản là bạn bè thường. Nghĩ tới chỗ này, Bạch Ngọc Đường đột nhiên có chút tức giận, ánh mắt nhìn Triển Chiêu lập tức có hơi khó chịu. Đương nhiên khiến anh càng khó chịu hơn chính là cô gái ngồi đối diện.

Bạch Ngọc Đường vừa muốn mở miệng chặt đứt ánh mắt bạn cũ lâu ngày gặp lại của hai người họ, thì Triển Chiêu lại lên tiếng trước.

“Ký Bình, tôi thật không ngờ lại gặp chị ở đây.”

Ký Bình? Gọi thân quá nhỉ. Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn Triển Chiêu, phát hiện ra trên mặt Triển Chiêu còn một biểu tình rất phức tạp, nghi ngờ, sợ hãi, lo lắng, tóm lại, nhìn kiểu gì cũng không giống biểu tình khi gặp lại bạn bè bình thường. Bảo hai người họ có quan hệ không vượt qua tình bạn á, đánh chết Bạch Ngọc Đường cũng chẳng tin.

(Nông nặc mùi dấm quá....)

Có điều, thì ra Triển Chiêu thích loại con gái này. Bạch Ngọc Đường thêm lần nữa, híp mắt quan sát kỹ Thủy Ký Bình mấy lần, mi nhĩ viễn sơn

(chân mày như núi mới mọc ở xa), nhãn tự thu thủy (mắt như nước hồ thu), diện tự phù dung (diện mạo như hoa sen), tóc dài như suối, nhìn kỹ, cô gái này đúng thật là mỹ nhân cổ điển ôn uẩn động lòng người, đặt bên cạnh Triển Chiêu cũng miễn cưỡng xứng đôi. Bất quá, cô ta cũng chỉ là kẻ buôn ma túy, nhìn đẹp cũng có lợi ích gì đâu? Huống chi cứ xem như bọn họ lúc đầu từng có chuyện gì đó, cũng là quá khứ rồi. Bạch Ngọc Đường nhún mày một cái, cảm giác, với tư cách một người bạn (tình =)] xin lỗi chú), nhất định phải quan sát thật kỹ Triển Chiêu với cô gái này, hi vọng Triển Chiêu không bị loại buôn ma túy giao hoạt này lừa đảo.

Lúc Bạch Ngọc Đường đang suy tư, Thủy Ký Bình vẫn không nói gì, chẳng qua chỉ dùng ánh mắt dịu dàng như nước chăm chú nhìn Triển Chiêu, trên mặt đầy tin tưởng. Cô dường như có rất nhiều lời muốn nói với Triển Chiêu, nhưng thấy Bạch Ngọc Đường ngồi bên cạnh cậu, lại khép nép không dám mở lời. Triển Chiêu cũng nhìn Thủy Ký Bình, mặc dù cậu cũng chưa nhận định được chuyện gì đã xảy ra, nhưng dựa trên thái độ của Thủy Ký Bình, Triển Chiêu ít nhiều cũng đoán được một chút. Lát sau, phát hiện Thủy Ký Bình không có ý định muốn mở miệng nói chuyện, Triển Chiêu đành cân nhắc một lát, hỏi, “Ký Bình, chị gọi điện cho tôi vì muốn tôi giúp chị đúng không?”

Thủy Ký Bình vẫn không có đáp lại, chỉ lén lén nhìn Bạch Ngọc Đường. Triển Chiêu hiểu, cậu cũng đưa mắt nhìn anh, dùng ánh mắt hỏi thăm đôi phương xem có thể cho mình cơ hội đơn độc nói chuyện với Thủy Ký Bình hay không. Thái độ của Bạch Ngọc Đường rất rõ ràng, tuyệt đối không thể.

Triển Chiêu miễn cưỡng cau mày, cậu biết Bạch Ngọc Đường chịu cho cậu gặp Thủy Ký Bình đã là ưu ái lắm rồi, mình không thể được voi đòi tiên thêm nữa. Nhưng một mặt, cậu cũng cảm thấy Bạch Ngọc Đường không linh động gì hết. Trong phòng thẩm vấn có thiết bị thu âm mà, cho dù anh ta rời đi, ở bên ngoài cũng nghe được rõ ràng cuộc nói chuyện của mình với Thủy Ký Bình chứ bộ. Anh ta tạm rời đi, Thủy Ký Bình liền có thể yên tâm

nói thật với mình rồi, mà anh ta đứng ngoài cũng có thể nghe được, cục diện nhất cử lưỡng tiện như thế không phải còn tốt hơn nhiều thái độ nhất định không mở lời của Thủy Ký Bình hiện tại hay sao?

Bất lực vẫn là bất lực, Bạch Ngọc Đường không đi, Triển Chiêu lại không thể đuổi anh ta đi, chỉ có thể nhắm mắt tiếp tục khuyên nhủ Thủy Ký Bình.

“Ký Bình, cảnh sát Bạch là người rất tốt, cũng là bằng hữu của tôi. Nếu chị chịu gọi tôi tới, nhất định vì sự tín nhiệm của chị dành cho tôi đúng không. Nếu chị tin tôi thì có thể tin được cả anh ấy. Tôi không biết chị xảy ra chuyện gì, nhưng tôi biết, nếu chị không phạm tội, cảnh sát nhất định sẽ không hàm oan chị đâu. Ký Bình, lối thoát duy nhất bây giờ của chị chính là nói thật, chị không chịu nói gì, ai cũng không giúp được chị. Giải thích rõ hết tất cả những gì chị biết ra đây, như thế tôi mới có thể nghĩ cách giúp chị chứ.”

Lời nói của Triển Chiêu khiến thần tình trên mặt Thủy Ký Bình dần thả lỏng, cô lại lén nhìn Bạch Ngọc Đường một lần nữa, sau đó, dùng đôi mắt đắm lệ mơ hồ chăm chăm nhìn Triển Chiêu lúc lâu, mới dùng âm thanh run run nói, “Triển Chiêu, tôi, tôi bị gã ấy lừa!”

Chân mày Triển Chiêu cũng chợt run, Bạch Ngọc Đường nhìn thấy, mày cũng cau lại.

“Gã ấy, là người đàn ông ngoại quốc cùng buôn ma túy với cô mà cô đã khai với hải quan đúng không?”

Bạch Ngọc Đường chăm chú nhìn khuôn mặt đáng thương của Thủy Ký Bình, ngữ điệu cứng ngắt lạnh lùng hỏi.

Thủy Ký Bình run run gật đầu, “Phải, chính là hắn.”

“Hắn tên là gì?”

“Gọi Adam, tôi, tôi không biết họ.”

“Quốc tịch?”

“Tôi chỉ biết hắn hay chạy về Mỹ, đáng vẻ cũng là dân da trắng, tôi đoán hắn là người Mỹ.”

“Đoán?” Bạch Ngọc Đường nhú mày, sau đó nhìn Triển Chiêu, tiếp tục hỏi, “Cô có hình của tên đó không?”

Thủy Ký Bình ngẩng đầu lên đưa mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, sau đó ngần ngại nhìn Triển Chiêu, đau khổ lắc đầu, “Chúng tôi từng chụp chung mấy tấm, nhưng đều để chỗ của hắn hết rồi.”

“Cô với hắn ta là người yêu?”

Nghe thấy câu hỏi của Bạch Ngọc Đường, Thủy Ký Bình lại đưa mắt nhìn Triển Chiêu, sau đó cúi đầu nhỏ giọng nói, “Hắn là bạn trai tôi, chúng tôi quen nhau một năm, ở chung được 5 tháng.”

“Ở chỗ hải quan, người ta phát hiện được có 2kg heroin có độ tinh khiết cao được nhét thành hai lớp trong hành lý của cô, nói cách khác chuyện cô tuồn ma túy qua biên giới đã có bằng chứng xác thực rồi. Hiện giờ cô lại khai tên nước ngoài Adam này là đường dây của mình, mang ma túy giúp hắn, tôi có thể hiểu như vậy không?” Bạch Ngọc Đường chăm chăm nhìn ánh mắt Thủy Ký Bình, lạnh lùng hỏi.

“Phải, chính là như vậy.” Biểu tình Thủy Ký Bình có hơi kích động, nhưng lát sau, nước mắt đau khổ của cô lại rơi xuống, “Hắn bảo hắn muốn nhờ tôi cầm theo hàng cấm, nhưng tôi thật không biết đó lại là ma túy! Là hắn lừa tôi, nếu tôi biết mấy thứ đó là ma túy, tôi tuyệt đối sẽ không dám giúp hắn!”

“Cô giúp hắn mấy lần rồi?”

“Tôi ——“ Thủy Ký Bình do dự một chút, sau đó quả quyết nói, “Chỉ lần này! Đây là lần đầu!”

“Buôn ma túy hơn 1kg đã có thể xử tử hình, Thủy Ký Bình, cô khoan hãy cảm thấy may đã, thực thà được khoan hồng, chống lại bị nghiêm trị, cô đã nghe qua chưa?” Bạch Ngọc Đường lạnh lùng nhìn Thủy Ký Bình, không có chút nào mềm lòng vì đáng vẻ đáng thương của cô.

“Tôi nói thật!”

“Cô quen biết một tên buôn ma túy ngoại quốc được một năm, yêu nhau 5 tháng, trong hồ chiếu của cô ghi rõ khoảng thời gian này đã đi nhiều lần xuất cảnh, không lẽ trừ lần này, lần nào cô cũng xuất cảnh để du lịch sao? Thủy Ký Bình, cô nghĩ cục cảnh sát là đâu hả? Cô cho cảnh sát đều là lũ ngốc hả? Cô chắc chắn đã buôn ma túy nhiều hơn một lần, nếu không tên bạn trai ngoại quốc này của cô chính nói lung tung để được cời tội, rốt cuộc cô có nói dối hay không, nói!”

“Không, tôi không nói dối! Đúng là Adam có để tôi giúp hắn mang đồ qua hải quan, là hắn nhờ tôi mang! Tôi, tôi mang đi mấy lần cả thấy quá thực tôi cũng không nhớ rõ, nhưng mấy thứ này tôi thật không biết là ma túy! Các cậu tự đi mà tìm hắn, tìm được rồi liền biết, tôi không có nói dối, không có!”

Thủy Ký Bình kích động gào đó, nếu không phải hai tay hai chân cô đều bị còng thì Bạch Ngọc Đường sẽ cảm thấy cô ta nhất định sẽ điên cuồng phóng tới đây. Cảnh này Bạch Ngọc Đường thấy nhiều rồi, nhưng Triển Chiêu vẫn chưa ra mắt.

“Ký Bình! Chị đừng kích động!” Triển Chiêu muốn bước tới trấn an Thủy Ký Bình, lại bị Bạch Ngọc Đường kéo lại.

Triển Chiêu giật mình nhìn Bạch Ngọc Đường, anh chăm chú nhìn vào mắt cậu nói, “Đừng xem thường bọn buôn ma túy, bọn này trừ buôn ma túy,

còn hút ma túy. Hút thành người điên tới cả mẹ ruột cũng không nhận, cần thận coi chừng cô ta làm cậu bị thương.”

Triển Chiêu còn chưa kịp trả lời, cửa đã bị đẩy ra, Tô Hồng mang theo hai cảnh sát viên bước vào, cởi còng tay của Thủy Ký Bình, kéo khỏi phòng thẩm vấn.

Lúc đi qua bên cạnh Triển Chiêu, Thủy Ký Bình đột ngột hét to một tiếng, “Triển Chiêu! Triển Chiêu cậu nhất định phải tin tôi! Tôi không muốn chết! Giúp tôi tìm Adam! Tôi không muốn chết, không muốn chết!”

Thủy Ký Bình bị giải đi, Triển Chiêu bước chật từng bước theo đến cửa, đưa mắt nhìn thân hình nhỏ bé bị cảnh sát vũ trang đầy đủ kéo đi, ánh mắt tràn đầy quan tâm cùng thương cảm.

Bạch Ngọc Đường nhăn nhó đứng bên cạnh Triển Chiêu nhìn chăm chăm gò má u buồn của cậu, không lạnh không nóng nói, “Cậu không thật sự tin những lời vợ vẫn của cô ta chứ?”

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 74: Vụ Án 6 – Anh Túc Hoa Biện (6)

Triển Chiêu có chút kỳ quái nhìn vào mắt Bạch Ngọc Đường, trực giác nhận biết nguy hiểm của động vật khiến cậu có chút khẩn trương>

Lời nói của Bạch Ngọc Đường khiến Triển Chiêu quay đầu lại, cậu nhìn đối phương, im lặng không nói.

Mặc dù Triển Chiêu không có nói, nhưng Bạch Ngọc Đường lại cảm thấy người kia dường như đã có câu trả lời cho mình. Anh nhú mào, không vui nói, “Triển Chiêu, bây giờ cậu không được dựa vào tình cảm làm việc, cô gái đó nhìn là biết đang nói dối, đừng nói với tôi cậu nhìn không ra đi.”

Triển Chiêu lắc đầu, chăm chăm nhìn ánh mắt Bạch Ngọc Đường nói, “Mới nãy, lúc chị ta nhắc tới tên ngoại quốc kia, tôi có để ý biểu hiện trên mặt chị ấy, tôi có thể nhìn ra chị ấy có điều còn đang giấu, nhưng chuyện liên quan đến người ngoại quốc kia chị ta cũng không nói dối.”

“Vậy thì thế nào?” Bạch Ngọc Đường khó chịu đáp, “Xem như cô ta thật sự có một bạn trai người ngoại quốc, thì bằng chứng nào chứng minh việc buôn ma túy của cô ta là do bị đối phương chỉ điểm? Bây giờ chỉ biết mỗi cái tên, quốc tịch, ngoại hình, tin tức khác chẳng biết gì cả. Lúc còn ở hải quan, cô ta khai ra còn đồng bọn cũng đã tăng cường kiểm tra, hôm đó tất cả những nam nhân người nước ngoài chịu kiểm tra đều không có một ai phù hợp với miêu tả của cô ta. Triển Chiêu, cậu tỉnh táo suy nghĩ lại một cái, chẳng lẽ những thứ này còn chưa đủ giúp cậu tin cô ta đang nói láo?”

“Nếu tên kia đã cố ý giấu diếm thân phận của mình với chị ấy nhất định sẽ không chịu mạo hiểm chịu bị điều tra chung. Bây giờ tuy tin tức biết được không nhiều lắm, nhưng chỉ cần tra được thì vẫn có thể tìm ra.” Tuy lời của Bạch Ngọc Đường nghe vào rất có lý, nhưng Triển Chiêu vẫn không chịu thua, “Biểu hiện của chị ấy vừa rồi không thể nào là giả được, tôi tin chị ấy, tên kia nhất định có thật. Ngọc Đường, bây giờ các anh bắt được Thủy Ký Bình rồi chẳng qua cũng chỉ là bắt được một người buôn ma túy, nhưng nếu các anh bắt được tên cầm đầu sau tấm màn, không phải sẽ thu lợi nhiều hơn chút sao?”

Tâm tình không vui trên mặt Bạch Ngọc Đường có chút biến chuyển tốt, anh suy nghĩ một chút, sau đó quan sát Triển Chiêu mấy lần, lạnh lùng nói, “Triển Chiêu, tôi có thể hiểu tâm trạng hiện giờ của cậu. Cô ta là bạn của cậu, quan tâm tự nhiên sẽ bị loạn. Nhưng cảnh sát chúng tôi phá án cần chứng cứ, không thể chỉ dựa theo lời khai một mặt của một kẻ buôn ma túy mà có thể làm to chuyện, lãng phí cảnh lực.

Bây giờ còn chưa nói đến chuyện tên ngoại quốc đó có thật hay không, coi như hẳn thật sự có tồn tại, biết Ký Bình xảy ra chuyện còn không mau chạy về nước sao? Cậu muốn đi đâu tra án đây? Nước ngoài hả? Triển Chiêu, cậu không phải là cảnh sát, không biết ra nước ngoài tra án phiền toái thế nào, cần bao nhiêu thủ tục, cần trì hoãn thời gian bao lâu. Huống chi, loại vụ án căn bản thế này cũng không đủ cấp bậc để xin ra nước ngoài điều tra, cho dù bọn tôi có tự mình đi xin cũng không được cấp phép.”

Lời Bạch Ngọc Đường nói làm Triển Chiêu rơi vào trầm tư, sắc mặt ngưng trọng, gật đầu một cái,

“Tôi hiểu ý của anh, nhưng mạng người quan trọng, huống chi Ký Bình còn là bạn của tôi, chỉ cần có cơ hội cứu chị ấy, dù là cơ hội mong manh tôi cũng sẽ không buông tha.”

Bạch Ngọc Đường không ngờ Triển Chiêu lại cứng đầu như vậy, nghe Triển Chiêu nói thế, tâm tình vốn không thoải mái của anh lại càng lúc càng không vui. Bạch Ngọc Đường nhím chăm chăm khuôn mặt Triển Chiêu đến mấy lần, đột ngột lạnh lùng cười bảo, “Cậu không buông tha thì làm được gì? Không lẽ cậu còn muốn gọi điện cho đội trưởng Bao, dùng quan hệ của mình với anh ta để thay mặt cậu, đi xin giấy phép ra nước ngoài truy nã tên buôn ma túy người nước ngoài không có thật này chắc?”

Triển Chiêu sửng sốt, cậu nhìn Bạch Ngọc Đường thật sâu một cái, trong ánh mắt xem thường của đối phương cậu thấy được, Bạch Ngọc Đường căn bản không tin tưởng lời Thủy Ký Bình nói, đương nhiên, anh ta cũng sẽ không tin tưởng phán đoán của mình về tên bạn trai ngoại quốc kia rồi. Đã thế, mình còn nói gì nữa cũng vô ích. Nghĩ tới đây, Triển Chiêu nặng nề gật đầu một cái, “Ngọc Đường, tâm tình tôi lúc này rất loạn, muốn đi trước. Anh yên tâm, tôi sẽ không tới quấy rầy đội trưởng Bao đâu.”

Triển Chiêu quay người rời đi, Bạch Ngọc Đường đứng tại chỗ không nói một lời, sắc mặt rất không vui, cho tới lúc bóng dáng Triển Chiêu đi mất.

“Thế nào, Triển Chiêu không nghe lời cậu, cho nên khó chịu hả?”

Bạch Ngọc Đường nhẹ cau mày, xoay người, liền thấy dáng vẻ tự tiếu phi tiếu của Tô Hồng.

“Cô, con nhỏ này, sao đột này trở về lại thành ba hoa đấy?” Bạch Ngọc Đường trợn mắt nhìn Tô Hồng, “Cô muốn nói gì cứ nói đi, không cần giả thần giả quỷ, âm dương quái khí.”

Tô Hồng cười, liếc Bạch Ngọc Đường, “Tôi chính là đang cảm thấy kỳ quái, tại sao cậu cứ khẳng định bảo Thủy Ký Bình kia đang nói dối.”

Bạch Ngọc Đường chăm chú nhìn Tô Hồng một chút, lạnh lùng cong khóe miệng, “Năm đó lúc chúng ta đang tập huấn đã từng bắt mấy kẻ buôn

ma túy rồi, đức hạnh bọn chúng thế nào chẳng lẽ cô còn không biết? Vừa nhìn con nhỏ Thủy Ký Bình đã biết không phải đèn cạn dầu. Tô Hồng, cô có nghĩ tới vấn đề này chưa, từ lúc thăm vấn ở hải quan tới lúc chúng ta đưa người đi mất, một đến một đi cùng lắm mất hai tiếng, hơn nữa lại có người giám thị cô ta suốt. Kết quả, lại để cô ta tìm được cơ hội truyền tin tức cho Triển Chiêu. Không cảm thấy cô ta không hề đơn giản à?”

Tô Hồng gật đầu, “Nói ra thì hình như có vậy thật. Cái cô Thủy Ký Bình này rất có thể là một chuyên gia mê hoặc nam nhân, nhanh như vậy tìm được Triển Chiêu, cũng coi như có bản lĩnh. Bất quá, cứ cho là thế, có được đầu mối giúp chúng ta truy ra đường dây buôn ma túy cũng xem như là chuyện tốt, vậy mà sao cậu cứ phải khẳng định tên ngoại quốc kia không tồn tại vậy?”

Bạch Ngọc Đường hơi cười lạnh, “Cô cũng bảo phải có đầu mối à, nếu vậy tôi xin hỏi, những thứ Thủy Ký Bình kia nói, có cái nào có giá trị làm đầu mối đây?”

Tô Hồng cười nói, “Tôi hiểu, ý của cậu là, Thủy Ký Bình đang nói bậy, còn cái manh mối không tính là manh mối kia hoàn toàn có thể vứt đi?”

“Nếu không cô muốn tôi nghĩ thế nào?” Bạch Ngọc Đường lạnh lùng đáp.

Tô Hồng đã nhận ra Bạch Ngọc Đường hơi giận, bất quá, cô vẫn giữ bình tĩnh như cũ, cười nói, “Án này là đội trưởng giao cho cậu, tôi chỉ nghe lệnh cậu thôi, không có ý kiến. Cùng lắm với tư cách bạn bè, tôi chắc phải nhắc cho cậu biết, lần này Triển Chiêu đi về, rất có thể sẽ tự mình đi tra cái đầu mối mà cậu không tính là đầu mối đó. Nếu nói sách khiêu dâm không phân nhà, những nơi cần đến để điều tra ma túy đều là những chỗ không sạch sẽ. Cậu không đi theo, có thể yên tâm thật sao?”

Tô Hồng nói xong những lời này, liếc Bạch Ngọc Đường một cái cũng đi. Bạch Ngọc Đường sững sờ đứng tại chỗ một lúc lâu, sắc mặt đổi liên hồi, tay cũng siết thành quả đấm, giống như đang đấu tranh tư tưởng. Mà trong lúc anh đang đấu tranh tư tưởng, có người mặc áo choàng trắng, mặt vô biểu tình – Tần Giản đang giống như u linh nhẹ nhàng lướt qua Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường hết hồn, theo bản năng hỏi, “Ông đi đâu đó?”

Tần Giản dừng chân một chút, quay đầu lại liếc Bạch Ngọc Đường, sau đó lại phiêu, vừa phiêu còn vừa lẩm bẩm nói, “Không yên tâm, thật không yên tâm chút nào, có nên đi giúp cậu ta hay không đây?”

“Giúp, giúp cái đầu ông á!” Bạch Ngọc Đường hung hăng trợn mắt nhìn bóng lưng Tần Giản.

Nhanh chóng sai chân đuổi theo, sau đó dùng tốc độ nhanh nhất phóng ra khỏi cửa phòng làm việc của tổ Trọng Án, để lại một đám cảnh viên ngây ngô ngây ngô đưa mắt nhìn đáng vẻ chuồn đi một cách tuyệt trần của Bạch Ngọc Đường.

Trong lòng Triển Chiêu thực sự rất rối loạn, sau khi rời khỏi tổ Trọng án rồi, cậu cũng không vội trở về kí túc xá, mà một thân một mình thong thả bước trên còn đường ở gần phân cục. Vừa đi, vừa suy nghĩ những chuyện xảy ra mới nãy. Thời gian dần trôi, chờ tới lúc Triển Chiêu ý thức được, trời đã đen thui rồi.

Cảm giác đói bụng từ trong bụng truyền tới, Triển Chiêu hơi sững sốt, đưa tay xoa xoa bụng của mình, mới nhớ ra cậu đã không ăn gì mấy tiếng. Triển Chiêu có chút ngây ngốc nhìn vị trí hiện tại của cậu, cảm thấy khung cảnh chung quanh có chút xa lạ, thì ra trong lúc bất tri bất giác, cậu đã đi vào một con đường trước giờ chưa từng đi qua.

Cậu hơi nhú mào, đang tính tìm người qua đường hỏi thăm cách về trạm xe buýt của đại học A, hay bắt xe về luôn. Ngay lúc Triển Chiêu còn đang tính, một chiếc xe thể thao có dáng vẻ vô cùng quen thuộc dừng lại cạnh cậu, Triển Chiêu giật mình, chăm chú quan sát.

“Ế?” Thật sự nhìn rất quen nha, cơ mà lúc này, làm sao ổng sẽ xuất hiện ở đây chứ?

Lúc Triển Chiêu còn lo đứng ngây ra, Bạch Ngọc Đường đã chìa nguyên cái mặt đen nháy xuống, sau đó mặt không đổi chăm chú nhìn Triển Chiêu mấy cái, lạnh lùng kêu, “Cậu bao tuổi rồi, hơn nửa đêm còn ở trên đường đi lang thang? Có mau lên xe không thì bảo!” (em tưởng em bao tuổi mà nửa đêm giận dỗi bỏ chồng đi chơi!!! =)]]]])

“Sao anh biết tôi ở chỗ này?” Triển Chiêu nghi ngờ nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu vẫn không chịu lên xe, lập tức muốn giận. Cũng may lần này Triển Chiêu đủ thông minh, tức khắc đã nghĩ ra Bạch Ngọc Đường cố ý đến tìm mình, trong lòng ấm áp, cậu lên một nụ cười ấm áp.

“Ngọc Đường, cảm ơn anh đã đến tìm tôi. Có điều bây giờ tôi chưa muốn về nhà, có thể đưa tôi tới chỗ dì Giang không? Tôi đói quá.”

Ừm, nếu đối phương đã tốt bụng đến tìm cậu, thì tiện đường đưa cậu đi ăn bữa cơm hẩm cũng không phải vấn đề gì to lớn đi, hiếm khi Triển Chiêu mặt dày nghĩ như vậy.

Nghe lời Triển Chiêu nói, thần sắc trên mặt Bạch Ngọc Đường quả nhiên hòa hoãn. Anh hừ nhẹ một tiếng, liếc Triển Chiêu rồi trở về xe, lát sau, cửa bên pho lại mở, Triển Chiêu khẽ cười, lên xe, thuận tay đóng cửa lại.

Xe hơi khởi động, Triển Chiêu ngồi ở vị trí phó lái im lặng nhìn thành phố đông nghịt, bất giác lại rơi vào trầm tư. Bạch Ngọc Đường không một tiếng động lái xe, Triển Chiêu không nói, anh cũng không chủ động tìm đề tài. Cứ thế, rất nhanh đã tới quán ăn tư nhân của gì Giang rồi.

Đây là lần thứ ba hai người cùng tới nơi đây, Giang Trữ thấy hai người họ cùng nhau xuất hiện, vẻ mặt mừng rỡ vô cùng. Nhưng quán của cô ban đêm vô cùng bận bịu, Dì Giang cũng không rảnh tới tìm họ, chỉ sắp xếp cho hai người một phòng nhỏ yên tĩnh rồi lại lập tức đi chào đón khách khác.

Đến quán ăn tư nhân này hai lần, Triển Chiêu đều ngồi trong đại sảnh, vào phòng riêng thế này là lần đầu. Cách trang trí trong phòng cùng đại sảnh đều có một phong cách như nhau, vừa cực kỳ trang nhã lại có phong cách cổ xưa. Diện tích cả phòng không lớn, chỉ đặt một cái bàn cho bốn người, hai người vừa ngồi xuống đối diện, lập tức có nữ phục vụ mặc đồ cổ trang bưng trà lên.

Mang trà lên rồi, các cô đều lui ra ngoài, để căn phòng lại cho hai vị khách. Bạch Ngọc Đường cầm ly trà lên uống một hơi cạn sạch, lúc uống vẫn nhắm thẳng vào kẻ đang ngồi ngẩn ra đối diện anh, trong lòng lại nổi lên cảm giác vừa giận vừa thương, với cô gái gọi Thủy Ký Bình kia càng thêm hứng thú, không biết rốt cuộc là thần thánh phương nào.

Quen biết Triển Chiêu được một năm, Bạch Ngọc Đường tới giờ còn chưa thấy được bộ dạng thất hồn lạc phách của cậu ấy. Nghĩ tới đây, Bạch Ngọc Đường nhẹ ho khan một tiếng, Triển Chiêu bị anh làm kinh động, mặt cũng ngẩn ra.

“Sao?”

Bạch Ngọc Đường cười, giơ tay rót cho mình ly trà, nhìn Triển Chiêu nói,

“Quán dì Giang toàn mời về chuyên gia pha trà thôi đó, nếm thử chút đi, trà này rất thơm.”

“Ừm.” Triển Chiêu gật đầu, vâng mệnh cầm lên ly trà, đặt ngay khoe môi, lại không uống mà cau mày rồi rót vào trầm tư.

Bạch Ngọc Đường khó chịu nhìn tiến sĩ nhỏ ở đối diện ngăn người nhìn ly trà, trong lòng nghĩ muốn ép cung liền bây giờ luôn, hay là chờ cậu ta ăn uống no đủ rồi mới hỏi tới lai lịch của con nhỏ Thủy Ký Bình đó.

Bất quá, suy nghĩ của Bạch Ngọc Đường nhanh chóng bị cắt đứt, lúc này phục vụ đẩy cửa mang thức ăn lên, không lâu sau, 4 món 1 canh đã được bày đủ. Dì Giang tuy chỉ mới gặp Triển Chiêu hai lần, lại nhớ khẩu vị của cậu, trong 4 món có ba món là món cậu ấy thích ăn. Thấy đồ ăn ngon, Triển Chiêu đói khát tạm thời thả lỏng mớ hỗn độn của vụ án, Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu ăn, cũng chậm rãi bắt đầu dùng bữa.

Có lẽ vì lúc chiều mới có tranh chấp, hoặc do mấy ngày gần đây quan hệ của hai người lúc nóng lúc lạnh, hơn nữa trong lòng Triển Chiêu có chuyện, nên lúc ăn cơm hai người cũng tự giác tuân thủ quy định đang ăn không nói. Một bữa cơm nhanh chóng ăn xong, chờ tới khi 4 món cũng thấy đầy rồi, Triển Chiêu mới giống như sống lại, xoa bụng thở phào nhẹ nhõm.

Bạch Ngọc Đường đưa mắt nhìn Triển Chiêu, vỗ tay kêu nhân viên tới dọn chén đĩa, lại bảo người pha trà đổi trà mới, xong xuôi liền đuổi tất cả mọi người ra ngoài. Lúc trong phòng chỉ còn lại hai người họ, Bạch Ngọc Đường híp mắt chăm chú nhìn khuôn mặt trẻ tuổi của Triển Chiêu, ánh mắt sắc bén muốn đốt người.

“Anh nhìn cái gì?” Triển Chiêu có chút kỳ quái chăm chăm nhìn ánh mắt Bạch Ngọc Đường, trực giác nhận biết nguy hiểm của động vật khiến cậu có chút khẩn trương.

Bạch Ngọc Đường cười khẽ, chưa vội nói, chẳng qua chạm ra châm trà cho hai người, sau đó dùng ánh mắt ý bảo Triển Chiêu ngoan ngoãn uống đi. Triển Chiêu buồn bực tuân lệnh cầm ly trà lên một hơi uống cạn, sau đó chăm chăm nhìn Bạch Ngọc Đường nói, “Có lời cứ nói thẳng, từ lúc bước vào phòng tôi đã cảm thấy anh có chuyện muốn nói rồi đó.”

Bạch Ngọc Đường rất bất ngờ nhìn Triển Chiêu, “Không ngờ cậu vẫn còn có thể nhảy bén như thế, tôi còn tưởng vừa nhìn thấy cái cô buồn ma túy đó cậu liền rớt hồn mất rồi.”

Ba chữ buồn ma túy làm Triển Chiêu nhăn nhó, nhưng sự thật lại khiến cậu không cách nào phản bác, cậu chỉ có thể lặng yên cúi đầu rót lại trà đầy ly. Bạch Ngọc Đường nhìn bộ dáng rót trà của Triển Chiêu, lòng bắt đầu cảm thấy chua, lạnh lùng nói, “Thế nào? Mới nhắc tới cô ta cậu liền khó chịu như vậy? Thế này lẽ về sau cô ta bị kéo đi xử bắn rồi, cậu còn không đau lòng tới chết sao?”

“Bạch Ngọc Đường.” Triển Chiêu nhếch đuôi mày, trên mặt có chút giận dữ, “Anh nói chuyện cũng không cần phải vậy đi? Xử bắn cái gì? Chị ấy lúc này cũng chỉ là kẻ tình nghi, không phải tội phạm, chỉ cần tôi có thể tìm ra chứng cứ để điều tra cấp trên của chị ấy, chị ấy liền —“

“Liền thế nào?” Bạch Ngọc Đường cười lạnh, “liền không phải kẻ buồn ma túy nữa rồi?”

“Anh —“ Triển Chiêu bị lời của Bạch Ngọc Đường chặn họng, á khẩu không thể trả lời, chỉ có thể ôm một bụng tức giận dồn nén tại nơi khác.

Thấy dáng vẻ Triển Chiêu bị mình chọc giận tới mức gò má đỏ bừng, Bạch Ngọc Đường lại cảm thấy đau lòng hơn là vui vẻ. Bực bội khinh bỉ bản thân, Bạch Ngọc Đường lại cười tự giễu, nhắc tay rót một ly cho Triển Chiêu, cười nói, “Được rồi, cậu cũng đừng giở trò giận dỗi với tôi. Nói chút đi, lai lịch của cô gái kia cuối cùng là thế nào, có quan hệ gì với cậu, cậu

nói rồi, tôi mới có thể cân nhắc xem có thể giúp cậu hay không chứ, cậu nói đúng không?”

(Anh đang dỗ ngọt thằng bé)

Lời nói của Bạch Ngọc Đường làm Triển Chiêu giật mình thật đấy, cậu nhìn Bạch Ngọc Đường chăm chăm, do dự hỏi, “Tôi không nghe lầm chứ, anh muốn giúp tôi?”

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 75: Án 6 – Anh Túc Hoa Biện (7)

“Chỉ cần chuyện xưa của cậu có thể làm tôi cảm động.” Bạch Ngọc Đường câu khoe miệng, cười có chút thiếu đánh.

“Thế thì phải làm anh thất vọng rồi, tôi với chị ấy chẳng có chuyện xưa gì để kể.” Triển Chiêu nhìn ly trà trong suốt, nhẹ cười khổ.

“Đẹp đi.” Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu cười khổ như vậy đã cảm thấy không vừa mắt, không lạnh không nóng lâu bầu, “Nếu bình thường tôi đem gương theo đã sớm lấy ra cho cậu. Xem một chút dáng vẻ hiện giờ của mình, thật giống như không có chuyện gì để kể thật sao?”

Triển Chiêu giương mắt lên nhìn Bạch Ngọc Đường, thấy loại biểu lộ trên mặt đối phương lại làm cậu liên tưởng đến một câu, “Hận rèn sắt không thành thép”. Mà lúc này, Triển Chiêu đột nhiên nhớ lại những chuyện xưa liên quan tới Bạch Ngọc Đường mà Tô Hồng đã kể. Trong câu chuyện đó, Bạch Ngọc Đường trẻ tuổi cũng đã từng trải qua bao nhiêu lận đận trong mối quan hệ giữa người và người. Hai bằng hữu của anh, một vì sai lầm của mình mà chết, mà một người khác ngay từ đầu đã là kẻ địch, lập trường hoàn toàn bất đồng nhau.

Mặc dù chèn ép Bạch Ngọc Đường từng trải qua không giống của mình, nhưng đều liên quan tới tình cảm giữa người và người, nói với anh ta, có lẽ thật có thể khiến cho tâm tình tốt hơn một chút đi? Nghĩ tới đó, Triển Chiêu lại chăm chăm nhìn vào mắt Bạch Ngọc Đường, thấy đối phương nhướng mày.

“Nè, cậu nhìn cái gì đó?”

Bạch Ngọc Đường giả vờ làm vẻ mặt sợ hãi, thấy dáng vẻ khoa trương của Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu cũng không nhịn được cười.

Nhìn mặt Triển Chiêu lộ ra nụ cười, tâm của Bạch Ngọc Đường dường như cũng thả lỏng nhiều lắm. Mắt anh híp lại, rồi châm thêm trà cho Triển Chiêu, cười nói, “Cười cũng cười rồi, nếu cảm thấy tâm tình tốt, thì mau kể chuyện xưa cho tôi đi?”

Triển Chiêu gật đầu, chăm chăm nhìn ly trà trong suốt trong tay Bạch Ngọc Đường, khẽ thở dài, “Đã ba năm hơn, giờ kể lại thật giống như đã thành chuyện của người khác.”

Chuyện xưa của Triển Chiêu với Thủy Ký Bình vô cùng đơn giản, đơn giản đến mức ai nghe được cũng sẽ cảm thấy nhìn như đã từng gặp. Mỗi người lúc trẻ có lẽ đều từng nghe thấy chuyện xưa như thế, thậm chí có người còn đích thân trải nghiệm qua.

Bốn năm trước, Triển Chiêu 19 tuổi cùng Thủy Ký Bình 22 tuổi tình cờ gặp gỡ trong khuôn viên đại học A. Triển Chiêu đi học sớm, hơn nữa còn nhảy cấp mấy lần, nên lúc cậu 19 tuổi đã là sinh viên theo học tiến sĩ của học viện tâm lý đại học A rồi. Mà Thủy Ký Bình tuy học hành rất giỏi, lại không phải thiên tài, năm cô 22 tuổi còn đang học đại học năm tư, chỉ còn nửa năm sẽ tốt nghiệp, hiện giờ còn đang phân vân không biết nên đi học tiếp hay đi làm.

Hai người đều là người nổi tiếng trong mỗi lĩnh vực khác nhau của đại học A, Triển Chiêu tuổi còn trẻ đã theo học tiến sĩ, lại là học trò cuối cùng của giáo sư danh tiếng đại học A, trong giới học thuật, không ai là không biết thiếu niên thiên tài này. Thủy Ký Bình diện mạo tốt, tính hình ôn nhu, bên trong khoa ngoại ngữ mỹ nữ nhiều như mây lại có thể giữ vững chiếc ghế hoa khôi trường suốt 4 năm liền, dĩ nhiên cũng rất nổi tiếng trong

trường. Nhưng chính vì giới của hai người họ dường như không có điểm giao nhau, vậy nên Triển Chiêu không nhận ra Thủy Ký Bình, mà Thủy Ký Bình cũng không biết Triển Chiêu.

Hai người họ ở tại đại học A sinh hoạt được mấy năm, nhưng đến mấy năm sau mới lần đầu gặp mặt nhau trong lễ kỷ niệm của trường. Lần đó là kỷ niệm 100 năm thành lập trường của đại học A, từng cái góc nhỏ trong trường cũng bị huy động cho từng chủ đề của sự kiện này. Dĩ nhiên loại người không quá hăng hái với hoạt động đoàn đội như Triển Chiêu cũng không cách nào tránh né, mà bị mạnh mẽ lôi kéo vào hoạt động đón tiếp bạn học, cùng lúc đó người cùng phụ giúp tiếp đón với cậu chính là Thủy Ký Bình.

Lần đầu gặp gỡ hoàn toàn là trùng hợp, sau đó lúc hai người đang chán mới bắt đầu nói chuyện với nhau, Thủy Ký Bình biết tên Triển Chiêu, Triển Chiêu cũng nhớ tên của cô gái xinh đẹp có thanh âm dịu dàng này. Sau khi Triển Chiêu trở về ký túc xá có nhắc về Thủy Ký Bình với đám bạn học, kết quả, cậu lập tức một đám nam sinh vừa ganh tỵ vừa hâm mộ phổ cập cho cậu nghe về thân thế bối cảnh của vị mỹ nữ lạ thường này. Bấy giờ, Triển Chiêu mới biết, thì ra Thủy Ký Bình còn là một nhân vật phi thường nổi tiếng.

Lễ kỷ niệm diễn ra suốt một tuần, sau khi hoạt động kết thúc, Thủy Ký Bình với Triển Chiêu cũng không vì thế mà cắt đứt, lại trở thành bạn bè. Sau đó một khoảng thời gian, Thủy Ký Bình lại thường chạy qua khoa Tâm Lý, lúc nào cũng lấy mọi loại lý do để tìm Triển Chiêu. Ban đầu, Triển Chiêu vốn không hiểu rõ ý tứ của Thủy Ký Bình, những người khác cũng không ngờ hoa khôi của khoa Ngoại Ngữ đã độc thân suốt 4 năm Thủy Ký Bình sẽ xem trọng một tiểu thư ngốc của khoa Tâm Lý, hơn nữa tên tiểu Thư ngốc này còn nhỏ hơn Thủy Ký Bình những ba tuổi.

Đến khi Triển Chiêu ý thức được mình có chút trông chờ Thủy Ký Bình tới, cậu nhận ra mình thay đổi. Đó là một cảm giác cậu chưa bao giờ trải

nghiệm qua, bận tâm, nhưng nhớ, hi vọng có thể được tiếp xúc và hiểu rõ nhiều hơn. Sau đó chuyện xảy ra như một điều tất yếu, lúc người ta muốn lại gần nhau, tình yêu cũng tự nhiên mà đến. Giống như vô số cặp đôi trường học, hình ảnh của họ xuất hiện ở mỗi góc sân trường. Phòng học, phòng ăn, thư viện, hồ nhân tạo, bọn họ tay trong tay nhìn nhau mỉm cười, xấu hổ lại ngạo mạn đón lấy ánh mắt hâm mộ của người bên cạnh.

Lúc Triển Chiêu nhớ lại những ngày đó, trên mặt lại treo nụ cười Bạch Ngọc Đường chưa từng thấy qua, nhàn nhạt, rất hạnh phúc, rất đẹp đẽ. Nhưng không biết vì sao, Bạch Ngọc Đường càng nhìn càng giận, càng xem càng khó chịu. Anh bức bối nhìn chăm chăm dáng vẻ xinh đẹp của Triển Chiêu, trong lòng không nhịn được chửi thầm. Tiểu tử này nhìn thì đáng hoàng, không ngờ mới 19 tuổi đã biết yêu đường, hừ, thật là tiểu sắc lang!

Vì vậy, Bạch Ngọc Đường có chút nóng nảy chăm chú nhìn nụ cười Triển Chiêu, lạnh lùng nói, “Không ngờ bộ dáng này của người cũng hút được mỹ nữ, nếu lúc đầu các người đã tốt như vậy, thế nào cuối cùng lại chia tay?”

Triển Chiêu hơi sửng sốt, nụ cười trên mặt lại trở thành phiền muộn, cuối cùng trở thành nụ cười nhạt trên mép, cậu nhàn nhạt liếc Bạch Ngọc Đường, cười nói, “Thật ra bọn tôi cũng không tính là chia tay.”

“Hả? Vậy nói thế nào?” Bạch Ngọc Đường nhướng mày, không chia tay? Chẳng lẽ vẫn còn quen nhau? Cái này sao được, nếu Thủy Ký Bình vẫn đang quen Triển Chiêu, thì sao lại xuất hiện một tên người ngoại quốc?

Triển Chiêu cũng không biết Bạch Ngọc Đường đang hiểu lầm quan hệ của cậu với Thủy Ký Bình, cậu dùng một loại ngữ điệu vô cùng bình tĩnh giải thích, “Thật ra quan hệ của chúng tôi lúc đó cũng không tính là yêu, tuy người khác đều cho là chúng tôi yêu nhau, nhưng thực tế chúng tôi chỉ có chút hảo cảm朦朧 đối với nhau mà thôi. Tôi mời chị ấy đến khoa tôi nghe giảng, tôi theo chị ấy đến phòng ăn gần ký túc xá nữ ăn cơm. Cùng đi

thư viện, tôi tra tài liệu, chị ấy dùng máy tính tìm việc làm. Có lúc cả hai đều ở không, rảnh rồi đi dạo qua hồ nhân tạo, vừa đi vừa nói về tính toán sau này. Tôi nói với chị ấy tôi muốn làm một nhà tâm lý học, chữa khỏi tổn thương tâm lý cho anh hai. Chị ấy bảo chị ấy muốn tìm một công việc lương cao, tiền đồ tốt, để giảm bớt khó khăn trong gia đình.

Bây giờ nhớ lại, những ngày tháng kia thật quá đẹp, vì tôi giống như lần đầu tiên có được một người bạn có thể tỏ bày những suy nghĩ trong lòng, giống như có thêm một tri kỉ, mà tri kỉ này là là một người xinh đẹp dịu dàng như thế. Nếu cho chúng tôi thêm chút thời gian, tôi có cảm giác cuối cùng chúng tôi sẽ đến bên nhau. Tôi tin chị ấy cũng nghĩ như vậy.”

“Ý cậu muốn nói, hai người cũng không có chuyện yêu đương?” Bạch Ngọc Đường hơi sững sốt, sau đó không tin liếc Triển Chiêu, “Thế nào không nói? Nếu cậu đã bảo hai người xem đối phương như tri kỉ, lại có ý với nhau, tại sao cuối cùng lại bỏ qua?”

Triển Chiêu cười cười, trong nụ cười không có chút tiếc nuối nào, có chăng cũng chỉ là một ít hoài niệm về chuyện đẹp ngày xưa.

“Cứ xem như là gặp đúng người lại không đúng thời điểm, chẳng thể làm gì khác là đành bỏ qua.” (Gặp sai người luôn rồi em ạ =))]] bỏ qua mới là chuyện đúng đắn)

“Tiến sĩ Triển, cậu tốt nhất nói rõ cho tôi.” Bạch Ngọc Đường liếc Triển Chiêu, “Tôi không muốn nghe cậu câu giờ.”

Triển Chiêu bất đắc dĩ cười, tuân lệnh tiếp tục kể, “Nói thật, lúc đầu rất cuộc có chuyện gì xảy ra tôi cũng không nói rõ được. Từ lúc bọn tôi biết nhau đến lúc tách ra cũng chỉ có hai tháng, tôi nhớ lúc bọn tôi hàn huyên về chuyện sau này muốn làm gì chị ấy có nói qua, thật ra chị ấy thích nhất là được nghiên cứu về văn học Anh Quốc. Chị ấy muốn ra nước ngoài du học,

cũng định bảo lưu nghiên cứu, lúc đó chị ấy còn nói, nếu bảo lưu thì có thể tiếp tục học trong trường cùng với tôi rồi.”

Lúc nói đến đây, Triển Chiêu lại cười cười, nhìn Bạch Ngọc Đường, “Thật ra nếu đúng thật như lời chị ấy nói thì có lẽ bọn tôi thật sự sẽ quen nhau không chừng.”

“Kết quả thì sao? Cô ta không có học tiếp?” Bạch Ngọc Đường thiêu mi hỏi.

Triển Chiêu lắc đầu, “Tôi nhớ lần cuối cùng chị ấy đến tìm tôi, tinh thần hình như không tốt, nhìn đáng vẻ hình như còn khóc. Chị ấy bảo gia đình phản đối không cho chị ấy học tiếp, bắt chị ấy ra ngoài làm việc. Chị ấy bảo không bỏ được trường, cũng không bỏ được giấc mơ, nhưng điều kiện gia đình chị ấy rất kém, còn có một em trai nhỏ chỉ mới 1 tuổi, cha mẹ cũng chịu nhiều gánh nặng, không thể chỉ lo cho giấc mơ của mình, cần nhanh chóng tìm việc làm để phụ giúp kinh tế gia đình.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Nếu vậy xem ra, Thủy Ký Bình còn là một người rất có trách nhiệm. Có điều cậu vẫn chưa kể, các cậu cuối cùng vì cái gì lại tách ra?”

Triển Chiêu nhẹ cười khổ, “Thật ra tôi cũng không rõ. Tôi chỉ biết từ lần cuối cùng nói chuyện chị ấy cũng không tới tìm tôi nữa. Tôi cũng từng thử liên lạc với chị ấy, nhưng tới giờ chị ấy đều không trả lời. Khoảng thời gian này tôi cũng rất buồn, bất quá rất nhanh sau đó thầy tôi liền cho tôi một cơ hội đi trao đổi với nước ngoài, sau khi rời khỏi đại học A, bọn tôi cũng không liên lạc với nhau nữa. Đến lúc tôi về nước, chị ấy đã tốt nghiệp, tôi hỏi bạn học của chị ấy xem chị ấy đi đâu, nghe nói chị ấy đi làm cho một công ty đa quốc gia rất lớn, tiền lương thật cao, nhưng lại vô cùng bận bịu.”

“Sau đó cậu không đi tìm cô ta sao?”

Triển Chiêu lại lắc đầu, “Tôi gọi điện cho chị ấy, nhưng tới giờ chị ấy cũng không nhận. Sau đó tôi cũng từng tới công ty tìm chị ấy, tiếp tân lần đầu bảo tôi chị ấy đi công tác, lần thứ hai thì bảo nghỉ việc. Sau nữa cũng mất luôn liên lạc.”

Triển Chiêu nói xong, Bạch Ngọc Đường cũng híp mắt nhìn bộ dáng buồn bã khổ sở của cậu, khẽ mỉm cười, “Thì ra cậu nhớ nhung cô ta đến thế, bất qua tôi thấy, cô ta chính là đang đùa giỡn cậu.”

“Hử?” Triển Chiêu cau mày, “Nói vậy là sao?”

Bạch Ngọc Đường cười lạnh, “Xem xét từ những lời miêu tả của cậu mà ra, nếu lúc đầu không phải cậu tự mình đa tình, thì nhất định cô ta cũng có ý với cậu. Kết quả, sau buổi nói chuyện cuối cùng cô ta liền chặt đứt mọi liên lạc với cậu, không chỉ không nhìn mặt, ngay cả điện thoại cũng không gọi. Cậu thấy như thế là bình thường sao? Nếu cô ta muốn tuyệt giao với cậu, tại sao không gặp mặt nói rõ ràng? Cho dù nói một lời qua điện thoại cũng được chứ, nhưng cô ta cũng đâu có gọi đâu.”

“Vậy nên là...?” Triển Chiêu cũng nhú mày, cậu nhìn chăm chăm nụ cười lạnh của Bạch Ngọc Đường, trong lòng âm ỉ đau. Mặc dù ôn nhu thanh sáo khi ấy đều đã qua, nhưng ký ức trong lòng vẫn là tốt đẹp. Bị Bạch Ngọc Đường dùng giọng phủ định như vậy phân tích, đúng là làm người ta rất không thích.

Bạch Ngọc Đường dường như lại không nhìn thấy khổ sở của Triển Chiêu, anh tiếp tục dùng giọng lạnh lùng phân tích mối tình đầu còn chưa bắt đầu đã kết thúc của cậu.

“Nhìn qua cậu đúng thật không hiểu rõ nữ nhân, nếu cô ta thích cậu, thì có nhiều lý do hơn nữa cũng không thể nào một chút cũng không để ý tới cậu. Ban đầu cô ta dùng một phát chặt hết toàn bộ liên lạc với cậu, rõ ràng đã thấy không có ý gì với cậu hết, nhưng bây giờ cô ta có chuyện, lại gọi

điện cầu cứu cậu trước tiên, chuyện này nói rõ cái gì? Nói rõ ràng rằng cô ta vốn không hề quan tâm đến cậu, nhưng lại xem cậu như phao cứu sinh. Mặc dù đáng về cô ta ngây thơ, nhưng thực chất lại là loại con gái lợi dụng đàn ông để đạt được mục đích của mình. Từ lúc bắt đầu cậu đã bị cô ta lừa bòn, còn cô ta chẳng qua chỉ xem cậu là một đứa ngốc mà thôi.”

Bạch Ngọc Đường bên kia thao thao bất tuyệt, Triển Chiêu bên này sắc mặt càng lúc càng không hay, “Bạch Ngọc Đường, anh có thể im miệng.”

“Thế nào, giận?” Bạch Ngọc Đường thiêu mi.

Triển Chiêu lắc đầu, “Không, tôi không còn không tới mức tức giận vì lời của anh.”

“Thật không?” Nhìn biểu lộ của Bạch Ngọc Đường, căn bản cũng không tin Triển Chiêu không tức giận, anh có chút hả hê nhìn chăm chăm bộ mặt vô biểu tình của Triển Chiêu, đợi sau khi Triển Chiêu tức giận liền cười nhạo cậu.

Đáng tiếc, Bạch Ngọc Đường không đợi được tới lúc Triển Chiêu nổi giận. Triển Chiêu chăm chú nhìn Bạch Ngọc Đường mấy lần, cuối cùng cười, “Anh cũng đâu phải người trong cuộc, phán đoán của anh cũng không phải sự thật, tôi sẽ không vì lời nói của anh mà tức giận, cũng không vì lời nói của anh mà thay đổi chủ ý.”

“Chà? Vậy ý cậu là tới bây giờ cũng không muốn bỏ qua ảo giác của cô ta sao?”

“Có phải là ảo giác hay không điều tra rồi mới biết.” Triển Chiêu chăm chăm nhìn vào mắt Bạch Ngọc Đường, ánh mắt có chút bức người hiểm thấy, “Chuyện xưa kể xong rồi, nếu cảnh sát Bạch nghe hài lòng, có thể thực hiện lời hứa của anh không?”

Bạch Ngọc Đường rất hiếm khi thấy trên mặt Triển Chiêu xuất hiện vẻ mặt như thế, càng kinh ngạc, vậy nên tất xấu háo thắng tranh cường lúc trẻ có chút khuynh hướng nổi dậy. Thế là Bạch Ngọc Đường giơ ly trà trong tay lên, mỉm cười, chăm chú nhìn vào ánh mắt Triển Chiêu, “Tôi đã nói giúp cậu thì nhất định sẽ giúp cậu, nhưng chuyện này cũng không thay đổi phán đoán của tôi, tôi vẫn giữ nguyên ý kiến cô ta muốn cưới tôi mà nói vậy.”

Triển Chiêu cũng giơ lên ly trà, đáp, “Không quan hệ, bất kể anh nghĩ thế nào, chỉ cần anh chịu giúp tôi, mặc dù anh không tin phán đoán của tôi, tôi vẫn sẽ vô cùng cảm kích.”

Vừa nói, Triển Chiêu vừa định làm động tác cụng chén, không ngờ Bạch Ngọc Đường lại đột ngột lui tay về phía sau, khiến Triển Chiêu đụng vào không khí. Chân mày cậu khẽ nhíu, đưa ánh mắt hỏi thăm về phía Bạch Ngọc Đường. Khóe miệng anh câu lên nụ cười, nháy mắt với Triển Chiêu một cái, “Tiến sĩ Triển, có hứng thú muốn đánh cược hay không?”

“Đánh cược?”

“Không sai, chính là đánh cược.”

“Cược cái gì?”

“Cược tên ngoại quốc kia không phải cấp trên của Thủy Ký Bình. Nếu đúng là cấp trên, xem như tôi thua, nếu không, xem như tôi thắng.”

“Cái này.....”

“Triển Chiêu, cậu không phải không dám cược đấy chứ? Thế nào, sợ thua tôi à?”

Bạch Ngọc Đường nheo mắt lại cười, nụ cười rất phách lối.

Triển Chiêu bất quá cũng chỉ là một cậu nhóc đầu hai mươi, tính tình tuy trầm ổn nhưng khó tránh khỏi trẻ tuổi hăng hái. Cậu chăm chú nhìn khuôn mặt cười phách lối của Bạch Ngọc Đường một chốc, đột nhiên cũng nở nụ cười. Nụ cười cũng Triển Chiêu cũng không phách lối, trong mắt Bạch Ngọc Đường lại có chút khiêu khích.

“Thế nào, cậu đáp ứng?”

Triển Chiêu gật đầu, “Tôi đáp ứng, cảnh sát Bạch, cho hỏi tiền đặt cược là thứ gì đây?”

Bạch Ngọc Đường như đang chờ những lời này của Triển Chiêu, nghe cậu hỏi, anh lập tức mở miệng, “Người thua phải đáp ứng người thắng một điều kiện.”

“Một... điều kiện?” Triển Chiêu khẽ cau mày, cậu thế nào lại có cảm giác lúc Bạch Ngọc Đường vừa nói ra tiền đặt cược, lại cười giống như một con sói nhe răng đây. Cậu khẳng định nếu mình thua cuộc, điều kiện của tên Bạch Ngọc Đường sẽ khiến mình khổ sở đáp ứng.

“Sao, tiến sĩ Triển lại không dám nữa rồi?”

“Không, tôi đáp ứng.” Triển Chiêu quả quyết dùng ly trà trong tay mình cùng một cái vào ly trà của Bạch Ngọc Đường, nước trà nhẹ tràn ra, vài giọt rơi trên ngón tay của Bạch Ngọc Đường, hơi lạnh.

Bạch Ngọc Đường ngưng mắt nhìn Triển Chiêu cầm nước trà uống một hơi cạn sạch, trong lòng đã bắt đầu tính toán xem sau khi thắng rồi anh muốn nói cái điều kiện gì. Mà chuyện anh cũng không biết chính là, trong lòng Triển Chiêu cũng đang nghĩ cùng một vấn đề giống anh vậy, hơn nữa, còn nghĩ trước anh một bước. Nếu không cậu cũng không dám nguy hiểm đáp ứng cuộc đánh cược này với Bạch Ngọc Đường. Nguyên ý thua cuộc sao, hi vọng mấy ngày sau cảnh sát Bạch đừng có hối hận.

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 76: Vụ Án 6 – Anh Túc Hoa Biện (8)

Ngủ , ngủ cái đầu anh á! Triển Chiêu hung hăng trợn mắt nhìn dáng lưng của anh, ở trong lòng len lén nguyên rửa cho anh mất ngủ liên tục hơn một tuần, sau lại cảm thấy mình có chút độc ác , sợ mất ngủ một tuần ảnh hưởng đến cái mạng nhỏ của anh ta, liền len lén đem lời nguyên rửa đổi thành ba ngày. Thầm nguyên rửa xong, Triển Chiêu miễn cưỡng nở nụ cười , bước nhanh đến trước mặt Bạch Ngọc Đường, nài nỉ ,

Một ly trà này xem như quyết định đánh cược, từ lúc Triển Chiêu trưởng thành tới nay, đây là lần đầu tiên cậu đánh cược cùng người khác. Tuy ngoài miệng Triển Chiêu bảo tin tưởng Thủy Ký Bình, nhưng dù gì cũng đã hơn ba năm không gặp mặt. Làm một nhà khoa học chuyên nghiên cứu tính cách loài người, Triển Chiêu hiểu rất rõ loài người luôn thay đổi. Nói cậu không lo thua cược, chính là không thể nào. Cảm nhận nguy cơ thua cuộc khiến Triển Chiêu không chờ được đã muốn bắt đầu công việc điều tra.

Vì vậy, sau khi uống trà xong, cậu lập tức đứng lên khỏi chỗ, nhìn Bạch Ngọc Đường nói, “Đi thôi!”

“ Đi ? ”

Bạch Ngọc Đường hơi sững sờ

“Muốn tôi đưa cậu về nhà ? ”

“ Không phải về nhà! Anh đưa tôi tới cục, tôi bây giờ phải đến gặp Ký Bình ! ”

“ Cái gì ? ” Bạch Ngọc Đường kinh ngạc nhìn khuôn mặt kiên định của Triển Chiêu, theo bản năng liếc ra ngoài cửa sổ đen như mực,

“Cậu khùng à? Có biết bây giờ là giờ gì không, muốn tra án cũng phải chờ đến giờ hành chánh ngày mai chứ”

“Chuyện khẩn cấp .” mặt Triển Chiêu càng lúc càng kiên định ,không một chút lùi bước ,

“ Chính anh cũng đã nói vụ án dính đến người ngoại quốc sẽ rất phiền toái, chúng ta hành động chậm một chút, lỡ hấn về nước thì làm sao mà tra. Đi mau, mang tôi tới phòng tạm giam của cục!! ”

Bạch Ngọc Đường nhíu lông mày , trong lòng rất không tình nguyện xoa xoa cái trán .Nhìn ra vẻ mặt không tình nguyện của Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu chăm chăm nhìn hấn khiêu khích một câu

“Thế nào? Anh là sợ thua mới không giúp tôi đúng không ?”

Chiêu kích tướng của Triển Chiêu cũng không có tác dụng, Bạch Ngọc Đường mỉm cười quan sát vẻ mặt hiểm có của Triển Chiêu một cái, cười nói ,

“ Tôi đã bảo sẽ giúp cậu, nhưng không nói sẽ tăng giờ làm việc để giúp cậu nha. Bây giờ đã là giờ tan sở rồi, muốn tôi làm thêm giờ phải có tiền tăng ca đấy.

” Tiền tăng ca?” Triển chiêu nghe có chút không hiểu.

Mặc dù bảo cậu cầm chút tiền đi hối lộ Bạch Ngọc Đường cũng được thôi, nhưng Triển Chiêu nhìn thấy nụ cười rất ư là đắc cáng trên mặt Bạch Ngọc Đường, chẳng đoán cũng biết tiền tăng ca anh nói căn bản cũng không phải là tiền. Chẳng biết gã này lại muốn trêu mình cái gì đây.

“Thế nào? Không muốn trả ? Vậy thôi đi, dù sao tôi cũng tính về nhà ngủ .” Bạch Ngọc Đường đứng lên , làm bộ phải đi .

Ngủ , ngủ cái đầu anh á! Triển Chiêu hung hăng trợn mắt nhìn dáng lưng của anh, ở trong lòng len lén nguyên rửa cho anh mất ngủ liên tục hơn một tuần, sau lại cảm thấy mình có chút độc ác , sợ mất ngủ một tuần ảnh hưởng đến cái mạng nhỏ của anh ta, liền len lén đem lời nguyên rửa đổi thành ba ngày. Thầm nguyên rửa xong, Triển Chiêu miễn cưỡng nở nụ cười , bước nhanh đến trước mặt Bạch Ngọc Đường, nài nỉ ,

“Ngọc Đường ,anh muốn cái gì nói đi , chỉ cần tôi làm được tuyệt đối sẽ không từ chối, anh giúp tôi thêm một lần.”

Bạch Ngọc Đường chậm rãi đi , tựa như vô cùng hưởng thụ cảm giác Triển Chiêu chịu nghe lời mình. Mãi cho đến lúc hai người lên xe, Bạch Ngọc Đường vừa khởi động xe, vừa cười, nói

“Thấy cậu có thành ý như vậy , tôi cũng cho cậu một cái nhân tình, tới, trả lời ca ca một chuyện, tôi lập tức đưa cậu đi gặp tiểu tình nhân ”

Triển Chiêu nhíu mày một cái , cảnh giác hỏi , “Chuyện gì? ”

Bạch Ngọc Đường cười híp mắt nhìn chăm chăm vào mặt của Triển Chiêu, bình thản hỏi.

“Chuyện khác tôi không quan tâm, cậu chỉ cần nói, cậu với Thủy Ký Bình năm đó đã đến giai đoạn nào là được. ”

“Giai đoạn nào? ”Triển Chiêu hơi sững sờ , chỉ chốc lát đã kịp hiểu Bạch Ngọc Đường đang hỏi cái gì, lập tức đỏ mặt .

Khuôn mặt đỏ hồng của Triển Chiêu làm Bạch Ngọc Đường cảm thấy căng thẳng, vừa cố gắng không để lộ ra vẻ mặt cứng ngắc, vừa thầm chửi trong lòng, tên tiểu sắc lang này , nhất định là nhớ ra cái gì đó tốt. Hừ hừ,

chỉ là thằng nhóc con mười chín tuổi đã không biết tự kiểm điểm, thật là làm người không thể xem bề ngoài mà!

“Thế nào , cậu không hiểu tôi hỏi cái gì sao, có muốn tôi giải thích cho cậu một cái hay không? Giai đoạn một là ——”

“Im mồm! Không cần anh giải thích, cũng cần hỏi nữa ,tôi có thể chờ ngày mai điều tra!” Triển Chiêu quay đầu không thèm nhìn tới Bạch Ngọc Đường che đi biểu lộ muốn giết người trên mặt, quyết định không cho Bạch Ngọc Đường cơ hội làm tăng ca nữa.

Nhìn thái độ của cậu như vậy càng làm Bạch Ngọc Đường thêm khó chịu, anh hừ lạnh một tiếng , cười nói ,

“Đừng dễ giận như vậy, nói một chút cũng chẳng chết ai. Thế thôi, cậu không nói thì để anh đây tự đoán. ”

Nói xong dứt khoát không thèm khởi động xe nữa mà xoay cả người về phía Triển Chiêu, cười lạnh,

“Ừm, nghe cậu nói hai người cũng chưa có chính thức qua lại, theo dáng vẻ chưa biết mùi đời của cậu, nhất định không tới được giai đoạn 4. Vậy giai đoạn 3, giai đoạn 3 có tới chưa? ”

Triển Chiêu tiếp tục nghiêng đầu giả chết, căn bản không thèm nhìn tới anh một cái. Bạch Ngọc Đường khẽ mỉm cười , tiếp tục nói ,

“Xem ra là không thành rồi, vậy giai đoạn hai thì sao đây?”

Thấy Triển Chiêu không có phản ứng , Bạch Ngọc Đường cảm thấy an tâm một chút, đưa ngón tay ra chọt chọt vai của Triển Chiêu, thành công bắt cậu quay đầu, dùng ánh mắt khinh bỉ, hung hăng trừng mắt nhìn anh. Bạch Ngọc Đường hoàn toàn không tức giận, còn tiếp tục híp mắt cười,

“Tiến sĩ nhỏ, cậu đừng nói với tôi là ngay cả giai đoạn 1 cũng chưa làm tới nha.”

“Anh!!” Triển Chiêu mặt đỏ hồng như trái cà chua, hung hăng nhìn chằm chằm Bạch Ngọc Đường , mắng

“Anh phá đủ chưa!! Tôi cự tuyệt trả lời anh vấn đề nhảm chán này!!”-“Ai da, không lẽ là thật!?” Bạch Ngọc Đường giả vờ hô toáng lên,

“Một sách, cậu ở chung với một mỹ nhân hoa tiền nguyệt hạ suốt hai tháng, cũng phải nắm tay chứ, hoặc là...”-“Nói gì? ” Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường hướng tay mình liếc một cái, bắt đầu cảm thấy khẩn trương .

“Cả tay cũng không dám nắm luôn? ”— “Ai nói!! Dĩ nhiên là có!!”

Triển Chiêu không phục trợn mắt nhìn bạch ngọc đường một cái ,tức giận đem tay của mình giấu dưới cánh tay, tránh đi ánh mắt đáng ghét của Bạch Ngọc Đường.Bạch Ngọc Đường ha hả cười to, một cước đạp ga khởi động máy. Triển Chiêu gò má đỏ hồng chịu đựng để bạch ngọc đường cười nhạo,Trong lòng thề mấy ngày tới phải bắt hắn làm thêm giờ tới chết, nếu không thật có lỗi với bản thân.

Suốt con đường này Triển Chiêu không nói chuyện, tâm tình Bạch Ngọc Đường tốt vừa lái xe vừa tìm đề tài trêu cho Triển Chiêu mở miệng. Đây là lần đầu tiên anh mới biết, trêu chọc tiến sĩ nhỏ đơn thuần này là một chuyện rất vui.

Mới rồi nhìn phản ứng của cậu cũng biết, cậu căn bản chỉ có thể cầm tay nữ nhân, ngay cả hôn một cái cũng không biết cách, không biết tại sao, ngoài miệng Bạch Ngọc Đường chọc ghẹo Triển Chiêu, lòng lại vui không kèm được, tâm tình khó chịu từ lúc Thủy Ký Bình xuất hiện tới giờ dường như bị quét sạch hết. Mà đến tận bây giờ, Bạch Ngọc Đường mới hoàn toàn tin tưởng rằng, Triển Chiêu cùng con nhỏ buôn ma túy kia không có quá nhiều quan hệ, nhiều nhất cũng chỉ là một khoảng mập mờ ngu thì chết mà

thôi, cũng chỉ có loại người đơn giản thuần khiết như Triển Chiêu mới xem trọng loại quan hệ này như vậy. Nghĩ đến đây, Bạch Ngọc Đường lại liếc nhìn Triển Chiêu một cái, phát hiện đối phương dường như đã hồi phục tinh thần, mặt cũng không đỏ nữa. Lúc này cậu đang nghiêng người dựa vào lưng ghế, ánh mắt lại tiếp tục nhìn chăm chú vào đường phố sáng đèn. Xem ra cậu ta đang suy tư nữa rồi, là đang nghĩ phải làm thế nào cời tội cho cô gái kia sao? Bạch Ngọc Đường khẽ mỉm cười, cũng không tiếp tục quấy rầy cậu..

Thủy Ký Bình được canh giữ tại phòng tạm giam của cục, những án giống như vậy thường sẽ sắp đặt thẩm vấn tạm thời, những khi có án khẩn cấp, thẩm vấn cả đêm cũng là chuyện thường xảy ra. Vì thế những cảnh sát gác cục thấy Bạch Ngọc Đường đột ngột xuất hiện cũng không ngạc nhiên, bọn họ trả lời với Bạch Ngọc Đường, từ lúc Thủy Ký Bình bị đưa vào phòng tạm giam đều ngăn người, có lúc sẽ khóc, nhưng tâm tình xem như ổn định. Bạch Ngọc Đường sắc mặt nặng nề gật đầu với họ, bảo họ đưa Thủy Ký Bình tới phòng thẩm vấn, sau đó đưa mắt nhìn Triển Chiêu.

“Hồi nữa tự cậu đi vào, muốn hỏi cái gì thì hỏi cái nấy, bất quá không được tiết lộ chuyện cảnh sát quyết định điều tra gã đàn ông kia, biết không?”

Triển Chiêu không ngờ rằng Bạch Ngọc Đường sẽ chịu để cho cậu một mình gặp mặt Thủy Ký Bình, kinh ngạc nhìn anh, “Một mình tôi?”

“Ừ.” Bạch Ngọc Đường Gật đầu, khóe miệng cũng câu một nụ cười, “Để cậu cùng hồng nhan tri kỷ ở riêng với nhau, có phải cảm động lắm không?”

Triển Chiêu nhớ đến trò đoán giai đoạn lúc ở trên xe, mặt lại đỏ lên, không vui trừng mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, lạnh lùng nói, “Anh yên tâm, tôi biết anh giúp tôi chẳng qua chỉ mang tính cá nhân, tôi sẽ không cuốn Tố Trọng án vào chuyện này.”

Bạch Ngọc Đường thu lại nụ cười, gật đầu, “Cậu hiểu là tốt, vào đi, tôi ở ngoài nhìn cậu, có vấn đề gì sẽ vào giúp.”

Triển Chiêu nhìn xuyên qua kính thủy tinh, thấy Thủy Ký Bình bị mang vào phòng thẩm vấn, trên khuôn mặt xinh đẹp đầy vẻ mệt mỏi, lòng cũng nặng nề gật đầu.

Triển Chiêu bước vào phòng thẩm vấn, Thủy Ký Bình ngẩng đầu lên, trong mắt lại lóe lên một tia kinh ngạc, “Triển Chiêu, lại là cậu!”

“Là tôi, chị, có khỏe không?”

Thủy Ký Bình cười khổ lắc đầu, “Cậu nhìn bộ dáng của tôi sẽ biết, làm sao mà tốt được.”

Triển Chiêu gật đầu, lần nữa đối mặt với cô gái ban đầu khiến cậu động tâm, mặc dù biết tất cả đã thay đổi, nhưng thấy cô khổ sở như thế vẫn không nhịn được mà mềm lòng. Cậu nhẹ giọng, quan sát nét mặt Thủy Ký Bình, nói, “Tôi đến vì muốn hỏi cho rõ những chuyện chị liên quan tới vụ án này, chị nhất định phải kể hết ra. Chị có nói thật tôi mới có thể nghĩ cách giúp chị, chị biết không?”

Lời nói của Triển Chiêu dường như không có chút lay động gì với Thủy Ký Bình, cô vẫn mang ánh mắt bi thương, tuyệt vọng. Dựa người vào ghế sắt, giơ tay lên vén tóc, trên khuôn mặt nhợt nhạt hiện ra nụ cười lạnh,

“Chuyện tới nước này còn cái gì có thể nói đây, lúc chiều cảnh sát Bạch kia nói cũng không sai. Chuyện tôi buôn ma tuy có chứng cứ xác thực như thế, nói cũng chết, không nói cũng chết. Muốn trách chỉ có thể trách tôi ngu, lại đi tin hoa ngôn xảo ngữ của hắn. Thật ra mỗi lần hắn nhờ tôi xách đồ, tôi cũng đã nghi rồi, vì lần nào xách qua, hắn cũng sẽ đưa tôi một khoản tiền. Đôi lúc là mấy ngàn, lúc là mấy vạn. Buôn lậu hàng gì mà lại đáng tiền như thế? Tôi không phải kẻ ngốc, dĩ nhiên sẽ đoán ra một ít, nhưng vì đồng tiền cũng tình cảm với hắn tôi chỉ có thể giả như không biết. Bây giờ lâm

vào kết quả này cũng chỉ có thể trách tôi, Triển Chiêu, cậu không cần lo cho tôi. Adam là người ngoại quốc, thấy tôi gặp chuyện nhất định sẽ chạy về nước, cậu không tìm được hắn đâu, bỏ đi.”

“Ký Bình, chị thế này là sao? Lần đầu tôi gặp chị, chị đâu phải nói thế này. Chị quên rồi ư? Chị muốn tôi cứu mạng chị, không lẽ chị bây giờ không muốn sống nữa? Chị không nghĩ cho cha mẹ chị, người nhà chị một chút sao?” Triển Chiêu kinh ngạc nhìn đáng vẻ tuyệt vọng của Thủy Ký Bình, trong lòng lại cảm thấy chua xót.

Thủy Ký Bình hơi cười lạnh, “Người nhà? Họ căn bản không phải người nhà, chẳng qua chỉ là một đám quỷ hút máu.”

Nói tới đây, Thủy Ký Bình tỉnh táo nhìn Triển Chiêu, thống khổ trong mắt đã bị lạnh lùng thay thế, “Hồi chiều khi mới gặp chuyện không may, lúc đó tôi rất vội vã, trong lòng cũng trông chờ vào may mắn. Gọi điện cho cậu xong tôi còn tưởng chuyện sẽ không nghiêm trọng đến vậy. Nhưng sau khi bị giam rồi, tôi cuối cùng đã tỉnh táo, cẩn thận suy nghĩ một hồi sẽ nghĩ ra. Triển Chiêu, tôi là người có học vấn cao, biết cái gì là luật pháp, biết tội buôn ma túy nặng tới mức nào. Chuyện này do tôi tự chuốc lấy, không thể trách người khác. Nếu tôi không tham lam như thế, chuyện cũng không ra như vậy.”

Nói tới đây, Thủy Ký Bình làm vẻ mặt phức tạp, cô nhìn thật kỹ Triển Chiêu, trên mép cũng lộ ra nụ cười dịu dàng, “Triển Chiêu, mấy năm nay, tôi đều có lúc sẽ có suy nghĩ như thế này. Nếu lúc đầu tôi kiên trì một chút, ở lại đại học A cùng học với cậu, tất cả chuyện này cũng sẽ không xảy ra. Đáng tiếc, một bước sai ngàn bước sai, sẽ không trở lại.”

Lời nói của Thủy Ký Bình làm Triển Chiêu cau mày, cậu không nghĩ rằng, trong mấy giờ ngắn ngủi, tâm tình Thủy Ký Bình lại có thay đổi lớn đến thế. Cậu nhăn trán phân tích nụ cười tuyệt vọng của Thủy Ký Bình, nụ cười này che dấu dự vọng muốn sống của cô, chẳng lẽ chị ấy muốn che

giấu chân tướng chuyện này? Tình tình quật cường lại một lần nữa chiếm thể thượng phong, Triển Chiêu kiên định nhìn Thủy Ký Bình, nói, “Ký Bình, hình như ý chị nói, chuyện tới giờ chúng ta đã không thể làm được gì nữa. Xem như chị thật sự đã chấp nhận, cũng không buồn để ý người nhà của chị, nhưng chị đừng quên sẽ có một người sẽ không vứt bỏ chị.”

“Còn có một.” Thủy Ký Bình là một cô gái thông minh, cô dĩ nhiên biết người Triển Chiêu nói là ai, bất quá cô vẫn lắc đầu.

Thấy Thủy Ký Bình lắc đầu, Triển Chiêu lại kiên định hơn, “Chị rất rõ tôi, cứ xem như tôi chấp nhận tất cả mọi người đều phản đối, vẫn sẽ kiên trì tới cùng. Ký Bình, chuyện duy nhất tôi muốn bây giờ chính là muốn chị mở miệng nói thật. Nếu chị đã nhận mệnh, vậy cứ xem như kể chuyện xưa cho tôi nghe đi, mang tất cả những chuyện từ lúc chị quen anh chàng kia tới giờ nói hết ra, không được bỏ qua bất cứ chi tiết nào. Tìm ra hắc lúc này đã không còn là chuyện của chị nữa, mà là chuyện tôi nhất định phải làm. Chị hiểu không?”

Thủy Ký Bình hơi ngạc nhiên nhìn bộ dáng kiên định của Triển Chiêu, rất lâu sau, mới thở dài,

“Không ngờ, cậu vẫn y như cũ.”

Triển Chiêu khẽ mỉm cười, “Cũng không có, hơn ba năm, chị không cảm thấy tôi già dặn hơn sao?”

Thủy Ký Bình hơi sửng sốt, cuối cùng lộ ra nụ cười thả lỏng, “Trong mắt tôi, dáng vẻ của cậu vẫn như năm đó, không tới hai mươi tuổi, bên ngoài thì giống em trai tôi, nhưng tâm trí lại chín chắn như thầy giáo vậy.”

“Thầy giáo?” Triển Chiêu sửng sốt, Thủy Ký Bình cười.

Bạch Ngọc Đường đứng ngoài phòng thẩm vấn, nhìn xuyên qua tấm kính thủy tinh thấy được một mặt này, biểu lộ đáng yêu trên khuôn mặt

ngây ngô của Triển Chiêu làm anh không nhận được mà ha ha cười lớn. Bọn cảnh sát đi ngang qua phòng thẩm vấn thấy vậy cũng rớt ghé mắt nhìn, không biết vị lão huynh này cuối cùng phát điên cái gì đây.

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tĩnh
www.dtv-ebook.com

Chương 77: Vụ Án 6 – Anh Túc Hoa Biện (9)

Bạch Ngọc Đường hí mắt nhìn biểu lộ nghiêm túc của Triển Chiêu, đột nhiên cảm thấy tay mình có chút ngứa ngáy, không nhịn được giơ tay lên dầm dầm gò má căng phồng của đối phương. Triển Chiêu sửng sốt, kinh ngạc giơ tay lên xoa xoa chỗ bị dầm, cổ quái nhìn chăm chăm Bạch Ngọc Đường, “Anh làm gì đó?”

Từ phân cục đi ra đã gần tới nửa đêm, Triển Chiêu với Thủy Ký Bình ngồi trong phòng thẩm vấn nói chuyện với nhau cũng được mấy tiếng đồng hồ. Từ đầu công việc chủ yếu của Triển Chiêu chính là thuyết phục Thủy Ký Bình mở miệng, sau đó Thủy Ký Bình dường như cũng thông suốt, quyết định đem chuyện mình dây dưa với người kia nói hết ra, có lẽ lúc đầu biết không cứu được, nên mới muốn đem luôn chuyện này vào quan tài. Triển Chiêu sau khi cẩn thận nghe chuyện của Thủy Ký Bình xong, tâm tình dường như càng thêm nặng nề. Cậu tin những lời Thủy Ký Bình nói với cậu đều là thật, mặc dù chỉ mới là lời khai một mặt, nhưng cậu có thể cảm nhận được tình cảm của Thủy Ký Bình với tên ngoại quốc gọi Adam kia rất đậm sâu. Bị người mình yêu say đắm phạm tội, thậm chí khiến bản thân phải sa vào tù ngục, Triển Chiêu rất dễ dàng cảm nhận được tuyệt vọng hiện tại của Thủy Ký Bình.

Lúc hai người cậu nói chuyện với nhau, Bạch Ngọc Đường đứng sau tấm thủy tinh cũng nghe được toàn bộ mọi chuyện. Mặc dù anh bây giờ vẫn không tin Thủy Ký Bình, nhưng ngay cả anh cũng không thể phủ nhận, tên Adam kia xác thực có tồn tại. Có lẽ Thủy Ký Bình cũng không vô tội như

tự cô nói, nhưng cái tên Adam đó chắc chắn là một nhân vật quan trọng trong đường dây buôn bán ma túy rồi.

Theo lời Thủy Ký Bình, hành tung Adam thần bí, quan hệ rộng rãi, hình như còn thường ra vào những khu vực cao cấp, trong số những người lui tới có rất nhiều người nước ngoài, cũng nhiều nhân vật nổi tiếng. Số lượng người ngoại quốc nhiều như vậy, thủ hạ cũng không chỉ có một Thủy Ký Bình. Bạch Ngọc Đường đánh hơi được mùi án lớn (mùi chuột chứ có phải mùi chó đâu mà thính vậy cha =)]]]] không lẽ trong xó thành phố D vẫn còn một đường dây buôn ma túy nổi thẳng ra nước ngoài được chôn giấu rất sâu sao? Nói vậy nếu như bắt được tên đứng đầu đường dây là Adam thì có thể loại trừ nó sạch sẽ hay không? Bạch Ngọc Đường bỗng cảm thấy một tia kích động, anh lái xe đưa Triển Chiêu rời khỏi phân cục, chạy về phía hoàng hôn đưa cậu về ký túc xá tiến sĩ ở đại học A, trong lòng đã tính toán từ mai sẽ bắt tay vào điều tra cái gã Adam này.

Triển Chiêu cũng không biết Bạch Ngọc Đường đang nghĩ gì. Bây giờ đã gần tới nửa đêm, nếu là bình thường, giờ này Triển Chiêu đã sớm tiến vào giấc mộng. Nhưng hôm nay, cậu một chút buồn ngủ cũng không có, trong đầu đều toàn là lời kể khi nãy của Thủy Ký Bình.

Thì ra, ba năm trước, sau khi Thủy Ký Bình tốt nghiệp đại học liền vào làm cho một công ty nước ngoài, vì cách phát âm của cô rất tốt, lại tốt nghiệp bằng ưu, ngoại hình còn vô cùng xuất sắc, công ty giao cho cô vào bộ phận ngoại giao, có thể thường tiếp xúc với khách hàng ngoại quốc. Vì gánh nặng gia đình rất lớn, cha mẹ cũng em trai lại thường xuyên lấy đủ loại lý do để bắt Thủy Ký Bình đưa tiền, cô làm việc hết sức khổ sở, mà sống lại vô cùng tiết kiệm. Một cô gái giỏi nghiệp vụ lại chịu khó làm việc như vậy, có ông chủ nào lại không thích cơ chứ? Vậy nên, chưa quá một năm Thủy Ký Bình đã thường xuyên được đề bạt, tăng lương, rất nhanh làm đến chức phó Quản lý, quản lý một nhóm ba người.

Vì trong công việc có thể tiếp xúc với rất nhiều người ngoại quốc, Thủy Ký Bình nhanh chóng được mở rộng nhân giới, rất nhanh cô đã nhận ra mình không muốn làm việc tậm tậm tụi tụi cho một công ty. Cô mong muốn có được một nền tảng phát triển lớn hơn nữa, vì thế vừa làm việc, cô vừa len lén thu góp những nguồn tài nguyên quan trọng trong cái ngành này, hi vọng có được một ngày có thể mở lối đi riêng, tự mình mở công ty. Sau hai năm lao động, Thủy Ký Bình gặp Adam.

Thân phận ngoài mặt của Adam là một thương nhân, lúc Thủy Ký Bình mới quen hẳn, cũng chỉ xem hắn như một khách hàng bình thường. Sau mấy lần qua lại trên phương diện làm ăn, Adam bắt đầu theo đuổi Thủy Ký Bình. Mỹ nữ giống Thủy Ký Bình, công việc lại là giao tiếp, hai năm nay cũng bị theo đuổi thế này không ít, người theo đuổi cô có không ít là nam nhân xuất sắc từ tài chính đến diện mạo. Nhưng không hiểu vì sao, có lẽ tình yêu thực sự là một loại phép thuật, một Thủy Ký Bình không hề động tâm với những người theo đuổi trước lại rất sớm yêu một Adam không phải điều kiện nào cũng tốt nhất.

Sau đó dưới sự cổ vũ của Adam, Thủy Ký Bình kiên trì từ chức ở công ty, ở cùng với Adam đồng thời chuẩn bị ra mắt công ty của mình, mà hôn sự của hai người sau ba tháng qua lại cũng bắt đầu lên kế hoạch. Thủy Ký Bình đưa Adam tới giới thiệu với người nhà, ngày gặp mặt Adam mang cho cha mẹ cũng em trai Thủy Ký Bình toàn quà cáp giá trị, vì thế song thân Thủy gia hết sức hài lòng với con rể tương lai người ngoại quốc này, lập tức đồng ý hôn sự của họ.

Thủy Ký Bình cũng nói muốn gặp mặt người nhà Adam, đối phương lại đẩy đưa bảo người nhà đều phân tán ở nhiều nơi ngoại quốc, phải có dịp tụ lại chung một chỗ mới có thể đưa Thủy Ký Bình đến ra mắt. Tuy Thủy Ký Bình cũng cảm thấy có chút kỳ lạ, nhưng vì đối phương là người nước ngoài, nên cô cũng chỉ cho đây là phong tục, thói quen bất đồng giữa các quốc gia mà thôi, không để ý nữa. Sau ba tháng qua lại, một ngày họ Adam

nói muốn dẫn Thủy Ký Bình ra ngoại quốc du lịch, Thủy Ký Bình đương nhiên vui vẻ đồng ý, hơn nữa còn tích cực lên kế hoạch đi chơi. Một ngày trước lúc bọn họ đi du lịch, Thủy Ký Bình đột ngột nhận được điện của Adam, bảo công ty tạm thời có mỗi làm ăn lớn cần giao dịch, không thể đi du lịch cùng cô.

Mặc dù Thủy Ký Bình rất không vui, nhưng cô hiểu rõ công việc không thể cầu thả được, cho nên mới nói dời ngày khác lại đi. Adam lại cố ý bắt Thủy Ký Bình tự đi du lịch, không đồng ý chuyện đổi phương vì mình mà hủy cuộc đi. Thủy Ký Bình không thể làm gì khác hơn là một mình xuất ngoại chơi mấy ngày, mà lúc đang ở nước ngoài, cô lại nhận được điện của Adam, yêu cầu cô giúp hẩn mang mấy thứ ở nước ngoài về. Thủy Ký Bình không nghĩ nhiều liền nhận giúp hẩn, lúc đi qua hải quan cũng thuận lợi vượt qua kiểm tra, sau khi về rồi, Thủy Ký Bình cầm những món đồ đó giao cho Adam, đổi phương lại ở ngay tại chỗ cho nàng 5000.

Thủy Ký Bình rất kinh ngạc, nhưng trong lòng cũng đồng thời nảy ra ý nghĩ bất thường. Triển Chiêu cảm thấy, có lẽ ngay trong lần đầu cầm đồ giúp Adam, Thủy Ký Bình đã đoán ra thứ đổi phương nhờ cô mang nhất định là hàng cấm, còn về chuyện cô có nghĩ đến những thứ này là ma túy hay không thì chỉ có cô mới biết. Sau lần thành công đầu tiên, Adam lại nhiều lần để một mình Thủy Ký Bình đi du lịch nước ngoài, không có ngoại lệ, lần nào cũng nhờ cô mang đồ trở lại, mà mỗi lần thành công vượt qua kiểm tra cũng sẽ trả cho cô một phần tiền. Đôi lúc là mấy ngàn, lúc là mấy vạn, Thủy Ký Bình đều nhận lấy. Mà lần này, Adam đã nói trước với Thủy Ký Bình, nếu thành công, sẽ đưa cô về nhà gặp người thân, hơn nữa còn nhanh chóng kết hôn với cô.

Theo lời Thủy Ký Bình nói, mỗi lần mang đồ Adam đều rất khẩn trương, cứ khi sắp qua kiểm tra lúc nào cũng gọi hơn chục cú điện thoại nhắc nhở cô chú ý an toàn. Nói thật từ lúc đó, Thủy Ký Bình đã mãnh liệt nghi ngờ

Adam để cô mang theo hàng vô cùng nguy hiểm, nhưng cô cũng không ngờ chuyện lại thành ra nghiêm trọng như thế.

Tên gọi Adam này rốt cuộc có lai lịch gì chứ? Nếu hẳn là tuyến trên của Thủy Ký Bình, vậy cấp trên của hẳn lại là ai? Mục đích hẳn tuần ma túy vào Trung Quốc chính là muốn tiêu tán ở quốc nội, loại ma túy tinh khiết như thế không phải thứ người thường có thể trả, vậy người mua của hẳn là ai? Ngoài Thủy Ký Bình ra, còn bao nhiêu người đang giúp hẳn tuần ma túy? Giao dịch ma túy đều là giao dịch bằng tiền mặt, bình thường hẳn giấu ma túy lẫn tiền mặt ở nơi nào? Những vấn đề này từng câu từng câu một chui vào đầu Triển Chiêu, làm bộ óc của cậu không ngừng lại được. Trong lúc ngây ngô, Triển Chiêu không để ý, Bạch Ngọc Đường đã đậu xe ngay phía dưới ký túc xá rồi.

“Triển Chiêu, chúng ta tới nơi.” Bạch Ngọc Đường vỗ Triển Chiêu còn đang ngây người, bất đắc dĩ mỉm cười.

Triển Chiêu sững người, phút chốc lại phục hồi tinh thần, giật mình đưa mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, “Sao anh có thể lái xe vào đây?”

Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ cười, “Cậu quên lần trước tôi đưa cậu về nhà, cậu bảo vệ cửa chính biết xe của tôi, lần này thấy tôi lại lôi cậu về, chưa kịp nói gì đã cho qua rồi.”

Triển Chiêu ồ một tiếng xem như đã chấp nhận lời giải thích của Bạch Ngọc Đường, sau đó đẩy cửa xuống xe. Bạch Ngọc Đường cũng xuống xe, Triển Chiêu nhìn di động của mình, đồng hồ bên trên chỉ thời gian đã gần sáng. Cậu nhú mày, ngại ngùng nói với Bạch Ngọc Đường, “Xin lỗi, tôi không ngờ lại chơi đùa tới tận lúc này. Bây giờ anh lái xe về chắc cũng hơn một giờ mới có thể về tới nhà đi?”

Bạch Ngọc Đường nhún vai, “Không sao, dù gì về rồi tôi cũng không ngủ được.”

Triển Chiêu nhíu mày, ân cần nói, “Làm sao biết được? Tôi nghe thầy bảo gần đây anh tốt hơn rất nhiều.”

Bạch Ngọc Đường cười, “Lúc không có vụ án đúng là tốt hơn một ít, nhưng bây giờ trong lòng có chuyện, chắc chắn ngủ không được.”

Nhận ra vẻ mặt Triển Chiêu có hơi áy náy, Bạch Ngọc Đường cười nói, “Cậu không phải tự trách mình, tôi đã quen rồi. Xem như không giúp cậu, mà lại có thêm vụ án thì cũng thế thôi.”

“Nhưng bây giờ là thời điểm mấu chốt trong việc trị liệu của anh mà, xin lỗi, là tôi thiếu cân nhắc.”

“Được rồi, cậu cũng đừng khách khí với tôi.” Bạch Ngọc Đường khoát tay một cái, bất đắc dĩ nhìn Triển Chiêu, “Cậu như vậy tôi thật không quen, quả nhiên đáng vẻ lúc tranh cãi với tôi tương đối đáng yêu hơn chút.”

“Hả?” Triển Chiêu ngạc nhiên, dường như nghe không hiểu Bạch Ngọc Đường đang nói cái gì. Bạch Ngọc Đường vội ho khan, sau đó đưa mắt nhìn ký túc xá sau lưng Triển Chiêu, cố ý đổi chủ đề, “Bất quá, nhắc tới thời gian đúng là có vấn đề thật, giờ mà lái xe về nhà trời cũng sáng mất. Không bằng tôi ở lại chỗ của cậu chen một đêm đi, được rồi, cứ vậy quyết định!”

“Hả?”

Không chờ Triển Chiêu kịp phản ứng, Bạch Ngọc Đường đã nhắc chân lên bậc thang. Triển Chiêu vội vàng đuổi theo sau, lúc này muốn mở miệng phản đối đề nghị của Bạch Ngọc Đường đã không còn kịp nữa, bởi lẽ đối phương đã đứng trước cửa phòng cậu, dùng bộ mặt tràn đầy mong đợi chờ cậu mở cửa cho mình.

Trong lòng Triển Chiêu cảm thấy có chút mất tự nhiên, vì gian phòng này của cậu từng nói là bạn bè, ngay cả anh ruột cậu là Triển Huy cũng

chưa từng vào ở. Lần đầu tiên cho người ngoài ở lại, không ngờ lại chính là Bạch Ngọc Đường. Triển Chiêu có chút không tình nguyện nhìn Bạch Ngọc Đường, nhưng khi thấy đối phương hình như không có một chút xiu nào gọi là không thoải mái, thậm chí trên mặt còn có chút nhao nhao muốn thử. Triển Chiêu đành bất đắc dĩ cầm chìa vào ổ, mở cửa ra, cho Bạch Ngọc Đường vào.

Đây là lần thứ hai Bạch Ngọc Đường vào phòng của Triển Chiêu, lần này cũng không bận rộn như lần trước, vì vậy một người tâm tình không tệ sau khi vào cửa liền bắt đầu quan sát căn phòng tuy chật hẹp nhưng chỉnh tề sạch sẽ.

Nếu người cũng đã vào, Triển Chiêu cũng chỉ có thể bắt đầu an trí, nhân lúc Bạch Ngọc Đường đang nhìn phòng, cậu mở tủ lạnh lấy một lon bia đưa Bạch Ngọc Đường, “Buổi tối uống trà không tốt cho giấc của anh, uống cái này đi.”

Bạch Ngọc Đường nhận lon bia có chút lạnh, đặt mông ngồi lên ghế salon mềm mại, mỉm cười nhìn Triển Chiêu, vỗ vỗ chỗ ngồi cạnh mình, “Tôi uống với tôi một chén đi, nhân tiện hàn huyên chút ý tưởng về vụ án, dù sao tôi thấy trong lòng cậu có chuyện, khẳng định không ngủ được.”

Triển Chiêu biết Bạch Ngọc Đường nói thật, cậu khẽ thở dài, trong tủ lạnh lấy ra một lon bia khác, ngồi bên cạnh Bạch Ngọc Đường, dựa đầu vào dựa lưng mềm mại, miệng phát ra một tiếng thở dài khe khẽ.

Tiếng thở dài này rơi vào tai Bạch Ngọc Đường, trong lòng anh lại cảm thấy như bị gõ mạnh một cái. Anh kéo nắp lon bia, ngửa đầu uống một hớp rượu, để vị đắng mang theo hương lúa mạch tràn ngập khoang miệng mình. Đường như trong chớp mắt, mặt Bạch Ngọc Đường nóng lên, anh hơi kinh ngạc, không ngờ từ lượng cỡ mình lại bị chút bia này hun nóng thân thể.

Triển Chiêu cũng khu lon bia uống một hớp lớn, sau đó dựa ghế Salon đưa mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, thở dài nói, “Thật ra trong lòng tôi cũng hiểu, Ký Bình lần này rất khó có thể thoát, hi vọng tìm ra người ngoại quốc kia cũng không lớn. Bây giờ tôi cũng chỉ đang đánh cược, đánh cược với vận may rằng tên kia vẫn chưa rời khỏi Trung Quốc. Nhưng tôi cũng không dám khẳng định, nếu hắn là một người cẩn thận, Ký Bình hoàn toàn không còn hi vọng.”

Bạch Ngọc Đường hí mắt nhìn biểu lộ nghiêm túc của Triển Chiêu, đột nhiên cảm thấy tay mình có chút ngứa ngáy, không nhịn được giơ tay lên dầm dầm gò má căng phồng của đối phương. Triển Chiêu sửng sốt, kinh ngạc giơ tay lên xoa xoa chỗ bị dầm, cổ quái nhìn chăm chăm Bạch Ngọc Đường, “Anh làm gì đó?”

Bị loại ánh mắt vô tội thuần lương này nhìn phải, Bạch Ngọc Đường hơi chột dạ ho một tiếng, lại nhấp thêm một ngụm, “Cái đó, tôi chẳng qua cảm thấy cậu nói có lý. Tóm lại cậu yên tâm đi, buôn ma túy bình thường đều do lòng tham không đáy, nếu hắn không bị bắt vì một tuyến của Thủy Ký Bình, hắn sẽ cảm thấy rất may mắn. Cho nên, tôi nghiêng về giả thiết hắn chưa về nước, khẳng định còn nấp ở trong hốc theo dõi từng động tĩnh của Thủy Ký Bình. Nếu cảnh sát không tiếp tục truy xét, không cần chờ tới mấy ngày hắn sẽ tiếp tục hoạt động.”

“Có thật không?” Lời của Bạch Ngọc Đường làm tâm tình của Triển Chiêu sáng lên rất nhiều, cậu kích động nhìn chăm chăm Bạch Ngọc Đường, cứ thế nhìn không chớp mắt.

Bạch Ngọc Đường đột nhiên cảm thấy nhịp tim sắp chịu không nổi rồi, anh vội vàng đem lon bia đang cầm trong tay uống sạch, sau đó bật dậy từ ghế salon, dùng ngữ tốc siêu nhanh nói, “Không được, không được, trễ quá rồi! Cái này, tôi là khách, tôi ngủ giường, cậu ngủ ghế salon đi, cứ vậy quyết định!”

Dứt lời, Bạch Ngọc Đường nhanh chóng trốn vào phòng ngủ Triển Chiêu, để lại một mình Triển Chiêu vô tội chớp mắt nhìn cửa phòng ngủ của mình.

Tại sao anh ta là khách thì có thể chiếm đoạt giường của mình?

Còn nữa, cậu vẫn chưa có nói vì sao mới này lại đăm đăm mặt của cậu a? Triển Chiêu lại xoa xoa gò má, suy nghĩ một hồi cũng không nghĩ ra, mi mắt có lẽ do tác dụng của cồn nên càng ngày càng nặng. Vì vậy cậu quyết định dứt khoát bỏ qua, xem như vừa rồi Bạch Ngọc Đường phát điên là được. Dù sao người này lúc thường cũng có chút không bình thường, phát điên mới xem là đúng đắn.

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tĩnh

www.dtv-ebook.com

Chương 78: Vụ Án 6 – Anh Túc Hoa Biện (10)

Bạch Ngọc Đường lúc này nhớ lại, ký ức tuổi thơ của mình chính là một cái tủ đầy chén với đĩa, anh luôn hoài nghi tính khí bạo lực của mình chính là do bị Bạch Cẩm Đường hành hạ mà thành nóng nảy.

Khụ khụ, bất quá, người trên đời nghĩ Bạch Ngọc Đường tiên sinh có tính tình tốt, hẳn cũng chỉ có chính mình đi.

Chương sau chú dẫn em về ra mắt =]]]]]]]]]]]]]]

À TIỆN THÔNG BÁO LUÔN LÀ HỦY OFF 30/4 NHA. DO ÍT NGƯỜI ĐI ĐƯỢC QUÁ

Triển Chiêu thực sự đã mệt mỏi lắm rồi, mặc dù nằm trên salon không được thoải mái, nhưng không tới 10 phút đã ngủ thiếp đi. Bạch Ngọc Đường nằm trên giường Triển Chiêu, cứ tưởng sẽ mất ngủ cả đêm, không ngờ lăn lộn mới nửa giờ cũng ngủ mất, xem như là vận may ngoài ý muốn. Suốt đêm không nói chuyện, ngày kế tiếp, Triển Chiêu ngủ thẳng tới chín giờ sáng mới bị Bạch Ngọc Đường đánh thức. (9 Giờ là còn sớm đấy =)]]]]]] Cậu mơ mơ màng màng mở mắt, thấy Bạch Ngọc Đường một thân nhẹ tênh khoan khoái, đứng bên cạnh bàn ăn, đang cầm thìa trắng múc cháo vào bát. Người thấy mùi thơm, Triển Chiêu vội vàng bò dậy từ salon, bước hai bước đã tới bên người Bạch Ngọc Đường.

“Thơm quá, là anh làm?” Triển Chiêu chớp mắt, chăm chăm nhìn chén kiêu trong tay Bạch Ngọc Đường, một bộ tham ăn cũng sắp chảy cả nước miếng.

Bạch Ngọc Đường hơi không biết thế nào nhìn bộ dáng giống hệt quý chết đói mới đầu thai của Triển Chiêu, không nhìn được cười, “Tiểu tiến sĩ Triển, muốn ăn cơm trước hết phải đi rửa mặt nha.”

Triển Chiêu liếc Bạch Ngọc Đường, lại nhìn chén cháo, lập tức đáp ứng xông vào phòng vệ sinh. Bạch Ngọc Đường đưa mắt nhìn bóng lưng Triển Chiêu, bất đắc dĩ cười, tâm nói đứa bé này là bị ngược đãi mà lớn sao? Một chén cháo bình thường thôi đã thèm tới mức này. Thật ra anh làm sao biết được, Triển Chiêu mặc dù không bị ngược đãi từ lớn tới nhỏ, nhưng cơm áo ăn ở luôn rất bình thường. Triển Chiêu là do anh trai Triển Huy chăm sóc đến lớn, mà bản thân cậu cũng được tính là một nam sinh nửa lớn, xem như biết chăm sóc người ta, cũng không thể nào chăm sóc được tỉ mỉ, dĩ nhiên tuyệt đối không làm được thức ăn gì ngon. Triển Chiêu ăn quen đồ ăn anh trai nấu, cậu còn nhớ rõ lúc mới lần đầu tiên trải nghiệm cuộc sống tập thể, lúc ăn đồ nấu trong căn tin, phải nói là vô cùng chán động.

Cho nên, mặc dù cậu nhóc này tham ăn, nhưng lại vô cùng dễ nuôi, vì chỉ cần tài nấu ăn ngon hơn căn tin thì cậu lập tức sẽ hài lòng. Dĩ nhiên, xét theo góc độ khác mà nói, cũng thật đáng thương.

Nếu Bạch Ngọc Đường biết được giai đoạn trưởng thành của Triển Chiêu, nhất định sẽ cảm thấy vừa đồng tình vừa hâm mộ. Nói đồng tình là vì Bạch Ngọc Đường tuy từ nhỏ cũng không được cha mẹ chăm sóc, nhưng ban đầu trong nhà còn có người giúp việc, còn có thể gọi được hàng tá đầu bếp thuộc các lĩnh vực nấu nướng khác nhau, lại còn có dì Giang – người mẹ nuôi có tài nấu nướng vô cùng tiêu chuẩn hầu hạ, dĩ nhiên khẩu vị sẽ không bị bạc đãi. Nói hâm mộ là vì anh hâm mộ Triển Chiêu có một anh trai chịu chăm sóc cậu, so với cái tên anh trai cận bã của mình, thật giống như một trời một vực, so cũng không cách nào so được.

Anh thà lấy 10 năm cầm y ngọc thực đổi lấy một anh trai dịu dàng thân thiết, còn cái tên gọi Bạch Cẩm Đường kia á, trừ chọc gheo cùng hành hạ mình ra, còn biết làm cái gì đây? Chưa cần nhắc tới mấy thứ khác, nội tài

nấu nướng bậc này của Bạch Ngọc Đường thôi, còn không phải do Bạch Cẩm Đường ép buộc tới hay sao. Mấy người có tưởng tượng nổi không? Một nam sinh mười mấy tuổi lại bắt một đứa em trai chưa tới mười tuổi đi nấu cơm nấu canh phục vụ cho hắn? Không chỉ bắt người ta phục vụ, lại còn kén cá chọn canh, nấu không ngon phải nấu lại. Nếu dám đình công, hừ hừ, mình so với hắn nhỏ hơn nhiều như vậy, bất kể đánh lộn hay cãi nhau, có thể làm đối thủ của hắn sao? Bạch Ngọc Đường lúc này nhớ lại, ký ức tuổi thơ của mình chính là một cái tủ đầy chén với đĩa, anh luôn hoài nghi tính khí bạo lực của mình chính là do bị Bạch Cẩm Đường hành hạ mà thành nóng nảy.

Khụ khụ, bất quá, người trên đời nghĩ Bạch Ngọc Đường tiên sinh có tính tình tốt, hắn cũng chỉ có chính mình đi.

Lúc Bạch Ngọc Đường đang suy nghĩ, Triển Chiêu đã nhanh chóng rửa mặt xong, quay lại bên cạnh bàn chờ bắt đầu dùng bữa. (Trời ơi giống con mèo chờ được ăn quá) Bạch Ngọc Đường khẽ mỉm cười, nhìn giọt nước còn chưa được lau khô trên mặt Triển Chiêu, bất đắc dĩ lắc đầu, cầm chén cháo đặt trước mặt cậu.

“Ăn từ từ, vừa nấu xong, nóng.”

“Ừm, tôi biết, cảm ơn!” Triển Chiêu cười híp mắt cầm muống lên, múc một muống để ở khóe miệng, nhẹ nhàng thổi, vừa thổi vừa nghĩ đến Bạch Ngọc Đường, không nhịn được nói, “Tôi thật không ngờ, anh còn giỏi việc nhà như vậy.”

“Đó là vì tôi có một ông anh thật là lớn.” Bạch Ngọc Đường lạnh lùng hừ một tiếng, thấy dáng vẻ kinh ngạc của Triển Chiêu, cười nói, “Được rồi, cậu mau ăn nhanh một chút, ăn xong rồi mình về tổ Trọng án, đội trưởng Bao nói hôm nay bọn họ về.”

“Bao đại ca?” Triển Chiêu sững sốt, “Anh ấy không phải đang ở thành phố H sao?”

Bạch Ngọc Đường thu lại nụ cười, thẳng thắn nhìn Triển Chiêu, nhìn tới mức làm đối phương cũng cảm thấy sợ hãi.

“Bạch Ngọc Đường, anh nhìn tôi đủ chưa?”

Bạch Ngọc Đường cười khê, “Triển Chiêu, vì sao đội trưởng Bao trở về, chẳng lẽ cậu không biết?”

Triển Chiêu nuốt xuống miếng cháo kia, híp mắt suy nghĩ một chút, “Không lẽ là do cú điện thoại tôi gọi cho anh?”

“Cuối cùng cũng nói thật rồi?” Bạch Ngọc Đường nhớ tới dáng vẻ mơ mơ màng màng của Triển Chiêu, tay lại bắt đầu ngứa ngáy, muốn tiếp tục đâm đâm má cậu giống như đêm qua vậy.

“Nói thật cái gì?” Triển Chiêu thiêu mi, chăm chú nhìn dáng vẻ Bạch Ngọc Đường tự tiểu phi tiểu, đột nhiên hơi chột dạ.

“Từ lúc Thủy Ký Bình bị thẩm vấn tới lúc cậu xuất hiện ở tổ Trọng án, tổng cộng chỉ có hai tiếng đồng hồ. Chuyện tôi đi thẩm vấn cô ta là hành động bí mật, từ đội trưởng Bao ra chỉ có người bên hải quan biết chuyện. Cậu lại biết tin nhanh như thế, không phải đội trưởng Bao nói cho cậu biết chẳng lẽ còn người?” Bạch Ngọc Đường liếc Triển Chiêu, “Xem ra đội trưởng Bao chính là không an tâm việc cậu nhúng tay vào đây nên mới bay về từ thành phố H.”

“Là vậy sao?” Triển Chiêu hơi chán nản cúi đầu, buồn bực tiếp tục ăn thêm mấy muỗng cháo, vừa ăn vừa cau mày.

“Được rồi, rốt cuộc xảy ra chuyện gì, chờ chúng ta quay lại tổ Trọng án sẽ biết ngay.” Bạch Ngọc Đường nhìn dáng vẻ Triển Chiêu như vậy cũng

thấy xót, nhìn cháo trong chén Triển Chiêu đã hết, liền múc thêm cho cậu một chén, sau đó vừa nhìn cậu ăn vừa quan sát phòng ký túc của cậu một lần nữa, nói, “Thật không ngờ gian phòng này của cậu nhỏ như vậy mà ngủ lại thật thoải mái. Thế này, về sau nếu tôi có mất ngủ sẽ tới chỗ cậu ngủ một đêm, nhất định sẽ có thể hóa giải.”

“Nè!” Nghe được lời Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu nhăn mặt, không vui phản bác, “Làm sao mà được, anh cứ chạy tới chiếm giường của tôi thì tôi ngủ ở đâu? Ngủ ở salon không thoải mái gì hết!”

Bạch Ngọc Đường hí mắt cười, đáp, “Nếu cậu không muốn ngủ trên salon thì có thể tới chen cùng một giường với tôi, cậu yên tâm, tôi không ngại cậu đâu.”

Tôi chê anh đó! Triển Chiêu ở trong lòng hung hăng mắng cái tên da mặt này, ăn vài miếng đã ăn sạch cháo trong chén, sau đó cầm chén đưa cho Bạch Ngọc Đường để anh múc thêm. Bạch Ngọc Đường bị lượng ăn của Triển Chiêu hù dọa, theo bản năng liếc cái thân thể gầy gò của vị tiến sĩ nhỏ này, lòng nói, sáng sớm mới dậy đã ăn nhiều như thế, lát tiêu hóa nổi không?

Triển Chiêu ăn hết chén cháo thứ ba cuối cùng cảm thấy dạ dày có hơi khó chịu, đứng lên hoạt động vài cái, sau đó tranh thủ lúc Bạch Ngọc Đường rửa chén, liền về phòng thay quần áo, hai người rời khỏi ký túc xá chạy thẳng qua tổ Trọng án. Lúc đang đi trên đường, Bạch Ngọc Đường tiếp tục đề nghị về sau thường xuyên chạy tới đây ở, hơn nữa còn phục vụ miễn phí bữa sáng, nhìn sắc mặt Triển Chiêu dường như vẫn rất không tình nguyện nhưng cũng không kiên trì phản đối nữa.

Sau khi đến tổ Trọng án rồi, Triển Chiêu cuối cùng đã hiểu rõ vì sao Bao Chứng đang đi du lịch lại phải chạy về, lý do là vì Công Tôn Sách. Chuyện này phải nói từ lần đến thành phố H trước. Khi đó, nhờ chiêu khích tướng của Lăng Sở Sở, khiến Bao Chứng cùng Công Tôn Sách phá thùng tầng cửa

sổ bằng giấy kia, tình cảm nhiều năm của hai người xem như đã thành chánh quả. Đừng xem hai người từ khi quen biết đến lúc ở làm bạn ở bên nhau đã hơn 20 năm, nhưng cảm giác khi làm bạn bè với tri kỷ khác với lúc làm người yêu à. Mà cũng bởi lúc mới định tình, lại vì vụ án này vụ án nọ mà phải liên tiếp bốn ba qua lại hai thành phố, áp lực quá nhiều. Chờ đến khi kết thúc được vụ đánh bom liên hoàn, Bao Chứng lại càng cảm thấy quan hệ giữa mình với Công Tôn Sách bị thua thiệt, vì vậy tạm thời quyết định kéo Công Tôn Sách trở lại địa phương định tình đầu tiên ở thành phố H, xem như nghỉ ngơi một chút, cũng xem như đi hưởng trăng mật.

Vốn dĩ đây là một chuyện tốt, nhưng không tốt chính là thời điểm không hay. Trước đó đã nói qua, Công Tôn Sách vốn là một người không thích đi chơi, lại càng không thích biển, anh chính là một trạch nam của thế giới thực. Kết quả, Bao Chứng không nói một lời đã đem anh ném tới thành phố H, sau khi bị gió biển thổi mấy ngày, đầu anh cũng muốn nổ. Hơn nữa vì đi vội, nên rất nhiều máy móc của Công Tôn Sách không kịp mang theo, làm mấy ngày nay anh đã nhàm chán đến sắp chết rồi.

Mà đang lúc Công Tôn Sách cảm thấy vô cùng nhàm chán, một cú điện nhờ giúp đỡ của Triển Chiêu đánh tới, Bao Chứng cũng không gạt anh, lúc nghe điện thoại liền mở loa ngoài, Công Tôn Sách nghe rõ quan hệ của Triển Chiêu với Thủy Ký Bình. Chờ đến khi nghe hết mọi chuyện, Công Tôn Sách với Bao Chứng bắt đầu thương lượng với nhau, cảm thấy chuyện này không đơn giản như vậy. Bọn họ không giống Bạch Ngọc Đường, mặc dù thành phố D đúng là rất ít khi xảy ra vụ án tương tự như vậy, nhưng Bao Chứng với Công Tôn Sách ngày xưa đều đã từng công tác trong đội chống ma túy một thời gian, biết rõ bắt một án ma túy thế này thường là bắt cả dây, mà đào sâu hơn nữa nhất định sẽ có thu hoạch cực lớn. Vốn dĩ Bao Chứng cảm thấy nghỉ phép đi chơi còn chưa đủ, không muốn về, kết quả bị Công Tôn Sách sặc cho một trận, hơn nữa quyết định lập tức quay về.

Cho nên sau lúc Triển Chiêu với Bạch Ngọc Đường đang kịch liệt đấu tranh cả một buổi chiều, hơn nữa còn dùng một vụ đánh cược làm giá cao để thuyết phục đối phương điều tra vụ án, đội trưởng tổ Trọng án đã chính thức trở lại trấn cửa, vụ án này đã được chính thức đệ đơn tiếp tục điều tra. Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường, không biết nên vui hay nên bực. Bạch Ngọc Đường phát hiện Triển Chiêu nhìn mình, nên cũng bất đắc dĩ xoa tay, ý bảo mình vô tội, anh thật không biết đội trưởng đang chuẩn bị tự mình tiếp nhận vụ án này nha.

Có Bao Chứng giúp đỡ, một số hành động cũng dễ dàng hơn. Triển Chiêu đề nghị bắt đầu ra tay điều tra từ người tên Adam, có hacker cao cấp Công Tôn Sách phụ cậu, rất nhanh đã xác định được nghi phạm trong số 50 người tên Adam đã từng xuất nhập cảnh vào thành phố D trong ba năm trở lại. Adam là dân da trắng, quốc tịch Anh, thân phận ngoài mặt là thương nhân, trong bảng đăng ký ở Anh có một công ty thương mại nước ngoài. Máy tính hiển thị gã người Anh này 5 năm trước đã tới Trung Quốc làm ăn, tháng một năm ngoái có tới thành phố D, hơn nữa còn lui tới làm giao dịch kinh doanh ở công ty Thủy Ký Bình, người phụ trách tiếp đón hẳn chính là Thủy Ký Bình, hiện tại, tất cả những tình huống Thủy Ký Bình cung cấp cho đều hoàn toàn chính xác.

Theo hồ sơ du nhập ở hải quan cho thấy, một năm nay, Adam đã có mấy lần qua lại giữa Mỹ và Trung, những lần nào cũng chỉ đơn độc hành động, cũng không có ai đi cùng. Mà xem xét hồ sơ hành lý của công ty hàng không, mỗi lần Adam xuất nhập cảnh đều không ký gửi hành lý, lần nào cũng chỉ mang theo một túi xách tay rất nhỏ. Nhân viên hải quan có kinh nghiệm đều biết, rất ít kẻ buôn ma túy sẽ dùng loại túi này giấu ma túy. Vậy nên có lý do tin rằng tên Adam này nếu như không biết gì về chuyện Thủy Ký Bình buôn lậu ma túy, cũng sẽ là một đường dây cấp cao có kinh nghiệm rất phong phú. Dấu hiệu nào cũng chỉ ra, tên này là một người vô cùng thần trọng, sẽ không dễ dàng đem mình đặt vào tình trạng nguy hiểm. Là loại người giao hoạt.

“Nhưng hiện giờ cũng có tin tốt.” Công Tôn nhìn chăm chăm màn nhìn vi tính, lại nói với ba người sau lưng, “Hiện giờ cũng không có ghi chép nào bên xuất nhập cảnh cho thấy hắn đã rời khỏi Trung Quốc, sau khi Thủy Ký Bình gặp chuyện hắn vẫn còn ở lại thành phố D.”

“Vậy chúng ta phải đi đâu tìm hắn?” Triển Chiêu hỏi.

Bao Chứng đáp, “Nếu tên Adam này là người phụ trách chuyển hàng, vậy nhất định sẽ có vài tên mua hàng quen biết hắn, chúng ta có thể ra tay với những kẻ mua hàng ở nơi này.”

“Người mua?” Triển Chiêu khẽ cau mày, “Nói cách khác chúng ta phải điều tra những kẻ nghiện có giao dịch với Adam.”

“Đúng vậy.” Bao Chứng khẽ mỉm cười, nhìn Triển Chiêu, “Tiểu Triển, tôi nghe tiểu Bạch nói cậu muốn tình nguyện làm cảnh sát. Vậy tôi hỏi cậu, tiếp theo chúng ta phải đi đâu điều tra bọn nghiện kia?”

Triển Chiêu cũng không phải mới bị Bao Chứng tra hỏi lần đầu, cậu khẽ mỉm cười, đáp, “Tôi nghĩ là phải tới CLB đêm?”

Không đợi Bao Chứng phán xét, Bạch Ngọc Đường đã cười một tiếng. Triển Chiêu không vui nhìn Bạch Ngọc Đường, không phục nói, “Anh cười cái gì? Không lẽ tôi nói sai?”

Bạch Ngọc Đường cười nói, “Không thể nói cậu sai, nhưng suy nghĩ của cậu vẫn là quá đơn giản. Làm cảnh sát nhỏ thì thích hợp, cơ mà vào tổ Trọng án còn thiếu chút lửa nha.”

“Có ý gì?” Giọng nói của Bạch Ngọc Đường làm Triển Chiêu khó chịu trợn mắt lên nhìn anh.

“Rất đơn giản, nếu muốn điều tra những loại ma túy bình thường rẻ tiền, chạy đến CLB đêm hoàn toàn không thành vấn đề. Nhưng thứ truy được

trên tay Thủy Ký Bình chính là heroin có độ tinh khiết cao, loại này những tên tôm tép trong CLB đêm bình thường căn bản không thể nào trả nổi. Lại nói, đã bỏ công sức mang ra từ ải hải quan, làm sao chịu mất công đem bán trong CLB đêm được. Thứ đồ tốt như vậy tới giờ đều thuộc loại cung không đủ cầu, chỉ cần hắt hắt tin, lập tức sẽ có người đến tận cửa liên hệ nhận hàng. Cho nên, đi CLB đêm căn bản không tra được.”

Triển Chiêu giật mình nhìn Bạch Ngọc Đường thao thao bất tuyệt phân tích phán đoán của mình, trên mặt không nhin được cũng nóng lên một trận, cậu không phải không thừa nhận, Bạch Ngọc Đường là một cảnh sát có nhiều kinh nghiệm hơn cậu. Bao Chứng cũng gật đầu tán thành, thấy dáng vẻ học hỏi của Triển Chiêu, hắt hắt mỉm cười, “Thế này đi, nếu tiểu Bạch đã có ý tưởng như vậy, án này tôi sẽ giao cho cậu với Triển Chiêu giải quyết. Cậu mang theo cậu ấy đến nơi cậu cho là có thể tìm được đầu mối, đi thăm dò, bất quá chuyện quan trọng phải nói trước, Triển Chiêu không có kinh nghiệm gì, cậu nhất định phải bảo vệ an toàn của cậu ấy thật tốt, biết không?”

Lời của Bao Chứng làm Bạch Ngọc Đường chờ ra, anh có chút không yên nhìn Triển Chiêu, ngoài miệng dùng thanh âm không lớn không nhỏ nói, “Biết cậu ta không có kinh nghiệm thì cho cậu ta làm cái khác phải tốt không, bắt tôi bảo vệ cậu ta, quá phiền phức.” Âm lượng cỡ này Triển Chiêu dĩ nhiên nghe thấy, cậu không phục trợn mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, quay đầu nói với Bao Chứng, “Tên Adam này là một người rất cẩn thận, nếu hắt biết bọn tôi đang điều tra hắt, nhất định sẽ trốn. Cho nên tôi đề nghị trừ tôi với Bạch Ngọc Đường ra đừng phái thêm người khác, tránh dả thảo kinh xà.”

Bao Chứng gật đầu ra vẻ đồng ý, “Trừ chuyện này ra, bắt đầu từ hôm nay, các điểm ra vào ở biển, đất liền, và không trung đều phải giám thị nghiêm ngặt, chỉ cần tên Adam này xuất hiện, lập tức mang hắt về tổ Trọng án.”

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tĩnh

www.dtv-ebook.com

Chương 79: Vụ Án 6 – Anh Túc Hoa Biện (11)

Nhóc con? Triển Chiêu không vui trợn mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, quyết định không thèm để ý đến sự khùng điên của anh, im lặng theo dõi tình hình, xem xem trong hồ lô của anh ta bán thuốc gì.

“Thế nào, không phục?” Triển Chiêu không để ý tới Bạch Ngọc Đường, vậy mà Bạch Ngọc Đường thật giống như chọc Triển Chiêu thành nguyền.

Ra mắt đại ca xong, chương sau dẫn em đi sắm đồ =]]]]]]]]]]]]]]

Triển Chiêu ngồi trong xe thể thao của Bạch Ngọc Đường, yên lặng nhìn anh quẹo vào một khu phố dài, mà kiến trúc hai bên đường cũng dần dần trở nên khác biệt, một Triển Chiêu trước giờ chưa từng tới đây bỗng nhiên hiểu ra Bạch Ngọc Đường đưa cậu đến nơi nào.

“Không phải anh bảo điều tra CLB đêm sao?”

Hơn nữa, đang ban ngày thế này, CLB đêm đều không mở cửa nhĩ. Triển Chiêu quan sát những tòa nhà có mặt tiền khác nhau, phát hiện ra tên chúng đều là “Hộp đêm xx”. “Khách sạn nghỉ ngơi xx”. “Thành phố giải trí xx”, các kiểu, phong cách cực kỳ thống nhất.

Bạch Ngọc Đường câu khóe miệng, cười nói, “Tra án phải để tối, bây giờ tôi trước dẫn cái tên nhóc con cậu đi nhìn đời một chút.”

Nhóc con? Triên Chiêu không vui trợn mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, quyết định không thèm để ý đến sự khùng điên của anh, im lặng theo dõi.

tình hình, xem xem trong hồ lô của anh ta bán thuốc gì.

“Thế nào, không phục?” Triển Chiêu không để ý tới Bạch Ngọc Đường, vậy mà Bạch Ngọc Đường thật giống như chọc Triển Chiêu thành nguyền.

Triển Chiêu hừ một tiếng, kiên quyết không mở miệng nói chuyện. Bạch Ngọc Đường tự biết không còn gì vui, liếc Triển Chiêu một cái rồi tiếp tục chăm chú lái xe, không tới hai phút liền dừng lại trước cửa một hộp đêm.

“Đến đây, anh dẫn cậu đi xem đời một chút.”

Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường xuống xe, đầu tiên là ngẩng đầu lên quan sát nơi xe vừa dừng lại, rồi mới đẩy cửa bước xuống. Tòa nhà này rất cao, ngoại thất trang trí theo vẻ cổ kính, trên cửa chính có 4 chữ to “Khách sạn Hâm Không”

Nơi này gọi là khách sạn, nhưng vừa nhìn cũng biết bên trong tuyệt đối không phải chỉ là nơi ở trọ thông thường. Bây giờ là 3 giờ chiều, trừ xe thể thao của Bạch Ngọc Đường ra, trước cửa khách sạn không có lấy một chiếc xe nào khác, hiển nhiên, so với khoảng thời gian khách sạn bắt đầu kinh doanh, bây giờ vẫn còn rất sớm.

Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu đứng yên tại chỗ, không nhin được quay lại kéo cậu, “Còn không đi theo, nhìn cái gì chứ?”

Thấy Bạch Ngọc Đường muốn động thủ, Triển Chiêu vội vàng bước mấy bước đuổi theo bước chân anh. Hai người bước vào khách sạn, trước mặt đã xuất hiện 5, 6 cô gái tiếp khách, mặt đầy gió xuân đón hai người vào đại sảnh. Triển Chiêu đi theo sau lưng Bạch Ngọc Đường, nhìn anh ung dung tự tại đối phó với các cô gái trang điểm lộng lẫy, khéo miệng không chịu được phải co quắp lại. Cuối cùng mới hiểu ra vừa rồi anh ta bảo mang mình đi nhìn đời là ý gì, nhìn dáng vẻ đối phó tự nhiên kia của anh ta, nhất định là khách quen ở chỗ này. Lại nói, cảnh sát thì có thể mua vui sao? Trong đầu Triển Chiêu tưởng tượng ra một căn phòng tắm tối, bên người

Bạch Ngọc Đường bâu đầy một đám con gái ăn mặc hở hang, thân thể uyển chuyển, lại thêm dáng vẻ cười dâm, trái ôm phải ấp của tên khốn này.

“Nè, phát gốc cái gì?” Đang lúc Triển Chiêu chỉnh sửa đầu óc đến không biết trời trăng, không đề phòng lại bị giọng nói của Bạch Ngọc Đường dọa cho hết hồn, cả người cậu cũng rùng mình một cái, định thần nhìn lại, thì ra lúc cậu đang phân thần Bạch Ngọc Đường đã đuổi hết mấy cô gái kia đi.

“Rốt cuộc anh dẫn tôi tới làm gì?” Triển Chiêu không nhịn được cau mày, nhìn về phía mấy cô gái kia bỏ đi một cái, sau đó hạ giọng nói với Bạch Ngọc Đường, “Tôi cũng đâu có hứng nhìn anh đi mua vui.”

Bạch Ngọc Đường hí mắt quan sát Triển Chiêu mấy lần, hơi cong khóe miệng, “Bạn nhỏ, cậu không biết sao? Mua vui đôi lúc cũng là một thủ đoạn cần thiết để phá án đó.”

Nụ cười trên mặt Bạch Ngọc Đường còn mang theo vài phần hiếu chiến, nghe anh nói, Triển Chiêu có hơi sững sốt, cái câu vừa nãy Bạch Ngọc Đường nói, chẳng lẽ là thừa nhận anh ta chính là đến mua vui sao? Lại còn giữa ban ngày ban mặt? Mặt của Triển Chiêu bỗng nóng lên, cậu hung hăng trợn mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, dùng giọng vô cùng nhỏ lầu bầu, “Không thể đi một mình sao? Bao đại ca bảo tôi với anh đi tra án, chuyện như vậy anh đừng có kêu tôi theo!”

Dứt lời, Triển Chiêu xoay người muốn đi. Bạch Ngọc Đường, tay lạnh mắt lẹ, một thanh liên kéo lại tay Triển Chiêu. Lòng bàn tay chọt truyền tới một cảm giác mềm mại ấm áp, khiến tim Triển Chiêu đột ngột đập nhanh mấy phần, cậu muốn dùng sức đẩy ra, Bạch Ngọc Đường lại nhân lúc này kề sát Triển Chiêu, ở bên tai cậu nhỏ giọng nói, “Không phải xấu hổ, bạn nhỏ, không học được, một lớn lên sẽ không thể làm cảnh sát nha.”

Lời nói của Bạch Ngọc Đường làm nhiệt độ trên mặt Triển Chiêu càng lúc càng nóng đến khó chịu, cậu hung dữ liếc Bạch Ngọc Đường, nhưng đối phương sau khi bị trợn mắt một cái lại cười càng thêm lớn lối. Triển Chiêu rút mạnh tay ra, sau đó cố gắng bình phục lại nhịp tim xao động, cố ý lạnh lùng nói với Bạch Ngọc Đường, “Anh mau nói thật cho tôi biết, nếu không tôi lập tức đi ngay!” (Khai ra, đến đây bao lâu, quen với bao con, lúc nào, giờ nào nói! Không nói em về!!)

“Nếu cậu biết lúc này tôi vẫn chưa nói thật, thì cậu đỏ mặt cái gì?” Bạch Ngọc Đường cười một tiếng, đột nhiên lao tới trên người Triển Chiêu, cả sức nặng toàn thân cũng dựa hết lên bả vai có hơi gầy yếu của Triển Chiêu, áp sát gò má đỏ thắm trên mặt cậu, cười híp mắt nói, “Chẳng lẽ chia tay tình đầu ba năm, tiến sĩ Triển vẫn còn là con nít? Thấy con gái sẽ đỏ mặt sao?”

“Anh!” Nhiệt khí phả ra bên tai khiến Triển Chiêu vừa phục hồi nhiệt độ bình thường lại nóng lên lần nữa, cậu giống như bị kim đâm lập tức nhảy từ bên người Bạch Ngọc Đường ra ngoài, giơ tay lên hung hăng chỉ Bạch Ngọc Đường, “Anh đủ chưa!!” Biết còn chọc nữa Triển Chiêu sẽ giận thật, Bạch Ngọc Đường lập tức thức thời, mềm xuống. Anh bước hai bước về phía Triển Chiêu, đứng ở khoảng cách an toàn cười híp mắt nhìn cậu nói, “Tôi dẫn cậu đến đây cũng vì tra án nha, cậu đừng vội vậy.”

“Tra án, tra thế nào?” Triển Chiêu vẫn hung hăng nhìn Bạch Ngọc Đường, giọng không lạnh không nóng.

Bạch Ngọc Đường cười nói, “Tôi dẫn cậu tới đây chính là để giải quyết vấn đề làm sao tra đấy. Đối phó với bọn buôn ma túy, vẫn là những người kỳ cựu trong chỗ phong hóa này có phương pháp tiếp cận tốt hơn.”

“Ý anh là, anh tới đây tìm người.” Lần này Triển Chiêu xem như nghe hiểu, cậu gật đầu, sau đó lại bực mình nhìn chòng chọc Bạch Ngọc Đường.

“Vậy sao từ đầu anh không chịu thành thật nói ra, còn nói bậy nói bạ mấy chuyện....”

“Suyt” Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu có khuynh hướng nổi giận, vội nháy mắt với cậu, nhỏ giọng, “Muốn cãi nhau chúng ta có thể chờ lúc về cãi tiếp, ở đây nhiều người, tai mắt phức tạp, cậu còn nói tiếp sẽ bị lộ, không cứu được người trong lòng của cậu, cậu cũng đừng trách tôi nha.”

Triển Chiêu tức điên lại không có nơi phát tiết, trợn mắt nhìn Bạch Ngọc Đường mấy lần, chỉ có thể hóa thành một câu mắng nho nhỏ, “Anh, anh là đồ khốn kiếp!”

Người bị mắng Bạch Ngọc Đường, trên mặt lại hiện ra một vẻ tâm tình tốt, anh cười hì hì, lại tiến sát tới Triển Chiêu, sau đó đột nhiên lên giọng cười nói, “Ế? Cậu mau lại đây, người này chính là bạn cũ hôm nay tôi dẫn cậu tới gặp mặt.”

“Ai da, ngũ đệ, người cũng tới rồi, sao chú không vào trong tìm anh, cứ đứng ở đây như vậy khác nào không cho anh mặt mũi? Mau mau mau, cùng anh vào!”

“Đại ca, em không phải sợ anh lâu quá không vận động sẽ mập, nên mới để anh đi bộ ra ngoài này sao.” Bạch Ngọc Đường mặt mỉm cười, bước lên trước, nắm chặt hai tay người vừa đến.

Triển Chiêu vẫn đang giận dữ Bạch Ngọc Đường, nghe giọng nói lập tức quay đầu, thấy người đang tới là một người trung niên tuổi hơn 30. Người này vóc dáng không cao, thể trạng cũng rất to, nhìn kỹ lên trên, ngũ quan của ông vốn cũng không tệ, nhưng vì trung niên phát phúc, những ngũ quan vốn rất đẹp đã bị lớp mỡ trên mặt che bớt thật nhiều. Giọng nam vang vang, lúc nói chuyện luôn nở nụ cười, vừa nhìn chính là loại người đã từng có kinh nghiệm làm ăn, có thể rất nhanh quen thuộc với tất cả mọi người. Vị mập mập, mặt mũi tươi cười, gọi Bạch Ngọc Đường là Ngũ đệ, cái này

làm Triển Chiêu chợt nhớ lại cảnh sát Hàn Chương, người xử lý án vụ án trong thời gian Triển Huy bị khởi kiện ở thành phố S mấy tháng trước. Khi đó Bạch Ngọc Đường gọi anh ấy là Nhị ca, mà Hàn Chương kia cũng gọi Bạch Ngọc Đường Ngũ đệ. Ngũ đệ này là sao a?

Lúc Triển Chiêu đang suy tư, vị đại ca kia cũng chú ý tới Triển Chiêu, sau mấy câu hàn huyên ngắn ngủi với Bạch Ngọc Đường, liền cười híp mắt hỏi, “Tiểu huynh đệ này nhìn qua rất tốt, Ngũ đệ, đây là bạn mới của chú sao?”

Bạch Ngọc Đường mỉm cười nhìn Triển Chiêu, đáp, “Cậu ấy gọi Triển Chiêu, là tiến sĩ trong đại học A, bây giờ đang trộn vào với em.”

Triển Chiêu cau mày, cái gì mà trộn vào với anh, anh không thể giới thiệu tôi đang hoang chút sao?

Dáng vẻ cau mày của Triển Chiêu dĩ nhiên không thoát khỏi ánh mắt vị đại ca kia, nháy mắt một cái, vị đại ca béo mập đó lại cười híp mắt, vỗ vai Bạch Ngọc Đường, “Nhóc con chú gần một năm không tới gặp đại ca, lần này mãi mới tới còn mang theo một tiểu huynh đệ tốt như vậy. Nói xem, rốt cuộc lại gặp phải chuyện gì?”

“Vô sự bất đẳng tam bảo điện, em tới tìm anh, nhất định là có chuyện khẩn cấp.” Dứt lời, Bạch Ngọc Đường kéo tay Triển Chiêu qua, thấp giọng nói với cậu, “Đây là đại ca tôi, gọi Lô Phương, khách sạn Hâm Không do anh mở chính là chỗ tốt nhất khu phố đèn đỏ này, cũng là nơi nổi tiếng nhất khu phong hóa.”

“Ê!” Lô Phương nghe tâm huyết làm ăn của mình bị người ta hình dung như vậy, dĩ nhiên khó chịu hết sức, ông hung hăng trợn mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, cười mắng, “Nếu để chị dâu chú nghe được chú nói thế, mạng nhỏ của chú cũng không cần giữ nữa đâu!”

Bạch Ngọc Đường ha ha cười to, “Nhắc chị dâu, em cũng lâu lắm không gặp chị ấy, chị ấy có ở nhà không? Lần trước em còn hứa với cháu trai sẽ mang cho nó khẩu súng trường, súng em lấy được rồi, chỉ tiếc bây giờ không mang.”

“Nhóc con kia chính là bị mấy ông chú các cậu chiều hư, nhất là tiểu thúc chú, lớn hơn nó nhiều như vậy, còn cùng nó nổi điên!” Lô Phương giả vờ hơi giận.

Bạch Ngọc Đường cười nói, “Con nít cũng chỉ có mấy năm này mới có thể thoải mái chơi đùa, sau này muốn chơi cũng không còn cơ hội rồi, em thương nó còn không phải vì người làm cha như anh quá nghiêm túc, quản con cũng quản khắt khe sao. Tương lai không tốt chỉ có thể đi học, còn học tới tận cái gì tiến sĩ, hơn 20 tuổi ngay cả yêu đương cũng không nói, thật quá thê thảm mà.”

Triển Chiêu đứng ở một bên càng nghe càng bức, Bạch Ngọc Đường, anh chắc chắn anh không phải đang chỉ gà mắng chó đấy chứ? Hơn nữa, cho con nít súng trường? Tốt nhất anh mau giải thích khẩu súng này không phải súng thật mà là đồ chơi đi, nếu không, anh xác định mình là cảnh sát thật chứ không phải xã hội đen sao?

Bạch Ngọc Đường không nghe được Triển Chiêu chửi thầm, nhưng Lô Phương lại có thể nhìn ra sự khinh thường của cậu từ trên mặt. Không nhịn được, có hơi buồn cười, Lô Phương nhắc chân đạp vào hông Bạch Ngọc Đường một cái, cười mắng, “Hay lắm, đừng có đứng ngay cửa chính mà nói hươu nói vượn nữa! Theo anh vào, chị dâu cùng cháu chú hôm nay đều không có nhà, chuyện gì muốn hỏi cứ hỏi đi, hiếm khi có dịp chú đến cầu xin anh!”

Lô Phương mang hai người vào bên trong khách sạn, vừa đi qua một hành lang dài hẹp trang trí lộng lẫy, bỗng trở nên rộng rãi thoáng mát hơn. Triển Chiêu hơi ngẩn ra, trước mắt lại xuất hiện một ôn tuyền to lớn.

Lô Phương cười nói, “Đàng trước là nơi kinh doanh, đi vòng qua ôn tuyền này, đàng sau còn có khu nhà nhỏ, để gia đình bọn anh dùng. Triển huynh để sau này nếu rảnh rỗi, có thể bảo Ngũ đệ dẫn cậu tới, hoặc tự cậu tới cũng được, đại ca luôn mở rộng khu nhà này chiêu đãi cậu.”

“Cái này....” Triển Chiêu hơi bất đắc dĩ nhìn Lô Phương, sau lại nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường mỉm cười nhìn Triển Chiêu, “Sợ sao? Cậu yên tâm, đại ca tôi cũng không mở nhà chứa, chẳng qua là khách sạn suối nước nóng bình thường, lại khiến cậu sợ như thế.”

Triển Chiêu đỏ mặt, vội nói với Lô Phương, “Lô đại ca, là do em chưa trải đời bao giờ, anh đừng trách. Sau này có dịp nhất định sẽ tới quấy rầy đại ca, lúc đó, chỉ cần đại ca không chê em phiền là tốt rồi.”

Lô Phương ha ha cười một tiếng, xem như đã vượt qua loại đề tài gây lúng túng này rồi, mặc dù ông cũng không biết vì sao Bạch Ngọc Đường lại nói với cậu nhóc Triển Chiêu chỗ làm ăn của mình là nơi phong hóa. Nhưng xem anh lần này mang theo bạn, hơn nữa còn cười giỡn nhiều như thế, một Lô Phương đã mấy năm không thấy Bạch Ngọc Đường vui vẻ đến thế, không nhịn được nhìn Triển Chiêu nhiều một chút.

Vừa nói chuyện, vừa vòng qua hành lang cong cong, cuối cùng cũng tới chỗ Lô Phương ở. Chỗ này cũng có ôn tuyền, mặc dù diện tích nhỏ hơn mặt tiền rất nhiều, nhưng từ nhiệt độ hầm hập đến bốc hơi cùng mùi lưu huỳnh nồng nặc cũng có thể nhìn ra, ôn tuyền ở đây đúng chất hơn ngoài kia nhiều.

Lô Phương đưa Bạch Ngọc Đường với Triển Chiêu vào phòng trong, không lâu sau lại bày ra một bàn tiệc, sau đó đóng cửa, để ba người vừa ăn vừa nói chuyện.

“Không nay không bạn chứ? Lát ăn xong ngâm mình một cái?” Lô Phương cười nói. Triển Chiêu nhướn lông mày, nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường cười, “Hôm nay không bạn, nhưng tối còn có chuyện nghiêm túc, để ngày khác lại nói đi.”

“Nhãi ranh này, đúng là thần long thấy đầu không đuôi, bắt chú ở lại một lần cũng không dễ, lần sau anh phải đi đâu tóm chú đây?” Lô Phương trợn mắt nhìn Bạch Ngọc Đường.

“Muốn bắt em cũng không dễ, sau này em một mực chui trong tổ Trọng án, anh muốn gặp em hả, dễ lắm, gọi điện thoại cho đội trưởng Bao, giúp em xin nghỉ là được hà.”

“Dẹp đi!” Lô Phương bĩu môi, “Anh mới không thèm giao thiệp với bọn cóm.”

“Đại ca, em cũng là cóm.” Bạch Ngọc Đường không lạnh không nóng nhìn Lô Phương.

“Cho nên, anh vẫn đang chờ chú từ chức tới làm việc với anh đây, địa bàn của Bao hắc tử, anh không đi vẫn tốt hơn, điện thoại cũng xin miễn.”

“Làm việc với anh? Làm chân chạy cho anh á hả?” Bạch Ngọc Đường liếc đại ca một cái, nghiêm mặt nói, “Được rồi, đại ca, em cũng không câu giờ với anh, hôm nay em tới là có chuyện muốn yêu cầu.”

Lô Phương nghiêm sắc mặt, gật đầu, “Anh cũng đoán ra, mỗi lần thằng nhãi ranh chú đến đều là khiến anh phiền toái. Nói đi, lần này là chuyện gì?”

Bạch Ngọc Đường trước tiên nhìn Triển Chiêu, sau đó chuyển ánh mắt, chăm chú nhìn Lô Phương, “Em muốn điều tra một người nước ngoài.”

“Tên ngoại quốc này làm gì?”

“Giao hàng.”

Sắc mặt Lô Phương cũng đổi, híp mắt nhìn Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu, “Giao hàng gì?”

“Hàng từ ngoại quốc.” Bạch Ngọc Đường cười lạnh nói.

“Khăng định không phải laptop tinh thể lỏng rồi?” Lô Phương bĩu môi, “Tiểu tử thúì, chú thật sự tìm phiền phức cho anh.”

Bạch Ngọc Đường ngoắc khéo miệng, “Đại ca, không phải vì hết cách rồi sao? Anh cũng biết chuyện trong giới đã lâu lắm rồi em không dính tới, đi đâu điều tra, cả đầu mối cũng không có, cấp trên hối thúc, bây giờ mới đành tới làm phiền anh.”

Lô Phương hơi trầm ngâm, giọng nói cũng trở nên hơi nặng nề, “Ngọc Đường, chú biết, đại ca chú cũng rất lâu rồi không can hệ tới những thứ đó. Nếu chú để anh giúp, anh cũng không thể giúp được chuyện gì lớn lao. Còn bọn người kia đều là đám liều mạng, nếu để bọn chúng biết anh gây phiền phức cho chúng....”

Lô Phương còn chưa nói câu sau, Bạch Ngọc Đường đã nghe hiểu. Lô Phương đã không còn là Lô Phương quát tháo hắc đạo năm đó nữa, hiện tại ông có vợ có con, ngày ngày sống an nhàn, dĩ nhiên không muốn dính dáng gì tới đám buôn ma túy liều mạng này.

Bạch Ngọc Đường gật đầu, chăm chú nhìn vào ánh mắt Lô Phương, “Đại ca, em hiểu bản khoản của anh. Ngũ đệ anh, cũng không phải loại người không rõ tình huống, biết anh còn chị dâu cùng con trai cần chăm sóc, sẽ không dễ dàng chọc vào chuyện phiền phức này. Em tới đây lần này cũng chỉ muốn nhờ đại ca chỉ cho huynh đệ một con đường, anh chỉ cần nói

em biết, nếu em muốn mua hàng phải liên lạc với ai, em chỉ cần đường dây này thôi, chỉ cần bắt được tuyến này, chuyện còn lại tự em giải quyết.”

“Ngũ đệ.” Lô Phương nhú mày, mặt lo lắng nhìn Bạch Ngọc Đường, “Chuyện nguy hiểm mức nào, không cần đại ca nhắc nhở đi?”

Bạch Ngọc Đường cười khẽ, đuôi mắt nhẹ liếc Triển Chiêu, đáp, “Vốn dĩ làm cảnh sát cũng rất nguy hiểm rồi, em hiểu.”

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 80: Vụ Án 6 – Anh Túc Hoa Biện (12)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Muốn biết lai lịch của loại xưng hô này không?”

Triển Chiêu không trả lời, nhưng từ bộ dạng đến ánh mắt rõ ràng đều đang nói rất muốn, rất muốn.

Vì thế Bạch Ngọc Đường cười nói, “Muốn biết, thì cậu năn nỉ tôi đi, cậu năn nỉ tôi một tiếng biết đâu tôi sẽ mềm lòng, mềm lòng rồi có lẽ sẽ cho cậu biết đấy.”

Sau khi nói chuyện với Lô Phương xong, Bạch Triển hai người rời khỏi Hâm Không. Ngồi bên cạnh Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu suy nghĩ rất lâu, lại còn thỉnh thoảng quan sát Bạch Ngọc Đường đang làm vẻ mặt nghiêm túc, lái xe, muốn nói, lại cảm thấy không tiện mở lời.

Bạch Ngọc Đường đã sớm chú ý đến dáng vẻ do dự của Triển Chiêu, cảm thấy buồn cười, không nhịn được mở miệng trêu cậu, “Có gì muốn hỏi cứ hỏi, hiện giờ tâm tình Ngũ gia tốt, cậu hỏi tôi cái gì tôi cũng sẽ trả lời cho.”

“Ngũ gia?” Triển Chiêu nhú mày, lăm bằm, “Xưng hô này cũng đặc biệt gớm.”

Bạch Ngọc Đường khẽ mỉm cười, dáng vẻ quá sức tò mò kia của Triển Chiêu nhìn thật sự rất thú, có điều thỏa mãn sự tò mò của đối phương cũng không phải bản chất tốt đẹp của Bạch Ngũ gia, cho nên anh híp mắt nhìn Triển Chiêu một cái. “Muốn biết lai lịch của loại xưng hô này không?”

Triển Chiêu không trả lời, nhưng từ bộ dạng đến ánh mắt rõ ràng đều đang nói rất muốn, rất muốn.

Vì thế Bạch Ngọc Đường cười nói, “Muốn biết, thì cậu năn nỉ tôi đi, cậu năn nỉ tôi một tiếng biết đâu tôi sẽ mềm lòng, mềm lòng rồi có lẽ sẽ cho cậu biết đấy.”

Tò mò trong mắt Triển Chiêu chớp một cái mất tích, sau đó hung hăng trợn mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, lạnh lùng nói, “Anh có mấy cái tên mấy cái danh hiệu tôi cũng không thèm biết, bây giờ nói chuyện đúng đắn, bước kế tiếp chúng ta phải làm sao?”

“Chúng ta?” Bạch Ngọc Đường mỉm cười lắc đầu, “Không phải chúng ta, là một mình tôi.”

“Anh nói cái gì!?” Triển Chiêu cả kinh, “Ý anh là anh muốn hành động một mình?”

“Không sai.”

“Nhưng Bao đại ca đã nói cho chúng ta hành động chung với nhau, Bạch Ngọc Đường, anh không thể tự mình làm chủ như vậy!”

“Tôi có thể gọi điện cho đội trưởng nói rõ nguyên nhân.” Bạch Ngọc Đường không để ý đến lời kháng nghị của Triển Chiêu, “Lúc trước anh ta không nghĩ rằng chuyện sẽ phức tạp tới vậy. Bạn nhỏ cậu nghe tôi nói, nơi tôi định đến cậu đối phó không nổi đâu.”

“Bạch Ngọc Đường! Tôi không cho phép anh gọi tôi bạn nhỏ nữa!” Triển Chiêu bị lời nói của Bạch Ngọc Đường chọc giận, mặc dù lý trí cậu nói lời vừa nãy Bạch Ngọc Đường nói đều không sai. Ở chỗ Lô Phương cậu cũng nghe thấy những người họ muốn tiếp xúc điều tra là loại người gì, những kẻ điên cuồng, giết người không chớp mắt, mỗi tên đều là những kẻ vì tiền mà linh hồn cũng mặc kệ. Cậu biết nhiệm vụ này vô cùng nguy hiểm, nhưng nguy hiểm cũng không phải lý do để lùi bước. Loại thái độ hiện tại của Bạch Ngọc Đường chính là khinh thường cậu, chuyện này làm sao Triển Chiêu có thể chịu được đây?

Xem như tính tình cậu có tốt, nhưng vẫn là một người đàn ông hơn 20 tuổi, tôn nghiêm của đàn ông lúc bị khiêu khích thì cho dù có lý trí đi nữa nói cũng không thông. Triển Chiêu cảm thấy mình sẽ bị cái tên Bạch Ngọc Đường khốn kiếp này chọc giận đến mất lý trí!

“Thế nào, còn giận?” Bạch Ngọc Đường hơi cười lạnh, nụ cười này, hơn nửa ngày nay, dường như còn là lần đầu tiên anh có thái độ nghiêm túc.

Bạch Ngọc Đường vừa lái xe vừa quan sát Triển Chiêu mấy lần, sau đó lạnh lùng nói, “Gọi cậu bạn nhỏ là đã khá lịch sự rồi, cậu có biết nơi tiếp theo chúng ta đến, những người đó sẽ gọi cậu là gì không?”

Nói tới đây, Bạch Ngọc Đường dừng lại một chốc, anh để ý tới ánh mắt tức giận của Triển Chiêu trong chớp mắt trở nên nghiêm túc.

“Cậu sẽ không muốn biết đâu.” Khóe miệng hơi câu, ánh mắt sắc bén của Bạch Ngọc Đường quét qua cả người của Triển Chiêu, lạnh lùng nói, “Không phải tôi xem thường cậu, nhưng từ đầu đến chân, trên người cậu không có chút đáng vẻ nào là có thể trà trộn vào chỗ đó. Chỉ cần cậu ở bên cạnh tôi, không nói chuyện, những người kia nhìn một cái đã có thể nhìn ra chúng ta không phải thật sự đến lấy hàng. Đến khi đó, đừng nói là tra án, mạng của tôi cũng bị cậu làm liên lụy mà mất luôn. Thế nào, bây giờ còn hứng thú theo tôi hành động nữa không?”

Triển Chiêu kinh ngạc nhìn vẻ mặt lạnh băng mà nghiêm túc của Bạch Ngọc Đường, lần này cậu nghe hiểu, cậu biết Bạch Ngọc Đường đang dùng cách nói chuyện khiến người ta ghét để tự nói với bản thân rằng, gặp gỡ tiếp theo nguy hiểm như thế nào. Thấy Triển Chiêu không nói gì, Bạch Ngọc Đường cho là cậu sợ, cậu khước miệng cười, quay đầu tiếp tục chuyên chú lái xe.

Không ngờ, mới qua có mấy giây, Triển Chiêu đột ngột nói, “Bạch Ngọc Đường, tôi muốn theo anh.”

“Cái gì?” Bạch Ngọc Đường nhướn mày, một cước đạp thắng xe, dừng xe lại, anh quay người, nhìn thẳng vào Triển Chiêu, lạnh lùng nói, “Tôi mất công mất sức mang cậu tới chỗ đại ca kết nghĩa của tôi, chính là muốn để anh chính miệng nói cho cậu biết, cậu không phù hợp thi hành nhiệm vụ này. Nhìn dáng vẻ sáng sủa thông minh của cậu, chắc cũng phải nghe rõ rồi chứ, tại sao giờ cậu còn muốn thêm loạn cho tôi đây? Không lẽ cậu muốn chính miệng đội trưởng nói cho cậu biết không được cản trở cảnh sát phá án mới được sao?”

Lời của Bạch Ngọc Đường cũng không làm Triển Chiêu đổi sắc mặt, cậu kiên nhẫn nghe Bạch Ngọc Đường mắng cậu, một mực chờ tới khi Bạch Ngọc Đường nói xong rồi, cậu mới lặp lại yêu cầu mình một lần nữa, “Bạch Ngọc Đường, tôi muốn theo anh.”

Thấy bộ dáng lại muốn nổi giận của Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu lập tức nói tiếp, “Anh đừng nóng, nghe tôi nói hết đã. Tôi muốn theo anh, anh bảo dáng vẻ tôi không giống, vậy anh nói cho tôi biết nên làm như thế nào đi. Anh nói xem làm sao mới có thể khiến những người đó tin tưởng tôi, anh bảo tôi làm gì, tôi làm đó, tôi chỉ yêu cầu anh dẫn tôi theo, được không?”

“Cậu nói thật?” Bạch Ngọc Đường nhú mày, giật mình nhìn Triển Chiêu. Triển Chiêu kiên định gật đầu.

Bạch Ngọc Đường nhăn nhó, anh nghiêm túc nhìn Triển Chiêu, trong lòng cảm thấy không vui, “Cậu không biết mình đang nói gì đâu. Nếu những kẻ đó bắt cậu hít ma túy tại chỗ, cậu sẽ làm gì?”

Triển Chiêu sửng sốt, trên trán chớp mắt rịn mồ hôi. Biểu hiện của Triển Chiêu lọt vào trong mắt Bạch Ngọc Đường, anh khẽ mỉm cười, quay đầu lại định tiếp tục lái xe, vậy mà anh không ngờ, Triển Chiêu lại đột nhiên nói, “Tôi có thể”

“Cậu đừng có mà nói!”

Triển Chiêu sợ hết hồn, cậu giật mình nhìn Bạch Ngọc Đường, chỉ thấy sắc mặt đối phương trầm xuống, chăm chăm nhìn mình, lạnh lùng nói, “Nhớ lời của cậu đấy, đến lúc đó đừng có mà hối hận.”

Dứt lời, Bạch Ngọc Đường nổ máy, nhưng không tiếp tục chạy trên con đường vừa này, mà quay đầu xe quẹo qua một phố khác.

Triển Chiêu bị thái độ vừa rồi của Bạch Ngọc Đường dọa sợ tới mức không dám nói nữa, nhưng trong lòng cũng cảm thấy hơi ủy khuất. Cậu rất muốn nói rõ với Bạch Ngọc Đường, vừa này ý mình không phải thế. Cậu sẽ không hít ma túy chỉ vì muốn tra án, mới này cậu muốn nói rằng mình có thể tránh được tình huống đó xảy ra. Tuy cậu không phải cảnh sát nhưng, mấy năm nay đã từng gặp qua rất nhiều tội phạm, lại là chuyên gia nghiên cứu tâm lý tội phạm, cậu dĩ nhiên biết tâm lý lúc giao dịch của những kẻ buôn ma túy. Bọn chúng sẽ tin tưởng giao dịch với người mua, hơn nữa những kẻ buôn hàng như Adam thông thường đều là đơn độc hành động. Bọn chúng căn bản không thể ép người mua hít ma túy tại chỗ, thứ nhất là do chuyện đó không cần thiết, thứ hai, chúng cũng không có bản lĩnh như vậy.

Triển Chiêu có hơi nghi ngờ, Bạch Ngọc Đường vừa này là muốn hù cậu nên mới biên ra vấn đề đó, nhưng vì sao sau khi mình trả lời xong anh ta lại

đột nhiên tức giận như vậy? Triển Chiêu lại liếc khuôn mặt đen thui như cũ của Bạch Ngọc Đường thêm lần nữa, lòng nói, tên quỷ không chỉ biết cười hề hề một cách thần bí, hơn nữa tính tình cũng quá thất thường, thật khó hiểu.

Triển Chiêu làm sao biết được, mặc dù vừa nãy Bạch Ngọc Đường là thật biên chuyện ra hù cậu, nhưng câu trả lời của Triển Chiêu ngược lại cũng hù sợ anh. Vừa nghĩ tới việc tên nhóc Triển Chiêu này lại điên tới mức dùng thủ đoạn cực đoan đến thế để đi tra án, lại nghĩ tới việc cậu tra án này cũng vì con nhỏ Thủy Ký Bình ngay cả một bước cũng không qua, tâm tình liền cảm thấy khó chịu. Vì vậy, anh âm thầm quyết định phải đùa bốn cái thằng nhóc tiểu sắc lang này một trận, cho cậu ta biết, tình thánh cũng không có tốt như vậy đâu.

Đang trong không khí trầm mặc, Bạch Ngọc Đường đã lái xe đến một khu buôn bán. Công việc trong buổi hoàng hôn, khu phố buôn bán ngựa xe tấp nập, người như dật cửi, hết sức náo nhiệt. Xe dừng lại trước cửa hàng quần áo nam cao cấp, Bạch Ngọc Đường xuống xe trước, sau đó vòng ra ngoài, cách cánh cửa nhìn Triển Chiêu. Triển Chiêu liếc khuôn mặt vô biểu tình của Bạch Ngọc Đường, bất đắc dĩ không thể làm gì khác là đẩy cửa xuống xe.

“Làm gì đây?”

“Cậu đã nói, tôi bảo cậu làm gì cậu làm nấy. Cậu bây giờ chỉ cần làm theo lời tôi là được, không phải hỏi.”

Bạch Ngọc Đường đã nói như thế, Triển Chiêu không thể làm gì hơn là câm miệng, theo anh bước vào tiệm. Tiệm này dường như không có khách, nhân viên thấy Bạch Triển hai người vào cửa, vội vàng nhiệt tình ra đón. Bạch Ngọc Đường không để ý đến lời giới thiệu nhiệt tình của nhân viên, một mình chạy ra giá treo quần áo, từ trên tùy tiện chỉ mấy bộ quần áo, nói

với nhân viên, “Mấy cái này, mỗi thứ một món, lấy kích cỡ của cậu ta, đưa cho cậu ta mặc thử.”

Triển Chiêu giật mình nhìn nữ nhân viên nhanh tay lẹ chân tìm quần áo, cậu vốn tưởng Bạch Ngọc Đường muốn mua quần áo cho mình, không ngờ lại là mua cho cậu. Đây là xảy ra chuyện gì chứ?

“Vốn định mua hết rồi về, có điều thời gian chúng ta có hạn, chỉ có thể thử ở đây.” Bạch Ngọc Đường để ý tới biểu lộ kinh ngạc của Triển Chiêu, câu khéo miệng,

“Vào mặc thử một chút, tôi đã nhìn cậu cứ yên tâm, bảo đảm rất hợp với cậu.”

“Nhưng tôi không định mua quần áo.” Triển Chiêu đưa mắt nhìn những bộ đồ vải vóc tinh xảo mà nhân viên đang cầm trên tay kia, nhìn thôi đã biết giá trị không rẻ. Loại quần áo đắt tiền như thế hoàn toàn không phải thứ bình thường cậu sẽ mặc, cậu không thể nào tưởng tượng được những thứ đồ đó treo trên người mình.

Bạch Ngọc Đường khẽ mỉm cười, “Cậu bây giờ chỉ có nghĩa vụ nghe lời, không có quyền chọn lựa, ngoan, đi thay quần áo đi.”

Triển Chiêu còn định nói thêm gì, thấy Bạch Ngọc Đường liếc về một ánh mắt, ý bảo cậu để ý ánh mắt của cô nhân viên kia kìa. Triển Chiêu làm theo chỉ dẫn của anh, quả nhiên thấy cô nhân viên tay cầm năm sáu bộ quần áo, mắt lấp lánh nhìn chăm chăm cậu, hơn nữa trong ánh mắt còn có tia sáng nóng bỏng mà cậu không hiểu nổi, làm cả người không thoải mái. Vì muốn chặn đi đường nhìn chăm chú này, Triển Chiêu lập tức cầm lấy đồng quần áo, trốn vào phòng thử.

Thấy Triển Chiêu bước vào rồi, Bạch Ngọc Đường cười, để nhân viên lấy cho anh một cái ghế thoải mái, ngồi trước phòng thử quần áo, như vậy sau khi Triển Chiêu thử xong quần áo đi ra, anh có thể thưởng thức được

hình tượng mới của đối phương trước nhất. Cảm giác này đúng là không tệ, Bạch Ngọc Đường vừa uống nước mà cô nhân viên mới dâng lên, vừa híp mắt tưởng tượng hình ảnh mới của Triển Chiêu. Mà lúc đó, anh cũng không biết, bên trong góc, cô nhân viên đang kích động vừa núp vừa nhả tin cho bạn của mình về một chuyện duy nhất khiến cô cảm thấy cực kỳ hưng phấn cả ngày nay.

“Tiểu Lệ, cậu biết không? Hôm nay mình gặp được hai đại soái ca cực kỳ đẹp trai tới tiệm mua quần áo, bây giờ một đang vào thử, một đang ngồi chờ trước cửa phòng. Cậu cũng biết quần áo trong tiệm chúng ta đều là trang phục nam đắt tiền muốn chết, không ngờ bọn họ lập tức lấy luôn năm bộ a!”

“Cậu vui cái gì, chẳng qua chỉ thử, lại chưa có mua.”

“Ai nói không mua, đại soái ca đó đã trả hết rồi có được không.”

“Oa! Quả nhiên chính là đẹp trai chính hãng cao cấp! Nếu vậy cậu có định tranh thủ mỗi chài một cái không?”

“Mình cũng muốn, nhưng đại soái ca đó suốt quá trình cũng không thèm nhìn mình một cái, vẫn là tiểu soái ca đó dịu dàng hơn, vừa nãy lúc giúp cậu ta cầm quần áo còn nói cảm ơn với mình.”

“Lớn không có hi vọng, vậy nhỏ thế nào?”

“Bỏ đi, mình thấy hai người họ tám phần là một cặp, mình cũng không có nhu cầu tự làm bể mặt. Hôm nay có thể làm được cú làm ăn lớn như vậy là có thể kiếm được một khoản rồi, làm người không được quá tham lam.”

“Hừ! Quý nhất gan! Bất quá nghe cậu tả hành động của hai người họ thật giống một cặp, lôi kéo người mình thích thử quần áo, mình ngồi ở cửa chờ, này còn không phải là tình tiết kinh điển trong phim ngôn tình sao?”

Nói rồi làm mình cũng muốn nhìn một chút. Tiểu Khiết, chụp tấm hình xem chút đi.”

“Suyt! Tiểu soái ca ra rồi, mình phải đi, tỳ nói!”

Đồ Bạch Ngọc Đường chọn cho Triển Chiêu đều là trang phục nam cao cấp, chất liệu tinh tế, vừa người. Nhìn bề ngoài, hình dáng cũng không khác biệt trang phục nam bình thường mấy, không có bất kỳ cảm giác kỳ lạ nào, cũng sẽ không làm người ta đột nhiên thấy kỳ lạ, nhưng mặc lên rồi lại có thể đề cao khí chất cùng phong độ của người ta. Thân phận của Triển Chiêu chính là một sinh viên, bình thường đều hoạt động trong sân trường đại học, quần áo cậu mặc đều không khác gì so với một sinh viên nam hoặc thầy giáo bình thường. Mục đích quần áo chính là để giữ ấm và thoải mái, về phần dáng vẻ, tiền tài, tới giờ đều không nằm trong phạm vi cân nhắc của cậu.

Có lẽ là do bề ngoài Triển Chiêu rất xuất sắc, dáng người cùng vô cùng tiêu chuẩn, nên trang phục bình thường khoác lên người cậu cũng không cảm thấy khó coi. Vì thế, cái chuyện tới tiệm quần áo nam đặc biệt, cẩn thận chọn lựa quần áo cũng chưa từng xuất hiện qua trong đời cậu. Chính vì vậy, lúc cậu nhìn thấy dáng vẻ của mình sau khi thay xong quần áo mới phản chiếu trên tấm gương trong phòng thử, Triển Chiêu thực sự có chút sửng sốt. Quả nhiên, mấy thứ quần áo đắt tiền muốn chết này đắt cũng có lý do, bất quá, vẫn cảm thấy rất không được tự nhiên.

Triển Chiêu không được tự nhiên bước ra từ trong phòng thử, mà Bạch Ngọc Đường đang nhìn cậu, đầu tiên nhìn thấy đã ngây ngẩn cả người. Chốc lát sau, Bạch Ngọc Đường cau khóe miệng hài lòng cười, “Không tệ, ánh mắt của Ngũ gia chính là quá tốt.”

Dứt lời, anh đứng dậy đến bên người Triển Chiêu, kéo cậu ra trước gương xoay qua xoay lại, quan sát bộ dáng hai người khi đứng chung một chỗ.

“Thế nào, nhìn có giống một cặp con nhà giàu ra đường hồ nháo không?”

Triển Chiêu hơi sững sờ, “Hồ nháo?”

Bạch Ngọc Đường khẽ cười, lộ ra hàm răng trắng bóc, Triển Chiêu lại cảm thấy trong nụ cười của Bạch Ngọc Đường lộ ra hàn quang lúc ẩn lúc hiện, khiến cả người cậu cũng phát lạnh.

Sao tự nhiên cảm thấy nguy hiểm vậy cà, bây giờ rút lui còn kịp không?

Bạch Ngọc Đường không biết Triển Chiêu đang suy nghĩ cái gì, anh hài lòng sai nhân viên gói lại tất cả quần áo đã chọn trong tiếng cự tuyệt của Triển Chiêu, tổng hết những thứ gom được lên xe. Sau đó anh kéo Triển Chiêu lên xe, lúc này sắc trời đã tối hẳn, Bạch Ngọc Đường nhìn vào đồng hồ đeo tay, thu lại nụ cười trên mặt.

“Vốn dĩ còn định dẫn cậu đi đổi cái kiểu tóc, bất quá bây giờ đã không còn thời gian. Đi thôi, chúng ta đi gặp cái tên phá gia mà đại ca nói.”

Lời của Bạch Ngọc Đường khiến Triển Chiêu trong nháy mắt đã bắt đầu khẩn trương, cậu hơi cau mày, “Tôi... còn cần chuẩn bị cái gì nữa không?”

Bạch Ngọc Đường liếc Triển Chiêu một cái, thờ ơ nói, “Bây giờ cho cậu bổ túc cũng không kịp, nhớ ít nói, không được lộn xộn, đến khi đó cái gì cũng phối hợp cùng tôi là được rồi. Cậu nhớ cho kỹ, vạn nhất, cậu dám manh động, hai chúng ta sẽ gặp nguy hiểm đến tính mạng đó.”

Triển Chiêu nhìn nhân thần kiên quyết của Bạch Ngọc Đường, siết chặt hai tay, trịnh trọng gật đầu.

Chương này chú làm đại gia em làm tiểu tình nhân

=]]]]]]]]] Chương sau em làm tiểu thiếu gia, chú làm trai bao cao cấp
=]]]]]]]]]]]]]]]]]

Tìm kiếm với từ khoá:

Share

26.07.2016, 18:16

Nguyệt Dao

Cựu học sinh

Ngày tham gia: 08.01.2015, 18:19

Tuổi: 17

Bài viết: 1474

Được thanks: 1062 lần

Điểm: 10.16

Tài sản riêng:

Re: [Đồng nhân - Hiện đại] Tổ trọng án - Yên Thủy Tinh - Điểm: 11

Chương 81. Vụ án 6 – Anh tức hoa biện (13)

Triển Chiêu vốn đã khấn trương, bị Bạch Ngọc Đường siết như vậy, mém nữa hét lên thành tiếng. Cậu kinh ngạc đưa mắt nhìn cảnh sát áo trắng đứng bên cạnh, lại phát hiện đối phương nhìn cậu cười.

“Thả lỏng một chút” Bạch Ngọc Đường tiến sát đến tai Triển Chiêu, nhỏ giọng, “Có tôi ở đây, cậu không phải sợ.”

Lô Phương quả không hổ danh là giang hồ lão luyện, mặc dù đã thu tay nhiều năm, nhưng vẫn rất nhiều thông tin người thường không cách nào tiếp xúc. Lô Phương không hít ma túy, cũng kiên quyết cấm những người bên mình tiếp xúc với ma túy, nhưng làm kinh doanh ở nơi long xà hỗn tạp thế này dĩ nhiên không trách được việc đụng chạm. Lô Phương chỉ cho Bạch Ngọc Đường cách thức liên lạc với một tên buôn hàng nhỏ, bất quá tên buôn hàng này không giống người khác, Lô Phương biết gã là người thân của một tên buôn hàng lớn trong đường dây mua bán ma túy của thành phố D, thông qua gã thì có thể liên lạc với tên buôn lớn.

Nhắc tới buôn hàng, cũng chính là người phân phối, phân lớn nhỏ dựa theo hàng hóa cùng hạ tuyến trong tay. Bạch Ngọc Đường nhanh chóng liên lạc với tên buôn hàng nhỏ kia, giả vờ làm nhãi ranh nhà giàu chi tiền rộng rãi, yêu cầu muốn lấy hàng. Bọn buôn ma túy đều vô cùng cẩn thận, vì phần lớn người của bọn chúng đều từng phạm trọng tội, một khi bị bắt khẳng định khó giữ được cái đầu. Cho nên, tên buôn hàng nhỏ này cũng phải gọi điện cho Bạch Ngọc Đường thật lâu mới xác định người này thật sự là một người mua hàng, yên tâm chấp nhận gặp mặt với anh.

Tên buôn này tên gọi Lâm Chí Hổ, trong giới đều gọi gã là A Hổ, dĩ nhiên cũng có người thấy gã có người quen số má, gọi gã Hổ ca. Bạch Ngọc Đường mang Triển Chiêu tới nơi Lâm Chí Hổ chỉ định, nơi này chỉ là một khu nhà bình thường, ở ngoại ô thành phố D. Chỗ này lẫn lộn giữa thành thị và nông thôn, phần lớn kiến trúc đều được xây dựng ở trước những năm 80, nhà cửa cũ nát, lâu năm không được tu sửa, cơ sở hạ tầng bên trong cũng từng được sửa chữa nhiều lần, miễn cưỡng vẫn có thể sử dụng.

Hầu hết dân cư trong thành phố đều đã chuyển khỏi đây, những người lưu lại đều là những người thuê phòng nhập cư trái phép cùng những người nghèo khổ. Tiền thuê ở đây rẻ, người ngoại địa đến thành phố D làm việc vô cùng thích giá cả nơi này, vì vậy đều nguyện ý chọn nó làm điểm dừng chân đầu tiên sau khi tới thành phố D. Làm một kẻ buôn ma túy thận trọng,

mỗi lần Lâm Chí Hồ giao hàng đều chọn một chỗ khác nhau, số di động căn bản một tuần đổi một lần, lần này nơi gã hẹn Bạch Ngọc Đường tới chính là một khu nhà thuê tạm.

Bạch Ngọc Đường lái xe đến nơi hẹn, cùng Triển Chiêu xuống xe, theo chỉ dẫn của Lâm Chí Hồ trong điện thoại tìm được nơi hẹn. Quan sát địa hình cùng tình trạng khu vực xung quanh, trước khi gõ cửa Bạch Ngọc Đường đột ngột nắm tay Triển Chiêu, dùng sức siết một cái. Triển Chiêu vốn đã khẩn trương, bị Bạch Ngọc Đường siết như vậy, mém nữa hét lên thành tiếng. Cậu kinh ngạc đưa mắt nhìn cảnh sát áo trắng đứng bên cạnh, lại phát hiện đối phương nhìn cậu cậu môi mỉm cười.

“Thả lỏng một chút” Bạch Ngọc Đường tiến sát đến tai Triển Chiêu, nhỏ giọng, “Có tôi ở đây, cậu không phải sợ.” (Có anh ở đây đừng sợ!! =))

Triển Chiêu cảm thấy có một luồng khí nóng phả lên tai cậu, trong chớp mắt, toàn bộ máu huyết dường như đều dồn về chỗ nguồn nhiệt kia, cậu đoán bên lỗ tai bên đó chắc chắn sẽ đỏ. Lời nói của Bạch Ngọc Đường làm cậu gật đầu theo bản năng, nhưng thân thể lại khó kiềm chế được mà cứng ngắc. Nhìn qua loại tâm trạng khẩn trương này rất khó có thể tự mình khống chế, một Triển Chiêu chưa từng trải qua huấn luyện chuyên nghiệp so với Bạch Ngọc Đường đúng là còn kém lửa rất nhiều, bây giờ chỉ có thể cầu nguyện lực tự kiềm chế của Triển Chiêu đủ mạnh, cho dù khẩn trương đi nữa, cũng không thể khiến đối phương đoán ra.

Bạch Ngọc Đường lại siết tay Triển Chiêu thêm lần nữa, sau đó giơ tay lên gõ cửa. Theo ước định, gõ cửa hai lần, ba dài một ngắn, bên trong truyền ra một âm thanh âm trầm, “Ai?”

“Là tôi, tiểu Bạch, mới này đã liên lạc qua điện thoại với Hồ ca.” Trong thanh âm khách sáo của Bạch Ngọc Đường xen lẫn một chút khẩn trương giả tạo, “Hồ ca bảo tôi đến lấy trái cây.”

Trái cây, rượu trắng, thuốc lá, thịt heo, những thứ này đều là ám ngữ được dùng lúc giao dịch ma túy, không phải người trong nghề sẽ không biết rõ. Trái cây Bạch Ngọc Đường nói chính là chỉ Heroin, rượu trắng là ma túy đá, thuốc lá chính là Cocaine. Dĩ nhiên những ám ngữ này cũng không cố định, tùy theo thời gian cùng địa điểm sẽ đổi sang cách gọi khác để phòng ngừa bị cảnh sát tra ra. Bạch Ngọc Đường trả lời xong rồi, im lặng trong chốc lát trôi qua, cửa nhanh chóng được mở. Bên trong căn phòng tối tăm thiếu sáng, có 3 người đàn ông ngồi quanh một cái bàn duy nhất, trên mặt đầy biểu lộ hoài nghi cùng cảnh giác. Ngoại hình của ba kẻ buôn ma túy này rất bình thường, nếu lạc vào dòng người sẽ khó bị nhận ra. Nhưng cần thận quan sát sẽ có thể phát hiện, ánh mắt nhìn người của họ không đủ kiên định, luôn nhin không được mà né tránh.

Giải thích theo quan điểm tâm lý học tội phạm, người buôn ma túy phần lớn đều sống trong sợ hãi. Bọn chúng từng khắc đều sợ chuyện bị bắt, vì thế mỗi lần tiếp xúc với người lạ, bọn chúng sẽ tập trung 12 phần. Chúng sợ gặp mặt cảnh sát, sợ đi ngang hải quan sân bay, sợ trạm ga, sợ máy quét điện tử trên ô tô đường dài. Mỗi khi phải chịu kiểm tra, bất kể bản thân có mang theo ma túy hay không, thần kinh của chúng đều chịu căng thẳng. Loại bệnh này đã ăn sâu vào trong lòng chúng, thậm chí còn thay đổi đặc trưng sinh lý của chúng, khiến chúng rất dễ bại lộ. Đây cũng là lý do phần lớn kẻ buôn ma túy đều mắc bệnh đau dạ dày ở nhiều mức độ khác nhau, và cả bệnh lão hóa sớm.

Trong chớp mắt bước vào cửa, Triển Chiêu còn có thời gian làm ra phân tích như này, nhưng chuyện đó cũng không cản trở việc thần kinh khẩn trương cao độ gây rắc rối cho cậu. Cậu đau khổ nhận ra, tình hình tâm lý hiện tại của cậu cũng không tốt hơn đám buôn ma túy là mấy. Cảnh sát quả nhiên không phải công việc người thường muốn là có thể làm, nếu muốn trở thành cảnh sát hợp cách, đúng là cần được huấn luyện chuyên nghiệp cùng quá trình tích lũy kinh nghiệm gian khổ. Bất quá, còn may, Triển Chiêu liếc qua Bạch Ngọc Đường đang đứng cạnh mình. Mới nãy anh ta có nói, có

anh ta ở đây không phải sợ. Được, xem như coi trọng chuyện anh ta là một cảnh sát ưu tú, Triển Chiêu quyết định tạm thời tin anh.

“Trong các vị, vị nào là Hồ ca?” Bạch Ngọc Đường vừa vào cửa đã nhìn thẳng vào gã đàn ông hơn ba mươi ngồi giữa, thật ra trong lòng anh đã nhận định gã này là Lâm Chí Hồ, nhưng vẫn thử thăm dò một câu.

Quả nhiên gã đàn ông kia dùng ánh mắt lạnh lùng đáng sợ nhìn Bạch Ngọc Đường, sau đó giơ tay bảo Bạch Ngọc Đường qua đây.

Bạch Ngọc Đường cất bước tiến lên, nam nhân trẻ tuổi ngồi cạnh Lâm Chí Hồ đứng lên để lại ghế cho anh. Bạch Ngọc Đường không chút do dự ngồi xuống, Triển Chiêu không có ghế, không còn cách nào khác là đứng sau lưng anh, không nói lời nào, mắt nhìn thẳng xuống đất một góc 45 độ.

Lâm Chí Hồ nhìn thật kỹ Bạch Ngọc Đường từ trên xuống dưới mấy lần, sau đó lại nhìn kỹ Triển Chiêu mấy lần, chú trọng quan sát quần áo làm bằng chất liệu tinh xảo của Triển Chiêu, cuối cùng nhìn về phía Bạch Ngọc Đường nhe răng. Một thanh âm lạnh lẽo từ trong cổ họng Lâm Chí Hồ chui ra, khiến Triển Chiêu nghe rồi cả người cũng cảm thấy khó chịu như bị kiến bò.

“Tiểu huynh đệ nhìn qua lịch sự tuấn tú, không ngờ cũng thích cái này.”

Lời nói của Lâm Chí Hồ khiến lòng Triển Chiêu chột nặng, không lẽ gương mặt của mình với Bạch Ngọc Đường khiến gã cảm thấy không giống người chơi ma túy sao?

Biểu tình Triển Chiêu không đổi, Bạch Ngọc Đường càng trấn định hơn, anh hơi cong khoe miệng, nhìn đôi mắt tràn đầy tia máu của Lâm Chí Hồ,

“Hồ ca, cứ giời. Nói thật, mấy năm nay nếu không phải bị gia đình quản lý chặt chẽ, đồ chơi tốt hơn nữa tôi cũng muốn dùng.”

“Bạch huynh đệ, mặt mũi rất lạ.” Đại hán vạm vỡ ngồi bên cạnh Lâm Chí Hồ đang híp mắt nhìn gò má trắng trẻo tinh tế của Bạch Ngọc Đường, đột nhiên lạnh lùng nói.

Bạch Ngọc Đường nghiêng đầu nhìn gã một cái, cười nói, “Vị này là?”

“Là huynh đệ của tôi, gọi A Trung.” Lâm Chí Hồ nói, “Vị huynh đệ này của tôi nói rất đúng, theo lý loại trái cây cao cấp này có giá không rẻ, tùy người cần trong nội thành thành phố D rất nhiều, nhưng không có người nào lão Lâm tôi chưa nghe tới. Vị Bạch huynh đệ đây cùng bạn của cậu tới giờ cũng chưa từng thấy qua, các người không phải là cớm giả trang chứ?”

Lời của Lâm Chí Hồ khiến tim gan Triển Chiêu cũng bị siết chặt, cậu biết những lời này là những câu dò xét thử của Lâm Chí Hồ, nhưng cũng có thể xem đây là nguy cơ lớn nhất đến nay của cậu với Bạch Ngọc Đường. Nếu Bạch Ngọc Đường không đủ tinh táo thông minh, chuyện tiếp theo sẽ gặp phiền phức lớn.

Vậy mà không chờ Triển Chiêu nghĩ ra biện pháp gì tốt giúp Bạch Ngọc Đường giải vây, Bạch Ngọc Đường đã nhẹ nhàng nở nụ cười. Anh mỉm cười liếc Triển Chiêu, đột ngột kéo Triển Chiêu đến cạnh mình. Triển Chiêu đang đứng, bị Bạch Ngọc Đường đột ngột dùng sức kéo lại, đứng không vững, thiếu tý đã ngã xuống đất.

“Anh kéo tôi đủ chưa!?” Triển Chiêu giả vờ nổi giận, hung hăng trợn mắt nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường cười híp mắt, nhéo má Triển Chiêu, sau đó nhìn người trẻ tuổi mới này nhường ghế cho mình, “Tiểu huynh đệ, lấy cho huynh đệ của tôi một cái ghế, em ấy so với tôi mới là khách quý có nhiều tiền hơn, nếu chậm buổi làm ăn này xem như hỏng.”

Người trẻ tuổi đưa nhìn sắc mặt Lâm Chí Hồ, người sau gật đầu, hẩn vội vàng kéo một cái ghế từ phòng bên ra. Có thể là thử tính toán giá trị quần

áo trên người Triển Chiêu thấy không rẻ, còn cố ý lau lau cái ghế.

Triển Chiêu phối hợp với thái độ Bạch Ngọc Đường ngồi xuống cạnh anh, trong lòng thầm đặt mình vào vai một tiểu thiếu gia lêu lổng xem tiền như rác các loại, liền cố nặn ra một bộ dáng chê bai, vừa ngồi vừa hung hăng trợn mắt nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường khẽ mỉm cười, cũng không ngại thái độ của Triển Chiêu, ngược lại còn nói với Lâm Chí Hổ, “Hổ ca bảo bọn tôi lạ mặt cũng là chuyện thường, bởi vì bọn tôi trước kia chỉ lấy hàng từ một tay buôn, tới giờ cũng không tham gia vào giới, vì vậy người quen bọn tôi dường như không có. Hết cách, gia đình quản nghiêm quá. Tôi còn đỡ, nhưng mà vị huynh đệ này của tôi, nếu để người nhà em ấy biết em ấy dùng mấy cái này, có thể sẽ bị đoạt quyền thừa kế, cho nên bọn tôi không thể không cẩn thận.”

Lâm Chí Hổ hơi cau mày, hình như có hơi không tin lời Bạch Ngọc Đường, nhưng vẫn không quá chắc chắn. Bạch Ngọc Đường cũng không vội, ngồi ở đó nắm tay Triển Chiêu, thong thả nhìn Lâm Chí Hổ cau mày tính toán. Mà Triển Chiêu lúc đó cũng giả vờ làm ra dáng vẻ không nhận được, lại một bộ chê bai ngăm tới ngăm lui căn phòng thuê dơ bẩn này.

Lát sau, dường như Lâm Chí Hổ đã nghĩ xong, gã nhìn Bạch Ngọc Đường, hỏi, “Cậu nói trước kia hai đứa chỉ cầm hàng của một tên, tên đó là ai?”

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, Triển Chiêu hiểu ý, không nhận nữa liếc Lâm Chí Hổ, lạnh lùng phun, “Một người nước ngoài, không biết họ gì, chỉ biết gọi Adam.”

Triển Chiêu vừa dứt lời, đã thấy sắc mặt Lâm Chí Hổ chợt biến, dĩ nhiên gã cũng đã nghe qua người gọi Adam này.

“Adam mất tích —” Vương Chí Hổ lặng lẽ nhả một câu, nghiêng đầu nhìn huynh đệ A Trung của mình, “mày có nghe chuyện này không?”

A Trung lắc đầu, “Em chẳng qua chỉ nghe nói mấy ngày trước hải quan bắt được một con nhỏ, hẳn là thuộc hạ của Adam, bắt quá tên nước ngoài này rất giáo hoạt, ai biết bây giờ hẳn lại chạy tới chỗ nào.”

Lâm Chí Hồ gật đầu, sau đó chăm chăm nhìn Triển Chiêu mấy lần, ánh mắt lạnh lùng sắc bén. Triển Chiêu tim đập loạn nhưng trên mặt còn giữ biểu tình bình tĩnh. Cậu cố ý không nhin được oán giận nói với Bạch Ngọc Đường, “Tiểu Bạch, chỗ này rốt cuộc có thứ mình muốn hay không? Nếu không có mình đi, dù sao có tiền muốn mua gì không được, bọn chúng không muốn bán, em còn không tin chúng có bản lĩnh lấy được cùng một loại đồ tốt như của Adam đây.”

Vừa nói, Triển Chiêu còn ngáp nhẹ một cái, giả vờ như buồn ngủ nhích lại gần Bạch Ngọc Đường, nhỏ giọng nói, “Thật chưa thấy khi nào mua đồ lại phiền phức như thế này, vẫn là Adam tốt hơn, lần nào cũng đưa đồ tới đúng lúc cho mình, nếu không em chờ hẳn thêm hai ngày là được, trong tay hẳn còn mấy vạn tiền ứng trước em đưa đấy.”

Bạch Ngọc Đường câu khéo miệng, dịu dàng vỗ vai Triển Chiêu, sau đó nhìn Lâm Chí Hồ, quả nhiên trong ánh mắt đối phương anh thấy được chút tham lam lóe sáng.

Mắc câu là tốt, Bạch Ngọc Đường khẽ mỉm cười, “Hồ ca, nếu bây giờ anh không tin được bọn tôi thì đành vậy. Bọn tôi đi trước, điện thoại của tôi anh biết rồi, nếu đổi chủ ý cứ liên lạc với tôi lúc nào cũng được.”

Nói xong, Bạch Ngọc Đường dìu Triển Chiêu đứng dậy, bước chân ra cửa. Mà sau lưng họ, hai tên tay chân của Lâm Chí Hồ đều nhìn về đại ca của mình, còn mặt mũi Lâm Chí Hồ cũng tràn đầy mâu thuẫn. Cuối cùng trước khi hai người Bạch Triển bước khỏi cửa, Lâm Chí Hồ mở miệng gọi hai người lại.

“Hai vị dừng bước.”

“Hử?” Bạch Ngọc Đường dừng chân, xoay người nhìn Lâm Chí Hổ, “Hổ ca đổi ý?”

Lâm Chí Hổ gật đầu, “Các cậu muốn bao nhiêu?”

Bạch Ngọc Đường khẽ mỉm cười, nhưng không đáp, mà quay đầu thăm thiết nhỏ giọng hỏi Triển Chiêu, “Lấy trước 10 vạn thử một chút?”

Triển Chiêu híp mắt, thờ ơ gật đầu, hồ hững trả lời, “Cứ theo lời anh đi, còn không biết hàng thế nào. Nếu thật sự tốt như lời anh nói thì sau này một lần mua nhiều chút, đỡ mất công phải chờ tên Adam kia, phiền phức.”

“Được, tất cả anh đều nghe theo em.”

Những câu này thực tình làm cả người tê dại, Triển Chiêu nghe thấy lỗ tai cũng đau, mém nữa rùng mình. Lòng nói Bạch Ngọc Đường, anh đúng là nhập tâm quá ha, trước lúc vào đây cũng không nói qua kịch bản cho tôi biết, quan hệ giữa hai chúng ta rốt cuộc là thế nào, sao tôi lại có cảm giác quỷ dị như vậy.

So với Triển Chiêu, Lâm Chí Hổ cũng đã nhìn đời rất nhiều. Từ một loạt biểu hiện của Bạch Ngọc Đường với Triển Chiêu sau khi vào cửa gã đã nhìn ra, Triển Chiêu là một tên nhóc nhà giàu không có kinh nghiệm giang hồ, mà Bạch Ngọc Đường rất có thể tình nhân kiêm người hầu của nhóc. Dĩ nhiên trong hai người Triển Chiêu là người bỏ tiền, nhưng đại sự đều do Bạch Ngọc Đường làm chủ. (Đoán sai bét =)] chi lần chủ đều là chú, người ta là chủ gia đình đó ba =]]]) Những tên thiếu gia nhà giàu chơi gái đã rồi liền đổi lấy đàn ông, nếu nói truyện khiêu dâm bất kể gia đình, thì chuyện như thế này rất thường thấy trong giới.

Nghĩ tới đây, Lâm Chí Hổ không nhịn được liếc Triển Chiêu, lòng nói, tên họ Bạch này diễm phúc không cạn, nhóc con họ Triển vừa có tiền đáng đáp lại câu người như thế, nếu như có dịp —

Nghĩ tới đó, Lâm Chí Hồ không đề phòng bị một ánh mắt lợi hại bắn về phía gã, trong lòng chợt rung mình. Ánh mắt vội chuyển, quả nhiên nhìn thấy ánh mắt tự tiếu phi tiếu sáng trưng của Bạch Ngọc Đường, gã vội đè xuống ý niệm xấu xa trong lòng. Đầu năm này gặp được người mua hào phóng cũng không dễ, không thể dễ dàng đắc tội.

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 81: Vụ Án 6 – Anh Túc Hoa Biện (13)

Triển Chiêu vốn đã khẩn trương, bị Bạch Ngọc Đường siết như vậy, mém nữa hét lên thành tiếng. Cậu kinh ngạc đưa mắt nhìn cảnh sát áo trắng đứng bên cạnh, lại phát hiện đối phương nhìn cậu câu môi mỉm cười.

“Thả lỏng một chút” Bạch Ngọc Đường tiến sát đến tai Triển Chiêu, nhỏ giọng, “Có tôi ở đây, cậu không phải sợ.”

Lô Phương quả không hổ danh là giang hồ lão luyện, mặc dù đã thu tay nhiều năm, nhưng vẫn rất nhiều thông tin người thường không cách nào tiếp xúc. Lô Phương không hít ma túy, cũng kiên quyết cấm những người bên mình tiếp xúc với ma túy, nhưng làm kinh doanh ở nơi long xà hỗn tạp thế này dĩ nhiên không tránh được việc đụng chạm. Lô Phương chỉ cho Bạch Ngọc Đường cách thức liên lạc với một tên buôn hàng nhỏ, bất quá tên buôn hàng này không giống người khác, Lô Phương biết gã là người thân của một tên buôn hàng lớn trong đường dây mua bán ma túy của thành phố D, thông qua gã thì có thể liên lạc với tên buôn lớn.

Nhắc tới buôn hàng, cũng chính là người phân phối, phân lớn nhỏ dựa theo hàng hóa cùng hạ tuyến trong tay. Bạch Ngọc Đường nhanh chóng liên lạc với tên buôn hàng nhỏ kia, giả vờ làm nhãi ranh nhà giàu chi tiền rộng rãi, yêu cầu muốn lấy hàng. Bọn buôn ma túy đều vô cùng cẩn thận, vì phần lớn người của bọn chúng đều từng phạm trọng tội, một khi bị bắt khẳng định khó giữ được cái đầu. Cho nên, tên buôn hàng nhỏ này cũng phải gọi điện cho Bạch Ngọc Đường thật lâu mới xác định người này thật sự là một người mua hàng, yên tâm chấp nhận gặp mặt với anh.

Tên buôn này tên gọi Lâm Chí Hồ, trong giới đều gọi gã là A Hồ, dĩ nhiên cũng có người thấy gã có người quen số má, gọi gã Hồ ca. Bạch Ngọc Đường mang Triển Chiêu tới nơi Lâm Chí Hồ chỉ định, nơi này chỉ là một khu nhà bình thường, ở ngoại ô thành phố D. Chỗ này lẫn lộn giữa thành thị và nông thôn, phần lớn kiến trúc đều được xây dựng ở trước những năm 80, nhà cửa cũ nát, lâu năm không được tu sửa, cơ sở hạ tầng bên trong cũng từng được sửa chữa nhiều lần, miễn cưỡng vẫn có thể sử dụng.

Hầu hết dân cư trong thành phố đều đã chuyển khỏi đây, những người lưu lại đều là những người thuê phòng nhập cư trái phép cùng những người nghèo khổ. Tiền thuê ở đây rẻ, người ngoại địa đến thành phố D làm việc vô cùng thích giá cả nơi này, vì vậy đều nguyện ý chọn nó làm điểm dừng chân đầu tiên sau khi tới thành phố D. Làm một kẻ buôn ma túy thận trọng, mỗi lần Lâm Chí Hồ giao hàng đều chọn một chỗ khác nhau, số di động căn bản một tuần đổi một lần, lần này nơi gã hẹn Bạch Ngọc Đường tới chính là một khu nhà thuê tạm.

Bạch Ngọc Đường lái xe đến nơi hẹn, cùng Triển Chiêu xuống xe, theo chỉ dẫn của Lâm Chí Hồ trong điện thoại tìm được nơi hẹn. Quan sát địa hình cùng tình trạng khu vực xung quanh, trước khi gõ cửa Bạch Ngọc Đường đột ngột nắm tay Triển Chiêu, dùng sức siết một cái. Triển Chiêu vốn đã khẩn trương, bị Bạch Ngọc Đường siết như vậy, mém nữa hét lên thành tiếng. Cậu kinh ngạc đưa mắt nhìn cảnh sát áo trắng đứng bên cạnh, lại phát hiện đối phương nhìn cậu câu môi mỉm cười.

“Thả lỏng một chút” Bạch Ngọc Đường tiến sát đến tai Triển Chiêu, nhỏ giọng, “Có tôi ở đây, cậu không phải sợ.” (Có anh ở đây đừng sợ!! =))

Triển Chiêu cảm thấy có một luồng khí nóng phả lên tai cậu, trong chớp mắt, toàn bộ máu huyết dường như đều dồn về chỗ nguồn nhiệt kia, cậu đoán bên lỗ tai bên đó chắc chắn sẽ đỏ. Lời nói của Bạch Ngọc Đường làm cậu gật đầu theo bản năng, nhưng thân thể lại khó kiềm chế được mà cứng ngắc. Nhìn qua loại tâm trạng khẩn trương này rất khó có thể tự mình

khổng chế, một Triển Chiêu chưa từng trải qua huấn luyện chuyên nghiệp so với Bạch Ngọc Đường đúng là còn kém lửa rất nhiều, bây giờ chỉ có thể cầu nguyện lực tự kiểm chế của Triển Chiêu đủ mạnh, cho dù khăn trương đi nữa, cũng không thể khiến đối phương đoán ra.

Bạch Ngọc Đường lại siết tay Triển Chiêu thêm lần nữa, sau đó giơ tay lên gõ cửa. Theo ước định, gõ cửa hai lần, ba dài một ngắn, bên trong truyền ra một âm thanh âm trầm, “Ai?”

“Là tôi, tiểu Bạch, mới này đã liên lạc qua điện thoại với Hồ ca.” Trong thanh âm khách sáo của Bạch Ngọc Đường xen lẫn một chút khăn trương giả tạo, “Hồ ca bảo tôi đến lấy trái cây.”

Trái cây, rượu trắng, thuốc lá, thịt heo, những thứ này đều là ám ngữ được dùng lúc giao dịch ma túy, không phải người trong nghề sẽ không biết rõ. Trái cây Bạch Ngọc Đường nói chính là chỉ Heroin, rượu trắng là ma túy đá, thuốc lá chính là Cocaine. Dĩ nhiên những ám ngữ này cũng không cố định, tùy theo thời gian cùng địa điểm sẽ đổi sang cách gọi khác để phòng ngừa bị cảnh sát tra ra. Bạch Ngọc Đường trả lời xong rồi, im lặng trong chốc lát trôi qua, cửa nhanh chóng được mở. Bên trong căn phòng tối tăm thiếu sáng, có 3 người đàn ông ngồi quanh một cái bàn duy nhất, trên mặt đầy biểu lộ hoài nghi cùng cảnh giác. Ngoại hình của ba kẻ buôn ma túy này rất bình thường, nếu lạc vào dòng người sẽ khó bị nhận ra. Nhưng cần thận quan sát sẽ có thể phát hiện, ánh mắt nhìn người của họ không đủ kiên định, luôn nhịn không được mà né tránh.

Giải thích theo quan điểm tâm lý học tội phạm, người buôn ma túy phần lớn đều sống trong sợ hãi. Bọn chúng từng khắc đều sợ chuyện bị bắt, vì thế mỗi lần tiếp xúc với người lạ, bọn chúng sẽ tập trung 12 phần. Chúng sợ gặp mặt cảnh sát, sợ đi ngang hải quan sân bay, sợ trạm ga, sợ máy quét điện tử trên ô tô đường dài. Mỗi khi phải chịu kiểm tra, bất kể bản thân có mang theo ma túy hay không, thần kinh của chúng đều chịu căng thẳng. Loại bệnh này đã ăn sâu vào trong lòng chúng, thậm chí còn thay đổi đặc

trưng sinh lý của chúng, khiến chúng rất dễ bại lộ. Đây cũng là lý do phần lớn kẻ buôn ma túy đều mắc bệnh đau dạ dày ở nhiều mức độ khác nhau, và cả bệnh lão hóa sớm.

Trong chớp mắt bước vào cửa, Triển Chiêu còn có thời gian làm ra phân tích như này, nhưng chuyện đó cũng không cản trở việc thần kinh khẩn trương cao độ gây rắc rối cho cậu. Cậu đau khổ nhận ra, tình hình tâm lý hiện tại của cậu cũng không tốt hơn đám buôn ma túy là mấy. Cảnh sát quả nhiên không phải công việc người thường muốn là có thể làm, nếu muốn trở thành cảnh sát hợp cách, đúng là cần được huấn luyện chuyên nghiệp cùng quá trình tích lũy kinh nghiệm gian khổ. Bất quá, còn may, Triển Chiêu liếc qua Bạch Ngọc Đường đang đứng cạnh mình. Mới nãy anh ta có nói, có anh ta ở đây không phải sợ. Được, xem như coi trọng chuyện anh ta là một cảnh sát ưu tú, Triển Chiêu quyết định tạm thời tin anh.

“Trong các vị, vị nào là Hồ ca?” Bạch Ngọc Đường vừa vào cửa đã nhìn thẳng vào gã đàn ông hơn ba mươi ngồi giữa, thật ra trong lòng anh đã nhận định gã này là Lâm Chí Hồ, nhưng vẫn thử thăm dò một câu.

Quả nhiên gã đàn ông kia dùng ánh mắt lạnh lùng đáng sợ nhìn Bạch Ngọc Đường, sau đó giơ tay bảo Bạch Ngọc Đường qua đây.

Bạch Ngọc Đường cất bước tiến lên, nam nhân trẻ tuổi ngồi cạnh Lâm Chí Hồ đứng lên để lại ghế cho anh. Bạch Ngọc Đường không chút do dự ngồi xuống, Triển Chiêu không có ghế, không còn cách nào khác là đứng sau lưng anh, không nói lời nào, mắt nhìn thẳng xuống đất một góc 45 độ.

Lâm Chí Hồ nhìn thật kỹ Bạch Ngọc Đường từ trên xuống dưới mấy lần, sau đó lại nhìn kỹ Triển Chiêu mấy lần, chú trọng quan sát quần áo làm bằng chất liệu tinh xảo của Triển Chiêu, cuối cùng nhìn về phía Bạch Ngọc Đường nhe răng. Một thanh âm lạnh lẽo từ trong cổ họng Lâm Chí Hồ chui ra, khiến Triển Chiêu nghe rồi cả người cũng cảm thấy khó chịu như bị kiến bò.

“Tiểu huynh đệ nhìn qua lịch sự tuần tú, không ngờ cũng thích cái này.”

Lời nói của Lâm Chí Hồ khiến lòng Triển Chiêu chột nặng, không lẽ gương mặt của mình với Bạch Ngọc Đường khiến gã cảm thấy không giống người chơi ma túy sao?

Biểu tình Triển Chiêu không đổi, Bạch Ngọc Đường càng trấn định hơn, anh hơi cong khóe miệng, nhìn đôi mắt tràn đầy tia máu của Lâm Chí Hồ,

“Hồ ca, cứ giỡn. Nói thật, mấy năm nay nếu không phải bị gia đình quản lý chặt chẽ, đồ chơi tốt hơn nữa tôi cũng muốn dùng.”

“Bạch huynh đệ, mặt mũi rất lạ.” Đại hán vạm vỡ ngồi bên cạnh Lâm Chí Hồ đang híp mắt nhìn gò má trắng trẻo tinh tế của Bạch Ngọc Đường, đột nhiên lạnh lùng nói.

Bạch Ngọc Đường nghiêng đầu nhìn gã một cái, cười nói, “Vị này là?”

“Là huynh đệ của tôi, gọi A Trung.” Lâm Chí Hồ nói, “Vị huynh đệ này của tôi nói rất đúng, theo lý loại trái cây cao cấp này có giá không rẻ, tùy người cần trong nội thành thành phố D rất nhiều, nhưng không có người nào lão Lâm tôi chưa nghe tới. Vị Bạch huynh đệ đây cùng bạn của cậu tới giờ cũng chưa từng thấy qua, các người không phải là cớm giả trang chứ?”

Lời của Lâm Chí Hồ khiến tim gan Triển Chiêu cũng bị siết chặt, cậu biết những lời này là những câu dò xét thử của Lâm Chí Hồ, nhưng cũng có thể xem đây là nguy cơ lớn nhất đến nay của cậu với Bạch Ngọc Đường. Nếu Bạch Ngọc Đường không đủ tỉnh táo thông minh, chuyện tiếp theo sẽ gặp phiền phức lớn.

Vậy mà không chờ Triển Chiêu nghĩ ra biện pháp gì tốt giúp Bạch Ngọc Đường giải vây, Bạch Ngọc Đường đã nhẹ nhàng nở nụ cười. Anh mỉm cười liếc Triển Chiêu, đột ngột kéo Triển Chiêu đến cạnh mình. Triển Chiêu

đang đứng, bị Bạch Ngọc Đường đột ngột dùng sức kéo lại, đứng không vững, thiếu tý đã ngã xuống đất.

“Anh kéo tôi đủ chưa!?” Triển Chiêu giả vờ nổi giận, hung hăng trợn mắt nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường cười híp mắt, nhéo má Triển Chiêu, sau đó nhìn người trẻ tuổi mới này nhường ghế cho mình, “Tiểu huynh đệ, lấy cho huynh đệ của tôi một cái ghế, em ấy so với tôi mới là khách quý có nhiều tiền hơn, nếu chậm buổi làm ăn này xem như hỏng.”

Người trẻ tuổi đưa nhìn sắc mặt Lâm Chí Hổ, người sau gật đầu, hăn vội vàng kéo một cái ghế từ phòng bên ra. Có thể là thử tính toán giá trị quần áo trên người Triển Chiêu thấy không rẻ, còn cố ý lau lau cái ghế.

Triển Chiêu phối hợp với thái độ Bạch Ngọc Đường ngồi xuống cạnh anh, trong lòng thầm đặt mình vào vai một tiểu thiếu gia lêu lổng xem tiền như rác các loại, liền cố nặn ra một bộ dáng chê bai, vừa ngồi vừa hung hăng trợn mắt nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường khẽ mỉm cười, cũng không ngại thái độ của Triển Chiêu, ngược lại còn nói với Lâm Chí Hổ, “Hổ ca bảo bọn tôi lạ mặt cũng là chuyện thường, bởi vì bọn tôi trước kia chỉ lấy hàng từ một tay buôn, tới giờ cũng không tham gia vào giới, vì vậy người quen bọn tôi dường như không có. Hết cách, gia đình quản nghiêm quá. Tôi còn đỡ, nhưng mà vị huynh đệ này của tôi, nếu để người nhà em ấy biết em ấy dùng mấy cái này, có thể sẽ bị đoạt quyền thừa kế, cho nên bọn tôi không thể không cẩn thận.”

Lâm Chí Hổ hơi cau mày, hình như có hơi không tin lời Bạch Ngọc Đường, nhưng vẫn không quá chắc chắn. Bạch Ngọc Đường cũng không vội, ngồi ở đó nắm tay Triển Chiêu, thong thả nhìn Lâm Chí Hổ cau mày tính toán. Mà Triển Chiêu lúc đó cũng giả vờ làm ra dáng vẻ không nhận được, lại một bộ chê bai ngăm tới ngăm lui căn phòng thuê dơ bẩn này.

Lát sau, dường như Lâm Chí Hổ đã nghĩ xong, gã nhìn Bạch Ngọc Đường, hỏi, “Cậu nói trước kia hai đứa chỉ cầm hàng của một tên, tên đó là ai?”

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, Triển Chiêu hiểu ý, không nhịn nữa liếc Lâm Chí Hổ, lạnh lùng phun, “Một người nước ngoài, không biết họ gì, chỉ biết gọi Adam.”

Triển Chiêu vừa dứt lời, đã thấy sắc mặt Lâm Chí Hổ chợt biến, dĩ nhiên gã cũng đã nghe qua người gọi Adam này.

“Adam mất tích —“ Vương Chí Hổ lặng lẽ nhả một câu, nghiêng đầu nhìn huynh đệ A Trung của mình, “mày có nghe chuyện này không?”

A Trung lắc đầu, “Em chẳng qua chỉ nghe nói mấy ngày trước hải quan bắt được một con nhỏ, hẳn là thuộc hạ của Adam, bất quá tên nước ngoài này rất giáo hoạt, ai biết bây giờ hẳn lại chạy tới chỗ nào.”

Lâm Chí Hổ gật đầu, sau đó chăm chăm nhìn Triển Chiêu mấy lần, ánh mắt lạnh lùng sắc bén. Triển Chiêu tim đập loạn nhưng trên mặt còn giữ biểu tình bình tĩnh. Cậu cố ý không nhịn được oán giận nói với Bạch Ngọc Đường, “Tiểu Bạch, chỗ này rốt cuộc có thứ mình muốn hay không? Nếu không có mình đi, dù sao có tiền muốn mua gì không được, bọn chúng không muốn bán, em còn không tin chúng có bản lĩnh lấy được cùng một loại đồ tốt như của Adam đây.”

Vừa nói, Triển Chiêu còn ngáp nhẹ một cái, giả vờ như buồn ngủ nhích lại gần Bạch Ngọc Đường, nhỏ giọng nói, “Thật chưa thấy khi nào mua đồ lại phiền phức như thế này, vẫn là Adam tốt hơn, lần nào cũng đưa đồ tới đúng lúc cho mình, nếu không em chờ hẳn thêm hai ngày là được, trong tay hẳn còn mấy vạn tiền ứng trước em đưa đấy.”

Bạch Ngọc Đường câu khéo miệng, dịu dàng vỗ vai Triển Chiêu, sau đó nhìn Lâm Chí Hổ, quả nhiên trong ánh mắt đối phương anh thấy được chút

tham lam lóe sáng.

Mắc câu là tốt, Bạch Ngọc Đường khẽ mỉm cười, “Hỗ ca, nếu bây giờ anh không tin được bọn tôi thì đành vậy. Bọn tôi đi trước, điện thoại của tôi anh biết rồi, nếu đổi chủ ý cứ liên lạc với tôi lúc nào cũng được.”

Nói xong, Bạch Ngọc Đường dìu Triển Chiêu đứng dậy, bước chân ra cửa. Mà sau lưng họ, hai tên tay chân của Lâm Chí Hồ đều nhìn về đại ca của mình, còn mặt mũi Lâm Chí Hồ cũng tràn đầy mâu thuẫn. Cuối cùng trước khi hai người Bạch Triển bước khỏi cửa, Lâm Chí Hồ mở miệng gọi hai người lại.

“Hai vị dừng bước.”

“Hử?” Bạch Ngọc Đường dừng chân, xoay người nhìn Lâm Chí Hồ, “Hỗ ca đổi ý?”

Lâm Chí Hồ gật đầu, “Các cậu muốn bao nhiêu?”

Bạch Ngọc Đường khẽ mỉm cười, nhưng không đáp, mà quay đầu thăm thiết nhỏ giọng hỏi Triển Chiêu, “Lấy trước 10 vạn thử một chút?”

Triển Chiêu híp mắt, thờ ơ gật đầu, hờ hững trả lời, “Cứ theo lời anh đi, còn không biết hàng thế nào. Nếu thật sự tốt như lời anh nói thì sau này một lần mua nhiều chút, đỡ mất công phải chờ tên Adam kia, phiền phức.”

“Được, tất cả anh đều nghe theo em.”

Những câu này thực tình làm cả người tê dại, Triển Chiêu nghe thấy lỗ tai cũng đau, mém nữa rùng mình. Lòng nói Bạch Ngọc Đường, anh đúng là nhập tâm quá ha, trước lúc vào đây cũng không nói qua kịch bản cho tôi biết, quan hệ giữa hai chúng ta rốt cuộc là thế nào, sao tôi lại có cảm giác quỷ dị như vậy.

So với Triển Chiêu, Lâm Chí Hồ cũng đã nhìn đời rất nhiều. Từ một loạt biểu hiện của Bạch Ngọc Đường với Triển Chiêu sau khi vào cửa gã đã nhìn ra, Triển Chiêu là một tên nhóc nhà giàu không có kinh nghiệm giang hồ, mà Bạch Ngọc Đường rất có thể tình nhân kiêm người hầu của nhóc. Dĩ nhiên trong hai người Triển Chiêu là người bỏ tiền, nhưng đại sự đều do Bạch Ngọc Đường làm chủ. (Đoán sai bét =)] chi lần chủ đều là chú, người ta là chủ gia đình đó ba =]]]) Những tên thiếu gia nhà giàu chơi gái đã rồi liền đổi lấy đàn ông, nếu nói truyện khiêu dâm bất kể gia đình, thì chuyện như thế này rất thường thấy trong giới.

Nghĩ tới đây, Lâm Chí Hồ không nhịn được liếc Triển Chiêu, lòng nói, tên họ Bạch này diễm phúc không cạn, nhóc con họ Triển vừa có tiền đáng đáp lại câu người như thế, nếu như có dịp —

Nghĩ tới đó, Lâm Chí Hồ không đề phòng bị một ánh mắt lợi hại bắn về phía gã, trong lòng chột rùng mình. Ánh mắt vội chuyển, quả nhiên nhìn thấy ánh mắt tự tiếu phi tiếu sáng trưng của Bạch Ngọc Đường, gã vội đề xuống ý niệm xấu xa trong lòng. Đầu năm này gặp được người mua hào phóng cũng không dễ, không thể dễ dàng đắc tội.

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 82: Vụ Án 6 – Anh Túc Hoa Biện (14)

Tình thế cấp bách, Triển Chiêu đoạt lấy lon bia trong tay Bạch Ngọc Đường, ngẩng đầu lên uống một hớp to, sau đó vất lon bia xuống đất, không nhịn được nói, “Xong chưa! Tiểu Bạch, em ra ngoài chờ anh, anh nhanh nhẹn giùm em một chút!”

Nghĩ tới đây, sau khi Bạch Triển hai người vào cửa, trên mặt Lâm Chí Hổ lần đầu tiên nở nụ cười. Gã hì hì cười, đứng dậy, nhìn hai người cười trừ, nói, “Hai vị xuất thủ hào phòng, dĩ nhiên phải nghe hai vị rồi. Không phải tôi nói khoác, trên đất thành phố D, nếu chỗ của tôi không có được hàng tốt, thì người khác càng không thể có đâu! Cái tên Adam gì đó, hẳn chính là ý bạn thân là người nước ngoài, có thể tuần hàng từ ngoại quốc sang, nhưng thực chất cách làm của hắn so với tôi không bằng được đâu! Các cậu dùng thử hàng của tôi, bảo đảm sẽ không nhớ tới tên Adam đó nữa!”

“Được rồi, xem như nể mặt tiểu Bạch, thử một chút.” Triển Chiêu lười biếng nói với Bạch Ngọc Đường, “Trả tiền thế nào?”

Bạch Ngọc Đường nhìn Lâm Chí Hổ, người sau hơi sững sốt, “Các cậu không biết? Chúng tôi bên đây đều trả tiền mặt.”

“Tiền mặt?” Không chờ Bạch Ngọc Đường trả lời, Triển Chiêu đã thiêu mi, “Sao mà phiền phức thế, tôi trước giờ ra đường đều không mang theo tiền.”

Bạch Ngọc Đường thấy Lâm Chí Hồ cau có, vội giải thích, “Mỗi lần Adam giao hàng cũng không đòi tiền mặt, cho nên em ấy không quen. Hồ ca, thế này, hôm nay chúng tôi đã biết, ngày khác lại liên lạc, đến lúc đó, bọn tôi nhất định sẽ chuẩn bị xong tiền mặt trả cho các anh.”

“Chuyện này....” Khuôn mặt tươi cười của Lâm Chí Hồ nháy mắt trở nên lạnh băng, “Bạch huynh đệ, thế này không được cho lắm. Nửa đêm canh ba các cậu lôi ba người huynh đệ bọn tôi đến, bản thân lại không mang theo chút tiền nào, không phải muốn giỡn mặt bọn tôi đó chứ?”

Thái độ Lâm Chí Hồ chuyển lạnh khiến Triển Chiêu lại khẩn trương, Bạch Ngọc Đường hơi nhíu mày, dường như có chút khổ sở. A Trung cùng nam nhân trẻ tuổi cũng để lão đại làm chủ, thấy Lâm Chí Hồ mất vui, bọn họ cũng tập trung về phía cửa. Dĩ nhiên chuyện Bạch Triển hai người nghĩ có thể không mất cái gì, toàn thân trở lui đã là chuyện không thể. Đang lúc Triển Chiêu sắp không kiên trì nổi mà lộ ra thần sắc hoảng hốt, Bạch Ngọc Đường lại đột nhiên cười một tiếng, sau đó giống như làm ảo thuật móc ra phong bì từ trong áo khoác, bộp một tiếng, vút lên mặt bàn trống trải.

“Hửm?” Lâm Chí Hồ hơi sửng sốt, a Trung lập tức cầm phong bì lên xé ra. Giấy tiền 100 tệ lộ ra từ nơi bị xé, xấp tiền này chắc phải chừng 3 vạn.

“Bạch huynh đệ, đây là ý gì?” Thấy được tiền sắc mặt Lâm Chí Hồ cũng hòa hoãn đôi chút, gã chăm chăm nhìn khuôn mặt mỉm cười của Bạch Ngọc Đường, hỏi.

Bạch Ngọc Đường không nhanh không chậm trả lời, “Hồ ca trách bọn tôi không có thành ý, cho nên tôi mới để lại chút thành ý, tránh cho Hồ ca hiểu lầm, dù sao ngày sau chúng ta còn có nhiều giao dịch có thể làm với nhau mà. Hồ ca là người làm ăn, hòa khí sinh tài, không cần quá so đo với tiểu huynh đệ bọn tôi mới đúng.”

“Thành ý?” Lâm Chí Hồ liếc phong bì dày cộm kia, cười nói, “Thành ý này của Bạch huynh đệ chúng ta phải hiểu thế nào?”

Bạch Ngọc Đường nói, “Trong đó có 3 vạn tệ, xem như là tiền đặt cọc của bọn tôi. Dĩ nhiên, bọn tôi cũng không thể nào không cầm về chút hàng nào được, nhưng anh không cần đưa nhiều, cho khoảng 2 vạn tiền hàng là được, còn dư 1 vạn xem như tiền trà nước tôi đưa các huynh đệ. Bọn tôi lấy hàng về, nếu tiểu huynh đệ của tôi hài lòng, không quá ba ngày nhất định sẽ còn liên lạc với Hồ ca, đến khi đó khẳng định trả tiền mặt, hiểu như vậy, Hồ ca có hài lòng không?”

(*1 NDT bây giờ khoảng 3000 D, 3 vạn NDT là khoảng 105 triệu D =)]
phá gia khủng kiếp)

Lâm Chí Hồ hí mắt, suy nghĩ một chốc, càng cười lớn hơn, “Không tệ, không tệ, Bạch huynh đệ quả là một người sáng khoái. A Trung, mang rượu tới.”

Lâm Chí Hồ còn chưa nói xong, A Trung to bự đã cầm tới một lon bia không biết lấy từ nơi nào, khui ra đưa cho Bạch Ngọc Đường. Bạch Ngọc Đường nhìn lon bia kia, có chút bất đắc dĩ nhìn Lâm Chí Hồ, “Hồ ca, đây....”

“Nếu xem lão Lâm ta làm bằng hữu liền uống một ngụm.” Lâm Chí Hồ lạnh lùng, nhìn chăm chăm cánh tay cầm bia của Bạch Ngọc Đường, dường như đang chờ Bạch Ngọc Đường uống một hơi cạn sạch.

Không khí có chút cứng ngắc, một loại cảm giác khẩn trương ngập tràn không khí. Triển Chiêu đứng bên cạnh Bạch Ngọc Đường, loại không khí nặng nề này khiến cậu cảm thấy hít thở cũng khó khăn. Cậu nhìn Bạch Ngọc Đường lưỡng lự không uống lon bia kia, mà sắc mặt Lâm Chí Hồ cũng ngày càng không tốt. Tình thế cấp bách, Triển Chiêu đoạt lấy lon bia trong tay Bạch Ngọc Đường, ngẩng đầu lên uống một hơi to, sau đó vứt lon

bia xuống đất, không nhịn được nói, “Xong chưa! Tiểu Bạch, em ra ngoài chờ anh, anh nhanh nhẹn giùm em một chút!”

Dứt lời, Triển Chiêu đẩy tên to lớn đang đứng cản trước người mình, sau đó dùng sức đẩy cửa phòng ra. Ngoài cửa, một luồng gió lạnh thổi tới, Triển Chiêu đột nhiên cảm thấy đầu có chút choáng váng, bất chợt cắn chặt răng, một cơn đau nhói từ đầu lưỡi truyền tới. Nhờ cơn đau đốn sắc bén này cậu mới đè nén được cảm giác chóng mặt mãnh liệt, sau đó gượng bước hai ba bước, biến mất ở góc hành lang.

Ba người Lâm Chí Hồ cũng không để ý tới biến hóa của Triển Chiêu, bọn chúng trao đổi cho nhau một ánh mắt yên tâm. Sau đó Lâm Chí Hồ lấy từ trong ngực ra một túi bột nhỏ chừng 500gr Heroine có độ tinh khiết cao, nhét vào trong tay Bạch Ngọc Đường, sau đó tiến gần nhỏ giọng, “Đưa cậu nhóc kia về đi thôi, sau này nếu còn cuộc làm ăn nào tốt như thế, nhớ chiếu cố anh đây nhé.”

Lúc nói, ánh mắt Lâm Chí Hồ lóe lên một tia sáng bỉ ổi. Ánh mắt này khiến trong lòng Bạch Ngọc Đường nổi lên một trận giận dữ, anh hận không thể bóp cổ tên khốn kiếp này ngay tại chỗ, nhưng bây giờ, người làm anh còn tức hơn tên khốn kiếp này chính là tiểu hồn đản hiện tại không biết đã chạy đi đâu!

Khi Triển Chiêu đang dựa vào hàng rào lạnh băng, bước chân mơ hồ, đi tới lâu một, đầu óc cậu đã không còn tỉnh táo nữa. Cậu không chắc nếu như không có hàng rào bên tay, cậu có thể ngã xuống đất hay không. Cậu ý thức được một vấn đề vô cùng quan trọng, đó là cậu bị bỏ thuốc, lon bia mới này có vấn đề. Nhưng đồng thời, Triển Chiêu cũng nhận ra một vấn đề nghiêm trọng hơn nữa, đó chính là động cơ đám người kia bỏ thuốc cậu.

Bọn chúng là kẻ buôn ma túy, mình với Bạch Ngọc Đường cầm tiền mặt theo chúng làm giao dịch, hẳn chúng sẽ không muốn giết người diệt khẩu đi? Tỷ lệ chuyện này không lớn, vậy động cơ bọn chúng bỏ thuốc là gì? Xét

từ tình huống mới này mà thấy được, đối tượng chúng muốn bỏ thuốc là Bạch Ngọc Đường, nhưng đối lại sau khi mình uống rồi, bọn chúng có thể tiếp tục ép Bạch Ngọc Đường uống nữa hay không? Nghĩ tới đây, đầu Triển Chiêu càng đau hơn, lý trí sống còn khiến cậu một lần nữa dùng sức cắn đầu lưỡi mình, đau đớn giúp cậu miễn cưỡng duy trì thanh tỉnh.

Cậu nghĩ đến Bạch Ngọc Đường, lại cảm thấy vô cùng may mắn vì người uống bia chính là cậu, vì nếu trong hai người chỉ có thể để một người tỉnh táo, thì cậu tình nguyện chọn người đó là Bạch Ngọc Đường. Triển Chiêu cũng không biết, tại thời điểm ý thức của mình đang sắp sửa gục ngã, cậu lại vẫn tin tưởng Bạch Ngọc Đường nhiều như vậy. Mặc dù không biết mình rốt cuộc uống phải cái gì, như Triển Chiêu nhận ra, cậu lúc này cần nhất chính là nhanh chóng nằm xuống, nếu không, cậu chắc chắn sẽ ngã.

Ngã xuống ở nơi gần bọn buôn ma túy thế này, dĩ nhiên không phải chuyện gì quá an toàn. Triển Chiêu cau mày, dùng tay cố gắng chống đỡ thân thể nặng nề của cậu, cậu cảm giác được mình chỉ có thể cố gắng thêm được mấy giây, nếu Bạch Ngọc Đường còn không chịu xuất hiện, cậu cũng không thể chịu thêm được nữa.

Còn may, Bạch Ngọc Đường đã kịp thời xuất hiện tại góc cầu thang. Anh bước vội đến bên người Triển Chiêu, một thanh kéo lấy thân thể mềm nhũn của đối phương ôm chặt vào lòng.

“Bạch... Ngọc Đường.” Triển Chiêu dùng hết khí lực cũng chỉ có thể mở được nửa mắt, cậu mơ mơ màng màng nhìn Bạch Ngọc Đường, ánh đèn mờ ảo trong hành lang lại càng làm nổi bật lên sắc mặt đen như mực của Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu dựa vào bả vai Bạch Ngọc Đường, câu khòe miệng, nhỏ giọng cười hỏi, “Tôi... tôi biểu hiện rất tốt?”

Bạch Ngọc Đường bây giờ đơn giản đã giận đến thất khiếu bốc khói, anh hung hăng trợn mắt nhìn Triển Chiêu, nhưng lại nhận ra nhóc con kia chẳng những không sợ mà ngược lại còn cười khúc khích. Bạch Ngọc

Đường chỉ biết cực kỳ bất đắc dĩ, anh bây giờ đã hiểu dụng ý của Lâm Chí Hồ khi cho hai người họ uống lon bia kia. Đây là một phép thử, bên trong lon bia đó đã được cho thêm một ít thuốc LSD loại nhẹ. Đây là một thứ rất nguy hiểm, có một ít lũ cặn bã trong hộp đêm sẽ dùng thủ đoạn này đối phó với nữ nhân.

(*LSD: Lysergic Acid Diethylamide: Là một loại thuốc gây ảo giác và thay đổi tâm trạng, hay nói cách khác là một loại ma túy gây ảo giác cực mạnh.)

Nhưng cho dù là nữ nhân lẫn lộn trong hộp đêm cũng không giống Triển Chiêu, mới uống một ngụm thôi đã trở thành bộ dáng choáng váng hôn mê vậy rồi, mắt công cậu ta còn nhận ra mình, thật không dễ. Bạch Ngọc Đường cười khổ, kéo Triển Chiêu, anh phải nhanh chóng mang Triển Chiêu đi khỏi nơi nguy hiểm này, chỉ mong tinh thần nhóc con đủ mạnh để anh giúp cậu ta tới bên cạnh xe. Bạch Ngọc Đường có thể chắc chắn, bọn buôn ma túy kia hiện tại đang đứng ở cửa sổ quan sát hai người họ, nếu để bọn chúng nhìn thấy một con sâu độc Triển Chiêu nho nhỏ tự xưng có thể ăn cả thứ heroine cao cấp nhất lại bị một chút thuốc LSD đánh ngã, thì không chỉ buổi diễn sau này không cần hát, mà tội lỗi này Triển Chiêu cũng nhận không nổi đâu.

Cảm thấy thân thể Triển Chiêu càng ngày càng nặng, Bạch Ngọc Đường đang vừa tăng nhanh bước chân vừa bất đắc dĩ suy nghĩ, anh có phải còn rất may mắn khi cậu nhóc chết tiệt này mặc dù rất can đảm nhưng cũng không có ngu muốn tìm cái chết, biết uống một ngụm rồi liền vắt hết lon bia hay không đây?

Bạch Ngọc Đường dường như phải dốc hết sức lực cả người mới có thể đỡ Triển Chiêu lên xe, suốt quá trình Triển Chiêu xem như ngoan ngoãn, không có giãy. Người chơi ma túy đòi hỏi phải bỏ ra rất nhiều tiền thuốc, xem như là người có tài sản ngàn vạn sớm muộn gì cũng bị khoản tiêu xài cực đại này bại cho sạch sẽ. Cho nên người chơi ma túy xuất thủ hào phóng

như Bạch Triển hai người là vô cùng hiếm có, những người này thông thường đều là lũ tay mơ vừa bắt đầu chơi ma túy hoặc là đám thiếu gia không biết cực khổ kiếm tiền. Buôn ma túy rất hiếm khi có thể gặp được người mua hào sảng như vậy, dựa trên lòng tham của bọn buôn ma túy, bắt đầu từ hôm nay, bọn chúng sẽ ngày ngày mong đợi Bạch Triển hai người liên lạc với chúng, để có thể bán ra càng nhiều hàng giá cao hơn. Mà bây giờ Bạch Ngọc Đường vừa hoàn thành nhiệm vụ, lại còn có được một phiên phức to lớn hơn cần giải quyết, cậu phải nghĩ cách giúp Triển Chiêu tỉnh lại.

Lúc này đã gần nửa đêm, Bạch Ngọc Đường không thể đưa Triển Chiêu về phòng của cậu, vạn nhất bị phát hiện ra thì người này cũng không cần ở lại làm việc trong trường đại học nữa. Chẳng qua suy nghĩ đơn giản một chút, Bạch Ngọc Đường liền trực tiếp lái xe về biệt thự của mình. Trong khoảng thời gian đó, Triển Chiêu nằm trong xe mơ màng mê man ngủ, lại không ngừng lẩm bẩm các loại chuyện vớ vẩn. Thanh âm lúc cao lúc thấp, giọng cứ như nhựa khó nghe, Bạch Ngọc Đường cũng không có tâm trạng muốn nghe cậu nói cái gì, chỉ mong có thể bình an lái xe trở lại, sau đó tìm cách nào đó thức tỉnh Triển Chiêu.

Vì lo lắng cho cơ thể Triển Chiêu, một đoạn đường cũng trở nên thật dài, cuối cùng vẫn hữu kinh vô hiểm chạy tới mục đích, mà Triển Chiêu lúc này cũng hoàn toàn mất đi ý thức. Bạch Ngọc Đường định thần nhìn sang bên cạnh, thiếu chút nữa là cười ra tiếng, đáng vẻ Triển Chiêu thật quá sức hảo ngoạn rồi.

Chỉ thấy tiến sĩ nhỏ bình thường thông minh cơ trí, bây giờ đang dang tay ôm chặt lưng ghế da, dùng gò má trắng nõn nhẹ nhàng chà trên ghế da bóng loáng. Vừa cọ vừa phát ra tiếng thở khò khè từ mũi miệng, tiếng hít thở này nghe nặng nề hơn tiếng hô hấp sau khi ngủ say rất nhiều, nghe qua có chút giống con mèo nhỏ đang ngáy.

Anh bất đắc dĩ xoa xoa tóc Triển Chiêu, lúc ngón tay chạm vào tóc cậu, động tác Bạch Ngọc Đường cũng khựng lại. Trán cùng tóc Triển Chiêu đã

nhể nhại mờ hôi dính dấp. LSD khiến người ăn trải nghiệm được sự hưng phấn cùng ảo giác vui vẻ, đổi lại cái giá cáo chính là khiến thể năng của người đó bị huy động sạch sẽ, cuối cùng tiêu hao hết toàn bộ sức lực.

Nhìn dáng vẻ trẻ con ngoan ngoãn lúc bình thường của Triển Chiêu, đừng nói sẽ ăn những thứ lộn xộn này, chỉ sợ rượu bia cậu ta cũng không uống nhiều nữa. Nhưng cơ thể sạch sẽ như thế sẽ càng không cách nào chống cự lại sự xâm lược mạnh mẽ của chất độc, chỉ cần bị kích thích nhỏ cũng sẽ hưng phấn. Cũng may Triển Chiêu chỉ uống một ngụm nhỏ, nếu cậu đem cả lon bia kia cũng dốc hết vào bụng, có lẽ tối nay cậu chỉ có thể ở lại bệnh viện thôi.

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, đẩy cửa xe xuống, bước vòng qua phía Triển Chiêu, cau mày kéo Triển Chiêu xuống ghế. Mất đi ghế da ấm áp mềm mại, làm Triển Chiêu cảm thấy không vui, cậu mớ màng ôm chặt Bạch Ngọc Đường, sau đó dựa đầu vào góc cổ đối phương, bất mãn lầu bầu, “Anh ơi, em buồn ngủ, em muốn ngủ, nhưng em còn muốn ăn cơm chiên nữa.”

Bạch Ngọc Đường hơi sừng sốt, tâm nói đây là chuyện tào lao gì vậy. Muốn ngủ, không thành vấn đề, lập tức sẽ cho cậu ngủ, điều kiện tiên quyết là cậu có thể ngủ được à. Cơm chiên, cũng được luôn, khẩu vị của cậu cũng không tệ, sáng mai làm cho cậu ăn có được không, tối nay chắc khỏi ăn rồi, khẳng định sẽ không còn khẩu vị. Bất quá, anh sao ——

Bạch Ngọc Đường cúi đầu nhìn cái thân thể đang vùi trong lòng mình mà không thể cọ quây, khẽ cười khổ, nhóc con thối tha này, nhất định là mơ về lúc nhỏ, coi mình như Triển Huy đại ca.

Xem như cơ thể không có cường tráng như vậy, nhưng Triển Chiêu dù gì cũng là một người đàn ông trưởng thành, Bạch Ngọc Đường vô cùng mất sức mới có thể bế cậu vào phòng trong. Lúc anh đặt Triển Chiêu lên Salon xong, toàn thân cũng đầm mồ hôi. Bạch Ngọc Đường đứng bên ghế salon

thở phào nhẹ nhõm, sau đó lại hạ ánh mắt xuống quan sát Triển Chiêu đang nằm, bắt đầu cảm thấy đau đầu. Kế tiếp làm gì đây?

Ngay lúc Bạch Ngọc Đường đang rầu rĩ nhìn Triển Chiêu mơ màng, thì bên trong tòa nhà hai tầng trong khu biệt thự khác ở thành phố D, đội trưởng tổ Trọng án Bao Chứng đang cùng với người yêu đang trong kỳ trăng mật khoa trưởng Công Tôn Sách thu dọn thu hoạch của mình trong kỳ nghỉ. Căn nhà này cũng là di sản cha mẹ để lại cho Công Tôn Sách, từ lúc hai người lặn lội qua nhiều thành phố cuối cùng trở lại thành phố D xong, Công Tôn Sách cũng để Bao Chứng dọn tới. Tuy nhà chỉ có hai tầng, nhưng đối với hai người đàn ông độc thân mà nói cũng có hơi chút trống trải. Lúc đó, bọn họ cũng không nhận ra hành vi này gọi là sống chung, cho đến gần đây, khi hai người xác định mối quan hệ của mình mới biết, thì ra họ đã cùng ở chung với nhau dưới một mái hiên đã lâu như thế rồi.

Thay đổi quan hệ khiến hai người quyết định sửa sang lại ngôi nhà này một lần nữa, vì thế lúc đi du lịch ở thành phố H, Công Tôn Sách đã làm chủ mua thêm rất nhiều đồ trang hoàng khác nhau. Bây giờ trở về, án ma túy đã ném cho Bạch Ngọc Đường, hai người hiếm khi có dịp rỗi rãi dứt khoát mở hành lý ra làm việc nhà.

Kết quả khi việc nhà làm được một nửa cả hai đều đói, kêu đồ ăn bên ngoài xong hai người lại đột nhiên cảm thấy “hăng hái”, vì vậy, hai lão đàn ông hơn 30 tuổi không có tiết chế, giữa ban ngày ban mặt lại lăn xả vào nhau, rốt cuộc chờ đến khi bọn họ làm xong vận động trên giường rồi mới nhớ việc nhà vẫn còn dư một nửa, thì trời đã tới nửa đêm. Hai người nằm trong căn phòng ngủ vừa được trang trí lại, thương lượng với nhau xem nên bỏ dậy trang hoàng cho xong một nửa đồ đạc còn lại, hay là dứt khoát ngủ trước đã, sáng mai lại nói. Mà ngay lúc đó, điện thoại của Bạch Ngọc Đường lại bắt tới di động của Công Tôn Sách.

“Đã hơn nửa đêm rồi, khẳng định không có chuyện tốt?” Bao Chứng nhìn cái tên sáng lên trên di động Công Tôn Sách, mặt đen càng đen thêm

mấy phần.

Công Tôn Sách cũng hơi ngạc nhiên, nhận lấy di động từ trong tay Bao Chứng, cau mày nói, “Không phải hôm nay bọn chúng đi tra án ma túy sao?”

Bao Chứng nhăn mày, “A Sách, nhận đi, xem một chút xem có chuyện gì xảy ra.”

“Ừ.”

Công Tôn Sách nhận điện, đầu kia liền truyền tới một tiếng thét thảm thiết, “Khoa trưởng, cứu mạng!! Triển Chiêu cậu ta điên rồi!”

“Hả?” Công Tôn Sách thất kinh, Triển Chiêu cậu ta điên rồi là sao chứ.

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 83: Vụ Án 6 – Anh Túc Hoa Biện (15)

Bây giờ muộn quá rồi, tôi với Bao tử sẽ không qua đó đâu, người giao cho tôi, hai cậu cứ an tâm, sáng mai cho hai đứa nghỉ, chiều gặp lại ở tổ Trọng Án.”

Nói xong, Công Tôn Sách quả quyết cúp điện thoại, ngăn luôn lời chửi mắng Bạch Ngọc Đường mới phun ra.

“Đáng chết! Cái đôi tặc vợ chồng lòng dạ hiểm ác này!”

Đến khi Công Tôn Sách cùng Bao Chứng nghe Bạch Ngọc Đường kể hết toàn bộ quá trình tối nay rồi, hai người mới nhìn nhau, Bao Chứng bó tay, Công Tôn Sách thở dài. Sau đó, Công Tôn Sách nghĩ lại nghĩ, lại nói với Bạch Ngọc Đường đang bắt lực ở bên kia, “Tiểu Bạch, theo mấy triệu chứng cậu kể thì Triển Chiêu chẳng qua chỉ trúng một ít LSD loại nhẹ thôi, vấn đề không quá lớn, không cần tới bệnh viện. Phương pháp xử lý tốt nhất lúc này là tạt cho nó một gáo nước lạnh, sau đó cho nó ngủ một giấc thật ngon, ngày mai sẽ xong hết. Mặc dù có thể gây ra di chứng váng đầu, nôn mửa, nhưng cũng không gây tổn hại gì cho cơ thể.

Bây giờ muộn quá rồi, tôi với Bao tử sẽ không qua đó đâu, người giao cho tôi, hai cậu cứ an tâm, sáng mai cho hai đứa nghỉ, chiều gặp lại ở tổ Trọng Án.”

Nói xong, Công Tôn Sách quả quyết cúp điện thoại, ngăn luôn lời chửi mắng Bạch Ngọc Đường mới phun ra.

“Đáng chết! Cái đôi tặc vợ chồng lòng dạ hiểm ác này!”

Bạch Ngọc Đường hung hăng chửi, chửi người quá chăm chú, không kịp để phòng tiến sĩ nhỏ đang quậy tung bên người, kết quả bị người ta nhào lên thân.

“Ồi! Triển Chiêu, cậu mau đi xuống cho tôi! Không biết bản thân mình nặng bao nhiêu sao!?”

“Anh ơi! Em vui lắm, anh nhảy với em có được không?” Triển Chiêu giống như bạch tuộc tám chân treo trên người Bạch Ngọc Đường, hơn 140 kg thể trọng làm cho hông của cự vật đặc cảnh có chút chịu không nổi.

“Nhảy, nhảy cái đầu cậu á! Cậu mở mắt nhìn xem tôi không phải anh cậu! Triển Chiêu! Đi xuống mau!” Bạch Ngọc Đường một tay đỡ eo, một tay lôi Triển Chiêu xuống, đáng tiếng trạng thái lúc này của Triển Chiêu giống như uống say, hoàn toàn không biết mình đang làm gì, bây giờ Bạch Ngọc Đường xem như tin rằng thân thủ Triển Chiêu rất tốt, lúc người này dốc toàn lực ra cũng thật khó đối phó!

Bạch Ngọc Đường đâu phải chưa từng thấy qua người ăn trúng thuốc LSD, nhưng loại phản ứng làm người ta dở khóc dở cười như Triển Chiêu thì đúng là mới thấy. Mắt thấy hông của mình sắp bị tiểu hỗn đản này bẻ gãy, Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ nhớ lại ý kiến mới nảy của Công Tôn Sách, xối nước lạnh. Được, thời điểm nguy cấp, Bạch Ngọc Đường cũng không nhớ tới chuyện xót Triển Chiêu nữa, lão đảo mang theo con bạch tuộc Triển Chiêu không thể kéo xuống, chạy thẳng tới phòng tắm.

Căn biệt thự này là do Bạch Cẩm Đường tự tay bài trí, với loại người biết cách hưởng thụ lại thích yêu cầu vớ vẩn như Bạch đại ca, đối với yêu cầu nhà cửa dĩ nhiên phải thật hoàn hảo, tất cả những món tân trang trong biệt thự đều là đồ dùng cao cấp. Trong nhà này có tổng cộng ba phòng tắm, vì bình thường chỉ có mỗi Bạch Ngọc Đường ở, mà anh lại quen dùng

phòng tắm riêng trong phòng ngủ rồi, cho nên bồn tắm massage ở lầu dưới đã lâu không có ai dùng qua. Bất quá hôm nay cuối cùng nó cũng có thể phát huy công dụng, Bạch Ngọc Đường một chút cũng không định bế Triển Chiêu lên lầu hai. Anh lập tức ôm cậu vào phòng tắm lầu một, đem cả người ném vào bồn tắm massage, sau đó nhanh chóng mở vòi sen.

Nước lạnh nháy mắt tưới ướt cả người Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường đứng bên cạnh bồn tắm nhìn đáng vẻ Triển Chiêu bị nước lạnh tưới ướt, bộ dáng đáng thương như mèo bị nhúng nước đó làm anh vừa thương vừa giận.

Chưa tới một phút, toàn thân Triển Chiêu ướt đẫm, bắt đầu run, tóc mái dài mềm dính lên trán, Triển Chiêu dùng đôi mắt ngậm nước ủy khuất nhìn Bạch Ngọc Đường. Loại ánh mắt khiêu nại giống hệt động vật nhỏ bị bỏ rơi làm Bạch Ngọc Đường sinh ra cảm giác tội lỗi, anh bất đắc dĩ xoa trán. Tâm nói, tiểu tử thối, rõ ràng người chọc phiền toái là cậu, người bị hành hạ là tôi, cậu đừng có dùng ánh mắt nhưng đang nói tôi mới là người xấu đó chăm chăm nhìn tôi có được không vậy!

Thật ra Bạch Ngọc Đường sao có thể để Triển Chiêu bị lạnh chết được, nhìn ánh mắt cậu có được vài ý tình táo, Bạch Ngọc Đường liền bật máy sưởi, làm cả phòng tắm trở nên ấm áp. Anh đứng cạnh bồn tắm, giờ tay chợt chợt gò má Triển Chiêu, buồn bực nói, “Ngốc quá, giờ tỉnh chưa?”

Triển Chiêu dùng ánh mắt ủy khuất nhìn Bạch Ngọc Đường, sau đó dùng giọng nói lười biếng chậm rãi nói, “Bạch Ngọc... Đường.”

Bạch Ngọc Đường thở dài nhẹ nhõm, tốt lắm, cuối cùng cũng không phải “anh hai” nữa rồi. Mặc dù nghe Triển Chiêu gọi anh một tiếng anh hai cũng rất lọt tai, nhưng Bạch Ngọc Đường cũng không có hứng thú để một đứa em treo trên người mình mà lắc qua lắc lại. Không phải anh không yêu, nhưng thật sự là thể lực không chịu nổi, tiểu tử thối này cũng không nhẹ.

“Biết tôi sao?” Bạch Ngọc Đường buồn cười nhéo má Triển Chiêu, tâm nói cảm giác đúng là không tệ.

Đại não Triển Chiêu vẫn đang trong trạng thái nửa mơ hồ, tiềm thức cậu biết thân thể mình xảy ra chuyện, trạng thái hiện giờ rất nguy hiểm. Cậu nhận ra người trước mắt là Bạch Ngọc Đường, chuyện này khiến cậu rất an tâm, vì trong tiềm thức của Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường là người có thể tín nhiệm, ở bên người anh ấy sẽ an toàn.

Nhưng mà, cùng lúc cảm thấy an toàn, Triển Chiêu vẫn không hiểu tại sao Bạch Ngọc Đường lại xuất hiện ở đây, mình thì toàn thân lạnh lẽo. Lý trí cậu chưa quay lại, động tác cũng vô cùng chậm lệt, những động tác phản kháng theo bản năng lúc bình thường bây giờ cũng không tài nào xuất ra, thậm chí ý thức sử dụng cũng không có. Vì thế, Bạch Ngọc Đường hết chột lại nhéo má cậu, Triển Chiêu cũng không có chút ý thức giương vuốt. Ngược lại, cậu ngửa gò má ướm nhẹp lên nhìn về phía Bạch Ngọc Đường cười khúc khích.

Mặc dù bình thường Triển Chiêu cũng là một người ôn hòa, nhưng tuyệt đối sẽ không nghe lời khi bị người ta bóp mặt như vậy. Thấy Triển Chiêu như thế, Bạch Ngọc Đường nảy ra một thứ cảm giác phức tạp, có hơi buồn cười, lại hơi đau lòng. Anh không nhịn được giơ tay ra đặt lên gò má Triển Chiêu, mà phản ứng Triển Chiêu làm ra lại là dùng khuôn mặt lạnh như băng dán sát vào lòng bàn tay ấm áp của Bạch Ngọc Đường, nhẹ nhàng cọ mấy cái, sau đó ngẩng mặt lên cười híp mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, giống hết một con mèo đang làm nũng.

Tim của Bạch Ngọc Đường đột nhiên cuồng loạn mấy nhịp, rút vội tay về như bị phỏng, hoảng hốt nhìn bàn tay mình một chút, sau đó nhìn Triển Chiêu đang ngồi đây khúc khích cười, trong lòng lại như có đoàn lửa bùng bùng cháy. Anh mới này đang làm gì? Mà Triển Chiêu lại đang làm gì? Không phải, Triển Chiêu bị bỏ thuốc, cậu ấy lúc này không bình thường,

nhưng mày đâu có bị bỏ thuốc hả Bạch Ngọc Đường, mày đang tỉnh táo a, rốt cuộc mày đang làm gì?

Hơn hai mươi năm sống trên đời, lần đầu tiên Bạch Ngọc Đường không biết phải làm sao, bởi vì anh đang đối mặt với một tình huống trước giờ chưa từng gặp. Anh không biết rốt cuộc mình bị cái gì, tại sao lúc này khi Triển Chiêu cọ cọ gò má lên lòng bàn tay mình, anh lại cảm thấy như có một luồng khí nóng thổi qua tim, rồi ngay tim lại như bị người ta hung hăng đánh một cú. Anh dùng bàn tay vừa vuốt ve gò má Triển Chiêu che lại lồng ngực của mình, nhịp tim cuồng loạn ở đó nhắc nhở anh toàn bộ chuyện này đều không phải ảo giác. Bạch Ngọc Đường kinh ngạc nhìn Triển Chiêu, một thứ tâm tình lạ kỳ dường như đang muốn tuôn trào, câu trả lời núp ở đáy lòng, tiến thêm một bước nữa có phải sẽ hiểu rõ hay không?

Nghĩ tới đây, Bạch Ngọc Đường dùng tay phải siết chặt lồng ngực đang mang ba phần sợ hãi 7 phần chờ mong, anh muốn chạm vào người Triển Chiêu thêm một lần nữa, vì trực giác nói cho anh biết, câu trả lời anh muốn đang ở trên người Triển Chiêu. Nhưng đúng lúc này, Triển Chiêu đột ngột ngẩng đầu, sương mù trong ánh mắt lóe lên một tia sáng tỉnh táo rất nhẹ. Bạch Ngọc Đường bị tia mắt kia làm sợ, tay đang đưa ra cứ thế dừng lại.

“Bạch Ngọc Đường.” Triển Chiêu phát ra âm thanh ghen ngào, cậu gọi tên anh.

Bạch Ngọc Đường hơi ngẩn người, vội vàng phản ứng, anh lập tức quỳ gối, đặt mình ngang tầm mắt Triển Chiêu, dùng một thanh âm dịu dàng săn sóc mà chính anh cũng không ý thức được hỏi, “Cậu sao rồi, có phải thấy đau đầu không, hay muốn ới?”

Triển Chiêu nhú mày, khổ sở lắc đầu, mắt cậu đỏ bừng, trong hốc mắt còn đọng nước vì đau, “Tôi... tôi lạnh lắm.”

Câu trả lời của Triển Chiêu khiến Bạch Ngọc Đường sửng sốt, nhìn kỹ, quả nhiên, vì mới rời ngâm trong nước lạnh mà sắc mặt Triển Chiêu trắng bệnh, môi cũng thâm, toàn thân run rẩy từng hồi. Bạch Ngọc Đường thầm mắng mình là đồ ngu, lập tức đưa hai cánh tay ra ôm Triển Chiêu vào trong lồng ngực. Cơ thể Triển Chiêu gầy yếu lạnh như băng, nhưng không cứng ngắt. Bạch Ngọc Đường hiểu, nếu không nhờ tác dụng của thuốc, cậu nhất định sẽ không chịu được chuyện mình bị một người đàn ông khác ôm vào lòng, nhưng giờ dưới tình huống thế này, dù ý thức Triển Chiêu có tỉnh táo, cũng không cách nào khống chế được bản thân.

Có thể tưởng tượng được, nếu như hôm nay bị bỏ thuốc xong mà người bên cạnh cậu ấy không phải là mình, Triển Chiêu sẽ gặp nguy hiểm tới mức nào. Loại chuyện hoàn toàn mất đi năng lực hành động, vẫn có thể nhận biết được chuyện gì xảy ra, nhưng chỉ có thể trơ mắt nhìn nó phát sinh, không cách nào ngăn cản thế này, thật sự là quá đáng sợ. Nghĩ tới đó, Bạch Ngọc Đường cũng có hơi khinh bỉ hành vi bản thân, bất kể hiện giờ anh đang ôm tâm tư như nào với Triển Chiêu, cũng kệ luôn chuyện trong nháy mắt vừa rồi Bạch Ngọc Đường đã nảy sinh cảm giác phức tạp thế nào, tất cả những chuyện này bây giờ càng không có thời gian tìm hiểu nữa.

Bạch Ngọc Đường không phải quân tử, nhưng cũng không thêm làm tiểu nhân khi người ta gặp nạn. Huống chi hôm nay là do anh không bảo vệ tốt Triển Chiêu, mới để cậu phải chịu tội lớn như thế. Bạch Ngọc Đường áy náy bế Triển Chiêu, dùng tốc độ nhanh nhất đưa cậu vào phòng trên lầu của mình. Cơ thể Triển Chiêu rất mềm, căn bản không cách nào tự mình đứng vững. Bạch Ngọc Đường chỉ có thể để cậu dựa vào người anh, dùng tốc độ thật nhanh cởi hết quần áo ướt trên người cậu xuống, ném qua một bên, một bộ quần áo nam cao cấp giá trị không rẻ mới mua tối nay bây giờ đã bị vò thành một mớ vải rách.

Nhanh chóng cởi hết quần áo trên người Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường mới nhét cậu vào chăn, mình cũng cởi luôn áo khoác bị Triển Chiêu làm

ước, không kịp thay đồ ngủ, cứ thế mặc nguyên áo chui vào chăn. Thực ra tình trạng tỉnh táo mới này của Triển Chiêu cũng chỉ thoáng qua, hiện tại cậu lại lần nữa rơi vào trạng thái mơ hồ. Cơ thể bị chặn đẩy kín, nhưng Triển Chiêu vẫn cứ lạnh phát run, khi cậu ý thức được bên người nhiều thêm một nguồn nhiệt, lập tức dùng cả chân cả tay nhào tới. Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ, không thể làm gì khác là ôm chặt Triển Chiêu, hạn chế tay chân cậu lộn xộn.

Hai tay Triển Chiêu co lại trước ngực Bạch Ngọc Đường cọ cọ, đầu cùng vùi vào góc cổ đối phương, miệng lại nỉ non những câu từ không rõ nghĩa. Bạch Ngọc Đường cố gắng nghe, lại nghe không rõ người ta đang nói gì, chỉ loáng thoáng nghe được vào từ rõ ràng, nhưng tất cả đều là cái gì Cháo kê, bánh bao tam tiên, cơm chiên các loại đồ ăn. Bạch Ngọc Đường cảm thấy quá sức [icon] Có hơi đau lòng xoa tóc Triển Chiêu, tâm nói, đứa nhỏ này bị đói từ nhỏ sao? Triển đại ca, anh xác thực anh không có ngược đãi em trai anh đó chứ?

Có lẽ do trạng thái này của Triển Chiêu đúng là khiến Bạch Ngọc Đường đau lòng, cho nên ôm một cơ thể trần trụi thế này cũng không làm anh nảy ra tâm tư gì nữa. Mặc dù thân thể đàn ông rất dễ nảy sinh ra các loại phản ứng lộn xộn, người mắc bệnh mất ngủ như Bạch Ngọc Đường, một đêm nay khẳng định trắng đêm không chợp mắt, nhưng anh lại dùng đông huyết khí trào dâng thêm thân thể bừng cháy các loại phản ứng sinh lý chuyển hết thành phản ứng vật lý, cũng không thèm tranh thủ người ta gặp nạn đi trêu ghẹo cậu tiến sĩ nhỏ đang ngủ mê man trong lòng mình.

Một đêm khá dài cuối cùng cũng trôi qua, có lẽ do đêm qua mệt mỏi quá độ, Bạch Ngọc Đường miễn cưỡng cũng ngủ mất, ngủ được một lần là ngủ đến tận khi trời sáng bánh, Bạch Ngọc Đường bị thanh âm nôn mửa kịch liệt đánh thức. Anh mơ màng mở mắt, ánh mắt ngây ngô nhìn chăm chăm mặt tường trắng tuyết khoảng ba giây, sau đó đột nhiên ngồi phắt dậy, nhìn bên người mình, quả nhiên, Triển Chiêu không thấy nữa.

Nhanh chóng nhảy xuống giường, theo tiếng động bước tới phòng vệ sinh, đúng là thấy đường Triển Chiêu ngồi bên bồn cầu nôn mửa. Kia dáng lưng cong gầy yếu nấp dưới một chiếc áo sơ mi không vừa người, cong thành một tư thế thống khổ. Hiển nhiên cậu giữ tư thế này đã rất lâu, cả người cũng bắt đầu run rẩy. Bạch Ngọc Đường nhận ra áo sơ mi trên người cậu là của anh, chắc sáng nay Triển Chiêu tỉnh lại trước mới lấy một cái trong tủ quần áo ra mượn dùng.

“Triển Chiêu! Cậu sao rồi, có phải khó chịu lắm hay không!?” Bạch Ngọc Đường vội vàng quỳ gối, đỡ lấy thân thể run rẩy của Triển Chiêu.

Triển Chiêu khổ sở quay đầu, vì giữ tư thế gập người suốt thời gian dài nên ánh mắt đỏ ngầu ngập tràn nước mắt. Cậu ưỡn khuỷu mím chặt môi, nói không ra lời, chỉ có thể khẽ gật đầu một cái.

Bạch Ngọc Đường để ý, trong bồn cầu sạch sẽ không có thứ gì, Triển Chiêu vừa này chỉ là làm ẩu. Trong lòng chợt đau xót, Bạch Ngọc Đường lập tức bế Triển Chiêu lên, muốn đưa cậu trở lại giường. Mà trong nháy mắt bế cậu, hai cánh tay Bạch Ngọc Đường cảm nhận được sự cứng ngắc, lòng trầm xuống, phản ứng cùng với tối qua không giống, cậu ấy tỉnh rồi.

Nhớ lại chuyện tối qua mình ôm lấy Triển Chiêu trần truồng cùng nhau nằm trên giường, mặt Bạch Ngọc Đường hiem khi hơi đỏ lên một chút, anh nhanh chóng đặt Triển Chiêu xuống salon, sau đó lúng tung ho, cố gắng suy nghĩ ngôn từ thật lâu rồi mới nói với Triển Chiêu, “Triển Chiêu, hôm qua cậu bị bỏ thuốc, tôi vì muốn giúp cậu ngủ ngon mới làm vậy, cậu không cần phải ngại, tôi chỉ là không muốn cậu tự làm mình bị thương mà thôi.”

Mặt của Triển Chiêu cũng rất đỏ, nhưng cậu cũng không biết tối qua mình đã làm gì, chẳng qua chỉ có được mấy vụn ký ức mơ hồ. Cậu đỏ mặt hoàn toàn là do xấu hổ, cậu cũng lúng túng gật đầu, chịu đựng cơn đau đầu kịch liệt cùng cảm giác nôn mửa, dùng âm thanh khàn đặc vô lực nói, “Tôi

biết, tôi còn nhớ vài chuyện. Ngọc Đường, cảm ơn anh, nếu không có anh ở đó tôi cũng không biết mình sẽ ra sao. Thuốc kia

Nói tới đây, Triển Chiêu như nghĩ đến cái gì, rồi lại khẽ thở dài, “Không trách sao sẽ có người đi hít ma túy, tôi cảm thấy tôi bây giờ có chút hiểu Ký Bình rồi.”

“Hử?” Lời Triển Chiêu làm Bạch Ngọc Đường khẽ cau mày, “Cậu nói cậu hiểu con nhỏ buôn ma túy kia?”

Phát hiện Bạch Ngọc Đường không vui, Triển Chiêu vội giải thích, “Không, không phải tôi nói hiểu chị ấy, tôi chỉ muốn nói là, thông qua trải nghiệm tối qua tôi hoàn toàn có thể cảm nhận được, sức đề kháng của con người yếu đuối biết bao. Dùng thuốc cùng ma túy khống chế tinh thần một người, có lúc thực sự quá dễ dàng, những kẻ buôn ma túy kia thật quá ghê tởm, mà bản thân con người lại quá sức yếu đuối. Mỗi người chúng ta tốt nhất phải cách xa thứ đồ đó, anh yên tâm, từ nay về sau tôi bảo đảm cũng không uống rượu nữa rồi.”

Nhìn dáng vẻ Triển Chiêu vừa đỏ mặt vừa giải thích với mình, vừa cảm thấy cơ thể khó chịu mà cau có, Bạch Ngọc Đường đột nhiên dang hai tay ra, ôm chặt lấy Triển Chiêu. Cơ thể Triển Chiêu giống như dự liệu của Bạch Ngọc Đường, lập tức cứng ngắc, sau đó buông lỏng.

“Bạch... Ngọc Đường, sao lại ôm tôi?”

Bạch Ngọc Đường nhẹ nhún mày, hồi sau lại cau khóe miệng, dùng bàn tay ấm áp vuốt ve tấm lưng Triển Chiêu, dịu dàng đáp trả, “Tối qua, lúc người cậu cảm thấy khó chịu, tôi đều làm thế này trấn an cậu, thế nào, không tệ có đúng không?”

Triển Chiêu hơi sững sốt, cậu cau mày nhớ lại một hồi, lại nhận ra mình cái gì cũng không nhớ. Có lẽ vì tác dụng của thuốc chưa tan hẳn, Triển Chiêu còn hơi mơ hồ cũng ngờ ngác ờ một tiếng, rồi tiếp tục để Bạch Ngọc

Đường ôm cậu. Mặc dù có hơi kỳ quái, nhưng quả thật đúng là giống như lời anh ta nói, thật sự là không tệ nữa rồi.

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 84: Vụ Án 6 – Anh Túc Hoa Biện (16)

Trước tiên, cầm cái nồi đất từ lúc mua tới giờ chưa dùng qua mấy lần ra, sau đó dùng lửa nhỏ nấu nồi cháo trắng đã được ngâm mềm trước lúc ra ngoài. Cháo như phải để ý lửa, nếu không phải không có thời gian thì phải nấu gần 1 tiếng mới có được cháo ngon. Nhớ đến Triển Chiêu vẫn đang nằm trên giường ngủ đến thiên hôn địa ám, Bạch Ngọc Đường cong khoe miệng, đặt chuông đồng hồ trong phòng bếp 90 phút

Sau đó, Bạch Ngọc Đường tận mắt thấy Triển Chiêu từ từ thiếp đi, lần này nhìn cậu ngủ được rất an ổn, Bạch Ngọc Đường cũng tạm yên tâm. Anh thay quần áo rời khỏi biệt thự, tự mình đến tổ Trọng án. Sau đó cũng giao hết 3 vạn ma túy hôm qua anh cùng Triển Chiêu mua được cho Công Tôn Sách, những chuyện tiếp theo anh tạm thời không nhúng tay vào. Dù sao theo nhịp làm việc thường ngày, chuyện tiếp theo bọn họ cần làm chính là chậm rãi chờ đợi, có thể là 3 – 5 ngày, có thể là 10 ngày nửa tháng, phải để Lâm Chí Hổ cảm thấy gấp gáp, cảm dỗ khẩu vị của hắn, thì mới có thể an bài bước hoạt động tiếp theo. Bạch Ngọc Đường tin chắc Lâm Chí Hổ biết Adam, mà theo đầu mối này, có lẽ còn đào được thu hoạch lớn hơn nữa. Một đường dây buôn ma túy đang nấp trong bóng đêm dưới lòng đất thành phố D, nếu muốn thuận tay dắt dê bắt lại tên cao cấp hơn nữa, cần có đủ kiên nhẫn.

Buổi chiều sau khi Bạch Ngọc Đường về nhà, phát hiện Triển Chiêu vẫn đang ngủ say sưa. Anh tới phòng ngủ đưa mắt nhìn một cái, rồi len lén rời đi. Anh cầm một mớ nguyên liệu hồi trưa vừa mua xuống xe, vừa nhìn tủ lạnh, vừa tính xem tối nay làm món ngon gì cho Triển Chiêu dùng. Hồi

sáng lúc cậu ta tỉnh dậy cái gì cũng không ăn nổi, từ tối qua tới giờ đã nhịn cả một ngày, không ăn gì thì người có khỏe mạnh hơn nữa cũng không chịu nổi. Nhớ tới gò má rõ ràng đã gầy đi rất nhiều của Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường nhíu mày. Tim đặt hết vào Triển Chiêu ở trên lầu, tay thờ ơ xử lý nguyên liệu. Chợt ngón tay Bạch Ngọc Đường đụng trúng bao nilon màu xanh đậm, trong đó là con cá trắm cỏ tươi mới nãy anh tiện tay mua ở hàng bán cá ven đường. Thấy con cá trắm đã làm sạch, khước miệng Bạch Ngọc Đường hơi cau, nhớ lại hình như Triển Chiêu rất thích ăn cá, mà cậu ta cũng rất thích ăn cháo mình nấu. Bạch Ngọc Đường tâm chuyển, đã có ý định.

Trước tiên, cầm cái nồi đất từ lúc mua tới giờ chưa dùng qua mấy lần ra, sau đó dùng lửa nhỏ nấu nồi cháo trắng đã được ngâm mềm trước lúc ra ngoài. Cháo như phải để ý lửa, nếu không phải không có thời gian thì phải nấu gần 1 tiếng mới có được cháo ngon. Nhớ đến Triển Chiêu vẫn đang nằm trên giường ngủ đến thiên hôn địa ám, Bạch Ngọc Đường cong khước miệng, đặt chuông đồng hồ trong phòng bếp 90 phút. Cùng lúc nấu cháo, anh bắt đầu rửa cá, lóc xương, chuẩn bị đầu đấy xong xuôi. Cuối cùng là thái thịt cá được rửa sạch thành từng miếng mỏng như giấy, ướp với gừng và rượu vang, sau nữa chuẩn bị thêm hành lá cắt vụn cùng dầu mè, chuẩn bị cho việc nêm nếm cuối cùng.

Khi toàn bộ công việc đã chuẩn bị sẵn sàng, Bạch Ngọc Đường rời khỏi phòng bếp. Quay lại phòng ngủ trên lầu, ngồi trên salon ngắm nhìn khuôn mặt say ngủ của Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường bắt đầu suy nghĩ đến hành động kế tiếp liên quan tới vụ án. Chờ mấy ngày nữa, anh sẽ tiếp tục liên lạc Lâm Chí Hổ, yêu cầu muốn nhiều hàng hơn. Lâm Chí Hổ chắc chắn sẽ không buông tha cho người mua cao cấp như mình. Mà cùng lúc đó, nếu cảnh sát không có động tác tiếp theo, A dam nhất định sẽ cho rằng mình may mắn, Thủy Ký Bình không khai hẳn ra. Hẳn sẽ không rời khỏi Trung Quốc, rồi lúc Lâm Chí Hổ đề cập với đường dây trên gã bảo mang đến nhiều hàng hơn, kiểu gì cũng sẽ kinh động tới Adam.

Có điều, Lâm Chí Hồ vì muốn kiếm tiền sẽ không nói chuyện mua bán của mình với Adam, vậy nên khả năng bị lộ sẽ không lớn. Bạch Ngọc Đường quyết định lúc làm giao dịch tới sẽ nói muốn gặp mặt đường dây lớn của Lâm Chí Hồ, nếu cần thiết có thể bắt lại gã, rồi để gã khai ra cấp trên của gã rốt cuộc là kẻ nào.

Đang lúc Bạch Ngọc Đường ngồi suy nghĩ những chuyện này, đột nhiên một tiếng rên từ trên giường truyền tới. Bạch Ngọc Đường nhướn mày, vội đi tới mép giường, cúi người cẩn thận xem xét tình hình của Triển Chiêu. Triển Chiêu đã mở mắt, trong mắt ngập tràn thanh tỉnh. Bạch Ngọc Đường đứng ở đầu giường, dáng vẻ ân cần khiến tim Triển Chiêu cảm thấy ấm áp. Cậu mở miệng, lời vừa thốt ra lại như không thành tiếng.

“Tôi....”

Bạch Ngọc Đường ra hiệu bảo Triển Chiêu không cần nói, một mặt là sợ Triển Chiêu nói chuyện sẽ choáng váng, mặt khác Bạch Ngọc Đường sợ mình nghe được âm thanh khàn đặc của Triển Chiêu sẽ cảm thấy lòng đau.

“Cậu ngủ đủ rồi?”

Triển Chiêu gật đầu, sau đó mở to mắt nhìn, quan sát tình hình của bản thân, cuối cùng thò tay phải từ trong chăn ra ôm bụng.

Bạch Ngọc Đường sửng sốt, Triển Chiêu nhíu mày, “Dạ dày rất khó chịu.”

“Đói bụng đúng không?” Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu gật đầu, lập tức nói, “Cậu chờ đó, tôi lập tức đi lấy đồ cho cậu ăn!”

Bạch Ngọc Đường dùng tốc độ nhanh nhất lao xuống lầu, đem mấy miếng cá đang ướp bỏ hết vào nồi cháo đang nấu. Chờ không tới một phút, cá đã chín, lúc này tranh thủ thêm gia vị, tắt lửa, múc ra tô, cho thêm dầu

mè cùng hành lá xắt nhỏ, thế là một bát cháo cá nóng hổi thơm ngon đã được hoàn thành.

Đặt bát cháo lên mâm, đặt sang một bên trống, bên kia Bạch Ngọc Đường lại để một ly cam vắt, sau đó bưng cháo với nước cam lên trên lầu.

Triển Chiêu không ngờ Bạch Ngọc Đường sẽ trở lại nhanh như vậy, lúc Bạch Ngọc Đường vào cửa, cậu đang cố gắng chống người dậy, chịu đựng cơn đau đầu khủng khiếp lão đảo xuống giường, bây giờ đang gượng từng bước đi tới bên cạnh salon. Động tác của Triển Chiêu làm Bạch Ngọc Đường sợ tới mức mém nữa ném luôn bát cháo xuống đất, anh vội vàng đặt mâm lên bàn, sau đó nhảy mấy bước tới bên cạnh Triển Chiêu, lấy tay đỡ cơ thể vẫn còn mềm oặt của cậu.

“Muốn xuống giường cũng phải chờ tôi trở lại đỡ cậu chứ, cậu, cái người này thật là...” Bạch Ngọc Đường hung hăng trợn mắt nhìn Triển Chiêu, chẳng qua đối phương đang đem toàn bộ tinh thần đặt ở việc giữ thăng bằng, một ánh mắt sắc bén kia của anh xem như lãng phí vô ích.

“Được rồi, ngồi xuống, cậu đã đói bụng cả một ngày đêm rồi, giờ mà còn sức lực mới là lạ đó.” Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ đỡ Triển Chiêu xuống ghế salon, kéo bàn nhỏ đến trước mặt cậu, rồi bưng mâm tới.

“Cháo còn nóng, trước uống miếng nước cam”

Triển Chiêu căn bản không có quyền lựa chọn, chuyện duy nhất cậu có thể làm bây giờ chính là nghe lời Bạch Ngọc Đường, người ta cho cậu ăn cái gì cậu chỉ có thể ăn cái đó. Cho nên lúc Bạch Ngọc Đường cầm ly nước tới, cậu chỉ có thể giơ tay lên nhận.

“Khỏi nhận, mất công cậu lại làm rơi, cứ dùng tay tôi uống đi.”

Triển Chiêu hơi sửng sốt, tay đưa ra khựng lại chốc lát. Cậu nhếch lông mày nhìn Bạch Ngọc Đường, có chút bức bối lắc đầu, “Tôi tự tới.”

“Tới mức này rồi còn làm màu gì nữa?” Bạch Ngọc Đường không vui nhú mày, “Tôi nói cho cậu biết, tối qua, ngay cả việc tắm cũng là do tôi phục vụ, tiến sĩ Triển, đừng bảo bây giờ cậu đang nghĩ tới chuyện rũ sạch quan hệ giữa tôi với cậu nhé? Cho cậu biết, muộn rồi.”

Lời nói của Bạch Ngọc Đường nghe vào vẫn bất bình thường như mọi khi, nhớ tới chuyện đêm qua, trên mặt Triển Chiêu lại có chút phát nhiệt, bất đắc dĩ nhìn Bạch Ngọc Đường, rồi chỉ có thể nghe lời dùng tay anh uống một hộp nước cam. Mùi vị chua ngọt vào miệng, hóa giải đi chút triệu chứng đau đầu đáng ghét, Triển Chiêu hít nhẹ một hơi, sau đó đột ngột cười.

“Cậu cười cái gì?” Bạch Ngọc Đường sững sờ, nhìn sự vui vẻ còn treo trên mép Triển Chiêu, không hiểu hỏi.

Triển Chiêu thở dài, thả lỏng cơ thể gượng dựa vào ghế salon mềm mại, dùng giọng nói rất nhẹ để nói với Bạch Ngọc Đường, “Tôi không ngờ, thì ra làm cảnh sát lại nguy hiểm đến vậy.”

Lời của Triển Chiêu làm Bạch Ngọc Đường ngây ra, sau đó, anh cũng cười nói, “Giờ biết cũng không muộn, thế nào, lần sau còn dám cậy mạnh theo tôi cùng thực hiện nhiệm vụ này nữa không?”

Triển Chiêu nhướn lông mày, nhìn mắt phượng đang mang nét cười của Bạch Ngọc Đường, bình tĩnh đáp, “Nếu không có tôi theo anh, chỉ sợ diễn cũng không được thuận lợi.”

“Cậu khỏi phải lo, một mình tôi ra mặt cũng có thể giải quyết.” Bạch Ngọc Đường cười chế giễu, “Cậu cứ lo ở nhà bồi dưỡng thân thể thật tốt đi, chuyện thế này không thích hợp cho cậu làm, loại chuyện xâm nhập hang địch nguy hiểm như thế còn để bọn cảnh sát chúng tôi làm tương đối hợp hơn.”

“Bạch Ngọc Đường, tôi thấy tôi không kém cỏi gì so với anh cả, thiếu sót duy nhất có lẽ chỉ có mỗi kinh nghiệm đối địch thôi.” Triển Chiêu

không phục đoạt lấy ly nước cam trong tay Bạch Ngọc Đường, trợn mắt nhìn anh một cái sau đó, uống một hơi cạn sạch phần còn lại.

(Chỉ đang thắc mắc là em đã mặc quần vô chưa)

“Kinh nghiệm là cần tích lũy, kinh nghiệm cậu có hiện tại đương nhiên không đủ để hoàn thành nhiệm vụ vô cùng nguy hiểm, chuyện tối qua chính là chứng cứ.” Bạch Ngọc Đường hơi giật mình, không ngờ Triển Chiêu còn có sức cướp đồ với mình.

“Nhưng lon bia đêm qua nhất định phải có người uống, nếu không sẽ lộ, tôi không nghĩ rằng đối người khác liền có biện pháp giải quyết tốt hơn. Lại nói, nếu không phải vì tôi biết rằng chỉ cần có anh bên cạnh sẽ không có chuyện gì xảy ra, thì tôi thà đánh bọn họ một trận chứ không thèm uống lon bia kia rồi. Tôi làm như vậy, còn không phải vì tin tưởng anh sao, kết quả, anh không thèm tin tôi dù chỉ một chút.”

Triển Chiêu buồn bực liếc Bạch Ngọc Đường thêm một cái, giơ tay định cướp luôn bát cháo.

Bạch Ngọc Đường sao có thể để cậu được như ý, anh nhanh tay lẹ mắt, cướp lấy bát cháo trước Triển Chiêu, sau đó nhẹ nhàng dùng muỗng súp khuấy bát cháo cá thơm lừng, mắt cười nhìn đáng vẻ bực bội trên mặt Triển Chiêu. Lời nói vừa rồi của Triển Chiêu làm lòng anh ấm áp, cảm giác ấm cúng lúc Triển Chiêu cọ cọ gò má trên tay anh một lần nữa lại xộc vào đầu, thời gian anh làm cảnh sát cũng không ngắn, nhưng đây là lần đầu tiên cảm thấy đoạt được lòng tin của một người là chuyện vui vẻ đến vậy.

Bạch Ngọc Đường cười híp mắt nhìn chăm chăm Triển Chiêu, nhưng lực chú ý của Triển Chiêu căn bản không đặt trên người Bạch Ngọc Đường. Cậu chống má nhìn chăm chăm vào cái muỗng trong tay Bạch Ngọc Đường, đợi rồi lại đợi, cho tới khi không đợi được nữa.

“Nè! Rốt cuộc đến lúc nào anh mới để tôi ăn đây? Tôi sắp chết đói rồi này!”

Thanh âm khàn khàn của Triển Chiêu có chút giận dữ, nghe vào thật giống như đang làm nũng. Bạch Ngọc Đường giật mình, lúc này mới nhận ra tầm mắt Triển Chiêu đang tụ hết vào bát cháo trong tay mình. Vô cùng bất đắc dĩ, cười khổ một cái, đành phải giơ tay lên dứt Triển Chiêu một miếng to.

Gạo trắng mềm nhũn, trên miếng cá tươi là mùi thơm của dầu mè cũng hành lá, một hộp xuống miệng toàn là hương khí, hương vị này đơn giản là muốn làm Triển Chiêu muốn nuốt luôn đầu lưỡi vào bụng. Sau khi nuốt xong một miếng, cậu đã không thể chờ được mà chăm chăm nhìn tay Bạch Ngọc Đường, hi vọng anh ta mau mau dứt mình ăn miếng thứ hai. Bạch Ngọc Đường nhìn ánh mắt sáng quắc của Triển Chiêu, không thể làm gì hơn là tiếp tục dứt cậu, anh tự giấu nghĩ, không biết có phải mình may mắn vì nhóc con này đã bị thủ nghệ của mình chinh phục, không còn để ý đến chuyện thi hành nhiệm vụ nữa hay không đây?

Một nồi cháo hôm đó dường như bị Triển Chiêu tiêu diệt sạch sẽ, sau khi ăn uống no sau rồi, Triển Chiêu đã nhanh chóng khôi phục tinh thần. Toàn bộ đều giống như lời Công Tôn Sách nói, tuy di chứng LSD để lại rất không thoải mái, nhưng vì tư chất cơ thể của Triển Chiêu tốt, hơn nữa cậu uống không nhiều, chỉ cần tạt một gáo nước lạnh, lại ngủ cả một ngày một đêm đã hoàn toàn bình phục. Triển Chiêu sau khi khỏe mạnh lại rồi, liền nói muốn về phòng của mình, không ngờ bị Bạch Ngọc Đường ngăn lại. Bạch Ngọc Đường đưa ra lý do bảo muốn để Triển Chiêu lại nhà mình nghỉ ngơi mấy ngày, chờ đến lúc toàn bộ tai họa ngầm bị diệt hết, chắc chắn không còn vấn đề nữa, mới cho cậu đi. Triển Chiêu bất đắc dĩ chỉ có thể đáp ứng, hơn nữa trơ mắt nhìn Bạch Ngọc Đường đến đại học xin cho cậu nghỉ dài hạn một tuần.

Khoảng thời gian không phải điều tra vụ án dĩ nhiên rất thư thích, mà những ngày vui vẻ bình thường đều trôi qua rất mau, bất tri bất giác, thời gian Triển Chiêu ở trong nhà Bạch Ngọc Đường cho ai đó chăm sóc đã qua ba ngày. Chiều ngày thứ ba, di động của Bạch Ngọc Đường nhận được một cú điện thoại xa lạ, Bạch Ngọc Đường nhận điện, bên kia truyền đến giọng nói bí ối khó nghe của Lâm Chí Hổ.

“Bạch huynh đệ, sao rồi, lô hàng lần trước tiểu thiếu gia có hài lòng không?”

Bạch Ngọc Đường giật mình, khước miệng hơi cong, “Cũng may, chất lượng hàng của Hổ ca đúng là không tệ. Có điều...”

“Có điều thế nào?” Giọng của Lâm Chí Hổ rõ ràng đã có chút khẩn trương hơn.

Bạch Ngọc Đường khẽ mỉm cười, “Không có gì, bất quá vị tiểu thiếu gia nhà tôi có chút thích bắt bẻ. Nói thật vốn dĩ hàng của anh đã rất tốt, nhưng vì có hàng của Adam để so, cho nên xét trên phương diện chất lượng vẫn còn kém một chút.”

“Cái này...” Trong giọng nói của Lâm Chí Hổ lẫn vào một tia chột dạ, tiếp theo gã cười khan hai tiếng, “Bạch huynh đệ, nói thật, hàng lần trước đưa cho các cậu đúng là không được tính là hàng quá tốt, bất quá này đều do gần đây tiếng gió quá chặt, cho nên rất khó nhận được hàng tốt. Cậu xem, không phải chính cậu cũng bảo cái gã ngoại quốc kia tìm mãi không thấy sao? Không phải tôi khoắc lác với cậu, nhưng mà trong toàn bộ cái thành phố D này, cũng chỉ có lão Lâm tôi là có thể lấy được hàng tốt đến thế. Huynh đệ, cậu nói với tiểu thiếu gia giùm tôi, nếu cậu ấy xem thường hàng của lão Lâm tôi, thì tôi sẽ lập tức đi lấy cho cậu ấy món tốt hơn, chỉ cần đừng làm gãy đường tiền tài của lão Lâm là được rồi... hề hề —“

Bạch Ngọc Đường cười lạnh, ngoài miệng lại tiếp tục giả điên giả dại với Lâm Chí Hổ, trao đổi thường xuyên, cuối cùng cũng để anh moi được ý định thực sự của Lâm Chí Hổ này. Bọn chúng quả nhiên đã nhìn trúng chuyện xuất thủ rộng rãi của mình cùng Triển Chiêu, nên mới quyết định bám chặt lấy hai vị khách lớn này. Bạch Ngọc Đường suy nghĩ mấy lần trong lòng, cuối cùng trong quá trình giao tiếp nói ra yêu cầu của anh. Đầu tiên, muốn hàng tốt nhất, có bao nhiêu lấy bấy nhiêu. Thứ hai, tốt nhất Lâm Chí Hổ hãy tìm Adam mang hàng tới, trung gian muốn lấy thêm bao nhiêu hoa hồng Bạch Ngọc Đường cũng mặc, chỉ cần có hàng là được. Thứ 3, không được chủ động liên lạc nữa, thời gian gặp mặt giao dịch lần sau đều nghe thông báo của Bạch Ngọc Đường, nhưng Bạch Ngọc Đường chỉ cho Lâm Chí Hổ 3 ngày, nếu trong 3 ngày gã tìm không ra hàng, Bạch Ngọc Đường đành phải tìm người khác.

Nghe xong yêu cầu của Bạch Ngọc Đường, Lâm Chí Hổ vui mừng phấp phới cúp điện thoại, sau đó tìm cách gom góp hết những loại ma túy mình không có. Bên này, Bạch Ngọc Đường lập tức gọi điện cho đôi tặc vợ chồng đang ở lại trông giữ tổ Trọng án, đem tin tức mới nhất báo cho họ.

Đôi lúc, lực lượng người trong giới so với cảnh sát còn nhiều công dụng hơn, hi vọng Lâm Chí Hổ có thể sử dụng tốt 3 ngày nay, giúp cảnh sát đào ra cá lớn cao cấp. Vậy mà, tổ Trọng án cũng không thể bị động chờ đợi nữa, lúc Bao Chứng nhận được tin tức của Bạch Ngọc Đường, nhanh chóng bố trí hành động, để tranh thủ cơ hội này đánh rụng luôn khối u đang lẫn trốn ở sâu trong thành phố.

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 85: Vụ Án 6 – Anh Túc Hoa Biện (17)

. Lần này Bạch Ngọc Đường kiên quyết phản đối việc Triển Chiêu cùng tham gia hành động, mà sau khi xảy ra chuyện Triển Chiêu bị bỏ thuốc, Bao Chứng cũng không an lòng cho cậu gặp nguy hiểm lần hai. Hơn nữa hành động lần này không như những lúc bắt sát thủ liên hoàn khi trước, thời điểm cần dùng tới kiến thức chuyên nghiệp của Triển Chiêu không nhiều, nên lúc Bạch Ngọc Đường về đội làm việc, anh cũng không mang Triển Chiêu theo.

Ba ngày tiếp theo Bạch Ngọc Đường sẽ vô cùng bận bịu, anh phải về đội, cùng các anh em tổ Trọng án chuẩn bị cho hành động kế tiếp. Giao dịch với bọn buôn ma túy lần này cũng giống như một lần nằm vùng, người thực hiện nhất định phải tùy cơ ứng biến, đồng thời sở hữu một lượng lớn kiến thức liên quan tới ma túy, nếu không lúc chạm mặt sẽ dễ dàng bị lộ. Lần này Bạch Ngọc Đường kiên quyết phản đối việc Triển Chiêu cùng tham gia hành động, mà sau khi xảy ra chuyện Triển Chiêu bị bỏ thuốc, Bao Chứng cũng không an lòng cho cậu gặp nguy hiểm lần hai. Hơn nữa hành động lần này không như những lúc bắt sát thủ liên hoàn khi trước, thời điểm cần dùng tới kiến thức chuyên nghiệp của Triển Chiêu không nhiều, nên lúc Bạch Ngọc Đường về đội làm việc, anh cũng không mang Triển Chiêu theo.

Ban đầu, Triển Chiêu còn cố đấu tranh cho bản thân một chút, nhưng sau khi bị Bạch Ngọc Đường cùng Bao Chứng từ chối liên tục, cũng đành bỏ qua. Ba ngày liền Bạch Ngọc Đường đều đi sớm về trễ, nhưng anh vẫn chưa chịu thả Triển Chiêu về ký túc xá ở, mặc dù cơ thể Triển Chiêu đã không còn vấn đề gì nữa. Nhưng Bạch Ngọc Đường vẫn giải thích rằng dù

gì cũng đã xin nghỉ một tuần, không nghỉ thì thôi, đã nghỉ rồi, thì sao không nghỉ ngơi cho tốt hơn rồi hãy trở về làm việc?

Vì sợ Triển Chiêu sẽ tranh thủ lúc mình không có nhà, len lén chạy về, ban ngày, lúc chỉ có một mình Triển Chiêu trong nhà, Bạch Ngọc Đường cứ cách một tiếng sẽ gọi một cú về, hỏi xem Triển Chiêu đang làm gì. Cái kiểu cường chế tra xét này làm Triển Chiêu phiền chịu không nổi, càng về sau cậu uy hiếp Bạch Ngọc Đường nếu còn tiếp tục cường chế như vậy thì cậu chỉ còn cách rút hết dây điện thoại trong nhà ra. Bạch Ngọc Đường bấy giờ mới chịu thôi.

Thật ra hành động Bạch Ngọc Đường cứng rắn giữ Triển Chiêu lại biệt thự theo một nghĩa nào đó cũng rất hợp ý Triển Chiêu, cậu trước đó cứ luôn chạy theo tổ Trọng án, khiến thân thể có thói quen hoạt động theo lịch trình của mình có chút chịu không nổi. Bây giờ nghỉ ngơi một thời gian cũng là một lựa chọn rất tốt. Chẳng qua, buổi sáng chỉ có một mình trong nhà, đúng là có chút buồn. Vậy nên Triển Chiêu tải thật nhiều những video có kiến thức liên quan tới ma túy cùng giao dịch ma túy, lúc chán sẽ dùng tivi to bự nhà Bạch Ngọc Đường để nhồi nhét những loại kiến thức có thể sẽ dùng được này.

Ba ngày như thế cứ chậm rãi đi qua, ngày cuối cùng Bạch Ngọc Đường cũng không có về nhà, vì anh phải ở lại tổ Trọng án cả đêm để bố trí hành động. Vì Bạch Ngọc Đường không về, cũng có nghĩa không có đồ ăn ngon để ăn, Triển Chiêu buồn bực tự nấu một tô mì gói, sau đó vui ở salon phòng khách, tiếp tục gặm video, bất tri bất giác đã ngủ, vừa ngủ một cái đã ngủ thẳng tới sáng ngày thứ hai. (Mèo lười =))]]])

So với sự thoải mái của Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường mấy ngày liền bận đến không thở nổi. Sau khi sắp đặt mọi thứ xong xuôi rồi, sáng sớm ngày thứ ba anh gọi một cú điện cho Lâm Chí Hổ. Lâm Chí Hổ ở đầu dây bên kia dĩ nhiên đã bị sự chờ đợi suốt ba ngày nay làm cho vô cùng nóng

này, bây giờ nghe khách hàng muốn tiếp tục giao dịch với hã, lập tức hưng phấn hết như phê thuốc một dạng.

Lâm Chí Hổ trong điện thoại nói gã đã lấy được hàng của Adam, hơn nữa còn yêu cầu Bạch Ngọc Đường gặp nhau làm giao dịch. Bạch Ngọc Đường nói không tin Lâm Chí Hổ đòi gặp chính Adam, Lâm Chí Hổ lập tức thể hiện chuyện này rất khó, vì gần đây tiếng gió quá chặt nên Adam không dám lộ diện, hi vọng Bạch Ngọc Đường thông cảm. Bạch Ngọc Đường cũng tỏ ra khó xử, suy đi tính lại mấy lần mới miễn cưỡng chịu gặp mặt với Lâm Chí Hổ.

Hai người thỏa thuận chờ trời tối đến gặp nhau trong một phòng thuê khác, sau khi cúp điện thoại rồi, Bao Chứng lập tức bố trí người quanh khu vực Bạch Ngọc Đường đã hẹn với Lâm Chí Hổ. Tối hôm đó, lúc Lâm Chí Hổ mang theo hai tên tay chân xuất hiện ở nơi đã hẹn cũng không thấy được Bạch Ngọc Đường, mà bị hai người Trương Long Triệu Hổ giả dạng dân thường bắt lại ngay tại chỗ.

Cảnh sát lục soát trên người của nhóm Lâm Chí Hổ, tìm ra được 500gr heroin tinh khiết, thậm chí cả đêm, Lâm Chí Hổ đã nhanh chóng thú nhận hành vi buôn ma túy của mình. Theo lời khai của Lâm Chí Hổ, mạng lưới buôn ma túy dưới lòng đất của thành phố D vô cùng to lớn, những tay buôn nhỏ giống như gã nhiều không đếm xuể, rất nhiều người trong bon chúng đều trực tiếp nhận hàng từ những tay buôn lớn ở trên. Cấp trên của Lâm Chí Hổ chính là người thân của gã, tên hã là Chu Chánh Quân, làm việc ở tòa thị chính, ngoài mặt là nhân viên công sở bình thường, nhưng thực chất hã cũng là một tên buôn ma túy.

Lâm Chí Hổ cung cấp một tin tức vô cùng quan trọng, Bao Chứng lập tức nhận ra cái tên gọi Chu Chánh Quân này nhất định không phải là điểm cuối cùng trong đường dây buôn ma túy. Chỉ dựa vào thân phận nhân viên công sở bình thường của hã, làm sao có thể lấy được nhiều ma túy cao cấp

đến vậy, chuyện này vẫn còn xa lắm, phải dùng đầu mỗi đáng giá này đào sâu xuống.

Mà cùng lúc đó Bạch Ngọc Đường cũng hỏi thăm gã chuyện liên quan tới Adam và Thủy Ký Bình. Lâm Chí Hổ khai gã thật ra cũng không nhận được Adam, nhưng Adam rất nổi danh trong giới. Bởi vì hắn là một người ngoại quốc, có thể thường xuất cảnh, hơn nữa thuộc hạ có mấy tay buôn nhỏ đều là mỹ nữ, bởi vậy rất nổi bật. Hơn nữa, nghe nói Adam thường xuất cảnh như trước giờ đều không tự mình mang theo ma túy, hắn luôn để những cô gái kia giúp hắn mang ma túy từ nước ngoài vào. Cũng có lẽ do những cô gái Adam khống chế đều có vẻ ngoài hiền lành xinh đẹp, nhìn qua có vẻ rất thành thật, hơn nữa bình thường các cô đều có trình độ học vấn cao, từng làm công việc thương mại nước ngoài, cho nên có khả năng che mắt, rất ít khi nào xảy ra chuyện.

Chuyện Thủy Ký Bình bị bắt gã cũng có nghe nói, nhưng gã cũng không biết người bị bắt là cô nào, cũng không biết Adam ở đâu. Trong điện thoại, gã bảo lấy được hàng của Adam là nói láo, bọn buôn ma túy vốn đã xem chuyện nói dối là chuyện thường ngày, thứ người không có chút liêm sỉ nào như chúng, để lấy được tiền bạc thỏa mãn dục vọng bản thân, ngay cả lục thân cũng không nhận, huống chi chỉ là một người mua bình thường?

Nhìn qua chúng ta có thể cho rằng con đường tìm kiếm Adam thông qua Lâm Chí Hổ đã bị chặn gãy, nhưng ít nhất chúng ta vẫn có thể chứng minh một chuyện, đó là Thủy Ký Bình đích thực bị Adam khống chế. Nhưng thế cũng chỉ có thể tỏ rõ rằng Thủy Ký Bình còn có cấp trên, chứ không thể chứng minh cô hoàn toàn không biết gì về chuyện hàng mang theo là ma túy. Nếu muốn cời tội chết cho Thủy Ký Bình, chỉ có thể chờ đến khi bắt lại Adam, lấy khẩu cung Adam để chứng thực thì mới có thể. Phương hướng phá án tiếp theo xác định được hai, thứ nhất, phái cảnh sát viên cải trang đi giám sát cấp trên của Lâm Chí Hổ – Chu Chánh Quân, điều tra sinh hoạt thường ngày cùng phạm vi giao tiếp. Mặt khác, tiếp tục giám thị nghiêm

ngặt nhân viên xuất nhập cảnh, tiến hành bài tra với những cô gái trẻ tuổi từng làm thương mại nước ngoài, thường xuyên xuất nhập cảnh trong vòng một năm nay, xác định nhân vật trọng điểm, thông báo với hải quan, để họ tập trung giám thị bọn họ. Sau khi phát hiện mục tiêu thì không được dả thảo kinh xà, có thể chọn lọc để phóng thích một số người trong bọn họ, để cảnh sát điều tra gốc rễ, bắt lại tên Adam một mực núp sau tấm màn.

Vì còn phải tiếp tục giám thị Chu Chánh Quân, không khỏi dả thảo kinh xà, nên Bao Chứng thả Lâm Chí Hồ, hơn nữa còn phái Trương Long Triệu Hồ theo dõi giám thị gã. Cũng do Lâm Chí Hồ đã khai với cảnh sát quá nhiều tin tức nội bộ của tập đoàn buôn ma túy, nên hiện tại trừ việc hợp tác với cảnh sát để ngày sau được hưởng khoan hồng ra gã không còn bất kỳ lối thoát nào khác. Vì nếu để cấp trên biết gã bán đứng hẳn, kết quả Lâm Chí Hồ phải nhận so với chuyện rơi vào tay cảnh sát còn bi thảm gấp mấy vạn lần. Mà Bạch Ngọc Đường phải tiếp tục sắm vai người mua của hắn, nên sau khi Lâm Chí Hồ ra tù, sẽ phải tích cực phối hợp, đề cử Bạch Ngọc Đường với Chu Chánh Quân. Tin rằng không lâu nữa, Chu Chánh Quân sẽ đưa Bạch Ngọc Đường vào đường dây giao dịch ma túy sâu hơn nữa. Toàn bộ đã sắp đặt hết, mồi đã giăng, chờ cá lớn cắn câu chỉ còn là vấn đề thời gian, tiếp theo chỉ có thể im lặng chờ.

Bất qua sau khi triển khai xác định, Triển Chiêu càng không thể trở lại làm việc. Mặc dù cậu mới chỉ gặp mặt Lâm Chí Hồ một lần, nhưng Chu Chánh Quân bây giờ đã biết bên cạnh Bạch Ngọc Đường có một bao tiền tiểu thiếu gia giàu có. Nếu cái bao tiền này đột nhiên biến mất, vạn nhất bị Chu Chánh Quân điều tra ra, sẽ gây bất lợi không nhỏ với nhiệm vụ lần này. Vì thế Triển Chiêu bị Bạch Ngọc Đường ép ở lại trong biệt thự, hơn nữa còn xin cậu buổi sáng tận lực đừng có ra ngoài. Chuyện này làm Triển Chiêu vô cùng khó chịu, cậu cảm thấy phương pháp của Bạch Ngọc Đường rất quá đáng. (Kim ốc tàng kiều là đây nè =)]]]]]]] nhưng mà trong này thì phải nói là kim ốc tàng miêu còn là mĩ miêu =]]]]]]]]]]]]]]))

Vì anh ta đã nói rõ sẽ không cho mình tham gia hành động của tổ Trọng án, nói cách khác, sau này cũng không định sẽ cho mình phối hợp diễn kịch trước mặt Chu Chánh Quân. Đã vậy, mình còn ở lại chỗ này làm gì? Dù sao Chu Chánh Quân cũng chưa từng gặp mặt Triển Chiêu, bao tiền giàu có này hoàn toàn có thể tồn tại trong truyền thuyết, nếu đã không có cơ hội ra sân, còn vui trong nhà Bạch Ngọc Đường diễn trò cho ai nhìn? Triển Chiêu bực thì vẫn bực, nhưng sau khi bị thiệt hại lần này, cậu ít nhiều gì cũng cảm nhận được sự hiện diện của lũ buôn ma thúy thực sự quá độc ác. Cho dù chỉ có một phần vụn xác suất tạo ra nguy hiểm cho nhóm Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu cũng sẽ cẩn thận khiến nó không xảy ra. Cho nên, tuy bực thì bực thật, cậu vẫn miễn cưỡng đáp ứng yêu cầu của Bạch Ngọc Đường.

Mất hơn một tháng sau, cảnh sát cũng chưa hề đưa ra bất cứ động tĩnh nào với vụ án của Thủy Ký Bình, Lâm Chí Hổ đột nhiên gửi tin cho Bạch Ngọc Đường, hai ngày trước Adam xuất hiện!

Cùng lúc đó, cảnh sát bài tra những tay buôn nữ thuộc hạ của Adam cũng có được tiến triển, sau khi phối hợp tiến hành một lượng lớn cuộc điều tra với nhân viên hải quan, bọn họ đã phong tỏa mục tiêu lên ba cô gái trẻ. Các cô này khá giống Thủy Ký Bình, bối cảnh giống, trong một năm nay nhiều lần xuất nhập cảnh, mà mấy tháng gần đây lại vô cùng an phận, chỉ trong một tuần vừa qua từng có ghi chép xuất cảnh.

Theo giám thị của ba cô gái này, cảnh sát rất nhanh đã xác định được nơi ở hiện tại của Adam. Tiếp theo cảnh sát có hai lựa chọn, một là lập tức lùng bắt Adam, thì vụ án của Thủy Ký Bình có thể hoàn toàn kết thúc. Nhưng như thế rất có thể sẽ đả thảo kinh xà, nếu làm động đến cấp trên của Adam, thì lượng bố trí khổng lồ trong một tháng này sẽ trở nên vô ích.

Thứ hai, chọn cách tiếp tục giám thị Adam, tiếp tục để Bạch Ngọc Đường ra đòn với Chu Chánh Quân, nhưng cứ thế này, toàn bộ chỉ có thể giao hết cho thời gian, không biết đến khi nào mới có thể chạm tới chỗ nòng cốt của đường này dây nữa. Nói thật, trong vòng một tháng nay, việc

giám sát Chu Chánh Quân cũng không có hiệu quả tốt, người này ngoài mặt giống hệt một nhân viên công sở đảng hoàng, bình thường sống ẩn dật, nơi ở đồng nhất, đến giờ cũng chưa hề tới những nơi phong hóa như hộp đêm tiêu tiền. Một người như vậy, nếu bảo là kẻ buôn ma túy, thì ngay cả cảnh sát lão luyện như Bao Chứng cũng cảm thấy có chút hoài nghi. Cho nên, bên trong phân cục, đã có rất nhiều người lên tiếng phản đối xem có cần thiết phải tiếp tục hao tổn lực lượng cảnh sát vào đường này nãy nữa hay không.

Tiến trình phá án dường như đã rơi vào thế tiến thoái lưỡng nan, mà đồng thời Triển Chiêu cũng đã vui trong nhà Bạch Ngọc Đường một tháng. Mặc dù Triển Chiêu lúc này chỉ là một học sinh, cũng không phải loại hiếu động hoạt bát. Nhưng bắt một nam nhân hơn 20 tuổi vui mình trong nhà cả ngày không được ra ngoài, một thời gian sau cậu cũng chịu không thấu. Hôm đó, Bạch Ngọc Đường theo thường lệ ra cửa đi làm, Triển Chiêu ăn sáng rồi, cũng một mình tản bộ trong vườn hoa nhỏ, chìm đắm trong thời tiết mùa xuân đầy nắng, nhìn cửa lớn biệt thự âm thầm thờ dài.

Nhưng ngay lúc này, cửa chính đột ngột truyền tới tiếng gõ cửa liên hồi. Triển Chiêu sửng sốt, cậu sống ở đây một tháng cũng không thấy Bạch Ngọc Đường có bất cứ khách khứa nào, người làm công có chìa khóa cũng không cần gõ, hơn nữa giờ cũng không phải giờ làm của họ. Không biết ai gõ cửa đây?

Triển Chiêu bước tới cửa chính, nhìn qua màn hình máy liên lạc, lại chỉ thấy được một bóng lưng vội vã chạy đi. Triển Chiêu vội vàng mở cửa, con đường trống từ đầu đến cuối, một bóng người áo đen quẹo vào góc phố. Triển Chiêu cau mày liếc sang trái rồi phải, trừ bóng đen khi nãy ra cậu cũng không nhìn thấy người thứ hai xuất hiện. Ôm một bụng nghi ngờ cúi đầu xuống, một hộp giấy im lặng nằm trên mặt đất. Triển Chiêu chăm chú nhìn hộp giấy đó một hồi, mới nhận ra nó không phải do công ty chuyển phát nhanh đưa tới, bên trên cũng không dán đơn giao hàng của bất cứ công

ty nào. Chỉ có dán một tờ giấy viết tay, phía trên có dòng chữ nhỏ: Gửi tiền sĩ Triển.

Cho mình?

Triển Chiêu thật có chút sững sờ, cậu không ngờ sẽ có người đưa cho mình thứ hàng kỳ quái như thế, hơn nữa còn gửi đến tận nhà Bạch Ngọc Đường. Đây rốt cuộc là chuyện gì đây?

Sau khi trải qua án chuyển bom bằng hộp giữ nhiệt hơn một tháng trước, tính cảnh giác của Triển Chiêu vẫn còn rất cao. Cậu ý thức rằng chuyện này sợ không đơn giản như vậy, không nên tùy tiện mở hàng, suy nghĩ một hồi, cậu gọi cho Bạch Ngọc Đường một cú điện.

Sau khi nhận được cú điện này Bạch Ngọc Đường kinh hãi, vội vàng dặn Triển Chiêu đừng có đụng vào hộp giấy đó, anh lập tức về liền. Nửa tiếng sau, Bạch Ngọc Đường mang theo chuyên gia hủy bom của cục phóng như gió về nhà, vừa xuống xe, thấy Triển Chiêu đứng cạnh hộp giấy, dưới tình thế cấp bách, anh một thanh kéo lấy tay Triển Chiêu, kéo người đến bên mình.

Vì hai người ở rất gần nhau, Triển Chiêu có thể thấy đầu Bạch Ngọc Đường chảy đầy mồ hôi. Chỗ này là ngoại ô, bình thường Bạch Ngọc Đường lái xe về nhà cũng phải mất một tiếng đồng hồ, mà từ lúc nhận điện tới giờ chỉ dùng có nửa tiếng anh ấy đã trở lại. Thấy dáng vẻ nóng nảy vạn phần của Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu chợt cảm thấy trong lòng ấm áp.

Bạch Ngọc Đường chú ý tới ánh mắt Triển Chiêu, có chút không vui trừng cậu, hỗn hển oán giận nói, “Biết có thể có bom còn đứng gần như vậy! Cậu không thề vào phòng rồi gọi điện cho tôi sao!?”

Triển Chiêu hơi sững sốt, không hiểu nói, “Nếu tôi vào nhà rồi cái hộp bị lấy đi thì làm sao đây? Lỡ có bom thật, vạn nhất bị đưa bé hàng xóm cầm lấy chơi, làm nổ thì còn nguy nữa!”

“Cậu ——“ Bạch Ngọc Đường không nói nhìn Triển Chiêu, thật muốn hung hăng mắng cậu ta mấy lời.

Cái thằng nhóc này ở trong nhà mình cũng được một tháng, không lẽ cậu ta thật không để ý rằng chỗ này hàng xóm trái phải trước sau đều không có con nít ư? Đừng nói trẻ con, cả chó cũng không có nữa có được không vậy!

Ngay lúc Bạch Ngọc Đường đang muốn mắng Triển Chiêu lại không nổi mắng, bên kia chuyên gia phá bom đã quét xong hộp giấy, hơn nữa còn kết luận trong đó không có bom.

Báo động giả.

Triển Chiêu an tâm mở ra túi giấy được người ta gửi đích danh mình, phát hiện bên trong chỉ có một tờ giấy bình thường, nhưng nội dung bên trên lại làm Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường kinh ngạc.

10 giờ tối mai, khách sạn lớn Kim Nguyên lầu 13 có Party. Nếu tiến sĩ Triển tới đó, nhất định sẽ có thu hoạch.

Ký tên: Nhất Diệp Tri Thu.

“Nhất Diệp Tri Thu là có ý gì? Tên người gửi sao?” Triển Chiêu cau mày nói, “Nghe qua cứ như tên trên mạng.”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, “Khách sạn lớn Kim Nguyên chính là một trong những khách sạn sang trọng nhất thành phố D, lầu 13 của nó chỉ có một phòng họp lớn, tới giờ còn chưa từng nghe ai nói chọn chỗ đó mở tiệc. Còn nữa, tại sao lại bảo cậu đi, còn nói có thu hoạch. Không phải lừa đảo chứ?”

Nhưng ngay lúc đó, di động trong tay Bạch Ngọc Đường đột ngột vang lên. Bạch Ngọc Đường nhận điện, bên kia truyền tới thanh âm hê hê bí ẩn

của Lâm Chí Hồ.

“Tôi vừa nghe nói tối mai Chu Chánh Quân muốn đi dự tiệc, hơn nữa tên Adam kia cũng sẽ xuất hiện.”

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 86: Vụ Án 6 – Anh Túc Hoa Biện (18)

Triển Chiêu cười lúng túng, “Tôi biết, tôi hứa sẽ nghe lời anh, không khinh cử vong động còn không được sao? Bắt đầu từ bây giờ, anh phụ trách ra lệnh, anh là lãnh đạo. Cảnh sát Bạch, anh cũng đừng lôi chuyện hôm đó ra mà nói nữa, tôi sai rồi, được không?”

Chu Chánh Quân với Adam cùng nhau dự tiệc, địa điểm là khách sạn lớn Kim Nguyên. Tin tức được đường dây tin tức nội bộ Lâm Chí Hồ đưa đến với thông tin bên trong hộp giấy kia lại hoàn toàn giống nhau, chuyện này nói rõ cái gì?

Hộp giấy là ai gửi tới? Mục đích của hắn là gì? Buổi tiệc Chu Chánh Quân cùng Adam tham gia mang tính chất gì, có những người nào tham gia? Từng nghi vấn một được nêu ra, câu trả lời cho chúng đều nằm trong khách sạn lớn Kim Nguyên tối mai.

Tối ngày thứ hai, một tiếng trước khi buổi tiệc diễn ra, cảnh viên phụ trách theo dõi Adam cùng Chu Chánh Quân liên tục truyền tin tới, hai bọn chúng quả nhiên đi ra từ nơi ở của mình, cùng hướng về khách sạn lớn Kim Nguyên. Sáng hôm nay, Triển Chiêu với Bạch Ngọc Đường liền dùng tên giả để thâm nhập vào phòng trong khách sạn, Bạch Ngọc Đường đã từng đi qua lầu 13 mấy lần, thật phát hiện ở đó được bố trí kiểu mới. Anh bắt lại một phục vụ đi ngang qua hỏi thăm, người kia chỉ nói có một buổi hội nghị của công ty IT sẽ được tổ chức tại chỗ này, thành phần tham gia đều là những người nổi tiếng xã hội, thậm chí trong số đó còn có vài người là nhân viên sứ quán của mấy quốc gia ở thành phố D.

Nghe qua thật có vẻ một buổi tiệc thượng lưu. Sau khi Bạch Ngọc Đường về phòng rồi, mới kể lại cho Triển Chiêu biết, Triển Chiêu lập tức nghĩ tới một chuyện. Trong vòng một tháng nay, cậu đã xem qua vô số tài liệu cùng hình ảnh ghi chép liên quan tội phạm ma túy, thấu hiểu sâu sắc về thủ đoạn cùng con đường mà bọn buôn ma túy trong và ngoài nước thường sử dụng những năm gần đây. Buổi tiệc sắp được tổ chức này rất giống một tình huống mà nhân viên đã từng ghi lại.

Bởi vì mấy năm gần đây tổ chức buôn ma túy quốc tế dường như đã quyết đoán hơn, chuyện buôn ma túy đã dần được quốc tế hóa. Ở Trung Quốc, người có thể xuất cảnh càng lúc càng nhiều, rất nhiều người lợi dụng chức vụ càng lui tới nhiều quốc gia hơn, sau đó mang ma túy từ nước ngoài về, giấu trong hành lý. Vì số lượng không nhiều, lại giấu tốt, bình thường rất khó bị tra ra. Thật sự là không tra sẽ không thể biết được, có rất nhiều người nhìn vào sẽ khiến người ta cảm thấy không thể nào quan hệ với lũ buôn ma túy lại có thể xuất hiện trong hàng ngũ những kẻ buôn ma túy.

Ví dụ như nữ tiếp viên, phi công, người làm ăn chân chính, nhân viên tri thức bình thường đi công tác, nhân viên công chức, thậm chí còn có cả nhân viên của lãnh sự quán. Ngoài mặt, họ đều giống với Thủy Ký Bình, nếu không có bằng chứng, không ai dám tin rằng những người này sẽ đi buôn ma túy. Có thể thấy, đôi lúc nhiều người không thể kháng cự lại sự cám dỗ của kim tiền, khi lợi ích to lớn xuất hiện trước mặt, thì những người có công việc đường hoàng cũng sẽ túng quá làm càn.

Thủy Ký Bình từng nói với Triển Chiêu, Adam đã từng đưa cô ra nước ngoài để tham gia vài buổi xã giao thượng lưu, như vậy buổi tiệc hôm nay ở khách sạn lớn Kim Nguyên có phải cũng giống như thế không? Những người tập trung ở chỗ này không thể nào đều là người buôn ma túy được, như vậy, phải có một số người trong này là người mua ma túy hoặc là người mua tiềm năng của chúng. Trường hợp của Adam là tìm mối làm ăn, cùng với đối tượng thích hợp dụ dỗ. Theo tài liệu cho thấy, hơn 50% người hút

ma túy lần đầu chính là ngoài ý muốn. Có thể tưởng tượng ra, nếu là người không biết gì, thỉnh thoảng theo bạn bè tham gia tiệc tùng như vậy, rất có thể sẽ bị người ta dàn xếp dính vào ma túy, thường người càng có tiền càng dễ trở thành mục tiêu ra tay của bọn buôn ma túy này.

Triển Chiêu nói suy nghĩ của mình cho Bạch Ngọc Đường nghe, hai người lại bàn với nhau một chút, quyết định trước tiên phải tìm ra cơ hội xâm nhập vào đại sảnh bữa tiệc rồi lại tính. Bọn buôn ma túy cũng rất cẩn thận, vì thế những người tham gia bữa tiệc nhất định không phải là người thường, bọn họ biết lẫn nhau, nên muốn xâm nhập vào cũng không dễ. Nhưng, vẫn còn một cách khác. Bạch Ngọc Đường kéo Triển Chiêu tới phòng nghỉ của nhân viên, trộm hai bộ đồng phục của nhân viên phục vụ, hai người về phòng thay quần áo xong, nhìn đối phương một cái, không nhịn được buồn cười.

Bạch Ngọc Đường giúp Triển Chiêu sửa lại vạt áo, lại giúp cậu kéo nếp cho mấy cọng tóc rối bời của mình, cuối cùng khẽ mỉm cười, nói, “Dáng dấp cậu một chút cũng không giống nhân viên phục vụ, không cẩn thận sẽ lộ mất, bằng không một mình tôi đi đi.”

Triển Chiêu không phục nhìn Bạch Ngọc Đường, lạnh lùng nói, “Bảo tôi không giống, anh giống lắm chắc? Lại nói, bộ nhân viên phục vụ không được phép đẹp trai sao?”

“Ha ha!” Bạch Ngọc Đường cười lớn, không nhịn được chọt gò má Triển Chiêu, khiến đối phương không vui trừng lại.

“Được rồi, không làm khó cậu nữa.” Bạch Ngọc Đường vỗ vai Triển Chiêu, cười nói, “Sau khi đi vào nhớ theo sát tôi, tuy cơ ứng biến, ngàn vạn lần không được đi theo người ta như lần trước.”

Triển Chiêu không phục liếc Bạch Ngọc Đường, “Anh khỏi lo, tôi đảm bảo lần này không ăn cái gì hết được chưa?”

“Tôi không phải đang đùa với cậu, trong đó có không ít bọn buôn ma túy, nếu cậu để lộ sơ hở sẽ rất nguy hiểm. Bằng không, cậu dứt khoát đừng đi.” Bạch Ngọc Đường nhìn đáng vẻ rõ ràng không đủ tập trung của Triển Chiêu, trong lòng lại bắt đầu đánh trống.

“Là Bao đại ca đồng ý cho tôi tham gia hành động.” Triển Chiêu thờ ơ trợn mắt nhìn Bạch Ngọc Đường.

“Cậu lại dùng đội trưởng tới áp tôi.” Bạch Ngọc Đường không vui nhìn thẳng vào ánh mắt Triển Chiêu, “Tôi là đang quan tâm cậu, cậu không biết sao?”

Triển Chiêu cười lúng túng, “Tôi biết, tôi hứa sẽ nghe lời anh, không khinh cử vong động còn không được sao? Bắt đầu từ bây giờ, anh phụ trách ra lệnh, anh là lãnh đạo. Cảnh sát Bạch, anh cũng đừng lôi chuyện hôm đó ra mà nói nữa, tôi sai rồi, được không?”

Thấy Triển Chiêu liên tục nhận sai, trên mặt Bạch Ngọc Đường cuối cùng cũng hiện ra nụ cười, sau đó, anh lại dặn dò Triển Chiêu thêm một lúc nữa, nếu phát hiện ra Adam nhất định không được kích động, chờ đến khi xác định được bọn chúng đang tiến hành giao dịch ma túy thì lập tức phát tín hiệu cho bọn đội trưởng đang mai phục bên ngoài. Triển Chiêu liên tục đáp ứng, nhưng trong lòng không nhin được phải chửi Bạch Ngọc Đường vì sao đột nhiên lại lăm mồm như vậy.

Nửa tiếng sau khi buổi tiệc bắt đầu, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường dùng lối đi của nhân viên xâm nhập vào đại sảnh. Hội trường được trang trí khác hẳn ban ngày, ánh đèn chiếu rọi, bóng tóc áo hương, nhìn qua giống như một sàn nhảy của hộp đêm được thắp đèn. Người tham gia ăn mặc cũng rất sang trọng, bọn họ cặp hai cặp ba đứng lại cùng nhau, đang nói chuyện về mọi loại đề tài. Nhìn từ bên ngoài, buổi tiệc này so với tiệc rượu cao cấp cũng không có gì khác nhau, nhưng cẩn thận quan sát một hồi sẽ nhận ra, không khí trong sảnh quả thật có chút kỳ quặc.

Bạch Ngọc Đường phát hiện ra Chu Chánh Quân, sau đó lại giật mình nhận ra hần khác hần với bộ dáng đàng hoàng ngày thường, đang gió xuân đây mặt ngồi bên người một quý phụ, hai người dựa lưng kéo vai, thậm chí còn uống Champagne từ ly người người nọ. Bạch Ngọc Đường biết rõ Chu Chánh Quân đã có vợ con, mà cái vị quý phụ này hiển nhiên không phải vợ của hần, hai người mỉm cười phóng đảng, hành vi này làm người ta muốn nôn.

Triển Chiêu cũng phát hiện Adam, mặc dù trong hội trường không thiếu người ngoại quốc, nhưng người vạm vỡ như Adam vẫn rất nổi bật. Đây là lần đầu tiên Triển Chiêu nhìn thấy Adam, công bằng mà nói người ngoại quốc này rất tuần tú, nhìn qua hơn 30, ăn mặc thời thượng, phong độ phiên phiên. Nếu đem hần ra so sánh với những người ngoại quốc cùng tuổi khác, Adam cũng xem như là người đẹp trai hiếm có, vì vậy bên cạnh hần cũng có không ít nữ nhân. Phần lớn đều là nữ trung niên, cũng có một nhóm cô gái trẻ tuổi, họ vây quanh Adam, trên mặt mỗi người đều hiện lên nét phấn khởi.

Thật ra cũng do kinh nghiệm giang hồ của Triển Chiêu còn thấp nên mới không nhìn ra ở đây có gì lạ lùng. Bạch Ngọc Đường có kinh nghiệm hơn chút, nhìn một cái đã biết, hơn một nửa số người đang ngồi ở đây ít nhất đã có hơn nửa bắt đầu High. Thì ra, cái hội nghị cấp cao đây chẳng qua cũng chỉ là hội nghị phê thuốc của bọn họ mà thôi, thật không ngờ khách sạn lớn Kim Nguyên bề ngoài hào nhoáng xinh đẹp lại là một nơi chứa đầy rác rưởi.

Bọn chúng dựa vào đâu mà dám tụ tập lại một nơi làm chuyện bất hợp pháp thế này, rốt cuộc sau lưng lũ buôn ma túy này có ai làm chỗ dựa. Bạch Ngọc Đường hí mắt, nhìn vào đám ma quỷ đang hút ma túy, một đôi mắt sắc bén cẩn thận phân biệt từng khuôn mặt khả nghi. Ngay lúc Bạch Ngọc Đường phát hiện ra một đối tượng vô cùng khả nghi, một thân ảnh màu trắng đã xẹt qua mặt anh, sau đó nhanh chóng chạy về một phía.

Bạch Ngọc Đường căng thẳng, trong đại sảnh tối mờ, bóng trắng lại vô cùng nổi bật. Đó là đồng phục của nhân viên phục vụ, còn người đang mặc bộ đồ đó chính là Triển Chiêu! Hương cậu ta chạy đi chính là nơi tên Bạch Ngọc Đường đang nghi ngờ đi mất. Bạch Ngọc Đường vội vã chạy về nơi đó! Đoạn này phải cắt qua sàn nhảy, bọn người chung quanh điên cuồng lắc lư cơ thể, bọn họ cản trở đường đi phía trước của Bạch Ngọc Đường, đến khi anh tách được khỏi lũ người cản đường kia, lại giật mình nhận ra không thấy Triển Chiêu nữa rồi!

Tim của anh đột nhiên cứng ngắc! Dù loại khung cảnh đáng sợ xẹt qua trong đầu anh, anh giống hệt một con dã thú khốn khổ đứng ở nơi cuối cùng nhìn thấy Triển Chiêu, đôi mắt ngập máu không khác sói hoang, anh sốt ruột bước đi, điên cuồng gọi tên Triển Chiêu, chạy nhanh khỏi đại sảnh! Thật nực cười là, thái độ kích động này của anh lại chẳng khiến bất kỳ kẻ nào nghi ngờ, có lẽ những người kia vốn đã không buồn để tâm đến trạng thái của người kế bên nữa, mà có lẽ, từ góc nhìn của họ mà nói, dáng vẻ của Bạch Ngọc Đường mới là bình thường. Bọn họ điên, còn Bạch Ngọc Đường lúc này cũng sắp phát điên đến nơi!

Triển Chiêu đi đâu? Ở đây chỗ nào cũng là bọn buôn ma túy, không lẽ Triển Chiêu lại bị bọn chúng bỏ thuốc? Hay, thân phận của họ đã bị lộ, kinh khủng hơn toàn bộ chuyện này lẽ nào là chính là một cái bẫy? Bạch Ngọc Đường bắt đầu suy nghĩ lung tung, vừa điên cuồng tìm kiếm Triển Chiêu ở từng cửa ra vào, vừa ra tín hiệu cho Bao Chửng. Cảnh sát nhanh chóng bao vây kín hết khách sạn Kim Nguyên, cảnh sát vũ trang ập vào đại sảnh. Tất cả lối ra vào đều bị chặn đứng, bất kể là Adam, Chu Chánh Quân, hay thượng tuyến đằng sau bọn chúng, tối nay không có bất cứ người nào có thể chạy trốn được nữa!

Bạch Ngọc Đường không tham gia bắt giữ, anh vẫn đang điên cuồng tìm kiếm Triển Chiêu. Anh như không biết mệt mỏi tìm kiếm bóng dáng trắng phau ở từng tầng lầu, từng lối ra vào, tim của anh như bị lửa nóng đốt thành

một lỗ. Ác mộng ba năm trước đây một lần nữa ập xuống, anh không tài nào quên được sự đau đớn như bị lửa thiêu kia, cũng không quên được nỗi thống khổ khi phải trơ mắt nhìn bằng hữu tốt nhất chịu tan xương nát thịt trước mặt mình! Nhưng Triển Chiêu cũng không giống bọn họ. Bạch Ngọc Đường không biết, có thể so sánh nỗi đau hay không, nhưng anh bây giờ biết rõ rằng, nếu cái liếc về vội vã khi ấy trở thành lần cuối cùng anh và Triển Chiêu gặp gỡ thì Bạch Ngọc Đường anh nhất định sẽ điên hoàn toàn.

Bạch Ngọc Đường chạy như rồ dại, từ lầu 13 tìm tới tận lầu 1, khi hai chân anh đặt lên sàn lầu một, cả người đã không khác gì mới chui ra từ trong nước, không còn một chỗ nào khô.

Anh mệt mỏi ngã xuống đất, nhưng lúc này, di động của anh reo lên. Bạch Ngọc Đường vội cầm điện thoại nhìn, một cái tên sáng lên trên màn hình di động. Cả đời Bạch Ngọc Đường không có một lần kích động vì nhận điện bây giờ lại muốn gào to! Là điện thoại của Triển Chiêu!

“Triển Chiêu! Cậu đang ở đâu?!”

Bên kia điện thoại im lặng trong chốc lát, Bạch Ngọc Đường vội tức mức tim cũng muốn nhảy ra ngoài, anh sợ điện thoại không phải do Triển Chiêu gọi tới mà là tên bắt cóc đoạt điện thoại của cậu. Nhưng cuối cùng, chuyện đáng sợ cũng không xảy ra, đầu kia điện thoại truyền tới thanh âm của Triển Chiêu.

“Ngọc Đường, anh đi đâu vậy, tôi không tìm được anh.”

“Tôi đi đâu á!? Tôi con mẹ nó đi tìm cậu khắp nơi!” Bạch Ngọc Đường đang vội không nhìn được mà chửi thề.

Triển Chiêu ở bên kia điện thoại dĩ nhiên bị Bạch Ngọc Đường dọa sợ, cậu chần chờ một hồi, mới cảm thấy mình có chút sai, nhỏ giọng đáp, “Tôi thấy một người trong sảnh, bóng lưng của hắn rất giống người hôm qua gửi hộp giấy cho tôi, đang tính đuổi theo xem hắn là ai, kết quả ra ngoài sảnh

rồi hần liền mất tích. Sau đó, tôi mới thấy nhóm đội trưởng chạy lên, nên nhập bọn chung với họ. Kết quả sau khi bắt lại tất cả mọi người cũng không phát hiện ra người kia, sau đó lại nhận ra anh không có ở đây, nên tôi liền —“

“Cậu!” Bạch Ngọc Đường nghe giọng Triển Chiêu càng lúc càng nhỏ, tâm tình trong lòng hần rớt cục cùng mềm nhũn ra. Lúc lâu sau, anh phát hiện Triển Chiêu vẫn chưa cúp điện thoại, bất đắc dĩ thở dài, “Được rồi, xem như tôi sợ cậu, tôi đang ở lâu một, cậu xuống tìm tôi đi.”

Nói xong, Bạch Ngọc Đường lê thân người mệt mỏi bò dậy từ mặt đất. Mặc dù anh hiện giờ đã mệt phờ người, nhưng vẫn giương thẳng mặt nhìn về phía thang máy, thân người thẳng đứng như một cây cột cắm trên mặt đất.

Chuyện này cuối cùng cũng xong, tim của Bạch Ngọc Đường tuy đầy mệt mỏi, trong đầu cũng có một chút bí ẩn chưa hiểu rõ, nhưng, dường như trong nháy mắt đó anh đã thông suốt rất nhiều điều. Triển Chiêu với anh dường như có chút quá quan trọng, mà loại quan trọng này tới tận bây giờ anh vẫn chưa ý thức được, cũng chưa từng suy nghĩ sâu xa. Nhưng sau hôm nay, có lẽ cần phải cẩn thận suy nghĩ lại một chút. Bạch Ngọc Đường lặng lẽ nhìn con số trên thang máy từ từ nhỏ dần, thẳng tới tầng lầu anh đang đứng.

Cửa thang máy mở ra, Triển Chiêu không có chút hao tổn gì. Bộ đồng phục màu trắng không quá vừa người ở trên thân Triển Chiêu vẫn khó che đậy đi nét ưu nhã ôn nhuận như ngọc cùng soái khí. Trên khuôn mặt trẻ trung của cậu có vài tia áy náy, ngập ngừng nhìn Bạch Ngọc Đường, há miệng, cuối cùng chỉ có thể nói câu thật xin lỗi. Bạch Ngọc Đường khẽ mỉm cười, không đáp, lại bước nhanh về phía trước, giơ hai tay ôm chặt Triển Chiêu vào trong ngực của mình.

“Bạch... Ngọc Đường.”

Tại sao anh lại muốn ôm tôi? Triển Chiêu muốn hỏi như thế, nhưng chợt cảm thấy những lời này như có chút quen thuộc, hình như đã từng hỏi qua ở đâu đó.

“Bởi vì như vậy, anh sẽ thoải mái được một chút.”

Bạch Ngọc Đường đem hết sức nặng toàn thân đặt trên bả vai gầy gò của Triển Chiêu, chỉ một chút này thôi, Bạch Ngọc Đường đã cảm thấy, thật sự vô cùng thoải mái.

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 87: Vụ Án 6 – Anh Túc Hoa Biện (19)

Triển Chiêu dĩ nhiên không phải người hẹp hòi, lúc trước khi mình bị bỏ thuốc đã được Bạch Ngọc Đường tận lực chăm sóc đến mấy ngày. Sau đó vì đủ loại nguyên nhân mà tá túc ở nhà Bạch Ngọc Đường hơn một tháng, người ta một đồng tiền không thu thì thôi, còn cung cấp bao nhiêu đồ ăn ngon, thậm chí lúc bận rộn được nghỉ ngơi cũng tự tay xuống bếp nấu cơm cho cậu. Triển Chiêu đã sớm muốn tìm cơ hội báo đáp Bạch Ngọc Đường, lần này người ta chủ động yêu cầu đãi, cậu làm sao có thể từ chối

Nửa tháng trước, hải quan thành phố D tiến hành kiểm tra theo thường lệ bắt được một nữ buôn ma túy, chỉ vì vô tình, mà cô gái này được mang đến tổ Trọng án thẩm vấn. Lúc đó chẳng ai nghĩ rằng, chỉ nhờ một vụ điều tra thông qua cô gái đó, lại vén ra được một đường dây buôn bán ma túy lớn đến khiếp sợ cả nước như vậy. Cảnh viên tham gia lên tới mấy trăm, mà người hút lại càng đếm không hết.

Bất quá, thân phận của nhân vật đứng đầu đường dây này lại còn làm người ta giật mình hơn cả bản thân đường dây kia nữa, đã thế thân phận của những con nghiện bình thường đạo đức phong nha càng làm những thị dân biết được chân tướng kia gào toáng. Hành động càn quét ma túy tình cờ của thành phố D gây oanh động khủng khiếp tới cả hai giới kinh doanh và chính trị, đồng thời cũng phô ra vụ bê bối chấn động toàn quốc.

Nhưng bản thân người tham gia toàn bộ hành động lần này ngay từ đầu là Triển Chiêu vẫn không được ai biết đến, Trọng án tổ vẫn theo thường lệ bảo vệ cậu, ngay cả nữ sĩ Bàng Tiểu Điệp có khứu giác nhạy bén cũng thêm

một lần nữa dồn ánh mắt vào Bạch Ngọc Đường, hoàn toàn quên mất Triển Chiêu. Triển Chiêu phi thường hài lòng với kết quả lần này, so với danh tiếng, cậu quan tâm chuyện thẩm phán sẽ xử tội Thủy Ký Bình thế nào hơn.

Không thể không nói rằng, Adam bị bắt là một tin tốt với Thủy Ký Bình. Tuy tên nước ngoài này nhất định không nhận tội, cũng không công nhận chuyện Thủy Ký Bình không biết gì về nội dung hàng vận chuyển. Nhưng vì tay chân của Adam không chỉ có một mình Thủy Ký Bình, mà còn bằng chứng của những người khác góp phần khiến hắn gặp bất lợi, nhìn từ góc khác ta có thể thấy tình hình này ngược lại có lợi cho chuyện tuyên án của Thủy Ký Bình.

Sau khi vụ án hoàn toàn được phá xong, Triển Chiêu liền chạy khỏi nhà Bạch Ngọc Đường. Hết kỳ nghỉ Triển Chiêu lập tức ném mình vào xử lý hàng đồng công việc. hết việc rồi, Triển Chiêu vẫn để ý Thủy Ký Bình từng ngày một, cho đến hơn một tháng sau, khi công việc thẩm tra đã ổn định một phần, Thủy Ký Bình cũng bị xử tù giam 10 năm.

Tin tức này là do Bạch Ngọc Đường tự mình đến tận đại học A báo cho Triển Chiêu biết, biết được kết quả cuối cùng này rồi, trên mặt Triển Chiêu hiện ra một biểu tình phức tạp. Có chút chua xót, lại có chút nhẹ nhõm. Bạch Ngọc Đường biết Triển Chiêu với mối tình đầu mà không phải tình đầu Thủy Ký Bình này có tình cảm không thường, nhưng anh cũng biết, vụ án lần này chính là kết cục cuối cùng của hai người bọn họ. Ba năm duyên phận, tự sẽ tiêu tan, chung quy vẫn là hữu duyên vô phận.

Tuy vậy, nhưng khi thấy biểu lộ vừa nhẹ nhõm vừa chua xót này của Triển Chiêu, lòng của Bạch Ngọc Đường lại cảm thấy một chút không vui. Trong khoảng thời gian gần đây, Bạch Ngọc Đường sinh ra một loại cảm giác rất phức tạp với Triển Chiêu. Anh không nói nổi mình bị cái gì, cũng không hiểu được vì sao mỗi lần gặp mặt Triển Chiêu lại thường nảy ra vài ý niệm cổ quái. Anh cảm giác mình không giống mình nữa rồi. (Muốn ôm hôn, hay XX??)

Anh đã từng nghĩ thử xa lạ Triển Chiêu, nhưng nhắc tới cũng kỳ, chỉ cần hai ngày liền không gặp, bất kể công việc có bận rộn đến đâu, nhóc con này vẫn luôn thường xuyên xuất hiện trong tâm trí của anh. Chuyện này rốt cuộc là sao? Bạch Ngọc Đường tới giờ dường như chưa khi nào nhớ nhung một người như vậy. Nay thì thôi, vừa mới tóm được xét xử cuối cùng của Thủy Ký Bình, Bạch Ngọc Đường liền lấy cớ để tự mình chạy tới đại học A truyền tin với Triển Chiêu, cho dù đây là một chuyện có thể nói rõ ràng bằng điện thoại.

Chuyện của Thủy Ký Bình, Triển Chiêu chẳng qua chỉ khó chịu một chút đã có thể bỏ qua, có thể nói kết cục này cậu đã sớm nghĩ tới, mà kết cục tốt nhất cậu có thể nghĩ ra chỉ có vậy thôi, cho nên cũng không hề có nhiều tiếc nuối. Nếu nói tiếc nuối, chắc cũng chỉ có việc tiếc thương cho một cô gái vốn hiền lành đáng yêu lại đi sai bước như vậy.

Lúc Bạch Ngọc Đường tới đã là sập tối, lúc đó đã gần giờ tan việc, cũng vừa lúc Triển Chiêu không có việc gì phải làm. Mãi mới có dịp Bạch Ngọc Đường tới đại học A một chuyến, gặp được Triển Chiêu, dĩ nhiên không muốn cứ vậy mà về. Cho nên anh lôi kéo Triển Chiêu, bắt cậu mời khách dùng bữa.

Triển Chiêu dĩ nhiên không phải người hẹp hòi, lúc trước khi mình bị bỏ thuốc đã được Bạch Ngọc Đường tận lực chăm sóc đến mấy ngày. Sau đó vì đủ loại nguyên nhân mà tá túc ở nhà Bạch Ngọc Đường hơn một tháng, người ta một đồng tiền không thu thì thôi, còn cung cấp bao nhiêu đồ ăn ngon, thậm chí lúc bận rộn được nghỉ ngơi cũng tự tay xuống bếp nấu cơm cho cậu. Triển Chiêu đã sớm muốn tìm cơ hội báo đáp Bạch Ngọc Đường, lần này người ta chủ động yêu cầu đãi, cậu làm sao có thể từ chối. (Lấy thân báo đáp đi....)

Để bày tỏ lòng biết ơn, Triển Chiêu cố tình chọn chỗ tốt nhất trong khuôn viên trường, cũng là căn tin đắt giá nhất. Tuy cậu vốn định ra ngoài tìm một nơi cao cấp hơn một chút, nhưng bị Bạch Ngọc Đường kiên trì từ

chối. Căn tin trường có đặc điểm lớn nhất là giá thấp, lượng đồ ăn nhiều, nơi Triển Chiêu lựa lại là chỗ đắt tiền nhất, vì vậy chất lượng món ăn cũng xem như tạm được. Dĩ nhiên, tay nghề của những đầu bếp căn tin cũng không so sánh được với dì Giang, mà so với Bạch Ngọc Đường cũng phải kém hơn nhiều lắm.

Nhớ lại tháng trước ở lại nhà Bạch Ngọc Đường mấy ngày, Triển Chiêu không nhìn được liếc mắt Bạch Ngọc Đường vài cái, nhìn thấy anh lại nghĩ tới bát cháo cá ngày đó, nghĩ một hồi chắc phải chảy nước miếng luôn. Triển Chiêu âm thầm suy nghĩ, sau này có cơ hội phải bám lấy Bạch Ngọc Đường học làm món gì đó, bất quá chỉ sợ mình học rồi làm cũng không ra mùi vị đó.

Hiện tại Bạch Ngọc Đường vô cùng chú ý đến mọi cử động của Triển Chiêu, dĩ nhiên sẽ phát hiện được lúc Triển Chiêu đang gấp đồ ăn đã trộm nhìn anh. Không biết vì sao, lòng Bạch Ngọc Đường đột nhiên hơi kích động, thấy người khiến mình mong nhớ cả ngày đêm cuối cùng cũng xuất hiện trước mặt, Bạch Ngọc Đường so với phần khích, càng muốn đem hết tâm tư mình nói ra, nhưng lại cảm thấy nói chuyện này với một người đàn ông quá mất tự nhiên. Bất quá, nếu cậu ấy là nhà tâm lý học, thì nói chuyện này với cậu ta chắc cũng bình thường nhỉ, Bạch Ngọc Đường ngập ngừng cả buổi ăn, sau khi ăn tối xong, hai người ra khỏi cantin rồi, anh cuối cùng cũng hạ quyết tâm.

Triển Chiêu còn tưởng Bạch Ngọc Đường cơm nước xong xuôi sẽ tự về nhà, dù sao chỗ anh ta ở cách đại học A rất xa, về chậm sẽ ảnh hưởng tới giấc của anh ấy.

Nhưng không ngờ Bạch Ngọc Đường kiên trì muốn đưa Triển Chiêu về khu tiến sĩ. Lúc đi ngang qua hành lang rợp bóng cây dẫn tới khu tiến sĩ, trăng sáng đã lên cao, khi sắp đi tới Đình Liễu Xanh, Triển Chiêu chợt dừng lại.

Bạch Ngọc Đường đang nghĩ không biết nên mở miệng với Triển Chiêu thế nào, không để ý Triển Chiêu đã dừng lại, anh ngừng bước chân, nheo mắt nhìn Triển Chiêu. Chỉ thấy cậu đứng trước hàng cây dương thẳng tắp, nhìn qua kẽ hở của chúng nhìn qua Đình Liễu Xanh lúc ẩn lúc hiện ở nơi xa xăm.

“Nhìn gì vậy?”

“Không có gì.” Triển Chiêu khẽ mỉm cười, “Một năm qua, tôi thường nhìn thấy một người ở nơi đó, con bé luôn chạy tới lúc ban chiều, đến tối thì đi. Tôi nghĩ con bé đang nhớ bạn của mình, nhưng sau khi trời tối thì sợ, cũng chạy rất mau. Trước lúc vụ án của Thủy Ký Bình xảy ra, con bé đã lâu chưa tới, có thể đấy cũng là nhờ hiệu quả của việc tư vấn tâm lý. Cái hôm Thủy Ký Bình gặp chuyện tôi còn gặp con bé, lúc đó chấp nhận sẽ giúp con bé tư vấn thêm một tháng nữa mà, nhưng lúc Ký Bình có chuyện, tôi lại ở trong nhà anh lâu như thế, cũng lâu rồi không gặp con bé. Cho nên khi đi ngang chỗ này, tôi phải dừng lại xem một chút, nếu thấy con bé đứng đó, tôi nghĩ mình sẽ rất thất vọng.”

Bạch Ngọc Đường đã hiểu, người Triển Chiêu bảo đứng ở Đình Liễu Xanh tưởng niệm bạn mình chính là Đình Nguyệt Hoa. Anh nhìn biểu lộ bình tĩnh trên mặt Triển Chiêu, trong lòng hơi thở phào nhẹ nhõm, cũng may, nhìn qua cậu ta không có gì ngoài tình thầy trò với con nha đầu Nguyệt Hoa kia. Nhưng khi ý niệm này vừa lóe qua, anh tức thì cảm thấy chút khó chịu, tại sao anh lại để ý đến quan hệ giữa Triển Chiêu với Đình Nguyệt Hoa đây? Để giảm bớt sự khó chịu này, Bạch Ngọc Đường theo bản năng mở miệng hỏi.

“Tại sao phải thất vọng?”

Triển Chiêu không chú ý tới trạng thái của Bạch Ngọc Đường, cậu ngẩng đầu lên mỉm cười nhìn Bạch Ngọc Đường, “Thời đi học, tôi có xem qua một quyển sách, tên nó là “Cảm giác lên trời” (Tên gốc là Đăng thiên

đích cảm giác – 登天的感觉), là một cuốn ghi chú tư vấn của một nhà tâm lý học. Xem khách hàng là trung tâm, giúp họ giải quyết vấn đề, để họ tham gia vào quá trình sinh hoạt bình thường của con người, những chuyện này đối với những người trợ giúp như chúng tôi mà nói, là một loại thành công to lớn. Chữa khỏi tâm lý của người khác, là chuyện không hề dễ dàng, với tôi mà nói, nếu Đinh Nguyệt Hoa sau này có thể sinh sống bình thường, đó chính là sự thành công của tôi, cảm giác vui vẻ này giống như lên trời vậy.”

“Cho nên, nếu con bé đột nhiên lại về đây hoài niệm Lữ Tiểu Nguyệt, sẽ giống như rút mất cái thang lên trời của cậu phải không?”

Lời của Bạch Ngọc Đường khiến nụ cười trên mặt Triển Chiêu sâu hơn, cậu gật đầu đồng ý, “Không sai, cũng may Nguyệt Hoa khá ngoan ngoãn, không rút mất cái thang của tôi.”

Dứt lời, Triển Chiêu chăm chú nhìn Bạch Ngọc Đường, trong ánh mắt xuất hiện một tia giảo hoạt hiếm khi nào có được. Bạch Ngọc Đường thầm giật mình, đột nhiên có dự cảm không hay, cậu ta đang đánh chủ ý quỷ quái gì đấy?

Quả nhiên sau khi nhìn chăm chăm Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu đột nhiên nói, “Nhắc mới nhớ, tôi nhớ lúc vụ án của Ký Bình mới bắt đầu, chúng ta đã từng đánh cược một phen. Cảnh sát Bạch, có phải anh đã quên rồi không?”

Bạch Ngọc Đường thầm nghĩ tiêu rồi, anh đã sớm quên chuyện này không còn một mống.

Sắc mặt hơi thay đổi của Bạch Ngọc Đường dĩ nhiên không thoát khỏi ánh mắt Triển Chiêu, tiến sĩ trẻ cười giảo hoạt, “Người thua phải đáp ứng một điều kiện của người thắng, bây giờ anh thua, tôi thắng, tôi có thể nói điều kiện chưa?”

“A, haha.” Bạch Ngọc Đường lúng túng cười, nhìn chăm chăm vào nụ cười treo trên khóe miệng Triển Chiêu, cứ cảm thấy cả người phát lạnh. Anh không biết Triển Chiêu sẽ nói ra loại điều kiện gì, nhưng trực giác không hay nói cho anh biết, điều kiện này nhất định sẽ khiến anh cảm thấy rất khó chịu.

Triển Chiêu không để Bạch Ngọc Đường sợ quá lâu, rất nhanh nói ra yêu cầu của mình.

“Nói thật điều kiện này tôi nghĩ tới lâu rồi, khoảng mấy tháng trước đó tôi cũng từng nghĩ tới.”

“Mấy tháng trước, khi nào?” Bạch Ngọc Đường cau mày nhìn Triển Chiêu, lòng nói tiểu tử này còn giỏi giả vờ, thì ra trước lúc đánh cược đã nghĩ xem phải hành hạ mình thế nào.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, nụ cười trên môi Triển Chiêu đã biến mất, nhớ lại tình hình làm ra quyết định mấy tháng trước, biểu hiện trên mặt Triển Chiêu cũng nghiêm túc hơn.

“Chính là trước khi chúng ta tới thành phố H, tôi phát hiện chuyện anh bị mất trí nhớ tạm thời vì chịu kích thích từ chuyện đánh bom. Từ đó trở đi tôi đã muốn giúp đỡ anh, hi vọng anh có thể tiếp nhận trị liệu tâm lý.”

Bạch Ngọc Đường nhướn mày, “Nhưng tôi đã làm tâm lý trị liệu đấy thôi, tuy thời gian có hơi chậm, nhưng Triệu giáo sư cũng bảo hiệu quả trị liệu của tôi vô cùng tốt. Cái này tôi nghĩ không phải là yêu cầu cậu muốn nói đi?”

Triển Chiêu nghiêm mặt lắc đầu, “Yêu cầu của tôi cũng không phải muốn anh đi làm tâm lý trị liệu. Phương diện tâm lý trị liệu tôi không có kinh nghiệm, thầy mới là chuyên gia, có ông ấy giúp đỡ anh tôi rất yên tâm. Tôi biết làm một chuyên gia thì không được quá tò mò với tình hình trị liệu

của anh, nhưng nhìn trạng thái biểu hiện trước mắt của anh, làm một bằng hữu tôi rất lo lắng.”

“Cậu muốn nói gì?” Thái độ của Triển Chiêu khiến Bạch Ngọc Đường cũng phải nghiêm túc, anh có dự cảm không tốt lắm, chuyện Triển Chiêu muốn nói với anh có lẽ anh sẽ không thích lắm đâu.

“Cái hôm Ký Bình gặp chuyện không may, trừ chuyện gặp Đinh Nguyệt Hoa ra, tôi còn gặp Tô Hồng.” Triển Chiêu chăm chú nhìn vào khuôn mặt khẽ biến sắc của Bạch Ngọc Đường, nhắm mắt, nói tiếp, “Tô Hồng kể tôi nghe một số chuyện, liên quan tới anh.”

Lời của Triển Chiêu khiến tim của Bạch Ngọc Đường xao động, anh có thể đoán được, những chuyện có liên quan tới hắn mà Tô Hồng nói sẽ có những người nào, chuyện gì. Anh hơi không vui nhìn vào mắt Triển Chiêu, lạnh lùng, “Tô Hồng nói cái gì?”

Triển Chiêu có chút không dám nhìn vào mắt Bạch Ngọc Đường, nhưng cậu vẫn kiên quyết nói chuyện của Tô Hồng ra. Bạch Ngọc Đường nghe xong im lặng rất lâu, Triển Chiêu cũng lẳng lặng chờ Bạch Ngọc Đường tiếp thu những chuyện mình mới nói, qua một khoảng thời gian dài, Bạch Ngọc Đường đột nhiên thở một hớp.

Anh nheo mắt nhìn Triển Chiêu, nghiêm túc nói, “Chuyện Tô Hồng kể đều là thật, bất quá cô ta cũng không phải người trong quốc, tình hình hôm đó cô ta cũng không rõ hết. Tôi tưởng lấy tính tình của cậu nhất định sẽ không chủ động hỏi thăm cô ta. Giống như cậu nói, cậu xem tôi là bằng hữu, nếu người khác nói với cậu chuyện về tôi, hơn nữa lại dính đến vấn đề tâm lý của tôi, cậu không thể nào không nghe. Cho nên tôi không trách cậu, mặc dù tôi còn mong cậu là người đầu tiên nghe chuyện này từ tôi, có nhiều vấn đề hiện tại tôi không muốn cho cậu biết, bởi vì tôi không hi vọng cậu phải thấy được một Bạch Ngọc Đường có tâm lý dễ bị tổn thương. Triển Chiêu, cậu hiểu chưa?”

“Tôi –“ Triển Chiêu không ngờ Bạch Ngọc Đường sẽ phản ứng như thế, thật ra hầu hết lời của Bạch Ngọc Đường cậu đều nghe hiểu, trừ một câu cuối cùng. Cậu không hiểu tại sao Bạch Ngọc Đường lại nói không hi vọng mình thấy một Bạch Ngọc Đường dễ bị tổn thương. Cho nên cậu càng không hiểu ý tứ của Bạch Ngọc Đường.

Triển Chiêu nhú mày, cân nhắc từ ngữ một chút, có chút lo lắng nhìn Bạch Ngọc Đường, “Tôi là nhà tâm lý, tôi không nghĩ chuyện tâm lý yếu có vấn đề gì. Ngọc Đường, anh hẳn cũng tin tôi, với tư cách bằng hữu tôi vô cùng quan tâm đến anh, tôi muốn để anh trở lại bình thường giống như Nguyệt Hoa vậy. Tôi hi vọng anh có thể vui vẻ bước đi trong ánh mặt trời. Nhưng vấn đề trước nhất để giải quyết vấn đề này chính là anh phải mở miệng nói chuyện, nếu không cho dù là thầy cũng không giúp gì được anh. Ngọc Đường, anh có thể kể tôi nghe không? Xem như là đáp ứng vụ đánh cược đó đi, tôi muốn biết chuyện anh từng trải qua, muốn biết quan hệ của anh, Đinh Diễm Huệ cùng Vân Thu Trạch, cũng muốn biết hôm xảy ra đánh bom, ở hiện trường đầu tiên đã có chuyện gì, có cái gì Tô Hồng không biết, mà người trong cuộc anh đã trải qua những chuyện nào?”

“Đủ rồi!” Bạch Ngọc Đường gào lớn, cứng ngắc nhìn thẳng vào ánh mắt kinh ngạc của Triển Chiêu.

Triển Chiêu bị cắt lời, ngơ ngác nhìn đáng vẻ đột nhiên tức giận của Bạch Ngọc Đường, ngây ngốc thẫn thò, “Nói tôi biết đi.”

“Đừng nói nữa!” Bạch Ngọc Đường dùng hai mắt đỏ ngầu chăm chăm nhìn Triển Chiêu, sau đó xoay người, lạnh lùng nói, “Cậu không phải bác sĩ của tôi, Triển Chiêu, nếu cậu hỏi thêm một câu nữa, cậu cũng không phải bằng hữu của tôi nữa.”

Dứt lời, anh sai bước đi về chân núi.

Triển Chiêu vẫn ngây người đứng tại chỗ, trước đêm này, cậu đã từng tưởng tượng ra tình cảnh hôm nay rất nhiều lần, nhưng cậu tuyệt đối không đoán được, Bạch Ngọc Đường sẽ phản ứng như thế. Gió đêm rất lạnh, thổi trúng Triển Chiêu làm cậu run lên, bất đắc dĩ thở dài, tự nhủ, “Rõ ràng một tháng trước anh ấy không như thế, chẳng lẽ mình hỏi không đúng lúc sao?”

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tĩnh
www.dtv-ebook.com

Chương 88: Vụ Án 6 – Anh Túc Hoa Biện (20)

Anh ta trong lòng tôi là một người mạnh mẽ, dũng cảm, lại càng là một người kiên cường. Cho dù tâm linh anh đã trải qua bi thương, tôi vẫn không cách nào dùng hai từ yếu đuối để miêu tả anh ấy. Chẳng lẽ, đây là nguyên nhân anh ta tức giận? Chẳng lẽ thái độ của mình khiến anh bị tổn thương? Nếu đây đúng là câu trả lời, thì tôi phải làm sao để quan hệ của bọn tôi hòa hoãn?

Nhật ký Triển Chiêu.

Số mệnh không phải kỳ ngộ, mà là chọn lựa.

— Alvin Plantinga.

Ngày 28 tháng 4 năm 2013, trời nắng.

Hôm nay Bạch Ngọc Đường đột nhiên đến tìm tôi, anh ta cho tôi biết xét xử cuối cùng của Thủy Ký Bình, mặc dù không biết vì sao anh ta lại muốn tự mình đến, nhưng chuyện anh ta có thể tới đây cũng là chuyện khiến người ta vui vẻ, tuy là, đến cuối cùng lại xảy ra biến hóa làm tôi không tài nào hiểu nổi.

Trong cuộc đời của tôi, sự tồn tại của Thủy Ký Bình là vô cùng đặc biệt. Trong cuộc đời sinh viên cô đơn của tôi, chị ấy là một màu ấm hiếm hoi. Cũng không phải tôi chưa từng nghĩ đến chuyện nếu ban đầu tôi chọn lựa một đường khác, thì đến giờ chúng tôi sẽ ở bên nhau hay không. Nhưng chị

ấy vốn không cho tôi cơ hội chọn lựa, mà con đường chị ấy tự chọn vốn cũng không tệ, không biết vì sao lại đi lệch mất.

Án tù 10 năm đối với một cô gái trẻ sẽ có tư vị thế nào? Mặc dù không thể so với tử hình, nhưng tôi vẫn cảm thấy hết sức đau lòng. Ba năm, ai cũng thay đổi. Vận mệnh trên người, chúng ta vĩnh viễn đều không biết ngày mai quay lại sẽ gặp gỡ người xa lạ nào, còn chúng ta có thể yêu người đó hay không. Lúc đầu khi quen biết Ký Bình, tôi còn chưa hiểu cái gì là tình yêu, ba năm sau khi chúng tôi gặp lại, tôi cảm thấy mình có chút đã hiểu.

Tối nay tôi nằm trên giường rất lâu, một người luôn ngủ ngon như tôi lại bị mất ngủ. Trăn trở hết cả tiếng, mờ sáng đã bò dậy, mở máy tính, chuẩn bị viết một chút, lại nhận ra đầu óc hỗn loạn vô cùng. Án đã kết, mặc dù bất kể quy mô hay sức ảnh hưởng mà nói, vụ án này cũng có thể xem là đại án. Tôi cùng Bạch Ngọc Đường cùng tham gia vụ án này suốt từ đầu, thậm chí vì tra án còn bị người ta bỏ thuốc. Giờ nhớ lại, cảm thấy mình vì vụ án này cũng xem như đã bỏ rất nhiều, nhưng nếu cho tôi nói lên mấy câu cảm tưởng về chuyện kết án, lại chợt cảm thấy chẳng thể nói gì.

Trạng thái tâm lý của tòng phạm cùng kẻ chủ mưu trong vụ án này chỉ có một, đó là tham lam cùng buông thả. Suy nghĩ của chúng đã trở thành bệnh hoạn, vì kích thích đeo đuổi ma túy cùng tiền tài mà đã che mờ đi ranh giới cuối cùng của đạo đức và pháp luật. Trong thời gian 1 tháng ở nhà Bạch Ngọc Đường, tôi đã xem qua nhiều tài liệu liên quan đến buôn và mua ma túy, lại càng hiểu rõ thêm về loại hình phạm tội này, tâm tình tôi càng trở nên nặng nề. Trong ấn tượng của tôi, có cảm giác giống như lúc đi thăm bệnh viện tâm thần, thứ cảm giác xung quanh không có một người bình thường sẽ khiến đáy lòng sinh ra một loại sợ hãi cùng lạnh lẽo. Nhìn qua những bản ghi chép kia tôi chỉ cảm nhận được một điều, đó là mỗi người cảnh sát đều là anh hùng, họ là người giao thiệp với ác ma, so với những

người làm nghiên cứu hành vi học, công việc của họ còn nguy hiểm ời, cũng càng làm người ta thêm khâm phục.

Chuyện liên quan tới vụ án, tôi không có gì để nói, có lẽ đúng như Bạch Ngọc Đường đã từng dặn, công việc cảnh sát chính là nguy hiểm như thế, lúc nào cũng có thể mất mạng, hoặc lúc nào cũng sẽ gặp phải nguy hiểm ngoài dự liệu. Nhưng càng xâm nhập, tiếp xúc với công việc này, tôi phát hiện ý tưởng muốn làm cảnh sát của tôi càng lúc càng kiên định hơn. Tôi từng nói với thầy về suy nghĩ đó, ý của lão nhân gia lại chính là bảo tôi tự quyết định, có điều bất kể tốt nghiệp rồi muốn làm công việc gì, tôi cùng phải hoàn thành việc học ở đại học A cái đã. Chuyện này nói tới thật xấu hổ, hôm qua lúc gặp đại tỷ, chị ấy còn nhạo mình bảo, nếu tôi còn tiếp tục nghỉ thể này, rất có thể phải hoãn chuyện tốt nghiệp luôn.

Thầy tìm cho tôi một cơ hội xuất ngoại để họp hội nghị, một tuần sau sẽ qua Mỹ. Bạch Ngọc Đường hôm nay tới tìm tôi, tôi còn định nói cho anh ta biết chuyện này, nhưng cuối cùng bọn tôi lại cãi nhau mất, chưa kịp nói gì. Ai, trận gây gổ này thật không thể nào giải thích. Đến giờ tôi vẫn nghĩ không thông, rốt cuộc anh ta sao phải làm ra phản ứng kịch liệt như vậy.

Tôi nhớ rất rõ nha, lần đầu tiên tôi đến cửa tìm anh ta, thấy bộ đồ trắng tinh dính đầy bùn đất đen, di động nằm trên đất, ánh mặt của anh ta hoảng hốt không khác gì trạng thái lúc phát bệnh của anh hai. Một khắc đó, lòng tôi giống như bị dao đâm phải. Tôi nhớ đến anh hai, anh ấy vốn là một người dịu dàng lại ưu tú, nhưng vì bệnh tâm thần phân liệt, mà suốt thời tuổi trẻ không làm được gì. Mỗi lần nhìn dáng vẻ lúc anh ấy bị bệnh tật hành hạ tôi lại cảm thấy hối hận vô cùng, tất cả cũng do khi anh ấy còn chưa phát bệnh đã có quá nhiều triệu chứng ban đầu rồi, vậy mà khi ấy tôi cũng không để ý. Đều do tôi ngu ngốc, sơ ý nên mới tạo nên bệnh tình không cách nào sửa đổi như bây giờ, anh ấy năm nay chỉ hơn 30, cho dù tích cực điều trị, lại phối hợp thật nhiều biện pháp an dưỡng, cũng chỉ có thể khống chế lại bệnh tình. Loại bệnh này sẽ theo tuổi tác ngày khác

ng nghiêm trọng, cuối cùng phát triển tới mức độ nào không ai có thể đoán được.

Tôi bây giờ tưởng tượng, nếu như có một ngày anh hai không nhận ra tôi, thậm chí không nhận ra cha mẹ thì... Không được, tôi làm sao có thể tưởng tượng ra chuyện đó, chuyện này với anh hai mà nói thật quá tàn nhẫn mà. Trong quá trình điều trị bệnh tinh thần, công hiệu của y dược thật sự quá ít ỏi, phần lớn bệnh thần kinh đều không cách nào nghịch chuyển. Anh hai đã vậy, tôi quyết định không cho bất cứ người nào ở bên cạnh tôi phải chịu qua đau đớn như thế.

Bắt đầu từ hôm đó, chuyện tôi vẫn luôn nghĩ chính là làm sao để giúp Bạch Ngọc Đường. Tôi cũng từng hỏi qua thầy, cũng tự mình đi tra rất nhiều tài liệu, sau đó đi khuyên Bạch Ngọc Đường không ít. Một tháng trước kia, cũng chính là lúc đầu án đánh bom liên hoàn của Ngô Dân Sơn xảy ra, tôi lại cùng Bạch Ngọc Đường bàn bạc thật kỹ lần nữa. Cũng chính miệng anh đã bảo anh ta nguyện ý tiếp nhận tâm lý trị liệu. Hơn nữa, thái độ của anh ta khi đó cũng rất chính xác bày tỏ, đem toàn bộ những chuyện xảy ra trên người mình kể cho tôi. Một tháng trước, anh ta chịu nói, tại sao tháng sau, lại có thái độ phản đối kịch liệt vậy nha?

Trong một tháng này anh ta gặp phải chuyện gì? Không lẽ quá trình trị liệu có vấn đề? Tôi mới gọi điện cho thầy, ông ấy không tiết lộ chi tiết quá trình trị liệu của Bạch Ngọc Đường, nhưng cũng đã xác định, trị liệu của Bạch Ngọc Đường đều rất thuận lợi. Thầy có nhắc tôi rằng, có lẽ thái độ của Bạch Ngọc Đường cũng không hẳn là do chấn thương tâm lý bản thân, mà là do quan hệ giữa tôi cùng anh ấy. Thầy bảo tôi nhớ lại cẩn thận từng chi tiết tiếp xúc với Bạch Ngọc Đường trong 1 tháng gần đây. Mà thảm nhất là có nhiều chuyện xảy ra trong lúc ý thức của tôi không tỉnh táo, chuyện liên quan đến cái đêm tôi bị bỏ thuốc, phần lớn tôi đều không nhớ được. Mỗi lần hỏi anh ta, anh ta đều ấp úng nói không rõ, chẳng lẽ hôm đó xảy ra

chuyện gì rất quan trọng? Nhưng cái này thì liên quan gì đến chấn thương tâm lý của Bạch Ngọc Đường a? Thật là nghĩ nát đầu cũng chẳng hiểu.

Lại nhớ tới mấy câu trước khi anh ta nổi điên có nói, tôi chỉ khắc sâu một câu duy nhất. Đó là anh ta không muốn tôi nhìn thấy một Bạch Ngọc Đường yếu ớt. Nhưng chuyên nghiệp của tôi là Tâm lý học, trái tim con người vốn yếu ớt, nhưng hình như bạn vĩnh viễn không thể nào biết được tim một người sẽ yếu tới mức độ nào, cũng như không cách nào biết được sự kiên cường của họ. Bạch Ngọc Đường chẳng hề không hiểu rằng cho dù anh ta đứng trước mặt tôi nói ra sự yếu đuối của anh ấy, chuyện đó chắc chắn sẽ không ảnh hưởng đến phán đoán cùng nhận thức của tôi dành cho anh.

Anh ta trong lòng tôi là một người mạnh mẽ, dũng cảm, lại càng là một người kiên cường. Cho dù tâm linh anh đã trải qua bi thương, tôi vẫn không cách nào dùng hai từ yếu đuối để miêu tả anh ấy. Chẳng lẽ, đây là nguyên nhân anh ta tức giận? Chẳng lẽ thái độ của mình khiến anh bị tổn thương? Nếu đây đúng là câu trả lời, thì tôi phải làm sao để quan hệ của bọn tôi hòa hoãn?

Bạch Ngọc Đường à, anh đúng là loại người làm người ta nhìn không thấu, cũng là loại khiến người ta phải đau đầu. Trong mắt tôi thái độ của anh tuy có thể tha thứ nhưng bây giờ lại có chút nghi ngờ vô lý. Rốt cuộc anh có xem tôi là bằng hữu của anh hay không vậy? Chẳng lẽ làm một bằng hữu tôi chỉ có thể ở bên đứng nhìn anh đau khổ mới là hành động đúng đắn ư? Chẳng lẽ anh chịu để tôi nhìn sự yếu đuối trong anh mà không nhúc nhích, không nghe không hỏi?

Đáng tiếc, tôi sẽ không làm theo những gì anh muốn. Tôi không dám nghĩ đến một ngày nào đó, bi kịch trên người anh hai sẽ lại tái diễn với anh, cho dù anh có ghét tôi, tôi cũng sẽ bám lấy anh, bắt anh nói ra sự tình năm đó. Tôi biết anh hiện giờ nhất định ghét tôi, vậy tôi sẽ tạm thời cách xa anh

một chút, chờ đến khi anh tự mình nghĩ thông suốt, nhất định sẽ hiểu tâm tình của tôi.

Từ giờ tới lúc bay chỉ còn lại mấy ngày, hội nghị lần này kéo dài một tuần lễ. Hi vọng đến khi tôi quay lại Bạch Ngọc Đường đã nghĩ thông, bất quá, nếu đến lúc đó người vẫn cứ ngoan cố không đổi, tôi sẽ đi tìm anh ta nói rõ ràng, cho dù có phải gây một trận cũng được.

Lòng rối loạn, vốn là cái gì cũng không muốn viết, nhưng đột nhiên nhớ tới một chuyện khiến mình nghĩ rất lâu cũng chưa có kết luận.

Hôm đó, người xuất hiện trước cửa nhà Bạch Ngọc Đường, gửi cho tôi một hộp giấy là ai? Mặc dù chỉ thấy được bóng lưng, nhưng tôi dám khẳng định đó là một người đàn ông, dáng cao, vóc người cũng khôi ngô. Tôi nhìn thấy bóng lưng đó hai lần, lần đầu là lúc cầm hộp giấy, lần khác là ở hiện trường khách sạn lớn Kim Nguyên. Người ta xuất hiện hai lần, lần đầu là để truyền tin cho mình, lần hai là muốn dẫn tôi đi khỏi đại sảnh đầy người hít ma túy đó. Người đó là ai? Làm sao biết được tin tức về buổi tụ tập, tại sao lại đưa tin này cho tôi? Làm sao biết tôi đang điều tra chuyện này, hơn nữa tại sao người đó lại giấu đầu lòi đuôi, giúp đỡ cảnh sát phá án lại không chịu lộ mặt? Toàn bộ chuyện này đều hết sức khả nghi, tôi vẫn không nghĩ ra lai lịch của hắn, trong trí nhớ của mình, tôi khẳng định không quen ai như vậy.

Bây giờ Bạch Ngọc Đường biết sự tồn tại của hắn, tôi cũng đem chuyện nói với Bao đại ca, hai người đều giống tôi nghĩ không ra là người nào. Bạch Ngọc Đường đành tra xét camera giám sát gần nhà anh ấy, quả nhiên phát hiện bóng dáng của người nọ. Nhưng trong camera, hắn ta ban ngày cũng che mặt, trong đoạn phim cũng cho thấy hắn ta xuất hiện quanh nhà Bạch Ngọc Đường liên tục mấy ngày, nhưng sau khi đưa hộp giấy cho tôi rồi cũng không xuất hiện nữa. Có thể tin rằng người này tìm tôi, nhưng tại sao không đến tìm trực tiếp? Cứ giả thần giả quỷ như vậy làm gì.

Một tháng này xảy ra quá nhiều chuyện quý quái, đầu tiên là nha đầu Đinh Nguyệt Hoa cho tôi xem một trang Web, sau nữa là Bạch Ngọc Đường tự dưng nổi giận với tôi, cuối cùng là người đàn ông thần bí này. Không biết khi nào hắn sẽ lại xuất hiện, mặc dù không biết hắn ta là người thế nào, hình dáng ra sao, nhưng trực giác tôi cho biết, người này cũng không hẳn là người xấu. (Em quá ngây thơ)

Nhìn ra cửa sổ một chút, vô tình trời đã sáng, tôi lại không ngủ một đêm, một đoạn nhật ký gần ngủ phải trọn một đêm viết, nhưng quay đầu nhìn lại, lại nhận ra trong đó chẳng có chuyện gì đáng giá. Không biết một đêm này, Bạch Ngọc Đường có phải giống tôi mất ngủ không.

Thôi đi, vẫn là hi vọng anh ta không giống mình.

Bạch Ngọc Đường, chừng mười ngày sau tôi sẽ về.

Hẹn gặp lại.

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 89: Vụ Án 7 – Sinh Tử Thời Tốc (1)

Hôm nay rốt cuộc xảy ra chuyện gì nha, sao Bạch Ngọc Đường lại bất thường như vậy, hơn nữa, nhìn dáng vẻ điên điên khùng khùng lại còn râu ria xồm xoàm thế này, mình lại cảm thấy anh ta đẹp trai đến lạ.

Vì lần này đi gần 1 tuần, nên Triển Chiêu đã sớm thu dọn xong hành lý cần thiết, ôm một valy thật to. Sau khi kiểm tra vé máy bay cùng đồ đạc quan trọng một lần nữa, Triển Chiêu gọi điện cho Bao Chửng báo cáo lịch hoạt động của cậu. Sau khi cúp điện rồi, cậu lại nhìn di động vừa mua, rồi bắt đầu nhớ lại chuyện mấy ngày nay.

Sau ngày cãi nhau với Bạch Ngọc Đường, cậu cả đêm không ngủ, ngày tiếp theo tinh thần không vui, lại không muốn ngủ, tranh thủ lúc rảnh rỗi, Triển Chiêu lần đầu tiên một thân một mình vào trung tâm thành phố. Sau khi đi dạo cả một buổi sáng rồi, cậu lại bất giác bước vào tiệm quần áo lần trước Bạch Ngọc Đường dẫn cậu tới mua. Mới bước một chân vào, cậu đã khựng lại, vì cậu thấy được nữ nhân viên lúc đó giúp cậu cầm quần áo, hơn nữa người ta cũng thấy mình.

Nữ nhân viên đương nhiên là nhớ Triển Chiêu, vui vẻ định chào hỏi cậu. Triển Chiêu lại lập tức xoay người, nhanh chóng rời khỏi cửa tiệm kia. Cậu không biết mình bị làm sao, không lẽ là đang sợ? Sợ cô gái kia nói chuyện với cậu, hay sợ cô ấy hỏi tới Bạch Ngọc Đường? Có lẽ đều không phải, chẳng qua bây giờ Triển Chiêu không muốn nói chuyện với người xa lạ phải không. Cậu vội vàng bước khỏi tiệm quần áo, lại không ngờ mình chạy vào một cửa tiệm khác. Lúc Triển Chiêu hồi phục lại tinh thần mới thấy

trong tiệm toàn là sản phẩm điện tử đầy màu sắc, thì ra cậu đã bước vào một cửa hàng trưng bày sản phẩm điện tử mới.

Triển Chiêu cũng không quá hứng thú với sản phẩm máy móc, di động của cậu cũng là một con Nokia cũ kỹ loại siêu cổ. Lần trước mỗi lần đi điều tra muốn gửi tài liệu, Triển Chiêu đều phải mượn dùng di động của Bạch Ngọc Đường. Vừa nhìn cửa hàng, Triển Chiêu mới sực nhớ ra lần phá án trước, cậu đã từng định mua một di động có thể nhận gửi tin nhắn hoặc máy tính bảng, để sau này bớt phải mượn dùng đồ của Bạch Ngọc Đường. Cho nên một Triển Chiêu ban đầu đang định rảnh rỗi dạo chơi không mục đích giống như tìm được mục tiêu, bắt đầu chăm chú nhìn.

Người trong cửa hàng đa số đều là người trẻ tuổi tuổi tác tương phảng với Triển Chiêu, còn thêm lũ nhóc nho nhỏ. Đám nhóc con không đứa nào ngoại lệ, tất cả đều chăm chú nhìn những sản phẩm điện tử bề ngoài xinh đẹp. Triển Chiêu bước đến một bàn trưng bày trống, cầm lên di động đang được trưng bày bên trên quẹt lên quẹt xuống mấy cái. Chợt cậu nhận ra cái di động này rất giống cái của của Bạch Ngọc Đường, cẩn thận quan sát thêm hồi nữa mới phát hiện, thì ra là cùng hiệu chỉ khác kiểu dáng.

Không biết vì sao, Triển Chiêu đột nhiên cảm thấy cậu vô cùng thích cái điện thoại di động này, lập tức tìm nhân viên tư vấn trong tiệm. Nhân viên kia nhìn qua tuổi tác cũng ngang với Triển Chiêu, cùng lắm đầu 20. Nhưng bàn đến hiểu biết về điện tử, Triển Chiêu lại không thể nào so sánh với người ta. Cậu chàng kia rất nhiệt tình giới thiệu cho Triển Chiêu về các loại chức năng của kiểu di động này, sau khi Triển Chiêu quyết định mua, còn chu đáo giúp cậu kích hoạt, thiết lập đủ các chương trình, hơn nữa còn dùng wifi trong cửa hàng để tải giùm Triển Chiêu vô số app thú vị. Cuối cùng, Triển Chiêu cầm di động mới về ký túc, sau đó mất cả tiếng đồng hồ để dời hết số điện thoại từ di động cũ sang đây.

Sau khi hoàn tất mọi việc, Triển Chiêu nhẹ nhàng xoa phần cảm ứng tinh xảo của di động, chui vào danh bạ tìm được số di động của Bạch Ngọc

Đường.Cậu do dự không biết có nên gọi điện cho anh không, nhưng nghĩ tới nghĩ lui cậu cũng không biết nếu nhận điện rồi mình phải nói gì với người ta. Một buổi chiều, cậu ôm di động mới, lo lắng không biết có nên hay không nên gọi điện, tới lúc chịu không nổi mà ngủ thiếp đi. Ngày mai Triển Chiêu phải tạm rời khỏi thành phố D, không biết tại sao, lúc này chẳng qua chỉ mới không thấy Bạch Ngọc Đường có hai ngày, cậu lại nảy lên cảm giác nhớ nhung. Triển Chiêu chăm chú nhìn tên Bạch Ngọc Đường trên di động, một lúc lâu sau, chỉ phát ra tiếng thở dài.

Cùng lúc Triển Chiêu thở dài, Bạch Ngọc Đường ở bên tổ Trọng án, đang ngồi ngay ngắn trước bàn làm việc của mình, nhìn chăm chăm vào ly trà đã lạnh trên bàn, mặt biểu tình vừa buồn vừa chán. Bên cạnh Bạch Ngọc Đường, hai ba đồng nghiệp im lặng liếc anh, thỉnh thoảng trao đổi với nhau một ánh mắt nghi ngờ.

Người này nghe nói từ sáng qua tới giờ vẫn ngồi đấy, cũng một ngày một đêm rồi, không biết anh ta muốn làm gì? Vật vả lắm mới giải quyết được một án lớn, giờ không có chuyện gì, toàn bộ nhân lực tổ Trọng án cũng đao thương nhập kho, mã phóng nam sơn cả rồi, sao có mỗi tên này lại chui vô phòng làm việc ngồi không động vậy?

Không phải chưa có người nào tiến lên hỏi thăm vì sao Bạch Ngọc Đường cứ ngồi lì trong phòng làm việc không đi, thế nhưng tấm lòng quan tâm của đám đồng nghiệp đều bị hai con mắt đao của anh hù chạy mất, cuối cùng trừ tổ trưởng ra chỉ còn lại Tô Hồng dám bước tới hỏi xem rốt cuộc có chuyện gì xảy ra. Nhưng, Tô Hồng cũng chẳng hỏi ra được cái gì.

Tuy Bạch Ngọc Đường chỉ ngồi trước bàn làm việc của mình, nhiều lắm là nhiều khi liếc qua di động, cũng không có làm chuyện gì quá nhiều dân. Nhưng các anh em ở lại trông phòng làm việc vẫn không chịu được sự tồn tại hình thành khí áp thấp của Bạch Ngọc Đường. Cuối cùng, có người chạy tới cáo trạng với Bao Chứng. Bao Chứng chẳng nói gì, chỉ đi tới phòng làm việc một chuyến, tính toán xem phải nói Bạch Ngọc Đường mấy câu. Rốt

cuộc, hẳn chỉ nói với Bạch Ngọc Đường một câu, mặc dù không ai biết Bao Chứng nói gì, nhưng kết quả lại làm mọi người vô cùng hài lòng.

Sau hai ngày ngồi yên Bạch Ngọc Đường cuối cùng đã rời khỏi bàn làm việc, hơn nữa còn dùng tốc độ thật nhanh phóng ra. Mọi người trong phòng đều chứng kiến cảnh Bạch Ngọc Đường luống cuống, khiến lòng tò mò cũng bị câu ra. Nguyên đám chạy đi hỏi Bao Chứng, không ngờ bị Bao Chứng mắng cho một trận đuổi khỏi phòng. Vì vậy, nguyên nhân khiến Bạch Ngọc Đường li kỳ ngăn người rồi lại li kỳ phục hồi đã trở thành một bí ẩn, mà rất lâu sau này cũng không có người giải đáp.

Đúng 9 giờ Triển Chiêu đã tới trạm dừng xe buýt ra sân bay, thời tiết ở thành phố D cũng dần nóng bức, chỗ lần này Triển Chiêu định tới cũng có nhiệt độ rất cao, cho nên cậu mặc không nhiều, trong áo khoác mỏng chỉ mặc một cái áo thun ngắn tay. Lúc Bạch Ngọc Đường dừng xe ở gần trạm xe buýt, từ xa đã thấy được bóng dáng cao ngất của Triển Chiêu. Mặc dù chỉ mới không nhìn mặt có hai ngày, nhưng Bạch Ngọc Đường không khi nào ngừng suy nghĩ về vấn đề giữa anh với Triển Chiêu. Bây giờ người gặp được, lại không hiểu vì sao, dừng khí mãi mới có thể nổi lên giờ lại có khuynh hướng lùi bước.

Nhìn xuyên qua cửa kính xe hơi, Bạch Ngọc Đường kiên trì nhìn chăm chăm gò má Triển Chiêu, chợt nhớ lại những lời Bao Chứng nói với mình.

Triển Chiêu tính qua Mỹ, một tuần tuy không dài, nhưng cậu định ở lại trong phòng làm việc chờ cậu ấy trở lại sao?

Triển Chiêu muốn đi Mỹ, nhưng sao cậu ấy không nói với mình. Bạch Ngọc Đường hơi không vui nhìn bóng dáng Triển Chiêu, lát sau anh lại hơi tự trách. Rõ ràng hôm đó là do mình gây sự với Triển Chiêu, vậy mà còn bảo Triển Chiêu chủ động gọi điện báo cho mình biết tin tức của cậu ta đúng là có hơi không có đạo lý. Bạch Ngọc Đường rối loạn nhìn chăm

chăm Triển Chiêu, nhìn kỹ, nhóc con này hình như gầy đi chút. Mới hai ngày đã gầy, không lẽ ăn cơm không tốt?

Hôm đó mình lại cáu với cậu ta như thế, kiểu gì tâm tình cậu ấy cũng không tốt đi? Bản thân Bạch Ngọc Đường cũng không hiểu nổi vì sao anh ta phải làm ra phản ứng quá lố như thế khi thấy Triển Chiêu quan tâm đến tổn thương tâm lý của mình, nếu là lúc trước, anh nhất định sẽ không làm vậy. Thật ra hôm đó, sau khi bốc hỏa rồi, Bạch Ngọc Đường lập tức hối hận. Mặc dù anh cảm giác được mình không sai, nhưng lại cảm thấy đau lòng khi chỉ vì bản thân không vui mà đột nhiên tức giận với Triển Chiêu như thế.

Bất kể là thế nào, trong suốt một năm biết Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường dường như chưa hề có bất mãn gì với cậu. Anh biết Triển Chiêu quan tâm anh bao nhiêu, mà anh lại để ý đến cậu bao nhiêu. Cho nên, khi Bạch Ngọc Đường nghe Bao Chứng nói rồi, lập tức quyết định đi tìm Triển Chiêu trước khi cậu qua Mỹ. Anh cảm giác được mình không thể nào đợi thêm một tuần nữa, anh bây giờ phải nói rõ với Triển Chiêu. Nếu Triển Chiêu không để ý tới anh, anh cũng đã chuẩn bị nói lời xin lỗi. Tóm lại không thể để Triển Chiêu mang theo tâm trạng ghét bỏ mình mà lên máy bay sang Mỹ được.

Bạch Ngọc Đường nghĩ vậy, vừa định xuống xa, lại nhận ra xe buýt sân bay đã dừng trước mặt Triển Chiêu. Triển Chiêu cầm valy bước lên, mà chưa tới hai giây nữa, cửa xe sẽ đóng lại.

Bạch Ngọc Đường quỳnh lên, vội nhảy xuống, chạy về phía xe buýt, cuối cùng chạy vượt lên trước khi xe buýt khởi động! Để khiến xe buýt vừa khởi động dừng lại ngay, Bạch Ngọc Đường đành kiên trì đứng trước đầu xe chặn đường, làm tài xế bị dọa sợ, thu hồi lại một cước đạp cần ga, bằng không kiểu gì cũng xảy ra án mạng.

“Tài xế, ngại quá, tôi đến tiễn bạn, chú cứ tiếp tục lái xe đi!” Bạch Ngọc Đường cười xin lỗi tài xế lái xe, sau đó cầm tờ bạc 100 nhét vào túi hảnh.

Bây giờ mới biết, vẻ ngoài tốt cũng rất dễ lợi dụng, tài xế cũng không trách hành vi mạo hiểm chặn xe của anh, chẳng qua chỉ vẫy tay để anh cút lên ghế. Dĩ nhiên tờ giấy bạc kia cũng đóng vai trò không thể thiếu được. Bạch Ngọc Đường cong khóe miệng, nhanh chóng lướt qua hàng ghế, đi tới mục tiêu của mình.

Bạch Ngọc Đường vừa lên xe Triển Chiêu đã thấy, cậu giật mình chăm chăm nhìn Bạch Ngọc Đường đang đi về phía mình, tới khi anh thở phà phò ngồi xuống, mới phục hồi tinh thần lại.

“Bạch... Ngọc Đường?”

“Không sai, là tôi.” Bạch Ngọc Đường chăm chú nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Triển Chiêu, khóe miệng nhẹ cười, “Hai ngày không gặp, nhớ anh không?”

Triển Chiêu hơi ngẩn ra, trên mặt xẹt qua một mảnh khốn hoặc, nhưng lát sau, chân mày cau lại. Cậu giơ hai ngón tay kẹp miếng thịt trên mặt Bạch Ngọc Đường nhéo nhẹ một cái, còn lẩm bẩm lầu bầu, hạ giọng nói, “Là Bạch Ngọc Đường thật sao? Không phải dịch dung đi?”

Bạch Ngọc Đường vốn dĩ không ngờ sau khi Triển Chiêu thấy anh sẽ có cử động như vậy, lập tức không kịp phản ứng, cứ thế ngơ ngác để Triển Chiêu nhéo đủ thì thôi. Đợi đến khi Triển Chiêu buông tay rồi nhìn chăm chăm vào mắt anh, Bạch Ngọc Đường mới chợt nhận ra Triển Chiêu vừa nãy đùa giỡn mình. Vậy mà, phản ứng Bạch Ngọc Đường làm ra thật dọa sợ Triển Chiêu. Anh ta không giận, không phản kích, mà là đỏ mặt một cách quái dị.

Triển Chiêu giật nảy mình, lo lắng vội đẩy vai Bạch Ngọc Đường một cái, “Bạch Ngọc Đường, anh không sao chứ?”

Bạch Ngọc Đường ngậy ngốc cười, sau đó lắc đầu, “Không có, không sao.”

“Ồm.” Trò đùa của mình không nhận được hiệu quả như dự tính, Triển Chiêu lại càng bất đắc dĩ cảm nhận được Bạch Ngọc Đường có gì không đúng. Nhưng suốt hai ngày nay, cậu vì chuyện Bạch Ngọc Đường giận mình mà sinh ra bất an, cũng thật hợp với lời vừa rồi anh ta nói. Tuy mấy câu “Nhớ anh” các loại nghe vào có chút mập mờ, nhưng cứng rắn nói không nhớ thì đúng là đối mình gạt người.

Vì vậy, bây giờ Bạch Ngọc Đường chịu chủ động xuất hiện trước mặt Triển Chiêu, tuy hành vi có hơi bất thường, nhưng lại làm cho Triển Chiêu rất vui vẻ. Thế nên, Triển Chiêu cố tình bỏ qua hành vi có chút ngốc của cả hai mới này, chủ động cười với Bạch Ngọc Đường. “Anh đặc biệt đến tiền tôi, nói vậy anh không giận nữa rồi phải không?”

Lời của Triển Chiêu để Bạch Ngọc Đường cuối cùng cũng tỉnh lại, anh vội vàng gật đầu, “Đúng đó, đúng đó, tôi không có giận, một chút cũng không giận. Triển Chiêu, hôm đó là tôi không đúng, tôi không nên nặng lời như vậy.”

Thái độ nói xin lỗi của Bạch Ngọc Đường vô cùng thành khẩn, thành khẩn tới mức cả Triển Chiêu cũng có chút không quen. Cậu hơi nghi ngờ nhìn Bạch Ngọc Đường mấy lần, trong lòng vẫn sót lại chút nghi vấn, cậu không hiểu nếu bây giờ Bạch Ngọc Đường lý trí tới mức chịu xin lỗi mình, thì ban đầu tại sao phải phát hỏa vì vấn đề nhỏ nhặt như thế đây?

Không khí mãi mới được hòa hoãn, dĩ nhiên Triển Chiêu sẽ không lựa lúc này mở lời phá hư không khí rồi. Cậu nhìn Bạch Ngọc Đường cười, gật đầu, “Nếu anh đã nói vậy rồi, thì tôi cũng không còn gì để nói nữa. Anh mau xuống xe đi, có gì chờ tôi về nước rồi mình nói chuyện tiếp nhé?”

“Không!” Bạch Ngọc Đường lắc đầu, “Tôi đưa cậu lên máy bay rồi đi.”

“A?” Triển Chiêu hơi ngẩn ra, nhìn ánh mắt chuyên chú của Bạch Ngọc Đường, chợt cảm thấy trong lòng khẽ động, 1 thứ nhiệt độ kỳ lạ xộc thẳng vào tim.

Hôm nay rốt cuộc xảy ra chuyện gì nha, sao Bạch Ngọc Đường lại bất thường như vậy, hơn nữa, nhìn dáng vẻ diên diên hùng hùng lại còn râu ria xồm xoàm thế này, mình lại cảm thấy anh ta đẹp trai đến lạ.

Triển Chiêu chớp mắt, cậu cảm giác mình cũng bất thường luôn rồi. Không lẽ bệnh ngu sẽ lây sao?

Đang lúc Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu nhìn thẳng vào mắt nhau, xe buýt đã vờn vàng dừng ở trạm đón người cuối cùng. Một người đàn ông khôi ngô, mặc áo khoác đen, đầu đội mũ cao bồi im lặng lên xe. Cửa xe đóng lại, xe buýt tiếp tục đi, rất nhanh sẽ vào xa lộ, dừng chân tại sân bay ngoại ô của thành phố D.

9 giờ 30 sáng chính là giờ cao điểm của thành phố D, rất nhiều người chọn cuối tuần để lái xe du lịch. Trên đường cao tốc xe chạy như dật cừu, tài xế đều nghiêm túc lái xe, bọn họ không ngờ rằng, hiểm họa đang lặng lẽ đến gần, dẫn họ vào trong nguy hiểm không ngờ tới.

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 90: Vụ Án 7 – Sinh Tử Thời Tốc (2)

Triển Chiêu cố gắng tìm một đề tài, nhưng nhìn khuôn mặt tiều tụy của Bạch Ngọc Đường, cậu chỉ có thể nghĩ tới mấy chuyện như tại sao anh mất ngủ, trị liệu tiến triển thế nào, ba năm trước rốt cuộc có chuyện gì xảy ra các loại. Mà dĩ nhiên là, căn cứ theo kinh nghiệm của Triển Chiêu tất cả những đề tài này đều là cấm địa của Bạch Ngọc Đường.

Xe buýt chạy lên đường cao tốc thì bắt đầu tăng nhanh vận tốc xe. Triển Chiêu với Bạch Ngọc Đường ngồi ở nửa sau xe buýt, khoảng dãy 6,7 từ dưới đếm lên. Ngồi cách bọn họ một lối đi bên trái là một cặp vợ chồng trẻ, phía trước là một bà mẹ trẻ, mang theo một cô bé chỉ chừng 5, 6 tuổi. Nhìn chéo qua phía trước, có một đôi vợ chồng già đang thì thầm tranh cãi, từ một vài lời vang tới tai cũng có thể nghe hiểu, hai vợ chồng già này là bay qua Mỹ thăm người thân nhân tiện đi du lịch. Con của họ ở Mỹ đã đặt vé máy bay cho họ, nhưng lão bà lại cảm thấy mua vé hàng đầu thật sự là đắt quá không cần thiết, tận đến khi lên xe buýt ra sân bay rồi vẫn còn ngồi oán trách với chồng mình. Có thể thấy tính khí lão ông tương đối cứng rắn, hơi có chút gia trưởng, nghe lão bà nói mãi cũng không nhin được, dùng giọng điệu nặng nề chỉ trích bà, bảo bà đừng phụ lòng hiếu thảo của con trai.

Triển Chiêu có thể nghe được tiếng phản đối của lão bà, một phần là do âm thanh của họ không nhỏ, mặt khác là do cậu cùng Bạch Ngọc Đường lại rơi vào một không gian trầm lặng lúng túng. Vừa nãy xem như bọn họ đã hòa hảo rồi, nhưng tại sao giờ lại lạnh lùng thế này. Triển Chiêu cảm thấy rất bối rối, cậu nhìn Bạch Ngọc Đường, phát hiện ra biểu hiện của đối phương cũng rất không tự nhiên.

Triển Chiêu cố gắng tìm một đề tài, nhưng nhìn khuôn mặt tiều tụy của Bạch Ngọc Đường, cậu chỉ có thể nghĩ tới mấy chuyện như tại sao anh mất ngủ, trị liệu tiến triển thế nào, ba năm trước rốt cuộc có chuyện gì xảy ra các loại. Mà dĩ nhiên là, căn cứ theo kinh nghiệm của Triển Chiêu tất cả những đề tài này đều là cấm địa của Bạch Ngọc Đường.

Cậu thất vọng tựa đầu lên ghế, quyết định cứ giả chết tới lúc đến phi trường đi. Triển Chiêu không vui nghĩ không lẽ sau này cũng cứ ngại ngại chung sống với anh ta thế sao? Bạch Ngọc Đường, người này thật khó khăn quá!

Thấy dáng vẻ Triển Chiêu như thế, lòng Bạch Ngọc Đường cũng cảm thấy khó chịu. Trong mắt của anh, cách giao thiệp của anh với Triển Chiêu không phải như vậy. Anh cảm thấy lúc anh với cậu bắt tay nhau điều tra án buôn ma túy kia, quan hệ giữa cả hai lúc đó mới là loại anh thích. Mà bây giờ sao lại giống như bất đồng lời nói đây? Có điều nghĩ tới nghĩ lui, Bạch Ngọc Đường cũng chỉ có thể trách mình, trạng thái thành ra thế này còn không phải do tự anh tạo ra sao?

Bạch Ngọc Đường nhìn dáng vẻ nhắm mắt dưỡng thần của Triển Chiêu một hồi lâu, phát hiện người ta vốn không có để ý tới ý tứ của mình, bất đắc dĩ không thể làm gì hơn là chuyển ánh mắt, không yên quét một lượt trong xe. Anh thầm tính, lát nữa đến phi trường thì mua một tấm vé cùng lên máy bay với Triển Chiêu đi, cậu ấy muốn đến Mỹ một tuần, thì mình theo hẳn một tuần. Nói xin lỗi như thế cũng xem là có thành ý ha, Bạch Ngọc Đường âm thầm thấy Triển Chiêu nhất định sẽ bị thành ý của anh làm cho cảm động (Chú có chắc là cảm động chứ không phải kì thị? =)) Chỉ cần có thể khôi phục lại trạng thái quan hệ giống một tuần trước đó, Bạch Ngọc Đường không ngại vất công việc một tuần, dù sao gần đây cũng không có đại án gì lớn xảy ra.

Mà đang lúc Bạch Ngọc Đường quyết định chủ ý, ánh mắt đang chuyển của anh chợt bắt được một bóng dáng cao lớn đen thui. Bạch Ngọc Đường

có thể xác định, lúc anh lên xe, người này còn không có lên đây. Sở dĩ Bạch Ngọc Đường chú ý tới hẳn là khi tất cả mọi người đang nhắm mắt nghỉ ngơi hoặc mơ màng buồn ngủ thì hẳn lại đột nhiên đứng dậy. Nhìn bóng lưng, người này cũng phải cao tới 190m, một thân áo khoác đen nhánh, trên đầu đội mũ cao bồi da trâu thường thấy được ở mấy khu du lịch. Một loại bản năng nhận biết nguy hiểm khiến Bạch Ngọc Đường nhú mày, anh nhẹ nhàng đẩy Triển Chiêu đang giả vờ ngủ say một cái, làm người sau mở mắt.

Vì hai ngày nay trong lòng có chuyện, Triển Chiêu vốn cũng không ngủ được ngon, mới này tuy bảo là giả vờ ngủ, nhưng nhắm mắt lại lắc lư qua lại theo xe, cậu rất nhanh đã thiếp đi mất. Kết quả bị Bạch Ngọc Đường đụng một cái, buồn ngủ lập tức mất luôn, Triển Chiêu không vui nhìn Bạch Ngọc Đường, mơ màng thì thào, “Làm gì vậy?”

Bạch Ngọc Đường hạ giọng nói với Triển Chiêu, “Tên mặc áo gió ở trước mặt, tôi cảm thấy hẳn có gì không đúng.”

Triển Chiêu nhìn theo ánh mắt Bạch Ngọc Đường, cũng thấy người đàn ông cao to kia. Nhìn một cái, Triển Chiêu đã ngẩn ra, “Thật là cao nha.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Hẳn lên xe sau chúng ta, tôi thấy lạ là do mọi người đều đang ngồi mà hẳn lại đứng dậy.”

Triển Chiêu cũng cau mày, hành vi của người này đích thực rất kỳ quái, hẳn ngồi ở hàng ghế đầu, đưa lưng về phía tất cả mọi người, vì vậy Triển Chiêu không thể nhìn được biểu tình trên mặt hẳn, nhưng nhìn bóng lưng cũng có thể thấy rõ, thân thể của hẳn đang lắc lư nhè nhẹ. Tại sao lại lắc?

“Ngọc Đường, không phải người ta ngã bệnh chứ? Nếu không hay là mình qua đó giúp một chút?” Bạch Ngọc Đường gật, “Cậu ngồi yên đây đừng động, tôi qua đó được rồi.”

Nói xong, Bạch Ngọc Đường cũng đứng dậy, đang tính đi qua hỏi thăm người đàn ông kia xem thế nào, tại sao phải đứng lên trong xe buýt.

Nhưng, không kịp đợi Bạch Ngọc Đường bước ra bước đầu tiên, người kia đột nhiên phát ra tiếng gào to, toàn bộ người trên xe cũng bị tiếng hét của hắn làm giật mình. Ngay cả Bạch Ngọc Đường đã có chuẩn bị trước cùng Triển Chiêu luôn chú ý Bạch Ngọc Đường cũng không nhận được mà sửng sốt. Vậy mà, khi hai người họ còn chưa kịp phản ứng, hành động tiếp theo của tên kia đã làm hai người sợ hoàn toàn. Hắn tung người, lao về phía tài xế đang tập trung lái xe.

Đang giờ cao điểm, trên đường cao tốc dày đặc xe, mỗi chiếc xe nếu muốn vượt hoặc dừng lại đều phải ra tín hiệu cùng dấu tay. Đây là do nếu có một chiếc đột ngột tăng tốc, giảm tốc quẹo cua hoặc thậm chí dừng xe, cũng sẽ dễ cho xe sau tránh không kịp mà xảy ra tai nạn. Sau đó lại ảnh hưởng đến người khác nữa, lơ là một chút sẽ tạo thành tai nạn tông xe liên hoàn. Vì thế trên đường cao tốc, phải hết sức cẩn thận khi nói chuyện với tài xế, huống chi là nhảy lên như vậy. Tài xế nếu không ứng phó kịp có thể xảy ra nguy hiểm to lớn!

Không ổn! Bạch Ngọc Đường cả kinh, thân đã tự động phán đoán trước đại não, anh nhanh chóng nhích người tới gần phần trước của xe, muốn dùng sức mình tóm tên áo đen kia lại. Nhưng toàn bộ xảy ra quá nhanh, Bạch Ngọc Đường mới chỉ kịp chạy tới hàng ghế thứ ba, tên kia đã đến gần tài xế. Vì bị tập kích đột ngột, tay tài xế bị trượt, đã khiến xe điên cuồng lắc lư. Đang ở tốc độ cao mà bị lắc lư mạnh như thế làm toàn bộ người trong xe cũng bị tác động, nhất thời hét toáng lên!

Bạch Ngọc Đường vì đang đứng ở lối đi nên người anh bị lắc lư hại nhất, cũng bị ảnh hưởng nghiêm trọng nhất, sườn xe lay động đẩy anh ngã mạnh qua một bên xe. Hông đụng trúng tay vịn ghế, đau đớn khiến trán Bạch Ngọc Đường lập tức toát mồ hôi, mắt nổ đom đóm, đau muốn chảy nước mắt luôn. Nhưng giờ phút này, anh biết mình nhất định phải cố gắng giữ tỉnh táo, cho nên anh cắn chặt hàm răng cố gắng không phát ra một chút tiếng động nào.

Đang lúc anh cố gắng hít thở sâu để giữ lại thăng bằng cơ thể, một cánh tay từ sau vườn ra đỡ hông của anh, Bạch Ngọc Đường giật mình, miễn cưỡng quay lại nhìn, thì ra Triển Chiêu đã theo sát tới. Hai người đưa mắt nhìn nhau, đồng thời đều nhận ra trong mắt đối phương có một thần sắc nghiêm trọng. Triển Chiêu lo lắng nhìn Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường gật đầu, đưa mắt ý bảo Triển Chiêu anh không sao. Vừa hay, nơi Bạch Ngọc Đường ngã xuống là một chỗ trống, anh thuận thế ngồi xuống, một tay dùng sức xoa bóp chỗ hông bị đụng trúng, hi vọng nó có thể bớt đau nhanh nhanh. Triển Chiêu đứng bên cạnh Bạch Ngọc Đường, cảnh giác nhìn về trước. Không nhìn thì thôi, cái này vừa nhìn, tim Triển Chiêu cũng lạnh mấy phần.

Không ngờ, lần này thật xảy ra chuyện lớn!

Thì ra, lúc này khi cậu chạy tới cứu viện Bạch Ngọc Đường, tình hình trên xe đã có thay đổi to lớn. Tên áo đen kia lúc này đứng cạnh tài xế, mặt hướng đuôi xe, tất cả mọi người đều có thể thấy mặt của hắn, vì vậy, Triển Chiêu ở gần cũng thấy rõ biểu lộ lạnh lẽo điên cuồng trên gương mặt hắn. Có điều thứ làm cậu phát lạnh không phải gương mặt, mà là hung khí trong tay người kia. Là một khẩu súng màu đen, không nhìn rõ là loại nào, nhưng theo kiến thức tương quan hạn hẹp của Triển Chiêu có thể đoán được, đó rất có thể là một khẩu súng cải biên ở chợ đen. Khẩu súng đang chia ngay cổ tài xế, vị tài xế trung niên kia dĩ nhiên đã hồn phi phách tán, nhưng vì tên áo đen đó dùng súng ép ông tiếp tục lái xe, nên ông chỉ có thể dùng tay run run tiếp tục nắm tay lái.

Tên áo đen khổng chế tài xế, lạnh lùng nhìn tất cả những người trên xe, sau đó dùng giọng nói khàn khàn run rẩy hét lên, “Tăng tốc, tiếp tục đi thẳng, không cho phép quẹo, không cho phép quay đầu!”

Tài xế bị họng súng lạnh băng ép buộc, chỉ có thể tuân lệnh nhẩn ga, mắt thấy tốc độ xe đã cao đến gần 70 cây số, nhưng tên kia vẫn không hài lòng, trên mặt cũng lộ vẻ khó chịu. Trong xe đã loạn vô cùng, có người sợ

hãi kêu to, có người không hiểu xảy ra chuyện gì, còn lớn tiếng chê kỹ thuật lái xe của tài xế quá lờm, làm mình thiếu chút nữa té xuống. Người phụ nữ mang theo đứa con lúc đầu ngồi trước Bạch Triển đang trấn an đứa con gái vị sợ mà khóc thét lên, cặp vợ chồng trẻ bên cạnh, anh chồng đang chăm lo cho chị vợ có thai bị dọa. Còn lão ông bên kia lại tức giận vô cùng định đứng lên tìm tài xế tranh cãi.

Triển Chiêu nhảy bén nhận ra, người áo đen sau đi thấy đám người om sòm, cũng sắp bực chịu không nổi. Tay cầm súng của hắn bắt đầu lung lay, không ai biết được hắn có thể đột ngột nổi điên lên bắn thủng đầu tài xế không nữa. Nhìn tới đây, Triển Chiêu cũng không thể tiếp tục quan sát nữa, cậu đột nhiên đứng dậy, bước mấy bước ra vị trí chính giữa xe, nhìn đám người sau xe la lớn, “Mọi người bình tĩnh!”

Triển Chiêu bình thường là người thường đứng trên bục giảng, thanh âm của cậu mặc dù không đủ cao, nhưng lực thâm nhập rất mạnh. Sau khi cậu hô lớn rồi, trừ cô bé 5, 6 tuổi đang khóc ra, những người khác cũng yên xuống. Tất cả mọi người nhìn về phía Triển Chiêu, mà đại đa số người đang nhìn Triển Chiêu cũng đồng thời thấy được cách sau lưng Triển Chiêu không xa còn một người áo đen nữa. Hành khách đang ngồi còn chưa thấy khẩu súng, nhưng phần lớn người đứng lên đã thấy rồi. Trên mặt của họ đồng thời hiện lên vẻ sợ hãi, trong xe cũng trở nên an tĩnh lạ lùng.

Chỉ lát sau, một cô gái nhìn thấy hung phạm cùng khẩu súng hô to cứu mạng, sợ hãi giống như bệnh truyền nhiễm nhanh chóng lan khắp buồng xe. Triển Chiêu thầm nghĩ không tốt, sau khi cô gái kia gào lên tiếng đầu tiên, cậu nhanh chóng đứng lên một cái ghế trống, từ trên cao hô lớn. “Tất cả yên lặng! Không được ảnh hưởng đến tài xế đang lái xe! Xe này đã bị cướp, nếu các người chọc giận thủ phạm, hắn sẽ giết tài xế, nếu xe mất không chế tất cả chúng ta cũng không sống được! Đều im lặng cả đi! Lập tức im lặng!”

Giọng nói rõ ràng mà tỉnh táo của Triển Chiêu khiến tất cả mọi người biết tình trạng đang xảy ra hiện giờ, nỗi sợ hãi cái chết làm tất cả lập tức im

miệng, cũng bao gồm cả cô gái này giờ luôn thét lên. Tình hình ổn định làm Triển Chiêu thở phào nhẹ nhõm, nhưng ngay lúc đó, cậu chợt nghe được một thanh âm lạnh lẽo từ sau truyền tới.

“Mày, lại đây.”

Giọng nói này giống như luồng khí lạnh truyền từ sống lưng Triển Chiêu lên tận óc, cậu rời khỏi ghế, chậm rãi xoay người. Hung thủ dùng ánh mắt lạnh lẽo nhìn thẳng vào mắt cậu, cây súng trong tay hắn đã rời khỏi cổ tài xế, hướng thẳng về phía Triển Chiêu.

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 91: Vụ Án 7 – Sinh Tử Thì Tắc (3)

Hàn Long cảnh giác nhìn Bạch Ngọc Đường, người nọ đã cẩn thận bước tới bên người Triển Chiêu, trong góc Hàn Long không nhìn thấy nhẹ nhàng nắm lấy tay trái Triển Chiêu. Ngón tay Bạch Ngọc Đường khô ráo, ấm áp, có lực, khiến thần kinh căng thẳng của Triển Chiêu hơi bình phục một ít.

Triển Chiêu nghe thấy tim mình đang đập thành thịch, trên mặt vẫn cố gắng giữ vẻ bình tĩnh. Cậu chăm chú nhìn khuôn mặt của tên tội phạm, cố gắng không nhìn tới khẩu súng đen như mực kia, nhưng gương mặt đó lại khiến cậu cảm nhận được sự kinh khủng còn to lớn hơn khẩu súng. Triển Chiêu siết chặt nắm tay, mắt bình thản nhìn đối phương, từ từ đi về phía trước.

Đột nhiên, Triển Chiêu nghe thấy Bạch Ngọc Đường nhỏ giọng gọi cậu. Triển Chiêu biết mình đã bước tới bên cạnh Bạch Ngọc Đường, cậu không nhìn anh, chẳng qua chỉ nhẹ nhàng phất tay với anh một cái. Lúc này cậu cũng không thể làm quá nhiều động tác, phải hoàn toàn nghe theo tên cướp đó, vì khoảng cách của hắn với tài xế quá gần, nhất cử nhất động của cậu giờ đã liên quan tới sống chết của tất cả mọi người trong xe, Triển Chiêu không dám xem thường.

Cậu từ từ bước tới vị trí cách xa tên áo đen chừng 2m rồi dừng, bình tĩnh hỏi, “Anh bảo tôi tới, tôi tới rồi đấy. Có thể cho tôi biết anh muốn gì không?”

Ánh mắt tên áo đen quét qua khuôn mặt Triển Chiêu hệt như tia hàn quang lạnh lẽo khiến cả người Triển Chiêu tê dại. Hắn không đáp lời cậu,

ngược lại, khuôn mặt hăn lộ ra biểu hiện kỳ quái, giống như có chút khổ sở, lại như có chút khẩn trương. Triển Chiêu vẫn chăm chú nhìn vào mặt hăn, nhất là đôi mắt kia, từ ánh mắt tới khóe miệng, cuối cùng nhìn về phía tay cầm súng. Đáy lòng trầm xuống, tâm tình của Triển Chiêu lại càng căng thẳng hơn hồi nãy.

“Triển Chiêu, sao vậy?” Bạch Ngọc Đường cố sức hạ thấp giọng, nhỏ tiếng nói chuyện với Triển Chiêu.

Triển Chiêu lại phất tay một cái, mắt vẫn chăm chăm nhìn người áo đen, cậu dùng thanh âm vô cùng nhẹ, giống như đang trấn an đối phương, nói với hăn, “Tôi tên là Triển Chiêu, tôi là giáo viên, anh có thể cho tôi biết tên anh là gì không?”

Tên áo đen hơi ngẩn ra, vẻ mặt khổ sở bỗng có một tia thanh tỉnh, hăn nhìn Triển Chiêu một hồi, sau đó cố quái hỏi, “Giáo viên?”

“Ừ, đúng rồi, tôi là giáo viên. Tôi sẽ không làm anh bị thương, tôi sẽ giúp anh. Giờ anh có thể bỏ súng xuống không?”

Triển Chiêu vừa nhắc tới chuyện bỏ súng, tên kia lập tức lại kích động, hăn nhìn Triển Chiêu gào lớn, “Nói láo! Mà đang gạt tao!”

Vừa nói, hăn vừa giơ cao súng, chỉ cần bóp cò, Triển Chiêu sẽ bị thương, thậm chí bỏ mạng. Ngay thời khắc mấu chốt này, Bạch Ngọc Đường dường như trở thành một con mãnh hổ nhào tới, anh muốn cứu Triển Chiêu. Mặc dù khoảng cách của họ cách nhau hơn hai mét, nhưng anh vẫn dốc hết sức lao tới. Chỉ cần có thể cứu Triển Chiêu, anh tình nguyện bỏ ra giá cao!

Triển Chiêu cũng không nhìn thấy cử động của Bạch Ngọc Đường, toàn bộ tinh thần cậu đều tập trung tại người đàn ông cao lớn đối diện. Lúc cây súng kia được nâng lên, Triển Chiêu lập tức cao giọng hét, “Không, không

được động! Tỉnh táo lại! Tôi không lừa anh, anh có thể giữ súng, tôi sẽ không cướp, anh cứ yên tâm!”

Tên kia nghe tiếng Triển Chiêu, tâm tình cũng tỉnh táo hơn một chút, hần từ từ thả xuống khẩu súng, tiếp tục chĩa vào đầu tài xế đáng thương. Triển Chiêu tạm thời an toàn, Bạch Ngọc Đường cũng dừng bước, anh bám sát phía sau Triển Chiêu, sẵn sàng đợi lệnh, quyết định, chỉ cần Triển Chiêu gặp nguy hiểm anh lập tức lao tới. Mới rồi khi chuyện vừa xảy ra, Bạch Ngọc Đường đầu tiên đã phát hiện ra một tình hình vô cùng không ổn, đó chính là, anh cũng không mang theo súng.

Bạch Ngọc Đường có hai khẩu súng, bình thường chỉ cần đang phá án, đều là súng không rời tay. Nhưng mấy ngày nay anh cứ nghỉ phép liên tục, xem như có ở lại tổ Trọng án anh cũng không tùy thời mang súng theo, lần này lúc đuổi Triển Chiêu thì càng không nhớ tới khẩu súng nữa. Kết quả của việc sơ suất này chính là khiến anh bây giờ vô cùng bị động, trước mắt tên cướp xe này nhìn có chút điên điên, nếu không thể hạ gục từ khoảng cách xa thì chỉ có thể lấy cứng đối cứng, nhưng nếu trong lúc vật lộn mà ảnh hưởng đến việc tài xế lái xe thì hậu quả thế nào cũng có thể dễ dàng thấy được.

Bạch Ngọc Đường cảm thấy anh lúc này quá sức tiến thoái lưỡng nan, lúc anh đang cố gắng nghĩ xem mình phải làm gì, Triển Chiêu đã nói tiếp, “Anh xem, trên người tôi không có vũ khí, sẽ không làm anh bị thương. Tôi tới đây để giúp anh, anh cho tôi biết anh tên là gì trước đã có được không?”

Nam nhân không tin tưởng nhìn Triển Chiêu mấy cái, sau đó lạnh lùng trả lời, “Tao gọi Hàn Long.”

“Vậy, Hàn Long, anh nghe này, tôi đã cho anh biết tôi là giáo viên đúng chưa. Để công bằng, hần anh cũng phải cho tôi biết công việc của anh chứ? Anh làm việc gì?”

Hàn Long cảnh giác nhìn Triển Chiêu, giống như không muốn nói công việc của mình, ánh mắt hằn tràn đầy sự ngờ vực, không tin tưởng.

Triển Chiêu không chế khóe miệng cứng ngắc, nở nụ cười, khích lệ nói với Hàn Long, “Hàn Long, anh phải tin tôi, tôi sẽ không hại anh. Anh bây giờ không phải có chuyện nhất định phải giải quyết sao, anh nói ra đi, tôi nhất định sẽ giúp anh, nha?”

Khuôn mặt Hàn Long có hơi do dự, hần nhìn Triển Chiêu rất lâu. Dưới áp lực của tầm nhìn, Triển Chiêu chỉ cảm thấy cả người cứng lại. Cậu gắng sức không chế để cơ thể không run rẩy, ánh mắt hết sức chuyên chú, biểu tình vô cùng thành khẩn. Trên mặt Hàn Long cậu nhìn ra được biểu hiện rất quen thuộc, biểu hiện này cậu đã được chứng kiến trên khuôn mặt một người hết sức thân thiết với mình. Dự cảm không hay làm Triển Chiêu không rét mà run, đủ loại dấu hiệu cho thấy cậu sắp phải đối mặt với một rắc rối rất khó giải quyết, tính mạng cả một xe này đều đang nằm trong hành động của cậu. Nguy cấp như thế, không thể không cẩn thận.

Rất lâu sau, Hàn Long dường như đã nghĩ thông. Hần chăm chú nhìn vào mắt Triển Chiêu, gần từng chữ nói, “Tao muốn gặp sếp lớn nhất.”

Tim Triển Chiêu bỗng trầm xuống, Hàn Long có vẻ phát hiện ra tâm tình biến hóa của cậu, lập tức mất hứng, “Đừng hòng giở trò, tao muốn gặp sếp lớn nhất, nếu không cho, tao lập tức giết tụi bay!”

“Anh muốn gặp trưởng quan cao nhất làm gì?” Triển Chiêu thăm dò.

Vẻ mặt Hàn Long trở nên khổ sở, tâm trạng có hơi bối rối, súng trong tay bắt đầu hạ thấp xuống mặt đất. Hần tự mình lăm lăm cái gì trong mồm, thân hình cao to không nhịn được run rẩy.

“Mày không biết, mày sao hiểu được, tao phải cứu con bé, cứu con bé! Con bé đang gặp nguy hiểm! Cái lũ khốn kiếp chúng bay, tao muốn gặp sếp lớn nhất, sếp lớn nhất!! Sếp lớn nhất!”

Hàn Long không ngừng lặp lại từ “sếp lớn”, Triển Chiêu biết, bây giờ nếu không để hăn gặp mặt trưởng quan, hăn sẽ không chịu nói ra vấn đề giấu trong lòng. Nhưng đang lúc tình hình khẩn cấp như vậy đi đâu để tìm trưởng quan cao cấp đây? Huống chi, Hàn Long lúc này tỏ rõ bộ dạng từ chối quan hệ. Mắt thấy tình trạng đối phương đang dần có khuynh hướng mất khống chế, Triển Chiêu lập tức đề cao giọng, “Hàn Long! Anh yên tâm, anh nhất định có thể gặp được sếp lớn! Anh phải tỉnh táo mới được, tỉnh rồi mới có thể nói yêu cầu của anh với ông ấy chứ!”

Lời nói của Triển Chiêu cơ hồ có một ít tác dụng, Hàn Long chăm chú nhìn vào mắt Triển Chiêu mấy giây, thân thể cao to rung lên vài cái, sau đó gật đầu xem như chấp nhận lời giải thích của Triển Chiêu.

“Tao muốn gặp sếp lớn nhất, trước khi hăn ra đây, xe này không cho dừng lại, nhất định phải tăng thêm tốc độ!”

Triển Chiêu tạm thời thở phào nhẹ nhõm, cậu cứng ngắc kéo khoe miệng, ngón tay chỉ về Bạch Ngọc Đường ở sau lưng mình, nói, “Hàn Long, anh ấy gọi Bạch Ngọc Đường, là bạn của tôi, anh ấy là cảnh sát cũng là người tốt. Anh có thể giúp anh liên lạc với sếp lớn, để anh ấy gọi điện được không?”

Hàn Long cảnh giác nhìn Bạch Ngọc Đường, người nọ đã cẩn thận bước tới bên người Triển Chiêu, trong góc Hàn Long không nhìn thấy nhẹ nhàng nắm lấy tay trái Triển Chiêu. Ngón tay Bạch Ngọc Đường khô ráo, ấm áp, có lực, khiến thần kinh căng thẳng của Triển Chiêu hơi bình phục một ít.

Hàn Long chăm chú nhìn Bạch Ngọc Đường một hồi, cuối cùng gật đầu, lạnh lùng nói, “Tao muốn nói chuyện với sếp lớn.”

Bạch Ngọc Đường móc điện thoại từ trong người ra, bấm số điện thoại của Bao Chứng tổ Trọng án. Thật ra lúc Triển Chiêu bước về phía Hàn Long, Bạch Ngọc Đường đã lén dùng tin nhắn truyền lại tất cả mọi chuyện

trên xe cho Công Tôn Sách với Bao Chứng rồi. Bây giờ toàn bộ tổ Trọng án đều đã biết hai đồng nghiệp giống như người nhà – bằng hữu của họ đang bị bắt cóc trên một chiếc xe buýt tốc hành. Trên xe, trừ tên cướp có súng, một vị tài xế ra, còn có 22 hành khách. Trong đó có 7 nam, 14 nữ, một đứa bé 6 tuổi, trong số 14 nữ còn có một người mang thai.

Lúc nhận được tin tức này không ai dám tin tưởng. Ai mà ngờ được Bạch Ngọc Đường mới đi chưa tới 1 tiếng lại gặp phải một chuyện 10 năm còn chưa có một lần thể này đây? (sống sao thất bại quá chú?) Bao Chứng lập tức gọi tới phi trường, dùng tốc độ nhanh nhất tra xét chuyển bay của Triển Chiêu cùng bảng số xe buýt đến phi trường, sau đó dùng thiết bị giám sát của cục giao thông để xác định vị trí cùng lộ tuyến của chuyến xe buýt này.

Kết quả lại làm người ta sợ hãi, chiếc xe này hiện giờ đã sớm tách khỏi tuyến đường dự định, dùng tốc độ gần 100km/h phóng như điên trên đường cao tốc. Lại thêm một tin tức cực xấu khác, nếu chiếc xe buýt này còn tiếp tục chạy với vận tốc như thế, ba tiếng sau, nó sẽ đụng phải một con đường đang tu sửa. Vì đang thi công nên phải dựng rào chắn, nếu cố tình xông qua sẽ đập trúng một tuyến đường cũ đã lâu không được tu sửa, không cẩn thận sẽ hư xe chết người.

Nói cách khác, thời gian để tổ Trọng án giải cứu hai người Bạch Triển cùng những hành khách khác chỉ có ba tiếng đồng hồ. Tất cả mọi người lại càng thêm vội, vì tuy họ tra được tin tức như thế, nhưng lại chẳng biết tình huống trên xe như nào cả.

Ngay lúc đó, điện thoại của Bạch Ngọc Đường lại đánh tới, Bao Chứng nhận điện, giọng Bạch Ngọc Đường lập tức vọng ra, “Trưởng quan cao cấp phải không? Bên này có một vị tiên sinh gọi Hàn Long muốn nói chuyện cùng trưởng quan cao cấp.”

Trưởng quan cao cấp? Bao Chứng nhẹ cau mày, hăn đột nhiên ý thức được, Bạch Ngọc Đường hiện giờ đang rơi vào tình trạng vô cùng nguy hiểm. Chuyện anh sử dụng xưng hô này, nhất định có liên quan tới tên cướp có súng kia.

Khi Bạch Ngọc Đường nói xong những lời này, súng của Hàn Long đã chìa về phía anh.

“Đưa điện thoại cho tao.” Hàn Long gào lớn.

Bạch Ngọc Đường không dám chậm trễ, chỉ có thể chậm rãi đưa di động cho Hàn Long.

Hàn Long cầm lấy điện thoại, trên mặt lại làm ra dáng vẻ khẩn trương. Hăn run rẩy đặt di động bên tai, sau khi nghe tiếng Bao Chứng, tay cầm súng của hăn run càng lợi hại hơn nữa.

“Hàn Long tiên sinh, tôi là trưởng quan cao cấp, cho hỏi ngài có yêu cầu thế nào?”

Hàn Long thở dốc mấy cái thật sâu, sau đó dùng giọng nói lo sợ xen chút nước nỡ nói, “Bọn chúng bắt cóc con gái tôi, con bé gọi Toa Toa, bọn chúng bắt cóc Toa Toa rồi, các người phải giúp tôi cứu nó, nhất định phải giúp tôi cứu nó!”

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 92: Vụ Án 7 – Sinh Tử Thì Túc (4)

Hai chữ Toa Toa tựa như mang theo ma lực, nghe được cái tên này, ánh mắt đầy máu của Hàn Long lại xuất hiện thần sắc phiền muộn. Hắn cố định tầm nhìn chăm chú xem Triển Chiêu, gật đầu một cái giống như vô cùng tin tưởng cậu. Triển Chiêu cũng dùng sức gật đầu với hắn, vẫy tay ý bảo Hàn Long tiếp tục cùng “trưởng quan cao cấp” bên kia nói chuyện.

“Ai bắt con gái của anh, họ là ai?”

“Bọn chúng, chính bọn chúng bắt Toa Toa của tôi! Chính là bọn chúng!”

Giọng của Hàn Long vừa vội vừa căng thẳng, Triển Chiêu đang đứng đối diện hắn cũng vô cùng gấp gáp, cậu để ý thấy khi Hàn Long nói tới “bọn chúng”, tay cầm súng cũng nhin được mà run, rõ ràng là tinh thần đang sắp sửa vượt qua mức khống chế.

“Hàn Long, anh bình tâm một chút.” Triển Chiêu gào khẽ.

Hàn Long nhìn Triển Chiêu một cái, trong mắt hiện ra một tia thanh tỉnh. Triển Chiêu cũng cảm thấy yên tâm một chút, nhìn chăm chăm ánh mắt đầy tia máu của Hàn Long, dùng thanh âm trầm thấp, trấn định nói, “Hàn Long, đang nói chuyện với trưởng quan cao cấp không thể nóng giận. Anh phải nói rõ với ông ấy, biết gì nói hết ra, như vậy ông ấy mới có thể giúp anh tìm Toa Toa.”

Hai chữ Toa Toa tựa như mang theo ma lực, nghe được cái tên này, ánh mắt đầy máu của Hàn Long lại xuất hiện thần sắc phiền muộn. Hắn cố định

tầm nhìn chăm chú xem Triển Chiêu, gật đầu một cái giống như vô cùng tin tưởng cậu. Triển Chiêu cũng dùng sức gật đầu với hần, vẫy tay ý bảo Hàn Long tiếp tục cùng “trưởng quan cao cấp” bên kia nói chuyện.

Hàn Long một lần nữa kéo điện thoại tới khoe miệng, lần này tinh thần của hần đã tỉnh táo hơn.

“Toa Toa là con gái tôi, con bé bị một nhóm người mặc đồ trắng bắt đi mất. Bọn chúng nói muốn mang Toa Toa làm thí nghiệm, nói muốn dùng máu con bé chế vắc xin, tôi phải cứu con bé, con bé là con gái tôi, tôi phải cứu nó!”

Lời của Hàn Long khiến tâm tình tất cả mọi người như trầm xuống, bao gồm cả những hành khách khác đang ngồi trong xe buýt. Bất kể người nào nghe lời Hàn Long nói xong dường như đều tự nghĩ ra một hình ảnh kinh khủng. Một cô bé vị thành niên bị một đám mặc đồ trắng bắt đi, nhốt vào phòng thí nghiệm chịu thí nghiệm giống như chuột bạch. Mục đích của họ là dùng máu của cô bé để chế tạo vắc xin. Nhất thời tất cả mọi người đều liên tưởng đến các loại tin đồn từng nghe nói với thấy trên mạng, trí tưởng tượng phong phú làm một đám người bắt đầu dùng ánh mắt phức tạp nhìn kẻ bắt cóc mình. Một người đàn ông vốn dĩ nên khiến bọn họ cảm thấy sợ hãi, vì bây giờ mang trên người thân phận một người bố đáng thương, liền để người ta sinh ra một sự đồng cảm lạ lùng. Nhất là vị nữ hành khách mang theo con gái, ánh mắt cô nhìn Hàn Long lại tăng thêm phần ấm áp.

Vậy mà, Bao Chứng cũng không tin lời Hàn Long. Hần không phải người thường, mà là một gã cảnh sát từng trải qua bách chiến. Hần đã từng gặp qua rất nhiều vụ án không thể nào tưởng tượng, từng có kinh nghiệm với quá nhiều sự thật kinh khủng. Thường thường sau khi trải qua những chuyện này, đều sẽ sinh ra một thứ năng lực phân biệt. Khi nghe thấy một chuyện quá sức ly kỳ, Bao Chứng đầu tiên sẽ nảy sinh ra cảm giác hoài nghi, về phần đồng tình đó là một chuyện được xếp hạng rất xa sau đó.

Vì vậy, hắn suy nghĩ một chút, liền nói với Hàn Long, “Hàn Long, anh có nhìn thấy bộ dáng của đám người mặc đồ trắng không, bọn họ mặc y phục như thế nào, họ là bác sĩ sao?”

“Tôi không biết, tôi không biết chúng là ai.”

“Đừng gấp, anh cần thận suy nghĩ thêm chút nữa xem, con gái Toa Toa của anh bị bắt khi nào?”

“Là hôm qua, hôm qua chúng xộc vào nhà tôi, sau đó bắt con gái tôi đi mất!”

“Chính mắt anh nhìn thấy?”

“Phải, chính mắt tôi nhìn thấy!”

“Vậy nhà của anh ở đâu? Tôi cần phái người đến nhà anh xem xét một chút, không biết chừng Toa Toa đã về rồi cũng nên?”

“Không! Không được tới nhà tao!” Hàn Long chợt gào lên một cách điên dại, hắn rống to với Bao Chứng đang ở đầu bên kia, “Tụi mày rốt cuộc có giúp tao tìm Toa Toa hay không! Nếu tụi mày không tìm, Toa Toa sẽ chết! Con bé mà chết tao cũng không sống được! Tao muốn kéo mọi người chết chung!”

Dứt lời, Hàn Long lại một lần nữa dùng ánh mắt điên cuồng quét qua toàn bộ những người bên trong xe buýt, nhưng trừ Triển Chiêu với Bạch Ngọc Đường ra, cũng không còn ai dám đưa mắt nhìn hắn.

“Hàn Long, anh không nên vội vã.” Bao Chứng vội vàng trấn an Hàn Long nói, “Tin tức anh cung cấp quá ít. Nếu muốn tìm thấy Toa Toa cũng phải tốn một khoảng thời gian. Anh cần thận suy nghĩ thêm một lần nữa xem còn chuyện gì mình biết mà chưa nói với chúng ta không? Anh nói càng nhiều, lại càng có thể sớm tìm được Toa Toa.”

Hình như Hàn Long cũng cảm thấy lời Bao Chứng nói có lý, nên cau mày ra sức suy nghĩ một hồi. Triển Chiêu vẫn theo dõi nhất cử nhất động của Hàn Long, tay Bạch Ngọc Đường vẫn nắm chắc tay của Triển Chiêu, lòng của hai người như đang ôm ý tưởng giống nhau. Đó là nếu lỡ như Hàn Long nổi điên, thì sẽ lao tới vật lộn với hắn, nhất định không thể để hắn làm ra bất kỳ chuyện nào gây tổn thương tới tài xế.

Cuối cùng, Hàn Long như chợt hiểu ra gì đó, hướng về phía điện thoại nói,

“Tao nhớ rồi! Lúc bọn chúng tới bắt người cũng mặc cho Toa Toa một bộ đồ màu trắng!”

Bao Chứng nhướn mày, có chút cảm thấy không thể tưởng tượng lời nói của Hàn Long, ai lại đi thay đồ cho con tin lúc đi bắt cóc người ta chứ? Bất quá hắn cũng không bị kinh sợ, mà tiếp tục hỏi, “Anh nhìn thấy là kiểu quần áo gì? Cùng một kiểu với đám đến bắt người?”

“Không, không giống! Đồ Toa Toa mặc là một bộ bó sát, làm con bé không thể thoát được!”

“Đồ bó?”

“Phải! Chính là đồ bó!” Hàn Long kích động nói, “Hơn nữa tao còn nghe thấy bọn mặc đồ trắng nói tiếng nước ngoài!”

“Nước ngoài? Không lẽ là người ngoại quốc?”

“Phải, chính là người ngoại quốc! Toa Toa của tao bị lũ ngoại quốc bắt đi! Chính phủ muốn bắt con của tao vất cho lũ ngoại quốc, bọn chúng muốn bắt con tao làm thí nghiệm, nghiên cứu vắc xin mới. Bọn chúng nói trên người con gái tôi có vắc xin trị cảm, bọn chúng muốn giết con bé!! Là lũ chính phủ bắt tay với người nước ngoài muốn giết con gái của tao!”

Lời Hàn Long nói khiến Triển Chiêu ngẩn ra, cậu theo bản năng nhìn Bạch Ngọc Đường. Đúng lúc đó, Bạch Ngọc Đường cũng nhìn về phía Triển Chiêu. Trên mặt hai người đồng thời hiện ra một vẻ mặt nghi ngờ. Bọn họ giống Bao Chửng, có cảm giác vô cùng hoài nghi với lời khai của Hàn Long. Mặc dù xét từ trên lý thuyết, chuyện Hàn Long kể không phải là chuyện tuyệt đối không xảy ra, nhưng để bọn họ tin tưởng thì thật sự quá miễn cưỡng.

Bao Chửng nghe Hàn Long nói xong, lập tức nói đồng ý giúp hắn tìm con gái. Hàn Long lại lần nữa uy hiếp bảo, nếu không sớm tìm ra con gái Toa Toa của hắn, hắn sẽ đem cả người lẫn xe chôn theo, hơn nữa yêu cầu Bao Chửng 1 tiếng đồng hồ sau phải cho hắn câu trả lời chắc chắn. Nói xong Hàn Long cúp điện thoại. Nhưng sau khi cúp điện thoại rồi, hắn dường như cũng không muốn đem điện thoại có thể liên lạc với “trưởng quan cao cấp” trả lại cho Bạch Ngọc Đường. Hắn nhét di động vào túi áo khoác, vì thế Bạch Ngọc Đường mất đi công cụ duy nhất có thể liên lạc thông tin với Bao Chửng.

Triển Chiêu quỳnh lên, khẩn trương nhìn Bạch Ngọc Đường. Bạch Ngọc Đường ngoắc khéo miệng, cho cậu một ánh mắt trấn an, bảo Triển Chiêu an tâm đừng nóng. Triển Chiêu biết bây giờ đã không còn biện pháp nào hơn, chỉ có thể tới đâu hay tới đó.

Hàn Long trở về bên cạnh tài xế, Bạch Ngọc Đường kéo Triển Chiêu ngồi xuống hàng đầu, đổi chỗ ngồi với hai vị nữ hành khách đã sợ đến mất hồn. Bọn họ ngồi đúng chỗ sau lưng tài xế, hạ tầm mắt, không nhìn Hàn Long nữa. Bởi vì hai người đều có thể nhìn ra, tuy tinh thần Hàn Long bây giờ đã khá hơn so với lúc đầu một chút, nhưng vẫn vô cùng khẩn trương. Bọn họ muốn hạn chế tiếp xúc với ánh mắt của Hàn Long, tránh việc kích thích hắn.

Thời gian một tiếng lại trở nên dài bất tận. Xe hơi nhanh chóng phát động, dòng xe trên đường cao tốc vậy không có khuynh hướng giảm đi,

cũng may đường xe rộng lớn, xe buýt một đường một xe, nhanh chóng chạy về trước. Trên mặt tài xế chảy đầy mồ hôi lạnh, mồ hôi thấm ướt y phục, toàn thân ông giống như vừa trồi lên khỏi mặt nước.

So sánh với không khí nặng nề trên xe, không khí bên trong tổ Trọng án cũng không khá hơn chút nào. Thời gian một tiếng, mười ngón tay của Công Tôn Sách tung bay, dốc hết sức lực, lục soát từ mạng nội bộ đến ngoại bộ, từ bản thân Hàn Long cho đến tất cả những tin tức liên quan đến âm mưu của chính phủ cùng đám người mặc đồ trắng mà hắn nói, nhưng trừ việc có thể tra được 10 người đàn ông trung niên tên Hàn Long, cao hơn 180m sống ở thành phố D ra, thì không tìm ra bất cứ thứ gì liên quan đến chuyện hắn mới nói. Thậm chí, trong 10 người đàn ông gọi Hàn Long cũng không có người nào có con gái gọi Toa Toa. Người duy nhất trong bọn họ có con gái là một nhân viên công ty 35 tuổi, nhưng con gái của người này chỉ mới vừa sinh năm ngoái, hơn nữa Công Tôn Sách đã liên lạc với người gọi Hàn Long này rồi, bây giờ còn đang đi làm, căn bản cũng không hề có mặt trên chiếc xe buýt kia.

Toa Toa này có lẽ chỉ là biệt danh, thậm chí, có thể còn không tồn tại!

Chuyện tình lọt vào bể tắc, nếu không phải Hàn Long gặp phải kẻ địch quá mạnh, ngay cả mạng lưới chính phủ cũng tra không thấy hành tung, thì chỉ còn nước là Hàn Long nói dối. Nhưng hắn bắt cóc cả một chiếc xe thám chỉ còn muốn họ theo hắn đồng quy vu tận, sẽ bỏ ra giá cao như thế chỉ vì nói dối thật sự không thể tin. Tên Hàn Long này, rốt cuộc có mục đích gì? Thời gian cấp bách, một tiếng đồng hồ rất sớm trôi qua. Bao Chứng cau mày suy nghĩ một hồi, lập tức cầm điện thoại lên phát tin nhắn cho Bạch Ngọc Đường. Nhưng hắn vừa viết xong tin, chưa kịp gửi đã bị Công Tôn Sách ngăn cản.

“A Sách?”

Công Tôn Sách cau mày nói, “Thế này không an toàn, mới này tên bắt cóc cầm di động của tiểu Bạch gọi cho cậu. Nếu hã không trả điện thoại lại cho tiểu Bạch, cậu gửi tin đi chỉ tổ gây chuyện.”

Bao Chứng vỗ đầu, thầm trách mình vô ý, hã cảm kích nhìn Công Tôn Sách, sau đó nhanh chóng tìm tên Triển Chiêu điền vào chỗ người nhận tin, gửi tin nhắn đến di động của cậu.

Di động của Triển Chiêu nhét trong túi quần, chấn động truyền ra cậu cũng cảm nhận được ngay. Bạch Ngọc Đường để ý thấy biểu hiện trên mặt Triển Chiêu hơi đổi, nhìn cậu. Triển Chiêu cho tay vào túi sau đó dùng khẩu hình im lặng nói với Bạch Ngọc Đường, “tin nhắn.”

Bạch Ngọc Đường lĩnh hội, thay Triển Chiêu giám sát Hàn Long đang ngồi bên cạnh tài xế. Cũng may, tên khốn kia mặc dù vẫn nhìn chăm chăm về phía trước, nhưng không chú ý đến hai người Bạch Triển đang ở trước mắt mình. Bạch Ngọc Đường gật đầu, Triển Chiêu nhanh chóng móc di động ra!

Di động của Triển Chiêu là hàng mới nhất của một hãng máy cao cấp, Bạch Ngọc Đường nhìn một cái liền có thể nhận ra. Anh hơi sửng sốt, Triển Chiêu thấy biểu lộ của Bạch Ngọc Đường, có chút ngượng ngùng cười. Thời gian vội vã, bọn họ cũng không kịp trao đổi cảm tưởng sử dụng chung một thiết bị, Triển Chiêu nhanh chóng mở ra tin nhắn của Bao Chứng.

Trong tin nhắn chỉ một một câu ngắn gọn, “Lời nói của Hàn Long không phải sự thật, muốn điều tra sâu cần một tấm hình của hã.”

Bao đại ca cần hình của Hàn Long.

Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường, gật đầu với anh. Bạch Ngọc Đường liếc Hàn Long còn đang lăm lét nhìn về đuôi xe, dùng ngón tay thon dài chấm lên di động mới của Triển Chiêu. Không biết có phải do vội vã quá hay không, mà ngón tay vốn định giúp Triển Chiêu mở ra camera run

lên, chợt trúng một biểu tượng ứng dụng trên điện thoại. Chương trình bị mở ra, màn hình điện thoại lập tức biến thành một màn đen đầy màu sắc sặc sỡ, ngay chính giữa tấm màn, có một nhúm đồ màu xanh, trắng, không nhìn rõ đang gương nanh múa vuốt giấy giụa. Ở bên cạnh thứ đồ kia là một chuỗi văn bản giống như giải thích ghi: Sơn Thôn Lão Thi, tuổi 500, quý chết oan.

Bạch Ngọc Đường hơi sững người, kinh ngạc nhìn Triển Chiêu. Triển Chiêu xấu hổ ngó lại Bạch Ngọc Đường, khóe miệng nở ra một nụ cười. Vì tình hình khẩn cấp, cậu không có cách nào giải thích với Bạch Ngọc Đường. Chương trình bắt quý này là tiểu ca bán di động tải về cho cậu chơi, mặc dù từ lúc mới mua di động tới giờ cậu chỉ bật lên có một lần.

Bạch Ngọc Đường híp mắt, cũng cười. Chỉ nhờ một chương trình kỳ quá mà tâm tình khẩn trương trong lòng họ đã được hòa hoãn trong chớp mắt. Bất quá giờ không phải lúc chơi, làm chuyện đàn ông vẫn quan trọng hơn nhiều. Bạch Ngọc Đường tắt đi chương trình, sau đó nhấn vào biểu tượng camera.

Triển Chiêu giơ di động lên, cẩn thận ngắm ngay mặt Hàn Long, lúc này Hàn Long đứng ở mặt bên Triển Chiêu, chụp từ góc này tuy không cách nào thấy được chính diện, nhưng cũng có thể nhìn rõ ngoại hình. Vì khẩn trương nên tay Triển Chiêu cũng có chút run, chụp xuống một tấm, hình ảnh có chút mờ.

Mãi mới có thể mạo hiểm chụp được lại có chút mờ, Triển Chiêu thất vọng nhú mày. Bạch Ngọc Đường đặt hết biểu tình của Triển Chiêu vào trong mắt, anh khẽ mỉm cười, xoa xoa mu bàn tay của Triển Chiêu. Triển Chiêu sững sốt, muốn trừng Bạch Ngọc Đường một cái, nhưng vì muốn nhanh chóng chụp hình nên không cách nào quay đầu lại. Cậu siết chặt nắm tay, một lần nữa ngắm Hàn Long.

Tay ổn định, trụ khí, nhấn nút, một tấm hình rõ ràng thành công chụp lại. Triển Chiêu kích động cong lên khóe miệng, nhưng lại nhanh chóng trở thành một nụ cười, ánh mắt sắc bén như sói của Hàn Long đột nhiên xuất hiện ngay trong ống kính của Triển Chiêu.

“Mày đang làm gì!?” Hàn Long quát to một tiếng, xoay người giơ họng súng nhắm ngay Triển Chiêu.

Triển Chiêu vội vàng giơ hai tay lên, lúc giơ tay cũng cố ý thả di động rơi trên mặt đất.

Hàn Long dường như cũng không chú ý xem Triển Chiêu ném đi cái gì, hắn sống chết nhìn chăm chăm Triển Chiêu, súng chĩa vào đầu cậu.

“Tiểu tử thôi! Mày cũng là người của bọn chúng phải không, mày nhất định biết Toa Toa đang ở đâu! Nói mau, mày không nói tao liền giết mày!”

“Hàn Long! Anh không nên kích động, tôi không quen họ, tôi đang giúp anh, không phải địch thủ của anh!” Triển Chiêu dùng ánh mắt thành khẩn nhìn Hàn Long, nhưng rõ ràng Hàn Long không còn tin cậu nữa.

Hắn lắc đầu, cất giọng lạnh băng lại ôm tuyệt vọng nói, “Không, mày là kẻ thù của tao!”

Dứt lời, hắn đột ngột bóp cò!

“Triển Chiêu!” Theo tiếng súng nổ, thân thể Bạch Ngọc Đường giống như tên bắn lao về phía Triển Chiêu!

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 93: Vụ Án 7 – Sinh Tử Thì Tốc (5)

Đáng tiếc, nếu mình chết rồi, không còn người bám theo anh ấy hỏi chuyện tình của 3 năm trước, liệu anh ấy có bỏ chuyện trị liệu hay không nha? Đừng a, tâm thần phân liệt là một bệnh rất khó trị, nếu thật sự Bạch Ngọc Đường mắc phải chứng bệnh như thế, anh ấy sẽ giống như anh hai, không cách nào trở lại cuộc sống bình thường, như vậy mình sẽ rất khó chịu.

Ngay lúc tiếng súng vang lên, Triển Chiêu đột nhiên sinh ra một loại giác, cậu cảm thấy mình có thể nhìn rất rõ ràng ánh lửa đỏ lóe lên từ khẩu súng. Ánh lửa lóe lên, âm thanh vang dội, sau đó đạn bay ra, đầu đạn chậm rãi bay về phía ngực cậu. Một khắc đó, cậu vẫn còn thời gian đi suy nghĩ vô số chuyện, ví dụ như cậu nghĩ mới nãy rốt cuộc mình đã làm sai cái gì, lại chọc tức Hàn Long. Một khắc đó, cậu không nghĩ tới việc mình trúng một súng này có thể chết hay không, mà chuyện cậu nghĩ nhiều nhất lại là chuyện không biết Bạch Ngọc Đường có thể nhật di động của mình lên, sau đó gửi tấm hình mình liều mạng chụp lại cho Bao đại ca hay không.

Tính mạng của cả một xe cũng trông cậy vào cả trên người của Bạch Ngọc Đường cùng Bao đại ca, lúc Triển Chiêu nghĩ tới đây, chợt cảm thấy rất an tâm. Cậu tin Bạch Ngọc Đường nhất định có thể ngăn sóng dữ. Đúng nha, anh ta chính là một người luôn khiến người khác yên tâm mà. Anh ta là một người cảnh sát được huấn luyện nghiêm chỉnh, tinh táo, thâm trầm và cơ trí. Nếu giao chuyện này cho anh ấy, anh ấy nhất định sẽ không phá hoại giống mình. Đáng tiếc, nếu mình chết rồi, không còn người bám theo anh ấy hỏi chuyện tình của 3 năm trước, liệu anh ấy có bỏ chuyện trị liệu hay

không nha? Đừng a, tâm thần phân liệt là một bệnh rất khó trị, nếu thật sự Bạch Ngọc Đường mắc phải chứng bệnh như thế, anh ấy sẽ giống như anh hai, không cách nào trở lại cuộc sống bình thường, như vậy mình sẽ rất khó chịu.

Tâm thần phân liệt? Tâm thần phân liệt! Ngay lúc đạn sắp bắn trúng ngực Triển Chiêu, trong đầu cậu chợt lóe lên một tia sáng, cậu như chợt nhớ ra cái gì đó, nhưng vì tia sáng kia quá sức yếu ớt nên không tài nào bắt được. Lúc cậu muốn tiếp tục cố gắng suy nghĩ thêm, thì đã không còn kịp nữa. Một sức mạnh rất lớn từ sau lưng Triển Chiêu truyền tới, khiến cậu không cách nào chống đỡ cơ thể, lao đảo một chút té xuống lối đi. Hạch một tiếng, Triển Chiêu như cảm thấy xương cốt cả người bị một lực lớn đánh nát!

Đau... muốn chết!

Triển Chiêu cảm thấy đau, nhưng đầu óc cậu rất nhanh cho cậu biết, đau như vậy là tốt, vì cậu còn sống! Đạn không bắn trúng cậu, trong chớp mắt, có một người từ đằng sau đẩy cậu sang một bên.

Ai đẩy mình? Phía sau cậu chỉ có một mình Bạch Ngọc Đường, chỉ có Bạch Ngọc Đường! Bạch Ngọc Đường!

“Bạch Ngọc Đường!”

Triển Chiêu đột ngột xoay người, nhìn thẳng về phía Bạch Ngọc Đường. Cậu thấy được anh, nhưng trái tim khó khăn lắm mới né được một phát đạn của cậu trong chớp mắt ấy lại như bị đạn bắn trúng!

Bạch Ngọc Đường đang phủ phục trên ghế, không nhúc nhích giống như chết rồi. Máu tươi nhanh chóng nhuộm ướt áo trắng, đứng gần như vậy làm Triển Chiêu không thấy rõ anh bị thương ở bên nào. Triển Chiêu chỉ có thể dựa vào vết máu ở nửa thân trái để phán đoán, anh ấy bị thương bên trái. Bên trái, tim nằm bên trái!

Triển Chiêu cảm giác được máu của mình trong chớp mắt đều chảy ngược tới đỉnh đầu, sau đó kết thành băng. Cậu hầu như dùng cả tay chân nhào tới bên người Bạch Ngọc Đường, hoàn toàn không ý thức được trên đầu họ còn ánh mắt gắt gao của tên bắt cóc đang nhìn.

Triển Chiêu giống như điên dại đỡ Bạch Ngọc Đường dậy, cậu thấy khuôn mặt của anh, kia khuôn mặt anh tuần vô song giờ lại đầy mồ hôi lạnh, màu da bình thường trắng trẻo khỏe mạnh giờ đã xám như tro. Triển Chiêu vội vã đặt thân thể Bạch Ngọc Đường nằm ngửa trên ghế, sau đó vội vã kiểm tra chỗ anh bị thương.

Ngực không sao, không phải bắn trúng tim. Lòng Triển Chiêu an tĩnh hơn một chút.

Cậu tiếp tục thăm dò, sợ một đường từ ngực tới bả vai, cuối cùng, cậu tìm thấy lỗ máu rộng chừng hai ngón tay ở nơi nào!

Chính là ở đây! Triển Chiêu khẩn trương kéo nghiêng thân người của Bạch Ngọc Đường qua, lúc này cậu mới phát hiện, thì ra Bạch Ngọc Đường bị đạn bắn xuyên qua. Đạn bắn vào người từ phía trước, sau đó xuyên ra ngoài từ phía sau!

“Bạch Ngọc Đường! Bạch Ngọc Đường, anh có sao không ? Anh tỉnh tỉnh! Anh mở mắt ra nhìn tôi này!” Triển Chiêu lại để người Bạch Ngọc Đường nằm ngang, ngón tay đặt lên cổ anh, mạch nơi đó hơi yếu biểu hiện sinh mạng Bạch Ngọc Đường vẫn còn. Nhưng bộ dáng nhắm chặt hai mắt của anh lúc này thật dọa sợ Triển Chiêu.

Bị đạn bắn không phải cứ bắn trúng tim cùng đầu mới là trí mạng. Trên thực tế thân thể con người so với sự tưởng tượng của nhiều người thật yếu hơn nhiều lắm. Mà Triển Chiêu biết, có ít nhất không dưới 100 vụ án, người bị đạn bắn chẳng qua chỉ bị thương ở chân hoặc vai, tuy không tử vong tại

chỗ, nhưng lại không thể cầm cự quá lâu. Đôi lúc hơn 10 giờ, có lúc thậm chí chỉ được mấy giây!

Triển Chiêu vội kiểm tra trạng thái Bạch Ngọc Đường, xem tình hình mất máu này, thì may mắn đấm không đánh gãy động mạch chủ của anh ấy. Triển Chiêu an lòng thêm một chút, nếu có thể kịp thời cầm máu, Bạch Ngọc Đường ít nhất có thể chịu đựng hơn một tiếng đồng hồ.

Thật ra từ lúc Bạch Ngọc Đường bị thương tới lúc Triển Chiêu đưa ra kết luận cuối cùng chỉ dùng không tới 1 phút. Lúc này Triển Chiêu đã ổn định tinh thần, mới ngẩng đầu lên nhìn về phía thủ phạm khiến Bạch Ngọc Đường bị thương.

Mà chuyện làm Triển Chiêu hơi bất đắc dĩ là, biểu hiện của Hàn Long lúc này so với dự tính của cậu hoàn toàn khác nhau. Từ lúc cưỡng bức chiếc xe buýt tới giờ, tâm trạng của Hàn Long đều là lo lắng. Thậm chí một phút trước đó, hẳn có thể vì một cử động của Triển Chiêu mà giơ súng giết người. Nhưng lúc này, sau khi hắn bắn trúng Bạch Ngọc Đường một súng rồi, trên mặt lại hiện ra biểu lộ yếu đuối. Đây là biểu tình mà từ nãy tới giờ Triển Chiêu vẫn chưa nhìn thấy trên khuôn mặt Hàn Long, Hàn Long hiện tại có vẻ vô cùng lo lắng, vô cùng khổ sở.

Mặt mũi hắn đầy mồ hôi lạnh, cả người phát run, nhìn chăm chăm khuôn mặt xám như tro của Bạch Ngọc Đường, tự lẩm bẩm, “Không, không đúng, chuyện này không đúng! Tao không muốn giết nó! Tao không muốn giết nó! Tao giết người, tao giết người rồi! Tao không thể giết người! Tại sao tao lại giết người chứ!”

Thái độ của Hàn Long khiến Triển Chiêu nhướng mày, cậu chậm rãi đứng dậy từ chỗ ngồi. Hàn Long thấy Triển Chiêu đứng dậy, cũng vô cùng gấp rút, hắn cơ hồ lập tức giơ súng lên nhắm vào Triển Chiêu, cảnh này với tình thế vừa nãy giống nhau như đúc. Lần này Triển Chiêu lại không hề sợ hãi, bình tĩnh nhìn Hàn Long, sau đó dùng âm thanh tỉnh táo nói,

“Hàn Long, anh không giết người, bạn (trai) của tôi bây giờ còn sống.”

Nghe thấy Triển Chiêu nói thế, sắc mặt Hàn Long dường như tốt hơn chút. Nhưng Triển Chiêu lập tức nói tiếp, “Có điều bây giờ anh ấy cần cấp cứu, nếu anh không để tôi cứu anh ấy, anh ấy rất nhanh sẽ ——“

Nói tới đây, lòng Triển Chiêu đột nhiên chua xót, không biết tại sao, cổ chua xót này lại từ ngực xộc lên đáy mắt. Cậu siết chặt hai tay, cắn chắc hàm răng, không dám thả lỏng, vì cậu có dự cảm, nếu bây giờ cậu thả lỏng dù chỉ một chút, nước mắt sẽ chảy ra. Triển Chiêu là một người đàn ông, từ sau khi trưởng thành đến nay cậu hình như chưa hề khóc nữa. Nhưng tình hình lúc này quá sức tuyệt vọng, cậu cảm thấy mình sắp sửa không thể chịu đựng nổi nữa.

Nhưng, cậu không thể lui! Vì cậu muốn Bạch Ngọc Đường sống!

“Mày, mày nói là, nó sẽ chết——“ giọng Hàn Long mềm nhũn ra, hẩn nhìn Bạch Ngọc Đường đang nằm ở đó, trên mặt hiện ra biểu hiện tuyệt vọng, nhìn qua thấy còn phải khổ sở hơn Bạch Ngọc Đường nữa.

Triển Chiêu cố nén đau đớn gật đầu, cậu dùng hết sức mình kiềm lại giọng nói, không để nó run lên, nói với Hàn Long, “Bây giờ tôi cần một ít đồ cứu thương, anh có thể để tài xế dừng xe không?”

Hàn Long nhìn khuôn mặt thành khẩn mà bình tĩnh trên mặt Triển Chiêu, giống như lọt vào đấu tranh tư tưởng mãnh liệt. Triển Chiêu ổn định hô hấp, ngay cả cậu cũng không dám tin, hình như Hàn Long có thể rộng rãi như thế. Vậy mà, kết quả cuối cùng vẫn làm Triển Chiêu thất vọng. Hàn Long suy nghĩ một hồi, cuối cùng vẫn lắc đầu, “Không! Không thể dừng xe! Dừng xe Toa Toa sẽ chết! Không thể dừng xe! Không thể!”

Nói tới đây, Hàn Long lại bắt đầu mất khống chế, giơ súng lên như điên rồi.

Triển Chiêu vội vàng hét lớn, “Hàn Long! Anh còn muốn giết người nữa ư!”

Hàn Long nhìn khuôn mặt giận dữ của Triển Chiêu, đột nhiên mềm nhũn, khuôn mặt hung ác của hắn chợt hiện ra một sự ủy khuất quý dị, khiến gương mặt kia càng vụn vẹo kinh khủng.

Triển Chiêu thấy trạng thái này của Hàn Long, tự hiểu, hắn bây giờ chắc hẳn sẽ không cho tài xế dừng xe. Vì vậy, Triển Chiêu gật đầu, tiếp tục kiên nhẫn nói với Hàn Long, “Thế này đi, chúng ta cùng đưa anh ấy ra sau, xem xem có người nào mang theo hộp cấp cứu tùy thân hay không, đầu tiên phải cầm máu. Hàn Long, anh nói có được không?”

Lần này Hàn Long không phản đối, hắn thậm chí còn chủ động giúp Triển Chiêu đỡ Bạch Ngọc Đường đến ghế ngồi ở giữa. Trong số hành khách trên xe có vài người lớn gan hơn chút, sau khi Bạch Ngọc Đường được mang ra sau, lập tức có 2 người đàn ông cùng 3 cô gái tiến tới. Trong đó, người mẹ mang theo đứa con lấy ra một cuộn gạc từ túi xách, hai vợ chồng gia cũng mang theo một chút rượu khử trùng.

Nhưng trong mọi người lại không ai mang theo kéo, Triển Chiêu bất đắc dĩ, không thể làm gì hơn là cởi xuống áo khoác của Bạch Ngọc Đường, sau đó dùng sức xé áo sơ mi của anh ra. Trên vai trái của anh, có thể thấy rõ ràng một lỗ máu, xung quanh lỗ máu còn có vết bọng nghiêm trọng từ thuốc súng. Trước hết Triển Chiêu dùng cồn lau sạch những vết máu kia, sau đó lại khử trùng đơn giản. Suốt quá trình Bạch Ngọc Đường đều giống như chết rồi, chịu toàn bộ động tác của Triển Chiêu mà không hề phản ứng.

Đến cùng, Triển Chiêu xử lý xong miệng vết thương, lại dùng gạc băng chắc rồi, mới đỡ Bạch Ngọc Đường nằm ngang ghế xe buýt. Mãi tới bây giờ, Triển Chiêu mới cảm nhận được, toàn thân cậu cũng đã ướt đầm mồ hôi. Hàn Long dường như rất quan tâm đến tình trạng của Bạch Ngọc Đường, toàn bộ quá trình đều đứng ở bên quan sát, chờ Triển Chiêu xử lý

xong xuôi, hắn lại lấp lửng muốn hỏi thăm xem Bạch Ngọc Đường có chết hay không. Triển Chiêu ngẩng đầu lên nhìn Hàn Long một cái, định nói chuyện với hắn, Hàn Long lại thật không dám nghe chạy ra ngoài.

Triển Chiêu nhìn bóng lưng Hàn Long đang đi về đầu xe, như có suy nghĩ nhú mào. Cậu ngồi xổm xuống, đối mặt với khuôn mặt không có chút máu của Bạch Ngọc Đường, dùng khăn chậm rãi lau mồ hôi đang rỉ ra trên trán đối phương. Cậu vừa lau vừa trộm quan sát Hàn Long. Bên trong cái tay kia của Triển Chiêu, chính là di động cậu nhân dịp hỗn loạn vừa này nhặt lên từ dưới đất.

Cậu nhấn nút, ở bên cạnh tấm hình Hàn Long muốn gửi đi, cậu ghi lên một dòng chữ.

“Bạch Ngọc Đường, vai trúng đạn, khẩn cấp! Hàn Long bị tâm thần phạm liệt? Nghi ngờ.”

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 94: Vụ Án 7 – Sinh Tử Thì Tắc (6)

Sau khi Bao Chứng nhận được tin nhắn này rồi, phải im lặng tới 3 giây. Công Tôn Sách đứng cạnh hắn, cũng lo lắng vỗ vỗ lên vai. Bao Chứng xanh mét nhìn Công Tôn Sách một chút, sau đó cầm di động nặng nề đặt lên tay anh. Công Tôn Sách vội vàng liếc tin nhắn trong máy, liền, ngẩn cả người.

Anh hiểu được vì sao Bao Chứng lại làm ra biểu tình vừa nãy. Anh với Bao Chứng biết nhau đã 20 năm, làm việc chung cũng đã 10 năm, anh hiểu rất rõ người nam nhân bề ngoài thâm lặng mà nội tâm lại đầy tình cảm này. Bao Chứng là đang đau lòng, lại lo lắng cho Bạch Ngọc Đường, lại thêm chuyện này mang áp lực to lớn như thế, nguy hiểm tới mức Bao Chứng cũng không cách nào thừa nhận. Nghĩ tới đây, Công Tôn Sách nhìn bọn cảnh viên đang đứng xung quanh, mỗi người trong họ đều đang lo lắng cho an nguy của Triển Chiêu với Bạch Ngọc Đường, hơn nữa có người đã phát giác phản ứng khác thường có họ sau khi nhận tin nhắn.

Tô Hồng cau mày, dường như muốn tiến lên, trên khuôn mặt nhanh trí của Bàng Thống của lộ vẻ thấu hiểu, có lẽ hắn đã đoán được, trên xe xảy ra tình huống khẩn cấp không ngờ tới. Cảnh viên khác có thể không nhạy cảm như vậy, nhưng nếu không khai tin tức này ra, phản ứng tiếp đó của họ chỉ sợ còn mạnh mẽ hơn Bao Chứng nhiều. Hiện giờ là lúc đấu tranh với thời gian, không thể phân tâm vì chuyện này được, bây giờ chưa thích hợp công khai tin nhắn.

Vậy nên, Công Tôn Sách trả lại di động vào tay Bao Chứng, nói với mọi người, “Triển Chiêu gửi tới hình của Hàn Long, hơn nữa, cậu ta nghi ngờ

Hàn Long có dấu hiệu bệnh tâm thần phân liệt.”

“Tâm thần phân liệt?” Triệu Hồ gào lên, “Sao nghe quen thế nhỉ?”

Cán bộ tin tức Bàng kiến thức rộng rãi vội giải thích cho mọi người, “VẬY nói trắng ra, Triển Chiêu nghi ngờ tên kia là một bệnh nhân tâm thần đang bị loạn trí.”

“Nói cách khác thằng đó bị điên sao!?” Trương Long hét lớn, “Hèn gì! Tra xét nửa ngày rồi cũng không tra ra con gái của hắn, thì ra hắn đang nói hươu nói vượn!”

Lúc mọi người còn đang thảo luận về chứng tâm thần phân liệt của Hàn Long, thì Công Tôn Sách đã tìm ra thông tin liên quan đến hắn.

Hàn Long, 36 tuổi, thành viên đội nhu đạo quốc gia đã giải ngũ, từng đạt giải á quân nhu đạo toàn quốc cùng vô số thành tích khác, 5 năm trước đã nghỉ hưu. Từng kết hôn, vợ hắn cũng là thành viên chung đội, nhưng ba năm trước họ đã ly hôn. Hai người đúng là có con gái, năm nay 10 tuổi. Nhưng cô bé cũng không bị người nước ngoài bắt cóc, mà đang sống cùng vợ của hắn.

“Không lẽ hắn nhớ con quá nên mới phát bệnh tâm thần?” Tô Hồng nhíu mày, chăm chú nhìn tấm hình chụp cả gia đình trên màn hình vi tính. Người đàn ông cao to uy mãnh, vợ lại mỉm cười hiền lành, con gái khả ái xinh đẹp đang nằm trong lòng cha, một gia đình lộ ra vẻ vô cùng hạnh phúc. Không lẽ vì gia đình tan vỡ, hắn chịu đả kích to lớn, nên mới phát điên sao?”

Suy nghĩ của Tô Hồng được mọi người ủng hộ, vậy mà chuyện Công Tôn Sách tra ra lại hoàn toàn giải thích ngược lại.

“Sai rồi, thật ra năm Hàn Long 20 đã có nhiều triệu chứng rối loạn tâm thần. Bên trong hồ sơ y tế của đội nhu đạo quốc gia, tôi tìm được rất nhiều hồ sơ điều trị tâm thần của hắn. Năm 20 tuổi, vì áp lực thi đấu mà hắn mới

sinh ra bệnh lo lắng, sau đó có lẽ vì chịu trách nhiệm thi đấu nên vẫn không có tiến hành điều trị đàng hoàng. Ba năm sau, bệnh của hắn nặng dần, bị đưa về tỉnh đội, sau đó thì không tra được gì nữa.”

“Công Tôn! Tra xem hắn có hồ sơ chữa bệnh không!”

“Được.” Công Tôn Sách trả lời, rất nhanh đã có kết quả, “Không tốt, thì ra 3 năm trước, khi hắn ly hôn, đã từng nằm trong bệnh viện tâm thần 3 tháng, và vợ của hắn cũng chọn ngay lúc đó mà ly hôn.”

“Bệnh viện tâm thần?” Tô Hồng nhướn mày, “Tôi nghe nói người có thể đưa bệnh nhân vào bệnh viện tâm thần chỉ có thể là người nhà bệnh nhân. Người nhà của tên Hàn Long này chỉ có mỗi vợ cùng con gái, không lẽ chính vợ hắn đưa hắn vào đó?”

Bao Chứng nói, “VẬY phải hỏi vợ hắn một chút mới biết được.”

Tổ Trọng Ân khoa trương sắp xếp đầy đủ kế hoạch ứng phó khẩn cấp. Vì đối tượng là nữ, Bao Chứng đành để cô gái là Tô Hồng cùng tên chuyên luôn lách là Bàn Thống cùng làm một nhóm, nhanh chóng liên lạc với vợ của Hàn Long, dùng tốc độ nhanh nhất tìm hiểu quá khứ cùng bệnh tình của hắn.

Mặt khác, hình ảnh đội Giao Thông truyền tới cho thấy khoảng cách giữa xe buýt cùng đoạn đường nguy hiểm đó chỉ còn lại không tới hai tiếng rưỡi, thời gian ngày càng gấp. Bao Chứng không dám chậm trễ, lập tức hỏi âm cho Triển Chiêu.

“Xác định bệnh tâm thần phân liệt, từng nhập viện điều trị. Hàn Long li dị, có một con gái, mười tuổi, 3 năm trước ly hôn, con gái sống cùng mẹ. Hàn Long ngày xưa là thành viên đội nhu đạo, không được dùng vũ lực đối đầu với hắn. Triển Chiêu, nhờ cậu chăm sóc Bạch Ngọc Đường!”

Triển Chiêu nhìn thấy tin nhắn của Bao Chứng, trong mắt cũng hiện ra thần sắc kiên định. Cuối cùng cậu cũng xác định được cảm giác quen thuộc mơ hồ sinh ra trong lần đầu tiên nhìn thấy Hàn Long là cái gì. Cậu có một người anh mắc bệnh tâm thần phân liệt, vì vậy trước khi đi theo con đường tâm lý học chuyên nghiệp, cậu đã tìm hiểu rất nhiều tài liệu liên quan đến bệnh này. Cho nên với bệnh nhân, cậu hiểu rất rõ.

Bệnh này thường có thời gian ủ bệnh rất lâu, trong thời gian ủ bệnh sẽ biểu hiện ra vài triệu chứng rất nhỏ, nhưng lại rất khó để người bên cạnh chú ý. Một khi thời gian ủ bệnh kết thúc, người mắc bệnh sẽ đột nhiên bộc phát, hơn nữa bệnh tình sẽ nhanh chóng xấu đi trong thời gian vô cùng ngắn ngủi.

Người mắc bệnh tâm thần phân liệt thường sẽ gặp hàng loạt ảo giác, bọn họ sẽ tưởng mình bị giám thị, bị bức hại, thậm chí bị đuổi giết. Tưởng tượng của họ không theo logic, đây cũng là lý do vì sao lời kể của Hàn Long lại có nhiều mâu thuẫn như vậy. Đừng nói chuyện hăn thật sự có một đứa con gái, xem như hăn có một đứa con trai, hoặc giả hăn căn bản cũng chưa kết hôn sinh con, hăn cũng hoàn toàn có thể tưởng tượng ra một hài tử, sau đó cho rằng chúng bị kẻ thù bắt mất.

Hăn nói con gái Toa Toa của mình bị người nước ngoài bắt, cái này cho thấy ảo tưởng của hăn vẫn còn trong phạm vi hợp lý. Vì Triển Chiêu từng nhìn thấy một bệnh nhân đang kích động cầu cứu trong bệnh viện tâm thần, nói là mình bị người ngoài hành tinh bắt cóc cả một năm. Người đó điên cuồng gào thét, muốn nhắc nhở tất cả mọi người xung quanh, phải cẩn thận không được để người ngoài hành tinh bắt mất, bọn chúng ở khắp mọi nơi.

Đến tận bây giờ Triển Chiêu vẫn còn có thể nhớ được tiếng gào thét điên dại đó. Đau đớn mà người mắc bệnh tâm thần phân liệt phải chịu đựng, người ngoài vĩnh viễn không sao hiểu nổi. Bọn họ giống những linh hồn mong manh yếu đuối, bị kẹt trong nhục thể. Họ muốn trốn, nhưng không biết rằng chỉ cần họ còn sống, suy nghĩ vẫn còn tồn tại, thì họ sẽ phải chịu

đau khổ cả đời. Rối loạn thần kinh, lẫn lộn tư tưởng, không cách nào liên lạc với người khác, không có bất cứ ai hiểu họ. Thứ đau khổ này, trừ bản thân họ ra, xem như người thân thiết nhất cũng không cách nào hiểu. Mà cuối cùng, thứ chờ đợi họ chính là sự vất bỏ của thân nhân.

Ánh mắt của Triển Chiêu nhìn thẳng vào Hàn Long, trên khuôn mặt đó, cậu thấy được biểu lộ của Triển Huy khi phát bệnh. Tuy ngoại hình cả hai hoàn toàn khác biệt, bệnh tình cũng không giống nhau. Nhưng biểu tình đau khổ chỉ xuất hiện trên mặt người bệnh, đã vĩnh viễn khắc sâu trong lòng Triển Chiêu, không quên được.

Bây giờ đã biết Hàn Long là người mắc bệnh tâm thần phân liệt, bước tiếp theo phải tìm xem nút thắt trong tim hắc ở chỗ nào. Bệnh này muốn phát ra đều cần một nguyên nhân dẫn dắt, trên người Hàn Long, không biết sẽ là nguyên nhân gì đây? Triển Chiêu không thể đoán bậy, vì suy nghĩ Hàn Long không theo logic, nếu phân tích qua lời của hắc thật sự quá nguy hiểm. Đừng quên Hàn Long không chỉ là một người bệnh tội nghiệp, hắc bây giờ lại là tên bắt cóc có súng. Biện pháp tốt nhất trước mắt là trông cậy vào anh em tổ Trọng Án, chỉ cần liên lạc được với vợ Hàn Long, biết được lý do bệnh của hắc, thì tất cả chuyện còn lại mới có thể thành công.

Nghĩ tới đây, Triển Chiêu lại gửi tin nhắn cho Bao Chứng, nhờ bọn họ mau một chút tra rõ nguyên nhân phát bệnh của Hàn Long.

Vậy mà, lúc Triển Chiêu gửi tin nhắn xong, vừa thở phào nhẹ nhõm, đang tính ngẩng lên nhìn Hàn Long, thì chuyện khiến cậu sợ hãi lại xảy tới. Cậu ngẩng đầu, không thấy được Hàn Long, không biết từ khi nào, hắc đã biến mất khỏi chỗ ngồi cạnh tài xế.

Đàng trước không có, vậy, nhất định ở đàng sau! Triển Chiêu cả kinh, còn chưa kịp quay đầu lại, một bàn tay đeo găng đen đã thò ra từ sau lưng cậu.

Trong chớp mắt kia, Triển Chiêu đã thử nghĩ, không biết có nên nhân dịp hai người ở gần nhau dùng vũ lực khống chế Hàn Long hay không. Nhưng cậu chợt nhớ lại tin nhắn của Bao Chứng, tên Hàn Long này trước đó là đội viên nhu đạo, người lại cao to vạm vỡ, nếu liều mạng mình cũng không chiếm được lợi thế.

Bây giờ Bạch Ngọc Đường còn đang hôn mê, trong tay Hàn Long còn có súng. Nếu một chiêu không thành, lại chọc giận hắn, hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

Triển Chiêu chỉ do dự trong chớp mắt, Hàn Long đã giật lấy di động của cậu.

Triển Chiêu vội quay đầu lại, chỉ phát hiện Hàn Long vốn không nhìn tin nhắn trên màn hình. Hắn chẳng qua chỉ tò mò lật điện thoại qua lại mà nhìn, mà lúc hắn đang lật điện thoại xem xét, màn hình chờ lâu đã tự động tắt thành màu đen. Triển Chiêu thở phào nhẹ nhõm, bây giờ Hàn Long dùng ánh mắt khốn hoặc nhìn Triển Chiêu, trong giọng có chút ngạc nhiên hỏi, “Cái này với cái này giống nhau, như vậy mà cũng có thể liên lạc với trưởng quan cao cấp hả?”

Triển Chiêu ngớ người, trong tay Hàn Long lại xuất hiện một cái di động khác. Đó là cái hắn chưa trả lại cho Bạch Ngọc Đường, cái đó với cái của Triển Chiêu là cùng hãng khác kiểu. Vì vỏ ngoài của hai cái đều là màu đen, chi tiết cũng gần giống, nhìn sơ qua căn bản là giống hệt nhau (Điện thoại đôi nhá hí hí hí hí)

Thấy Hàn Long không có dấu hiệu phát điên, Triển Chiêu cố gắng trấn định tinh thần, mỉm cười với hắn nói, “Hàn Long, tôi đã nói với anh từ đầu rồi, tôi đến giúp anh. Anh không biết thật hả? Trưởng quan cao cấp đã sai tôi với Bạch Ngọc Đường cùng đến đây giúp anh đó. Cái đó là máy truyền tin để liên lạc với trưởng quan cao cấp, chỉ hai chúng tôi mới có thể mở ra. Bạch Ngọc Đường bây giờ bị thương không thể dùng, nhưng của tôi anh

nhất định phải trả lại, nếu không, không cách nào liên lạc cùng trưởng quan cao cấp được nữa đâu.”

“Thật không!?” Lời nói của Triển Chiêu dường như dọa được Hàn Long, hấn vội cầm một cái di động nhét lại vào tay cậu.

Triển Chiêu giật mình, lại thêm vội vã, vì cái Hàn Long trả lại không phải di động của cậu, mà là của Bạch Ngọc Đường.

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 95: Vụ Án 7 – Sinh Tử Thì Tốc (7)

Tuy bên ngoài Triển Chiêu xem như tỉnh táo, nhưng chỉ có chính cậu mới biết, tim cậu đã hết sức chống đỡ rồi, cậu sắp chịu không nổi. Bạch Ngọc Đường, anh mau tỉnh lại đi, anh mau mở mắt ra giúp tôi với, Bạch Ngọc Đường, anh nhất định phải chống cự! Nhất định phải sống!

“Mày làm sao vậy?” Hàn Long nhận ra thay đổi rất nhỏ trên mặt Triển Chiêu. Người mắc bệnh tâm thần phân liệt thường rất nhạy cảm, Triển Chiêu ý thức được chuyện này, lập tức cười nhạt với Hàn Long, “Hàn Long, tôi chẳng qua phát hiện anh cầm nhầm máy truyền tin rồi.”

Vừa nói, Triển Chiêu vừa bình thản cầm di động của Bạch Ngọc Đường bỏ lại vào tay Hàn Long, sau đó cầm lại di động khác của mình về. Suốt quá trình, động tác Triển Chiêu rất vững, biểu hiện tự nhiên, thái độ cũng bình thản. Thậm chí trong chớp mắt đó, ngón tay của Triển Chiêu còn chạm phải lòng bàn tay đeo găng của Hàn Long, trong nháy mắt, Triển Chiêu cảm thấy tim mình cũng phải ngừng đập, nhưng Hàn Long cũng không có phản ứng gì. Hắn chỉ nhìn Triển Chiêu đối diện thoạt, không ngăn cản, chẳng qua là gật đầu.

Sau khi đổi lại di động, Hàn Long lập tức đứng dậy, xem chừng là muốn ra ngoài. Ngay lúc Triển Chiêu định thờ ra, Hàn Long đột nhiên đứng lại, hắn nhìn thẳng vào mắt Triển Chiêu hỏi, “Khi nào mới có thể nói chuyện với trưởng quan cao cấp?”

Triển Chiêu nhú mày, tức thì giả vờ như vô cùng nghiêm túc đáp, “Trưởng quan cao cấp sẽ chủ động liên lạc với chúng ta.”

Lời thế này hình như rất hợp với cảm giác lãnh đạo thần bí của trưởng quan cao cấp nên Hàn Long tin tưởng gật đầu, sau đó hài lòng đến chỗ ngồi riêng của hẳn. Sau khi Hàn Long ra ngoài rồi, Triển Chiêu cuối cùng mới hoàn thành tin nhắn dở dang rồi gửi đi.

Lúc này Bạch Ngọc Đường đang nằm trên ghế, Triển Chiêu ngồi cạnh anh, ngồi trên lối đi để tiện chăm sóc. Mà ngồi cùng hàng với Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu, ngay ghế sau chính là đôi vợ chồng già cùng hai mẹ con đối diện. Thấy Hàn Long đi rồi, lão thái thái vừa rồi bị sợ không dám mở miệng mới nhỏ giọng nói với Triển Chiêu, “Cậu nhóc, mới nãy con nói thật sao? Con thật sự có thể liên lạc với trưởng quan cao cấp?”

Triển Chiêu hơi sững sốt, bất đắc dĩ nhìn lão thái thái một cái, sau đó cười xin lỗi, “Dì, dì yên tâm, con nhất định sẽ cố hết sức cứu mọi người.”

Lão thái thái dĩ nhiên không tin Triển Chiêu có năng lực cứu bà cùng bạn già, nhưng trước mắt thấy có người chịu đứng ra gánh trách nhiệm, cũng để lòng lão thái thái được an ủi. Bà nhìn Bạch Ngọc Đường vẫn đang hôn mê bất tỉnh, trong miệng lầm rầm đọc kinh, “A di đà phật, đứa nhỏ này thật là phải tội. Cậu nhóc, cậu ta không sao chứ?”

Tim Triển Chiêu giờ rất loạn, cậu miễn cưỡng nở nụ cười với lão thái thái, sau đó lắc đầu. Cậu muốn nói Bạch Ngọc Đường không sao, nhưng cậu không sao nói ra miệng được. Suy nghĩ thật sự trong lòng Triển Chiêu là cậu không biết. Cậu không biết Bạch Ngọc Đường có thể gặp chuyện không may hay không. Tuy thương ở trên vai, không tính là nơi yếu hại. Nhưng Triển Chiêu cũng đâu phải bác sĩ chuyên nghiệp, kiến thức cấp cứu cậu có chẳng qua là học lỏm từ anh hai cùng Tần Giản, xử lý vết thương bình thường còn được, nhưng thương này của Bạch Ngọc Đường là đạn bắn.

Mới nãy lúc băng bó chỉ có thể làm sát trùng cùng cầm máu đơn giản, trên xe không có người mang thuốc giảm đau, cả thuốc uống cũng không

có. Có thể nói tình trạng hôn mê lúc này của Bạch Ngọc Đường là hành động tự bảo vệ của cơ thể, nếu anh ta tỉnh lại, không biết sẽ đau tới mức nào, Triển Chiêu thật không dám nghĩ tới. Thấy trán Bạch Ngọc Đường toát mồ hôi lạnh liên tục, tim Triển Chiêu đau vô cùng, cậu dùng khăn lông cùng vải ướt mà bà mẹ trẻ kia đưa cho, lau mồ hôi cho Bạch Ngọc Đường, tay đang lau cũng không nhịn được run rẩy.

Tuy đau lòng Bạch Ngọc Đường bị thương, nhưng cậu cũng không hối hận vì hành động bất cần của mình khiến Bạch Ngọc Đường gặp nạn, giờ Triển Chiêu chỉ hi vọng Bạch Ngọc Đường tỉnh lại. Mặc dù tỉnh lại sẽ khiến Bạch Ngọc Đường cảm thay đau đớn mãnh liệt, nhưng thà như vậy còn hơn cứ hôn mê. Bạch Ngọc Đường tỉnh, mới chứng minh anh ta còn hi vọng sống sót. Hơn nữa, nếu Bạch Ngọc Đường tỉnh, xem như không giúp đỡ được chuyện, cũng tốt hơn so với chuyện chỉ để một mình Triển Chiêu quyết định rất nhiều.

Tuy bên ngoài Triển Chiêu xem như tỉnh táo, nhưng chỉ có chính cậu mới biết, tim cậu đã hết sức chống đỡ rồi, cậu sắp chịu không nổi. Bạch Ngọc Đường, anh mau tỉnh lại đi, anh mau mở mắt ra giúp tôi với, Bạch Ngọc Đường, anh nhất định phải chống cự! Nhất định phải sống!

Không biết có phải lời cầu nguyện của Triển Chiêu có tác dụng hay không, ngay lúc tay Triển Chiêu run đến không ngừng được, đôi mắt Bạch Ngọc Đường đột ngột mở ra. Không hề báo trước, Bạch Ngọc Đường cứ thế đột nhiên mở mắt, cặp mắt rõ ràng nhìn thẳng Triển Chiêu. Triển Chiêu cứ ngây ra đó, trơ mắt nhìn mi mắt run run của Bạch Ngọc Đường, ánh mắt sắc bén, mồ hôi lạnh không ngừng chảy xuống khuôn mặt tái nhợt. Hai người cứ như vậy nhìn nhau không dưới năm giây, ngẩn ngui là thế nhưng lại ngưng đọng như rất dài.

Hai người không nói gì, cứ như vậy nhìn nhau, cho đến khi một âm thanh non nớt cắt đứt ánh mắt họ.

Bé gái năm, sáu tuổi ngồi bên cạnh mẹ, không biết leo lên ghế dựa từ khi nào, cô bé nhìn hai người đàn ông trẻ tuổi, bề ngoài tuần tú lại cổ quái, ngây thơ nhìn mẹ hỏi, “Mẹ, sao anh ấy khóc?”

Những lời này nhắc nhở Triển Chiêu, cậu ngơ ngác lau mặt của mình mới nhận ra, trên mặt đã ướt. Khi nào vậy, cậu mà lại khóc sao?

“Triển... Triển Chiêu.”

“A?” Tiếng của Bạch Ngọc Đường để Triển Chiêu hồi phục tinh thần, cậu lập tức cúi người đến gần Bạch Ngọc Đường, nhỏ giọng nói, “Anh đừng dùng sức, muốn nói cái gì cứ nói vào tai tôi đây.”

Không biết Bạch Ngọc Đường nói gì, mọi người chỉ thấy Triển Chiêu đang cúi đầu đột ngột ngẩng lên, sau đó mặt mày kinh dị nhìn Bạch Ngọc Đường. Khuôn mặt người sau tuy vẫn rất đau đớn, nhưng khóe miệng lại mọc lên một đường quỷ dị.

“Mẹ, chú đang nằm nói cho anh trai nghe cái gì, sao anh lại đỏ mặt?”

Lời của cô bé làm mặt Triển Chiêu càng thêm đỏ, cậu hung hăng trừng Bạch Ngọc Đường một cái, cảm giác áy náy mãnh liệt vừa sinh ra lúc này đã bị tên khốn này làm bớt đi rất nhiều.

Mắt đao của Triển Chiêu không những không làm Bạch Ngọc Đường khó chịu, mà ngược lại càng làm khóe miệng anh cong hơn, nếu không phải sợ cười to làm động tới vết thương, anh nhất định sẽ bật cười. Bởi lẽ đáng vẻ vừa khóc vừa cười mà còn bất lực của Triển Chiêu bây giờ thật sự quá đáng yêu. Mà đáng yêu nhất, chính là, Bạch Ngọc Đường hết sức chắc chắn rằng, tâm tình Triển Chiêu thay đổi như vậy hoàn toàn là vì anh, mà không phải vì người khác.

Không phải tình đầu, không phải pháp y quái thai, không phải cái gì Tô Hồng Đình Nguyệt Hoa, tất cả đều không phải, mà chỉ là Bạch Ngọc

Đường anh. Bạch Ngọc Đường không còn là bệnh nhân chỉ có thể hưởng sự chăm sóc cùng quan tâm của Triển Chiêu nữa. Anh có thể bảo vệ Triển Chiêu, trước mặt Triển Chiêu anh mạnh mẽ lại hoàn mỹ. Đây mới là trạng thái Bạch Ngọc Đường muốn, đây mới là thứ Bạch Ngọc Đường muốn Triển Chiêu cảm nhận được, anh làm được rồi! (chú biến thái quá..... --)

Bạch Ngọc Đường chăm chăm nhìn sắc mặt lúc trắng lúc hồng của Triển Chiêu, tranh thủ bổ não không ngừng. Giờ phút này, người không rõ tình huống như anh vẫn không biết chuyện đã nguy hiểm tới mức nào rồi.

“Mẹ, chú cười kìa. Sao anh khóc mà chú lại cười, bị súng bắn không đau sao?” (=)]]]]]]]] con nít nhắc chú kìa chú =))))

Não Bạch Ngọc Đường bị cắt phụt một cái, anh nhú nhú, thiêu mi, ánh mắt liếc qua mặt cô bé. Nhóc con không biết sợ cũng tò mò chăm chăm nhìn anh. Bạch Ngọc Đường khó chịu cau mày, hữu khí vô lực nói với cô bé, “Tại sao cậu ta là anh mà, anh lại là chú?”

Ý? Cô bé con sừng sốt một chút, Triển Chiêu cũng không nhịn được cong môi. Mắt lướt qua khuôn mặt tiêu tụy của Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu định nói gì đó, rồi lại chợt thấy, một viên tim đã đầy, vừa chua vừa chát, cái gì cũng nói không ra.

Đúng lúc này tin nhắn của Bao Chứng lại đến.

“Suyt!” Thấy Bạch Ngọc Đường muốn mở miệng nói chuyện, Triển Chiêu lập tức bảo anh đừng lên tiếng. Mở ra tin nhắn của Bao Chứng, sắc mặt nghiêm túc ngồi đọc.

Bản lãnh tìm người của Công Tôn Sách không phải loại vừa, trong hai phút ngắn ngủi anh đã tìm rõ địa chỉ hiện tại của vợ Hàn Long. Tô Hồng – Bàng Thống lập tức lên đường, vừa gọi điện liên lạc vừa dùng tốc độ nhanh nhất chạy qua địa chỉ đó. Không tới 10 phút, hai người đã biết rõ chuyện xảy ra giữa Hàn Long cùng vợ hắn.

Hàn Long với Trần Mẫn đều là vận động viên. Từ nhỏ đã cùng thuộc đội đào tạo tỉnh, sau đó do thành tích xuất sắc, cả hai được chọn vào đội tuyển quốc gia. Sau đó nữa vì hai người yêu nhau, kết hôn, nên Trần Mẫn mới nghỉ hưu. Biểu hiện càng ngày càng nổi bật Hàn Long vẫn luôn ở lại đội tiếp nhận đào tạo. Lúc đó thành tích ngoài nước của đội tuyển quốc gia vô cùng bết bát, nhờ một nhóm của Hàn Long tham gia, mới bắt đầu khởi sắc hơn, đội quốc gia dĩ nhiên vô cùng xem trọng. Cho nên khoảng thời gian đó Hàn Long được đãi ngộ rất tốt, cuộc sống của hắn với Trần Mẫn cũng vô cùng hạnh phúc, sau đó vì con gái ra đời nên khuôn mặt Hàn Long càng ngày càng cười nhiều hơn.

Bất quá theo phản ứng của Trần Mẫn, thì ra từ rất lâu trước đó cô đã nhận ra Hàn Long có vài cử chỉ khác thường. Ví dụ như, mỗi khi có trận thi đấu quan trọng, Hàn Long luôn tự nhốt mình lại lẩm bẩm, chỉ cần Trần Mẫn đến cạnh hắn, hoặc làm phiền hắn, Hàn Long sẽ nổi cơn. Mấy lần con gái không hiểu chuyện đến phá, hắn sẽ gào rú như điên dại, dọa con gái sợ tới khóc thét.

Sau khi trải qua chuyện như thế mấy lần, Trần Mẫn cùng con gái Toa Toa cũng không dám đến làm phiền Hàn Long những khi như vậy nữa. Tình hình cứ thế kéo dài đến mấy năm, trạng thái của Hàn Long ngày càng xuống dốc, đến cùng bị trả ngược về đội tuyển tỉnh, lại càng bất ổn hơn. Sau đó Trần Mẫn khuyên Hàn Long đi gặp bác sĩ, kết quả chẩn bệnh cuối cùng khiến cả nhà rơi vào tuyệt vọng. Hàn Long bị xác nhận bị tâm thần phân liệt, hơn nữa tình trạng của hắn đã nghiêm trọng tới mức phải nhập viện điều trị.

Nhưng sau khi biết tin Hàn Long lại từ chối nhập viện, bệnh tật cứ thế bị trì hoãn hai năm, cuối cùng sau một lần Hàn Long lỡ tay làm con gái bị thương, Trần Mẫn không thể chịu được nữa, tự mình gọi điện đến nhà thương điên, cưỡng chế bắt Hàn Long vào.

“Sau đó, hai người ly hôn.” Bàng Thống cau mày, lạnh lùng nói.

Tô Hồng ngồi ở vị trí phó lái, nhẹ liếc Bàn Thống, “Muốn giữ quan hệ kết hôn với một người điên cũng không dễ, huống hồ gì còn có con gái, bất cứ đàn bà bình thường nào cũng sẽ chọn cách rời xa hẳn một chút đi?”

Bàn Thống cười lạnh, “Đàn bà các cô thật vô tình.”

“Trần Mẫn đúng là đàn bà không sai, nhưng cô ấy cũng là một người mẹ.”

“Cô biết Trần Mẫn là mẹ, nhưng cô lại không nhớ, Hàn Long cũng là một người cha.”

Tô Hồng hơi ngạc nhiên, cô kinh ngạc phát hiện, đây giống như là lần đầu, Bàn Thống có thái độ nghiêm túc kỳ lạ khi lựa lời nói chuyện với cô.

“Bàn Thống—”

“Gì?” Nghe Tô Hồng gọi, Bàn Thống nhàn nhạt liếc cô, “Có chuyện gì?”

“À, không có.” Tô Hồng nhú mày, nhìn chỗ khác. Thật ra cô mới định hỏi Bàn Thống một chút, tại sao đã xử lý qua nhiều vụ án như vậy rồi, lại nhạy cảm với vấn đề này như thế. Có điều trực giác cho Tô Hồng biết, cô không nên hỏi chuyện này.

Có lẽ, nếu hôm nay đổi thành Bạch Ngọc Đường cô sẽ hỏi. Dù sao cô với Bàn Thống cũng không quá quen nhau. Hỏi thăm nhiều quá là đại kỵ trong việc giao tiếp, Tô Hồng cảm thấy mình không nên không biết điều như vậy.

Vậy mà, trong khoảnh khắc Tô Hồng nhìn đi chỗ khác, Bàn Thống đột nhiên mỉm cười.

“Tôi nghĩ tôi có thể tìm được giải pháp cho chuyện này.”

“Cái gì?”

Bàng Thống nhìn Tô Hồng, cười nói, “Gửi tin nhắn cho Triển Chiêu nói rõ tình huống, đừng quên thêm một câu, Hàn Long đã ba năm chưa gặp con gái, hẳn có thể chỉ muốn gặp mặt Toa Toa thôi.”

Nghe thấy lời nói của Bàng Thống, ánh mắt Tô Hồng cũng chột sáng lên, “Bây giờ có thể tìm được hình Toa Toa không?”

Bàng Thống ngốc ra, sau đó cười, “Nhất định chúng ta có thể tìm thấy!”

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 96: Vụ Án 7 – Sinh Tử Thì Tốc (8)

Hình như vừa chạm tới cánh tay của cậu, cả người bạch Ngọc Đường lập tức xụi lơ. Triển Chiêu nghe thấy tiếng tim đập kịch liệt của Bạch Ngọc Đường, tim cậu cũng đau y như có người cầm dao đâm vào. Cậu hung hăng nắm lại cánh tay Bạch Ngọc Đường, cắn răng, nhỏ giọng chửi thề một câu.

Bạch Ngọc Đường nghe thấy Triển Chiêu chửi mắng, lại cười. Anh hạ giọng nói với Triển Chiêu, “Đừng sợ, đỡ tôi qua đó, tôi có thể xử lý hẳn.”

Triển Chiêu nhận được tin nhắn từ Bàn Thống và Tô Hồng, mặc dù câu chuyện rất dài, nhưng nhờ vị cán bộ tin tức Bàn Thống có năng lực tổng kết siêu phàm này biên tập lại chỉ trong một tin đã viết rõ ràng đầy đủ cả một câu chuyện. Sau khi đọc hết nội dung, Triển Chiêu đã có bước đầu kết luận.

Hàn Long là người mắc bệnh tâm thần phân liệt, bệnh của hắn rất nặng, đây là tin xấu. Nhưng tin tốt không phải không có, từ thể hiện của Hàn Long có thể thấy, hắn vốn không phải là một tên điên cuồng, tàn bạo. Bệnh của hắn có thể là do áp lực cực đại từ sự nghiệp thể thao dẫn tới, lo lắng từ những buổi tranh tài đã kéo dài đến cả cuộc sống người trong cuộc. Vì tinh thần có bệnh, nên Hàn Long đã nhiều lần làm vợ của con gái mình bị thương, nhưng từ tình hình hiện tại của hắn có thể thấy, ban đầu hắn đối với con gái Toa Toa của mình vô cùng thương yêu. Có thể thấy, chuyện làm con gái bị thương lúc đó nhất định khiến tâm lý hắn sinh ra cảm giác áy náy.

Có thể nói, Hàn Long không xấu. Bệnh của hắn không cách nào chữa khỏi, nhưng có thể dẫn dắt, bởi vì ảo giác của hắn tuy không có logic,

nhưng lại có một điểm rất mấu chốt, đó là tình yêu với con gái. Nhưng trong tình trạng không được trợ giúp thế này, làm sao có thể lợi dụng điểm mấu chốt này để giúp Hàn Long phục hồi lý trí đây? Cách trị bệnh tâm thần thường thấy nhất là uống thuốc, nhưng Triển Chiêu bây giờ, không có thuốc, cho dù có, cậu cũng không có cách để Hàn Long uống.

Hơn nữa quan trọng nhất cùng đáng sợ nhất không còn là súng trên tay Hàn Long, mà là xe buýt đang chạy với tốc độ cao này. Triển Chiêu để ý, mới qua một hồi, xe buýt đã chạy hết tuyến đường thông thường, bây giờ xe trên đường càng lúc càng ít. Không tới một giờ nữa, có lẽ xe sẽ chạy vào đoạn đường nguy hiểm mà đội trưởng Bao đã nói. Ưu tiên cấp bách lúc này, là phải lập tức dừng xe lại. Tất cả hành động phải chờ dừng xe hãy làm mới có ý nghĩa.

Triển Chiêu nghĩ lại nghĩ, trên mặt cũng dần trở nên nóng nẩy. Ngay lúc cậu như đang bị áp lực lớn làm nghẹt thở, đột nhiên có một bàn tay lạnh lẽo nắm lấy ngón tay cậu. Triển Chiêu hơi sửng sốt, chuyển ánh mắt, nhìn vào ánh mắt chuyên chú của Bạch Ngọc Đường. Trên khuôn mặt nhợt nhạt của vì cảnh sát trẻ bỗng nở ra nụ cười nhạt, hơi thở yếu ớt khiến Triển Chiêu cảm thấy có lẽ chỉ một khắc sau cậu sẽ ngất xỉu mất. Triển Chiêu ngơ ngác nhìn Bạch Ngọc Đường, chợt, cậu nắm thật chặt bàn tay của anh.

Bạch Ngọc Đường dĩ nhiên đâu còn nhiều sức như Triển Chiêu được, anh chưa cầm ngược lại bàn tay của cậu, nhưng Triển Chiêu lại như thu về được một sức mạnh rất lớn từ trong tay của anh. Triển Chiêu thả tay Bạch Ngọc Đường ra, sau đó dịu dàng vỗ lên mu bàn tay của anh một cái, kể nữa, khóe miệng cậu nở nụ cười thả lỏng.

Cậu thầm gọi tên Bạch Ngọc Đường trong lòng: Ngọc Đường, đợi tôi, tôi nhất định sẽ thành công!

Triển Chiêu đứng lên, chậm rãi tới gần Hàn Long. Ngay lúc khoảng cách của hai người chỉ còn lại ba bước, Hàn Long chợt quay đầu, chăm

chăm nhìn vào Triển Chiêu, súng trên tay cũng bắt đầu nâng lên. Triển Chiêu nhìn vào ánh mắt Hàn Long, không có chút ý tứ nào muốn lùi lại. Chỉ im lặng nhìn hòng súng đang chĩa tới của hắn, bình tĩnh nói, “Hàn Long, vừa rồi trưởng quan cao cấp đã cùng tôi nói chuyện.”

“Cái gì!?” Trên mặt Hàn Long lập tức trở thành khẩn trương, sau đó lại hơi mất hứng dòm Triển Chiêu, “Sao mày không để tao nói chuyện với ông ta? Còn nữa, sao tao không nghe được cuộc nói chuyện của mày?”

Triển Chiêu nhẹ cười, đáp, “Tôi có thể nói chuyện với trưởng quan cao cấp bằng tin nhắn nha, chúng ta đều sử dụng mật mã, không có tiếng, dĩ nhiên anh không thể nghe được rồi.”

Hàn Long mất hứng nhìn Triển Chiêu, nghi ngờ hỏi, “Mày không lừa tao chứ?”

Triển Chiêu đưa di động cho Hàn Long, để hắn nhìn tin nhắn lẫn lộn giữa tiếng anh không rõ nghĩa cùng nhóm tiếng trung ghi ngược, cười nói, “Đây chính là tin nhắn trưởng quan cao cấp vừa gửi cho tôi, anh có thể đọc hiểu ông ấy nói gì sao?”

Hàn Long chăm chú nhìn vào tin nhắn một hồi lâu, cuối cùng chỉ có thể mù mịt lắc đầu. Triển Chiêu giả vờ ra vẻ cam tâm, nói tiếp, “Anh biết vì sao trưởng quan cao cấp không chịu nói chuyện với anh không?”

“Vì sao?” Hàn Long không hiểu nhìn Triển Chiêu.

“Vì là...” Triển Chiêu thần bí cười hề hề nhìn Hàn Long, cố tình hạ giọng nói với hắn, “Vì chúng ta đang bị giám sát!”

“Bị... bị giám sát!?” Hàn Long tròn mắt, dĩ nhiên đã bị mấy câu này của Triển Chiêu dọa sợ bay hết hồn rồi, hắn vội tới mức hai hàm răng đánh vào nhau, mãi một lúc sau mới hoàn hồn được.

Hắn nhìn Triển Chiêu ra vẻ không tin lắm, hình như cũng không muốn tin rằng mình thật sự đang bị kẻ xấu giám sát. Triển Chiêu đã sớm đoán được Hàn Long sẽ không dễ dàng tin cậu, để lấy được lòng tin của hắn, Triển Chiêu liền mở lên chương trình bắt quỷ thú vị trên điện thoại mình.

Màn hình đen như mực bỗng hiện ra một đốm sáng, sau đó là ánh mắt đỏ như máu, cuối cùng xung quanh ánh mắt kia xuất hiện một nhúm gì đó, bên cạnh nó còn một hàng chữ: Quỷ đói địa ngục, 3 tuổi, vô cùng phàm ăn.

“Đây... đây là cái gì!?” Hàn Long sợ hãi né qua một bên.

“Đây chính là thứ đang giám sát chúng ta, vừa rồi tôi mới bắt được nó, đem nhốt vào máy truyền tin này. Nhưng chỉ cần dùng máy này nói chuyện với trưởng quan cao cấp thì có thể bị nó nghe thấy, cho nên không thể nói chuyện, chỉ có thể viết chữ, dùng mật mã viết, nó không hiểu, thì không thể báo cáo lại hành tung của chúng ta với đám người xấu kia rồi.”

Triển Chiêu dùng giọng nghiêm túc bắt đầu nói bậy bạ với Hàn Long, nói tới khi nào trên mặt hắn lộ vẻ tin tưởng thì ngừng.

“Hèn gì, hèn gì...” Hàn Long tự mình lẩm bẩm, “Hèn gì bọn chúng có thể bắt Toa Toa đi, quả nhiên bọn chúng vẫn đang giám sát tao!”

Thấy Hàn Long tin tưởng lời nói của mình, Triển Chiêu siết chặt hai nắm tay, đè lại mừng rỡ trong lòng, tiếp tục trấn định nói với Hàn Long, “Trưởng quan cao cấp dùng mật mã nói chuyện với tôi, chính là muốn tôi cho anh biết làm sao mới có thể thoát khỏi sự giám sát của bọn chúng.”

“Được, mày nói, nói đi!” Hàn Long gào lớn.

“Suyt!” Triển Chiêu nghiêm túc bảo Hàn Long đừng lên tiếng, người sau vội vàng nhất nhất nghe lời.

Triển Chiêu đến gần Hàn Long, nhỏ giọng nói, “Trước tiên phải để tài xế dừng xe.”

“Cái gì!?” Hàn Long nâng cao giọng nói, nhưng biểu tình sắc bén trong chớp mắt của Triển Chiêu khiến hắn lập tức câm mồm. Hắn chăm chú nhìn Triển Chiêu, không vui nói,

“Không được, nếu bắt tao dừng xe, trưởng quan cao cấp sẽ không giúp tao nữa.”

“Hàn Long, anh không tin trưởng quan cao cấp sao?” Triển Chiêu bắt đầu nóng nảy, nhưng trên mặt phải suy trì biểu tình bình thản. Tâm tình của Hàn Long đang rất bất ổn, sợ dĩ Triển Chiêu dám cùng hắn nói chuyện như vậy, hoàn toàn đều vì cậu đang sử dụng phương pháp mình đã từng dùng khi Triển Chiêu phát bệnh. Cậu muốn dựa theo suy nghĩ của Hàn Long, hướng dẫn hắn làm ra phán đoán có lợi cho mọi người trên xe, nhưng cũng không dễ.

Hàn Long chăm chú nhìn vào mắt Triển Chiêu, dường như muốn tin, rồi lại không muốn tin. Triển Chiêu nhận ra Hàn Long đã có ý định giương súng, cậu vội tới mức tim cũng muốn nhảy lên cổ họng. Cậu biết, nếu lần này mình thua, để Hàn Long phát điên thêm lần nữa, cả trưởng quan cao cấp cũng sẽ mất đi niềm tin của hắn.

Nếu thật phát triển theo hướng đó, toàn bộ cái xe này sẽ hoàn toàn mất đi hi vọng. Hai người nhìn nhau, trên trán Triển Chiêu đã toát ra mồ hôi lạnh, sự hoài nghi ánh lên trong mắt Hàn Long ngày càng đậm. Khi toàn bộ dường như đã bước vào ngõ cụt, Triển Chiêu lập tức quyết tâm, nếu Hàn Long giơ súng, cậu có liều mạng cũng phải chế ngự hắn. Chỉ mong hành động liều mạng này của mình, có thể ngăn cản thành viên nhu đạo điên cuồng trước mắt. Hi vọng tuy mong manh, nhưng phải thử một lần!

Ngay thời điểm quan trọng đó, chợt, một giọng nói run rẩy lại kiên định lạ thường phát ra từ vị trí giữa sườn xe, phá vỡ sự yên tĩnh chết người.

“Hàn Long, tao có thể cho trưởng quan cao cấp nói chuyện với mày, để ông ta tự mình nói cho mày biết vì sao nhất định phải dừng xe lại!”

Bạch Ngọc Đường! Triển Chiêu giật mình quay lại, cậu thấy Bạch Ngọc Đường đã đứng lên, còn có một nam hành khách to gan đỡ anh bước về phía cậu và Hàn Long. Triển Chiêu vội vã nhìn thân hình lão đảo như sắp ngã của Bạch Ngọc Đường, không còn nhớ đến sau lưng còn một tên tội phạm đang giơ súng, nhanh chóng chạy như bay đến bên người anh, thay vị hành khách kia đỡ lấy thân thể Bạch Ngọc Đường.

Hình như vừa chạm tới cánh tay của cậu, cả người Bạch Ngọc Đường lập tức xụi lơ. Triển Chiêu nghe thấy tiếng tim đập kịch liệt của Bạch Ngọc Đường, tim cậu cũng đau y như có người cầm dao đâm vào. Cậu hung hăng nắm lại cánh tay Bạch Ngọc Đường, cắn răng, nhỏ giọng chửi thề một câu.

Bạch Ngọc Đường nghe thấy Triển Chiêu chửi mắng, lại cười. Anh hạ giọng nói với Triển Chiêu, “Đừng sợ, đỡ tôi qua đó, tôi có thể xử lý hẳn.”

Chuyện đã ra thế này rồi, Triển Chiêu cũng bó tay, không thể làm gì hơn là vâng lời đỡ Bạch Ngọc Đường ra vị trí giữa sườn xe, sau đó nhìn Hàn Long tức giận nói, “Còn không mau qua đây!” (chết mẹ.... mày làm chồng bà vất vả bà hung với mày, hung này =)]]]]]]]]]]))

Không biết tại sao, mỗi khi chạm mặt với Bạch Ngọc Đường từng bị mình làm thương tổn, Hàn Long liền chẳng còn chút ngạo mạn nào nữa. Hắn nghe thấy Triển Chiêu gọi hắn, lập tức chạy tới, sau đó áy náy nhìn Bạch Ngọc Đường, nhỏ giọng lầm bầm, “Không được, mới rồi hắn ta bảo nói chuyện sẽ bị nghe thấy.”

Bạch Ngọc Đường cười lạnh, “Không sao, máy truyền tin của cậu ta là cấp thấp, máy của tao mới là cấp cao, dùng nó để nói chuyện với trưởng

quan cao cấp, tuyệt đối không bị nghe lén!”

Mặt Hàn Long nháy ra nét vui mừng, “Thật!?”

“Ừ.” Bạch Ngọc Đường gật đầu khẳng định với hắn.

Hàn Long tức thì vui vẻ đưa di động của Bạch Ngọc Đường qua. Bạch Ngọc Đường run run nhận điện thoại, sau đó yếu ớt ngó Triển Chiêu, “Tôi hết sức rồi, cậu giúp tôi gửi tin nhắn cho Tô Hồng.”

“Tô Hồng là ai?” giọng nói không tốt như khi nãy, Hàn Long bắt đầu nghi ngờ. Bạch Ngọc Đường vô cùng bất mãn trợn mắt với Hàn Long, lạnh lùng nói, “Tô Hồng chính là người giúp mày giải quyết kẻ đang nghe lén, đừng nói nhảm nữa, nếu không tao cũng không giúp mày!”

“Được rồi, tao nghe!” Một Hàn Long vạm vỡ lập tức cẩn thận nhìn Bạch Ngọc Đường, sau đó tức giận nói với Triển Chiêu, “Mày còn không mau đi tìm Tô Hồng gì đó đi!”

Đối với loại bệnh nhân kỳ quặc này, Triển Chiêu cũng không cảm thấy sợ hãi, hiện giờ thứ làm cậu lo lắng nhất chính là không hiểu Bạch Ngọc Đường rốt cuộc đang muốn làm gì. Nếu bây giờ dùng di động Bạch Ngọc Đường gọi cho Bao Chứng, sau đó Bao Chứng đóng vai trưởng quan cao cấp ra lệnh cho Hàn Long, có lẽ Hàn Long thật sự sẽ tuân lệnh dừng xe. Nhưng vấn đề ở đây là, di động Triển Chiêu hiện đang trong tay Hàn Long, di động Bạch Ngọc Đường lại ở trước mặt cả ba người. Ngay trước mắt hàn Long, làm sao có thể nhắn tin tức này tới Bao Chứng? Nếu Bao Chứng nghe không hiểu, vạn nhất nói sai không phải là thất bại trong gang tấc sao.

Cho nên, lúc Triển Chiêu nghe Bạch Ngọc Đường nói muốn liên lạc với Tô Hồng trước nhất, trong nháy mắt, liền nhìn anh. Bạch Ngọc Đường nháy mắt với Triển Chiêu, lòng Triển Chiêu liền động, nhỏ giọng hỏi, “Nội dung tin nhắn là gì?”

Bạch Ngọc Đường nhẹ mím cười, giơ tay lên, viết vào lòng bàn tay của Triển Chiêu ba chữ cái tiếng anh. Triển Chiêu cảm thấy lòng bàn tay ngứa ngáy, cả người run lên, lập tức ổn định tinh thần, nhanh chóng gửi tin nhắn.

Cậu không biết ba từ kia đại biểu cho cái gì, nhưng cậu kết luận rằng Tô Hồng nhất định biết. Tô Hồng cùng Bạch Ngọc Đường làm đồng nghiệp đã nhiều năm, bọn họ lúc đầu cùng phục vụ trong đội đặc cảnh, nhất định sẽ có một ít ám ngữ đặc biệt đã được quy định trước. Bây giờ chỉ có thể cầu xin những ám ngữ này có thể giải thích rõ ràng tình hình trước mắt!

Trong vòng 10s, không khí trở nên nghiêm trọng chưa từng có. Trong quá trình chờ đợi, tâm tình Hàn Long lại bắt đầu trở nên nóng nảy. Triển Chiêu vội vã nhìn Bạch Ngọc Đường, người kia vậy mà vẫn dùng ánh mắt bảo cậu đừng lo lắng. Cuối cùng ở giây thứ 11, di động của Bạch Ngọc Đường vang lên.

Là điện thoại của Bao Chứng.

Bạch Ngọc Đường mím cười nhận điện, sau đó trực tiếp đưa cho Hàn Long. Khuôn mặt Hàn Long trở nên nghiêm trọng chưa từng thấy, hắn nhận lấy điện thoại, nghe được bên kia truyền tới giọng nói của trưởng quan cao cấp, “Hàn Long, lập tức cho dừng xe lại, chúng ta đã tìm thấy Toa Toa.”

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 97: Vụ Án 7 – Sinh Tử Thì Tốc (9)

“Toa toa! Các người tìm được Toa Toa rồi!?” Nghe tới tên con gái, Hàn Long lại bắt đầu kích động. Hắn đột ngột đứng lên, điện thoại nằm trong tay run rẩy.

“Toa toa, nó còn sống không?”

“Còn sống, hơn nữa sống rất khỏe mạnh.” Bao Chứng kiên trì nói, “Hàn Long, giờ anh dừng xe lại trước đã, rồi anh sẽ nhanh chóng được gặp con gái anh.”

Biểu tình Hàn Long dường như có chút thả lỏng. Nhưng Triển Chiêu lại cảm thấy hắn vẫn chưa quá tin tưởng Bao Chứng. Quả nhiên, sau khi suy nghĩ một lúc, Hàn Long nói với Bao Chứng, “Tao muốn gặp Toa Toa trước rồi mới dừng xe.”

“Hàn Long, nếu anh không dừng xe làm sao nhìn thấy Toa Toa được?”

“Mặc kệ! Không thấy được Toa Toa tao sẽ không dừng xe! Làm sao biết tội mày có lừa tao hay không chứ!” Hàn Long chợt tỉnh táo trong chớp mắt, hắn lạnh lùng nhìn Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường, trên mặt lại hồi phục bộ dáng điên cuồng âm u đáng sợ, “Lúc bọn chúng bắt Toa Toa đi bộ dáng rất hung tợn, Toa Toa nhất định bị chúng giết rồi!! Tội mày hứa với bọn chúng liên tục gạt tao! Tội mày hại tao, hại Toa Toa còn chưa đủ, còn phải hại tao!”

Dứt lời, Hàn Long tắt cuộc gọi.

“Hàn Long!” Bao Chứng ở bên kia điện thoại gào to, nhưng trong điện thoại đã không còn âm thanh của Hàn Long nữa.

Trong phòng làm việc của tổ Trọng án chợt yên tĩnh, mọi người đều làm sắc mặt khẩn trương nhìn Bao Chứng. Bao Chứng nhẹ lắc đầu, mọi người cũng thở dài thất vọng.

“Còn bao lâu?” Bao Chứng nhìn Công Tôn Sách.

“40 phút.” Công Tôn Sách mặt buồn rầu, “Chỉ còn 40 phút nữa, bọn họ sẽ chạy tới đoạn đường kia.”

“Nhất định phải nghĩ cách để họ dừng xe.” Bao Chứng làm mặt nghiêm trọng, im lặng một hồi, chợt, ánh mắt hấn sáng lên, “Công Tôn! Cậu nói xem động cơ của một chiếc xe buýt phi trường không đồ xăng thì có thể chạy được bao lâu?”

Công Tôn Sách ngẩn ra, biểu tình cũng thả lỏng, “Ý cậu là xe kia cần đồ xăng?”

“Công Tôn, cậu tra cho tôi tất cả trạm xăng có trên tuyến đường đó!”

“Được!” Công Tôn Sách nhanh chóng truy tìm, “Tổng cộng có ba, à không! Hai! Bọn họ đã sớm chạy qua một, chỉ còn có thể ghé được một trạm cuối. Không tới 10 phút nữa bọn họ sẽ chạy qua trạm xăng cuối cùng.”

“Trạm xăng đó chính là cơ hội cuối của chúng ta.” Bao Chứng làm mặt nghiêm túc gật đầu, “Công Tôn, cậu ở lại trông chừng, giờ tôi lập tức đem người tới trạm xăng đó. Truyền tin nhắn cho Triển Chiêu, để cậu ta nghĩ cách, nhất định phải để Hàn Long đồng ý dừng xe ở trạm xăng đó.”

“Bánh bao—“ Công Tôn nghe Bao Chứng nói muốn tự mình dẫn đội, chợt quay đầu nhìn hấn, biểu hiện lo lắng.

“Sao?” Bao Chứng thiêu mi.

Công Tôn Sách cười, “Không có gì, tôi chỉ hơi lo một chút. Chỗ đó dù gì cũng là trạm xăng, chung quanh đều là dầu, chỉ cần bắn một phát thì...”

“Yên tâm, tôi biết rồi.” Bao Chứng mỉm cười vỗ vai Công Tôn Sách.

Nhưng vừa xoay người, trên mặt hắn liền hiện ra biểu lộ giống hệt Công Tôn Sách, làm cộng sự với nhau đã hơn 10 năm, hai người đầy kinh nghiệm như Bao Chứng và Công Tôn Sách đều hiểu rõ, bọn họ sắp phải đối mặt với nguy hiểm thế nào. Ở những nơi như trạm xăng đều không thể nổ súng, cũng không tiện đưa xe, sợ ý một chút liền xảy ra chuyện nguy hiểm. Nhưng hai vấn đề này vẫn còn nhẹ hơn, tình huống hiện tại họ gặp liên quan tới 26 tính mạng trên xe, Bao Chứng không thể nào không ra quyết định như vậy. Bây giờ chuyện hắn có thể làm chính là cố gắng hết sức mình, không nên để lo lắng của Công Tôn Sách trở thành sự thật.

Lúc Bao Chứng đang mang người chạy tới trạm xăng, Bàng Thống với Tô Hồng cũng đã tới chỗ ở hiện tại của Trần Mẫn. Trần Mẫn hiện đang ở tại một tiểu khu bình thường, tầng thứ ba của một tòa chung cư. Trưa cuối tuần, cô với con gái Toa Toa đều ở nhà. Vì mới rồi đã nói chuyện với Trần Mẫn qua điện thoại, sau khi để họ vào nhà Trần Mẫn cũng không phản đối, dĩ nhiên cũng không nhiệt tình. Tô Hồng có thể cảm nhận rất rõ Trần Mẫn mang theo địch ý thâm sâu với chuyện bọn họ tới nơi này.

Đứng trên quan điểm của đàn bà, Tô Hồng rất thấu hiểu tâm tình hiện giờ của Trần Mẫn. Chồng cũ mắc bệnh tâm thần, còn có một con gái nhỏ cần chăm sóc, làm một người đàn bà, cuộc sống của cô nhất định là khổ sở nhiều hơn sung sướng. Nhưng, làm một người cảnh sát, Tô Hồng không thể không bỏ qua lập trường của một người đàn bà. Dù sao tính mạng vẫn là cao nhất, mà ở trên chiếc xe buýt không ngừng tăng tốc kia còn có bằng hữu tốt nhất của cô. Ba năm trước, cô đã mất đi người mình yêu nhất, chuyện đó đã khiến cuộc sống của cô như mất đi sắc màu. Mà hôm nay, cô

không thể nào lại một lần nữa mất đi người bạn giống hệt gia đình của mình. Vì Bạch Ngọc Đường không chỉ là bạn của Tô Hồng cô, mà càng là một chứng minh tốt nhất cho việc Đinh Diễm Huệ đã từng sống trên thế giới này.

Trần Mẫn là một cô gái rất quật cường, mặc dù cô ấy vô cùng bình thường, nhưng lại khiến Bàn Thống gặp khó khăn chưa từng thấy. Làm một cán bộ cao cấp nhiều kinh nghiệm, Bàn Thống đã từng đối phó với những phóng viên khó dây dưa nhất, cũng từng đối đáp với vô số người trong cuộc mang tâm trạng khác nhau, nhưng lần này, đối mặt cùng Trần Mẫn, hẳn lại gặp khó khăn.

Cô ấy không phải không có lòng thông cảm. Sau khi nghe xong toàn bộ tình huống, Trần Mẫn lập tức bày tỏ, muốn cô cung cấp bất cứ tin tức nào cũng được, để cô trực tiếp gặp mặt Hàn Long cũng được. Thậm chí cô còn đồng ý cùng cảnh sát đến chỗ xe buýt kia trực tiếp đối mặt Hàn Long. Nhưng cùng lúc nói những lời này, Trần Mẫn còn nói thêm một câu, cô cho rằng Hàn Long không còn là người thường, cho dù cô ra mặt cũng chẳng giải quyết được gì hết. Nhìn qua cử tưởng rằng Trần Mẫn vô cùng phối hợp, nhưng chuyện để Bàn Thống đau đầu chính là, Trần Mẫn vô cùng phản đối chuyện cho con gái Toa Toa ra mặt. Toa Toa là một đứa bé chưa thành niên, ngay cả cảnh sát cũng không có quyền để một đứa bé vị thành niên đến tham gia quá trình xử lý chuyện này. Bất kể Bàn Thống có dùng lời khuyên nhủ lợi hại tới đâu, Trần Mẫn vẫn nhấn mạnh, kiên quyết không cho phép Toa Toa bước khỏi nhà một bước.

Đàm phán của Bàn Thống và Trần Mẫn rơi vào bế tắc, Tô Hồng giờ cũng không có cách mở miệng nói thêm gì cả. Cô tranh thủ lúc Bàn Thống hấp dẫn sự chú ý của Trần Mẫn, một mình tới phòng nhỏ. Tô Hồng đẩy cửa ra, cô thấy một cô bé chừng 10 tuổi đang ngồi cạnh một chiếc dương cầm, ngón tay vuốt ve phím đàn, nhẹ nhàng vuốt, nhưng hình như không dám nhấn xuống. Tô Hồng điều chỉnh hô hấp, từ từ bước tới.

“Cô là ai?” Con bé để ý thấy Tô Hồng bước vào, tỏ vẻ vừa tò mò vừa sợ.

Tô Hồng cười nhẹ, bước tới ngồi xuống cái ghế bên cạnh đàn, nhìn cô bé nói, “Cô tên là Tô Hồng, cô đoán, em là Toa Toa phải không?”

Ánh mắt Toa Toa hơi sáng lên, “Sao cô biết em tên là Toa Toa?”

“Ba em nói cho cô biết.”

“Ba” Toa Toa chợt làm vẻ mặt xa lạ, chốc lát sau lại tỏ vẻ hơi sợ.

“Toa Toa còn nhớ ba không?” Tô Hồng dịu dàng hỏi.

Toa Toa nhìn chăm chăm vào mắt Tô Hồng, khép nép gật đầu.

“Vậy Toa Toa muốn ba sao?”

“Muốn...” Toa Toa đáp lại một chữ, sau đó có hơi lúng túng chần chờ, “Không muốn.”

“Rốt cuộc là muốn hay không nha?”

“Em cũng không biết, mẹ nói không được nghĩ tới ba, mẹ nói ba sẽ đánh, em không được gặp ba.”

Tô Hồng nhẹ thở dài trong lòng, cảm giác chua xót khiến lòng cô không thoải mái. Cô không nỡ nhìn Toa Toa khổ sở, cho nên dời sức chú ý đến đàn dương cầm. Thật ra Tô Hồng cũng tò mò, tại sao trong một gia đình nhìn có chút nghèo khó, lại có cây đàn dương cầm trị giá mấy vạn đây?

“Toa Toa rất thích đàn dương cầm sao?”

Toa Toa cười, “Đàn này là ba mua cho em, em thích lắm. Nhưng em không biết đàn.”

Tô Hồng không ngờ sẽ nghe được câu trả lời như vậy, cô suy nghĩ một lát, sau đó cười nói, “Vì không có người dạy em đàn nên mới không biết nhỉ?”

Toa Toa đáng thương gật đầu, “Mẹ rất bận, không có thời gian đưa em đi học đàn.”

Có lẽ không chỉ là không có thời gian thôi đâu, tim Tô Hồng nhẹ run lên. Nhìn nụ cười ngây thơ của Toa Toa, Tô Hồng đột nhiên đứng dậy, bước tới bên cạnh Toa Toa, ngồi trên băng ghế.

“Toa Toa, cô tới dạy em đàn được không?”

Tô Hồng thấy ánh mắt Toa Toa hơi sáng lên, nhưng không có trả lời. Tô Hồng cũng không hỏi nữa, tay đặt lên phím đàn, bắt đầu đánh. Tiếng dương cầm du dương tràn ra từ phòng nhỏ, Trần Mẫn cùng Bàn Thống đang ngồi nói chuyện ở bên ngoài chợt ngẩn người. Hai người không hẹn mà cùng lúc đứng lên, từ từ bước tới cánh cửa căn phòng nhỏ.

Ngay lúc giữa trưa, ánh sáng rực rỡ từ cửa sổ chiếu sáng khắp trong phòng, dưới ánh mặt trời đó, có một cô gái dịu dàng xinh đẹp đang tập trung đánh đàn. Bên cạnh cô là một cô bé, mắt chăm chú nhìn cô gái kia, khóe miệng nhẹ cười, nở nụ cười đơn giản mà hạnh phúc.

Đây là một hình ảnh xinh đẹp vô cùng, Bàn Thống nhìn một chút, không nhận được giờ di động lên, quay lại cảnh tượng trên. Khúc đàn cuối cùng, bé gái hưng phấn vỗ tay, Tô Hồng cũng vui vẻ cười. Cô nhẹ nhàng ôm lấy Toa Toa, sau đó hôn lên trán con bé.

“Cô Tô, sau này cô tới dạy em đánh đàn nha?” Toa Toa mong chờ nhìn Tô Hồng.

Nhìn ánh mắt mong chờ của Toa Toa, Tô Hồng không nhận được muốn khóc. Cô cố dằn lại nước mắt, cười nói, “Ừ, sau này cô sẽ thường xuyên

đến dạy em đàn, bất quá, em cũng phải chăm chỉ luyện tập đó.”

“Dạ! Em nhất định sẽ!” Ánh mắt Toa Toa cũng không còn nghi vấn nữa, con bé cười vô cùng vui.

Nhìn thấy một màn động lòng người trước mắt, khóe miệng Bàn Thống hơi cong lên, hẩn nhìn Trần Mẫn, phát hiện vị mẫu thân này cũng đang len lén lau nước mắt.

“Trần Mẫn, tôi nghĩ chúng tôi nên đi.”

“Hai người...” Trần Mẫn chăm chú nhìn Bàn Thống, như muốn nói lại thôi.

Bàn Thống cười nhẹ, “Chị yên tâm, không được chị đồng ý chúng tôi sẽ không mang Toa Toa đi đâu. Hai mẹ con cứ yên tâm mà sống, bắt lại chồng cũ của chị là công việc của cảnh sát bọn tôi. Còn nữa, Tô Hồng cô ấy tôi rất rõ, chuyện cô ấy đã hứa với con bé, nhất định sẽ thực hiện được, chị an tâm.”

Nói xong, Bàn Thống gọi Tô Hồng rời khỏi nhà Trần Mẫn. Bọn họ quyết định bỏ qua dự tính mang Toa Toa đến hiện trường gặp gỡ Hàn Long, ngay lúc họ bước khỏi nhà Trần Mẫn, Bàn Thống nhận được tin nhắn của Công Tôn Sách. Bao Chứng là lên phi cơ của đội đặc cảnh, bay tới chỗ trạm xăng, chuyện bọn họ cần làm lúc này là đuổi theo Bao Chứng.

Đương lúc hai người vội vã chạy tới địa điểm, thứ đến gần trạm xăng kia nhất vẫn là chiếc xe buýt đang chạy băng băng. Triển Chiêu nhìn tin nhắn trong điện thoại của Bao Chứng, đại não nhanh chóng xoay tròn, cậu đang tính xem phải làm sao mới có thể truyền đạt kế hoạch cho tài xế dưới sự chú ý của Hàn Long. Bây giờ là bước mấu chốt nhất để quyết định xem xe có thể dừng lại hay không!

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 98: Vụ Án 7 – Sinh Tử Thì Tốc (10)

Lần trước bạn nào nói hai đứa không có tiến triển mau ra đây xin lỗi chú dê =]]]]]]]]

Đôi môi tái nhợt của Bạch Ngọc Đường hơi nhếch lên, dùng giọng yếu ớt nói với Triển Chiêu, “Chỉ khi nào xe dừng lại chúng ta mới có thể sống sót, vì em, cũng là vì tôi, ủy khuất một chút lại tính là gì.”

Phải nói rằng, nhiệm vụ Bao Chứng giao cho Triển Chiêu chính là một nhiệm vụ vô cùng khó khăn, cậu nhất định phải bắt một tên bệnh tâm thần phân liệt, tâm tính thất thường, tính tình bạo liệt tuân theo lời mình dừng xe trong vòng 10 phút. Mà trong đầu Hàn Long, dừng xe lại tương đương với việc giết chết con gái của hắn. Đối với một bệnh nhân yêu con mình đến điên như hắn, bắt hắn dừng xe lại là chuyện không thể nào.

Bất quá, ý tưởng Bao Chứng gợi ra cũng rất đáng để thử. Tuy người mắc bệnh tâm thần rất khó giao tiếp, nhưng ít nhất hắn cũng phải hiểu chuyện nhiên liệu sắp hết đi. Nếu để tài xế trực tiếp chứng minh nhiên liệu không đủ để tiếp tục chạy, thì dừng xe chính là chuyện hợp lý, Hàn Long có lẽ sẽ có thể chấp nhận?

Nhưng cứ cho Hàn Long có thể chấp nhận lý do này, thì muốn thực hiện kế hoạch cũng không dễ. Đầu tiên theo Triển Chiêu quan sát, xe này trông không giống như thiếu nhiên liệu. Nói cách khác, muốn kế hoạch thành công nhất định phải bắt tài xế nói láo, nhưng bây giờ tinh thần tài xế cũng đang căng thẳng, chạy suốt hai giờ ông còn không nghĩ ra được cách này để

dừng xe thì cũng không thể trông mong vào chuyện ông có thể phản ứng ngay lại lời mình được.

Cho nên, Triển Chiêu nhất định phải nói cho tài xế nghe kế hoạch của cậu. Mà tài xế nhất định phải có đủ can đảm cùng kỹ thuật diễn để lừa gạt Hàn Long. Triển Chiêu vốn cho là, nếu muốn giải cứu mọi người chỉ có thể trông cậy vào tổ Trọng án cùng Bạch Ngọc Đường, còn vị tài xế hơn 40 tuổi đó cũng không nằm trong kế hoạch của cậu. Để người bình thường thực hiện nhiệm vụ trao đổi với một tên tâm thần có súng, liệu có được hay không? Triển Chiêu không cách nào khẳng định.

Nhưng, tình thế bắt buộc, thời gian cũng không đợi. Không còn thời gian để Triển Chiêu suy tính kỹ càng nữa, cậu phải lập tức hành động. Tình hình hiện tại là thế này, sau khi Hàn Long cúp điện thoại liền ném bẻ đi động của Bạch Ngọc Đường, toàn bộ xe buýt lại rơi vào không khí khẩn trương. Hàn Long ghìim súng bước tới bước lui trên lối đi, giống như đang tuần tra, vừa đi vừa dùng ánh mắt điên cuồng lạnh lẽo quét qua từng hành khách trên ghế ngồi. Phụ nữ nhát gan không dám nhìn hắnn, ngay cả đàn ông cũng cố hết sức lơ đi ánh mắt hắnn. Một loại cảm thụ nguy hiểm theo bản năng khiến người ta cảm thấy khủng hoảng, đối đầu với một tay súng mất lý trí, bản năng của họ đều cho rằng nếu mắt đối mắt với hắnn, rất có thể sẽ bị đối phương bắn một phát.

Không ai muốn chết, vì vậy mọi người ai cũng phát run, tinh thần khẩn trương tới mức cực độ. Ngay giờ phút ấy, Triển Chiêu vẫn dốc hết tinh thần chăm chú vào từng hành động của Hàn Long. Cậu đang đợi thời cơ, chờ lúc Hàn Long lẩn nữa đi về phía đuôi xe, sẽ dùng tốc độ nhanh nhất lao tới bên người tài xế, nói kế hoạch của mình cho ông ấy biết. Tuy cậu không biết kế hoạch của mình có liệu có thể thành công hay không, nhưng cứ phải thử một lần đã, nếu còn chờ nữa, sẽ hại chết tất cả mọi người!

Lúc này, Hàn Long vừa đứng đi tới bên cạnh Triển Chiêu, hắnn không buồn nhìn Triển Chiêu một cái, liền xoay người, thong thả bước về hướng

đuôi xe. Có cơ hội! Triển Chiêu đột ngột đứng lên, đang định bước tới chỗ tài xế. Ngay lúc đó, tay của cậu bị kéo mạnh lại.

“Hử?” Triển Chiêu giật thót, cúi đầu nhìn xuống, thì ra là Bạch Ngọc Đường đang nằm trên ghế dưỡng thần vì bị thương quá nặng. Lúc Triển Chiêu vừa đứng lên, Bạch Ngọc Đường đã giơ tay bắt được cổ tay của cậu.

Triển Chiêu không hiểu nhìn Bạch Ngọc Đường, không hiểu vì sao người kia phải khiến cậu bỏ lỡ cơ hội. Hàn Long là bệnh nhân tâm thần, không ai biết khi nào hắn sẽ thôi dò xét. Lỡ để hắn trở về bên cạnh tài xế ngồi, thì tất cả sẽ thất bại trong gang tấc. Triển Chiêu muốn nói, lại không dám phát ra tiếng động gì. Cậu chỉ có thể dùng ánh mắt khốn hoặc nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường nhẹ cong khóe miệng, nháy mắt một cái, ý bảo Triển Chiêu cúi đầu xuống nghe anh nói.

Triển Chiêu vâng lời nhích lỗ tai đến sát môi Bạch Ngọc Đường, đối phương ở sát tai cậu lấy âm thanh thì thào nói, “Đừng khinh cử vọng động, tôi biết ý định của cậu, nhưng như vậy quá mạo hiểm, rất dễ hại chết mọi người.”

Tim Triển Chiêu đánh thịch, cậu biết những lời này là thật, nhưng cậu không còn thời gian nữa rồi. Mạo hiểm ít nhất cũng tốt hơn là ngồi chờ chết chứ!

Bạch Ngọc Đường đoán được chuyện Triển Chiêu muốn nói, trên khuôn mặt tái nhợt lại nở ra một nụ cười, anh tiếp tục nhỏ giọng nói, “Cậu là nhà tâm lý học, cậu có thể lý giải tâm lý cùng hành vi của con người. Hơn nữa cậu còn hiểu rõ bệnh tâm thần phân liệt, như vậy đã đủ hiểu rõ Hàn Long rồi. Triển Chiêu, dùng đầu óc của cậu suy nghĩ thật kỹ lần nữa xem phải làm sao mới phân tán được sức chú ý của hàn Long. Suy nghĩ xem, hắn là loại người gì, đúng bệnh bốc thuốc.”

Lời nói của Bạch Ngọc Đường rất nhẹ nhàng, nhưng lại giống như từng cây chùy đập vào tim Triển Chiêu. Đầu óc cậu bắt đầu xoay chuyển, Hàn Long là loại người gì? Là một bệnh nhân tâm tình bất ổn, thân thủ nhạy bén, còn có súng. Nhìn qua trông rất đáng sợ, nhưng bây giờ Triển Chiêu còn biết, hẳn là một người cha đáng thương luôn nhung nhớ con gái, còn là một vận động viên chất phác, tâm địa hiền lành.

Mới khi này, hẳn giờ súng lên bắn Triển Chiêu giống như điên rồi, không chút lưu tình, muốn một súng bắn chết cậu. Nhưng sau khi hẳn làm Bạch Ngọc Đường bị thương, lại sợ rằng Bạch Ngọc Đường sẽ chết, toàn bộ quá trình, biểu hiện của hẳn vừa vội vừa tự trách. Đây mới là Hàn Long, là bản tính thực sự của hẳn. Nói vậy, phải làm sao mới lợi dụng được bản tính của hẳn để phân tán sự chú ý đây?

Nếu, chỉ vì một hành động của mình mà gây thương tổn cho người đứng trước mặt, Hàn Long nhất định sẽ nảy sinh tâm tình thương cảm, cùng áy náy. Mặc dù nhưng thứ đồng cảm cùng áy náy đó chưa chắc át được chấp niệm của hẳn với con gái, nhưng có thể thành công hấp dẫn sự chú ý của hẳn. Đúng, cứ làm vậy đi!

Nghĩ tới đây, Triển Chiêu lập tức cúi người, hạ giọng nói với Bạch Ngọc Đường, “Ngọc Đường, như vậy chỉ sợ lại ủy khuất anh một chút, anh còn sức diễn trò với Hàn Long không?”

Đôi môi tái nhợt của Bạch Ngọc Đường hơi nhếch lên, dùng giọng yếu ớt nói với Triển Chiêu, “Chỉ khi nào xe dừng lại chúng ta mới có thể sống sót, vì em, cũng là vì tôi, ủy khuất một chút lại tính là gì.”

“Ngọc Đường...” Triển Chiêu hơi sửng sốt, cậu chợt cảm thấy cách nói của Bạch Ngọc Đường có chút kỳ quái.

Bạch Ngọc Đường lại cười, nhỏ giọng phân phó nói, “Triển Chiêu, đỡ tôi dậy đi, kịch phải diễn rồi.”

Động tác Bạch Ngọc Đường cắt đứt dòng suy nghĩ của Triển Chiêu, cậu vội trả lời một tiếng, đỡ Bạch Ngọc Đường ngồi dậy. Nhưng đúng lúc đó, Một tiếng thét cản lại động tác Triển Chiêu.

Triển Chiêu vội ngẩng đầu lên, Bạch Ngọc Đường cũng cố gắng mấy lần, nhưng không có cách nào chống đỡ cơ thể mình đành phải tiếp tục ngồi xuống.

“Sao vậy? Triển Chiêu, rốt cuộc có chuyện gì!?”

“Không ổn! Là chị gái mang thai ở đuôi xe!”

“Phụ nữ mang thai?” Bạch Ngọc Đường nhướn mày, hồng bét, người phụ nữ có mang ngồi kế họ lúc này nhìn qua chắc cũng hơn tám tháng rồi. Chẳng lẽ ngay thời khắc mấu chốt này, vì cô khẩn trương quá nên sinh sớm sao? Cái... cái này không đùa được đâu, cứ cho là Bạch Ngọc Đường không hiểu rõ tình huống cũng biết chuyện này trọng đại, nếu không cẩn thận chỉ sợ một thân hai mạng!

Triển Chiêu cũng nghĩ tới chuyện giống hệt Bạch Ngọc Đường, cậu không thể nói gì nữa, lập tức muốn bước tới kiểm tra tình hình. Nhưng Triển Chiêu còn chưa kịp động, Bạch Ngọc Đường đã dùng một tay kéo Triển Chiêu lại.

“Sao?” Triển Chiêu ngẩn ra.

Bạch Ngọc Đường nghiêm túc nhìn chăm chăm vào Triển Chiêu, nhẹ lắc đầu.

“Ngọc Đường ý anh là sao?”

Bạch Ngọc Đường tỉnh táo đáp, “Còn không tới một tiếng nữa, cậu đi giải quyết tài xế, bên kia tôi trông.”

“Anh á?”

Triển Chiêu khẽ run, cậu nhìn Bạch Ngọc Đường cắn chặt răng, hai tay vịn ghế đứng dậy.

“Tiến sĩ nhỏ, giao cho tôi còn lo lắng sao?” Bạch Ngọc Đường chặn khóe miệng, nở một nụ cười tự cho là sức quyến rũ 10 phần như thực ra lại vô cùng yếu ớt.

Tiếp theo, anh kiên định bước từng bước về phía đuôi xe, Triển Chiêu ngơ ngác nhìn Bạch Ngọc Đường dùng âm thanh yếu ớt mà vững vàng chất vấn Hàn Long làm gì lại dọa người, khiến một phụ nữ có thai sợ đến mức muốn sinh sớm. Còn Hàn Long lúc này đang ảo não nhìn Bạch Ngọc Đường, cúi đầu giống như học sinh đang bị giáo viên khiển trách, ngoan không ngờ nổi.

Triển Chiêu không dám chần chừ, tuy trong lòng cậu, hết sức lo lắng Bạch Ngọc Đường, nhưng cậu biết, tâm tình hiện tại của Hàn Long chỉ là tạm thời. Muốn giải cứu Bạch Ngọc Đường cùng chị gái mang thai kia, chuyện duy nhất cậu có thể làm chính là cho Hàn Long một lý do nhất định phải dừng xe lại!

Nghĩ tới đây, Triển Chiêu dùng tốc độ nhanh nhất tới cạnh tài xế.

Vị tài xế trung niên hơn 40 tuổi đó hiển nhiên cũng đang rơi vào trạng thái mệt mỏi vô cùng. Dùng tốc độ 100km/h chạy liên tục hai tiếng trên đường cao tốc, hơn nữa lúc nào cũng có thể bị tên bắt cóc dùng súng uy hiếp, áp lực tinh thần như vậy dường như sắp đè nát ông rồi. Triển Chiêu biết, hiện giờ nhiệm vụ cậu muốn giao cho tài xế rất nguy hiểm, tâm tình ông không yên, cũng có thể bị lộ, nhưng trừ cách này không còn cách nào khác nữa.

Triển Chiêu hít một hơi thật sâu, ngồi bên người tài xế, dùng giọng thật nhỏ nói với ông, “Bác tài, tôi là Triển Chiêu.”

Tài xế nhanh chóng nhìn Triển Chiêu, sau đó thở phào nhẹ nhõm nói, “Tôi biết, mới này cậu ra nói chuyện với tên điên kia tôi cũng có nghe.”

Triển Chiêu gật đầu, nhanh chóng nói rõ thân phận của mình với Bạch Ngọc Đường, lại giải thích tình hình bây giờ cho tài xế, cuối cùng, cậu cường điệu thêm một chút, là nhất định phải dừng xe thì mới có thể giúp cả xe sống sót. Trạm xăng ở trước mặt chính là cơ hội cuối cùng của họ, nếu bỏ qua rồi, sẽ tiến vào đoạn đường nguy hiểm, đến lúc đó thì không thể xoay chuyển được nữa.

Triển Chiêu nói lời thật nhanh, nhưng đang lúc khẩn trương cao độ, bác tài lại nghe hết không thiếu một chữ nào. Sau khi Triển Chiêu nói xong, tài xế lập tức nói, “Tiểu tử, tôi nghe cậu, cậu muốn tôi làm gì tôi sẽ làm như thế!”

Lòng Triển Chiêu chợt xoẹt qua một trận vui mừng, nhưng vẫn còn chút lo lắng nói, “Bác tài, tâm tình của Hàn Long có chút bất thường, lúc bác giao thiệp với hắn ta nhất định phải bình tĩnh, nếu không sẽ rất nguy hiểm, bác....”

“Không cần nói nữa.” bác tài giống như đã hạ quyết tâm, “Cậu không nói tôi cũng nhìn ra tên điên đó không bình thường. Cứ giao cho tôi, lão Vương tôi lái xe nhiều năm như vậy, lừa một thằng điên bảo đảm không thành vấn đề. Triển Chiêu, cậu gọi thằng đó tới đây, chuyện này cứ để tôi lo! Mẹ nó! Sao mới này không nghĩ ra cái trò đồ xăng này chứ!”

Nói thật, tới bây giờ, Triển Chiêu cũng chỉ có thể chờ định mệnh. Thái độ của bác tài để cậu tin tưởng, cậu lập tức lấy tốc độ nhanh nhất tới chỗ đuôi xe đang gặp chuyện lùm xùm, thấy chị gái kia vẫn đang la hét thảm thiết, mà Bạch Ngọc Đường sắc mặt tái nhợt cũng ngồi ở đó, cặp mắt lại vô cùng cảnh giác chăm chăm theo dõi nhất cử nhất động của Hàn Long. Triển Chiêu an lòng một chút, mà lúc này, bác tài như đã hện gào to, “Không ổn! Sắp hết xăng rồi!”

Ánh mắt Bạch Ngọc Đường chợt khựng, cùng Triển Chiêu nhìn nhau một cái. Tất cả mọi người trên xe đều có thể cảm giác rõ ràng được, tốc độ xe dường như đang chậm lại. Không có xăng, nói vậy, có phải sẽ được dừng xe không?

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 99: Vụ Án 7 – Sinh Tử Thì Tốc (11)

Đáy mắt Triển Chiêu nảy ra sự vui mừng, cậu lập tức nhìn Bạch Ngọc Đường, gật đầu với anh. Bạch Ngọc Đường nhống ngón cái lên với Triển Chiêu, khuôn mặt tái nhợt nở ra nụ cười thật đẹp.

Không có xăng, tức là xe không thể chạy tiếp, như vậy cũng có nghĩa là phải dừng xe, tất cả mọi người đều nghĩ như vậy, kể cả Hàn Long. Nhưng so sánh với cảm giác may mắn, thở phào nhẹ nhõm trong lòng mọi người, dĩ nhiên tâm tình của Hàn Long vô cùng xấu. Khuôn mặt một khắc trước còn mang chút áy náy trong chớp mắt đã bị hàn quang che phủ, hấn dùng khí thế hung hăng vọt lại bên người tài xế, rống, “Mày nói bậy gì đó! Làm sao không có xăng được!?”

Triển Chiêu khẩn trương siết chặt bàn tay, cậu biết rất rõ, bác tài Vương hiện tại đang phải chịu áp lực lớn như nào. Thái độ ép người như thế này của Hàn Long đối với người bình thường chưa được huấn luyện như bác tài Vương là vô cùng kinh khủng. Vậy mà biểu hiện của bác tài Vương lại hay ngoài sức tưởng tượng của Triển Chiêu, chỉ thấy ông ngẩng đầu nhìn Hàn Long, dùng giọng nói cao không thua gì hấn rống về.

“Ông đây nói bậy!? Tại sao tao phải nói bậy!? Mắt trên đầu còn không biết tự nhìn sao? Xăng không đổ dĩ nhiên là không có xăng rồi, còn có thể là gì!? Tại sao không có xăng? Mày còn dám hỏi tao sao!?”

Gào tới chỗ này, tài xế lại hung hăng trừng Hàn Long một cái, “Xe ông đây mỗi ngày chạy ba chuyến đến phi trường còn phải đổ xăng một. Mày

lại ở đó gào, bắt ông đây lái tới 100km/h, lái gần 3 tiếng. Chạy trên đường không tốn xăng a!?”

Có vài lời đáng ra không cần to tiếng, nhưng thái độ của bác tài Vương rõ ràng là vì nói láo nên tâm tình mới có chút khấn trương. Triển Chiêu nhìn ra được, nhưng có lẽ người khác nhìn cũng không ra, chứ đừng nói tới bệnh nhân tâm thần bất ổn Hàn Long này. Hắn nghi ngờ đưa mắt nhìn bác tài Vương, do dự một lúc, hình như không tìm ra lý do thích hợp để phủ định giải thích của người ta.

Lúc này, Triển Chiêu nắm chặt thời cơ bước tới, nói với Hàn Long, “Hàn Long, bây giờ không đủ xăng, xe chẳng qua chỉ chậm lại một chút, chạy thêm lát nữa, hoàn toàn hết xăng rồi chúng ta sẽ phải đậu lại trên đường cao tốc này. Không phải anh rất muốn gặp Toa Toa sao? Nếu xe bị dừng lại thì chỗ trưởng quan cao cấp sẽ....”

“Đúng đúng đúng! Không thể dừng xe! Không thể đậu xe lại! Triển....”

“Triển Chiêu.”

“Phải rồi, Triển Chiêu! Mày giúp tao tìm cách đi, phải làm sao xe mới có thể tiếp tục chạy không dừng, không được chậm lại luôn!”

Triển Chiêu nhìn nét mặt khấn trương của Hàn Long, cẩn thận nói ra mục đích của mình, “Tôi nghe nói phía trước có một trạm xăng, chỉ cần chúng ta dừng xe ở trạm xăng, không đầy 5 phút có thể đổ đầy xăng.”

“Trạm xăng.” Lời nói của Triển Chiêu làm Hàn Long nhú mày, dĩ nhiên nghe nói đến chuyện phải dừng xe, hắn có hơi bực.

Bấy giờ, Triển Chiêu tiếp tục thêm dầu vào lửa, “Hàn Long, Toa Toa đang đợi anh tới, đổ xăng thật nhanh liền có thể gặp con bé rồi.”

“Đúng đúng đúng!” Hàn Long lập tức hướng về phía tài xế hét lớn, “Nhanh chạy tới trạm xăng! Lập tức tới đó!”

Tài xế hơi cau mày, vững vàng đạp cần ga dưới chân, khống chế tốc độ xe ở mức chậm, chạy về phía trạm xăng.

Triển Chiêu tạm thời thở phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn không dám lơ là. Mãi sau khi Hàn Long đáp ứng ghét vào trạm xăng rồi, Triển Chiêu vẫn đứng bên cạnh hẳn, tận tới lúc xe chậm rãi ghé vào trạm xăng, dừng ở giữa cây xăng, cậu mới yên lòng.

Nhưng Triển Chiêu hiểu, dừng xe mới chỉ là bước đầu, nhiệm vụ kế tiếp càng gian nan hơn. Nhìn tình hình sóng yên biển lặng ở trạm xăng, xem ra người tổ Trọng án còn chưa tới, nếu để Hàn Long thuận lợi đổ xăng rồi lái xe đi, tất cả kế hoạch của họ xem như vất. Cho nên, quan trọng nhất bây giờ phải cầm chân Hàn Long.

Triển Chiêu nghĩ thì như thế, mà Hàn Long, dĩ nhiên sẽ không làm giống suy nghĩ của cậu rồi. Quả nhiên, lúc xe vừa mới dừng lại, Hàn Long lập tức giơ súng. Hẳn lạnh lùng nhìn mọi người trên xe, sau đó nói với tài xế, “Mày đi xuống đổ xăng.”

Trên mặt tài xế hiện ra vẻ vui mừng rất nhạt, lúc này Hàn Long cho ông xuống xe, tức là ông có thể nhân cơ hội chạy trốn rồi. Nhưng, sau khi nảy ra ý nghĩ này, tài xế lập tức nhìn về phía Triển Chiêu. Triển Chiêu không nói gì, cũng không có bất cứ động tác nào, chẳng qua chỉ nháy mắt với ông một cái. Đây là ý gì? Không lẽ là để mình chạy? Tài xế giật mình nhìn Triển Chiêu, trong lòng có chút áy náy, loại áy náy này trộn lẫn với cảm giác muốn sống mãnh liệt. Triển Chiêu nhẹ mím cười nhìn ông, cũng không nói một câu. Tài xế cau mày một lúc lâu, mới bước xuống xe. Ngay lúc ông sắp xuống xe, Triển Chiêu lại đột nhiên nói, “Đợi chút.”

Tim bác tài thiếu chút nữa ngừng đập, ông theo bản năng nhìn Triển Chiêu, ánh mắt đáng thương như muốn khóc. Triển Chiêu xin lỗi cười cười, ngưỡng ngừng xoa trán, không phải cậu cố ý muốn hù bác tài xế này đâu, chẳng qua chỉ vì cậu đột nhiên nhớ ra nếu sau khi bác tài xuống xe cứ thế chạy mất, thì cũng không tốt với những người trên xe cho lắm. Người khác thì thôi, nhưng trên xe còn có người già, con nít cùng phụ nữ có thai, lại còn Bạch Ngọc Đường đang bị thương, Triển Chiêu không thể để họ ở lại chịu trận cơn giận của Hàn Long được.

Nghĩ tới đây, Triển Chiêu nhìn Hàn Long cười nói, “Hàn Long, tôi biết những lời sắp tới anh sẽ nghe không lọt tai, nhưng tôi biết anh là người tốt, nhất định sẽ hiểu, nên tôi vẫn phải nói.”

Hàn Long hơi khó chịu, hẳn là do cảm giác xe dừng lại trên đất bằng khiến hẳn cảm thấy không thoải mái. Nhưng suốt dọc đường khi này, ấn tượng của hẳn với Triển Chiêu dường như không tệ lắm, người này rất thông minh, còn có thể liên lạc với trưởng quan cao cấp, bất kể xét theo góc độ nào mà nói, Hàn Long cũng muốn nghe lời cậu. Vì vậy Hàn Long nhìn cậu cười thân thiện trên môi Triển Chiêu, lạnh lùng gật đầu.

Triển Chiêu dùng vẻ mặt thành khẩn nói với Hàn Long, “Hàn Long, tôi biết anh mang súng lên xe buýt là để cứu con gái mình. Nhưng anh nhìn hành khách trên xe một chút xem, bọn họ đều là người bình thường, cũng có gia đình giống anh. Anh xem cô bé kia kìa, con bé mới sáu tuổi, lúc Toa Toa bằng tuổi này hai cha con vẫn còn ở bên nhau đúng không? Thấy con bé, anh không nhớ tới Toa Toa sao?”

Nói tới đây, Triển Chiêu tiếp tục, “Còn có chị gái mang thai kia nữa, chị ấy sắp phải sinh rồi, nếu tiếp tục ở lại xe chạy theo chúng ta, thân thể chị ta sẽ không chịu nổi, có thể còn làm thương hại tới đứa bé trong bụng. Trên xe chúng ta còn hai vị lão nhân, còn rất nhiều phụ nữ. Và cả một người bị anh bắn bị thương nữa.” Dừng lại, liếc Bạch Ngọc Đường. Lúc này anh đang lê thân thể mệt mỏi ngồi lên ghế nhìn cậu mỉm cười. Triển Chiêu biết, nếu như

Bạch Ngọc Đường còn chút khí lực, anh nhất định sẽ tới bên cạnh cậu. Hiện tại anh đang dùng ý chí mạnh mẽ mới khiến bản thân không hôn mê, nghĩ tới đây, tâm Triển Chiêu lại như bị siết mạnh.

Cậu xốc lên tinh thần, nói với Hàn Long, “Tôi năn nỉ anh, nếu đã ngừng xe, để bọn họ cùng xuống xe đi. Bọn họ cần tới bác sĩ, nếu không họ sẽ chết mất. Hàn Long, anh là người tốt, có thể bỏ qua cho họ hay không. Để lại tôi, tôi sẽ cùng anh đợi trưởng quan cao cấp và Toa Toa. Anh phải tin tôi, thân phận của tôi vô cùng quan trọng, trưởng quan cao cấp sẽ không bỏ mặc tôi được, có một mình tôi tương đương với việc có được tất cả bọn họ. Hàn Long, anh có thể bỏ qua cho những người già, phụ nữ cùng trẻ con không?”

Triển Chiêu nói xong, Hàn Long híp mắt nhìn cậu thật lâu, giống như đang dùng suy nghĩ loạn lạc của mình phán đoán xem lời của Triển Chiêu là thật hay giả. Triển Chiêu khẩn trương đến mức có thể nghe được tiếng tim mình đang đập, cậu chăm chú nhìn vào miệng Hàn Long, chỉ sợ hấn nói ra lời từ chối.

Cuối cùng Hàn Long nhìn Triển Chiêu, rồi đưa mắt nhìn về những vị hành khách đáng vẻ chật vật, như đã sắp tới cực hạn ở dưới đuôi xe. Không biết là do lời của Triển Chiêu thật sự có tác dụng hay còn là suy nghĩ của Hàn Long bị rối loạn, hấn lại gật đầu.

Đáy mắt Triển Chiêu nảy ra sự vui mừng, cậu lập tức nhìn Bạch Ngọc Đường, gật đầu với anh. Bạch Ngọc Đường nhong ngón cái lên với Triển Chiêu, khuôn mặt tái nhợt nở ra nụ cười thật đẹp. Tiếp đó, anh hạ thấp giọng nói với cặp vợ chồng già cùng mẹ cô bé đang ngồi bên, “Mấy người đưa phụ nữ cùng con nít xuống xe đi.”

Sau, cậu nhìn về người chồng trẻ lúc này đã mệt mỏi vô cùng nói, “Anh đi theo hộ tống vợ, xuống xe rồi thì ngồi yên đợi, cảnh sát sẽ tới ngay lập tức, đến lúc đó lên xe cảnh sát đi bệnh viện còn nhanh hơn.”

Dứt lời, anh nhìn mấy người nam nhân còn lại nói, “Đàn ông trước chờ ở đằng sau, giờ phải ưu tiên phụ nữ người già và con ít, các anh có ý kiến gì không?”

Thấy những người kia đều không lên tiếng, trên mặt còn thể hiện vẻ không mấy cam lòng, Bạch Ngọc Đường lập tức nói, “Các anh yên tâm, chỉ cần một người trong các anh còn chưa xuống xe, tôi sẽ ở lại cùng các người.” Nếu một người bị thương đã nói như vậy, cho dù có sợ hơn nữa, cũng chỉ có thể đồng ý. Huống hồ gì bọn họ cũng đã nhìn ra, Bạch Ngọc Đường này cùng với Triển Chiêu bên kia là một nhóm, mà Triển Chiêu kia dường như lại là người duy nhất có thể gây ảnh hưởng đến tên tội phạm. Lỡ mình đắc tội cậu ta cũng không khác gì đắc tội tên tội phạm kia là mấy. Cho nên, đàn ông đều ở lại. Đầu tiên là người già, con nít, sau đó là hai vợ chồng trẻ, cuối cùng là các phụ nữ còn lại.

Triển Chiêu đứng cạnh Hàn Long, khẩn trương nhìn những người cậu lo lắng nhất thuận lợi xuống xe, trong lòng không nhịn được hơi thả lỏng. Nhưng giữa chừng, Triển Chiêu chợt ý thức được một vấn đề còn nghiêm trọng hơn nữa, Bạch Ngọc Đường đâu!? Cậu giật mình nhìn Bạch Ngọc Đường cùng những người đàn ông kia bước tới, lòng Triển lập tức đập điên cuồng. Cậu biết, Hàn Long có thể sẽ đồng tình người già con nít, nhưng với những người đàn ông này, hẳn tuyệt đối sẽ không. Nếu Bạch Ngọc Đường đi theo những người vừa xuống xe, có lẽ Hàn Long sẽ vì áy náy mà cho anh theo xuống. Nhưng anh bây giờ mới xuất hiện, chỉ sợ Hàn Long sẽ thay đổi chủ ý bất cứ lúc nào. Nếu hẳn đổi, Bạch Ngọc Đường cũng đừng hòng đi. Quả nhiên, sợ cái gì cái đó tới. Đang lúc người đàn ông đầu tiên chuẩn bị xuống xe, Hàn Long chợt lạnh lùng nói, “Đứng lại!”

Hai chân người kia mềm nhũn, thiếu chút nữa ngã quỵ. Triển Chiêu nhanh tay lẹ mắt, kéo anh ta lại, sau đó nhìn Hàn Long cầu xin, “Để tôi ở lại với anh không được sao?”

Hàn Long lắc đầu, hắn quay đầu nói tài xế, “Mày xuống xe đồ xăng!” Tài xế lập tức đáp ứng, chui khỏi xe như bay. Nhưng chân trước ông vừa bước xuống, đã nghe thấy tiếng gió, một viên đạn bắn vào mặt đất sát chân ông. Tài xế bị dọa sợ gào to một tiếng, Hàn Long cười lạnh nói, “Nếu mày dám chạy, tao liền bắn chết mày!”

Dứt lời, hắn quay đầu lại, nhìn chăm chăm vào mắt Triển Chiêu. Dĩ nhiên, câu vừa rồi chính là nói cho Triển Chiêu nghe thấy.

Trên mặt Triển Chiêu hiện ra vẻ sợ hãi. Hàn Long vì thấy Triển Chiêu sợ hãi chợt cảm thấy vui vẻ cùng an tâm, nhưng tại nơi hắn không nhìn được, Triển Chiêu lại siết chặt hai nắm tay. Bởi lẽ, khi Hàn Long nổ súng bắn về phía tài xế, di động trong túi Triển Chiêu đã rung.

Bao đại ca, các anh tới rồi à?

Dự cáo chương kế :

Triển Chiêu vội vàng làm động tác quen thuộc như trên xe, để lỗ tai sát vào môi Bạch Ngọc Đường.

Cảnh sát Bạch anh dừng trước khi bất tỉnh, đã dùng sức lực cuối cùng lặp lại câu đã từng khiến tiến sĩ Triển đỏ bừng mặt.

“Anh hùng cứu mỹ nhân, sau đó mỹ nhân lấy.... thân... báo đáp....”

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 100: Vụ Án 7 – Sinh Tử Thì Tốc (12)

Nhưng người bị Triển Chiêu sao lãng dường như có hơi bất mãn, anh không chịu được chuyện bị cậu quên lãng, cho nên lúc Triển Chiêu đang vô cùng khẩn trương, anh lại mở miệng nói chuyện, “Hàn Long, không phải mày muốn nói chuyện với trưởng quan cao cấp sao? Giờ ông ấy đang đứng ở ngoài rồi, sao mày không ra đó trực tiếp nói chuyện với ông ấy?”

Trên đường cao tốc vắng người đi từ thành phố D đến tỉnh ngoài, từ xa dần truyền tới tiếng gầm to lớn của động cơ, một chiếc trực thăng bay từ trên trời xuống, đáp lại ở khu ngoại ô gần trạm xăng. Mục tiêu của nó là chiếc xe buýt đang bị khống chế. Trên xe buýt có một tên tội phạm cầm súng cùng nhiều con tin. Trong số con tin có hai cảnh sát, hơn nữa một trong hai người còn bị thương nặng.

Nơi trực thăng hạ xuống cần nơi rộng rãi theo tín hiệu chỉ dẫn, cho nên phi công đành chọn cách hạ xuống chỗ trống cách trạm xăng một đoạn. Nhưng, tạp âm từ luồng gió lốc to lớn vẫn vẫn khiến mọi người trên xe buýt chú ý. Tất cả hai mắt nhìn nhau, không biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì. Hàn Long cũng là mù mờ, nhưng Triển Chiêu đã thấy, tâm trạng nóng nảy của hắn lại có khuynh hướng nảy ra. Có lẽ nhận thức nguy cơ đã cho Hàn Long biết, chuyện này sắp thoát khỏi tầm kiểm soát của hắn rồi?

Triển Chiêu len lén nhìn Bạch Ngọc Đường, hai người đều phát hiện ra ám hiệu bên trong ánh mắt đối phương. Bây giờ, thời khắc nguy hiểm nhất đã tới. Bình minh đang đến, rạng đông đang ở trước mắt rồi, vậy mà giờ

đây cũng đồng thời là lúc đen tối nhất. Mọi người trên xe có thể sống hay không chỉ xem những phút cuối cùng này.

Hàn Long đứng ở cửa xe, chăm chăm nhìn tài xế đang cùng nhân viên trạm xăng đổ xăng xe, tay cầm súng không nhịn được run run. Tốc độ đổ xăng tựa như rất chậm, chậm đến mức khiến Hàn Long bức bối bất an. Cuối cùng sau một hồi chờ đợi, hân nóng nảy quát to một tiếng, để tài xế không đổ xăng nữa mà về xe tiếp tục lái.

Tài xế đối mặt với họng súng vốn không dám chạy, nhưng nếu ông về lại trên xe, cũng chỉ có thể giúp Hàn Long tiếp tục lái xe. Một khi xe khởi động, muốn dừng lại cũng không dễ. Đúng lúc này, Triển Chiêu cuối cùng cũng thấy được những bóng dáng quen thuộc từ xa chạy lại, những bóng dáng thân thiết tới mức làm cậu suýt chút rơi lệ.

Bao Chửng cuối cùng đã tới, hân mang theo đồng nghiệp trong tổ Trọng án, cũng mang tới đặc cảnh viên đầy đủ vũ trang. Những cảnh viên được huấn luyện nghiêm chỉnh nhanh chóng bao vây Hàn Long, trước khi Hàn Long kịp phản ứng đã vây quanh xe buýt, mười mấy khẩu súng nhắm vào sườn xe buýt.

Hàn Long thất kinh, vội vã nhìn mọi chuyện xảy ra trước mắt, súng trong tay không biết nên nhắm mục tiêu nào, cũng quên luôn không giám sát vị tài xế đáng thương kia.

Tài xế rất thông minh, sau khi nhận ra Hàn Long không nhìn mình nữa, lập tức lôi nhân viên trạm xăng chạy đi mất. Hàn Long tức giận nhìn đám cảnh sát chung quanh, rồi như phát điên lao ngược về bên trong xe buýt, dùng ánh mắt như lang đói chăm chú nhìn đám người tay không tắc sắt bên trong xe.

Ngay thời điểm Hàn Long lui về, Bạch Ngọc Đường không biết lấy sức ở đâu ra, dùng cánh tay không bị thương kéo Triển Chiêu đang đứng cạnh

ra sau lưng mình. Triển Chiêu không kịp đề phòng, cứ như vậy đem Bạch Ngọc Đường ra trực tiếp đối mặt với cơn giận dữ của Hàn Long.

Họng súng của Hàn Long chia thẳng vào đầu Bạch Ngọc Đường, tay không kèm được run rẩy, bắp thịt trên mặt vặn vẹo, khuôn mặt dữ tợn lại làm ra biểu lộ đáng sợ kinh người. Một cảnh này thôi đơn giản khiến Triển Chiêu sợ thót tim. Cậu không kịp suy nghĩ, theo bản năng muốn lao tới liều mạng với Hàn Long. Vào lúc này cậu quên luôn mình là nhà tâm lý học, cũng quên luôn chuyện Hàn Long là một người điên không cách nào giao tiếp. Cậu chỉ muốn dùng sức mạnh theo bản năng để liều mạng với đối phương! Cậu chỉ biết là mình không mong Bạch Ngọc Đường chết!

“Hàn Long! Tôi là trưởng quan cao cấp, yêu cầu người lập tức bỏ súng xuống ngay, ra đây đầu hàng!”

Ngay lúc ngàn cân treo sợi tóc, tiếng nói của Bao Chứng thông qua loa phát thanh truyền vào trong xe buýt. Biểu lộ trên mặt Hàn Long hơi khựng, thần sắc điên cuồng đã giảm bớt. Diễn biến mới cắt đứt hành động của Triển Chiêu, nhưng cậu vẫn tiến lên một bước, trở lại bên cạnh Bạch Ngọc Đường. Cậu bất mãn trợn mắt nhìn Bạch Ngọc Đường một cái, người sau giả vờ vô tội dời ánh mắt sang chỗ khác. Triển Chiêu tập trung toàn bộ tinh thần nhìn Hàn Long, tìm kiếm tất cả sơ hở nhỏ trên người hắn. Trước đó vì xe đang chạy với tốc độ cao nên không thể xuống tay, vì chỉ cần sơ ý một chút sẽ khiến toàn bộ người trên xe gặp nguy hiểm. Nhưng giờ, ngoài kia có cảnh sát được trang bị vũ khí, trên xe cũng chỉ còn lại những người đàn ông có năng lực chạy trốn tương đối cao. Triển Chiêu chợt cảm thấy không cần phải giằng co cùng Hàn Long nữa. Nếu tình hình thật xảy ra vạn bất đắc dĩ, hi sinh một mình cậu có lẽ sẽ cứu được tính mạng của những người kia. Triển Chiêu chăm chú nhìn vào mặt Hàn Long, cậu quyết định hạ quyết tâm. Có thể Triển Chiêu không phải là một vị anh hùng giàu tính hi sinh, có thể do sự xuất hiện kịp thời của Bao đại ca cho cậu thêm dũng khí, để cậu dám làm ra quyết định này. Dĩ nhiên, trong thoáng chốc, Triển Chiêu còn

nhớ thêm một người khác. Cậu biết trong lúc này, người kia vẫn nhìn cậu, nhưng mà, Triển Chiêu siết chặt hai nắm tay, giữ yên cổ không quay lại nhìn anh nữa, cả ánh mắt cũng không di chuyển nửa phân.

Chuyện xảy ra trước mắt rồi Triển Chiêu mới cảm nhận được, thì ra làm anh hùng không phải là chuyện người thường có thể, cậu bây giờ không cần ánh mắt của người nọ, bởi vì như vậy sẽ quét đi dũng khí vốn không có bao nhiêu của cậu. Triển Chiêu cắn cắn đôi môi mềm, dùng ánh mắt kiên định chăm chú vào Hàn Long.

Nhưng người bị Triển Chiêu sao lãng dường như có hơi bất mãn, anh không chịu được chuyện bị cậu quên lãng, cho nên lúc Triển Chiêu đang vô cùng khẩn trương, anh lại mở miệng nói chuyện, “Hàn Long, không phải mày muốn nói chuyện với trưởng quan cao cấp sao? Giờ ông ấy đang đứng ở ngoài rồi, sao mày không ra đó trực tiếp nói chuyện với ông ấy?”

Tim Triển Chiêu hơi trầm xuống, cậu biết những lời này của Bạch Ngọc Đường có ý gì. Cậu biết nếu để cảnh sát xử lý tính huống tương tự sẽ lựa chọn cách hành động thế nào, nếu bây giờ Hàn Long đứng ngay cửa xe buýt, có lẽ hắn còn chưa kịp nói câu nào, đã bị cảnh sát đả thương hoặc đánh gục. Chuyện này có lẽ rất tàn nhẫn, thậm chí không công bằng với Hàn Long, bởi vì hắn không chỉ là tội phạm, mà còn là một bệnh nhân. Nhưng Triển Chiêu hiểu, xét theo góc độ duy trì an ninh, cứu sống tính mạng người ta mà nói, cách xử lý này mới là hữu hiệu cùng chính xác nhất.

Nhưng, Triển Chiêu cũng nghĩ rằng lời nói của Bạch Ngọc Đường sẽ không nhận được hiệu quả tốt.

Quả nhiên, sau khi Hàn Long nghe thấy Bạch Ngọc Đường nói, trên mặt chỉ hiện ra chút do dự, một khắc sau, hắn đột nhiên giơ tay chụp lấy Bạch Ngọc Đường.

“Không!” Thấy ngón tay Hàn Long sắp đụng vào cổ áo Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu đột ngột lao vào giữa hai người giống như một mũi tên.

“A?” Hàn Long trầm mặt nhìn Triển Chiêu.

“Bắt tôi!” Triển Chiêu nhìn thẳng vào mắt Hàn Long, không chút nào chịu yếu thế, “Tôi nói, bắt tôi! Không được bắt anh ta! Anh ta mất máu quá nhiều, cần cấp cứu!”

“Triển Chiêu! Ngay cả chuyện này cậu cũng muốn tranh với tôi sao!?” Bạch Ngọc Đường bây giờ đã giận chết rồi, nhưng bất đắc dĩ, hẳn lúc này thật sự mất máu quá nhiều, dốc hết sức lực toàn thân cũng không có cách nào để câu chất vấn này nghe khí thế một chút.

Triển Chiêu không trả lời câu hỏi của anh, cậu vẫn chỉ chăm chăm nhìn vào mắt Hàn Long. Trong ánh mắt điên cuồng của kẻ tâm thần thoáng một chút do dự, bất quá nhanh chóng quyết định. Hắn thu lại bàn tay định nắm áo Bạch Ngọc Đường, đổi sang kéo cổ áo Triển Chiêu, hơi dùng lực, đã dùng thủ pháp vật lộn chuyên nghiệp của Nhu đạo vây Triển Chiêu vào trong cánh tay mình.

“Không! Thả cậu ấy ra!”

Tiếng gào thét của Bạch Ngọc Đường không cách nào vẫn hồi động tác bén nhọn của Hàn Long, lúc anh tung người đuổi theo, Hàn Long đã nhảy xuống xe. Bao Chứng này giờ vẫn đứng nghiêm trước cửa xe chờ đợi, bị hắn làm cho giật mình, Triển Chiêu bị Hàn Long ngăn ở trước làm bia đỡ đạn, mà người hắn đang tựa vào xe, dùng thân xe làm nơi trú ẩn. Thế này thì, có bắn từ phía trước hay phía sau cũng không thể bắn trúng nơi yếu hại của hắn. Tên điên này lại giảo hoạt như thế, hẳn thật là bị điên sao?

Nhưng sự thật vẫn là sự thật, người bọn họ đang đối mặt chính là một tên điên giảo hoạt. Bao Chứng hận muôn căn rằng, chỉ có thể ra lệnh tất cả mọi người khống chế hỏa lực, ngàn vạn không được ngộ thương Triển

Chiêu. Mà Triển Chiêu lúc này cũng không hoảng loạn như người bình thường, mặt cậu bình thản nhìn Bao Chửng, trong mắt tràn đầy tín nhiệm cùng thoải mái. Bao Chửng nhìn Triển Chiêu, lòng lại sôi ruột như lửa đốt. Nhưng làm người lãnh đạo một sự kiện quan trọng, người nhất định không được hoảng hốt chính là hắn. Chính vì thế, dường như không hề có chút ngập ngừng, trong nháy mắt Hàn Long nhảy xuống xe, Bao Chửng đã thả súng trong tay xuống, đi về trước hai bước, dừng cách Hàn Long cùng Triển Chiêu không quá năm mét, đôi mắt lại bắt lấy nhân thần điên cuồng đang núp sau lưng Triển Chiêu.

“Hàn Long, cuối cùng chúng ta cũng gặp mặt.”

“Mày, mày chính là trưởng quan cao cấp?” Hàn Long như còn khẩn trương hơn cả Triển Chiêu, chính miệng của hắn đã chỉ ra điểm đó.

Bộ mặt đen thui cùng vẻ mặt nghiêm túc của Bao Chửng vô cùng hợp với vai trò trưởng quan cao cấp, hắn híp mắt, dùng giọng vô cùng quyền uy nói với Hàn Long, “Hàn Long, nếu anh đã thấy tôi rồi, vì sao còn cưỡng ép người của tôi đây? Mau thả cậu ấy, những thứ khác chúng ta có thể thương lượng.”

“Không! Tao thả nó, mày sẽ không giúp tao tìm Toa Toa nữa! Mày còn nhốt tao vào nơi đáng sợ đó nữa!”

“Tôi nói với anh rồi, tôi đã tìm thấy Toa Toa, là tự anh không tin.”

“Nói bậy! Toa Toa đã bị bọn chúng bắt! Mày căn bản có tìm đâu! Nếu không sao mày không mang Toa Toa đến gặp tao!”

Hàn Long vừa dứt lời, một nữ cảnh sát xinh đẹp nhanh chóng nhảy xuống chiếc xe Jeep chuyên dụng vừa chạy tới, cô bước lên cạnh người Bao Chửng, dùng giọng nghiêm túc cúi kính gắt với Hàn Long, “Toa Toa chỉ mới mười tuổi, mày thật muốn mang con bé tới đây, tận mắt nhìn mày bắn chết người khác sao!?”

Tô Hồng, ánh mắt Triển Chiêu sáng lên.

“Toa Toa! Mà y gặp Toa Toa rồi hả? Toa Toa nó sao rồi!?”

Tô Hồng lập tức trả lời, “Tao gặp được Toa Toa, nhưng mẹ con bé không cho nó ra cửa. Hàn Long, mà y nhớ Trần Mẫn chứ? Chị ấy nhờ tao nói cho mà y biết, nếu mà y chịu thả họ ra, chị ấy sẽ đưa Toa Toa đến bệnh viện thăm mà y.”

“Toa Toa, Toa Toa...”

Tô Hồng vốn cho rằng Hàn Long sau khi nghe mình nói sẽ thay đổi thái độ, xem như không đối thì ít nhất cũng nảy ra chút phản ứng. Nhưng cô không ngờ phản ứng của Hàn Long lại là như thế. Sau khi hẳn nghe được lời Tô Hồng nói, giống như không hề có chút cảm giác nào với cái tên Trần Mẫn, nhưng lại tiếp tục thăm thì tên con gái.

Tô Hồng không hiểu nhưng Triển Chiêu lại hiểu. Từ đầu tới giờ, người Hàn Long quan tâm nhất là con gái cô, trong ảo tưởng của hẳn dường như đều không xuất hiện vai diễn của vợ. Tình hình như thế đã nói rõ ràng rằng, trong chút lý trí còn sót lại của hàn Long chỉ còn lại một mình thân nhân là con gái, Trần Mẫn đối với hẳn giờ đây đã thành người xa lạ. Bây giờ nhắc tới vợ mình, hẳn sẽ không nảy ra bất kể cảm giác gì. Bất kể là yêu hay là hận.

Rất giống với quãng thời gian bệnh tình anh hai Triển Huy trở nên nghiêm trọng nhất, ngoài Triển Chiêu, người anh chăm sóc từ nhỏ ra, ngay cả cha mẹ ruột cũng không thể cùng anh trao đổi. Cho nên, Triển Chiêu hết sức hiểu trạng thái lúc này của Hàn Long. Muốn giải quyết vấn đề của hẳn, chỉ có thể lợi dụng mấu chốt là Toa Toa. Nhưng cứ xem như vậy, Triển Chiêu cũng không nỡ để một đứa bé mười tuổi đến đối mặt với tràng diện thảm khốc này.

“Ba, ba khỏe không? Con là Toa Toa đây, con nhớ ba lắm, mẹ nói ba trốn viện, sao ba không tới gặp con?”

Đột nhiên từ trong loa phát thanh truyền đến giọng nói non nớt.

Là giọng Toa Toa, Hàn Long kinh ngạc cứng đờ người, hấn gào hét, “Toa Toa! Toa Toa con đang ở đâu!? Con mau ra đây!”

“Ba, con học đánh dương cầm rồi này, là dương cầm ba mua cho con đó.”

“Toa Toa! Toa Toa, con mau ra đây a! Ba muốn gặp con một chút!” Triển Chiêu có thể cảm nhận được, lúc Hàn Long nói chuyện đã xen lẫn tiếng khóc.

Một tiếng đàn dương cầm du dương truyền tới, nghe được tiếng đàn này, Hàn Long lập tức nghĩ ra đây chính là con gái đàn. Hấn chột đây Triển Chiêu, bắt đầu điên cuồng tìm kiếm bóng dáng con gái trong đám người. Ánh mắt của hấn không còn ngây dại, vì Triển Chiêu đứng gần hấn có thể nhìn rõ, trong mắt Hàn Long còn có nước mắt, giống một người cha bình thường, ngập tràn tư niệm với con.

“Toa Toa? Toa Toa!” Cuối cùng, Hàn Long đã tìm thấy nguồn gốc âm thanh, nó truyền ra từ trên người của một người đàn ông.

Giờ phút này, cái tên gọi Bàn Thống đang cầm di động trên tay, trong di động phát cảnh Tô Hồng cùng Toa Toa đánh đàn. Hàn Long giống như phát điên chạy về phía Bàn Thống, ngay khi tay hấn sắp đụng được vào người Bàn Thống, một tiếng súng vang lên!

Sau khi súng nổ, Hàn Long ngã xuống đất.

“Đừng! Đừng giết anh ta!” Triển Chiêu lao về phía Hàn Long đang nằm trên đất, nhưng lúc cậu vừa bước lên một bước, đã bị một người từ sau ôm

chặt lấy.

“Bạch... Bạch Ngọc Đường!” Triển Chiêu kinh ngạc nhìn khuôn mặt không còn chút máu của Bạch Ngọc Đường.

Người sau nhìn cậu cong khóe miệng, giống như muốn nói cái gì. Triển Chiêu vội vàng làm động tác quen thuộc như trên xe, để lỗ tai sát vào môi Bạch Ngọc Đường.

Cảnh sát Bạch anh dừng trước khi bất tỉnh, đã dùng sức lực cuối cùng lặp lại câu đã từng khiến tiến sĩ Triển đỏ bừng mặt.

“Anh hùng cứu mỹ nhân, sau đó mỹ nhân lấy.... thân... báo đáp....”

Dự cáo chương kế:

Triển Chiêu hơi sững sờ, có trời đất chứng giám, cậu thật sự không giả ngu, cậu thật không có nhớ nổi Bạch Ngọc Đường đang nói tới câu nào có được không vậy?

“A cái gì nữa?” Bạch Ngọc Đường bĩu môi, cười nói, “Tay tôi không động được, Triển Chiêu, dứt tôi ăn cơm đi.”

Triển Chiêu ngơ ngác liếc mắt nhìn cánh tay trái của Bạch Ngọc Đường, bực mình nhú mày, tâm nói, cảnh sát Bạch à, anh hình như cũng đâu phải người thuận tay trái a?

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 101: Vụ Án 7 – Sinh Tử Thì Túc (13)

“Cái gì? Xuất ngoại? Triển Chiêu, em thật vô lương tâm, tôi vì em thiếu chút nữa đã chết rồi, em lại muốn bỏ tôi ở đây để xuất ngoại đi họp a, hu hu hu hu hu, số tôi sao lại khổ thế này

~”

Một màn cướp xe buýt kinh tâm động phách, sinh tử kinh hồn cuối cùng đã hoàn toàn kết thúc, bao gồm cả tên tội phạm cùng tất cả mọi người đều sống sót. Mặc dù các hành khách đều phải chịu tổn thương tinh thần trên nhiều mức độ, Bạch Ngọc Đường cũng thiếu chút nữa mất nửa cái mạng, chứ đừng nói tới tên Hàn Long bị trọng thương giờ vẫn còn đang nằm trong phòng chăm sóc đặc biệt chờ tỉnh lại.

Nửa đêm tỉnh giấc, cậu sẽ luôn chảy một thân mồ hôi lạnh. Vậy mà chuyện làm cậu cảm thấy kỳ quái nhất chính là việc, cậu cứ mãi mơ thấy giây phút Bạch Ngọc Đường trúng thương chứ không phải lúc mình bị Hàn Long bắt. Một tiếng súng chát chúa vang lên, đau đớn khi thân thể chạm đất, sắc mặt xám tro của Bạch Ngọc Đường, tất cả diễn biến lại một lần nữa xuất hiện khắp nơi trong ác mộng của Triển Chiêu, lần này có vẻ cậu không cần đi tìm giáo sư chữa trị cũng biết mình rốt cuộc bị bệnh gì.

Đó là một loại sợ hãi ở nơi sâu nhất đáy lòng, thứ sợ hãi này chôn sâu trong tiềm thức Triển Chiêu, mỗi khi cậu tiến vào mộng đẹp, ý chí sẽ bị tiềm thức chiếm lĩnh, tiếp theo liền rơi vào ác mộng. Thứ này không cách nào khống chế, muốn xóa đi nỗi sợ hãi từ trong tiềm thức, chỉ có thể chờ thời gian để chúng dần tiêu biến đi. Hoặc, có thể dùng thuốc, dùng thuốc

khống chế giấc ngủ. Nhưng Triển Chiêu không thích thế, vì Bạch Ngọc Đường còn sống, hơn nữa còn dùng tốc độ thật nhanh để mỗi ngày mỗi tốt hơn, Triển Chiêu cảm thấy thứ sợ hãi của mình sớm muộn gì cũng sẽ có ngày trở về như cũ.

Có lẽ, chờ tới lúc Bạch Ngọc Đường khỏe mạnh xuất hiện trước mặt mình, mình sẽ không còn gặp lại ác mộng có liên quan tới anh ta nữa đi? Triển Chiêu nghĩ vậy, lau mồ hôi trên trán, tiếp tục nằm ỳ trên giường ngủ. Bây giờ vừa tròn ba giờ sáng, rời giường thì hơi sớm. Lại nói, chưa tới mấy giờ nữa còn phải tới bệnh viện thăm bệnh, cái tên Bạch Ngọc Đường, lại năn nỉ mình ngày nào cũng phải tới bệnh viện chăm sóc anh ta.

Triển Chiêu xoa xoa bả vai mệt mỏi, khóe miệng không nhịn được méo xệch, duy trì biểu lộ bất mãn rồi tiếp tục tiến vào mộng đẹp. Lần này trong mộng không còn cảnh tượng Bạch Ngọc Đường trúng thương mà lại là bộ dáng trương dương đặc ý của anh ta với mình.

“Tiểu Triển Chiêu, tôi chính là ân nhân đã cứu em một mạng đó nha, phải có thái độ với ân nhân một chút. Bắt đầu từ hôm nay, em phải chăm sóc tôi toàn bộ, cho đến khi nào tôi khỏi bệnh thì thôi.”

“Cái gì? Xuất ngoại? Triển Chiêu, em thật vô lương tâm, tôi vì em thiếu chút nữa đã chết rồi, em lại muốn bỏ tôi ở đây để xuất ngoại đi họp a, hu hu hu hu, số tôi sao lại khổ thế này

~” (Má.... Đm chú, tởm thật đấy)

Triển Chiêu đang ngủ bỗng cau mày, nhắm mắt giơ tay lên, lau đi 3 đường hắc tuyến trên trán. Trong lòng thầm mặc niệm, bộ dáng kia của Bạch Ngọc Đường thật ghê tởm. Anh yên tâm, tôi sẽ chăm sóc anh thật tốt, bảo đảm để anh dùng tốc độ nhanh nhất khôi phục lại năng lực gây hại nhân gian, nếu anh còn bất bình thường như vậy nữa chắc tôi ói mất!!

Đừng nói tới chuyện Triển Chiêu đang bị Bạch Ngọc Đường quấy rầy trong mộng, vừa sang rạng sáng ngày thứ hai cậu đã xuất hiện tại lầu ba khu nội trú bệnh viện Kim Thịnh. Bệnh viện Kim Thịnh là bệnh viện tư nổi tiếng của thành phố Đức, tuy không phải là chi nhánh bệnh viện chuyên dụng cho cảnh sát viên, nhưng so với bệnh viện chuyên dụng, phục vụ ở Kim Thịnh còn chuyên nghiệp hơn, điều kiện cũng khá hơn rất nhiều.

Vốn dĩ ngay ngày gặp tai nạn, Bạch Ngọc Đường đã được trực tiếp đưa vào một bệnh viên công bình thường để tiến hành cấp cứu, sau đó trực tiếp nhét vào nằm viện. Kết quả, ngày hôm sau anh hai Bạch Ngọc Đường, Bạch Cẩm Đường nhận được tin tức, lập tức chủ động đổi bệnh viện cho Bạch Ngọc Đường ngay khi đến thăm em trai, chờ đổi bệnh viện xong, Bạch Cẩm Đường ngồi trong phòng bệnh chờ tới khi nào Bạch Ngọc Đường tỉnh dậy, phát hiện anh còn sống tốt, tạm thời không có triệu chứng sắp chết nào, mới vung tay xoay người rời đi.

Hiện tại, Bạch Ngọc Đường đã ở lại bệnh viện tư thu lệ phí cắt cổ này gần một tuần rồi, chớp mắt sẽ phải ra viện, Bạch Cẩm Đường sau khi trả đầy đủ tiền viện phí xong, cũng không hề chui ra nữa.

Triển Chiêu giờ thức ăn trong tay, đẩy cửa bước vào phòng riêng của Bạch Ngọc Đường, trong phòng chất đầy hoa tươi, trái cây cùng thiệp, trừ bệnh nhân ra không còn người khác. Triển Chiêu khẽ thở dài, cầm hộp giũ ấm đặt trên tủ đầu giường, nhìn Bạch Ngọc Đường ngủ ngon lành, sau đó tắt tivi vẫn còn đang bật.

Sau khi làm xong toàn bộ, Triển Chiêu cầm hoa cũ chưng trên bệ cửa sổ bỏ vào thùng rác, lại cầm những loại trái cây Bạch Ngọc Đường không thích ăn bỏ vào một giỏ trống, để lát nữa đem phát cho mấy đứa nhóc ở phòng bên, hoặc là rửa sẵn rồi nhờ những người đến thăm bệnh giải quyết hộ. Tuy tổ Trọng Án bận rộn nhiều bề, nhưng mỗi lúc tan sở bọn Vương Triều đều sẽ cùng nhau tới thăm Bạch Ngọc Đường một chút, kể anh ta nghe những chuyện mới mẻ trong cục để giải sầu. Đôi khi Bao Chứng cùng

Công Tôn Sách cũng tới, Bàng Thống tới không được mấy lần, hơn nữa lần nào cũng là tháp tùng Tô Hồng mà tới, thậm chí có mấy lần hẳn còn lôi theo cả Bàng Tiểu Điệp. Mỗi khi Triển Chiêu nhớ lại hôm ấy Triển Chiêu đã thấy buồn cười, bộ dáng Bạch Ngọc Đường khi nhìn thấy Bàng Tiểu Điệp cứ như gặp quỷ, Triển Chiêu có chút ác độc nghĩ, có lẽ Bạch Ngọc Đường nghĩ rằng mình hiện giờ còn quá mức yếu, sẽ không có sức lực phản kháng lại tính ương bướng của ký giả Bàng đi.

Bất quá, giờ đang là buổi sáng, bình thường sẽ không có người đến. Hơn nữa, chưa tới hai ngày nữa, Bạch Ngọc Đường đã có thể ra viện, tuy sau khi ra viện còn phải nghỉ ngơi một tháng, nhưng có thể xuất viện đã là chuyện vô cùng vui vẻ rồi. Nghĩ tới đây, Triển Chiêu nhìn khuôn mặt Bạch Ngọc Đường đang ngủ say sưa, hơi cau khóe miệng. Biết người này hơn một năm, đây là lần đầu tiên thấy được bộ dáng yếu ớt của anh ta. Người này trước đây luôn mất ngủ, thậm chí vì mơ thấy ác mộng mà rơi vào giằng co tâm lý, nhưng cơ thể lại khỏe mạnh đến mức làm người ta cảm thấy ganh tỵ.

Nghĩ tới đây, Triển Chiêu lại cảm thấy khổ sở. Nếu lúc đó mình không nóng vội như thế, cẩn thận hơn chút, có lẽ Bạch Ngọc Đường cũng sẽ không bị thương. Nghĩ vậy, Triển Chiêu lại thở dài.

“Tiến sĩ Triển, gặp chuyện không vui sao?”

Triển Chiêu hơi ngẩn ra, đổi lại đôi mắt mang cười của Bạch Ngọc Đường, mới phát hiện ra người này đã tỉnh lại từ khi nào không biết.

“Anh dậy rồi?”

“Lúc em vừa vào cửa tôi đã tỉnh.” Bạch Ngọc Đường khẽ mỉm cười, nhìn vào mắt Triển Chiêu hỏi, “Em còn chưa trả lời tôi đây, sao lại than thở?” Có chuyện gì không vui nói ra để tôi vui vẻ chút nào?”

“Cái anh này.” Triển Chiêu liếc Bạch Ngọc Đường, không vui đáp, “Anh mong tôi không vui tới vậy sao?”

Bị Triển Chiêu liếc một cái, Bạch Ngọc Đường không những không cảm thấy bối rối, mà ngược lại còn cảm thấy hơi ngứa trong lòng. Anh cười hì hì nói với Triển Chiêu, “Bây nào, không phải tôi đang quan tâm cậu đây sao? Em khó chịu, tôi chắc chắn sẽ khó chịu hơn em nhiều, cho nên mới bảo em nói ra chứ?”

“Nói cho anh có ích gì không?” Triển Chiêu bất đắc dĩ cười, “Điên điên khùng khùng, bộ dáng này của anh có thể giải quyết phiền toái cho tôi không?”

“Dĩ nhiên!” Bạch Ngọc Đường không phục gào lên, “Sao em có thể nghi ngờ tôi chứ? Triển Chiêu, em phải tin tôi, tôi có thể bảo vệ em!”

“Được được được, anh lợi hại nhất, anh mạnh nhất được chưa? Bạch Ngọc Đường, anh nắm lại đằng hoàng cho tôi, không cho phép lộn xộn!”

Triển Chiêu thấy Bạch Ngọc Đường không chịu ngoan ngoãn nằm lại trên giường, giùng giàng muốn nhảy xuống biểu diễn thân thể cường tráng của mình, không chịu nổi mà đỡ trán. Tâm nói, trước kia sao không nhận ra người này thoải mái thế này vậy? Không biết tại sao, suy nghĩ của Triển Chiêu lại bay về thời điểm ở thành phố S phá án mấy tháng trước, anh cả Bạch gia Bạch Cẩm Đường cũng có những hành vi thoải mái giống vậy. Không lẽ đây là di truyền của gia tộc.

“Triển Chiêu, em không thể dịu dàng hơn chút sao?” Bạch Ngọc Đường yên lặng vượt cái trán bị Triển Chiêu vỗ trúng, buồn bực liếc cái tên tiến sĩ nhỏ bạo lực.

“Thích dịu dàng, được, tôi có thể gọi điện cho Tô Hồng để chị ấy tới thay tôi nha.”

“Thôi đi.” Bạch Ngọc Đường bĩu môi, “Cô ta còn không bằng em đây.”

“Chà, không thích Tô Hồng à....” Triển Chiêu cười híp mắt nhìn chăm chăm khuôn mặt của Bạch Ngọc Đường, nụ cười đó nhìn thế nào cũng rất đáng yêu, nhưng Bạch Ngọc Đường lại cảm thấy những lời tiếp theo của cậu nhất định sẽ làm anh tức hộc máu.

Quả nhiên.....

“Vậy để tôi gọi Bàn Tiểu Diệp nhé? Tôi nghĩ cô ấy nhất định còn dịu dàng hơn cả tôi lẫn Tô Hồng nhiều, bảo đảm anh muốn gì được nấy.”

“A a a!! Xem như tôi thua cậu được chưa?” Bạch Ngọc Đường quát to một tiếng, “Triển Chiêu, em không thể tàn nhẫn như vậy được, tôi là bệnh nhân mà!”

“Biết mình là bệnh nhân phải nghỉ ngơi thật tốt.” Gương mặt tuần tú của Triển Chiêu trở nên nghiêm túc, nhếch cằm, “Năm xuống đàng hoàng, chờ tôi lấy dưa cho anh ăn cơm.”

“Được.” Bạch Ngọc Đường buồn bực nhìn Triển Chiêu, trong lòng lại thầm tính toán, tiểu tử này một hồi Tô Hồng, một hồi Bàn Tiểu Diệp, lẽ nào cậu ta đang ở đây nói lẫy với mình sao? Trong lòng cậu ta rốt cuộc đang nghĩ cái gì vậy?

“Tôi dâng lên tận giường cho anh đấy, ăn đi.” Lời nói của Triển Chiêu phá ngang suy tư của Bạch Ngọc Đường. Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu bày bàn nhỏ, lại mức một chén cháo nóng thơm tho, cho thêm vài món ăn kèm. Đột nhiên một niềm hạnh phúc từ tận đáy lòng dâng lên khiến tim Bạch Ngọc Đường vô cùng ấm áp. Bạch Ngọc Đường chợt ý thức được một vấn đề mà tới giờ anh vẫn chưa từng suy tính tới, khi địa vị của một người trong lòng ta thay đổi, thì tất cả mọi chuyện liên quan tới người đó cũng sẽ thay đổi.

Triển Chiêu bây giờ cùng Triển Chiêu của một năm trước không giống nhau, là vì đối với Bạch Ngọc Đường mà nói, cậu ta đã không chỉ là một người bạn. Sự thay đổi này bắt đầu từ khi nào vậy? Bạch Ngọc Đường phát hiện ra mình không thể nói rõ, nhưng, anh biết, thay đổi này thật sự có xảy ra.

Trong tiềm thức, có lẽ Bạch Ngọc Đường đã từng chống đối sự thay đổi này, nhưng tiếng tim đập rõ ràng cho Bạch Ngọc Đường biết, chống cự là vô ích mà thôi.

Có lẽ vì cách nhau quá gần, hoặc có lẽ do ánh mắt Bạch Ngọc Đường quá mức chăm chú nên Triển Chiêu mới nhận ra ánh mắt anh, cũng để ý tới vẻ mặt nghiêm túc của anh. Một loại không khí ấm áp luy chuyển giữa Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường. Lý trí nói Triển Chiêu biết, cậu không nên nhìn vào mắt Bạch Ngọc Đường, bởi lẽ, cho dù là người chậm lụt như cậu cũng ý thức được sự thay đổi ở sâu trong đáy lòng Bạch Ngọc Đường. Có lẽ, do anh ta giấu chưa đủ sâu đi?

Triển Chiêu chần chờ một hồi, cuối cùng vẫn nhìn về phía Bạch Ngọc Đường. Hai người cứ nhìn nhau như vậy mất mấy giây, sau đó, Triển Chiêu nhẹ nhàng nói một câu.

“Bạch Ngọc Đường, ăn cơm thôi.”

Bạch Ngọc Đường hơi cong khóe miệng, “Triển Chiêu, còn nhớ lời tôi nói không?”

“Nói cái gì? Mấy ngày nay anh nói thật là nhiều đây.”

Nụ cười vui vẻ nằm lại rất lâu trên khuôn mặt anh tuấn của cảnh sát Bạch. Anh chăm chăm nhìn vào gò má hơi ửng đỏ của Triển Chiêu, cười nói, “Triển Chiêu, tôi có thể cho em thời gian tiếp tục giả ngu. Bất quá tin tôi, em giả vờ không được lâu nữa đâu.”

“Sao?”

Triển Chiêu hơi sững sờ, có trời đất chứng giám, cậu thật sự không giả ngu, cậu thật không có nhớ nổi Bạch Ngọc Đường đang nói tới câu nào có được không vậy?

“A cái gì nữa?” Bạch Ngọc Đường bĩu môi, cười nói, “Tay tôi không động được, Triển Chiêu, dứt tôi ăn cơm đi.”

Triển Chiêu ngơ ngác liếc mắt nhìn cánh tay trái của Bạch Ngọc Đường, bực mình nhú mày, tâm nói, cảnh sát Bạch à, anh hình như cũng đâu phải người thuận tay trái a?

Bất quá, tuy trong lòng vẫn không ngừng chửi, nhưng Triển Chiêu vẫn ồ một tiếng, chấp nhận cầm lên cái thìa.

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 102: Vụ Án 7 – Sinh Tử Thì Tốc (14)

Nhật ký Triển Chiêu

Ngày 10 tháng 5 năm 2013, mưa nhẹ.

Gia đình là vương quốc của cha, thế giới của mẹ, thiên đường của trẻ thơ.

— Emerson. * (Ralph Waldo Emerson là nhà viết tiểu luận, nhà thơ, triết gia người Mỹ, và cũng là người đi đầu trong phong trào tự lực cánh sinh và chủ nghĩa siêu việt)

Hôm nay là ngày Bạch Ngọc Đường xuất viện, hầu hết các đồng nghiệp tổ Trọng Án đều tới đây, thăm chí trước cửa bệnh viện còn xuất hiện vài bóng dáng quen thuộc. Mình nhớ trong quá trình phá án suốt một năm vừa qua, mình đã có mấy lần thấy được mấy khuôn mặt quen thuộc kia thì phải.

Bọn họ đều là phóng viên từ các nhà báo lớn của thành phố D. không biết lần này có phải họ đang tìm cơ hội phỏng vấn nhân dịp cảnh sát Bạch xuất viện hay không nhỉ. Bất quá, họ nhất định phải thất vọng mà về thôi, vì Bạch đại ca suốt 10 ngày không thấy mặt đã đột ngột xuất hiện rồi, hơn nữa còn mang tới một binh đoàn được trang bị vũ khí. Có Bạch đại ca cùng binh lính hộ tống, tôi cùng Bạch Ngọc Đường đã thuận lợi về nhà anh ta.

Không sai, Bạch Ngọc Đường về nhà, hơn nữa còn kéo cả tôi theo về. Theo như lời anh ta nói là vì thương anh ta chưa lành, hành động bất tiện, cần người thiếp thân chăm sóc. Chuyện lần này tôi có chút xiu không hiểu

nỗi, vì xét theo kinh nghiệm lẫn sức lực mà nói, tôi không thể nào được đặt trong diện giới chăm sóc người. Bất quá, làm tôi cảm thấy kỳ quái nhất vẫn là, lúc tôi nói lên nghi vấn này, không chỉ có Bạch Ngọc Đường không thêm nói, mà ngay cả Bạch đại ca có chút xú đáng tin cũng không thêm để ý luôn. Hai anh em này hình như rất an tâm để tôi ở lại trong nhà họ, hơn nữa còn chăm sóc Bạch Ngọc Đường? Chẳng lẽ họ không sợ để mình chăm sóc người này tới mức thương ác hóa sao?

Ai, hết cách, người bị thương cũng không phải mình, cả người trong cuộc còn không ngại, thì một người được cứu mạng như mình lại càng không có lập trường để phản đối. Cứ như thế, tôi lại một lần nữa bị đem vào biệt thự nhà họ Bạch, nhắc mới nhớ, căn bản dọn ra cũng đã được mấy ngày đâu, xem ra duyên phận giữa tôi cùng căn biệt thự này đúng là không cạn.

Sau khi đưa bọn tôi về rồi Bạch đại ca cả cửa cũng không vào, trực tiếp lái xe đi mất. Nếu như sau này có thời gian, tôi rất muốn được nói chuyện riêng với Bạch đại ca một chút. Sau lần này giúp tôi nhận ra được nguy cơ cực lớn của bệnh tâm thần phân liệt, tôi nhớ anh hai, cũng nhớ Bạch Ngọc Đường.

Kể từ khi anh hai bị cuốn vào án mưu sát lần trước, bệnh của anh ấy tạm thời tái phát. Sau khi vụ án kia kết thúc, Bạch đại ca an bài giúp anh hai tiếp nhận trị liệu ở trung tâm điều dưỡng dành riêng cho quân đội. Bây giờ đã nửa năm trôi qua, tình hình của anh hai đã khá nhiều, căn bản là phục hồi trở lại. Tuần trước, mới gọi điện cho anh ấy, trong điện thoại anh hai nói rất nhớ tiệm sách trong nhà, muốn về thành phố S. Lúc đó tôi có thể nghe được tuy anh hai nói nhớ tiệm sách ở thành phố S, nhưng tinh thần anh ấy hiện tại rất sáng khoái đây.

Muốn bệnh nhân tâm thần phân liệt giữ vững tinh thần vui vẻ là một chuyện rất khó, cho dù là những người bình thường không hề có bệnh tâm lý nhưng chúng ta đây cũng không thể lúc nào cũng giữ được tinh thần vui vẻ. Nếu nói vui vẻ, không phải là vì trôi qua rất nhanh nên mới phải trân

trọng sao? Tôi không biết vì sao anh hai lại có sự thay đổi khiến người ta an tâm như vậy, nhưng tôi biết, trong đây nhất định có tác dụng từ việc làm của Bạch đại ca.

Tôi rất cảm kích Bạch đại ca, cho nên mới muốn nói chuyện với anh ta một chút, thể hiện lòng biết ơn, hơn nữa cùng cẩn thận hiểu rõ tình huống của Bạch Ngọc Đường. Đáng tiếc, Bạch đại ca quá bận, không rảnh nói chuyện với tôi. Đã vậy, mình cứ dựa vào bản thân thôi.

Chuyện xe buýt lần này đúng là ngoài ý muốn, lại hòa hoãn quan hệ giữa tôi với Bạch Ngọc Đường. Lúc túng từ lần cãi nhau nửa tháng trước dường như hoàn toàn biến mất. Bạch Ngọc Đường bây giờ là người bị thương, thái độ của anh ta với mình cùng tốt chưa từng có, ngay cả tôi cũng không hiểu được tại sao? Rõ ràng là anh ta bị mình liên lụy mới bị thương, thậm chí thiếu chút nữa mất mạng, nhưng vì sao tôi thấy anh ta càng lúc càng vui vẻ vậy cả? Cảm giác không giống như hạnh phúc vì còn sống, mà giống trong họa có phúc hơn a?

Đẹp đi, không thêm nghĩ tới anh ta nữa. Bác sĩ nói, anh ta phải ở nhà 1 tháng nữa mới có thể phục hồi hành động bình thường, nói cách khác mình còn phải làm bảo mẫu cho anh ta những một tháng, chuyện liên quan tới anh ta, mình có dư thời gian suy nghĩ. Trong vòng một tháng này, trừ chuyện chăm sóc cho miếng ăn giấc ngủ của ông, mình còn muốn nghiên cứu cho kỹ, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì mới khiến anh ta mắc bệnh sợ nổ bom. Đúng bệnh mới có thể hết thuốc, bất kể anh ta có muốn hay không muốn, có nổi điên hay không nổi điên, cũng không thể để anh ta ương bướng mãi như thế được.

Tâm thần phân liệt cũng không phải bệnh không lật ngược được, tôi không muốn Bạch Ngọc Đường trở thành một anh hai kế tiếp, càng không muốn anh ta trở thành người bi thảm như Hàn Long.

Từ lúc gia nhập tổ Trọng Ân tới nay, đã tham gia nhiều công việc phá án, nhưng lần đối mặt với Hàn Long này mới chính là lần nguy hiểm nhất. Mà người tên Hàn Long này, lại là một vị khiến mình đồng cảm nhất trong số những tên tội phạm đã gặp.

Có lẽ là do có thân nhân cùng mắc bệnh tâm thần phân liệt, nên tôi có thể vô cùng thông cảm với chuyện vợ Hàn Long đưa anh ta đến bệnh viện tâm thần chữa trị. Nhưng với tư cách cá nhân cùng hiểu biết về căn bệnh này, tôi không thể không nói, cách Trần Mẫn đối phó với bệnh tình của Hàn Long có chút sai lầm. Tôi không thể trách cứ Trần Mẫn, vì tôi cũng biết chị ấy là một người mẹ rất tốt, cô đã cho con gái Toa Toa nhận sự giáo dục tốt nhất trong năng lực mình có thể. Có thể nói nguyên nhân phần lớn cô đưa Hàn Long vào bệnh viện tâm thần là vì muốn bảo vệ con gái, cho con gái một môi trường phát triển tốt.

Vì anh hai tôi cũng mắc bệnh này, hơn nữa chuyên môn của tôi cũng xem như có chút quan hệ với việc điều trị bệnh tâm thần, đã có một khoảng thời gian tôi vô cùng tò mò, không biết quan điểm của người thường đối với bệnh tâm thần phân liệt là thế nào. Cho nên cũng có chút quan tâm đi thu thập rất nhiều tài liệu tương quan, cũng đi xem những tác phẩm điện ảnh, văn học có bệnh nhân làm nhân vật chính. Thật ngạc nhiên vì người thường đều có nhiều hiểu lầm về căn bệnh này như vậy.

Trước hết, rất nhiều người cho rằng những người mắc bệnh tâm thần phân liệt đều là những người điên. Nhưng trên thực tế, khái niệm người điên là vô cùng không chuyên nghiệp. Mặc dù bệnh tâm thần phân liệt sẽ khiến người mắc bệnh phải chịu sự đau đớn không nguôi, cũng mang tới quá nhiều bất hạnh cho người nhà, nhưng không phải ai mắc bệnh cũng sẽ giống Hàn Long, gây nguy hiểm cho xã hội. Rất nhiều người trong họ chẳng qua chỉ đem linh hồn của mình vấp vào một góc không ai hiểu được, trải qua cuộc sống cô độc không cách nào giao lưu với người khác. Thực ra

rất nhiều người trong họ không điên, chỉ không cách nào hiểu được tình thân, cũng không cách nào tận hưởng hạnh phúc bình thường.

Có vài tác phẩm văn học mô tả bệnh nhân tâm thần phân liệt một cách méo mó, trong miêu tả đó, nhân vật chính có bệnh tâm thần dường như lại trở thành một sự quyến rũ đặc biệt. Nói như thế nó không phải một loại bệnh, mà là một thứ phong cách. Nó không ảnh hưởng đến sự thành công lẫn cuộc đời của nhân vật chính, để cho người đọc sau khi xem qua tác phẩm sẽ nảy sinh một loại cảm giác bắt chước. Tôi phải nói, sự hiểu lầm sinh ra từ đối trá này còn khủng khiếp hơn trước nhiều.

Bất cứ lúc nào, bệnh tật, nhất là bệnh tinh thần không bao giờ có thể khiến người ta vui vẻ. Làm người thân của bệnh nhân tâm thần, nếu như có thể dùng hết tình yêu đi chăm sóc người thân của họ, cũng là chuyện vô cùng hiếm có. Lúc cần thiết phải để người chuyên nghiệm tham gia chữa trị, như vậy sẽ hợp lý hơn, cái này phải được khẳng định.

Cho nên, tôi không thể trách Trần Mẫn. Nhưng tôi vẫn cảm thấy tiếc nuối. Bởi lẽ trên người Hàn Long tôi thấy được một số dấu hiệu rất đáng tiếc.

Suốt quá trình cường chế xe buýt, từ đầu tới cuối, anh ta chỉ một mực tuyên bố, muốn trưởng quan cao cấp cứu con gái của anh ta. Tôi không biết trong ảo tưởng lúc đó của anh ta, trưởng quan cao cấp đại diện cho thứ gì. Lấy suy nghĩ của người bình thường ra phân tích, có lẽ vì từ lúc còn rất nhỏ anh ta đã được tiến hành huấn luyện trong đội tuyển thể thao chuyên nghiệp, nên cuộc sống của anh ta đơn giản hơn người thường, người như vậy càng dễ tin vào quyền lực, lúc nào cũng tin tưởng lời nói có một không hai của người lãnh đạo.

Có lẽ vai trò trưởng quan cao cấp mà anh ta nói chính là như vậy. Ông ta có thể ra lệnh, có thể đối đầu với kẻ thù của anh ta, cũng có thể giúp anh ta tìm con gái. Mà lúc anh ta nhắc tới chuyện con gái mình bị bắt với trưởng

quan cao cấp, người bắt con gái anh ta là một đám người nước ngoài, mặc áo trắng, cho con gái anh mặc một bộ đồ bó sát. Sau này tôi đã từng xác minh với Bàng Thống và Trần Mẫn về chuyện lúc đó, sau nữa thì tự mình điều tra, cuối cùng tôi cũng tìm thấy vài dấu vết.

Đầu tiên, là người nước ngoài mặc áo trắng. Lúc Trần Mẫn đưa Hàn Long vào bệnh viện tâm thần, anh ta cũng không hề tự nguyện, đúng là có mấy người mặc áo trắng từng tới nhà họ, cưỡng chế Hàn Long ra khỏi nhà. Thầy thuốc dẫn đầu đội lúc đó rất to lớn, y tá đều là nam, họ đều không phải người ngoại quốc, nhưng bọn họ thật sự có mặc áo trắng. Chuyện ngoại quốc có thể là ảo tưởng của Hàn Long, nhưng anh ta nói khi ấy con gái mặc áo bó sát, vậy rõ ràng là con bé mặc lúc anh ta bị bắt đi.

Cho nên tôi cảm thấy trên người Hàn Long có rất nhiều điều đáng tiếc là vì xét từ nhiều loại chi tiết chúng ta có thể hiểu rõ trạng thái tâm lý vốn có của Hàn Long. Ở trên giường bệnh, nếu suy nghĩ của một bệnh nhân mắc chứng tâm thần phân liệt có thể khiến người thường thấu hiểu, thì trị liệu của anh ta rất có hi vọng. Nếu Trần Mẫn không đem con mình cách ly khỏi Hàn Long, mà thường mang con gái tới thăm anh ta lúc anh ta đang nằm viện thì có lẽ, bệnh tình của Hàn Long sẽ không xấu đi tới mức này.

Vụ án kia tuy không tạo ra bất kỳ thương vong, nhưng vẫn tạo nên phản ứng to lớn. Vì nó xảy ra giữa ban ngày, hơn nữa địa điểm còn là đường cao tốc ngày cuối tuần. Hôm đó hầu như tất cả xe ra khỏi thành phố cùng đều nhìn thấy. Đã thế còn xuất động cả máy bay trực thăng, tập trung đặc cảnh khẩn cấp, vụ án thế này muốn lừa gạt truyền thông là không thể. Chuyện Hàn Long chỉ có một tạp chí của Bàng Tiểu Diệp độc quyền viết lại, tuy lúc báo cáo đã xóa đi tên người trong cuộc, nhưng cũng gây ra ảnh hưởng nhất định với cuộc sống của Trần Mẫn cùng Toa Toa.

Cũng vì chuyện này mà Tô Hồng cùng Bàng Thống cãi nhau một trận lớn, hơn nữa còn cảnh cáo Bàng Tiểu Diệp. Nghe nói gần đây Bàng Tiểu Diệp ngoan ngoãn rất nhiều, không bám anh mình đào tin tức nữa. Bất quá,

liên quan tới vị tiểu thư này vẫn còn một chuyện vô cùng thú vị, chính là đối tượng bám đuôi của cô ta hình như đối người rồi.

Nghe nói từ hôm Tô Hồng lao tới phòng làm việc của cô ta, dùng không tới 10 phút, dùng từ ngữ không nặng nề mắng cô ta từ đầu tới chân, từ trong ra ngoài sau, vị ký giả luôn khiến Bạch Ngọc Đường đau đầu này lại trở thành fan nào tàn của Tô cô nương. Nghe đâu, bây giờ cô vẫn luôn chạy tới tổ Trọng án không màng mưa gió, nhưng đối tượng rình mò của cô lại đổi từ Bạch Ngọc Đường sang Tô Hồng.

Sau khi nghe được tin này, Bạch Ngọc Đường trước hết là sững sờ mấy giây, sau đó đột nhiên ha ha cười lớn. Nếu không phải động tới thương ở bả vai khiến anh ta không thể không ngậm mồm, tôi cá anh ta nhất định phải cười tới khi nào hết sức mới thôi. Không biết có phải là vì không bị Bàn Tiểu Diệp đeo bám nên mới cười, hay còn đang hả hê vì Tô Hồng phải ôm lấy cục nợ.

Tôi không biết Tô Hồng có thể cảm thấy phiền phức khi bị Bàn Tiểu Diệp bám dính như Bạch Ngọc Đường hay không, nhưng tôi đoán, về chuyện đối phó với Bàn Tiểu Diệp, Tô Hồng hình như lợi hại hơn Bạch Ngọc Đường một chút xíu đi? Ủm, liên quan đến Tô Hồng còn một tin tức khác. Nghe nói mỗi tuần, chị ấy đều tới nhà Toa Toa, dạy con bé đàn dương cầm. Hơn nữa, tuần trước chị ấy cuối cùng cũng thuyết phục Trần Mẫn, để đối phương đồng ý mang con gái đến bệnh viện tâm thần thăm Hàn Long bị thương vừa khỏi. Không thể không nói, đôi khi phụ nữ với phụ nữ vẫn dễ giao lưu với nhau hơn nhiều.

Quá trình án này tuy hơi nguy hiểm, nhưng tổng kết cũng đơn giản. Thêm một lần may mắn không ai bỏ mạng vì chuyện này, lại cảm tạ từng người cùng tham gia hành động giải cứu, bao gồm các anh em đội đặc cảnh cùng tổ Trọng án, cũng bao gồm tất cả mọi người trên xe buýt.

Đối với hai vợ chồng già, với cặp mẹ con thông minh bình tĩnh, còn có cặp vợ chồng nhỏ, còn mấy người khác, dĩ nhiên còn có tôi cùng Bạch Ngọc Đường. Mỗi người chúng ta đều là anh hùng.

A, viết tới đây không thể không dừng tay, anh hùng Bạch đại thiếu gia bây giờ lại gào thét đòi uống cà phê, bộ anh ta không biết cà phê không có chút ích lợi nào cho thần kinh cùng vết thương của anh ta hay sao?

Người này thật đúng là tùy hứng!

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 103: Vụ Án 8 – Hỏa Diễm Ác Ma (1)

Ánh sáng hiền hòa màu vàng chiếu lên gò má Bạch Ngọc Đường, làm mềm đi ngũ quan cùng góc cạnh sắc bén, nhìn vào có chút trẻ con. Chắc do nửa tháng nay nghỉ ngơi thật tốt, quần thâm dưới mắt đã biến mất, da cũng bóng loáng hơn nhiều, hình như còn mập thêm mấy ký? Triển Chiêu nhẹ giương khố miệng, cầm cánh tay đang vây quanh eo mình ra, thấy Bạch Ngọc Đường trờ nhú máy ra cũng không có dấu hiệu tỉnh lại, Triển Chiêu mới cẩn thận xuống giường.

Những ngày dưỡng thương vốn dĩ đều rất nhàm chán, nhưng bởi vì có Triển Chiêu ngày đêm bầu bạn, nên nửa tháng gần đây, một ngày Bạch Ngọc Đường trôi qua đều thoải mái lại hạnh phúc. Bệnh mất ngủ của anh dường như đã tốt hẳn, ác mộng lại sớm vẫy tay từ biệt mất. Nửa tháng nay, Bạch Ngọc Đường xem như bổ túc đầy đủ hết những giấc thiếu mấy năm nay rồi. Hơn nữa, ngày nào cũng được Triển Chiêu thiếp thân chăm sóc, mỗi ngày tâm tình của anh đều vui vẻ, vạn sự như ý.

Bất quá, mỗi lần có thời gian, những chuyện trong lúc bận rộn không nhớ tới tự nhiên đều bật hết lên đầu. Bạch Ngọc Đường cẩn thận suy nghĩ cảm giác của anh với Triển Chiêu, anh biết rõ tại sao mình sẽ nảy sinh ra địch ý khó tả với mấy tên nam nam nữ nữ xuất hiện bên cạnh Triển Chiêu, anh cũng nghĩ ra vì sao trước tình hình sống chết anh sẽ nhào tới không chút do dự, dùng mạng mình đổi lấy bình an của Triển Chiêu, anh cũng hiểu rõ, mỗi lần đối mặt với Triển Chiêu sẽ nảy sinh ra xung động khó kiềm chế. Anh nhất định là si mê Triển Chiêu rồi, bị tên tiểu tử thối này làm động tâm, muốn ôm cậu vào lòng mình, muốn cùng cậu ngày đêm bên nhau. Giống

như những tình tiết trong tiểu thuyết với phim truyền hình miêu tả, anh yêu Triển Chiêu sao?

Bạch Ngọc Đường bị suy nghĩ của mình hù dọa, anh cảm thấy chuyện này thật quá hoang đường. Anh làm sao lại yêu Triển Chiêu đây? Nhưng sự thật ngay trước mặt, Bạch Ngọc Đường tới giờ đều không nảy sinh ra ý niệm muốn chạm vào người ta mạnh mẽ như thế. Cho dù là cô bé từng mê luyến trong tình đầu năm 17, 18 tuổi đó, qua mấy ngày, nhiều nhất là mấy tuần, cảm giác mới mẻ kia cũng theo gió tan đi không còn dấu vết. Tới giờ đều không giống lần này, ngày nhớ đêm mong, thậm chí canh cánh trong lòng, cho dù người kia đang đứng trước mặt mình, chỉ cần vừa nhắm mắt lại, từ tận đáy lòng vẫn sẽ dâng lên tình tố nhớ nhung.

Đây không lẽ là yêu sao? Bạch Ngọc Đường cảm thấy rất bối rối. Có lẽ do Bạch Ngọc Đường có một vị anh cả không đáng tin cậy, mới cho anh một kiến thức nhập môn vô cùng không tốt về phương diện tình cảm nam nữ. Bạch Ngọc Đường từ khi còn rất nhỏ đã từng tận mắt thấy anh hai mình cùng một người đàn ông lặn lội trên giường, khi đó anh không hiểu rõ, nhưng cũng biết chuyện như vậy có một cảm giác cấm đoán, ngại ngùng.

Tuy Bạch Cẩm Đường là loại người tương đối phóng khoáng, nhưng bị chính em trai mình bắt gian tại trận, thì nhất định chẳng phải chuyện vinh quang. Khi Bạch Ngọc Đường còn rất nhỏ, cha mẹ đã mất, Bạch Cẩm Đường là người giám hộ duy nhất của anh, vì thế, làm anh, Bạch Cẩm Đường sau sự kiện đó cũng phải chịu trách nhiệm của một gia trưởng. Hẳn dùng trình độ có hạn của mình để hướng dẫn cho em trai mình về tình yêu cùng kiến thức nhập môn. Nhưng vì trình độ của hẳn thật quá sức là có hạn, cho nên trực tiếp biến quan điểm yêu đương của Bạch Ngọc Đường thành một sự cực đoan khác.

Cuộc sống của Bạch Ngọc Đường cùng Bạch Cẩm Đường hoàn toàn chính là nam viên bắc triệt. Đời sống Bạch Cẩm Đường phóng dăng, đàn ông đàn bà không đếm xuể, chưa tới 25 tuổi đã có con riêng, kết quả sao,

hiện tại đã 35 rồi vẫn còn độc thân, hơn nữa còn không hề có ý muốn kết hôn. Ngược lại, Bạch Ngọc Đường tuy bây giờ đã 26 tuổi, nhưng từ lúc trưởng thành tới nay, anh chưa bao giờ có bạn gái cố định, quan hệ với đàn ông lại càng trong sạch đến không thể nào trong sạch nữa.

Những bạn bè quen biết Bạch Ngọc Đường từ đó tới giờ cũng chưa từng thấy qua bộ dạng lúc yêu đương của anh, ngay cả tự Bạch Ngọc Đường cũng không biết rõ cái gì là xem trọng một người. Anh từng yêu người nào ư? Với câu hỏi này, Bạch Ngọc Đường nhất định sẽ trả lời là chưa.

Nói vậy, anh thật sự yêu Triển Chiêu sao? Có lẽ anh không nói được, nhưng với Bạch Ngọc Đường đáp án của chuyện này đều không còn quan trọng nữa. Vì sau khi Bạch Ngọc Đường ý thức được Triển Chiêu là một người đặc biệt với anh rồi, vấn đề đầu tiên anh nghĩ tới, cũng không phải là loại đặc biệt này có ý nghĩa gì. Với Bạch Ngọc Đường Triển Chiêu không giống người khác, có Triển Chiêu, cuộc sống sẽ càng tươi đẹp, sẽ vô cùng hạnh phúc, thay vì ngồi đó để suy nghĩ xem loại hạnh phúc này là gì còn không bằng dốc sức giữ nó lại.

Bạch NGọc Đường không phải đồ ngốc, anh mới không vì Triển Chiêu là đàn ông hay bằng hữu mà ngại ngùng. Chuyện anh muốn làm hiện tại chính là bám dính Triển Chiêu, giữ cậu lại bên mình, trong kỳ nghỉ, lúc anh hoàn toàn hiểu rõ tâm ý của mình, cho dù có là mềm nắn rắn buông các loại, cũng phải biến Triển Chiêu thành một người thuộc về Bạch Ngọc Đường anh! Tên anh hai kia mặc dù bình thường rất không đáng tin, nhưng có một câu tên đó nói rất đúng, có cơ hội phải biết bắt lấy, đừng để sau này mất đi rồi hối hận!

Vì thế, tranh thủ lúc thuận tiện gần gũi, Bạch Ngọc Đường bắt đầu hành động của mình. Mà căn bản hành động bây giờ Bạch Ngọc Đường chọn, cùng với những thứ tâm hoài bất quý trước đó cũng không quá khác biệt. Chẳng qua là tranh thủ lúc Triển Chiêu chăm sóc anh thì ăn chút đậu hũ nhỏ, ví dụ như, lúc Triển Chiêu giúp mình tắm thì tìm cách khiến đối

phương cũng ướt,sau đó để cậu tắm chung với mình. Mặc dù hành động này tới giờ vẫn chưa thành công. Lần nào Triển Chiêu tắm xong cho anh cũng đuổi anh ra khỏi phòng tắm, bất kể ướt tới mức nào, cũng vẫn kiên trì đập Bạch Ngọc Đường ra trước rồi mới tự mình tắm rửa sạch sẽ.

Bất quá, phải nói, tiến triển nhất định có một chút. Vì gần đây Bạch Ngọc Đường phát hiện, lúc Triển Chiêu tắm cho anh sẽ thường đỏ mặt, cũng không dám nhìn thân thể của anh. Tình hình như vậy trước đây dường như không có xảy ra, mà trong hiểu biết của Bạch Ngọc Đường, một người đàn ông sẽ lúc nhìn thấy thân thể một người đàn ông khác sẽ không vô duyên vô cớ mà đỏ mặt với xấu hổ. Như vậy có phải Triển Chiêu cũng có chút ý tứ với anh hay không ?

Sau khi ý thức được vấn đề này, Bạch Ngọc Đường lại càng hưng phấn quyết định tiếp tục thử dò xét. Anh bắt đầu tranh thủ hết mọi cơ hội để làm nũng với Triển Chiêu, dứt cơm tắm, thay quần áo, thường dùng hành động cùng ánh mắt bắt đầu quấy phá Triển Chiêu. Triển Chiêu cũng không phải đầu gỗ, ngược lại, cậu ta vô cùng thông minh, lực quan sát cũng vô cùng bén nhạy. Cậu có thể cảm nhận rất rõ sự thay đổi thái độ của Bạch Ngọc Đường, vì thế gần đây, cậu cũng cảm thấy bị xáo trộn một cách mãnh liệt.

Nhất là tên Bạch Ngọc Đường này gần đây lại thêm một thói quen ác liệt, tối nào, trước khi ngủ cũng phải lôi kéo Triển Chiêu, làm khó một hồi, không phải tìm mọi loại lý do nói mình ngủ không được sẽ thấy ác mộng, thì chính là dùng cánh tay bị thương ôm Triển Chiêu, để Triển Chiêu cố ký vết thương không dám dẩy giụa, sau đó sẽ bị anh ta ôm vào trong lòng không sao tránh thoát. Mục đích Bạch Ngọc Đường làm thế chính là muốn bắt Triển Chiêu ở lại trên giường của anh, cùng anh ngủ.

Nói thật, Triển Chiêu không ngại ngủ cùng người khác. Nhưng bây giờ người này là Bạch Ngọc Đường, hơn nữa cậu đã sớm nhận ra người này gần đây có gì không đúng. Chẳng qua, mặc kệ Triển Chiêu từ chối thế nào, Bạch Ngọc Đường vẫn một mực không bỏ qua, cứ ba năm ngày sẽ luôn để

anh được như ý một lần. Mỗi lần thành công giữ lại Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường đều dùng cánh tay không bị thương để ôm Triển Chiêu thật chắc, cho đến khi nào ngủ mới thôi. Bạch Ngọc Đường thì ngủ được ngon lành, nhưng khổ Triển Chiêu. Mỗi lần bị Bạch Ngọc Đường ôm vào lòng, giấc ngủ ngon của Triển Chiêu sẽ biến mất, chờ đến Bạch Ngọc Đường ngủ say rồi, Triển Chiêu lại bị mất ngủ.

Hôm nay cũng vậy, khí đó cây kim đồng hồ chỉ hướng 11 giờ, bên tai Triển Chiêu truyền đến tiếng ngáy nhẹ nhàng của Bạch Ngọc Đường. Cậu híp mắt, mượn ánh đèn hơi yếu ở đầu giường cẩn thận quan sát khuôn mặt Bạch Ngọc Đường. Ánh sáng hiền hòa màu vàng chiếu lên gò má Bạch Ngọc Đường, làm mềm đi ngũ quan cùng góc cạnh sắc bén, nhìn vào có chút trẻ con. Chắc do nửa tháng nay nghỉ ngơi thật tốt, quần thâm dưới mắt đã biến mất, da cũng bóng loáng hơn nhiều, hình như còn mập thêm mấy ký? Triển Chiêu nhẹ giương khóe miệng, cầm cánh tay đang vây quanh eo mình ra, thấy Bạch Ngọc Đường trờ nhú máy ra cũng không có dấu hiệu tỉnh lại, Triển Chiêu mới cẩn thận xuống giường.

Cậu rời khỏi phòng ngủ, bất đắc dĩ xoa xoa trán, lê thân thể mệt mỏi đi xuống phòng khách dưới lầu. Bây giờ đã sớm qua 11 giờ, nếu lúc trước chỉ ở một mình, lúc này Triển Chiêu đã sớm ngủ mất. Nhưng vì gần đây Bạch Ngọc Đường cứ thích như thế, làm Triển Chiêu không chỉ mệt người, mà cả tâm cũng vô cùng hoảng loạn. Cậu không biết Bạch Ngọc Đường rốt cuộc muốn làm gì, nhưng nói thật, cậu một xiu cũng không hiểu, mà cũng có chút nghi vấn giả ngu.

Đã chung sống hơn một năm, lại còn một đồng vụ án kinh hiểm ly kỳ, nhiều lần sát cánh bước qua tử thần, hai người họ sóng vai chiến đấu, cũng xem như cùng qua hoạn nạn. Bạch Ngọc Đường từng giúp cậu rất nhiều lần, thậm chí còn cứu mạng cậu. Những cảnh tượng kia từng thứ một hiện lên trong đầu, mỗi khi rảnh rỗi, Triển Chiêu sẽ bắt đầu nghĩ tới. Nếu hỏi, cảm giác của cậu với Bạch Ngọc Đường là gì, cậu chỉ có thể nói, có một

loại cạnh tranh. Giống như Bạch Ngọc Đường bây giờ đã trở thành một phần trách nhiệm của Triển Chiêu, anh không chỉ đơn giản là bằng hữu nữa, nhưng nếu nói rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì với quan hệ của họ, Triển Chiêu lại có chút nhức đầu.

Tim cậu rất loạn, ngủ không yên, lại không muốn lướt web. Hết cách, Triển Chiêu chỉ có thể chọn cách xuống lầu mở tivi.

11 giờ tối, giờ này hầu như tất cả đài đều đang chiếu phim truyền hình. Triển Chiêu vừa bật an vừa chuyển kênh, vừa suy nghĩ đi suy nghĩ lại từng chút từng chút sự kiện có dính líu tới Bạch Ngọc Đường. Chợt, Triển Chiêu ngừng đổi kênh, trên tivi có hình ảnh hấp dẫn sự chú ý của cậu. Đây là kênh thông tin tổng hợp của thành phố D, cô gái Bàn Tiểu Diệp lúc nào cũng chạy tới chạy lui bám theo tổ Trọng Án mọi tin tức hình như đang làm việc ở bộ tin tức xã hội của đài này thì phải

Giờ này lẽ ra phải phát tin tức buổi tối, vậy mà nội dung trên tivi hình như không giống tin tức bình thường. Triển Chiêu đã từng có một đoạn thời gian chú ý đến truyền thông chợt nhận ra, tin tức tivi đang phát chính là biên tập tạm thời. Nữ MC đang báo cáo về một trận hỏa hoạn vừa xảy ra trong sân trường trung học cơ sở của thành phố D, hình ảnh quay chụp rất mơ hồ, còn có rất nhiều clip phỏng vấn chưa qua sửa chữa cùng biên đạo.

Chắc là vừa xảy ra thôi, Triển Chiêu theo bản năng nhìn đồng hồ treo tường tinh xảo trong phòng khách, kim giờ vừa chỉ tới 11h30. 11h30, nói vụ hỏa hoạn này phải mới xảy ra chừng 11 giờ tối. 11 giờ, phòng học trường THCS có cháy, hẳn sẽ không ai bị thương nhỉ? Nghĩ thế, Triển Chiêu nhẹ nhàng cau mày, không biết nguyên nhân gây cháy là gì, không lẽ là do chập điện nên mới cháy sao?

Tin tức một cái tiếp một cái, nhưng mấy nội dung sau vụ cháy cũng có hơi chán, nên Triển Chiêu càng xem càng cảm thấy mi mắt nặng nề, cuối cùng, cũng vui thân thể ngủ trên ghế sofa.

dự cáo chương kế

Lại bị hôn, Bạch Ngọc Đường lại hôn cậu! Tại sao có thể như thế? Cậu là đàn ông nha, tại sao cái tên Bạch Ngọc Đường đó lại muốn hôn đàn ông!? Không đúng! Vấn đề bây giờ là, tại sao mình cứ thế để anh ta hôn, không có đánh anh ta, cũng không đập cửa đi mất!

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 104: Vụ Án 8 – Hỏa Diễm Ác

Triển Chiêu tự giam mình trong phòng tắm hết nửa tiếng, cuối cùng vẫn bị thua bởi da mặt dày Bạch Ngọc Đường. Ai bảo cậu là một người mềm lòng như vậy chứ? Sau khi rửa mặt xong, Triển Chiêu vẫn bước ra khỏi phòng tắm, kéo Bạch Ngọc Đường ném vào trong phòng.

Nằm trên salon không thể ngủ được thoải mái, Triển Chiêu mơ màng ngủ tới nửa đêm liền tỉnh lại, cậu ngồi lặng giữa phòng khách gần 30 phút mới tỉnh táo biết mình đang ở chỗ nào. Màn hình tivi đã là một mảng nhòe nhoẹt, Triển Chiêu tắt tivi, thư giãn thân thể cứng ngắc, sau đó lại thất thểu lết lên lầu, theo trí nhớ tìm về phòng.

Nhưng chờ đến lúc cậu nằm lên giường, vừa nhắm mắt lại, bên cạnh lập tức có thân thể khác dựa tới khiến cậu ý thức được ngay rằng, sao trên giường còn có một người vậy!? Bất quá cơn buồn ngủ đã đánh bại khôn khéo trong chớp mắt đó, Triển Chiêu cuối cùng vẫn lười bỏ dậy, bất đắc dĩ chấp nhận nằm dưới cánh tay Bạch Ngọc Đường ngủ thiếp đi.

Rạng sáng hôm sau, Bạch Ngọc Đường sáng khoái rời giường, Triển Chiêu lại ôm gối đầu không muốn thức dậy. Bạch Ngọc Đường thấy bộ dáng ngái ngủ đang nằm cạnh mình của Triển Chiêu, trong lòng nóng lên, bắt đầu có chủ ý xấu. Triển Chiêu đang mơ màng chỉ cảm thấy được có người đang nhéo má cậu, khỏi nghĩ cũng biết nhất định là tên khốn Bạch Ngọc Đường. Triển Chiêu giận phất tay, muốn lấy móng vuốt của Bạch Ngọc Đường xuống khỏi mặt. Triển Chiêu vừa động Bạch Ngọc Đường lập tức bỏ tay, lòng Triển Chiêu cảm thấy hơi hài lòng chút, tâm nói, tên Bạch

Ngọc Đường này xem như biết điều, cho nên cậu trở mình chuẩn bị ngủ tiếp. Không ngờ ngay lúc cậu lật người được một nửa, trên môi lại có thêm một cảm xúc lạ thường. Có cái gì đó mềm, ấm dán lên môi cậu, liếm, sau đó rất nhanh đã trở nên ẩm ướt, giống như có thứ gì đó đang liếm môi của cậu.

Triển Chiêu hết hồn, thế này không thể nào ngủ được nữa! Cậu đột ngột mở mắt, quả nhiên thấy tên Bạch Ngọc Đường chết tiệt đó đang hôn cậu. Triển Chiêu chợt hoảng hốt, phản xạ có điều kiện đẩy Bạch Ngọc Đường một cái, làm anh ngã nhào. Người sau cau mày, phát ra tiếng kêu đau. Triển Chiêu cả kinh, vội lao qua cẩn thận kiểm tra bả vai bị thương của Bạch Ngọc Đường, phát hiện vết thương ra khép lại hoàn toàn, cũng không có dấu hiệu té ra, mới hơi an tâm.

Nhưng vừa phục hồi tinh thần, lông mày Triển Chiêu liền dựng lên, mặt của đỏ bừng.

“Bạch Ngọc Đường! Anh bị cái gì vậy!?”

Bạch Ngọc Đường xoa bả vai ngồi trên giường, đuôi mắt tà tà nhếch lên, biểu tình khôi nói, vô cùng đắc ý. Triển Chiêu giận một bụng không có chỗ phát, nếu không phải sợ thân thể Bạch Ngọc Đường hiện giờ không chịu nổi, cậu tuyệt đối sẽ lao tới hung hăng đánh người một phen! Bất quá, Bạch Ngọc Đường nhất định sẽ không để Triển Chiêu có cơ hội đánh mình, anh vừa dùng động tác xoa vai để nhắc nhở Triển Chiêu rằng mình bây giờ là người bị thương, vừa mặt dày cười hì hì tiến sát lại gần Triển Chiêu.

“Triển Chiêu, sao em nữ đay tôi? Em không nhớ tôi vì cứu em nên mới bị thương nặng vậy sao, lỡ em bất cẩn đánh chết tôi em không đau lòng à?”

Triển Chiêu thấy gớm muồn điên rồi, cậu hung hăng trừng mắt với Bạch Ngọc Đường một cái, sau đó tung người nhảy xuống giường, nhanh chóng phóng vào phòng tắm, tiện tay đập mạnh cửa. Bạch Ngọc Đường bị tiếng

sập cửa dữ dội làm hết hồn, run run, nhìn về phía cửa phòng đang đóng chặt chớp mắt, lát sau, khóe miệng của anh lại nhếch lên.

“Triển Chiêu, tôi muốn tắm, em không giúp tôi sao?”

Rầm một tiếng, cửa phòng tắm trắng phau lại run lên, nụ cười trên mép Bạch Ngọc Đường càng thêm dịu dàng.

Triển Chiêu tự giam mình trong phòng tắm hết nửa tiếng, cuối cùng vẫn bị thua bởi da mặt dày Bạch Ngọc Đường. Ai bảo cậu là một người mềm lòng như vậy chứ? Sau khi rửa mặt xong, Triển Chiêu vẫn bước ra khỏi phòng tắm, kéo Bạch Ngọc Đường ném vào trong phòng.

Nhưng tắm xong rồi, hai người cũng không nói gì về chuyện nộ hôn buổi sáng nữa. Suốt quá trình tắm cho Bạch Ngọc Đường, mặt Triển Chiêu đen lại, thấy phản ứng đó của cậu, tuy trong lòng Bạch Ngọc Đường cảm thấy hơi ủy khuất, nhưng cũng không dám phá nữa, trở nên ngoan ngoãn hơn nhiều. Triển Chiêu dọn dẹp sạch sẽ Bạch Ngọc Đường rồi, liền nhét anh về trên giường, sau đó rời khỏi phòng ngủ. (Xin lỗi em thấy giống chăm con hơn là chăm chồng =))]])) Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu rời đi, đột nhiên cảm thấy vội vã, nhanh chóng kêu, “Triển Chiêu, em giận thật sao?”

Triển Chiêu dừng chân, không quay đầu lại, một hồi sau mới lên tiếng, “Tôi đi nấu cơm cho anh, phá phách này giờ, anh không đói bụng sao?”

Nói xong Triển Chiêu bước ra cửa, cũng đem theo cửa phòng ngủ đóng lại.

Bạch Ngọc Đường đưa mắt nhìn Triển Chiêu đi, lại nhìn giường nệm lộn xộn trong phòng, khóe miệng nhẹ cong, sau đó bất đắc dĩ thở dài. Cậu tiến sĩ nhỏ này không biết nghĩ gì đây? Tiếp tục thế này cũng không phải cách, nếu không trực tiếp hỏi em ấy đi cho rồi!

Bạch Ngọc Đường ở trên lầu tiếp tục gây dựng tinh thần, hi vọng mình có thể lấy dũng khí, mạo hiểm trước nguy cơ bị Triển Chiêu cự tuyệt cùng khinh bỉ, chuẩn bị trực tiếp nhào xuống tỏ tình với đối phương. Còn Triển Chiêu lúc này đang ở trong phòng bếp, vừa xắt thức ăn vừa di thần. Con dao nhọn có mấy lần thiếu chút nữa đã cắt trúng ngón tay cậu, nhưng cậu hoàn toàn không phát hiện, cứ đứng ngây ra ở chỗ này làm động tác hết sức nguy hiểm.

Lại bị hôn, Bạch Ngọc Đường lại hôn cậu! Tại sao có thể như thế? Cậu là đàn ông nha, tại sao cái tên Bạch Ngọc Đường đó lại muốn hôn đàn ông!? Không đúng! Vấn đề bây giờ là, tại sao mình cứ thế để anh ta hôn, không có đánh anh ta, cũng không đập cửa đi mất! Vẫn còn ở lại chỗ này nấu cơm cho anh ta ăn, còn tiếp tục ở lại đây chăm sóc anh ta? Có vấn đề, không chỉ Bạch Ngọc Đường có vấn đề, mà Triển Chiêu, cả mày cũng tuyệt đối có vấn đề!! Hai người các người đều con bà nó bất thường cả rồi!!

Trong lúc Triển Chiêu đang ở đây lẩn lộn với vấn đề vì sao hai tên đàn ông bất thường lại muốn hôn nhau, thì đột nhiên bị người bắt lấy cổ tay. Triển Chiêu hơi ngẩn ra, định thần nhìn lại mới phát hiện tay bị nắm chính là cái tay đang cầm dao. Mà dưới con dao, là những miếng giăm bông bị thái thê thảm, đang tố cáo tài nấu ăn đáng hổ thẹn của cậu. Triển Chiêu đỏ mặt, ngẩng đầu lên nhìn Bạch Ngọc Đường, rồi phát hiện đối phương đang chăm chú nhìn mình, cho nên mặt cậu càng đỏ.

“Bạch... Ngọc Đường.”

“Em không thích chuyện tôi hôn em, cũng không thể chặt tay mình nha!” Bạch Ngọc Đường nổi hết gân xanh, cầm dao trong tay Triển Chiêu bỏ qua một góc, thô lỗ kéo tay của cậu qua nhìn qua nhìn lại, đến khi nhận ra ở trên cũng không có các loại vết thương hay vết máu gì mới yên tâm trợn mắt nhìn Triển Chiêu một cái. Triển Chiêu khổ sở nhìn hành động có thể xem là đau lòng của Bạch Ngọc Đường, trong lòng như có một dòng nước ấm chảy qua. Không phải cậu không cảm động, xem như là một người

trì độm, sống chung với nhau hơn nửa tháng như thế, nhất là mấy ngày nay, đủ loại biểu hiện của Bạch Ngọc Đường khác gì một loại tỏ tình trắng trợn. Nếu còn nhìn không ra nữa thì Triển Chiêu quả thực là đồ ngu.

Triển Chiêu một chút cũng không ngu, cậu chẳng qua chỉ không hiểu, rốt cuộc vì cái gì quan hệ của họ sẽ phát triển thành như vậy. Cậu rõ ràng chỉ xem Bạch Ngọc Đường nhưng bằng hữu, sao cuối cùng lại nảy sinh ra tình cảm vượt quá tình bạn như vậy? Triển Chiêu không kỳ thị đồng tính, cũng hiểu được có loại đàn ông trời sinh đã có ham muốn với đàn ông, nhưng cái cậu không hiểu, chính là, cậu cùng Bạch Ngọc Đường đều không phải người đồng tính, làm sao có thể

Đợi chút! Triển Chiêu hơi nhíu mày, cậu đột nhiên nhớ lại một vấn đề mình luôn bỏ sót trước giờ, hình như lúc đầu Bạch Ngọc Đường đúng là đã từng nói với cậu về vấn đề liên quan tới đồng tính nha. Lúc đó làm sao bọn họ lại nói về chuyện này nhỉ? Lâu quá rồi, cũng phải gần một năm, hơn nữa lúc ấy cũng không muốn nhớ, bây giờ Triển Chiêu lại không nhớ rõ nội dung cụ thể của chuyện này. Nhưng đại khái thì còn được.

Bạch Ngọc Đường nói, lúc anh ta còn rất nhỏ, Bạch đại ca đã từng cho anh ta một ít khái niệm tào lao, mà đồng tính trừ bẩm sinh ra còn một phần nhất định là do bị ảnh hưởng. Lúc đó Bạch Ngọc Đường mới nói một nửa đã ngưng, giờ nghĩ lại, hình như rất khả nghi đây này?

Triển Chiêu dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn Bạch Ngọc Đường, trong lòng lại khó ở.

Chẳng lẽ Bạch Ngọc Đường thật sự là...., đúng không? Nếu không, đàn ông bình thường đời nào sẽ sinh ham muốn với một người đàn ông khác. Hảo cảm có thể có, nhưng sẽ không muốn hôn đối phương, cũng không nảy sinh ra phản ứng sinh lý. Nghĩ tới đây, Triển Chiêu cổ quái nhìn Bạch Ngọc Đường. Bạch Ngọc Đường bị Triển Chiêu nhìn như thế, cũng cảm thấy có gì không đúng. Anh nắm ngón tay Triển Chiêu, cau mày chăm chăm nhìn

biểu tình kỳ quái trên mặt Triển Chiêu, không vui nói, “Sao lại nhìn tôi như vậy? Không lẽ em thật sự ghét tôi sao?”

Triển Chiêu bối rối dời tầm mắt, rút tay khỏi bàn tay đối phương, xoay người trở về gian bếp, chăm chú nhìn mấy miếng thịt bị xắt hết sức khó coi kia, lén thở dài. Bên trong tủ đựng đầy dụng cụ gốm sứ cao cấp, Triển Chiêu tiện tay lấy ra một đĩa trắng được tráng men tinh xảo, đặt mấy miếng giảm bông vào, sau đó lấy ra hai cái chén, mở nồi mức cháo ra.

Thấy Triển Chiêu không để ý tới mình, Bạch Ngọc Đường buồn bực kéo ghế ngồi xuống, nhàm chán mở ti vi. Bạch Cẩm Đường không hổ danh là thổ hào, nghe đâu căn biệt thự con này ban đầu mua cũng không phải vì để lại cho Bạch Ngọc Đường ở, chẳng qua để tiện sống, lúc Bạch Cẩm Đường sửa sang hình như đều trang bị ti vi ở từng phòng một. Chỉ trừ tủ cùng phòng tắm là không có mà thôi.

Cho nên, ngày đầu tiên lúc Triển Chiêu dọn vào, hơn nửa sau khi nhanh chóng phát hiện tình hình đó, đã không nhin được mà thầm chửi trong lòng. Không lẽ lão nhân gia Bạch đại ca đây không biết mình có một đứa em trai dễ bị kích thích khi xem ti vi sao a?

Triển Chiêu tăng nhanh động tác trên tay, lúc cậu bưng hai chén cháo trở lại bàn, tivi đang phát tin tức buổi sáng. Mà lúc này sức chú ý của Bạch Ngọc Đường cũng bị tin tức trên tivi hấp dẫn hết rồi, không để ý tới Triển Chiêu đang bưng cháo lại.

Triển Chiêu cũng tập trung nhìn về phía màn hình, vừa liếc qua, nội dung tivi đang phát đã khiến Triển Chiêu lập tức rơi vào khẩn trương. Cậu cau mày đặt cháo xuống, sau đó ngồi xuống bên cạnh Bạch Ngọc Đường, hai người đều không đụng vào chén cháo trước mặt, mà cau mày một mực xem cho hết tin.

Sau khi hình ảnh trên tivi thay đổi, Bạch Ngọc Đường chớp mắt, bưng chén trước mặt lên, nhưng không ăn, mà nhìn khuôn mặt lo lắng của Triển Chiêu nói, “Thành phố D rất ít khi xảy ra hỏa hoạn, chuyện này có hơi khác thường.”

Sắc mặt Triển Chiêu vô cùng nghiêm túc, cậu nhìn khuôn mặt đã trở về sắc mặt khỏe mạnh của Bạch Ngọc Đường, nói như có điều suy nghĩ, “Tôi qua, lần đầu tiên tôi nghe tin, chỉ xảy ra một trận hỏa hoạn, không ngờ, sau đó lại sinh ra ba vụ hỏa hoạn liên tiếp.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Ba vụ hỏa hoạn, xảy ra ở ba trường học khác nhau, đúng là kỳ quái.”

“Một lần, hai lần có thể là trùng hợp, nhưng ba lần, không phải quá nhiều sao?”

Nhìn khuôn mặt nghiêm túc của Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng cong miệng, “Đừng nghĩ nhiều, bây giờ chúng ta đang nghỉ phép. Cho dù là có kẻ phóng hỏa thật cũng không cần đến người của tổ Trọng án chúng ta tới xử lý, tiến sĩ nhỏ, cậu còn là ăn cơm mau chút đi. Ăn cơm xong chúng ta còn phải đi mua đồ, đừng quên trong nhà đã hết đồ ăn rồi.”

“Chúng ta?” Triển Chiêu không đồng ý nhìn Bạch Ngọc Đường, một chút cũng không bị ánh mắt chờ mong của đối phương lay động, vô cùng quả quyết lắc đầu, “Không phải chúng ta, là tự tôi đi, anh ở nhà nghỉ ngơi.”

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 105: Vụ Án 8 – Hỏa Diễm Ác Ma (3)

Hôm qua ai đòi xem cơ bắp chú? Đây cho xem nhé =]]]] (Minh họa lạc đề)

Triển Chiêu không để ý đến giọng điệu cay cú của Bạch Ngọc Đường, tiêu sái xoay người, vừa bước về phía cửa chính vừa nói, “Xe tôi tới rồi, anh ngoan ngoãn nằm nhà dưỡng thương cho tốt, không cho phép chạy lung tung nha.”

“Triển Chiêu, em phải mang tôi đi —” Bạch Ngọc Đường trơ mắt nhìn Triển Chiêu khoát tay từ chối, sau đó chậm rãi biến mất khỏi cửa, chỉ có thể buồn bực ngã phịch vào ghế salon, khổ sở rên rỉ.

Sau khi ăn sáng xong, Triển Chiêu lại một lần nữa lấy lý do Bạch Ngọc Đường cần tĩnh dưỡng từ chối anh, kiên quyết không cho phép anh ta cùng mình đi siêu thị mua đồ. Bạch Ngọc Đường vô cùng buồn bực nhìn Triển Chiêu thật lâu, nhưng Triển Chiêu bất di bất dịch. Cuối cùng, Bạch Ngọc Đường đành phải giở chiêu sát thủ — Triển Chiêu không biết lái xe, nơi này ở ngoại ô, xin hỏi tiến sĩ Triển em làm cách nào để mua đồ nhé, đi được đi thử a?

Triển Chiêu khẽ mỉm cười, một xú cũng không có bị chiêu sát thủ của Bạch Ngọc Đường hù dọa, cậu quơ lại quơ chiếc điện thoại tân tiến nhất đang cầm trong tay, cười nói, “Cảnh sát Bạch, anh không biết gần đây chương trình gọi taxi rất thông dụng sao? Chỉ cần tôi chịu bỏ thêm tiền, sẽ có rất nhiều bác tài nguyện ý chịu tới tận nhà anh đón tôi đi mua đồ ăn đó.”

Biểu lộ kinh ngạc thoáng qua trên mặt Bạch Ngọc Đường đã chứng minh rằng anh thực sự không biết chuyện chương trình này, Triển Chiêu mỉm cười, nheo mắt, không chút lưu tình tiếp tục nói, “Không ngờ cảnh sát Bạch cũng có lúc lạc hậu nha.”

Bạch Ngọc Đường hung hăng trợn mắt nhìn Triển Chiêu, cắn răng nghiêng lợi nói, “Nếu không phải tên khốn Hàn Long kia đập di động của tôi, tôi lại có thể lạc hậu hơn em chắc?”

Triển Chiêu không để ý đến giọng điệu cay cú của Bạch Ngọc Đường, tiêu sái xoay người, vừa bước về phía cửa chính vừa nói, “Xe tôi tới rồi, anh ngoan ngoãn nằm nhà dưỡng thương cho tốt, không cho phép chạy lung tung nha.”

“Triển Chiêu, em phải mang tôi đi ——” Bạch Ngọc Đường trơ mắt nhìn Triển Chiêu khoát tay từ chối, sau đó chậm rãi biến mất khỏi cửa, chỉ có thể buồn bực ngả phịch vào ghế salon, khổ sở rên rỉ.

Triển Chiêu nghe được tiếng sói tru của anh, bất đắc dĩ cười, cũng có chút đau lòng. Dù sao từ lúc năm viện tới nay, thời gian anh ta bị cưỡng chế nghỉ ngơi đã hơn một tháng. Mặc dù gần đây giấc của anh ta rất tốt, nhưng Triển Chiêu cũng biết, để một người bẩm sinh hiếu động như Bạch Ngọc Đường vùi ở nhà ngủ cả ngày, bảo đảm sẽ khiến anh ta vô cùng khó chịu. Bất quá cho dù ông có khó chịu hơn nữa, Triển Chiêu cũng chỉ có thể đồng tình, chứ nhất định không thỏa hiệp. Hiện tại việc cậu muốn làm chính là giám sát bắt Bạch Ngọc Đường dưỡng thương tốt nhanh lên chút, sau đó mới có thể cho phép anh ta vui vẻ nhảy ra ngoài tiếp tục gieo họa.

Nghĩ tới đây, Triển Chiêu bước nhanh hơn, quyết định đi sớm về sớm.

Tài xế Taxi vô cùng có trách nhiệm đón Triển Chiêu đến một khu siêu thị cỡ lớn ở gần biệt thự nhất, Triển Chiêu xuống xe, sau khi vào siêu thị bắt đầu đẩy xe mua đi trực tiếp đến quầy đồ ăn tươi. Thật ra nhìn tài nấu nướng

của Triển Chiêu cũng sẽ biết được cậu căn bản không biết lựa đồ, mà tài nấu nướng siêu phàm Bạch Ngọc Đường lại bị Triển Chiêu ném ở nhà không mang tới, cũng có nghĩa, sau khi Triển Chiêu tới được quầy đồ tươi rồi, nhìn hăng hà sa số các loại hải sản cùng thịt, chột bối rối.

Hông hét, sao lại quên mất không bảo Bạch Ngọc Đường ghi cho mình một danh sách chứ? Nhưng đã tới rồi, không thể tay không mà về. Bảo mình gọi điện về nhà hỏi Bạch Ngọc Đường thì cảm thấy hơi mất mặt. Triển Chiêu khó khăn đứng trước quầy, tính toán không biết nên mua thịt về hầm hay mua cá về nấu canh đây, bởi vì trừ hai món này ra, những món khác cậu thực sự không biết làm.

Nghĩ ngợi một lúc lâu, Triển Chiêu chợt nhớ ra mình đã muốn tốc chiến tốc thắng mà, cho nên dứt khoát cầm lên một khối thịt bò trông khá tươi bỏ vào xe đẩy. Sau đó, cậu lại tính cầm thêm một con cá gì đấy không biết tên nhưng nhìn qua có vẻ chắc thịt, trong lòng tính toán xem như mình không làm, cứ mang về đưa cho Bạch Ngọc Đường anh ta sẽ tự hiểu. Thời đại này không biết làm không phải còn có thể lên net tra cách làm mà, hai người sống sờ sờ vậy còn không xử nổi một con cá sao?

Nghĩ thế, Triển Chiêu thản nhiên cầm con cá kia, sau đó cầm thêm chút sườn lợn với xương bò, chuẩn bị đi về nấu canh cho Bạch Ngọc Đường. Mua thịt xong rồi, Triển Chiêu nghĩ mua thêm chút rau, rồi hãy về đi. Ngay lúc cậu xoay người định rời khỏi quầy đồ tươi, chợt có một thanh âm kêu cậu lại.

“Vị tiên sinh kia....”

Triển Chiêu không chắc người đó đang gọi mình, bất quá cậu vẫn đứng lại, quay người nhìn về phía người vừa lên tiếng.

Đối phương phát hiện Triển Chiêu quay đầu. trên mặt lập tức nở ra nụ cười đầy hòa khí. Người này nhìn qua không tới 30, thân hình cao lớn, khô

ngô, da ngăm đen, mắt không to nhưng rất có thần, mũi thẳng tắp, đường môi kiên nghị, tạo hình ngũ quan rất có chiều sâu, là loại người vô cùng hiếm thấy trong số người Trung Quốc. Triển Chiêu đoán người này có lẽ lẫn chút huyết thống dị tộc, kết hợp với vóc dáng khôi ngô của hắn, có lẽ cậu đoán không sai đi, người đó hẳn là một soái ca lai rồi.

Triển Chiêu nói cũng không quá, ngoại hình người này có thể nói là đẹp, nhưng lại không giống với nét tinh xảo của Bạch Ngọc Đường, diện mạo người trước mắt thuộc loại hình nam tính thô tháo. Mà trên khóe miệng hắn còn có vết sẹo nhàn nhạt, từ màu sắc sẹo có thể suy ra, nó đã có từ nhiều năm trước. Nếu không phải hiện tại người này đang đứng đối diện nhìn Triển Chiêu mỉm cười, Triển Chiêu nhất định sẽ cảm thấy bộ dáng anh ta có chút hung tợn. Bất quá vị soái ca xa lạ còn đang mỉm cười với cậu đây, theo phép lịch sự, Triển Chiêu cũng cong khóe miệng.

“Anh đang gọi tôi sao?”

“Phải.” Nam nhân bước lên trước, đưa mắt nhìn mấy món Triển Chiêu mua bỏ trong xe, cười nói, “Tôi thấy cậu mua cá mú, định nấu canh à?”

Triển Chiêu sửng sốt, cẩn thận quan sát con cá trong giỏ xe, sau đó mờ mịt lắc đầu.

“Không phải?”

“À, không.” Triển Chiêu ngượng ngùng gãi ót, ngơ ngác cười, “Nói thật, anh không nói tôi cũng không để ý rằng con này là cá mú. Thật ra tôi không biết làm cá, tôi định mua về cho người nhà, để anh ấy chỉ tôi cách.”

“Vậy sao.” Nam nhân gật gật đầu, “Hèn gì cậu chọn con cá này.”

“Con cá này thế nào, có vấn đề gì không?” Triển Chiêu nghe được lời anh ta có ẩn ý, vội hỏi.

Người nọ cười đáp, “Cá này đã không còn tươi nữa, tôi đề nghị cậu tốt nhất đừng mua.”

“Vậy a?” Triển Chiêu giật mình cầm lên hộp đóng gói trong giỏ xe, tỉ mỉ nhìn qua nhìn lại, vẫn không nhìn ra con cá này có chỗ nào không tươi.

Nam nhân tiếp tục cười nói, “Thông thường mấy loại cá mú này đặt lên bán quá một ngày đã không còn tươi nữa, con này nhìn qua chắc cũng để quá ba ngày rồi. Cá mú là đặc sản miền Nam, mà thành phố D của chúng ta lại ở miền Bắc, tốc độ vận chuyển như thế không xem là chậm nhưng cần thận một chút, thì không ăn vẫn tốt hơn.”

Nghe người kia rất hợp lý, Triển Chiêu học hỏi gật đầu, nghe lời, lập tức bỏ con cá về chỗ cũ. Sau đó, Triển Chiêu suy nghĩ một hồi, lập tức cười nói với người kia,

“Tiên sinh, nếu anh biết nhiều như vậy, có thể giúp tôi chọn cá không?”

“Dĩ nhiên là được, không biết cậu muốn nấu gì?”

“Ừm...” Triển Chiêu nghĩ, “Nấu gì cũng được, thanh đạm một chút là tốt nhất.”

“Vậy thì hấp hoặc nấu canh đi, như vậy cần chọn cá tươi nhất.” Người kia nói xong liền giúp Triển Chiêu chọn hai con không thua gì con cá mú khi nãy, bỏ vào giỏ xe của cậu.

“Thật sự rất cảm ơn anh.”

“Có gì đâu, nhắc tay chi lao thôi mà.” Người đàn ông nhiệt tình cười híp mắt nhìn Triển Chiêu một cái, như vô tình hỏi, “Tuần nào tôi cũng tới đây mấy lần, nhưng trước giờ đều không thấy qua cậu, cậu mới dọn tới sao?”

Triển Chiêu hơi ngẩn người, nghĩ thầm, mình cũng không tính là dọn tới đâu ha, cho nên cười lắc đầu, “Tôi chỉ tới thăm bằng hữu.”

“À, hèn gì.” Nam nhân cười, “Tôi họ Lý, gọi Lý Tùng Đào.”

“Triển Chiêu.”

Hai người bắt tay nhau, Lý Tùng Đào cũng nói cho Triển Chiêu biết rõ thân phận mình, hãnh tự xưng là bếp trưởng của khách sạn gần đây. Khách sạn kia Triển Chiêu cũng đã nghe qua, nhưng tới giờ cũng chưa có ghé, nhưng nghe thấy Lý Tùng Đào là đầu bếp chuyên nghiệp, cậu tự nhiên càng thêm tin phục tài chọn nguyên liệu của hắn. Triển Chiêu cũng tự giới thiệu mình, bất quá cậu chỉ nói mình là giáo viên, cũng không nói chuyện mình đang học tiến sĩ cùng tâm lý.

Có Lý Tùng Đào hướng dẫn, Triển Chiêu nhanh chóng mua hết đồ ăn, sau đó Lý Tùng Đào cho Triển Chiêu một tấm danh thiếp, nói cậu nếu có cơ hội thì tới khách sạn thưởng thức tay nghề của mình. Triển Chiêu rất vui nhận lấy, nhưng không cho Lý Tùng Đào số di động của cậu.

Triển Chiêu mua đồ ăn xong, lại đúng lúc Lý Tùng Đào không còn gì định mua nữa, hai người cùng ra quầy tính tiền. Nhưng đột nhiên, ngay lúc Triển Chiêu trả tiền xong rồi đang chuẩn bị rời khỏi siêu thị, thì một trận còi báo động dồn dập vang lên phá vỡ yên lặng trong siêu thị!

“Chuyện gì vậy? Báo động ở đâu?!” Lý Tùng Đào kinh ngạc hỏi.

Triển Chiêu chưa kịp đáp đã nghe rất nhiều người khản giọng gào lên.

“Cháy!”

“Bắt lửa rồi!”

“Mau chạy a!”

“Mau cứu hỏa!”

“Gọi điện cho 119! Cháy rồi, có cháy rồi!”

Cháy!? Trong lòng Triển Chiêu chột dăng lên một loại sợ hãi khác thường, hình ảnh hỗn độn sau đợt hỏa hoạn trong tivi đêm qua lại chui vào óc Triển Chiêu. Bạch Ngọc Đường từng nói, thành phố D thường không xảy ra hỏa hoạn, nhưng tại sao chưa đầy một ngày, lại xảy ra nhiều hỏa hoạn đến vậy?

Tối qua là trường học, hôm nay là siêu thị. Hỏa hoạn đêm qua cũng không tạo ra thương vong, nhưng còn hôm nay thì sao?

Những suy nghĩ này chỉ dùng một đoạn thời gian rất ngắn, lúc Triển Chiêu nghe thấy cháy đã lập tức hô lớn, “Tất cả mọi người nhanh chóng ra ngoài! Đi bằng lối thoát hiểm, không được dùng thang máy với thang cuốn! Cởi hết áo khoác ra, khi thấy khói dày thì nhớ bịt miệng lại, đi sát biên! Cơ thể giữ tư thế cúi thấp!”

Siêu thị này được dựng lên ở tầng hầm của một khu thương mại, nếu muốn ra ngoài bắt buộc phải dùng thang bộ ở lối thoát hiểm hoặc thang máy. Bây giờ thang máy không thể dùng, chỉ có thể đi thang bộ. Nhưng tình hình khẩn cấp, rất nhiều khách hàng vẫn cố gắng lao về phía thang máy gần nhất.

Triển Chiêu thấy tình hình không ổn, vội lao tới cản mấy người họ lại không cho đi. Có người cố giữ tình tảo, sau khi Triển Chiêu nhanh chóng giải thích lý do rồi, sẽ nghe theo chỉ dẫn chạy về phía lối thoát hiểm bên kia. Đáng tiếc vẫn còn lại một số người mất tỉnh táo còn đang nằng nặc đòi dùng thang máy, Triển Chiêu khuyên nhủ một hồi cũng vô ích, đành phải dùng võ lực.

Cũng may người như vậy không nhiều lắm, thân thủ lẫn thể lực của cậu cũng đủ chống đỡ qua, dưới sự cố gắng của cậu, tất cả mọi người đã nhận ra

thang máy đúng thật không nên dùng. Nhưng lồi lồi kéo kéo một hồi, thời gian chạy trốn tốt nhất cũng bỏ lỡ, lúc Triển Chiêu chạy tới lối thoát hiểm, gần như chỉ còn lại mấy người cuối cùng.

“Triển Chiêu, cậu không sao chứ?” Thật không ngờ, Lý Tùng Đào này giờ vẫn luôn đi sát bên cạnh Triển Chiêu.

Nghe hắn gọi mình, Triển Chiêu quay đầu về phía hắn gật đầu một cái, vội vã nói, “Anh đi theo tôi, đừng hoảng loạn.”

Lý Tùng Đào lại cười, “Yên tâm, gan tôi lớn lắm.”

Vừa nói, hắn đã giở lên cánh tay hữu lực, quơ mấy cái đã tách được đám người, tạo một con đường khá rộng rãi cho Triển Chiêu, cười nói, “Còn là cậu theo tôi đi.”

Triển Chiêu ngăn người, ai mà ngờ cái tên tự xưng đầu bếp này còn có thân thủ tốt vậy. Nhưng cậu cũng không nghe lệnh đi theo đường đó, mà lớn tiếng gọi mọi người nhanh chóng thoát ra. Thấy phản ứng của Triển Chiêu, Lý Tùng Đào hơi bất ngờ, nhưng hắn chẳng qua chỉ chần chờ một chút, sau đó cũng ở lại bên Triển Chiêu phụ giúp những người khác thoát thân, không nói thêm gì nữa.

Thoát ra không quá thuận lợi, nhưng cũng may, lửa này hình như không lớn, chỗ bốc cháy cách xa lối thoát hiểm nhiều, suốt quãng đường, Triển Chiêu chỉ bị đám đông hoảng loạn đạp vài cái, bị khời sắc hai cái, mặc dù bị huân tới mức khiến cậu như muốn nôn ra, nhưng cũng hữu kinh vô hiểm trốn thoát khỏi tầng hầm.

Những người sống sót sau cơn hoạn nạn chạy tới cửa siêu thị, rốt cục đã thấy người khời mù mịt cả trời, rất nhiều người chột sợ run lên. Người hiểu biết về kết cấu đang giải thích cho người khác nơi đang tỏa ra đám khói dày đặc kia, mà chỗ đó lại rất gần thang máy. Có thể tưởng tượng được, nếu vừa

rồi có người mạo hiểm lao vào thang máy, lại bị kẹt bên trong, còn không phải trở thành gà nướng lu a?

Rất nhiều người hướng ánh mắt cảm kích về phía Triển Chiêu, nhưng Triển Chiêu căn bản không cảm nhận được. Cậu làm mặt nghiêm trọng nhìn tòa nhà đang tỏa khói cuồn cuộn, trong lòng lại vang lên câu nói của Bạch Ngọc Đường, Thành phố D, không thường xảy ra hỏa hoạn.

Không phải hỏa hoạn, chẳng lẽ có người làm?

Phóng hỏa liên hoàn, đây quả thật là chuyện phiền phức.

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 106: Hòa Diễm Ác Ma (4)

Nhưng hôm này, biểu hiện của Tần Giản hình như không giống ngày trước, hắn vừa nhìn thấy Triển Chiêu đã đưa ánh mắt nhìn thẳng vào mặt cậu, một lúc lâu sau mới dùng giọng bình thản nói một câu, “Cậu bị thương.”

Có người báo cảnh sát kịp lúc nên đội cứu hỏa đã nhanh chóng chạy tới hiện trường vụ hỏa hoạn, cũng nhanh chóng dập lửa. Cũng giống ba đợt hỏa hoạn trước, vụ cháy này cũng không tạo ra thương vong về người, phần lớn khách hàng cũng kịp thời chạy khỏi siêu thị, một số ít người bị kẹt trong tòa nhà cũng kịp thời được nhân viên cứu hỏa cứu ra.

Nhưng, bên trong siêu thị bị tiêu hủy rất nhiều hàng hóa, một hệ thống thang máy bị hư nghiêm trọng, ngoài ra còn rất nhiều tổn thất kinh tế tạm thời chưa biết được đang chờ thống kê. Triển Chiêu không quá hiểu mấy chuyện này, nhưng cậu vẫn vô cùng để ý đợt hỏa hoạn. Cậu ở hiện trường gọi điện cho Bao Chứng, biết Triển Chiêu xui xẻo đụng trúng hỏa hoạn, hơn nữa thiếu chút nữa đã bị kẹt trong đám cháy, Bao Chứng lập tức gấp gáp. Hắn bắt Triển Chiêu ở nguyên lại hiện trường không được rời đi, lại tuyên bố sẽ phái người qua đó đón cậu về tổ Trọng án.

Cứ thế, Triển Chiêu ở lại. Cậu tận mắt nhìn thấy toàn bộ quá trình nhân viên cứu hỏa tới chữa cháy, rốt cuộc sau khi đám cháy bị dập tắt rồi, Triển Chiêu cũng thở dài nhẹ nhõm. Cậu không biết rằng, vì cậu vẫn luôn ở bên cạnh đám cháy không rời, nên bóng dáng cậu cũng đã sớm lọt vào trong ống kính của các đài truyền hình lớn.

Triển Chiêu vốn dĩ không chú ý đến mấy chuyện vợ vẫn không liên quan tới cậu, trong đầu cậu bây giờ đã nhanh chóng suy nghĩ toàn bộ vấn đề liên quan đến mấy đợt hỏa hoạn này. Khoảng chừng 20 phút sau, Bao Chửng dẫn theo Trương Long Triệu Hổ chạy tới siêu thị. Cẩn thận hỏi thăm Triển Chiêu tình huống vừa rồi, sau khi xác định cậu không bị sao hết thì để cậu lên xe trước, mình thì đi tìm nhân viên cứu hỏa hỏi thăm mấy chuyện.

Triển Chiêu ồ một tiếng đang chuẩn bị rời đi, đã nghe thấy Triệu Hổ đột ngột kêu lên, “Triển Chiêu, những món này đều là cậu mua hả? Lúc chạy trốn chết còn nhớ mang theo, không ngờ cậu lại kiệt xu tới vậy.”

“Sao cơ? Có gì hay?” Bạn đều tiêu chuẩn của Triệu Hổ, Trương Long lập tức gào lên, “Woa, hai con cá bự, còn có nhiều thịt với rau mắc tiền như thế. Triển Chiêu, cậu đây là ra ngoài mua đồ ăn về làm đại tiệc cho Bạch Ngọc Đường hả?”

Những lời này của Trương Long thực chất rất bình thường, nhưng có lẽ do sáng hôm nay Triển Chiêu mới bị Bạch Ngọc Đường gặm hai cái, giữa hai người hiện đang ở giai đoạn mập mờ. Bây giờ bị một lời của người quen vạch trần, Triển Chiêu mới đột nhiên cảm thấy, hai người bọn họ nhìn qua đúng là có chút không bình thường. Căn bản không giống bằng hữu thông thường, sao lại có chút cảm giác giống như hai người đang chung sống qua ngày đoạn tháng vậy?

Triển Chiêu hơi lúng túng nhìn đồng hồ trong tay Triệu Hổ, ngượng ngùng đáp, “Hôm nay tôi ra ngoài mua đồ, mấy món đó là một bằng hữu mới quen lựa giúp.”

“Bằng hữu, ở đâu?” Trương Long liếc nhìn sang bên cạnh Triển Chiêu, cũng không có thấy người bạn cậu nói.

Triển Chiêu lúc ấy mới nhớ đến Lý Tùng Đào, trong tay cậu còn danh thiếp đối phương, nhưng người đi từ khi nào thì cậu hoàn toàn không để ý

tới. Triển Chiêu bất đắc dĩ nhún vai, trong lòng có chút cảm kích Lý Tùng Đào. Những món này đều đã trả tiền cả, nếu không nhờ Lý Tùng Đào lấy ra giúp cậu chắc chắn sẽ bị cháy hết luôn, xem như tổn thất không nhỏ.

Triển Chiêu cảm khái thở dài, lôi Trương Long Triệu Hồ lên xe. Nửa tiếng sau Bao Chứng cũng quay lại, sắc mặt nhìn qua không tốt lắm. Triển Chiêu hỏi tình hình, Bao Chứng chỉ bảo về tổ lại nói.

Một đường không nói, lại nửa tiếng nữa bọn họ đã trở về tổ Trọng án. Bao Chứng cũng không thực hiện cam kết mới rồi, chẳng qua để Triển Chiêu ngồi chờ ở bàn làm việc của Bạch Ngọc Đường một chút, còn hăn về phòng làm việc của mình. Ngoài Triển Chiêu ra, toàn bộ thành viên khác của tổ đều cảm thấy áp lực, bọn họ có cùng loại dự cảm rằng những ngày thanh nhàn sẽ phải kết thúc.

Bao Chứng đi chưa được một phút, Tần Giản không biết từ đâu đã nhảy ra, người này vừa xuất hiện đã bám dính bên người Triển Chiêu, mắt chăm chú nhìn cậu. Cái tên Tần Giản này cổ cổ quái quái, không thích nhất chính là chỗ đông người, phòng làm việc hiếm khi nào hăn tới, trước kia, mấy người khác cứ hễ thấy hăn ở đây là giật cả mình.

Nhưng cũng chẳng biết bắt đầu từ khi nào, chuyện Triển Chiêu vừa tới Tần Giản lập tức sẽ có mặt đã trở thành mặc định. Vì vậy mọi người ai cũng vô cùng ăn ý giữ im lặng với việc xuất hiện của pháp y Tần, trừ mấy khi hai tên Trương Long Triệu Hồ rảnh rỗi, sẽ cầm chuyện này ra đùa không thì cá cược với nhau xem lần này Tần Giản mất mấy phút sẽ xuất hiện. Nhưng dần dần, hai người họ cũng bắt đầu cảm thấy chán, vì thời gian mỗi lần Tần Giản xuất hiện đều không khác nhau mấy, không quá hai phút.

Triển Chiêu cũng quen việc mỗi khi Tần Giản xuất hiện đều lôi cậu chạy về phía phòng làm việc pháp y của hăn, mặc dù có lúc cậu không muốn đi đều thẳng thẩn từ chối, nhưng phần lớn thời gian cậu vẫn là nguyện ý tiếp cận với Tần Giản. Ở chỗ Tần Giản, cậu có thể học được rất nhiều kiến thức.

Lần trước Bạch Ngọc Đường bị bắn, nếu Triển Chiêu không dùng những kiến thức cấp cứu học được từ chỗ Tần Giản chỉ sợ Bạch Ngọc Đường đã sớm chết rồi.

Nhưng hôm này, biểu hiện của Tần Giản hình như không giống ngày trước, hắn vừa nhìn thấy Triển Chiêu đã đưa ánh mắt nhìn thẳng vào mặt cậu, một lúc lâu sau mới dùng giọng bình thản nói một câu, “Cậu bị thương.”

Triển Chiêu hơi giật mình, theo bản năng sờ sờ mặt, giờ mới nhớ ra mới này lúc chạy khỏi đám cháy có hơi lão đạo, trên mặt dính chút bụi tro, hình như cũng có một hai chỗ đụng trúng vách tường, cánh cửa các loại, để lại vài vết bầm tím. Những cái này đều là chuyện nhỏ, vừa này Triển Chiêu một mực suy nghĩ trong lòng, cho nên không để ý đến cái gọi là vết thương. Không chỉ có mình cậu không để ý, ngay cả Bao Chứng, Trương Long, Triệu Hổ cũng không có nhắc tới, ngay cả Tô Hồng là phụ nữ cũng không cẩn thận tới mức để ý tới chút tổn hại trên mặt Triển Chiêu. Không ngờ, Tần Giản liếc mắt một cái đã biết.

Triển Chiêu câu khéo miệng cười, thờ ơ lau mặt, sau đó lại xoa xoa chỗ hơi đau kia. Ai biết không đụng thì thôi, tay chỉ hơi dùng lực chút, mặt Triển Chiêu bắt đầu nhăn nhó. Những vết bầm này sao lại đau như vậy.

Khuôn mặt bình thản của Tần Giản thoáng qua một vẻ cứng nhắc, không biết đang muốn khóc hay cười. Hắn chăm chú nhìn biểu tình nhăn nhó trên mặt Triển Chiêu, tách ra khéo miệng, lạnh lùng nói, “Đi theo tôi.”

Sau khi nói xong, Tần Giản lập tức xoay người bỏ đi. Triển Chiêu theo thói quen cũng không phản bác, chỉ lập tức bước nhanh theo. Thấy hướng Tần Giản đi là phòng thí nghiệm pháp y, Triển Chiêu biết, Tần Giản bảo cậu theo nhất định là có chuyện muốn nói. Người này tới giờ vẫn chỉ biết ra lệnh, hơn nữa mệnh lệnh cũng hết sức ngắn gọn. Nhưng Triển Chiêu biết, nếu không phải do anh ta để ý vị bằng hữu là mình, thì bình thường một

chữ Tần Giản cũng lười nói với người ta. Hôm nay phòng thí nghiệm pháp y không có thi thể, Tần Giản hiếm khi rảnh rỗi, vì vậy hắn nhàm chán vào cửa. Cũng không bảo Triển Chiêu ngồi, hắn tự nhiên mở tủ lạnh, lục tìm cái gì đó bên trong. Triển Chiêu cũng không phải mới lần đầu vào lãnh địa riêng tư của Tần Giản, cậu quen đường quen lối ngồi xuống một cái ghế bên cạnh bàn giải phẫu. Ghế này là chỗ ngồi duy nhất trong phòng làm việc của Tần Giản, mỗi lần Triển Chiêu tới Tần Giản đều để cậu ngồi ở đây. Mà tên Tần Giản này lại không thích ngồi, mỗi lần cần ngồi xuống nghỉ ngơi một lúc sau khi kiểm thi xong, bình thường hắn toàn ngồi dưới đất.

Từ phía Triển Chiêu có thể thấy rất rõ động tác lục lọi tủ lạnh của Tần Giản, hơn nữa còn có thể nhìn thấy một đồng thứ kỳ quái bên trong tủ lạnh cỡ đại. Tháng trước lúc Triển Chiêu tới tổ Trọng án có mang cho Tần Giản một bọc táo, tổng cộng năm trái, liếc mắt nhìn, giờ còn lại ba. Một cái bánh bao đã cắn nửa, nhìn độ cứng có thể nhìn ra đã cho vào từ ba ngày trước. Những thứ ấy đều không đủ sức làm Triển Chiêu cau mày, thứ làm cậu khó có thể giữ được tầm nhìn chính là một cái bình được đặt cạnh đồ ăn, bên trong dùng chất lỏng gì đó không biết để giữ một cái tay người!

Triển Chiêu nhẹ cau mày, cậu khó có thể tưởng tượng ra sau khi để thức ăn cùng cái thứ kia đặt chung một chỗ rồi thức ăn sẽ có mùi vị gì. Một cái tủ lạnh lớn như thế, trừ cái tay đó ra sẽ còn có những thứ gì khác đây? Triển Chiêu hơi tò mò, cậu không nghi ngờ rằng nếu mình nói ra lời đấy, Tần Giản nhất định sẽ hào phóng mở tủ lạnh ra cho cậu xem. Nhưng ngồi cải tổ tinh thần một hồi, cảm thấy không nên thỏa mãn lòng hiếu kỳ của mình sẽ tốt hơn. (Có nghe tò mò hại chết mèo chưa hả? =)]]]]]]))

Lúc Triển Chiêu ngồi lo quan sát tủ lạnh, Tần Giản cũng đầu ngẩng đầu lên. Hắn quay lại nhìn Triển Chiêu, trong tay bưng một đồng chai lọ.

Triển Chiêu hơi ngẩn ra, “Anh cầm gì vậy?”

Tần Giản không đáp mà đi thẳng tới bên người Triển Chiêu. Hắn cầm mấy chai lọ kia đặt lên bâng thép lạnh băng sau lưng cậu, sau đó nhanh nhẹn mở ra một cái. Triển Chiêu ngửi thấy một mùi cồn.

“Đừng cử động, chảy vào mắt sẽ rất đau.” Tần Giản chìa một gương mặt người chết, lạnh băng ra trước mặt Triển Chiêu, trong tay giờ bình rượu cồn cùng gòn y tế, chăm chăm nhìn cậu.

Triển Chiêu sửng sốt, cuối cùng chỉ có thể bất đắc dĩ cười, “Cảm ơn.”

Tần Giản giật giật khóe miệng, cố gắng hồi lâu cuối cùng nặn ra được nụ cười xấu xí. Ngay sau đó, miếng gạc tẩm cồn lạnh băng chạm vào vết bầm trên mặt Triển Chiêu, không đau, lành lạnh rất thoải mái. Dùng rượu cồn khử trùng xong rồi, động tác kế tiếp của Tần Giản càng lúc càng nhanh, nhưng rất hiếm khi làm Triển Chiêu đau. Triển Chiêu cảm thấy có chút bất ngờ, cậu không nghĩ rằng một Tần Giản trước giờ chưa từng trị thương cho người sống, tới giờ chỉ toàn giao thiệp với xác chết lại có tay nghề trị bầm tốt như vậy.

Căn bản Triển Chiêu cũng không bị thương gì quá nặng, nếu không phải do Tần Giản kiên trì, Triển Chiêu đoán chừng cùng lắm là rửa cái mặt là xong. Hơn nữa động tác Tần Giản nhanh, không tới năm phút đã xử lý sạch sẽ. Cuối cùng, Tần Giản đóng hết nắp chai của hắn, rồi nhét lại hết vào trong tủ lạnh. Làm những chuyện này xong, hắn như làm ảo thuật không biết moi đâu ra một điều thuốc, tiếp nữa đặt móng ngồi xuống đất cạnh Triển Chiêu, hút thuốc, mắt nhàm chán nhìn tới nhìn lui quanh phòng thí nghiệm, nhưng không nhìn Triển Chiêu.

“Gần nhất không có án lớn.” Hít vài hơi thuốc, Tần Giản chợt nói.

Triển Chiêu sửng sốt, sau đó gật đầu, “Phải, cho nên anh có thể nghỉ phép rồi.”

“Nghỉ phép?” Biểu tình người chết của Tần Giản thay đổi.

“Ừ, nghỉ phép, rời khỏi phòng thí nghiệm ra ngoài chút đi.” Triển Chiêu đứng dậy tới bên người Tần Giản ngồi xuống, thử thăm dò hỏi,, “Trước kia anh chưa từng xin nghỉ phép sao?”

Tần Giản lắc đầu, Triển Chiêu tưởng hẳn muốn bảo là chưa từng nghỉ phép, đang định mở miệng, Tần Giản lại đột ngột nói, “Từng nghỉ.”

“Hả?” Triển Chiêu lại hết hồn, “VẬY... cảm giác thế nào?”

Tần Giản nhú mày, “Đồng.”

Thấy mặt Tần Giản hiện ra biểu lộ không thích của con nít hiếm có, Triển Chiêu chợt có chút buồn cười. Nhưng cậu vẫn nhin lại, ghen lời. Chuyên môn của Triển Chiêu chính là nghiên cứu nhân tâm, thật ra loại người như Tần Giản khá đơn giản, thái độ kỳ quái của hắn chẳng qua là do ít tiếp xúc với người. Nhưng người giống như Tần Giản nếu bắt buộc họ thay đổi, không nhất định sẽ làm họ cảm thấy hạnh phúc. Bất quá mặc dù biết phần lớn thời gian hắn đều thỏa mãn với cuộc sống một người, nhưng làm một người bạn, Triển Chiêu vẫn hi vọng Tần Giản có thể có được một cuộc sống khác ngoài công việc.

Anh ta không thích chỗ đông người, nhưng nếu vì thế mà không có ngày nghỉ vậy thì quá cô đơn. Người dù sao cũng là động vật xã hội, nếu Tần Giản thật sự không cô đơn, vì sao phải đối với Triển Chiêu đặc biệt như vậy? Chuyện này cũng có thể cho rằng anh ta cũng hi vọng có được bạn bè phải không? Nghĩ tới đây, chợt có một suy nghĩ bắn vào đầu Triển Chiêu, cậu nghĩ tới khu liệu dưỡng quân đội mà Bạch đại ca mang anh hai đến nghỉ phép.

Nghĩ tới đó, Triển Chiêu chợt nói với Tần Giản, “Không bằng, mấy ngày nữa tôi dẫn anh tới chỗ vắng người?”

Tần Giản hiếm hoi lần mới sững sốt một lúc, hắn chăm chăm nhìn Triển Chiêu, trong mắt lóe lên có vẻ là mong đợi?

“Chỗ nào?”

Triển Chiêu cười, “An tâm, tôi không bán anh đâu.” (Em đang tự bán mình thì có –[-], đừng quyến rũ người khác nữa em ới)

“Tôi đi.” Tần Giản lại giật giật khoe miệng, đáng tiếc cười vẫn xấu.

Triển Chiêu lại cười rất đẹp, có thể để Tần Giản thống khoái đáp ứng cùng mình đến một nơi xa lạ, Triển Chiêu chợt thấy có cảm giác vô cùng thành công.

Đang lúc hai người họ đang xếp hàng ngồi đất, mặt nhìn mặt cười khúc khích, một lực rất mạnh đập tung cửa phòng thí nghiệm, một người đàn ông toàn thân bốc lửa mang theo không khí lạnh vọt vào!

“Triển Chiêu, Triển Chiêu em không sao chứ!?”

Triển Chiêu giật mình nhìn ra cửa, cậu thấy Bạch Ngọc Đường lao tới hết như rồng phun lửa. Triển Chiêu còn chưa kịp phản ứng, Tần Giản đã đột nhiên kéo tay cậu, sau đó dùng tốc độ vô cùng nhạy bén trốn thoát khỏi cú đột kích của Bạch Ngọc Đường.

“Tần Giản! Cái tên khốn này, bỏ Triển Chiêu ra!” Bạch Ngọc Đường gào lớn, lại lao tới!

“Triển Chiêu, cậu chạy mau, tôi giúp cậu đối phó với thằng ngu này.” Tần Giản dùng thanh âm bình bình nói một câu dài hiem có.

“Ông nói ai ngu đây! Cái tên quái thai kia!” Gần trong gang tấc lại không chạm được người Triển Chiêu, ánh mắt chăm chăm nhìn Tần Giản của Bạch Ngọc Đường đơn giản là muốn giết người.

“Chỗ này ngoài cậu ra còn thằng ngu thứ hai chắc?” Biểu tình Tần Giản không thay đổi, hơn nữa, câu này cũng dài nha.

Triển Chiêu trơ mắt nhìn hai người nhi đồng có tuổi làm rùm beng trước mặt, cậu chợt cảm thấy rất đau đầu, vì cậu thật không hiểu nổi, hai người này rốt cuộc đang cãi vã chuyện gì a? Có ai có thể tới giải thích cho cậu nghe một chút không?

Còn nữa, Bạch Ngọc Đường!

Triển Chiêu giật mình đưa mắt nhìn vai trái bị thương của anh. Người này rốt cuộc làm sao có thể từ trong nhà chạy tới? Chẳng lẽ anh ta lái xe?!

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 107: Vụ Án 8 – Hỏa Diễm Ác Ma (5)

Triển Chiêu, em nói cái gì nghỉ phép? Em với thằng cha quái thai kia muốn đi đâu nghỉ phép!??” Bạch Ngọc Đường vừa phun lửa vừa hóng chuyện, vậy mà đại não vẫn còn có thể linh hoạt xoay chuyển, phân tích ý nghĩa đằng sau câu nói kia của Triển Chiêu.

“Khốn kiếp!”

“Ngu ngốc.”

“Quái thai!”

“Ngu ngốc.”

“Ông tránh ra cho tôi!”

“Không tránh đấy, đồ ngu.”

“Hai người các anh! Im hết cho tôi!!”

Triển Chiêu thật sự không chịu nổi cuộc đối thoại ấu trĩ này nữa, làm ơn đi, cãi lộn cũng có kỹ thuật một chút được không.

“Tần Giản, chuyện nghỉ phép hôm khác tôi sẽ tìm anh bàn tiếp, tôi đi trước.” Triển Chiêu trước hết đưa mắt nhìn đứa bé nhìn qua hơi bình thường một chút, người sau mặt vô biểu tình bày vẻ đồng ý rồi mới đưa tay kéo Bạch Ngọc Đường, mấy bước ra khỏi cửa phòng thí nghiệm.

“Triển Chiêu, em nói cái gì nghỉ phép? Em với thằng cha quái thai kia muốn đi đâu nghỉ phép!??” Bạch Ngọc Đường vừa phun lửa vừa hóng chuyện, vậy mà đại não vẫn còn có thể linh hoạt xoay chuyển, phân tích ý nghĩa đằng sau câu nói kia của Triển Chiêu.

Triển Chiêu bất lực đỡ trán, cậu trợn mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, liền sai bước đi ra. Bạch Ngọc Đường dĩ nhiên sẽ không để Triển Chiêu cứ thế mà đi, vội vàng chạy theo, hai người một trước một sau đi qua phòng làm việc khiến tất cả tổ viên tổ Trọng Án ghé mắt dõi nhìn.

“Hai người họ làm sao vậy?” Trương Long nhỏ giọng thì thầm với Triệu Hổ.

“Không biết, hơn nữa lúc Bạch Ngọc Đường xông tới hình như có vẻ rất gấp gáp, nhìn bộ dáng anh ta vội vã tìm Triển Chiêu giống như sợ muốn chết vậy. Nhưng giờ nhìn thấy Triển Chiêu rồi tại sao lại giận? Không lẽ cãi nhau?”

“Tôi thấy, nhất định có vấn đề.”

“Ừ, bằng không, tụi mình đi xem một chút?”

Hai người liếc mắt nhìn nhau, lập tức thành nhất trí. Nhưng ngay lúc bọn họ chuẩn bị hành động, lại nghe thấy tiếng ho khan từ phía sau truyền tới. Hai người cả kinh, vội quay đầu.

“Ô tỳ!”

Tô Hồng khẽ mỉm cười, “Hai cậu đang nói gì đấy?”

“Không có, không có gì?” Hai người cùng lúc cả lăm. Người nào không biết Tô Hồng với Bạch Ngọc Đường quan hệ tốt, nếu để cô ấy biết mình muốn đi nhìn Bạch Ngọc Đường tự bêu xấu, nhất định sẽ bị chinh đi?

“Tôi nghe nói có người muốn chạy đi hóng chuyện Bạch Ngọc Đường với Triển Chiêu cãi nhau?” Tô Hồng không hề có ý định bỏ qua cho hai người này, tiếp tục hỏi.

“Không có, không có, sao có thể?”

Tô Hồng kinh ngạc nói, “Không lẽ tôi nghe lầm? Tôi còn đang tính đi với các cậu đây?”

“Hế!?” Hai người sững sốt, ngay sau đó lập tức phản ánh lại, “Được a, được a, Tô tỷ, có chị trấn giữ tụi em mới không sợ bị tiểu tử Bạch Ngọc Đường kia trả thù!!”

Tô Hồng quỷ dị cười một tiếng, “Vậy còn chờ gì nữa? Nhiều chuyện không chờ người.”

“Tuân lệnh!” Hai đại nam nhân lập tức dùng tốc độ nhanh nhất chạy theo bước chân của Bạch Ngọc Đường với Triển Chiêu, Tô Hồng chậm rãi đi theo sau. Người trong tổ Trọng án cũng đổ mồ hôi đầy gáy, tâm nói, vị Tô cô nương này thì ra cũng là người nhiều chuyện, quả nhiên không phải người nhà sẽ không qua một cửa, truyền thống này của tổ Trọng án xem ra tới cô ấy cũng không có ngoại lệ rồi.

Bất quá, nếu là truyền thống, cần lưu giữ lâu dài thì tốt hơn. Ánh mắt mọi người cũng lóe lên ánh sáng nhiều chuyện, vậy là nhân sĩ lập tức thêm vào không ít.

Đáng tiếc, Trương Long Triệu Hồ vẫn còn chậm một bước, lúc bọn họ đuổi kịp đến chỗ hai người trong cuộc, cửa phòng nước đã đóng lại. Bất đắc dĩ, họ không thể làm gì hơn là dán sát lên khe cửa nhìn vào, sau khi phát hiện nhìn không thấy liền dán lỗ tai vào tay cầm nghe lén.

Mặc dù nghe hơi khó cực, nhưng hai tên trùm nhiều chuyện vẫn có thu hoạch. Quả nhiên không ngoài dự đoán, trong phòng nước truyền ra tiếng

cãi vĩa của hai người.

“Tại sao em không gọi điện thoại cho tôi!?”

“Lúc đó tình hình khẩn cấp, tôi cũng không nghĩ tới mà? Huống gì tôi lại vô sự! Vốn là do anh chuyện bé xé ra to!”

“Tôi làm lớn chuyện!? Tôi là quan tâm em! Triển Chiêu, em có biết lúc tôi thấy em đứng ở hiện trường hỏa hoạn trên ti vi, tôi gấp tới mức nào không?! Nhưng còn em!? Em lại không thèm bắt điện thoại của tôi!”

“Điện thoại?” Triển Chiêu ngẩn ra, cậu cho tay vào túi móc ra di động của mình, phát hiện màn hình di động đã tối đen.

“Điện thoại tắt rồi.” Triển Chiêu mờ mịt nhìn Bạch Ngọc Đường, “Tôi....”

“Cậu nhớ đã sạc pin rồi đúng không?” Bạch Ngọc Đường giận dữ cười ngược, “Là tôi gọi điện cho em tới mức sạc pin luôn đấy, Triển Chiêu, em biết tôi vội tới mức nào không?”

“Tôi...” Những lời này của Bạch Ngọc Đường rốt cuộc khiến Triển Chiêu bình tĩnh lại, cậu nhìn ra được trên mặt Bạch Ngọc Đường đầy mồ hôi, không biết do nóng nẩy hay do đau đớn vì liều mạng lái xe mà động tới vết thương tạo thành.

Bạch Ngọc Đường chăm chăm nhìn biểu lộ đau lòng trên mặt Triển Chiêu, tâm tình hòa hoãn một chút. Vừa bình tĩnh một chút, đau đớn khủng khiếp trên vai lại khiến mặt anh bắt đầu nhăn lại. Triển Chiêu đang để ý anh, dĩ nhiên sẽ nhận ra anh ta bất ổn trước tiên. Không chờ tới lúc thân thể Bạch Ngọc Đường run lên, Triển Chiêu vội vàng tiến lên đỡ anh.

“Xin lỗi, đều là lỗi của tôi.” Triển Chiêu đỡ Bạch Ngọc Đường ngồi lên ghế, đang định kiểm tra vết thương của Bạch Ngọc Đường một cái, không

đề phòng bị đối phương ôm chặt vào lòng. Ngực truyền ra âm thanh va chạm mạnh mẽ, Triển Chiêu cảm nhận được nhịp tim hữu lực của Bạch Ngọc Đường. Kia cánh tay vững chắc, hô hấp nóng bỏng, cái ôm ấm áp, thân thể cứng ngắc của Triển Chiêu, cứ thế để Bạch Ngọc Đường ôm chặt lấy cậu. Trong nháy mắt ấy, Triển Chiêu chợt cảm thấy tim mình như ngừng đập. Cậu dường như chợt hiểu ra rất nhiều.

Liên quan tới quan hệ vượt qua tình hữu nghị của họ, liên quan tới những ám hiệu như có như không của Bạch Ngọc Đường gần đây. Liên quan tới thời khắc cùng nhau sát vai qua tử thần, đến tâm tình làm tim nhau dao động, liên quan tới, nụ hôn ấy.

Bạch Ngọc Đường, anh, vì sao phải —

Tay Triển Chiêu cứng ngắc hồi lâu, lại nhận ra Bạch Ngọc Đường dường như cũng không định buông cậu ra. Lát sau, Triển Chiêu rút cuộc đưa tay khoác lên vai Bạch Ngọc Đường, động tác chậm chạp, nhẹ nhàng, lại kiên định vuốt ve bờ lưng của anh. Đường cong bắp thịt vốn dĩ mềm dẻo vì khó chịu mà căng cứng, dưới sự vuốt ve của Triển Chiêu, dần dần thuận xuống, chờ đến khi cơ thể Bạch Ngọc Đường hoàn toàn thả lỏng, Triển Chiêu cũng nhẹ nhàng thở phào. Nhưng cậu không biết, ở nơi cậu không thấy, Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng cong lên khóe miệng.

“Cải xong rồi?” Trương Long dùng ánh mắt hỏi thăm Triệu Hổ.

“Hình như vậy, phải không?” Triệu Hổ tiếc nuối nhún vai một cái, chẳng kích liệt như tưởng tượng chút nào, hình như lập tức đã huề rồi ấy.

Vậy là tốt hay không tốt? Dĩ nhiên không tốt. Lũ người nhiều chuyện này dĩ nhiên sẽ không hi vọng hai người có thể dễ dàng làm hòa như vậy, nếu thật vậy bọn họ còn gì để tám đây? Bất quá, lần này Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu nhất định là muốn để họ thất vọng. Đang lúc Trương Long Triệu Hổ duy trì phệt mông dưới đất góp gần lỗ khóa để nghe lén,

đồng thời dùng ánh mắt trao đổi với đồng phương thì, cửa đột nhiên bị một lực mạnh đẩy ra từ bên trong. Hai tên không đề phòng, đồng thời té sấp, nháy mắt phát ra tiếng rên rỉ.

“Mấy người rảnh quá ha.” Bạch Ngọc Đường mặt vô biểu tình xuất hiện trước mặt họ, cách sau lưng không tới nửa bước, là Triển Chiêu đang loạn nhịp.

Tô Hồng đứng ở trước nhất bữu mô, một bộ hết trò vui rồi thật chán, xoay người bình thần rồi đi. Bạch Ngọc Đường thiêu mi nhìn về mấy người còn lại, tất cả lập tức học hỏi Tô Hồng nhanh chóng tản đi, cuối cùng chỉ còn dư lại hai người nằm trên mặt đất, vẫn còn ở nơi đấy nhe răng toét miệng chà mông.

Triển Chiêu giờ mới hiểu được vừa có chuyện gì xảy ra, cậu không nhịn được cười cười, vừa định kéo lại Bạch Ngọc Đường đang cố tiến lên dạy dỗ hai tên nghe lén kia, lại phát hiện cửa phòng làm việc bên cạnh của đội trưởng mở.

Bao Chửng đẩy ra cửa phòng, biểu tình lạnh lùng nhìn Trương Long Triệu Hổ đang nằm trên đất xoa mông cùng bộ dáng đang tính bước tới tham gia của Bạch Ngọc Đường, sau đó hoàn toàn đứng khựng. Bao Chửng liếc mắt nhìn Triển Chiêu, người sau cũng đành bó tay với hỏi thăm của Bao Chửng. Mặt đen Bao Chửng trầm xuống, lạnh lùng nói, “Đừng đùa nữa, lập tức đi họp!”

Bạch Ngọc Đường hơi sững sờ, họp?

Triển Chiêu gật đầu với Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường lập tức hiểu, thì ra đã có đại án, chẳng là chính là mấy vụ hỏa hoạn liên tục xảy ra từ đêm qua hả?

Suy đoán của Bạch Ngọc Đường rất chính xác, mấy phút sau, toàn bộ thành viên tổ Trọng án đã tập trung về phòng họp, Bao Chửng chủ trì cuộc

hợp, giải đáp tất cả nghi vấn trong lòng mọi người. Sau một đêm điều tra nguyên nhân bốc cháy của cảnh sát khu vực cùng nhân viên đội cứu hỏa, kết hợp với hỏa hoạn vừa xảy ra sáng nay, đã lấy được bước đầu kết luận. Bốn trận hỏa hoạn này đều do người cố tình tạo ra, tuy chưa có bằng chứng chứng minh là do một người gây nên, nhưng rất có khả năng cao để suy ra được đây là một vụ phóng hỏa liên hoàn.

Mặc dù đến giờ vẫn chưa có người bị thương hoặc tử vong, nhưng phóng hỏa là một loại án vô cùng ác liệt, sẽ tạo thành khủng hoảng xã hội to lớn, trình độ chỉ sợ không kém gì án đánh bom xảy ra lúc trước. Thành phố D hiếm khi được sóng yên gió lặng mấy ngày thì bốn vụ hỏa hoạn xảy ra từ hôm qua đến nay khiến mọi người lại một lần nữa lọt vào sợ hãi.

Vậy mà thứ khiến Triển Chiêu lo lắng cũng không phải hỏa hoạn. Tại lần đầu tiên cậu nghi ngờ án này là án phóng hỏa liên hoàn, Triển Chiêu đã nghi tới một chuyện. Tần số gây án của người này thật sự quá sít sao, không tới 12 tiếng ngăn ngủ hắn đã liên tục gây ra bốn vụ, loại tội phạm phóng hỏa điên cuồng tới mức này quả thực rất hiếm thấy. Một người phải cảm thấy trong lòng giận dữ tới mức nào mới có thể điên cuồng như vậy? Mà trải qua nhiều lần hưng phấn sau khi phóng hỏa, tội ác của hắn có thể càng thêm ác độc hay không?

Triển Chiêu lo lắng nhíu mày, đây, có lẽ là chuyện không thể chối cãi. Lần này, kẻ đang núp trong bóng đêm đùa với lửa, là một tên điên.

“Triển Chiêu, em đang nghĩ gì vậy?”

Ánh mắt Triển Chiêu chột lóe, nhìn về phía Bạch Ngọc Đường đặt câu hỏi, chần chờ một hồi, đáp, “Tôi đang suy nghĩ động cơ phạm tội của tên tội phạm phóng hỏa này.”

“Nhanh như thế sao?”

Sống chung với Triển Chiêu một khoảng thời gian dài, Bạch Ngọc Đường ít nhiều gì cũng hiểu rõ quy luật phân tích của hành động học. Xác định động cơ phạm tội là một quá trình vô cùng quan trọng của bên viết hồ sơ, nhưng thường thường nhân viên bên viết lúc xác định động cơ cần phi thường cẩn thận. Mà Triển Chiêu chỉ vừa mới tiếp xúc với vụ án đã nói ra lời đó, hơn nữa nhìn qua rất xác định, Bạch Ngọc Đường hơi kinh ngạc.

Triển Chiêu khẽ mỉm cười, ngẩng đầu lên nhìn Bao Chứng một cái, nói, “Mặc dù chỉ là suy đoán, nhưng từ tần số phạm tội thường xuyên của hắc có thể suy ra, tên tội phạm rất khó có thể khống chế hành vi của mình. Hắc muốn làm như vậy nhất định không chỉ mới ngày một ngày hai, một khi bắt đầu làm thì không thể dừng lại. Động cơ của hắc rất đơn giản, là để phát tiết.”

“Phát tiết.” Bạch Ngọc Đường lăm lăm nhớ hai từ này. (Chú cũng muốn phát tiết chứ gì, nhin lâu quá rồi chứ gì.)

Triển Chiêu gật đầu, “Bất kể trong lòng hắc có giận dữ, dục vọng, đau khổ, hắc đều muốn mượn cách thức phóng hỏa để phát tiết nó ra.”

“Phóng hỏa sẽ khiến người ta hưng phấn.” Bạch Ngọc Đường đột nhiên nói.

Triển Chiêu lập tức gật đầu lần nữa, “Đúng, sẽ khiến hắc nhiệt huyết sôi trào, khiến hắc cảm thấy mình như biến thành một người khác.”

“Phải mượn tới việc này để làm mình hưng phấn, vậy nhất định hắc rất bất mãn với cuộc sống hiện tại của mình.”

Triển Chiêu nhẹ cười khổ, “Anh nói không sai, chỉ tiếc cái này không dùng được.”

“Hả?” Bạch Ngọc Đường hơi sửng sốt.

Triển Chiêu nói, “Trên thế giới này có quá nhiều người thất bại, người yếu đuối lại càng nhiều. Chúng ta bây giờ biết được tên phóng hỏa chính là một kẻ nhát gan trốn tránh cuộc đời, nhưng cũng không thể thu hẹp phạm vi tình nghi.”

Hai người tôi một lời cậu một lời nói mãi chưa xong, sau khi hai người quyết định dừng lại, mới chú ý rằng tất cả mọi người đang nhìn bọn họ.

Triển Chiêu ngơ ngác nhìn Bạch Ngọc Đường, người sau tiêu sái cười, tiêu mi nhìn về phía Bao Chửng, “Đội trưởng, nghe chưa, chúng ta phải tăng nhanh tốc độ phá án rồi. Án phóng hỏa, phải có nhân chứng chứ? Tiếp theo phải làm phiền các anh em nữa.”

Bao Chửng nhẹ ho khan một tiếng, sau đó liếc Bạch Ngọc Đường, “Anh em có mệt hay không mệt không liên quan tới cậu, cậu mau mau đem Triển Chiêu về, án này không cần tới cậu, còn Triển Chiêu....”

Triển Chiêu lập tức nhìn chăm chú vào Bao Chửng.

Bao Chửng để ý tới ánh mắt khát khao tham gia của Triển Chiêu, không còn cách nào khác hơn là đành nói,

“Cậu trước hết cùng Bạch NGọc Đường về đi, tôi sẽ báo tiến triển cho cậu, chỉ cần chuyên tâm phụ trách viết hồ sơ, chuyện khác giao cho bọn tôi là được rồi.”

Cho bản loạn một chút. Hôm qua đọc được cái fic làm mình xoắn quá.

Nội dung là chuyện sau khi chú xông vào Trùng Tiêu Lâu chết mất xác, Vân Thụy lên kinh đô để thừa kế chú, sau đó rất theo di truyền là Vân Thụy cũng đem lòng yêu Triển Chiêu, mà bên cạnh đó Vân Sinh cũng giống như

chú của mình yêu Triển Chiêu sâu sắc nhưng lại không dám nói, chỉ muốn một đời ở cạnh em chăm sóc, bảo vệ cả một đời.

Chỉ tiếc Triển Chiêu một lòng một dạ yêu chú, không để ý đến tâm tình của cả hai, sau cùng thì Vân Sinh bất đắc dĩ phải cưới vợ, muốn bỏ lại tình với em, nhưng chỉ tiếc tình quá sâu, không thể bỏ. Chuyện này chưa hoàn, nhưng đã có hai kết cục, cả hai kết cục đều làm tui bấn loạn vì quá hay. Tuy một trong hai kết cục đã thành Vân Thụy x Triển Chiêu một là xác định Thử Miêu yêu thương nhau đậm tới mức nào,

hai là xác định toàn bộ nhà họ Bạch đều nhất định phải yêu em. Và đứa nào yêu cũng vô cùng chân thành, vô cùng sâu sắc, vô cùng đẹp.

cái cuối là đm, Vân Thụy tính giống ba Vcl ấy

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 108: Vụ Án 8 – Hỏa Diễm Ác Ma (6)

Ánh mắt người, không cách nào làm giả. Bạch Ngọc Đường là thật thích Triển Chiêu, rất thích.

Triển Chiêu ngây dại, một từ chợt thoáng hiện ra trong đại não trống không của cậu.

Tỏ tình.

Bạch Ngọc Đường quả nhiên là lái xe tới. Mặc dù thương trên vai anh đã khép lại, nhưng một súng kia dù sao cũng đã tổn thương tới gân cốt, lúc bác sĩ để anh ta xuất viện đã đặc biệt giải thích, ngoài tịnh dưỡng một tháng ra, trong vòng nửa năm tốt nhất không được để bả vai bị thương dùng sức. Kết quả mới nuôi được nửa tháng, anh ta lại vì vội vã muốn gặp Triển Chiêu mà phá lệ. Triển Chiêu mặc dù rất cảm động, nhưng trên đường về vẫn kiên quyết không cho phép Bạch Ngọc Đường chạm vào tay lái nữa.

Hai người gọi taxi, rốt cuộc đến gần trưa thì trở về biệt thự. Triển Chiêu không cho Bạch Ngọc Đường phụ cậu bưng đồ, trực tiếp đuổi anh vào cửa, mình ở lại đằng sau ôm hết đồ mới mua buổi sáng ôm vào. Sau khi Triển Chiêu vào cửa, chỗ góc đường loáng thoáng hiện ra một nhân ảnh mờ nhạt. Đuôi mắt Triển Chiêu quét trúng bóng người đó, tâm vừa động, vội xoay người nhìn lại. Đường phố lại trống trơn, không thấy bóng người nào. Triển Chiêu hơi sững sốt, không lẽ hoa mắt ư?

“Em còn đứng đó làm gì đấy?” Bạch Ngọc Đường đứng trong sân không nhìn được gào Triển Chiêu, “Còn không mau vào nấu cơm, tôi sắp chết đói

rồi!”

Bạch Ngọc Đường nói lời thiếu đánh, cho dù tính tình Triển Chiêu có tốt hơn nữa cũng có chút khuynh hướng muốn nổi khùng. Cậu không buồn tiếp tục quan sát tình hình trên đường nữa, nhanh chóng ôm đồ vào cửa, sau đó đóng chặt cổng vườn.

“Mới nãy ở cục không để ý, em mua cái gì đó?” Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu giậm dừ bước tới, xấu xa cười nói, “Tôi vậy chứ là bệnh nhân à, cần dinh dưỡng nha.”

Triển Chiêu hung hăng trợn mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, nhảy bèn tránh thoát động tác muốn cướp túi của Bạch Ngọc Đường, thờ ơ sai khiến, “Đi mở cửa, không thấy hai tay tôi đầy hết rồi sao?”

“Tuân lệnh.” Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ cười, chân lại ân cần bước tới cửa biệt thự, mở đại môn ra.

Triển Chiêu vào cửa liền chạy thẳng vào bếp, bỏ hết trái cây, rau, thịt mua được ra ngoài, phân loại bỏ vào tủ lạnh. Khi thấy hai con cá kia vẫn còn tươi, không vì lay hoay tới trưa mà biến thành cá thối, Triển Chiêu mới không nhịn được thở phào nhẹ nhõm.

“Hê? Cá này lựa không tệ.” Bạch Ngọc Đường vô cùng bất ngờ liếc mắt nhìn hai con cá lớn trong tay Triển Chiêu, sau đó nhìn cậu cầm một trong hai con bỏ vào ngăn lạnh, không nhịn được bước tới xem kỹ một con khác đang ở lại bên ngoài.

“Không ngờ em lại biết mua loại cá này.”

“Cá này thế nào?” Triển Chiêu không hiểu nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường khẽ mỉm cười, chỉ con cá trong tay Triển Chiêu nói, “Cá này là đặc sản thành phố D, rất thường. Bất quá mấy năm nay cá trong

tự nhiên đã trở nên rất hiếm, to như thế này lại càng hiếm hơn.”

“Tự nhiên?” Triển Chiêu giật mình nhìn cá trong tay, “Tôi thật sự không hiểu, anh làm sao mới liếc một cái đã nhìn ra là cá tự nhiên rồi?”

Bạch Ngọc Đường cười cười, bước tới tủ bếp lôi ra nồi hấp, cho Triển Chiêu bỏ cá vào.

“Cũng nhờ tôi có ông anh kén ăn cá mà ra.” Dứt lời, Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu một cái, cười nói, “Không biết em làm sao mới mua được con cá này, nhưng cũng thấy được em tốn tiền không ít. Hơn nữa tôi không nhận ra em lại hiểu rõ tôi như thế, đồ mua đều là món tôi thích ăn. Nếu em đã quan tâm tôi như vậy, hôm nay Bạch gia sẽ đối xử tốt với em một chút. Em đi nấu cơm đi, đồ ăn để tôi làm cho.”

Triển Chiêu nghe thấy Bạch Ngọc Đường muốn ra tay làm bếp, hơn nữa lại còn là nấu con cá tự nhiên cỡ đại trong truyền thuyết. Không biết tại sao, cậu lập tức nhớ về nồi cá cháo Bạch Ngọc Đường làm cho mình một buổi sáng nọ. Triển Chiêu có dự cảm rằng mình hình như sắp chảy nước miếng.

Không được! Không thể mất tiền đồ như vậy được! Triển Chiêu vội khinh bỉ nhìn mình một cái, sau đó bày ra một bộ vô cùng có nguyên tắc nói với Bạch Ngọc Đường, “Không được, anh bị thương, không được dùng lực, xắt thức ăn cũng không được.”

“Em chắc chắn em có thể nấu được con cá này sao?” Bạch Ngọc Đường cũng không miễn cưỡng, chỉ tự tiểu phi tiểu nhìn Triển Chiêu, “Nó to như vậy, bị người câu lên để ăn là đã rất oan rồi, lại còn bị hủy trong tay loại đầu bếp gà mờ như em, còn không phải sẽ chết không nhắm mắt a?”

Mặc dù Triển Chiêu cũng tự biết tài nấu nướng của mình xứng đáng bị khinh bỉ, nhưng nghe Bạch Ngọc Đường nói như vậy cũng sẽ không vui. Cậu tức giận bĩu môi, không phục nói, “Tôi cũng đâu phải đầu bếp chuyên nghiệp. Lại nói, anh từng thấy cá nào chết rồi sẽ nhắm mắt sao?”

Nghe thấy phản bác ngang ngạnh của Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường cười, bất đắc dĩ đặt cá lên bàn bếp, thấy bộ dạng giận dữ của Triển Chiêu, không chịu được đành mềm giọng.

“Tôi chỉ nói là tôi nấu, chứ không nói tôi sẽ xắt.” Bạch Ngọc Đường đành chột chột gò má Triển Chiêu, cười nói, “Tới đi, tiến sĩ nhỏ, tới làm osin cho đại đầu bếp nào.”

Vì không để ý để Bạch Ngọc Đường đánh lén thành công, Triển Chiêu bực bội trợn mắt nhìn anh, hung hăng tóm lấy con dao Bạch Ngọc Đường đưa tới.

“Nè, cẩn thận chút! Đây là dao đó.” Bạch Ngọc Đường hết cách nhìn Triển Chiêu mất bình tĩnh, “Trong lòng em có giận dữ gì cũng đừng phát tiết lúc đang xắt đồ ăn, nếu cắt trúng tay tôi sẽ đau lòng lắm. Rốt cuộc em có làm được không vậy, không được thì để tôi làm cho.”

“Bạch Ngọc Đường, anh có thể ngưng nói những lời ác độc như vậy được không hả?” Triển Chiêu vô ngữ trợn mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, thấy người kia còn cảm thấy không có gì sai, mặt dày cười híp mắt, cậu thì có thể bất đắc dĩ giận cá chém thớt mà thôi.

Thấy trạng thái Triển Chiêu như vậy, Bạch Ngọc Đường cũng không dám để lại mình cậu trong bếp. Đứng sau lưng Triển Chiêu, nhìn cậu xử lý con cá, thỉnh thoảng cho vài câu chỉ dẫn, vừa thuận tay nấu xong cơm. Khi Bạch Ngọc Đường bắt đầu nghiêm túc làm việc, Triển Chiêu cuối cùng cũng được yên tĩnh một lát, cho nên cậu cũng đem hết lực chú ý đặt lên con cá trong tay.

Mặc dù tài nấu nướng của Triển Chiêu rất bình thường, nhưng làm phụ bếp miễn cưỡng cũng xem như hợp cách, không lâu sau cậu đã hoàn thành tất cả thành phần theo yêu cầu của Bạch Ngọc Đường. Sau khi xử lý hết tất cả công việc cần tới sức lực, Triển Chiêu liền lùi ra ghế sau, giao hết nhà

bếp cho Bạch Ngọc Đường. Có lẽ do hôm nay Bạch Ngọc Đường thật cao hứng, anh dùng động tác thuần thục mà tiểu sái đứng hoạt động trước bàn bếp, trước khi cơm chính đã hoàn thành hai món mỹ thực khiến người ta mới nhìn qua đã bị kích thích.

Một mặn một chay, tổ hợp dinh dưỡng hợp lý, mùi thơm xộc vào mũi, câu lên dục vọng con người. Triển Chiêu nhìn chăm chăm món cá kho trong tay Bạch Ngọc Đường, đơn giản là hai mắt lóe sáng. Bạch Ngọc Đường tức cười nhìn Triển Chiêu nửa ngày, kết quả tiến sĩ nhỏ này một chút cũng không nhìn anh, toàn bộ ánh mắt đều dán hết vào trên con cá ở trong mâm rồi.

Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ cười, thở dài nói, “Lau nước miếng rồi bôi cơm đi thôi.”

Triển Chiêu giật mình, lại thật sự ngơ ngác đưa tay lau khóe miệng, chùi qua rồi mới nhận ra, vốn dĩ cậu cũng không có chảy nước miếng. Đều là Bạch Ngọc Đường đang đùa cậu.

Triển Chiêu trợn mắt nhìn Bạch Ngọc Đường một cái, lại vẫn vâng lời đi xới hai chén cơm. Vừa bưng cơm tới đây, vừa nói, “Bác sĩ nói không được cho anh ăn những món quá mặn, cá này rất tươi, có thể hấp hoặc nấu canh, kết quả tôi vừa không để ý anh lại dùng nó kho. Bạch Ngọc Đường, anh thật là một bệnh nhân không biết nghe lời.”

Bạch Ngọc Đường tự tiểu phi tiểu nhìn Triển Chiêu, “Một ngày nay theo tôi ăn uống thanh đạm, em không khó chịu à?”

“Sao?” Triển Chiêu hơi ngạc nhiên.

Bạch Ngọc Đường không nói gì nữa, chẳng qua nhìn lại Triển Chiêu một cái, cười nói, “Không cãi với em nữa, đói rồi thì ăn mau đi.”

“Ừm.” Triển Chiêu theo lời, cúi đầu lập tức khởi động.

Bạch Ngọc Đường tuy hơi đói, nhưng không ăn quá nhanh. Anh động đũa thứ nhất, gắp một miếng thịt cá non ở bên mang, chấm nước sốt, bỏ vào chén Triển Chiêu.

“Ừm?” Triển Chiêu lại sửng sốt, ngẩng đầu lên, thấy ánh mắt chăm chú của Bạch Ngọc Đường, tim chột nhanh thêm mấy phần.

“Cảm ơn.” Triển Chiêu không dám nhìn lại Bạch Ngọc Đường, mà tiếp tục cúi đầu ăn cơm.

Bạch Ngọc Đường vui vẻ nhìn Triển Chiêu ăn cơm, cũng không gấp thức ăn cho cậu nữa. Một bữa cơm, hai người yên lặng dùng, bất tri bất giác ăn thật lâu. Cho tới khi hơn nửa con cá cũng vào bụng Triển Chiêu rồi, Bạch Ngọc Đường mới đặt đũa xuống.

Ăn cơm trưa xong, Triển Chiêu vốn định tức khắc dọn dẹp nhà bếp, Bạch Ngọc Đường lại cản cậu. “Tôi có mời một dì tới giúp việc nhà, khoảng chiều nay dì ấy sẽ tới làm, bắt đầu từ đêm nay cậu được giải phóng.” Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, trong ánh mắt giạt mình của đối phương, cười nói, “Tôi không phải là loại người không biết lý lẽ, để cậu ở lại đây chăm sóc tôi bấy lâu nay đã rất quá đáng rồi.”

“Anh, anh nói là tôi không cần ở lại đây nữa sao?” Không hiểu vì sao, Triển Chiêu đột nhiên cảm thấy thật khó khăn mới nói được câu hỏi này.

Kỳ lạ, đây chẳng lẽ còn không phải chuyện tốt sao? Mà còn muốn ở lại đây phục vụ anh ta bao lâu nữa? Triển Chiêu buồn bực nghĩ, sau đó nở ra một nụ cười, ngẩng đầu nhìn về phía Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường chăm chú nhìn vào mắt Triển Chiêu, trong đôi mắt trong suốt ấy không giấu được bất cứ tâm sự nào, thấy rõ điều Triển Chiêu đang nghĩ, Bạch Ngọc Đường cố ý, xấu xa kéo dài giọng, “Đương nhiên là không phải vậy.”

“Hả?”

“Em cho rằng tôi sẽ bỏ qua cho em đơn giản như vậy sao?” Bạch Ngọc Đường nhân dịp Triển Chiêu đang ngẩn ra, bước tới bên người đối phương, sau đó, anh nâng lên tay phải, một tay đặt lên gò má Triển Chiêu.

“Anh có từng nói qua rằng anh rất thích em hay không?”

“Bạch... Bạch Ngọc Đường...”

“Nhìn bộ dáng là chưa nói qua rồi.” Bạch Ngọc Đường nhú chân mày, khước miệng hơi cười, “Làm sao mà anh lại có thể đùa như thế chứ?”

Những lời này tựa hồ như đang lăm bằm, mà sau khi nói xong những lời này, Bạch Ngọc Đường mỉm cười, dán khước miệng lên môi Triển Chiêu.

So với nụ hôn này, nụ hôn trộm sáng nay giống hệt một trò chơi con nít. Triển Chiêu lần đầu tiên mới biết, chỉ ra hôn chân chính phải là như vậy. Môi của Bạch Ngọc Đường rất mềm, nụ hôn này cũng rất dịu dàng. Giống như chỉ sợ dọa Triển Chiêu chạy mất, lúc hai môi tương dán, Bạch Ngọc Đường đã đem Triển Chiêu ôm vào lòng. Thật ra Bạch Ngọc Đường đã quá lo xa, vì trong toàn bộ quá trình, Triển Chiêu đều quên chạy trốn. Cậu ngỡ ngác nhìn khuôn mặt dần phóng đại của Bạch Ngọc Đường trước mắt mình, môi dịu dàng lại cố chấp hôn cậu. Trong đầu cậu trống rỗng, chỉ còn sót lại duy nhất một câu kia.

Anh rất thích em.

Không giống với những màn thăm dò ngày trước, lúc Bạch Ngọc Đường mới nói ra những lời này, biểu hiện lại trịnh trọng như vậy. Mặc dù từ trước tới giờ Triển Chiêu đều chưa từng gặp qua, nhưng cậu hiểu rõ nghiêm túc trong mắt Bạch Ngọc Đường. Ánh mắt người, không cách nào làm giả. Bạch Ngọc Đường là thật thích Triển Chiêu, rất thích.

Triển Chiêu ngây dại, một từ chợt thoáng hiện ra trong đại não trống không của cậu.

Tỏ tình.

Anh ta cứ thế mà nói ra, dường như, không còn đường lui nữa.

Hôn dịu dàng, rất ngọt. Tim Triển Chiêu lại lọt vào lo lắng sâu. Cậu thậm chí còn phải lưu luyến nụ hôn này hơn cả Bạch Ngọc Đường, cậu không muốn nụ hôn này kết thúc, vì cậu phát hiện ra, cậu thật không biết sau khi nụ hôn này kết thúc rồi, cậu phải làm sao mới có thể đối mặt với Bạch Ngọc Đường.

Nếu như cậu cũng thích Bạch Ngọc Đường.

Trong nháy mắt nụ hôn đó xảy ra, Triển Chiêu cảm thấy, cậu không có bất cứ cảm giác chán ghét cùng chống cự nào cả, không lẽ, cậu thật thích Bạch Ngọc Đường sao?

Là, loại thích đó. Phải không?

Cho nên, thật không thể làm bằng hữu, vậy tiếp theo phải làm gì bây giờ?

Đầu, thật là đau.

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 109: Vụ Án 8 – Hỏa Diễm Ác Ma (7)

Tim Triển Chiêu vẫn còn đang đập loạn, cậu liếc Bạch Ngọc Đường một cái, chợt cảm thấy áp lực trên vai thật là lớn. Giống như án tử lập tức đổi thành chết chậm, hơn nữa còn không biết tiến hành lúc nào, loại cảm giác khổ sở thế này không bằng cho cậu một súng còn thoải mái biết bao a.

“Triển Chiêu, em cũng thích anh, đúng không?”

Bạch Ngọc Đường đặt trán mình lên trán Triển Chiêu, ánh mắt hai người cách nhau rất gần, gần tới mức có thể nhìn thấy bóng của mình trong mắt đối phương. Bạch Ngọc Đường phát hiện ra mình đang nhìn về phía Triển Chiêu mỉm cười, biểu lộ trên mặt lại vô cùng trịnh trọng. Bạch Ngọc Đường tự tin nhìn biểu lộ hơi ngẩn ra của Triển Chiêu, anh tin tưởng, Triển Chiêu nhất định sẽ cho mình một câu trả lời hài lòng. Sau khi làm rõ tâm ý của mình xong, Bạch Ngọc Đường cảm thấy, mình cũng làm rõ được tâm ý của Triển Chiêu. Triển Chiêu là thích anh, nhất định vậy.

“Bạch, Ngọc Đường —” Triển Chiêu do dự nhìn vào mắt Bạch Ngọc Đường, khoảng cách gần như thế, cậu chỉ có thể cảm nhận được nhiệt độ của mình ngày càng cao, đầu óc cũng có chút không tỉnh táo. Tổ tình chính là như vậy sao? Mặc dù trước đây từng có rất nhiều dự cảm, nhưng chuyện xảy ra trước mắt vẫn không ứng phó kịp.

“Anh không chấp nhận đáp án phủ định, Triển Chiêu, em tốt nhất là hiểu rõ rồi hãy nói.” Do dự của Triển Chiêu kiếm tìm Bạch Ngọc Đường nặng nề, anh chăm chăm nhìn ánh mắt Triển Chiêu, hai tay ôm chặt người cậu, không cho cậu rời khỏi người anh dù chỉ một lát.

Triển Chiêu hơi bất đắc dĩ nhìn Bạch Ngọc Đường, đây rốt cuộc là tình huống gì vậy a. Bạch Ngọc Đường, thái độ này của anh là muốn tôi nói thật hay đang buộc tôi nói lời anh muốn nghe chứ? Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường, nhỏ giọng thăm thò, “Anh như vậy rõ ràng là uy hiếp.”

“Cái gì?” Giọng của Bạch Ngọc Đường có chút không vui, anh hơi thả lỏng Triển Chiêu ra một chút, lưu lại một khoảng cách đủ để nhìn thấy biểu lộ trên mặt đối phương.

Mặt Triển Chiêu rất đỏ, vừa nhận nụ hôn nên cậu còn đang tìm lại tiết tấu hô hấp phù hợp. Cậu đỏ mặt đến tận mang tai cúi đầu, không dám nhìn vào biểu tình có tính xâm lược mạnh mẽ trên mặt Bạch Ngọc Đường.

“Này, rốt cuộc em nghĩ thế nào, có thể nói ra không?”

Triển Chiêu vẫn cúi đầu, một bộ tìm chết đến cùng, Bạch Ngọc Đường chăm chăm nhìn đỉnh đầu Triển Chiêu một hồi mới nhận ra rằng nếu mình không ép cậu ngẩng đầu lên thì tiểu tử này sẽ không chủ động đối mặt với anh.

Cho nên Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ giơ tay lên nắm cằm Triển Chiêu, hơi dùng lực bắt Triển Chiêu ngẩng đầu lên nhìn hai mắt của mình.

“Nói chuyện.” Bạch Ngọc Đường mặt không đổi ra lệnh.

Triển Chiêu biểu hiện mờ mịt, ánh mắt ủy khuất nhìn Bạch Ngọc Đường, hai gò má đỏ rực, cả người nóng không tả. Cậu há miệng, muốn nói gì đó, lại cảm thấy bây giờ không thể nói cái gì. Muốn cậu nói cái gì đây? Mặc dù cậu không ghét Bạch Ngọc Đường, cũng không thể hoàn toàn phủ nhận ý niệm đối với Bạch Ngọc Đường mà mình mới phát giác ra. Nhưng bắt cậu lập tức đáp lại lời tỏ tình đột ngột như vậy của đối phương làm sao cậu làm được?

Cậu có thể nói em cũng thích anh sao? Không thể. Bởi vì cậu còn chưa xác định được cậu đối với Bạch Ngọc Đường có phải giống Bạch Ngọc Đường đối với cậu hay không. Vạn nhất không phải, chẳng phải sẽ tạo thành hiểu lầm không thể xóa bỏ được sao?

Cậu có thể nói tôi không thích anh sao? Cũng không thể. Bởi vì từ không thích này nghe thế nào cũng giống cự tuyệt. Cự tuyệt xong bọn họ còn có thể làm bằng hữu sao? Cứ thế để Triển Chiêu đánh mất người bạn như Bạch Ngọc Đường, cậu bây giờ không bỏ được.

Cho nên, chuyện liền cứng ngắc ở nơi này. Cậu không thể nói được, cũng không thể nói không được. Vậy là Triển Chiêu chỉ có thể đỏ mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, cả khuôn mặt cũng đỏ bừng giống như kìm nén đến thiếu hơi.

“Tôi, tôi, tôi ——“

Phải, há miệng còn cà lăm này.

Thấy bộ dáng này của Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường đột nhiên cảm thấy vừa buồn cười vừa đau lòng. Bỏ đi, còn là đừng ghẹo em ấy. Ngày sau còn dài, dù sao giờ cũng xem như cho em ấy biết tâm ý của mình rồi. Sau này còn có thể ngày đêm trông chừng em ấy, không sợ tiểu tử này chạy.

Nghĩ tới đây, Bạch Ngọc Đường khẽ mỉm cười, dịu dàng nói, “Bằng không, tôi cho em một thời gian suy nghĩ?”

“Được!!” Những lời này của Bạch Ngọc Đường giống như lệnh đặc xá, Triển Chiêu vừa nghe xong đã lập tức đáp lời, hơn nữa vừa nói được vừa gật đầu liên tục, giống như con gà nhỏ đang ăn thóc. Bạch Ngọc Đường cảm thấy trong lòng ấm áp, khoe miệng câu lên, thừa dịp Triển Chiêu còn ở trong lòng, anh vội vàng ôm chặt rồi lại hôn lên hai cái, tiếp nữa mới không nỡ thả đối phương ra.

“Nếu em chịu rồi thì hãy nghĩ thật tốt, mấy ngày nữa tôi sẽ hỏi lại, bất quá vẫn là câu nói kia, tôi không chấp nhận đáp án em không thích tôi.”

Tim Triển Chiêu vẫn còn đang đập loạn, cậu liếc Bạch Ngọc Đường một cái, chợt cảm thấy áp lực trên vai thật là lớn. Giống như án tử lập tức đổi thành chết chậm, hơn nữa còn không biết tiến hành lúc nào, loại cảm giác khổ sở thế này không bằng cho cậu một súng còn thoải mái biết bao a.

Cũng may, cảnh sát Bạch không có thuật đọc ý nghĩ, nếu anh biết Triển Chiêu xem chuyện tỏ tình của mình ví với tử hình. Không biết anh có thể vì loại liên tưởng giết phong cảnh này mà lập tức nhào qua bóp chết Triển Chiêu hay không đây? (Dám làm mới sợ.)

Nhưng bây giờ anh không biết, anh chỉ có thể nhìn thấy khuôn mặt hồng hồng cùng đôi mắt ướt nước của Triển Chiêu mà thôi. Anh cứ cho là đối phương vì lời tỏ tình của mình mà xúc động, tuy đau lòng nhưng vẫn rất vui vẻ. Vì vậy, tiến sĩ Triển cứ thế mà thoát được một kiếp, thật là quá đáng mừng.

Bạch Ngọc Đường cho phép Triển Chiêu không cần lập tức trả lời câu tỏ tình của anh, nhưng dù sao quan hệ cả hai đã không giống như trước. Có lẽ vì do không muốn cùng ở chung một chỗ với Bạch Ngọc Đường mà sinh ra lúng túng, hơn nữa gần đây nhất xảy ra án phóng hỏa liên hoàn, nên đến chiều Triển Chiêu liền lấy cớ muốn đi tra tài liệu mà rời khỏi biệt thự. Bạch Ngọc Đường cũng không cản cậu, ngược lại, anh còn rất thể thiết tự mình giúp Triển Chiêu gọi xe taxi. Dặn cậu đi sớm về sớm, hơn nữa, còn bảo Triển Chiêu tốt nhất về trước giờ cơm tối, vì anh sẽ đích thân xuống bếp nấu cơm cho cậu ăn.

Thể thiết của Bạch Ngọc Đường khiến tim Triển Chiêu cảm thấy rất ấm áp, nhưng nhớ tới chuyện tỏ tình vừa rồi cậu lại cảm thấy áp lực cực lớn. Dưới sự xâm lấn của loại tâm tình mâu thuẫn này, vì muốn phân tán lực chú ý, Triển Chiêu đem tất cả tinh lực còn lại cũng đổ vào việc phân tích vụ án.

Bây giờ tài liệu trong tay còn quá ít. Án phóng hỏa lại là một case rất phiền, vụ án mặc dù đơn giản, nhưng thường sẽ khó nắm giữ những chứng cứ có giá trị. Bởi vì hiện trường vụ cháy sẽ thiêu hủy phần lớn dấu vết tội phạm để lại. Bình thường sau một cơn hỏa hoạn, có thể tìm ra nơi bốc lửa cùng nguyên nhân gây cháy cũng đã rất không dễ dàng.

Công việc lúc trước của Triển Chiêu cũng không tiếp xúc quá nhiều án phóng hỏa, lần này xem như tạm ôm chân Phật. Cậu quay về đại học A, vào thư viện mượn thật nhiều sách chuyên nghiệp, sau đó lại đi gặp thầy, tư vấn cho cậu về quan điểm của ông với vụ án.

Một buổi chiều cứ thế nhanh chóng trôi qua, Triển Chiêu đến tận lúc rất khuya mới vội vã chạy về biệt thự. Lúc cậu tới cửa biệt thự, trời đã tối. Lúc này cậu mới nhớ ra lúc gần đi Bạch Ngọc Đường đã nói, sẽ tự mình làm cơm tối cho cậu ăn.

Triển Chiêu có chút chột dạ, giơ tay lên nhấn chuông cửa.

Cửa rất nhanh được mở ra, Bạch Ngọc Đường đứng ở cửa, mỉm cười nhìn Triển Chiêu, “Em cuối cùng cũng nhớ phải về.”

“A, xin lỗi.” Triển Chiêu theo bản năng nói xin lỗi.

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, chẳng qua chỉ đưa tay nhận túi đựng sách trong tay Triển Chiêu, không nói năng gì xoay người đi vào.

Triển Chiêu hơi ngẩn ra nhìn bóng lưng Bạch Ngọc Đường, lòng thấp thỏm nghĩ, không phải anh ta tức giận chứ?

“Còn ngây ngô cái gì? Không mau vào đi?” Bạch Ngọc Đường đưa lưng về phía Triển Chiêu, không nhin được nói.

“A! Được!” Triển Chiêu vội vàng trả lời một tiếng, nhanh chóng đuổi theo.

Sau khi vào cửa Triển Chiêu đã ngửi thấy mùi thơm của thức ăn, một mồi trên mặt lập tức tỏa ra một biểu tình thả lỏng, khóe miệng cũng không nhận được cong cong. Bạch Ngọc Đường tỉ mỉ lưu ý đến biểu lộ trên mặt Triển Chiêu, trong lòng có chút ấm áp.

Anh ném bọc sách của Triển Chiêu lên ghế salon, lập tức đuổi Triển Chiêu đi rửa tay chuẩn bị ăn cơm. Triển Chiêu lại đột nhiên nhớ lại một vấn đề, nếu những món này đều do Bạch Ngọc Đường làm, nói vậy đồ ăn cũng là do anh ta xắt sao?

“Bạch Ngọc Đường, có phải anh lại xắt thức ăn hay không?” Triển Chiêu không vui chăm chăm nhìn vào mắt Bạch Ngọc Đường chất vấn.

Bạch Ngọc Đường khẽ mỉm cười, “Thế nào, cuối cùng cũng dám nhìn vào mắt tôi rồi?”

Một câu nói của Bạch Ngọc Đường khiến ưu thế Triển Chiêu khó khăn lắm mới kiểm về được trong nháy mắt tan thành mây khói. Khuôn mặt trắng nõn lập tức đỏ bừng, Triển Chiêu vừa định nhìn ra chỗ khác, Bạch Ngọc Đường lại đột nhiên nói, “Nếu em cứ định đối mặt tôi bằng cách đó mãi, tốt hơn là tôi nên trực tiếp động thủ tìm câu trả lời, chứ không em thời gian tính toán nữa.”

“Cái gì?” Triển Chiêu hơi sững sờ, giống như nghe không hiểu Bạch Ngọc Đường nói.

Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ cười, bước lên trước hai bước, thẳng tới trước mặt Triển Chiêu. Hắn nhìn chăm chăm ánh mắt Triển Chiêu, dùng giọng êm ái nói, “Triển Chiêu, tôi không hi vọng lời tỏ tình của mình làm thay đổi cảm giác chung sống của chúng ta. Thực ra em nên nghĩ thế này, cho dù nếu như có một ngày em nghĩ thông rồi, quan hệ giữa chúng ta thật sự thay đổi, nhưng chúng ta vẫn có thể tiếp tục làm bằng hữu. Tình bạn với tình yêu đều không xung đột nhau, người yêu cũng có thể đồng thời làm

bằng hữu. Nếu như vì tôi tỏ tình với em mà em phải giữ khoảng cách với tôi, sống chung với tôi cũng mất tự nhiên thì tỏ tình này không phải thất bại hay sao? Dù sao mục đích của tôi vẫn là kéo gần khoảng cách giữa chúng ta, chứ không phải để chúng ta xa cách nhau. Triển Chiêu, thấy em chung sống với tôi mà khổ sở như vậy, tinh thần của tôi thật không tốt, tôi nghĩ chắc em cũng không sai biệt với tôi mấy đâu?”

Nghe Bạch Ngọc Đường nói, Triển Chiêu đáng thương nhìn đối phương, cau mày gật đầu.

Bạch Ngọc Đường cười, “Cho nên, chúng ta cứ nói chuyện như trước được không? Em có thể nói chuyện với tôi giống như trước. Không phải, là tôi hi vọng em sẽ nói chuyện với tôi giống hồi xưa.”

“Phải không?” Triển Chiêu chăm chăm nhìn vào mắt Bạch Ngọc Đường, thăm dò.

“Dĩ nhiên.” Bạch Ngọc Đường mỉm cười trả lời.

Triển Chiêu chớp mắt, sau đó gật đầu, “Được, vậy tôi sẽ thử.”

Vừa nói, Triển Chiêu vừa bước về phía phòng bếp, thấy đồ ăn trên bàn đầy đủ sắc hương vị, hơn nữa rõ ràng còn là đồ ăn ngon chưa được chạm qua, cậu lại ngẩng đầu lên nói với Bạch Ngọc Đường,

“Nhìn qua đã biết chính là anh làm, đúng không?”

Bạch Ngọc Đường mỉm cười gật đầu.

Triển Chiêu lại nhú mi lại, “Hôm nay xem như xong, sau này không cho nữa.”

Bạch Ngọc Đường lại gật đầu.

Nói hai câu này xong, Triển Chiêu đột nhiên có chút ngượng, cậu chỉ có thể cười lại cười,

“Vậy chúng ta ăn cơm đi.”

“Ừ.” Bạch Ngọc Đường lại tiếp tục mỉm cười gật đầu.

Mấy phút sau, Triển Chiêu ngồi bên cạnh bàn ăn, vừa ăn cơm vừa liếc Bạch Ngọc Đường đang ngồi đối diện mấy lần. Trong lòng hơi than thở, ai, cái gì mà trở lại như trước, cái này căn bản không thể làm.

Trước kia cũng chỉ ngồi đối diện nhau ăn một bữa ăn mà thôi, tim làm sao lại loạn như vậy chứ.

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 110: Vụ Án 8 – Hỏa Diễm Ác Ma (7 -8)

Tim Triển Chiêu vẫn còn đang đập loạn, cậu liếc Bạch Ngọc Đường một cái, chợt cảm thấy áp lực trên vai thật là lớn. Giống như án tử lập tức đổi thành chết chậm, hơn nữa còn không biết tiến hành lúc nào, loại cảm giác khổ sở thế này không bằng cho cậu một súng còn thoải mái biết bao a.

“Triển Chiêu, em cũng thích anh, đúng không?”

Bạch Ngọc Đường đặt trán mình lên trán Triển Chiêu, ánh mắt hai người cách nhau rất gần, gần tới mức có thể nhìn thấy bóng của mình trong mắt đối phương. Bạch Ngọc Đường phát hiện ra mình đang nhìn về phía Triển Chiêu mỉm cười, biểu lộ trên mặt lại vô cùng trịnh trọng. Bạch Ngọc Đường tự tin nhìn biểu lộ hơi ngẩn ra của Triển Chiêu, anh tin tưởng, Triển Chiêu nhất định sẽ cho mình một câu trả lời hài lòng. Sau khi làm rõ tâm ý của mình xong, Bạch Ngọc Đường cảm thấy, mình cũng làm rõ được tâm ý của Triển Chiêu. Triển Chiêu là thích anh, nhất định vậy.

“Bạch, Ngọc Đường —” Triển Chiêu do dự nhìn vào mắt Bạch Ngọc Đường, khoảng cách gần như thế, cậu chỉ có thể cảm nhận được nhiệt độ của mình ngày càng cao, đầu óc cũng có chút không tỉnh táo. Tổ tình chính là như vậy sao? Mặc dù trước đây từng có rất nhiều dự cảm, nhưng chuyện xảy ra trước mắt vẫn không ứng phó kịp.

“Anh không chấp nhận đáp án phủ định, Triển Chiêu, em tốt nhất là hiểu rõ rồi hãy nói.” Do dự của Triển Chiêu kiếm tìm Bạch Ngọc Đường nặng nề, anh chăm chăm nhìn ánh mắt Triển Chiêu, hai tay ôm chặt người cậu, không cho cậu rời khỏi người anh dù chỉ một lát.

Triển Chiêu hơi bất đắc dĩ nhìn Bạch Ngọc Đường, đây rốt cuộc là tình huống gì vậy a. Bạch Ngọc Đường, thái độ này của anh là muốn tôi nói thật hay đang buộc tôi nói lời anh muốn nghe chứ? Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường, nhỏ giọng thăm thò, “Anh như vậy rõ ràng là uy hiếp.”

“Cái gì?” Giọng của Bạch Ngọc Đường có chút không vui, anh hơi thả lỏng Triển Chiêu ra một chút, lưu lại một khoảng cách đủ để nhìn thấy biểu lộ trên mặt đối phương.

Mặt Triển Chiêu rất đỏ, vừa nhận nụ hôn nên cậu còn đang tìm lại tiết tấu hô hấp phù hợp. Cậu đỏ mặt đến tận mang tai cúi đầu, không dám nhìn vào biểu tình có tính xâm lược mạnh mẽ trên mặt Bạch Ngọc Đường.

“Này, rốt cuộc em nghĩ thế nào, có thể nói ra không?”

Triển Chiêu vẫn cúi đầu, một bộ tìm chết đến cùng, Bạch Ngọc Đường chăm chăm nhìn đỉnh đầu Triển Chiêu một hồi mới nhận ra rằng nếu mình không ép cậu ngẩng đầu lên thì tiểu tử này sẽ không chủ động đối mặt với anh.

Cho nên Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ giơ tay lên nắm cằm Triển Chiêu, hơi dùng lực bắt Triển Chiêu ngẩng đầu lên nhìn hai mắt của mình.

“Nói chuyện.” Bạch Ngọc Đường mặt không đổi ra lệnh.

Triển Chiêu biểu hiện mờ mịt, ánh mắt ủy khuất nhìn Bạch Ngọc Đường, hai gò má đỏ rực, cả người nóng không tả. Cậu há miệng, muốn nói gì đó, lại cảm thấy bây giờ không thể nói cái gì. Muốn cậu nói cái gì đây? Mặc dù cậu không ghét Bạch Ngọc Đường, cũng không thể hoàn toàn phủ nhận ý niệm đối với Bạch Ngọc Đường mà mình mới phát giác ra. Nhưng bắt cậu lập tức đáp lại lời tỏ tình đột ngột như vậy của đối phương làm sao cậu làm được?

Cậu có thể nói em cũng thích anh sao? Không thể. Bởi vì cậu còn chưa xác định được cậu đối với Bạch Ngọc Đường có phải giống Bạch Ngọc Đường đối với cậu hay không. Vạn nhất không phải, chẳng phải sẽ tạo thành hiểu lầm không thể xóa bỏ được sao?

Cậu có thể nói tôi không thích anh sao? Cũng không thể. Bởi vì từ không thích này nghe thế nào cũng giống cự tuyệt. Cự tuyệt xong bọn họ còn có thể làm bằng hữu sao? Cứ thế để Triển Chiêu đánh mất người bạn như Bạch Ngọc Đường, cậu bây giờ không bỏ được.

Cho nên, chuyện liền cứng ngắc ở nơi này. Cậu không thể nói được, cũng không thể nói không được. Vậy là Triển Chiêu chỉ có thể đỏ mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, cả khuôn mặt cũng đỏ bừng giống như kìm nén đến thiếu hơi.

“Tôi, tôi, tôi ——“

Phải, há miệng còn cà lăm này.

Thấy bộ dáng này của Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường đột nhiên cảm thấy vừa buồn cười vừa đau lòng. Bỏ đi, còn là đừng ghẹo em ấy. Ngày sau còn dài, dù sao giờ cũng xem như cho em ấy biết tâm ý của mình rồi. Sau này còn có thể ngày đêm trông chừng em ấy, không sợ tiểu tử này chạy.

Nghĩ tới đây, Bạch Ngọc Đường khẽ mỉm cười, dịu dàng nói, “Bằng không, tôi cho em một thời gian suy nghĩ?”

“Được!!” Những lời này của Bạch Ngọc Đường giống như lệnh đặc xá, Triển Chiêu vừa nghe xong đã lập tức đáp lời, hơn nữa vừa nói được vừa gật đầu liên tục, giống như con gà nhỏ đang ăn thóc. Bạch Ngọc Đường cảm thấy trong lòng ấm áp, khoe miệng câu lên, thừa dịp Triển Chiêu còn ở trong lòng, anh vội vàng ôm chặt rồi lại hôn lên hai cái, tiếp nữa mới không nỡ thả đối phương ra.

“Nếu em chịu rồi thì hãy nghĩ thật tốt, mấy ngày nữa tôi sẽ hỏi lại, bất quá vẫn là câu nói kia, tôi không chấp nhận đáp án em không thích tôi.”

Tim Triển Chiêu vẫn còn đang đập loạn, cậu liếc Bạch Ngọc Đường một cái, chợt cảm thấy áp lực trên vai thật là lớn. Giống như án tử lập tức đổi thành chết chậm, hơn nữa còn không biết tiến hành lúc nào, loại cảm giác khổ sở thế này không bằng cho cậu một súng còn thoải mái biết bao a.

Cũng may, cảnh sát Bạch không có thuật đọc ý nghĩ, nếu anh biết Triển Chiêu xem chuyện tỏ tình của mình ví với tử hình. Không biết anh có thể vì loại liên tưởng giết phong cảnh này mà lập tức nhào qua bóp chết Triển Chiêu hay không đây? (Dám làm mới sợ.)

Nhưng bây giờ anh không biết, anh chỉ có thể nhìn thấy khuôn mặt hồng hồng cùng đôi mắt ướt nước của Triển Chiêu mà thôi. Anh cứ cho là đối phương vì lời tỏ tình của mình mà xúc động, tuy đau lòng nhưng vẫn rất vui vẻ. Vì vậy, tiến sĩ Triển cứ thế mà thoát được một kiếp, thật là quá đáng mừng.

Bạch Ngọc Đường cho phép Triển Chiêu không cần lập tức trả lời câu tỏ tình của anh, nhưng dù sao quan hệ cả hai đã không giống như trước. Có lẽ vì do không muốn cùng ở chung một chỗ với Bạch Ngọc Đường mà sinh ra lúng túng, hơn nữa gần đây nhất xảy ra án phóng hỏa liên hoàn, nên đến chiều Triển Chiêu liền lấy cớ muốn đi tra tài liệu mà rời khỏi biệt thự. Bạch Ngọc Đường cũng không cản cậu, ngược lại, anh còn rất thể thiết tự mình giúp Triển Chiêu gọi xe taxi. Dặn cậu đi sớm về sớm, hơn nữa, còn bảo Triển Chiêu tốt nhất về trước giờ cơm tối, vì anh sẽ đích thân xuống bếp nấu cơm cho cậu ăn.

Thể thiết của Bạch Ngọc Đường khiến tim Triển Chiêu cảm thấy rất ấm áp, nhưng nhớ tới chuyện tỏ tình vừa rồi cậu lại cảm thấy áp lực cực lớn. Dưới sự xâm lấn của loại tâm tình mâu thuẫn này, vì muốn phân tán lực chú ý, Triển Chiêu đem tất cả tinh lực còn lại cũng đổ vào việc phân tích vụ án.

Bây giờ tài liệu trong tay còn quá ít. Án phóng hỏa lại là một case rất phiền, vụ án mặc dù đơn giản, nhưng thường sẽ khó nắm giữ những chứng cứ có giá trị. Bởi vì hiện trường vụ cháy sẽ thiêu hủy phần lớn dấu vết tội phạm để lại. Bình thường sau một cơn hỏa hoạn, có thể tìm ra nơi bốc lửa cùng nguyên nhân gây cháy cũng đã rất không dễ dàng.

Công việc lúc trước của Triển Chiêu cũng không tiếp xúc quá nhiều án phóng hỏa, lần này xem như tạm ôm chân Phật. Cậu quay về đại học A, vào thư viện mượn thật nhiều sách chuyên nghiệp, sau đó lại đi gặp thầy, tư vấn cho cậu về quan điểm của ông với vụ án.

Một buổi chiều cứ thế nhanh chóng trôi qua, Triển Chiêu đến tận lúc rất khuya mới vội vã chạy về biệt thự. Lúc cậu tới cửa biệt thự, trời đã tối. Lúc này cậu mới nhớ ra lúc gần đi Bạch Ngọc Đường đã nói, sẽ tự mình làm cơm tối cho cậu ăn.

Triển Chiêu có chút chột dạ, giơ tay lên nhấn chuông cửa.

Cửa rất nhanh được mở ra, Bạch Ngọc Đường đứng ở cửa, mỉm cười nhìn Triển Chiêu, “Em cuối cùng cũng nhớ phải về.”

“A, xin lỗi.” Triển Chiêu theo bản năng nói xin lỗi.

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, chẳng qua chỉ đưa tay nhận túi đựng sách trong tay Triển Chiêu, không nói năng gì xoay người đi vào.

Triển Chiêu hơi ngẩn ra nhìn bóng lưng Bạch Ngọc Đường, lòng thấp thỏm nghĩ, không phải anh ta tức giận chứ?

“Còn ngây ngô cái gì? Không mau vào đi?” Bạch Ngọc Đường đưa lưng về phía Triển Chiêu, không nhin được nói.

“A! Được!” Triển Chiêu vội vàng trả lời một tiếng, nhanh chóng đuổi theo.

Sau khi vào cửa Triển Chiêu đã ngửi thấy mùi thơm của thức ăn, một mồi trên mặt lập tức tỏa ra một biểu tình thả lỏng, khóe miệng cũng không nhận được cong cong. Bạch Ngọc Đường tỉ mỉ lưu ý đến biểu lộ trên mặt Triển Chiêu, trong lòng có chút ấm áp.

Anh ném bọc sách của Triển Chiêu lên ghế salon, lập tức đuổi Triển Chiêu đi rửa tay chuẩn bị ăn cơm. Triển Chiêu lại đột nhiên nhớ lại một vấn đề, nếu những món này đều do Bạch Ngọc Đường làm, nói vậy đồ ăn cũng là do anh ta xắt sao?

“Bạch Ngọc Đường, có phải anh lại xắt thức ăn hay không?” Triển Chiêu không vui chăm chăm nhìn vào mắt Bạch Ngọc Đường chất vấn.

Bạch Ngọc Đường khẽ mỉm cười, “Thế nào, cuối cùng cũng dám nhìn vào mắt tôi rồi?”

Một câu nói của Bạch Ngọc Đường khiến ưu thế Triển Chiêu khó khăn lắm mới kiểm về được trong nháy mắt tan thành mây khói. Khuôn mặt trắng nõn lập tức đỏ bừng, Triển Chiêu vừa định nhìn ra chỗ khác, Bạch Ngọc Đường lại đột nhiên nói, “Nếu em cứ định đối mặt tôi bằng cách đó mãi, tốt hơn là tôi nên trực tiếp động thủ tìm câu trả lời, chứ không em thời gian tính toán nữa.”

“Cái gì?” Triển Chiêu hơi sững sờ, giống như nghe không hiểu Bạch Ngọc Đường nói.

Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ cười, bước lên trước hai bước, thẳng tới trước mặt Triển Chiêu. Hắn nhìn chăm chăm ánh mắt Triển Chiêu, dùng giọng êm ái nói, “Triển Chiêu, tôi không hi vọng lời tỏ tình của mình làm thay đổi cảm giác chung sống của chúng ta. Thực ra em nên nghĩ thế này, cho dù nếu như có một ngày em nghĩ thông rồi, quan hệ giữa chúng ta thật sự thay đổi, nhưng chúng ta vẫn có thể tiếp tục làm bằng hữu. Tình bạn với tình yêu đều không xung đột nhau, người yêu cũng có thể đồng thời làm

bằng hữu. Nếu như vì tôi tỏ tình với em mà em phải giữ khoảng cách với tôi, sống chung với tôi cũng mất tự nhiên thì tỏ tình này không phải thất bại hay sao? Dù sao mục đích của tôi vẫn là kéo gần khoảng cách giữa chúng ta, chứ không phải để chúng ta xa cách nhau. Triển Chiêu, thấy em chung sống với tôi mà khổ sở như vậy, tinh thần của tôi thật không tốt, tôi nghĩ chắc em cũng không sai biệt với tôi mấy đâu?”

Nghe Bạch Ngọc Đường nói, Triển Chiêu đáng thương nhìn đối phương, cau mày gật đầu.

Bạch Ngọc Đường cười, “Cho nên, chúng ta cứ nói chuyện như trước được không? Em có thể nói chuyện với tôi giống như trước. Không phải, là tôi hi vọng em sẽ nói chuyện với tôi giống hồi xưa.”

“Phải không?” Triển Chiêu chăm chăm nhìn vào mắt Bạch Ngọc Đường, thăm dò.

“Dĩ nhiên.” Bạch Ngọc Đường mỉm cười trả lời.

Triển Chiêu chớp mắt, sau đó gật đầu, “Được, vậy tôi sẽ thử.”

Vừa nói, Triển Chiêu vừa bước về phía phòng bếp, thấy đồ ăn trên bàn đầy đủ sắc hương vị, hơn nữa rõ ràng còn là đồ ăn ngon chưa được chạm qua, cậu lại ngẩng đầu lên nói với Bạch Ngọc Đường,

“Nhìn qua đã biết chính là anh làm, đúng không?”

Bạch Ngọc Đường mỉm cười gật đầu.

Triển Chiêu lại nhú mi lại, “Hôm nay xem như xong, sau này không cho nữa.”

Bạch Ngọc Đường lại gật đầu.

Nói hai câu này xong, Triển Chiêu đột nhiên có chút ngượng, cậu chỉ có thể cười lại cười,

“Vậy chúng ta ăn cơm đi.”

“Ừ.” Bạch Ngọc Đường lại tiếp tục mỉm cười gật đầu.

Mấy phút sau, Triển Chiêu ngồi bên cạnh bàn ăn, vừa ăn cơm vừa liếc Bạch Ngọc Đường đang ngồi đối diện mấy lần. Trong lòng hơi than thở, ai, cái gì mà trở lại như trước, cái này căn bản không thể làm.

Trước kia cũng chỉ ngồi đối diện nhau ăn một bữa ăn mà thôi, tim làm sao lại loạn như vậy chứ.

“Anh, anh làm gì vậy!?” Triển Chiêu nhú mày, hung hăng trợn mắt nhìn Bạch Ngọc Đường. Bạch Ngọc Đường ác liệt nhìn khuôn mặt đỏ rực của Triển Chiêu, cười nói, “Mới này em di thần, là đang đắm chìm trong sự xinh đẹp của Bạch gia hả?”

Ăn cơm tối xong còn lâu mới tới giờ ngủ, nhưng Triển Chiêu cảm thấy Bạch Ngọc Đường buổi sáng lái xe ra cửa, chiều còn làm cơm, cả ngày mệt mỏi quá sức cần lập tức đi ngủ. Bạch Ngọc Đường cũng không kiên trì thức, anh chẳng qua chỉ bày ra một biểu hiện đáng thương nói với Triển Chiêu, mình có bệnh mất ngủ, nếu Triển Chiêu không cùng anh ngủ anh khẳng định không ngủ được.

Triển Chiêu bị mấy chữ “cùng tôi ngủ” được Bạch Ngọc Đường cố ý nhấn mạnh này làm cho cả người không thoải mái, cậu nhìn Bạch Ngọc Đường một cái, nhưng cái tên da mặt dày kia trừ cười hì hì chờ cậu thỏa hiệp ra, không còn bày tỏ gì khác. Triển Chiêu bất đắc dĩ nhú mày, không thể làm gì khác hơn là đồng ý cùng Bạch Ngọc Đường vào phòng. Bất quá, Triển Chiêu tuyệt đối không ngủ sớm như vậy, cậu chẳng qua chỉ đồng ý đổi địa điểm làm việc vào phòng ngủ Bạch Ngọc Đường mà thôi.

Sau khi vào phòng ngủ, Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường nằm xuống. Sau đó, cậu cầm bọc sách tới ghế salon, ngồi ở kia bắt đầu gặm tài liệu mới mượn buổi chiều. Cũng không biết có phải là do buổi sáng thật sự rất mệt hay còn do có Triển Chiêu bầu bạn, Bạch Ngọc Đường quả nhiên rất nhanh đã ngủ thiếp đi. Khi Triển Chiêu nghe thấy tiếng thở nhẹ từ trên giường truyền tới, theo bản năng ngẩng đầu lên liếc nhìn.

Bạch Ngọc Đường mắt nhắm nhẹ, trên khuôn mặt anh tuần biểu hiện bình tĩnh. Không cau mày, không có mồ hôi lạnh, không bất an. Một tháng trước, Triển Chiêu căn bản cũng không dám tưởng tượng, Bạch Ngọc Đường sẽ có dáng ngủ thoải mái như vậy.

Từ sau lúc trúng thương, Bạch Ngọc Đường không thể không ngưng việc trị liệu tâm lý, có thể nói quá trình trị liệu chỉ tiến hành có năm lần, hơn nữa kéo kéo trước sau cũng được 1 tháng. Điều trị không hệ thống kiểu này lại có bao nhiêu hiệu quả chứ? Cho dù Triển Chiêu tin tưởng tài nghệ chuyên nghiệp của thầy, cũng cảm thấy Bạch Ngọc Đường bây giờ chuyển biến tốt không quá liên quan tới những thứ trị liệu kia.

Từ góc độ chuyên nghiệp, Triển Chiêu cũng không thể nói rõ Bạch Ngọc Đường vì sao lại chuyển tốt. Mà loại chuyển biến tốt này sẽ là hiện tượng tạm thời hay còn là vĩnh viễn? Chẳng lẽ anh ta thật sự đã thoát khỏi sự uy hiếp của ác ma tâm thần phân liệt sao? Triển Chiêu nhìn dáng vẻ khi ngủ của Bạch Ngọc Đường như có điều suy nghĩ, khóe miệng bất giác cong.

Bất kể như nào đi nữa, anh ta có thể ngủ ngon là chuyện tốt rồi.

Hôm nay lúc mới sáng, Bạch Ngọc Đường lần đầu tiên hôn Triển Chiêu. Hôm nay lúc trưa, Bạch Ngọc Đường lại tỏ tình với cậu. Vậy mà hôm nay lúc sắp hết ngày, Triển Chiêu lại ngồi ở một nơi không xa không gần Bạch Ngọc Đường, có thể nhìn rõ anh, mặt nở nụ cười.

Thật ra thì, khoảng cách thế này rất tốt, không xa không gần, có thể nhìn rõ anh ta, cũng có thể nhìn rõ mình.

Suốt đêm không nói chuyện.

Sáng sớm hôm sau, sau khi Bạch Ngọc Đường rời giường cũng không phát hiện Triển Chiêu trong phòng ngủ. Rồi anh qua phòng cho khách, nhận ra nơi này cũng được dọn dẹp sạch sẽ, Triển Chiêu không có ở đây. Anh có hơi hoảng, thấp thỏm nghĩ, không lẽ lời tỏ tình của mình hù dọa Triển Chiêu, nên tiểu tử này thừa dịp mình ngủ chạy cả đêm sao?

Bị loại ý tưởng này kích thích Bạch Ngọc Đường khẩn trương chạy xuống lầu, phát hiện phòng khách không có người, tâm tình anh càng vội hơn nữa. Bất quá rất nhanh anh đã yên tâm, vì lúc anh tới phòng bếp, phát hiện Triển Chiêu đang ngồi trước bàn ăn, mắt chăm chú nhìn tivi, nghiêm trọng xem cái gì.

Bạch Ngọc Đường thở phào, cất bước đi vào.

“Xem gì thế? Nghiêm túc tới vậy.” Bạch Ngọc Đường ngồi ở bên cạnh Triển Chiêu, theo ánh mắt cậu nhìn tivi đối diện.

“Lại phóng hỏa?” Biểu tình Bạch Ngọc Đường trong nháy mắt cũng trở nên nghiêm túc, thì ra hình ảnh tivi đang phát chính là trận cháy xảy ra hôm qua. Một trận cháy mới.

“Không, là có người phóng hỏa.” Triển Chiêu khẳng định nói.

“Sao em có thể xác định được?” Bạch Ngọc Đường không hiểu hỏi.

“Chiều hôm qua, một siêu thị cách không xa 4 chỗ xảy ra cháy đó lại một lần nữa phát sinh phóng hỏa. Sau đó là buổi tối, trước sau có 3 trung tâm xảy ra cháy. Cộng thêm 4 vụ trước đó, tới sáng hôm nay thì thành phố D đã xảy ra 8 đám cháy trong vòng 30 giờ.”

“8 đám rồi!?” Bạch Ngọc Đường giật mình nhìn chăm chăm màn hình tivi, lẩm bẩm nói, “Thật đúng là chưa từng nghe thấy.”

“Tám đám cháy có địa điểm gần nhau, phạm vi bốc cháy tương tự, trong tin tức còn nói, theo nhân viên chữa cháy tiết lộ, điểm gây cháy cùng cách bốc lửa rất giống nhau. “Triển Chiêu dời tầm mắt từ tivi chuyển đến mặt Bạch Ngọc Đường, kiên định nói, “Đây là điển hình của phóng hỏa do người tạo. Hai ngày, 8 đám cháy, tội phạm không ngừng tăng cấp trong thời gian ngắn. Hẳn sẽ không dừng lại, mấy ngày này mỗi ngày sẽ càng tăng.”

Bạch Ngọc Đường nặng mặt gật đầu, hiển nhiên suy đoán Triển Chiêu rất có sức thuyết phục, anh hoàn toàn đồng ý, hơn nữa, chuyện anh càng thêm quan tâm là, “Có người thương vong không?”

Triển Chiêu lắc đầu, nhưng vẻ mặt cậu vẫn không hề hòa hoãn.

“Không ai tử vong cũng không phải vì hẳn không muốn làm người bị thương.”

“Lời này hiểu thế nào?” Bạch Ngọc Đường thiêu mi hỏi.

“Tội phạm phóng hỏa bình thường không có hứng thú với con người, bọn chúng thích chính là chuyện phóng hỏa.” Triển Chiêu nghiêm giọng nói, “Nhưng, chính vì chúng không có hứng với con người nên, chọn nơi ít người để phóng hỏa không phải vì không muốn làm người bị thương, mà chẳng qua sợ bị bắt. Đổi câu nói khác, bọn chúng không quan tâm tới việc có chết người hay không, nên lúc phóng hỏa sẽ không cố ý tránh làm tổn thương người khác.”

“Nói tóm lại, mặc dù lúc này chưa có thương vong nhưng —“

Triển Chiêu gật đầu, “Nếu theo tốc độ này, thương vong là chuyện sớm muộn.”

“Đáng chết! Nhất định phải tóm được hân!”

“Đúng vậy, phải bắt được hân.” Triển Chiêu nghiêm ánh mắt nhìn mặt bàn ăn bằng đá Cẩm thạch đang phát sáng, siết chặt tay phải.

Thật ra lúc đang nói những lời này, Triển Chiêu cũng không thể xác định, có thật có thể tóm lại tên tội phạm này hay không. Mà xem như cuối cùng có tóm được hân, trước lúc bắt hân lại, sẽ còn để hân phóng hỏa bao nhiêu lần, có thể làm người bị thương không? Những chuyện này đều chưa biết, mà những thứ không biết này lại giống như tảng đá đè nặng trong lòng, khiến Triển Chiêu kìm nén khó chịu.

Đột nhiên trên năm đấm siết chặt của Triển Chiêu đặt lên một bàn tay ấm áp. Triển Chiêu hơi ngẩn ra, để ý tới một ánh mắt dịu dàng.

“Ngọc Đường.”

Bạch Ngọc Đường cong khóe miệng, nhẹ nắm lấy quả đấm đang siết chặt bên tay phải Triển Chiêu, đến khi Triển Chiêu nới lỏng nó ra. Hai tai nắm chặt một chỗ, một nhiệt độ nóng bỏng từ lòng bàn tay truyền thẳng tới đáy lòng.

“Triển Chiêu, từ lúc chúng ta quen biết tới này, mỗi lần tôi nói với em, chúng ta sẽ bắt lại lũ khốn kiếp kia, thì đều thực hiện, đúng không? Cho nên em nhất định phải tin lời của tôi, không cho phép lũ cặn bã đó ảnh hưởng đến tâm trạng của em.” Vừa nói, Bạch Ngọc Đường chỉ chỉ bữa ăn sáng trên bàn, cười ối, “Dĩ nhiên còn tâm trạng ăn nữa.”

Triển Chiêu cứ nhìn về Bạch Ngọc Đường, cậu cảm thấy đầu óc cậu có điểm mơ hồ. Giờ phút này, cậu giống như chỉ nghe thấy nhịp tim của mình, chỉ có thể cảm nhận được nhiệt độ trong lòng bàn tay, về phần Bạch Ngọc Đường nói cái gì? Được rồi, cậu vẫn nghe thấy, nhưng trừ gật đầu, cậu dường như không còn cách nào khống chế thân thể làm ra động tác khác.

Bạch Ngọc Đường thấy đáng vẻ ngốc nghếch này của Triển Chiêu, trên cả bất đắc dĩ là cảm thấy đáng yêu. Anh thậm chí muốn cứ vậy mà tiến lên hôn cậu một cái, ừ, suy nghĩ này hình như cũng không tệ. Vì vậy, Bạch Ngọc Đường cứ thế tiến lên, một nụ hôn khẽ rơi vào khóe miệng Triển Chiêu.

“A!” Triển Chiêu bị dọa sợ lùi về phía sau, lại không kịp né tránh, vẫn bị Bạch Ngọc Đường trộm một nụ hôn nhàn nhạt.

“Anh, anh làm gì vậy!?” Triển Chiêu nhú mày, hung hăng trừng mắt nhìn Bạch Ngọc Đường. Bạch Ngọc Đường ác liệt nhìn khuôn mặt đỏ rực của Triển Chiêu, cười nói, “Mới này em di thần, là đang đắm chìm trong sự xinh đẹp của Bạch gia hả?”

“Hê...” Triển Chiêu nhìn lại sự “xinh đẹp” của vị họ Bạch này, sau đó lại chú ý tới đáng vẻ phách lối của hắn, cuối cùng không thể làm gì khác là bất đắc dĩ thừa nhận, cùng tên này so da mặt, cậu có cưỡi ngựa chạy đi cũng thua anh ta.

“Bạch Ngọc Đường, chúng ta có thể thương lượng không?” Triển Chiêu buồn bực chăm chăm nhìn Bạch Ngọc Đường, không lạnh không nóng hỏi.

“Hử?” Bạch Ngọc Đường thiêu mi.

Triển Chiêu lúng túng cười, sau đó nhắm mắt nói, “Chuyện là, anh hôm qua nói sẽ cho tôi suy nghĩ kỹ.”

“Phải, tôi đã nói qua.”

“Cho nên, anh cảm thấy hành động vừa này của anh với tôi có công bằng không?”

“Cái gì?” Bạch Ngọc Đường nghe có chút không hiểu.

Triển Chiêu bất đắc dĩ thở dài, tiếp tục nhắm mắt giải thích, “Cái đó, ý tôi là, tôi bây giờ vẫn chưa rõ mình có phải thích anh hay không. Cho nên, anh không thể... với tôi, ý tôi là... chúng ta không thể —“

“Không thể... hôn?” Bạch Ngọc Đường xem như đã hơi hiểu, anh nhìn Triển Chiêu thăm dò.

Triển Chiêu lập tức gật đầu như gà con mổ thóc, “Đúng đúng đúng, chính là không thể... hôn không phải chỉ dùng cho người mình thích sao? Anh vốn đột nhiên tới như vậy, tôi làm sao mà tính? Làm sao cân nhắc quan hệ giữa chúng ta? Anh đồng ý để tôi suy nghĩ, anh không thể nói mà không tính a!”

Nghe Triển Chiêu kháng nghị, Bạch Ngọc Đường tự tiểu phi tiểu tròng cậu một cái, “Triển Chiêu, tự em cũng nói, chỉ có thể hôn người mình thích. Tôi nói rồi, tôi thích em, như vậy tôi hôn người tôi thích, có gì sai sao?”

“Chuyện này....” Triển Chiêu hơi ngẩn ra, Bạch Ngọc Đường nói hình như, có chút đạo lý. Nhưng tại sao vẫn cảm thấy không được tự nhiên vậy?

Nhìn nụ cười thiếu đánh trên mặt Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu chau mày, hung hăng nói, “Tôi mặc kệ! Dù sao cũng không có phép anh tùy tiện tiến tới hôn tôi! Anh nói sẽ chờ tôi, chờ tôi tới khi tôi có quyết định lại nói. Trước khi tới được chỗ này, tất cả hành động phải giữ ở phạm vi hữu nghị.”

“Cái gì gọi là... phạm vi hữu nghị?” Bạch Ngọc Đường cổ quái nhìn Triển Chiêu một cái, không phải anh không nói lý, thật sự là không hiểu mà.

Triển Chiêu nhú mày, suy tư chốc lát, biểu tình khó xử lại thả lỏng một chút. Bạch Ngọc Đường thăm nghĩ không ổn, tiểu tử này không phải lại nghĩ tới chủ ý xấu đi.

Quả nhiên, Triển Chiêu đột nhiên câu khéo miệng, nói với Bạch Ngọc Đường, “thế này đi, bắt đầu từ bây giờ, trước khi tôi làm ra quyết định. Anh đối với tôi chỉ có thể làm những chuyện giữa bằng hữu với nhau. Về phần cái gì là phạm vi hữu nghị, thì anh cứ tìm người mô phỏng đi, tóm lại chuyện anh làm với tôi, cũng phải làm với người đó. Nếu anh cảm thấy không thể hôn hãh, thì cũng không thể hôn tôi.”

“Bạn? Em muốn nói ai?” Bạch Ngọc Đường đột nhiên có dự cảm không lành.

Triển Chiêu đắc ý cười, “Tần Giản.”

“Cái gì!!” Bạch Ngọc Đường chăm chăm nhìn khuôn mặt tươi cười giảo hoạt của Triển Chiêu, hét lớn, “Triển Chiêu, cái thằng nhóc này, em không muốn cho tôi ăn sáng chứ gì? Dùng cái tên quái thai đó tới ghê tởm tôi!”

“Anh không thích Tần Giản a.” Triển Chiêu cứ thế gật đầu, “VẬY CŨNG TỐT, ĐỐI MỘT, anh Công Tôn đi. Tất cả hành động giữa tôi với anh đều phải tham khảo cách sinh hoạt của anh với anh Công Tôn, cứ vậy quyết định.”

(Tôi thấy chú rape mẹ nó đi nhanh hơn đó.)

Dứt lời, Triển Chiêu cúi đầu vui vẻ ăn sáng. Quả nhiên nói chuyện phiếm với bằng hữu rất tốt cải thiện tinh thần, buồn bực sáng sớm sinh ra vì án phóng hỏa đã tan biến đi rất nhiều a.

Ở một bên kia bàn, Bạch Ngọc Đường lệ rơi đầy mặt.

Anh uất hận nhìn Triển Chiêu ăn được ngon lành, cũng bắt đầu nghiêng răng nghiêng lợi dùng bữa.

Vừa ăn, anh vừa buồn bực suy nghĩ, tiểu tử này quả nhiên đã khôi phục bình thường, ngay cả công lực chọc tức người cũng trở lại. Thật không phải hiện tượng tốt.

Bất quá, Công Tôn Sách thì Công Tôn Sách đi, cũng may Triển Chiêu không kiên trì lời theo Tần Giản. Nhớ tới khuôn mặt người chết của cái tên Tần Giản kia, Bạch Ngọc Đường bực bội phát hiện, dạ dày anh hình như cũng đầy rồi. Cái tên quái thai đó thật là ảnh hưởng đến độ thèm ăn a a a a!!!

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 111: Vụ Án 8 – Hỏa Diễm Ác Ma (9)

Triển Chiêu bất đắc dĩ nhìn Bạch Ngọc Đường, phát hiện người sau nhìn cậu mỉm cười. Triển Chiêu cũng cười, trực tiếp bước về phía Bao Chửng, “Bao đại ca, để em với Ngọc Đường tới giúp một tay đi.”

Tin tức buổi sáng khiến Triển Chiêu với Bạch Ngọc Đường không yên, xem như kỳ tịnh dưỡng của Bạch Ngọc Đường chỉ mới hơn nửa tháng, còn thiếu 10 ngày đi nữa, nhưng đang lúc khắp nơi trên thành phố bị tên tội phạm liên hoàn phóng hỏa quấy loạn thế này, mà để anh núp trong nhà nghỉ ngơi, anh thật không làm được. Bạch Ngọc Đường làm không được, Triển Chiêu càng không làm được, bây giờ nếu có người hỏi cậu, chọn việc trở về tổ tra án với ở lại bên cạnh Bạch Ngọc Đường cùng anh ta trừng mắt to mắt nhỏ, cậu nhất định sẽ không bối rối mà chọn về sau.

Bạch Ngọc Đường nhìn ra Triển Chiêu muốn làm gì, dĩ nhiên sẽ không dễ dàng để cậu thoải mái chạy khỏi người mình như vậy. Vì vậy, lúc Triển Chiêu ôm bọc sách chuẩn bị ra cửa, đã thấy Bạch Ngọc Đường dọn dẹp bản thân sạch sẽ, nhìn thôi cũng biết đó là dáng vẻ muốn cùng cậu ra ngoài.

Triển Chiêu lập tức hiểu rõ ý đồ của người này, cậu cau mày chăm chăm nhìn Bạch Ngọc Đường không nói lời nào. Bạch Ngọc Đường cười hì hì bước tới bên người Triển Chiêu, chăm chăm nhìn đôi mắt híp trông không vui vẻ kia cười hỏi, “Em tới tổ Trọng án sao?”

Triển Chiêu thờ ơ đáp, “Không đi.”

“Chà.” Bạch Ngọc Đường không đổi sắc mặt cười nói, “Vây tiếc quá, chúng ta không cùng đường rồi. Em không về tổ Trọng án, nhưng tôi cũng muốn về.”

“Bạch Ngọc Đường.” Triển Chiêu nghiêm túc nhìn mặt Bạch Ngọc Đường lạnh lùng nói, “Anh là bệnh nhân.”

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu lắc lắc ngón tay, “Em nói sai rồi, tôi chẳng qua là người bị thương, không phải người bệnh. Hơn nữa thương của tôi đã hoàn toàn khỏi hẳn.”

“Bác sĩ không nói như thế.”

“Bác sĩ chỉ bảo để tôi tịnh dưỡng, lại không bảo nhất định phải tịnh dưỡng ở nhà. Tôi đến tổ Trọng án tịnh dưỡng cũng thể thôi.”

“Tổ Trọng án là nơi tịnh dưỡng sao?” Triển Chiêu lạnh lùng nói, “Nếu để Bao đại ca nghe được anh xem địa bàn của anh ấy làm thành nơi tịnh dưỡng, mặt anh ấy sẽ đen hơn.”

“Cho nên, em không cần nói cho ổng biết nha.” Bạch Ngọc Đường cười híp mắt chột chột khuôn mặt bánh bao của Triển Chiêu, sau đó cười lớn chạy ra cửa trước khi cậu nổi đóa.

Triển Chiêu bức bối nhìn đáng vẻ cười to phách lối của Bạch Ngọc Đường, trong lòng chịu không được mà chửi. Bỏ đi, anh ta không sợ chết thì cứ cho anh ta về, dù sao Bao đại ca cũng sẽ không cho anh ta làm gì hết, để mình xem anh ta làm sao mà dưỡng thương ở tổ Trọng án nha.

Cuối cùng Triển Chiêu vẫn đưa Bạch Ngọc Đường cùng về tổ Trọng án. Bao Chứng cũng không đen mặt, vì hẳn bây giờ đã bận tới mức không còn thời gian. Trong không tới hai ngày xảy ra tám vụ phóng hỏa, hiện trường có liên quan quá nhiều, cũng đều bị phá hoại nghiêm trọng, dù có nhân viên

cứu hỏa thêm cảnh sát khu vực giúp một tay hỏi thăm, nhưng nhân chứng cần điều tra có quá nhiều, càng bận không chịu được.

Xử lý án phóng hỏa phiền nhất chính là đây, bởi vì hiện trường của loại vụ án này vô cùng hỗn loạn, đầu mỗi giá trị gần như không có, chỉ có thể dựa vào nhân lực bài tra từng cái một. Kẻ tình nghi núp trong biển người mênh mông, nếu không có người trực tiếp thấy hãn phóng hỏa, căn bản tra không nổi. Nhưng, muốn tìm nhân chứng lại dễ vậy sao?

Theo điều tra của nhân viên cứu hỏa, nguồn cháy của mấy vụ án này đều nằm ở nơi hẻo lánh bên trong tòa nhà, bình thường người đi còn hiếm, cũng chẳng cài đặt máy thu hình, căn bản là không có nhân chứng. Hơn nữa phương pháp phóng hỏa cũng không dùng chất đốt, nói cách khác, hãn không dùng những thứ dẫn lửa như xăng, dầu, củi, toàn bộ đều là dùng cách nguyên thủy nhất là đốt vật dễ cháy. Nói cách khác đường điều tra từ những người bán chất đốt cứ thế bị chặn chết.

Đối mặt với loại án này, xem như có là nơi tụ tập tinh anh như tổ Trọng án cũng không có thêm biện pháp khác, chuyện bọn họ có thể làm chẳng qua là công việc cảnh sát đơn giản và căn bản nhất. Tìm một chút, hỏi thăm một chút, một cách làm ngu ngốc tốn công tốn sức, nhưng lại là phương pháp hữu hiệu nhất lúc này.

Dĩ nhiên, nếu có thể giảm đi lượng công việc mọi người nhất định sẽ mừng rỡ. Cho nên lúc Triển Chiêu bước vào phòng làm việc của Tổ trọng án, tất cả mọi người cũng hướng đầu về phía cậu, ánh mắt đơn giản là đang nhìn đấng cứu thế. Triển Chiêu bị mấy ánh mắt nóng rực này làm sững sốt nửa ngày, đến lúc cậu cuối cùng hiểu rõ vì sao mọi người nhìn mình lại kích động như thế, chợt vai cảm thấy áp lực.

Triển Chiêu bất đắc dĩ nhìn Bạch Ngọc Đường, phát hiện người sau nhìn cậu mỉm cười. Triển Chiêu cũng cười, trực tiếp bước về phía Bao Chửng, “Bao đại ca, để em với Ngọc Đường tới giúp một tay đi.”

“Được.” Bao Chứng căn bản không nhìn Bạch Ngọc Đường một cái, chứ đừng nói tới phản đối, hăn lập tức gạt đầu cho hai người tham gia công việc.

Cả Bạch Ngọc Đường cũng không ngờ Bao Chứng lại thoải mái như vậy, bất quá bớt phải nói là anh vui rồi, lập tức lôi kéo Triển Chiêu về địa bàn của mình.

Công việc sau khi về tổ Trọng án rất vội mà phức tạp, một ngày rất nhanh đã qua. Mặc dù thời gian qua nhanh, nhưng cũng định trước sẽ vô cùng không an tĩnh. Tin xấu truyền tới hết cái này tới cái kia, quả nhiên tên điên kia cũng không dừng chuyện phóng hỏa lại, bắt đầu từ án thứ nhất, đến hiện tại là sáng ngày thứ ba, tổng cộng đã xảy ra 5 vụ án mới, tổng số lần phóng hỏa của hăn đã tăng đến 13 vụ. Trong 5 vụ án mới này vẫn chưa có thương vong, nhưng địa điểm phóng hỏa đã bị hăn mở rộng ra khu vực lớn hơn. Trong 5 vụ án này khiến Triển Chiêu bận tâm nhất chính là một vụ xảy ra ở tầng 3 trong cùng một khu mua sắm 5 tầng, vì đám cháy ở lầu ba mà lầu 4 có một khu vườn trẻ. Lúc có cháy, trong vườn trẻ có hơn 50 em nhỏ đang học, nếu không nhờ phạm vi cháy không lớn, lại được tập tắt kịp thời, thì những đứa bé kia có phải sẽ bị chết cháy hay không?

Triển Chiêu cảm thấy tâm của cậu khó chịu cũng giống như bị đốt trên lửa rồi, tốc độ của tên điên này quá nhanh, cậu không còn kịp chờ chậm rãi suy nghĩ, hoàn thiện ý tưởng nữa, cậu cần lập tức làm ra hành động. Vì vậy, sau khi nhận được tin báo cháy cậu cũng không theo nhóm Bạch Ngọc Đường tới hiện trường, mà đầu tiên mở ra máy tính, bắt đầu làm hồ sơ.

Lúc Bao Chứng mang huynh đệ tổ Trọng án từ hiện trường trở lại, Triển Chiêu liền đưa ra một xấp tài liệu in, giao cho Bao Chứng.

“Bao đại ca, chúng ta có thể bắt đầu.”

Trong ánh mắt thâm thúy của Bao Chứng lóe lên một niềm vui, mỗi một cái ngày dường như cũng thả lỏng rất nhiều. Sắc mặt Triển Chiêu nghiêm trọng, cũng không cảm thấy vui vẻ cùng thoải mái vì tín nhiệm của Bao Chứng. Hiện tại trong lòng cậu chỉ chất đầy những trận hỏa hoạn kia.

Thời gian không đợi người, Bao Chứng quyết định rất nhanh, tất cả mọi người đều ngừng công việc trong tay, lấy phòng làm việc làm phòng họp, đem tất cả nhân viên chữa cháy cùng đại biểu cảnh sát khu vực cùng tham gia điều tra gọi vào, nghe kết luận của Triển Chiêu.

Trừ thành viên tổ Trọng án ra phần lớn người phụ trách của đội chữa cháy cùng cảnh sát khu vực đều không nhận ra Triển Chiêu. Lúc họ thấy người đứng bên cạnh đội trưởng Bao chuẩn bị tài liệu họp cho bọn họ là tiểu tử nhìn qua vẫn chưa tới 20, không khỏi hai mắt nhìn nhau. Mặc dù họ chưa nói gì, nhưng Triển Chiêu nhìn ra được, dĩ nhiên phần lớn đều không quá tín nhiệm cậu.

Đây là lần đầu tiên Triển Chiêu đứng trước mặt nhiều người ngoài như vậy để tiến hành công việc, hơn nữa cậu bây giờ chưa chuẩn bị đủ, vốn dĩ chỉ biết rất ít về tên điên phóng hỏa đó, nhất thời khó tránh khỏi khẩn trương. Cậu đột nhiên có một chút ý định muốn đánh lui, chợt dạ nhìn Bao Chứng một cái, Triển Chiêu thầm tính trong lòng, có thể đem Bao đại ca ra ngoài làm người phát ngôn, còn mình đứng ở một bên giúp trả lời vấn đề không vậy?

Đang lúc Triển Chiêu len lén tính toán định bán Bao Chứng thì, chợt có người nhẹ nhàng nắm lấy tay phải của cậu. Triển Chiêu hơi ngẩn ra, tay kia mang theo một luồng ấm áp quen thuộc, không cần quay lại cậu cũng biết người này là ai. Loại nhiệt độ ấm áp đó một lần nữa truyền từ lòng bàn tay vào tận trong tim, nhiệt tạo ra vì ngượng khiến thân thể ấm lên, nhưng cùng lúc này, cảm giác khẩn trương dường như giảm đi nhiều lắm. Triển Chiêu nhú mày, dùng sức đuổi cái tay kia đi, sau đó thở sâu mấy lần, lên tiếng chào tất cả.

Trước khi cậu lên tiếng Bao Chứng đã giới thiệu Triển Chiêu với mọi người, cho nên sau khi thi lễ xong, Triển Chiêu liền dùng tốc độ nhanh tiến vào chính đề.

“Trước khi tiến hành làm hồ sơ, tôi trước muốn giới thiệu đơn giản với mọi người một chút, xem cái gì gọi là hồ sơ tâm lý học.” Triển Chiêu phát hiện, một khi bắt đầu rồi, cậu lại nhanh chóng nhập tâm, mấy cảm giác khẩn trương cũng hoàn toàn biến mất. Theo giới thiệu cùng diễn tả chuyên nghiệp của cậu, những vị cảnh sát thâm niên chia đôi tuổi cũng lớn hơn tuổi 20 của cậu kia cũng dần thu lại vẻ mặt khinh thường cùng hoài nghi mà dần trở nên nghiêm túc.

Triển Chiêu rốt cuộc cũng an tâm, sau khi giới thiệu phương pháp căn bản của hồ sơ tâm lý học, quy luật cùng vị trí của nó trong công việc phá án mà cậu chịu trách nhiệm rồi, cậu bắt đầu tiếp tục giới thiệu những kết luận liên quan tới kẻ hiềm nghi mà cậu đã có.

“Đúng như mọi người vừa mới nghe, độ khó phá án phóng hỏa cùng án thường lớn hơn rất nhiều, trước mắt chúng ta không có cả chứng cứ lẫn đầu mối hữu hiệu, vì thế hồ sơ bên tôi cũng không nhắm vào bản thân kẻ tình nghi. Chức năng chủ yếu của tâm lý học là thu nhỏ phạm vi điều tra, thời gian không chờ đợi, tôi biết kẻ tình nghi không đời nào chủ động dừng phạm án, hơn nữa còn có khuynh hướng thẳng cấp hành động. Cho nên chúng ta không thể chờ thêm chứng cứ và đầu mối xuất hiện nữa, phải chủ động ra tay. Vì vậy tôi đã nghiên cứu tài liệu của mấy chục án phóng hỏa trong và ngoài nước gần đây, cầm những đặc điểm của nó tiến hành tổng kết, lấy được một ít kết luận chủ quan. Thủ phạm phóng hỏa phần lớn là phái nam, tuổi từ 18 đến 20 tuổi, phần lớn có hút ma túy, nghiện rượu các loại. Đa phần bọn họ đều vô cùng thông minh, nhưng thành tích học tập trong trường lại vô cùng tệ. Nhiều người gặp chấn thương tâm lý hoặc sinh lý rất nghiêm trọng, quan hệ với cha mẹ cũng tệ lắm.

Bọn họ là loại thông minh cao nhưng tình thương thấp, quan hệ với người rất kém, trong cuộc sống thực tế, bọn họ luôn phải chịu miệt thị cùng tổn thương, vì thế mới đem tất cả nhiệt tình dồn vào việc vùi đầu phóng hỏa. Lúc nhỏ họ bình thường cũng thích nghịch lửa, hơn nữa vì nghịch lửa mà bị người lớn đánh mắng nhiều lần, lại không cách nào sửa đổi. Bọn họ là những kẻ thất bại trong cuộc sống, chuyện duy nhất có thể khiến họ sinh ra cảm giác thành tựu chính là chuyện phóng hỏa này. Bọn họ lấy chuyện mình phóng hỏa không bị phát hiện làm vinh quang, thành phố D hiện giờ vì hấn mà sợ bóng sợ gió, họ sẽ không nhịn được mà khoe ra hành động phóng hỏa của mình với người bên. Có thể hấn sẽ khoe khoang khoác lác về kỹ xảo phóng hỏa với người xa lạ, thậm chí còn tự hào với người ta rằng án phóng hỏa này là do chính hấn tạo, dĩ nhiên, người bình thường sẽ không xem những lời tự hào này là thật, hơn nữa rất nhanh sẽ quên mất chuyện này. Thấy người ta khinh thường bỏ qua tội ác ghê tởm của mình, sẽ khiến hấn sinh ra khoái cảm muốn trêu đùa người khác. Hấn sẽ không bao giờ chán cho tới khi hấn bị bắt. Nhưng không thể trông chờ vào việc hấn sẽ chủ động dừng lại.”

Triển Chiêu nói xong, cậu ngừng lại nhìn mọi người, trong phòng làm việc sinh ra chút trầm mặc ngẩn ngứ. Sau đó, một cảnh sát chữa cháy nhìn qua chừng 40 tuổi sắc mặt trịnh trọng dò hỏi Triển Chiêu, “Tiền sĩ Triển, hồ sơ của cậu làm tôi đại khai nhãn giới, nghe vào thực sự cũng rất đáng giá để tin. Nhưng chuyện bây giờ tôi muốn biết là, làm sao mới có thể bắt lại hấn. Cậu cũng đã nói, cậu vốn không biết gì về kẻ tình nghi, tất cả hồ sơ ở trên đều là tiến hành trên những vụ án trước, nói vậy với quá trình phá án lần này lại có nghĩa lý gì?”

Dĩ nhiên, nghi vấn của vị nhân viên chữa cháy này chính là nghi vấn chung của mọi người. Triển Chiêu thấy biểu lộ đồng ý của tất cả, cũng trịnh trọng gật đầu, “Đây là một câu hỏi tốt. Nhưng tôi chỉ có thể nói, đến hiện tại, tôi không còn nhiều tin tức có thể cung cấp cho các anh. Công việc tiếp theo cũng không khác gì với trước đây cả, nhưng tôi tin, sắp tới mọi người

có thể bắt lại rất nhiều nghi phạm có hiềm nghi phóng hỏa, sau khi bắt lại bọn họ, có thể căn cứ vào hồ sơ ở trên tiến hành bài tra. Dĩ nhiên chuyện này không khiến công việc của mọi người thoải mái hơn mấy, nhưng so với mò kim đáy biển đã đỡ hơn nhiều lắm rồi.”

Lời Triển Chiêu vừa dứt, Bạch Ngọc Đường đột ngột tiếp theo, “Thật ra tôi còn một ý tưởng khác.”

Lời Bạch Ngọc Đường thành công dời ánh mắt của mọi người về phía anh, bao gồm cả Triển Chiêu. Bất quá Bạch Ngọc Đường không có nhìn mọi người, chẳng qua anh chỉ nghiêm túc nhìn Triển Chiêu, nói, “Đúng như lời Triển Chiêu, thành phố D là rơi vào khủng hoảng. Không cần truyền thông thổi lửa thì lòng dân đã đủ bàng hoàng. Vì vậy tôi có đề nghị, chúng ta có cần mở một buổi họp báo tin tức, dùng hồ sơ của Triển Chiêu sửa thành báo động phát ra với người dân, để họ lưu ý xem sắp tới tại hiện trường những nơi có thể xảy ra phóng hỏa có người nào tương tự hay không. Còn nữa, để họ nhớ lại xem gần đây có ai từng khoe khoang với mình hẳn chính là tội phạm phóng hỏa hay không. Phát động lực lượng quần chúng, so với cảnh sát chúng ta đi bài tra từng người một sẽ hữu hiệu hơn nhiều.”

“Ý kiến hay!” Nhân viên tin tức Bàn Thống không biết nhô ra từ nơi nào lập tức phụ họa lời Bạch Ngọc Đường, “Đội trưởng! Chủ ý của tiểu Bạch không tệ, ông đồng ý tôi lập tức đi làm!” Bao Chứng suy tư một lát, cuối cùng gật đầu, “Được, nhưng nhớ phải để ý ngôn từ!”

“Giao cho tôi thì cứ an tâm đi.” Bàn Thống cười híp mắt đáp ứng, đối với tất cả cảnh viên còn lại vỗ tay, cười nói, “Được rồi, họp cũng vừa đủ, mọi người mệt mỏi, án này xong tôi sẽ phụ trách xin cục trưởng, phát tiền thưởng cho tất cả mọi người. Ha ha!”

Lời nói của Bàn Thống để khuôn mặt những người trong phòng cũng nở nụ cười. Đám người tản đi, Triển Chiêu cũng giống như toàn thân vô

lực, bả vai cũng xụ cuống.

“Thế nào, mệt lắm không?” Tay Bạch Ngọc Đường xoa xoa bả vai Triển Chiêu.

Triển Chiêu ngồi trên ghế, ngẩng đầu nhìn Bạch Ngọc Đường, cong khóe miệng, cười nói, “Mới nãy cảm ơn anh.”

“Cảm ơn tôi?” Bạch Ngọc Đường thiêu mi, “Tại sao?”

“Nếu không có chủ ý đó của anh, tôi đã sớm bị hỏi tiếp.” Triển Chiêu buồn bực bĩu môi, “Để mọi người nghe tôi nói nhiều như vậy, cuối cùng không có cách xử lý vụ án tốt hơn, làm tôi cảm thấy mình thật vô dụng.”

“Không” Bàn tay đặt lên vai Triển Chiêu của Bạch Ngọc Đường tăng thêm ít lực, Triển Chiêu có chút ngoài ý muốn ngẩng đầu, chăm chú nhìn ánh mắt nghiêm túc của Bạch Ngọc Đường, “Triển Chiêu, em rất quan trọng, bất kể với vụ án này hay với tôi mà nói, đều vô cùng quan trọng. Không cho phép nói mình vô dụng nữa có nghe không?”

Triển Chiêu giật mình nhìn vẻ mặt có thể xem là nghiêm túc của Bạch Ngọc Đường, chần chờ một hồi, vẫn là ngơ ngác gật đầu.

Bất quá, mặc dù không rõ vì sao Bạch Ngọc Đường lại khen ngợi cậu như vậy, nhưng tâm Triển Chiêu vẫn xộc lên ấm áp quen thuộc.

Được người ta khen, lúc nào cũng vui vẻ. Huống gì, người kia là Bạch Ngọc Đường.

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 112: Vụ Án 8 – Hỏa Diễm Ác Ma (10)

Triển Chiêu gật đầu, sau đó cậu nhớ lại lời Bạch Ngọc Đường mới nói, trong lòng khẽ động, hỏi tiếp, “Nói vậy mới này anh mua nhiều như thế, chủ yếu là chuẩn bị cho Công Tôn khoa trường?”

Bạch Ngọc Đường khẽ mỉm cười, “Xem như là thế đi, khoa trường cũng cực khổ, cả ngày phải theo lão đội trưởng mặt đen đó. Nếu không có anh ta, bọn huynh đệ chúng ta sẽ phải chịu tội nhiều vô cùng. Xem như quà cảm tạ công lao khổ sở của anh ấy, có thứ tốt cũng chia cho anh ấy mới phải.”

Cả ngày chơi đùa xong, ai cũng vô cùng mệt mỏi. xem như tiếp theo còn có lượng lớn công việc cần làm, Bao Chứng cũng không nhẫn tâm bắt tất cả mọi người ở lại làm thêm giờ, hăn an bài tất cả tổ viên phân nhóm thay phiên về nhà nghỉ ngơi. Dĩ nhiên trong danh sách thay phiên về nhà thiếu đi bốn mạng. Bao Chứng quyết định ở lại luôn trong phòng làm việc, ăn ở đều ở đây, không về nữa. Nếu Bao Chứng ở lại, Công Tôn Sách tự nhiên cũng liều mình theo. Ngoài ra, Bạch Ngọc Đường là người bị thương, Bao Chứng mặc dù đồng ý cho anh về tổ cũng không cho phép anh ở lại đây trực, kiên trì yêu cầu Triển Chiêu linh anh đi.

Cái này, qua được một ngày Triển Chiêu buồn bực phát hiện, thoải mái nhất vẫn là hai người cậu với Bạch Ngọc Đường. Hai người vô lực nhìn nhau một cái, không còn cách nào khác hơn là cùng nhau về nhà. Bạch Ngọc Đường nói về lấy xe hôm qua để lại tổ Trọng án, dưới ánh mắt không đồng ý của Triển Chiêu kiên trì lái xe đi. Theo Bạch Ngọc Đường nói, là do như thế này tốc độ có thể nhanh hơn chút, hơn nữa hôm qua sau khi anh lái

xe ra mới phát hiện cánh tay không còn vấn đề gì nữa, hoàn toàn không ảnh hưởng tới việc lái xe, cũng không tạo khó khăn gì với cơ thể. Mặc dù Triển Chiêu nửa tin nửa ngờ, nhưng cũng không có cách vạch trần lời nói dối của anh, chỉ có thể bất đắc dĩ đồng ý.

Lúc Bạch Ngọc Đường mang theo Triển Chiêu lái xe rời khỏi tổ Trọng án, trời đã hoàn toàn tối. Bởi vì Triển Chiêu đói nên Bạch Ngọc Đường cũng không trực tiếp về nhà, mà dẫn cậu tới khu nhộn nhịp, hai người trước tìm một quán ăn tạm ăn đêm. Từ quán nhỏ đi ra, Bạch Ngọc Đường vừa ngẩng đầu đã thấy một trung tâm mua sắm lớn quen thuộc, liền lôi kéo Triển Chiêu bước vào. Triển Chiêu không biết Bạch Ngọc Đường muốn mua cái gì, không thể làm gì hơn là đuổi theo.

Triển Chiêu tới giờ chưa hề đi qua khu mua sắm lớn như vậy, sau khi vào cửa mới phát hiện nơi này trang trí hết sức sang trọng, rất khác các cửa hàng mua sắm bình thường. Bạch Ngọc Đường dĩ nhiên có mục tiêu, sau khi vào cửa thì chạy thẳng tới thang máy. Hai người lên thang máy tới tầng trên cùng của cửa hàng, ở trong một góc nhìn qua có vẻ khá vắng, Bạch Ngọc Đường cuối cùng cũng tìm được mục tiêu. Triển Chiêu theo Bạch Ngọc Đường tới gần quầy đó, nhìn kỹ thì ngậy ngấn cả người.

“Anh muốn mua sữa bột?” Triển Chiêu ngơ ngác nhìn Bạch Ngọc Đường, không hiểu hỏi.

Bạch Ngọc Đường khẽ mỉm cười, từ trên kệ xinh đẹp tháo xuống một hộp sữa bột được bao bì tinh mỹ, nói với nhân viên, “Loại này ngọt, lấy mười hộp, bọc lại giúp tôi.”

“Mười?” Triển Chiêu ngậy người nhìn một hộp nhìn qua không tới 300 gram trong tay Bạch Ngọc Đường, vừa nhìn nhãn giá, không nhận được chắc lưỡi.

Một hộp sữa bột không tới 1 cân mà lại hơn 100 tệ một hộp, một lần mua mười hộp tức là hơn 1000 tệ, tên Bạch Ngọc Đường này bình thường đều xài tiền bậy bạ như vậy sao? Nhưng, anh ta rốt cuộc mua sữa bột làm gì?

Bạch Ngọc Đường thấy ánh mắt mơ hồ của Triển Chiêu, khóe miệng câu lên, cười nói, “Phần lớn là mua cho em, còn lại hai hộp để trả lại cho Công Tôn khoa trưởng.”

“Cho, cho tôi?” Triển Chiêu sững sốt, sau đó buồn bực thì thào, “Tôi cũng không phải con nít, mua sữa bột làm gì?”

Bạch Ngọc Đường khinh bỉ liếc Triển Chiêu một cái, “Đây là cho người trưởng thành, toàn bộ thành phố D chỉ có tiệm này bán. Em nói em không uống? Vậy mỗi lần tôi làm trà sữa trong phòng làm việc cho em sao không thấy em từ chối đi?”

Ánh mắt Triển Chiêu lập tức sáng lên, “Anh bảo, trà sữa anh làm là từ cái này?”

Bạch Ngọc Đường đắc ý cười, “Biết rồi đi? Ngoại trừ lần đầu tiên làm không ngon lắm, có phải mỗi lần sau này đều thấy mùi rất thơm không?”

“Ừ!” Triển Chiêu vội vàng gật đầu, “Không sai! Ngoại trừ lần đầu tiên tôi uống đều là một vị thuần, mấy lần sau lần nào cũng ngon lắm, giống như sữa tươi thật vậy. Không lẽ đều là loại sữa bột này sao?”

Triển Chiêu cầm hộp sữa bột từ trong tay Bạch Ngọc Đường, nhìn một đồng giới thiệu ở trên không biết là ngôn ngữ gì, cau mày cố gắng đọc. Dáng vẻ nghiêm túc của Triển Chiêu khiến Bạch Ngọc Đường cảm thấy trong lòng ấm áp, anh thấy nhân viên đã bọc lại đồ mình muốn mua, liền lôi Triển Chiêu ra khỏi quầy.

Triển Chiêu bỏ bọc sữa bột trong tay xuống, vừa đi vừa nói, “Lần đầu tiên uống không ngon là vì anh không tìm được loại sữa bột này?”

Bạch Ngọc Đường cười khẽ, “Tôi bình thường không thích ngọt, Hồng trà của tôi đều là nguyên vị. Lúc em mới tới tôi thấy em như con nít, liền đoán khẩu vị của em chắc chắn không giống tôi, nên khi pha trà mới thuận tay chôm sữa bột của Công Tôn khoa trưởng, không ngờ em thật sự thích uống. Bất quá Công Tôn khoa trưởng không hay để ý như tôi, mấy hàng tích trữ của anh ta cũng quá bình thường, ảnh hưởng tới chuyện phát huy tay nghề của Bạch gia. Cũng may sau đó tôi phát hiện ra loại sữa bột chỉ cho người lớn này, pha ra cảm giác rất giống sữa tươi, liền mua ấy lon cất trong tủ dự trữ.”

“Thì ra là vậy.” Triển Chiêu gật đầu, sau đó cậu nhớ lại lời Bạch Ngọc Đường mới nói, trong lòng khẽ động, hỏi tiếp, “Nói vậy mới này anh mua nhiều như thế, chủ yếu là chuẩn bị cho Công Tôn khoa trưởng?”

Bạch Ngọc Đường khẽ mỉm cười, “Xem như là thế đi, khoa trưởng cũng cực khổ, cả ngày phải theo lão đội trưởng mặt đen đó. Nếu không có anh ta, bọn huynh đệ chúng ta sẽ phải chịu tội nhiều vô cùng. Xem như quà cảm tạ công lao khổ sở của anh ấy, có thứ tốt cũng chia cho anh ấy mới phải.”

Phải không? Triển Chiêu kỳ quái nhìn Bạch Ngọc Đường, sau đó ờ một tiếng coi như đáp lại lời giải thích của Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường có chút lạ, nhìn Triển Chiêu, “Em làm sao vậy? Sao lại phản ứng như thế.” (Ghen rồi chú ời.)

Triển Chiêu nhú mày một cái, đáp, “Không có gì, đi nhanh đi, về chậm liền tối.” Dứt lời cậu bước mạnh vào trong thang máy, Bạch Ngọc Đường tuy còn cảm thấy kỳ lạ trong lòng, nhưng trong thang máy có nhiều người anh cũng không tiện hỏi, chỉ có thể mang theo nghi vấn cùng Triển Chiêu lên xe.

Sau khi lên xe, Bạch Ngọc Đường còn muốn hỏi Triển Chiêu một cái xem rốt cuộc cậu đang suy nghĩ gì, nhưng Triển Chiêu cũng không phối hợp. Vừa lên xe, cậu liền ngồi ở bên ghế lái nhắm mắt lại giả bộ ngủ, Bạch Ngọc Đường buồn buồn bĩu môi, không biết làm gì hơn là chấp nhận lái xe.

Một đường không lời, một tiếng sau, hai người trở về biệt thự.

Cả phòng đen như mực, nhìn qua vừa yên tĩnh vừa tịch mịch. Triển Chiêu im lặng bước theo lưng Bạch Ngọc Đường, sau khi bước vào phòng khách, bóng đèn đột nhiên sáng lên khiến cậu nhẹ khép mắt lại. Bóng lưng Bạch Ngọc Đường đang ở phía trước, không biết tại sao, Triển Chiêu đột nhiên cảm thấy tâm tình có chút bất an, bận rộn mệt mỏi cả ngày làm cậu len lén thở dài.

Nghe tiếng thở dài của Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường cau mày xoay người, thẳng tắp nhìn Triển Chiêu. Triển Chiêu bị ánh mắt có chút lợi hại của Bạch Ngọc Đường làm run rẩy cả người, theo bản năng né đi ánh mắt. Đáy lòng Bạch Ngọc Đường trầm xuống, mất hứng bước về trước hai bước, bắt lại cánh tay Triển Chiêu.

“Anh làm gì bắt tôi?” Triển Chiêu ngẩn ra, không vui nhìn anh, “Có lời thì nói, không được động tay động chân.”

Bạch Ngọc Đường cũng không nghe lệnh Triển Chiêu, khuôn mặt anh tuấn nở lên nụ cười mỉa hoặc rồi biến mất, thân thể linh hoạt đột ngột ép sát Triển Chiêu giống như con báo săn mồi. Cánh tay duỗi một cái, đem cả người Triển Chiêu kéo vào trong ngực, thân thể dán sát một chỗ, anh mắt hai người chỉ có thể nhìn thẳng vào nhau. Triển Chiêu phát hiện ra hình bóng của mình trong con mắt của Bạch Ngọc Đường, một không khí nguy hiểm làm cơ thể cậu nhịn không được mà run một cái.

“Bạch Ngọc Đường, anh, anh làm gì vậy?”

Bên mép Bạch Ngọc Đường nở một nụ cười ôn nhu, anh nhìn chăm chăm vào mắt Triển Chiêu, nhẹ giọng hỏi, “Triển Chiêu, em nghĩ xong chưa?”

“Nghĩ?” Triển Chiêu ngây người, “Nghĩ xong cái gì?”

Bạch Ngọc Đường không vui cau mày, biểu tình bất mãn này khiến Triển Chiêu cảm nhận được uy hiếp to lớn, cậu vội vàng mở miệng trước khi Bạch Ngọc Đường tiến hành động tác tiếp theo.

“Tôi nhớ ra rồi, anh hỏi chuyện kia!”

“Ừ.” Bạch Ngọc Đường hài lòng gật đầu, cười nói, “Cho nên, đáp án của em?”

Triển Chiêu bất đắc dĩ cười khổ, dùng sức đẩy Bạch Ngọc Đường một cái, nhưng cậu là một người thư sinh, coi như có chút công phu cũng không phải đối thủ của một tên vũ phu như Bạch Ngọc Đường. Bàn về sức mạnh, hai Triển Chiêu không chừng sẽ đấu lại một Bạch Ngọc Đường? Đáng tiếc, trên đời không có Triển Chiêu thứ hai để giúp cậu.

“Bạch Ngọc Đường, anh nói lý chút có được không, cả ngày hôm nay chúng ta đều lo tra án, tôi làm sao có thời giờ suy nghĩ đến những chuyện không quan trọng kia được?”

“Chuyện không quan trọng?” Bạch Ngọc Đường híp mắt, Triển Chiêu thầm nghĩ không tốt, nói sai.

“Ý của em, chuyện thích tôi hay không đối với em mà nói không phải chuyện quan trọng?”

Giọng Bạch Ngọc Đường bắt đầu có chút nguy hiểm.

Triển Chiêu thức thời vội vàng lắc đầu, “Quan trọng, dĩ nhiên là quan trọng!”

“Ừ, vậy em đã nghĩ xong chưa?”

Triển Chiêu khóc không ra nước mắt lắc đầu.

“Chưa nghĩ ra, hay là không thích?” Giọng Bạch Ngọc Đường lại tiếp tục trở nên nguy hiểm.

“Không có, là chưa nghĩ ra.” Triển Chiêu vẫn luôn duy trì tư thế bị Bạch Ngọc Đường ôm, hơn nữa cậu cố gắng lui ra sau tránh né, cái tư thế này làm eo bị đau vô cùng, vì vậy sau khi miễn cưỡng trả lời câu hỏi của Bạch Ngọc Đường xong, cậu chỉ có thể đáng thương nhìn Bạch Ngọc Đường, xin tha nói, “Chúng ta có thể đổi tư thế rồi bàn tiếp chuyện này không, eo tôi sắp gãy.”

Bạch Ngọc Đường hơi nhú mồm một cái, nhìn cái trán sắp phải đổ mồ hôi lạnh của Triển Chiêu, không thể làm gì hơn là bất đắc dĩ thả ra cậu tiến sĩ nhỏ không hiểu phong tình. Bạch Ngọc Đường thả sức, Triển Chiêu lập tức té lên ghế salon, cậu vừa xoa eo vừa hung hăng trợn mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, tức giận nói, “Bạch Ngọc Đường, anh lần này nhất định phải nói rõ ràng cho tôi biết, anh bảo cho tôi thời gian cân nhắc là thật hay còn là trêu đùa tôi chứ? Nếu anh định mỗi ngày đều muốn nhào tới giống như phát điên thì tôi thấy tôi nên dọn đi cho rồi.”

Bạch Ngọc Đường khẽ mỉm cười, thờ ơ nhún vai một cái, ngồi xuống phần ghế salon bên cạnh Triển Chiêu. Cái mông Bạch Ngọc Đường vừa đặt xuống ghế, Triển Chiêu lập tức né khỏi anh gần nửa thước. Bạch Ngọc Đường cũng không giận, Triển Chiêu né thì anh xích lên, tới khi Triển Chiêu không còn chỗ né thì ngừng. Cuối cùng Triển Chiêu bất đắc dĩ, hữu khí vô lực nhìn Bạch Ngọc Đường xích lại đây, thở dài, nói, “Anh nói đi, anh rốt cuộc muốn gì?” Bạch Ngọc Đường cười khẽ, “Tôi không định thế

nào, nói không sai, tôi đúng là cho em thời gian cân nhắc. Cho nên, tôi dĩ nhiên phải muốn định kỳ hỏi thăm xem xem tính toán thế nào rồi? Tôi cũng không nói cứ để em cân nhắc mãi, mỗi ngày hỏi một lần đã là giới hạn chịu đựng của tôi.”

“Bạch Ngọc Đường, anh hôm nay hỏi hai lần.” Triển Chiêu cắn răng nghiêng lợi nhắc nhở Bạch Ngọc Đường, thậm chí còn giơ ra hai ngón tay hươ hươ trước mặt anh.

Bạch Ngọc Đường nghe rằng, giơ tay lên đi bắt ngón tay của Triển Chiêu, làm Triển Chiêu bị dọa sợ vội rút tay về.

Bạch Ngọc Đường bắt hụt có chút không vui, anh lùi lại, chăm chú nhìn ánh mắt Triển Chiêu, nghiêm túc nói, “Vốn dĩ hôm nay tất cả mọi người mệt như vậy, tôi cũng định bỏ qua cho em. Nhưng mới nãy ở cửa tiệm thái độ của em quá kỳ lạ, tôi hỏi em, em lại không nói nguyên nhân gì, cho nên tôi mới dùng chủ ý này thăm dò em một chút. Bây giờ nói thẳng ra, thì em dứt khoát nói rõ cho tôi, rốt cuộc em đang nghĩ cái gì. Em nói rõ ràng, tôi đảm bảo sau này nhiều nhất một ngày hỏi một lần. Nếu như em nói không rõ...”

Bạch Ngọc Đường cố tình thả chậm lời nói, cặp mắt không hảo ý nhìn chăm chăm môi Triển Chiêu, ý tứ rất rõ ràng. Nếu cậu không nói rõ, tôi liền xử tử em, khỏi nói cân nhắc hay không cân nhắc nữa, trực tiếp quyết định xem như xong.

Triển Chiêu khẩn trương nhìn ánh mắt Bạch Ngọc Đường chăm chú nhìn mình dần thâm trầm lại, hơn nữa biểu tình càng lúc càng không nhịn được giống như sói đói, tâm tình của cậu tự nhiên cũng rối bời. Cậu nhóc Triển Chiêu này có một tật xấu, cứ rối trí liền ngẩn người, ngẩn người rồi liền quên thời gian. Vậy là cậu rối trí ở đâu, Bạch Ngọc Đường liền ở đó mà đợi, thời gian kéo lại kéo, rốt cuộc kéo tới lúc Bạch Ngọc Đường không nhịn được nữa.

Vì thế anh quyết định bất kể Triển Chiêu đang nghĩ cái gì, trực tiếp lao tới. Khi Triển Chiêu chợt nhận ra nguy hiểm đã gần trong gang tấc, đại não ở trạng thái tự bảo vệ, căn bản không nghĩ được quá nhiên đã ra lệnh cho môi của cậu.

Thế là Triển Chiêu chăm chăm nhìn khuôn mặt tuần tú đang dần tiếp cận của Bạch Ngọc Đường, đột ngột há miệng hô to, “Bạch Ngọc Đường, anh là đồng tính luyện ái sao!?”

Sau khi hô rồi, Triển Chiêu thấy động tác của Bạch Ngọc Đường dừng lại, hơn nữa biểu tình trên mặt giống như mới bị sét đánh qua. Triển Chiêu bấy giờ mới nhận ra, câu nói kia của mình quá nguy hiểm, Bạch Ngọc Đường nghe rồi sẽ không then quá hóa giận đi? Đồng tính luyện ái hình như cũng không thích bị người khác trực tiếp nói như vậy, bởi vì họ sợ bị người khác kì thị. Bạch Ngọc Đường này nhìn qua kiêu ngạo như thế, nhất định lòng tự ái cũng là siêu cường. Xong rồi, sao mình lại trực tiếp nói ra như thế, anh ta sẽ không dùng cơn giận cả đời diệt khẩu mình chứ?

Triển Chiêu cảm nhận được nguy hiểm như phong ba bão táp, vội nhắm mắt lại giả chết.

Một giây, hai giây, ba giây, tất cả trong bóng đêm đều vô cùng an tĩnh. Tim của Triển Chiêu đập thành thạch, cậu cực kỳ khẩn trương. Nhưng đột nhiên cậu nghe phịch một tiếng, hình như là tiếng thứ gì ngã xuống mặt đất.

Triển Chiêu vội mở mắt, cảnh tượng trước mặt làm cậu thất kinh. Bạch Ngọc Đường, đặt mông ngồi trên mặt đất, mặt mũi bị phản nhìn cậu.

“Bạch, Bạch Ngọc Đường anh sao vậy!”

Bạch Ngọc Đường hung hăng trợn mắt nhìn Triển Chiêu, lạnh lùng nói, “Mới nãy ở trên đường em vẫn luôn nghĩ tới chuyện này?”

Triển Chiêu đang hoảng gật đầu. Bạch Ngọc Đường tức tới mức muốn cào loạn mái tóc ngay ngắn của mình, “Triển Chiêu! Em con mẹ nó hôm nay phải giải thích rõ cho tôi, ông đây từ trên xuống dưới nơi nào làm em có cái ảo giác cảm thấy tôi là một tên đồng tính luyến ái!?”

Triển Chiêu vô tội chớp mắt, không sợ chết hỏi, “Không phải đồng tính luyến ái sẽ thích đàn ông sao?”

Bạch Ngọc Đường có thể nói là tức tới cực điểm, anh ngược lại cười, “Nói vậy em cảm thấy trừ em ra, tôi còn thích qua đàn ông khác?”

Triển Chiêu lại làm vẻ mặt như chột hiều, nhìn Bạch Ngọc Đường, “Quả nhiên tôi đoán không sai, anh vốn thích đàn ông, nhưng là không tìm được người thích hợp trong tổ Trọng án nên mới thích tôi.”

“Em, em em....” Bạch Ngọc Đường chỉ mũi Triển Chiêu, lấp bắp em em cả nửa ngày, cuối cùng tự vỗ đầu một cái, hoàn toàn bỏ cuộc giao lưu với tên tiến sĩ nhỏ chết đầu óc này.

“Nè, Bạch Ngọc Đường, anh đi đâu vậy?” Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường bò lên từ dưới đất liền xoay người lên lầu, vội hỏi.

“Tôi muốn yên tĩnh một chút trước khi bị em làm cho tức chết!” Bạch Ngọc Đường cuối cùng hung hăng trợn mắt với Triển Chiêu, quát, “Em cũng lập tức về phòng ngủ cho tôi, chuyện này mai chúng ta nói tiếp!”

Vừa nói Bạch Ngọc Đường vừa bỏ lại một mình Triển Chiêu ở lại phòng khách tiếp tục rối bời, tự anh bước nhanh vào phòng, sập mạnh cửa. Nhưng sau khi đóng cửa, tự anh lại bắt đầu rối trí.

Trời ơi, tiểu tử này lại tưởng mình vì thích đàn ông nên mới thích cậu ấy? Trời đất chứng giám, trước cậu ta có nhiều huynh đệ bằng hữu tới vậy, nếu thích đàn ông thật cũng không cách nào tới phiên cậu ta đầu tiên đâu? Nhưng, giờ anh phải làm sao để chứng minh rằng anh không phải đồng tính

luyện ái đây? Chuyện này chính là nhiệm vụ còn khó khăn hơn bắt tội phạm phóng hỏa đó, căn bản không làm được có biết không!!!?

Cảnh sát Bạch đáng thương, lại mất ngủ.

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 113: Vụ Án 8 – Hỏa Diễm Ác Ma (11)

“Em còn dám nói!?” Một cổ lửa trên người Bạch Ngọc Đường liền vọt lên, anh hung hăng nhìn chăm chăm Triển Chiêu, cắn răng nghiêng lợi nói, “Em có biết tối hôm qua tôi bị em hành hạ cả một đêm không ngủ?!”

Nếu như bạn nhớ không lầm thì chương 115 sẽ có H lần đầu của hai bạn trẻ =]]]]]]]]]] hahaha

Rạng sáng ngày thứ hai, Bạch Ngọc Đường mặt thâm quầng bò dậy, mang theo khí thế gắt ngù từng bước lết xuống lầu. Kết quả, anh không phát hiện tới Triển Chiêu, có kinh nghiệm mấy ngày, Bạch Ngọc Đường kết luận Triển Chiêu sẽ không tự mình thuê xe lúc nửa đêm chạy trốn khỏi nhà anh, vì thế cũng không tới trong phòng Triển Chiêu bắt người. Do một đêm rối bời anh cũng chưa chuẩn bị tâm tình để tiếp tục tham khảo với Triển Chiêu về vấn đề kia nữa, tiểu tử thú vị kia có mạch não thật là quái đản, không thể giao lưu tốt với cậu ta có thể khiến mình tức chết luôn.

Không thấy Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường nhàn rồi không có gì làm bắt đầu buồn bực nấu bữa sáng, đợi suốt tới khi anh làm xong bữa sáng, Triển Chiêu mới chậm rãi bước từng bước, thần thanh khí sảng đi xuống cầu thang. Từ xa thấy Bạch Ngọc Đường đang bận rộn ở trong bếp, Triển Chiêu chợt có chút chột dạ, nhớ lại biểu lộ tức giận tối qua lúc Bạch Ngọc Đường lên lầu, dĩ nhiên là bị mình chợt trúng tâm tự mà khó chịu. Vì vậy Triển Chiêu cũng vội bày ra một biểu lộ trịnh trọng, bước nhanh xuống bếp.

“Chào buổi sáng.” Triển Chiêu cười hì hì bước tới bên cạnh Bạch Ngọc Đường, giơ tay giúp xới cơm. Bạch Ngọc Đường thờ ơ hừ một tiếng, sau đó

ngừng tay, trực tiếp ngồi xuống trước bàn, còn thuận tay mở ti vi. Thái độ này, rõ ràng là không thèm để ý tới Triển Chiêu. Triển Chiêu có chút buồn bực nhìn Bạch Ngọc Đường, lòng nói người đàn ông này thật là nhỏ mọn. Mình chẳng qua đoán trúng anh ta là đồng tính thôi, đâu có kì thị, hơn nữa cũng đâu có nói ghét anh ta vì anh ta là đồng tính đâu, tại sao anh ta phải làm cái biểu tình như mình thiếu nợ anh ta cả đồng tiền vậy? (Ổng là thằng đàn ông của em đấy – [] -)o)

Triển Chiêu bị Bạch Ngọc Đường lạnh mặt, chỉ có thể buồn bực ăn cơm. Bất quá tin tức trong ti vi truyền tới ngược lại khiến tâm tình Triển Chiêu an tâm một chút, tối qua, sau khi Bạch Ngọc Đường trở về phòng, Triển Chiêu ngủ không yên, nửa đêm xem chút tài liệu. Cậu vẫn cố gắng làm ra hồ sơ chính xác nhất, để có thể nhanh chóng bắt lại tên tội phạm phóng hỏa điên khùng này. Mà sáng nay mở ti vi, phát hiện trong tin tức không có vụ án gì mới phát sinh, nói cách khác, đêm qua tên kia cũng không có gây án. Đây là một tin tốt, nhưng từ góc độ khác có thể nói rõ, kẻ tình nghi đã thấy được cảnh báo của truyền hình phát ra, hẳn đề cao cảnh giác, chuẩn bị yên lặng một thời gian.

Có lúc sự lặng yên ngăn ngủi sẽ làm kẻ hiềm nghi trở nên giáo hoạt và hung tàn hơn, Triển Chiêu biết, bây giờ cũng không phải lúc lạc quan, dưới mắt cảnh sát đây thật sự là chạy đua với thời gian. Trước khi một án phóng hỏa tiếp theo xảy ra, nếu không thể bắt lại hắn, thì thứ đang chờ đợi tất cả mọi người thật sự là một ác ma điên cuồng. Triển Chiêu vừa ăn cơm, vừa nhìn chăm chăm màn hình ti vi như có điều cần suy nghĩ. Trên tivi đang phát những thảm trạng của mấy hiện trường trước đó, chân mày Triển Chiêu hơi nhíu, động tác ăn cơm cũng càng lúc càng chậm.

“Lúc ăn cơm phải tập trung.” Bạch Ngọc Đường đột nhiên không nóng không lạnh chen vào một câu, cắt đứt dòng suy tư của Triển Chiêu.

Triển Chiêu hơi sững sờ, ngẩng đầu nhìn Bạch Ngọc Đường, “Anh, rốt cuộc chịu nói chuyện với tôi?”

Bạch Ngọc Đường trợn mắt nhìn Triển Chiêu một cái, lạnh băng nói, “Tôi chẳng qua chỉ nhắc em, làm mình chết đói cũng không tiện phá án.”

“Tôi biết.” Triển Chiêu có hơi mất hứng nhìn Bạch Ngọc Đường, nhỏ giọng nói, “Cái anh này, nói chuyện có thể đừng như vậy không? Làm như mới ăn thuốc súng ấy.”

“Em còn dám nói!?” Một cổ lửa trên người Bạch Ngọc Đường liền vọt lên, anh hung hăng nhìn chăm chăm Triển Chiêu, cắn răng nghiêng lợi nói, “Em có biết tối hôm qua tôi bị em hành hạ cả một đêm không ngủ?!”

“Tôi, hành-hạ-anh?” Triển Chiêu giật mình nhìn Bạch Ngọc Đường, cùng lúc cố gắng nhớ lại một chút xem tối qua rốt cuộc cậu đã làm cái gì?

“Không có, không lẽ tôi mộng du?” Triển Chiêu dùng ánh mắt giống hệt thằng ngu nhìn Bạch Ngọc Đường mấy lần, vô ngữ nói, “Bạch Ngọc Đường, anh có thể nói cho rõ một chút hay không, tôi rốt cuộc đã làm ra chuyện gì có lỗi với anh. Từ tối qua tới giờ anh vẫn không bình thường.”

“Tôi không bình thường.” Bạch Ngọc Đường giận cười lại, anh nhìn chăm chăm vào mặt Triển Chiêu, gằn từng chữ nói, “Đúng nha, tôi không bình thường, người bình thường có ai lại đi làm đồng tính luyện ái sao?” Triển Chiêu hơi ngẩn ra, sao vòng tới vòng lui lại vòng về chủ đề đồng tính luyện ái chứ, trong đầu Triển Chiêu chợt hiện linh quang, cậu hiểu, thì ra Bạch Ngọc Đường đang dùng một cách rất gượng gạo để phủ nhận bản thân là đồng tính luyện ái. Mặt Triển Chiêu đột nhiên đỏ lên, cậu xấu hổ nhìn Bạch Ngọc Đường, lại tức thì dời ánh mắt ra. Trời ơi, tối qua Bạch Ngọc Đường làm ra phản ứng khoa trương như vậy không lẽ là do... Thì ra mình hiểu lầm! Triển Chiêu khốn quẫn liếc Bạch Ngọc Đường một cái, lòng nói, anh ta thật sự không phải sao? Nhưng nếu anh ta không phải đồng tính, tại sao anh ấy thích mình? Hai người đều là nam a?

Nhưng nếu anh ta thật là đồng tính, thì tại sao không nhận? Bạch Ngọc Đường nhìn qua không phải loại người hẹp hòi tới vậy nha?

Nghĩ tới đây, Triển Chiêu đột ngột làm ra quyết định. Chính là bất kể anh ta phải hay còn là không phải, hôm nay nhất định phải hỏi cho rõ. Bằng không, hiểu lầm một mực tồn tại giữa hai người, sau này sống chung sẽ rất lúng túng. Nghĩ tới đây, Triển Chiêu lấy lại bình tĩnh, chăm chăm nhìn ánh mắt Bạch Ngọc Đường, nghiêm túc nói, “Bạch Ngọc Đường, xem ra giữa hai chúng ta có chút hiểu lầm.”

Bạch Ngọc Đường thiếu chút nữa là cảm động tới phát khóc, lòng nói tiểu tử thú vị em rốt cuộc biết em hiểu lầm tôi rồi sao?

Kết quả, Triển Chiêu hạ một câu thế này, “Anh nói thật đi, anh rốt cuộc có phải vốn thích đàn ông hay không, anh nói gì tôi tin đó, tuyệt đối sẽ không hiểu lầm hay nghi ngờ anh nữa, được chưa?”

“Em!” Bạch Ngọc Đường nổi đóa, lòng này cái này còn chưa tính là hiểu lầm nữa hả?

“Anh đừng có mà nổi nóng à.” Triển Chiêu cũng rất bức bối, sao cái tên Bạch Ngọc Đường này hai ngày liền cứ như mới đớp thuốc súng chứ, động chút là giận.

Bạch Ngọc Đường nén lại xung động muốn nổi điên, bất đắc dĩ nhìn Triển Chiêu, sắc giọng hỏi lại, “Triển Chiêu, em cũng nói đàn ông cho tôi biết, em thế nào lại đoán tôi là đồng tính? Không lẽ vì tôi nói tôi thích em? Ngoài em ra, tôi còn thích qua đàn ông khác sao? Nếu vì em là nam, tôi thích em nên tôi là đồng tính. Thì được, tôi thừa nhận tôi đồng tính. Nhưng em nhất định phải nói rõ ràng, em vì sao phải nghĩ như vậy, bằng không em không xong với tôi đâu!”

Nói rồi lời cuối, Bạch Ngọc Đường lại bắt đầu cắn răng nghiền lợi.

Triển Chiêu hơi chột dạ liếc nhìn khuôn mặt cười xanh lét của Bạch Ngọc Đường, tâm nói, cảnh sát Bạch, bộ dáng này của anh thật quá là dọa người a.

Bất quá so với chuyện bị Bạch Ngọc Đường đe dọa, Triển Chiêu càng muốn xử lý hiểu lầm giữa hai người hơn. Vì vậy cậu nhắm mắt nói với Bạch Ngọc Đường, “Tôi cảm thấy anh đồng tính là do trước đó anh từng nói với tôi khi bé, tận mắt nhìn thấy anh hai anh có quan hệ với nam nhân, anh còn đề cập tới chuyện Bạch đại ca từng chỉ dạy anh bảy bạ. Chúng ta lúc đó còn đang nói chuyện về chủ đề đồng tính, mà anh lại nói thế, tôi dĩ nhiên sẽ nghĩ vậy rồi. Còn nữa, trước đó lúc anh ở tổ Trọng án luôn đối xử với anh Công Tôn rất ân cần, sau đó nhất định là do Bao đại ca với anh Công Tôn ở bên nhanh, anh cảm thấy không có cơ hội nữa, mới đem mục tiêu đặt lên người tôi. Cái này cũng đều đó trong tổ Trọng án trừ anh Công Tôn với anh Bàng ra, ngoại hình những người khác cũng không quá tốt. Mà anh Bàng không phải loại hình anh thích, cho nên anh mới tìm tôi.”

“Triển Chiêu.” Triển Chiêu còn đang hăng hái suy luận, đột nhiên Bạch Ngọc Đường mở miệng cắt lời.

“Hả?” Triển Chiêu ngẩng đầu, phát hiện mặt Bạch Ngọc Đường đã sớm cùng màu với Bao đại ca, vội vàng khẩn trương ngậm miệng.

“Được rồi, tôi nghe hiểu.” Bạch Ngọc Đường giận tới mức thiếu chút nữa nằm luôn trên bàn, anh chăm chú nhìn dáng vẻ vô tội của Triển Chiêu, giống như con gà trống mới đá thua, hữu khí vô lực nói với cậu, “Tối nay, em chuẩn bị đi với tôi tới một chỗ, tôi để cho em tận mắt kiến thức xem rốt cuộc tôi xảy ra chuyện gì. Nói thật, tự tôi bây giờ cũng rất tò mò, không hiểu vì sao trước lúc thích em lại không nhận ra em chính là một đứa ngu ngốc chết não chứ!”

Bạch Ngọc Đường giận hừ hừ trợn mắt nhìn Triển Chiêu, sau đó nghiêng răng dòm bữa sáng trên bàn, trong lòng âm thầm mắng chửi mấy tên có

ngoại hình xấu đầu xấu đốn trong tổ Trọng án. Lòng nói nếu không phải do ngoại hình mấy người thê thảm vậy, Triển Chiêu sẽ liên hệ tôi với Công Tôn sao? Nghĩ tới đây, Bạch Ngọc Đường lại trợn mắt nhìn Triển Chiêu thêm cái nữa, tiếp tục chửi thề, mạch não này phải quỷ dị tới mức nào mới có thể đem mình làm thành một cặp với Công Tôn khoa trưởng hả? Có trời đất chứng giám, tôi chỉ mới tưởng tượng một chút cũng cảm thấy sấm sét ầm ầm, Triển Chiêu, mạch não của em thật là điên người!!

Ngủ ngốc chết não.

Đánh giá này cũng không làm Triển Chiêu cảm thấy vui vẻ, nhưng thái độ Bạch Ngọc Đường có chút ngoài dự tính của cậu. Cậu mơ hồ sinh ra chút dự cảm, có lẽ, mình thật sai rồi? Tối nay chuẩn bị cùng Bạch Ngọc Đường đi đâu? Chỗ nào? Không hiểu vì sao, nhìn biểu lộ âm u kia của Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu theo bản năng chột nẩy ra chút kháng cự với nguy hiểm.

Cậu lén lút liếc sắc mặt của Bạch Ngọc Đường, cẩn thận hỏi, “Cho hỏi, tôi, tôi có thể không đi không, tối nay tôi muốn tiếp tục xem tài liệu.”

“Không được!” Bạch Ngọc Đường hung hăng căn nhắc, “Em đừng hòng chạy, mơ đi!”

Triển Chiêu không nhịn được muốn lùi về sau trốn, lòng nói, tôi thừa dịp ban ngày anh làm việc lên trốn về ký túc xá, không biết có được không.

Đang khi Triển Chiêu còn đang không biết khi nào thích hợp chạy trốn, điện thoại của Bạch Ngọc Đường vang lên. Hai người hơi sửng sốt, cùng lúc thoát khỏi trạng thái rối bời mà bình tĩnh lại.

“Điện thoại của đội trưởng.” Bạch Ngọc Đường nói với Triển Chiêu một câu, liền nhận điện thoại. Triển Chiêu để ý, trong nháy mắt Bạch Ngọc Đường nghe điện thoại, sắc mặt của anh lập tức thay đổi. Tim Triển Chiêu

chợt trầm xuống, có thể khiến Bạch Ngọc Đường lộ ra sắc mặt này nhất định là chuyện lớn, không lẽ.....

“Ba mươi phút trước, hành lang một khách sạn vừa bắt lửa.” Bạch Ngọc Đường cúp điện thoại, lập tức đứng lên, vừa đi vừa nói với Triển Chiêu, “Lên lầu thay quần áo, chúng ta cùng tới hiện trường.”

“Hiện trường?” Triển Chiêu hơi sững sờ, “Tôi cũng đi sao?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, sắc mặt lạnh lùng đáp, “Chết ba người, Tần Giản cũng tới, lần này lớn chuyện rồi đây.”

Tâm Triển Chiêu chợt nặng, quả nhiên sớm muộn cũng có thương vong.

“Hắn yên lặng một đêm, tội phạm lập tức thăng cấp, như vậy hành vi tiếp theo của hắn rất có thể sẽ mất khống chế.”

“Cái tên rác rưởi đáng chết, sau khi bắt lại hắn không hòa thiêu hắn là không được!” Bạch Ngọc Đường dữ tợn mắng một câu, gương mặt tuấn tú lại hiện ra nóng nảy không giấu được.

Triển Chiêu hơi ngẩn ra, cũng không phải do lời của Bạch Ngọc Đường mà là do thần sắc lo lắng của anh. Bạch Ngọc Đường là một cảnh sát có nhiều kinh nghiệm, lúc đối mặt với mọi án lớn anh ta cũng hiếm khi tỏ ra khẩn trương, cả lúc sát lằn ranh sinh tử cũng thế. Sao lần này anh ta lại gấp gáp thế kia?

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 114: Vụ Án 8 – Hỏa Diễm Ác Ma (12)

Bạch Ngọc Đường khẽ mỉm cười, biểu lộ cố gắng nghiêm túc trên mặt Triển Chiêu khiến tim anh ấm áp. Được rồi, anh cảm thấy từ lúc mình thích Triển Chiêu rồi, có khuynh hướng trở thành M, mỗi lần bị cậu ta chọc tức chết còn cảm thấy tiểu tử thật đáng yêu.

Hiện trường phát sinh cháy gây thương vong lần này không giống mấy lần trước, không thuộc về đường phố quen thuộc với thói quen gây án của kẻ tình nghi. Lúc Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường chạy tới hiện trường rồi, mới hiểu tại sao Bạch Ngọc Đường sau khi nhận điện thoại của Bao Chứng liền trở nên gấp gáp như vậy.

Khu phố này chính là khu mà Bạch Ngọc Đường hay gọi đùa “khu đèn đỏ”, trên phố này có rất nhiều nơi dơ bẩn, nhưng không phải tất cả đều kiếm sống bằng cách đi trên lằn ranh luật pháp. Nhưng đối với Bạch Ngọc Đường mà nói, quan trọng nhất vì nơi này có một nhà gọi là khách sạn suối nước nóng gọi Hãm Không. Người kinh doanh nó chính là đại ca kết bái Lô Phương của Bạch Ngọc Đường.

“Gặp chuyện không phải quán của Lô đại ca chứ?”

“Ừ.” Bạch Ngọc Đường lạnh lùng gật đầu, “Bất quá rất gần. Tên rác rưởi này! Mới nãy tôi gọi điện thoại cho đại ca, anh ấy bảo hôm nay là ngày nghỉ, cả nhà đều ở đây. Lửa đốt lúc sáng sớm, nếu không phải cháy ở kế bên mà ngay Hãm Không thì, không biết được chết sẽ là người nào.”

“Thân phận người chết xác định chưa?” Triển Chiêu cau mày hỏi.

“Hai nữ một nam, nữ là nhân viên quán, nam chưa xác định, vật phẩm tùy tâm cũng bị đốt trụi rồi, khó lắm.”

Lúc này, Bao Chứng đi tới, nghe hai người nói chuyện với nhau, hẳn bảo, “Không vội. Bước đầu nghiệm thi Tần Giản đã lấy được kết luận, hai người kia sau khi ngạt thở thì bị chết cháy, không có dấu hiệu giãy dụa, trước khi ngạt thở cũng không vật lộn với ai. Có thể khẳng định, mục tiêu phóng hỏa cũng không phải để mưu sát họ, không oán không thù. Nếu dựa theo suy nghĩ trước đó, ba người này bị liên lụy chứ không phải mục tiêu ra tay của hung thủ.

Bạch Ngọc Đường đồng ý gật đầu, “Sau một ngày sẽ có người báo mất tích, lúc đó so sánh một chút là có thể biết.”

Bạch Ngọc Đường với Bao Chứng tham khảo vụ án, Triển Chiêu lại bị bóng dáng Tần Giản hấp dẫn ánh mắt. Cậu bước qua mấy đống lửa cháy đen, bừa bãi đầy đất lại gần bên mình Tần Giản, ngồi xổm xuống quan sát một thi thể nằm đen ở trên giường.

“Đây là thi thể nữ.” Tần Giản giống như mọc mắt sau lưng, động tác trên tay không dừng, ngoài miệng lại giải thích với Triển Chiêu về công việc của anh, “Cháy tới cái mức này chỉ cần năm phút, là xong hết, ai cũng nhìn không ra bộ dáng của cô ta.”

Triển Chiêu nghiêm sắc mặt ừ một tiếng, cậu nghiêm túc nhìn Tần Giản thu nhập một vài thứ trên người thi thể, đột nhiên, cậu nghĩ tới một chuyện, lập tức hỏi, “Trên người cô ấy không có quần áo sao?”

“Đúng, ngủ trần. Hai thi thể khác cũng vậy.”

“Bọn họ trần truồng ngủ trong cùng một phòng?” Giọng Triển Chiêu có chút kinh ngạc.

“Có gì không đúng sao?” Tần Giản quay đầu, mặt không thay đổi nhìn Triển Chiêu. Triển Chiêu nhớ lại lúc trước Bạch Ngọc Đường có cùng cậu nói, trên con phố được gọi là khu đèn đỏ này có rất nhiều nơi dơ bẩn. Dĩ nhiên hai người nữ cùng với nam bị chết cháy này sở dĩ muốn ở lại phòng khách sạn, nhất định là do một số nguyên nhân không thể cho người ta biết.

“Triển Chiêu?” Tần Giản còn nhìn Triển Chiêu, dĩ nhiên là muốn nghe hết vấn đề liên quan tới việc khóa thân ngủ.

Triển Chiêu lúng túng ho một tiếng, lắc đầu. “Không có gì, Tần Giản. Tôi nghe đội chữa cháy nói rằng nơi bốc cháy là ở hành lang, từ hành lang cháy tới đây phải cần một khoảng thời gian, tại sao ba người chết lại không hề giãy dụa?”

Tần Giản nhíu mày, ngược đầu nhìn Triển Chiêu năm giây, trên mặt vẫn giữ nguyên biểu tình cau mày. Sau đó, anh nghiêm túc lắc đầu, “Không biết.”

Được rồi, Triển Chiêu đỡ trán, cậu không nên trông cậy vào người đơn bào cho mình ý tưởng gì về vụ án, hỏi anh ta ba người họ chết làm sao, anh ta có thể nói nhất thanh nhị sở, muốn hỏi tại sao họ phải chết như vậy, anh ta chịu nhìn cậu đáp một lời không biết đã rất nể nang rồi.

“Thật ra chuyện này trực tiếp hỏi nhân viên chữa cháy là được.” Không biết từ lúc nào Bạch Ngọc Đường cũng tới.

Vì vậy, khi Triển Chiêu chú ý tới lời mới nói của Bạch Ngọc Đường, Tần Giản nhanh chóng quay đầu lờ bọn họ. Quả nhiên không sai, hai người này chính là điển hình nhìn nhau là mặt mũi.

Triển Chiêu bất đắc dĩ nhún vai, xoay người đối mặt với Bạch Ngọc Đường, hỏi, “Ý anh là?” Bạch Ngọc Đường trợn mắt nhìn bóng lưng Tần Giản một cái, sau đó mới trả lời câu hỏi của Triển Chiêu, “Dựa theo tình huống thông thường, lửa sẽ không cháy nhanh như vậy. Nhưng mới rồi đội

chữa cháy đã tìm được đầu mối mới, họ nói hung thủ lần này dùng chất đốt.”

“Chất đốt?” Triển Chiêu giật mình nhìn Bạch Ngọc Đường, “Ý anh là hẳn dùng xăng?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Xăng có thể giúp lửa cháy nhanh, hơn nữa khách sạn này trang trí rườm rà, vật liệu cũng toàn là đồ dễ cháy, cho nên nhanh chóng sinh ra nhiều khói độc. Lúc sáng sớm ba người này ngủ được say, cho nên trước lúc bị thiêu đã bị khói đặc hun cho ngạt thở, kết quả không tới 20 đã bị nướng thành thế này.”

Nước lửa vô tình, tất cả trước mắt đều đáng sợ, nhưng càng làm người ta không rét mà run chính là kẻ phóng hỏa điên cuồng. Triển Chiêu nhìn cảnh cháy đen như có điều suy nghĩ, lát sau, cậu đột nhiên ngẩng đầu lên nói với Bạch Ngọc Đường, “Ngọc Đường, anh có nghĩ tới cách phóng hỏa lần này so với lần trước có chút lạ không?”

Bạch Ngọc Đường gật, “Tôi nghĩ tới. Địa điểm, chất đốt, thương vong xảy ra.”

“Còn có thời gian cách biệt.”

“Đúng vậy, những dấu hiệu này nói lên cái gì đây? Không lẽ lần này cũng không phải do tội phạm cũ gây ra? Hay có người nhìn thấy tin tức với cảnh báo thì cố ý bắt chước gây án?”

“Không.” Triển Chiêu lắc đầu, “Không thể kết luận như vậy. Chính vì cách thức thay đổi, nên tôi mới nhận ra khả năng bắt chước không lớn. Nếu đúng như anh nghĩ là muốn bắt chước gây án, thì tội phạm sao phải đổi cách?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Nói đúng. Nói vậy tên điên này đơn giản là muốn làm một vụ lớn.”

Triển Chiêu hung hăng đáp lại, “Hắn lúc này nhất định vô cùng đắc ý, đáng chết!”

“Đừng vội.” Bạch Ngọc Đường trấn an vỗ vỗ vai Triển Chiêu, “Nếu em rồi lên không phải sẽ dễ hăn càng đắc ý?”

Triển Chiêu nhìn biểu tình kiên nghị của Bạch Ngọc Đường, đồng ý gật, “Được, chúng ta tiếp tục cố gắng! Đi hỏi thăm hiện trường nhiều chút, không tin sẽ không có ai mục kích được tên kia xuất hiện!”

“Hỏi thăm?” Bạch Ngọc Đường hí mắt nhìn Triển Chiêu, “Ý em muốn nói là ở trong khu đèn đỏ tìm người hỏi thăm tình hình tối qua tới sáng nay?”

Triển Chiêu chớp mắt, “Có vấn đề gì?”

Bạch Ngọc Đường thiêu mi cười, “Dĩ nhiên là có vấn đề, em không biết là mấy người này ghét nhất là giao thiệp với cảnh sát ư, nếu em trực tiếp đi hỏi họ, để tránh chọc phiền toái, họ cái gì cũng sẽ không nói cho em.”

“VẬY.....” Triển Chiêu cau mày, bối rối một hồi, chợt giống như hạ quyết tâm, nghiêm túc nhìn Bạch Ngọc Đường nói, “Tôi không phải cảnh sát, để tôi tới hỏi đi!”

“Em?” Bạch Ngọc Đường có chút không tin tưởng nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu biết Bạch Ngọc Đường khinh thường cậu cũng không giận, chẳng qua là nghiêm túc giải thích với Bạch Ngọc Đường, “Tôi chẳng qua cảm thấy nơi này rất quan trọng, anh nghĩ lại mà xem, kẻ tình nghi mỗi lần phóng hỏa đều chọn nơi tương đối gần, lần này ở đây bị cháy, biết đâu nơi cháy tiếp theo cũng có thể ở gần chỗ này. Tóm lại là trên con phố này. Vậy nên tôi mới đề nghị giám sát nơi đây đi, hỏi thăm cũng tiện theo dấu. Thời gian làm việc của tiếp viên với khách làng chơi cũng không giống người thường, có lẽ bọn họ sẽ thấy gì đó.”

Bạch Ngọc Đường khẽ mỉm cười, biểu lộ cố gắng nghiêm túc trên mặt Triển Chiêu khiến tim anh ấm áp. Được rồi, anh cảm thấy từ lúc mình thích Triển Chiêu rồi, có khuynh hướng trở thành M, mỗi lần bị cậu ta chọc tức chết còn cảm thấy tiểu tử thật đáng yêu. Nghĩ tới đây, Bạch Ngọc Đường yên lặng khinh bỉ mình một chút, lại nhớ ra đề tài liên quan tới đồng tính. Nhắc tới đề tài này, kết hợp với hoàn cảnh bây giờ, Bạch Ngọc Đường đột nhiên nảy sinh ra ý tưởng ác liệt.

Anh chọn mi nhìn Triển Chiêu mấy lần, đột ngột nói, “Nếu muốn hỏi ra lời thật, nhất định phải đánh vào nội bộ. Triển Chiêu, không bằng thế này, tối nay chúng ta ở lại đây.”

“Tối nay?” Triển Chiêu ngẩn ra, “Tôi với anh ở lại đây làm gì?” (Sex? =)]]]])

Bạch Ngọc Đường khẽ mỉm cười, “Giả vờ làm trai đi chơi bởi phóng túng, mới có thể lừa được mấy cô gái kia. Tin tôi, nếu mấy cô nàng đó thật nhìn thấy cái gì, so với chuyện dùng thân phận cảnh sát uy hiếp, làm như vậy khẳng định công hiệu hơn.”

Lời của Bạch Ngọc Đường làm mặt Triển Chiêu có chút nóng, nhưng khát vọng phá án lại khiến cậu nhao nhao muốn thử. Dưới tình huống này, Bạch Ngọc Đường quả quyết dùng phép khích tướng, “Thế nào, em sợ?”

“Dĩ nhiên không!” Triển Chiêu cứng rắn đáp.

“Tốt, một lời đã định, tối em cũng đừng chạy!”

Triển Chiêu dĩ nhiên không thể chạy, muốn chạy là phải chạy cùng với tổ viên tổ Trọng án. Cả ngày hôm nay họ đều bận bịu nơi này, mặc dù tiết tấu gây án của tên phóng hỏa dường như đã đổi, sáng sớm sau khi thả một đuốc cháy ba người, cả một ngày đều không còn phóng hỏa nữa. Nhưng công việc tổ Trọng án vẫn vô cùng nhiều. Bọn họ xác định thân phận ba

người chết, hai người là gái điếm một là khách làng chơi, bị lửa thiêu chết lúc đang hành sự.

Căn cứ vào suy luận hồ sơ của Triển Chiêu, trận cháy tiếp theo rất có thể sẽ xuất hiện ở những nơi gần khách sạn kia. Bao Chứng điều động cảnh sát khu vực cùng cảnh viên khác ngành tới giúp một tay giám sát, hơn nữa đồng ý dùng đề nghị của Bạch Ngọc Đường, để một phần cảnh viên cải trang thành khách xâm nhập khu đèn đỏ, lấu khẩu cung của tiếp viên cùng nhân viên khách sạn. Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu được phân tới một hộp đêm rất gần nơi phát sinh vụ cháy để dò xét tin tức. Trời vừa tối, Bạch Ngọc Đường đã dẫn Triển Chiêu tới con phố kia. Hai người đã đổi lại đồ thường, Bạch Ngọc Đường mặc một bộ trang phục nam tính xảo đảm tiền, Triển Chiêu ăn bận cũng rất gọn gàng, hai người vừa đứng với nhau, đều là phong độ phiêu phiêu, khí chất cũng khác biệt, vừa làm người khác chú ý vừa bổ sung lẫn nhau.

Hai người vừa tiến vào đại sảnh một quán có tên “Hộp đêm Hồng Ngạn”, lập tức hấp dẫn ánh mắt mọi người. Các cô nàng giống như mới phát hiện miền đất mới, hai mắt phát sáng nhìn chăm chăm vào hai người Bạch Triển. Thật chí có một số khách đang chọn gái cũng không nhìn được mà liếc về hai người mấy lần, ánh mắt vừa mập mờ vừa lộ liễu.

Triển Chiêu nhất thời cảm thấy cả người mất tự nhiên, cậu cau mày nhìn Bạch Ngọc Đường, lại phát hiện ra trên mặt đối phương nở nụ cười dịu dàng, cũng đang nghĩ cậu. Triển Chiêu cau mày, hạ giọng nói với Bạch Ngọc Đường, “Tại sao chúng ta phải ăn mặc kỳ quái như vậy, tất cả họ đều nhìn chúng ta, thế này làm sao thăm dò tin tức?”

Bạch Ngọc Đường khẽ mỉm cười, cúi đầu tiến sát tai Triển Chiêu, nhỏ giọng nói, “Đừng vội, mặc đắt tiền chút mới có thể hấp dẫn ánh mắt cô gái. Các cô này ở đây ít thấy nhất là trai đẹp, thích nhất là tiền, chúng ta như vậy chính là loại các cô ấy thích nhất. Để họ thả lỏng cảnh giác mới có thể nói

thật với chúng ta. Yên tâm, xem cách ăn mặc hiện tại của chúng ta, họ tuyệt đối không nhìn ra chúng ta là cảnh sát.”

Vừa nói, Bạch Ngọc Đường vừa ngoắc tay gọi quản lý tới, nói với hắn muốn vào phòng nhỏ, hơn nữa yêu cầu cho thêm mấy cô làm bạn. Quản lý dĩ nhiên nhiệt tình hưởng ứng, ngoài sắp xếp mấy cô gái, còn cố ý bảo sẽ khuyến mãi một cuộc biểu diễn đặc biệt cho hai người bọn họ.

Bạch Ngọc Đường nhìn nụ cười mập mờ của quản lý, thậm chí có chút ghê, vốn định từ chối cái “Ý tốt” này. Nhưng đúng lúc đó, Triển Chiêu kéo vạt áo của anh. Bạch Ngọc Đường nghiêng đầu, nhận ra ánh mắt hỏi thăm của Triển Chiêu. Bạch Ngọc Đường vốn am hiểu quy tắc ở những nơi trăng gió chợt nhận ra một chuyện thú vị, anh hơi nhú mày, mỉm cười nhìn Triển Chiêu, sau đó mới gật đầu đồng ý đến sự sắp xếp của quản lý.

Chờ khi Quản lý vui vẻ đi rồi, Triển Chiêu mới nhỏ giọng hỏi, “Ông ta vừa mới bảo biểu diễn đặc biệt là gì?”

Bạch Ngọc Đường cười híp mắt nhìn Triển Chiêu, “Vào phòng sẽ biết.”

Dứt lời, Bạch Ngọc Đường tiến vào trước.

Triển Chiêu đứng tại chỗ nhìn cánh cửa kia mấy giây, trong mấy giây đó cậu chợt nhớ lại nụ cười trên mặt Bạch Ngọc Đường, không hiểu tại sao, cậu chợt có cảm giác. Bên trong cánh cửa kia, hình như sẽ có thứ làm cậu hối hận.

Nhưng chuyện tới mức này rồi, xoay người chạy trốn cũng không phải tính cách Triển Chiêu. Vì vậy, cậu cắn răng, bước vào phòng.

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 115: Vụ Án 8 – Hòa Diễm Ác Ma (13)

Mặc dù về mặt lí trí Triển Chiêu hiểu, hành động của Bạch Ngọc Đường là đang diễn để lấy tin. Nhưng vừa thấy bộ dạng vênh váo vui vẻ, phong lưu sung sướng ở giữa đám con gái, lửa trong lòng liền không nhịn được phùng lên. Lợi dụng việc công làm việc tư, mượn danh phá án tán gái, giờ là lúc nào rồi còn có tâm tình sờ tới sờ lui mấy cô gái kia.

Lúc Triển Chiêu bước vào trong phòng, giật mình nhận ra Bạch Ngọc Đường đã ngồi ở giữa một đám tiếp viên nữ, nhuyển ngọc ôn hương, trái ôm phải ấp, hảo một bộ phong lưu sung sướng. Không biết tại sao, Triển Chiêu nhìn thấy Bạch Ngọc Đường bị những cô gái trang điểm lộng lẫy kia vây vào trong, lại cảm thấy cả người khó chịu, trong lòng vừa chua xót lại vừa tức giận. Mặc dù về mặt lí trí Triển Chiêu hiểu, hành động của Bạch Ngọc Đường là đang diễn để lấy tin. Nhưng vừa thấy bộ dạng vênh váo vui vẻ, phong lưu sung sướng ở giữa đám con gái, lửa trong lòng liền không nhịn được phùng lên. Lợi dụng việc công làm việc tư, mượn danh phá án tán gái, giờ là lúc nào rồi còn có tâm tình sờ tới sờ lui mấy cô gái kia.

Trong lòng không ngừng chửi, sắc mặt Triển Chiêu cũng càng lúc càng khó nhìn. Bạch Ngọc Đường dường như cũng không để ý tới vẻ mặt cứng nhắc của Triển Chiêu, anh chẳng qua chỉ mỉm cười nhìn cậu, chăm chăm nhìn vào mắt cậu, gọi cậu tới đây ngồi. Mặc dù lòng khó chịu, nhưng lí trí Triển Chiêu còn đó, cậu biết nhiệm vụ lần này, dĩ nhiên sẽ không từ chối lời mời của Bạch Ngọc Đường. Mặc dù cậu vô cùng không muốn lên ngồi ở giữa đám con gái sắc mùi son phấn kia, nhưng vẫn nhắm mắt bước lên.

Bạch Ngọc Đường nói không sai, những cô gái làm việc ở khu vui chơi này rất hiếm khi thấy được trai đẹp, huống chi hôm nay lập tức tới hai. Các cô vừa thấy Bạch Ngọc Đường cũng đã sớm sáng mắt, lúc này nhìn tới Triển Chiêu, càng là kích động. Bởi vì Bạch Ngọc Đường nhìn qua lúc đầu còn có chút dáng vẻ phong lưu, mà Triển Chiêu mặc dù ăn mặc không quá khác Bạch Ngọc Đường, nhưng khí chất lại trong trẻo sạch sẽ, giống như một sinh viên đại học bình thường.

Đám phụ nữ này duyệt vô số người, chỉ cần nhìn một cái có thể xem thấu người ta. Vì vậy, lúc họ thấy Triển Chiêu lần đầu tiên đã hiểu, đây là một tiểu soái ca rất dễ đối phó. Loại nam sinh không thường tới chơi như vậy là dễ đối phó nhất, hơn nữa nhìn bộ dáng rất có tiền, dáng dấp lại đẹp trai như vậy, không lên gờ một cái chính là đại ngu!

Dĩ nhiên, các cô gái ai lại muốn làm đồ ngu chứ, cho nên, sau khi Triển Chiêu ngồi lại đây, hai cô gái vốn đang bao quanh Bạch Ngọc Đường lập tức nhào lên bao vây cậu. Mấy cô này vốn không phải phụ nữ đảng hoàng, các cô một khi dán lên người, lập tức giống như bạch tuộc, giơ tay đưa chân, ở trên người Triển Chiêu xoa lại xoa. Bạch Ngọc Đường lạnh mắt nhìn Triển Chiêu vừa né đòn tấn công của mấy cô gái kia, vừa cố nén khó chịu, vẻ mặt khóc không ra nước mắt, lòng không nhịn được chửi thầm.

Bị hai ba mỹ nữ vây vào giữa sờ tới sờ lui còn làm ra vẻ khổ sở như vậy, nếu trong hai người chúng ta có một là cong, thì khẳng định cũng chẳng phải tôi, hừ!

Triển Chiêu không biết Bạch Ngọc Đường đang thầm chửi cậu, cậu đang vội tới mức đầu đổ đầy mồ hôi, từ chối ma trảo của những cô gái kia. Cũng không biết là vì nhìn cậu đáng thương, hay vì mình cũng không chịu được chuyện Triển Chiêu bị mấy cô gái đó ăn đậu hũ, Bạch Ngọc Đường chột lạnh mặt ho một tiếng.

“Các vị tử tử, các chị còn là bụng vị tiểu huynh đệ của tôi ra đi.”

“Ồ? Anh chủ, anh mang tiểu soái ca này ra làm chuyện xấu, sao còn quản cậu ấy làm gì?” Một cô gái đang dán lên người Bạch Ngọc Đường cổ làm bộ nũng nịu sờ lên ngực anh một cái, cười hi hi hỏi, “Không lẽ anh là anh trai cậu ấy, sợ chị em của em làm hư cậu ấy sao?”

Bạch Ngọc Đường hơi cười lạnh, tay ở ngang hông cô gái siết một cái. Cô nàng bị đau, nhẹ kêu một tiếng, chân mày lại không động chút này.

“Anh chủ, tay của anh thật là mạnh nha!” Cô nàng khoa trương kêu lên, sau đó lại bắt đầu cười duyên dáng.

Bạch Ngọc Đường tâm nói, những cô gái này kiếm tiền cũng không dễ, cứ xem bản lĩnh nhện đau này, chỉ sợ là qua một thời gian lâu dài mới rèn ra. Anh bây giờ cũng lười nhây với mấy cô nàng này, thật ra cho Triển Chiêu vào cũng chỉ muốn dạy dỗ cậu một chút, trả thù chuyện mấy ngày này mình bị cậu ta hành hạ khổ sở. Bây giờ nhìn bộ dáng đầu đầy mồ hôi kia của cậu, Bạch Ngọc Đường sáng khoái một hồi cũng bỏ qua. Dù sao để cậu ta bị mấy cô kia ăn đậu hũ, mình cũng chẳng vui vẻ gì, còn là mau làm chính chuyện thôi.

Thế là Bạch Ngọc Đường nhẹ đẩy cô gái bên cạnh một cái, cười lạnh nói, “Mỹ nữ, em còn chưa cho anh biết em tên gì đấy.”

“Em gọi An Lệ, cô ấy là Toa Toa, hai người đang vây quanh tiểu soái ca kia là Mỹ Na với Bình Bình.”

An Lệ? Tên rất hay. Bạch Ngọc Đường kéo kéo khóe miệng, sau đó cười nói, “Anh chỉ hỏi em một câu, em liền nói cả chuỗi. Không lẽ...”

Bạch Ngọc Đường tiến sát lỗ tai An Lệ, nhỏ giọng nói câu gì, làm An Lệ cười một trận. Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường ở bên kia sáo rỗng với hai cô gái như cá gặp nước, không tới 3 – 5 câu cô liền nói hết tình hình cháy sáng nay của khách sạn đối diện ra. Mặc dù không lấy được đầu mỗi gì có giá trị trong miệng An Lệ, nhưng cách đối phó phụ nữ này của Bạch

Ngọc Đường quả thật khiến Triển Chiêu đại khai nhãn giới, dĩ nhiên, cũng tự thẹn không bằng. Bởi vì cậu lúc này đừng nói là khách sáo, đơn giản là nói chuyện thôi cũng thấy khó khăn, tất cả tinh lực của cậu đều dùng để đối phó với hai cô gái nhìn qua cũng biết có kinh nghiệm phong phú với đàn ông này đừng quấy rầy nữa.

Bạch Ngọc Đường bên đó nói chuyện được kha khá, cái gì cần cũng đều nói cả rồi, thấy không còn gì để hỏi, anh liền đuổi An Lệ cùng bốn cô gái kia ra ngoài. Có thể thấy được, những cô gái kia vì phải rời phòng mà trên mặt cũng có chút thất vọng. Dù sao gặp được khách hàng vừa lòng như vậy cũng không dễ, khách hàng lại cho các cô đi ra, dĩ nhiên xem thường các cô. Mặc dù tình huống như vậy rất hay gặp, nhưng mất cơ hội làm bạn với hai đại soái ca, vẫn làm người ta có chút tiếc nuối.

Bất qua Bạch Ngọc Đường nhìn ra được, đối với chuyện anh dụ mấy cô gái ra ngoài, Triển Chiêu cũng thở phào nhẹ nhõm. Nhìn cậu đỏ mặt tới mang tai giống như bị người ta khi dễ, Bạch Ngọc Đường không nhịn được cười tẹt ga.

“Thế nào? Cậu nhỏ, hôm nay xem như dẫn em đi nếm mùi đời đi?”

“Bạch Ngọc Đường!” Triển Chiêu liếc mắt nhìn Bạch Ngọc Đường một cái, muốn mở miệng phản bác, lại nhận ra cậu thật không còn gì có thể nói.

“Thế nào, không phục? Bằng không tôi gọi các cô ấy quay lại nhé?”

“Đừng! Như vậy là tốt rồi.” Triển Chiêu vội vàng ngăn cản ý đồ của Bạch Ngọc Đường, sau đó thấy nụ cười trên miệng Bạch Ngọc Đường, chỉ có thể bực bội ngồi cho xuôi cơn giận.

“Không được sao? Em thật là thiếu bản lĩnh.” Bạch Ngọc Đường cười chê một tiếng, sau đó vỗ tay, đặc ý nhìn Triển Chiêu, cười nói, “Chờ xem, trò hay còn ở phía sau đây?”

“Hả? Lại còn có trò gì?” Triển Chiêu giật mình nhìn Bạch Ngọc Đường.

“Tên quản lý khi này có nói, cho chúng ta biểu diễn đặc biệt.” Bạch Ngọc Đường thần bí cười hì hì.

Triển Chiêu hơi ngẩn ra, không hiểu hỏi, “Không phải đã hỏi được khá lắm rồi sao? Còn xem biểu diễn gì nữa, chúng ta đi!”

“Không được, hôm nay nhất định phải xem.” Bạch Ngọc Đường chăm chăm nhìn Triển Chiêu không cho cự tuyệt, trong ánh mắt kinh ngạc của đối phương, anh đột ngột lấn người tới bên cạnh Triển Chiêu, đem cậu ôm vào trong ngực.

Bắp thịt toàn thân của Triển Chiêu trong nháy mắt căng cứng, cái ôm của Bạch Ngọc Đường lúc này dường như còn khiến thân thể cậu phản ứng mạnh mẽ hơn cả hai cô gái vừa rồi. Triển Chiêu có thể cảm giác được huyết dịch cả người cũng nóng, cậu giật mình nhìn gương mặt tuấn tú của Bạch Ngọc Đường dán sát lại, lắp bắp “Anh, anh tự nhiên sát lại đây làm gì?”

Đôi mắt đẹp của Bạch Ngọc Đường hơi động, môi cong lên tạo thành một góc vui vẻ. Anh không trả lời câu hỏi của Triển Chiêu, mà dùng ánh mắt liếc về giữa căn phòng. Triển Chiêu nhìn theo ánh mắt của Bạch Ngọc Đường, ánh mắt tròn trịa trong chớp mắt mở to thêm mấy. Đó là, đó là.....

không biết từ lúc nào, có một cô gái dáng vẻ thanh thuần, vóc dáng đầy đà, ăn mặc hở hang đang uyển chuyển bước vào phòng. Trên mặt cô nở nụ cười dịu dàng, mắt chăm chú nhìn Triển Chiêu. Lúc này nhạc vang lên, theo khúc nhạc mỉm hoặc, cô gái bắt đầu lắc lư cái eo nhỏ nhắn như rắn nước. Theo động tác múa của cô, từng món quần áo vốn đã rất hở theo động tác vô cùng dạn dĩ của cô bị cởi ra. Theo thời gian, đồ trên người càng lúc càng ít.

Đây không phải vũ thoát y sao?

Triển Chiêu giật mình nhìn Bạch Ngọc Đường, lại phát hiện ra Bạch Ngọc Đường không nhìn cậu, mà chăm chú nhìn cô gái đang điên cuồng giãy giụa kia không chớp mắt. Tim Triển Chiêu đột nhiên cảm thấy đau xót, cậu không hiểu, Bạch Ngọc Đường sao lại kiên trì muốn nhìn trộm khiến người ta nôn mửa. Nhưng thân là một người đàn ông, Triển Chiêu không phải không thừa nhận, những thú vui dung tục này có thể khơi mào dục vọng của một thằng đàn ông. Cô gái kia nhảy rất đẹp, vô cùng quyến rũ, nhưng từ đầu Triển Chiêu đã có chút buồn bực, không có nhìn tới mấy lần, sau đó vô cùng muốn chạy khỏi căn phòng nhỏ này.

Dĩ nhiên, cậu không thành công, với vì Bạch Ngọc Đường mặc dù cả quá trình đều nghiêm túc nhìn cô gái kia, những vẫn lấy tay ôm chặt eo của Triển Chiêu, để cậu vô phương chạy khỏi người mình. Cuối cùng, màn biểu diễn được xem là khổ sở với Triển Chiêu cũng kết thúc. Cô gái toàn thân trần truồng tới trước mặt Bạch Ngọc Đường, bay ra một tư thế múa chuyên nghiệp có độ khó rất cao. Bạch Ngọc Đường không nhìn cô, mà tiện tay lấy ra một xấp tiền, đặt lên người cô gái đó. Suốt quá trình, Bạch Ngọc Đường đều không chạm phải thân thể cô gái kia dù chỉ một chút.

Dĩ nhiên, vũ nữ này còn thành thực hơn mấy cô gái vừa nãy nhiều. Sau khi cầm lấy tiền boa rồi, biểu lộ trên mặt cô không hề thay đổi, lập tức đi ra.

Trong phòng chỉ còn lại hai người Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường, không khí lại vô cùng lúng túng, Bạch Ngọc Đường không nói lời nào, Triển Chiêu cũng không nói. Nhưng rất nhanh, Triển Chiêu đã lạnh lùng nói, “Tôi chịu đựng nãy giờ, muốn ra ngoài hóng mát một lát.”

Bạch Ngọc Đường dùng thanh âm bình tĩnh nói, “Có thể, chúng ta cũng nên đi. Lên xe, tôi có chuyện muốn nói với em.”

Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường một cái, nhận ra đối phương cũng chăm chú nhìn cậu. Triển Chiêu nhìn thẳng vào mắt Bạch Ngọc Đường, đột

nhiên thở phào nhẹ nhõm, “Thật tình cơ, tôi cũng có chuyện muốn nói với anh.”

Hai người một trước một sau rời khỏi hộp đêm Hồng Ngạn, xe của họ đang dừng ở bãi đậu xe trước cửa hộp đêm. Ban đêm đầu hè cũng xem là mát mẻ, nhưng Triển Chiêu lại cảm thấy dưới gió lạnh, huyết dịch toàn thân cậu vẫn có khuynh hướng sôi trào. Cả người cậu nóng lên, cũng không phải vì xem vũ thoát y mà nảy sinh dục vọng, đây chẳng qua đơn giản là tức giận, cảm giác xa lạ này cứ dùng dằng trong cơ thể Triển Chiêu, cậu chăm chú nhìn Bạch Ngọc Đường đang dùng tốc độ nhất định bước ra xe. Trong nháy mắt đó, cậu thậm chí có một loại xung động, nhào qua hung hăng đánh anh một trận.

Nhưng Triển Chiêu không làm như thế, cậu cũng lên xe, vừa lên xe, cậu đã chăm chăm nhìn vào mắt Bạch Ngọc Đường.

“Anh muốn nói gì, nói đi?” thanh âm của Triển Chiêu hoàn toàn trái ngược với thân thể cậu, vô cùng lạnh.

Bạch Ngọc Đường khẽ mỉm cười, anh cũng không nói gì, mà đột ngột đưa tay ra, ôm chặt cơ thể Triển Chiêu. Triển Chiêu giật mình, đang muốn phản kháng, lại không đề phòng bị Bạch Ngọc Đường dùng một tay dò vào giữa hai chân.

“Bạch Ngọc Đường!” Triển Chiêu kinh ngạc nhìn vào mắt anh, trong mắt người kia lộ ra thâm trầm cậu chưa hề trông thấy.

Triển Chiêu sợ tới mức nói không nên lời, nhưng động tác kế tiếp của Bạch Ngọc Đường càng làm cậu không tin được. Anh dời tay ra khỏi chỗ vừa rồi, dùng sức nắm chặt cổ tay Triển Chiêu. Bạch Ngọc Đường bắt lại cổ tay của cậu, đem tay của cậu đặt lên đáy quần mình. Triển Chiêu giùng giàng không muốn chạm, lại bị Bạch Ngọc Đường dùng sức ép buộc, không thể không chạm lên nơi khiến cậu xấu hổ muốn chết kia.

“Em cảm giác được cái gì?” Thanh âm khàn khàn của Bạch Ngọc Đường vang lên bên tai Triển Chiêu. Trán Triển Chiêu rịn ra mồ hôi lạnh, thứ đồ làm cậu lúng túng trở nên cứng hơn trong lòng bàn tay. Thân là đàn ông, Triển Chiêu biết thứ đó đại diện cho cái gì, Bạch Ngọc Đường đang cương lên.

“Bạch Ngọc Đường, anh nổi điên làm gì!?” Triển Chiêu chăm chăm nhìn khuôn mặt nhẵn nài của Bạch Ngọc Đường đang kích động, nhưng không cách nào né thoát được chuyện đối phương mạnh dè lại tay mình, cảm nhận được nơi đó đang nhanh chóng bành trướng.

“Triển Chiêu, em biết không? Thật ra câu hỏi đêm qua của em làm anh suy nghĩ thật lâu.” Giờ phút này, Bạch Ngọc Đường vẫn còn tâm trạng nhẹ giọng thủ thỉ với Triển Chiêu, mặc dù Triển Chiêu nghe ra, giọng của anh bắt đầu run rẩy.

“Câu, câu hỏi gì?”

“Em hỏi anh có phải đồng tính luyến ái hay không.” Bạch Ngọc Đường hơi cười khố, “Thật ra, anh có thể hiểu nổi băn khoăn của em. Dù sao lúc đầu anh với em chẳng qua chỉ là quan hệ bằng hữu, một bằng hữu đột ngột tỏ tình với em, em nghĩ sai cũng rất bình thường. Anh lẽ ra phải cảm ơn em, vì đã không lập tức từ chối anh, ngược lại còn đồng ý suy nghĩ kỹ về tình cảm của chúng ta. Bất quá, Triển Chiêu, lúc em hỏi anh có phải đồng tính hay không, anh thật sự tức giận.”

Lời nói của Bạch Ngọc Đường làm Triển Chiêu rơi vào im lặng, tay cũng thôi không giãy giụa. Bỏ đi, nếu Bạch Ngọc Đường để cậu sờ, sờ thì sờ, dù sao cậu cũng không lỗ. Triển Chiêu hung hăng cắn răng, giận dữ nhìn biểu lộ cực khổ trên mặt Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ cười, dự vọng làm cho anh đổ mồ hôi, vì vậy anh không nhịn được tăng nhanh giọng nói, “Triển Chiêu, anh biết em

tưởng anh thích em vì em là đàn ông, anh không trách em. Nhưng suy luận của em lại làm anh dở khóc dở cười. Anh hôm này liền nói rõ cho em biết, anh không thích Công Tôn Sách, trước đó không thích đàn ông nào, mà thật ra phụ nữ cũng không có mấy, hơn nữa đều là chuyện lúc nhỏ rồi. Nếu bảo sinh ra cảm giác muốn chung sống nghiêm túc với một người mới gọi là tình yêu thì, Triển Chiêu, em là người đầu tiên anh yêu.

Đúng, em là đàn ông. Anh không biết nếu giờ em hóa thành phụ nữ anh có không thích em nữa hay không, nhưng bây giờ chuyện em là đàn ông không thể thay đổi. Nếu bảo thích đàn ông chính là đồng tính thì bây giờ anh chính là đồng tính. Nhưng nếu em cho anh chỉ vì giới tính của em mới thích em, tiếp cận em, thậm chí còn nghĩ mình chỉ là một trong nhiều mục tiêu của anh thì. Triển Chiêu, em thật là oan cho anh quá.”

Giọng Bạch Ngọc Đường có một chút ủy khuất, anh đè ép tay của Triển Chiêu lên bụng của mình dùng sức ấn xuống, buồn buồn nói, “Mới nãy xem vũ thoát y dữ dội như vậy, anh xem xong cũng không có phản ứng này. Đây còn chưa thể nói rõ sao? Em đấy, không biết lấy sức quyến rũ ở đâu ra, trước em tôi chưa từng thích qua người đàn ông nào. Sợ rằng sau em cả phụ nữ tôi cũng không thích. Triển Chiêu, em không cảm thấy em cần chịu trách nhiệm với anh sao?”

Lời của Bạch Ngọc Đường làm Triển Chiêu ngây dại. Có lẽ, so với lần đầu tiên tỏ tình, lần này Triển Chiêu mới xem là chân chính đón nhận 1 thực tế. Đó chính là Bạch Ngọc Đường thật sự thích cậu, lời của anh là thật, Triển Chiêu nhìn ra được, tỏ tình của anh là thật, Triển Chiêu cảm nhận được. Quan trọng hơn nữa, phản ứng sinh lý của anh cũng ngoan ngoãn nằm trong tay Triển Chiêu. Đối mặt với tình huống như thế, ngoài việc tin lời Bạch Ngọc Đường ra, Triển Chiêu còn đường khác để đi sao.

Có lẽ còn một biện pháp, là tìm đàn ông tới nhảy vũ thoát y xem thử Bạch Ngọc Đường có phản ứng hay không. Bất quá, nếu thật làm vậy, đoán chừng Bạch Ngọc Đường có phản ứng gì hay không, Triển Chiêu cũng sẽ bị

hành hạ chết. Ai, quả nhiên không thể suy nghĩ đến chuyện bậy bạ, cũng chỉ có loại tinh thần bất thường như Bạch Ngọc Đường mới có thể dùng trò cùng nhìn vũ thoát y để chứng minh tình yêu cùng tình dục của bản thân. Triển Chiêu cảm động nhưng vẫn không quên chửi Bạch Ngọc Đường, nhưng cậu cũng không tự ý thức được, cậu thật ra cũng chẳng bình thường hơn người ta là mấy. Người hờ chút là đơ não, bảo là người thường, người qua đường giúp cũng sẽ không tin đi?

Hơn nữa, quan trọng là, Triển Chiêu cảm thấy, chính mình cũng có phản ứng không sai biệt lắm so với Bạch Ngọc Đường. Mới vừa rồi những cô gái kia không làm dục vọng sinh ra, mà lại vì xúc cảm làm người đỏ mặt tới mang tai mà tăng mạnh. Triển Chiêu cảm thấy toàn bộ cơn giận mới sinh ra từ những trò vừa nãy đã hóa thành sóng nhiệt ngập trời, quét đến từng góc ngách trong cơ thể.

“Triển Chiêu——” Bạch Ngọc Đường không chờ Triển Chiêu đáp lại, có chút thất vọng chột chột mặt cậu.

Triển Chiêu mặt bạo hồng chăm chăm nhìn Bạch Ngọc Đường, cặp mắt sáng ngời có chút kinh nhân. Lồng ngực Bạch Ngọc Đường nóng lên, cũng không nhịn nổi dục vọng mãnh liệt nữa, chột nhào tới, một hớp cắn môi của Triển Chiêu.

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 116: Vụ Án 8 – Hỏa Diễm Ác Ma (14)

Bạch Ngọc Đường rất hài lòng với phản ứng của Triển Chiêu, đôi tay hữu lực của anh xoa lên lồng ngực trần trụi của Triển Chiêu. Thân thể Triển Chiêu nhẹ lay động, cậu bắt lại tay Bạch Ngọc Đường, một tay khác không chịu được cũng kéo xuống quần áo Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường nhào tới cắn môi Triển Chiêu. Triển Chiêu cảm giác được đau đớn trên môi, nhưng cậu không hề để ý. Ngọn lửa nóng bừng trong cổ khiến não cậu rơi vào hỗn loạn, trong chớp mắt Bạch Ngọc Đường nhào tới, cậu chỉ đột ngột cảm thấy một cách làm hóa giải trạng thái nóng bức này. Hàm răng của Bạch Ngọc Đường cắn đau đôi môi của cậu, nhưng Triển Chiêu chỉ cảm thấy ngọt ngào cùng thống khoái!

Bạch Ngọc Đường tiến tới gần, Triển Chiêu tiến lên đón, hai người dường như cũng không muốn yếu thế nhau, lại càng không muốn lùi. Hai thân thể trẻ tuổi tràn đầy sức mạnh cùng kích tình, họ ôm chặt lấy nhau, ngọn lửa dục vọng bị dẫn cháy, trong nháy mắt đã trở thành một đám cháy mãnh liệt Không gian nhỏ hẹp trong xe có hạn, động tác hai người không cách nào triển khai, không gian làm tăng thêm áp lực, nhưng cũng làm nhiệt độ vọt lên cao hơn. Triển Chiêu cảm thấy tim cậu đang nhảy điên cuồng, cùng lúc đó, cậu cũng cảm nhận được trái tim đang động bên trong lồng ngực Bạch Ngọc Đường đang dán chặt vào mình.

Hôn nối tiếp hôn, hai người vong tình trao nhau nhiệt độ. Cho đến khi dục vọng tràn ra, Bạch Ngọc Đường liền cởi xuống quần áo Triển Chiêu giống như điên rồi. Áo sơ mi tinh xảo bị xé xuống, âm thanh vải rách kích

thích dục vọng Bạch Ngọc Đường, trong ánh mắt trầm tĩnh ngày thường tràn đầy kích tình khó mà đè nén.

Cơ thể Triển Chiêu run rẩy, trong ánh mắt Bạch Ngọc Đường có một tia hung ác làm cậu cảm thấy kinh ngạc. Nhưng Triển Chiêu một chút cũng không sợ hãi. Mặc dù cậu không biết tiếp theo Bạch Ngọc Đường sẽ làm ra chuyện gì, nhưng thân thể cậu không hề kháng cự động tác của Bạch Ngọc Đường, cậu hi vọng có thể ôm chặt lấy anh, dục vọng dường như đã làm cậu mất đi lý trí không khác gì Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường rất hài lòng với phản ứng của Triển Chiêu, đôi tay hữu lực của anh xoa lên lồng ngực trần trụi của Triển Chiêu. Thân thể Triển Chiêu nhẹ lay động, cậu bắt lại tay Bạch Ngọc Đường, một tay khác không chịu được cũng kéo xuống quần áo Bạch Ngọc Đường.

Khóe miệng cậu lên nụ cười, vào giờ phút này, Bạch Ngọc Đường cảm thấy anh đã lấy được đáp án mình khao khát đã lâu. Như vậy là đủ rồi, qua tối nay, Triển Chiêu sẽ thuộc về một mình anh, hoàn toàn thuộc về anh.

Nghĩ tới đó, một niềm hạnh phúc làm Bạch Ngọc Đường đang trong cơn dục vọng trở về chút lý trí. Anh lớn hơn Triển Chiêu mấy tuổi, bất kể là phương diện nào cũng hiểu nhiều hơn cậu một chút. Vì vậy, anh dịu dàng nắm lấy tay Triển Chiêu, đặt nó lên lồng ngực của mình.

Bên trong xe hơi tối, ánh đèn neon bên đường phản xạ lại qua cửa kính, chiếu vào gò má tuấn mỹ của Bạch Ngọc Đường. Bạch Ngọc Đường chăm chăm nhìn Triển Chiêu, dịu dàng nói với cậu, “Triển Chiêu, nhìn anh.”

Đôi mắt ôn nhuận như nước mù mịt của Triển Chiêu, trong dục vọng vội vã bắt lại khuôn mặt Bạch Ngọc Đường. Trong ánh mắt đó tràn đầy nghi vấn, cậu không biết tại sao Bạch Ngọc Đường đột nhiên dừng lại.

Bạch Ngọc Đường khẽ mỉm cười, nụ cười này làm tim Triển Chiêu đập càng nhanh hơn.

“Bạch Ngọc Đường.” thanh âm Triển Chiêu khàn khàn, tràn đầy dục vọng không kìm nén được.

Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng xoa mặt Triển Chiêu, dán môi lên tai cậu, ôn nhu thì thào nói một câu. Triển Chiêu toàn thân run lên, cậu nhận ra Bạch Ngọc Đường đang dùng tay kéo khóa quần của cậu. Sau đó, bàn tay bắt đầu dò xét vào trong, lúc đầu ôn nhu, chậm rãi, sau cử động mạnh dần. Cặp mắt Triển Chiêu nửa khép, khóe miệng nhẹ nhếch, theo động tác của Bạch Ngọc Đường, thân thể cậu càng lúc càng nóng, thậm chí trong miệng đã bắt đầu rên rỉ. Cảm giác xấu hổ đốt mặt Triển Chiêu thành đỏ rực, mặc dù vậy, cậu vẫn không đẩy Bạch Ngọc Đường ra. Cảm giác này thực là quá thư thái. Bạch Ngọc Đường cho Triển Chiêu tựa vào ngực của mình, một bên vuốt ve căn nguyên của cậu, một bên nhẹ nhàng hôn, lại ở bên tai cậu nói những lời yêu đương lộ liễu làm Triển Chiêu càng thêm đỏ mặt hơn.

Thời gian giống như kéo dài bất tận, dục vọng dịu dàng lại càng làm người ta không cách nào kiểm chế hơn cả xâm lược như bão tố. Triển Chiêu cảm thấy mình giống như một cái lá trôi lơ lửng trên mặt nước, chìm nổi theo gợn sóng.

Bạch Ngọc Đường liên tục hôn Triển Chiêu, trong tay cũng không ngừng kích thích căn nguyên Triển Chiêu, động tác càng lúc càng nhanh, càng lúc càng mạnh, hi vọng sớm đưa Triển Chiêu lên đỉnh. Anh bị biểu lộ động lòng người trên mặt Triển Chiêu làm cho mê đắm đến kích động, anh hi vọng có thể sớm thấy đối phương đạt tới cực điểm dục vọng vì mình.

Triển Chiêu còn chưa tự mình nói ra câu trả lời với anh. Bạch Ngọc Đường tuy đã nhận định là Triển Chiêu cũng sẽ thích mình, nhưng chưa chính tai nghe được cũng có chút buồn bã. Chẳng qua, Bạch Ngọc Đường biết, chỉ cần sau một hồi nữa, thân thể Triển Chiêu sẽ sớm hơn tim cậu, thất thủ trong tay Bạch Ngọc Đường.

Triển Chiêu sẽ yêu anh, anh nhất định sẽ làm cho cậu yêu, yêu tới không cách nào kiềm chế. Nghĩ tới đây, khóe miệng Bạch Ngọc Đường câu lên một góc nguy hiểm, trên tay cũng tăng thêm lực.

Bên mép Triển Chiêu tràn đầy những tiếng rên rỉ không nén nổi, cậu thầm gọi tên Bạch Ngọc Đường, trên mặt cũng hồng một mảng, trán đầy mồ hôi. Bạch Ngọc Đường biết, mình cũng chẳng khác gì. Thật ra, không chỉ Triển Chiêu, mà cả Bạch Ngọc Đường cũng giống như không nhin nổi. Anh dùng sức hôn Triển Chiêu, dùng môi lưỡi ngăn lại tiếng rên rỉ trong miệng cậu. Nhưng đúng lúc này, hai người họ đột nhiên cùng nghe được một tiếng ồn ào. Triển Chiêu như đã sắp đạt tới cơ triều cũng phải run rẩy cả người, ánh mắt mê mẩn chột thanh tỉnh mấy phần. Cậu đột ngột bắt lại cánh tay vẫn không ngừng trêu chọc cậu của Bạch Ngọc Đường, dùng thanh âm khàn đặc nói, “Bạch... Ngọc Đường! Bên ngoài, tiếng bên ngoài...”

“Không sao, em đừng quan tâm.” Bạch Ngọc Đường bị cắt đứt chuyện tốt rất không vui, anh bực mình hôn trán Triển Chiêu một cái, ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa xe. Vừa nhìn qua, cảnh tượng ngoài xe đã làm anh không nhin được mà run rẩy.

“Sao vậy!?” Triển Chiêu lập tức tỉnh táo, cậu dùng sức đẩy Bạch Ngọc Đường ra, bình tĩnh nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Cháy!” Hai người hai miệng đồng thanh kêu một tiếng.

“Là tên khốn kia!” Bạch Ngọc Đường hung hăng chửi.

“Chúng ta mau xuống xe, tên phóng hỏa đó rất có thể còn ở hiện trường!” Nghĩ tới khả năng này, Triển Chiêu không theo kịp tâm tình của Bạch Ngọc Đường, đột ngột đẩy người ra định mở cửa xuống xe.

Tay Triển Chiêu vừa tới nắm cửa, Bạch Ngọc Đường đã vội kéo cậu lại.

“Hả?” Triển Chiêu không hiểu quay đầu nhìn Bạch Ngọc Đường một cái, người sau cau mày, khó chịu chỉ Triển Chiêu.

Triển Chiêu cúi đầu nhìn, thiếu chút nữa đã xấu hổ chết!

Sơ mi của cậu bị gạt ra, ngực lộ ra ngoài, nút áo mới này còn bị giật đứt hai nút. Mấy cái này đều không quan trọng, quan trọng nhất là quần của cậu. Khóa kéo bị Bạch Ngọc Đường kéo xuống, quần lót cũng bị Bạch Ngọc Đường gạt ra, lộ ra tiểu Triển Chiêu đã mềm nhũn. (tôi công nhận định lực chú cao =)]]]]]]))

Triển Chiêu đỏ bừng mắt, luống cuống tay chân vội vàng sửa sang lại quần, sau đó cũng cài lại áo, mới đẩy cửa xuống xe.

Bạch Ngọc Đường chưa kịp gọi lại Triển Chiêu, không biết làm gì hơn là bất đắc dĩ chỉnh lại quần áo của mình, rồi đẩy cửa theo cậu. Nhìn Triển Chiêu vọt lại chỗ phát sinh hỏa hoạn, Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ nhíu mày. Lòng nói Bạch Ngọc Đường tôi kiếp trước là làm ra nghiệt gì, lại đi yêu một tên tiểu tử thối nghe tới phá án là điên.

Liên tưởng tới chuyện tốt mới rồi bị cắt ngang, càng thêm bực, Bạch Ngọc Đường lại càng thêm hận cái tên tội phạm phóng hỏa này. Sau khi bắt lại hẳn nhất định phải cho hắn một trận nên thân! Bạch Ngọc Đường dửng dưng một câu, mới sải bước đuổi theo Triển Chiêu.

Nơi bốc cháy cách vị trí dừng xe của Bạch Ngọc Đường không xa, cách khoảng ba tòa nhà. Nhưng vì tính cách âm của xe thể thao quá tốt, chờ tới khi họ nghe được tiếng ồn, lửa đã cháy được một lúc. Từ thế lửa nhìn ra, phòng bị cháy cũng có rất nhiều vật trang trí dễ cháy. Lúc Triển Chiêu chạy tới đội cứu hỏa đã vào vị trí, cũng đang khẩn trương tiến hành công việc cứu hỏa. Triển Chiêu vốn muốn tiến lên giúp một tay, nhưng bị nhân viên ngăn cản. Họ giải thích lửa trận này rất lớn, tốc độ lan tràn nhanh, không được trang bị chuyên nghiệp mà muốn tới gần rất dễ nảy sinh nguy hiểm.

Không thể giúp cứu hỏa, Triển Chiêu không biết làm gì hơn là tự ném mình vào công việc mình am hiểu. Cậu đứng ở chỗ gần nơi bị cháy, đưa mắt nhanh chóng quan sát tất cả mọi người đang lượn lờ gần nơi phát hỏa. Cậu vừa nhìn, vừa lấy di động ra, dùng tốc độ nhanh nhất mở máy ảnh, bắt đầu chụp. Máy chụp hình của di động chức năng không tốt, nhưng có lẽ do có ánh lửa nên, lại chụp được một vài tấm rõ ràng hiếm hoi.

Lúc Bạch Ngọc Đường chạy tới, đã thấy Triển Chiêu đứng ở nơi đó không ngừng chụp hình. Anh nhanh chóng bước tới gần Triển Chiêu, đang định mở miệng hỏi thăm, lại nghe Triển Chiêu cao giọng nói với mình, “Anh cũng lấy máy chụp hình ra đi, chụp lại mặt người đi lại, chụp được bao nhiêu thì chụp bấy nhiêu, kẻ tình nghi rất có thể đang ở gần đây quan sát đám cháy này!”

Bạch Ngọc Đường ngẩn ra, nhưng anh nhanh chóng có phản ứng. Hai người đứng tựa lưng nhau, không ngừng chụp hình trong suốt quá trình chữa cháy. Cuối cùng lửa bị dập tắt, khi ban mai ló dạng, nhân viên cứu hỏa mệt mỏi dừng tay, tới phiên cảnh sát ra sân.

Một trận hỏa hoạn tối qua rất thần kỳ là không còn ai chết cháy, chỉ có hai cô gái lúc chạy ra hơi chậm một chút nên bị thương nhẹ. Sau khi đội cứu hỏa điều tra, nhận ra nơi bốc cháy giống như vụ án lần trước, cũng ở hành lang khách sạn. Mà lần này hung thủ cũng sử dụng chất đốt. Điều tra xong, mới biết chất đốt này là xăng 93 bình thường, có thể mua được ở bất cứ trạm xăng nào.

Lửa tắt rồi là tuần tra theo thông lệ, dưới sự chỉ đạo của Bao Chứng thành viên tổ Trọng án cùng cảnh sát khu vực vội vàng lấy lời khai của nhân chứng, mà lúc đó Triển Chiêu lại cầm di động của cậu với Bạch Ngọc Đường, tìm một phòng sáng, tỉ mỉ nhìn chăm chú lên những tấm hình trên màn hình di động, tìm kiếm dấu vết có thể xuất hiện trên mặt người đến xem.

Suy luận của Triển Chiêu rất có cơ sở, theo số liệu biểu hình, phần lớn tội phạm phóng hỏa đều có thói quen đến gần thường thức hiện trường hỏa hoạn. Thậm chí một số người trong chúng còn chủ động tới tham gia chữa cháy. Tỉ như đã từng làm lính cứu hỏa, sau đó tham gia cứu hỏa. Có lúc mục đích phóng hỏa cũng không phải do nghịch lửa hoặc phá hoại, mà cũng có thể muốn cứu giúp, hơn nữa lúc cứu giúp người ta cũng đạt được thỏa mãn trong lòng.

Dĩ nhiên, Triển Chiêu không cho rằng kẻ tình nghi họ trong truy đuổi là một vị cứu tinh. Cậu thấy, nội tâm của hắc trăn đầy thù hận với xã hội, hắc phóng hỏa điên cuồng trong thời gian ngắn, chỉ muốn phát tiết bất mãn mãnh liệt trong lòng. Chỉ có biểu hiện kinh hoàng luống cuống cùng những tiếng kêu cứu thống khổ trong cơn cháy mới có thể khiến tâm hồn dơ bẩn của hắc đạt được thỏa mãn ngắn ngủi. Mả thứ cảm giác thỏa mãn này chỉ có thể kéo dài mấy tiếng, sau khi thời gian qua đi, hắc sẽ không ngừng muốn làm ra tội ác lần nữa, đi đốt nơi kế tiếp.

Ánh mắt Triển Chiêu nhanh chóng quét qua màn hình điện thoại, từng khuôn mặt hiện ra trong hình. Nam có nữ có, phần lớn khuôn mặt đều hiện ra nét khẩn trương lo âu, khổ sở, kinh hoàng. Không có khuôn mặt nào hiện ra hưng phấn, theo ngón tay lung lay, Triển Chiêu càng lúc càng thất vọng, không lẽ như vậy cũng không được? Đứng gần hiện trường như vậy rồi, cũng không có cách nào tìm ra tên ác ma gần trong gang tấc. Thế tiếp theo còn có thể làm gì?

Trong di động của Bạch Ngọc Đường chỉ còn lại một tấm cuối cùng, Triển Chiêu vội vã quét màn hình, tìm ra tấm hình đó. Trong hình là một cô gái xinh đẹp, cô đang nói chuyện với một người đàn ông, tên kia cũng không bị chụp ngay mặt, chỉ chụp được nửa phần gáy cùng một phần gò má. Triển Chiêu chăm chú nhìn tấm hình kia một lát, đột nhiên hưng phấn nhảy lên khỏi chỗ ngồi!

Tên kia, hắc đang cười!

Không sai, hẳn thật sự đang cười! Mặc dù chỉ có một phần gò má bị chụp lại, Triển Chiêu vẫn có thể nhìn ra, đây là một nam nhân không quá 30 tuổi. Trong trận hỏa hoạn khiến người người ưu tâm, hẳn lại nói chuyện với cô gái kia, hẳn, nhất định có vấn đề!

Triển Chiêu nhìn chăm chú tấm hình đó, hưng phấn khi tìm ra đầu mối cũng không thể nào che dấu vẻ đăm chiêu của cậu, đáng ghét, tại sao không chụp ngay mặt chứ? Chỉ dựa vào tấm hình này cũng không cách nào phân biệt thân phận của hắn, tiếp theo làm gì bây giờ?

Lúc này, Bạch Ngọc Đường vừa hoàn thành một phần công việc hỏi thăm, trở lại bên cạnh Triển Chiêu. Anh từ xa đã thấy Triển Chiêu cầm đt của mình, trên mặt lúc thì buồn lúc thì vui, lại tự lẩm bẩm. Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ ngoắc khéo miệng, tới bên cạnh Triển Chiêu, lặng lẽ siết một cái trên eo cậu.

Triển Chiêu giật mình, quay đầu nhìn dáng vẻ tự tiểu phi tiểu của Bạch Ngọc Đường. Ngoài ý muốn của Bạch Ngọc Đường chính là, Triển Chiêu không có bất kỳ vẻ ngượng ngùng hay giận dữ, cậu bắt lại tay Bạch Ngọc Đường, hưng phấn nói với anh, “Ngọc Đường! Anh có thể tìm ra cô gái trong hình cho tôi không?”

Bạch Ngọc Đường hơi ngẩn ra, cau mày liếc di động. Ánh mắt anh dừng lại trên tấm hình ba giây, sau đó chân mày hơi giãn ra.

“Thế nào, không được?” Triển Chiêu chần chờ, cau mày.

Bạch Ngọc Đường cong khéo miệng, giơ tay chọt gáy Triển Chiêu một cái, “Tiểu ngốc, em quên chúng ta vừa nãy còn gặp mặt cô gái này sao.”

“Vừa nãy?” Triển Chiêu giật mình nhìn Bạch Ngọc Đường.

Ý đồ xấu xa của Bạch Ngọc Đường hoàn toàn bị biểu lộ ngốc lảng của Triển Chiêu kích thích, anh đột ngột tiến sát đến người Triển Chiêu, dùng

thân thể của mình với Triển Chiêu che lại tầm mắt của người xung quanh. Sau đó, luồn tay mình vào giữa thân thể của hai người, ở nơi dưới bụng của Triển Chiêu nhẹ nhàng sờ một cái.

“Anh! Làm gì!?” Mặt Triển Chiêu đột nhiên đỏ lên, cậu dùng sức muốn đẩy Bạch Ngọc Đường ra, lại bất đắc dĩ nhận ra một lần, so thể lực với tên này đúng là không biết tự lượng sức.

“Anh chỉ đang nhắc em, chúng ta thấy cô gái kia khi nào.”

Triển Chiêu đỏ mặt nhìn nụ cười ác liệt trên khóe miệng Bạch Ngọc Đường, chợt linh quang lóe sáng.

Thì ra là cô gái múa vũ thoát y.

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 117: Vụ Án 8 – Hòa Diễm Ác Ma (15)

A Xuân, vốn có tên là Lưu Xuân Chi, năm nay 21, là sinh viên của trường cao đẳng nghệ thuật của thành phố D, vốn dĩ theo học múa cổ điển chuyên nghiệp. Sau khi biết được thân phận thật của vị vũ nữ thoát y có tên giả A Xuân xong, Triển Chiêu thâm kinh sợ. Cậu hoàn toàn không cách nào tìm được cô gái để tóc dài ngang vai, khuôn mặt không chút trang điểm đang ngồi trước mặt mình là vũ nữ tràn đầy mị hoặc trong phòng hộp đêm Hồng Ngạn mấy tiếng trước.

Bạch Ngọc Đường nhận thấy ánh mắt Triển Chiêu cứ chia lên người Lưu Xuân Chi, trong lòng cảm thấy rất khó chịu. Anh không ngờ Triển Chiêu lại cảm thấy hứng thú với vũ nữ thoát y lúc mặc quần áo vào như vậy, rõ ràng mấy tiếng trước, bọn họ đã từng nhìn thấy cơ thể trần trụi của cô gái này, nhưng lúc đó trên mặt Triển Chiêu không hề có chút cảm giác có hứng thú nào mà.

“Cô chính là Lưu Xuân Chi?” ánh mắt sắc bén của Bạch Ngọc Đường chăm chú nhìn A Xuân, không lạnh không nóng hỏi.

Lưu Xuân Chi lộ ra vẻ mặt bình thản, cô gái này mặc dù trẻ tuổi, nhưng rõ ràng đã trải đời rất nhiều. Vì vậy, thái độ lạnh nhạt của Bạch Ngọc Đường cũng không hù dọa được cô. A Xuân hơi nhướn lông mi dài, ánh mắt liếc tới liếc lui trên mặt Bạch Ngọc Đường.

“Tôi đang hỏi cô đấy, nhìn gì mà nhìn?” Bạch Ngọc Đường đen mặt nhìn mắt A Xuân,

“Nói mau, cô có quan hệ gì với tên trong hình?”

Nghe thấy lời nói của Bạch Ngọc Đường, A Xuân liếc mắt nhìn tấm hình trên bàn một cái, sau đó ngẩng đầu nhìn Triển Chiêu. Rồi, lắc đầu.

“Là sao, không quen?” Thái độ của Triển Chiêu rõ ràng tốt hơn Bạch Ngọc Đường nhiều lắm. Thấy A Xuân lắc đầu, tim cậu cũng trầm xuống, trên mặt không nhịn được mà lộ ra biểu lộ lo lắng. Nhưng cậu vẫn không nói lời quá đáng, mà chỉ vô cùng lo lắng nhìn cô, hi vọng cô nói ra câu trả lời phủ định.

“Cô nghĩ cho kỹ, thành thật trả lời, đừng nghĩ có thể đùa bỡn ở đây. Đừng quên đây là đồn cảnh sát!” Bạch Ngọc Đường nào có dịu dàng như vậy, ánh mắt sắc bén của anh giống hệt tia chớp, như có thể xuyên thủng hết mọi ngụy trang.

A Xuân nhìn sắc mặt đen thui của Bạch Ngọc Đường, rồi nhìn Triển Chiêu, cuối cùng cậu khước miệng cười với Triển Chiêu một cái.

“Tối qua lúc tôi múa, anh vẫn không hề nhìn tôi, tôi liền biết lúc đó tâm trạng anh không tốt. Bây giờ thì sao, tốt hơn chút chưa?”

Triển Chiêu hơi sửng sốt, cậu không ngờ, câu đầu tiên sau khi A Xuân mở miệng lại có nội dung như vậy. Nhớ tới hình ảnh phóng đảng tối qua, trên mặt Triển Chiêu lại hiện ra chút lúng túng. Cậu nhìn nụ cười trên mặt A Xuân, theo bản năng lắc đầu.

“Còn không tốt sao? Là vì người trong hình này?” A Xuân cau mày, giai nhân thanh tú cho dù cau mày cũng không khó xem, chỉ thấy làm người ta cảm nhận được cô là một cô gái tốt rất mềm lòng, làm người chỉ mới gặp qua cũng nảy sinh đồng cảm.

“Đừng nói nhảm nữa, mau khai ra những chuyện hắn nói với cô.” Thấy hai người họ mày qua mắt lại trước mặt anh, tâm tình Bạch Ngọc Đường

làm sao mà tốt nổi? Anh khó chịu trợn mắt nhìn A Xuân.

A Xuân híp mắt liếc về phía Bạch Ngọc Đường, không lạnh không nóng đáp, “Không biết, không quen.”

“Không quen? Vậy sao cô còn nói chuyện với hắn?” Rõ ràng Bạch Ngọc Đường cũng không tin lời của A Xuân.

A Xuân hơi cau mày, không nhịn được nói, “Không lẽ trước giờ anh đều không nói chuyện với người xa lạ sao?”

“Cái con bé này, lớn lối quá nhỉ!” Thái độ của A Xuân chọc giận Bạch Ngọc Đường, anh vốn là một người nóng nảy, giơ tay lên đang tính đập bàn.

Nhưng tay Bạch Ngọc Đường vừa giơ lên đã bị Triển Chiêu cản lại. Bạch Ngọc Đường hơi híp mắt, nhìn về phía Triển Chiêu. Triển Chiêu lắc đầu với anh, ý bảo anh an tâm chút đừng nóng.

Bạch Ngọc Đường liếc A Xuân một cái, không tình nguyện đặt tay xuống.

“A Xuân, cô bảo người nói chuyện với cô trong hình là người lạ. Vậy cô có thể cho chúng tôi biết hắn nói gì với cô không?”

Thái độ Triển Chiêu rất hòa nhã, làm biểu tình của A Xuân cũng thông thả lại. Cô nhìn lên bàn một cái, sau đó liếc Bạch Ngọc Đường một cái, do dự hỏi, “Tôi có thể cầm hình lại gần nhìn một chút không?”

Triển Chiêu lập tức cầm hình lên, đưa cho A Xuân. A Xuân cẩn thận quan sát tấm hình mấy lần, nhẹ gật đầu,

“Tôi có chút ấn tượng với anh ta.”

“Vậy cô nghĩ kỹ một chút xem. A Xuân, cô có nghe nói tới chuyện gần đây thành phố D thường xảy ra hỏa hoạn không? Người này rất có thể có quan hệ rất lớn tới hàng loạt án phóng hỏa này. A Xuân, cô bây giờ rất có thể là nhân chứng duy nhất trong vô số án phóng hỏa này. Cô phải biết cô rất quan trọng với chúng tôi.”

Lời của Triển Chiêu làm A Xuân thu lại thái độ thờ ơ của mình, cô giật mình nhìn Triển Chiêu, lát sau, cô vừa cẩn thận nhìn tấm hình mấy lần, cuối cùng nghiêm túc gật đầu một cái.

“Không sai, tôi đúng là có nói chuyện với người này.”

“Cô còn nhớ rõ hai người nói chuyện gì không?”

A Xuân gật đầu, “Mặc dù lúc đó rất loạn, tất cả mọi người trên đường đều tới xem hỏa hoạn. Người lạ mặt đều ở đây tụm năm tụm ba, người nói chuyện với tôi cũng không ít. Nhưng hẳn rất đặc biệt, để tôi cẩn thận nghĩ một chút mấy lời hẳn đã nói, xem có thể nhớ lại một chút.”

Tới đây A Xuân hơi dừng một chút, cô để ý thấy không biết từ khi nào, ánh mắt Bạch Ngọc Đường cũng chăm chú đặt lên người cô. Một loại cảm giác bị người khác trông đợi làm giọng của A Xuân cũng thêm nghiêm túc, “Đó là một người đàn ông rất coi trọng ngoại hình, tôi không nhìn rõ mặt của hẳn, nhưng quần áo trên người hẳn đều là loại của người trẻ, tuổi cũng không quá 25. Trên người hẳn hình như còn có mùi gì rất lạ, giống như trộn giữa xăng với rượu cồn, mà hình như còn hòa thêm mùi nước hoa đàn ông nữa.”

“Hắn ta nói gì với cô?” Triển Chiêu lo lắng hỏi.

“Hắn nói...” A Xuân cố nhớ lại, “Nói tới tình hình của đám cháy, còn nói gần đây thành phố D còn nhiều hỏa hoạn. Lúc đó tôi cảm thấy con người này rất quái, tuy tôi vẫn chưa nhận ra hẳn với chuyện phóng hỏa mấy ngày rồi ở thành phố D có liên quan gì nhưng chủ động nói chuyện với hẳn

mấy câu. Hắn giống như vô cùng hưng phấn, tôi hỏi chưa được mấy lời, hắn đã nói mãi không dừng.”

“Cô có thể nhớ lại cụ thể những gì hắn nói không?” Triển Chiêu có một loại dự cảm rằng người A Xuân nhìn thấy nhất định là hung thủ.

Nhưng, A Xuân cố gắng suy nghĩ chút, cuối cùng lại bất đắc dĩ lắc đầu, “Lúc đó thật là loạn quá, hắn lại nói miết, tôi cũng không cách nào nghe rõ được. Đàng sau lại có những người khác tiến tới, nên hắn liền bỏ đi. Tôi khi đó nói chuyện cùng rất nhiều người, cụ thể đã nói gì cũng không nhớ nổi, có điều —“

“Có điều thế nào?” Triển Chiêu chăm chú nhìn vào mắt A Xuân, khẩn trương hỏi. Đôi mắt xinh đẹp của A Xuân chớp chớp, khẳng định nói, “Hình như tôi thấy, hắn lên một chiếc xe.”

“Xe?” Triển Chiêu giật mình, vội nhìn Bạch Ngọc Đường một cái.

Tâm tình Bạch Ngọc Đường cũng kích động hơn, không nhịn được nói với A Xuân, “Ý cô là, hắn lái xe tới hiện trường sao, cô thấy được bảng số xe không?”

A Xuân lắc đầu, “Tôi chỉ thấy được là một chiếc xe hơi màu lam cỡ nhỏ, trời lại quá tối, khi ấy lại loạn, tôi không thấy bảng số xe.”

Triển Chiêu hơi ngẩn ra. Xe hơi loại nhỏ màu lam, cả bảng hiệu cũng không biết, trong khu thành phố cỡ lớn hơn ngàn vạn người như thành phố D, loài xe hơi này cũng phải có tới ngàn vạn chiếc, muốn tìm nó chỉ sợ còn khó hơn tìm thấy một người đàn ông hơn 20 không rõ mặt nữa ấy.

Không lẽ, mất đầu mối sao?

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cùng rơi vào trầm mặc. A Xuân thấy sắc mặt hai người nghiêm túc, trên khuôn mặt thanh tú cũng xẹt ra chút

buồn. Mặc dù cô đi làm ở nơi dơ bẩn, công việc cũng không thể nào công khai, nhưng bản chất lại là cô gái vô cùng có tính chính nghĩa. Vốn dĩ cô nghĩ mình thật có thể giúp đỡ họ, không ngờ từ biểu tình trên mặt hai người cảnh sát trẻ tuổi này xem ra, tin tức cô cung cấp cũng không quá đáng giá.

“Những chuyện tôi nói, không giúp được gì sao?” A Xuân có chút thất vọng nhìn về Triển Chiêu.

Triển Chiêu miễn cưỡng cong lên khóe miệng, “Không đâu, thật ra cô đã giúp chúng tôi rất nhiều. Chúng tôi không còn gì để hỏi nữa, cô có thể về rồi, gần đây nhớ để ý an toàn. Nếu tôi đoán không lầm, tên đó nhất định còn trở lại khu phố kia gây án. Cô...”

Triển Chiêu nhìn khuôn mặt xinh đẹp của A Xuân, hơi do dự một chút, cuối cùng vẫn là hạ giọng nói, “Sắp tới cô tốt hơn không nên tới đó làm, nơi đó xô bồ hỗn tạp, quá không an toàn. Huống chi...”

“Huống chi cũng không hợp pháp.” Bạch Ngọc Đường lạnh lùng nhìn A Xuân một cái.

A Xuân mỉm cười với Triển Chiêu, sau đó kiêu căng trợn mắt với Bạch Ngọc Đường, không khách khí nói, “Xem bộ dáng anh tướng tá lịch sự, chắc hẳn cũng đọc qua sách, có biết điển cố 50 bước cười 100 bước chưa?”

A Xuân nói ra một vấn đề kỳ lạ, mà dĩ nhiên, cô cũng không định chờ Bạch Ngọc Đường trả lời. Nói xong mấy câu này liền đứng thẳng lên.

“Anh gọi Triển Chiêu,” Trên khuôn mặt tươi trẻ của A Xuân nở ra một nụ cười, nói với Triển Chiêu, “Tôi nhớ anh rồi, sau này nếu có chuyện gì cần tìm tôi, có thể gọi tôi bất cứ lúc nào.”

Vừa nói, cô vừa lấy ra một tấm danh thiếp nước hương từ trong túi xách ra, nhét vào áo sơ mi của Triển Chiêu. A Xuân cười phong tình vạn chủng, mà nụ cười này lại có mấy phần phong thái của vũ nữ đêm qua.

Đưa mắt nhìn A Xuân rời khỏi phòng làm việc, Triển Chiêu cầm tấm danh thiếp khỏi túi áo, cầm trong tay suy nghĩ, trên mặt biểu tình rất rõ đang suy nghĩ cái gì. Bạch Ngọc Đường ngồi bên cạnh đã sớm tức càn hông, anh giơ tay đoạt lại tấm danh thiếp kia, vo vo thành đoàn tính vứt bỏ.

“Đừng!” Triển Chiêu vội vàng bắt lại cánh tay Bạch Ngọc Đường, giật lại cục giấy từ tay đối phương.

“Em giữ lại danh thiếp của con bé đó làm gì?”

Bạch Ngọc Đường chăm chăm nhìn vào mắt Triển Chiêu, giọng chua chát hỏi cậu đồng thời trong lòng cũng thầm chửi. Tên tiểu sắc lang này!

Triển Chiêu không nói chỉ nhìn, cẩn thận kéo ra tờ danh thiếp, dè dặt từng góc một rồi mới cẩn thận nhét vào ba lô.

Sau đó, cậu mới giải thích với Bạch Ngọc Đường, “Cô bé này nhìn qua là người tốt, hơn nữa, cô ấy còn là nhân chứng duy nhất từ đó tới giờ của vụ án này. Tôi thấy, chúng ta sau này nhất định còn chuyện cần tới cô bé.”

“Em nghĩ vậy thật sao?” Bạch Ngọc Đường chua xót chăm chăm nhìn Triển Chiêu.

Biểu lộ trên mặt Triển Chiêu vô cùng chính trực. “Dĩ nhiên, nếu không anh nghĩ tôi giữ danh thiếp cô ấy lại làm gì, không lẽ muốn gọi cô ấy tới nháy cho anh xem à?”

Bạch Ngọc Đường hơi ngẩn ra, anh bây giờ không ngờ Triển Chiêu sẽ mở lời đùa giỡn kiểu này với anh. “Tại sao là để anh xem, không lẽ tới qua em không nhìn?” Bạch Ngọc Đường câu khéo miệng, tâm trạng vui vẻ hơn một chút.

Triển Chiêu bất đắc dĩ trợn mắt nhìn Bạch Ngọc Đường một cái, lạnh lùng nói, “Tôi còn chưa tính sổ với anh đấy, hôm qua tại sao anh lại mang

tôi tới cái nơi kia xem trình diễn hả??”

“Em còn dám nói, không phải là tại em ép anh sao!” Bạch Ngọc Đường cũng trợn mắt ngược lại với Triển Chiêu.

Ai mà biết, lại để em quen với một cô gái có nguy cơ tiềm ẩn thế này. Bạch Ngọc Đường không tình nguyện liếc Triển Chiêu, lòng nói, tiểu tử này mặc dù dáng vẻ rất đẹp, nhưng bộ dạng trông vừa ngu vừa ngốc, làm sao lại có thể thu hút con gái thế này?

Trước hết là Nguyệt Hoa, sau đó là Thủy Ký Bình, Tô Hồng cũng nửa thật nửa giả, bây giờ lại thêm một A Xuân. Thật là địch thủ càng lúc càng nặng ký hơn. Bạch Ngọc Đường chợt cảm thấy, tình yêu của anh dường như chưa kịp bắt đầu đã gặp phải khó khăn nặng nề quá.

Không được, nhất định phải tìm cơ hội đem chuyện tối qua chưa làm được làm cho xong. Không ăn được nên bụng luôn cảm thấy không yên. Nghĩ tới đây, Bạch Ngọc Đường liền muốn kéo Triển Chiêu qua gặm hai cái để hóa giải tâm tình bất an trong lòng. Nào ngờ thú tính của anh vừa một phát ra, Triển Chiêu lại trước một bước bắt lại tay của anh.

“A? Em làm sao vậy?” Bạch Ngọc Đường kinh ngạc nhìn biểu tình kích động của Triển Chiêu.

“Tôi nghĩ ra rồi, nghĩ ra cách để A Xuân nhớ lại bộ dáng cùng tin tức khác của hãn rồi!”

“Cách gì?” Bạch Ngọc Đường nhướn lông mày, cũng cảm thấy hứng thú hỏi.

“Thôi miên, thôi miên có thể làm người ta nhớ lại những chuyện lúc thường người ta quên mất. Chỉ cần chúng ta thôi miên A Xuân, thì có thể khiến cô ấy nhớ lại bảng số xe của người kia. Thậm chí, cả khuôn mặt của hãn nữa!

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 118: Vụ Án 8 – Hòa Diễm Ác Ma (16)

Sau khi lên xe, Bạch Ngọc Đường lập tức chăm chú nhìn vào mắt Triển Chiêu, bức bối hỏi, “Cái giáo sư tiểu Triệu đội trưởng với em vừa nói là ai? Cháu của giáo sư Triệu, có quan hệ gì với em?”

Thôi miên là một cách can thiệp vào phương diện tâm lý, thường được sử dụng khá nhiều trong trị liệu tâm lý. Ở phương Tây cũng từng có trường hợp đem ứng dụng thôi miên ra sử dụng trong quá trình phá án. Sở dĩ được dùng không nhiều, một mặt là do phía quan chức không thừa nhận cách lấy lời khai như thế, chỉ cho phép làm thành đầu mối phá án. Còn một mặt còn lại do những chuyên gia về thôi miên trong nước không nhiều lắm, người giỏi cũng chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, nên cơ quan hình sự rất khó tìm được người giúp.

Vì thế, lúc Triển Chiêu nói lên chuyện có thể dùng thôi miên giúp phá án, ý nghĩ đầu tiên nảy ra trong đầu Bạch Ngọc Đường chính là nghi ngờ. Bất quá, anh cuối cùng vẫn phải đồng ý đề nghị của Triển Chiêu, hơn nữa cùng cậu đem ý tưởng này báo cho Bao Chứng. Ý tưởng của Bao Chứng cũng không khác gì với Bạch Ngọc Đường lắm, nhưng hẳn vẫn nhanh chóng chấp nhận sử dụng thôi miên lên người nhân chứng A Xuân hơn Bạch Ngọc Đường nhiều. Tất cả đều vì vụ án sắp sửa xảy ra, áp lực cực lớn, cho dù là chữa ngựa chết như ngựa sống, nhất định cũng phải làm.

Bất quá, chuyện Bạch Ngọc Đường không ngờ tới chính là, mặc dù đề nghị này do Triển Chiêu đưa ra, nhưng bản thân cậu lại không cách nào làm được chuyện này.

“Em không làm?” Bạch Ngọc Đường hơi ngẩn ra, kinh ngạc nhìn Triển Chiêu.

Anh vốn cứ nghĩ là, mỗi khi dính dáng tới chuyện liên quan tới tâm lý học, Triển Chiêu sẽ rành rọt tất cả đây. Cậu làm hồ sơ viết, còn phỏng vấn tội phạm này, khôi phục lại một ít tội chứng phạm tội ở hiện trường này, còn làm tư vấn tâm lý nữa. (Em nó làm nhiều thế thì anh làm được gì hả anh Bạch J))) Bạch Ngọc Đường vẫn nghĩ trong lĩnh vực này Triển Chiêu không gì là không thể, kết quả cậu ấy lại nói với mình cậu ấy không thôi miên. Được rồi, Triển Chiêu sẽ không bao giờ đùa giỡn mấy chuyện này, nếu cậu nói không, Bạch Ngọc Đường chỉ có thể tin tưởng cậu.

“Nếu em đã đề nghị như thế, nhất định sẽ có cách giải quyết đi?”

Lúc này Triển Chiêu mới gật đầu, “Dĩ nhiên, mặc dù tôi không làm, nhưng đúng lúc tôi có quen một chuyên gia về lĩnh vực thôi miên vô cùng uy tín trong nước. Chỉ cần ảnh chịu giúp một tay, chuyện này liền tuyệt đối không thành vấn đề!”

“Chuyên gia...” Bạch Ngọc Đường hí mắt nhìn Triển Chiêu, “Ý em không phải là giáo sư Triệu chứ?”

“Không sai.” Triển Chiêu cong môi mỉm cười, “Bất quá không phải giáo sư Triệu mà anh biết đâu, mà là cháu ông ấy, giáo sư tiểu Triệu.”

“Tiểu Triệu...” Không chờ Bạch Ngọc Đường nói chuyện, ánh mắt Bao Chửng đã hơi sáng lên. “Đúng ha, sao tôi không nghĩ tới cậu ta nhỉ! Bất quá hành tung của cậu ấy luôn khó xác định, bây giờ cũng không biết có ở thành phố D không.”

“Rất đúng lúc, hôm qua tôi mới gọi điện cho thầy, ông ấy bảo cháu mình hôm trước mới qua thăm, hôm nay vẫn còn trong thành phố D.”

“Vây cũng tốt!” Bao Chứng lập tức lôi điện thoại ra bấm số gọi cho tiểu Triệu tiên sinh đó, vừa gọi vừa nói với Triển Chiêu, “Để tôi liên lạc với cậu ấy, cậu với tiểu Bạch đi tìm Lưu Xuân Chi, lấy tốc độ nhanh nhất thuyết phục cô ấy chịu làm thôi miên nhé.”

Nói tới đây, Bao Chứng còn cố tình nhìn Bạch Ngọc Đường dằn dò, “Tiểu bạch, lúc gặp cô bé đó phải có thái độ tốt, không thể bày ra một bộ hung thần ác sát như đang thẩm vấn phạm nhân. Cô ấy có quyền không chấp nhận thôi miên, nếu thái độ không tốt lỡ như cô ấy không chịu phối hợp, ảnh hưởng đến việc phá án, tôi sẽ không tha cho cậu đâu.”

Vô tội trúng đạn Bạch Ngọc Đường buồn bực liếc Triển Chiêu một cái, sau đó miễn cưỡng trả lời một tiếng tuân lệnh, liền lôi Triển Chiêu rời khỏi cục. Sau khi lên xe, Bạch Ngọc Đường lập tức chăm chú nhìn vào mắt Triển Chiêu, bực bội hỏi, “Cái giáo sư tiểu Triệu đội trưởng với em vừa nói là ai? Cháu của giáo sư Triệu, có quan hệ gì với em?”

Triển Chiêu hơi ngẩn ra, giọng của Bạch Ngọc Đường làm cậu cảm thấy cả chiếc xe tràn ngập vị chua. Nếu như cậu nghe không lầm, thái độ này của Bạch Ngọc Đường hình như là đang ghen? Nhưng ăn dấm của người nào vậy, sao lại không giải thích được gì hết?

“Anh ấy là cháu của giáo sư Triệu, sư huynh của tôi, chuyên gia thôi miên nổi tiếng trong nước. Bao đại ca cũng biết hẳn.”

Sư huynh? Yêu nước yêu nhà yêu sư muội, phòng lửa phòng cướp phòng sư huynh. Hai câu danh ngôn trong trường đại học này Bạch Ngọc Đường đã sớm biết, xưng hô này vô cùng mập mờ, không thể không phòng!

“Anh nhìn cũng biết, nếu đội trưởng không biết hẳn ta thì sao có thể có được số điện thoại?” Bạch Ngọc Đường trợn mắt nhìn Triển Chiêu, tiếp tục hỏi tiếp không thả, “Anh đang hỏi em, sư huynh này của em tên gọi là gì, tại sao tới giờ đều không nghe thấy em nhắc tới?”

Tại sao phải nhắc tới với anh a? Triển Chiêu buồn bực liếc Bạch Ngọc Đường, ý thức được lúc người này đã quyết tâm muốn bào ra gốc rễ vấn đề thì không thể làm gì khác là thành thật khai báo.

“Anh ấy gọi Triệu Trinh, là cháu của thầy, hơn nữa còn là học trò đầu tiên của ông ấy. Người này hành tung không rõ, vì là chuyên gia tâm lý, nên thường được mời đi khắp nơi trao đổi giảng dạy, cho nên tôi cũng gần một năm chưa gặp rồi.” Đây ý nói là, cho nên tôi không nói với anh là vì không nhớ ra đó.

Nghe qua quan hệ cũng không quá thân mật, Bạch Ngọc Đường hơi yên tâm, nhưng vẫn ôm Triển Chiêu đến bên cạnh mình, găm găm lỗ tai một cái.

“Bạch Ngọc Đường! Anh làm gì đó!” Triển Chiêu hung hăng trợn mắt với Bạch Ngọc Đường, dùng sức đẩy ra cái tay kia.

Bạch Ngọc Đường lại nở một nụ cười mờ ám, ánh mắt liếc qua liếc lại trong xe mấy lần. Ký ức đêm qua lập tức xộc lên đầu, những chuyện xảy ra trong xe sinh động hiện ra. Triển Chiêu có cảm giác nhiệt huyết toàn thân mình đang nhanh chóng đẩy hết ra ngoài, không cần nhìn cũng biết, bây giờ cả người cậu cũng đỏ không khác gì một con tôm chín.

Nụ cười đắc ý bên môi Bạch Ngọc Đường làm Triển Chiêu then quá hóa giận, cậu rất muốn đẩy cửa xuống xe, thoát khỏi loại không khí ngột ngạt này. Nhưng Bạch Ngọc Đường làm sao có thể cho cậu cơ hội đó? Thấy Triển Chiêu có ý muốn chạy trốn, Bạch Ngọc Đường liền mở máy xe, Triển Chiêu lần này muốn trốn cũng không được.

“Nè, đừng giận nữa, mau gọi điện cho con nhỏ kia đi. Tình huống lúc này đã vậy rồi, em biết tìm cô ta ở đâu sao?” Cái tên Bạch Ngọc Đường này, làm Triển Chiêu nổi điên lên xong lại bắt đầu ra dáng làm việc nghiêm chỉnh, khiến Triển Chiêu giận muốn chết mà không thể xử đẹp anh.

Bất quá Bạch Ngọc Đường nói rất đúng, Triển Chiêu chỉ có thể móc ra danh thiếp A Xuân để lại, bấm số điện thoại đối phương.

Điện thoại thông, A Xuân dĩ nhiên không ngờ Triển Chiêu lại nhanh chóng gọi điện cho cô như vậy, giọng nói nghe qua vui vẻ vô cùng. Triển Chiêu nói rõ với cô ý định gọi lại, A Xuân do dự mấy giây lập tức đáp ứng sẽ phối hợp với hành động của cảnh sát, hơn nữa còn nói chỗ mình đang đứng cho họ.

A Xuân còn chưa đi khỏi cục bao xa, Bạch Ngọc Đường đã dùng không tới 5 phút đã tới chỗ A Xuân, đưa cô về lại tổ Trong án. Sau khi trở lại tổ rồi, Triển Chiêu tỏ ý vô cùng cảm kích với A Xuân, dù sao không phải ai cũng có thể giống với cô bé này, đồng ý tiếp nhận chuyện nghe qua có chút nguy hiểm như thôi miên.

Triển Chiêu mang một mình A Xuân vào một phòng làm việc, giải thích nguyên nhân làm thôi miên cùng thân phận người làm thôi miên Triệu Trinh cho cô nghe. Dĩ nhiên cũng nói cho cô biết thôi miên có thể làm người ta chịu tổn thương một chút. Triển Chiêu hi vọng A Xuân có thể tiếp nhận thôi miên, nhưng cũng hi vọng cô sẽ cẩn thận cân nhắc, dù sao trong vụ việc này cô cũng chỉ là một người qua đường vô tội, cũng không có nghĩa vụ nhất định phải phối hợp với hành động điều tra của cảnh sát.

“Anh đã bảo tôi là nhân chứng duy nhất không phải sao?” Nghe Triển Chiêu tự mình giải thích, A Xuân câu khéo miệng cười, khuôn mặt tinh khiết vì không có trang điểm mà có chút tái nhợt, có điều nụ cười này lại tăng thêm mấy phần sức quyến rũ của cô.

Triển Chiêu gật đầu, “Đúng là như thế, không sai, cho nên, cô chịu đồng ý làm tôi vô cùng biết ơn.”

“Thật ra anh không phải cảnh sát đi?” A Xuân đột nhiên cắt đứt lời nói của Triển Chiêu, đưa ra một nghi vấn.

Triển Chiêu sửng sốt, theo bản năng gật đầu.

“Tôi thấy ánh mắt anh rất độc, cũng nhìn ra anh không phải cảnh sát.”
Khóe miệng A Xuân lại nở ra nụ cười, “Có thể cho tôi biết thân phận thật của anh sao, Triển Chiêu?”

“Tôi là sinh viên đang theo học tiến sĩ, cũng kiêm làm giáo viên.”

“Giáo viên.” Trong mắt A Xuân thoáng qua một chút ngoài ý muốn, sau đó, cô cười, “Tôi đã gặp qua rất nhiều giáo viên, nhưng không có ai giống anh hết.”

Triển Chiêu rất muốn hỏi A Xuân xem cậu với những giáo viên khác khác nhau chỗ nào. Nhưng cậu chưa kịp hỏi, cửa phòng đã bị đẩy ra, Bạch Ngọc Đường đen mặt bước vào.

Triển Chiêu ngẩng đầu lên nhìn anh một cái, chưa kịp mở miệng nói chuyện, Bạch Ngọc Đường đã mở lời đoạt tiếng, “Giáo sư Triệu tới.”

Triển Chiêu sáng mắt lên, “Anh ấy đâu?”

“Trong phòng làm việc của đội trưởng.”

“Tôi đi gặp anh ấy!” Triển Chiêu quay đầu lại nhìn A Xuân một cái, “Để tiểu Bạch ở đây với cô một lát, tôi đi một chút sẽ quay lại ngay!”

“Nè!” Trên mặt Bạch Ngọc Đường lại đen xuống, anh còn chưa kịp phản ứng, Triển Chiêu đã sớm mất tích như một làn khói.

Bạch Ngọc Đường vội vàng muốn đuổi theo, lại nghe thấy một giọng nữ thông thả ở đằng sau truyền tới

“Tiểu Bạch ~~ ừm, xưng hô này thật là hợp với ông.”

“Lưu Xuân Chi.” Thanh âm của Bạch Ngọc Đường lạnh tới mức có thể đóng băng người, mặt anh âm trầm chăm chú nhìn vào khuôn mặt trần của A Xuân. Anh bây giờ rất hối hận, ban đầu vì sao lại đưa Triển Chiêu đi xem buổi múa thoát y đó chứ.

“Cảnh sát Bạch, Triển Chiêu để ông đi theo tôi, nếu ông không chịu ngồi lại đây, tôi bỏ đi rồi, tới lúc anh ấy biết ông làm tôi đổi ý, nhất định sẽ giận ông, đúng không?”

Mặt A Xuân không biến sắc nhìn Bạch Ngọc Đường, làm người nọ giận tới xì khói.

“Con nhỏ này...”

“Bạch Ngọc Đường, ông tốt nhất tự hiểu rõ, ở chung một chỗ với ông đối với tôi cũng là cực hình. Con người tôi ghét nhất là cảnh sát, nếu ông chọc giận tôi, tôi cũng không thêm nể mặt Triển Chiêu nữa, trực tiếp đi luôn.”

Đừng nói chuyện Triển Chiêu là yếu điểm của Bạch Ngọc Đường, chỉ nội phá án thôi, Bạch Ngọc Đường cũng không thể trở mặt với Lưu Xuân Chi rồi. Vì thế anh chỉ có thể buồn bực trợn mắt nhìn đối phương mấy lần, rồi ngoài việc ở lại đây chán ghét nhìn cô ra, trong lòng nhớ kỹ Triển Chiêu cũng vị sư huynh tướng tá cao ráo đẹp trai ra, không còn đường nào có thể đi nữa.

So sánh với hai người náy lửa bên này, không khí bên Triển Chiêu chỉ có thể nói là vô cùng vui vẻ. Triệu Trinh sau khi nhận điện của Bao Chửng lập tức bỏ lại tất cả hội nghị lẫn công việc, vội vã chạy qua tổ Trọng án.

Lúc Triển Chiêu đi ra khỏi phòng làm việc Triệu Trinh đã nói chuyện với Bao Chửng một lúc lâu, Công Tôn Sách cũng ở một bên của hắn. Vì thế sau khi Triển Chiêu vào cửa, đầu tiên nhìn thấy chính là cảnh tượng ba vị

soái ca khí chất bất đồng đang ở chung một chỗ nói chuyện phiếm, không khí vô cùng thân mật.

“Sư huynh!” Hơn một năm không gặp, thấy được Triệu Trinh rồi, biểu hiện Triển Chiêu vô cùng kích động.

“Tiểu Triển, không ngờ có thể gặp em ở tổ Trọng án.” Triệu Trinh đẩy gọng kiếng đang kẹp trên sống mũi, khuôn mặt trắng noãn nở ra một nụ cười dịu dàng, “Chú nói với anh, một năm nay em chỉ biết đi theo lẫn lộn với Bao Chứng, không ngờ là thật.”

“Nè! Triệu tiểu Trinh, cái gì gọi là lẫn lộn, cậu nói rõ cho tôi coi.” Lời này của Triệu Trinh dĩ nhiên không chỉ có một Triển Chiêu không thích nghe, mà cả Bao Chứng cũng tỏ ý kháng nghị.

“Mấy câu này không phải tôi nói, muốn tính sổ đi tìm chú tôi đi.” Triệu Trinh cũng không thèm nhìn Bao Chứng, anh biết, đối phương căn bản không thể đi tìm chú mình gây sự. Bao Chứng cũng được tính là thông minh, chỉ cần hăn đủ thông minh, nhất định sẽ không chủ động qua chỗ chú tìm mắng. Phải biết vì Triển Chiêu còn chưa học xong, mà chú rất không vui với Bao Chứng rồi.

“Sư huynh, Bao đại ca, hai người bây giờ không tập trung chú ý vào vụ án sao? Cãi nhau có thể để sau này mà.”

Triển Chiêu khó chịu nhìn hai người đàn ông này, buồn bực nhớ lại chuyện học hành của mình. Được rồi, sau khi vụ án này kết thúc xong, cậu sẽ quay về ký túc xá, lấy tốc độ nhanh nhất giải quyết chuyện tốt nghiệp.

“Tiểu Triển nói rất đúng.” Trên khuôn mặt ôn hòa của Triệu Trinh hiện ra một vẻ nghiêm túc. “Đi thôi, dẫn tôi tới chỗ cô gái muốn làm thôi miên đó đi, tôi phải kiểm tra mức độ ám hiệu của cô ấy.”

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 119: Vụ Án 8 –Hỏa Diễm Ác Ma (17)

Sư huynh em biết Bàng đại ca?

Tôi không biết nữa, xem chừng là biết đi?

Trông đáng vẻ anh ta thật quái.

Ừ, tôi cũng thấy quái, thật muốn biết đã xảy ra chuyện gì, bằng không tôi đi hỏi sư huynh một chút.

Em ngu à! Em thấy anh ta có đáng vẻ gì là sẽ nói với tụi mình sao?

Sau khi gặp A Xuân xong, Triệu Trinh chỉ hỏi cô vài chuyện, không tới năm phút, giáo sư tiểu Triệu đã cho mọi người một viên thuốc an thần. Đoán một hồi anh lấy được kết luận khá tốt. Bất kể là từ tâm lý hay còn trạng thái sinh lý, A Xuân đều thuộc loại thể chất rất thích hợp để tiếp nhận thôi miên. Xét thấy A Xuân đã từng gặp qua kẻ tình nghi, thậm chí còn nói chuyện với hắn, mặc dù cô bảo không chú ý nhìn dung mạo của đối phương, nhưng vẫn có khả năng cao nhớ lại tướng mạo, ngũ quan đối phương nhờ thôi miên.

Vì vậy, trước khi chính thức làm thôi miên, Triệu Trinh muốn mời một vị phác họa tội phạm chuyên nghiệp đi theo suốt quá trình thôi miên. Trong lúc thôi miên, Triệu Trinh dùng thủ đoạn dẫn dắt chuyên nghiệp bảo A Xuân miêu tả ra những đặc thù khuôn mặt của kẻ tình nghi, lại nhờ họa sai chuyện nghiệp sửa miêu tả của A Xuân thành một bức tranh. Bao Chứng lập tức đồng ý với đề nghị của Triệu Trinh, xin tổng cục phái xuống một vị

phác họa tội phạm nhiều kinh nghiệm phối hợp với công việc thôi miên. Hơn một tiếng sau, họa sĩ tới. Chuyện làm Triệu Trinh không ngờ tới là vị họa sĩ có nhiều kinh nghiệm này lại vô cùng trẻ tuổi, nhìn qua là một tiểu tử chỉ mới khoảng 27 – 28. Tên là Chu Bân, chiều cao trung bình, vóc người gầy, mi thanh mục tú, nếu như không ai nói hẳn là người vẽ chân dung tội phạm chuyên nghiệp, thì nhìn dáng vẻ ôm sỗ phác thảo, tay cầm bút than, chỉ có thể làm người ta nghĩ tới sinh viên đại học mỹ thuật.

Dĩ nhiên trước lúc Chu Bân tới hẳn cũng không biết nhiệm vụ lần này phức tạp tới thế, người hẳn đối mặt không phải là nhân chứng bình thường hay gặp, mà là một cô gái xinh đẹp bị thôi miên cùng với một chuyên gia thôi miên. Bất quá sau khi nghe Triệu Trinh giải thích, Chu Bân lập tức hiểu ra hẳn phải làm những gì, hơn nữa rất nhanh đã chuẩn bị xong. Bắt đầu thôi miên, trừ A Xuân, Triệu Trinh cùng Chu Bân ra, tất cả những người khác cũng bị nhốt ở bên ngoài phòng làm việc, không được biến quá trình thôi miên đằng sau cánh cửa kia.

Trong suốt một tiếng thôi miên, Triển Chiêu cứ mấy phút sẽ vội vàng liếc về phía cửa phòng một cái, biểu lộ ân cần. Bạch Ngọc Đường ngồi bên cạnh Triển Chiêu, cảm thấy khó chịu thế nào. Mặc dù anh cũng rất để ý quá trình thôi miên, nhưng biểu hiện Triển Chiêu như vậy chỉ khiến anh hiểu rằng cậu quá sức quan tâm tới cô gái kia, hoặc là, quá quan tâm tới sư huynh của cậu. Bất kể là người nào trong hai người, cũng làm lòng anh cảm thấy chịu không được.

Cũng may, quá trình thôi miên cũng không kéo quá lâu, hơn một tiếng sau, cửa mở. Triển Chiêu nghe từ trong cửa truyền ra thanh âm kinh ngạc của A Xuân, “Chính là hắn! Cái này quá thần kì! Tự tôi còn không nhớ rõ ngoại hình của hắn, mà anh lại có thể vẽ ra!”

Triệu Trinh mỉm cười để Bạch Triển hai người cùng Bao Chứng Công Tôn Sách vào phòng làm việc, lấy ra bức họa từ trong tay Chu Bân ra, đưa cho Bao Chứng.

“A Xuân, cô có thể khẳng định gương mặt này chính là người cô đã gặp tối qua không?” Bao Chứng liếc mắt nhìn bức chân dung bằng than chì, sau đó nhìn chăm chăm vào ánh mắt Lưu Xuân Chi hỏi.

A Xuân kích động gật đầu, “Đúng là hân, không sai! Tôi đã nhớ ra hết rồi, kể cả những lời tôi với hân đã nói, lại còn biển số xe của hân!”

Đây đúng là tin vui, không ai ngờ được sau khi thôi miên xong tình hình liền trở nên thuận lợi như thế, kết quả cũng rất lạc quan. Sau khi thôi miên xong, Bao Chứng thành khẩn cảm ơn A Xuân, người sau rất rộng rãi tỏ rõ rằng đây là nghĩa vụ cần có của thị dân, không đáng khen thưởng.

Bao Chứng để Trương Long Triệu Hồ cùng nhau đưa A Xuân với Chu Bân đi, trước khi đi, A Xuân còn cố ý nhìn chăm chăm vào mắt Triển Chiêu trịnh trọng dặn dò, “Nhất định phải bắt hân lại!”

Đưa mắt nhìn bóng lưng duyên dáng của cô gái ấy, mọi người không khỏi cảm khái, tại sao một cô nương chính nghĩa như vậy, lại đi làm một công việc không cách nào nói rõ đây?

A Xuân đi rồi, Triệu Trinh cầm báo cáo thôi miên cho Bao Chứng, Công Tôn, Bạch Triển mấy người cũng đã tụ tập hết về phòng làm việc. Anh lấy kết luận thôi miên cùng những vấn đề khác nói hết cho họ.

“Đáng tiếc, A Xuân cũng không có thấy được hết biển số xe.” Triệu Trinh tiếc nuối nhìn Bao Chứng một cái, “Cô ấy chỉ thấy một nửa trước của bảng số xe, chữ đầu là T, tiếp theo đó là hai số 34, còn lại A Xuân không thấy, cũng không tồn tại trong trí nhớ, vì vậy không sao lấy được.”

“Chỉ cần thế này thôi đã vô cùng tốt rồi!” Trên mặt Bao Chứng là biểu lộ kích động, hân dùng sức vỗ vai Triệu Trinh, hưng phấn nói, “Cậu không biết áp lực mấy ngày nay của tôi lớn tới mức nào đâu! Làm phiên chuyên gia cậu tới giúp một tay! Cậu ở đây đừng đi nha, tôi trước tìm Bàng Thống báo tin, cậu chờ tôi trở lại mời cậu ăn cơm!”

Vừa nói Bao Chứng vừa phẫn khởi cầm bức tranh chạy ra ngoài, hẳn cũng không để ý, lúc nghe tới cái tên Bàng Thống, sắc mặt Triệu Trinh nảy ra một tia biến hóa vi diệu.

“Sư huynh, anh làm sao vậy? Thấy sắc mặt anh hình như không tốt lắm, là công việc gần đây rất mệt sao?” Triển Chiêu chớp mắt, mặt vô cùng ngây thơ nhìn Triệu Trinh.

Triệu Trinh hơi ngẩn ra, định thần lại nhìn Triển Chiêu một cái, vừa muốn giải thích cho cậu mình không có chút nào khó chịu. Nhưng anh vừa muốn mở miệng, lại chợt để ý tới một ánh mắt lợi hại vừa quét qua mặt mình. Triệu Trinh nhẹ nhàng nhướng lông mày, bất động thanh sắc, liếc lại chủ nhân ánh mắt kia.

Trẻ trung, tướng mạo tuấn mỹ, khí chất lạnh lùng, mi mục sắc bén. Đây là một nam nhân rất khó để người ta bỏ sót, mặc dù tuổi còn trẻ, nhưng rất giống một thanh kiếm sắc bén vừa ra khỏi vỏ, sức tấn công cực mạnh. Trực giác bén nhạy của tâm lý học để Triệu Trinh phải đề cao 12 phần cảnh giác với sự tồn tại của Bạch Ngọc Đường, anh nhìn Bạch Ngọc Đường thật sâu, sau đó lại liếc qua mặt Triển Chiêu một cái, khóe miệng hơi cong như có điều suy nghĩ.

“Triển Chiêu, anh nghe Bao Chứng nói, em bây giờ đang ở trong nhà cảnh sát Bạch phải không?”

Câu hỏi của Triệu Trinh làm mặt Triển Chiêu hơi nóng lên, cậu không nhịn được lén nhìn Bạch Ngọc Đường một cái, lại phát hiện ra tên kia đường đường chính chính nhìn thẳng vào sư huynh, trên mặt là một vẻ hừng hực ép người. Triển Chiêu đỡ trán, tên Bạch Ngọc Đường này bị sao vậy, cả ngày nay nhìn ai cũng không thuận mắt. Anh ta với sư huynh mới lần đầu gặp nhau đi, sao vừa gặp nhau lại là dáng vẻ giường cung bạt kiếm thế này?

“Sư huynh, em ở lại trong nhà Bạch Ngọc Đường là vì anh ấy bị thương, nên em muốn ở gần chăm sóc.” Triển Chiêu vội vàng trả lời câu hỏi của Triệu Trinh, hơn nữa cố hết sức dời sự chú ý của người ta lên mình, hi vọng anh đừng nhìn biểu tình đáng ghét trên mặt Bạch Ngọc Đường nữa.

“Em chăm cậu ta?” Triệu Trinh thâm ý nói xong nhìn Triển Chiêu một cái, sau đó hướng về phía Bạch Ngọc Đường mỉm cười, “Không ngờ một năm không gặp, tiểu sư đệ của tôi sẽ biết cách chăm sóc người khác, thật là trưởng thành a.”

Triển Chiêu ngượng ngùng cười, không chờ cậu trả lời, Bạch Ngọc Đường đã nhanh cướp trước một bước tới cạnh cậu, nắm chặt tay, nhìn chăm chăm Triệu Trinh, lạnh như băng nói, “Triển Chiêu chỉ chăm sóc tôi, tuyệt đối sẽ không chăm sóc bất cứ người nào không quan hệ.”

“Một câu người không quan hệ của cảnh sát Bạch này rất thú vị nha.” Triệu Trinh cười nói, “Không lẽ là nói tại hạ?”

“Tại hạ tại thượng gì cũng không thành vấn đề, tóm lại ông...”

“Tiểu Bạch!” Triển Chiêu đơn giản là đau đầu muốn chết, cậu hung hăng nhéo cái tay Bạch Ngọc Đường đang nắm tay mình. Đau đớn khiến Bạch Ngọc Đường không nhịn được mà nhượng bộ bỏ tay ra, mất hứng nhìn về phía Triển Chiêu.

“Cảnh sát Bạch, cậu sao thế?” Triệu Trinh đã nhìn thấy tất cả vẫn cố làm ra vẻ ân cần hỏi han.

Bạch Ngọc Đường cắn răng nghiêng lợi đáp, “Không sao hết.”

“Không sao là tốt rồi.” Triệu Trinh thờ ơ cười, nói với Triển Chiêu, “Sư đệ, xem ra vụ án này của mấy đứa còn phải kéo dài mấy ngày mới xong được, đúng lúc gần đây anh không có chuyện gì gấp, ở lại thành phố D với chú. Em có rảnh có thể tới tìm anh chơi, sư huynh mời em ăn đại tiệc nha.”

“Thật không,” Triển Chiêu chớp mắt, mặc dù cậu bị lời mời đại tiệc của Triệu Trinh hấp dẫn, nhưng cũng biết bên người hiện giờ còn có một thùng dấm lom lom nhìn, không thể biểu hiện ra thật vui. Cho nên cậu chỉ còn cách căng thẳng cười nói, “Được a, nhất định sẽ tới tìm anh!”

“Ừ, nếu em chịu rồi thì anh an tâm.” Vừa nói, Triệu Trinh lại một lần nữa mỉm cười nhìn Bạch Ngọc Đường một cái, “Không còn chuyện gì thì anh đi trước.”

Cút đi nhanh lên đi! Bạch Ngọc Đường trong lòng gào thét nói.

Triệu Trinh giống như nghe thấy tiếng gào của Bạch Ngọc Đường, nhưng anh vẫn thong thả bước ra ngoài, vừa đi, vừa ôm lấy bả vai Triển Chiêu, như có như không hỏi thăm vấn đề học hành cùng khó khăn công việc trong suốt một năm qua của cậu, một bộ dáng sư huynh tốt quan tâm sư đệ.

Mặc dù quan hệ với Bạch Ngọc Đường còn chưa được xác định, nhưng với Triển Chiêu cũng đã đủ hiểu rõ về tên đó. Tuy cậu chậm lụt, nhưng vẫn cảm nhận được Bạch Ngọc Đường đang đi sau lưng cậu với Triệu Trinh, không ngừng phóng mắt đao. Triển Chiêu cảm thấy cả phòng cũng tràn ngập vị chua lúc này, làm người ta khó mà hô hấp. Có điều cậu cũng không thể giục Triệu Trinh rời khỏi đây nhanh một chút, dù sao người ta cũng là sư huynh tốt của cậu, hơn nữa vừa giúp tổ Trọng án một chuyện lớn, là một trợ thủ rất có lợi cho tất cả mọi người ở chỗ này.

Đương lúc Triển Chiêu cảm thấy tổ Trọng án sắp sửa tràn ngập dấm thì, đột nhiên, thân hình Triệu Trinh khựng lại, dừng bước. Triển Chiêu hơi sửng sốt, không hiểu rõ đưa mắt nhìn Triệu Trinh bên cạnh.

Trên khuôn mặt tư văn trắng noãn của sư huynh chợt hiện ra nét đờ đẫn hiếm có, mắt nhìn phía trước, sắc mặt hơi nhợt nhạt, không còn chút trạng thái thong thả như lúc nãy chọc ghẹo Bạch Ngọc Đường. Triển Chiêu

không hiểu nhìn theo ánh mắt Triệu Trinh, cậu nhìn thấy người Triệu Trinh đang để ý tới. Đó là, Bao đại ca cùng Bàng đại ca.

Bao Chứng với Bàng Thống đang đứng cách họ chừng 10 bước trò chuyện với nhau cái gì, trong tay của Bàng Thống đang nắm bức tranh do Chu Bân vẽ ra, trên mặt tỏ vẻ vui mừng. Bàng Thống tựa như không hề để ý chuyện Triển Chiêu lẫn Triệu Trinh đều đang nhìn hắn, hắn chỉ lo nói chuyện vụ án với Bao Chứng, cùng với những chi tiết cần lưu ý khi ban bố lệnh cảnh báo với truyền thông.

Triệu Trinh cứ đứng ở đó nhìn hai người nói, Triển Chiêu cũng đứng ở đó nhìn Triệu Trinh, mà Bạch Ngọc Đường không biết từ lúc nào, đã lặng lẽ kéo lại tay Triển Chiêu.

Bạch Triển hai người liếc mắt nhìn nhau, song phương đều nhìn ra ánh mắt nghi ngờ cùng tò mò trong mắt của người nọ.

Sư huynh em biết Bàng đại ca?

Tôi không biết nữa, xem chừng là biết đi?

Trông đáng vẻ anh ta thật quái.

Ừ, tôi cũng thấy quái, thật muốn biết đã xảy ra chuyện gì, bằng không tôi đi hỏi sư huynh một chút.

Em ngu à! Em thấy anh ta có đáng vẻ gì là sẽ nói với tụi mình sao?

Triển Chiêu nhíu mày, cẩn thận quan sát biểu lộ của Triệu Trinh, trong lòng yên lặng đồng ý với ám hiệu của Bạch Ngọc Đường.

Nhìn đáng vẻ, sư huynh chắc chắn biết Bàng đại ca, hơn nữa, nếu mình cứ thế hỏi anh ấy, khẳng định anh ấy sẽ không nói.

Đang lúc Triển Chiêu chăm chú nhìn vào mặt Triệu Trinh suy nghĩ, chợt, Bàn Thông như vô tình xoay đầu, mắt thẳng tắp nhìn ánh mắt Triệu Trinh.

Triển Chiêu cảm giác được cơ thể sư huynh hơi lắc lư một cái, cậu vội vàng ngừng đầu, nhận ra Bàn Thông đang chăm chú nhìn sư huynh. Chỉ lát sau, hắn mỉm cười bước tới.

“Triệu Trinh, đã lâu không gặp.” Bàn Thông cười híp mắt nhìn Triệu Trinh, nhưng làm sao Triển Chiêu lại cảm thấy nụ cười này đáng sợ như vậy? Đây là Bàn đại ca tốt tính, cả ngày hi hi ha ha đấy sao?

“Không ngờ anh cũng ở trong tổ Trọng án.” Triệu Trinh nhìn nụ cười trên mặt Bàn Thông, biểu lộ vẫn còn chút ngơ ngẩn.

“Không ngờ?” Nụ cười Bàn Thông càng thêm sâu, “Ngày nay chuyện không ngờ tới rất nhiều, mà người nghĩ không thông càng nhiều hơn, em nói có đúng không? Hội trưởng Triệu.”

Cơ thể Triệu Trinh lại run thêm một lần nữa, nhưng anh cũng hung hăng cau mày một cái, cưỡng ép mình khôi phục lại bình thường. Đối mặt với Bàn Thông, Triệu Trinh lúng túng, cứng ngắc kéo lên khóe miệng, lẩm bẩm đáp, “Đúng vậy, người là thứ khó hiểu nhất. Xem như nhìn rõ ngay từ đầu, không chừng rồi cũng sẽ thay đổi. Bàn Thông, anh.... Tôi đi đây.”

Nói rồi, Triệu Trinh cũng không nhìn lại Triển Chiêu một cái, dùng tốc độ nhanh nhất rời khỏi phòng làm việc tổ Trọng án.

Triển Chiêu giật mình đưa mắt nhìn bóng lưng chật vật của sư huynh, mà lúc này Bạch Ngọc Đường lại chú ý thấy, trong nháy mắt Triệu Trinh xoay người rời đi, nụ cười trên miệng Bàn Thông cũng biến mất.

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 120: Vụ Án 8 – Hỏa Diễm Ác Ma (18)

Án 8 sắp hết rồi nha :”>

Chúng ta sắp qua hai án cuối cũng tức là sắp chia tay với Tổ Trọng Án dòi.

Chân dung của kẻ tình nghi được công bố, khiến cả thành phố chấn động, cũng xem như thu được tín hiệu tốt. Tối hôm công khai chân dung, cục đã nhận được một cuộc điện thoại vô cùng quan trọng. Người gọi là nhân viên công ty trẻ, nói là anh ta có một người đồng nghiệp vô cùng giống với người trong tranh.

Bao Chứng vội vàng phái người mời thanh niên kia tới tổ Trọng án. Theo trả lời của thanh niên, đồng nghiệp anh gọi Lưu Sinh, 25 tuổi, người thành phố D. Cũng là một nhân viên công ty bình thường, nhưng ba tháng trước, do mâu thuẫn với sếp nên bị đuổi việc. Theo lời của nhân chứng, Lưu Sinh bình thường có chút cực đoan, thường gây gổ với đồng nghiệp, bất quá tới giờ anh vẫn chưa hề thấy Lưu Sinh nghịch lửa.

Công Tôn Sách tìm thấy hình Lưu Sinh trong máy, quả nhiên hoàn toàn giống với bức chân dung của Chu Bân. Tên Lưu Sinh này có tình nghi cực lớn!

Lúc tổ Trọng án còn đang tích cực điều tra Lưu sinh thì lại có một cuộc gọi khác gọi đến tổ Trọng án, lần này gọi báo cảnh sát, là anh trai ruột của Lưu Sinh! Tên anh ta là Lưu Bình, nhìn qua hơn 30 tuổi, người thành thật. Theo lời anh nói, em trai anh từ nhỏ đã có thói quen nghịch lửa, cha mẹ đã

nghe rất nhiều biện pháp quản giáo sửa chữa nó, nhưng nó không thay đổi, cuối cùng cha mẹ chỉ có thể bó tay.

Anh trai Lưu Sinh xuất hiện làm Bao Chứng càng thêm xác định hiềm nghi của tên Lưu Sinh này, mà tình hình sau khi điều tra rồi lại càng khiến mọi người chắc chắn hơn, tên Lưu Sinh chính là hung thủ!

Công Tôn Sách tra được trên thẻ tín dụng của Lưu Sinh có ghi lại đã từng mua xăng 93, mà bảng số xe của hắn cũng hợp với bảng số trong trí nhớ A Xuân. Hơn nữa Lưu đại ca cũng đã khai, từ nhỏ thành tích học tập của Lưu Sinh đã vô cùng kém, lại có thói nghiện rượu lâu năm, cuộc sống thất bại. Đồng nghiệp Lưu Sinh cũng phản ánh, Lưu Sinh lúc ở đơn vị thường bỏ bê công việc vô cố, cả người lúc nào cũng mang theo mùi rượu, cũng thường làm trễ nãi công việc quan trọng chỉ vì uống rượu. Hơn nữa, nguyên nhân chủ yếu làm Lưu Sinh bị đuổi cũng là do sếp cực kỳ bất mãn với thái độ làm việc của hắn.

“Lưu Xuân Chi từng nói, cô người được mùi rượu trên người hắn. Thành tích kém, nghiện rượu, hiện tại thất nghiệp, cuộc sống hỗn loạn, những thứ này rất hợp với hồ sơ viết của Triển Chiêu.”

Bạch Ngọc Đường nghiêm túc nhìn Triển Chiêu một cái, trong mắt tràn đầy tán thưởng cùng kiêu ngạo. Trong lúc tất cả mọi người khẩn trương phân tích vụ án, Bạch Ngọc Đường vẫn không quên ngoắc khéo miệng với Triển Chiêu.

Triển Chiêu lúng túng liếc Bạch Ngọc Đường một cái, Bao Chứng đứng đối diện hai người họ nhìn thấy hết, hắn đầu tiên là trợn mắt với Bạch Ngọc Đường, sau đó ho khan, thành công dời ánh mắt của Triển Chiêu từ trên người Bạch Ngọc Đường ra chỗ khác.

“Được rồi! Bây giờ Trương Long Triệu Hồ đã tới nhà bắt Lưu Sinh, có chuyện gì chờ họ trở về sẽ sớm hỏi được.”

“Chưa chắc.” Công Tôn Sách nãy giờ im lặng ngồi bên cạnh máy tính đột nhiên chắt đứt phán đoán đầy tự tin của Bao Chứng.

“A Sách?” Bao Chứng hơi ngẩn ra, “Cậu đoán thế nào?”

“Ừm.” Công Tôn Sách gật đầu, đứng lên khỏi ghế, “Mọi người đều không chú ý tới soa?”

“Cái gì?”

“Những thứ trước mắt chúng ta nắm giữ chỉ là đầu mối, không phải chứng cứ.” Công Tôn Sách bất đắc dĩ đưa mắt nhìn ba người phía trước, quả nhiên phát hiện ra biểu lộ bất ngờ trên mặt họ.

“Đúng ha, sao tôi lại quên mất cái này!” Bạch Ngọc Đường vỗ đầu một cái, uất hận nói, “Nhất định là do mãi mới tóm được hãn nên vui quá, thậm chí cả bước cơ bản nhất là thành lập bằng chứng cũng quên!”

Ngành nghề có chuyên nghiên cứu, làm một nhân viên chưa qua đào tạo như Triển Chiêu, cũng không hiểu rõ cái gì gọi là thành lập bằng chứng. Nhưng đối với chuyện Công Tôn Sách bảo không có chứng cứ, cậu hoàn toàn nghe hiểu.

“Không có bằng chứng...”

“Phải, chúng ta quả thật không có.” Bao Chứng bất đắc dĩ nói, “Mặc dù hãn phóng hỏa nhiều như vậy, nhưng tất cả hiện trường đều bị hư hại nghiêm trọng, căn bản không có các loại chứng cứ trực tiếp như chỉ tay, để cáo buộc hãn. Mặc dù A Xuân gặp hãn ở hiện trường, nhưng cũng không trực tiếp nhìn thấy hãn phóng hỏa.”

“Ghi chép mua xăng cũng không phải vấn đề.” Công Tôn Sách táng thêm một câu rất đúng lúc, “Nếu ra tòa, luật sư nhất định sẽ bám cứng lấy

điểm này. Dùng thẻ tín dụng mua xăng có gì lớn đâu, nếu ai mua xăng cũng bị tình nghi, thì toàn đường cái đều là tội phạm rồi.”

“Thế hoàn toàn không còn cách nào sao?” Triển Chiêu thất vọng nhìn Bạch Ngọc Đường, “Chúng ta khổ sở nhiều ngày như vậy, đều uổng phí?”

“Không!” Không chờ Bạch Ngọc Đường đáp, Bao Chứng lập tức nói, “Bây giờ còn một cách cuối cùng là, để hãn nhận tội!”

“Cậu bảo bắt kẻ tình nghi thừa nhận mình là tội phạm phóng hỏa?” Công Tôn Sách thiêu mi hỏi.

“Không sai.” Bao Chứng khẽ mỉm cười, “Bước 99 cũng đã bước rồi, bước cuối cùng này, chúng ta nhất định có thể thành công!”

Tổ Trọng án nhanh chóng hành động, trong vòng 30 phút sau khi nhận được cuộc gọi đầu tiên đã cho người đem kẻ tình nghi Lưu Sinh về tập án. Bao Chứng phân phó Trương Long Triệu Hộ trực tiếp đưa hãn vào phòng thẩm vấn, hơn nữa, cũng cho mọi người chuẩn bị tinh thần, 10 phút sau sẽ bắt đầu thẩm vấn.

Đây là lần thứ hai Triển Chiêu tới cửa phòng thẩm vấn. Đối diện lớp kính một chiều vẫn là một cái bàn trống không, mà ngồi sau mặt bàn không còn là Thủy Ký Bình, mà là một nam nhân trẻ tuổi, đôi mắt đục ngầu, tóc bù xù, sắc mặt tái nhợt.

Biểu lộ trên mặt Lưu Sinh tối tăm, mang chút khẩn trương, mắt bất an đang quét tới quét lui phòng thẩm vấn.

“Trông hãn rất lo lắng.” Triển Chiêu nhẹ nhàng nói.

“Thấy cảnh sát tới cửa, hãn cũng phải biết mình bị lộ, nhất định sẽ khẩn trương.” Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, “Những tên phạm tội cũng

đều không chịu được ải thẩm vấn, đội trưởng nói rất đúng, anh cũng rất tự tin có thể làm hản nhận tội.”

“Phải không?” Triển Chiêu nhìn mặt Lưu Sinh như có điều suy nghĩ, trong thanh âm có chút do dự.

“Yên tâm đi.” Bạch Ngọc Đường chột kéo Triển Chiêu thật chặt, nhỏ giọng nói vào tai cậu, “Anh vào nhé, nhớ chờ tin tốt của anh.”

“Anh —“ Triển Chiêu bị một cái ôm của Bạch Ngọc Đường làm sợ hết hồn đang muốn mở miệng mắng thì Bạch Ngọc Đường đã xoay người vào phòng thẩm vấn.

Khụ!

Bao Chứng nhìn thấy tất cả lại một lần nữa ho khan, liếc Triển Chiêu, rồi cũng theo Bạch Ngọc Đường vào phòng thẩm vấn. Cửa phòng thẩm vấn đóng lại, Triển Chiêu mặt mũi đỏ rực chăm chăm nhìn thấy tất cả tình hình bên trong, lại thềm chửi Bạch Ngọc Đường từ trong ra ngoài một lần!

Tốc độ biến sắc mặt của Bạch Ngọc Đường còn nhanh hơn lật sách, từ ngoài cửa tới lúc vào trong cửa, anh đã điều chỉnh trạng thái xong. Lúc đối mặt với Lưu Sinh, sắc mặt của anh cơ hồ có thể sánh ngang với mặt đen của Bao Chứng.

Lưu Sinh thấy người vào, theo bản năng ngẩng đầu nhìn một cái, lúc hản thấy Bạch Ngọc Đường với Bao Chứng, lập tức cúi đầu, cả người không nhìn được mà run lên.

“Cậu gọi Lưu Sinh?” Bạch Ngọc Đường vất đồng giấy tờ trong tay lên bàn, phát ra một âm thanh thanh thúy.

Lưu Sinh lại run lên.

“Lưu Sinh, ngẩng đầu lên.” Bao Chứng ngồi bên cạnh Bạch Ngọc Đường, chăm chăm cặp mắt sắc bén lên từng biểu lộ trên mặt Lưu Sinh.

Lưu Sinh run rẩy ngẩng đầu, “Các người, các người tại sao lại bắt tôi?”

“Còn không biết sao?” Bạch Ngọc Đường cười lạnh nói, “Nói xem, cậu cảm thấy chúng tôi vì cái gì mà mời cậu tới. Khai báo thành thật để tránh nặng tội hơn!”

“Tôi, tôi không biết anh đang nói gì.” Trong mắt Lưu Sinh lóe ra sợ hãi cùng khẩn trương, hắn lén nhìn Bạch Ngọc Đường một cái, sau đó nhanh chóng cúi đầu.

“Vậy nhìn thử mấy thứ này xem, không biết có thể nhớ ra không?” Bao Chứng mở ra tập tài liệu, những xấp giấy dày bên trong đều là hình hiện trường phóng hỏa. Ở trên cùng chính là một tấm chụp ba thi thể cháy rụi.

Trong mắt Lưu Sinh thoáng lóe lên hưng phấn, Triển Chiêu nhìn thấy một màn này chợt động, năm đăm không nhin được mà siết lại. Đây là thời điểm mấu chốt, có thể công phá phòng tuyến tâm lý của Lưu Sinh hay không đều nằm ở chỗ này.

Triển Chiêu chăm chú nhìn miệng Lưu Sinh, hi vọng một giây sau hắn sẽ lập tức khai báo. Đáng tiếc, sự thật đã để Triển Chiêu thất vọng.

“Đây là gì? Là những vụ cháy xảy ra gần đây soa?” Trên mặt Lưu Sinh hiện ra chút mê man giả tạo

Dùng ánh mắt chuyên nghiệp của Triển Chiêu quan sát, có thể lập tức kết luận, hắn đang nói láo. Nhưng luật pháp luôn đặt nặng chứng cứ, xem như có thể chứng minh hắn đang nói láo, cũng không thể dùng phán đoán này làm bằng chứng cáo buộc. Triển Chiêu lo lắng theo dõi tình hình bên trong phòng thẩm vấn, quả đấm siết càng chặt hơn.

“Cậu sao thế?”

Triển Chiêu ngẩn người, giọng nói sau lưng làm cậu quay đầu lại.

Tóc rối một cục, mặt tái nhợt, lần nào thấy Triển Chiêu đều sẽ nở ra nụ cười như thường lệ. Nhưng khác với ngày xưa, lần này nụ cười của hắn đã vô cùng tự nhiên, không còn lúng túng như trước.

“Tần Giản.” Triển Chiêu miễn cưỡng cười, sau đó lập tức quay đầu lại, tiếp tục quan sát thăm vãn trong phòng.

“Bên trong đang tra hỏi nghi phạm trong án phóng hỏa.” Triển Chiêu chăm chú nhìn tấm kính một chiều, giải thích cho Tần Giản nghe.

Tần Giản chỉ gật đầu, sau đó rảnh rồi đứng sau lưng Triển Chiêu, không quấy rầy cậu, cũng không bước ra ngoài.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, tra hỏi bắt đầu khó khăn. Nhưng làm mọi người thất vọng chính là bất kể Bao Chứng với Bạch Ngọc Đường dùng biện pháp gì dụ đối phương mở miệng, tên Lưu Sinh giáo hoạt vẫn không thừa nhận hắn chính là tội phạm phóng hỏa. Xem như Triển Chiêu có thể nhìn ra hắn đang nói láo đi nữa, nhưng vẫn không thể không nhận hắn đã tìm được cách đối phó với cảnh sát hiệu quả nhất.

Không có chứng cứ thì không có cách định tội, chỉ cần một tên tội phạm lỳ lợm cũng có thể đẩy tổ Trọng án vào tình cảnh khó khăn.

Một tiếng thăm vãn đã trôi qua, cửa phòng mở, Bao Chứng cùng Bạch Ngọc Đường mặt đầy thất vọng bước ra. Hướng về phía Triển Chiêu cùng Tần Giản lắc đầu.

“Nhiều nhất 48 tiếng,” Bạch Ngọc Đường liếc đồng hồ treo tường, bắt đầu dĩ thử dài, “Còn 46 tiếng, nếu như không tìm ra chứng cứ hoặc bắt hắn nhận tội, chỉ có thể thả hắn ra.”

“Thả ra?” Triển Chiêu kinh ngạc nhìn Bao Chứng, “Đây không phải thả hổ về rừng sao?”

“Cái chính là giờ không có chứng cứ, căn bản không có cách định tội hắn!” Bạch Ngọc Đường chán nản cầm tài liệu vỗ vào tay Triển Chiêu, uất hận nói, “Đáng chết! Không ngờ cái tên Lưu Sinh còn giao hoạt như vậy. Mới này có một chốc làm cả tôi cũng ngờ rằng chúng ta bắt nhầm người đấy.”

“Không, chúng ta không sai, mới này lúc thấy mấy tấm hình kia, mắt hắn toát ra nét hưng phấn. Là hắn phóng hỏa, mới này hắn nói dối các anh.”

Lời của Triển Chiêu làm Bao Chứng gật đầu, hắn quay lại liếc nhìn Lưu Sinh ở bên kia tấm thủy tinh. Chợt nói, “Thả hắn.”

“Cái gì?” Bạch Ngọc Đường cả kinh, “Thật thả?”

“Tiểu Bạch, cậu nói, trong 48 tiếng chúng ta tìm được chứng cứ không?”

Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ lắc đầu, “Nếu có thể đã sớm tìm ra, đừng nói 48 tiếng, 48 ngày cũng được.”

“Cho nên, trễ thả không bằng sớm thả.” Bao Chứng mỉm cười nhìn mọi người một cái, “Thả hắn, mới có được chứng cứ.”

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 121: Vụ Án 8 – Hỏa Diễm Ác Ma (19)

Quy củ cũ =]] vì còn 3 chương nữa dứt án, nên tập trung đăng tổ trọng án, sau đó ngưng một thời gian tập trung cho Vu vô. =]]]] OK?

Trễ thả không bằng sớm thả.

Dựa theo phân phó của Bao Chửng, tổ Trọng án bây giờ liền thả Lưu Sinh, nhưng từ lúc hãn ra khỏi ngục, đã có vô số cảnh viên liên tục bí mật theo dõi hãn suốt 24 giờ. Ý tưởng của Bao Chửng rất đơn giản, chính là theo dõi chặt chẽ Lưu Sinh, để ý mật thiết từng hành vi động tác của hãn.

Theo hồ sơ viết của Triển Chiêu, loại tội phạm như Lưu Sinh, một khi bắt đầu phóng hỏa rồi sẽ không dừng lại. Nói cách khác, sớm muộn gì hãn cũng sẽ gây án tiếp. Trước mắt không có bằng chứng định tội hãn, nhưng nếu có thể tóm lại hãn ngay tại lúc hãn phóng hỏa lần tới, còn không phải sẽ có bằng chứng trực tiếp sao?

Ý tưởng của Bao Chửng cũng có thể xem là biện pháp vô cùng bất đắc dĩ, vì vậy, sau khác các thành viên của tổ Trọng án bận rộn mấy ngày, cuối cùng có được một đột phá quan trọng rồi, vẫn không có chút nào gọi là cảm giác thả lỏng.

Có thể nói, bọn họ lúc này hoàn toàn là ôm cây chờ thỏ, lạc quan mà đoán một chút, nếu Lưu Sinh lại phạm tội lần nữa, bọn họ lập tức có thể tóm lấy tên ác ma phóng hỏa này ra pháp luật. Nhưng không có ai nói cho họ biết Lưu Sinh có thể tiếp tục phạm tội hay không. Nếu suy đoán theo lẽ thường, khi một người biết rõ cảnh sát đang để mắt tới mình, tuyệt đối sẽ

không làm chuyện nguy hiểm. Vì vậy, có thể nói hành động ôm cây chờ thỏ của cảnh sát, hết 9 phần sẽ thất bại.

Vì vậy, vừa đồng thời giám thị Lưu Sinh, một tổ khác bắt đầu tiến hành bài tra một lần nữa lượng đầu mỗi ở 10 máy hiện trường phóng hỏa. Đối mặt với số lượng công việc lớn cùng thời gian khẩn cấp, tất cả thành viên kiểm soát đều rơi vào lao động khó mà tưởng được. Bọn họ dùng tất cả mọi biện pháp, để trong đồng tro tàn tìm ra dấu vết, chờ tìm được chứng cứ, định tội tên ác ma phóng hỏa này.

Bạch Ngọc Đường vô cùng khó chịu, có thể nói, từ lúc anh làm cảnh sát tới nay, chưa hề xử lý qua án nào uất ức như vậy. Tên khốn kiếp Lưu Sinh này, không phải tên thông minh nhất, thủ đoạn không phải hung tàn nhất, thậm chí chỉ là một cách phóng hỏa đơn giản không hề có chút kỹ thuật nào. Nhưng một tên tội phạm nhìn qua tưởng như dễ đối phó nhất lại làm cả một tổ Trọng án cùng chơi với hăn. Bạch Ngọc Đường đơn giản là giận muốn chết, hận không được lập tức lao tới nhà Lưu Sinh, trực tiếp thả cây đuốc, cho hăn nếm thử một chút mùi vị bị lửa thiêu là như nào.

Mặc dù đội trưởng đã đặc cách không cho anh với Triển Chiêu tham gia công việc giám sát Lưu Sinh, Bạch Ngọc Đường vẫn kiên trì muốn ra tiền tuyến, giám thị tên này ở khoảng cách gần nhất. Dĩ nhiên, hành động của hăn sao có thể thiếu mất Triển Chiêu được. Hai người được sắp ca ngày, mỗi ngày 5 giờ đi làm, 4 giờ chiều đúng giờ tan sở, mỗi ngày giám sát nhất cử nhất động của Lưu Sinh.

Mấy ngày tiếp theo, hai người trời chưa sáng đã ra cửa, sau một ngày giám thị hành động, đến tối đập màn đêm về nhà. Lưu Sinh vẫn không hề có hành động, mà cùng lúc đó, thành phố D cũng không hề có cháy. Tất cả sự thật cơ hồ đã nhận định Lưu Sinh là hung thủ, nhưng cảnh sát vẫn không có chứng cứ buộc tội hăn.

Cái gì cũng mĩa mai như thế đấy, Bạch Ngọc Đường cực kỳ buồn bực, tâm tình của Triển Chiêu cũng khó chịu, hai người cả ngày bị vụ án ảnh hưởng tâm trạng, lại rất ăn ý không nhắc tới quan hệ bọn họ vừa xác định một nửa hôm trước. Thậm chí tới tối cả hai cũng tương an vô sự, cả Bạch Ngọc Đường cũng không nhắc tới hành động bước ba lần trước đã tiến hành được một nửa.

Thời gian cứ thế đi mất hai tuần, cảnh viên tổ Trọng án cũng có hơi thất vọng, công việc giám thị gian khổ cũng không nhận được bất cứ hiệu quả nào, tên Lưu Sinh này hình như là một kẻ vô cùng nhát gan, nhìn qua cũng thấy hẳn sẽ không mạo hiểm tiếp tục gây án để bị tóm tại chỗ.

Theo dõi không có hiệu quả, áp lực của Bao Chửng cũng lớn vô cùng. Gần đây hợp hành trong tổ Trọng án cứ cái này nối tiếp cái kia, vụ án lại không chút nào tiến triển. Cục trưởng đại nhân tính tình càng lúc càng tệ, sắc mặt của Bao Chửng cũng càng lúc càng đen, trừ Công Tôn Sách tất cả người khác đều không dám ở trước mặt hẳn quá một phút, tránh bị liên lụy bởi lửa giận của hắn.

Bên trong không khí đè nén này, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường lại kết thúc một ngày làm việc, đây đã là ngày 15 hai người họ liên tục giám sát Lưu Sinh. Một ngày nay vừa kết thúc, Triển Chiêu đột nhiên cản lại cánh tay muốn khởi động xe của Bạch Ngọc Đường.

“Ừm?” Bạch Ngọc Đường nhẹ cau mày, “Em làm gì vậy?”

Triển Chiêu híp mắt, chăm chú nhìn cánh cửa đang đóng kín nhà Lưu Sinh, không nói một lời.

Bạch Ngọc Đường thấy vẻ mặt Triển Chiêu nghiêm túc, biết cậu đang suy nghĩ, thức thời không quấy rầy. Triển Chiêu chăm chú nhìn cửa nhà Lưu Sinh thật lâu, khoảng 10 phút sau, cậu đột nhiên nói với Bạch Ngọc

Đường, “Ngọc Đường, anh có từng nghĩ, có thể Lưu Sinh cứ như thế mà an tĩnh lại hay không?”

Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ nhú mày, “Nói thật, anh cũng cảm thấy cách này của đội trưởng khó mà có kết quả tốt, Lưu Sinh mặc dù không biết chúng ta đang giám sát hắn, nhưng lá gan của hắn thật rất nhỏ, đã biết cảnh sát theo dõi thì khẳng định không dám đi phóng hỏa nữa.”

“Nếu hắn không phóng hỏa nữa, cũng không sẽ không có bằng chứng khởi tố hắn, như vậy chỉ còn lại một cách đúng không?”

Bạch Ngọc Đường buồn bực nói, “biết rồi em còn hỏi, mấy ngày nay đi họp không phải em đều có mặt sao, những chuyện này không phải đã phân tích qua nhiều lần rồi à?”

Ánh mắt Triển Chiêu hơi bay, nhìn Bạch Ngọc Đường một cái, “Mấy ngày nay tôi vẫn suy nghĩ một chuyện. Nếu như Lưu Sinh không phạm tội nữa, thì cơ hội chúng ta lấy được khẩu cung từ hắn là bao nhiêu?”

Bạch Ngọc Đường nhún vai, “Hôm thẩm vấn em cũng thấy rồi đó, đối tới mấy nhóm vào thẩm, tên khốn đó vẫn chết không nhận tội. Không có bằng chứng, hắn căn bản không thể nhận.”

“Có lẽ, cũng không phải là do không có bằng chứng thôi đâu.” Triển Chiêu lắc đầu, chăm chú nhìn cánh cửa như có gì suy nghĩ, “Chỉ là chúng ta chưa hốt thuốc đúng bệnh.”

“Hốt thuốc đúng bệnh?” Bạch Ngọc Đường thiêu mi, vừa định nói gì, đột nhiên lại thấy cửa phòng Lưu Sinh bị đẩy ra từ bên trong.

“Suyt, đừng lên tiếng, hắn đi ra!” Bạch Ngọc Đường kéo lại tay của Triển Chiêu nhỏ giọng nói.

Triển Chiêu gật đầu, “Mỗi ngày tới giờ này hắn đều ra cửa, đến quán cơm trước mặt ăn tối.”

Dứt lời Triển Chiêu đẩy Bạch Ngọc Đường một cái, “Lái xe.”

“Làm gì?” Bạch Ngọc Đường cau mày, “Chúng ta tan ca rồi, còn các anh em khác theo dõi hắn đó.”

“Không, tôi bảo anh lái xe đuổi theo.” Triển Chiêu nghiêm giọng nói với Bạch Ngọc Đường.

“Được rồi, tuân mệnh.” Bạch Ngọc Đường khẽ mỉm cười, lập tức nổ máy xe.

Nơi Lưu Sinh ăn cơm là một quán nhỏ, thời gian này cách giờ cơm còn sớm, trong quán chỉ có lẻ tẻ mấy người khách. Lưu Sinh vốn là khách quen ở đây, ông chủ vừa thấy hắn đã nhiệt tình kêu gọi, cũng theo thói quen của hắn rất nhanh đã bưng đồ ăn lên.

Triển Chiêu với Bạch Ngọc Đường vẫn luôn theo Lưu Sinh tới cửa quán cơm, hai người ngồi trên xe quan sát Lưu Sinh một mình dùng bữa. Bạch Ngọc Đường hơi buồn bực nhìn Triển Chiêu, “Em ngồi đây nhìn hắn ăn cơm có thể nhìn ra cái gì?”

Triển Chiêu chăm chăm nhìn bóng dáng Lưu Sinh, nhỏ giọng nói, “Anh không thấy, hắn hình như rất không vui sao?”

“Không vui?” Bạch Ngọc Đường hơi ngần ra, cẩn thận quan sát Lưu Sinh một chút, “Sao anh không thấy?”

“Từ động tác của hắn, ánh mắt, tinh thần cùng trạng thái hoảng hốt là có thể nhìn ra, hắn bây giờ rất không vui. Không thể phóng hỏa với hắn mà nói là một chuyện rất khổ sở, mà trạng thái tinh thần của hắn vẫn chưa điên cuồng tới mức khiến hắn đi phóng hỏa bất chấp nguy hiểm mình sẽ bị bắt

giữ, lý trí như thế làm hấn càng khổ hơn.” Triển Chiêu nhìn thẳng từng hành động của Lưu Sinh, dùng tốc độ thật nhanh nói, “Tôi mấy ngày nay vẫn nghĩ, so với ôm cây chờ thỏ thế này, hấn chúng ta nên thử một cách khác.

Tôi đã điều tra quá trình trưởng thành của Lưu Sinh, phát hiện, cuộc đời của hấn có thể nói là thất bại từ đầu tới cuối. Trong cuộc sống của hấn, chuyện hưng phấn, kiêu ngạo, đáng giá nhất chính là những án phóng hỏa gần đây, lửa với hấn mà nói chính là thứ hấp dẫn nhất trên đời, làm cuộc sống hấn hoàn toàn thay đổi. Nhưng bây giờ, hấn đang bị buộc tách ly khỏi chuyện phóng hỏa, thậm chí có thể cả đời cũng không được phóng hỏa nữa. So với chúng ta, hấn nhất định còn khổ sở vật vã hơn nhiều. Nếu như vào lúc này, có người đồng ý cùng hấn nói những chuyện làm hấn hưng phấn, anh nghĩ, hấn có thể lơ lờ gì không nha?”

Bạch Ngọc Đường nghe lời Triển Chiêu rồi nghĩ nghĩ, biểu lộ trên mặt từ nghi ngờ chuyển dần sang thả lỏng, cuối cùng, anh giống như đã hiểu ý tứ của Triển Chiêu, hài hước trong mắt ít đi, nhiều thêm trịnh trọng.

“Triển Chiêu, em nói có lý.”

“Cho nên,” Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường khẽ mỉm cười, “Chúng ta hành động sao?”

“Chúng ta?” Bạch Ngọc Đường thiêu mi.

Triển Chiêu cười, “Tôi là chuyên nghiệp, dĩ nhiên phải đích thân ra tay rồi.”

“Không, ý anh không phải nói không mang em theo, mà là...” Bạch Ngọc Đường hơi mỉm cười nói, “Anh là cảnh sát, nếu không xin phép lại tự mình hành động, có thể bị mắng đấy.”

“Chà, ý anh là sợ không muốn hành động với tôi?” Triển Chiêu nhú lông mày.

“Dĩ nhiên không rồi.” Bạch Ngọc Đường mỉm cười mở cửa xe, thuận tiện dùng mắt đá lông nheo Triển Chiêu một cái, “Em không quen biết Lưu Sinh, để anh làm người giới thiệu cho hai người. Đi nào.”

Hai người một trước một sau xuống xe. Bạch Ngọc Đường nhất mã đương tiên, Triển Chiêu bám sát theo sau. Trong một tiểu điểm bình thường không đặt khách đột nhiên xuất hiện hai vị trẻ tuổi anh tuấn, phong độ phiêu phiêu, liền trở nên sang trọng hơn chút, thậm chí là vô cùng đột xuất.

Bạch Ngọc Đường cũng không buồn để ý tới những ánh mắt này, có thể đối mặt với tên ác ma phóng hỏa Lưu Sinh này một lần nữa, chính là khát vọng hơn nửa tháng nay của anh. Bạch Ngọc Đường vừa vào cửa đã trực tiếp bước tới đối diện Lưu Sinh, kéo ghế ra ngồi xuống.

Lưu Sinh hơi sững sốt, đưa trong tay khựng lại. Hắn khẩn trương ngẩng đầu lên, lúc tầm mắt chú ý tới Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường, ánh mắt hơi lay động.

“Lưu Sinh đã lâu không gặp, còn nhớ tôi chứ?” Bạch Ngọc Đường híp mắt cười, chăm chăm nhìn khuôn mặt tái nhợt cùng quả đầu loạn hết tổ chim của hắn.

“Anh là cảnh sát Bạch.” Lưu Sinh dùng ánh mắt dò dẫm liếc Bạch Ngọc Đường một cái, sau đó cúi đầu.

“Ừm, tiểu tử cậu trí nhớ không tệ lắm.” Bạch Ngọc Đường cười lạnh, “Đây là bằng hữu tôi, tiến sĩ Triển. Hôm nay chúng ta tới tìm cậu là có lời muốn hỏi.”

“Cảnh sát Bạch, anh muốn hỏi gì tôi đều biết, nhưng lần trước lúc đến cục cảnh sát tôi cũng đều nói cả rồi. Tôi không còn lời nào nói với anh hết,

mấy người muốn phá án thì tìm người khác đi.”

Lưu Sinh tỏ thái độ tránh né cúi đầu tiếp tục ăn cơm, nhưng trông bộ dáng vội vàng của hắn, dĩ nhiên chỉ hi vọng có thể ném luôn đồ ăn trên bàn xuống mà bỏ chạy.

“Lưu sinh, anh đừng vội.” Lúc này Triển Chiêu đột nhiên xen vào nói, “Tôi cũng không phải cảnh sát, hôm nay tìm anh cũng không phải bắt anh nhận tội. Tôi là tiến sĩ sinh đang đặc biệt nghiên cứu tội phạm học, hôm nay tìm anh là muốn anh giúp giải đáp cho tôi vài nghi vấn trong lòng. Tôi cảm thấy, anh là người có thể giúp tôi giải thích chuyện này.”

“Tiến sĩ sinh?” Lưu Sinh ngẩng đầu lên nhìn Triển Chiêu, khuôn mặt tái nhợt hiện ra một vẻ hứng thú, nhưng còn mấy phần hoài nghi.

“Tôi nào có bản lĩnh giải quyết vấn đề của cậu, tiến sĩ Triển, cậu không phải đang đùa với tôi ư?”

“Không đâu.” Khuôn mặt ôn hòa của Triển Chiêu hiện ra vẻ tò mò, giống như là một học sinh vô cùng ham học hỏi, cậu chăm chú nhìn ánh mắt của Lưu Sinh, trình trọng hỏi, “Tôi chẳng qua chỉ lấy làm kỳ, trong tất cả tài liệu về án phóng hỏa tôi từng nghiên cứu quá, lại chưa thấy án phóng hỏa nào hoàn mĩ như lần này.”

“Hoàn mĩ?” Trên mặt Lưu Sinh nảy ra một vẻ mặt kinh dị, “Cậu bảo hoàn mĩ?”

“Đúng vậy, vô cùng hoàn mĩ.” Triển Chiêu nghiêm túc đáp, “Tôi chưa ấy án phóng hỏa nào hoàn mĩ như vậy đâu, từ cách chọn điểm bốc lửa tới tốc độ lửa lan ra sau đó cả đường thoát sau khi phóng hỏa, từng điểm đều được lên kế hoạch hoàn hảo. Trong đó chuyện làm tôi cảm thấy kỳ lạ nhất là kẻ phóng hỏa giống như không hề dùng đến chất đốt, hung thủ này nhất định là một thiên tài trời sinh để thao túng lửa.” (Vừa ghi vừa buồn cười muốn chết =)))]

“Không sai! Cậu nói không sai!” Khuôn mặt mộc mạc của Lưu Sinh chợt hiện ra thần sắc ngạc nhiên, giống như hắn vừa gặp được tri kỉ, chăm chú nhìn vào mắt Triển Chiêu.

“Đúng nha, anh cũng đồng ý với tôi, tôi thật vui.” Triển Chiêu cong khóe miệng, nhìn ánh mắt Lưu Sinh, cẩn thận đưa ra câu hỏi của mình, “Cho nên tôi mới lấy làm lạ, tại sao ở hai lần phóng hỏa cuối cùng, hung thủ lại sử dụng chất đốt đây? Theo tôi nhìn nhận, dùng xăng phóng hỏa chính là làm xấu đi những tác phẩm nghệ thuật trước.”

“Đây đều do lũ cảnh sát đáng chết kia!” Hai chữ làm xấu giống như chọc tức Lưu Sinh, hấn kích động tới mức trên mặt cũng ửng đỏ, cắn răng nghiêng lợi quát với Triển Chiêu, “Lũ cảnh sát đó thông báo phạm vi hoạt động của tao trên tivi, làm tao chỉ có thể lái xe tới nơi ta không quen biết. Cấu tạo mấy khách sạn đó tao không rành, cho nên để lửa có thể lan nhanh tao chỉ có thể dùng thêm chút xăng để phụ!

Hừ! Thật ra vốn không cần dùng xăng, lấy bản lãnh của tao chỉ cần một cái bật lửa nhỏ là có thể đốt trụi mấy thứ muốn đốt rồi!”

“Ý anh nói, mấy vụ phóng hỏa kia đều là anh làm đúng không?” Triển Chiêu bất động thanh sắc hỏi.

“Không sai, chính là tao làm!” Lưu Sinh trả lời chắc nịch, đồng thời nhìn thẳng vào Triển Chiêu.

Khóe miệng Triển Chiêu nhẹ cong lên, lần nữa chăm chú nhìn vào mắt Lưu Sinh, gằn từng chữ hỏi, “Lưu Sinh, bản lĩnh phóng hỏa của anh chính là giỏi nhất từ trước tới giờ, tôi nghĩ, không chỉ mình tôi, nếu như người khác biết được, nhất định sẽ bội phục anh sát đất. Anh làm cả thành phố D rơi vào khủng hoảng, một chuyện huy hoàng như thế lại không ai biết, thật là đáng tiếc.”

Lời của Triển Chiêu làm Lưu Sinh hiện ra một vẻ mặt thống khổ. Triển Chiêu khẽ mỉm cười, liếc mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, hai người nhìn nhau gật đầu.

Bạch Ngọc Đường cong khóe miệng, thuận thực lấy còng tay từ sau lưng ra, còng hai tay Lưu Sinh lại.

“Anh, anh muốn làm gì?” Lưu Sinh vội vã nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường cười lạnh, “Mời cậu về cục cảnh sát, yên tâm, thiên tài của cậu sẽ không bị mai một.”

Bạch Ngọc Đường kéo Lưu Sinh ra cửa, lại không đưa hắn lên xe mình, mà đem hắn giao cho Trương Long Triệu Hồ tới thay ca.

“Bạch Ngọc Đường, cậu làm gì đó? Không phải đội trưởng bảo phải giám thị hắn sao? Sao cậu lại trực tiếp bắt hắn lại?” Trương Long không hiểu nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường khẽ mỉm cười, lấy di động của mình ra, quơ quơ về phía Trương Long, “Yên tâm mang hắn về đi, chúng ta có chứng cứ rồi!”

Thấy Trương Long Triệu Hồ làm mặt kinh ngạc mang Lưu Sinh về cục cảnh sát, khóe miệng Bạch Ngọc Đường cũng dần thu lại. Anh quay người nhìn Triển Chiêu, “Bản ghi âm này nói thật ra cũng không thể xem là chứng cứ lấy được hợp pháp, ra tòa, luật sư sẽ bám lấy điểm này không thả. Chúng ta rất có thể không buộc tội hắn được.”

Triển Chiêu gật đầu, “Điểm này tôi hiểu, anh cũng hiểu, nhưng Lưu Sinh có hiểu không?”

Bạch Ngọc Đường hơi sừng sốt, chột cười, giơ tay lên chột cầm Triển Chiêu, “Không ngờ lúc tiểu tử em đen còn phải đen hơn mặt của đội trưởng!”

“Nè!” Triển Chiêu vừa né ngón tay của Bạch Ngọc Đường, vừa la lên, “Anh không chịu nhanh trở về, tranh thủ thời gian này làm Lưu Sinh nhận tội đi. Bằng không hai người tội mình cũng gặp xui xẻo!”

“Xui!?” Bạch Ngọc Đường khẽ mỉm cười, đem Triển Chiêu vây vào trong lòng mình, hạ giọng nói thầm bên tai cậu, “Tiến sĩ nhỏ, em lúc nào cũng chững chạc, sao lần này lại giống anh không bình tĩnh được vậy ta?”

Triển Chiêu đỏ mặt, buồn bực đáp, “Tôi cũng là người, cũng sẽ không nhịn được, được chưa.”

Vừa nói Triển Chiêu dùng sức đẩy Bạch Ngọc Đường, cuối cùng trốn khỏi ma trận của anh. Cậu mỉm cười nhìn Bạch Ngọc Đường nói, “Cảnh sát Bạch, đừng trách tôi không có nhắc anh, nếu chúng ta không mau trở về, làm Bao đại cả hiểu lầm, anh liền bị mắng thật đó.

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 122: Vụ Án 8 – Hỏa Diễm Ác Ma (20)

Công Tôn Sách còn chưa trả lời, Bao Chứng lập tức xoay người đối mặt với mọi người, thẳng thắn đáp, “Tiền của tôi đều đặt tại chỗ khoa trường mấy người rồi, giờ không xin ý kiến, tôi lấy cái gì tính tiền cho đám lang đói mấy người đây?”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường vẫn còn may mắn, bởi vì hành động mạo hiểm trực tiếp đối đầu với Lưu Sinh đã nhận được kết quả rất tốt. Sau khi trở về tổ Trọng án, sau một đêm thẩm vấn, Lưu Sinh cho rằng mình đã vô vọng quả nhiên nhận tội không kiên ky. Trong quá trình tra hỏi, Bao Chứng cùng Bạch Ngọc Đường đều tán đồng với đề nghị của Triển Chiêu, suốt quãng thời gian đó đều giữ thái độ tăng bốc Lưu Sinh, khích lệ cổ vũ thủ đoạn phóng hỏa của hắn thật thông minh.

Triển Chiêu không hổ là chuyên gia nghiên cứu tâm lý đặc biệt, quả nhiên dưới sự chỉ đạo thẩm vấn này, Lưu Sinh đã nhanh chóng nộp khí giới đầu hàng. Sau khi lấy được khẩu cung của Lưu Sinh rồi, ngay cả người có thâm niên làm cảnh sát, đầy kinh nghiệm như Bao Chứng cũng không nhận được cảm thán, đúng là một hạt gạo nuôi dưỡng trăm dạng người. Nửa tháng trước có ai mà ngờ được cái tên Lưu Sinh mềm cứng đều không ăn lại sẽ vì mấy lời khen mà nhanh chóng thừa nhận tất cả tội ác đầu?

Bất quá để người này không lật cung trên tòa án, Bao Chứng cũng không vì có được lời khai của Lưu Sinh mà tuyên bố kết án. Nhân viên ban kiểm tra tăng cường làm việc suốt hai tuần, cuối cùng tìm ra được một dấu vân tay đáng giá trong hiện trường phòng hỏa trường như vô giá trị.

Dấu vân tay đó in trên cái bật lửa bị đốt gần 80%, lúc tìm ra lại nhìn hết sức rõ ràng, có thể nói chính là một kì tích. Mấy ngày cực khổ cuối cùng cũng không uổng phí, sau khi so sánh, đã chứng thực được dấu vân tay đó là thuộc về ngón trỏ bên phải của Lưu Sinh. Một án phóng hỏa liên hoàn nhờ vậy mà phá được, tuyên bố kết án!

Thời gian gần đây các huynh đệ của tổ Trọng án vì ác ma phóng hỏa này hành hạ tới mức không có thời gian nghỉ ngơi, rất nhiều người đã ở lý trong cục hơn nửa tháng rồi. Vì thế sau khi kết án xong, Bao Chứng đang lúc vui vẻ, giơ tay lên tuyên bố tại chỗ, hăn tự bỏ tiền túi mời khách, mời mọi người tới quán ăn lớn ăn một bữa.

Nghe được tin đó cả bọn nhất thời hoan hô vang dội, thậm chí có hai người đã bắt đầu xì xào bàn tán, nội dung bọn họ trao đổi với nhau chủ yếu là cảm khái vì tới giờ chưa từng thấy đội trưởng hào phóng tới mức này. Quả nhiên, tên phóng hỏa khốn kiếp kia lợi hại thật á, hành hạ đội trưởng Bao Chứng mặt đen lòng cũng đen, keo kiệt lại hẹp hòi của tổ Trọng án cũng không nhẹ a.

Vậy mà nụ cười trên mặt họ còn chưa kịp mất đi, Bao Chứng lại chột a dua hề hề chạy tới bên người Công Tôn Sách, cười nịnh hót nhỏ giọng nói, “Công Tôn, cậu xem quyết định này như thế nào?”

Không chờ Công Tôn Sách nói, Trương Long lập tức ngay trước mặt mọi người lớn tiếng kêu gào, “Đội trưởng, anh cũng đồng ý đãi chúng tôi ăn đại tiệc rồi, sao còn phải xin phép Công Tôn khoa trưởng? Không phải anh muốn trở què chứ?”

Mọi người vội vàng phụ họa, chỉ sợ đại tiệc tới mồm lại bay mất.

Công Tôn Sách còn chưa trả lời, Bao Chứng lập tức xoay người đối mặt với mọi người, thẳng thắn đáp, “Tiền của tôi đều đặt tại chỗ khoa trưởng

mấy người rồi, giờ không xin ý kiến, tôi lấy cái gì tính tiền cho đám lang đói mấy người đây?”

Mọi người sau khi nghe Bao Chứng trả lời lập tức cười ầm lên, Công Tôn Sách mặt ửng đỏ đập Bao Chứng một cười, người sau mặt đầy xoay vòng bên người Công Tôn Sách, giống như một con chó bự vui vẻ, một chút cũng không có dáng vẻ uy nghiêm của đội trưởng tổ Trọng án.

Cảnh tượng lúc đó Triển Chiêu cũng không nhìn thấy, bởi vì từ sau khi Lưu Sinh khai tội xong, Triển Chiêu tạm thời liền rời khỏi tổ Trọng án. Một mặt là do thầy đã cảnh cáo cậu, bắt buộc cậu nhất định phải về đại học A, sớm hoàn tất phần còn lại của đồ án tiến sĩ. Mà sư huynh Triệu Trinh cũng muốn Triển Chiêu trở lại, để trước khi anh rời khỏi thành phố D có thể bồi dưỡng tình cảm đồng môn cùng tiểu sư đệ đáng yêu một chút.

Đối với lý do trước, Bạch Ngọc Đường không thể nào phản đối. Nhưng với lý do sau, anh có mấy phần căn cứ nghiêng lợi. Chẳng qua bất đắc dĩ, Triển Chiêu sợ bị thầy đánh rất tốt nghiệp trong cơn giận dữ, kiên quyết đòi về. Hơn nữa, vì Triệu Trinh nói sẽ dọn vào ký túc xá Triển Chiêu trước, làm nguyện vọng muốn dọn vào tiếp tục ở chung với Triển Chiêu của Bạch Ngọc Đường cũng trở thành mây khói.

Càng bi thảm hơn chính là, đang lúc Triển Chiêu quay lại “ở chung” với Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường đã bị Bao Chứng ném qua khoa kiểm định, yêu cầu anh đến đơn đốc công việc lấy chứng từ sau tới khi kết thúc, vậy là, sau khi nửa tháng vất vả mới kết án xong, Bạch Ngọc Đường căn bản cũng không có tâm tình cùng mọi người tham dự tiệc mừng, bỏ lại đám tiểu tử thối còn đang vui vẻ vô cùng kia chạy thẳng tới ký túc xá của Triển Chiêu.

Một đường phóng xe tới đại học A, lúc Bạch Ngọc Đường xông lên đỉnh núi, thở hồng hộc đứng trước cửa ký túc xá của Triển Chiêu, lại không ngờ, mở cửa ra không phải là tiểu tử thối anh luôn nhung nhớ, mà lại là cái tên sư huynh Triệu Trinh đáng chết đó.

Thế là phương án phòng lửa phòng trộm phòng sư huynh được đặt ra từ lần đầu tiên gặp mặt lại một lần nữa được xách lập, hơn nữa đề cao mức độ.

Lần đầu tiên nhìn thấy Triệu Trinh, nụ cười thật to trên gương mặt tuần tú của Bạch Ngọc Đường trong nháy mắt biến mất, hóa thành sương lạnh như băng.

“Ồ? Thì ra là cảnh sát Bạch.” Triệu Trinh nhìn thấy Bạch Ngọc Đường có hơi sững sốt, ánh mắt núp sau tròng kính thoáng qua một tia ẩn ý.

Sau đó, anh cong khóe miệng cười, nói: “Còn không mau vào, xem cậu chạy tới vã mồ hôi đầy đầu, nhất định là có chuyện quan trọng muốn tới nói với tôi và Triển Chiêu đi.”

Cái gì là nói với ông và Triển Chiêu chứ? Ông với Triển Chiêu hả, hừ, thân thiết gớm nhỉ!

Bạch Ngọc Đường không lạnh không nóng trợn mắt nhìn Triệu Trinh, tiến lên một bước đẩy ra vật cản trước mặt, quen đường quen lối vào cửa. Triệu Trinh bị đẩy một cái, không khỏi ngẩn người. Anh đưa mắt nhìn Bạch Ngọc Đường bước vào phòng khách, không tìm thấy Triển Chiêu trong phòng khách liền trực tiếp bước vào phòng ngủ của Triển Chiêu, không hề đứng lại.

Khóe miệng Triệu Trinh liền hiện ra nụ cười, trong lòng không nhịn được cảm khái, tuổi trẻ thật là tốt.

Triển Chiêu vốn không biết Bạch Ngọc Đường tới, cậu đang vui trong phòng viết nhận xét điều tra mà thầy giao cho cậu. Nửa tháng này cậu như muốn bổ túc lại tất cả những tiến độ học tập bị dở dang gần một năm nay, kết quả bù lại chính là hi sinh một lượng lớn giấc ngủ. Trải qua hơn nửa tháng lấy đêm làm ngày ngày làm đêm, cuối cùng hôm nay cũng có thể thuận lợi bước vào giai đoạn kết thúc. Nếu được sáng mai cậu đã có thể giải phóng rồi.

Mãi mới hoàn thành công việc trước mắt, Triển Chiêu vừa dời cái đầu nặng nề ra khỏi máy tính, vươn vai một cái thật kêu. Thì đúng lúc này, Bạch Ngọc Đường đẩy ra cửa phòng ngủ.

Triển Chiêu vốn không ngờ người tới là Bạch Ngọc Đường, cậu căn bản không quay đầu lại, vẫn giữ nguyên tư thế vương vai, nói với người sau lưng mình, “Sư huynh, tìm em có việc?”

Bạch Ngọc Đường nhìn thấy chính là một khung cảnh như vậy, Triển Chiêu mặc một bộ đồ ngủ in hình cartoon, quần short, quả đầu bù xù như tổ quạ, cả người vùi trên một cái ghế xoay nhỏ xíu, dùng chân trần đạp lên mặt ghế, mông vênh ra sau, tư thế rất nguy hiểm.

Nghe có người vào cửa, Triển Chiêu vừa nói vừa làm động tác xoay ghế, ghế tự động xoay tròn, hiện ra chính diện Triển Chiêu cho Bạch Ngọc Đường. Hai người, bốn mắt nhìn nhau, Triển Chiêu phát hiện ra người đứng đối diện là Bạch Ngọc Đường bị dọa sợ đến mức thiếu điều té xuống ghế.

“Oa oa oa! Anh.. anh... anh...!” Triển Chiêu lão đảo muốn rơi.

Cũng may Bạch Ngọc Đường lúc giật mình còn có thể giữ vững thân thủ bén nhảy, Triển Chiêu vừa mới lung lay một cái, anh đã vọt tới, trước lúc cậu mất thăng bằng ôm cậu vào trong ngực.

Hơn nửa người của Triển Chiêu cũng tựa vào trong lòng Bạch Ngọc Đường, tay chân mất thăng bằng phải dùng một lúc sau mới có thể tìm lại được trọng tâm.

“Bạch, Bạch Ngọc Đường, anh, anh mau buông tôi ra!” Triển Chiêu giùng giăng né tránh Bạch Ngọc Đường, đồng thời đặt vững hai chân lên mặt đất, cuối cùng đỏ mặt đứng dậy.

Bạch Ngọc Đường nhìn hình gấu con trên quần ngắn của Triển Chiêu, nhin một lúc lâu chịu không nổi rồi cuộc haha cười lớn.

“Tiến... tiến sĩ Triễn, anh thật không ngờ, em vẫn còn điểm đáng yêu như vậy — hahaha!”

“Bạch Ngọc Đường!” Triễn Chiêu bây giờ thật hận không tìm được cái lỗ để chui.

Nếu như có thể, cậu rất muốn thề với trời. Mấy ngày nay nếu không phải để kịp deadline, cậu tuyệt đối sẽ không để mình dơ bẩn thành ra cái dạng này. Cậu bế quan nửa tháng, ngoài trừ dành thời gian ăn uống căn bản ra đều vui trong phòng viết bài. Vốn định hôm nay sau khi đại công cáo thành thì tắm cho thoải mái, sau đó thần thanh khí爽 ra ngoài gặp người. Không ngờ chỉ thiếu một bước cuối cùng, lại bị Bạch Ngọc Đường tông trúng.

A a a a, không sống nổi mà! Làm sao lại để anh ta trông thấy chứ! Sư huynh, sư huynh anh thật là không đáng tin cậy, anh không thể vì hình tượng của sư đệ mình mà ngăn cản Bạch Ngọc Đường sao!?

“Anh, anh chờ tôi một chút!” Triễn Chiêu không kịp đỏ mặt, cũng không kịp giận, nhìn bộ dáng cười đến ná thở của Bạch Ngọc Đường, cậu chỉ có thể dùng tốc độ nhanh nhất lao ra khỏi phòng, vọt thẳng vào phòng tắm.

“Sư đệ.” Thấy Triễn Chiêu lao ra, Triệu Trinh cười híp mắt gọi cậu.

“Anh, giúp em chào hỏi tên khách đó với!” Triễn Chiêu không còn thời gian oán trách Triệu Trinh nữa, chỉ thuận miệng nói với anh một câu, liền chạy vào cửa phòng tắm.

Triệu Trinh bất đắc dĩ hướng về cửa phòng tắm còn đang lắc lư cười, quay đầu, đối diện với ánh mắt sắc bén sáng chói cùng mặt mũi cười đỏ bừng của Bạch Ngọc Đường.

“Tên, khách đó?” Triệu Trinh bất đắc dĩ nhìn dáng vẻ bức người của Bạch Ngọc Đường, cười nói, “Sư đệ tôi mấy ngày nay bận quá, nên có hơi

cầu thả, cậu cũng đừng cười nó, nó da mặt mỏng.”

Cho nên nói, khi người ta không thích một người, bất kể họ nói gì, là hảo tâm hay ác ý, mình đều sẽ giải nghĩa ý tứ của người ta theo một chiều. Đó chính là, hướng mà mình nghĩ.

Giống như lúc này, giải thích của Triệu Trinh nghe vào trong tai Bạch Ngọc Đường chính là khiêu khích công khai. Anh trước hết nghĩ tới những lúc anh không có bên cạnh Triển Chiêu mấy ngày nay, vẫn luôn là người này ở bên cậu ấy. Thứ hai, anh nghĩ tới việc mấy ngày Triển Chiêu cùng hãn chung sống đều luôn giữ bộ dáng mặc dù buồn cười chết người nhưng lại yêu đến cực điểm. Thứ ba, vừa rồi tên đó bảo mình là “khách.” Hơn nữa Triển Chiêu còn để hãn đến tiếp đãi người khách này.

Liên quan tới điều thứ nhất với thứ hai, Bạch Ngọc Đường bày tỏ hâm mộ ghen tỵ tới phát hận! Còn liên quan tới điều thứ ba, thì chỉ còn lại mỗi hận thù nồng nặc! Con kỳ đà cản mũi đáng chết này, là người thứ ba, còn là sư huynh khó chịu!

Bởi vì ánh mắt hung ác của Bạch Ngọc Đường quá mức lộ liễu, nên Triệu Trinh cũng đột nhiên sinh ra một cảm giác cả người phát lạnh. Anh lúng túng cong khóe miệng về hướng Bạch Ngọc Đường, lòng nói, thanh niên này bị làm sao, đầu óc bị ép hư rồi? Sao sắc mặt lại thúi như thế, biểu tình lại còn vắn vẹo?

Cũng may, loại không khí giương cung bạt kiếm này không kéo dài quá lâu, đang lúc Triệu Trinh cảm giác mình sắp bị ánh mắt Bạch Ngọc Đường làm đóng băng, thì một cú điện thoại đánh tới di động của Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường khẽ cau mày, liếc cái tên trên nền di động, khóe miệng mím chặt. Nếu không phải lúc này không muốn trừng mắt to mắt nhỏ với sư huynh đáng ghét kia, Bạch Ngọc Đường thật không định nhận điện.

Bất quá, so với quỷ đáng ghét trước mặt, thì người bên kia điện thoại có thể nhin hơn.

Vì vậy Bạch Ngọc Đường vô cùng bất đắc dĩ nhin nghe.

“Tiểu Bạch.”

“Đội trưởng.”

“Ừm, chúng ta bắt đầu ăn rồi, đang chờ cậu với Triển Chiêu thôi.”

“Tôi với Triển Chiêu?” Bạch Ngọc Đường hơi nhú mày, “Đội trưởng, tôi sợ chúng tôi không tiện...”

“Cái gì không tiện! Tiểu tử cậu muốn đổi người khác còn được, muốn ba xạo với tôi còn non lắm.” Bao Chứng ở đầu bên tức giận nói, “Bạch Ngọc Đường tôi ra lệnh cho cậu, lập tức mang Triển Chiêu tới quán cơm Khai Phong đường Thiểm Tây. Hôm nay là tiệc mừng, không có hai người công thần các cậu thì còn gì vui. Tiểu Bạch, cậu không muốn ngày nghỉ một tháng tới đều bị tôi hủy đi đó chứ?”

“Đội trưởng, anh đây là uy hiếp lộ liễu.” Giọng Bạch Ngọc Đường giống như đang đau răng.

Bên kia đầu dây truyền tới giọng cười lạnh của Bao Chứng, “Không sai, đây chính là uy hiếp lộ liễu, lĩnh hội không tặc. Nếu cậu không phản đối, thế thì quyết định vậy đi ha. À, đúng rồi, đừng quên mang cả tiểu Triệu tới, lần này có thể phá án cũng là phiền cậu ta giúp một tay.”

“Ê! Sao còn phải mang tên đáng ghét ... a lô! A lô!!” Bạch Ngọc Đường rống lên hai tiếng với điện thoại, mới phát hiện bên kia đang sớm cúp.

“Tiểu Bạch, anh đang rống cái gì vậy? Tôi trong phòng tắm cũng nghe rõ luôn.”

Lúc này, Triển Chiêu đã từ phòng tắm bước ra. Cậu đã đổi một bộ quần áo khác, trên mặt cũng không còn vẻ uể oải, mà trở thành hăng hái, chẳng qua, đầu tóc còn ướt nhẹp.

Nhìn Triển Chiêu như vậy, Bạch Ngọc Đường chỉ cảm thấy thanh thản, trong lòng cũng ấm áp. Nếu không phải bên cạnh còn một con kỳ đà chướng mắt, anh thật sẽ lao qua cắn lấy đôi môi mọng nước của cậu.

Bạch Ngọc Đường chỉ lo nhìn mỹ nhân xuất dục, hoàn toàn quên mất chuyện đối phương mới hỏi. Triển Chiêu hiếm khi thấy bộ dáng Bạch Ngọc Đường ngẩn ra, cậu cau mày, đang tính hỏi lại một lần thì Triệu Trinh đột ngột mở miệng nói, “Mới này là đội trưởng Bao gọi tới, bảo chúng ta tham dự tiệc mừng.”

“Tiệc mừng?” Triển Chiêu hơi sửng sốt, vội nhìn về phía Bạch Ngọc Đường, “Mọi người tìm ra chứng cứ để kết án rồi phải không?”

Bạch Ngọc Đường lúc này mới phục hồi tinh thần, chớp mắt, đáp, “Ừ, đúng là đã hoàn toàn kết án.”

“Thật tốt quá!” Triển Chiêu hưng phấn nhảy tới, bắt lại tay Bạch Ngọc Đường, “Các anh quá giỏi! Nói vậy tôi sẽ sớm có cơ hội đi phỏng vấn Lưu Sinh phải không?”

“Hả, phỏng vấn?” Bạch Ngọc Đường hơi ngơ ra.

“Đúng nha, đúng nha!” Triển Chiêu gật đầu lia lịa.

“Ý của sư đệ là, trường hợp cuối cùng trong báo cáo tổng thuật của em ấy đã gom đủ rồi.” Triệu Trinh cười híp mắt, bước lên, nhận mặt lạnh của Bạch Ngọc Đường, không hề sợ hãi nhìn Triển Chiêu, “Sư đệ, nếu Bao Chứng cho chúng ta tới tham gia tiệc mừng thì chúng ta nể mặt cậu ấy tham gia đi. Đúng lúc em còn có thể trực tiếp hỏi một chút tình huống thẩm lý vụ án, tranh thủ hẹn ngày phỏng vấn.”

Lời này của Triệu Trinh hiển nhiên là lời Triễn Chiêu lúc này thích nghe nhất, cậu dường như lập tức gật đầu, còn cười với Triệu Trinh một cái. Nụ cười này xém chút nữa làm Bạch Ngọc Đường nổi mao, nhưng mặc dù trong lòng anh chưa chịu không được lại vẫn giữ được lý trí. Anh biết lúc này không thể nổi giận, nếu không mình quá ngây thơ rồi. Vì vậy, Bạch Ngọc Đường giơ tay lên đã bắt lại tay Triễn Chiêu, kéo cái tay đó đặt lên tim của mình.

Tiếp theo, anh khiêu khích nhìn Triệu Trinh một cái, giống như một con thú giống đực đang tuyên bố chủ quyền.

Triệu Trinh cảm giác áp lực của mình thật lớn, anh lúng túng nhìn Bạch Ngọc Đường, vừa nhìn Triễn Chiêu còn đang mơ màng không rõ, chỉ có thể thở dài trong lòng.

Người tuổi trẻ, dấm của cậu thật làm tôi đại khai nhãn giới, vị kia năm đó cũng không bằng cậu đâu

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 123: Vụ Án 8 – Hỏa Diễm Ác Ma (21)

“Triển Chiêu...” Bạch Ngọc Đường cũng quay đầu chăm chăm nhìn Triển Chiêu, mắt chớp a chớp.

Triển Chiêu cảm thấy đau đầu, tâm nói, Bạch Ngọc Đường anh lớn tuổi như vậy còn giả vờ đáng yêu cái gì, thích hợp sao? Ánh mắt cũng vòng qua vòng lại giữa Triệu Trinh với Bạch Ngọc Đường, cuối cùng Triển Chiêu bất đắc dĩ cười với Bạch Ngọc Đường.

Tiệc mừng được tổ chức tại quán ăn tốt nhất thành phố D, quán ăn Khai Phong. Những quán ăn có phòng riêng thế này bình thường đều phải đặt trước một ngày. Lần này Bao Chứng vốn định đặt tiệc mừng vào ngày mai, kết quả Bàng Thống thần thông quảng đại, giao hữu rộng rãi vừa gọi điện cho ông chủ quán đã đặt xong chỗ rồi.

Lúc Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ mang Triển Chiêu cùng Triệu Trinh tới quán, quả nhiên mọi người chỉ mới bắt đầu. Một sảnh ba bàn. Bọn cảnh sát, nhóm nhân viên của những khoa khác, toàn bộ tổ Trọng án, ngoại trừ Tần Giản đều ở đây.

Thấy ba người nhóm Bạch Ngọc Đường đi vào, Trương Long Triệu Hồ lập tức gào thét cho bọn họ tới bàn của mình ngồi. Bạch Ngọc Đường chệch họ liếc mắt, lập tức kéo Triển Chiêu chạy thẳng tới bàn chủ. Bên kia giữ lại ba chỗ, chia ra ở hai bên Bao Chứng cùng Bàng Thống. Đang lúc Bạch Ngọc Đường muốn kéo Triển Chiêu qua ngồi ở hai chỗ liền nhau bên người Bao Chứng kia, Triệu Trinh lại đi trước một bước ngồi xuống cạnh Bao Chứng.

Bạch Ngọc Đường cau mày, mất hứng nhìn Triệu Trinh, “Triệu sư huynh, anh hẳn nên ngồi bên kia chứ.”

Triệu Trinh giống như không cảm nhận được ánh mắt bức người của Bạch Ngọc Đường, anh thiêu mi nhìn Bạch Ngọc Đường một cái, khoe miệng vênh lên, nói với Triển Chiêu, “Tiểu Triển, lại ngồi với sư huynh đi?”

“Triển Chiêu...” Bạch Ngọc Đường cũng quay đầu chăm chăm nhìn Triển Chiêu, mắt chớp a chớp.

Triển Chiêu cảm thấy đau đầu, tâm nói, Bạch Ngọc Đường anh lớn tuổi như vậy còn giả vờ đáng yêu cái gì, thích hợp sao? Ánh mắt cũng vòng qua vòng lại giữa Triệu Trinh với Bạch Ngọc Đường, cuối cùng Triển Chiêu bắt đầu cười với Bạch Ngọc Đường.

“Tiểu Bạch, anh ra chỗ Bàn đại ca ngồi vậy.”

Nhìn Triển Chiêu mặt đầy áy náy chọn cách ngồi cùng Triệu Trinh, Bạch Ngọc Đường cảm giác tim của mình cũng bể nát. Anh bước một thành ba quay lại ngồi xuống bên cạnh Bàn Thống, sau khi ngồi rồi liền cầm lên cây đũa trên bàn, vừa dùng đũa đâm đĩa vừa căn răng nghiền lợi nhìn chăm chăm khuôn mặt bình tĩnh của Triệu Trinh.

“Thế nào, ngồi bên cạnh Bàn đại ca làm chú chệ thế à?” Bàn Thống vô ngữ liếc Bạch Ngọc Đường một cái.

Bạch Ngọc Đường căn bản không nghe thấy Bàn Thống nói gì, trong tầm mắt của anh chỉ còn lại bóng dáng của hai người Triển Chiêu cùng Triệu Trinh.

Bao Chứng mất mặt xoa ót, cùng Công Tôn Sách đưa mắt nhìn nhau, hai bên đều phát hiện ra vẻ mặt bất đắc dĩ trong mắt đối phương. Mấy vấn đề con nít thế này, quả thật làm người ta nhức đầu.

Một bữa cơm ăn được phải nói là hăng hái, lũ tiểu tử đã lâu chưa được thả lỏng uống tới mức không phân được hướng đi. Đây cũng là một cơ hội hiếm khi có được, Bao Chứng cũng không định quản họ, còn không phóng tay cho quậy thì chờ tới khi nào?

Bất quá, cũng không phải ai cũng điên cuồng như Trương Long Triệu Hổ. Tô Hồng tửu lượng cao, nhưng cô rất không thích ồn ào, rượu xong ba vòng, sau khi cụng ly với hầu hết mọi người, vị nữ hiệp này liền phát tay áo bỏ về nhà ngủ.

Kể từ lần bị bỏ thuốc vào rượu sau khi bắt tội phạm ma túy, Triển Chiêu liền lập quy củ cho mình không dính giọt rượu nào. Vì vậy một ngum rượu cậu cũng không uống. Bạch Ngọc Đường ngược lại uống không ít, chẳng qua tửu lượng anh tốt, xem như là ngàn chén không say, chẳng qua chỉ hơi đỏ mặt. Mà cái này Bàn Thống còn nghi không phải do rượu, mà do bị vị sư huynh ở đối diện chọc anh tới đỏ mặt rồi.

Bàn Thống người này bình thường đều vui vẻ, một bộ lạc quan thích hòa đều với mọi người, nhưng hôm nay không biết vì sao, ngoại trừ rượu mời cần uống ra cũng không uống nhiều một hớp. Mà ngược lại với hẳn, Triệu Trinh uống rượu một chút cũng không giống học giả tư văn, một ly lại một ly, cũng không quản người khác, trực tiếp đem mình uống tới ngã xuống gầm.

Lúc tan cuộc đã gần tới nửa đêm, Trương Long Triệu Hổ la hét muốn đi KTV thêm nửa tăng nữa. Bao Chứng tỏ ý mình với Công Tôn già rồi, không chơi nổi cũng không đi chung, bảo Trương Long hôm sau cầm hóa đơn tới cho Công Tôn Sách trả lại.

Bạch Ngọc Đường chờ cả đêm chính là chờ giờ phút này, thấy mọi người tàn cuộc, anh lập tức xông qua bàn đối diện, một thanh bắt lại tay của Triển Chiêu.

“Đi theo anh!” Bạch Ngọc Đường kéo Triển Chiêu liền chạy ra ngoài quán.

“Nè! Tiểu Bạch! Đừng kéo tôi, tôi phải chăm sóc sư huynh, anh say tới bất tỉnh rồi!” Triển Chiêu vừa bị Bạch Ngọc Đường lôi kéo chạy ra ngoài, vừa bất an quay lại nhìn Triệu Trinh đang nằm ngủ mê man trên bàn tiệc.

“Quản ổng làm gì? Nhiều người như vậy, ổng khẳng định không lạc được.” Bạch Ngọc Đường mới không thêm quan tâm tới Triệu Trinh, hiểm lắm mới cản được cái bóng đèn này, còn không ôm người chạy chính là ngu!

Chờ đến lúc Bạch Ngọc Đường an toàn ôm người vào trong xe của mình rồi, khoe miệng cũng không nhìn được đặc ý cong lên.

“Anh, anh không phải định cứ vậy lái xe về chứ?” Triển Chiêu buồn bực chăm chú nhìn nụ cười đắc ý trên mép Bạch Ngọc Đường, “Đừng trách tôi nhắc anh biết, anh mới rồi uống không ít rượu. Một tên cảnh sát say rượu lái xe, nhưng là phạm pháp.”

Bạch Ngọc Đường vốn không đáp lại câu hỏi của Triển Chiêu, khuôn mặt trắng nõn của anh vì rượu cồn mà nổi lên một vệt đỏ nhàn nhạt. Bên trong ánh sáng mờ tối của xe, ánh mắt anh sáng ngời chói mắt như một vì sao. Ánh mắt chói chang như thế chăm chú nhìn vào mắt Triển Chiêu, như vậy chuyên chú, như thế ôn nhu. Triển Chiêu bị ánh mắt như thế nhìn, tim lặng lẽ bắt đầu gia tăng tốc độ. Lúc này cậu dường như mới nhớ ra, thì ra họ đã nửa tháng không gặp mặt. Trong nửa tháng bận rộn này, cậu giống như đã không còn thời gian để suy nghĩ quan hệ giữa cậu với Bạch Ngọc Đường. Nhưng, vào giờ phút này, tình cảnh này, như thế đang bá đạo nhắc nhở Triển Chiêu, còn có một người đang chờ cậu hồi đáp.

Có người, đang chờ câu trả lời của cậu. Đó là một lời thỉnh cầu không cho phép cự tuyệt, đến từ một người bá đạo lại không được tự nhiên trước

mắt đây.

“Triển Chiêu, có phải em còn quên một chuyện không?”

Quả nhiên, nợ đã đòi tới cửa, Triển Chiêu trong lòng tự nhiên thở dài.

“Nghĩ ra chưa? Em rốt cuộc có thích anh không, có muốn ở bên cạnh anh hay không?” Cách bao nhiêu ngày, lúc một lần nữa hỏi lại câu hỏi này, Bạch Ngọc Đường có cảm giác mình còn khẩn trương hơn lần đầu tiên hỏi cậu.

Là bởi vì tình cảm đã sâu hơn, hay do cảm giác nguy cơ càng lúc càng bùng phát? Bạch Ngọc Đường không hề yêu ai, lần đầu yêu lại phát hiện ra tình yêu hoàn toàn không giống như anh tưởng tượng. Thứ này nhìn qua tưởng như rất đẹp, nhưng quá trình lại làm người ta lo lắng bất an.

Triển Chiêu, em thích anh, em sẽ đáp ứng anh đúng không? Để mình được tự tin hơn, cũng càng có hi vọng lấy được câu trả lời khẳng định của Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường siết chặt hai tay cậu.

Tay hai người nắm lấy nhau, Bạch Ngọc Đường chăm chú nhìn ánh mắt Triển Chiêu, cả người nóng lên, thậm chí không nhin được mà run rẩy. Đang lúc Bạch Ngọc Đường vội vã chờ Triển Chiêu đáp lại, thì trên đường phố hơi tối cạnh quán ăn, vội thoát qua hai bóng dáng tựa sát vào nhau, Triển Chiêu dùng khước mắt quét qua hai cái bóng, hơi ngẩn người.

Đó là, sư huynh? Ai đỡ anh ấy lên xe vậy? Nhìn thật quen mắt.

Bạch Ngọc Đường một mực chăm chú quan sát Triển Chiêu, dĩ nhiên có thể phát hiện cậu di thần, một trận buồn bực hòa tan khẩn trương của Bạch Ngọc Đường. Anh có hơi giận dữ nắm lấy cằm Triển Chiêu, buộc cậu đem lực chú ý thả lại lên người mình. Triển Chiêu bị véo phần da mềm trên cằm, ngơ ngác quay đầu, để ý tới biểu tình buồn bực của Bạch Ngọc Đường, trong lòng ấm áp, không nhin được cười.

“Em cười cái gì?” Bạch Ngọc Đường không vui nói, “Mau trả lời đi – nói thích anh, muốn ở bên anh, muốn qua lại với anh, dời về nhà anh ở.”

“Nè! Em còn ngốc cái gì!? Ngũ gia chỗ nào không xứng với tiểu tử ngốc em, em còn cái gì phải do dự!?” Bạch Ngọc Đường đơn giản bị thái độ cười mà không nói của Triển Chiêu ép điên rồi. Tay trượt thẳng lên cánh tay của Triển Chiêu, trực tiếp nắm bả vai đối phương, kéo lại khoảng cách hai người.

Thân thể trẻ tuổi tựa vào nhau, hô hấp nghe rõ, 4 mắt nhìn, Triển Chiêu nhú lông mày, nhẹ giọng nói, “Anh nói thế này giống như tôi với cao vậy. Bạch Ngọc Đường, nếu anh quả thật đã tự tin như vậy, còn cần tôi phải trả lời anh sao?”

Bạch Ngọc Đường hơi sửng sốt, anh bây giờ không ngờ, mình chờ nhiều ngày như thế lại nghe thấy một câu trả lời không rõ ràng thế. Vì vậy anh bực bội nhìn mặt Triển Chiêu, hơn một năm tiếp xúc đã làm anh hiểu rõ Triển Chiêu ở một mức nhất định. Giờ phút này, anh có thể kết luận ánh sáng trong ánh mắt tiểu tử kia chính là giao hoạt. Tiểu tử thôi, lại đang đùa bỡn tôi!

Nụ cười giao hoạt trên khóe môi Triển Chiêu làm Bạch Ngọc Đường tức giận, Triển Chiêu nói không sao, Bạch ngũ gia tràn đầy tự tin làm sao sẽ vì yêu một tiểu tử ngốc mà lo được lo mất. Mặc kệ em có đáp ứng hay không, không đáp ứng liền ép tới khi nào đồng ý thì thôi!

Nghĩ tới đây, Bạch Ngọc Đường thuận thế nhào tới, trực tiếp đặt Triển Chiêu lên ghế ngồi mềm mại. Một tay cố định bên hông, một tay khác giữ ót, môi dán lên, hung hăng hôn cậu. Trong chớp mắt Bạch Ngọc Đường nhào tới, trong lòng Triển Chiêu sinh ra một tia kháng cự nho nhỏ. Cậu nhẹ nhàng đẩy Bạch Ngọc Đường, nhưng dưới sự áp chế hữu lực của đối phương, sự phản kháng thoáng qua đã rất nhanh biến mất.

Nụ hôn ôn nhu lại bá đạo làm đầu óc Triển Chiêu không thanh tĩnh nổi, bản năng của cậu giống như muốn kháng cự nụ hôn này. Nhưng giống như sự kháng cự yếu ớt trên tay, ngay lúc nụ hôn này bắt đầu, Triển Chiêu hoàn toàn bỏ qua chống cự. Thậm chí, trong một khoảnh khắc, trong lòng cậu lại sinh ra một tia ngọt ngào. Cặp lưỡi quấn quýt trong miệng làm cậu cảm thấy tươi mới mà thú vị, vì thế, cậu hơi đáp lại anh. Trong chớp mắt đó, Triển Chiêu rõ ràng cảm giác thân thể Bạch Ngọc Đường hơi cứng ngắc lại, sau đó, càng thêm hung hăng tiến công khiến đại não Triển Chiêu lại một lần nữa trở nên hỗn loạn.

Không ai biết sau ngày hôm đó họ đi nơi nào, Bạch Ngọc Đường có phạm pháp lái xe hay không, Triển Chiêu có chính miệng đồng ý qua lại với Bạch Ngọc Đường dưới tư cách người yêu hay không, thậm chí, không ai biết nụ hôn đó khi nào kết thúc. Nhưng mấy ngày sau, lúc quân đoàn bát quái của tổ Trọng án nghe nói, Bạch Ngọc Đường quyết định mang theo Triển Chiêu cùng đến một hải đạo không rõ tên để nghỉ phép, tất cả mọi người dường như đã cùng nghĩ tới hai chữ trắng mặt.

Tiếp theo, quân đoàn bát quái tụ lại cùng một chỗ, rồi rít thảo luận xem bọn họ đến tột cùng là bắt đầu ở bên nhau từ lúc nào, lại chính thức bắt đầu xác định mối quan hệ từ khi nào vậy?

Đối với mấy cái bát quái này, Triển Chiêu đều không rõ, lúc này cậu đang ngồi trên chuyên cơ bay về phía hải đạo, trong lòng chứa đầy nhung nhớ với anh hai Triển Huy, cùng lo lắng về tình yêu sắp tới. Nhìn Bạch Ngọc Đường đang ngồi bên cạnh cậu mỉm cười ngọt ngào, ngủ say. Triển Chiêu ngắm khuôn mặt ngủ của anh một lúc lâu, khóe miệng cũng nhẹ giương.

Nhớ lại tình hình vừa rồi mới nói với mọi người tổ Trọng án, biểu lộ muốn nói lại thôi của Bàn đại ca, ánh mắt buồn bực giống như con chó con bị vất bỏ của Tần Giản cùng bộ mặt xú thí đầy đặc ý của Bạch Ngọc Đường. Triển Chiêu bất đắc dĩ xoa xoa cái trán đau, mở ra laptop.

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 124: Vụ Án 8 – Hỏa Diễm Ác Ma (22)

Nhật ký Triển Chiêu

Ngày 5 tháng 7 năm 2013, trời xanh

Thật ra, có rất nhiều chuyện, cần phải điên cuồng một chút mới có thể làm.

— Tịch Mộ Dung

Hôm nay khí trời vô cùng mát mẻ, từ 1000m trên bầu trời nhìn ra ngoài cửa sổ, có thể nhìn thấy một mảng rừng xanh thuần khiết. Bên cạnh ghế ngồi của tôi, Bạch Ngọc Đường nhắm mắt lại, không biết có phải ngủ hay không. Nhưng nếu anh ta thật ngủ thì tâm tình tôi cũng được an ủi, vì chuyện này chứng tỏ bệnh mất ngủ của anh ấy đã khỏi hẳn rồi. Liệu ai có thể tưởng tượng được một người đã từng một đêm cũng không ngủ được lại ngủ say sưa ở ban ngày không? Cũng giống như không ai có thể ngờ được, một người tự xưng thẳng nam như anh ta sẽ yêu một người đàn ông như tôi vậy.

Hiện tại chúng tôi đang ngồi trên máy bay chuyên dụng quân đội, hướng chúng tôi đi chính là về nơi điều dưỡng của quân đội trong truyền thuyết. Đây là một chiếc trực thăng, trong buồng máy trừ phi công ra, chỉ có hai nhân viên cảnh vệ phụ trách hộ tống bọn tôi. Theo hai vị binh lính có khuôn mặt nghiêm túc, trầm mặc ít nói này, thì anh hai bây giờ đang ở nơi điều dưỡng chờ tôi. Nhưng bọn họ luôn từ chối tiết lộ cho tôi biết, có phải Bạch đại ca cũng ở đó với anh hai không.

Lúc vụ án phóng hỏa tháng trước vừa có ít đầu mối, tôi đã từng đáp ứng sẽ mang theo Tần Giản cùng tới nơi thanh tỉnh để thả lỏng một hồi, không ngờ cuối cùng lại thành thật, chỉ đổi sang Bạch Ngọc Đường làm bạn đồng hành với tôi. Nhìn ánh mắt của Tần Giản lúc chia tay, mặc dù ngoài miệng anh ta không nói, nhưng trong lòng nhất định vẫn luôn mong chờ chuyến du lịch này, thật là có lỗi với anh ta, tôi nghĩ sau này nhất định sẽ tìm cách bồi thường lại.

Lúc mới lên máy bay, Bạch Ngọc Đường giống như muốn nói với tôi gì đó, nhưng ngại hai người lính có mặt ở đây, nên có chút ngượng. Tôi không có thuật đọc suy nghĩ, thật không biết anh ta rốt cuộc lại lo lắng cái gì, không thể làm gì hơn là cho anh ta tự tìm chuyện để làm, đừng trưng ra cái bộ dáng muốn nói lại thôi nữa, nhìn mất tự nhiên.

Bạch Ngọc Đường hình như khá bất mãn với thái độ của tôi, lại bày ra cái biểu lộ khiến cả người tôi cũng phải nổi da gà. Để mình không bị cái người thỉnh thoảng lại phát bệnh thần kinh này lây nhiễm, tôi không biết làm gì hơn là mặc kệ anh ta, tự mở ra laptop. Không ngờ lúc thật sự muốn viết vài thứ, tâm lại không an. Giống hết tâm trạng gần đây của tôi, trong lòng giống như có thiên ngôn vạn ngữ, nhưng đến lúc thật sự muốn nói ra lại cảm thấy á khẩu không đáp nổi.

Lúc đang nhìn màn hình ngăn người, tôi cũng để ý tới tình trạng của Bạch Ngọc Đường, anh ta dường như cũng đang ngăn ra. Tôi cảm thấy có chút lúng túng, mặc dù quan hệ giữa hai chúng ta bây giờ xem như là đặc biệt, nhưng tôi vẫn chưa làm chuẩn bị tư tưởng để anh ta quan sát toàn lúc tôi đang viết nhật ký. Cho nên tôi mới cảnh cáo ống hoặc dời ánh mắt ra, hoặc ngồi sang đối diện. Kết quả người này lập tức nói anh ta sẽ không nhìn trộm, hơn nữa còn nhắm mắt lại giả vờ ngủ say. Bây giờ đã trôi qua khoảng nửa tiếng, anh ta vẫn chưa có mở mắt lại, không lẽ giả vờ một hồi thật ngủ mất sao? Người này, nhìn bộ dáng rõ ràng chín chắn, ai ngờ trong lòng lại giống con nít vậy đâu?

Được rồi, khó chịu mãi cũng không phải là cách, hay trước hết cứ nghĩ về án phóng hỏa mới nhất đi. Phỏng vấn Lưu Sinh vừa xong, tài liệu còn chưa kịp sửa sang lại, đã bị Bạch Ngọc Đường kéo lên máy bay rồi, bất quá tình trạng phạm tội này rất điển hình, tâm lý cũng tương đối đơn giản, cho nên kết luận của vụ án này cũng sẽ không quá dài. Hải đảo bên kia cũng rất an tĩnh thoải mái, rất hợp cho chuyện suy nghĩ, tôi nghĩ đợi thêm mấy ngày sau khi từ bên kia trở lại, báo cáo điều tra của tôi cũng có thể hoàn toàn hoàn tất rồi. Thầy sẽ không nổi điên, sư huynh cũng có thể yên tâm rời khỏi thành phố D, tiếp tục lớp giảng dạy quốc gia của anh.

Đến giờ tôi còn nhớ rõ biểu lộ phức tạp trên mặt sư huynh trước lúc đi. Một mặt anh đồng ý ở lại thành phố D giúp tôi bầu bạn với thầy một thời gian, để tránh ông lại phát điên khi tôi lại biến mất mà không nói. Còn một mặt, anh ấy giống như còn chuyện gì muốn nói lại thôi, như thể có rất nhiều tâm sự. Tôi nhớ rất rõ, biến hóa tâm trạng này của sư huynh chỉ xuất hiện từ sau đêm tiệc mừng. Lại nói, hôm đó trên xe Bạch Ngọc Đường, bóng người tôi nhìn thấy rốt cuộc là ai? Là ai chăm sóc sư huynh say rượu nhỉ, đáng người đó rất quen, chỉ tiếc nhìn không rõ lắm.

Được rồi, vấn đề của sư huynh chờ quay lại thành phố D gặp anh rồi nói. Bây giờ tạm quay lại vấn đề chính. Lưu Sinh chính là một kẻ thất bại không sai, nhưng ngày nay, người thất bại rất nhiều, tại sao chỉ có hắn là điên cuồng phóng hỏa như thế đây? Chỉ có thể nói có vài hành động phạm tội không thể dùng cớ để hợp lý hóa nó, một người phạm tội có thể sẽ nói mình có nỗi khổ tâm, nhưng dùng cách cực đoan, làm tổn thương người khác để phát tiết tâm tình của mình, bất kể thế nào cũng không thể tha thứ.

Sau khi điều tra cùng phỏng vấn, tôi đã hiểu rõ quy tắc trưởng thành của Lưu Sinh, phát hiện trường hợp của anh ta đã thỏa mãn hoàn toàn một đặc trưng của tội phạm phóng hỏa. Thành tích học tập kém, tính tình hướng nội, thích nghịch lửa, năng lực làm việc hạ thấp, từ nhỏ bị gia đình sao lãng, hầu như không có bạn bè.

Thật ra cũng không có chuyện gì có thể nói về Lưu Sinh cả, trường hợp của hắn quá sức điển hình. Nhưng một kẻ tình nghi điển hình như vậy, lại mang về một khó khăn quá lớn. Thật ra trong quá trình điều tra án phóng hỏa, khó nhất không phải thu hẹp phạm vi người tình nghi, mà là cháy lớn sẽ thiêu hủy toàn bộ đầu mối. Không có đầu mối, phá án không khác gì mò kim đáy biển. Đã không có điều kiện tiên quyết là đầu mối, thì tìm kiếm một người trong thành phố lớn như thành phố D, cho dù có đặc điểm mô tả cũng rất khó làm.

Mà trên thực tế, chúng tôi tìm thấy Lưu Sinh rồi, lại vì không có bằng chứng trực tiếp nên không thể nhanh chóng định tội cho hắn. Bất quá cũng may, kết quả sau chót vẫn làm người ta hài lòng, lưới trời tuy thưa mà khó lọt, cuối cùng vẫn cho anh em trong tổ Trọng án tìm ra chứng cứ mấu chốt có thể định tội hắn ta. Bây giờ không cần lo lắng nữa, tôi với Bạch Ngọc Đường lại muốn trực tiếp tìm tới Lưu Sinh đối chất cho luật sư của hắn khỏi dùng.

Nhớ lại chuyện đấy, thật là sợ. Còn là thầy nói đúng, học với thực hành là hai chuyện khác nhau, mình cần phải tích lũy thật nhiều kinh nghiệm mới có thể phát huy kiến thức vào công việc. Nhắc tới công việc, án này thật làm tôi đại khai nhãn giới. Bởi vì không chỉ thấy được phương pháp thôi miên cao cấp của sư huynh, lại còn bị Bạch Ngọc Đường vác đi xem vũ thoát y nữa. Được, chuyện sau có lẽ có chút không liên quan tới công việc, tất cả đều do tên Bạch Ngọc Đường giả công tể tư. Mặc dù anh ta không nhận nhưng muốn qua mặt tôi hả, hừ, còn lâu!

Nhắc tới vũ thoát y, A Xuân mấy hôm trước có gọi điện cho tôi, nói cô ấy đã nghỉ làm việc kia, còn bảo sau khi tốt nghiệp hi vọng có thể tới khoa mỹ thuật của đại học A tìm việc. Chuyện này cũng không dễ, bất quá, A Xuân là một cô gái tốt, hi vọng nguyện vọng của cô bé có thể thành hiện thực.

Thái độ của Bạch Ngọc Đường với A Xuân vẫn luôn không tốt, mỗi lần đang nói chuyện mà vô tình nhắc tới cô gái này, Bạch Ngọc Đường đều thể hiện ra sự bất mãn cao độ. Dĩ nhiên, trừ A Xuân ra, thái độ của anh ta với sư huynh càng thêm ác liệt, chứ đừng nói tới Tần Giản không hợp với anh ta ngay từ đầu. Nói thật lúc đầu tôi cũng không hiểu tại sao Bạch Ngọc Đường lại phải ôm thái độ khó chịu với những người được xem là đáng yêu kia, nhưng sau một lần trò chuyện kỹ lưỡng, cuối cùng cũng đã mở được lòng. Tôi mới biết, thì ra trong khi tôi còn chưa hiểu chuyện, trong tâm Bạch Ngọc Đường đã sinh ra nhiều vướng mắc làm người ta mệt mỏi như vậy.

Buổi nói chuyện kia là do tôi đề nghị. Buổi tối sau bữa tiệc mừng, chúng tôi ngồi trong xe hơi, bên ngoài rất an tĩnh, không khí rất hòa hợp, Bạch Ngọc Đường lại uống quá nhiều rượu, trừ gọi taxi ra chúng tôi cũng không cách nào về. Trong thời điểm an tĩnh đó, tôi chợt có chút cảm khái. Dù sao đây cũng là lần đầu tiên tôi có tiếp xúc thân mật như thế cùng một người, vài ý nghĩ loạn lạc trào vào trong óc, một lại một, đều là những vấn đề tôi đã từng nghĩ qua.

Có lẽ do không khí tương đối thích hợp, hoặc có lẽ tiếng lòng tôi đã bị siết lại quá chặt, nhất định phải tìm một chỗ xả ra. Tôi thấy tâm trạng phấn khởi của Bạch Ngọc Đường, bộ dáng thoải mái, không nhịn được mà đem tất cả vấn đề nói ra. Bạch Ngọc Đường dường như không ngờ trong lòng tôi lại có nhiều vấn đề tới thế, nhưng may mắn là, anh ta cũng không hề trốn tránh, cũng không có nổi giận như tôi đoán. Anh ta rất nghiêm túc trả lời hết những nghi vấn kia, hơn nữa còn chủ động cho tôi biết rất nhiều chuyện trước kia tôi không biết. Sau lần nói chuyện này, đây là lần đầu tiên tôi hiểu rõ Bạch Ngọc Đường như vậy, cũng chính buổi tối đó, đã làm tôi kiên định trái tim trước giờ luôn dao động.

Bạch Ngọc Đường nói với tôi, thật ra anh ấy cũng không biết vì sao lại thích tôi. Trước lúc gặp tôi, anh chưa hề yêu qua bất kể người nào, vô luận

là nam nữ, đối với tình dục anh ta hình như cũng không quá cố chấp. Tôi lúc đầu với anh ta mà nói chỉ là bạn, thậm chí từ đầu, anh ta giống như còn không buồn xem tôi là bằng hữu. Với anh ta mà nói, tôi giống một thư sinh xộc vào thế giới cảnh sát, ngây ngốc, mặc dù trông thì thông minh, nhưng từ đầu đến chân lại không có chỗ nào có thể làm được cảnh sát cả.

Lời này nói ra tôi thật không phục, tôi tuyệt đối không thừa nhận lời nói của Bạch Ngọc Đường, bảo trên người tôi không có tư chất làm cảnh sát. Bất quá thấy anh ta nhanh chóng chuyển khẩu khí, cũng đành nhin một chút nghe anh ta nói đi. Anh ta bảo, sau đó qua quá trình điều tra vài vụ án, anh ta đã công nhận năng lực của tôi, còn cảm thấy con người tôi rất ưu tú, lọt vào trong mắt Bạch ngũ gia. Được rồi, Bạch ngũ gia, tôi thật là có chút tò mò với lai lịch của cái chữ Bạch ngũ gia này, nhưng lúc ấy anh ta lại cố tình như, bảo thân phận Bạch ngũ gia này với tình cảm hiện thời của chúng ta không liên quan, chờ sau này rảnh rồi lại giải thích. Quan trọng nhất bây giờ là phải giải hết vướng mắc trong lòng tôi.

Tóm lại, ông nói sau đó ông bắt đầu thưởng thức tôi, không nhin được mà đem hành động của tôi đặt trong lòng. Có lẽ tình cảm đã từ nơi này tích lũy lại từng chút một sau thời gian. Hơn một năm, anh ta nói không ra chính là không chớp mắt nào để ảnh động tâm, anh ta không nói, cũng không muốn nghĩ. Bây giờ sự thật chính là, anh ta yêu một người đàn ông là tôi, hơn nữa còn yêu rất sâu, quyết định cùng tôi thiên trường địa cửu. Ấy, không biết người này thế nào lại nói được, 4 từ này tôi bây giờ gõ ra cũng cảm thấy đỏ cả mặt, anh ta lại có thể bình thản nhìn vào mắt tôi mà nói.

Chẳng qua, tên da mặt dày vừa nói những lời này xong liền buộc tôi trả lời cho anh, bảo tôi cũng tỏ tình bằng một câu giống vậy đi. Tôi không nói, anh ta vẫn ở lý đó oán trách mình bị lừa, từ đầu tới cuối đều không nhận được câu trả lời của tôi, cảm giác mình quá thất bại rồi. Được, cái bộ dạng nhăn nhó này, cảnh sát Bạch, biểu lộ của anh lúc đó rất mất thể diện có biết không?

Nhưng mà muốn tôi nói cho Bạch Ngọc Đường biết tình cảm của tôi với Bạch Ngọc Đường như thế nào, tôi thật không nói rõ được. Có lẽ giống như anh ta nói, rất phức tạp, rất hỗn loạn. Anh ta biết tôi bao lâu, tôi biết anh ấy bấy lâu. Quan điểm của anh ta với tôi đang dần thay đổi, quan điểm của tôi với anh ấy cũng trở nên bất đồng. Anh ta đối với tôi là từng giọt tích lũy theo ngày, tôi đối với anh ta có lẽ cũng không thua kém bao nhiêu.

Bất quá, nếu là một tháng trước có người bảo tôi, tôi sẽ thích một người đàn ông, hơn nữa người đó còn là Bạch Ngọc Đường, tôi nhất định sẽ cảm thấy người đó điên rồi. Thực tế, tôi cũng không biết có phải mình điên rồi hay không, Bạch Ngọc Đường có phải bị tâm thần phân liệt rồi không.

Đùa chút, tôi cũng không hi vọng Bạch Ngọc Đường bị tâm thần phân liệt, nói thật, bệnh tâm lý đáng sợ như thế chính là lo lắng cùng vướng mắc lớn nhất của tôi với Bạch Ngọc Đường. Mặc dù nói thế này rất không đúng đắn, cơ mà sự thật là như vậy. Đối với cái tên Bạch Ngọc Đường, thay vì bảo tình cảm của tôi sâu, không bằng nói quan tâm của tôi sâu hơn chút. Mà quan tâm sâu sắc nhất của tôi với anh ta, chính là bệnh của anh ấy.

So với cảm tình, tôi càng hi vọng có thể giúp anh chữa khỏi bệnh mất ngủ cùng với đoạn mất trí nhớ ngắn hạn kia. Theo anh ta nói, trước lúc anh ta xem tôi làm bằng hữu, loại quan tâm này của tôi với anh ta chính là yêu thương ấm áp, khiến anh ta cảm kích. Nhưng sau khi nhận ra mình động tâm với tôi rồi, loại quan tâm cùng yêu thương này của tôi liền trở thành gánh nặng.

Tôi càng đem lực chú ý đặt lên bệnh của anh ta, thì lại càng nhắc nhở rằng anh ta là một người không khỏe mạnh. Anh ta bảo, anh ta hi vọng có thể giữ hình tượng hoàn mỹ trước mặt tôi, muốn làm.... Hoàn mỹ nhất... cái...

Từ giờ nổi da gà quá, tôi không viết!

Tóm lại, đều vì lý do đáng chết này mà anh ta mới gây gổ với tôi! Trong lúc tôi đang muốn biết vì sao anh ta phải mất ngủ, tại sao lại sợ đánh bom, lại gây chuyện với tôi, hại tôi cả tối ngủ không ngon! Tên này, thật là nhỏ mọn tới mức làm người ta phát rồ!

Hơn nữa, càng hiểu rõ Bạch Ngọc Đường, tôi càng phát hiện ra người này, ngoại trừ dáng dấp không tệ, vóc người rất hoàn mỹ ra, những ưu điểm khác có thể đơn giản đếm trên đầu ngón tay, mà khuyết điểm nhiều không kể xiết!

Đầu tiên, tính tình anh ta quá quái đản, lúc giận rồi thật làm người ta không đối phó nổi. Ai mà nghĩ ra, đang lúc quan hệ chúng tôi tốt nhất thì anh ta lại giận điên lên vì tôi quan tâm anh ta chứ? Hơn nữa còn do cái lý do buồn cười đấy! Tôi học tâm lý học đó, tôi biết rõ hơn bất cứ ai rằng loài người trời sinh đã là không hoàn mỹ, anh ta muốn giữ hoàn mỹ trước mặt tôi không cảm thấy là quá vô ích sao?

Còn nữa, tính ghen tuông của anh ta không những mạnh, mà còn siêu cấp quỷ dị, cái gì Nguyệt Hoa, Tô Hồng, Tần Giản, sư huynh, thậm chí còn cả A Xuân! (em kể thiếu Thủy Ký bình rồi) Lúc anh ta phàn nàn chuyện này tôi cứ tưởng đang nghe thiên thư! Trời mới biết lúc đó tôi bức muốn khùng! Cứ vậy, anh ta còn trách tôi nghĩ sai quan hệ của anh ta với Công Tôn Sách! Cảnh sát Bạch, công bằng mà nói, mặc dù tôi nghi ngờ anh với Công Tôn đại ca có chút không đáng tin, cơ mà so với chuyện anh hoài nghi tôi với Tô Hồng còn đáng tin hơn một chút đi. Hai chúng ta rốt cuộc là ai nhầm chán hơn ai hả!?

Đêm đó, ngoài trừ than phiền lẫn nhau ra, Bạch Ngọc Đường cũng rất hào phóng thẳng thắn nguyên nhân kết quả khiến Đinh Diễm Huệ tử vong cùng phiền toái Bá tước gây ra cho anh ta. Anh ta là người trải qua sự kiện, cách kể lại dĩ nhiên cụ thể hơn Tô Hồng nhiều, lúc nghe qua giống như bản thân cũng lọt vào câu chuyện. Trong quá trình kể lại, trạng thái Bạch Ngọc

Đường có chút bất an. Nhiều lần, anh ta khó chịu tới mức không nói nổi, làm tôi không thể siết chặt tay anh ta suốt quá trình, trấn an khổ sở của anh.

Mặc dù Bạch Ngọc Đường rất không muốn bày tỏ thứ tâm tình yếu ớt trước mặt tôi, nhưng tôi không thể không nói, cuộc nói chuyện lần này thật sự rất cần thiết. Bạch Ngọc Đường chung quy vẫn chưa khỏi hẳn, tâm lý anh ấy bị thương, từ giờ tới khi khỏi hẳn còn một đoạn đường dài phải đi. Cái người gọi Vân Thu Trạch đó đã dùng dao rạch một vết thương trên tim anh ấy, mà người gọi Đinh Diêm Huệ lại dùng cái chết của mình để nhấn chìm trái tim Bạch Ngọc Đường rơi vào địa ngục.

Ở trước mặt tôi, Bạch Ngọc Đường có thể dốc sức nói ra chuyện này, đối với anh ta mà nói chính là một bước vô cùng quan trọng lại quá sức khó khăn. Sau đêm ấy, tôi đột nhiên cảm thấy có áp lực cực lớn rơi lên vai mình. Tôi hứa với anh, muốn ở bên anh ấy, vượt qua một đoạn tương lai thật dài.

Tôi có thể đoán được, đối với gia đình truyền thống của mình, quan hệ của tôi với Bạch Ngọc Đường sẽ tạo ra bao nhiêu sóng gió. Cũng có thể tưởng tượng ra, nếu vạn nhất bất hạnh, sau này Bạch Ngọc Đường cũng sẽ xảy ra tình huống giống anh hai, tôi sẽ đau khổ biết chừng nào. Nhưng nếu đã cam kết rồi, bất kể khó khăn ra sao, tôi cũng sẽ tiếp tục cố gắng.

Ngọc Đường, tôi sẽ giúp anh trở lại bình thường, dĩ nhiên cũng xin anh cùng tôi cố gắng, đánh bại ác ma đang chiếm cứ trong lòng anh.

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 125: Vụ Án 9 – Ngạc Mộng Tái Lâm (1)

Bạch Ngọc Đường hí mắt cười, “Đã sớm lạnh rồi, có Triển Chiêu chăm sóc, ai cần anh lo.”

“Ai bảo anh lo cho chú?” Bạch Cẩm Đường khinh thường trợn mắt nhìn em trai một cái, “Anh ở chỗ này vui vẻ biết bao nhiêu, kết quả hai ba ngày đã có người tới báo chú ở bên đó làm loạn. Anh đây không phải là lo cho chú, là sợ chú gây phiền toái cho anh.”

Chương 125. Vụ án 8 – Ngạc mộng tái lâm (1)

Triển Chiêu đoán không sai, Bạch Ngọc Đường chính xác đang giả vờ ngủ. Mặc dù bệnh mất ngủ của anh đã có chuyển biến tốt, nhưng đang lúc ban ngày mà ngủ thật sự quá làm khó anh rồi. Sở dĩ giả vờ ngủ, là do lúc Triển Chiêu vừa lên máy bay đã mở ra laptop viết nhật ký, căn bản không để ý tới anh, dĩ nhiên càng không cho phép anh nhìn lén. Bạch Ngọc Đường mặc dù có chút buồn bực, nhưng cũng nhìn ra Triển Chiêu lúc này không muốn bị người khác quấy rầy.

Giữa chuyện ở bên cạnh Triển Chiêu giả vờ ngủ cùng với cùng hai anh lính mặt đen ở đối diện mắt to trừng mắt nhỏ, Bạch Ngọc Đường dĩ nhiên chọn cách trước. Lúc đầu, khi giả vờ ngủ còn có thể thỉnh thoảng len lén mở mắt nhìn bộ dáng chăm chú nghiêm túc của Triển Chiêu, mặc dù hơi tiếc vì vẫn không nhìn được chữ trên màn hình, nhưng thứ không có tiền đồ như Bạch Ngọc Đường cũng đã rất thỏa mãn.

Kể từ lúc tỏ tình với Triển Chiêu xong, Bạch Ngọc Đường luôn lo lắng đối phương sẽ đáp lại thế nào. Mặc dù anh rất chắc chắn Triển Chiêu cũng thích anh, nhưng thái độ chậm chạp không đáp lại của đối phương thật làm cho anh bối rối rất lâu. Đây lúc là nguyên nhân vì sao sau khi Triển Chiêu làm rõ tình cảm, Bạch Ngọc Đường lại vui vẻ như vậy.

Lần này, ra ngoài nghỉ phép đều do Bạch Ngọc Đường đề nghị, lúc ấy Triển Chiêu chẳng qua chỉ do dự một hồi liền đồng ý, hoàn toàn không thấy được sự thật là tự cậu còn có công việc nghiêm chỉnh chưa làm xong. Bạch Ngọc Đường vô cùng vui, vì anh đã sớm đem chuyến du lịch này thành cơ hội xác định quan hệ cuối cùng của hai người họ. Từ lúc họ quen nhau tới giờ, thời gian hơn một năm đầy khẩn trương, nguy hiểm, hiếm khi có dịp thanh nhàn thích ý. Trong tình cảnh thả lỏng, cùng đi du lịch với người yêu, giống như đi trăng mật tâm hồn vậy, đây quả là hoàn mỹ nha.

Nhưng lúc Bạch Ngọc Đường nghe thấy Triển Chiêu đề nghị đem đổi địa điểm du lịch sang hải đảo này, tâm tình vui vẻ lập tức bị bức bối thay thế, người này, rốt cuộc có rõ trọng điểm trong chuyến du lịch này là gì không a? Đi đâu không được, lại tới cái hải đảo quỷ này. Mặc dù Bạch Ngọc Đường không ghét biển như Công Tôn Sách, nhưng vẫn không quên trên đảo còn hai ông anh kỳ đà cản mũi a.

Đây rốt cuộc là trăng mật hay đi gặp gia trưởng chứ, mặc dù hai chuyện này tách nhau ra cũng được xem là tiến triển tốt, nhưng khi gộp lại với nhau sẽ làm cho người ta không thích nổi có được không!

Trong quá trình Triển Chiêu viết nhật ký, Bạch Ngọc Đường thường híp mắt liếc trộm Triển Chiêu. Anh thật ra rất tò mò không biết Triển Chiêu viết cái gì, thấy dáng vẻ Triển Chiêu vừa viết vừa cau mày, lòng hiếu kỳ liền bộc phát mãnh liệt. Đáng tiếc, chờ đến lúc Triển Chiêu viết xong đóng kỹ nắp, anh đều không tìm được thời cơ rình coi thích hợp.

“Anh dậy rồi?” Triển Chiêu đóng lap, ánh mắt chuyển một cái liền chăm chú nhìn vào ánh mắt nửa híp của Bạch Ngọc Đường, “Rốt cuộc để ý tới tôi?”

Ý tứ của câu này là, người ta đã sớm phát hiện mình giả bộ ngủ? Bạch Ngọc Đường nhướn lông mày, mở mắt nhìn chăm chăm Triển Chiêu, không lạnh không nóng phản bác, “Em thế này là căn ngược sao? Rõ ràng là em này giờ không để ý tới anh có được không?”

Triển Chiêu cắt máy tính, cười nói với Bạch Ngọc Đường, “Được rồi, tôi sai, được chưa? Sau khi vụ án kết thúc tôi một mực không có cơ hội viết tổng kết, bây giờ viết xong rồi. Anh có chuyện muốn nói với tôi sao? Nói đi.”

Nụ cười của Triển Chiêu làm lòng Bạch Ngọc Đường nóng lên, anh bắt lại tay Triển Chiêu, tiến gần nhỏ giọng nói, “Anh không muốn nói, chỉ là muốn...”

Bên tai truyền tới thanh âm ôn nhu của Bạch Ngọc Đường, một cỗ nhiệt nóng vấy vào bên tai Triển Chiêu, làm thân thể cậu chớp mắt nóng lên. Cậu có hơi ngượng đẩy Bạch Ngọc Đường, ánh mắt nhìn lại không mấy bay mấy lần, “Nè, chỗ này ngoài chúng ta ra còn có người khác!”

Bạch Ngọc Đường nhú chân mày, nhẹ nhàng buông Triển Chiêu ra. Mặc dù hai anh lính suốt quá trình đều nhìn thẳng cabin phía trước, căn bản không quấy rầy hai người họ, nhưng dù sao cũng là hai con người sống, Bạch Ngọc Đường xem như da mặt có dày hơn nữa cũng không thể giả vờ như không thấy.

Anh có hơi buồn bực nhú mày, nhỏ giọng nói với Triển Chiêu, “Bây giờ tha cho em, chờ lát nữa xuống phi cơ em đừng hòng chạy.”

Triển Chiêu hơi ngẩn ra, ánh mắt đầy ý xâm lược của Bạch Ngọc Đường nhẵn nhủ rõ ràng ý nghĩ của anh. Triển Chiêu dĩ nhiên hiểu ý tứ trong lời

Bạch Ngọc Đường, cậu chần chờ một, rồi đột nhiên lại như quyết định, chăm chú nhìn vào ánh mắt Bạch Ngọc Đường.

“Tôi sẽ không chạy, anh cũng đừng có chạy đấy.”

“Sao?” Lời của Triển Chiêu làm Bạch Ngọc Đường ngẩn ra một chút, bất quá ánh mắt của anh nhanh chóng trở nên kích động, “Em nói thật?”

Triển Chiêu trịnh trọng gật đầu, “Dĩ nhiên, chuyện tôi quyết định sẽ làm được.”

Khóe miệng Bạch Ngọc Đường không nhịn được cong lên, anh nhận ra với sự hiểu biết của Triển Chiêu, mỗi tế bào trên thân thể anh cũng sẽ tràn ngập ý đồ với Triển Chiêu, hơn nữa loại ý đồ này còn rất nồng nhiệt. Giống như lúc này, Triển Chiêu kiên định nói với anh, cậu ấy sẽ kiên trì tới cùng. Đây như một lời cam kết đôi, không chỉ nói về chuyện mình vừa rỉ tai em ấy, còn nhắm vào tình cảm giữa hai người bọn họ.

Bạch Ngọc Đường cảm giác tim mình nhảy thật nhanh, rất muốn lúc này nhào qua đè Triển Chiêu xuống, cứ thế cứ thế hung hăng hôn hít một phen. Đáng tiếc, cái thứ kỳ đà cản mũi quả thật quá đáng ghét!

Hai vị kỳ đà cản mũi không hề tiếp nhận được tia oán niệm Bạch Ngọc Đường phóng tới, ánh mắt hai người đã chuyển từ cabin ra cửa sổ. Triển Chiêu cũng để ý tới động tác của hai vị huynh đệ, đồng thời cũng cảm nhận được lay động rất nhỏ của máy bay.

“Chúng ta sắp đến rồi sao?” Triển Chiêu tò mò đưa mắt ra ngoài cửa sổ.

“Đúng vậy, đã tới.” Làm em trai của phó tổng thư ký bộ Quốc phòng, Bạch Ngọc Đường cũng từng tới nơi này mấy lần, đối với hình ảnh ngoài cửa sổ hết sức quen thuộc.

“Thật là đẹp.”

Ánh mắt Triển Chiêu có thể nhìn thấy, một mảng nước biển màu hồng, ánh trời chiều chiếu xuống, làm hải đảo trông giống như một viên minh châu màu ngọc bích, tỏa ra ánh sáng lấp lánh. Triển Chiêu nở ra một nụ cười gần như mê mẩn, quả nhiên không hổ là hải đảo trong truyền thuyết. Ngay cả thầy có xuất thân danh môn, con em quý tộc lớn lên trong cảm y ngọc thực cũng không ngừng hâm mộ, đúng là không phải thường.

Triển Chiêu không biết, lúc cậu đang si mê nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ, người bên cạnh lại si mê nhìn cậu.

“Nếu em thích nơi này, về sau chúng ta có thể thường xuyên tới.”

“Thường?” Triển Chiêu hơi ngẩn ra, quay đầu nhìn Bạch Ngọc Đường, “Lần nào cũng vận dụng tư nguyên của quân đội, cái này không đúng lắm?”

“Có gì không đúng, vốn dĩ nơi này là danh cho các huynh đệ đội đặc cảnh cũng quân đội tới đây nghỉ dưỡng, em chính là người nhà anh, theo bệnh nhân anh tới đây nghỉ phép thôi mà.” Bạch Ngọc Đường dương dương đắc ý cười nói, “Đây cũng không tính là lãng phí tiền thuế người dân.”

Bạch Ngọc Đường vừa dứt lời, nụ cười trên mặt Triển Chiêu lập tức sụp xuống, cậu cau mày trợn mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, “Bạch Ngọc Đường anh có thể lấy bệnh mình ra nói đùa, tâm tình như vậy cũng xem như tốt. Bất quá, anh... tóm lại tôi cho anh biết, mấy lời này tôi không thích nghe, sau này anh đừng có ở trước mặt tôi mà nói!”

“A?” Bạch Ngọc Đường thiêu mi, khóe miệng giảo hoạt câu lên, “Triển Chiêu, em mới nói có một nửa, nửa sau là gì, anh tò mò quá nha.”

“Không có gì hết.” Triển Chiêu quả quyết từ chối đề nghị của Bạch Ngọc Đường bắt cậu lặp lại một lần. “Máy bay đang giảm độ cao, chuẩn bị xuống đi.”

“Em liền nói đi, đừng dễ giận như vậy được không!” Bạch Ngọc Đường cười hì hì tiến tới bóp mặt Triển Chiêu, hi vọng cậu trả lời ngay. Triển Chiêu không để ý tới anh, tát một cái đẩy Bạch Ngọc Đường về chỗ ngồi.

“Nè! Em đánh thật à.” Bị móng vuốt của Triển tiểu miêu vồ tới Bạch Ngọc Đường khoa trương la to.

Triển Chiêu không nói trợn mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, sau đó áy náy liếc mắt nhìn hai vị lính.

Hai huynh đệ bộ đội đồng thời quay đầu, nhìn Triển Chiêu một cái, sau đó vô cùng ăn ý cùng lúc quay trở về. Hai người đưa mắt nhìn nhau, gật đầu một cái.

Lính a: Lão Chu, tôi muốn đổi việc qua chỗ tướng quân Bàng. Nhiệm vụ sắp an bài càng lúc càng không đáng tin cậy.

Lính b: Tiểu Vương, tôi cũng nghĩ như chú. Hơn nữa sắp còn có một đứa em thoải mái thế này.

A: Cậu em này hình như giống hệt anh mình đều thích đàn ông. Họ nhà Bạch gia quả nhiên có vấn đề.

B: Bệnh xà tinh sẽ di truyền, không biết có thể lây không?

A: Thật đáng sợ, tôi đoán là có, bằng không chúng ta cùng nhau giải ngũ đi.

B:Hả? Tại sao phải giải ngũ, không phải nói chuyển việc sao?

A: Tôi nói, tiểu tử ngốc anh tin thật sao. Giải ngũ sắp cùng lắm đá chúng ta mấy cái, nếu chúng ta thật chui qua Bàng gia, chỉ sợ ổng sẽ trực tiếp làm thịt chúng ta. Tiểu tử người sợ mệnh dài, tôi còn muốn sống lâu hai năm đây.

B: Vậy không được, tôi không muốn giải ngũ, hay cứ tiếp tục chịu đựng đi, dù sao sắp ngoại trừ thích nam với thỉnh thoảng phát bệnh xà tinh ra xem như đối xử với chúng ta cũng không tệ.

A:

Triển Chiêu với Bạch Ngọc Đường không nghe được tiếng lòng của hai anh lính, ánh mắt họ hoàn toàn bị hải đảo xinh đẹp thu hút. Máy bay chậm rãi đáp, cuối cùng vững vàng đầu trên bãi đáp, Triển Chiêu nhìn xuyên qua cửa sổ nhìn thấy ở xa xa bãi đáp có hai bóng dáng dong dỏng.

“Là bọn họ!” Triển Chiêu cực kỳ hưng phấn, cơ hồ là một đường nhảy xuống máy bay, chạy thẳng về phía hai người họ.

Nhìn động tác nhanh chóng của Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường cũng không dám chậm trễ, lấy tốc độ nhanh nhất đuổi theo. Hai người trẻ tuổi một trước một sau chạy như bay tới hai người anh cả tới đón họ, trong tiếng ồn ào của máy bay lên thẳng, Triển Chiêu ôm chặt lấy Triển Huy đang mỉm cười, không nhận được ướt khố mắt.

“Anh! Em nhớ anh quá!”

Nửa năm sống dưới ánh mặt trời làm màu da trắng của Triển Huy phơi thành màu mật khỏe mạnh, nụ cười ôn nhu treo trên mặt anh, làm người ta không thể nhìn ra anh là một bệnh nhân yếu ớt đang mắc bệnh tâm thần. Lúc này anh nhẹ vỗ vỗ bả vai gầy gò của em trai, ánh mắt vẫn như xưa ôn nhuận thân thiết.

Bên này Triển gia huynh đệ thấy mặt đã thân thiết ôm nhau, bên kia Bạch gia huynh đệ chỉ nhìn nhau một cái, qua chốc lát, anh cả Bạch Cẩm Đường đã nhẹ nhàng đập một quyền lên đầu vai Bạch Ngọc Đường. Bạch Ngọc Đường không dám né, cũng không dám đánh lại, chẳng qua là bắt lại quả đấm của Bạch đại ca, hai người nhìn nhau cười một tiếng, cũng nhẹ ôm nhau một cái.

“Tiểu tử thôi, thương lành?” Buông Bạch Ngọc Đường ra, Bạch Cẩm Đường lại vỗ lên vai của anh một cái.

Bạch Ngọc Đường hí mắt cười, “Đã sớm lành rồi, có Triển Chiêu chăm sóc, ai cần anh lo.”

“Ai bảo anh lo cho chú?” Bạch Cẩm Đường khinh thường trợn mắt nhìn em trai một cái, “Anh ở chỗ này vui vẻ biết bao nhiêu, kết quả hai ba ngày đã có người tới báo chú ở bên đó làm loạn. Anh đây không phải là lo cho chú, là sợ chú gây phiền toái cho anh.”

Tiểu Bạch nhìn bên kia Triển đại ca dịu dàng vuốt ve mái tóc bạn Tiểu Triển, ân cần hỏi thăm nửa năm qua thế nào. Lại so sánh với sự quan hoài của ông anh âm dương quái khí nhà mình. Quả nhiên, càng so càng chết, Triển Chiêu, anh ghen ty với em quá!!

Nhận ra được ánh mắt buồn bã của em trai, Bạch Cẩm Đường nhún vai một cái, nói với Triển Chiêu, “Đi thôi, đừng đứng đây đón gió, đi xem một chút chỗ anh sắp xếp cho mấy em.”

Triển Chiêu giương mắt nhìn Bạch Cẩm Đường, lại nhìn anh hai mình một chút. Có lẽ do cậu với Bạch Ngọc Đường đã xác định quan hệ, lúc nhìn nhiều vấn đề, ánh mắt sẽ không giống lúc xưa. Cậu như có điều suy nghĩ quét qua hai người này mấy lần, đột nhiên cau mày nói với Bạch Cẩm Đường, “Bạch đại ca, em không biết thì ra anh vẫn còn ở đây.”

“Hả?” Bạch Cẩm Đường thông minh cỡ nào, lập tức nghe hiểu ý của Triển Chiêu.

Triển Chiêu cười một tiếng. “Em không có ý gì đâu, chẳng qua là cảm thấy, một người bạn bự như anh, mỗi ngày đều có vô số chuyện quốc gia đại sự phải xử lý, làm sao có thể mãi mãi nghỉ phép trên hải đảo này nhỉ?”

Lời của Triển Chiêu làm Bạch Cầm Đường phát ra tiếng cười khê, ánh mắt liếc qua hai bàn tay đang nắm chặt của anh em họ Triển, tự tiểu phi tiểu nói, “Em nói không sai, chẳng qua nửa năm này Bộ quốc phòng đang tập huấn bí mật trên hải đảo, anh là phụ trách. Hiện giờ đang làm quốc gia đại sử đây, không phải nghỉ phép nha, Triển Chiêu em hiểu lầm.”

PHải không? Triển Chiêu buồn bực nhìn nụ cười đắc ý trên mặt Bạch Cầm Đường, trong lòng cũng chửi thầm, lấy việc công làm việc tư lại đường hoàng như vậy, Đại Tổng có quân nhân thế này, thật là vận nước kham ưu.

Mà lúc cậu không để ý tới Bạch Cầm Đường, quay đầu đi nói chuyện với anh hai mình, Bạch Cầm Đường nhanh chóng cho tiểu Bạch ánh mắt.

Giúp anh quản tiểu tử thú vị này cho tốt, đừng để nó gây phiền toái cho anh, bằng không anh lập tức đuổi hai chú đi! Hừ, không chịu nhìn xem là địa bàn của ai, một thằng nhóc mà muốn giương oai hả!

“Đội trưởng?” Không chờ Bạch Ngọc Đường kịp phản ứng, Triển Huy đã đột ngột mở lời. Mặc dù giải ngũ đã nhiều năm, quan hàm của Bạch Cầm Đường cũng tăng liên tục, Triển Huy vẫn là theo thói quen năm đó, gọi hần đội trưởng.

“A a? Tiểu Huy, cậu muốn nói gì?” Bạch Cầm Đường lập tức đổi mặt, trực tiếp nhảy tới bên người Triển Huy.

Triển Huy cười híp mắt nhìn Bạch Cầm Đường, nói, “Triển Chiêu nói rất nhớ tôi, tôi thấy không bằng cho nó với tôi ở chung một phòng đi.”

Ấy — anh em họ Bạch liếc mắt nhìn nhau, trong lòng đồng thời rộng to, không thể!!

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 126: Vụ Án 9 – Ngọc Mộng Tái Lâm (2)

Bạch Ngọc Đường cũng không giãy, một mặt luận võ lực cự đặc cảnh khó mà đánh thắng được cự đặc chủng, mặt khác, anh tin chắc lão chệt tiết này bây giờ còn chưa dám giết anh.

“Anh, anh hai, anh nếu giết em, Triển Chiêu sẽ đau lòng, nếu Triển Chiêu đau lòng, Triển đại ca sẽ đau lòng, nếu Triển đại ca đau lòng, anh...”

Bạch gia huynh đệ rộng to trong lòng mà hai người họ Triển cũng không nghe. Triển Huy căn bản không ý thức được, còn Triển Chiêu có lẽ hiểu, nhưng cố tình như không thấy. Hai anh em vừa nói vừa cười bước đi phía trước, Triển Chiêu nhìn anh hai vui vẻ giới thiệu chỗ ở cho mình, khoe miệng nở ra nụ cười dịu dàng. Bạch Ngọc Đường bực bội bước sau lưng Bạch Cẩm Đường, hai anh em đều là mặt khổ qua.

Bất quá, nói đùa vẫn là nói đùa, hiếm khi thấy mấy đứa em, hai vị anh trai đều rất vui vẻ. Tối chỗ ở quân đội sắp xếp cho, bốn người quây quần một chỗ, vừa dùng những món ngon nấu từ đồ tươi trên đảo, vừa nói chuyện về những gì xảy ra nửa năm qua. Triển Chiêu dĩ nhiên không dám đem hết mọi chuyện ra dọa Triển Huy, chỉ chọn mấy chuyện anh hai thích nghe, dùng miêu tả được giảm thiểu đến mức tối đa kể cho anh. Mặc dù là vậy, lúc Triển Huy nghe thấy Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đi bắt bọn buôn ma túy vẫn là không nhịn được làm vẻ mặt khẩn trương.

“Triển Chiêu, anh nghe lời em nói ý là nhất định phải đi làm cảnh sát phải không?” Nghe xong chuyện Triển Chiêu kể, Triển Huy như có chút suy nghĩ hỏi.

Triển Chiêu gật đầu, “Anh, trước kia em nghĩ chưa xong, cũng không nói cho anh biết, giờ em đã quyết tâm rồi.”

“Em thương lượng với ba mẹ chưa?” Trên mặt Triển Huy lộ ra chút không vui.

Tuổi tác của anh em họ Triển chênh nhau rất nhiều, hơn nữa Triển Chiêu từ nhỏ chính là do một tay anh cả nuôi lớn, hai người tuy là anh em, nhưng cách chung sống có hơi giống cha con. Vì vậy lúc Triển Chiêu đối mặt với Triển Huy, ngoài trừ thân thiết, đôi lúc còn có thêm khẩn trương như khi đối mặt trưởng bối. Mà bây giờ biểu tình không vui trên mặt Triển Huy bị Triển Chiêu nhìn vào lại sinh ra cảm giác bức bách.

Cậu chần chờ một lát, cuối cùng chỉ có thể nói thật, “Nửa năm nay ba mẹ đều không về thành phố D, em vẫn chưa có nói cho ba mẹ biết.”

“Như vậy, hôm nay em nói cho anh nghe, là muốn thương lượng với anh hay là thông báo?”

“Anh hai....” Triển Chiêu vội vã nhìn Triển Huy một cái, “Anh giận?”

Triển Chiêu chăm chăm nhìn Triển Chiêu, trên khuôn mặt anh tuần lộc lộ ra biểu tình nghiêm túc, “Anh không giận, anh chỉ muốn biết rõ ý định thật sự của em. Em lớn rồi, có chủ kiến, có ý tưởng, coi như anh bất đồng ý kiến cũng không có cách sửa đổi chủ ý của em. Nhưng anh lớn hơn em mấy tuổi, năm đó đã làm rất nhiều quyết định không khác em lắm, có nhiều chuyện anh hiểu, em không hiểu. Em là em trai anh, anh dĩ nhiên mong em bớt được vào đường khó. Bất quá nếu em đã quyết định, anh nói cái gì nữa cũng vậy thôi.”

“Anh... anh đừng giận.”

“Anh nói anh không giận!” Triển Huy đột ngột cao giọng, làm Triển Chiêu bị dọa sợ tới im lặng.

Bạch Ngọc Đường ngồi ở một bên đột nhiên khẩn trương nhìn Bạch Cẩm Đường một cái, người sau bất đắc dĩ lắc đầu. Tiểu Huy là bệnh nhân, nửa năm nay Bạch Cẩm Đường đã hiểu rất rõ chuyện này. Là một bệnh nhân có bệnh tâm thần, bất kể bề ngoài của cậu bình thường tới đâu, nhưng người quen đều sẽ nhìn ra, cậu ta cùng với trước kia đã thay đổi. Tình tình cậu ta có lúc thế này thế nọ, thậm chí tính cách cũng đổi. Tiểu Huy lúc này xác thực không giận, cậu ấy chẳng qua là không khống chế được động tác cùng giọng của mình, tinh thần của cậu ấy rất dễ trở nên cực đoan.

Bạch Cẩm Đường không biết tình cảm hẳn dành cho tiểu Huy là thế nào, hẳn chỉ biết, mỗi lần thấy Triển Huy ý thức mơ hồ, hẳn sẽ cảm thấy một trận tự trách cùng đau khổ. Không ai thích khổ, nhưng Bạch Cẩm Đường cảm thấy, nếu loại đau khổ này là do Triển Huy mang tới, hẳn liền không khổ. Có lúc hẳn cũng cảm khái, sống hơn nửa đời người, cuối cùng mới phát hiện ra, trái tim thật sự đã sớm lạc mất ở khoảng thời gian thanh sáp năm đó. Thời gian đã đi liền không trở lại, bây giờ để lại cho hẳn chỉ còn là một Triển Huy không bình thường. Bạch Cẩm Đường bây giờ có lẽ còn chưa biết rõ tình cảm thật sự của hẳn, nhưng hẳn cũng rất thích ở lại bên cạnh Triển Huy chăm sóc cho anh. Hơn nữa làm hẳn cảm thấy vui vẻ là, Triển Huy vẫn luôn gọi hẳn đội trưởng, giống hệt lúc hai người ở bên nhau cùng huấn luyện mười năm trước, cảm giác này làm hẳn hạnh phúc.

Khi hạnh phúc cùng đau khổ của một người đều đặt cả lên một người khác, thì người ta là bình thường hay là điên cũng không còn quan trọng. Có lẽ đây là nghiệt duyên kiếp trước, Bạch Cẩm Đường bất đắc dĩ cười khổ, đứng lên kéo em trai mình, “Đi thôi, theo anh lên lầu nói chuyện, chỗ này để lại cho hai anh em họ là được rồi.”

“Cái này...” Bạch Ngọc Đường nhìn anh em họ Triển như đang chuẩn bị cãi nhau, chần chờ nhìn về anh hai mình.

Anh, bộ dáng đó sẽ không đánh nhau chứ?

Ngu! Bạch Cẩm Đường trợn mắt nhìn tiểu Bạch. Triển Huy có động thủ đánh anh mày cũng sẽ không đánh Triển Chiêu, chú còn sợ Triển Chiêu sẽ ra tay đánh Triển Huy chắc?

Mặc dù rất lo lắng, nhưng cuối cùng Bạch Ngọc Đường vẫn bị Bạch đại ca tóm đi. Trong phòng khách chỉ còn lại anh em họ Triển, Triển Chiêu im lặng một hồi, đột nhiên ngẩng đầu nhìn Triển Huy.

“Anh hai, anh sợ em với ba mẹ gây gỗ giống như anh lúc đầu, phải không?”

Ánh mắt Triển Huy khẽ run, trên mặt hiện ra nét khổ sở, “Tính tình của ba mẹ...”

“Em biết.” Triển Chiêu vội vàng bước lên nắm lấy tay Triển Huy, mắt nghiêm túc chăm chăm nhìn ánh mắt khổ sở của anh mình, “Anh hai, thật ra năm đó, sau khi anh đi ba mẹ liền hối hận. Hai người thường nói với em, nếu không phải lúc đầu ép anh quá, anh cũng sẽ không bỏ đi suốt mấy năm không về. Tính tình họ rất cứng đầu, nhưng họ vẫn là ba mẹ a, ba mẹ đều không hận con mình, đã sớm không trách anh nữa rồi.”

Nghe Triển Chiêu nhắc tới ba mẹ, mắt Triển Huy có hơi ươn ướt. Anh im lặng hồi lâu, cuối cùng giơ tay lên nhẹ nhàng xoa bả vai Triển Chiêu, khẽ mỉm cười, “Có lẽ do anh quá lo lắng. Ba mẹ luôn thương yêu em, nếu em muốn, có lẽ hai người sẽ đồng ý đấy.”

Triển Chiêu cũng cười, “Anh, chúng ta mới gặp anh đã dạy bảo em thế này, làm em bị dọa sợ.”

“Dạy bảo em?” Triển Huy hơi sững sốt, mờ mịt nhìn Triển Chiêu, “Anh có sao?”

Triển Chiêu cười hì hì đáp, “Dĩ nhiên có, anh, để đền bù cho tinh thần bị tổn thương của em, tối nay anh phải làm đồ ăn cho em!”

“Tiểu tử thúì em, lại đi học cách ép người.” Triển Huy bất đắc dĩ vỗ Triển Chiêu, “Từ nhỏ chỉ biết ăn, không biết em thế này mai mốt làm cảnh sát có thể bắt được cướp hay không chứ.”

“Anh, anh đừng xem thường em.” Triển Chiêu xoa xoa gáy bị Triển Huy vỗ đau, không phục nói, “Em vậy nhưng cũng bắt được mấy người rồi!”

“Ừ, anh tin em.... Mới lạ!” Triển Huy liếc Triển Chiêu, “Không phải đều do Bạch Ngọc Đường bắt, còn em len lén đi theo sau đó cướp công đấy chứ?”

“Bạch Ngọc Đường?” Triển Chiêu không phục trợn mắt, đang tính phản bác lời của Triển Huy, đột nhiên nhớ tới một vấn đề khó giải quyết khác, lập tức ngậm miệng.

“Làm sao?” Triển Huy nhay bén nhận ra thái độ bất thường của Triển Chiêu, “Sao nhắc tới Bạch Ngọc Đường em lại không nói, Bạch Ngọc Đường có vấn đề gì?”

“Không có, anh ấy làm sao có vấn đề được.” Triển Chiêu lúng túng cười, trong lòng lại cảm thấy không tốt.

“Đúng rồi, sao em lại cùng tới với Bạch Ngọc Đường vậy?”

“A?” Câu hỏi của Triển Huy làm Triển Chiêu giật mình, cậu nhanh chóng phản ứng, lập tức đáp, “Thuận đường, thuận đường!”

“Thuận đường?” Triển Huy nghi ngờ nhìn Triển Chiêu một cái, từ hiểu biết của mình với em trai, lập tức đã nhìn ra khẩn trương trong mắt Triển Chiêu.

Bất quá đổi cách nghĩ, cũng đúng là thuận đường. Mình đã lâu không gặp Triển Chiêu, đội trưởng cũng rất lâu không thấy Bạch Ngọc Đường, hai đứa nhỏ này cùng nhau tới thăm bọn họ cũng rất bình thường.

“Được rồi, cứ xem là vậy đi.” Triển Huy gật đầu, “Giờ theo anh lên lầu nhìn phòng của em một chút.”

Triển Chiêu vội vàng đáp ứng, ngoan ngoãn đi theo sau lưng anh, cùng Triển Chiêu lên lầu. Vừa đi trong lòng vừa kêu khổ. Anh hai là người bệnh, để anh ấy tiếp nhận một lúc hai cái tin không tốt lắm thực sự là quá khó. Hơn nữa tin sau lại là một tin kinh khủng. Em trai anh ấy chăm sóc từ nhỏ tới giờ thích một người đàn ông, mà người đàn ông này còn là em trai Bạch Cẩm Đường. Trên đời còn chuyện nào loạn hơn chuyện này sao? Bộ óc đơn thuần của anh hai nghe xong tin này liệu có thể loạn thành một nồi cháo không nhỉ?

Triển Chiêu thấp thòm nhìn bóng lưng cao ngất của Triển Huy, khóe miệng khổ sở cong. Bạch Ngọc Đường, anh thật chỉ biết gây phiền toái cho tôi! Không, không thể trách Bạch Ngọc Đường, muốn trách chỉ có thể trách mình, ánh mắt kiểu gì? Lại đi xem trọng anh ta vậy chứ!

Bỏ qua chuyện Triển Chiêu đang tự khinh bỉ mình, trong phòng Bạch Cẩm Đường trên lầu, anh em họ Bạch cũng đang tiến hành quá trình trò chuyện thân thiết với nhau.

“Cái gì!? Chú thực sự của được Triển Chiêu!?” Bạch Cẩm Đường chăm chăm nhìn em trai mình, không hề giữ hình tượng rỗng to, ánh mắt trừng lên như con bò.

“Anh hai, anh có thể nhỏ mồm chút không, nếu Triển đại ca ở cách vách nghe được, em cũng không chịu trách nhiệm thu dọn tàn cuộc đâu nha.” Bạch Ngọc Đường mặt vô biểu tình, mắt đầy khinh bỉ nhìn anh trai mình.

“Hay cho cái tên tiểu tử thôi chú, nói rõ ra cho anh!” Triển Huy quả nhiên là tử huyệt, nghe lời Bạch Ngọc Đường, Bạch đại ca lập tức hạ giọng, nhào qua bóp cổ tiểu Bạch lầm lầm hỏi.

Bạch Ngọc Đường cũng không giãy, một mặt luận võ lực cự đặc cảnh khó mà đánh thắng được cự đặc chủng, mặt khác, anh tin chắc lão chệt tiết này bây giờ còn chưa dám giết anh.

“Anh, anh hai, anh nếu giết em, Triển Chiêu sẽ đau lòng, nếu Triển Chiêu đau lòng, Triển đại ca sẽ đau lòng, nếu Triển đại ca đau lòng, anh...”

“Đủ rồi đủ rồi!” Bạch Cầm Đường buồn bực thả tiểu đệ nhà mình ra, “Chú đừng làm anh buồn nôn nữa, cái gì mà chú chết Triển Chiêu sẽ đau lòng.”

“Vốn là như thế, Triển Chiêu cậu ấy lúc này đối với em chính là một lòng một dạ, hai đứa em là tình cảm như vàng.”

“Bạch Ngọc Đường, nếu chú còn muốn sống bước khỏi căn phòng này liền bớt nói nhảm cho anh, nói trọng điểm.”

Bạch Ngọc Đường ho khan một tiếng, nhìn khuôn mặt lạnh lùng của anh hai mình, lúng túng cười, “Chuyện này nói rất dài.”

“Thế thì tóm tắt.”

“Ờ, được rồi. Nói đơn giản là tụi em nhìn hợp mắt nhau, quyết định bắt đầu qua lại, trong thời gian ngắn sẽ luôn ở bên nhau, một thời gian dài chắc cũng không đổi người, tóm lại, là như thế.”

“Cho nên, lần này hai đứa tới thăm hai người anh đây, chính là để tuyên bố công khai?” Bạch Cầm Đường không vui nhìn Bạch Ngọc Đường, kết quả thấy đối phương đang vô sỉ gật đầu.

“Hay cho thằng tiểu tử thôi chú, chuyện ông đây nhịn mấy năm không dám làm, thứ không biết gì như chú lại làm cái một!” Bạch Cầm Đường buồn bực lần nữa rống to, “Không chỉ có chú, làm gì Triển Chiêu cũng nổi điên với chú chứ!?”

“Không phải, Triển Chiêu! LẦM sao lại là Triển Chiêu!” Bạch Cầm Đường bật phát, “Bạch Ngọc Đường chú nói rõ cho anh biết, chú dụ dỗ ai không dụ, lại đi dụ dỗ em của Triển Huy, chú cố tình chống đối lại anh có phải không?”

Vừa nói, Bạch Cầm Đường lại vừa muốn nhào qua dày xéo Bạch Ngọc Đường. Bạch Ngọc Đường dĩ nhiên sẽ không chịu thiệt lần hai, anh lập tức nhảy tới chỗ cách xa anh hai nhất, ngoài miệng còn không chịu thua độp lại, “Cái gì gọi là chống đối anh? Anh hai, em cũng không phải anh, từ nhỏ đã cuồng dâm, về mặt tình cảm anh chỉ là rác rưởi. Em đã nói với anh rồi, em chính là thật lòng với Triển Chiêu, không giống anh. Em thấy từ ký sự ngày xưa truyền lại, đối với Triển đại ca cũng có khác gì nhau, kiên trì nửa năm trông chừng anh ấy, anh cũng bực bội chứ gì? Cho nên anh cũng đừng bảo em chống đối anh, em đây chính là thay trời hành đạo, để Triển đại ca thoát khỏi ma trảo của anh.”

Quả nhiên bị chính người nhà vạch trần vết nhơ sẽ đạt hiệu quả tốt nhất, nghe xong lời của Bạch Ngọc Đường, Bạch Cầm Đường cũng không giận, hẩn đứng tại chỗ nhìn chăm chăm Bạch Ngọc Đường tới mấy lần, Bạch ngũ gia bị dọa sợ tới mức thiếu chút nữa đập cửa đi ra. Ánh mắt này thật là quá đáng sợ, hình như từ sau khi Bạch Ngọc Đường trưởng thành rồi cũng không nhìn thấy anh hai lộ ra ánh mắt như thế nữa. Chết thật, không phải là chọc trúng tổ ong rồi chứ?

Đang lúc anh thấy chuyện không ổn định trốn, thì Bạch Cầm Đường lại mỉm cười quỷ dị.

“Ấy, anh hai, anh hai đừng làm em sợ.”

Bạch Cầm Đường lại cười, bình thản ngồi xuống ghế salon, trên khuôn mặt anh tuần lại hiện ra vẻ thông cảm.

“Tiểu Bạch, chú không nhắc tới Triển Huy anh đây cũng không nghĩ ra, giờ thì anh yên tâm rồi. Anh khuyên chú, nên cách xa thằng nhóc Triển Chiêu kia ra một chút đi, nó chắc chắn sẽ không hòa theo chú được.”

“Cái gì?” Bạch Ngọc Đường hơi sửng sốt, trong mắt không khỏi lóe lên một tia sắc bén.

Bạch Cẩm Đường có chút hả hê cười nói, “Có tiểu Huy ở đây, Triển Chiêu không cách nào lui tới với chú. Bởi vì đối với nó mà nói, người quan trọng nhất trên đời chính là anh hai nó. Nếu nói thật quan hệ của hai đứa ra, nhất định sẽ kích thích Triển Huy, cho nên nó sẽ không nói. Nhưng nếu nó không nói, hai đứa chính là đang lén lút yêu nhau, loại người thẳng thắn như Triển Chiêu sớm muộn gì cũng không chịu nổi cảm giác lén lút này. Nó sẽ cảm thấy có lỗi với chú, còn có lỗi với người nhà mình. Chú là em trai anh, tính tình của chú anh còn không rõ? Cái loại nhìn đời không thấy ánh sáng đó chú chắc chắn cũng không chịu nổi, cuối cùng hai đứa chỉ có thể đau khổ chia tay. Thay vì cuối cùng phải chịu khổ, thì thà chia tay trước lúc tình cảm chưa quá sâu cho rồi. Em trai, đừng để tới lúc Triển Chiêu bị tổn thương không quay lại được mới trách ngược anh hai không nhắc nhở chú.”

Nghe xong lời của Bạch Cẩm Đường, nội tâm Bạch Ngọc Đường xung động mãnh liệt, trên mặt lại không chút khác lạ. Anh im lặng đứng trên mặt đất rất lâu, lâu tới mức Bạch Cẩm Đường cũng cảm thấy hơi lúng túng. Thật ra, hẳn chẳng qua là tức vụ Bạch Ngọc Đường nói bậy nói bạ, mới tính dọa đứa em trai đầu gối này của mình chút thôi. Không ngờ lại làm nó sợ choáng váng.

“Này, tiểu Bạch, chú cũng đừng nản chí. Nè, không phải ngu rồi chứ?”

Bạch Ngọc Đường chăm chăm nhìn Bạch Cẩm Đường mấy lần, đột ngột nhíu mày, xoay người đẩy cửa ra. Theo cánh cửa bị đóng mạnh, Bạch Cẩm Đường ngăn người, lúc lâu sau, khóe miệng không nhịn được cong lên.

“Tiểu tử thôi, lớn rồi mà tính cách vẫn y nguyên! Thật khổ cho Triển Chiêu còn chịu đựng được nó, quả nhiên, ai học tâm lý đều là quái thai.”

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 127: Vụ Án 9 – Ngọc Mộng Tái Lâm (3)

Đang ở lúc Triển Chiêu đứng dưới vòi sen, vừa đón nước lạnh vừa cau mày trầm tư, đột nhiên cửa phòng tắm bị mở ra. Triển Chiêu ngẩn người, vội nhìn về cánh cửa bị bật mở. Lúc cậu nhìn thấy rõ người vào phòng là ai, đầu tiên là thở phào nhẹ nhõm, sau đột ngột đỏ mặt, chau mày, không vui hét người kia, “Ai cho anh vào đây!? Mau ra ngoài!!”

Người vào chính là Bạch Ngọc Đường.

Rất nhanh đã tới tối, Triển Huy vốn muốn để Triển Chiêu ngủ chung giường với anh, nhưng Bạch Cẩm Đường kiên quyết phản đối. Lý do hẳn phản đối cũng rất hợp lý, bởi vì Triển Huy lúc ngủ cần yên tĩnh tuyệt đối, vì vậy nhiều thêm một người bên cạnh sẽ ảnh hưởng đến anh nghỉ ngơi. Triển Chiêu cũng thừa nhận Bạch Cẩm Đường nói đúng, chỉ có thể nhìn Triển Huy cười xin lỗi, trở về phòng của chính cậu.

Không khí ẩm áp trên hòn đảo nhỏ này, vào mùa này trở nên cực kỳ nóng bức, cả ngày làm người Triển Chiêu bầm đầy mồ hôi dính dấp, sau khi về phòng cập lập tức bước vào phòng tắm, thoải mái tắm một cái. Vừa tắm, cậu vừa nghĩ đến chuyện buổi sáng còn chưa nghĩ rõ. Đến tối cùng phải làm sao mới có thể khiến anh hai thuận lợi tiếp nhận quan hệ giữa cậu với Bạch Ngọc Đường bây giờ?

Chuyện này đích thực làm người ta rất nhức đầu. Thử nghĩ xem, có lẽ mỗi người đồng tính lúc đối mặt với người nhà đều sẽ gặp phải khó khăn khó mà mở miệng. Nhưng tình hình của Triển Chiêu lại càng thêm đặc biệt. Để anh hai biết được cái tin tức chấn động này, hậu quả sẽ ra sao đây? Cậu

bây giờ khó nghĩ không phải chuyện anh hai có thể tiếp nhận lựa chọn của cậu hay không, mà là có phải mình sẽ làm anh hai bị tổn thương vì tính tùy ý của mình hay không. Đây không phải chuyện chỉ cần suy nghĩ một cái liền có được kết luận. Nếu đối tượng lần này là cha mẹ của Triển Chiêu, cậu có lẽ vẫn sẽ khó nghĩ, nhưng sẽ không quá băn khoăn.

Dù sao, lựa chọn vẫn là của bản thân Triển Chiêu, dám làm dám chịu, cho dù cuối cùng có bị cha mẹ đuổi ra khỏi nhà, đoạn tuyệt quan hệ, cũng là hậu quả mình nhất định phải thừa nhận. Cha mẹ có lẽ sẽ rất hận cậu, có lẽ sẽ chấp nhận tha thứ cậu, nhưng bất kể là gì, Triển Chiêu sẽ không sợ cha mẹ vì nghe lựa chọn của cậu mà tức phát bệnh. Bởi vì cậu rất rõ cha mẹ mình, hai vị lão nhân này không phải người thường, họ còn kiên cường hơn anh hai nhiều lắm. Nhưng còn anh hai... ai, thật là nghĩ tới đâu kệt tới đó. Đã vậy Triển Chiêu còn có dự cảm, loại khó nghĩ này sẽ tiếp tục kéo dài, căn bản là chủ đề không giải được.

Đang ở lúc Triển Chiêu đứng dưới vòi sen, vừa đón nước lạnh vừa cau mày trầm tư, đột nhiên cửa phòng tắm bị mở ra. Triển Chiêu ngẩn người, vội nhìn về cánh cửa bị bật mở. Lúc cậu nhìn thấy rõ người vào phòng là ai, đầu tiên là thở phào nhẹ nhõm, sau đột ngột đỏ mặt, chau mày, không vui hét người kia, “Ai cho anh vào đây!? Mau ra ngoài!!”

Người vào chính là Bạch Ngọc Đường.

Không biết Bạch Cẩm Đường suy tính cái gì, cũng không sắp xếp Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu ở chung một phòng, thậm chí còn cố ý động tay chân, đem căn phòng chỉ cách nhau một vách lúc đầu sắp xếp tách ra xa. Bây giờ Triển Chiêu ở lầu hai, cách vách là Triển Huy, mà Bạch Ngọc Đường lại bị Bạch Cẩm Đường sắp vào lầu một, cách rất xa ba người họ.

Bạch Ngọc Đường rất bức bối, bởi vì kể từ sau khi tới hải đảo mọi chuyện đều không thuận lợi. Đầu tiên là bị anh hai đả kích, sau đó lại nghe thông báo không thể ở chung với Triển Chiêu, cuối cùng đến tận tối cũng

không thể nói với Triển Chiêu một câu. Giống như có một cái máy bay, vốn dĩ là của anh lại bị người ta đoạt mất.

Bạch Ngọc Đường trong lòng không nở, mới nãy lời của Bạch Cẩm Đường giống như lời nguyện vọng trong tai anh. Anh rất sợ cái mầm xúi quẩy của Bạch Cẩm Đường thành sự thật. Nếu Triển Chiêu thật sẽ mặc kệ anh vì Huy ca, anh thật là khóc cũng không có chỗ để khóc. Đối với Triển Chiêu mà nói, Triển đại ca là người nhà, mà mình lúc này ngay cả người yêu chính thức cũng không phải đi? Nghĩ tới đây Bạch Ngọc Đường buồn bực cực kỳ, anh không kịp đợi để thấy Triển Chiêu, hỏi chút xem rốt cuộc cậu nghĩ thế nào. Nếu có thể, thì trực tiếp lôi Triển Chiêu tới chỗ Huy ca trình bày luôn. Mặc dù làm thế có chút ích kỷ cùng mạo hiểm, nhưng để anh với Triển Chiêu có thể tu thành chính quả, Bạch Ngọc Đường cảm thấy chuyện khác anh cũng quên!

Cho nên, tranh thủ lúc trời tối, Huy ca cùng anh hai hăn đã ngủ rồi, Bạch Ngọc Đường động tác nhạy bén rón rén đi tới lầu hai. Bước qua phòng ngủ của anh hai, lại im lặng đi qua phòng của Triển Huy, cuối cùng tới trước cửa phòng ngủ của Triển Chiêu. Trước lúc gõ cửa, anh đẩy cửa một cái, kết quả phát hiện ra cửa tự động mở. Bạch Ngọc Đường thầm mừng, đẩy cửa vào, nhưng lại không phát hiện ra Triển Chiêu.

Cuối cùng, anh nghe được tiếng nước chảy truyền ra từ phòng tắm. Không lẽ cậu ấy đang tắm sao? Bạch Ngọc Đường tâm nóng lên, trong đầu bắt đầu nghĩ lung tung. Anh nhớ lại mấy tháng trước, lúc mình phục vụ Triển Chiêu tắm. Khi đó ý thức Triển Chiêu không tỉnh táo, dùng gò má lạnh như băng cọ cọ lòng bàn tay mình, giống như một con mèo vừa đáng thương lại đáng yêu. Nghĩ tới đây, Bạch Ngọc Đường cảm thấy tim lại nóng lên, cả người cũng lạ. Dưới một loại xung động, anh lại im lặng bước tới cửa phòng tắm, nhẹ nhàng động, đẩy cửa ra.

Tiếp theo, Triển Chiêu dĩ nhiên phát hiện anh, hơn nữa đỏ mặt tận tai muốn đuổi anh ra ngoài. Con mèo nhỏ đáng yêu này... đang ngượng? Bạch

Ngọc Đường nhẹ ngoắc khóe miệng, không chỉ không bước ra, ngược lại còn bước tới trước hai bước, đi thẳng tới bên người Triển Chiêu.

“Có gì mà ngại? Trên người em có bao nhiêu miếng thịt không phải anh chưa từng xem qua.” Vừa nói, anh vừa định giơ tay lên sờ thân thể trần truồng của Triển Chiêu.

Triển Chiêu kinh hãi, vội vàng vỗ một cái đẩy Bạch Ngọc Đường ra, sau đó tranh thủ đối phương chưa kịp phản ứng, dùng tốc độ nhanh nhất ra khỏi phòng tắm.

Bạch Ngọc Đường bị móng mèo tát cho một thân ướt nhẹp, không nhịn được chửi một tiếng. Lúc anh ngẩng đầu lên, phát hiện dưới vòi sen đã không còn ai rồi, tốc độ của Triển Chiêu nhanh hệt như mèo dựng lông. Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ cười khổ, tâm nói, tìm người yêu da mặt mỏng quả là phiền. (là mặt chú dầy thì có)

Mặc dù biết Triển Chiêu da mặt mỏng, nhưng Bạch Ngọc Đường cũng không sợ cậu sẽ vì chuyện này mà chạy mất. Dù sao hai người đều đã trao đổi tâm ý, cậu bây giờ nhiều nhất là ngượng mà thôi. Cho nên, Bạch Ngọc Đường còn là lau hết nước trên người, cho đến khi người kia bớt ngượng rồi, mới ra ngoài phòng tắm.

Quả nhiên, Triển Chiêu không có chạy, mà là mặc áo choàng tắm ngồi trên ghế salon, sắc mặt ửng đỏ nhìn chằm chằm mặt đất. Nghe tiếng Bạch Ngọc Đường ra ngoài, cơ thể đang cứng ngắc của Triển Chiêu run lên một cái. Bạch Ngọc Đường nhìn thấy toàn bộ phản ứng của cậu, lòng khê động, biểu lộ thờ ơ trên mặt nháy mắt biến thành nghiêm túc.

Bạch Ngọc Đường bước từng bước tới bên cạnh Triển Chiêu, nhẹ nhàng nâng tay, đặt lên đầu vai Triển Chiêu. Người Triển Chiêu run lên, ngẩng đầu nhìn Bạch Ngọc Đường. Tóc ướt bết lên trán, lông mi dày nhẹ run, che dấu bất an trong ánh mắt. Bạch Ngọc Đường dùng bàn tay ấm áp đặt lên khuôn

mặt hơi lạnh của Triển Chiêu, sau đó từ từ vuốt xuống cằm, cổ, xương đòn, ngực, một đường chậm rãi mà kiên định đi xuống. Cả người Triển Chiêu không nhin được mà run rẩy, loại vuốt ve này hoàn toàn xa lạ với cậu, cảm giác khác thường kia làm thân thể trẻ trung một nửa khố sở, một nửa cảm thấy thoải mái. Cậu muốn tránh, nhưng bản năng cậu cảm thấy không nên tránh né sự đụng chạm của Bạch Ngọc Đường.

Nhưng mà cậu không biết, xem như bây giờ cậu trốn thật, Bạch Ngọc Đường cũng không cho cậu bất cứ cơ hội nào. Lúc này anh giống như một con dã thú chăm chú nhìn vào con mồi, đầy đầu chỉ toàn ý nghĩ muốn nuốt chửng con mồi vào bụng! Bạch Ngọc Đường đẩy ngã Triển Chiêu lên ghế salon, trong chớp mắt Triển Chiêu còn chưa kịp phát ra tiếng, đã dùng nụ hôn nồng nhiệt ngăn lại toàn bộ kháng nghị của đối phương. Từng nụ hôn nóng bỏng mà triền miên, làm đại não Triển Chiêu mơ màng, cậu gần như chỉ có thể đáp lại Bạch Ngọc Đường theo bản năng.

Áo choàng tắm của Triển Chiêu dễ dàng bị kéo xuống, lúc này, toàn bộ thân thể của Triển Chiêu đã rơi vào tầm mắt Bạch Ngọc Đường, mà toàn thân Bạch Ngọc Đường vẫn còn ăn mặc kín chu. Nhưng cậu đang bị hôn đến choáng váng căn bản cũng không kịp phản đối loại động tác bất công này của Bạch Ngọc Đường.

Cuối cùng nụ hôn thật dài giống như hành hạ đã kết thúc, Bạch Ngọc Đường hải lòng nhìn trong mắt của Triển Chiêu chớp động như ánh sao, đưa bàn tay đang làm loạn về phía dục vọng của Triển Chiêu. Nhưng không ngờ, lúc anh chuẩn bị bắt lấy tiểu Triển Chiêu, lại bị Triển Chiêu dùng sức bắt lại cổ tay. Bạch Ngọc Đường khẽ cau mày, nhìn về phía Triển Chiêu hỏi thăm, “Em còn chưa chuẩn bị xong sao?”

Triển Chiêu không trả lời, cậu lắc đầu một cái, nhưng cảm thấy có gì không đúng, nên lại gật một cái.

Thật ra hôm nay, lúc đi, Bạch Ngọc Đường đã từng ở bên tai Triển Chiêu nói, tối nay sẽ đến tìm cậu. Hai người nếu đã thành người yêu, thời gian mập mờ ban đêm, Bạch Ngọc Đường muốn tới tìm cậu, kế tiếp sẽ làm gì, căn bản không cần phải gợi ý, không phải sao? Triển Chiêu cũng nghĩ mình đã chuẩn bị kỹ càng, cho nên cậu mới thoải mái đồng ý với Bạch Ngọc Đường. Nhưng chuyện tới trước mắt, lúc thật sự xảy ra cậu vẫn cảm thấy không chịu nổi. Huống gì, trước lúc Bạch Ngọc Đường vào cửa, cậu còn đang trốn trong phòng tắm suy nghĩ cái chuyện làm cậu buồn bực muốn chết kia. Tự nhiên bị tập kích bất ngờ như vậy, Triển Chiêu lập tức quên bống chuyện nọ. Nhưng theo thời gian, bây giờ, cậu lại nhớ tới.

Giữa cậu với Bạch Ngọc Đường dường như còn rất nhiều chuyện cần giải quyết, lúc này bây giờ có quan hệ tình dục cũng không phải không thể. Chẳng qua cách vách chính là phòng của anh hai, lúc này anh hai chỉ mới vừa ngủ, lỡ đâu làm ra tiếng động đánh thức anh ấy, bị phát hiện thì toi rồi?

Bạch Ngọc Đường không phải con giun trong bụng Triển Chiêu, dĩ nhiên không biết tiểu tử đang nghĩ cái gì. Thấy Triển Chiêu làm ra phản ứng như thế, Bạch Ngọc Đường lập tức chui sừng trâu, anh lại nhớ lời của Bạch Cẩm Đường, vì vậy buồn rầu nhìn Triển Chiêu một cái, hạ giọng nói, “Lúc lắc lúc gật, Triển Chiêu, trước em bảo em thích anh không lẽ là vì dụ dỗ?”

“Dĩ nhiên không phải!” Triển Chiêu cả kinh, vội vàng ngồi thẳng người, chăm chăm nhìn biểu lộ trong vui trên mặt Bạch Ngọc Đường, vội giải thích, “Tôi không có dụ anh, tôi thật thích anh!”

“Thật không?” Bạch Ngọc Đường nghe Triển Chiêu thẳng thắn trả lời, trong lòng mừng rỡ, nhưng trên mặt vẫn giữ thái độ mất tự nhiên, “Nhưng cách biểu đạt của em thật là đặc biệt. Anh là đàn ông, đàn ông thích ai thì phải chiếm được người đó. Nhưng em thì sao? Em nói thích anh, nhưng lại chẳng có hứng thú gì với cơ thể anh cả, nhìn em đã biết không thật lòng.”

“Ai bảo tôi...” Triển Chiêu nhướn mày, nóng đầu lên, lập tức lớn tiếng đáp lại, “Ai bảo tôi không có hứng thú với anh!?”

Nhìn thấy khoe miệng Bạch Ngọc Đường vui vẻ câu lên, Triển Chiêu lập tức nhận ra mình bị lừa rồi, trên mặt đỏ bừng, theo bản năng đánh ra một quyền. Bạch Ngọc Đường sớm đã chuẩn bị, dĩ nhiên không thể nào bị Triển Chiêu đánh trúng, trong nháy mắt đổi phương hướng ra mèo móng, đã thuận thế chụp lấy móng vuốt của nó vào trong tay.

“Được rồi, anh biết trong lòng em có anh, cho nên em nói cho anh nghe xem, rốt cuộc em không được tự nhiên cái gì?”

Thanh âm của Bạch Ngọc Đường vô cùng dịu dàng, mặt Triển Chiêu lại nóng lên, trong lòng cũng ấm áp. Nhưng nghĩ tới anh hai ở cách vách, trên mặt cậu lại hiện ra buồn so.

“Ngọc Đường, anh mới này đã nói với Bạch đại ca chuyện của chúng ta, đúng không?”

Bạch Ngọc Đường hơi sững sờ, “sao em biết?”

Triển Chiêu tự tiểu phi tiểu nhìn Bạch Ngọc Đường một cái, “Tôi là nhìn từ thái độ của anh ấy với anh mà đoán ra.”

Bạch Ngọc Đường ngẩn ra, sau đó bất đắc dĩ gật đầu, “Không sai, ông chính là ganh tỵ mối quan hệ tốt của anh với em, còn ông chỉ có thể nhìn Triển đại ca chảy nước miếng, cho nên cố ý chinh anh.”

“Nè!” Triển Chiêu nhướn mày, “Bạch Ngọc Đường, anh đừng đem anh hai tôi ra đùa có được không?”

Bạch Ngọc Đường hì hì cười xin tha thứ, “Được được được, không nói họ, nói chúng ta. Thế nào, em hỏi chuyện này có ý gì? Không lẽ em lo lắng thái độ của anh hai anh?”

Triển Chiêu lắc đầu, “Tôi lo người khác.”

“Là Huy ca?”

Triển Chiêu không đáp, Bạch Ngọc Đường cũng đoán được, “Em vẫn chưa nói với Huy ca chuyện của chúng ta, đúng không?”

Triển Chiêu bất đắc dĩ gật đầu, nhận ra, bộ mặt không vui của Bạch Ngọc Đường, cậu vội vàng giải thích, “Trường hợp anh tôi đặc biệt, tiểu Bạch, anh phải hiểu cho tôi.”

“Anh dĩ nhiên hiểu em, nhưng cũng không thể cứ như vậy kéo dài mãi.” Thấy Triển Chiêu mặt đầy buồn bực làm Bạch Ngọc Đường đau lòng, nhưng anh lại càng thêm khó chịu vì đường tình yêu chông gai của bản thân, lời anh hai bảo quả không sai, trong lòng Triển Chiêu Huy ca mới là người quan trọng nhất, không lẽ mình cứ thế đánh mất mối tình đầu sao?

Không được! Bạch Ngọc Đường tuyệt đối sẽ không nhận thua!

Nghĩ tới đây, anh đột nhiên chăm chú nhìn vào Triển Chiêu. Triển Chiêu bị ánh mắt giống như lang đói của Bạch Ngọc Đường chòng chọc nhìn vào, đột nhiên cả người run lên.

“Tiểu Bạch, ánh mắt của anh là thế nào, tôi sợ, anh đừng nhìn tôi như thế!”

“Triển Chiêu, em nói thật với anh, em rốt cuộc có muốn ở bên anh hay không?”

Triển Chiêu không nói câu này, “Anh phiền quá! Nếu tôi không muốn đã sớm đánh anh rồi có được không, anh bây giờ lại còn ở đây... Ô!!”

Bạch Ngọc Đường lại nhào tới Triển Chiêu thêm một lần nữa, hôn lên đôi môi vẫn còn đóng mở của đối phương. Lần này anh không cho Triển

Chiêu cơ hội để thở, hơn nữa đáy lòng cũng không ngừng cổ vũ bản thân.

Hừ, quản là Huy ca của em ấy hay còn là anh hai, hay là cha mẹ, người đi đường giúp, toàn bộ đều không quan trọng! Ngũ gia trước ăn cái tên nhóc ngây thơ này vào bụng, gạo nấu thành cơm rồi, bọn họ muốn phản đối nữa cũng không được!

Triển Chiêu lúc đầu còn giãy giụa mấy cái cho có, càng về sau có lẽ là bị hôn đến thất thần, hoặc là cậu cũng đang có ý tưởng không khác Bạch Ngọc Đường, dứt khoát ngênh đón. Bạch Ngọc Đường nói cũng không sai, hai người đều là đàn ông, đàn ông thích ai liền muốn chiếm lấy họ. Bạch Ngọc Đường muốn, Triển Chiêu tự nhiên cũng muốn. Nếu đều muốn thì còn làm bộ cái gì? Vì vậy Triển Chiêu nâng hai cánh tay lên ôm lấy Bạch Ngọc Đường, hai người hôn đến thiên hôn địa ám, từ ghế salon đến tận trên giường, không lâu sau, người bạn nhỏ của cả hai đều đã sôi sục ý chí chiến đấu.

Bất quá, có lẽ ông trời quả nhiên là nhìn đám tiểu tử không biết xấu hổ lẫn lộn với nhau không hợp mắt, nên lúc bọn họ đang ồn ào không biết trời trăng, thì một tiếng chuông điện thoại dễ nghe vang lên từ phía tủ đầu giường.

Bạch Ngọc Đường liếc mạng vẫn còn cố gắng trêu đùa giác quan của Triển Chiêu, Triển Chiêu lại nghe ra tiếng chuông này là của ai gọi. Cậu bắt lại cái tay lộn xộn của Bạch Ngọc Đường, nhấn nài dục vọng mạnh mẽ trong người, vừa thở hốt hển nói, “hình như, hình như là điện thoại của Tô Hồng, không lẽ... trong nhà...”

Lời của Triển Chiêu làm Bạch Ngọc Đường bức bối vô nệm, tức giận rống to, “Con nhỏ Tô Hồng này chính là cừu nhân kiếp trước của anh mà!”

Măng cũng vô ích, anh chỉ có thể trơ mắt nhìn Triển Chiêu bò tới tủ đầu giường nghe điện thoại, nhìn bóng lưng của Triển Chiêu, đường cong thân

thể lúc ẩn lúc hiện dưới áo ngủ làm anh chút nữa chảy máu mũi. Bạch Ngọc Đường cắn răng nghiêng lợi nhìn Triển Chiêu vội vàng kéo qua di động, đột nhiên âm trầm nói, “Triển Chiêu em với Tô Hồng quan hệ tốt như vậy từ lúc nào? Cả lúc em đang nghỉ phép mà cô ta cũng không quên liên lạc với em?”

A, Triển Chiêu cầm di động trong tay, thật là nghe cũng không được, mà không nghe cũng không được. Cậu bất đắc dĩ quay người nhìn Bạch ngũ gia toàn thân đầy dấm, bất đắc dĩ cười nói, “Nhắc đến Tô Hồng anh hẳn là hiểu rõ hơn tôi. Chị ấy không phải người không biết nặng nhẹ, điện thoại này nhất định là có việc gấp.”

“Việc gấp? Công việc hay là việc riêng?” Một thùng dấm vẫn như cũ mở lời bất thiện.

Chuyện tốt bị người ta cắt đứt thực sự rất khó chịu, lòng Triển Chiêu cũng rất mất tự nhiên, cậu đương nhiên hiểu tâm trạng của Bạch Ngọc Đường. Vì vậy, cậu vẫn nhin xuống nhìn Bạch Ngọc Đường, “Công chuyện, chính là có vụ án. Việc riêng, chính là Đinh Nguyệt Hoa. Dù sao cả hai đều có liên quan tới anh, vậy tôi bật loa để cùng nghe?”

Bạch Ngọc Đường hừ một tiếng, xem như bất đắc dĩ đồng ý.

Triển Chiêu khẽ mỉm cười, bất đắc dĩ nhận điện thoại.

“Triển Chiêu! May quá, cậu ở đây, Bạch Ngọc Đường ở bên cạnh cậu sao?”

Triển Chiêu hơi ngẩn ra, vừa định đáp, lại chú ý đến sắc mặt khế đối của Bạch Ngọc Đường. Hiển nhiên, người kia không muốn bị lộ. Triển Chiêu chỉ có còn cách không chấp trẻ con, nói láo với Tô Hồng, “Anh ấy ở dưới lầu, chị muốn tìm anh ấy sao?”

“Không! Chuyện này không thể cho cậu ta biết! Tôi tìm cậu!”

Hơ? Triển Chiêu ngậy cả người.

A? Bạch Ngọc Đường lập tức đen mặt!

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 128: Vụ Án 9 – Ngọc Mộng Tái Lâm (4)

Mà ngay khi ấy, Tô Hồng gần như mở miệng cùng lúc với Triển Chiêu, một tin tức làm người ta sợ hãi cứ như thể rơi từ trên trời xuống, chớp mắt đập trúng làm Triển Chiêu với Bạch Ngọc Đường hôn mê bất tỉnh, “Triển Chiêu, bá tước trở lại!”

Bá Tước!? Vân Thu Trạch?! Cái tên khủng bố kiêm đặc cảnh đã từng thiêu Bạch Ngọc Đường năm mạng người cùng một phần tình bạn! Hẳn không phải chết rồi sao? Một người chết sao có thể trở lại? Trở lại từ nơi nào, địa ngục?

Triển Chiêu cũng không ngờ, Tô cô nương không gọi cậu thì thôi, gọi một cú là kinh người. Sau khi cô nói ra câu nói ấy, Triển Chiêu lập tức cảm giác được người bên cạnh nháy mắt biến sắc lại thêm khí áp thấp bao phủ. Triển Chiêu bây giờ chỉ mặc mỗi một cái áo choàng tắm, hơn nữa vạt áo trước còn chưa cột đàng hoàng, bị lãnh khí trên người Bạch Ngọc Đường làm phát lạnh, cả người không nhin được rùng mình.

“Tô Hồng, rốt cuộc chị muốn nói gì?” Triển Chiêu lúc này không còn cách nào khác, chỉ có thể nhắm mắt hi vọng Tô Hồng nói rõ mọi chuyện.

“Sau khi hai người đi, thành phố D lại xảy ra đại án.” Thanh âm rõ ràng của Tô Hồng truyền tới từ bên kia điện thoại, Triển Chiêu giật mình, đại án, là đại án gì?

Đột chút, nếu là đại án, vì sao không thể nói cho Bạch Ngọc Đường? Triển Chiêu nhạy cảm nhớ lại, mới nãy Tô Hồng dùng giọng rất kích động,

gần như gào thét với cậu mà nói ra: Chuyện này không thể cho cậu ta biết!

Không thể cho Bạch Ngọc Đường biết thành phố D có đại án, sao lại kỳ quái như vậy? Triển Chiêu trầm ngâm chốc lát, mặc dù tạm thời không nghĩ ra, lại nhanh nhạy ý thức được Tô Hồng không phải là người khi không cứ thích làm lớn chuyện. Nếu chị ấy bảo chuyện này không thể cho Bạch Ngọc Đường biết, vậy nhất định đừng cho anh ta biết! Triển Chiêu nhanh chóng quyết định, lập tức muốn cúp điện thoại, dù sao thành phố D xảy ra vụ án, chỉ cần tra tin tức thì nhất định sẽ tra ra tình hình cụ thể, bây giờ tra không được còn có thể gọi cho Bao Chứng để hỏi rõ chuyện.

Nhưng đang lúc Triển Chiêu định cúp máy, Tô Hồng ở bên kia điện thoại lại mở miệng nói trước cậu một bước, “Thành phố D lại có đánh bom, thủ pháp đánh bom cùng cách gây án vô cùng giống một người.”

Triển Chiêu hơi sửng sốt, cùng lúc đó, mặt của Bạch Ngọc Đường gần như đã tỏ ra biểu tình run sợ. Anh vô thức xích gần về phía Triển Chiêu, có lẽ muốn nghe rõ tình hình bên kia điện thoại hơn. Triển Chiêu có thể cảm nhận rất rõ được, hô hấp của Bạch Ngọc Đường trở nên nặng nề hơn. Lúc này anh ta đã không còn là Bạch Ngọc Đường đang ghen tuông vì người yêu, ánh mắt anh bắt đầu trở nên nguy hiểm.

Triển Chiêu nhận ra không thể để Tô Hồng nói tiếp. Cậu vội vàng há miệng cắt đứt lời Tô Hồng, “Tô Hồng, chị đừng nói, chờ tôi gọi lại...”

Mà ngay khi ấy, Tô Hồng gần như mở miệng cùng lúc với Triển Chiêu, một tin tức làm người ta sợ hãi cứ như thể rơi từ trên trời xuống, chớp mắt đập trúng làm Triển Chiêu với Bạch Ngọc Đường hôn mê bất tỉnh, “Triển Chiêu, bá tước trở lại!”

Bá Tước!? Vân Thu Trạch?! Cái tên khủng bố kiêm đặc cảnh đã từng thiêu Bạch Ngọc Đường năm mạng người cùng một phần tình bạn! Hẳn

không phải chết rồi sao? Một người chết sao có thể trở lại? Trở lại từ nơi nào, địa ngục?

Triển Chiêu ngơ ngác chăm chăm nhìn điện thoại trong tay, lời tiếp theo của Tô Hồng giống như truyền vào tai cậu từ một không gian khác, từng câu đều rõ ràng, lại không mang ý nghĩa. Tô Hồng nói, bây giờ thành phố D đã rối tung, tất cả mọi người đều lọt vào khủng hoảng vì Bá Tước sống lại. Truyền hình trực tiếp suốt 24 giờ, trên mạng cũng lan ra rất nhiều phỏng đoán. Cô dặn Triển Chiêu nhất định không được để Bạch Ngọc Đường nhìn thấy những tin tức này, không được xem tivi, càng không được lên mạng, tóm lại trong khoảng thời gian này không thể liên lạc với bên ngoài.

Triển Chiêu nhìn điện thoại trong tay, khẽ cười khổ, nhẹ nhàng nhấn nút cắt cuộc gọi. Cơn đau nhói truyền tới từ bả vai, chân mày Triển Chiêu chớp mắt nhả lại. Không cần nhìn cũng biết ai đang siết vai cậu, sức lực mạnh mẽ như thể muốn bóp nát xương đó làm Triển Chiêu đau đớn. Cậu có thể nghĩ ra, không lâu sau chỗ đó sẽ lưu lại một vết rõ ràng, ngày hôm sau có lẽ sẽ còn để lại vết bầm đen như mực. Triển Chiêu biết, đây là triệu chứng Bạch Ngọc Đường đã rơi vào thống khổ điên cuồng, cậu có thể chọn cách đẩy Bạch Ngọc Đường ra, nhưng cậu không làm. Triển Chiêu cắn răng chịu đựng để ngón tay Bạch Ngọc Đường giầy xéo, cho đến khi trán rịn ra giọt giọt mồ hôi lớn bằng hạt đậu. Cứ xem như làm nơi cho anh ta trút giận đi, cũng là trừng phạt bản thân mình vừa rồi phản ứng quá chậm.

Vẻ mặt Triển Chiêu cứng ngắc, chịu đựng đau đớn từ bên vai, nghiêng đầu qua nhìn về phía Bạch Ngọc Đường. Mặc dù đã làm chuẩn bị tư tưởng đầy đủ rồi, nhưng chân thật thấy dáng vẻ của Bạch Ngọc Đường, vẫn còn kinh sợ.

Khuôn mặt anh tuấn của Bạch Ngọc Đường bị một màn mây đen che phủ, vậy mà đáng sợ hơn chính là đôi mắt đen như mực kia. Ánh mắt của anh sâu thẳm, con ngươi đen nhánh như chứa đựng bão tố vô hạn, giống như nước xoáy, cơ hồ muốn nuốt chửng Triển Chiêu.

Triển Chiêu kinh ngạc há miệng, tròn lòng rơi vào khủng hoảng không thể kiềm chế.

Triển Chiêu mặc kệ lực bóp trên vai, siết chặt hai tay của Bạch Ngọc Đường, quát anh, “Ngọc Đường, Ngọc Đường anh làm sao vậy!? Tỉnh tỉnh, lập tức tỉnh lại đi!”

Đôi mắt Bạch Ngọc Đường nhẹ chuyển động mấy cái, rốt cuộc tìm thấy tiêu cự. Anh chăm chú nhìn mặt Triển Chiêu mấy giây, sau đó thay đổi biểu lộ.

“Ngọc Đường....”

“Hắn còn sống! Hắn chưa chết, hắn lại chưa chết!” Bạch Ngọc Đường đột ngột bật lên trên giường, sau đó bước hụt một bước, ngã mạnh xuống mặt đất.

“Ngọc Đường!”

Triển Chiêu gào lên một tiếng, vội vàng qua xem Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường té rồi cũng như không đau, một mạch bò dậy từ dưới đất, sau đó bước nhanh ra cửa.

“Ngọc Đường! Bạch Ngọc Đường! Anh đứng lại!”

Triển Chiêu vội vàng đuổi theo, nhưng cậu đã không thể bắt kịp tốc độ sấm sét của Bạch Ngọc Đường, đợi lúc cậu đuổi kịp Bạch Ngọc Đường, đối phương đã đẩy cửa phòng bước ra.

Triển Chiêu nhanh tay nhanh mắt, bắt lại một cánh tay Bạch Ngọc Đường. Lại dùng đúng ngay cánh tay bị bóp bả vai, một trận đau nhức truyền ra từ chỗ bị thương, đau tới mức Triển Chiêu đổ mồ hôi lạnh.

Lúc này cậu cũng không kịp để ý nỗi đau của mình, sau khi bắt lại Bạch Ngọc Đường, dùng hết sức lực bình sinh kéo anh lại.

“Bạch Ngọc Đường, anh đừng đi vội! Anh nói rõ ra, anh muốn làm gì!?”

Bạch Ngọc Đường quay đầu lại nhìn Triển Chiêu, sắc mặt tái mét, giống như băng giá.

“Mới này cú điện thoại đó bảo hắc còn sống! Hắc đang ở thành phố D, còn tiếp tục gây án! Ba năm! Ba năm nay tôi vẫn nghĩ là hắc đã chết! Không ngờ hắc vẫn luôn tiêu dao ngoài vòng pháp luật! Tôi phải về, tôi phải về giết hắc!!!”

Bạch Ngọc Đường rống to, Triển Chiêu như bị khí thế của anh làm sợ phải thả tay. Nhưng Triển Chiêu biết, tâm tình Bạch Ngọc Đường lúc này đang sắp hỏng rồi, nếu anh là người thường, có lẽ Triển Chiêu sẽ cùng anh phân trần. Nhưng Bạch Ngọc Đường là bệnh nhân! Triển Chiêu vô cùng không muốn thừa nhận nhưng trạng thái này của Bạch Ngọc Đường chính là dấu hiệu trước lúc phát bệnh.

Không được, không thể để anh tiếp tục như thế nữa!

“Bạch Ngọc Đường! Anh tỉnh táo lại đi! Làm sao anh biết gã đó còn sống? Anh khẳng định được không!? Bây giờ chúng ta đang ở trên hải đảo, không biết gì về tình hình thành phố D cả, bây giờ không có bằng chứng chứng tỏ người kia còn sống. Toàn bộ đều là suy đoán của Tô Hồng mà thôi, lỡ chị ấy đoán sai thì sao? Anh bán mạng để về thế này cũng được à? Anh không thể ở lại đây chờ hiểu rõ hết mọi chuyện rồi lại nói ư?”

“Không!” Bạch Ngọc Đường gào lớn cắt đứt lời Triển Chiêu, anh nhìn chăm chăm vào mắt Triển Chiêu, dùng một giọng lạnh lùng xa lạ nói, “Triển Chiêu, em không phải là tôi, không thể hiểu được nỗi hận của tôi với Vân Thu Trạch, cũng không hiểu được sự áy náy của tôi với những huynh đệ kia. Chỉ cần tên Bá Tước còn sống một ngày trên đời, Bạch Ngọc Đường

tôi sống cũng như chết. Xin lỗi, bây giờ tôi nhất định phải về lại thành phố D, em đừng đứng giảng đạo cho tôi, cũng đừng khuyên tôi, bằng không....”

Đáy mắt Bạch Ngọc Đường nhảy ra vẻ mặt phức tạp, giống như có chút quyết liệt nhưng lại vô cùng không nỡ. Không biết tại sao, tâm Triển Chiêu lại xoẹt ra một sự khổ sở khôn tả, vừa chua xót vừa chua chát lại có chút ủy khuất.

Cậu mở miệng, không biết nên nói cái gì. Cánh tay nắm chặt cánh tay Bạch Ngọc Đường càng thêm đau nhức, run lên không dừng.

Dáng vẻ Triển Chiêu làm Bạch Ngọc Đường đau lòng, anh biết lời mình vừa nói vừa rồi có chút nặng, nhưng lúc này, để anh đối xử với Triển Chiêu bằng lý trí thật sự có chút miễn cưỡng. Bởi vì anh đã mất đi lý trí.

Bạch Ngọc Đường dùng sức vung, muốn gỡ tay Triển Chiêu ra, bước xuống lầu dưới. Triển Chiêu sao dám buông anh ra như thế, vội bước theo hai bước, lại bắt lấy Bạch Ngọc Đường. Bạch Ngọc Đường hất ra, Triển Chiêu tiếp tục bắt lại, cứ thế, hai người lôi lôi kéo kéo tới trên cầu thang. Rốt cuộc sau một lần cuối cùng bị Triển Chiêu bắt lại, Bạch Ngọc Đường không nhịn được nữa, dùng sức thật mạnh hất Triển Chiêu ra.

Mà chỗ Triển Chiêu đang đứng rất không may, lại là sát mép cầu thang. Bạch Ngọc Đường lần này lại dùng lực lớn quá, Triển Chiêu lui về sau hẳn hai bước, một bước đạp xuống đã lệch khỏi mép cầu thang, nháy mắt mất thăng bằng.

“Ồi!” Triển Chiêu còn chưa kịp kêu lên, cả người đã nghiêng ngả té xuống cầu thang.

“Triển Chiêu!” Sau khi huơ ra một phát kia Bạch Ngọc Đường cũng cảm thấy không ổn, nhưng lúc anh giơ tay ra bắt lấy, đã không còn kịp nữa.

Anh trơ mắt nhìn Triển Chiêu lăn xuống cầu thang dài hai mét. Mặc dù cầu thang không cao, nhưng theo sức vung vờn của mình, té xuống nhất định sẽ bị thương nặng, nếu đâu không may....

“Triển Chiêu! Triển Chiêu!”

Triển Chiêu té lên bệ trống dưới cầu thang, áo ngủ phủ lên thân, mặt dán xuống đất, không nhúc nhích.

Bạch Ngọc Đường gần như lăn một vòng nhào xuống bên cạnh Triển Chiêu, đáng vẻ không nhúc nhích của Triển Chiêu làm tim anh như ngừng đập. Anh ôm Triển Chiêu vào lòng, liều mạng gào to, “Triển Chiêu, Triển Chiêu em sao rồi!? Triển Chiêu em tỉnh, tỉnh!”

Triển Chiêu nhắm chặt hai mắt, cả người vô lực dựa vào lòng Bạch Ngọc Đường, nghe tiếng hét điên cuồng của đối phương, liều mạng kiểm chế động tác ngoắc khéo miệng.

Thật ra, cầu thang này không cao, lúc Triển Chiêu ngã xuống cũng đã chinh góc độ, vì vậy không có bị thương. Nhưng chớp mắt ngã xuống đất cậu nghe được tiếng la của Bạch Ngọc Đường, tâm niệm nhanh chóng thay đổi, lập tức nghĩ ra một cách để Bạch Ngọc Đường tỉnh táo lại.

Đó là giả vờ bất tỉnh.

Trong thời gian ngắn ngủi như thế, Triển Chiêu vốn dĩ không nghĩ ra chuyện sau khi bất tỉnh, nhưng bản năng cứ thế mà làm. Kết quả lúc cậu nghe thấy tiếng rống như điên của Bạch Ngọc Đường sau đó xông lại ôm cậu, hét vào tai cậu, người đang văng vất của Triển Chiêu mém chút nữa nhảy dựng. Cuối cùng cũng dời được sự chú ý của anh ta rồi. Nhưng làm thế cũng có khuyết điểm, đó là không thể lập tức tỉnh dậy, nhất định phải chờ anh ấy tỉnh táo đã. Ai da, Bạch Ngọc Đường giọng anh to thế, làm tôi đau đầu a.

Nhưng Triển tiến sĩ đang nhắm mắt giả vờ bất tỉnh cũng không nhận thức được, trong lúc cậu đang may mắn vì phương án giả vờ bất tỉnh của cậu thành công, thì một phiền toái to lớn khác đang tiến đến gần cậu với Bạch Ngọc Đường.

“Triển Chiêu! Em làm sao vậy!”

Hề? Cái tiếng này không phải của Bạch Ngọc Đường, sao giống... anh hai!

“Bạch Ngọc Đường! Chú đang làm gì thế!?”

Cả Bạch đại ca cũng bị kinh động sao!?

Triển Chiêu thầm sợ hãi, mặc dù cậu hi vọng lúc này có thể có thêm nhiều người khuyên nhủ Bạch Ngọc Đường, làm anh ấy tỉnh ra. Nhưng lúc này, cậu với Bạch Ngọc Đường hai người đã vô cùng loạn, nghe thanh âm kinh ngạc của hai vị đại ca, Triển Chiêu khổ sở nghĩ, bọn họ nhất định sẽ hiểu lầm mình với Bạch Ngọc Đường đang gây sự thậm chí đánh nhau.

Bạch đại ca còn đỡ, nếu anh hai biết mình với Bạch Ngọc Đường đánh nhau, không biết có bị kích thích gì không! Triển Chiêu vừa nghĩ tới đây, chưa kịp cẩn thận tính toán, đã nghe một thanh âm xa lạ lại quen thuộc vang lên.

Chừng năm sáu năm trước, lúc Triển Huy còn là đặc công ưu tú, anh đã từng tự mình dạy cho Triển Chiêu một thân võ công gia truyền. Triển Chiêu mặc dù là em trai, nhưng lúc Triển Huy làm huấn luyện viên cũng không cầu thả. Lúc đó Triển Chiêu so chiêu với Triển Huy không ít, cũng bị quyền pháp bén nhọn của anh dạy dỗ không ít. Mà tiếng gió huy quyền này, cậu thật quá sức quen thuộc, mặc dù năm sáu năm nay không nghe thấy rồi, nhưng sẽ lập tức nhớ ra.

Anh hai muốn đánh người, hơn nữa, người xui xẻo sắp bị anh hai dạy dỗ, rất có thể là...

Anh hai, đừng!

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 129: Vụ Án 9 – Ngọc Mộng Tái Lâm (5)

“Vân Thu Trạch, người tốt cuộc là người thế nào?” Triển Chiêu nhìn bản thân trong gương, bất giác lẩm bẩm. “Người hành hạ Bạch Ngọc Đường ba năm, cũng nên kết thúc. Bây giờ có ta ở đây, ta sẽ bảo vệ anh ấy, xem như người có sống lại từ trong địa ngục, ta cũng sẽ đem người trở lại! Chúng ta cứ chờ đấy!”

Trận ồn ào tối hôm đó cuối cùng chấm dứt trong sự yên lặng của Bạch Ngọc Đường, anh cuối cùng cũng không thể lên máy bay trở về thành phố D. Tối đó, việc đầu tiên anh ta làm khi thức trắng đêm là gọi điện cho Bao Chửng để nắm giữ tình hình, lại cầm tài liệu Công Tôn Sách mang tới xem hết mấy tiếng, cuối cùng, anh mở tivi, liên tục đổi kênh khác nhau, chỉ để đuổi theo tin tức liên quan tới vụ án chỉ xuất hiện mỗi hai phút.

Bạch Ngọc Đường không biết, tối đó Triển Chiêu cũng không ngủ. Cậu nằm trong phòng mình ở lầu hai, cũng đang ôm tài liệu Công Tôn Sách gửi tới, vừa xem vừa mừng rỡ từng chi tiết liên quan tới tên Bá tước này. Mặc dù tình hình cậu biết không nhiều, nhưng lại ý thức được rằng, ít nhất tới ngày mai, cậu sẽ nhất định phải cùng Bạch Ngọc Đường trở lại thành phố D, tập trung vào quá trình phá án. Đối với chương ngại Bạch Ngọc Đường không cách nào vượt qua là tâm kết với Bá Tước, muốn bỏ, chỉ có thể tự hủy nó đi!

Căn cứ vào kinh nghiệm có được từ trước, loại người giống như Bá Tước bình thường sẽ luôn có kế hoạch gây án, một khi bắt đầu, sẽ không dễ dàng dừng lại. Khiến thời gian của họ có thể nói là tranh giành từng phút,

Triển Chiêu một khắc cũng không dám trì hoãn. Thật ra ý tưởng của Bạch Ngọc Đường cũng có chỗ hợp lý, bây giờ cần nhất là quay lại thành phố D. Nếu như không phải Triển Chiêu bị trạng thái bùng nổ của anh ngày hôm qua dọa sợ, có lẽ bây giờ họ đã đang ở trong phòng làm việc của tổ Trọng án rồi. Ai, bất tri bất giác liền nghĩ tới tình hình hôm qua, Triển Chiêu bất đắc dĩ thở dài, tiếp tục vùi đầu xem tài liệu.

Ngày hôm sau, khi ánh sáng mặt trời đầu tiên xuyên qua cửa sổ vào trong phòng, Triển Chiêu đã xoa xoa cặp mắt đau nhức, thở ra một hơi thật dài. Vuốt bả vai đau nhức, cậu bước tới phòng tắm, tát nước lạnh lên mặt, cưỡng bách mình lên tinh thần. Lúc soi gương cậu cố ý quan sát chỗ bị Bạch Ngọc Đường siết bị thương ngày hôm qua. Da Triển Chiêu rất trắng, vết thương đã chuyển từ tím sang xanh đen, dưới màu da trắng, nhìn qua rất đáng sợ.

Triển Chiêu cười khổ cong miệng, từ khi nhận được tin tức đáng sợ đó tới nay, hàng loạt sự kiện tiếp nối nhau làm cả người Triển Chiêu mệt mỏi. Quan hệ giữa cậu với Bạch Ngọc Đường giống như từ đầu đã toàn là chuyện bất lợi. Trước lúc Bạch Ngọc Đường chưa tỏ tình, hai người cứ mãi gây sự với nhau, sau đó lần đầu tiên ngồi chung xe buýt, lại vẫn gặp phải nguy hiểm như thế. Bạch Ngọc Đường bị một súng, rốt cuộc đã có thể tỏ tình thành công. Nhưng sau khi được tỏ tình rồi, Triển Chiêu lại khó hiểu không biết Bạch Ngọc Đường rốt cuộc thích cậu chỗ nào. Sau đó Triển Chiêu nghĩ thông, hai người họ vất vả lắm mới có cơ hội thân mật, kết quả xe vừa xong lại bị lửa đốt. Bây giờ khi tâm ý tương thông, lại nhảy ra một Bá Tước chết rồi sống lại.

Triển Chiêu chăm chú nhìn vào bộ dáng thâm quầng trên tấm gương phòng tắm, dáng vẻ mặt mũi mệt mỏi đó, thật đúng là chật vật. Một năm gần đây, đơn giản đã đem toàn bộ những chuyện 20 năm trước chưa hề trải qua ôn lại một lần. Cứ tiếp tục thế này không biết có bị già trước tuổi không? Triển Chiêu bĩu môi, bất đắc dĩ cười.

“Vân Thu Trạch, người tốt cuộc là người thế nào?” Triển Chiêu nhìn bản thân trong gương, bất giác lấm bầm. “Người hành hạ Bạch Ngọc Đường ba năm, cũng nên kết thúc. Bây giờ có ta ở đây, ta sẽ bảo vệ anh ấy, xem như người có sống lại từ trong địa ngục, ta cũng sẽ đem người trở lại! Chúng ta cứ chờ đấy!”

Triển Chiêu vừa dứt lời, đã nghe thấy một trận vỗ tay thanh thúy ở đằng sau vang lên. Triển Chiêu vội vàng quay đầu lại nhìn, không khỏi sửng sốt.

“Bạch đại ca?”

Bạch Cẩm Đường nhẹ dựa lên cửa phòng, đối diện với phòng tắm rộng mở, hướng về phía Triển Chiêu nhẹ nhàng mỉm cười. Nghe Triển Chiêu gọi, hắn liền cất bước đi vào.

“Xem ra em trai ngu ngốc của anh lần này đã được may mắn, lại gặp một cậu nhóc tốt thế này. Bất quá, anh chỉ không nghĩ ra, Triển Chiêu, tốt cuộc em coi trọng chỗ nào của thằng ngốc đó vậy? Chỉ mỗi cái tính tình thối của nó, mà anh ruột như anh cũng lười để ý tới nó, em lại đối xử với nó... ừm.... nói sao nhỉ... một lòng một dạ như vậy?”

Bạch Cẩm Đường già không nên nết nói xong làm mặt Triển Chiêu đỏ ửng, cậu thật sự không cách nào thích ứng với cách thảo luận trần trụi này của anh trai Bạch Ngọc Đường. Cậu ho nhẹ một tiếng, cười nói, “Bạch đại ca tới tìm em có chuyện muốn nói sao?”

“Anh tới tìm em dĩ nhiên là có chuyện, bất quá nghe mấy lời vừa rồi của em, anh nghĩ anh không cần nói gì với em nữa. Có em ở bên cạnh tiểu Bạch, anh rất yên tâm.” Bạch Cẩm Đường mỉm cười trợn mắt nhìn Triển Chiêu, sau đó lộ ra biểu tình trịnh trọng.

Lời của Bạch Cẩm Đường làm Triển Chiêu động lòng, cậu rất không ngờ nhìn cái người Bạch đại ca nào giờ chưa bao giờ đứng đắn này. Có lẽ những người hôm qua không ngủ được có cả anh ấy đi? Dù sao cũng là tình

thân ruột thịt, Bạch đại ca nhất định vô cùng quan tâm tới Bạch Ngọc Đường. Nghĩ tới đây, Triển Chiêu đột nhiên nghĩ tới một chuyện, cậu chăm chú nhìn vào mắt Bạch Cẩm Đường, có chút kích động hỏi, “Bạch đại ca, chuyện liên quan tới Vân Thu Trạch, anh biết bao nhiêu?”

Trong mắt Bạch Cẩm Đường lóe lên ánh sáng sắc bén, hẩn híp mắt, lát sau đáp, “Nếu em muốn hỏi tên khốn kiếp đó đã làm những chuyện khốn kiếp gì, thì chuyện anh biết cũng không khác gì bên cảnh sát. Nếu em hỏi hẳn đã gây ra ảnh hưởng gì tới tiểu Bạch, anh chỉ có thể nói, trước lúc em xuất hiện, Vân Thu Trạch chính là ác mộng của nó.”

“Ác mộng.” Triển Chiêu gật đầu, “Vân Thu Trạch chính là nguyên nhân gây ra ác mộng hai năm trước của anh ấy. Nói vậy, lần này Vân Thu Trạch trở lại, ác mộng cũng trở lại ư?”

Vấn đề này, Triển Chiêu không nghĩ ra đáp án, mặc dù cậu hi vọng mình có cách giúp đỡ Bạch Ngọc Đường, nhưng cậu rất sợ mình làm không nổi.

“Không đâu, có em, anh sẽ không mơ ác mộng nữa.”

“Anh...” Triển Chiêu hết hồn nhìn Bạch Ngọc Đường như vừa ở trên trời rơi xuống, “Anh mới nói gì?”

“Anh nói, có em rồi, anh sẽ không thấy ác mộng nữa.” Đôi mắt của Bạch Ngọc Đường chăm chú nhìn Triển Chiêu, trên khuôn mặt tiêu tụy vì một đêm không ngủ hiện ra nụ cười nhạt.

“Anh nói thật?” Cái tên Bạch Ngọc Đường này đến cả lời ngon tiếng ngọt cũng thật thẳng thắn, bất quá vô cùng hữu hiệu.

Những lời này làm Triển Chiêu cảm động cực kỳ, coi như lúc Bạch Ngọc Đường tỏ tình cậu cũng không cảm động đến vậy.

Trong đôi mắt sáng trong của Triển Chiêu hiện ra ánh sáng hạnh phúc, Bạch Ngọc Đường câu khước miệng, bước nhanh về phía trước, giơ ra hai cánh tay ôm chặt Triển Chiêu vào trong lòng. Triển Chiêu mỗi khi cảm động hoặc kích động sẽ ngây ra. Ma lần này tập kích đột ngột của Bạch Ngọc Đường làm cậu vừa cảm động vừa kích động, lại thêm kinh ngạc nên hoàn toàn đem chuyện Bạch Cẩm Đường vẫn còn ở đây vứt ra sau óc.

Triển Chiêu không để ý, Bạch Ngọc Đường căn bản không quan tâm, Bạch đại ca đáng thương mắt thấy hai đứa nhỏ ôm nhau không ngại ngần, đoán chừng một giây tiếp sẽ sẽ còn diễn cả cảnh lộ liễu hơn. Bạch Cẩm Đường bất đắc dĩ ngoắc ngoắc khước miệng, xoay người ra cửa, vừa đi còn vừa cẩn thận đóng lại cửa phòng giùm hai đứa quý nhỏ này. Bất quá, trước khi ra ngoài, hắn còn “tốt bụng” nhắc một câu, “Triển Huy sắp dậy rồi, hai đứa còn nhiều nhất năm phút, nắm chặt thời gian nha.”

“Năm phút?” Bạch Ngọc Đường có chút buồn bực nhìn Triển Chiêu một cái.

Biểu lộ của Bạch Ngọc Đường làm Triển Chiêu không nhịn được cười trộm, “Tối qua anh hai nhắc nhở tôi, bảo anh không có ý tốt với tôi, bảo tôi phải đề phòng anh. Hiện giờ nếu anh ấy thấy anh trong phòng tôi, chỉ sợ lại đánh anh nha.”

“Phải không?” Bạch Ngọc Đường càng thêm buồn bực, “Cứ vậy anh Huy sẽ không có ấn tượng tốt gì với anh đâu.”

Triển Chiêu cũng bất đắc dĩ xoa tay, nói thật cậu lần này đề nghị Bạch Ngọc Đường cùng tới hải đảo cũng vì muốn làm lót đường để anh hai có thể từ từ tiếp nhận Bạch Ngọc Đường, không ngờ lại chuyển sang cục diện như thế. Cái tên Bá Tước này thật đúng là chỉ thêm loạn.

Triển Chiêu bắt đầu miên man suy nghĩ, Bạch Ngọc Đường biết rõ mình chỉ còn có 5 phút ở lại với Triển Chiêu, dĩ nhiên là quyến luyến không thôi

nhìn tới nhìn lui trên người Triển Chiêu rồi. Lúc ánh mắt đặt lên đầu vai, một mảnh da trắng dưới áo thun như ẩn như hiện. Một màu tím bầm làm đầy lòng Bạch Ngọc Đường đau xót, anh vội vang giơ tay lên phần da kia.

Phần da dưới tay run nhẹ một cái, không biết có phải do đau hay không.

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, buồn buồn hỏi, “Chỗ này đau lắm phải không?”

Triển Chiêu vội lắc đầu, “Không sao, một xú cũng không đau, nhìn sợ vậy thôi.”

“Làm sao không đau được, tự anh hạ thủ tự anh biết. Bất quá em thật ngốc, sao cứ thế để anh bóp, không biết chạy sao?”

Triển Chiêu lúng túng cười, sau đó cố tình trợn mắt nhìn, giận dữ đáp, “Anh còn nói, mất lí trí cũng không thể gặp người đánh người a? Lấy tình trạng anh hôm qua, thì đừng trách tôi vì sao không muốn cùng anh về thành phố D.”

“Anh sau này sẽ không làm thế nữa.” Bạch Ngọc Đường cắn răng, nhẹ nhàng xoa xoa vết thương trên vai Triển Chiêu.

“Ui...”

“Em còn bảo không đau!?” Nhìn biểu tình nhăn nhó vì vết thương của Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường hung hăng trợn mắt nhìn cậu. “Mau ngồi đi, anh lấy thuốc bôi cho em.”

“Không cần, anh hai tối qua xoa giúp tôi rồi.” Triển Chiêu ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường, nhăn nhó nhìn Bạch Ngọc Đường cười nói, “còn mỗi một phút thôi, anh hai sắp tới rồi đó, tôi thấy anh nên xuống lầu dọn hành lý đi.”

“Dọn hành lý?” Bạch Ngọc Đường ngân ra, “Ý em là...”

“Bạch đại ca mới này nói em biết, 9 giờ sáng sẽ sắp xếp máy bay đưa chúng ta về thành phố D.”

Không ngờ, Bạch Ngọc Đường sau khi nghe xong tin này trên mặt cũng không có biểu lộ kích động. Anh chăm chú nhìn Triển Chiêu chừng nửa phút, sau đó, đột nhiên bước tới ôm chặt cậu lần nữa. Ngoài cửa truyền tới mấy tiếng gõ cửa, Triển Chiêu bị Bạch Ngọc Đường ôm vào trong lòng, buồn buồn nói, “Anh hai tới rồi, anh đi cửa khác ra ngoài đi.”

Bạch Ngọc Đường không nói, chỉ nhẹ nhàng ừ một tiếng. Anh thả Triển Chiêu ra, mắt chăm chú nhìn cậu mấy giây, sau đó đột ngột tiến về phía môi cậu gặm một cái. Lát sau, Bạch Ngọc Đường đặc ý buông Triển Chiêu đã bị hôn tới chóng mặt ra. Anh cũng không bước ra cửa, mà xoay người tới ban công, quay lại lộ ra một nụ cười thật đẹp trai, tiếp nữa lại xoay người nhảy như bay xuống.

Triển Chiêu giật mình, vội theo sát tới ban công. Từ trên lầu nhìn xuống, chỉ thấy Bạch Ngọc Đường đang ngửa đầu nhìn cậu mỉm cười. Triển Chiêu thở phào nhẹ nhõm, nhưng thấy dáng vẻ đặc ý của Bạch Ngọc Đường, cậu không biết nên cao hứng hay nên chửi anh ta nữa. Mà đúng lúc này, cửa phòng bị đẩy ra, Triển Huy bước vào.

“Triển Chiêu, em đứng ở ban công làm gì? Không mau vào đây!” Triển Huy cầm thuốc trong tay, cau mày nhìn Triển Chiêu làm động tác nguy hiểm vấp người bên ban công.

“Ồ.” Triển Chiêu vội chỉnh lại biểu lộ, quay lại đối mặt anh hai mình.

“Ế? Miệng em sao vậy, bị chuột cắn ư?” Triển Huy cẩn thận liếc mắt Triển Chiêu, như thể đang suy nghĩ nói, “Mặt cũng đỏ, hôm qua đá chân bị lạnh phải không?”

Triển Chiêu ngơ ngác để Triển Huy sờ trán cậu xem nhiệt độ, trong lòng không ngừng chửi thầm, anh hai, trí tưởng tượng của anh thật là làm người ta bội phục.

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 130: Ngạc Mộng Tái Lâm (6)

Chín giờ sáng, ánh mặt trời chiếu xuống hải đảo nóng bức, trên bãi đậu máy bay như họa, Triển Bạch hai người vừa mới tới nghỉ phép không tới hai ngày đã bước lên máy bay. Hai vị ca ca tới tiền, trong ánh mắt của họ cũng có chút không nở. Trên mặt Bạch Cẩm Đường, Triển Chiêu phát hiện được mấy phần lo lắng hiếm thấy. Cậu hiểu đối tượng lo lắng là Bạch Ngọc Đường.

Triển Chiêu biết, tinh thần Bạch Cẩm Đường bây giờ cũng rất khó chịu. Bởi vì anh ta giống mình, đều hiểu rõ Bạch Ngọc Đường sắp phải đối mặt với nguy cơ thế nào, cũng vô cùng kiêng kỵ tên đối thủ gọi Bá tước này. Nghĩ tới đây, Triển Chiêu không nhịn được mà len lén nhìn Bạch Ngọc Đường một cái. Nhưng lại không nhìn ra biểu tình gì trên mặt anh. Triển Chiêu nhú mày, chỉ có thể chăm chú nhìn Bạch Cẩm Đường một cái, dùng mắt hướng đối phương, một lần nữa tỏ rõ quyết tâm của mình.

Yên tâm đi Bạch đại ca, em nhất định sẽ bảo vệ Bạch Ngọc Đường, em tuyệt đối sẽ không để anh ấy bị bất kỳ cơn ác mộng nào quấy nhiễu nữa. Bất kể đối phương có là Bá tước hay còn là những tên khốn kiếp khác, chỉ cần có Triển Chiêu em ở đây, cũng đừng hòng có thể tiếp tục thuận lợi gây sóng gió!

Nếu nói trong 4 người còn có một người tâm tình khá thoải mái, vậy cũng chỉ có Triển Huy. Bất quá, Triển Huy cũng có phiền não của mình. Chuyện làm anh phiền não nhất chính là Triển Chiêu tới còn chưa được mấy ngày liền muốn đi, hơn nữa, lúc tới có Bạch Ngọc Đường theo, lúc đi

vẫn là tiểu tử thối này theo! Đối với chuyện này, Triển Huy cảm thấy hết sức khó chịu.

Vậy mà càng làm Triển Huy cảm thấy khó chịu hơn chính là, mình đã từng bóng gió hỏi Triển Chiêu, xem nó với Bạch Ngọc Đường rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Nhưng nếu Triển Chiêu không phải là cố ý đối chủ đề, thì chính là giả vờ không nghe rõ. Lần gặp mặt này làm Triển Huy cảm thấy rất rõ ràng, đứa em trai khéo léo đáng yêu của anh thay đổi. Mà người làm cho nó sinh ra sự thay đổi này, không cần hỏi nhất định là tiểu tử thối Bạch Ngọc Đường!

Xét điểm tốt, Triển Huy chính là người tương đối đơn giản, mà sau khi bệnh rồi, tính tình trở thành cực đoan, vì vậy lại sinh ra tính thích chui rừng trâu nhon. Anh lúc này nhìn Bạch Ngọc Đường là 100 phần trăm không vừa mắt, hơn nữa mình càng nghĩ, càng cảm thấy tiểu tử này chính là tên xấu xa làm hư đứa em tốt của mình. Cho nên, trước mặt Bạch Cẩm Đường lẫn Triển Chiêu anh đều không hề che giấu nhìn chăm chăm Bạch Ngọc Đường mà căn răng nghiến lợi, làm Bạch Ngọc Đường trong lòng đánh trống, mà hai người còn dư lại cũng đổ mồ hôi lạnh không ngừng.

“Anh hai, Bạch đại ca, hai người đừng tiến nữa, tụi em xong nhiệm vụ rồi nhất định sẽ bay về thăm hai người!” Triển Chiêu bắt đầu dĩ mồm cười với Bạch Cẩm Đường, sau đó chủ động ôm anh hai của mình.

Triển Huy buồn bực bĩu môi, vừa chăm chú nhìn Bạch Ngọc Đường, vừa vuốt ve mái tóc mềm mại của Triển Chiêu, thờ ơ nói, “Lần sau tới một mình là được.”

Ấy, Triển Chiêu khổ sở hề hề bĩu môi, cố ý không đáp. Không trả lời tức là có thể giả vờ như không nghe đúng không?

Bên này Triển gia huynh đệ đang bối rối, bên kia Bạch gia huynh đệ lại y như lúc gặp mặt, chẳng qua là bắt tay một cái. Nhưng lúc Bạch Ngọc

Đường chuẩn bị xoay người, vẫn bị Bạch đại ca kéo một phát vào lòng, dùng sức ôm một cái.

“Bạch Ngọc Đường, em nghe kỹ đây, anh mặc kệ đối thủ của em là ai, nhiệm vụ Bao than đen cho là cái gì. Thằng nhóc em phải giữ được cái mạng cho anh, không cho phép chết ở ngoài! Bạch gia chúng ta chỉ còn lại hai người, nếu em chết, cha mẹ chắc chắn nửa đêm sẽ bò lên tìm anh tính sổ!”

Bạch Ngọc Đường đầu đầy hắc tuyến nghe anh hai ở bên tai mình nói vậy nói bạ, chỉ có thể bất đắc dĩ cười, “Anh hai, anh đang dặn em hay nguyên rủa vậy? Lại nói, anh quên mất Vân Sinh rồi, anh làm cha nó như thế đấy sao?”

Các huynh đệ phát tay từ biệt, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường lên máy bay. Máy bay cất cánh, xoay nửa vòng quanh hải đảo, cuối cùng vẫn bay về phía thành phố D. Triển Huy đứng nơi bãi đậu, đưa mắt nhìn máy bay đi xa, không biết vì sao, trong lòng chợt dâng lên một cảm giác chua xót dị thường. Không biết vì sao anh lại chạy lên trước hai bước, sau đó mờ mịt đứng lại.

“Tiểu Huy, cậu làm sao vậy?” Bạch Cẩm Đường nhướn mày, không nhịn được bước lên trước kéo lại Triển Huy.

Triển Huy quay đầu lại nhìn Bạch Cẩm Đường, giống như muốn nói cái gì, nhưng qua một hồi, vẫn lắc đầu, “Chẳng qua chỉ cảm thấy hết hoảng. Đội Trưởng, Triển Chiêu sẽ không sao chứ?”

Bạch Cẩm Đường hơi ngẩn ra, nhìn Triển Huy im lặng hồi lâu, cuối cùng chỉ có thể cầm hai tay của Triển Huy, bất đắc dĩ lắc đầu, “Thật ra tôi cũng không biết, nhưng tôi tin tưởng hai đứa nó, có thể đối phó với bất cứ khó khăn nào.”

“Nhưng, Triển Chiêu còn nhỏ như vậy.” Triển Huy buồn bực nhíu mày, hơn nữa, bên cạnh nó còn một đứa trẻ hư.

“Đúng vậy, Ngọc Đường mặc dù lớn hơn nó mấy tuổi, nhưng cũng là một đứa ngốc, để tụi nó ra ngoài như vậy thật không yên tâm.” Bạch Cẩm Đường thở dài, đột nhiên, trong ánh mắt hằn lóe lên một ánh mắt lợi hại, “Tiểu Huy, ở trên đảo hơn nửa năm, người cũng mỏi rồi, không bằng chúng ta ra ngoài giải sầu đi?”

“Sao?” Triển Huy hơi ngẩn ra, sao anh có cảm giác lúc đội trưởng nói những lời này, rất có tác phong của đại đội trưởng bộ đội đặc chủng 10 năm trước nhỉ?

Hai đứa nhỏ ở trên phi cơ cũng không biết, nhóm đại ca của họ đã có ý định muốn cùng bọn họ đối mặt nguy hiểm. Bọn họ lúc này không còn thời gian phân ra đi chú ý đến cảm giác của mấy ông anh, sau khi máy bay rời khỏi hải đảo, bọn họ đã bắt đầu công việc phân tích vụ án.

“Đến giờ vẫn chỉ có chuyện đánh bom, nhưng thủ pháp gây án của hung thủ ác độc, tình hình tử vong rất nghiêm trọng, đã vượt qua trình độ tàn độc của mọi vụ đánh bom từ trước tới nay trong thành phố D rồi.” Triển Chiêu lật xem tài liệu trong tay, vừa nhìn vừa nói với Bạch Ngọc Đường.

“Không sai,” Bạch Ngọc Đường căn răng, hận hận đáp, “Bom nổ ở ngay đường cái trung ương là khu buôn bán lớn nhất thành phố D. Bom được kích hoạt từ xa, bảo đảm được sự an toàn của mình cũng có thể giết hại người qua đường vô tội. Lúc gây án chọn ngay 3 giờ chiều, cuối tuần, lúc đó đường trung ương đầy đặc người, vì vậy mới tạo ra thương vong to lớn. Lũ khốn kiếp này đơn giản là cặn bã, lũ điên!”

Triển Chiêu lắc đầu, thở dài, “Điên chắc chắn không làm được chuyện như vậy. Vụ đánh bom lần này xác định mục tiêu là hành động khủng bố, cũng không phải trả thù bình thường, càng không phải là hành động vô

ngĩa của bọn điên. Bom nổ khiến năm người chết, ba mươi người bị thương nặng, thương nhẹ nhiều không đếm xuể. Hơn nữa ngay lúc nổ bom, hiện trường còn có người của thành phần khủng bố sắp xếp tiến hành chụp hình. Chuyện này giải thích cho việc vì sao ngay khi bom phát nổ, đã có vô số trang web phát ra bao nhiêu hình ảnh hiện trường thê thảm như vậy. Những hình này tạo nên khủng hoảng to lớn trên mạng, hơn nữa cả bức thư điện tử thông báo Bá Tước trở về, giống như giúp chúng lập tức đạt được mục đích tạo không khí nghiêm trọng. Bọn chúng được huấn luyện nghiêm chỉnh, chắc chắn không phải lần đầu làm chuyện thế này.”

Lời của Triển Chiêu làm sắc mặt Bạch Ngọc Đường càng thêm âm trầm, anh nặng nề gật đầu một cái, đồng ý nói, “Đặt bom nơi công cộng, kích hoạt từ xa, quay chụp hình ảnh hiện trường truyền lên mạng, tin thư thị uy, những chuyện này đều là những chuyện năm đó Vân Thu Trạch đã làm. Ba năm trôi qua, hắn vẫn cứ thế. Nhìn qua lần này hắn là có chuẩn bị mới đến!”

Nói tới đây, Bạch Ngọc Đường hung hăng dấm lên tay cầm ghế ngồi. Triển Chiêu nhướn mày, giơ tay đặt lên mu bàn tay của Bạch Ngọc Đường, nhẹ giọng nói, “Ngọc Đường, anh phải giữ tỉnh táo.”

“Anh biết.” Bạch Ngọc Đường lập tức ổn định tinh thần, trở tay vỗ vỗ lên mu bàn tay Triển Chiêu, cong khóe miệng, lại nhận ra mặc dù miễn cưỡng, cũng không cách nào cười được.

Triển Chiêu dĩ nhiên gật đầu, trong lòng không nhịn được thở dài. Coi như đã làm xong công tác chuẩn bị trong lòng, hạ quyết tâm muốn trừ bỏ tâm ma, nhưng lòng người phần lớn thời gian đều không thể kiểm soát. Bạch Ngọc Đường lúc này có thể tự nhắc nhở mình cố giữ tỉnh táo cũng đã là khó lắm rồi, nếu có thể tỉnh táo thật sự, có lẽ cần phải có một khoảng thời gian thật dài mới có thể đi.

Nghĩ tới đây, Triển Chiêu chỉ có thể dùng sức siết bàn tay của Bạch Ngọc Đường, tiếp đó vùi đầu vào trong tài liệu, lợi dụng tài liệu có hạn làm hồ sơ viết của kẻ tình nghi. Thật ra còn một câu nói mà Triển Chiêu vẫn chưa khi nào nói với Bạch Ngọc Đường, bởi vì đây là một vụ án chưa tìm ra kết luận. Xét trạng thái tâm lý của Bạch Ngọc Đường lúc này, nếu không có bằng chứng xác thực thì anh ấy nhất định sẽ không tin giả thiết này đâu.

Triển Chiêu cau mày tự suy nghĩ, càng nghĩ càng thấy có lý. Cậu quyết định trước không nói cái giả thiết này với Bạch Ngọc Đường, cậu cần gặp Bao Chửng, cần nắm giữ được nhiều hơn tài liệu có liên quan tới Bá Tước. Nếu có thể lấy được những tài liệu của vụ án đầu tiên Bá Tước từng làm, Triển Chiêu tin cậu có thể biến giả thiết này thành hiện thực. Đến lúc đó có thể yên tâm nói với Bạch Ngọc Đường rồi.

Mặc dù Triển Chiêu không phải là loại người hành động theo cảm tính, nhưng chuyện lần này lại dính líu tới Bạch Ngọc Đường, nên cậu mới không nhịn được mà yên lặng cầu nguyện, cái giả thiết này nhất định phải đúng, nhất định phải thành hiện thực. Bởi vì nếu giả thiết của mình không sai, có lẽ có thể giúp tâm trạng Bạch Ngọc Đường khá hơn một chút, hoặc ít nhất, có thể khiến anh thoát khỏi tình trạng nội tâm vô cùng đau khổ.

Tốc độ phi cơ quân đội bay rất nhanh, chỉ cần hai tiếng họ đã trở về bên kia bờ biển. Khi mặt trời sắp phải lặn về phía Tây, Triển Chiêu với Bạch Ngọc Đường cuối cùng đã bước chân vào cửa phân cục.

Đúng như Triển Chiêu dự liệu, tổ Trọng án lại một lần nữa bận rộn. Đâu đâu cũng toàn là thanh ảnh nhanh chóng cùng vẻ mặt nghiêm túc, nhưng bây giờ có chút khác lúc trước. Bởi vì lúc anh em tổ Trọng án nhìn thấy Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường, cơ hồ trên mặt đều hiện ra một vẻ mặt phức tạp vừa cao hứng vừa lo lắng. Triển Chiêu không thể phân tích được vẻ mặt này biểu lộ cái gì, cậu với Bạch Ngọc Đường đều là lòng như lửa đốt, hai người dùng tốc độ gần như bỏ trốn chạy vào phòng làm việc của

Bao Chứng ở lâu hai. Lúc họ đẩy cửa bước vào, không ngờ ngoài nhân viên thường trú Công Tôn Sách ở trong phòng ra, họ còn nhìn thấy Tô Hồng.

Biểu lộ của Bạch Ngọc Đường lúc nhìn thấy Tô Hồng lập tức trầm xuống, mà Triển Chiêu để ý thấy, trong chớp mắt Tô Hồng thấy Bạch Ngọc Đường có chút lúng túng. Triển Chiêu bối rối nhìn Tô Hồng một cái, áy náy cười, “Xin lỗi, lúc chị gọi điện tới đã bị lộ rồi.”

Tô Hồng cũng không trách móc Triển Chiêu, mà nhìn Bạch Ngọc Đường, nghiêm túc gật đầu, “Là gã trở lại.”

“Cô chắc chắn sao?” Bạch Ngọc Đường lạnh lùng hỏi.

Tô Hồng chần chờ một lát, lại theo bản năng nhìn Bao Chứng một chút. Bao Chứng nhẹ ho một tiếng, nhìn Bạch Ngọc Đường nói, “Tiểu Bạch, thật ra có một chuyện bọn tôi vẫn chưa nói cho cậu biết, hi vọng cậu hiểu được, bọn tôi đều vì quan tâm cậu nên mới...”

“Đội trưởng!” Bạch Ngọc Đường đột ngột ngắt lời Bao Chứng, ánh mắt sắc bén nhìn về phía hắn với Tô Hồng, gằn từng chữ hỏi,

“Vì sao Tô Hồng phải chuyển tới thành phố D? Vân Thu Trạch xuất hiện từ lúc nào? Các người có phải đã sớm biết được gã không chết hay không!?”

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 131: Vụ Án 9 – Ngọc Mộng Tái Lâm (7)

Bạch Ngọc Đường hỏi ba vấn đề, từ vấn đề đầu tiên, lòng Bạch Ngọc Đường đã nổi lên lửa giận. Lúc anh hỏi ra vấn đề cuối cùng, giọng nói đã lạnh như băng. Ai hiểu rõ Bạch Ngọc Đường cũng đều phát hiện ra cơn giận của anh, nhưng chuyện tới mức hôm nay, xem như muốn đối mặt với lửa giận của anh cũng phải đem tất cả kể hết long lai khứ mạch.

Bao Chứng cau mày nhìn biểu tình tức giận của Bạch Ngọc Đường, trầm ngâm chốc lát, đáp, “Tiểu Bạch, tôi có thể hiểu tâm trạng của cậu. Nhưng, cậu phải hiểu, có rất nhiều chuyện trước khi có chứng cứ đều không thể công khai. Bá Tước là thành phần khủng bố hết sức nguy hiểm, chuyện liên quan tới hắn đều là những bí mật thuộc cấp cao. Hơn nữa, tình trạng hai năm trước của cậu thật sự rất dễ làm người ta lo lắng, vậy nên...”

“Đội trưởng, anh nói thế khác gì thừa nhận anh đã sớm biết Bá Tước chưa chết, đúng không?” Bạch Ngọc Đường cắt lời Bao Chứng, lạnh lùng hỏi, “Các người biết được khi nào? Bá Tước đã gây án ở thành phố khác sao?”

“Không có.” Lần này trả lời là Tô Hồng, thấy ánh mắt Bạch Ngọc Đường bắn tới, vị nữ cảnh sát luôn trầm ổn, bình tĩnh này cũng không nhịn được mà run rẩy môi.

“Vậy các người làm sao xác định được gã còn sống?”

“Thật ra, ba năm trước trong nội bộ đặc cảnh đã có người nghi ngờ Bá Tước chưa chết.” Tô Hồng im lặng một lát, đáp, “Bởi vì lúc đó thi thể tìm

được không phải toàn diện, sở dĩ chúng tôi xác nhận Bá Tước chết là do lúc kiểm chứng nhân số tử vong thì phát hiện số lượng vừa đủ. Nhưng lại không có bằng chứng trực tiếp chứng minh rằng trong số những tử thi kia có Bá Tước.

Sau đó hai năm, Bá Tước hoàn toàn không xuất hiện, tổ chức khủng bố kia đã có mấy lần gây án, trong số đó cũng không có bất cứ dấu vết nào của Bá Tước. Vì thế, mặc dù không có bằng chứng chứng minh hắn đã chết, nhưng cũng không có dấu hiệu nào nói hắn còn sống cả.”

Bạch Ngọc Đường trầm mặt gật đầu, “Những chuyện cô nói tôi đều biết, nói chuyện tôi không biết đi.”

Tô Hồng nghiêm sắc mặt nói, “Cuối năm ngoái, tôi nhận được điện thoại từ cấp trên cảnh đội, bảo tôi quay lại đội đặc cảnh thành phố lúc đầu một chuyến. Sau khi tôi quay lại đó, cấp trên cho tôi xem vài tài liệu bí mật năm đó, lúc ấy tôi mới biết, thì ra trong đội vẫn chưa khi nào ngưng điều tra chuyện ban đầu.”

“Chuyện kia...” Bạch Ngọc Đường hí mắt, “Là chuyện gì?”

“Chính là...” Sắc mặt Tô Hồng trầm xuống, chần chừ nói, “Đánh bom...”

“Đủ rồi, tôi hiểu rồi!” Bạch Ngọc Đường khẽ hét một tiếng, sắc mặt lập tức trở nên vô cùng khó coi, “Vậy tức là những lão gia kia đã sớm nghi ngờ Bá tước không chết, nhưng không chịu công khai điều tra của họ đúng không?”

Tô Hồng gật đầu, tiếp tục nói, “Lãnh đạo cấp trên có những tài liệu chúng ta không cách nào sở hữu. Những tư liệu kia ở đâu ra tôi không biết, nhưng tôi chỉ có thể nói, sau khi nhìn thấy những tư liệu đó tôi mới biết, thì ra điều tra ban đầu của chúng ta chỉ mới chạm tới phần băng nổi. Tổ chức khủng bố đó vô cùng lớn, chúng có người trợ giúp ở hải ngoại vẫn luôn ủng

hộ hành động khủng bố của chúng. Mặc dù Bá Tước im hơi lặng tiếng từ vụ án đánh bom trước, nhưng bên trong tổ chức kia vẫn còn những kẻ vô cùng giống Bá Tước, vẫn đang điều hành những hành động trọng đại. Không ai biết hẳn ra ai, nhưng ai thấy qua hẳn đều nghi ngờ hẳn có quan hệ mật thiết với Bá Tước, bởi vì cách hành sự của họ vô cùng giống nhau. Còn một chuyện kỳ quái nữa, đó là sau khi tới năm thứ ba, tổ chức kia đột nhiên ngưng hoạt động.”

“Ngưng hẳn?” Bạch Ngọc Đường cau mày, “Tại sao?”

Tô Hồng nhíu mày, đáp, “Trong tài liệu không ghi, bất quá cấp trên có nói, có thể do quốc gia tăng cường chống khủng bố, thời gian đó tổ chức của chúng mấy lần bị tổn hại. Còn có báo cáo tình báo, nói rằng thời gian ấy nội bộ tổ chức khủng bố cũng có nhiều chấn động, thành viên tăng chót vượt quyền, thủ lĩnh bị giam lỏng, tổm lại cũng rất loạn. Mà ngay lúc đó, có một đường dây truyền tới, nói tổ chức kia sau một đêm im lặng biến mất khỏi Đại Tống, sau đó người bị nghi là Bá Tước cũng mất tích. Chưa kể, có rất nhiều bằng cứ chứng minh, hẳn không đi khỏi Đại Tống, mà là lén vào thành phố D.”

“Khi nào, hẳn vào thành phố D khi nào?” Bạch Ngọc Đường xanh mặt, chăm chăm nhìn Tô Hồng. Thật ra nếu Tô Hồng không nói, anh cũng dự cảm được. Anh có cảm giác, thời gian Bá Tước vào thành phố D sẽ rất tình cờ.”

“Cuối năm ngoài, một đêm trước khi các cậu tới thành phố H phá án.” Tô Hồng nhìn sắc mặt của Bạch Ngọc Đường đáp, “Sau đó, cấp trên tới tìm tôi, hơn nữa còn chuyển công việc của tôi đến phân cục tổ Trọng án thành phố D. Tiểu bạch, nói thật, cấp trên hi vọng mượn sức của tổ Trọng án để bắt lũ phần tử tội phạm này về lãnh án. Hơn nữa, họ rất quan tâm cậu, họ nghi rằng lần này hẳn lén vào thành phố D, chính là do có cậu ở nơi này.”

“Không phải nói nữa.” Sắc mặt Bạch Ngọc Đường không hề hòa hoãn nhờ giải thích của Tô Hồng, anh cau mày đặt mắt nhìn nữ cảnh sát xinh đẹp, lạnh lùng nói, “Mấy lão già kia muốn gì tôi không quan tâm, tôi chỉ cần biết, các người có thể xác định Bá tước còn sống hay không? Những điều tra cùng tình báo kia có thể tin hay không. Chuyện đánh bom ở thành phố D lúc này có thật do Bá tước gây ra hay không?”

Tô Hồng hơi ngần ra nhìn thái độ cứng rắn của Bạch Ngọc Đường, do dự một chút, lại chỉ nhẹ nhàng lắc đầu, “Đối với những câu hỏi này của cậu, tôi chỉ có thể đáp rằng, tôi không biết.”

“Sao?” Bạch Ngọc Đường không vui cau mày, “Không biết, hay còn là giữ bí mật không thể nói?”

“Tiểu Bạch, cậu không tin tôi sao?” Tô Hồng khổ sở nhìn Bạch Ngọc Đường, “Cậu không biết, lúc tôi gặp lại cậu, đã hi vọng có thể nói hết những chuyện đang giấu cho cậu nghe! Bá tước đầu chỉ là kẻ thù của cậu, hắn cũng là kẻ thù của tôi. Tôi còn muốn bắt hắn lại hơn cả cậu nữa! Nhưng cấp trên ra lệnh tôi giữ bí mật với cậu, cũng vì họ biết tình trạng tâm lý của cậu không thích hợp tham gia vào hành động lần này. Bá tước chết hay chưa không ai biết, những điều tra đó cũng chỉ lấy được kết luận mơ hồ. Mà lần này chuyện đánh bom ở thành phố D đã cung cấp một chứng cứ thuyết phục cho suy đoán đó.”

Bạch Ngọc Đường không để ý tới ánh mắt đau khổ của Tô Hồng, dĩ nhiên, tâm tình hỗn loạn như anh lúc này cũng không muốn để ý cảm nhận của người khác. Anh trầm mặt nhìn Bao Chứng cùng Tô Hồng một chút, cuối cùng gật đầu, “Nói cách khác, mấy lão già kia cũng không biết rõ Bá tước sống hay chết. Nhưng vụ án này rõ ràng do chính tên khốn kia làm, hai năm qua hắn một mực tiêu dao ngoài vòng pháp luật, mà mấy lão già kia chỉ điều ra, không biết làm gì hắn đúng không!?”

“Tiểu Bạch...”

“Được rồi, tôi hiểu!” Bạch Ngọc Đường khinh thường bĩu môi, lạnh lùng liếc mắt nhìn mọi người, cười lạnh, “Nói cách khác, cảnh sát chúng ta bây giờ còn phải chờ hắc tì tìm tới cửa mới có thể hành động, chờ hắc tì giết người mới có thể chạy theo cái mông của hắc tì. Ba năm trôi qua vẫn là như vậy. Tôi hiểu rồi, hiện tại hắc tì lại đụng phải tôi, lần này, không lần mấy lão già đó, cũng không cần mấy người, không phải hắc tì muốn tìm tôi sao? Được! Một mình tôi đi đối phó với hắc tì!”

Dứt lời, Bạch Ngọc Đường xoay người bước ra khỏi phòng làm việc, để lại một phòng kinh ngạc hai mặt nhìn nhau. Sắc mặt Bao Chửng biến thành màu đen nhìn quanh mọi người, Tô Hồng mắt đỏ ngầu, thiều điều khóc lên. Công Tôn Sách mặt lo lắng nhìn về Bao Chửng, Bàng Thống cùng những người còn lại đều làm mặt lo âu. Chỉ có Triển Chiêu, là người đầu tiên sau khi Bạch Ngọc Đường ra đi đã nháy mắt với Bao Chửng, nhỏ giọng nói,

“Bao đại ca, em đi một chút...”

Bao Chửng cứng rần phát tay, ý bảo Triển Chiêu đuổi theo Bạch Ngọc Đường. Triển Chiêu chạy đi hai bước, đột ngột đứng lại.

Triển Chiêu xoay người nhìn mọi người thật sâu, đột nhiên dùng giọng nói kiên định nói với mọi người, “Bao đại ca, có lẽ mọi người vì muốn bảo vệ tâm trạng của anh ấy nên mới giấu không cho anh ấy biết chuyện Bá tước không chết, mọi người nhìn thấy mặt yếu đuối của anh ấy khi chịu Bá tước hành hạ, mọi người thấy được ác mộng của anh ấy, nhưng, có lẽ mọi người đã quên mất sự kiên cường của anh ấy. Mọi người yên tâm, tôi đảm bảo Bạch Ngọc Đường sẽ không xảy ra vấn đề gì, anh ấy bây giờ chỉ không tiếp nhận được chuyện tên ác ma từng hành hạ mình đã chết đi giờ sống lại. Nhưng anh ấy sẽ sớm hiểu ra. Anh ấy là một vị cảnh sát tốt, nhất định sẽ không quên chức trách của mình.”

Dứt lời, Triển Chiêu xoay người, dùng tốc độ nhanh nhất chạy về phía Bạch Ngọc Đường đi. Lời của Triển Chiêu làm mọi người im lặng, Bao

Chứng cùng Công Tôn Sách đưa mắt nhìn nhau, hai người đều phát hiện ra vẻ mặt phức tạp trong đáy mắt đối phương.

“Tiểu tử Triển Chiêu này hiểu thật rõ Bạch Ngọc Đường.” Lúc này, Bàng Thống phá vỡ trầm mặc, hần cười hì hì nói với Tô Hồng, “Nói thật tôi thật hâm mộ Bạch Ngọc Đường, có người quan tâm cậu ta như vậy.”

Tô Hồng hơi ngẩn ra, cô quay đầu, cau mày chăm chú nhìn Bàng Thống. Bàng Thống hơi sững sốt, ánh mắt Tô Hồng có chút sắc bén, làm hần chịu không nổi. Hần vội cười híp mắt bổ sung một câu, “Dĩ nhiên, không phải tôi nói cô không quan tâm cậu ta, chẳng qua, đàn bà bình thường đều không hiểu rõ đàn ông. Tiểu tử thôi này cậu ta rất ghét người khác bảo vệ mình quá mức.”

Tô Hồng lạnh lùng nhìn Bàng Thống, mặc dù ánh mắt của cô vẫn khiến Bàng Thống khó chịu toàn thân, nhưng tất cả mọi người ở đây hình như cũng thầm công nhận lời của Bàng Thống, dĩ nhiên, căn bản mà nói, bọn họ đồng ý lời nói của Triển Chiêu mới nói xong kia.

Lúc này Triển Chiêu cũng không biết một phen thoại của cậu đã thay đổi quan điểm của rất nhiều người với Bạch Ngọc Đường, bây giờ cậu đang khổ sở tìm kiếm bóng dáng Bạch Ngọc Đường ở khắp góc cực. Cho đến khi cậu tìm ra Bạch Ngọc Đường đang nằm ở một góc sân thượng nhìn trời, mới bất đắc dĩ thở phà phò chửi thầm, người này không hổ danh là cự đầu đặc cảnh siêu cấp, ngay cả địa điểm trốn lúc buồn bực cũng thông minh như vậy.

“Em tới rồi.” Bạch Ngọc Đường nhắm nửa mắt, lạnh lùng cất tiếng gọi Triển Chiêu.

Còn để ý người ta, xem như dấu hiệu tốt. Triển Chiêu bữu môi, đặt mông ngồi xuống bên cạnh Bạch Ngọc Đường, xoa xoa mặt đất bị mặt trời phơi

nóng, dứt khoát nằm luôn bên cạnh Bạch Ngọc Đường, học anh nhắm nửa con mắt nằm phơi nắng.

“Em tìm tôi không có gì để nói sao?” Giọng của Bạch Ngọc Đường vẫn lạnh băng, thậm chí còn có chút buồn bực.

Triển Chiêu cong cong khóe miệng, ánh mặt trời chói chang làm cậu mở mắt không ra, nhưng chịu, cậu bây giờ hết lần này tới lần khác cứ thích nằm đây với Bạch Ngọc Đường chịu khổ. Bất đắc dĩ cười, Triển Chiêu dứt khoát nhắm mắt lại không để ý tới Bạch Ngọc Đường nữa..

“Nè, nếu em không nói thì đi đi, đừng ở lại đây làm phiền anh được không?” Triển Chiêu không nói lời nào, làm Bạch Ngọc Đường không kiềm được giận dữ.

Mới nãy trong phòng làm việc tiểu tử này cũng không giúp mình, bây giờ mình tức cảnh hông tới đây giải sầu, cậu ta ngược lại bám theo. Tới thì tới luôn đi, kết quả tới lại không nói gì, thái độ này là sao a? Là không hài lòng Bạch gia? Không lẽ cậu ấy cũng cảm thấy mình sai giống như bọn họ sao?

Bạch Ngọc Đường hoảng hốt, lúc phiền lòng cứ thích nghĩ lung tung, sau đó lại tự bị suy nghĩ của mình làm mình tổn thương. Cuối cùng một chút vui vẻ khi thấy Triển Chiêu tới tìm anh cũng mất tích, cho nên lại bực mình.

Mà đúng lúc này, Triển Chiêu cuối cùng không im lặng nữa.

“Ngọc Đường, anh rất giận chuyện Tô Hồng với Bao đại ca giấu anh chuyện Bá Tước có thể còn sống.” Nói tới đây, Triển Chiêu cố tình dừng lại một chút, quả nhiên, cậu nghe thấy tiếng hừ lạnh của Bạch Ngọc Đường.

Khẽ mỉm cười, Triển Chiêu tiếp tục nói, “Nhưng tôi lại cảm thấy, anh giận cũng không phải do họ gạt anh, mà là do họ không tín nhiệm anh. Có

phải anh vì thấy họ không tín nhiệm mình, không xem mình làm anh em, mới cố ý giấu chuyện này với anh không?”

Bạch Ngọc Đường không đáp, nhưng Triển Chiêu cũng không cần nghe câu trả lời, cậu tiếp tục nói, “Nhưng nếu suy nghĩ từ góc độ của họ, tôi có thể hiểu được lý do họ làm thế. Ba năm trước, chuyện đó làm anh cảm thấy có lỗi với huynh đệ mình, nếu anh biết được Bá tước còn sống, nhất định sẽ mặc kệ tất cả mà tìm hãn, báo thù cho họ. Từ góc nhìn của bọn họ, trạng thái tinh thần anh thể hiện suốt ba năm không đủ đối phó với Bá Tước, cũng không đủ tỉnh táo hoàn thành trách nhiệm của một người cảnh sát. Anh muốn báo thù, nhưng anh không có năng lực đó.”

“Triển Chiêu!” Những lời này dường như có chút quá đáng, Bạch Ngọc Đường đột nhiên quát to một tiếng, lật người bò dậy từ dưới đất, cặp mắt chăm chăm nhìn Triển Chiêu. Nếu Triển Chiêu lúc này mở mắt, nhất định có thể thấy biểu lộ giận dữ của Bạch Ngọc Đường, có lẽ cậu sẽ bị đánh vểnh như mảnh hổ xuống núi của Bạch Ngọc Đường dọa sợ.

Nhưng Triển Chiêu không mở mắt, thậm chí biểu tình cũng không hề biến hóa, cậu tiếp tục dùng giọng bình tĩnh nói, “Họ nghĩ như vậy, cũng không phải không tin năng lực của anh. Mà là do họ là bằng hữu của anh, quan tâm anh, lo lắng tình trạng của anh. Bọn họ nghĩ làm thế là bảo vệ anh, hơn nữa nhìn phản ứng của anh sau khi biết được chân tướng bây giờ, xem ra họ đoán không sai. Bạch Ngọc Đường, bộ đáng anh lúc này, thực sự không thể đối đầu với Bá tước.”

Nói tới đây, Triển Chiêu chăm chú nhìn ánh mắt trời, mở mắt nhìn về phía Bạch Ngọc Đường, trên khuôn mặt giận dữ mà buồn thiu của đối phương, cậu nhìn ra một vẻ thương tâm

“Triển Chiêu, cả em cũng muốn tới đả kích anh sao?”

Triển Chiêu lắc đầu, cậu chăm chăm nhìn vào mắt Bạch Ngọc Đường, dịu dàng nói, “Muốn được người khác tin tưởng chỉ có một cách, đó là trở thành người đáng tin cậy. Bạch Ngọc Đường, anh là người đáng tin cậy sao?”

“Dĩ nhiên!” Bạch Ngọc Đường hung hăng trợn mắt nhìn cậu, “Anh nhất định sẽ bắt lại hân!”

“Sẽ không giết hân? Không cùng hân đồng quy vu tội?” Triển Chiêu thờ ơ hỏi.

“Dĩ nhiên không!” Bạch Ngọc Đường hung hăng cau mày, “Anh là cảnh sát, đâu phải sát thủ! Anh không sợ chết, nhưng sẽ không tùy tiện hi sinh vì thứ thành phần khủng bố như Vân Thu Trạch!”

“Được” Triển Chiêu bò dậy từ trên đất, mắt chăm chú nhìn Bạch Ngọc Đường, cười nói, “Chính là muốn nghe những lời này của anh, muốn trở thành người đáng tin, trước phải làm ra thái độ đáng tin. Nếu anh chuẩn bị sẵn sàng, vậy chúng ta bắt đầu đi!”

“Bắt đầu?” Bạch Ngọc Đường ngẩn ra. “Bắt đầu cái gì?”

Triển Chiêu cười nói, “Thì tìm Bao đại ca, bắt đầu lật lại án cũ của Bá Tước, chúng ta không thể chờ tới lúc hân ra tay giết người nữa, bây giờ bắt đầu lập hồ sơ cho hân đi!”

Nói rồi, Triển Chiêu cất bước tính trở về, đột nhiên bị Bạch Ngọc Đường kéo tay.

“Ủm?” Triển Chiêu sửng sốt.

Bạch Ngọc Đường nghiêm mặt nhích tới gần Triển Chiêu, sau đó đột ngột dang hai cánh tay ra ôm chặt Triển Chiêu vào lòng. Một loại nhiệt độ

khó thở làm tim Triển Chiêu đập nhanh lên, cái ôm nóng bỏng trong lòng Bạch Ngọc Đường cơ hồ làm cậu nhũn cả người.

Bên tai truyền tới tiếng hít thở nặng nề, rất lâu sau, cậu nghe Bạch Ngọc Đường lầm bầm, “Tiểu tử thôi, anh yêu em.”

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 132: Vụ Án 9 – Ngọc Mộng Tái Lâm (8)

Bởi vì vụ đánh bom này nên hồ sơ của Bá Tước bị mở lại. Làm một tổ trưởng tổ trọng án phân cục thành phố D, bị nhận lãnh trách nhiệm nặng nề, Bao Chứng ôm lấy toàn bộ tài liệu phạm án của Bá tước trong ba năm trước đây. Bao Chứng lập tức lấy toàn bộ tài liệu chia ra đưa cho từng thành viên tổ trọng án, cùng lúc đó, cũng phát ra lệnh mới nhất.

Gần đây, tổ trọng án tạm thời bỏ qua toàn bộ vụ án trong tay, dốc hết sức đối phó với chuyện đánh bom của Bá tước vừa cải tử hoàn sinh. Căn cứ vào phong cách hành sự của hắn ba năm trước đây, đây là vụ án đầu tiên, nhưng nhất định không phải là vụ duy nhất. Chờ đợi tổ Trọng án chính là một sự khiêu chiến khắc nghiệt nhất trước này chưa từng có.

Theo thông lệ, tổ trọng án bắt đầu mở cuộc họp trong phòng nhỏ, lần này vẫn có toàn bộ thành viên tham dự, thậm chí có cả Tần giản trước giờ luôn ần nấp. Bao Chứng sắc mặt nghiêm trọng tuyên bố nhiệm vụ mọi người sắp phải đối mặt, lại mang toàn bộ tình hình đã nắm giữ được sửa sang lại.

“Trước mắt, chúng ta cần đối mặt với ba vấn đề nan giải, vì vậy, toàn bộ tổ trọng án sẽ được chia làm ba tổ làm việc.” Nói tới đây, Bao Chứng trước hết đưa mắt nhìn Trương Long Triệu Hồ, “Đầu tiên, vụ án này chúng ta nắm giữ quá ít đầu mối. Tiểu Trương, tiểu Triệu, hai người các cậu mang một nhóm anh em đến hiện trường vụ án, cố gắng hết sức để thu thêm càng nhiều đầu mối từ nhân chứng.”

“Rõ!” Trương Long Triệu Hồ nhìn nhau, đồng thời nhận lệnh.

Bao Chứng nhìn về phía Triển Chiêu, “Mặc dù hiện tại, có rất nhiều dấu hiệu chứng tỏ Bá Tước sống lại, gây án, nhưng cũng chưa có bằng chứng trực tiếp chứng minh vụ án lần này là do Bá tước làm. Đây chính là điểm chúng ta cần xác định. Bá tước có thật chết đi sống lại hay không, là chân tướng mà công chúng cần biết. Triển Chiêu, cậu mang theo Bạch Ngọc Đường với Tô Hồng, chuyên tâm phụ trách làm hồ sơ cho Bá tước, chỉ cần giải quyết vấn đề này thôi.”

Triển Chiêu lập tức gật đầu.

“Được.” Tô Hồng cũng đáp một tiếng.

“Tiểu Bạch?” Bao Chứng nhìn Bạch Ngọc Đường.

Khóe miệng Bạch Ngọc Đường ngoắc ngoắc, “Đội trưởng, anh xác định cho tôi cùng tham gia sao?”

Bao Chứng không đáp, chỉ trợn mắt với Bạch Ngọc Đường một cái. Thấy Bạch Ngọc Đường còn tính mở miệng nói gì đó, Công Tôn Sách nãy giờ ngồi cạnh Bao Chứng đột nhiên chen miệng nói, “Tiểu Bạch, cậu nghe lời Bánh bao đi.”

“Vâng, tuân lệnh.” Bạch Ngọc Đường cười, liếc Triển Chiêu cạnh bên một cái.

Triển Chiêu cũng cong miệng, cậu nhìn ra được, có thể được Bao Chứng tín nhiệm đã khiến tâm trạng Bạch Ngọc Đường hòa hoãn rất nhiều. Vậy là tốt rồi, dù Bá tước có nguy hiểm đi nữa, thì thái độ Bạch Ngọc Đường lúc này cũng để Triển Chiêu yên tâm.

Bao Chứng ho nhẹ một tiếng, tiếp tục phân nhiệm vụ. Lần này hẳn nhìn Bàn Thống, “Bàn Thống, gần đây phải phiền cậu. Vì tổ chức khủng bố gửi mail tới mới gây ra khủng hoảng trên mạng, cấp trên yêu cầu chúng ta phải ổn định tâm trạng của công chúng. Vì thế cứ cách 8 giờ chúng ta sẽ mở

một cuộc họp báo đối ngoại, sửa chữa tình hình mới nhất rồi thông báo. Vì vậy trong khoảng thời gian này, cậu cần ở trong tổ Trọng án chờ lệnh.”

Bàng Thống không hề chần chừ gật đầu, cũng cười nói, “KHông thành vấn đề, dù sao một mình tôi cũng cô đơn, về nhà cũng chả có gì làm, thôi thì lấy tổ làm nhà cho rồi. Bất quá đội trưởng này, trong khoảng thời gian này cậu cũng không thể keo kiệt nữa, anh em khổ sở như vậy, tiền làm thêm phải tới đúng lúc đó.”

Bao Chứng cười khẽ, theo bản năng nhìn Công Tôn Sách. Công Tôn Sách liếc mắt, trợn mắt nhìn Bàng Thống rồi, đột nhiên móc ra một tấm thẻ thật mỏng, trực tiếp ném cho Bàng Thống.

Bàng Thống nhanh tay lẹ mắt, tóm lấy thẻ vào tay, “Ô! Golded Card đó!”

Công Tôn Sách cười nói, “Toàn bộ gia tài của đội trưởng các cậu đấy, xài vừa thôi.”

“A Sách —— tôi đem tiền cho cậu giữ cậu lại phá của như vậy, cậu cảm thấy có được không!?” Bao Chứng xót xa nhỏ giọng thăm thì.

Công Tôn Sách nhướn mày, “Thế nào, cậu muốn ý kiến không? Thế cứ thoải mái lấy lại quyền tài chính nhé, tôi chả vấn đề.”

“Không không không, cậu quản đi, tôi không ý kiến, hoàn toàn không ý kiến. Ha ha.” Bao Chứng vừa cười cười với Công Tôn Sách vừa len lén nháy mắt với Bàng Thống.

Bàng Thống nín cười, nhét thẻ vàng của Bao Chứng vào túi của mình, sau đó cười hi hi đi trước sửa sang lại bài thông báo.

Mọi người trong tổ hiểm khi thấy được lão đại mất mặt, nhưng bây giờ áp lực phá án quan trọng, cười một hồi cũng phải quay về với một đồng

công việc phá án.

Trong phòng làm việc lần hai, Triển Chiêu ngồi ở bàn làm việc chăm chú nhìn tập tài liệu trong tay. Bạch Ngọc Đường mặt nghiêm túc đứng cạnh cậu, người dựa lên bàn, khước miệng mím lại thành đường thẳng. Tô Hồng cũng ở đây lật xem tài liệu, vừa xem vừa nhú mào, như đang suy nghĩ gì đó.

Một tiếng đồng hồ trôi qua, phòng làm việc chỉ còn lại tiếng lật hồ sơ. An tĩnh như vậy làm Bạch Ngọc Đường có chút phiền não, anh kéo kéo cổ áo sơ mi, cau mày tiến sát bên người Triển Chiêu, “Em còn chưa có kết luận sao?”

Bị Bạch Ngọc Đường đột ngột tiến tới làm sợ hết hồn, Triển Chiêu một mực chuyên chú suy tính, ngẩng đầu lên nhìn anh một cái, bất đắc dĩ nói, “Nếu anh phiền có thể ra ngoài đi một vòng, hoặc là bảo Bao đại ca sắp xếp cho anh nhiệm vụ khác.”

“Thôi khỏi, em tiếp tục đi.” Bạch Ngọc Đường bủi môi, nhàm chán ngồi xuống.

Bị cuộc trò chuyện của hai người cắt đứt công việc, Tô Hồng ngẩng đầu lên nhìn bọn họ một chút, đột nhiên nói với Bạch Ngọc Đường, “Thế này đi tiểu Bạch, Triển Chiêu bây giờ phải làm hồ sơ viết cho Bá Tước, mà hai chúng ta đều biết Bá Tước. Không bằng chúng ta nói với cậu ấy một chút về quan điểm của Bá Tước đi, có lẽ có thể cung cấp ít tài liệu cho cậu ấy, sớm hoàn tất hồ sơ.”

“Ồ! Đây là ý kiến hay!” Triển Chiêu cũng đồng ý nói, “Hồ sơ tâm lý học chính là phác thảo về người tình nghi, mục đích của nó là thu hẹp phạm vi kẻ tình nghi lại, dùng tốc độ nhanh chóng nhất phong tỏa đối tượng cần bài tra. Nhưng lần này không giống trước đó, lần này chúng ta đã có mục tiêu, giờ việc chúng ta cần làm chính là tìm ra đặc điểm của hắn, tiến hành so

sánh với hành động lần này, lấy được kết luận xác thực. Làm người quen cũ của Bá tước, hai người hoàn toàn có thể tham gia công việc làm hồ sơ, tôi nghĩ đây cũng là nguyên nhân Bao đại ca cho hai người tới làm việc với tôi.”

“Bảo anh nói cái gì, còn xác định gì nữa? Anh đảm bảo chuyện này là do hãn làm, trừ hãn ra còn ai biến thái như thế!” Bạch Ngọc Đường buồn bực gầm một tiếng, “Vân Thu Trạch tên khốn, mau cút ra đây cho ông!!”

Triển Chiêu hoàn toàn có thể cảm nhận được tâm tình phiền não của Bạch Ngọc Đường, cậu bất đắc dĩ cau mày, nhìn Tô Hồng, “Tôi thấy anh ấy tạm thời không giúp được gì đâu, chị tới trước đi.”

Tô Hồng khẽ mỉm cười, “Tôi nghĩ đây mới là nguyên nhân Bao đội trưởng gửi tôi tới làm kỳ đà cản mũi hai người.”

Triển Chiêu ngẩng nra, nụ cười giảo hoạt của Tô Hồng khiến mặt cậu đỏ lên, nhưng lúc cậu tính nói tiếp, Tô Hồng lại không cho cậu cơ hội.

“Bắt đầu từ khúc nào đây? Thế này đi, từ lúc tôi biết tính cách của Vân Thu Trạch vậy.” Tô Hồng híp mắt, bắt đầu nhớ lại.

“Tôi cũng không quá quen với Vân Thu Trạch, nhưng là vì quan hệ với tên kia.” Tô Hồng liếc Bạch Ngọc Đường, tiếp tục nói, “Cậu biết, lúc đó tiểu Bạch luôn theo Vân Thu Trạch, mà Đinh Diễm Huệ lại luôn theo tiểu Bạch, cho nên tôi với Vân Thu Trạch cũng không trách khỏi tiếp xúc. Vân Thu Trạch đối với tôi cũng không tệ, lúc đầu còn tốt hơn đám đội viên nam nhiều lắm. Trên vấn đề công việc hãn cũng khá bình đẳng, tới giờ đều không vì tôi là nữ mà xem thường hoặc hạ yêu cầu với tôi. Nhưng về vấn đề cá nhân, lần nào gặp nhau hãn cũng đối xử với tôi rất khách khí, cũng rất chiều cô. Con người tôi tự nhận nhìn người xem như chính xác, cũng không nhìn ra Vân Thu Trạch lại là gián điệp. Nếu như toàn bộ những chuyện ở đội Đặc cảnh đều là diễn, thì tôi chỉ có thể nói là Vân Thu Trạch là một cao

thủ diễn trò. Nhưng nếu hãn còn có chút thật lòng thì, tôi nghĩ hãn ta là một người có tính tình ôn hòa, đối xử tốt với nữ nhân.”

Đối xử tốt với nữ nhân. Lời của Tô Hồng làm Triển Chiêu có chút xúc động, cậu lật tài liệu trong tay, bên trong xuất hiện vô số ảnh chụp hiện trường nổ bom. Những thứ đó đều là huyết án mà ba năm trước đây Bá tước làm ra. Triển Chiêu nhanh chóng lật nhìn những tư liệu đó, chỉ lát sau, cậu ngẩng đầu lên nhìn Tô Hồng, đồng ý nói, “Xem ra, chị nhìn nhận người rất chính xác. Trong những vụ án Bá tước làm ra ba năm trước, tổng cộng có 56 nạn nhân, trong đó chỉ có hai nữ. Tỷ lệ này nói rõ, trong tiềm thức Bá tước dường như cũng không thích dùng bạo lực với nữ nhân, có lẽ đây là một phần tính tình thật sự của hãn.”

Tô Hồng gật đầu, “Trong vụ án mới nhất 5 người bị hại đều là nam, vậy có thể nói rõ kẻ gây án là Bá Tước không?”

Triển Chiêu lắc đầu, “Chưa thể, chỉ có năm người, không nói rõ gì cả, hơn nữa...”

Triển Chiêu vừa lật nhìn tài liệu vừa nói tiếp, “Vụ án ba năm trước sở dĩ nữ ít bị hại là do, Bá tước thường lựa chọn những chỗ có đặc thù là cơ quan chính phủ, ví dụ như, đồn cảnh sát, đội phóng hỏa. Mấy chỗ này nữ nhân vốn ít, cho nên có thể đoán là hãn cố ý. Còn lần này, địa điểm là trên đường phố đông người, chuyện này hoàn toàn khác với chuyện ba năm trước.”

“Thông minh.” Tô Hồng gật đầu, “Xem ra chúng ta đã có được một điểm mấu chốt.”

“Nè nè nè, hai người các người có ý gì?” Bạch Ngọc Đường một mực không yên lòng lên tiếng cắt đứt lời nói chuyện của Tô Hồng với Triển Chiêu, “Các người đang ở đây chứng minh vụ án đó không phải do Vân Thu Trạch làm?”

Lời chất vấn của Bạch Ngọc Đường làm Triển Chiêu sửng sốt, “Ngọc Đường, bọn tôi chỉ đang muốn làm rõ chân tướng.”

“Chân tướng?” Bạch Ngọc Đường cười lạnh, giọng không khỏi cao lên mấy phần, “Chân tướng chính là... Vân Thu Trách là thành phần khủng bố máu lạnh vô tình! Hắn mà lại hạ thủ lưu tình với nữ nhân!? Nói đùa gì vậy! Chỉ là tình cờ thôi, tên biến thái kia tình cờ cho nổ ngay đồn cảnh sát, đội phòng cháy, nếu có cơ hội, hắn sẽ đi đánh bom quân đội, tòa nhà chính phủ!”

Nói tới đây, Bạch Ngọc Đường nóng nảy xoay vòng tại chỗ, sau đó giận dữ chăm chăm nhìn Triển Chiêu gào lên, “Hiện tại hắn đối khẩu vị, muốn tạo không khí khủng hoảng cho đám đông, cho nên mới gài bom trên đường, tình cờ không giết chết nữ nhân thôi, đây nói rõ được chuyện gì? Hắn trước kia là cận bã, bây giờ vẫn là cận bã, chuyện này là do hắn làm, trên thế giới này không còn biến thái nào khiến người ta mắc ói như hắn đâu!”

Bạch Ngọc Đường giận dữ nói hết quan điểm của mình, hoặc là nói, anh giận dữ phát tiết xong. Triển Chiêu cùng Tô Hồng nhìn nhau, đều phát hiện vẻ mặt đồng cảm trong mắt đối phương. Triển Chiêu bất đắc dĩ cười, “Được rồi, tôi đã hiểu quan điểm của anh với Bá tước. Vậy tiếp theo, chúng ta...”

Đột nhiên, cửa phòng làm việc bị đẩy ra, khuôn mặt người chết của Tần Giản xuất hiện ở cửa.

“Tần Giản,” Triển Chiêu ngẩn ra, “Có chuyện?”

Khóe miệng Tần Giản co quắp một cái xem như mỉm cười với Triển Chiêu, sau đó lại trừng mắt với Bạch Ngọc Đường, cuối cùng dùng giọng bình thản nói, “Mới nãy tôi nghe thấy sếp Bao nhận được điện thoại.”

Điện thoại? Nghe thấy hai chữ này, trong lòng ba người gần như cùng lúc trầm xuống. lúc này có điện thoại dường như chính là tin tức xấu nhất.

“Có đánh bom mới.”

“Thương vong?” Triển Chiêu vội vàng hỏi.

Tần giản xoa tay, “Không biết, bất quá nhất định là có người chết, vì sếp Bao gọi tôi tới hiện trường.”

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 133: Vụ Án 9 – Ngọc Mộng Tái Lâm (9)

Tô Hồng ngửi thấy vị chua, dĩ nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội chọc quê hảo hữu, “Tiểu Bạch, nói mau, trừ Tần Giản ra cậu lúc này còn muốn đánh ai? Nếu đúng lúc người này là người chị đây căm ghét, tôi có thể miễn cưỡng đánh cô ta một trận thay cậu hả giận.”

Trời hè nóng bức vừa qua 12 giờ, ánh mặt trời nóng bỏng người. Trong không khí còn có một mùi chất béo bị đốt cháy gay mũi, từ chỗ cách xa hiện trường chừng mấy chục thước, mùi vị đã hết sức nồng nặc. Bất kể là Triển Chiêu hay là Bạch Ngọc Đường, cả pháp y Tần đã gặp qua bao nhiêu hiện trường khủng bố ghê tởm cũng không nhận được. Tất cả mọi người đều đoán ra, mùi này bay tới từ nơi nào.

Hiện trường là một trường cao trung, bây giờ đang kỳ nghỉ hè, phần lớn học sinh đều đã về nhà nghỉ, nhưng bất hạnh là, lúc có đánh bom là lúc trong phòng học đang còn mấy trăm học sinh lớp 12 đang học thêm. Chỗ nổ bom là một trong những phòng học đang dạy, khi ấy trong phòng có 40 học sinh cùng một giáo viên. Uy lực trái bom cực kỳ lớn, gần như nổ bay toàn bộ phòng học, vì vậy tạo thành thương vong to lớn. 8 học sinh ở gần trung tâm vụ nổ nhất đã tử vong tại chỗ, học sinh cả lớp cùng giáo viên kia đều bị thương ở nhiều mức độ, trong đó có 5 người bị thương nặng, trước mắt còn chưa thoát khỏi nguy hiểm.

Hiện trường ác mộng bi thảm này làm tất cả người trong cuộc gần như sụp đổ, những đứa trẻ chỉ mới 10 mấy tuổi này gần như không đủ tinh táo diễn tả tất cả những gì họ thấy trước mắt. Bất quá tại chỗ còn có một người

trưởng thành, đó là một giáo viên nam hơn 40 tuổi. Theo như miêu tả của giáo viên họ Chu này, kết hợp với khám xét tại hiện trường, cảnh sát đã đem tình cảnh phát sinh lúc ấy trả lại như cũ.

Hôm nay là buổi học thêm đầu tiên sau kỳ nghỉ hè, sau buổi học tới tận trưa, nhóm học sinh cũng rất mệt mỏi. Tiết đầu buổi chiều là tiếng Anh, khi trời nóng bức làm phần lớn học sinh cũng mơ màng. Thầy Chu đúng lúc là chủ nhiệm lớp, luôn yêu cầu nghiêm khắc với học sinh. Thấy tình trạng học sinh không ổn, ông đang tính sắp xếp thứ tự giảng dạy một chút, định cho làm một cuộc trắc nghiệm nhỏ. Nhưng lúc ông xoay người đem nội dung trắc nghiệm viết lên bảng, bom cứ thế mà nổ. Lúc ấy thầy Chu quay lưng về phía bảng đen, cũng không để ý tình hình lúc bom phát nổ, nhưng tiếng nổ mạnh cùng lực đẩy lớn vẫn đẩy ngã người đang ở xa nhất là ông.

Đầu thầy Chu đụng vào bảng đen, lọt vào trạng thái nửa hôn mê. Ông nghe được tiếng la thảm thiết của học sinh, ngửi thấy mùi cháy cùng mùi máu, ông ý thức được rất có thể có người bị thương, thậm chí còn xảy ra chuyện tệ hại hơn. Nhưng khi ấy đầu có ông bị đánh mạnh, nhanh chóng ngất đi, không có cơ hội thấy được nhiều thứ.

Mặc dù nơi xảy ra đánh bom là một trường trung học cơ sở trọng điểm, nhưng ban của thầy Chu cũng không phải ban trọng điểm, trong lớp có hơn nửa học sinh là tự bỏ tiền xin học. Cảnh sát từ dấu vết hiện trường phán đoán, trung tâm vụ nổ ở một chỗ ngồi ở hàng sau phòng học. Chỗ ngồi này là của học trò gọi Chu Lập, vì vậy cậu cũng là một trong 8 học sinh tử vong tại chỗ. Theo phản ứng của thầy Chu chủ nhiệm lớp, thành tích học tập của Chu Lập trong lớp thuộc hàng bình thường, người thông minh, nhưng không muốn bỏ công, luôn thích cầm điện thoại chơi trong lớp học, hoặc ăn vụng các loại.

Chu Lập là học sinh tự túc, học tập chung chung, tính tình tự do buông thả, người có gia cảnh tốt như vậy làm cậu thành thực hơn bạn bè cùng lứa. Thầy Chu nói, bạn học phản ánh Chu Lập có thói quen mua hàng trên

mạng. Mặc dù trong trường không cho phép học sinh nhận hàng trong trường, nhưng Chu Lập đều sẽ nghĩ ra cách tìm người giúp cậu mang vào. Bây giờ trường học đã sớm không phải tháp kín như trước, cuộc sống phồn hoa bên ngoài sẽ khiến học sinh chịu một chút ảnh hưởng tốt hoặc xấu.

“Thật ra người làm như vậy cũng không chỉ một mình nó, xã hội bây giờ, muốn tiểu hài tử không bị ảnh hưởng thì khó lắm, trường học cũng đành nhắm một mắt mở một mắt thôi.” Thầy Chu vẫn còn chưa bình tĩnh lại được từ vụ nổ, lúc nghe Bạch Ngọc Đường hỏi về mặt còn chút hoảng hốt.

Cả một buổi chiều, tổ Trọng án cũng ở lại hiện trường, tiến hành công việc thu thập phần lớn bằng chứng. Hiện trường sau khi phát sinh vụ nổ vô cùng lộn xộn, mùi khét trong không khí làm người ta nôn mửa, công việc bận rộn làm người ta mệt mỏi vô cùng, bên ngoài cảnh tuyến có gia trưởng biết tin chạy tới kêu khóc khản cả giọng, nghe tiếng lách tách chụp hình không ngừng của báo chí, thậm chí có cả ký giả to gan xông tới phỏng vấn nhân viên phá án.

Nghe thấy những tiếng khóc kia, tâm tình Bạch Ngọc Đường cũng nặng, tiếng quát tháo của bên ký giả làm anh càng phiền hơn. Rốt cuộc, sau khi nhìn thấy Bàn Tiểu Diệp chen lấn lên đầu trong đám người, tâm tình khó chịu của Bạch Ngọc Đường lên tới đỉnh điểm. Sắc mặt trầm trầm bước tới bên cạnh Tô Hồng, chăm chú nhìn bụi đen dính trên đồng phục của cô, đè nén lửa giận trong lòng, “Tô Hồng, cô nghỉ chút đi.”

“Hả?” Tô Hồng hơi ngẩn ra, ngẩng đầu thiêu mi, “Mặt trời hôm nay mọc ở đằng Tây sao? Bạch Ngọc Đường, cậu còn chủ động quan tâm người khác, đã vậy người còn không phải Triển Chiêu?”

Mặt Bạch Ngọc Đường hơi ảm, có hơi lúng túng cười, “Tôi chỉ còn một cái này làm vốn, bị nha đầu cô tóm được, thế nào, tôi trong lòng cô là kẻ thô lỗ không biết thương hương tiếc ngọc vậy sao?”

“Cậu dĩ nhiên không phải, ngược lại, cậu còn cẩn thận tới mức con gái cũng xấu hổ không bằng.” Tô Hồng không chút hà tiện mở lời khen cảnh sát Bạch, nhưng giọng nói của cô đột ngột chuyển một cái, cười nói, “Bất quá trước đây khác, bây giờ trong lòng cậu có người, dĩ nhiên sẽ không còn kiên nhẫn tỉ mỉ đối với người bên cạnh nữa. Mặc dù tôi là bạn tốt của cậu, nhưng cũng tự biết thân biết phận đây.”

Nói tới đây, Tô Hồng cố tình nhìn về nơi phát nổ nhìn một cái. Bạch Ngọc Đường nhìn theo ánh mắt Tô Hồng, phát hiện Triển Chiêu đang ở bên Tần Giản, đầu sát đầu thảo luận cái gì. Trong lòng không nhịn được khó chịu một phen, mặc dù Bạch Ngọc Đường đã sớm hiểu, Triển Chiêu đối với Tần Giản là chuyện gì, nhưng dăm đã sớm không nhịn được.

Tô Hồng ngửi thấy vị chua, dĩ nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội chọc quê hảo hữu, “Tiểu Bạch, nói mau, trừ Tần Giản ra cậu lúc này còn muốn đánh ai? Nếu đúng lúc người này là người chị đây căm ghét, tôi có thể miễn cưỡng đánh cô ta một trận thay cậu hả giận.”

“Khỏi đi, mặc dù cô là nữ, nhưng tốt nhất không nên đi đánh nữ, huống chi cô ta lại không thể đánh.” Bạch Ngọc Đường nhìn Tô Hồng, nhàn nhạt nói.

“Nữ?” Tô Hồng ngẩn ra, “Nữ khiến cậu muốn đánh, không phải Bàng Tiểu Diệp chứ?”

“Sai rồi, tôi không muốn đánh cô ta, một chút cũng không. Vì đánh cô ta sẽ chọc phiền toái lớn lắm, tôi gần đây đã đủ phiền toái rồi, bỏ qua đi.” Bạch Ngọc Đường miễn cưỡng nhìn ký giả Bàng đang hăng hái ở đằng xa, nói với Tô Hồng, “Thế nào, giúp hay không? Tôi nghe nói cô có tuyệt chiêu xử lý cô ta.”

Tô Hồng cười, lại nhìn Triển Chiêu, rồi đáp, “Giúp cậu không thành vấn đề, thậm chí có thể làm được nhiều hơn nữa. Tôi có thể khiến cô ta sau này

cũng không dám tới làm phiền cậu, chỉ cần cậu đồng ý với tôi một chuyện.”

Bạch Ngọc Đường tỏ vẻ vui mừng, “Chuyện gì, cô nói.”

Tô Hồng híp mắt, “Sau nay cậu với Triển Chiêu có bất kỳ tin tức nào dính tới Bá Tước, đều phải cho tôi biết trước tiên, không cho phép giữ bí mật với tôi.”

Bạch Ngọc Đường ngẩn ra, “Đội trưởng cho cô lập đội với bọn tôi, vì sao lại giữ bí mật với cô chứ?”

“Triển Chiêu sẽ không, nhưng cậu thì không chắc.” Tô Hồng không tin liếc Bạch Ngọc Đường, “Cậu dám nói bây giờ mà lấy được tin về chỗ ở của Bá Tước, cậu sẽ không tự xông tới đó đầu tiên liều mạng với hắn sao? Cậu sẽ cho tôi biết sao?”

Lòng Bạch Ngọc Đường trầm xuống, giả thiết của Tô Hồng đích thực là có thật. Vì lúc cô vừa nói ra giả thiết đó, mặc dù biết chỉ là ví dụ, Bạch Ngọc Đường cũng cảm thấy nhiệt huyết cả người dâng trào, có xung động muốn đi liều mạng. Anh cau mày nhìn Tô Hồng chốc lát, cuối cùng lại nói, “Yêu cầu của cô nói là yêu cầu, nhưng thật sự vẫn là quan tâm tôi.”

Tô Hồng lắc đầu, không biết là cố tình hay thật lòng, trong đôi mắt xinh đẹp của cô giống như chất đầy ánh sao chói lóa.

“Lấy tâm so tâm mà thôi, lo lắng mà Đinh Diêm Huệ để lại không nhiều, không phải ai cũng đáng phải bỏ mạng vì cái tên đáng chết đó. Bạch Ngọc Đường chúng ta, phải sống tốt hơn.”

Nhiệt huyết trong lòng Bạch Ngọc Đường rung động, lời của Tô Hồng gần như đốt lên lửa hận trong lòng, cũng thức tỉnh yêu thực trong lòng. Vậy mà không ngờ, lúc này, lời anh nhớ lại cũng là câu nói của Triển Chiêu, ‘Nếu muốn người khác tín nhiệm, trước tiên phải trở thành người đáng tin.

Họ là người tốt, người tốt thì phải sống, sống thật tốt. Chỉ có thể sống mới có thể trở thành người có thể dựa dẫm vào.

Bạch Ngọc Đường híp mắt nhìn hiện trường phạm tội bữa bãi nám đen. Nhưng thi thể tan nát kia đã được chở đi, nhưng dấu vết để lại trong phòng vẫn tố cáo được tội ác đã từng phát sinh. Bạch Ngọc Đường siết chặt năm đấm, đưa mắt nhìn về nơi phát nổ. Triển Chiêu cau mày, đang đứng đó cẩn thận quan sát cái gì. Tay Tần Giản tái nhợt, thon dài, vững vàng dùng nhíp gắp lên một vật nám đen. Bạch Ngọc Đường hít sâu một hơi, từ từ bước lại. Tô Hồng đưa mắt nhìn Bạch Ngọc Đường đi về phía Triển Chiêu, khóe miệng nhẹ nhàng giương, xoay người, bước chân hướng về phía Bàn Tiểu Diệp, nụ cười trên mặt bị vẻ lạnh lùng thay thế.

“Các cậu phát hiện được gì?” Bạch Ngọc Đường cúi người, nghiêm túc nhìn chứng vật trong tay Tần Giản.

Triển Chiêu vừa để ý Bạch Ngọc Đường tới đây, cậu phân thần nhìn anh một cái, phát hiện biểu lộ trên mặt Bạch Ngọc Đường vô cùng kiên định, ánh mắt lại đầy tò mò. Lấy hiểu biết của Triển Chiêu với Bạch Ngọc Đường, đây là biểu lộ chỉ xuất hiện lúc anh tràn đầy tự tin. Bạch Ngọc Đường như vậy, để Triển Chiêu thương thức, cùng với lúc anh nghe thấy tin Bá Tước sống lại đơn giản tưởng như hai người.

Không lẽ vụ án bí ẩn này đã châm ngòi ý chí chiến đấu của anh ta sao? Triển Chiêu trong lòng khẽ động, vội vàng thu liễm tinh thần, nghiêm túc đáp, “Tôi thấy cái này giống như thiết bị kích nổ, cho nên bảo Tần Giản lấy về, kiểm nghiệm.”

Bạch Ngọc Đường cầm lấy vật chứng trong tay Tần Giản ra nhìn kỹ, đột nhiên, lông mày anh dựng lên, vội hét, “Cảm giác của em không sai, đây chính là thứ rơi xuống trên thiết bị nổ! Thứ này anh từng nhìn qua!”

“Anh thấy?” Triển Chiêu ngẩn người.

“Là hàng độc quyền của Vân Thu Trạch.” Bạch Ngọc Đường siết chặt chứng vật trong tay.

“Vân Thu Trạch, Bá Tước?” Triển Chiêu cau mày trầm ngâm nói, “Vì sao trong tài liệu không có nói tới?”

“Bởi vì trước giờ hãn chưa từng sử dụng thứ trang bị này trong lúc phạm tội.” Càng siết chặt hơn chứng vật trong tay, giọng Bạch Ngọc Đường tràn đầy tâm tình người thường khó hiểu được. Là hận thù khắc cốt, cũng là đau khổ sâu sắc.

“Lúc hãn còn là đội trưởng Vân Thu Trạch, đã từng dạy anh nổ mìn. Bản lĩnh này hãn biết, anh cũng biết, nhưng hãn từng nói cho anh rằng, thứ trang bị này uy lực cực lớn, không thể dễ dàng sử dụng, vì khi đó sẽ tạo thành thương vong to lớn. Lúc hãn nói câu đó, chúng ta còn là cảnh sát, không phải là...”

Bạch Ngọc Đường dừng lại, không nói tiếp, chỉ lát sau, anh lại cười. Chẳng qua từ trong mắt Triển Chiêu nhìn ra, so với khóc còn làm cậu đau lòng hơn. Bạch Ngọc Đường ném lại chứng vật cho Tần Giản, sau đó kéo tay Triển Chiêu, kéo cậu đứng lên.

“Ngọc Đường, anh...” Triển Chiêu không biết Bạch Ngọc Đường kéo cậu làm gì, nhưng chỉ có thể theo anh nhanh chóng bước ra khỏi phòng học khiến người ta hít thở không thông đó.

“Chúng ta về đi.” Giọng Bạch Ngọc Đường rất mệt mỏi, nhưng giọng nói lại vô cùng ôn nhu.

“Về?” Về đâu?

“Về nhà.” Nụ cười lúc này, đã không còn làm Triển Chiêu đau lòng nữa. “Mệt mỏi cả ngày rồi, tiếp theo phải nghỉ ngơi cho tốt. Vân Thu Trạch thay

đôi, lại càng thêm điên cuồng, chúng ta cần giữ sức, mới có thể tiếp tục chiến đấu với hắn.”

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 134: Vụ Án 9 – Ngạc Mộng Tái Lâm (10)

Lúc này, Bạch Ngọc Đường đột ngột bắt lại tay của Triển Chiêu, kéo cả người cậu vào trong lòng mình. Động tác này hết sức đột ngột, Triển Chiêu không chút nào chuẩn bị, còn chưa kịp kháng nghị đã bị Bạch Ngọc Đường hôn lên khóe miệng. Triển Chiêu chỉ cảm thấy có thứ gì đó mềm mại liếm lên khóe miệng cậu, tiếp theo một liên bị chặn lại. Sau đó, cậu nếm đếm một mùi vị quen thuộc, hình như là hành lá trong đĩa mì xào, mới nãy là nó dính bên mép của mình, mà Bạch Ngọc Đường —

Hôm sau, Triển Chiêu dậy rất sớm. Thấy Bạch Ngọc Đường bên cạnh còn nhắm mắt lại. Triển Chiêu nghĩ là anh còn chưa tỉnh ngủ, mới cẩn thận bò xuống giường, từ từ đi tới bên mép, nhẹ nhàng kéo màn cửa sổ ra. Đàng sau rèm cửa sổ là một mảnh mây đen, những ngày gần đây bầu trời xanh lam trong sáng đã biến mất tăm mất tích. Đột nhiên, có một tiếng nổ vang vọng giữa không trung, sau đó là một màn mưa to ào ào rơi xuống. Giọt mưa to như hạt đậu hung hăng đập xuống vườn hoa, tạo ra một làn khói trắng ở trên bùn đất. Triển Chiêu giật mình nhìn biến ảo chớp mắt trong thiên nhiên, không nhận được phát ra tiếng thở dài.

Bị tiếng sấm đánh thức, Bạch Ngọc Đường đột nhiên mở mắt. Anh nhanh chóng bò dậy khỏi giường, mấy bước nhảy qua bên cạnh Triển Chiêu. Sắc mặt Bạch Ngọc Đường cùng khí trời tệ hại này cũng âm u như nhau, anh chăm chú nhìn làn mưa to ngoài cửa sổ, thâm sâu nói, “Ông trời cũng tham gia náo nhiệt.”

Triển Chiêu cũng cau mày lại, cuối cùng không nói gì. Cậu rời khỏi cửa sổ, bước tới bên bàn đọc sách cổ xưa, đưa tay mở máy tính xách tay của mình lên. Trong đó có hồ sơ bước đầu về Bá tước, vụ nổ bom hôm qua đã cung cấp một vài chi tiết mới cho hồ sơ, nhưng lại đặt thêm một tảng đá nặng vào lòng Triển Chiêu.

Bạch Ngọc Đường mím môi nhìn bóng lưng Triển Chiêu chăm chỉ làm việc, lo lắng trong lòng ngoài ý muốn tạo nên vài im lặng. Anh biết, công việc Triển Chiêu đang làm lúc này mình không giúp được gì cả, cho nên, anh chủ động rời khỏi phòng ngủ. Mục đích của Bạch Ngọc Đường là phòng bếp, anh muốn làm cho Triển Chiêu một bữa ăn sáng ngon lành để hóa giải tâm trạng lo lắng của cậu, cũng như chắt bót vài suy nghĩ lung tung của mình.

Vụ đánh bom hôm qua là một tín hiệu, nó thể hiện Bá tước giờ đã trở nên điên cuồng tới mức nào. Hẳn dám sử dụng thiết bị đánh bom có độ sát thương cao như thế, mà thiết bị này trước giờ hẳn chưa bao giờ sử dụng trong bất cứ vụ án nào. Mặc dù tới bây giờ rồi, Bạch Ngọc Đường tuyệt đối sẽ không ngây thơ tin rằng một Vân Thu Trạch đã từng nói với anh những lời đó là một người hiền lành. Nhưng Bạch Ngọc Đường biết, con người sẽ thay đổi. Phần tử khủng bố cũng có quá trình thay đổi. Hẳn sẽ từ đơn giản biến thành phức tạp, từ điên cuồng ban đầu, trở thành ác quỷ. Đây chỉ là vấn đề thời gian. Bây giờ Vân Thu Trạch đã không còn là Vân Thu Trạch ban đầu. Vụ án này sẽ còn khó khăn hơn so với ba năm trước. Khi đó, anh mất đi Đinh Diễm Huệ cùng bốn huynh đệ khác, mà lần này, anh không cho phép mình mất thêm ai!

Nhận thức này làm Bạch Ngọc Đường cả đêm không ngủ, nhưng anh tối qua vẫn luôn nhắm mắt giả vờ ngủ, mục đích vì muốn lừa người bên cạnh là Triển Chiêu cũng không được ngủ yên. Anh không muốn để Triển Chiêu biết bệnh mất ngủ của mình trở lại. Bởi vì anh không muốn trong thời gian

trọng yếu này làm cậu trở nên lo lắng, cũng như, anh đã hạ quyết tâm, muốn dựa vào sức của mình trở thành người Triển Chiêu có thể dựa dẫm, tin cậy.

Lúc Bạch Ngọc Đường bừng bữa sáng quay lại, Triển Chiêu đang tập trung toàn bộ tinh thần chăm chăm nhìn màn hình vi tính, trên gò má ôn nhuận treo lên vẻ mặt nghiêm túc, rõ ràng đang suy nghĩ vấn đề vô cùng nghiêm túc. Lúc Triển Chiêu tập trung tinh thần sẽ hiếm khi nào phân tâm vì chuyện ở ngoài, nói nghe hay một chút, là giàu sức tập trung, nó khó nghe một chút, là một sách trời sanh, chuyên tâm một cái là không rút đầu ra được.

Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu không để ý tới anh, chỉ có thể cười khổ cầm đồ trong tay đặt lên bàn. Mùi hương dầu mè cùng hành lá thơm ngát, mùi hương thúc giục sự thèm ăn như một cái tay nhỏ nhẹ nhàng bay tới phía dưới lỗ mũi Triển Chiêu, thành công bắt được sự chú ý của con mèo tham ăn này. Chỉ thấy ánh mắt Triển Chiêu vẫn bám chặt trên màn hình vi tính, lỗ mũi lại không nhìn được dời qua nơi phát ra mùi hương.

Thấy tư thế vận vẹo của Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ không biết làm sao đành động thủ. Đầu tiên hắn xoay tròn cái ghế đang đỡ hông Triển Chiêu, sau đó nhẹ nhàng xoay một cái, đem Triển Chiêu xoay về hướng khác máy tính.

Mi phong Triển Chiêu nhú lại, ngẩng đầu nhìn chăm chăm Bạch Ngọc Đường một cái, đang tính oán tránh hành động quấy rầy của người này, tiếp theo lại liếc tới bữa sáng trên bàn. Bạch Ngọc Đường có thể thấy trong mắt Triển Chiêu loáng qua một ánh sáng trộn giữa vui mừng cùng kích động, một khắc sau, không cần anh gọi, đĩa mì xào thịt heo đã được Triển Chiêu ôm vào tay.

“Đây là món gì, ăn ngon quá ~~” Triển Chiêu giống như mèo đói đầu thai, cầm đũa lên dồn mì vào trong miệng, vừa nhai vừa khen tay nghề của Bạch Ngọc Đường không ngừng.

Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ cười, thấy Triển Chiêu ăn đến vui vẻ, một người không có khẩu vị như anh cũng cảm thấy đói. Bất quá bây giờ anh lười xuống lầu lấy cho mình một phần, chỉ có thể cười xoa xoa mái tóc rối loạn của Triển Chiêu.

Triển Chiêu đang bưng mì lên ăn, ánh mắt Bạch Ngọc Đường cũng chuyển tới màn hình máy tính. Trong ánh sáng màu lam, trên văn bản màu trắng đang ghi chép những tâm huyết của Triển Chiêu từ hôm qua tới giờ, từng từ ngữ đều chưa dừng sinh mạng vô tội. Bạch Ngọc Đường cau mày cẩn thận đọc hồ sơ bước đầu của Triển Chiêu.

Hồ sơ của Triển Chiêu chia làm hai phần, phần trước là nhằm vào bản thân hai vụ đánh bom gần đây mới xảy ra, phần sau là nhằm vào người phạm tội. Một phần liên quan tới vụ án Bạch Ngọc Đường đã sớm nghe Triển Chiêu nói qua. Cậu đem hai vụ án này làm thành tội phạm khủng bố, hơn nữa đằng sau hai vụ án này còn có một tổ chức khổng lồ đang thao túng. Thành viên tổ chức này được huấn luyện nghiêm chỉnh, phân công chính xác. Hai vụ đều là gây án có âm mưu, kế hoạch kín đáo, từng bước đều được sắp xếp hết sức tinh xảo.

Trong đó mục tiêu trong vụ án đầu tiên chính là đám đông náo nhiệt trên đường phố, mục đích là tạo nên ảnh hưởng to lớn, tạo ra khủng hoảng cho đám đông. Mà trong vụ án thứ hai càng làm người ta run sợ, đối tượng của phần tử phạm tội là một đám con nít, nơi chúng lựa chọn chính là sân trường an tĩnh. Hơn nữa theo chi tiết mới nhất cảnh sát lấy được, phần tử khủng bố đã lợi dụng đặt bom vào trong hộp đồ do học trò gọi Chu Lập nhận, hơn nữa sau khi xác định cậu tiến vào phòng học rồi mới sử dụng thiết bị kích nổ để nổ bom. Hành động này không cái nào không nói rõ sự lạnh lùng cùng hung ác của phần tử tội phạm, cũng chứng minh, bọn chúng sẽ lạm sát người vô tội để đạt được mục đích của mình.

Tích chất của vụ án đã được xác thật, kế tiếp là động cơ. Động cơ của thành phần khủng bố đa phần là tạo ra khủng hoảng cho xã hội, giết người

không phải mục đích của chúng, mục đích của chúng là dùng giết người để khiến người khác cảm thấy sợ hãi, hơn nữa tạo áp lực cho chính phủ, để đạt được mục đích của mình. Vậy mà hành động của đám khủng bố lần này lại có một vài chỗ khiến người ta cảm thấy kỳ lạ.

Trước hết, sau hai lần xảy ra đánh bom đều có phần lớn hình chụp hiện trường được truyền lên mạng, hơn nữa suốt quá trình không hề che dấu chi tiết gây án. Theo quan điểm của Triển Chiêu, làm như thế có thể biểu hiện sự lớn lối của tội phạm, nhưng cũng làm lộ ra tin tức bá tước còn sống, tương đương với việc đẩy Bá Tước ra trước mắt thiên hạ. Rốt cuộc là vì sao? Không lẽ toàn bộ đều là do Bá tước ôm mưu, mục đích của hắn chính là trở lại một cách phách lối như vậy sao?

Thứ hai, nếu câu trả lời cho câu hỏi trên là đúng, thì nếu Bá tước muốn lấy thân phận một ma vương làm người ta sợ hãi mà quay lại, thì động cơ gây án của hắn là gì? Không lẽ chỉ để thông báo? Dĩ nhiên, cái này không phù hợp mới tính tình mà ba năm trước Bá tước đã từng thể hiện ra không những vụ án. Nói thế, trừ bỏ đi điểm đầu tiên thì động cơ là gì chứ? Tới đây thì ngưng, phần tử khủng bố sau khi đánh bom hai vụ đều không nói ra yêu cầu gì cho chính phủ, ngoài trừ phát tán ảnh, giấu mình trên mạng uy hiếp, gần như không nói ra chủ trương chính trị gì. Đây cũng không phải cách gây án thường thấy của phần tử khủng bố, Triển Chiêu luôn cảm thấy có một vài thứ làm cậu hết sức khó hiểu. Mà căn cứ theo kinh nghiệm của cậu, những thứ bất đồng thường là mấu chốt phá án.

Đáng tiếc, Triển Chiêu bây giờ chỉ biết những chỗ đó rất khả nghi, lại không cách nào bắt lại trọng điểm. Tất cả y như một tầng sương, muốn vệt ra thấy bầu trời lại không hề dễ dàng như vậy.

Bạch Ngọc Đường cúi người, nghiêm túc đọc hồ sơ của Triển Chiêu. Ngay lúc anh sắp đọc tới phần thứ hai liên quan tới kẻ tình nghi, Triển Chiêu đã ăn uống no say lại kéo anh ra.

“Hả?” Bạch Ngọc Đường nghi ngờ ngẩng đầu lên, nhìn Triển Chiêu một cái, “Sao không cho anh xem?”

Triển Chiêu híp mắt, “Còn chưa xong, bây giờ cho anh xem sẽ ảnh hưởng tới chuyện phá án.”

“Ảnh hưởng...” Bạch Ngọc Đường hơi ngẩn ra, nhưng khi anh định tình liếc nhìn Triển Chiêu cũng đã quên luôn việc liên quan tới hồ sơ đang nói với cậu.

Bạch Ngọc Đường chăm chú nhìn khóe miệng Triển Chiêu, không nhịn được cười. Nụ cười cứ thế ôn nhu lưu lại trong mắt, phảng phất làm cho cả phòng cũng ấm áp. Thấy Bạch Ngọc Đường mỉm cười như vậy, Triển Chiêu cảm thấy cả trái tim cũng ấm. Nhưng thông minh như cậu lại thấy được trong nụ cười Bạch Ngọc Đường có mấy phần chọc ghẹo. Triển Chiêu theo bản năng xoa xoa mặt mình, trực giác cậu cảm thấy Bạch Ngọc Đường nhất định là đang bêu xấu, mà chỗ để anh ta bêu xấu nhất định ở trên mặt mình.

Lúc này, Bạch Ngọc Đường đột ngột bắt lại tay của Triển Chiêu, kéo cả người cậu vào trong lòng mình. Động tác này hết sức đột ngột, Triển Chiêu không chút nào chuẩn bị, còn chưa kịp kháng nghị đã bị Bạch Ngọc Đường hôn lên khóe miệng. Triển Chiêu chỉ cảm thấy có thứ gì đó mềm mại liếm lên khóe miệng cậu, tiếp theo một liên bị chặn lại. Sau đó, cậu nếm được một mùi vị quen thuộc, hình như là hành lá trong đĩa mì xào, mới nãy là nó dính bên mép của mình, mà Bạch Ngọc Đường —

Nghĩ tới hành động của Bạch Ngọc Đường, mặt Triển Chiêu không nhịn được nóng lên. Anh ta, không thể mở miệng nhắc nhở mình sao? Cần phải làm vậy sao? Bất quá, sau khi bị Bạch Ngọc Đường hôn chóng mắt rồi, Triển Chiêu vẫn dùng một tia lý trí nhận ra một vấn đề vô cùng quan trọng, cũng may nhờ miếng hành nhỏ dời đi sức chú ý của Bạch Ngọc Đường mới không để anh ta tiếp tục hỏi tới phần hồ sơ bên dưới kia.

Thực tế, sau khi trải qua vụ án hôm qua, sự nghi ngờ trong lòng Triển Chiêu lại càng bộc phát. Nhưng cậu rõ hơn bất cứ ai rằng bây giờ chưa phải lúc đem ý tưởng này cho Bạch Ngọc Đường biết. Cậu cần xác nhận trước một bước, sau đó nói cho Bao đại ca. Về phần Bạch Ngọc Đường, tốt nhất phải tìm một thời cơ, tìm chứng cứ xác thực rồi mới nói cho anh biết. Bằng không, không biết cái tên dị thường cố chấp với Vân Thu Trạch lại có tâm tình bất thường này sẽ phản ứng lại như thế nào, Triển Chiêu thật không cách nào tưởng tượng. Bây giờ vụ án đang gấp gáp, Triển Chiêu không tài nào mạo hiểm như thế. Cậu không hi vọng vụ án xảy ra chuyện vì Bạch Ngọc Đường, cho nên bây giờ chỉ có thể tạm thời lừa anh.

Nhưng....

Triển tiến sĩ bị Bạch Ngọc Đường ôm vào lòng hôn đến chóng mặt. Cậu vừa nhắm mắt vừa cảm thụ nhiệt tình ôn tồn của cảnh sát Bạch, vừa bất đắc dĩ suy nghĩ về một vấn đề khó giải quyết. Bạch Ngọc Đường cứ bám lấy cậu nửa bước không rời như vậy, làm sao tìm được cơ hội đơn độc tới tố trọng án đây? Có rất nhiều nghi vấn muốn nói trực tiếp với Bao đại ca, gọi điện thoại chỉ sợ nói không rõ.

Đúng lúc này, Triển Chiêu nghe thấy một tiếng chuông điện thoại. Dĩ nhiên, Bạch Ngọc Đường cũng nghe thấy. Hai người nhanh chóng tách ra, Triển Chiêu nhanh chóng cầm lên điện thoại, Bạch Ngọc Đường cũng không hề mất hứng khi nụ hôn bị cắt đứt, giống Triển Chiêu chăm chú nhìn vào điện thoại.

Họ đều biết, đang lúc này, từng cú điện thoại đều mang đến bất hạnh mới, cho nên mỗi khi chuông điện thoại reo, họ đều bắt đầu khẩn trương.

Điện là Tô Hồng gọi, Triển Chiêu nhanh chóng nhận, bên kia Tô Hồng chỉ nói với cậu ba chữ, “Mở tivi”

Triển Chiêu chớp mắt, Bạch Ngọc Đường nghe thấy lập tức mở truyền hình.

Trong tivi, Bàn Tiểu Diệp tóc ngắn trang điểm đang nghiêm túc báo cáo tin tức. Tin tức Tô Hồng muốn hai người Triển Bạch xem chính là bản tin được phát đi phát lại này. Rạng sáng ngày hôm nay, trên trang web của đám khủng bố đã phát tin mới nhất. Tổ chức khủng bố đó bảo hai lần hành động đã tạo ra hiệu ứng để chúng hài lòng, bây giờ là lúc họ nói lên yêu cầu. Chúng yêu cầu chính phủ thành phố D thả ra tất cả tội phạm bị xử mười năm tù giam trở lên, bao gồm cả tử tù. Phần tử khủng bố nói đây là chỉ thị mới nhất của Bá Tước, cho bọn họ một ngày cân nhắc, hôm sau, nếu họ còn chưa đáp ứng, thì sẽ cho thực hiện vụ đánh bom kế tiếp. Ở cuối bản tin, tổ chức khủng bố còn lên tiếng cảnh cáo, nói rằng vụ lần này sẽ càng kinh khủng hơn so với vụ trước, cho chính quyền thành phố D tự mình xem xét.

Bản tuyên cáo này được ngao mạn công bố ngày trên Internet, vì thế cảnh sát truyền thông cùng dân chúng thành phố D gần như cùng lúc biết được tin. Bao Chứng suốt đêm bị Thị trưởng lôi đi họp, Công Tôn Sách ở lại tổ Trọng án trấn giữ. Lúc mọi người còn chưa kịp thông báo cho Triển Chiêu với Bạch Ngọc Đường, Tô Hồng liền nhận được điện thoại của Bàn Tiểu Diệp. Cúp điện thoại, Tô Hồng đã trực tiếp báo cho hai người Triển Bạch, lập tức mở tivi lên xem tin tức của Bàn Tiểu Diệp.

Triển Chiêu chăm chú nhìn Bàn Tiểu Diệp trong tivi, mặc dù vô cùng nghiêm túc lại khó che dấu khuôn mặt, tâm tình nặng nề cúp điện thoại của Tô Hồng. Một ngày, 24 giờ, yêu cầu hoang đường, một vụ đánh bom đếm ngược.

Tiếng sấm không ngừng truyền tới từ bên ngoài, Triển Chiêu cảm thấy đầu óc cậu giống như bị bao phủ bởi như đám mây đen ở bên ngoài cửa sổ, càng lúc càng không rõ ràng. Bọn khủng bố đòi thả những lũ tội phạm kia, rốt cuộc vì sao? Thứ yêu cầu hoang đường này, thật là lần đầu mới nghe

thấy. Đừng nói tới chuyện chính phủ không cách nào đáp ứng yêu cầu ngoại hàng như thế, có đáp ứng đi nữa thì có chỗ nào tốt với đám khủng bố kia đây?

Ngay lúc này, Triển Chiêu đột ngột nghe thấy một tiếng vang thật lớn. Cậu giật mình quay đầu, phát hiện năm đấm của Bạch Ngọc Đường đã đập lên mặt bàn cứng, đập vỡ một miếng trên mặt bàn bằng gỗ. Thân thể cùng đồ đạc cứng đối cứng, cuối cùng chịu thiệt chắc chắn không phải đồ. Năm đấm của Bạch Ngọc Đường có cứng hơn nữa, da tay của anh vẫn là da thịt. Triển Chiêu thấy máu tươi kinh người từ trên tay Bạch Ngọc Đường chảy xuống, một thoáng đó, tâm của cậu giống người bị người ta mạnh đập một quyền, vừa đau vừa khó chịu.

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 135: Vụ Án 9 – Ngạc Mộng Tái Lâm (11)

Bao đại ca cũng mất ngủ.” Triển Chiêu kinh ngạc quan sát khuôn mặt của Bao Chửng, phát hiện, trên mặt đối phương trừ mệt ra thì chẳng nhìn ra dấu hiệu gì nữa.

“Em không nhìn ra cậu ta có quầng thâm sao?” Công Tôn Sách nhíu mày.

Triển Chiêu cau mày, nghiêm túc nhìn mặt Bao Chửng mấy lần, sau đó mơ màng lắc đầu một cái.

Triển Chiêu giúp Bạch Ngọc Đường băng bó vết thương trên tay, sau đó lên mạng gọi taxi tới. Vì thời tiết không tốt nên Triển Chiêu phải bỏ thêm rất nhiều tiền mới có tài xế đồng ý tới nhà Bạch Ngọc Đường đón họ. Cúp điện thoại, lúc đang chờ xe tới, Triển Chiêu kéo Bạch Ngọc Đường về phòng, lôi ra valy, sau đó cầm một vài món đồ tùy thân của cả hai bỏ vào. Bạch Ngọc Đường có chút nghi vấn nhìn động tác sắp vali nhanh nhẹn của Triển Chiêu, không nhịn được hỏi, “Em làm gì đó?”

Triển Chiêu trầm mặt nhìn Bạch Ngọc Đường, “Gần đây tôi phải ở lại tổ Trọng án, nhưng xem tinh thần của anh bây giờ, tôi không dám để một mình anh lại trong hà, cho nên, anh theo tôi đi đi.”

Bạch Ngọc Đường hơi ngần ra, anh rất muốn phản đối cái quyết định này của Triển Chiêu, bởi vì với tư cách một kẻ ở ẩn, anh thật không quen môi trường ác liệt trong phòng làm việc của tổ Trọng án. Nhưng thấy biểu

lộ trên mặt Triển Chiêu rõ ràng viết không cho thương lượng, ngoại trừ nghe lời, còn có cách nào khác không?

Cúi đầu nhìn bàn tay bị Triển Chiêu bao lại thành cục, Bạch Ngọc Đường có hơi hối hận hành động vừa rồi. Một quyền kia không chỉ phá hư cái bàn tốt, còn đồng thời phá hủy thế giới hai người với Triển Chiêu. Tất cả đều nhờ đám phần tử khủng bố kia, cuộc sống thế này không biết còn kéo dài bao lâu nữa. Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ thở dài, chỉ có thể cau mày tiếp tục theo Triển Chiêu xách hành lý.

Taxi trong đêm mưa gió đưa hai người về tổ trọng án. Triển Chiêu kéo hai rương hành lý to, Mà Bạch Ngọc Đường cũng kéo theo một cái theo sau lưng Triển Chiêu, hai người nửa bước không rời, bước vào phòng làm việc tổ Trọng án lần hai. Mọi người đang bận rộn hầu như không hẹn mà cùng lúc dừng tay, kì quái nhìn hai người. Triển Chiêu đầu tiên nhìn mọi người cười, sau đó đặt hành lý xuống đất, nhìn Bạch Ngọc Đường nói, “Anh giải thích với mọi người đi, tôi có chuyện muốn tìm Bao đại ca nói.”

Nói rồi cũng không quản Bạch Ngọc Đường đồng ý hay không, Triển Chiêu xoay người bước về phòng làm việc của Bao Chứng. Bạch Ngọc Đường dĩ nhiên muốn theo, nhưng anh chưa kịp bước lên hai bước, Trương Long Triệu Hồ đã đồng thời nhào tới bao vây anh, mồm năm miệng ba hỏi xem anh với Triển Chiêu rốt cuộc muốn làm gì.

Dĩ nhiên, còn nhiều cảnh viên cũng không nhiều chuyện như hai vị này, bọn họ chỉ hi vọng có thể thông qua bạch ngọc đường biết được thêm nhiều chuyện liên quan tới Bá Tước. Vụ án gần đây hành hạ họ sứt đầu mẻ trán, mặc dù tính tình Bạch Ngọc Đường không tốt, nhưng cũng là một trong số ít người có quan hệ mật thiết với Bá tước, Bạch Ngọc Đường nhìn qua còn dễ tiếp cận hơn Tô Hồng, dĩ nhiên muốn bám lấy Bạch Ngọc Đường đào tài liệu.

Triển Chiêu vừa đi về phòng làm việc của Bao Chứng, vừa để ý tình hình sau lưng. Khi nghe thấy Trương Long Triệu Hồ đã cản trở Bạch Ngọc Đường thành công rồi, khóe miệng cậu không nhịn được cong lên. Hai người này cũng xem như thông minh, không uống công cậu ta mới nháy mắt với hai người.

Sau khi Triển Chiêu vào cửa, Bao Chứng đang cùng Công Tôn Sách ngồi ở đó mắt to trừng mắt nhỏ. Triển Chiêu hơi ngẩn người. Công Tôn Sách liếc thấy Triển Chiêu, thờ ơ nói, “Triển Chiêu, em tới đúng lúc, nghe nói em trị được cho Bạch Ngọc Đường nhà mình hết mất ngủ. Tối, em giúp anh trị cho Bao đại đội trưởng mấy đứa đi.”

“Bao đại ca cũng mất ngủ.” Triển Chiêu kinh ngạc quan sát khuôn mặt của Bao Chứng, phát hiện, trên mặt đối phương trừ một ra thì chẳng nhìn ra dấu hiệu gì nữa.

“Em không nhìn ra cậu ta có quầng thâm sao?” Công Tôn Sách nhíu mày.

Triển Chiêu cau mày, nghiêm túc nhìn mặt Bao Chứng mấy lần, sau đó mơ màng lắc đầu một cái.

Công Tôn Sách nhún vai, “Anh quên, em nhìn không ra. Anh thấy ngoài anh ra trên đời không có người nào nhìn ra được. Anh đây chính là xui xẻo, chỉ vì quen cậu ta từ nhỏ, nhìn riết quen.”

Triển Chiêu biết lúc này mà cười là rất không đúng nhưng cậu nín nửa ngày, cuối cùng không nhịn được vẫn phải cười.

Bao Chứng bị hai người làm thành trò cười cũng không giận, hắn chỉ bất đắc dĩ nhìn Công Tôn Sách, quay lại nói với Triển Chiêu, “Tiểu Triển Chiêu, cậu tới chỗ tôi là có chuyện muốn nói sao?”

Triển Chiêu vội vàng thu lại nụ cười, nghiêm mặt nói, “Thiếu chút nữa là quên. Bao đại ca, lời em sắp nói là suy nghĩ của em từ đầu tới giờ, bây giờ tuy không quen, nhưng vì chuyện này tạm thời vẫn chưa thể để Bạch Ngọc Đường biết, cho nên bây giờ em nhất định phải nói cho anh biết.”

“Bạch Ngọc Đường?” Bao Chửng không hiểu nhìn Triển Chiêu, “Chuyện này với Bạch Ngọc Đường có liên hệ gì?”

“Không giải thích kịp nữa.” Triển Chiêu không đáp lại câu hỏi của Bao Chửng, “Chuyện này có chút phức tạp, nhưng em sẽ tóm gọn hết sức có thể. Có gì thắc mắc anh có thể đọc hồ sơ của em.”

Vừa nói, Triển Chiêu bước về trước một bước, dùng giọng nói thật nhanh nói, “Em đã tiến hành phân tích hai vụ đánh bom này, lại mang tất cả vụ án ba năm trước Bá Tước từng làm cũng lôi ra để bắt chéo so sánh, kết quả phát hiện một vài nghi vấn.

Trước hết, 3 năm trước động cơ gây án của Bá tước vô cùng rõ ràng, mà bây giờ hai vụ án này, động cơ của tội phạm mơ hồ, thậm chí vô cùng hoang đường. Tin tức buổi sáng em xem, có cảm giác không phải động cơ chân chính của tội phạm. Hẳn ta làm như vậy chắc chắn có mục đích sâu xa hơn, bất quá, bây giờ hẳn nghĩ chưa phải thời cơ tốt để công bố ra cho công chúng. Hoặc, cái động cơ chân chính đó không thể nói với người ngoài.

Hơn nữa từ giọng điệu Bá tước dùng thông báo cảnh sát sau khi gây án năm đó cùng từ ngữ trong tin thơ này cũng nhìn ra được, người trước chỉ đơn giản là kể lại sự thật cùng nói lên yêu cầu của mình, mà giọng điệu người sau lại hết sức khoa trương còn cố tình phát tán khủng bố, phong cách vô cùng khác nhau.

Thứ hai, chi tiết vụ án ba năm trước cùng ký ức của Tô Hồng, Bạch Ngọc Đường, em còn nghĩ ra được tính tình Bá Tước. Người này nhẫn nại, lão luyện, có triệu chứng điển hình của bệnh rối loạn ám ảnh cưỡng chế

ng nghiêm trọng. Hẳn làm việc cẩn thận, trước khi làm đều có dự mưu, hơn nữa gần như không bao giờ thất thủ. Trong hai vụ án trước mắt, giống như có tình thể hiện những tính cách ở trên. Nhưng tôi vẫn cảm thấy người này quá mức phách lối. Phách lối này giống như có chút không hợp với hình tượng ẩn nhẫn ba năm trước, nhưng thứ khác biệt này rất vi diệu, em bây giờ vẫn chưa chắc chắn.

Thứ ba, đây là chuyện Tô Hồng cung cấp cho em. Theo như lời chị ấy nói, trước lúc Bá Tước biến thành Bá tước là một người tính tình cẩn thận, đối xử người hiền hòa, hơn nữa vô cùng tôn trọng phái nữ. Mặc dù Bạch Ngọc Đường nghĩ rằng đây là chiêu giả vờ của Bá Tước, như từ chi tiết gây án của hắn mà thấy, chúng ta có thể nhìn thấy rất nhiều bằng chứng hợp với giả thuyết của Tô Hồng.

Ví dụ như, Bá tước gây án nhiều, nhưng nạn nhân nữ số lượng vô cùng ít, trẻ con dưới 16 lại càng không. Có lẽ chuyện này cũng không thể nói rằng trong tim Bá Tước còn cái thiện, nhưng chỉ có thể nói hành động của hắn trong vô thức, hắn sẽ né ra những đối tượng khiến hắn không thoải mái gây án kia. Trên diện tâm lý học tội phạm có rất nhiều vụ án có thể chứng minh, cách lựa chọn này bị tiềm thức khống chế, có khi cả tội phạm cũng không thể biết thậm chí không khống chế được.

Mà xem xét lại lần này, tội phạm hai lần gây án, có nữ, có trẻ con, lần thứ hai thậm chí còn dám gói bom vào bưu kiện của học sinh. So ra em cảm thấy chúng ta đang giao tiếp với hai người hoàn toàn khác biệt.

Một khiêm tốn, ẩn nhẫn, mục tiêu gây án rõ ràng chính xác, làm việc tỉnh táo, hết sức chuyên chú kỷ luật, làm việc không hề rối, lãnh khốc lại cố gắng tránh làm tổn thương phụ nữ, trẻ con. Mà một người khác kiêu căng, phách lối, động cơ gây án không rõ, làm việc cảm tính, không có kế hoạch tốt, đối với mọi người không chút lưu tình. Mặc dù cách họ gây án gần như giống nhau, thậm chí có rất nhiều chi tiết có thể kết luận kẻ tình nghi chính là Bá Tước sống lại, nhưng em vẫn thấy, người này không phải Bá tước.”

“Nói vậy, ý cậu là?” Khuôn mặt tiều tụy của Bao Chứng giống như phục hồi một chút tinh thần, hẩn chăm chú nhìn vào mắt Triển Chiêu, giống như bị ý nghĩ không ngờ này dao động.

Sắc mặt Triển Chiêu nghiêm túc nhìn Bao Chứng nói, “Em nghi ngờ, chủ sử sau hai vụ án này cũng không phải Bá tước.”

“Ý em là Bá Tước cũng không sống lại?”

Triển Chiêu lắc đầu, “Em không biết Bá Tước có sống lại hay không, em chỉ biết, người gây án không phải Bá tước ba năm trước. Bá tước bây giờ cùng Bá tước ba năm trước đây không phải một người.”

Nói tới đây, Triển Chiêu đột ngột nhíu mày, sắc mặt âm trầm như bầu trời giăng đầy mây đen ngoài cửa sổ, “Hay có thể nói rằng, kẻ sống lại là Bá tước, chứ không phải Vân Thu Trạch. Bá Tước giống như trở thành danh hiệu cho những đám tội phạm mới nổi kia, hoặc là thần tượng. Cách gây án này trong tâm lý học đều bị gọi là Copycat, bắt chước gây án. Thông thường, những kẻ bắt chước này sẽ có một ít khác biệt nhỏ nhất với người bị bắt chước. Mà tệ nhất là, người bắt chước chúng ta gặp lần này có phần còn điên cuồng hơn Vân Thu Trạch.”

Lời Triển Chiêu nói cũng làm Bao Chứng xúc động, mặt đen của hẩn lại càng tối thêm mấy phần, lần này có là Công Tôn Sách cũng tuyệt đối nhìn không ra quăng thâm.

Hẩn nhìn Triển Chiêu cùng Công Tôn Sách, cuối cùng chỉ có thể bất đắc dĩ cười khổ, “Triển Chiêu, không thể không nói cậu mang tới một tin tức thật tốt.”

“Không phải tin tốt, nhưng là tin tức hữu dụng.” Công Tôn Sách trợn mắt nhìn Bao Chứng, sau đó đứng dậy vỗ vai Triển Chiêu, “Tiểu Triển Chiêu, em làm giỏi lắm, lúc đầu chuyện chúng ta cần làm rõ chính là đối thủ của chúng ta tốt cùng là ai, đây cũng là chuyện tốt.”

Chuyện tốt sao? Triển Chiêu bất đắc dĩ gật đầu, Công Tôn đại ca nói cũng đúng, nhưng nói chuyện này tốt thật sự quá miễn cưỡng. Thật ra Triển Chiêu cũng từng nghĩ tới, nếu cậu sai, nếu như người cậu lúc này đang đối mặt chính là Vân Thu Trạch ban đầu thì, có lẽ cậu sẽ càng cảm thấy tệ hơn. Bởi lẽ bất kể từ chi tiết gây án hay còn từ tính tình bên hồ sơ, cat này so ra bản thân Vân Thu Trạch cũng kém rất nhiều. Hẳn có lẽ là một đối thủ đơn giản hơn so với Vân Thu Trạch, nhưng đối thủ đơn giản này lại điên cuồng hơn, tùy ý hơn, làm cho người ta hết sức đau đầu.

Bất quá cũng được, mặc dù tội phạm làm người ta đau đầu, nhưng Triển Chiêu có thể tạm thời không cần nhớ tới hắn. Cậu nói tình hình cho Bao đại ca, cũng tương đương với việc hạ xuống một tảng đá lớn trong lòng, hiện tại cậu có đồng bọn rồi, không phải lo lắng bất cần tiết lộ chuyện này cho Bạch Ngọc Đường biết nữa. Trời mới biết, bây giờ cậu đối phó với một cat cũng đã cảm thấy rất phiền, cậu thật không muốn đối mặt với con rồng lửa cứ nhắc tới Bá Tước là bộc phát như Bạch Ngọc Đường.

Nghĩ tới đây, Triển Chiêu lập tức chào hai vị đứng đầu, xoay người đẩy cửa ra tìm Bạch Ngọc Đường. Nhưng trong nháy mắt cậu mở cửa, tình hình ngoài cửa lại làm cậu hoảng hốt.

Áo trắng, mặt đen, đôi mắt bốc lửa. Triển Chiêu giật mình nhìn con rồng lửa bước qua trước mắt cậu, để lại một đồng hài cốt bị lửa thiêu. Lúc cậu kịp thời phản ứng, đang tính đuổi theo Bạch Ngọc Đường, đã không còn kịp nữa.

Triển Chiêu giật mình nhìn về hướng Bạch Ngọc Đường rời đi, quay đầu chăm chăm nhìn Bao Chứng cùng Công Tôn Sách, mặt mũi tái nhợt khóc không ra tiếng.

Công Tôn Sách đồng tình thở dài, Bao Chứng ngại ngần rút rút khoe miệng.

Triển Chiêu đoán được, Bạch Ngọc Đường nhất định đã nghe thấy buổi trò chuyện vừa nãy của cậu với hai vị đại lão rồi, về phần nghe được bao nhiêu cũng không rõ. Chuyện tới bây giờ, cậu đã phiền toái lắm rồi, trừ đối mặt ra cũng không còn đường nào khác. Vì thế, chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu, “Hai vị đại ca, hai người biết lúc tâm trạng Bạch Ngọc Đường không tốt sẽ đi đâu không?”

Làm Triển Chiêu kinh ngạc là, hai vị đại ca đó, lại cùng lúc lắc đầu.

“Hai người cũng không biết?”

Công Tôn Sách bất đắc dĩ xoa tay, “Trước kia mỗi lần tâm trạng cậu ta không tốt sẽ trốn, khi nào tốt rồi sẽ tự động xuất hiện, có người đã từng thử đi tìm cậu ta lúc cậu ta trốn, nhưng chưa có ai từng thành công. Bất quá cái tật này của cậu ta đã hơn một năm chưa tái phát, đúng không, Bánh bao?”

Thấy Bao Chửng gật đầu, Triển Chiêu hoàn toàn hôn mê. Cậu biết lần này cậu mới thật sự gặp phải phiền toái.

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 136: Vụ Án 9 – Ngạc Mộng Tái Lâm (12)

Triển Chiêu khẽ nhú mày, có hơi mất hứng nói, “Cám ơn anh cho tôi quá giang, tôi biết mình phải đi đâu rồi, làm phiền anh...”

“Không.” Lý Tùng Đào lại đột ngột cắt lời Triển Chiêu.

“Không?” Triển Chiêu ngẩn ra, giật mình nhìn Lý Tùng Đào.

Tình địch của chú ra rồi, còn là nặng ký...

Triển Chiêu chưa bao giờ tin được, sẽ có một ngày cậu lại đi lang thang trên từng con hẻm ở thành phố D để tìm kiếm Bạch Ngọc Đường. Chuyện này làm cậu vô cùng bất an, thật chí có chút xấu hổ. Cậu nghĩ cậu đã hiểu rõ Bạch Ngọc Đường lắm, vậy mà tới tận bây giờ cậu mới nhận ra, thì ra cậu lại chẳng biết gì về Bạch Ngọc Đường như vậy. Cậu không chỉ không biết rõ về sự bi thương được cất giấu thật sâu dưới đáy lòng Bạch Ngọc Đường, cũng như cậu không biết, lúc Bạch Ngọc Đường chữa thương sẽ chọn lựa cách thức thế nào.

Triển Chiêu biết là Bạch Ngọc Đường trong một năm nay, đối với quá khứ của Bạch Ngọc Đường, cậu biết quá ít. Cậu tới quán ăn của dì Giang, gọi xe trở về nhà Bạch Ngọc Đường, thậm chí còn bạo hiểm một chuyến tới khách sạn Hãm Không trong bóng tối. Cậu gặp được dì Giang, gặp được Lô đại ca đã lâu không thấy, thậm chí còn gặp được Lô đại tẩu cùng cháu Lô Trân trong truyền thuyết của Bạch Ngọc Đường. Nhưng, cậu chính là không thấy Bạch Ngọc Đường. Hơn nữa những người cậu gặp đều không thể nói cho cậu biết bây giờ phải đi đâu mới tìm thấy Bạch Ngọc Đường.

Đang lúc nóng nảy đi tìm Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu chịu áp lực cực lớn. Bởi bất kể là dì Giang hay còn là Lô đại ca, họ đều là người thân của Bạch Ngọc Đường. Ai cũng tò mò không biết giữa Triển Chiêu với Bạch Ngọc Đường đã có chuyện gì xảy ra, bởi vì không có ai giống như Triển Chiêu, gấp tới mức giơ chân đi khắp thế giới tìm kiếm vị Bạch ngũ gia thất thường của bọn họ.

Những bằng hữu trước kia của Bạch Ngọc Đường có lẽ cũng đã từng có lúc tìm anh, nhưng bọn họ sẽ không cố chấp như Triển Chiêu chạy đi từng chỗ một. Bởi vì những người kia đều rõ, nếu Bạch Ngọc Đường muốn trốn, bọn họ tuyệt đối tìm không ra. Nhìn Triển Chiêu bộ dáng trông cũng thông minh, sao lại điên như vậy nhỉ?

Mặc dù Triển Chiêu không biết suy nghĩ thật sự của họ, nhưng từ trên mặt họ, cậu còn nhìn thấy rõ cảm giác tò mò làm cậu bối rối. Nhất là vợ của Lô Phương, vị Lô đại tẩu chỉ mới gặp một lần. Từ lúc Triển Chiêu xuất hiện, đôi mắt ôn nhu linh xảo đó quan sát cả người cậu từ trên xuống dưới, khóe miệng cong cong, còn thêm biểu tình không thay đổi kia nữa. Dáng vẻ mỉm cười tò mò làm Triển Chiêu hơi chột dạ, giống như chuyện mình tới tận nhà họ tìm Bạch Ngọc Đường là một chuyện vô cùng mất mặt vậy.

Vì thế sau khi Triển Chiêu nhắm mắt cáo từ một nhà Lô Phương, đã hung hăng ghi nợ cho Bạch Ngọc Đường, chửi anh từ đầu tới cuối. Mà cậu lại càng không biết, ngay khi cậu xoay người rời đi, Lô Phương đã gọi điện thoại cho Bạch Ngọc Đường.

“Tiểu Ngũ, Triển Chiêu tới rồi. Chú nói xem? Nhìn bộ dáng nó chắc cũng sắp phát điên! Tiểu tử thôi, người ta vì chú vội như vậy chú còn ở đó cười!?”

“Chú ấy cười à?” Mẫn Tú Tú nhướn mày, đoạt lại di động của Lô Phương.

“Bạch tiểu ngũ, chú đặc ý quá ha! Hừ! Chị thấy Triển Chiêu là một đứa bé ngoan, hơn chú cả trăm lần, chú thích người ta thì phải đối xử với người ta cho tốt, giận liền chạy mất để người ta lo lắng, đây là thủ đoạn gì chứ? Cháu chú còn không thèm dùng chiêu này của gái có biết không?

A? Triển Chiêu không phải gái, chị biết cậu ấy không phải, nhưng đạo lý này cũng như nhau thôi? Coi như lần này là nó sai, chú muốn đánh muốn mắng cũng không thể chơi trò mất tích chứ? Chị thấy chú chính là không dám đánh cũng không nổi mắng, mới trốn đi làm người ta gấp gáp. Chiêu trò cầu an ủi này của chú cũng quá là ngây thơ mà? Được rồi, tự chú nghĩ, tí nữa chị còn phải tới bệnh viện làm, không rảnh ở đây mài răng với chú đâu. Bất quá chị khuyên chú nên sớm đánh tiếng cho Triển Chiêu, bằng không để nó gấp hừ rồi chú muốn sửa cũng không sửa được.”

Bên này Mẫn Tú Tú ở trong điện thoại mắng nhiếc Bạch Ngọc Đường, Lô Phương ở bên mấy lần muốn đoạt lại điện thoại cũng không thành, chỉ có thể đau lòng nghe em trai của mình bị lão bà đại nhân sửa chữa. Lô Trân chớp ánh mắt ngây thơ nhìn ba mẹ, Lô đại gia để ý tới ánh mắt con, chỉ có thể bất đắc dĩ cười khổ. Cái tên Bạch tiểu ngũ này, vợ chồng hai đứa cãi nhau, chiến hỏa lại vạ lây sang nhà anh, thật là làm khó người ta nha.

Lô Phương với Mẫn Tú Tú nói không sai, Triển Chiêu thật sự sắp điên rồi. Trong lúc này, cậu một mực gọi điện cho Bạch Ngọc Đường. Bạch Ngọc Đường không tắt máy, nhưng anh cũng không nhận điện của Triển Chiêu, phản ứng thế này càng làm Triển Chiêu bất an. Theo thời gian, cảm giác mệt mỏi càng lúc càng nhiều, Triển Chiêu dần cảm thấy ngoài lo lắng cùng vội vã. Cậu còn có chút giận Bạch Ngọc Đường, cảm thấy người này thật quá sức vô lý. Coi như mình sai rồi, cũng không thể im lặng bỏ chạy a. Lớn rồi, hơn nữa còn là cảnh sát đang phá án, làm sao có thể chơi trò trốn tìm trong lúc quan trọng như vậy?

Bạch Ngọc Đường đang bày trò, là một chuyện làm Triển Chiêu phiền não. Nhưng cùng lúc đó, cậu lại càng thêm kiên định với ý tưởng của mình,

cậu nhận định đối thủ bây giờ của cậu không phải Vân Thu Trạch ban đầu, mà là một Bá tước hoàn toàn mới. Cứ vậy, tương đương với việc tài liệu cậu có trong tay đã bớt đi rất nhiều.

Vụ án Vân Thu Trạch gây ra ba năm trước càng không thể sử dụng, thời gian đã gấp như vậy, mà bây giờ cậu thậm chí còn không biết được động cơ phạm tội của tên điên đó nữa. Triển Chiêu cảm thấy nặng nề cùng đũa đám, hơn nữa không tìm được Bạch Ngọc Đường, tâm tình lo âu làm cậu càng thêm khổ sở.

Trời đã lặn rồi, Triển Chiêu vừa mệt vừa đói đi trên đường thành phố D, bất chấp mưa to xối xả, đầu óc ngày càng loạn. Gió lạnh thổi tới, xuyên qua cơ thể đơn bạc của Triển Chiêu làm cả người lạnh lẽo, cậu ngẩng đầu lên nhìn bầu trời xám xịt, trong đôi mắt trong sáng chứa đầy u sầu.

Trời đêm càng ngày càng tối, đêm tối, lại không trăng. Đèn đường bật sáng, Triển Chiêu quyết định thôi không đi tìm Bạch Ngọc Đường, bởi lẽ nếu cậu không lập tức tìm nơi ấm áp ngồi xuống nghỉ ngơi, cơ thể của cậu nhất định sẽ vì đói cùng mệt mỏi mà bị phá hủy.

Có lẽ, thứ phá hủy cậu không phải là mệt mỏi sinh lý, mà lại chính là khổ sở trong lòng. Rốt cuộc, cậu vẫn còn thương hại Bạch Ngọc Đường. Mà đáng ghét hơn nữa, cái tên này cả một cơ hội giải thích cũng không cho cậu. Triển Chiêu buồn bã lê bước nặng nề, lang thang trong mưa.

Đột nhiên, một ánh đèn xe chiếu sáng đường đi, tiếng còi vang lên, một chiếc xe màu đen dừng bên cạnh cậu.

Triển Chiêu hơi sững sờ, xoay người nhìn chiếc xe đang đậu sau lưng cậu. Kính xe hạ xuống, một khuôn mặt xa lạ nhưng có hơi quen hiện ra sau cửa kính.

“Triển Chiêu?” Người nọ gọi tên Triển Chiêu, dĩ nhiên là biết cậu, tuyệt đối không phải người lạ.

Triển Chiêu hơi chần chừ, quan sát khuôn mặt ngăm đen của người ta một hồi, chợt linh quang vừa hé, nhớ lại người này là ai, “Anh là... vị đầu bếp trong siêu thị.”

Chẳng qua, Triển Chiêu thật không nhớ nổi anh ta tên gì, mặc dù cậu nhớ người ta đã đưa cho cậu danh thiếp.

“Lý Tùng Đào.” Tài xế da ngăm nở một nụ cười, sau đó ân cần chăm chú nhìn Triển Chiêu, từ trên xuống dưới, “Sao một mình cậu lại dầm mưa ở đây?”

“Tôi...” Triển Chiêu chần chừ, chợt cảm thấy không biết nên giải thích với Lý Tùng Đào thế nào, cuối cùng, chỉ có thể bất đắc dĩ cười, “Tôi chỉ đi lạc.”

Lý Tùng Đào đương nhiên là một kẻ thông minh, từ vẻ mặt Triển Chiêu hẳn nhìn ra đối phương không nói thật với hắn. Bất quá, người thông minh sẽ tự biết, Triển Chiêu lúc này sẽ không tiếp tục chủ đề có thể làm cậu lúng túng. Vì vậy, Lý Tùng Đào chủ động đổi đề tài.

“Lạc đường đúng phải bằng hữu cũng xem như may mắn, lên xe đi, muốn đi đâu tôi đưa cậu đi.”

Triển Chiêu lại do dự. Nhưng lúc cậu đang do dự, bầu trời đột nhiên lại đánh thêm một tiếng, sau đó mưa lại càng lớn. Người Triển Chiêu một lần nữa cảm nhận được giá rét, không khỏi run rẩy cả người.

Lý Tùng Đào nhíu mày, không rõ nhìn Triển Chiêu, lo lắng gọi, “Sao cậu còn ở đây? Mau lên xe!”

Triển Chiêu không dám trễ nãi, đành nói lời cảm ơn, lên xe Lý Tùng Đào.

Đóng lại cửa xe, Lý Tùng Đào lập tức mở máy điều hòa trong xe, bật cao nhiệt độ. Gió nóng giúp người Triển Chiêu dần ấm áp, thân thể run rẩy không ngừng cũng chậm rãi phục hồi nhiệt độ. Lý Tùng Đào không biết lấy ra khăn lông ở đâu, ném lên người Triển Chiêu.

Triển Chiêu ngẩng đầu nhìn Lý Tùng Đào một cái, người sau khẽ mỉm cười. “Lau chút đi, sạch đấy.”

“A, cảm ơn.” Triển Chiêu vừa lau tóc, vừa cúi đầu chăm chú nhìn đường phố mù mịt mưa, trong đầu vẫn tiếp tục nghĩ xem Bạch Ngọc Đường có thể đi chỗ nào.

Lý Tùng Đào yên tĩnh quan sát vẻ mặt của Triển Chiêu, lại không hỏi Triển Chiêu muốn đi đâu. Trong xe yên tĩnh, bất tri bất giác đã qua mấy phút, lúc Triển Chiêu một lần nữa ngẩng đầu lên, kinh ngạc phát hiện, nơi này cậu không biết.

“Chúng ta đi đâu?” Triển Chiêu giật mình nhìn Lý Tùng Đào.

Lý Tùng Đào chăm chú nhìn ánh mắt Triển Chiêu, khóe miệng nhẹ cong, “Cuối cùng cũng tỉnh?”

Triển Chiêu ngẩn ra, “Tỉnh? Tôi mới này...”

“Cậu mới này vẫn cứ ngẩn người.” Lý Tùng Đào khẽ cười, “Hơn nữa cậu còn đang nghĩ chuyện của mình, cho nên tôi không quấy rầy cậu.”

“Chuyện của tôi...” Trong mắt Triển Chiêu lại lóe lên một tia do dự, cậu nhớ lại hành động vừa này của mình, cậu thật ở trong xe của Lý Tùng Đào chỉ vừa gặp mặt mà trầm tư, một mực chìm vào suy nghĩ của mình.

“Đúng nha, đáng vẻ vừa này của cậu là có tâm sự nặng nề, so với lần đầu chúng ta gặp cứ như hai người. Gần đây, cậu gặp rất nhiều chuyện đi.”

Lúc Lý Tùng Đào nói chuyện với Triển Chiêu cứ như một nhà tâm lý học, chứ không hề giống đầu bếp.

Triển Chiêu khẽ nhú mày, có hơi mất hứng nói, “Cám ơn anh cho tôi quá giang, tôi biết mình phải đi đâu rồi, làm phiền anh...”

“Không.” Lý Tùng Đào lại đột ngột cắt lời Triển Chiêu.

“Không?” Triển Chiêu ngẩn ra, giật mình nhìn Lý Tùng Đào.

Lý Tùng Đào cười, “Mới nãy cậu ở đây ngẩn ra, bụng réo mấy lần. Có lẽ cậu chuyên tâm suy nghĩ nên không nghe, tôi biết, cậu đã đói lắm rồi. Bây giờ cậu cần ăn cơm trước, cho nên, tôi tự làm chủ đưa cậu tới đây.”

“Đây?” Lúc này Triển Chiêu mới cẩn thận quan sát khung cảnh bên ngoài.

“Đây là nơi làm việc của tôi.” Lý Tùng Đào lại cười một tiếng. Đồng thời cũng dừng xe lại.

“Tới, tôi đi. Bất kể cậu muốn nghĩ ngợi cái gì, chờ ăn no xong sẽ rõ ràng hơn một chút.”

Nói tới đây, Lý Tùng Đào trước bước xuống xe hơi.

Không còn tài xế, Triển Chiêu dĩ nhiên không có cách tiếp tục ngồi trên xe người ta. Cậu chỉ có thể theo chân Lý Tùng Đào cùng xuống.

Mưa bên ngoài còn lớn, mà Triển Chiêu phát hiện Lý Tùng Đào cũng không mang dù. Vừa xuống xe, hắn đã gọi Triển Chiêu đuổi theo, chạy tới một tòa nhà ba tầng bề ngoài trông rất sang trọng.

Triển Chiêu nhanh chóng đuổi theo, hai người dùng tốc độ nhanh vọt vào tòa nhà. Mà lúc họ vừa vào cửa, đã có mấy người phục vụ được huấn luyện nghiêm chỉnh lao ra.

Có lẽ do thời tiết, nên bên trong nhà hàng nhìn cũng biết hết sức trang trọng này lại không có một người khách. Triển Chiêu theo Lý Tùng Đào tới góc sảnh, dưới sự chỉ dẫn của đối phương ngồi xuống đối diện hẳn.

“Lần trước thấy cậu mua đồ ăn thì đoán cậu thích cá.” Lý Tùng Đào khẽ mỉm cười, cũng không cho Triển Chiêu gọi món. Một mình hắn cầm thực đơn, nói chuyện với phục vụ mấy câu, liền đuổi hết mọi người đi.

Triển Chiêu nhìn chung quanh sảnh lớn, cũng không giải thích với Lý Tùng Đào chuyện lần trước cậu mua cá không phải cho mình mà là cho Bạch Ngọc Đường.

Vừa nghĩ tới Bạch Ngọc Đường, tâm tình của Triển Chiêu lại trở nên xấu. Cậu không nặng không nhẹ thở dài, nói đại đùa với Lý Tùng Đào, “Anh làm việc ở đây?”

Lý Tùng Đào hình như nghe thấy thái độ bất an của Triển Chiêu, nhưng cũng không để ý. Hắn gật đầu, nhiệt tình cười nói, “Đúng, thế nào, trông không tệ phải không!”

“Ừ, thật tốt.” Giọng Triển Chiêu có chút đại đùa, bất quá cậu nhìn ra được, quan ăn này có đẳng cấp rất cao, Lý Tùng Đào có thể làm việc ở chỗ thế này, nhất định tài nấu nướng rất giỏi.

“Hôm nay tôi được nghỉ, cho nên không thể tự xuống bếp để cậu nếm thử tài nghệ của tôi, bất quá, đầu bếp ở đây tay nghề rất tốt, nhất định không để cậu thất vọng.” Lý Tùng Đào vừa cười vừa nói, vừa rót ly trà nóng cho Triển Chiêu.

“Cảm ơn.” Triển Chiêu uống một hớp, cơ thể lạnh băng cuối cùng đã hoàn toàn ấm áp lại rồi.

Lý Tùng Đào khẽ mỉm cười, “Cảm ơn cái gì? Cậu quá khách sáo. Triển Chiêu, cậu không biết, từ lần đầu tiên tôi gặp cậu, vẫn hi vọng có thể gặp

lại. Chỉ tiếc, tôi không biết cách liên lạc với cậu, mà cậu lại không buồn gọi điện cho tôi. Tôi cứ nghĩ đã mất đi một hảo bằng hữu như cậu rồi, không ngờ hôm nay lại cho tôi gặp gỡ cậu ở trên đường. Thành phố D mưa to như thác, trên đường gần như không có ai. Ở thời tiết thế này, tôi với cậu lại cùng lúc ra ngoài, cậu nói xem đây có phải duyên nợ không?”

Lời của Lý Tùng Đào làm Triển Chiêu hơi ngẩn người, hai chữ duyên nợ nghe vào quá thân. Nhưng hôm nay, trong thời tiết như thế, một mình cậu tìm kiếm Bạch Ngọc Đường trên đường phố thành phố D, không lẽ là để nói chuyện duyên nợ với cái người trước mắt này? Suy nghĩ đó làm Triển Chiêu cảm thấy có chút buồn cười, lại chua xót.

“Tâm trạng của cậu hình như không tốt, sao, cãi nhau với bạn gái rồi?” Thấy trên mặt Triển Chiêu luôn lộ biểu tình không tốt, Lý Tùng Đào chợt ném ra vấn đề đột ngột như vậy.

“.....” Triển Chiêu sửng sốt, cậu hơi híp mắt, nhìn Lý Tùng Đào, không hiểu vì sao, cứ đối mặt với người đàn ông gần như là xa lạ này, Triển Chiêu lại sinh ra dục vọng muốn thổ lộ. Cậu chăm chú nhìn Lý Tùng Đào, gật đầu, “Cứ xem như vậy.”

“Hèn gì.” Lý Tùng Đào thoải mái cười, “Thấy cậu còn trẻ, lại nảy sinh ra biểu lộ không thể yêu này, quả nhiên là vì thất tình.”

Thất tình? Trong lòng Triển Chiêu nặng nề, cảm giác mình càng thêm khó chịu.

Ngay lúc đó, phục vụ bưng lên đồ ăn thơm phức. Lý Tùng Đào khẽ mỉm cười, nhiệt tình mời mọc, “Được rồi, giờ đừng nghĩ tới chuyện con gái nữa, tới, ăn no rồi tôi giúp cậu tìm cách lôi cô ấy về.”

Con gái? Triển Chiêu buồn bực nhìn khuôn mặt tươi cười của Lý Tùng Đào, tâm nói, vị kia còn khó đối phó hơn con gái nhiều, tôi thấy anh khẳng định chẳng giúp được gì đâu.

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 137: Vụ Án 9 – Ngạc Mộng Tái Lâm (13)

“Thì ra là vậy a.” Lý Tùng Đào gật đầu, “Người anh em, không ngờ tuổi cậu còn trẻ mà khẩu vị đã vô cùng nặng. Nữ nhân thù rất dai, cậu còn dám tìm người nóng tính, tính tình cổ quái, hơn nữa còn đặc tội người ta. Tôi thấy mấy ngày kế tiếp của cậu xong rồi. Nghe lời tôi này, nếu cậu còn thích cô ấy, thì phải dụ dỗ người ta thật tốt. Theo kinh nghiệm của tôi, loại phụ nữ này tuy khó đối phó, nhưng một khi họ yêu cậu rồi, cũng là chuyên nhất. Chỉ cần cô ấy yêu cậu, cho dù cậu có dữ với cô ta hơn nữa, cô ấy sẽ không bỏ lại cậu.”

Triển Chiêu lúc nào cũng rất có hứng thú với thức ăn ngon, vậy mà hôm nay có lẽ là do tâm trạng không tốt, mỹ vị trước mắt gần như không có cách nào nâng cao hăng hái của cậu. Khẩu vị của Lý Tùng Đào lại giống như không tệ, hẳn vừa giới thiệu món ăn cho Triển Chiêu, vừa tự mình ăn uống ngon lành.

Ăn mấy miếng như có như không, mặc dù không có tinh thần, nhưng dù sao cũng lấp được đầy bụng. Sau khi không còn đói nữa, tâm tình người ta sẽ chuyển biến một chút. Ăn rồi một bữa, Triển Chiêu nhẹ nhàng thở phào. Lý Tùng Đào bất động thanh sắc nhú mày, phất tay gọi phục vụ viên dọn đồ ăn xuống.

“Nói chút xem, rốt cuộc vì chuyện gì a?”

Triển Chiêu cúi đầu không nói, cậu vẫn còn đang nghĩ xem Bạch Ngọc Đường bây giờ cuối cùng sẽ đi đâu. Lý Tùng Đào thấy Triển Chiêu không đáp, cũng không vội, mỉm cười tự nhủ, “Nữ nhân cần dụ dỗ, coi như trong

lòng cậu có giận, cũng không thể đổ lên đầu người ta, nếu không hậu quả sẽ rất nghiêm trọng a.”

“Tôi biết.” Triển Chiêu bực bội nhú mày, lòng nói tôi cho dù muốn dụ, nhưng người cũng chạy mất tôi đi đâu dụ bây giờ a?

“Quả nhiên là chọc người mình giận?” Lý Tùng Đào vô cùng hăng hái nhìn Triển Chiêu, cười nói, “Sao thế? Trông cậu cũng là bộ dáng dễ tính, cũng không giống người hay gây sự. Không lẽ cô gái kia tính tình rất nóng nảy?”

Triển Chiêu hơi híp mắt, lần đầu tiên nghiêm túc nhìn Lý Tùng Đào một cái. Trên khuôn mặt anh tuấn ngăm đen của đối phương, có một đôi mắt sáng lóe ra ánh cơ trí. Triển Chiêu cứ thế chăm chú nhìn vị đầu bếp trước mắt, không ngờ anh ta nhìn người còn thật chuẩn.

“Tôi đoán đúng rồi?”

Triển Chiêu chỉ có thể bất đắc dĩ gật đầu. “Không sai, người đó đúng là tính tình nóng nảy, hơn nữa còn phản phục vô thường, không thể nắm bắt, bất quá lần này....”

Triển Chiêu buồn bực nhú mày, nhỏ giọng nói, “Lần này không phải tại người ta, đích xác là tôi sai rồi.”

“Thì ra là vậy a.” Lý Tùng Đào gật đầu, “Người anh em, không ngờ tuổi cậu còn trẻ mà khẩu vị đã vô cùng nặng. Nữ nhân thù rất dai, cậu còn dám tìm người nóng tính, tính tình cổ quái, hơn nữa còn đặc tội người ta. Tôi thấy mấy ngày kế tiếp của cậu xong rồi. Nghe lời tôi này, nếu cậu còn thích cô ấy, thì phải dụ dỗ người ta thật tốt. Theo kinh nghiệm của tôi, loại phụ nữ này tuy khó đối phó, nhưng một khi họ yêu cậu rồi, cũng là chuyên nhất. Chỉ cần cô ấy yêu cậu, cho dù cậu có dữ với cô ta hơn nữa, cô ấy sẽ không bỏ lại cậu.”

Triển Chiêu ngây ngốc nghe lời Lý Tùng Đào, trong lòng bội phục lại chỉ có thể thở dài, cái tên kia không phải phụ nữ, hơn nữa tôi còn không biết dụ dỗ người ta làm sao. Bất quá, anh ta mới nói yêu tôi, vậy tôi có thể lạc quan nghĩ rằng, cho dù bây giờ tôi có làm sai, anh ta cũng không rời bỏ tôi không?

Nghĩ tới đây, Triển Chiêu chợt nghiêm túc nhìn Lý Tùng Đào. Biểu tình nghiêm trọng này của Triển Chiêu làm Lý Tùng Đào không nhận được mà sửng sốt, bởi vì từ lúc họ gặp nhau tới giờ, đây là lần đầu Triển Chiêu lộ ra vẻ nghiêm túc. Trái tim từ nãy tới giờ không yên bây giờ lại biến động, không lẽ mấy câu mới rồi của mình đánh động cậu ấy?

Lý Tùng Đào khẽ mỉm cười, “Cậu có gì muốn nói?”

Triển Chiêu gật đầu, sau đó lắc đầu.

“Lý đại ca, thật ra mới nãy tôi không có nói thật với anh, người đó, không phải bạn gái tôi.”

“Không phải bạn gái, không lẽ...” Lý Tùng Đào quan sát khuôn mặt Triển Chiêu mấy cái, sau đó bày ra vẻ mặt liễu nhiên, “Tôi hiểu, là bạn trai.”

“Hả?” Lời của Lý Tùng Đào làm mặt Triển Chiêu nóng rần lên, cậu vội vàng nói, “Tóm lại không phải như anh nghĩ. Lần này thật sự là lỗi của tôi, cho nên tôi muốn nói xin lỗi với anh ta, nhưng tôi không có tìm được ảnh. Ai, bỏ đi, nói cho anh cũng vô ích, cảm ơn anh đã mời tôi ăn cơm, tôi còn phải mau mau đi tìm ảnh.”

Vừa nói, Triển Chiêu đẩy bàn đứng lên, đang muốn rời đi.

“Đợi đã,” Lý Tùng Đào lại ngăn cản Triển Chiêu, cười nói, “Đừng vội, dù sao cậu cũng nói, bây giờ cậu không tìm được người ta mà. Thật ra vừa

này cậu không có phủ nhận, làm tôi cứ tưởng cậu đắc tội bạn gái. Bất quá nếu đối phương là nam, chuyện này càng dễ làm.”

“Cái gì?” Triển Chiêu ngẩn ra, quả nhiên dừng bước.

Lý Tùng Đào cười nói, “Không lẽ cậu chưa từng nghe qua, muốn bắt lại tim đàn ông, trước phải bắt dạ dày.”

Hơ—— trong lòng Triển Chiêu có chút□....chiêu này chắc không dùng được với Bạch Ngọc Đường quá, tay nghề của tên đó so với mình tốt hơn gấp mấy lần.

Thấy ánh mắt rõ ràng không tin của Triển Chiêu, Lý Tùng Đào khẽ mỉm cười, “Nếu cậu không tin, thì sau khi tìm được anh ta liền thử một chút cách tôi dạy cậu. Tôi nghĩ lần trước cậu mua đồ ở siêu thị cũng là để nấu cơm cho bạn trai mình ăn đi. Có lẽ khẩu vị của cậu ta rất kén, tôi dạy cho cậu một món, làm cho cậu ta ăn, nhất định cậu ta sẽ thích. Coi như có hỏa khí lớn hơn nữa, ăn đồ cậu tự nấu rồi, tự nhiên sẽ tiêu tan.”

Nói thật Triển Chiêu có chút không quá tin lời Lý Tùng Đào, bởi vì bản thân cậu cũng là nam nhân, hơn nữa còn là nam nhân thích ăn uống. Nhưng cậu cũng không nghĩ mình sẽ chỉ vì một món ăn mà bỏ qua nguyên tắc, lần này cậu rõ ràng đã tổn thương tới Bạch Ngọc Đường, thậm chí còn chạm tới ranh giới cuối cùng của đối phương. Không lẽ phương pháp này thật sự hữu hiệu như vị đầu bếp kia nói? Triển Chiêu nửa tin nửa ngờ nhìn Lý Tùng Đào.

Sau đó Triển Chiêu vẫn đi, Lý Tùng Đào lái xe đưa cậu về phân cục. Dọc đường hai người như có như không nói chuyện. Lý Tùng Đào nói nhiều, Triển Chiêu nói ít. Nội dung của họ chủ yếu vây quanh chuyện nấu ăn. Triển Chiêu không mấy tin tưởng đề nghị bắt lại dạ dày Bạch Ngọc Đường của Lý Tùng Đào, vì vậy nghe mà không yên. Bất quá cậu trí nhớ

tốt, tuy nghe không yên, nhưng lại nghe hiểu toàn bộ món ăn gia truyền bách thử bách linh mà Lý Tùng Đào nói, hơn nữa còn ghi nhớ trong lòng.

Lúc hai người chia tay ở cửa phân cục, trời đã tối. Triển Chiêu tâm tình buồn bực xuống xe, cả ngày chẳng được gì, vừa không tìm được Bạch Ngọc Đường, lại chẳng nghĩ được gì có vụ án. Thời gian gây án tên copy cat kia định sẵn chỉ còn sót lại 10 tiếng, cả người Triển Chiêu từ trong ra ngoài đều tràn đầy cảm giác buồn bực.

Ngày lúc cậu đang đứng ở cửa phân cục, bước lên một bậc thềm, điện thoại trong túi chợt rung lên.

Là... điện thoại của Bạch Ngọc Đường!

Triển Chiêu vội vàng nhận điện, lo lắng hét lên với bên kia, “Bạch Ngọc Đường! Anh đang ở đâu!?”

Bên kia điện thoại lập tức truyền tới một thanh âm trẻ tuổi, nhưng, không phải Bạch Ngọc Đường.

“Tiên sinh xin chào, cho hỏi, ngài là bạn của Bạch ngũ gia sao?”

Triển Chiêu hơi sửng sốt, cau mày, “Anh là ai? Sao lại dùng điện thoại của Bạch Ngọc Đường, anh ấy đâu?”

“Tiên sinh ngài đừng hiểu lầm, tôi là phục vụ quầy rượu S7, Bạch ngũ gia ở chỗ chúng tôi uống say, tôi gọi điện thoại cho ngài là muốn hỏi xe, ngài tới đây có tiện không?”

Lời phục vụ viên làm Triển Chiêu kinh ngạc, cậu không phải giật mình vì chuyện Bạch Ngọc Đường tới quầy Bar uống rượu giải sầu, mà cậu không hiểu nổi vì sao Bạch Ngọc Đường bình thường ngàn chén không sau lại uống say. Có điều Triển Chiêu cũng không kịp nghĩ ngợi chuyện này nữa, cậu lập tức bảo phục vụ nói địa chỉ của quán Bar.

Nửa tiếng sau, Triển Chiêu tới cửa quán rượu S7. Người phục vụ gọi tiểu Mễ nhanh chóng tiến lên đón. Tiểu Mễ có khuôn mặt trẻ con, ánh mắt tròn, nhìn qua có cảm giác ngây thơ hơn tuổi. Mặc dù còn trẻ, nhưng mở miệng nói là nghe được, tiểu Mễ này rất biết tiếp cận người khác, quả không hổ danh là người qua lại ở chốn long xà hỗn tạp như quầy Bar.

“Triển tiên sinh, cuối cùng anh cũng tới!” Tiểu Mễ cười nói với Triển Chiêu, “Anh mau vào trong đi, Ngũ gia đợi anh lâu rồi!”

Triển Chiêu gật đầu, bước theo tiểu Mễ vào quầy. Lúc này trời mới chạng vạng, người trong quán không đông. Triển Chiêu không tin Bạch Ngọc Đường cả ngày đều ở đây nốc rượu, nhưng cậu vẫn không hiểu, nếu không phải uống cả ngày thì lấy từ lượng Bạch Ngọc Đường, muốn say cũng không phải chuyện dễ. Còn nữa, tiểu Mễ gọi Bạch Ngọc Đường là Bạch ngũ gia, rốt cuộc là sao?

Mang theo nóng nảy cùng nghi vấn, Triển Chiêu theo tiểu Mễ tới cửa một căn phòng.

“Triển tiên sinh, Bạch ngũ gia đang ở trong. Ngài mau vào đi, tôi không quấy rầy nữa.” nói rồi, tiểu Mễ cười giúp Triển Chiêu kéo cửa phòng.

Một mùi rượu nồng nặc từ trong phòng nhẹ nhàng thoảng ra, Triển Chiêu nhú mày, phất tay cho tiểu Mễ lui ra. Tiểu Mễ như thể chân có cánh, chớp mắt đã mất tăm. Triển Chiêu nhướn long mi, mặc dù trong lòng còn chút nghi ngờ, lại không hề chần chờ bước chân vào trong phòng.

Đây là một căn phòng riêng được trang trí hoa lệ, nhìn qua còn sang trọng hơn mấy phòng Triển Chiêu đã từng nhìn thấy lúc mấy lần tra án. Ánh sáng trong phòng mờ mờ, Triển Chiêu loáng thoáng thấy bên trong có hai bóng người.

“Bạch Ngọc Đường, là anh sao?”

Hai người nọ không đáp, Triển Chiêu cau mày bước tới trước mấy bước, “Rốt cuộc anh uống bao nhiêu rượu rồi?”

Vừa nói, cậu vừa vỗ lên vai người đang đưa lưng về phía mình. Ngón tay mới chạm lên đầu vai người kia, Triển Chiêu lập tức dừng chân mày, lòng cũng đột ngột trầm xuống!

“Anh không phải Bạch Ngọc Đường, anh là ai!?”

Triển Chiêu đột nhiên lùi người, toàn thân căng thẳng, bày ra tư thế đề phòng. Lúc này cậu mới phát hiện, thì ra trong phòng có tổng cộng hai người đàn ông, mà hai người nọ đều không phải Bạch Ngọc Đường. Mắt cậu chăm chú nhìn hai người kia, ánh mắt sắc bén như thể bảo kiếm!

Nam nhân bị Triển Chiêu vỗ vai lúc này chậm rãi quay người, trên khuôn mặt anh tuần gầy gò không hề có biểu hiện vội vã, thậm chí khóe miệng còn cười, rất hăng hái nhìn bộ dáng vội vã của Triển Chiêu.

“Cậu chính là Triển Chiêu?”

Triển Chiêu không hề thả lỏng người chăm chú nhìn người kia, lạnh lùng hỏi, “Anh là ai? Anh tại sao có được di động của Bạch Ngọc Đường, anh đã làm gì Bạch Ngọc Đường rồi!?”

“Tôi? Làm gì Bạch Ngọc Đường?” Nam nhân gầy gò hình như vừa mới nghe thấy cái gì đó rất nực cười, quay đầu nói với một người khác, “Lão Tam, anh cảm thấy em sẽ làm gì tiểu Ngũ nha?”

Người được gọi là Lão Tam là một nam nhân vóc dáng khôi ngô, khuôn mặt lạnh lùng, biểu hiện bình thản, không hề cười. Hắn lạnh lùng nhìn Triển Chiêu, sau đó mới quay sang nói với người gầy gò ở trên ghế, “Không phải chú đã chuốc say nó rồi sao?”

“À, nói cũng đúng.” Nam nhân gầy gò trưng ra bộ mặt giả ngây, như chột hiểu.

Hắn quay đầu liếc Triển Chiêu một cái, cười hì hì nói, “Triển Chiêu, cậu bây giờ rất muốn gặp tiểu ngũ nhà chúng ta đúng không?”

“Tôi muốn gặp Bạch Ngọc Đường.” Triển Chiêu cau mày chăm chú nhìn hai người đàn ông cổ quái, lạnh lùng nói, “Hai người tốt nhất là giao Bạch Ngọc Đường ra đây, anh ấy là cảnh sát, hai người phải biết bắt cóc cảnh sát là trọng tội.”

“Không cần cậu nhắc bọn này cũng biết nó là cảnh sát.” Người gầy gò tựa hồ có chút mất hứng, dùng ánh mắt hẹp dài quan sát trên dưới Triển Chiêu, mới chậm rãi, lạnh lùng nói, “Nhìn dáng vẻ cậu hình như rất quan tâm tới tiểu ngũ nhà chúng ta, nhưng sao tôi lại nghe nói, thằng bé bị cậu chộc giận, mới tìm tới anh em chúng ta mượn rượu giải sầu chứ?”

“Anh em, các người...” Triển Chiêu híp mắt tỉ mỉ quan sát nam nhân đối diện mấy lần, đột nhiên gật đầu, “Tôi hiểu rồi, Lô Phương là đại gia, Bạch Ngọc Đường là ngũ gia, vị này là Tam gia, cảnh sát Hàn ở cục cảnh sát thành phố S là Nhị gia, vậy anh, chính là tứ gia đi?”

“Hề hề!” Nam nhân gầy gò cười đến vui vẻ, liếc nhìn Tam gia bên kia một cái, hì hì nói, “Không ngờ nhân tình tiểu Ngũ tìm được còn rất thông minh. Không tệ, tôi thích!”

Nhân tình? Là gì? Triển Chiêu mất tự nhiên cau mày, siết chặt nắm tay, ánh mắt nhìn người gầy gò kia cũng có điểm nguy hiểm. Cậu thầm tính, nếu như người này không cho cậu gặp Bạch Ngọc Đường, không biết có nên sử dụng bạo lực trực tiếp hay không? Bất quá, cái người cơ bắp bên kia hình như không dễ đối phó nha.

Đang lúc Triển Chiêu suy nghĩ, cậu đột nhiên nghe được thanh âm quen thuộc. Giọng nói này vô cùng âm lãnh, nhưng lúc này rót vào trong tai

Triển Chiêu, lại có thể so với thanh âm từ trên trời vọng lại.

“Tương lão Tứ, mau ngậm lại cái miệng chó không ỏi ra ngà voi của anh cho Ngũ gia!”

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 138: Vụ Án 9 – Ngạc Mộng Tái Lâm (14)

Tương tứ gia, “Được a, vậy chú dứt khoát đoạn tuyệt quan hệ với cậu ta đi. Không phải tự chú cũng nói anh hai mình là cận bã à? Dứt khoát đoạn tuyệt với cận bã, cũng không tệ đâu.”

“Tứ ca, những lời này anh dám ở trước mặt Bạch Cẩm Đường nói sao?” Bạch Ngọc Đường thiêu mi hỏi.

Thanh âm này đối với Triển Chiêu cả ngày nóng vội mà nói, có thể là vui mừng tột đỉnh!

“Bạch Ngọc Đường!”

Lần này Bạch Ngọc Đường thật sự xuất hiện. Anh bước ra từ cánh cửa nhỏ của phòng bên đi vào, trên người còn mặc quần áo sáng nay lúc rời khỏi tổ Trọng án, nhưng tóc tai có chút loạn, trên khuôn mặt trắng nõn có một mảnh hồng, khắp người toàn mùi rượu, thần tình có vẻ hơi chậm chạp. Quả nhiên là uống rất nhiều rượu.

Rốt cuộc đã thấy được Bạch Ngọc Đường lần nữa, tâm Triển Chiêu cuối cùng an định được vài phần. Cậu nhanh chóng bước tới trước, giơ tay lên muốn kéo tay Bạch Ngọc Đường. Nhưng, trước lúc ngón tay cậu chạm tới Bạch Ngọc Đường, người sau lại lưu loát lắc mình, tránh né Triển Chiêu.

“Anh....” Đáy lòng Triển Chiêu đau xót, chân mày cau lại, “Anh vẫn còn giận tôi sao?”

Bạch Ngọc Đường dùng đôi mắt đỏ ửng tỉ mỉ dò xét Triển Chiêu mấy lần, sau đó đột nhiên hỏi, “Ai bảo em tới đây tìm anh?”

Lời của Bạch Ngọc Đường làm tim Triển Chiêu càng thêm chua xót, nửa ngày trời không biết tung tích của Bạch Ngọc Đường, so với lo âu, buồn bã, trong lòng Triển Chiêu càng không ngừng tích tụ tức giận. Không sai, trước đó, chuyện cậu lén Bạch Ngọc Đường điều tra vụ án đúng là không thỏa đáng, nhưng cho dù là vậy đi nữa, Bạch Ngọc Đường liền có thể không nói lời nào mặc kệ nhiều người lo lắng cho anh ta như vậy sao, trốn không gặp người sao?

Hành vi này, xuất hiện trên một người trưởng thành, chẳng lẽ không phải là ngây thơ với vô trách nhiệm a?

Mặc dù biết lúc này mình không nên gây sự với Bạch Ngọc Đường, nhưng Triển Chiêu vẫn không nhịn được. Cậu đè lại cơn giận trong lòng, dùng giọng vô cùng bình tĩnh nói với Bạch Ngọc Đường, “Ý anh là tôi không nên tới tìm anh?”

Bạch Ngọc Đường cười lạnh một tiếng. Anh quay người lại ngồi xuống bên cạnh Tương tứ gia, khéo miệng nhếch lên nhận ly rượu đối phương đưa cho anh.

“Đây tức là đồng ý?” Triển Chiêu nhú mày, một bước nhảy qua trước mặt Bạch Ngọc Đường, đoạt lấy ly rượu trong tay anh.

“Ê! Triển Chiêu! Cậu có biết tiểu Ngũ nhà chúng ta ghét nhất là người khác quấy rầy nó uống rượu không!” Tương tứ gia thờ ơ liếc mắt nhìn ly rượu trong tay Triển Chiêu, sau đó đưa mắt nhìn tên bắt thịt bên nọ.

Người đô con tựa như rất nghe lời vị Tương tứ gia này. Hắn lập tức đứng dậy, hình như muốn bước tới dạy dỗ Triển Chiêu.

“Đội đã.” Bạch Ngọc Đường lên tiếng, anh dường như cũng không ngại hành động cản anh uống rượu của Triển Chiêu.

Anh nhú mào nói, “Tam ca tứ ca, em muốn đơn độc nói chuyện cùng Triển Chiêu một chút, hai người có thể ra ngoài không?”

Tương tứ gia nhún vai, không vui liếc Bạch Ngọc Đường, “Tình nhân tới cũng không cần ca ca rồi, mấy năm không gặp thẳng nhóc cậu lại trở nên không có tiền đồ tới thế. Ấy, xem ra gia nhập vào bạch đạo cũng chẳng ra sao. Tiểu ngũ, anh thấy chú còn là quay lại tham gia với các ca ca đi.”

Bạch Ngọc Đường trước tiên là trừng mắt nhìn Tương tứ gia một cái, sau đó câu khóe miệng cười, “Được rồi, tứ ca anh đừng trêu ghẹo em, em nếu dám hòa vào cùng các anh, đại ca ruột của em sẽ đích thân làm thịt em đấy.”

Tương tứ gia, “Được a, vậy chú dứt khoát đoạn tuyệt quan hệ với cậu ta đi. Không phải tự chú cũng nói anh hai mình là cận bã à? Dứt khoát đoạn tuyệt với cận bã, cũng không tệ đâu.”

“Tứ ca, những lời này anh dám ở trước mặt Bạch Cẩm Đường nói sao?” Bạch Ngọc Đường thiêu mi hỏi.

“Đương nhiên không dám, nhưng lén nói thì không thành vấn đề.” Khóe miệng Tương tứ gia câu lên một góc giảo hoạt, “Tiểu ngũ, nhớ năm đó người trong giới ai cũng biết Bạch ngũ gia chú lòng dạ độc ác, tính tình giống hệt Tu la. Chẳng ai biết chú dễ mềm lòng với người bên cạnh. Mấy năm nay cho chú về bên đám cảnh sát thối kia, các ca ca không yên lòng a. Chú xem, mới không nhìn một chút, chú đã bị tiểu tử thối này làm đau lòng. Tiểu ngũ, bằng không giao nó cho các ca ca sửa chữa.

Lời nói của tên gầy gò này đúng là khó nghe, Triển Chiêu nhướn mày, không vui trừng mắt nhìn Tương tứ gia một cái. Bất quá, mấy câu này thật làm đáy lòng cậu sinh ra một tia xúc động. Triển Chiêu lại chăm chú quan

sát Bạch Ngọc Đường mấy lần. Vẫn là bộ dáng ấy, hơi say, thần thái lạnh nhạt, không có chút nào suy sụp. Nhưng Triển Chiêu hiểu, mới này trong lời của người gầy gò kia có một chút là thật. Bạch Ngọc Đường đúng là bị tổn thương, bất quá loại tổn thương này không thể nhìn ra từ bộ dáng.

Loại suy nghĩ này làm Triển Chiêu trong lòng vô cùng không thoải mái, khổ sở khiến cậu thật muốn nhanh chóng nói lời xin lỗi với Bạch Ngọc Đường, đem thứ thương tổn này giảm thiểu tới mức thấp nhất. Dù sao, cậu cũng sai lầm cả ngày rồi. Mà cùng lúc đó, Bạch Ngọc Đường sau khi bị thương đã trốn đi cùng hai người quái nhân này uống rượu, chuyện này thật làm Triển Chiêu cảm thấy giận giữ.

“Vị tứ ca này, tiểu tử thôi mà anh nói, không phải là tôi chứ?” Thanh âm của Triển Chiêu lạnh lùng, Bạch Ngọc Đường nghe được, tiến sĩ nhỏ đây là muốn nổi giận rồi.

“Đừng, cậu đừng gọi tôi tứ ca, cảnh sát có thể gọi tôi là tứ ca chỉ có một mình tiểu ngũ nhà chúng ta thôi. Cậu gọi lên, tôi chịu không nổi.”

“Nói rất hay, tôi cũng không muốn gọi anh tứ ca, nhưng tôi không biết tên anh, dĩ nhiên không có cách nào gọi thẳng tên rồi. Đây cũng đều do mấy người trong nhà anh luôn thích lừa gạt người ta tới, cũng chẳng xưng tên báo họ, chỉ biết giấu đầu lòi đuôi, đơn giản không minh bạch.” Triển Chiêu đang vội trng lòng, dĩ nhiên sẽ tỏ thái độ bất hảo với vị Tương tứ gia không cho cậu tới gần Bạch Ngọc Đường.

“Ai da, không ngờ tiểu ngũ lần này còn tìm một đứa linh nha lợi xỉ.” Tương tứ gia cười híp mắt chăm chăm nhìn Triển Chiêu mấy lần, cười nói, “Muốn biết tên tôi sao, được. Triển Chiêu nhớ, Tứ gia gia cậu là Tương Bình, vị soái ca bên đó là Từ Khánh, Tam gia nhà cậu.”

“Ông nội tôi đã sớm mất rồi.” Triển Chiêu thờ ơ trợn mắt nhìn Tương Bình, không cười đáp, “Tương Bình, Từ Khánh, được tôi nhớ rồi. Nếu đã

thông báo qua, hai vị có phải nên đi ra không? Bạch Ngọc Đường mới nói rồi, anh ấy có chuyện muốn nói với tôi, đúng lúc, tôi cũng có chuyện muốn nói với anh ta. Mấy người không liên quan tốt hơn là lùi xuống cho rồi.”

Lời của Triển Chiêu làm Tương Bình khẽ cau mày, trên khuôn mặt cười tươi lần đầu hiện ra biểu lộ khí định thần nhàn.

“Thằng nhãi họ Triển, cậu tốt nhất đừng có phách lối như thế. Nếu không phải tiểu ngũ nhà ta không cho tôi đụng vào cậu, tôi đã sớm...”

“Tứ ca...” Lúc này, Bạch Ngọc Đường cuối cùng mở miệng, anh cắt đứt lời nói của Tương Bình, hai tay ôm quyền làm tư thế xin tha.

Tương Bình hừ lạnh một tiếng, xoay người kéo Từ tam gia vẫn còn đứng làm cảnh ở đó, hung hăng đập cửa ra ngoài.

Đưa mắt nhìn Tương Bình đi, khóe miệng Bạch Ngọc Đường không nhìn được ngoắc ngoắc, anh có chút bội phục nhìn Triển Chiêu, cười nói, “Từ lúc anh biết anh ta tới giờ, chưa từng thấy anh ta giận, em là người đầu tiên có bản lĩnh chọc giận anh ta đây.”

Trên mặt Triển Chiêu biểu lộ nghiêm túc, cậu chăm chăm nhìn khuôn mặt tươi cười của Bạch Ngọc Đường, lạnh lùng đáp. “Anh ta giận là vì quan tâm tới anh. Tôi thấy, hai người kia chính là thật lòng xem anh làm huynh đệ.”

Bạch Ngọc Đường chăm chú nhìn vào mắt Triển Chiêu, gật đầu, “Không sai, họ chính là anh em thân thiết của anh. Đối với anh mà nói, có thể không phân cao thấp với anh ruột Bạch Cẩm Đường.”

Triển Chiêu hít sâu một hơi, thâm sâu nói, “Tôi biết, nếu đây là lai lịch của Bạch ngũ gia. Tôi đoán, trước kia anh phải làm những chuyện như nằm vùng, cho nên mới đi kết giao với những loại người ở bên mép xã hội. Mấy

người là huynh đệ kết nghĩa. Lúc anh khổ sở nhất, cần nơi an toàn, có mấy người thân thiết giúp anh trốn tránh. Cho nên anh tìm đến bọn họ.”

Triển Chiêu nói xong, Bạch Ngọc Đường cũng không phản bác. Vị tâm lý học trẻ tuổi khẽ mỉm cười, bước tới trước hai bước, ngồi xuống đối diện Bạch Ngọc Đường, đem ly rượu vừa đoạt lấy ly rượu trong tay đối phương uống một hơi cạn sạch.

Động tác uống rượu của Triển Chiêu rất nhanh, chờ tới lúc Bạch Ngọc Đường muốn cản lại, chỉ còn có thể giúp cậu lay đi rượu tàn từ cần cổ chảy xuống. Bạch Ngọc Đường động tâm, cau mày.

Vì không cản kịp, nên Bạch Ngọc Đường chỉ có thể thầm than trong lòng. Tiểu tử ngốc, đây là rượu pha, một hớp uống xuống, không say không được đâu.

Một ly rượu mạnh xuống bụng, dạ dày Triển Chiêu đau rát, cậu vận chân mày chăm chăm nhìn Bạch Ngọc Đường, khó chịu tới mức không nói nên lời.

“Anh, anh uống cái thứ này cả ngày!?”

Cái này uống có gì hay? Bạch Ngọc Đường, đồ thần kinh! Anh đang uống rượu hay là đang uống độc dược!”

So với chuyện Bạch Ngọc Đường uống cả ngày chỉ có chút say, từ lượng của Triển Chiêu quá là kém. Chỉ một hớp nhỏ vậy thôi, khuôn mặt trắng noãn của cậu lập tức đỏ bừng, trong mắt hơi nước lưng tròng, trên trán cũng rịn ra mồ hôi mỏng.

Triển Chiêu nâng ánh mắt mù sương, hung hăng chăm chăm nhìn Bạch Ngọc Đường, vô ngữ nói, “Hai người hảo huynh đệ kia của anh cứ thế nhìn anh uống thứ này?”

Ha ha.

Bạch Ngọc Đường cười khan hai tiếng, không dám nói thật ra mấy thứ rượu mạnh trộn này là do Tương Bình cố ý đưa cho anh uống. Thật ra Bạch Ngọc Đường cũng không muốn uống say, anh chỉ là muốn mượn loại rượu mạnh như thể đốt cháy dạ dày này, để làm dịu đi đau đớn trong lòng anh. Mà trước mắt, khi anh thấy Triển Chiêu tới trước mặt mình, không biết tại sao, anh đột nhiên cảm thấy hành động trốn người cả ngày của mình thật là ngu quá sức.

Triển Chiêu là một người rất thông minh, cùng loại tình huống nhưng tính cảnh giác cũng không thấp. Nhưng cậu vừa nhận điện đã nhanh chóng chạy tới S7, có thể thấy, cậu vội vã tới mức nào. Bởi vì nóng nảy mà mất đi cả lực phán đoán bình thường, cậu thậm chí còn chưa xác định được mình đang ở nơi này. Hành động lỗ mãng như thế không giống hành động bình thường Triển Chiêu có thể làm ra, đây là vì sao?

Chuyện Bạch Ngọc Đường lo lắng nhất, cũng không phải chuyện Triển Chiêu không thích anh, mà là Triển Chiêu không tin tưởng anh. Nhưng lúc anh biết Triển Chiêu thích anh tới mức này, những thứ không tín nhiệm mấy tiếng trước làm anh giận dữ kia, tựa hồ đột ngột trở thành mây khói.

Bạch Ngọc Đường không nhịn được giơ tay lên,捏 gò má vì nóng mà phiểm hồng của Triển Chiêu, hỏi, “Rượu này rất khó uống sao?”

Triển Chiêu dùng ánh mắt mơ hồ chăm chăm nhìn Bạch Ngọc Đường, cự tuyệt trả lời câu hỏi ngu ngốc thế.

Bạch Ngọc Đường cười, “Tốt, vậy sau này anh không uống nữa.”

Nụ cười của Bạch Ngọc Đường làm Triển Chiêu hơi sững sờ, đây là thái độ tốt nhất Bạch Ngọc Đường đối với cậu từ lúc cậu bước vào đây. Nếu đã chịu cười như vậy, không lẽ là hết giận rồi? Triển Chiêu trong lòng bức, tâm nói đây là chuyện quý gì. Anh hết giận rồi tôi còn chưa có tiêu đây.

Bất quá, trước mắt, Triển Chiêu cũng không kịp nhớ xả giận với Bạch Ngọc Đường. Cậu chịu đựng cảm giác khó chịu rượu kia mang tới, cân nhắc từ ngữ một chút, nói với Bạch Ngọc Đường, “Ngọc Đường, thật ra tôi phải nói xin lỗi anh. Mấy ngày nay tôi thực sự đang gặt anh để làm một hồ sơ khác, nhưng tôi có lý do hết, anh nghe tôi giải thích.”

“Không cần.” Bạch Ngọc Đường đột ngột cắt lời của Triển Chiêu, bất quá trên mặt anh cũng không có vẻ gì không vui.

Triển Chiêu kinh ngạc, “Tại sao?”

Bạch Ngọc Đường thu lại nụ cười, mắt phương híp lại, dốc định nói, “Vì anh tin tưởng chuyên ngành của em, anh biết em làm như vậy nhất định là có lý do.”

Đáp án này ngoài ý liệu của Triển Chiêu, nhưng cậu chưa kịp vui mừng cho rằng chuyện này vui vẻ qua, Bạch Ngọc Đường đột nhiên lại đổi chủ đề, “Bất quá anh cũng đang muốn hỏi, Triển Chiêu, từ khi nào em bắt đầu nghi ngờ chuyện hung thủ lần này không phải Vân Thu Trạch?”

Lúc Bạch Ngọc Đường hỏi những câu này, biểu lộ nghiêm túc trước giờ chưa từng có, trên gương mặt sắc sảo có ánh mắt sắc bén, một cảm giác áp bức to lớn làm Triển Chiêu không nhận được khẩn trương. Chăm chú nhìn khuôn mặt hơi đỏ ửng của Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu chợt cảm thấy tim của mình đập mạnh. Cậu giờ mới hiểu được, thì ra phán đoán của mình cho rằng Bạch Ngọc Đường đã hết giận là vô cùng sai lầm. Thì ra thẩm vấn chân chính chỉ vừa mới bắt đầu thôi.

Ly rượu kia làm đầu Triển Chiêu phát ngất, trên mặt nóng rần, cậu buồn bực chăm chú nhìn bộ mặt nghiêm túc của Bạch Ngọc Đường, tâm nói, người này không thể lừa gạt. Được rồi, ai bảo mình sai đây, nam nhân với nữ nhân đều như nhau, bây giờ cũng đều phải dụ dỗ cho tốt. Lý đại ca, hi vọng lời của anh nói đúng, tôi có thể dụ dỗ anh ta thật tốt.

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 139: Vụ Án 9 – Ngạc Mộng Tái Lâm (15)

“Thật ra...” Triển Chiêu cẩn thận nghiên cứu biểu lộ trên mặt Bạch Ngọc Đường, chỉ sợ nói sai một câu, đối phương sẽ lại tức giận chạy mất.

Dáng vẻ thận trọng của Triển Chiêu làm Bạch Ngọc Đường dở khóc dở cười, bất quá anh cũng không vì vậy mà làm dịu lại vẻ mặt. Ngược lại, anh tiếp tục hù dọa Triển Chiêu, trầm mặt chăm chăm nhìn gò má hồng cùng ánh mắt đầy nước của Triển Chiêu, chờ cậu giải thích.

Triển Chiêu nhắm mắt chịu đựng sự dồn ép của Bạch Ngọc Đường, “Thật ra từ khi chúng ta nhận điện thoại của Tô Hồng sau, tôi đã bắt đầu nghi ngờ rồi.”

“Sớm như vậy?” Bạch Ngọc Đường hơi giật mình, “Ý em là, trước cả khi chúng ta rời khỏi hải đảo sao?”

Triển Chiêu gật đầu, “Đúng. Ngay cái đêm chúng ta biết được chuyện đánh bom xảy ra, tôi với Bao đại ca đã trao đổi xong hết tất cả chi tiết vụ án, lại bắt chéo so sánh vụ án này với những vụ án của Bá tước trước đó, liền nảy sinh ra bước đầu nghi ngờ.

“Bắt chéo so sánh...” Bạch Ngọc Đường hơi sửng sốt, anh không nhận được quan sát Triển Chiêu từ trên xuống dưới mấy lần, chân mày đột nhiên nhíu lại, “Tiểu tử, em nói thật cho anh, có phải em vẫn luôn lén anh điều tra án cũ của Bá tước không hả?”

“Tôi không có lén anh, chỉ là không có nói cho anh biết thôi.” Triển Chiêu có chút chột dạ, lại giả vờ chính trực, chăm chú nhìn chân mày nhíu chặt của Bạch Ngọc Đường, thẳng thắn nói, “Anh lại không hỏi tôi, nếu anh hỏi tôi nhất định sẽ cho anh biết, thật.”

Nhìn bộ dáng cứng cổ, đỏ mặt, trợn to mắt này của Triển Chiêu, làm Bạch Ngọc Đường tức cũng không được, mắng cũng không được, chỉ có thể bất đắc dĩ trợn mắt nhìn cậu.

“Được rồi, cái này lát nữa lại nói. Em nói tiếp nghi ngờ của mình đi.”

“Ồ.” Triển Chiêu thở phào nhẹ nhõm, vội nói, “Là thế này. Ban đầu tôi chỉ cảm thấy vụ đánh bom mới xảy ra này có một chút khác biệt với vụ án cũ của Bá tước trên vài chi tiết. Những khác biệt đó quá nhỏ, không lấy làm bằng chứng được, nhưng cuối cùng tôi vẫn có cảm giác người này không phải là Bá tước. Sau đó trở lại thành phố D, nghe về tính tình của Bá tước do Tô Hồng cung cấp cùng với những tài liệu cận kề về vụ án cũ kia, dĩ nhiên có thể chứng thực những nghi ngờ này.”

“Cũng từ lúc đó, em mới bắt đầu làm hồ sơ viết thứ hai.”

“Đúng.” Triển Chiêu nhìn khuôn mặt vô tình của Bạch Ngọc Đường, không nhịn được nở nụ cười. “Ngọc Đường, thật ra tôi cũng chỉ muốn sau khi hoàn toàn xác định được chuyện này mới cho anh biết.”

“Hừm.” Bạch Ngọc Đường không lạnh không nóng hừ một tiếng, liếc Triển Chiêu một cái, “Vậy tại sao khi em xác định rồi, cả đội trưởng lẫn khoa trưởng đều biết, mà anh lại phải xếp hàng sau bọn họ?”

Triển Chiêu há miệng, muốn giải thích, lại phát hiện hết vốn từ. Bạch Ngọc Đường không sai, cậu thực sự không có cách giải thích vì sao Bạch Ngọc Đường phải xếp sau Bao Chứng với Công Tôn Sách. Thật ra cậu có thể giải thích rằng, đương nhiên là do cậu không dám tiết lộ phần hồ sơ này với Bạch Ngọc Đường. Cậu không tin Bạch Ngọc Đường sẽ tiếp nhận phán

đoán của mình, cũng không tin một người mấy lần trước đã mất đi bình tĩnh như Bạch Ngọc Đường có thể坦然 đối mặt với sự thật Bá Tước không sống lại.

Huống gì, cho đến bây giờ, toàn bộ vẫn chỉ là suy đoán, cũng không có bằng chứng xác đáng. Chính vì điểm này, Triển Chiêu mới hiểu được giận dữ của Bạch Ngọc Đường. Cậu thừa nhận, cậu sai rồi. Cậu có lỗi với tín nhiệm sâu sắc của Bạch Ngọc Đường.

Nhưng, cậu cảm thấy mình không sai nha, ai bảo biểu hiện của Bạch Ngọc Đường quá mức xung động, làm cậu không dám tin tưởng chứ.

Triển Chiêu có chút khó xử nhìn Bạch Ngọc Đường, cuối cùng chỉ có thể dưới ánh mắt của đối phương cúi đầu.

“Ngọc Đường, tôi ngoại trừ nói xin lỗi ra, không còn nói gì được nữa.”

Triển Chiêu cúi đầu, cậu không thấy được biểu lộ trên mặt Bạch Ngọc Đường, nhưng cậu có thể ngửi thấy mùi hương trên người của Bạch Ngọc Đường. Mùi xà bông trộn với mùi rượu mạnh, từ từ tiến gần Triển Chiêu. Đột nhiên, một bàn tay vuốt qua cằm cậu Triển Chiêu, nâng cằm cậu lên.

Triển Chiêu giương mắt, bắt được ánh mắt sáng của Bạch Ngọc Đường. Bốn mắt nhìn nhau, khóe miệng của Bạch Ngọc Đường mím thành một đường thẳng, làm cơ thể Triển Chiêu không nhịn được run lên.

Sợ hãi trong mắt Triển Chiêu để Bạch Ngọc Đường nhíu mày, anh không thích bộ dáng sợ hãi này của Triển Chiêu, bị người mình thích sợ cũng không phải cảm giác thích thú gì.

Bạch Ngọc Đường đưa ra một cánh tay khác, ôm chặt bả vai Triển Chiêu, kéo cậu vào trong lòng mình.

Mùi Triễn Chiêu ngửi thấy càng lúc càng nồng, sau đó, cậu nghe thấy một giọng khàn khàn ở bên tai mình nhỏ nhẹ nói, “Đã làm sai, phải trả giá đắt.”

Cậu còn chưa kịp phân tích giá đắt mà Bạch Ngọc Đường nói là gì, xúc cảm trên môi đã nhắc nhở cậu. Đầu óc Triễn Chiêu bị rượu hun đến mơ màng, vì nụ hôn nóng bỏng này mà càng thêm mơ hồ.

Cậu không kịp suy nghĩ thêm chuyện khác, cũng không kịp phân tích tình huống trước mặt, toàn bộ giác quan cũng đặt lên nụ hôn đó. Cậu chỉ có thể vịn thật chặt cánh tay của Bạch Ngọc Đường, đáp lại nụ hôn của anh.

Chuyện hôm nay, có lẽ là nguy cơ đầu tiên sau khi hai người họ yêu nhau. Cùng với chuyện cãi vã lần trước trên hải đảo. Nguy cơ lần này cũng không đến từ bên ngoài, mà là xảy ra giữa hai người bọn họ. Mà trong khoảng thời gian hai người họ tách nhau ra, hai người đều không ngờ nguy cơ này cuối cùng lại giải quyết đơn giản đến vậy.

Tin tưởng chính là ăn ý cơ bản nhất nên có của người yêu, nhưng có mức, nó lại quá trân quý. Sau khi trải qua tin tưởng lần này, họ sẽ càng thêm quý trọng nhau, nhất là khi đối đầu với áp lực cùng như nguy cơ lớn.

Hai người trẻ tuổi vong tình hôn nhau, thân thể trẻ tuổi vì tác dụng của cồn mà nóng bỏng, lại càng thiêu đốt hơn sau khoảng thời gian chia ly ngắn ngủi cùng tháo bỏ hiểu lầm. Bọn họ không biết, lúc bọn họ kích tình ôm hôn nhau, có hai con kỳ đà cán mũi to tướng đang trốn ở ngoài cửa quan sát nhất cử nhất động của bọn họ.

Từ tam gia có chút buồn bực, hấn bực mình chăm chăm nhìn Tương tử gia đang ngồi xổm bên khe cửa, vừa lén nhìn vừa lẩm bẩm gì đó, cố nén lại xung động lau mồ hôi.

“Lão tứ, chúng ta làm thế nào có phải kỳ lắm không, tiểu Ngũ mà biết nhất định sẽ giận.” Từ tam gia là người đàn ông hoàng, hẳn cũng không muốn

vì hành động lộ liễu của Tương Bình mà bị lửa giận của Bạch Ngọc Đường liên lụy.

Phải biết, con người Bạch tiểu ngũ bình thường tính cách đã xấu rồi, nhưng lần này cũng không phải nổi khùng bình thường đâu. Mới nãy lúc uống rượu thì hùng hùng hổ hổ, liên tục nói mình bị Triển Chiêu làm tổn thương. Nhưng chỉ cần mình với tiểu Tứ hòa theo nó mắng một câu, nó lập tức trở mặt, giờ quả đấm muốn la hét hai ca ca nó.

Đây rõ ràng là bao che làm người ta bực không chịu nổi! Tên tiểu tử thói Bạch Ngọc Đường này rõ ràng là thích Triển Chiêu tới mức không phân biệt được đúng sai, lục thân không nhận! Tương Bình bình thường nhìn cơ trí, thế nào lúc này còn ngu hơn cả bản thân đây? Bộ hắn không hiểu, nếu hai người họ mà trêu chọc Triển Chiêu, không cần Triển Chiêu ra tay, Bạch tiểu ngũ cũng sẽ xông ra trước mặt đại nghĩa diệt thân sao?

Mới rồi ngu ngốc đi trêu chọc Triển Chiêu thì thôi đi, bây giờ còn dám ở cửa nghe lén. Tương Bình, chú thật là làm mất mặt ngũ nghĩa bọn anh, để Triển Chiêu phát hiện ra, hiểu lầm ngũ nghĩa chúng ta là một tổ chức biến thái gì đó, tiểu Ngũ còn không băm nát chúng ta sao!?

Đang lúc con người đang hoang đang chửi thầm trong bụng, Tương tứ gia không đang hoang lại đột nhiên phát ra tiếng cười quỷ dị, Từ tam gia cả kinh run rẩy.

“Lão tứ, chú đừng cười như vậy, anh lạnh cả người này.” Từ Khánh vô ngữ đưa mắt nhìn khuôn mặt cười quỷ dị của Tương Bình.

Tương Bình không nhịn được phát tay, ý bảo Từ Khánh câm miệng. Nhưng coi như có thể làm Từ Khánh câm miệng được rồi, hắn cũng không đời ánh mắt khỏi khe cửa đi.

Từ Khánh không nói, chỉ có thể giơ tay lên chọt chọt đầu Tương Bình.

“Lão tứ, lão tứ....”

“Suýt, im đi! Không thấy em đang xem kịch sao?” Tương tứ gia bị chột dĩ nhiên không vui, giơ tay lên hất tay Từ Khánh ra.

“Lão tứ, anh đang nói chuyện đúng đắn với chú nè!” Từ Khánh kéo bả vai Tương Bình.

“Ai da!” Tương Bình bị sức mạnh của Từ Khánh lôi kéo suýt tí nữa ngã nhào, hung hăng trợn mắt nhìn tên to xác này, “Rốt cuộc anh muốn nói cái gì?”

“Anh muốn nói, bây giờ tiểu Ngũ với Triển Chiêu đã hòa hợp rồi, chúng ta cũng nên thông báo cho đại ca, anh còn đang chờ tin đây này.” Từ Khánh cau mày chăm chú nhìn Tương Bình, chần chừ nói.

Từ Khánh mới nói xong, Tương Bình cũng sốt ruột nói, “Muốn gửi tin thì anh gửi đi? Còn hỏi em làm gì?”

Từ Khánh sừng sốt, “VẬY anh gọi điện nhé?”

“Ầy da, gọi đi, gọi đi, cái gì cũng phải hỏi em vậy, phiền quá!” Tương Bình vừa phúi Từ Khánh đi gọi điện thoại cho Lô Phương, vừa chuẩn bị tiếp tục nhìn lén hai tiểu tử thúì kia lẩn lộn.

Từ Khánh đúng là nghe lời Tương Bình, móc điện thoại ra gọi cho Lô Phương. Tương Bình ngồi xồm xuống, nhắm ánh mắt hẹp vào khe cửa, mượn ánh sáng hơi yếu trong phòng, hắn có thể thấy Bạch Ngọc Đường đã buông Triển Chiêu ra, không biết từ lúc nào đã kết thúc nộ hôn gần như không kết thúc kia.

Tương Bình có chút chán, bất quá hắn nhanh chóng thấy được, hai tên tiểu tử thối không có tiết tháo trong đó tuy không hôn nữa, nhưng động tác kế tiếp còn lộ liễu hơn là hôn. Mấy đứa quý này, tới thật à!

Cho dù Tương Bình có mặt dày hơn nữa, hình ảnh tiếp theo đúng là không thích hợp để hăn nhìn tiếp. Vì vậy hăn hít sâu một hơi, nhanh chóng đứng dậy, quay đầu có gắng bình ổn trái tim bất giác đập dữ dội, trong lòng không nhin được mắg Bạch Ngọc Đường mấy câu. Tiểu ngũ bình thường nhìn lạnh như băng, không ngờ tới lúc lại liều mạng như vậy!

“Hô hô! Thằng nhóc tiểu ngũ này đúng thật là một con sắc lang!” Tương Bình hung hăng chửi một câu.

“Hơ?” Lúc Tương Bình nhớ tới Từ Khánh, đang tính kéo hăn lại cùng nhau chửi, lại phát hiện cái người đơn bào toàn cơ bắp đang ngăn người đứng ở đó.

Không phải ảnh tính gọi điện thoại sao? Cuối cùng là gọi hay chưa? Tương Bình tò mò bước tới, “Từ lão tam, Từ Khánh, tam ca?”

Giọng Tương Bình hình như làm tỉnh lại dây thần kinh chờ dẫn của Từ Khánh, hăn chăm chú nhìn Tương Bình, làm tứ đệ của hăn giật mình.

“Nè! Anh làm sao vậy? Rốt cuộc có gọi điện thoại chưa!?”

“Gọi rồi.” Từ Khánh ngơ ngác nhìn Tương Bình, sau đó từ hai mắt hăn rơi ra hai hàng nước mắt.

Tương Bình cả kinh, khẩn trương nhìn chăm chăm đôi mắt rơi lệ của Từ Khánh, sợ hãi kêu, “Sao!? Rốt cuộc anh làm sao? Xảy ra chuyện gì?”

Tiếng hô của Tương Bình giống như thức tỉnh Từ Khánh, một nam nhân vóc dáng khôi ngô, lại lớn tiếng la khóc như một đứa trẻ, vừa khóc vừa la, “Đại tẩu, đại tẩu chết! Đại ca nói, đại tẩu bị bom nổ chết rồi!”

“Anh nói cái gì!?” Tương Bình thất thanh hô to.

Không chờ Từ Khánh đáp lời, một tiếng thật lớn vang lên, cửa phòng có một lực lớn từ bên trong phòng đẩy ra. Bạch Ngọc Đường như một cơn gió vọt ra khỏi cửa, hai tay như gọng sắt bắt lấy hai cánh tay Từ Khánh, “Đại tẩu làm sao!? Tam ca! Anh nói lại xem! Đại tẩu làm sao!?”

Triển Chiêu đứng sau lưng Bạch Ngọc Đường, mặt mũi cậu sợ hãi nhìn ba anh em đứng bên kia. Không giống với sự khó tin của Bạch Ngọc Đường, lòng Triển Chiêu gần như đã đoán ra tình hình không rõ ràng trong lời Từ Khánh. Đại tẩu của ba người này, chính là vợ của Lô Phương. Triển Chiêu với cô chỉ mới gặp mặt một lần, mà thời gian họ gặp nhau chính là sáng nay lúc Triển Chiêu đi tìm Bạch Ngọc Đường.

Chỉ sau mấy tiếng ngắn ngủi, cô gái nhìn qua thoải mái thiện lương kia đã mất đi, hơn nữa còn là bị đánh bom mà chết.

Triển Chiêu nghĩ tới một cái tên, Bá Tước. Có lẽ lãnh đạo trước kia của Tô Hồng với Bạch Ngọc Đường đã làm ra một phán đoán chính xác. Bất kể Bá Tước này là ai, mục tiêu sau khi hãn sống lại, có lẽ thật sự là Bạch Ngọc Đường.

Nghĩ tới đây, trên mặt trắng nõn của Triển Chiêu đã đổi từ sợ hãi sang rầu rĩ. Cậu nhìn khuôn mặt rơi lệ của Bạch Ngọc Đường, siết thật chặt nắm đấm.

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 140: Vụ Án 9 – Ngọc Mộng Tái Lâm (16)

Triển Chiêu không muốn phụ dận dò của Bạch Ngọc Đường, dưới ánh mắt của mọi người, cậu lần đầu tiên chủ động ôm Bạch Ngọc Đường, dùng sức vỗ vỗ bả vai cứng rắn của đối phương.

“Anh phải mau chóng tỉnh táo lại, chúng tôi đều cần anh.” Triển Chiêu ở bên tai Bạch Ngọc Đường, trịnh trọng nói.

Chúng tôi, không chỉ có mỗi Triển Chiêu, còn có tất cả thành viên khác trong tổ trọng án.

Gần như đồng thời với lúc tìm được Bạch Ngọc Đường, “Bá tước” đã vi phạm lời hứa của hắn, 4 giờ trước thời hạn cuối cùng, đã cho phát nổ một quả bom. Lần này bom xảy ra ở một bệnh viện công, nổ chết tại chỗ ba nam bốn nữ, trọng thương năm người, hơn mười người bị thương. Trong ba nam chết có một là trẻ con, mà trong 4 người nữ chết, có Lô phu nhân, đại tẩu của Bạch Ngọc Đường.

Lô phu nhân không phải người có bệnh, cô là chuyên gia vật lý trị liệu ở bệnh viện này. Tối nay cô gặp chuyện là do ở lại bệnh viện làm thêm.

Bốn giờ trước khi chuyện đánh bom phát sinh, sau khi bom nổ, phân cục lập tức nhận được tin tức. Nhưng vì quán Bar S7 che hết tín hiệu điện tử, cho nên mãi tới bốn giờ sau, Bao Chứng còn chưa liên lạc được với Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường.

Vì một lần phóng túng rượu chè, Bạch Ngọc Đường mất đi cơ hội chạy tới hiện trường trước tiên. Vì vội vàng tìm kiếm Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu cũng bỏ lỡ thời cơ đứng ở hiện trường phạm tội phân tích vụ án.

Phu nhân của Lô Phương, Mẫn Tú Tú là một nữ nhân nhỏ nhắn, khéo léo. Lúc Triển Chiêu tới hiện trường đánh bom, thi thể Mẫn Tú Tú đã được cảnh sát mang đi. Vì tâm trạng Lô Phương rất tệ, Bạch Ngọc Đường cũng không trở về phân cục quan tâm tới tiến triển vụ án, mà vẫn luôn ở bên người Lô Phương, chăm sóc đại ca cũng cháu trai Lô Trân.

Lúc đầu Triển Chiêu cũng muốn phụng bồi anh, nhưng bị Bạch Ngọc Đường từ chối. Ý tứ của Bạch Ngọc Đường rất rõ, anh muốn Triển Chiêu thay anh, dùng tốc độ nhanh nhất chú ý đến vụ án đã hại chết chị dâu, mau tìm ra hung thủ.

Triển Chiêu không muốn phụ dận dò của Bạch Ngọc Đường, dưới ánh mắt của mọi người, cậu lần đầu tiên chủ động ôm Bạch Ngọc Đường, dùng sức vỗ vỗ bả vai cứng rắn của đối phương.

“Anh phải mau chóng tỉnh táo lại, chúng tôi đều cần anh.” Triển Chiêu ở bên tai Bạch Ngọc Đường, trịnh trọng nói.

Chúng tôi, không chỉ có mỗi Triển Chiêu, còn có tất cả thành viên khác trong tổ trọng án.

Vì vừa mới khóc qua, nên mắt Bạch Ngọc Đường sưng đỏ. Hắn nhìn bóng lưng Triển Chiêu rời đi, trịnh trọng gật đầu.

Sau khi chia tay với Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu ở trong phòng làm việc tổ Trọng án bận bịu cả một buổi tối. Khi ánh sáng đầu tiên leo lên cửa sổ, cậu vượt cái trán đau nhức dừng lại công việc.

Cậu hoàn toàn có thể xác định được, kẻ tình nghi trong vụ án này cũng không phải Vân Thu Trạch. Nhưng, cậu đồng thời cũng có thể xác định,

người này nhất định có quan hệ rất lớn với Vân Thu Trạch. Triển Chiêu đối với suy đoán này nắm chặt 10 phần.

Cả một loạt vụ án này là liên hoàn án, là tấn công theo chủ nghĩa khủng bố điển hình. Có tổ chức, có dự mưu. Mà thân phận kẻ hiềm nghi có thể xác định là nhân vật đầu não của tổ chức Bá tước, thân phận giống như Vân Thu Trạch trước đó. Vậy có thể đoán được, người này là kẻ kế nhiệm Vân Thu Trạch.

Sau khi xác định được điểm này, bước tiếp theo sẽ là tìm kiếm kẻ tình nghi trong những thành viên của tổ trước đã xác định từ ba năm trước. Căn cứ theo tin tức mà đặc cảnh cung cấp, ba năm trước Vân Thu Trạch cũng không phải nhân vật số một của tổ chức Bá Tước này. Căn cứ theo tình hình mà lãnh đạo đội đặc cảnh đang nắm giữ, nhân vật đứng đầu tuổi tương đối lớn, có thể giống Vân Thu Trạch, có một thân phận có thể tùy ý đi lại dưới ánh mặt trời che chở.

Bàn trước mặt Triển Chiêu đặt một tờ giấy trắng, phía trên viết rất nhiều danh tự cùng đường chéo. Bây giờ, cậu đặt cây bút ở giữa Vân Thu Trạch cùng nhân vật mang chữ A, đánh dấu “?” ở trên đường thẳng.

“Chấm hỏi là sao?”

Triển Chiêu sửng sốt, ngẩng đầu lên, phát hiện một khuôn mặt vô biểu tình cùng một ánh mắt đờ đẫn lộ ra nghiêm túc.

Là Tần Giản. Không biết hần xuất hiện trong phòng làm việc từ lúc nào, cũng không biết hần đứng sau lưng Triển Chiêu bao lâu. Có thể đã sớm tới, nhưng một mực không nói gì, chỉ nghiêm túc nhìn Triển Chiêu làm việc. Tới lúc này mới nhin không được mà nói ra nghi vấn.

Triển Chiêu đã quen với việc Tần Giản tùy ý xuất hiện tùy ý đi như một hồn ma rồi. Cho nên đối mặt với câu hỏi của Tần Giản, cậu cũng chỉ theo thói quen trước, thẳng thắn nói.

“Tôi đang nghi ngờ quan hệ của Vân Thu Trạch với người kia.”

“Người kia chính là A?”

“Đúng, tôi không biết tên của hắn, cho nên dùng A để thay thế. A chính là đại biểu cho đầu não của tổ chức khủng bố Bá tước.”

“Vụ án này là do A làm?”

Triển Chiêu sững sốt, kinh ngạc cau mày, “Tần Giản, Bao đại ca có nói cho anh nghe suy đoán của tôi sao?”

Tần Giản không đáp, chỉ lắc đầu, ánh mắt vẫn chăm chú nhìn tờ giấy trong tay Triển Chiêu.

Triển Chiêu rất hứng thú nhìn Tần Giản, nhin không được hỏi, “Vậy sao anh lại nghi ngờ tên A này là kẻ tình nghi, anh không cảm thấy là Vân Thu Trạch làm sao?”

Tần Giản lắc đầu, ánh mắt vẫn chăm chăm nhìn tờ giấy, bên kia lại một tâm hai dạ, giơ tay, từ đồng hình hiện trường dày đặc lôi ra hai tấm, ném tới trước mặt Triển Chiêu.

“Cậu nhìn ra điểm khác biệt sao?”

Triển Chiêu nhận lấy hình, đây là hai tấm hình chụp thi thể ở hiện trường đánh bom. Giống nhau đều là máu tươi be bét, cả người nám đen, đều thê thảm không nỡ nhìn. Triển Chiêu căn bản không nhìn ra khác biệt. Nhưng, từ thời gian cậu có thể đoán, hai tấm hình này là từ hai vụ án khác nhau, một là mới xảy ra hôm qua, một là từ ba năm trước.

Tần Giản liếc Triển Chiêu một cái, phát hiện trên mặt đối phương có vẻ mặt khốn hoặc, hắn không nhin được kéo khóe miệng, nở một nụ cười tự nhiên đến mức không thể tự nhiên hơn nữa.

“Cậu nhìn không ra, tôi nhìn ra nha.” Tần Giản câu khoe miệng nói, “Ờ này, thi thể xách điểm nổ khá xa, trình độ bị thương thấp hơn một tờ nọ.”

Tần Giản đang chỉ một tấm hình chụp hiện trường ba năm trước, “Hơn nữa, nạn nhân là nam, thân thể cường tráng. Trong hồ sơ vụ án ba năm trước, loại thi thể này rất nhiều. Mà mấy vụ gần đây, phong cách hoàn toàn thay đổi.”

Triển Chiêu gật đầu, “Chuyện này tôi đều biết. Ba năm trước đây, Vân Thu Trạch là một tội phạm ra tay theo nguyên tắc, mà kẻ địch bây giờ chúng ta đối mặt, lại là một tội phạm điên cuồng không hề có chút bận tâm.”

“Thật ra họ đều là điên, bất quá có chút không giống.” Ngôn ngữ của Tần Giản tương đối ít, hẳn không biết loại giống nhau này là cái gì, nhưng từ dấu vết hai tên tội phạm để lại trên thi thể, hẳn có thể phân biệt sự khác nhau này. Có lẽ Tần Giản hoàn toàn không có cách từ trên mặt người sống đọc ra hỉ nộ ai lạc của đối phương, tình cảm gần như số không của hẳn làm hẳn hoàn toàn không có cách câu thông với người thường. Nhưng khi đặt hai cỗ thi thể bị tàn phá gần như giống nhau ở trước mặt hẳn, hẳn thấy, sự khác biệt còn rõ hơn so với Bao thanh thiên cùng Trần Thế Mỹ nhiều.

Triển Chiêu công nhận vở vai Tần Giản, cười nói, “Tần Giản, anh thật là người thông minh nhất tôi từng thấy.”

Chỉ tiếc, trí thông minh của người này chỉ giới hạn đến phần phân tích người chết. Nếu anh ta có sức quan sát bén nhạy như vậy với cả người sống thì, lão thầy nhất định sẽ tóm anh ta vào làm đệ tử cuối cùng đi?

Nghĩ tới đây Triển Chiêu mỉm cười chỉ vào tờ giấy trắng, nói, “Vậy, anh giúp tôi nhìn một chút, trong số mấy người này, ai có khả năng là người chúng ta muốn tìm?”

Có lẽ do được Triển Chiêu khen ngợi, trên mặt Tần Giản hiện ra một vết đỏ đáng ngờ. Hắn nhìn chăm chăm tờ giấy trắng Triển Chiêu chỉ cho hắn, phía trên dùng những đường nét phức tạp liên hệ vài người với nhau, mà người ở giữa mạng lưới này, chính là Vân Thu Trạch.

“A đại biểu cho cấp trên của Vân Thu Trạch, cho nên cái “Kiều” song song với hắn này, ý cậu nói, bọn họ cùng cấp bậc.” Tần Giản chỉ một chữ “B” được vẽ song song với Vân Thu Trạch.

“Đúng. Người này họ Kiều, không rõ tên, biệt danh là Kiều Ba. Theo những người từng gặp hắn nói, hắn là một kẻ trung niên, phụ tá đắc lực của đầu lĩnh, tính tình tàn nhẫn, khiêm tốn, vừa ngược lại với chuyện khoa trương của Vân Thu Trạch. Hắn cũng mang vai trò trọng yếu trong tổ chức này.”

“Vậy sẽ không phải hắn làm sao?”

“Tính khả năng không lớn.” Triển Chiêu lắc đầu, “Tuổi Kiều Ba lớn hơn Vân Thu Trạch, hơn nữa sống khiêm tốn, cùng người chúng ta truy tìm không hợp. Dĩ nhiên, chúng ta đều chưa ra mắt Kiều Ba, cũng không thể kết luận người này không phải hắn, nhưng tôi có thể nói, tính khả năng của hắn phải xếp sau những người này.”

Nói rồi, Triển Chiêu chỉ chỉ ba cái tên phía dưới Vân Thu Trạch.

“Lô Thiêm Nghĩa, Lô Thiêm Phong, Triệu Châu.”

“Hai người kia đều họ Lô, tên cũng gần giống, là hai huynh đệ?”

“Đúng.” Triển Chiêu gật đầu. “Hơn nữa từ trong tài liệu mà xem, bọn họ còn là anh em sinh đôi. Ba người này đều là trở thủ mà năm đó Vân Thu Trạch bồi dưỡng, ba năm trôi qua, tổ chức Bá Tước sau bất ổn đã tái cơ cấu lại, ba người này bây giờ rất có thể đã trở thành nhân vật quan trọng của tổ

chức. Cho nên tôi nghi ngờ kẻ kế nhiệm Vân Thu Trạch, chính là ở trong ba người này.”

“Ý cậu nói, sau khi Vân Thu Trạch chết, một trong ba người nọ trở thành Bá tước mới?”

Nghe được câu hỏi của Tần Giản, Triển Chiêu lại gật đầu, bất quá nhanh chóng lắc đầu.

“Tôi vẫn cảm thấy có chút kỳ quái.” Ngón tay Triển Chiêu nhẹ nhàng điểm lên tờ giấy trắng, như có suy nghĩ gì đó nói với Tần Giản, “Xem như suy đoán của chúng ta là chính xác, tôi vẫn không hiểu vì sao bọn họ cố làm khoa trương như vậy khi tuyên bố Bá tước chết đi mà sông lại. Làm thế dĩ nhiên sẽ tạo ra được không khí khủng bố, nhưng cũng sẽ làm bại lộ quan hệ của họ với án cũ ba năm trước đây. Không lẽ ngoại trừ làm thế ra, còn muốn cố ý đem sự chú ý của cảnh sát hướng về Vân Thu Trạch?”

“Triển Chiêu.” Tần Giản đột ngột cắt đứt lời nói của Triển Chiêu.

Triển Chiêu hơi ngẩn ra, nhìn Tần Giản, “Có vấn đề?”

Tần Giản gật đầu, “Có.”

“Nơi nào?” Triển Chiêu có chút hứng thú hỏi.

Tần Giản ngơ ngác lắc đầu, “Thật ra những chuyện cậu mới nói, toàn bộ tôi đều nghe không hiểu.”

Triển Chiêu sửng sốt, sau đó bất đắc dĩ cười, “Được rồi, tôi nói đơn giản một chút. Giả sử, suy đoán của chúng ta là đúng. Tên tội phạm mới chính là người kế nhiệm của Vân Thu Trạch. Dựa theo tâm lý bình thường, người kế nhiệm, nhất là người kế nhiệm phách lối. Sau khi lên được địa vị rồi, sẽ hi vọng tạo dựng uy tiếng của mình, hay sẽ muốn sử dụng cách gây án nguy hiểm để tiếp tục tạo uy danh cho người tiền nhiệm đây?”

Triển Chiêu chăm chú nhìn ánh mắt của Tần Giản, vô cùng nghiêm túc dẫn dắt vị “Pháp y Tần” mà cậu vừa mới gọi là “thông minh nhất” này.

Tần Giản rất nể mặt gật đầu, sau đó ánh mắt mơ màng đáp, “Không biết.”

Triển Chiêu đỡ trán, cũng không thềm để ý xem Tần Giản nghe có hiểu hay không nữa. Cậu giơ tay lên vuốt ve tờ giấy, thở dài, nói, “Tôi cuối cùng vẫn cảm thấy, kẻ kế nhiệm này giống như đang diễn trò, lại giống như cố ý gây phiền toái cho Vân Thu Trạch. Nhưng xét theo tài liệu hiện tại, Vân Thu Trạch rất có thể đã chết. Gây phiền phức cho người chết, thật không biết là phiền như thế nào nữa. Không lẽ kẻ tình nghi này sẽ nhàm chán tới mức vậy sao? Hoặc là, đây chẳng qua cũng là sự sùng bái của hắn với Vân Thu Trạch?”

Nói tới đây, Triển Chiêu cũng có chút không tin. Cậu bất đắc dĩ cười, không biết vì sao, đúng lúc này lại nhớ Bạch Ngọc Đường. Nhớ năm đó, Bạch Ngọc Đường cũng rất sùng bái Vân Thu Trạch, không biết anh ấy có thể hiểu tâm tư của kẻ kế nhiệm này không?

Nhưng ngay lúc này, cửa phòng làm việc đột nhiên vang lên. Triển Chiêu với Tần Giản theo âm thanh quay lại, một nam tử bạch y khuôn mặt tuấn tú, sắc mặt tái nhợt xuất hiện ở cửa. Trên mặt anh tràn đầy mệt mỏi cùng khổ sở, nhưng ánh mắt của anh lại sáng vô cùng, giống như tràn đầy kiếm phong sắc bén.

Triển Chiêu trong lòng đau xót, Tần Giản nhướn mày.

Triển Chiêu, “Ngọc Đường.”

Tần Giản, “Bạch Ngọc Đường.”

Bạch Ngọc Đường đi tới, dừng mắt lên tờ giấy trong tay Triển Chiêu, trực tiếp cầm lấy nó.

“Bên kia xử lý xong?” Triển Chiêu nghiêng ngẫm sắc mặt Bạch Ngọc Đường, nhẹ giọng hỏi.

“Ừ.” Bạch Ngọc Đường chỉ đáp một tiếng, chỉ tên trên giấy nói, “Nếu kẻ kế nhiệm này là người hâm mộ Vân Thu Trạch, thì kẻ có tình nghi lớn nhất chính là hắn.”

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 141: Vụ Án 9 – Ngạc Mộng Tái Lâm (17)

“Thật ra mà nói, sự kiện ba năm trước đây, đối với toàn bộ đội đặc cảnh chúng tôi mà nói đều là một cơn ác mộng.”

Bạch Ngọc Đường mở đầu như vậy, sau đó, anh lại lọt vào trầm mặc ngẩn ngui. Nhưng vẫn may là, lần này anh không để Triển Chiêu chờ quá lâu, nhanh chóng lên tiếng.

Ngón tay Bạch Ngọc Đường chỉ lên một cái tên trên giấy.

“Lô Thiêm Phong?” Triển Chiêu hí mắt nói, “Anh chắc chứ?”

Trong sắc mặt tái nhợt của Bạch Ngọc Đường hiện lên chút xanh xao, vì một mối cùng bị thương quá sức, làm con người trẻ trung khỏe mạnh lại hiện ra chút yếu ớt. Nhưng, ánh mắt anh vẫn cứ sáng ngời, thậm chí vẻ mặt còn kiên định hơn ngày xưa gấp mấy lần. Anh nhìn chăm chăm vào tờ giấy trong tay Triển Chiêu, cùng dãy tên quen thuộc, nghiêm túc gật đầu.

“Những tên này đều là thành viên quan trọng trong tổ chức khủng bố đó, mà tên Lô Thiêm Phong này càng là kẻ theo đuổi trung thành của Vân Thu Trạch.”

“Fan trung thành...” Triển Chiêu như suy nghĩ chuyện gì nhìn Bạch Ngọc Đường, nhẹ nhàng cau mày, “Ngọc Đường, anh có thể nói kỹ hơn một chút chuyện về Lô Thiêm Phong này không?”

Bạch Ngọc Đường gạt đầu, cầm lấy tờ giấy trong tay Triển Chiêu, cẩn thận quan sát mấy lần. Triển Chiêu tranh thủ lúc Bạch Ngọc Đường còn trầm mặc, kéo qua một cái ghế cho Bạch Ngọc Đường ngồi. Cũng không phải do cậu quá quan tâm tới Bạch Ngọc Đường, mà do lúc Bạch Ngọc Đường vừa vào cửa, cậu đã phát hiện trạng thái cực kỳ yếu đuối của Bạch Ngọc Đường. Bạch Ngọc Đường lúc này, tuy có gắng gượng nhờ một luồng ý chí mạnh mẽ, nhưng Triển Chiêu nhìn ra, vạn nhất khi anh tỉnh táo lại, rất có thể sẽ lập tức té xuống đất ngủ mê man.

Mặc dù Triển Chiêu không hiểu rõ đại tẩu Mẫn Tú Tú của Bạch Ngọc Đường, nhưng cậu hiểu ra, cô gái này có địa vị trọng yếu tới đâu trong lòng huynh đệ Ngũ nghĩa. Tuổi cô còn trẻ, lại chết thảm thiết như vậy. Cho dù là Triển Chiêu chỉ cùng cô có một mặt chi chuyển cũng không khỏi cảm thấy khổ sở cùng hận, huống gì là các huynh đệ coi trọng cô tới thế?

Trong đáy mắt Bạch Ngọc Đường Triển Chiêu nhìn thấy vẻ mặt quen thuộc, đó là một loại tức giận, hối hận, đau khổ, cùng hận thù vướng lại chung một chỗ. Có lẽ hai năm trước khi Triển Chiêu quen biết Bạch Ngọc Đường, vì cái chết của Đinh Diễm Huệ, Bạch Ngọc Đường cũng thường toát ra ánh mắt cùng tâm trạng như vậy. Bây giờ, Triển Chiêu đã dùng một năm nay xóa sạch u ám trong mắt anh, chẳng lẽ tất cả nỗ lực lại sẽ vì cái chết của Lô đại tẩu mà thất bại trong gang tấc sao?

Không được, tuyệt đối không được!

Triển Chiêu cố gắng hết sức để nhẹ động tác, đỡ Bạch Ngọc Đường ngồi xuống ghế, sau đó đưa mắt nhìn Tần Giản, ý bảo đối phương đừng mở miệng quấy rầy Bạch Ngọc Đường. Tần Giản người này mặc dù EQ thấp, nhưng cũng không nói nhiều. Mặc dù năng lực quan sát của hần không cao, căn bản không nhìn ra tâm trạng của Bạch Ngọc Đường rất tệ, nhưng cũng may, hần có thể chủ động im lặng những khi Triển Chiêu không nói chuyện với hần.

An đồn Bạch Ngọc Đường xong, Triển Chiêu nhanh chóng rút cho Bạch Ngọc Đường ly cà phê nóng, sau đó lẳng lặng đợi anh chỉnh lý xong suy nghĩ của mình. Không lâu sau, Bạch Ngọc Đường buông tờ giấy trong tay xuống.

“Thật ra mà nói, sự kiện ba năm trước đây, đối với toàn bộ đội đặc cảnh chúng tôi mà nói đều là một cơn ác mộng.”

Bạch Ngọc Đường mở đầu như vậy, sau đó, anh lại lọt vào trầm mặc ngắn ngủi. Nhưng vẫn may là, lần này anh không để Triển Chiêu chờ quá lâu, nhanh chóng lên tiếng.

“Trong một án đánh bom cuối cùng của ba năm trước, trừ năm anh em cảnh sát bị hại ra, còn nổ chết mấy thành phần khủng bố. Lúc đó tên khủng bố ở gần nơi phát nổ nhất bị nổ nát bấy, không có chứng cứ nào xác định được thân phận chân thật của hắn. Căn cứ vào rất nhiều chi tiết, cuối cùng cảnh sát xác định người bị nổ vụn là Bá tước.” Nói tới đây, trên khuôn mặt nhợt nhạt của Bạch Ngọc Đường hiện ra một tia cười khổ, anh cúi đầu quan sát hai tay của mình một chút.

Trong một thoáng này, thời gian như thế xuyên về ba năm trước, buổi trưa đầy khói bụi, ánh mặt trời chói chang treo trên không, trong không khí tràn ngập mùi hôi thối của máu chảy, làm người ta không cách nào hít thở, buồn nôn.

Bạch Ngọc Đường lồm ngồm bò trên đất, sóng xung kích từ trái bom khổng lồ đánh bay anh lên khỏi mặt đất, mạnh mẽ rơi xuống. Từng khúc xương toàn thân cũng cảm nhận được đau đớn như bị gãy, nhưng anh cắn bản không cảm giác được. Anh cao giọng gào lên tên của Đinh Diễm Huệ cùng những anh em khác, nhưng đáng tiếc, đáp lại anh chỉ là một mảng yên lặng chết chóc.

Dôi mắt nhìn lại, trong mắt chỉ toàn là những thi thể không rõ mặt, cháy đen cùng đỏ máu, không biết ai là địch, ai là bạn! Bạch Ngọc Đường như điên lao về phía những thi thể không toàn vẹn trên đất, dùng hai tay lật, trong đống thi thể tìm kiếm một bóng dáng quen thuộc. Anh dùng hết sức để tìm kiếm, nhưng trong lòng anh, vẫn còn một âm thanh nhắc nhở, làm ơn đừng tìm thấy! Đừng!

Đáng tiếc, sự thật làm anh thất vọng. Anh cuối cùng tìm ra thi thể của bốn anh em đội đặc cảnh. Cuối cùng, anh đã tìm thấy Đinh Diễm Huệ.

Đinh Diễm Huệ ngửa mặt nằm trên mảnh đất cháy khét, trở thành một người bị bom nổ chết, trên mặt hằn vô cùng sạch sẽ, chỉ dính một chút bắn mà thôi. Vì thế, Bạch Ngọc Đường lập tức nhận ra ngay, đây chính là anh em tốt cùng anh lớn lên. Bạch Ngọc Đường trước tiên là bình tĩnh lấy tay dò xét động mạch cảnh của Đinh Diễm Huệ, xác định hằn đã chết. Sau đó, anh nhẹ nhàng dùng tay lau đi vết bắn trên mặt Đinh Diễm Huệ, tiếp theo, ngơ ngác ngồi bên cạnh thi thể Đinh Diễm Huệ.

Từ sáng tới đêm, cho tới khi thi thể bị mang đi lấy chứng, Bạch Ngọc Đường vẫn cứ ngồi ở đó. Anh không ăn không uống ngồi trên mảnh đất cháy ba ngày ba đêm, cuối cùng đến khi anh quyết định đứng dậy, cả người gần như mềm nhũn, trước mắt hóa thành màu đen, rồi ngã xuống đất. Sau đó, hôn mê một ngày một đêm mới tỉnh.

Ba năm trôi qua, trí nhớ có lẽ sẽ xuất hiện một chút mơ hồ cùng sai lệch. Nhưng từng chi tiết từ lúc phát lệnh tiến công, đến khi bom nổ, rồi tìm được thi thể Đinh Diễm Huệ, Bạch Ngọc Đường đều nhớ kỹ. Bởi vì những ký ức này liên tục xuất hiện trong giấc mộng của anh, cũng chính vì những cơn ác mộng liên tục xuất hiện này, khiến Bạch Ngọc Đường không thể thực hiện công việc đặc cảnh, bị buộc rời khỏi đội đặc cảnh.

Sau khi rời khỏi đội đặc cảnh, Bạch Ngọc Đường nghỉ ngơi một thời gian, sau đó chuyển tới tổ Trọng án. Trong khoảng thời gian này, lãnh đạo

của đội đặc cảnh cùng nhóm tổ viên, bao gồm cả Tô Hồng đã rời đi, đều không ngừng lại việc điều tra tổ chức khủng bố Bá tước. Ngày đó hi sinh của nhóm Đinh Diễm Huệ đều không bị quên đi, trở thành một sự sỉ nhục cùng tổn thất lớn nhất từ lúc đội đặc cảnh thành lập tới nay, toàn bộ đội đặc cảnh đều ghi nhớ bọn họ trong lòng.

Lúc những người lãnh đạo điều tra Bá Tước, Tô Hồng điều tra Bá tước, Bạch Ngọc Đường dĩ nhiên cũng không ngoại lệ. Bạch Ngọc Đường dùng hết lực lượng có thể sử dụng, điều tra hành động của tổ chức Bá tước sau lần tổn thất nặng nề đó. Anh tra được nền tảng cùng bối cảnh của tổ chức Bá Tước, thậm chí còn tra được quan hệ giữa đồng đảng của Vân Thu Trạch. Sau đó, anh gặp được Triển Chiêu, hơn nữa ném mình vào công việc phá án phồn trọng của tổ Trọng án, dĩ nhiên sẽ quên đi điều tra trên đầu. Nhưng có lẽ sự hi sinh của bốn huynh đệ cùng Đinh Diễm Huệ có thể đã tạo thành vết thương quá sâu trong lòng Bạch Ngọc Đường, cho dù có tra được hành động sau này của Bá tước, Bạch Ngọc Đường cũng không thể cân nhắc đến trường hợp Vân Thu Trạch chưa chết.

Thật ra chuyện này không thể trách Bạch Ngọc Đường. Dù sao lúc quả bom kia nổ, anh đã tận mắt nhìn thấy Vân Thu Trạch đứng bên cạnh nơi phát nổ. Bạch Ngọc Đường có thể khẳng định, thi thể bị phá nát nghiêm trọng nhất chắc chắn là thuộc về Vân Thu Trạch. Nếu như không phải do lần này Bá Tước xuất hiện hơn nữa còn khoa trương, thậm chí phần lớn chi tiết cũng giống hệt Bá Tước ban đầu, cho dù Tô Hồng cùng Triển Chiêu nói Vân Thu Trạch chưa chết, Bạch Ngọc Đường cũng không tin.

Nhưng, sự thật tàn khốc trước mặt để Bạch Ngọc Đường không thể không thừa nhận. Cho dù Vân Thu Trạch thật sự chết đi, cũng không có nghĩa là tội ác sẽ ngưng hẳn. Những lũ phần tử khủng bố mỗi lần chế tạo huyết án, cũng sẽ khiêu chiến thần kinh gần như hỏng mất của Bạch Ngọc Đường. Nhưng lần này, anh thế sẽ không sa sút nữa, anh muốn dừng lại sự

run rẩy của đôi tay này, bóp chặt cổ họng của lũ khốn kiếp kia, ngăn cản tội ác của chúng!

“Trên tờ giấy này đúng thật là thành viên chủ yếu của tổ chức khủng bố đó, bất quá, theo hồ sơ của em, người đáng để hoài nghi chỉ có hai người.” Vừa nói, Bạch Ngọc Đường chỉ chỉ hai cái tên bị viết ở giữa mặt giấy.

“Lô Thiêm Phong, Triệu Châu.”

Nghe xong lời kể của Bạch Ngọc Đường, tâm tình của Triển Chiêu khó mà bình tĩnh. Cậu vì chuyện lúc đầu của Bạch Ngọc Đường mà đau lòng, có lẽ là vì chìm trong câu chuyện tử vong quá nhiều mà cảm thấy khổ sở. Nhưng, phân tích vụ án của Bạch Ngọc Đường nhanh chóng đưa Triển Chiêu ra khỏi tâm tình phức tạp đó. Cậu lập tức ý thức được, chuyện quan trọng nhất bây giờ không phải là rơi vào thứ tâm trạng đó. Thay vì an ủi, Bạch Ngọc Đường càng muốn tra rõ vụ án này hơn. Hoặc, cái chết của Lô đại tẩu với Bạch Ngọc Đường mà nói không đau đớn bằng sự hi sinh của Đinh Diễm Huệ, nhưng nói ngược lại, nếu như lần này Bạch Ngọc Đường có thể bắt lại lũ khủng bố kia, báo thù cho Lô đại tẩu, tâm trạng của anh có thể sẽ tốt hơn một chút.

Nghĩ tới đây, Triển Chiêu lập tức nghiêm túc hỏi, “Ý anh là, tính tình hai người nọ rất phù hợp với miêu tả của kẻ tình nghi trong hồ sơ viết, đúng không?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Mặc dù anh chưa từng nhìn qua hai người nọ, cũng không rõ tính cách của họ như thế nào. Nhưng từ cách gây án của Lô Thiêm Phong có thể nhìn ra, hẳn chọn rất nhiều thủ pháp có bắt chước dấu vết của Vân Thu Trạch. Mà căn cứ vào lời khai của một ít thành viên quan trọng trong tổ chức mà cảnh sát bắt được, thì Lô Thiêm Phong chính xác là thành viên cao cấp được thủ lĩnh vô cùng coi trọng, hơn nữa trước khi Vân Thu Trạch trước khi chết vẫn luôn đưa hắn mang theo người, hẳn

cũng vô cùng sùng bái Vân Thu Trạch. Chỗ này rất phù hợp với hồ sơ của em, không phải sao?”

Triển Chiêu gật đầu, “Anh nói rất có lý. Vậy, Triệu Châu này lại là sao?”

“Triệu Châu không phải fan hâm mộ của Vân Thu Trạch, ngược lại, quan hệ của hắn với Vân Thu Trạch dường như có chút vi diệu.” Bạch Ngọc Đường có điều suy nghĩ nhìn Triển Chiêu, nói, “Theo lời khai của bọn tội phạm nọ, Triệu Châu ở trong tổ chức không được coi trọng. Hắn với Vân Thu Trạch đồng thời được thủ lĩnh thu nhận, nhưng, hắn vẫn luôn bị Vân Thu Trạch chèn ép, đối với Vân Thu Trạch vẫn có chút không phục. Bất quá sau đó Vân Thu Trạch chết rồi, hắn trở thành người đứng đầu những hoạt động khủng bố, tác phong của hắn hình như càng khoa trương hơn Vân Thu Trạch, nhưng lại càng thêm lỗ mãng. Từ góc này nhìn lên, hắn cũng khá giống kẻ tình nghi của vụ án này.”

“Triệu Châu khoa trương mà lỗ mãng, nhưng lại có mâu thuẫn với Vân Thu Trạch. Lô Thiêm Phong sùng bái Vân Thu Trạch, phong cách không khoa trương. Hai người kia hình như cũng giống kẻ tình nghi, nhưng cũng hơi kém một chút.” Triển Chiêu suy nghĩ về tin tức Bạch Ngọc Đường cung cấp, cuối cùng sắc mặt nghiêm trọng gật đầu. “Nhưng tôi vẫn cảm thấy, vụ án này không phải do hai người chỉ đạo, mà phía sau màn, chỉ có một người.”

Bạch Ngọc Đường cười lạnh, “Bây giờ quan trọng không phải là có mấy người, mà là chúng ở đâu, kế tiếp lại muốn làm gì?”

Sắc mặt Triển Chiêu càng thêm khó nhìn hơn, cậu cau mày thở dài nói, “Đây cũng là chỗ tôi mãi không hiểu được. Hành động của tổ chức này vô cùng không hợp với động cơ bình thường của tổ chức khủng bố. Bọn họ gây án tổng cộng ba lần, giết nhiều người như vậy, nhưng tới giờ còn chưa có nói lên bất cứ yêu cầu nào có nghĩa. Ngược lại, yêu cầu duy nhất bọn chúng nói là thả tội phạm khắp thành phố. Yêu cầu này hết sức hoang

đường, căn bản không phải mục tiêu hành động của chúng. Bằng chứng trực tiếp nhất chính là chúng không chờ tới thời hạn thực hiện yêu cầu đã lập tức phạm tội lần thứ ba, dĩ nhiên chúng cũng không quan tâm xem cảnh sát có đáp ứng yêu cầu của chúng hay không. Hành động của chúng, ngay từ đầu đã giống như là...”

Triển Chiêu rơi vào suy tư, một ý tưởng mông lung tạo dựng trong đầu của cậu, quanh quẩn nơi khóe miệng, lại giống như thiếu cái gì, nói không ra.

“Trước đó anh nhớ em từng nói, lời phát biểu của chúng sau vụ án đầu tiên như muốn tuyên bố rằng Bá Tước đã sống lại.” Lúc này, Bạch Ngọc Đường đột nhiên nói một câu.

Triển Chiêu lập tức gật đầu, “Thật ra, tới giờ, tôi vẫn nghĩ như vậy, ba vụ án này vẫn không ngừng thăng cấp, mỗi lần số người thương vong càng nhiều hơn, ảnh hưởng của lần sau nghiêm trọng hơn lần trước. Nhưng phần tử khủng bố ngoài tuyên bố Bá Tước trở lại thì, hình như không có được thứ gì hết, không lẽ, mục đích chính của chúng là...”

Lời nói của Triển Chiêu làm Bạch Ngọc Đường đột ngột siết chặt hai nắm tay, anh chăm chú nhìn vào ánh mắt khó tin của Triển Chiêu, nói, “Mục tiêu của chúng phải là để chúng ta tập trung chú ý vào Bá Tước, không, không phải Bá Tước, mà là Vân Thu Trạch. Chúng muốn cảnh sát nghĩ rằng Vân Thu Trạch sống lại, như thế, chúng ta sẽ dốc sức truy nã Vân Thu Trạch.”

“Nói thế, chúng cũng nghĩ là Vân Thu Trạch chưa chết?” Triển Chiêu hơi híp mắt, “Bọn chúng là đồng bọn của Vân Thu Trạch, nếu bọn chúng cũng nghĩ Vân Thu Trạch chưa chết, như vậy, hẳn nhất định còn sống.”

Trong đôi mắt của Bạch Ngọc Đường lóe lên một ánh mắt lạnh lùng, anh khẽ gật đầu, “Vấn đề bây giờ là, bọn họ hình như giống anh, đều không

muốn Vân Thu Trạch sống tốt. Dùng thái độ phách lối cùng thủ đoạn mạnh mẽ như thế, chắc chắn là địch chứ không phải bạn với Vân Thu Trạch rồi, tên này, nhất định không phải Lô Thiêm Phong.”

“Không phải Lô Thiêm Phong,” Triển Chiêu đưa mắt nhìn tờ giấy nọ, “Vậy chỉ còn dư lại Triệu Châu rồi.”

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 142: Vụ Án 9 – Ngọc Mộng Tái Lâm (18)

Dĩ nhiên Bạch Ngọc Đường đối với anh trai nhà mình cũng rõ như lòng bàn tay, tự nhiên từ trên mặt đối phương đọc được tất cả ý nghĩ trong lòng của anh, vì vậy, cảnh sát Bạch bất đắc dĩ thở dài, nghiêng đầu không thèm nhìn ông anh ngu ngốc nhà mình nữa.

Bạch Cẩm Đường, mặt mũi cha mẹ đã mất của chúng ta đều bị anh vứt sạch rồi đó, có biết không vậy?

Trong phòng họp, toàn thể thành viên tổ Trọng án.

Bọn họ đang họp, trước mặt mỗi người đều để những tài liệu cần kể liên quan tới tổ chức Bá Tước. Những tài liệu này được Công Tôn Sách phân loại sửa sang, rõ ràng kín đáo, là những tin tức đáng tin nhất bọn họ tạm thời có thể lấy được.

Trước mặt Triển Chiêu không có tập tài liệu, cậu với Công Tôn Sách giống nhau, quen dùng máy tính. Trên màn hình vi tính của cậu, có ba tấm hình. Theo thứ tự là Vân Thu Trạch, Lô Thiêm Phong và Triệu Châu. Hình đều rất rõ ràng, nhưng trừ Vân Thu Trạch là hình chụp đời thường ra, hai người còn lại đều lấy từ ID trên hệ thống.

Trong đời thường, Vân Thu Trạch có cơ thể to cao, đường cong bắp thịt núp dưới chế phục, tích tụ sức mạnh làm người ta sợ hãi. Trên mặt hắn có nụ cười như có như không, tướng mạo cường tráng, vẻ mặt mang chút ưu nhã. Mặc dù biết Vân Thu Trạch là một phần tử khủng bố độc ác có tiếng, nhưng nhìn thấy tấm hình này, Triển Chiêu vẫn có chút không dám tin.

Hai tấm hình còn lại chỉ có thể nhìn mặt, hơn nữa lúc chụp hình, hai người đều không cười. Ngũ quan bình thường, không chút biểu tình. Có lẽ vì thân phận của họ, Triển Chiêu chỉ có thể nhìn ra lạnh lùng cùng lặng lẽ trên mặt họ. Đây là hai người trẻ tuổi bình thường, sẽ không làm người khác chú ý tới như Vân Thu Trạch, nếu như thấy họ trên đường cái, có rất ít người sẽ chú ý tới.

Lô Thiêm Phong nhìn qua trẻ hơn một chút, có lẽ vì khuôn mặt hảnh trẻ con, trên khuôn mặt tròn còn vài nét non nớt, mà Triệu Châu hoàn toàn người lại, tên này gầy, khuôn mặt gầy gò cũng vô tình, ánh mắt hẹp có chút âm u. Xét theo trực giác, nếu trong hai có một là lão đại, Triển Chiêu sẽ nghiêng về phía Triệu Châu.

Lúc này, Bàng Thống cầm lên hồ sơ của hai tên kia ném qua một bên, ngẩng đầu nói với Bao Chứng, “Bây giờ lệnh truy nã đã phát rồi, chỉ cần hai tên đó lộ diện ở thành phố D, lập tức sẽ bị bắt.”

Bao Chứng gật đầu, biểu tình chưa hề thả lỏng. Công Tôn Sách hiểu Bao Chứng đang lo lắng chuyện gì, thật ra đây cũng là chuyện anh lo lắng.

Chỉ cần chúng xuất hiện, sẽ bị tóm gọn, vấn đề là, khi nào chúng sẽ xuất hiện, lại có thể xuất hiện hay không, không ai biết.

“Mấy ngày nay, tôi vẫn luôn cố lên trang web kia tìm kiếm một ít dấu vết.” Công Tôn Sách đẩy mắt kiếng, nhìn mọi người chung quanh, nhú mày, “Đáng tiếc, đối phương cũng là cao thủ. Địa chỉ ở trên đã bị sửa đổi nhiều lần, đầu mỗi bị lan ra gần hết địa cậ, muốn tìm địa chỉ ban đầu là gần như không thể.”

Công Tôn Sách vừa nói xong, Triển Chiêu đột nhiên cau mày, “Nêu vậy, có phải nói rõ ràng, đối phương vô cùng cẩn thận, vô cùng sợ chúng ta biết vị trí của chúng không?”

“Còn phải hỏi sao?” Trương Long này giờ không có cơ hội chen miệng phì phò la hét, “Triển Chiêu cậu là tâm lý học mà? Tội phạm nào mà lại muốn bị cảnh sát bắt thóp chứ, nếu không chúng còn cái gì để chơi đâu?”

Bị cắt lời mà Triển Chiêu không hề nổi giận, trên mặt còn hiện ra một vẻ mặt thả lỏng.

“Em nghĩ tới cái gì?” Bạch Ngọc Đường này giờ ngồi cạnh Triển Chiêu nhìn cậu một cái, hạ giọng hỏi.

Triển Chiêu cong khóe môi, cười nói, “Thật ra không có gì, chỉ là có một suy đoán.”

Bạch Ngọc Đường giận trợn mắt nhìn cậu, “Lúc nào rồi, em còn giấu giếm. Sự thật chứng minh suy đoán nào của em cũng đúng hết á, nói mau đi!”

Triển Chiêu cười cười, ngẩng đầu nhìn mọi người một cái, nói: “Tôi chỉ đứng ở góc độ của nghi phạm mà suy tính. Tên này là một kẻ phách lối, một tên cao ngạo như vậy lại cẩn thận dùng phương thức cực đoan che giấu hành tung của bản thân, có thể giải thích được hẳn rất sợ hành tung của mình bị bại lộ. Như vậy, từ góc độ khác có thể suy ra nơi hắn đang ở hiện tại là một nơi khá nguy hiểm, chỉ cần sơ sót là sẽ bị lộ ngay?”

Triển Chiêu chưa nói xong, vẻ mặt của mọi người đã bắt đầu căng thẳng. Trương Long thậm chí còn gào lên: “Ý của cậu tên khốn kiếp này đang ở thành phố D?!”

Triển Chiêu không dám khẳng định, vì vậy cũng không gật đầu, có điều, những người quen biết cậu cũng nhìn ra được, cậu với phán đoán của mình rất có lòng tin.

“Tôi chỉ cảm thấy, đối với những nghi phạm tự cao như vậy, vào lúc gây án, đặc biệt là những lúc phạm tội nghiêm trọng, càng ở gần hiện trường, sẽ

càng giúp hẳn cảm thấy hưng phấn” “Biến thái!” Trương Long mắng một tiếng, bất quá trong thanh âm của anh cũng có lẫn chút hưng phấn, “Đội trưởng!! Nói vậy bây giờ có thể cho phong tỏa thành phố để tìm nghi phạm rồi!!”

Bao Chứng nhíu mày một cái, trợn mắt nhìn Trương Long “Thành phố bao lớn hả? Đừng nói giấu vài phần tử khủng bố, cả một đội vũ trang sảy mắt cũng có thể biến mất trong đám đông nữa là, cậu nói nghe dễ dàng quá nhỉ.”

Trương Long bị mắng, tinh thần đang phấn khích cũng xịu xuống một chút, có điều ai cũng không thể phủ nhận, nếu suy đoán của Triển Chiêu chính xác, đối với cảnh sát mà nói cũng là một tiến triển to lớn rồi.

Bao Chứng nói: “Triển Chiêu nói rất đúng, tôi thấy như vậy đi, phân ra một tổ, tự tôi chỉ huy, tập trung điều tra, tăng thêm cảnh lực, tăng cường tra xét ở nơi khả nghi. Mặt khác, tìm đội đặc cảnh cùng quân đội nhờ trợ giúp, mở rộng tìm kiếm tại thành phố D, đồng thời phong tỏa hết đường lối giao thông trọng yếu của thành phố, nhất định phải đem những tên khốn kiếp này giữ lại trong thành phố!!”

Bao Chứng vừa nói xong, một giọng nữ đột ngột thu hút sự chú ý của mọi người: “Khoan đã——”

Tô Hồng thấy toàn bộ mọi người đang quay đầu về phía mình, có chút lúng túng nhìn mọi người một chút, rồi mới nói ra nghi vấn của mình: “Biện pháp của đội trưởng cũng không phải là tệ, cũng là biện pháp duy nhất chúng ta có thể áp dụng hiện giờ. Nhưng tôi vẫn cảm thấy lo lắng, đội đặc cảnh bên kia đều là cảnh sát mật, tìm bọn họ giúp một tay cũng không khó. Nhưng còn quân đội, bọn họ không cùng hệ thống với chúng ta, muốn nhờ bọn họ giúp một tay phải làm rất nhiều thủ tục phiền toái. Tình huống hiện tại của chúng ta lại vô cùng khẩn cấp, đã có tới 3 vụ nổ bom rồi, tuy

bọn khủng bố đang im hơi lặng tiếng, nhưng chúng ta đều rõ vụ nổ kế tiếp sẽ nhanh chóng xảy ra, không có thời gian đợi.”

Lời Tô Hồng nói ra đều đúng với lo lắng của mọi người, Bao Chứng mặt đã đen giờ càng thêm tối. Hắn phất tay một cái ý bảo tô hồng an tâm một chút chớ nóng vội, trong lòng đã quyết định, dùng hết tất cả những lực lượng có thể sử dụng, lấy tốc độ nhanh nhất nhờ bên kia tiếp viện.

Đúng vào lúc này, một âm thanh so với Tô hồng còn lớn lối hơn, đột nhiên từ ngoài cửa phòng họp truyền tới.

“Ai da! Thế nào mấy tháng không gặp, tổ trọng án này lại u ám như thế. Bánh bao, thủ hạ của cậu thật chẳng có ý chí chiến đấu nha, không bằng để tôi thay cậu chỉ huy đi?” Cái thanh âm này nghe qua rất phách lối, lời nói cũng chẳng có chút nề mặt gì. Nhưng Bao Chứng vừa nghe được giọng nói của người này, trên mặt liền hiện ra vẻ vui mừng rất rõ.

“Cái tên nhóc này thế nào lại từ hải đảo về đây!?” Hắn kích động vọt tới cửa , bắt lại hai tay của đối phương.

Thứ trưởng Bộ quốc phòng Bạch Cẩm Đường đại nhân mặt mỉm cười, bình tĩnh quan sát nụ cười giống như hoa cúc đen của Bao Chứng, “Trước kia tôi thế nào không biết cậu lại coi trọng tôi như vậy?”

“Thôi đi, đây còn không phải là tình huống khẩn cấp chờ cậu cứu mạng sao!?” Bao Chứng cũng chẳng thèm để ý đến hình tượng của mình, nhào tới ôm chặt Bạch Cẩm Đường một cái.

Phần lớn người trong phòng họp đều biết Bạch Cẩm Đường, dù sao đại đa số bọn họ đều tham gia đến vụ án của Triển Huy lần trước, đối với vị khinh người đến điên Bạch Cẩm Đường đại nhân có thể nói là ấn tượng rất sâu. Nhưng so với thân phận thứ trưởng bộ quốc phòng, thân phận anh trai của Bạch Ngọc Đường lại có chút quen thuộc hơn. Vì vậy , ánh mắt của

mọi người không tự chủ được cùng hướng về phía Bạch Ngọc Đường bên này.

Với sự xuất hiện đột xuất của Bạch Cẩm Đường, Bạch Ngọc Đường hiển nhiên không hề nghĩ tới. Anh giật mình nhìn Triển Chiêu một cái, hai người đồng thời nghĩ tới một chuyện. Bạch Cẩm Đường mà tới, vậy Triển Huy đâu? “Tiểu Huy, cậu còn không mau vào, đứng ở cửa nhiều sẽ mệt đó” giống như để trả lời cho câu hỏi của hai đứa em trai, vừa tránh khỏi cái ô nhiễm tình của Bao Chửng, Bạch Cẩm Đường trở lại ngoài cửa, từ sau cửa kéo ra một thanh niên dáng người cân xứng, bộ dạng anh tuấn, rất đẹp trai.

“Anh hai!” Triển Chiêu kích động nhào tới, ôm chặt lấy Triển Huy, thuận tay đá bay Bạch Cẩm Đường qua một bên .

Được em trai mình ôm lấy, trên mặt Triển Huy từ từ dần ra một nụ cười, thiếu chút nữa làm nổ tung con mắt của một đám nam nữ tổ trọng án.

Bạch Ngọc Đường cũng đứng lên ,đi thẳng tới bên người Bạch Cẩm Đường, lạnh lùng liếc anh trai mình một cái, không lạnh không nóng nói “Anh chạy tới đây làm gì? ”

Hơn nữa , còn mang đến một Triển đại ca đang kì thị mình. Bạch Cẩm Đường, em thấy anh chính là nhìn em trai không vừa mắt, nên mới thay đổi thủ đoạn đến tận đây tìm em gây chuyện. Bạch Cẩm Đường từ nhỏ đã nắm rõ Bạch Ngọc Đường như lòng bàn tay dĩ nhiên biết anh đang suy nghĩ cái gì, vì vậy, hắn vừa chửi thầm Bạch Ngọc Đường trong lòng là thẳng nhóc chết tiệt không có lương tâm, vừa dùng giọng khinh khỉnh đáp: “Còn không phải do đời trước của anh mắc nợ, lại có một tên em trai lúc nào cũng khiến người khác phải quan tâm như chú. anh đây là sợ chú bị cái tên Bá tước Hầu tước gì gì đó khi dễ nên mới tới hỗ trợ đây. ”

“Hỗ trợ?” Bạch Ngọc Đường hoài nghi liếc mắt nhìn Bạch Cẩm Đường, chứ không phải là giúp thêm loạn hả?

Cũng may, câu sau chẳng qua là chửi trong bụng chứ không nói ra, nếu nói ra thật không cần hoài nghi, cảnh sát Bạch của chúng ta nhất định sẽ bị đòn .

“Triển Chiêu , đây chính là phân cục mà em bảo muốn làm cảnh sát phải không?” Bên kia ,Triển gia huynh đệ đang thân thân thiết thiết nói chuyện , Triển Huy tò mò quan sát phòng làm việc của cục, mặt nghiêm túc cùng Triển Chiêu hỏi thăm tình hình ở đây.

“ Khụ” Thấy tình hình không được khả quan, Bao Chứng bất đắc dĩ ho khan hai tiếng, cười nói: “Mọi người về trước tiếp tục công việc, tôi với thứ trưởng Bạch nghiên cứu một chút về chuyện hạ lệnh truy nã, mau giải tán!”

Một tiếng báo tan họp , mọi người rối rít đứng dậy rời đi phòng làm việc, nhưng, mỗi người lúc đi trên mặt đều đáng vẻ quyến luyến không thôi. Bạch Cẩm Đường cảnh giác nhìn chăm chăm vào một nhóm nữ nhân viên trẻ, không hiểu sao có cảm giác mỗi người ở đây đều dùng ánh mắt cổ quái nhìn Tiểu Huy thế nhỉ?

Hừ! Nhìn nhìn cái gì!! Ông đây biết Tiểu Huy đẹp mắt, đẹp mắt cũng chỉ có thể để một mình ông nhìn thôi, các người đừng hòng mơ tưởng !

Dĩ nhiên Bạch Ngọc Đường đối với anh trai nhà mình cũng rõ như lòng bàn tay, tự nhiên từ trên mặt đối phương đọc được tất cả ý nghĩ trong lòng của anh, vì vậy, cảnh sát Bạch bất đắc dĩ thở dài, nghiêng đầu không thèm nhìn ông anh ngu ngốc nhà mình nữa.

Bạch Cẩm Đường, mặt mũi cha mẹ đã mất của chúng ta đều bị anh vứt sạch rồi đó, có biết không vậy?

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 143: Vụ Án 9 – Ngọc Mộng Tái Lâm (19)

Triển Chiêu thật không biết Bạch đại ca có bao nhiêu phân lượng để ảnh hưởng tới quyết định của quân đội, nhưng từ biểu hiện cùng hành động của Bao đại ca cậu có thể nhìn ra, sự xuất hiện của Bạch đại ca với quá trình phá án hiện tại mà nói, chính là một chuyện tốt. Triển Chiêu không rõ Bao đại ca với Bạch đại ca đã nói gì, cậu chỉ biết được, biểu lộ cuối cùng trên mặt Bao đại ca chính là hài lòng vô cùng.

Như vậy, toàn bộ những chuyện tiếp theo liền tương đối đơn giản. Chỉ cần phán đoán của Triển Chiêu là chính xác, thì đám phần tử khủng bố cùng đầu não của chúng đều đang tồn tại ở thành phố D chưa đi. Chỉ cần chuyện đúng là thế, thì có lực lượng quân đội cùng đội đặc cảnh dốc toàn lực lùng bắt, thì chuyện bắt lại lũ khốn kiếp kia rất nhanh sẽ thành công.

Triển Chiêu cảm nhận được cảm giác hưng phấn, rất khác biệt so với từng vụ án trước đây, vụ án lần này không chỉ dính dáng đến trừ gian diệt bạo, hơn nữa còn dính dáng đến một người có phân lượng ngày càng nặng trong lòng cậu. Nghĩ tới đây, Triển Chiêu không nhịn được nhìn Bạch Ngọc Đường, không ngờ nhận ra trên mặt đối phương không hề có biểu tình vui vẻ nào.

Tim Triển Chiêu trầm xuống, cậu nghĩ, Bạch Ngọc Đường mới rồi mất đi một người thân. Lúc này tâm trạng của anh nhất định vô cùng nặng nề. Nghĩ thế, Triển Chiêu vừa định mở miệng nói chuyện, đột nhiên lại nghe thấy tiếng của một người khác.

“Triển Chiêu, anh nghe Công Tôn khoa trưởng nói, mấy ngày nay em đều ở lại phòng làm việc tổ Trọng án?”

Triển Chiêu hơi ngẩn người, quay đầu nhìn về phía anh hai mình, theo bản năng gật.

“Vậy làm sao mà được?” Triển Huy không vui nhú mày, “Cho dù có vội phá án đi nữa cũng không thể không nghỉ ngơi. Đúng lúc hôm nay anh tới, em đưa anh về ký túc xá của em đi, ở nhà ngủ một giấc cho ngon, chuyện phá án để mai lại nói.”

“Chuyện này, không được, rõ ràng mọi người ai cũng vội vàng làm việc, chỉ có mình em về nghỉ...”

“Không sao, Triển Chiêu cậu về đi thôi.” Không biết từ lúc nào, Bao Chứng tâm trạng vui vẻ đã trở lại phòng làm việc, hắc hì hì cười nhìn Triển Chiêu nói, “Cậu với tiểu Bạch đều về nghỉ ngơi một chút, tiếp theo các cậu cũng không giúp được gì nhiều, giao cho anh với anh hai cậu là được!”

“Bậy bậy, tôi không phải cảnh sát, chuyện bắt cướp đừng có giao cho tôi.” Nghe đề nghị của Bao Chứng, Bạch Cầm Đường kêu lên, “Tiểu Bạch với Triển Chiêu tôi dẫn đi, người của tôi đêm nay tới liền, toàn bộ giao cho bánh bao cậu chỉ huy, cậu bảo họ làm gì họ sẽ toàn lực phối hợp, chỉ cần cậu đừng quấy rầy tôi với tiểu Huy là được!”

Nói rồi, Bạch Cầm Đường đột ngột kéo tay Triển Huy, dùng tốc độ nhanh nhất biến mất khỏi tầm mắt mọi người. Triển Chiêu hơi sửng sốt, vội vàng hướng về phía anh hai đi rồi chạy theo.

“Chuyện gì thế này, tiểu Bạch, anh hai cậu tới đây để đưa người cho bọn tôi à?” Công Tôn Sách có chút cổ quái nhìn Bạch Ngọc Đường, không nhịn được hỏi.

Bạch Ngọc Đường trợn mắt, trên khuôn mặt lạnh băng tràn đầy biểu tình chửi thề, “Anh hỏi tôi, tôi làm sao biết được, tôi với anh ta ngoài chuyện có chút quan hệ máu mủ ra, từ ngoại hình đến tính cách không có chút nào giống nhau, làm sao tôi biết tên quái thai kia đang nghĩ gì.”

“Nè, tiểu Bạch, anh đẹp trai đi với anh cậu là anh hai của Triển Chiêu hả? Lần trước ở thành phố S thấy anh ta bệnh, tôi không để ý nhìn, không ngờ anh ta lại đẹp trai như vậy, so với khoa trưởng còn đẹp trai hơn.” Vua bát quái Triệu Hổ hề hề cười tiến tới bên người Bạch Ngọc Đường, cười híp mắt hỏi, “Anh ấy với anh hai cậu có quan hệ thế nào đấy, sao lại cùng nhau xuất hiện nha?”

Bạch Ngọc Đường giận trợn mắt nhìn cậu một cái, âm trầm đáp, “Nếu cậu muốn vô bệnh vô tai sống yên ổn, tốt nhất bớt quan tâm tới chuyện này đi. Anh Huy trước kia là lính đặc công, bây giờ là...”

Nói tới đây, Bạch Ngọc Đường cố tình dừng lại một chút, trong đôi mắt đẹp hiện ra một tia sắc bén thâm trầm, dọa Triệu Hổ giật nảy.

“Hừ, tóm lại, anh Huy không dễ chọc đâu, các cậu tốt nhất cách xa ảnh ra một tí. Nếu các cậu không nghe tôi, sau này bị ảnh làm thịt cũng đừng trách tôi không nhắc trước.” Bạch Ngọc Đường hung hăng nhòm Triệu Hổ một cái, lạnh lùng nói, “Đi đây.”

Ném lại một phòng đồng nghiệp đang trợn mắt hốc mồm, Bạch Ngọc Đường buồn bực đuổi theo. Anh phân tích qua loa xem ba người kia có thể tới nơi nào, ngay sau đó gọi taxi chạy thẳng về biệt thự của mình.

Lúc Bạch Ngọc Đường vào cửa, phát hiện trong phòng khách chỉ còn một mình Triển Chiêu. Triển Chiêu đang ở ghế ngồi, chăm chú nhìn máy tính, hình như đang nghiêm túc suy nghĩ cái gì. Bạch Ngọc Đường từ từ bước tới, lại không ngờ, trên màn hình máy tính vẫn là ba tấm hình nọ.

Vân Thu Trạch, Lô Thiêm Phong, Triệu Châu.

“Có gì để nhìn?”

Một câu nói bất ngờ của Bạch Ngọc Đường làm Triển Chiêu giật nảy, cậu lập tức quay người, ngoắc ngoắc khóe miệng với Bạch Ngọc Đường, “Anh về rồi?”

“Ừ.” Bạch Ngọc Đường đáp một tiếng, ánh mắt vẫn đặt trên máy tính Triển Chiêu, “Em còn chưa nói với anh, mấy tấm hình này có gì mà nhìn?”

Triển Chiêu hơi ngẩn người, cũng chậm rãi quay lại, tiếp tục chăm chú nhìn vào tấm hình kia thật lâu.

“Tôi đang nhìn hân.” Triển Chiêu chỉ tấm hình chính giữa.

Bạch Ngọc Đường lập tức nhú chân mày, “Vân Thu Trạch?”

Triển Chiêu gật đầu, “Không hiểu sao, tôi cứ cảm thấy mình đã gặp người này ở nơi nào.”

“Cái gì?” Bạch Ngọc Đường sừng sốt, “Không thể nào.”

Triển Chiêu lắc đầu, như có gì suy nghĩ nói, “Đúng là không thể, tôi không thể nào gặp được Vân Thu Trạch. Nhưng không biết tại sao, có thể là ánh mắt, hay dáng vẻ, không rõ là nơi nào làm tôi thấy rất quen. Theo lý thuyết, hân có dáng dấp cao to như thế, ngũ quan cũng rất đặc biệt, nếu tôi thật đã thấy hân, nhất định sẽ không quên. Thật là kỳ quái.”

Lời của Triển Chiêu làm long Bạch Ngọc Đường sợ hãi. Có lẽ Triển Chiêu cũng chỉ nói đại vài câu, nhưng kể từ lúc biết Triển Chiêu tới nay, Bạch Ngọc Đường đã nhiều lần thấy Triển Chiêu dùng trực giác nhạy bén của mình giải quyết một lại một vấn đề khó. Trực giác phá án trời sanh của cậu ấy với tội phạm, chính xác làm người ta sợ hãi.

Nếu lần này, chuyện cậu ấy thấy Vân Thu Trạch quen mặt là thật thì sao? Bạch Ngọc Đường nghĩ tới suy đoán anh với Triển Chiêu đã từng nghĩ ra, anh cảm thấy Vân Thu Trạch chưa chết, Triển Chiêu cũng từng đoán, tên cat kia cũng nghĩ là Vân Thu Trạch chưa chết.

Nếu hắc bạch lưỡng đạo đều cho rằng người kia còn sống, chuyện này đồng nghĩa với chuyện hắc thật còn sống. Nếu Vân Thu Trạch còn sống, hắc sẽ tới nơi nào? Bạch Ngọc Đường đột nhiên nhớ lại lời Tô Hồng nói, cô bảo, lãnh đạo đội đặc cảnh đã từng phát hiện, một người gần giống Vân Thu Trạch tới thành phố D. Không lẽ phát hiện này là thật?

Bạch Ngọc Đường càng nghĩ càng cảm thấy suy nghĩ này không sai. Nếu Vân Thu Trạch còn sống, nhất định sẽ tới tìm anh, nếu hắc tới thành phố D, nhất định sẽ phát hiện quan hệ của mình với Triển Chiêu. Hắc có thể lựa lúc mình không có ở nhà tới tìm Triển Chiêu hay không?

Nghĩ tới đây, Bạch Ngọc Đường đột nhiên bắt lại tay Triển Chiêu.

“Hử?” Triển Chiêu hơi ngẩn người, nhìn tay phải bị Bạch Ngọc Đường nắm chặt, ngốc hỏi, “Ngọc Đường, anh làm sao vậy?”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, đột ngột ôm chặt lấy Triển Chiêu, “Không sao. Anh chỉ là hơi hoảng loạn.”

“Hoảng loạn?” Triển Chiêu bị Bạch Ngọc Đường ôm chặt vào trong lòng, cả người truyền tới sức mạnh khổng lồ, chèn ép cơ thể của cậu, làm cho tim cậu sinh ra một tình cảm phức tạp. Tựa hồ có chút ngọt ngào, nhưng càng nhiều hơn là lo lắng.

Hoảng loạn cái gì đây?

Môi Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng hôn lên sau tai Triển Chiêu, làm Triển Chiêu run nhẹ. Cảm giác tê nhột làm Triển Chiêu không nhịn được

mà né tránh đôi môi làm loạn của Bạch Ngọc Đường, nhưng vì đối phương ôm chặt mà không thể trốn thoát.

Lúc này thanh âm trầm thấp của Bạch Ngọc Đường vang lên bên tai Triển Chiêu.

“Triển Chiêu, em phải đồng ý với anh. Trước khi anh bắt lại tên Vân Thu Trạch nợ, phải ở bên anh nửa bước không rời. Anh không cho phép em rời khỏi tầm mắt của anh, nếu không anh sẽ sợ.”

Không lẽ đây chính là nguyên nhân khiến anh ấy lo lắng sao? Tim Triển Chiêu chớp mắt xộc lên một dòng nước ấm, đây hình như là lần đầu tiên, cậu có cảm giác mình tình nguyện cứ như thế chìm đắm trong lòng Bạch Ngọc Đường, tình nguyện không đứng dậy nữa.

“Đồng ý với anh.” Bạch Ngọc Đường vẫn không buông tha yêu cầu Triển Chiêu đáp lại.

Khóe miệng Triển Chiêu không nhịn được cong lên, ngay lúc cậu muốn mở miệng đáp lại câu hỏi của Bạch Ngọc Đường, đột nhiên một thanh âm vang lên phá vỡ ảm áp cũng trầm lắng của hai người.

“Tiểu Huy, em trai tôi về rồi, nó đang ở chung với Triển Chiêu đây, không phải cậu muốn tìm tui nó sao?”

Giọng nói của Bạch Cẩm Đường chớp mắt tách ra hai người, hơn nữa còn là tách ra trong chớp mắt! Bạch Ngọc Đường mặt đen như đất nồi, anh chăm chăm nhìn ah hai mình, ánh mắt giống như muốn nhào tới ăn thịt người. Triển Chiêu mặt đỏ như cà chua, cậu im lặng nhìn Bạch Cẩm Đường một cái, tâm nói, sở thích xấu xa của Bạch đại ca anh thật là làm người ta không chịu nổi.

Bạch Cẩm Đường không thèm để ý tới ánh mắt tố cáo của hai tiểu tử, hần mỉm cười nghiêng người né ra, nghênh đón Triển Huy vừa từ trng

phòng bước ra ngoài. Triển Huy cũng không biết mình vừa bỏ lỡ một cuộc vui, anh thấy Triển Chiêu với Bạch Ngọc Đường đang cùng ngồi trên ghế, không khí giữa cả hai còn có chút lúng túng. Có lẽ là từ trực giác, Triển Huy hình như đánh hơi được mùi gì không đúng.

Anh bước nhanh xuống lầu, bước thẳng tới bên người Triển Chiêu với Bạch Ngọc Đường. Quan sát hai người mấy lần, cuối cùng vẫn nhin xuống không hỏi gì nữa. Anh chuyển sang nhìn em trai mình, mỉm cười nói, “Triển Chiêu, em đói không, anh nấu cơm cho em ăn nhé?”

Những lời này vừa ra khỏi miệng, lập tức dọa sợ Bạch Cẩm Đường. Người khác không biết thủ nghệ của Triển Huy, nhưng hẳn biết rõ. Mặc dù không tính là khó ăn, nhưng tuyệt đối không thể vượt qua định giá là có thể bỏ vào mồm. Mặc dù vì sự yêu thương với Triển Huy, đối phương có làm ra món ăn quý quái gì hẳn cũng nuốt được. Nhưng, hai người ở chung với nhau đã có nửa năm, cứ ba năm ngày lại được hưởng một lần như thế, chuyện này quả thật quá khó với vị Bạch Cẩm Đường từ nhỏ đến lớn chuyên cầm y ngọc thực.

Vì thế, trước khi Triển Chiêu đáp ứng, Bạch Cẩm Đường quả quyết cắt đứt chuyện trao đổi tình cảm của hai anh em. Đầu tiên hẳn đưa mắt cho Bạch Ngọc Đường, sau đó ôm chầm lấy bả vai Triển Huy, cười hi hi nói, “Tiểu Huy, chúng ta là khách từ xa, lại là anh hai của tụi nó, làm sao để cậu nấu cơm cho tụi nó ăn được. Ngược lại bắt tụi nó phục vụ chúng ta mới đúng chứ. Quyết định vậy ha, tiểu Bạch, chú với tiểu Triển cùng nhau nấu bữa tối đi. Cho hai đứa một tiếng, anh với Triển Huy lên lầu nghỉ ngơi.”

Nói rồi, hẳn liền nửa kéo nửa duệ kéo Triển Huy lên lầu, vừa vèo vừa dùng thanh âm không cao không thấp nói thầm, “A da, quả nhiên tuổi tác không tha người, ngồi máy bay cả tiếng cả người liền đau nhức. Tiểu Huy, cậu có mệt không, đội trưởng đâm bóp cho cậu nhé?”

Cái tên sắc ma ông, ai cần ông đâm bóp, thả anh hai tôi ra! Triển Chiêu căn răng nghiêng lợi chăm chăm nhìn bóng lưng Bạch Cầm Đường, hung hăng thăm chửi trong lòng. Quả nhiên Bạch Ngọc Đường nói đâu có sai, Bạch đại ca chính là cặn bã, tuyệt đối là cặn bã!

Chửi thì chửi, Triển Chiêu cũng phải thừa nhận, nếu không phải mới nãy Bạch đại ca đánh lạc hướng thành công, lỡ đầu để anh hai tận mắt bắt gặp cậu với Bạch Ngọc Đường ôm nhau, hậu quả không thể thu thập. Nghĩ tới đây, Triển Chiêu không nhịn được quay đầu nhìn về phía Bạch Ngọc Đường.

Hai người nhìn nhau một cái, đều phát hiện bất đắc dĩ trong mắt đối phương. Nhìn nhau cười một tiếng, hai người cùng lúc đứng lên, chấp nhận bước về phía phòng bếp.

Trong biệt thự Bạch gia, một bữa ăn tối thịnh soạn dưới sự hợp tác của Triển Chiêu với Bạch Ngọc Đường, rất nhanh đã ra lò.

Trong phân cục đại lâu, có lẽ do tình thế phá án có chút lạc quan, trừ cảnh viên đang tức trực ra, phần lớn người đều có thời gian nghỉ ngơi.

Vậy mà họ không hay biết, cùng dưới thành phố, cùng một màn đêm, dưới bóng đêm đen thui, một cơn ác mộng trốn trong góc cũng dần trỗi dậy. Kẻ chế tạo cơn ác mộng, tựa hồ cũng cảm nhận được áp lực ủa tới.

Trong lòng của hắn, từ từ nổi lên một sự bất an mơ hồ. Tim của hắn không yên, không buồn ngủ. Ánh mắt của hắn du dờ trong phòng hẹp, cuối cùng rơi vào tấm hình đã theo hắn hai năm qua. Ánh mắt lúc thường âm u lại lộ ra ôn nhu vô cùng, tập trung vào khuôn mặt trẻ tuổi ngây ngô kia.

Nếu thuộc hạ của hắn lúc này xộc vào phòng, thấy hắn nhìn tấm hình kia nở nụ cười, nhất định sẽ cảm thấy quái dị. Nhưng mà, có lẽ chúng sẽ hiểu. Dù sao mỗi người trong bọn chúng đều là phần tử khủng bố được bồi

dưỡng từ nhỏ, nhưng người dù sao vẫn là người, trong lòng của bọn họ, đều có một chỗ mềm mại như thế.

Ví dụ như hắn lúc này, đang dùng ngón tay thô cứng vuốt ve tấm hình nọ, tim của hắn bây giờ mềm mại như một tảng đậu hũ.

Nếu như Triển Chiêu có thể thấy tấm hình nọ, cậu nhất định sẽ giết mình. Trên tấm hình nọ không phải là ai khác, mà chính là một trong ba tấm hình cậu vẫn luôn nhìn từ sáng tới giờ.

Dĩ nhiên, người này cũng không biết Triển Chiêu cũng giống mình đều chú ý vào người nọ. Nhưng cho dù có biết, hắn cũng không để ý. Thứ hắn để ý, chẳng qua là mục tiêu cuối cùng trong chuyến đi tới thành phố D của hắn.

Hai năm tới nay, dự mưu từng bước, cũng là vì hành động lần này, tiểu Phong, anh sắp thành công rồi!

Nghĩ tới đây, nụ cười bên mép hắn càng lúc càng sâu. Mà lúc ấy bên ngoài truyền tới tiếng gõ cửa. Nụ cười của hắn trong chớp mắt biến mất, cửa chợt bị đẩy ra, một người vóc dáng nhỏ thó đi vào.

“Đại ca.” Người gầy gò kia hạ thấp tầm mắt, không dám nhìn thẳng vào hắn.

Hắn hơi nhú mày, phất tay ý bảo người kia nói tiếp.

Người gầy dùng dư quang khéo mắt nhìn thái độ của hắn, lập tức nói tiếp, “Bắt đầu từ tối nay, tiếng gió ở ngoài đột nhiên chặt chẽ. Có rất nhiều cảnh sát phong tỏa các đầu đường, thậm chí còn có người bên quân đội. Ý tứ của ông chủ là chúng ta tốt nhất nên rút lui trước.”

Hai chữ rút lui làm cho hắn rất không vui, hắn chau mày, người gầy gò lập tức không dám nói tiếp nữa.

“Chỉ có những chuyện này thôi sao?”

“A, không có, còn một chuyện.” Người gầy gò lập tức dùng thanh âm hơi hưng phấn đáp lại vấn đề của đại ca. Hắn biết, nếu tin vừa rồi làm đại ca cảm thấy không vui, như vậy tin tiếp theo, nhất định sẽ để ảnh thích nghe.

“Đại ca, đương đạo cuối cùng cũng có tin, Vân Thu Trạch xuất hiện.”

Thân thể của hắn theo những lời này mà căng thẳng, vẻ mặt này giờ mạn bất kinh tâm, thậm chí có mấy phần phiến não lập tức trở nên hưng phấn cùng khẩn trương. Hắn đột ngột ngẩng đầu lên, chăm chăm nhìn khuôn mặt xấu xí của người gầy, dùng thanh âm lạnh lẽo, nói, “Hắn đang ở đâu!?”

Nếu Triển Chiêu đứng ở nơi này, hắn sẽ cảm thấy hết sức kinh ngạc. Vì khuôn mặt của hắn, cùng Lô Thiêm Phong trong hình giống y như đúc, mặc dù, vẻ mặt của họ hoàn toàn bất đồng. So sánh với hắn, Lô Thiêm Phong có lẽ chỉ là một hài tử ngây thơ có hơi non nớt, mà gương mặt trước mắt này, lại viết đầy điên cuồng cùng bạo lệ.

“Còn chưa biết hắn ở đâu.”

“Cái gì?” Giọng nói của nam nhân đột nhiên trở lạnh.

Người gầy gò cả người run rẩy, vội vàng mở miệng trước lúc đại ca nổi giận. “Mặc dù tui em không biết hắn ở đâu, nhưng đã có tin tức của hắn.”

“Ý gì?” Nam nhân hiển nhiên đã không thể nhịn được.

Kẻ gầy gò trầm giọng nói, “Mới này, chúng ta nhận được tin tức của Vân Thu Trạch truyền tới.”

Lời nói của kẻ gầy khiến nam nhân trầm mặc, lát sau, hắn đột ngột phát ra một tiếng cười lạnh làm người ta rợn gai ốc. Tiếng cười kia bén nhọn chói tai, so với khóc còn khó nghe hơn. Cười xong, người nọ âm trầm nói,

“Vân Thu Trạch, không hổ danh là Vân Thu Trạch, lại dám chủ động tìm tới ta! Xem ra chúng ta làm ra hành động tuyệt đẹp như thế, khiến hắc cũng không trốn được nữa rồi, đúng không!?”

“Đại ca nói đúng lắm, Vân Thu Trạch truyền tin tới, bảo mai hi vọng có thể gặp anh. Hơn nữa, hắc còn nói...”

“Nói gì!?”

“Hắc nói, hắc muốn chơi một trò chơi với anh.”

“Trò chơi?” Tiếng cười của nam nhân chợt ngưng.

“Đúng đó, hắc bảo, trò chơi này có tiền cược, đấy chính là vụ đánh bom tiếp theo. Mà con tốt trên bàn chính là tính mạng của hắc với anh. Dĩ nhiên cả tính mạng của đám cảnh sát thối nọ.”

“Cảnh sát?” Nam nhân giống như vừa nghe được một danh từ rất buồn cười, vì vậy, hắc vừa cười, “Có lẽ hắc chưa quên được những ngày tháng rục rờ khi làm cảnh sát, cũng như tên cảnh sát ngu xuẩn xem hắc làm huynh đệ nhĩ. Thằng nhóc nọ tên gì ta?”

“Bạch Ngọc Đường.”

“Đúng rồi! Bạch Ngọc Đường!”

“Được, nếu hắc muốn chơi, lão tử theo tới cùng! Mai thì mai, ta sẽ để cho tên đó cùng Bạch Ngọc Đường nọ xuống địa ngục!”

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 144: Vụ Án 9 – Ngọc Mộng Tái Lâm (20)

Vì trong lòng cứ nghĩ tới vụ án, nên một đêm Triển Chiêu ngủ không ngon, không khác gì so với cậu chính là Bạch Ngọc Đường đang ở bên cạnh, buổi sáng, lúc bò dậy khỏi giường cũng bày ra một quãng thâm thật to dưới mắt. Hai người một trước một sau bò dậy, không hẹn mà cùng lặc lự xuống lầu dưới, sau đó đụng mặt ở bếp.

Tóc tai Bạch Ngọc Đường rối như ổ gà, Triển Chiêu chỉ mang một vớ, hai người đưa mắt nhìn nhau, cùng lúc sững sốt, sau đó không nhịn được cười.

“Nhìn đôi mắt gấu trúc này, không phải đêm qua thức cả đêm chứ?” Triển Chiêu vừa cười, vừa không nhịn được lo lắng. Gần đây nhiều chuyện như thế, có thể đoán, chứng mất ngủ của Bạch Ngọc Đường nhất định sẽ tái phát.

Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ bĩu môi, thở dài, “Chịu, anh đã khôi phục lại rồi mà.”

Triển Chiêu đáy lòng trầm xuống, trên mặt khó tránh được hiện lên vẻ mặt lo lắng. Bạch Ngọc Đường nhìn hết biểu lộ biến hóa của Triển Chiêu vào trong mắt, nhẹ nhàng cong khóe miệng, cười nói, “Thật ra cũng không hẳn là như cũ, anh bây giờ chỉ mất ngủ thôi, không phải luôn gặp ác mộng như trước.”

“Phải không?” Triển Chiêu ngẩn ra, “Ý anh là, anh hoàn toàn không ngủ được, cho nên không mơ được luôn đúng không?”

“Dĩ nhiên không phải, cái đồ ngốc này.” Bạch Ngọc Đường bước tới, không nhin được nhéo má Triển Chiêu, cười nói, “Bây giờ anh không giống như anh ba năm trước nữa, vì có em ở bên anh, cho nên anh sẽ không mơ ác mộng. Em không biết sao?”

Hơ? Câu này nghe sao giống tỏ tình vậy? Bạch Ngọc Đường đang nói tình thoại với mình sao? Hay anh ấy đang nói sự thật? Triển Chiêu có hơi ngờ vực, lại có hơi vui vẻ, dĩ nhiên, còn có chút ngượng ngùng. Bất quá nhiều nhất vẫn là một cảm giác khác nữa. Cậu quan sát quả đầu ồ gà của Bạch Ngọc Đường, đôi mắt thâm quầng cùng biểu lộ thâm tình trên gương mặt thành thật của anh, không hiểu vì sao, cảm thấy vô cùng buồn cười!

“Tiểu Bạch? Tiểu Triển?”

Ngay trước lúc Triển Chiêu muốn cười thật to, một thanh âm cắt đứt não bổ của cậu, nhân tiện cũng có công cứu vãn nguy hiểm bị Bạch Ngọc Đường diệt khẩu.

Triển Chiêu nhin cười ngẩng đầu lên, vẫy vẫy tay với người tới, “Bạch đại ca!”

“Ừm.” Bạch Cẩm Đường quan sát hai đứa nhỏ trên dưới mấy lần, không chịu được mà xoa trán, “Xem như hai đứa muốn làm bữa sáng tới hiệu kính hai ông anh này, cũng không cần tới mức không để ý bộ dáng như thế chứ? Tiểu Bạch, về chải đầu, rửa mặt. Tiểu Triển, em, về mặc quần áo cho đàng hoàng đã.”

Triển Chiêu ngẩn ra, theo ánh mắt Bạch Cẩm Đường nhìn xuống dưới, quả nhiên thấy hai chân mình, một chân mặc vớ trắng, chân còn lại để trần đang giẫm trên đôi dép tai mèo. Triển Chiêu đỏ mặt, vội vàng chạy lên lầu.

Đưa mắt nhìn bóng lưng của Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường lại bất động. Anh không nói nhìn chăm chăm anh hai mình, lạnh lùng nói, “Bạch

Cầm Đường, anh rảnh quá phải không? Chỉ sợ em đây có một ngày thật tốt, mới sáng đã tới hành hạ người ta.”

Bạch Cầm Đường tự tiểu phi tiểu liếc Bạch Ngọc Đường, nhàn nhàn kéo ghế ngồi xuống, sau đó dùng giọng thản nhiên nói với Bạch Ngọc Đường, “Nếu chú không muốn đi rửa mặt thì chờ Triển Chiêu rồi làm đồ ăn sáng cũng được. Dù sao món cá hồng nướng hôm qua cũng ngon lắm, anh thấy đã vượt trình chú mày rồi đó.”

Lời của Bạch Cầm Đường làm Bạch Ngọc Đường cắn răng nghiêng lợi, tâm nói tay nghe Triển Chiêu tốt cũng là làm cho tui ăn, liên quan gì tới ông hả?

Ánh mắt bi phần của Bạch Ngọc Đường làm Bạch Cầm Đường hết sức tức cười, nhưng với em trai mình hẳn vẫn có chút đau lòng. Biết nó tối qua khẳng định trắng đêm không ngủ, Bạch đại ca hiếm khi được một lần phát thiện tâm. Hắn cười híp mắt nói với Bạch Ngọc Đường, “Tiểu Bạch, chú nghe lời anh đi rửa mặt đi, ăn sáng xong anh có tin tốt nói cho chú biết.”

“Tin tốt?” Bạch Ngọc Đường chau mày, “Tin gì tốt?”

Bạch Cầm Đường đắc ý nheo mắt lại, “Đương nhiên là tin tức liên quan tới phần tử khủng bố kia.”

“Cái gì?” Đây là Bạch Ngọc Đường bị giật mình.

“Bạch đại ca, anh nói gì!?” Đây là Triển Chiêu vừa ăn mặc tràng hoàng lại.

“À à, tới đủ rồi.” Bạch Cầm Đường mỉm cười liếc Triển Chiêu một cái, “Tiểu Triển, tới làm bữa sáng cho anh hai đi, em làm ngon, anh hai sẽ nói tin tốt cho em nghe nha.”

“Bạch đại ca! Anh mau nói cho em biết, mau lên mau lên mau lên!!!” Triển Chiêu hình như không nghe thấy yêu cầu vừa nãy của Bạch đại ca, trực tiếp nhào tới bắt lại hai tay Bạch Cầm Đường, nháy mắt hóa thân thành ngựa chững dùm khí lực lớn nhất hét lên yêu cầu của mình!

Biết Triển Chiêu lâu như vậy rồi, Bạch Cầm Đường lần đầu tiên thấy được cái gì gọi là con mèo nhỏ xù lông! Hắn vừa chạy trốn la hét của Triển Chiêu, vừa cay đắng nhìn em trai mình, ý bảo, thằng nhóc này sao thế, điên rồi à?

Bạch Ngọc Đường ai thèm để ý tới lời kêu cứu của anh hai mình, anh còn đang ôm bụng cười đây.

Mà đúng lúc này, một thanh âm từ trên lầu truyền tới, “Triển Chiêu, đội trưởng, hai người đang làm gì?”

“Tiểu, tiểu Huy, mau tới giúp tôi kéo em trai cậu ra cái

“ Bạch Cầm Đường cuối cùng nhìn thấy một người khiến hắn cảm thấy thân thiết một tí, vội vàng nước mắt lưng tròng nhìn sang.

Triển Huy kinh ngạc đưa mắt nhìn tình hình hỗn loạn trong bếp, không hề do dự, lập tức bước tới. Mỗi tay một con, hai tay dùng sức, lập tức thuận lợi tách hai đại nam nhân ra.

“555555 tiểu Huy, em trai cậu thật đáng sợ!!” Bạch Cầm Đường vô cùng mất hình tượng nhào vào trong lòng Triển Huy, Bạch Ngọc Đường nhìn xong gần như muốn ói.

Triển Chiêu cắn răng nghiêng lợi, chăm chăm nhìn Bạch Cầm Đường, trông bộ dáng đó nếu như không có Triển Huy ngăn cản, cậu nhất định sẽ một lần nữa nhào qua. Triển Huy bất đắc dĩ nhìn em trai mình, bên này chỉ có thể vỗ vỗ Bạch Cầm Đường đang ở trong lòng anh giả vờ khóc.

“Mấy đứa đang làm gì thế? Triển Chiêu, sao em lại muốn đánh nhau với đội trưởng?”

“Ai, ai thèm đánh nhau với anh ta?” Triển Chiêu không phục trợn mắt nhìn Bạch đại ca bất lương kia, hận hận nói, “Bạch đại ca, anh tốt nhất nói ngay cho em biết tin tức về phần tử khủng bố nọ! Mạng người quan trọng anh có hiểu không? Chúng ta không có thời gian ở đây để phí phạm với anh đâu!!”

Không sai!! Triển Chiêu nói rất đúng! Bạch Ngọc Đường siết chặt hai nắm đấm, hô hào trong lòng!

“Phần tử khủng bố?” Triển Huy nghi ngờ nhìn Triển Chiêu một cái, sau đó gơ hai ngón tay, đẩy đại nam nhân trong lòng ra.

“Tiểu Huy....” Mất đi cái ôm thư thích trong lòng Triển Huy, Bạch Cẩm Đường cảm thấy rất khó chịu, hẩn úy khuất nhìn Triển Huy, tiếp tục làm hành động bán manh vô sỉ.

Rào rào, da gà của Triển Chiêu với Bạch Ngọc Đường rơi đầy đất.

“Đội trưởng, rốt cuộc anh đang giấu tin tức gì, liên quan tới những tên khốn kia sao?” Triển Huy nhíu lại đôi mi anh tuấn, trên vẻ mặt thành thực hiện ra bất mãn cũng khốn hoặc, “Anh đừng bày ra biểu lộ này, Triển Chiêu nói anh nghe rồi đấy, từ nhỏ tới giờ em ấy không nói láo đâu.”

Ý bên ngoài của câu này là, nếu anh không đồng ý, thì anh là kẻ nói láo, nói láo đều không phải người tốt, đội trưởng anh không thể làm tôi thất vọng.

Bạch Cẩm Đường đáng thương chăm chú nhìn Triển Huy, trong lòng không nhận được khen thầm, tiểu Huy chính là chính trực như vậy, bây giờ bệnh rồi cũng không đổi tính. Tiểu Huy như vậy mới là đáng yêu nhất nha.

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu nhìn nhau một cái, họ cũng không biết Bạch Cẩm Đường lúc này đang nghĩ cái gì, cũng may, bằng không nhất định trước lúc ăn sáng hai người họ phải ói mất một lần.

Bởi vì “người bình thường” nhất trong nhà này là Triển Huy xuất hiện, nên vấn đề được giải quyết thuận lợi. Triển Chiêu với Bạch Ngọc Đường cuối cùng đã moi được tin tức trọng yếu từ mồm Bạch Cẩm Đường.

Thật ra, sáng hôm nay, không lâu sau khi Triển Chiêu rời giường, Bạch Cẩm Đường đã nhận được cái cú điện thoại từ quân đội cùng phân cục, cú quan trọng là báo cáo thành quả công việc của tối qua. Trong hàng loạt tin tức hỗn tạp, có một tin hấp dẫn sự chú ý của Bạch Cẩm Đường.

Cảnh sát cung cấp những nhân viên tương quan cùng địa điểm mà đám khủng bố có thể tiếp xúc với nhau. Trong một buổi tối, đặc cảnh cũng các anh em phân công hợp tác, cải trang, giả trang xuất hiện ở những khu vực nhạy cảm kia, điều tra bất cứ tin tức gì họ có thể lấy được. Trong số những tên này, lão Chu (một trong hai người trên phi cơ) đã phát huy toàn bộ năng lực điều tra của lính đặc chủng, thu được kết quả đáng giá nhất.

Anh dò ra được gần đây có người ở trong giới bỏ tiền mua tin, bọn họ muốn dò la tin tức của một người, mà người này chính là Vân Thu Trạch. Hỏi thăm tin tức của Vân Thu Trạch ngoài cảnh sát, lại còn ai?

“Nhất định là kẻ tình nghi mà chúng ta muốn theo đuổi.” Triển Chiêu khẳng định nói, “Có lẽ chính là Triệu Châu.”

“Lão Châu đưa hình Triệu Châu cho người bán tin nhìn, nhưng đối phương nói không phải hă, dĩ nhiên, càng không phải Lô Thiêm Phong hay những phần tử kinh khủng mà cảnh sát có được hình ảnh.”

“Những chuyện hỏi thăm như thế dĩ nhiên sẽ không cần sắp lớn ra tay.” Bạch Ngọc Đường nhú mày, nói, “Nhưng kẻ đứng sau lưng nhất định sẽ không thoát khỏi quan hệ với hă.”

“Có điều, tại sao chúng lại muốn tìm Vân Thu Trạch?” Bạch Cẩm Đường như có chuyện đang nghĩ, hỏi.

Bạch Ngọc Đường, “Lúc ở trong tổ Trọng án, bọn em cũng từng phân tích qua, xem ra kẻ tình nghi lần này có quan hệ không quá tốt với Vân Thu Trạch. Nên mới đoán đối phương rất có thể là Triệu Châu.”

“Quan hệ không tốt....” Triển Huy này giờ vẫn ngồi cạnh nghe họ phân tích vụ án đột ngột cắt đứt lời nói của mọi người, khiến tất cả nhìn về phía anh.

Triển Huy như có chút ngượng ngùng, cười, “Không có gì, anh chỉ đột nhiên cảm thấy tò mò.”

“Không sao, tiểu Huy thông minh như vậy, nghĩ ra chuyện gì cũng có thể ngắt lời bọn tôi. Nói đi nói đi, bọn này đã hết nghĩ được rồi, cậu gia nhập có lẽ sẽ đem lại tư tưởng mới ấy!”

Thái độ chân chó của Bạch Cẩm Đường làm người ta ngứa mắt, nhưng Triển Chiêu với Bạch Ngọc Đường cũng phải thừa nhận hẳn nói không sao, nghe một chút ý kiến của Triển Chiêu cũng không phải không thể, dù sao suy nghĩ của họ cũng sắp cạn rồi.

Triển Huy được khích lệ, trầm ngâm một lát, liền thoải mái nói ra ý kiến của mình.

“Chẳng qua nghe mọi người nói thì thấy có chút lạ. Năm đó lúc anh đi làm lính cũng có tiếp xúc với rất nhiều phần tử khủng bố. Ấn tượng tổ chức khủng bố để lại cho anh là tác phong nghiêm mật, phân cấp chặt chẽ. Tính kỷ luật có một chút giống quân đội.

Mà mọi người vừa nói, tổ chức này đang tìm tin tức của Vân Thu Trạch. Sau đó lại nói tiếp, kẻ chủ mưu nhất định có ân oán cá nhân với Vân Thu Trạch. Vậy, hành động tìm kiếm Vân Thu Trạch lúc này của hẳn chỉ vì ân

oán cá nhân đó sao? Anh vẫn cảm thấy cái này có sức thuyết phục không lớn.”

Triển Huy nói xong, mỉm cười nhún vai một cái, “Anh chỉ nghĩ tới đây, hết rồi.”

“Tiểu Huy nói hay lắm!” Chân chó số một Bạch Cẩm Đường dĩ nhiên lớn tiếng khích lệ.

Lần này, Triển Chiêu không thèm liếc mắt qua, cậu như suy nghĩ chuyện gì, gật đầu, nhẹ giọng hỏi, “Anh hai nói đúng.”

“Phải không?” Bạch Ngọc Đường hỏi tiếp.

Triển Chiêu gật đầu, “Thật ra tới giờ, tôi vẫn còn nghĩ như thế. Ngẫm lại thì, tổ chức này tới thành phố D, từ vụ án đầu tiên tới nay, những vụ sau này không ngừng thăng cấp. Nhưng động cơ của chúng đâu? Chúng ta từng phân tích qua, có lý do để tìm động cơ của chính là truy tìm Vân Thu Trạch. Nhưng vì sao lại muốn lựa chọn thủ đoạn như vậy?

Chúng giống như đang ép buộc, ép cảnh sát tìm Vân Thu Trạch, thậm chí là ép bản thân Vân Thu Trạch. Chúng ta có thể nghĩ thế này, nếu Vân Thu Trạch còn sống, hơn nữa còn ở lại thành phố D. Hẳn thấy có người bắt chước thủ đoạn của mình gây án, hơn nữa còn tạo ra ảnh hưởng lớn hơn cả năm đó, liệu hẳn có thể nhận được suy nghĩ nhảy ra tìm chúng tính sổ không?

Tôi không biết Vân Thu Trạch, không rõ tính cách của hẳn, tiểu Bạch, anh cảm thấy suy đoán của tôi có lý sao?”

Bạch Ngọc Đường nhìn ánh mắt nghiêm túc của Triển Chiêu, sắc mặt nghiêm túc suy nghĩ một lát, cuối cùng lắc đầu, “Vân Thu Trạch là loại người tác phong cẩn trọng, dùng thuật ngữ tâm lý học bên em để miêu tả, chính là có bệnh rối loạn ám ảnh cưỡng chế nghiêm trọng. Chuyện hẳn đã

xác định rồi, có dùng bất cứ thủ đoạn nào để ép buộc cũng vô dụng. Anh nghĩ, nếu hẳn không muốn xuất hiện, cho dù có hiện ra 18 tên bắt chước, hẳn cũng không ra mặt đâu.”

Lời nói của Bạch Ngọc Đường làm ánh mắt Triển Chiêu hơi trầm xuống, sau đó, cậu gật đầu nói, “Hiểu, vậy nên bọn chúng mới lựa thủ đoạn cực đoan tới vậy. Tôi nghĩ trước đó chúng đã từng dùng biện pháp khác tìm Vân Thu Trạch, nhưng đều thất bại. Cho nên, lần này chúng muốn lợi dụng cách bắt chước gây án để mượn lực lượng của cảnh sát. Nhưng chúng không ngờ, chúng ta hiện giờ cũng đang điều tra chúng.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, đang tính nói gì, đột nhiên, điện thoại anh vang lên.

“Là đội trưởng!” Bạch Ngọc Đường nhướn chân mày, lập tức nhận điện.

Điện thoại vừa thông, biểu tình Bạch Ngọc Đường chợt đổi, “Rõ! Bọn tôi lập tức tới!”

“Tình hình thế nào!?” Triển Chiêu ân cần hỏi.

Bạch Ngọc Đường cúp điện thoại, lập tức đứng lên, vừa đi vừa nói, “Không cần làm đồ ăn sáng nữa, vừa nhận được báo cáo, có vài nhân viên không rõ tung tích đang tụ tập ở xưởng đóng tàu Sơn Nam, trong đó có mấy kẻ ngoại hình tương tự với thành viên trong tổ chức Bá Tước.”

“Chúng ta tìm được chúng?” Triển Chiêu lập tức bật dậy, trong lòng cậu dâng lên một niềm hưng phấn hiếm có, nhưng chỉ lát sau, cậu lại nhíu mày, “Nhưng chúng tới xưởng đóng tàu làm gì? Hơn nữa xưởng tàu đó không phải đã bị bỏ hoang rồi sao? Không lẽ, mục tiêu của chúng không phải xưởng mà là cái khác nữa à?”

Bạch Ngọc Đường khựng bước chân, một ý niệm đột ngột nảy ra trong đầu anh. Triển Chiêu hình như cũng nhận ra ý tưởng phát sinh của Bạch

Ngọc Đường, cậu chăm chú nhìn Bạch Ngọc Đường, hai người đều phát hiện ra chút nghiêm túc trong mắt người kia.

“Bao đại ca có bảo tuyến đường của chúng hay không?”

Bạch Ngọc Đường cau mày, nhanh chóng móc ra điện thoại, mở bản đồ, đưa lộ tuyến cho Triển Chiêu xem. Ánh mắt Triển Chiêu nhanh chóng quét qua tấm bản đồ được phóng đại, trong miệng không ngừng lẩm bẩm nói, “Không có bệnh viện, không có trường học, không có viện dưỡng lão, là nơi này! Chỗ này có vườn trẻ!”

Thanh âm nghiêm túc lại vội vã của Triển Chiêu gõ lên tim của tất cả mọi người, Bạch Ngọc Đường không nhịn được siết lại nắm đấm.

“Làm sao bây giờ? Đội trưởng, chúng ta đi xuống tàu hay là vườn trẻ?” Triển Huy khẩn trương nhìn về phía Bạch Cẩm Đường.

Bạch Cẩm Đường nhíu chân mày, nói, “Thế này, anh với tiểu Huy dẫn người tới vườn trẻ. Ngọc Đường, chú với Triển Chiêu theo Bao than đen, cùng họ hành động. Chúng ta tùy thời giữ liên lạc.”

“Không, em tin tưởng phán đoán của Triển Chiêu, lũ cận bã kia rất có thể sẽ đi hại lũ trẻ, em muốn tới vườn trẻ!” Bạch Ngọc Đường chăm chăm nhìn Bạch Cẩm Đường một chút cũng không dời mắt.

Bạch Cẩm Đường vô ngữ chăm chăm nhìn em trai mình, cũng không nói nhảm với anh, trực tiếp đánh một đấm tới! Bạch Ngọc Đường đã sớm đề phòng, sau khi đỡ một quyền này rồi, thân thể lùi ra sau, híp mắt nhìn Bạch đại ca, lạnh lùng nói, “Anh hai, anh rõ tính cách của em.”

Bạch Cẩm Đường hung dữ cau mày, cuối cùng chỉ có thể trợn mắt nhìn Triển Chiêu, bất đắc dĩ nói, “Người giao cho em. Tiểu Huy, chúng ta đi!”

“Đội trưởng, tôi muốn cùng hành động với Triển Chiêu.” Không ngờ tiểu Huy cho hẳn một đòn đả kích nữa.

Bạch Cẩm Đường nhìn a nhìn, cuối cùng chỉ có thể nặn ra nụ cười, dịu dàng nói với Triển Huy, “Tiểu Huy, cậu đừng lo, tôi sẽ phái hết đám người qua cho tụi nó, tụi nó sẽ không bị nguy hiểm đâu. Không phải tôi không tin tưởng Triển Chiêu, nhưng bên xưởng tàu cũng rất quan trọng, không thể không có người tới.”

“Nhưng mà...”

“Anh hai.” Lúc này Triển Chiêu bước lên một bước, nắm hai tay của Triển Huy, đôi mắt chăm chăm nhìn anh, trịnh trọng nói, “Anh hai, bên xưởng tàu giao cho anh với Bạch đại ca vậy! Đừng quên anh là lính đặc chủng ưu tú nhất, đồng ý với em, nhất định không thể để những tên khốn kiếp kia làm bị thương bất kỳ người vô tội nào nữa, anh phải bảo vệ họ, cũng phải bảo vệ chính mình! Đồng ý với em, được không?”

Triển Huy nhìn ánh mắt trịnh trọng của em trai, khựng lại mấy giây, sau đó, trên khuôn mặt đẹp của anh nở một nụ cười. Anh siết chặt hai tay của Triển Chiêu, cười nói, “Được, anh đồng ý với em!”

(Xin lỗi, sao hai anh em như bị brocom với incest vại!!?)

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 145: Vụ Án 9 – Ngạc Mộng Tái Lâm (21)

Chỉ huy chính dĩ nhiên là Bao Chứng, hẳn trước hết tới bên người trưởng vườn trẻ, dùng giọng nhỏ nhất bàn bạc với ông, giới thiệu thân phận của mình, còn yêu cầu ông phối hợp, mau chóng đưa giáo viên với đám trẻ ra khỏi hiện trường.

Anh em bốn người chia làm hai hướng. Các anh trai mang đội binh tới mục đích đường dây chỉ ra, xưởng đóng tàu Sơn Nam. Mà nhóm các em trai mang một nhóm binh khác, cùng cảnh sát, chạy tới mục tiêu làm họ bận tâm nhất, vườn trẻ Thiên Sứ.

Có vị nào đó đã nói, Người mạnh nổi giận, sẽ rút đao đánh người mạnh hơn, kẻ yếu tức giận, sẽ giơ đao đánh người yếu hơn.

Có lẽ, chúng ta đang sống trong một thế giới mạnh được yếu thua. Có lẽ hành động lấy bạo lực chống lại bạo lực sẽ chỉ làm tăng thêm càng nhiều hận thù và đau khổ. Vậy mà thân ở một thời đại hồng hoang dã man, thì hành vi giơ đao lên tàn sát trẻ con của đồng loại, luôn là chuyện làm người ta tức giận.

Lũ phần tử khủng bố này, có lẽ cũng từng có tuổi thơ non trẻ, có lẽ trong tâm linh của chúng cũng có thống khổ cùng nức nứa. Bọn chúng tuyệt đối không phải người may mắn, nhưng tất cả sự bất hạnh của chúng cũng đã biến mất khi chúng giơ lên lưỡi đao tàn sát. Bọn chúng không phải kẻ mạnh, cho dù Vân Thu Trạch từng giơ đao với kẻ mạnh hơn mình, bọn chúng cũng không phải kẻ yếu, mặc dù Bá Tước ba năm sau chỉ giơ đao với kẻ yếu hơn.

Chúng là một đám ma quỷ cùng hung cực ác, mặc dù khí thế hung hăng, lại chỉ có thể tồn tại dưới lòng đất u ám.

Chuyện Triển Chiêu với Bạch Ngọc Đường phải làm bây giờ chính là, để bọn chúng trở lại nơi chúng phải tới, hơn nữa, vĩnh viễn biến mất khỏi tầm mắt người bình thường. Diệt sạch cái cá, chính là hi vọng dân chúng giao cho họ, cũng là quyết tâm trong lòng bọn họ.

Vườn trẻ Thiên Sứ là một vườn trẻ có quy mô không lớn. Tổng cộng có ba cấp là đại trung tiểu, tổng cộng sáu lớp học, hơn một trăm đứa bé, hai mươi giáo viên cùng 10 nhân viên hậu cần.

Hôm nay là ngày làm việc, lúc này đúng là lúc phụ huynh đưa con trẻ tới trường. Nếu lũ phần tử khủng bố nọ chọn nơi này để đặt bom, còn cho phát nổ, hậu quả nhất định thê thảm không tưởng được

Triển Chiêu cực kỳ khẩn trương, suốt đường chạy tới vườn trẻ cậu một mực siết chặt nắm tay. Bạch Ngọc Đường để ý tới trạng thái khẩn trương của Triển Chiêu, nhưng trong lòng anh cũng loạn vô cùng, căn bản không cách nào đi chăm sóc Triển Chiêu. Thật ra trong lòng của hai người đều đã xác định, bọn chúng chắc chắn sẽ tới vườn trẻ Thiên Sứ, lần này chính là lúc chiến đấu với lũ cặn bã kia.

Tổ chức bọn chúng nghiêm ngặt, thành viên được huấn luyện nghiêm chỉnh, có kinh nghiệm nhiều lần tổ chức khủng bố, hơn nữa tấn công liên tục. Bọn chúng điên cuồng, ác độc vô cùng, đã liên tục bị tổ chức khủng bố tẩy não, miệt thị tất cả sinh mạng. Đối thủ là một đám hung tàn, đối mặt với bọn chúng, vô cùng nguy hiểm. Huống chi, trong số bọn chúng có rất nhiều cao thủ đánh bom, trong đó ít nhất có một người được Vân Thu Trạch hết lòng dạy dỗ, được chân truyền của hắn.

Có thể tưởng tượng ra, trình độ hung hiểm trong chuyến đi này của Bạch Ngọc Đường với Triển Chiêu.

Nhưng, lúc này, hai người đều vội vàng suy nghĩ đến hành động. Bọn họ xem xét phân tích tình thế như thế nào, bắt tội phạm, bảo vệ hài tử, nhưng cũng không hề nghĩ tới nguy hiểm của hai người họ. Hai người, không hề nghĩ tới. Chỉ là do, bọn họ không thể suy nghĩ.

Thời gian chia tay của cha con trong ngày làm việc, người đi kẻ lại, hết sức náo nhiệt. Các giáo viên mang nụ cười hòa ái đứng trước cửa trường nghênh đón từng đứa bé cùng phụ huynh của họ, phụ huynh giục con trẻ xuống xe. Đám nhóc lại có bộ dáng khác. Có đứa vui vẻ lại chào hỏi bạn bè, có đứa lễ phép chào giáo viên, lại càng có nhiều đứa trực tiếp chạy vào trong vườn trẻ, chạy thẳng tới chỗ những món đồ chơi có nhiều hình dáng xinh xinh đẹp đẹp trong thao trường vui vẻ chơi đùa.

Dĩ nhiên, cũng có vài đứa trẻ lần đầu tiên vào vườn trẻ, kéo vạt áo cha mẹ hu hu khóc, thậm chí còn khóc to hơn. Đối với họ mà nói, tách khỏi cha mẹ vào vườn trẻ là một chuyện vô cùng tàn nhẫn. Hoàn cảnh xa lạ, bạn bè xa lạ, đối với đứa bé xa lạ mang ý nghĩa nguy hiểm. Đối mặt với nguy hiểm cùng sự chia tay đầu tiên trong đời, cho dù là đứa bé dũng cảm nhất cũng sẽ sợ hãi.

Nếu như không phải đối mặt với thời khắc khốn trương như hôm nay, Triển Chiêu có lẽ sẽ muốn đi quan sát những hành động của lũ trẻ này. Bởi vì trong tuổi thơ của cậu không có quá nhiều tình trạng tương tự xảy ra, trong những hành động của lũ trẻ này cậu đều tìm ra những ý vị đáng yêu mới mẻ trong đó. Đáng tiếc, hôm nay cũng không phải thời gian nghiên cứu của tiến sĩ Triển, tâm trạng của cậu không thể tập trung ở chuyện này.

Trước cửa vườn trẻ có một hàng xe cảnh sát lập tức dừng lại, cảnh sát vũ trang cùng binh lính nhanh chóng nhảy xuống, bao vây vườn trẻ. Phụ huynh cùng giáo viên ngạc nhiên nhìn biến hóa vừa xảy ra. Đám nhỏ thấy các chú cảnh sát bao quanh chúng không hề sợ hãi chút nào. Bọn chúng tò mò xoa xoa ánh mắt mơ màng cùng ghèn mắt, chớp chớp đôi mắt tò mò quan sát những cô chú vô cùng nghiêm túc thậm chí có chút đáng sợ.

Chỉ huy chính dĩ nhiên là Bao Chứng, hần trước hết tới bên người trưởng vườn trẻ, dùng giọng nhỏ nhất bàn bạc với ông, giới thiệu thân phận của mình, còn yêu cầu ông phối hợp, mau chóng đưa giáo viên với đám trẻ ra khỏi hiện trường.

Trưởng vườn trẻ chính là một phụ nữ trung niên mập mạp, tuổi nhìn qua bất quá chỉ hơn 40. Chuyện làm Bao Chứng cảm thấy không ngờ chính là, người phụ nữ nhìn qua không hợp mắt này là một người vô cùng tinh táo. Dĩ nhiên, ngay lúc Bao Chứng giới thiệu thân phận của mình, vị trưởng vườn trẻ này cũng đã đoán ra được đại khái toàn bộ tình huống. Dù sao, gần đây bên vườn trường cũng đã nghe được chuyện khủng bố tấn công liên tục.

Vừa ý thức được chuyện vườn trẻ của mình cũng có thể trở thành mục tiêu bị tấn công, trưởng vườn trẻ run rẩy cả người. Nhưng rất nhanh, bà đã tinh táo gật đầu với Bao Chứng, dùng giọng run run quả quyết nói, “Không thành vấn đề, để tôi bảo các giáo viên phối hợp với cậu.”

Nói rồi, trưởng vườn trẻ quay người nhìn các phụ huynh, “Thật có lỗi với các vị, vì sân trường muốn tiến hành kiểm tra an toàn, phải nghỉ một ngày, xin các vị phụ huynh đưa con về tự trong chừng. Các thầy cô cùng theo tôi vào trong, đưa lũ nhỏ ở trong vườn đưa ra ngoài chăm sóc.”

Phụ huynh cũng không hiểu trưởng vườn trẻ nói kiểm tra an toàn là gì, nhưng tận mắt nhìn thấy khí thế hung dữ của nhóm cảnh sát, cũng đoán ra chuyện này nghiêm trọng. Mặc dù vô duyên vô cớ bị người ta báo nghỉ, mọi người cũng có chút bất mãn, nhưng trong loại không khí này cũng không ai dám nói thêm gì nữa.

Cho nên, bọn nhỏ chưa xuống xe bị kéo về. Nhóm phụ huynh lần nữa mở máy xe, lũ nhỏ quen luyến không thôi qua cửa kính xe vẫy tay với nhóm các chú cảnh sát nói tạm biệt. Triển Chiêu nhìn tình hình trước mắt thuận lợi như thế, cũng hơi thở phào nhẹ nhõm. Cậu để ý tới một đứa bé trai mập mạp đối diện cậu toét miệng cười, không nhìn được hướng về phía nó

cong khỏe miệng. Đứa bé này là một trong mấy đứa bé vừa được trưởng vườn trẻ đưa ra cửa, gia trưởng của nó đưa nó tới đây sau đó lập tức đi làm., vì vậy nó phải cùng những đứa trẻ khác chuyển sang nơi an toàn dưới sự hướng dẫn của giáo viên.

Ngay lúc Triển Chiêu vừa thở phào nhẹ nhõm, đột nhiên điện thoại của Bạch Ngọc Đường vang lên.

Bạch Ngọc Đường nhướn mày, cầm điện thoại lên đưa mắt nhìn, kết quả là số lạ. Triển Chiêu chăm chăm nhìn Bạch Ngọc Đường, nhìn anh cầm điện thoại lên, sau đó cậu rõ ràng nhìn thấy, trong ánh mắt Bạch Ngọc Đường trong nháy mắt hiện ra vẻ khẩn trương cùng giận dữ. Triển Chiêu trong lòng kinh hãi, rốt cuộc xảy ra chuyện gì, làm Bạch Ngọc Đường khẩn trương như thế!?

Rất nhanh, Triển Chiêu đã biết câu trả lời.

“Năm xuống! Tất cả mọi người năm xuống!” Bạch Ngọc Đường hô to một tiếng, vẫn mà trong hiện trường hỗn loạn không có bao nhiêu người nghe được tiếng hô của anh.

Triển Chiêu ở gần anh nhất chớp mắt thay đổi tâm niệm của Triển Chiêu, ngay từ một tiếng hô đầu tiên của Bạch Ngọc Đường, cậu theo điều kiện phản xạ bay về phía một đứa bé ở gần cậu nhất. Ngay lúc Triển Chiêu đem toàn bộ 4 đứa trẻ bao gồm cả đứa bé mập mạp đó vào trong lòng bảo vệ, có tiếng nổ mạnh gần như phá tung màng nhĩ của cậu!

Gần như là trong một tích tắc, mùi cháy to lớn cùng khói mù đậm đặc bao phủ tất cả cơ thể của mọi người, Triển Chiêu bị khói hun đến chảy nước mắt. Thân thể của cậu bị nền đất xi măng đập vào làm đau. Nhưng cậu biết, những đau đớn kia không có chỗ nào là vết thương từ vụ nổ tạo thành. Cậu không bị thương, đám trẻ cũng không, Bạch Ngọc Đường —

“Bạch Ngọc Đường!” Triển Chiêu gọi to tên của Bạch Ngọc Đường, vậy mà rất nhanh, cậu đã thấy đằng sau lớp khói mù, là Bạch Ngọc Đường đang đứng yên không nhúc nhích!

“Bạch Ngọc Đường! Anh làm sao vậy!?” Triển Chiêu vội vã nhào tới, lại nhận ra trong mắt Bạch Ngọc Đường đầy máu, vành mắt trợn to nhìn điện thoại trong tay, tay không nhin được run rẩy. Trên điện thoại, dãy số xa lạ kia như một mặt quỷ đang mở miệng cười lạnh, như thể muốn cười nhào Triển Chiêu với Bạch Ngọc Đường.

Triển Chiêu nhướn mày, đoạt lại di động, đặt bên tai mình.

“Người là ai!? Rốt cuộc người muốn làm gì!?”

Bên kia điện thoại hơi ngẩn ra, giống như có chút trầm mặc không ngờ. Sau đó, một tiếng cười trầm thấp vọng tới, giọng nam lạnh lẽo đặc ý nói, “Mới này người gọi Bạch Ngọc Đường là người à? Người là ai, quan hệ thế nào với Bạch Ngọc Đường?”

Triển Chiêu cau mày, muốn từ chối câu hỏi của đối phương rồi lại thấy không cần thiết. Vì vậy cậu dứt khoát trả lời, “Tôi là Triển Chiêu, bạn của Bạch Ngọc Đường, chính là người muốn bắt người!”

“Ái chà, khẩu khí không nhỏ.” Nam nhân cười lạnh nói, “Cả ta là ai cũng không biết, còn đòi bắt ta, đúng là vớ vẩn!”

Triển Chiêu nhẹ hít một hơi, khói mù nồng nặc hun người làm cậu ho khan. Cậu cố nén khó chịu, để thần kinh mình tỉnh táo lại, nói với nam nhân bên kia, “Đúng là ta không biết người, nhưng ta biết mục tiêu của người là ai. Người tới thành phố D vì Vân Thu Trạch, ta đoán đúng không?”

Bên kia điện thoại lại một trận trầm mặc, sau đó, nam nhân lại phát ra tiếng cười lạnh thật thấp, “Triển Chiêu chứ gì? Không ngờ tên Bạch Ngọc Đường lỗ mãng ngu ngốc lại còn một người bạn nhỏ thông minh. Được

thôi, trò chơi này nếu cùng chơi với cảnh sát, hay cùng chơi với người hoặc Bạch Ngọc Đường cũng không khác mấy.”

“Trò chơi gì?” Triển Chiêu cau mày hỏi.

“Rất đơn giản, ta đã đặt hai trái bom trong vườn trẻ. Mới này một viên chỉ là thử nghiệm, viên sau mới là chính yếu. Ta cho các người hai mươi phút, người với Bạch Ngọc Đường chỉ có thể đem theo bốn người vào trong vườn trẻ tìm kiếm trái bom đó. 20 phút sau, bất kể các người tìm được hay không, hủy được hay không, ta cũng sẽ cho nổ. Bây giờ bắt đầu tính giờ!”

“Đội đã!” Ngay lúc nam nhân muốn cúp điện thoại, Triển Chiêu vội vàng hô lớn “Rốt cuộc người là ai!?”

“19 phút 30 giây, Triển Chiêu, đừng trách ta không nhắc người, nếu không bắt đầu đi tìm bom, ta sẽ cho nổ ngay lập tức, khi đó toàn bộ kiến trúc xung quanh vườn trẻ cũng không thoát được đâu. Lần này không thử nữa, sẽ chết người, nếu bọn chúng chết, đều là do người hại chết!”

“Alo! Alo!”

Điện thoại bị cúp, Triển Chiêu đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn Bạch Ngọc Đường. Bạch Ngọc Đường mắt đầy máu, cơ hồ cắn nát hàm răng, hằn siết chặt hai nắm đấm, gào lên một tiếng rống thống khổ cùng giận dữ!

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 146: Vụ Án 9 – Ngạc Mộng Tái Lâm (22)

Tiếng hét của Bạch Ngọc Đường giống như một liều thuốc, làm Triển Chiêu tỉnh táo lại hoàn toàn. Hai mươi phút, đối phương chỉ cho họ 20 phút. Có nghĩa là cảnh sát sẽ không có đủ thời gian để sơ tán những dân cư trong toàn bộ tòa nhà xung quanh. Hơn nữa bất kể kẻ tình nghi vừa rồi nói thật hay giả, bọn họ lúc này chỉ có thể tin tưởng. Chuyện duy nhất Triển Chiêu có thể làm chính là dựa theo yêu cầu của đối phương, mạo hiểm tính mạng vào bên trong vườn trẻ tìm bom, mà thời gian còn lại của cậu thật là ít ỏi.

Không còn nhiều thời gian để cân nhắc nữa, cậu nhìn Bạch Ngọc Đường một cái, thấy trong mắt của đối phương, là giận dữ, nhưng cũng có kiên định.

“Tôi anh, thêm bốn người nữa vào trong.” Triển Chiêu chăm chăm nhìn Bạch Ngọc Đường nói.

“Đội hình giống hệt năm đó.” Bạch Ngọc Đường cười lạnh, “Anh biết hẳn muốn làm gì rồi.”

Tim Triển Chiêu trầm xuống, cậu lập tức hiểu ra ý nghĩa sau những lời này của Bạch Ngọc Đường. Vụ đánh bom ba năm trước đây, cũng là Bạch Ngọc Đường mang đội, tổng cộng nổ chết năm đội viên đặc cảnh bao gồm cả Đinh Diêm Huệ. Mà bây giờ, Bá tước mới lại yêu cầu y như vậy, cho sáu người vào hiện trường, lần này người dẫn đội vừa vặn lại là Bạch Ngọc Đường. Đây chính là đội hình y hệt năm đó mà Bạch Ngọc Đường nói.

Anh phải làm gì đây? Không lẽ để bị kịch năm đó tái diễn? Triển Chiêu tâm trạng nặng nề nhìn Bạch Ngọc Đường, muốn nói gì đó, lại phát hiện ra, bất kể anh nói gì, cũng trở thành vô lực.

Khóe miệng Bạch Ngọc Đường nhẹ mím lại, kéo tay Triển Chiêu, kiên định nói, “Đi thôi, có anh ở đây, lần này hẳn đừng hòng được như ý!”

Nói rồi, Bạch Ngọc Đường nhanh chóng bước về cửa vườn trẻ. Triển Chiêu không dám chậm trễ, dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới bên cạnh Bao Chứng, dùng ngôn ngữ ngắn gọn nhất giao phó rõ ràng cho hắn. Bao Chứng biết được rồi vốn muốn theo Triển Chiêu vào trong, nhưng Triển Chiêu kịp thời khuyên hắn. Dù sao trong hiện trường ngoài một trái bom cần phá hủy, còn có nhiều giáo viên với trẻ con cần chăm sóc, còn có quần chúng xung quanh cần sơ tán. Chuyện nhiều như vậy không có ai đứng ra quản là hoàn toàn không thể.

Bao Chứng bất đắc dĩ ở lại, Triển Chiêu mang theo Trương Long Triệu Hổ, Vương Triều Mã Hán, tổng cộng bốn người, thêm Bạch Ngọc Đường, đội ngũ sáu người dùng tốc độ nhanh nhất vào vườn trẻ.

Vườn trẻ cũng không lớn, chỉ có hai tầng, nhưng chỉ hai tầng như cũng có hơn hai mươi phòng cần tra xét. Bom rốt cuộc ở nơi nào? Trừ đi thời gian trì hoãn vừa rồi, bọn họ bây giờ chỉ còn hơn mười phút. Mười phút, kiểm tra hơn 20 phòng, họ chỉ có sáu người, có chia nhau đi, cũng quá khẩn cấp rồi. Bạch Ngọc Đường biết, bây giờ là thời kỳ nguy hiểm, không thể truy xét từng phòng. Vì vậy anh đứng ở trước cửa vườn trẻ suy nghĩ mấy giây, sau đó làm ra một quyết định to gan.

“Chia làm hai tổ, anh vào phòng bên trái thứ ba, Triển Chiêu, em vào phòng bên phải thứ ba, nếu anh không có đoán sai, bom nhất định ở trong một trong hai căn phòng này.”

“Tại sao?” Trương Long không hiểu hỏi.

“Tôi không rảnh giải thích với các cậu, nếu như chúng ta còn sống ra ngoài, tôi sẽ cho cậu biết.” Bạch Ngọc Đường lạnh lùng trợn mắt nhìn Trương Long, dẫn đầu bước vào vườn tre.

Trương Long bị Bạch Ngọc Đường trừng, có chút ủy khuất bĩu môi, Triển Chiêu trấn an kéo kéo khóe miệng với cậu, lại nhận ra mình vì khẩn trương tới mức cười cũng không nổi. Với một Triển Chiêu đã hoàn toàn hiểu rõ Bạch Ngọc Đường ba năm trước, cậu hoàn toàn hiểu Bạch Ngọc Đường vì sao lại làm ra phán đoán như thế.

Bởi vì đủ loại dấu hiệu đã tỏ ra, Bá tước bây giờ đang muốn lợi dụng chuyện Bạch Ngọc Đường ba năm trước tới đả kích anh. Cho nên, hẳn rất có thể sẽ chôn trái bom ở nơi tương tự với vụ án ba năm trước. Bạch Ngọc Đường dưới tình thế cấp bách chỉ có thể đánh cược một lần, mà làm một chuyên gia chuyên nghiệp, Triển Chiêu cũng không nghĩ ra phán đoán thích hợp nào, trong chuyện này chắc là nên tin tưởng Bạch Ngọc Đường.

Tổ hai người chia nhau hành động, nhanh chóng tiến vào hai căn phòng nọ. Triển Chiêu tìm kiếm phòng mình hết hai phút cũng không thu hoạch được gì, nhưng cùng lúc đó, Bạch Ngọc Đường cũng không báo tới gì cả. Triển Chiêu cau mày suy nghĩ, quyết định ngừng tìm, quá quyết trở lại phòng của Bạch Ngọc Đường.

Bước xuyên qua cửa, Triển Chiêu nhìn thấy Vương Triều Mã Hán với Bạch Ngọc Đường đang nín thở ngồi xổm bên cạnh bàn, mắt không chớp chăm chú nhìn phía dưới cái bàn đó. Triển Chiêu cả kinh, quả nhiên, Bạch Ngọc Đường tìm thấy bom rồi!

Triển Chiêu ra hiệu bảo Trương Long Triệu Hồ đừng lên tiếng, họ nhẹ động tác, chậm rãi bước tới sau lưng ba người. Triển Chiêu nhẹ giọng nói, “Tìm thấy?”

Bạch Ngọc Đường không quay đầu lại, anh khẽ ừ một tiếng, nói với Triển Chiêu, “Mọi người ra ngoài đi, để lại một mình tôi ở đây là được.”

Triển Chiêu trầm xuống, đang muốn nói gì, lại chuyển ý, đối với một người khác nói, “Nghe chưa, các anh ra ngoài đi.”

“Không được, đội trưởng bảo chúng ta cùng thi hành nhiệm vụ, chúng ta là một tổ, làm sao có thể bỏ lại các cậu mà đi trước đây?” Trương Long không nhin được hỏi.

“Đúng! Bọn tôi nhất định phải ở lại!” Vương Triều cũng dùng giọng điệu kiên định thể hiện quyết tâm của mình.

Triển Chiêu trong lòng gấp tới bốc lửa, vội vô cùng, lại chỉ có thể nhin xuống khuyên họ. Nhưng cậu chưa kịp mở miệng, Bạch Ngọc Đường đã lạnh lùng nói, “Còn chưa tới ba phút, tôi bây giờ cần suy nghĩ xem làm sao hủy đi trái bom này, mấy người ở lại đây không giúp được gì chỉ có thể quấy rầy tôi suy nghĩ. Nếu còn muốn sống, tốt nhất ra khỏi chỗ này, để lại không gian cho tôi. Về phần các cậu ra khỏi phòng rồi đi ngay hay ở lại muốn cùng tôi đồng quy vu tận, tùy các cậu đi!”

Tứ đại cột trụ hai mặt nhìn nhau, Bạch Ngọc Đường nói khó nghe như vậy, lại rõ ràng như vậy, bọn họ ngược lại không có cách trả lời. Mấy người đưa mắt nhìn nhau, đều phát hiện ánh mắt đồng ý của người nọ, Bạch Ngọc Đường nói đúng không sai.

Triển Chiêu bất đắc dĩ cười, trấn an Trương Long đang làm biểu lộ ủy khuất nhất. Trương Long thiếu chút nữa cảm động lệ nóng doanh tròng , hăn cũng không thềm để ý tới chuyện bị Bạch Ngọc Đường thấy sẽ đánh đòn, tranh thù Bạch Ngọc Đường chuyên chú quan sát trái bom không để ý tới hăn, hăn trực tiếp giơ hai tay ra ôm chặt Triển Chiêu một cái.

Triển Chiêu hơi ngẩn ra không kịp cản, Trương Long đã thả cậu ra. Rất nhanh, bốn người họ đều ra ngoài, ánh mắt Triển Chiêu cũng có chút ướt.

Lấy hiểu biết của cậu với bốn người họ, cậu biết họ sẽ không đi khỏi tòa nhà này. Họ quyết định cùng mình với Bạch Ngọc Đường cùng tiến lui, mà bây giờ Bạch Ngọc Đường đang nắm số mệnh của cả sáu người họ. Sống hay chết, ba phút sau liền biết.

“Đều ra ngoài rồi?” Bạch Ngọc Đường vẫn không quay đầu lại, chỉ lạnh lùng hỏi.

Triển Chiêu ừ một tiếng, xích tới.

“Sao em không đi?” Bạch Ngọc Đường lại hỏi.

“Nói nhảm.” Triển Chiêu khó chịu bĩu môi, căn bản không thèm để ý Bạch Ngọc Đường.

Khóe miệng Bạch Ngọc Đường hơi câu, nhẹ nhàng cười nói, “Muốn anh đồng sinh cộng tử sao?”

Có lẽ nhờ cách nhạo báng thả lỏng này làm thần kinh đang căng thẳng của Triển Chiêu có chút thả lỏng, cậu đưa mắt nhìn Bạch Ngọc Đường một cái, lại thờ ơ hồi phục sắc mặt, “Cho nên anh sẽ không để chúng ta đồng quy vu tận thật đúng không?”

Những lời này vừa ra khỏi miệng, nụ cười trên mặt Bạch Ngọc Đường đã hơi thu lại. Anh nhíu mi quan sát trái bom phía dưới bàn, nhẹ nhàng lắc đầu, “Anh cũng không biết, chuyện anh có thể làm, chỉ là đánh cược tính mạng thôi.”

“Vậy thì cược đi.”

Bạch Ngọc Đường hơi ngẩn ra, anh nghiêng đầu, chăm chăm nhìn khuôn mặt trắng nõn trẻ tuổi của Triển Chiêu. Hai người bốn mắt nhìn nhau, trong mấy giây, bọn họ cũng không nói một lời. Sau đó, Bạch Ngọc Đường gật đầu thật sâu một cái, “Em nói đúng, chỉ có thể làm thế thôi.”

Bạch Ngọc Đường hiểu, Triển Chiêu dùng thái độ của mình bày tỏ cho anh biết, cậu đã đem mạng mình giao vào tay Bạch Ngọc Đường. Tiền cược này quả là quá lớn, Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng cau mày, mồ hôi lạnh theo trán nhỏ xuống, dưới áp lực cực lớn, anh thậm chí quên cả thở.

Toàn bộ đều giống như một cảnh từ ba năm trước tái diễn lại, mà khác với ba năm trước chính là, nếu thất bại, người chết nhất định không chỉ là năm người đi theo Bạch Ngọc Đường, mà nhất định Bạch Ngọc Đường cũng sẽ cùng họ chết.

Như vậy, cũng không tệ.

Nghĩ tới đây Bạch Ngọc Đường đột nhiên nhìn Triển Chiêu thật kỹ một lần nữa, sau đó đột ngột tung người chui xuống dưới bàn.

Bạch Ngọc Đường nằm trên mặt đất lạnh băng, bên trên treo trái bom trí mạng. Một thiết bị nổ bom rắc rối phức tạp được bày ra trước mặt anh, bên trong là những mạch điện rối rắm, nhưng từng đường dây Bạch Ngọc Đường đều hiểu rõ ràng. Chẳng qua là mạch điện đặc ý nhất của Bá tước, ba năm trước đây hắn chưa từng dùng qua, mà lần này bị Bá Tước mới lôi ra sử dụng hai lần.

Lần đầu tiên là vụ án đánh bom trong trường học, một lần khác chính là bây giờ. Bạch Ngọc Đường cũng không rõ mục đích tên Bá tước này dùng mạch điện đó để đối phó với anh là gì. Bây giờ Bạch Ngọc Đường chỉ rõ, Bá tước anh đang đối mặt không phải Vân Thu Trạch, chúng là địch không phải bạn. Đã vậy, có phải anh chỉ có thể đánh cược một lần hay không, cứ cho tên này không biết mình cũng rõ mạch điện này như lòng bàn tay. Vân Thu Trạch cũng không chỉ có một độ đệ là hắn, Bạch Ngọc Đường cũng đã từng là một đồ đệ của hắn mà.

Nếu đối phương không biết, Bạch Ngọc Đường liền dựa theo mạch điện gỡ bom mà Vân Thu Trạch đã truyền lại cho anh. Nhưng nếu đối phương

biết, vậy, anh sẽ thua sạch tính mạng của mọi người.

Đánh cược, hay còn không đánh? Quyền chủ động đã không còn trong tay Bạch Ngọc Đường nữa. Anh cố gắng kiềm lại sự run rẩy, tay vững vàng giờ lên kéo dây xuống, nhắm ngay mạch dây giữa xanh và đỏ, nhẹ nhàng nói, “Triển Chiêu, anh cắt đây.”

Triển Chiêu siết chặt hai nắm tay, nhẹ nhàng đáp, “Cắt đi.”

Bạch Ngọc Đường cong cong khóe miệng, dùng sức cắt! Triển Chiêu nhắm chặt hai mắt, tim gần như ngừng đập!

Một sự im lặng chết chóc trải qua, hai người mới có thể tìm lại hô hấp của mình. Triển Chiêu ngơ ngác mở mắt ra, “Vô sự?”

Bạch Ngọc Đường mệt mỏi toàn thân nằm trên sàn, gần như không còn sức đáp lại lời của Triển Chiêu. Mà ngay lúc này, chuông điện thoại lại vang lên. Bạch Ngọc Đường nhận điện, thông báo với Bao Chứng tình hình trong này. Khu vườn trẻ tạm thời được an toàn, nhưng bọn họ vẫn chưa bắt được đám người khốn kiếp đang đùa bỡn họ!

Ngay lúc Bạch Ngọc Đường đang nghe điện, di động trên tay Triển Chiêu cũng rung lên. Là số lạ, thấy nó, làm Triển Chiêu đột ngột nhú mào.

Triển Chiêu nhận điện, một thanh âm quen thuộc mang theo vài phần giận dữ quát với cậu. “Sao các người có thể thành công chứ!? Không thể nào!”

Bạch Ngọc Đường nghe thấy tiếng rống trong điện thoại, lòng anh chợt động, nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu hiểu được, lập tức đáp, “Bá tước, chúng ta thắng rồi, người thua.”

“Vớ vẩn, tao làm sao có thể thất bại! Mà chờ, mà sẽ phải hối hận, tao nhất định khiến mày sống không bằng chết, giống như thằng Bạch Ngọc Đường đó vậy!”

“Người chỉ đang hư trương thanh thế thôi, người có bản lĩnh gì để ta hối hận? Có mà người hối hận ấy? Bá tước, người nên nghe lời ta đi tự thú thì hơn, bằng không thứ đang chờ người sẽ là sự trừng phạt của pháp luật.”

Triển Chiêu nén giận hù dọa đối phương, lúc cậu thành công kéo dài đối thoại, cậu thấy Bạch Ngọc Đường liên lạc cho Công Tôn Sách, tin chắc có kỹ thuật của Công Tôn Sách, chỉ cần kéo dài mấy giây nữa thôi, vị trí của tên khốn kia sẽ bị phát hiện!

“Hừ hừ! Mày cứ chờ đấy mà xem, tao sẽ để mày mất đi người mình yêu thương nhất, để mày ngày ngày phải sống trong đau khổ không có kết quả tốt! Vân Thu Trạch đáng chết, tao sớm muốn gì cũng bắt hắn lại! Tao sẽ bắt hắn chết không chỗ chôn thân!”

“Vân Thu Trạch?” Triển Chiêu ngẩn ra, “Bá tước, quan hệ của người cùng Vân Thu Trạch là thế nào? Nghe qua giống như người vô cùng hận hắn.”

Đầu kia điện thoại rơi vào trầm mặc, sau đó, một loạt hô hấp bị đè nén trôi qua, điện thoại bị cúp.

“Hắn cúp điện thoại, tìm được vị trí chưa!?”

Bạch Ngọc Đường hướng Công Tôn Sách ở bên kia điện thoại hỏi câu y chang, giọng nói hưng phấn của Công Tôn Sách rất nhanh truyền tới, “Tìm ra! Vị trí của hắn đang di chuyển, địa điểm đang ở...”

“Ở đâu?” Triển Chiêu khẩn trương hỏi.

“Kỳ lạ, hình như ở gần xưởng đóng tàu bỏ hoang đó.”

Xưởng đóng tàu!?

Ba chữ vừa thốt ra khỏi miệng, Triển Chiêu như bị một viên đạn bắn vào trong tim. Cậu chớp mắt nhớ lại lời Bá tước vừa nói, hẳn muốn khiến mình với Bạch Ngọc Đường sống không bằng chết, mất đi thân nhân. Mà thân nhân của họ lúc này đều đang ở xưởng đóng tàu!?

“Anh hai! Anh hai!” Triển Chiêu như điên dại gọi điện cho Bạch Cầm Đường với Triển Huy, nhưng bên kia không ai bắt máy.

“Triển Chiêu, Triển Chiêu em làm sao vậy!?” Bạch Ngọc Đường thấy bộ dáng run rẩy của Triển Chiêu, vội vàng kéo cậu lại, bắt cậu ngẩng đầu lên nhìn mình.

“Bá tước, Bá tước tới xưởng đóng tàu! Bạch Ngọc Đường, xưởng đóng tàu cũng có bom! Anh của em, anh của em với anh của anh, họ, họ gặp nguy hiểm!”

Bạch Ngọc Đường nghe được lời của Triển Chiêu, cũng gần như bị dọa rơi nửa cái mạng. Anh lập tức nhấn số của Bạch Cầm Đường, nhưng đầu bên kia ngoài một chuỗi âm thanh ra không có một chút động tĩnh nào.

“Anh hai không nhận điện!”

“Còn chờ gì nữa, chúng ta đi tìm họ đi!”

Triển Chiêu cũng không còn là tiến sĩ nhỏ tinh táo thông minh nữa, vừa nghĩ tới chuyện Triển Huy sẽ gặp nguy hiểm, lý trí của cậu đã hoàn toàn biến mất!

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 147: Vụ Án 9 – Ngọc Mộng Tái Lâm (23)

“Sếp, sếp sắp chết sao...” bạn nhỏ chớp mắt, lăm băm, “Sếp sao lại chết chứ?”

Lão Chu vận mi, ánh mắt lo lắng nhìn về xưởng, “Đừng nói bậy, sếp không chết đâu!”

Khoảng cách từ vườn trẻ tới xưởng đóng tàu chỉ có mấy chục phút chạy xe, một khoảng cách ngắn như vậy, lại không thua gì thiên sơn vạn thủy. Lòng Triển Chiêu như lửa đốt, suốt đường đi không ngừng gọi điện cho Triển Huy, nhưng có lẽ vì bên kia là khu bỏ hoang, tín hiệu thấp, lại lâu không tu sửa, tín hiệu điện thoại không cách nào tiếp thông.

“Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì!?” Triển Chiêu phiền não bỏ điện thoại xuống một bên, Bạch Ngọc Đường nhìn hết hành động của cậu, trong lòng cũng nóng vội không nhịn được.

Mặc dù chuyện khẩn cấp, nhưng so với Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường còn có thể giữ lại một chút lý trí. Anh vừa lái xe, vừa bắt đầu nhớ lại toàn bộ chuyện vừa xảy ra trong ngày. Từ lúc bắt đầu nhận được tin tức về phần tử khủng bố để chạy tới xưởng đóng tàu, đến lúc Triển Chiêu phân tích ra mục tiêu chính của chúng có thể là vườn trẻ, rồi nhận được điện thoại của Bá tước, hủy bom. Cuối cùng, lại nhận được điện thoại của Bá tước, đe dọa sẽ gây bất lợi cho hai vị đại ca của Triển Bạch đang ở xưởng đóng tàu.

Toàn bộ sự việc đi theo một vòng, nhưng trong đó hình như có khá nhiều nơi không đúng. Kỳ quái hơn, chính là cú điện thoại cuối cùng của Bá

tức, từ biểu hiện của đối phương trong điện thoại xem ra, hẳn hình như rất không tin rằng bom sẽ bị phá. Chuyện cảnh sát phá bom thành công khiến hẳn cảm thấy rất thụ động, nói vậy, chuyện hẳn muốn gây bất lợi cho anh hai cùng anh Huy chắc đã sớm lên kế hoạch từ đầu, hay là vì then quá thành giận nên mới tạm thời nghĩ ra vậy?

Mới này Công Tôn đại ca xác định vị trí của Bá tức rất gần xưởng đóng tàu, như vậy là do từ đầu hẳn đã muốn chạy tới xưởng đóng tàu rồi? Lúc anh hai với anh Huy tới xưởng đóng tàu, đã chuẩn bị sẵn sàng chuyện đuổi bắt phần tử khủng bố, bọn họ chắc đã lường trước được nguy cơ ở nơi đây, sẽ không dễ dàng rơi vào bẫy đối phương.

“Triển Chiêu!” Bạch Ngọc Đường vừa lái xe, vừa giơ ra một tay vỗ nhẹ lên vai Triển Chiêu.

Triển Chiêu giống như con mèo bị bóp đuôi hoảng hốt, bị Bạch Ngọc Đường vỗ một cái lập tức xù lông. Cậu hí mắt chăm chăm nhìn Bạch Ngọc Đường, ánh mắt ngập nước chứa đầy ủy khuất cùng lo lắng.

Bạch Ngọc Đường đau lòng cau mày, vội trấn an nói, “Em bình tĩnh một chút đi, em phải tin tưởng, hai người họ cho dù có kém đi nữa cũng không dễ dàng gặp chuyện như vậy, dù sao cũng từng làm lính đặc chủng, kiểu gì cũng mạnh hơn chúng ta chứ?”

Triển Chiêu hơi ngẩn ra, lời của Bạch Ngọc Đường tuy giúp cậu có chút an tâm, nhưng vẫn không cách nào yên lòng hẳn. Cậu cau mày suy nghĩ một lát, lại lắc đầu, “Nhưng nếu không có cú điện thoại của Bá tức thì chúng ta cũng không biết trong vườn trẻ có bom. Lần này bá tức bại bởi chúng ta, chắc chắn sẽ không gọi điện nhắc nhở mấy anh nữa, Bạch Ngọc Đường, em, em rất lo.”

“Không sao, chúng ta sắp tới rồi.” Đang lúc thời điểm này, Bạch Ngọc Đường cũng không tìm ra cách nào tốt hơn để an ủi Triển Chiêu, anh chỉ có

thể tăng tốc lái xe.

Hai mươi phút đường xe nhờ kỹ thuật lái siêu tốc của Bạch Ngọc Đường mà rút ngắn rất nhiều, rất nhanh, họ đã tới được xưởng đóng tàu Sơn Nam. Sau khi xuống xe, Triển Chiêu chỉ thấy một xưởng tàu hoang vu, bên trong cửa chính một mảnh hỗn độn, giống như vừa trải qua một trận chiến kịch liệt. Trên đất có mấy người đang nằm, Triển Chiêu trong lòng căng thẳng, vội vàng chạy tới.

“Triển Chiêu cẩn thận!” Bạch Ngọc Đường kéo Triển Chiêu lại, bảo cậu bình tĩnh một chút đừng nóng.

“Bạch Ngọc Đường, anh buông tôi ra!” Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường la lớn.

“Triển Chiêu! Em nhìn kỹ một chút, những thứ đó đều là thi thể! Hơn nữa nhìn cách ăn mặc của họ không phải cảnh sát, là phần tử khủng bố đấy!” Bạch Ngọc Đường cũng không khách sáo nữa, trực tiếp rống lại.

Lúc này Triển Chiêu mới định thần nhìn kỹ lại, quả nhiên, những người đang nằm trên đất đều là những thi thể bị đạn bắn trúng. Triển Chiêu chạy nhanh qua đó, cẩn thận tra xét, bọn họ quả nhiên đều là phần tử khủng bố, trong đó còn có mấy người từng xuất hiện trong tập tài liệu của Triển Chiêu.

Nhẹ thở phào, Triển Chiêu chậm rãi đứng lên, cau mày đưa mắt nhìn Bạch Ngọc Đường.

“Nhưng mấy anh đi đâu rồi?”

Câu hỏi của Triển Chiêu cũng là câu hỏi trong lòng Bạch Ngọc Đường, nhìn một đồng hồ hỗn loạn trước mặt, hiển nhiên là kết quả giao chiến của nhóm anh hai với chúng. Nhưng thân là lính đặc chủng, anh hai sẽ không bao giờ rời khỏi chiến trường khi còn chưa dọn dẹp. Anh ấy vội vàng bỏ đi

nhất định có lý do, có lẽ vì anh còn phải đuổi theo tội phạm khác, cho nên mới rời đi?

Nghĩ tới đây, Bạch Ngọc Đường ngẩng đầu lên quan sát xưởng tàu bỏ hoang trước mặt, nói với Triển Chiêu, “Có lẽ bọn họ đã đi rồi, hoặc là...”

Bạch Ngọc Đường còn chưa nói xong, hai bóng dáng quen thuộc đột nhiên xuất hiện ở phía trước không xa.

“Là anh Chu!” Triển Chiêu cực kỳ hưng phấn, cậu nhận ra hai người nọ chính là hai người lính đã hộ tống bọn họ tới hải đảo, bọn họ là vệ binh thiếp thân của Bạch Cẩm Đường, nhất định sẽ biết tung tích của Bạch Cẩm Đường cùng anh hai!

“Anh Chu! Anh của tôi với Bạch đại ca rốt cuộc đi đâu rồi? Còn những người khác đâu?!”

Anh lính họ Chu vừa lên tiếng chính là thô lỗ, anh cười ha ha nhìn Triển Chiêu, sau đó nói với Bạch Ngọc Đường, “Cảnh sát Bạch, sắp bảo hai chúng tôi ở lại dọn dẹp chiến trường chờ hai cậu tới, anh mang người đuổi theo phần tử khủng bố còn sót lại, Triển Huy cũng đi theo sắp rồi! Hai cậu an tâm, họ vô sự!”

“Truy đuổi? Đuổi tới nơi nào?” Triển Chiêu khẩn trương hỏi.

“Chính là bên trong xưởng đó! Bất quá nhắc tới cũng lạ, bọn phần tử khủng bố này thật có ý tứ, vì sao không chạy ra ngoài, lại chạy vào trong làm gì không biết?”

“Nguy rồi!” Triển Chiêu giơ hai tay lên, không kịp giải thích nữa, chạy như bay về xưởng tàu bỏ hoang đen như mực.

“Triển Chiêu, đợi anh!” Bạch Ngọc Đường dĩ nhiên không an tâm để một mình Triển Chiêu gặp nguy hiểm, cũng đuổi theo.

“Nè! Bạch huynh đệ, hai cậu đi làm gì?” Lão Chu cùng đồng bọn nhìn nhau, cùng lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ.

“Nhờ hai anh ở lại đây chờ Bao Chứng với Công Tôn Sách, bảo họ là không được cho bất kỳ ai vào trong xưởng, bên trong có thể có bom!”

Bạch Ngọc Đường không quay đầu lại, chẳng qua chỉ cao giọng hét lên lời cảnh báo, còn dùng tốc độ nhanh nhất đuổi kịp triển chiêu.

“Cậu ta mới nói gì!?” Lão Chu mờ mịt nhìn đồng bọn.

“Anh Chu, nếu em trai sắp bị bom nổ chết, anh bảo anh có thể làm thịt tụi mình không. Hay là tụi mình cũng trốn luôn đi!”

“Cậu khùng hả!” Lão Chu phiền não vỗ đầu tiểu tử ngốc kia, “Tiểu tử thối! Sếp cũng ở trong đó đó! Lỡ chết thật thì anh em bọn họ đều không chạy được đâu! Sếp sắp mất rồi mà cậu còn ở đây nói hươu nói vượn, có tin không cần tới sếp, tôi lập tức làm thịt cậu không!”

“Sếp, sếp sắp chết sao...” bạn nhỏ chớp mắt, lẩm bầm, “Sếp sao lại chết chứ?”

Lão Chu vắn mi, ánh mắt lo lắng nhìn về xưởng, “Đừng nói bậy, sếp không chết đâu!”

Bạch Cẩm Đường đúng là không chết.

Ngay lúc Triển Chiêu với Bạch Ngọc Đường dốc hết tinh thần vào chuyện phá bom, Bạch Cẩm Đường với Triển Huy cũng dẫn người tới được xưởng tàu. Lúc bọn họ vừa bước vào cửa xưởng đóng tàu, chỗ này yên tĩnh như thể một tòa thành chết. Làm một quân nhân được huấn luyện nghiêm chỉnh, Bạch Cẩm Đường có khứu giác đặc biệt với nguy hiểm. An tĩnh cực độ như vậy, có lúc biểu hiện sóng yên gió lặng, nhưng càng nhiều hơn, là

nguy hiểm đang ẩn trốn. Mà theo kinh nghiệm phán đoán nhiều năm của Bạch Cầm Đường, xác suất loại sau còn nhiều hơn loại trước nhiều lắm.

Quả nhiên, ngay lúc họ vào sân, chưa kịp bày trong đội hình ngăn địch, tiếng súng đã vang lên. Xưởng đóng tàu là một chiến trường sớm có mai phục, người của Bạch Cầm Đường cùng phần tử khủng bố của Bá tước lập tức chạm mặt, tròng diện chiến đấu trong chớp mắt thành lập! Bạch Cầm Đường không có thời gian do dự, hần nhanh chóng quyết định, hạ lệnh nổ súng phản kích. Một khi hai bên đã bắt đầu giao thủ, chênh lệch thực lực rất nhanh hiện rõ. Thủ hạ dưới sự lãnh đạo của Bạch Cầm Đường đều là lính đặc chủng được huấn luyện nghiêm chỉnh, ai cũng được trang bị kỹ càng, thân thủ siêu quần, hơn nữa còn được người nhiều kinh nghiệm như hần làm chỉ huy, nhanh chóng đã đoạt được quyền chủ động. Trước khi Bạch Cầm Đường lên làm tổng bí thư trưởng, hần chính là một tướng quân dũng mãnh. Mỗi lần giết địch hần đều là người đi đầu, xông pha sóng to gió lớn đã nhiều năm, lũ phần tử khủng bố vũ trang đầy đủ có hung tàn đi nữa, cũng không phải là đối thủ của hần.

Rất nhanh, địch đã ý thức được kẻ chúng đang đối đầu là địch thủ thế nào. Bọn họ khác với đám dân tay không tấc sắt, bọn họ giống như sói đói, sẽ phản kích, thậm chí còn chủ động tiến đánh. Bị chúng cản một phát, sẽ rất đau, còn có thể tử vong, rất đáng sợ! Khi chúng ý thức được chuyện này, quyết tâm liều chết vì niềm tin sai trái có chút dao động. Khi nhìn thấy đồng bọn rớt rít ngã xuống bỏ mình, những tên còn lại tự nhiên vừa đánh vừa lui, cuối cùng trốn vào trong một xưởng đóng tàu lớn.

Có câu nói giặc tới đường cùng chó nên đuổi, Bạch Cầm Đường vốn cũng nghi ngờ trong đó có bẫy, không định trực tiếp đuổi theo. Nhưng hần chưa kịp hạ lệnh dừng, bên cạnh hần đột nhiên có một bóng dáng lanh lợi chạy ra, giống như linh hồn vọt vào bên trong xưởng.

Đó là Triển Huy! Triển Huy dịu dàng, từ không quan tâm thế tục, đơn thuần giống như một đứa trẻ. Lần này, có lẽ do chiến trường đã đánh thức

trí nhớ ngủ say dưới đáy lòng anh nhiều năm, tính tình lương thiện ngày xưa đã đổi thành đặng đặng sát khí dần dần chạy vào. Bạch Cầm Đường la to không được, vội vàng mang người theo sát.

Triển Huy chạy trước đội ngũ, vì kịp thời vào theo, nên chính mắt anh nhìn thấy đám người kia sau khi trốn vào phòng liền biến mất ở khúc quanh phía trước. Triển Huy vội vàng đuổi! Đang sau khúc quanh là một cánh cửa, cửa khép hờ, đằng sau là những bóng dáng lung lay đang muốn chạy trốn. Triển Huy nóng nảy, giơ tay muốn đẩy cửa.

“Đội!” Bạch Cầm Đường đột ngột la lớn, tay dài đuổi một cái, kéo cả người Triển Huy vào trong khuỷ tay của mình.

“Đội trưởng?!” Triển Huy kinh ngạc, quay đầu lại, mắt chăm chăm nhìn Bạch Cầm Đường.

Sắc mặt Bạch Cầm Đường rất bình thản, hần cau mày chăm chú nhìn cánh cửa trước mặt Triển Huy, nhẹ nhàng giơ tay ngăn Triển Huy ra sau lưng mình, dùng động tác nhẹ nhàng nhất đẩy ra khe cửa hẹp.

Chấn động rất nhẹ làm cửa rung nhẹ, Bạch Cầm Đường chậm rãi ngồi xổm xuống, híp mắt, vẩy tay với Triển Huy ở sau lưng.

“Tiểu Huy, tới đây mà xem.” Giọng của Bạch Cầm Đường mang theo chút hài hước.

Triển Huy tò mò ngồi xổm xuống, híp mắt nhìn về khe cửa hẹp.

“Đây...” Triển Huy trợn to hai mắt, cậu thấy chỗ khe cửa có một dây kim loại mỏng như sợi tóc, dưới ánh sáng yếu ớt, ánh lại ánh sáng quý dị.

“Trước kia dạy cho cậu rồi, quên sao?” Bạch Cầm Đường hơi cong khóe miệng, mỉm cười với Triển Huy.

Triển Huy hơi ngẩn ra, sau đó nở nụ cười ấm áp, có một khoảng thời gian rất tốt, bởi vì lúc đó trong lòng Triển Huy còn không có chút bóng đêm nào. Trong trí nhớ, có chiến hữu, anh em, còn có đội trưởng kính yêu của anh nữa.

“Không quên, loại dây kim loại này có thể trở thành dây dẫn lựu đạn ở phía sau.”

“Ừ.” Bạch Cẩm Đường hí mắt vỗ vỗ cánh tay của Triển Huy, chớp mắt với anh, “Tiểu Huy của tôi chính là thông minh.”

Nói xong, Bạch Cẩm Đường thu lại nụ cười, dùng động tác êm ái như thể đang vuốt ve người yêu, thăm dò sau cửa, nắm chặt mục tiêu đó trong tay.

Cổ tay thu lại, một trái bom dẻo tròn tròn rơi vào trong tay Bạch Cẩm Đường. Hắn thả xuống đất mấy trái phá bom, sau đó tiện tay ném cho đám binh ở sau lưng.

“Giao cho các cậu!” Nói rồi, hắn kéo tay Triển Huy đẩy cửa vào, tiếp tục đuổi.

Cho nên mới nói Bạch Cẩm Đường không chỉ không chết, còn sống đến vô cùng vui vẻ, bởi vì vừa này hắn ở trước mặt tiểu Huy yêu thương anh mình thần võ biểu hiện một màn anh hùng cứu mỹ nhân. Phải biết lấy thân thủ của tiểu Huy, muốn cứu cậu ấy một lần là chuyện khó khăn biết chừng nào? Đây toàn bộ đều xảy ra trước khi nhóm Bạch Ngọc Đường tới, vì vậy Bạch Cẩm Đường cũng không biết hai đứa em trai ở ngoài đang tìm họ muốn điên!

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu là nhóm thứ ba tiến vào xưởng, bọn họ bỏ lỡ cảnh tượng hai anh trai mém bị nổ chết, nhưng cũng không bỏ lỡ cảnh quyết chiến cuối cùng với phần tử khủng bố. Mặc dù xưởng khá lớn,

nhưng nhóm Bạch Cẩm Đường đuổi bắt khó tránh khỏi để lại dấu vết, Triển Chiêu với Bạch Ngọc Đường theo vết đuổi tới, nhanh chóng gặp lại bọn họ.

Thấy Triển Huy bình an vô sự, trái tim đang treo của Triển Chiêu cuối cùng thả xuống. Cậu vui vẻ bước tới bên cạnh anh hai, hai anh em sóng vai tác chiến, đứng chung một chỗ với đám tàn binh của phần tử khủng bố.

Bạch Ngọc Đường cũng nhìn thấy anh hai mình, anh lập tức bước tới, nhân cơ hội đang trong vòng chiến hỗn loạn, đem tình hình có thể xuất hiện bom ở đây nói cho Bạch Cẩm Đường nghe.

Hai lực lượng chính nghĩa hợp lại, phần tử khủng bố dĩ nhiên càng khó mà chống đỡ. Bọn chúng thấy tình thế không ổn, muốn mượn địa hình rắc rối của xưởng mà chia nhau chạy trốn.

“Anh hai, làm sao đây?” Bạch Ngọc Đường vội la lớn, “Chúng ta cần lời khai của chúng, không thể thả chúng được!”

“Làm sao hả? Còn phải hỏi nữa! Chia nhau đuổi a!” Bạch Cẩm Đường không nhịn được vẫy tay, chạy theo một phía.

“Tình hình này thật là...” Chớp mắt Bạch Cẩm Đường đã mất tăm, Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ nhíu mày, nhưng khi anh quay đầu lại, thì ra hai anh em họ Triển cũng không biết đã chạy tới nơi nào.

“Triển Chiêu, Triển Chiêu!” Trong lòng Bạch Ngọc Đường nhất thời nóng nảy, tiểu tử thối lại chạy đi đâu! Chỗ này không biết còn bom không nữa, em ấy sao cứ làm mình không an tâm nhỉ!

Bạch Ngọc Đường nóng nảy lướt qua một đoạn đường, nhưng cuối cùng cũng không tìm được hướng đi của Triển Chiêu. Bất đắc dĩ, chỉ có thể đuổi theo hướng của Bạch Cẩm Đường.

Trước sau có hai đội nhân mã chạy tới đuổi bắt, ngoài lại nhanh chóng có đội cảnh sát do Bao Chứng chỉ huy. Tổ Trọng án với quân đội bắt tay hợp tác, biến xưởng tàu thành một thùng sắt. Xem như nhân số phần tử khủng bố có đông, lúc này muốn chạy trốn cũng chỉ có thể bay lên trời! Thời gian cũng không kéo dài quá lâu, chỉ cần 20 phút, hầu như tất cả phần tử khủng bố đã bị bắt về thụ án. Việc còn lại của cảnh sát, chỉ còn việc lật vật.

Trong xưởng có rất nhiều phần tử khủng bố bị thương thậm chí là bị bắn chết, có một ít cảnh sát cùng binh lính bị thương. Nhân viên y tế dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới, hiện trường chiến đấu qua đi, không khí khẩn trương lại thả lỏng. Vậy mà còn một người vẫn lo lắng, không sao bình tĩnh lại được. Người đó chính là Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường tới giờ vẫn còn chuyện đang suy nghĩ, đó chuyện anh nhận được điện thoại từ Bá tước khi còn ở vườn trẻ. Đến hiện tại anh còn không biết Bá tước này rốt cuộc là người nào. Nhưng kỳ quái ở chỗ, trong tất cả thi thể của phần tử khủng bố hoặc những kẻ bị thương, anh đều không tìm ra Triệu Châu hoặc Lô Thiêm Phong. Nếu bảo một trong hai người họ chính là Bá Tước, nói vậy Bá tước hiện tại nhất định còn chưa bị bắt, nói cách khác, hắn vẫn còn tiêu dao ngoài vòng pháp luật.

Bạch Ngọc Đường vẫn nhớ, lúc Triển Chiêu nhận cú điện kia, Bá tước trong điện thoại luôn mồm luôn miệng, nóng nảy bảo sẽ khiến Triển Chiêu hối hận, dĩ nhiên phải có một hành động mới. Nhưng tại sao tới giờ hắn còn chưa làm gì? Không lẽ mấy lời uy hiếp vừa nãy là hư trương thanh thế, là nóng giận sau khi thua cuộc? Không, cái này không phù hợp với tính cách Bá Tước. Bạch Ngọc Đường nhíu mày, nhớ lại hồ sơ viết của Triển Chiêu. Bá Tước là một kẻ khoa trương, loại người như thế sẽ không dễ dàng bỏ qua lòng oán hận. Nếu không cho mình với Triển Chiêu một bài học, hắn nhất định sẽ không cam lòng.

Rốt cuộc hẳn ở đâu, muốn làm gì? Bạch Ngọc Đường suy nghĩ như thế, càng nghĩ càng không ra, càng nghĩ càng lo lắng. Tình hình trước mắt như thế ổn định rồi, lại càng như có nguy hiểm bốn phương. Nguy hiểm, nguy hiểm, rốt cuộc nguy hiểm tại nơi nào? Nếu còn ở bên cạnh Triển Chiêu thì tốt rồi, em ấy thông minh như thế nhất định có thể hiểu vấn đề ở đâu. Đúng, Triển Chiêu, Triển Chiêu đâu!?

Bạch Ngọc Đường vội vàng ngẩng đầu lên, quan sát hiện trường xung quanh. Anh thấy anh hai, thấy anh Huy, thấy đội trưởng với khoa trưởng, thấy cả Tô Hồng cùng Bàng đại ca, thậm chí còn nhìn thấy cả Tần Giản. Nhưng, lại không có Triển Chiêu!

Chuyện này quá bất thường! Nếu là hiện trường tội phạm bình thường, Triển Chiêu nhất định sẽ giống con mèo con lòng đầy tò mò điên cuồng chạy đông chạy tây tra xét khắp chỗ. Mà lúc này, em ấy không ở đây, nói vậy em ấy đi đâu rồi? Bạch Ngọc Đường vội vàng chạy về phía Triển Huy, kéo tay của anh, “Anh Huy! Anh thấy Triển Chiêu không!?”

“Triển Chiêu?” Triển Huy ngẩng đầu lên, bất ngờ nhìn dáng vẻ khẩn trương của Bạch Ngọc Đường, mờ mịt nói, “Em ấy không phải đang ở bên cậu sao?”

“Cái gì!?” Bạch Ngọc Đường kinh ngạc gào lên, “Không thể nào, em rõ ràng thấy em ấy đi theo anh, em, em ấy rốt cuộc đang ở đâu!?”

“Cậu nói cái gì!?” Triển Huy cũng gấp hẳn lên, anh trở tay nắm chặt cánh tay Bạch Ngọc Đường, “Ý cậu là sao? Cậu nói không thấy Triển Chiêu? Không phải em ấy ở chung với cậu sao? Cậu nói cho rõ, cậu đem Triển Chiêu của tôi đi đâu rồi!?”

“Tiểu Huy, tiểu Huy, cậu sao thế? Ngọc Đường, hai người đang nói gì, cái gì mà Triển Chiêu không thấy?” Nghe thấy tiếng ồn ào bên này, Bạch Cẩm Đường bước tới.

Mấy người khác cũng nghe thấy ồn, Bao Chứng nhìn Công Tôn Sách, Bàng Thống với Tô Hồng đưa mắt nhìn nhau, không hện mà cùng hợp lại.

“Đội trưởng! Khoa Trưởng! Ngừng tay, chúng ta chia nhau đi tìm Triển Chiêu, em ấy, em ấy không có ở đây!” Bạch Ngọc Đường gấp như kiến trên chảo, anh dùng hết sức quát, “Đều tại tôi! Nếu tôi để ý em ấy là được rồi! Em ấy hiện giờ có thể đang đuổi theo Bá tước! Triệu Châu lẫn Lô Thiêm Phong đều không bắt được, Triển Chiêu nhất định là...”

Bạch Ngọc Đường không dám nói tiếp, thật ra trong lòng mọi người đều sinh ra ý tưởng tương tự. Triển Chiêu có lẽ đuổi theo Bá tước, nhưng đáng sợ nhất, chính là Triển Chiêu đã bị Bá tước bắt lại, thậm chí giết rồi!

Mọi người nhanh chóng ngưng lại công việc, toàn bộ tản ra, dùng hết sức mình tìm kiếm Triển Chiêu. Rất nhanh, đã có kết quả! Không tới hai phút, Bạch Ngọc Đường đột nhiên nghe giọng oang oang của Triệu Hổ, “Bên này! Bên này có thi thể!”

Tiếng hét này làm mắt Bạch Ngọc Đường tối lại, thiếu chút nữa té xuống đất. Trước lúc anh sắp quy ngã, một cánh tay gầy gò lại có lực dùng sức kéo khụy tay của anh, đỡ anh đứng dậy.

Bạch Ngọc Đường hơi nghiêng đầu, thoáng chốc thấy được khuôn mặt xinh đẹp đầy lo lắng của Tô Hồng.

Trong giọng nói lạnh băng của Tô Hồng hiếm khi có được một chút ấm áp, cô cau mày nói với Bạch Ngọc Đường, “Qua xem một chút đi.”

Xem một chút! Xem cái gì? Đúng rồi! Xem thi thể kia! Chưa chắc là thi thể của Triển Chiêu, không, nhất định không phải thi thể của Triển Chiêu!

Bạch Ngọc Đường đẩy Tô Hồng ra, nhanh chóng chạy như bay tới chỗ Triệu Hổ. Anh nhanh chóng tách ra đám người ở bên cạnh thi thể, đẩy Tần Giản đang ngồi trên đất nghiệm thi qua một bên, sau đó cúi đầu.

Một tảng đá lớn trong lòng cuối cùng rơi xuống, không phải Triển Chiêu!

“Hắn, hắn không phải là...” Triệu Hồ ở kế bên hạ giọng thì thầm.

Bạch Ngọc Đường nhướn chân mày, hung hăng trừng Triệu Hồ, Triệu Hồ bị dọa sợ vội vàng ngậm miệng.

“Ê? Người này không phải Lô Thiêm Phong sao?” Trương Long này giờ vẫn đi sau Triệu Hồ đột ngột hỏi.

“Không, hắn không phải Lô Thiêm Phong.” Tần Giản bị Bạch Ngọc Đường đẩy qua một bên bỏ dậy, hắn không buồn phủ đất trên người, liền bỏ tới chỉ vào mặt người chết.

“Không phải Lô Thiêm Phong?” Trương Long không phục lại quan sát cổ thi thể kia mấy lần, “Đây rõ ràng mà mặt Lô Thiêm Phong mà, hình của hắn bọn tôi nhìn qua cả rồi, không sai đâu.”

“Cậu nhìn không kỹ.” Tần Giản không hề nể mặt.

Hắn chăm chăm nhìn lỗ tai của thi thể, tiện tay chỉ một cái, nói, “Trên vành tai phải của hắn có một nốt ruồi, bên dưới mắt trái không có sẹo, người này không phải Lô Thiêm Phong, hắn là anh trai sinh đôi của Lô Thiêm Phong, Lô Thiêm Nghĩa.”

“Lô Thiêm Nghĩa?” Tô Hồng cả kinh nói, “Chúng ta từ đầu tới giờ chưa từng nghi ngờ hắn, không lẽ hắn là Bá Tước? Nhưng tại sao hắn lại chết ở đây? Ai giết hắn?”

Tần Giản mặt vô tình quan sát vết dao trí mạng trên ngực Lô Thiêm Nghĩa, thờ ơ nói, “Tôi không biết ai làm, nhưng chắc chắn không phải Triển Chiêu.”

“Tại sao?” Triệu Hồ theo bản năng mở mồm, sau đó đột nhiên cảm thấy có gì không đúng, “Còn phải hỏi? Triển Chiêu làm sao có thể giết hãn được!”

“Tần Giản nói đúng,” Công Tôn Sách nhìn Triệu Hồ, mở miệng phân tích, “Triển Chiêu này giờ không xuất hiện, nhất định là đuổi theo hãn tới hẻm sau này. Hiện này hãn chết ở đây, Triển Chiêu lại mất tích, bây giờ nhìn lại giải thích hợp lý nhất là Triển Chiêu giết.”

“Không thể nào!” Bạch Ngọc Đường cau kinh phản bác Công Tôn Sách.

Công Tôn Sách nhú mày, Bao Chứng trấn an vỗ vỗ tay anh bảo, “Tiểu Bạch, an tâm đừng nóng. Phân tích của A Sách là có đạo lý, hơn nữa chúng ta cũng phải tin tưởng chuyên ngành của Tần Giản. Cậu ấy bảo không phải Triển Chiêu giết, nhất định có đạo lý của cậu ta. Tần Giản, cậu nói đi.”

Tần Giản ừ một tiếng, nói, “Người chết vì bị đâm ngay ngực, một dao mất mạng. Loại dao này là dao găm chuyên dụng của quân đội, trong tay Triển Chiêu không có loại vũ khí đó. Hơn nữa người chết bị giết bởi ám sát được huấn luyện chuyên nghiệp, là cao thủ, Triển Chiêu không có năng lực một đao giết hãn. Cho nên nói, hung thủ nhất định không phải Triển Chiêu.”

“Không phải Triển Chiêu, vậy sẽ là ai?” Tô Hồng nhìn về phía Bạch Ngọc Đường như có chuyện suy nghĩ.

Trên khuôn mặt tuần mỹ của Bạch Ngọc Đường đã sớm nổi lên một mảng đen thui, môi của anh cắn chặt thành màu tím, máu huyết cả người cơ hồ chảy ngược, hồi lâu sau, anh mới dùng giọng nói run run vì giận, nói từng câu từ chữ, “Nhất định là hãn, Vân Thu Trạch!”

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 148: Vụ Án 9 – Ngạc Mộng Tái Lâm (24)

Anh không biết gia đình của em bảo thủ tới đâu, anh thậm chí còn chưa gặp qua cha mẹ em. Anh không biết bệnh của anh Huy như một tảng đá lớn luôn đè nặng trong tim em, vậy mà cậu nhóc ngốc em, sao vẫn còn đồng ý? Cùng một người đàn ông, còn là một nam nhân có thể phát điên bất cứ lúc nào như anh, ở bên nhau, em lại đồng ý. Triển Chiêu, em nói không sai, em cũng là người điên mà.

Nhật ký Triển Chiêu.

Ngày 16 tháng 7 năm 2013, Mưa bão.

Triển Chiêu, anh trước phải nói với em lời xin lỗi. Anh không phải cố ý muốn xâm nhập máy tính của em, lại còn xem nhật ký của em trước khi được cho phép. Toàn bộ đều vì bọn anh muốn tìm em, cho nên phải tìm ra tất cả đầu mối có thể tìm.

Sau khi em trở lại nhất định sẽ phát hiện được chuyện anh làm, em có giận không? Anh không xin em tha thứ, em có thể phạt anh, đánh anh, mắng anh, thậm chí chia tay với anh. Chỉ cần em trở lại.

Em mau trở lại đi, mới qua 2 ngày thôi, nhưng anh cảm thấy anh sắp hỏng rồi. Hai ngày nay, từng giây anh đều không ngừng nghĩ, nhưng mỗi một giây tra hỏi đám tội phạm đó, tìm kiếm đầu mối kia, anh đều nhớ em. Anh đang hối hận, tại sao anh không bám sát em nửa bước không rời, tại sao để em rời khỏi tầm mắt anh. Nhưng anh làm sao nghĩ được, em sẽ biến mất như vậy!

Triển Chiêu em thật quá đáng! Em tại sao có thể không cẩn thận như vậy! Cho dù anh không có ở bên em, không phải còn có anh Huy sao? Hai người rõ ràng là đi cùng một phía, tại sao em lại tách khỏi anh ấy chứ?

Triển Chiêu, em phát hiện ra Lô Thiêm Nghĩa nên mới đuổi theo sao? Nhưng thủ pháp giết Lô Thiêm Nghĩa không giống cách của em, Tần Giản nói đúng lắm, đó là thủ đoạn giết người của lính đặc chủng chuyên nghiệp, em không làm được. Nếu bảo là anh Huy ra tay anh còn cảm thấy hợp lý, nhưng tuyệt đối không phải là em. Mặc dù thân thủ của em rất tốt, nhưng không có kinh nghiệm thực chiến, đối phó với một phần tử khủng bố có vũ trang, em tuyệt đối không ra được một chiêu đoạt mạng. Hơn nữa, em lương thiện như thế, cho dù đối thủ có là phần tử khủng bố, em chắc chắn cũng sẽ nghĩ cách bắt hãm chứ không phải ra tay liền giết, đúng không?

Nói vậy, là ai giết Lô Thiêm Nghĩa đây? Nếu không phải em, vậy nhất định là người bắt cóc em rồi. Triển Chiêu, em có thể nói cho anh biết rốt cuộc là ai không? Là, Vân Thu Trạch, đúng không?

Nhất định là hãm! Hãm còn sống, hãm còn sống là để chờ đợi ngày này, chờ đến một ngày đưa anh trở vào địa ngục! Hãm nhất định vì anh mà xuất hiện, nên hãm mới bắt đi em. Anh đoán không sai, Triển Chiêu, là anh hại em rồi!

Anh thật có lỗi, nhưng anh không biết hãm bắt em đi đâu. Anh nghĩ, lũ phần tử khủng bố kia nhất định sẽ biết câu trả lời. Vân Thu Trạch giống chúng đều là cận bã, chúng nhất định sẽ biết Vân Thu Trạch trốn ở đâu, đúng không?

Hai ngày nay, anh vẫn luôn tra hỏi lũ phần tử khủng bố bị bắt, lũ khốn đó từ đầu rất ngoan cố, không nói lời nào. Sau đó, anh bảo mọi người rời khỏi phòng thẩm vấn, còn mình chọn ra một ít thủ đoạn. Ha ha, Triển Chiêu, nếu em thấy anh lúc đó, nhất định sẽ không dám quên anh nữa đâu.

Nói thật anh còn rất nhiều chuyện chưa nói với em, ví dụ như vài chuyện anh trải qua từ nhỏ tới lớn, ví dụ như những chuyện cũ không thể kể đã từng xảy ra với anh. Anh không phải không muốn kể cho em biết, chẳng qua là thời gian chúng ta ở bên nhau quá ít, anh không kịp....

Triển Chiêu, em nhất định sẽ trở lại đúng không? Em nhất định sẽ đọc đoạn nhật ký này. Như vậy, anh kể trước cho em nghe một chuyện. Còn lại, đợi em về, anh sẽ tự mình kể cho em nghe.

Về phần lai lịch của Bạch ngũ gia, thật ra em đoán đúng. Trước lúc anh vào đội đặc cảnh, anh đã từng tham gia vào hoạt động nằm vùng. Người tiến cử anh vào bang phái kia là Hàn nhị ca, trước đó anh ấy đã là một kẻ nằm vùng trà trộn vào trong bang phái ba năm rồi. Dưới sự tiến cử của anh, anh gia nhập vào tổ chức hắc bang lớn nhất tỉnh A, sau đó mấy năm thì dần dần quen những huynh đệ khác. Khi đó anh trẻ lắm, vì từ nhỏ tới giờ chưa từng chịu khổ, nên rất không quen với cuộc sống thế giới ngầm sáng chiều đảo ngược, trốn đông chạy tây. Lúc đó các huynh đệ vô cùng chăm sóc anh, nhất là nhị ca, càng chăm sóc anh như em trai ruột.

Cuộc sống nằm vùng kéo dài hai năm, sau đó bọn anh tìm đủ chứng cứ tố cáo lão đại vào tù, bang phái cũng liền giải tán. Thật ra, anh cũng không rõ vì sao khi biết thân phận của anh với nhị ca rồi, bọn đại ca vẫn xem chúng ta là huynh đệ, hơn nữa, còn nhanh chóng đổi về chính đạo. Thế là từ đó về sau bọn anh giữ vững liên lạc, thậm chí đến khi anh gia nhập đội đặc cảnh về lại thành phố D, nhóm đại ca cũng từ ngoại địa theo vào.

Anh nói cái này cho em biết ý là, anh mặc dù không có thành hắc bang thật nhưng anh đã từng sống chung với người xấu một thời gian dài. Nửa là giả vờ, nhưng cũng khó tránh khỏi lưu lại vài dấu vết trong tính cách.

Em thuộc ngành tâm lý học, chắc chắn sẽ hiểu. Tính cách một người có bao nhiêu là trời sanh, lại có bao nhiêu là do ngày tháng tạo. Anh không biết cuộc sống trong hắc bang đã tạo thành bao nhiêu ảnh hưởng trong tính

cách của mình, có lẽ trời sanh anh đã là một kẻ xấu lòng dạ độc ác không chừng.

Nhưng, ác nhân tự có ác nhân trị. Loại ác độc này của anh, đều để đối phó với lũ phần tử khủng bố kia, quả nhiên hữu hiệu. Quá trình cụ thể không viết ở đây để làm em đỡ ghê tởm, mất công làm em cảm thấy khó chịu. Triển Chiêu, em nhất định...

Sau khi bị anh đơn độc tra hỏi, mấy người trong bọn chúng đã khai. Chứng từ rất đáng giá, bọn anh căn cứ vào những lời khai đó, đại khái tường thuật được toàn bộ vụ án từ đầu tới cuối. Thật ra trong lòng anh hiện giờ rất loạn, bởi vì hiện giờ còn chưa tìm được chút đầu mối nào liên quan tới tung tích của em, anh không còn tâm trạng mà tổng kết vụ án. Nhưng, anh thấy nhật ký của em, anh liền hiểu công sức của em bỏ ra cho vụ án này.

Triển Chiêu, anh nhớ em, nhớ không thể nào ngừng được. Anh nhất định phải suy nghe những chuyện liên quan tới em, nhưng không dám nghĩ sâu quá. Em hiểu tâm trạng của anh không? Em hiện giờ ở đâu? Có được ăn món ngon, có bị người ta hành hạ ngược đãi, em, có còn...

Ha ha, thấy chưa, đây chính là trạng thái hiện tại của anh. Tay anh bay nhảy không ngừng trên bàn phím, trong đầu lại hỗn loạn những suy luận vô căn cứ. Có lúc anh ngẩng đầu lên, cứ nghĩ sẽ nhìn thấy em đứng cạnh anh, nghiêm túc nhìn anh. Trên mặt em không có nụ cười, nhất định là giận vì anh tự tiện mở máy tính của em ra. Anh cứ suy nghĩ lung tung như thế, không ăn được, không ngủ được, thậm chí không thể dừng lại chuyện viết chữ.

Anh cảm thấy còn tiếp tục như vậy nữa, anh sẽ điên. Thật ra anh vốn có nửa là điên rồi, không phải sao? Ha ha, xem nhật ký của em mới biết, chuyện liên quan tới anh, em lo lắng nhất chính là chứng tâm thần phân liệt

đang tiềm tàng. Đúng vậy, bắt em đồng ý qua lại với anh, đối với em mà nói chính là một chuyện vô cùng áp lực.

Anh không biết gia đình của em bảo thủ tới đâu, anh thậm chí còn chưa gặp qua cha mẹ em. Anh không biết bệnh của anh Huy như một tảng đá lớn luôn đè nặng trong tim em, vậy mà cậu nhóc ngốc em, sao vẫn còn đồng ý? Cùng một người đàn ông, còn là một nam nhân có thể phát điên bất cứ lúc nào như anh, ở bên nhau, em lại đồng ý. Triển Chiêu, em nói không sai, em cũng là người điên mà.

Nhóc điên này, anh bây giờ nhất định phải làm gì đó. Cho dù phân tán lực chú ý, cũng xem như đều vì em, cho nên, anh quyết định thay em viết nhật ký. Anh muốn nhớ cho kỹ cái vụ án này từ đầu tới cuối, mặc dù anh không hiểu làm sao dùng tâm lý học phân tích động cơ của đám tội phạm kia, nhưng, anh sẽ thành thật ghi lại toàn bộ chân tướng. Chuyện phân tích chờ em về làm tiếp, Triển Chiêu, anh lặp lại, em, nhất định phải trở về.

Lô Thiêm Nghĩa, anh trai sinh đôi của Lô Thiêm Phong, là thủ lĩnh hiện tại của tập đoàn Bá tước. Lúc trước trong phân tích của chúng ta, hẳn là kẻ có tỉ lệ tình nghi thấp nhất, cũng tầm thường nhất. Về quan hệ thân cận với Vân Thu Trạch, hẳn không thân thiết như Lô Thiêm Phong, cũng không quá xa lạ như Triệu Châu. Nhưng, chúng ta không ngờ, hẳn chính là chủ sự sau vụ án này.

Chúng ta càng không ngờ tới, hàng loạt vụ đánh bom tàn ác đều là sự báo thù của một mình Lô Thiêm Nghĩa. Người hẳn muốn báo thù, là Vân Thu Trạch.

Vân Thu Trạch cũng chưa có chết. Toàn bộ đều là do một chuyện từ ba năm trước kia. Trong một loạt tấn công khủng bố của ba năm trước, Vân Thu Trạch may mắn chưa chết. Cổ thi thể chúng ta phát hiện ra là của một người khác, vì diện mục không thể nhìn rõ mà bị ngộ nhận là Vân Thu

Trạch. Mặc dù không chết, nhưng vụ nổ lần đó cũng để cho hắn bị thương nặng, thậm chí khuôn mặt cũng bị hủy.

Trong số phần tử khủng bố bị bắt, có một tên gày còm gọi là Trương Kiêu, hắn đã từng là một kẻ nắm giữ vai trò trọng yếu trong tổ chức Bá tước. Chuyện xảy ra sau khi Vân Thu Trạch bị thương hắn xem như đã chứng kiến toàn bộ. Tổ chức kia đối với Vân Thu Trạch không tệ, có lẽ nhờ năng lực phi phàm của hắn, còn có giá trị lợi dụng, vì vậy bỏ tiền cho hắn phẫu thuật thẩm mỹ, còn nuôi hắn thêm nửa năm, cho đến khi thân thể hắn tốt hẳn.

Sau khi khỏe mạnh lại rồi, Vân Thu Trạch lần nữa trở về cao tầng của tổ chức, nhập bọn với đám Lô Thiêm Nghĩa. Vì đầu mục tổ chức khá xem trọng hắn, lại cho hắn chủ đạo những hành động khủng bố. Nhưng xem như tên khốn kia xui, ngay lần đầu tiên hành động đã bị dự đoán được hết. Sau lần hành động đó, tổ chức nọ tổn thất nghiêm trọng. Theo lời của Trương Kiêu thì, lúc đó chỉ có gã với Vân Thu Trạch chạy thoát, những người khác không chết thì bị bắt. Mà trong số những người chết ở hiện trường có em trai của Lô Thiêm Nghĩa, Lô Thiêm Phong.

Triển Chiêu, em không ngờ phải không, Lô Thiêm Phong từ hai năm trước đã chết rồi. Cũng từ ngày hôm đó, Lô Thiêm Nghĩa đã xem Vân Thu Trạch như kẻ thù giết chết em trai ruột thịt của mình. Nhắc tới lại thấy tức cười, nhân loại vốn là thích nổi điên như thế, người như hắn anh gặp không ít rồi. Nhưng kẻ giống như Lô Thiêm Nghĩa, vì báo thù cho em trai, tự mình bày kế, lật nghiêng cả tổ chức. Bản lĩnh như hắn, cũng xem như siêu phàm.

Nói thật, suy nghĩ của hắn đơn giản, hắn muốn giết Vân Thu Trạch, nhưng thủ lĩnh tổ chức coi trọng Vân Thu Trạch. Cho nên hắn giết thủ lãnh trước. Nhưng sau khi giết thủ lãnh rồi rất có thể Vân Thu Trạch sẽ nắm quyền, cho nên hắn phải cản, nhất định sau khi giết thủ lãnh rồi, mình lên làm đầu. Mấy năm kia bên trong tổ chức đấu tranh, bọn chúng tự mình đấu tranh trong bóng tối, cuối cùng thành công thay đổi chế độ, kết quả Lô

Thiêm Nghĩa giết được thủ lĩnh, cùng tất cả những kẻ muốn tới cạnh tranh, nhưng nực cười là, cho dù vậy hắn cũng không giết được Vân Thu Trạch.

Vân Thu Trạch bỏ trốn một mình, làm Lô Thiêm Phong không cách nào tìm thấy. Chuyện này làm Lô Thiêm Nghĩa phát điên, hắn bắt đầu phát động lực lượng điên cuồng tìm kiếm Vân Thu Trạch. Cuối cùng tìm ra tung tích của hắn. Tin tức của Tô Hồng rất đúng, Vân Thu Trạch đúng là tới thành phố D, cũng vì hắn tới đây hơn nửa trốn rất kỹ, cho nên Lô Thiêm Nghĩa càng điên, mới muốn dùng cách cat để ép Vân Thu Trạch xuất hiện.

Hắn bắt chước Vân Thu Trạch gây án, hơn nữa đẩy Vân Thu Trạch ra chịu tội. Hắn biết xét tính tình Vân Thu Trạch nhất định sẽ không chịu được chuyện mình bị Lô Thiêm Nghĩa bắt chước. Lô Thiêm Nghĩa chắc chắn, Vân Thu Trạch sớm muộn gì cũng bị ép xuất hiện. Hắn đoán đúng, Vân Thu Trạch chủ động liên lạc Lô Thiêm Nghĩa, lúc đó người nhận điện còn là Trương Kiêu.

Trong điện thoại, Vân Thu Trạch yêu cầu Lô Thiêm Nghĩa đánh cược, cụ thể ván cược Trương Kiêu không rõ, nhưng hắn biết ván cược này liên quan tới tính mạng hai người Lô Thiêm Nghĩa với Vân Thu Trạch, mà cảnh sát, là con cờ trong tay họ.

Triển Chiêu, vườn trẻ ngày hôm đó, chính là cái bẫy hai người họ liên thủ bày ra. Chúng ta sau khi tránh được một kiếp, Lô Thiêm Phong đã thua. Hắn thua ở chỗ hắn không hiểu rõ Vân Thu Trạch, hắn không ngờ Vân Thu Trạch từng dạy ta thiết kế trái bom đó. Sau khi hắn thua đáng lẽ có thể chạy đi, nhưng hắn vì chuyện này mà nóng nảy, nóng lòng muốn giết chết Vân Thu Trạch nên tới xưởng đóng tàu. Chúng ta đều tưởng hắn tới xưởng đóng tàu để gây hại cho anh hai anh với anh Huy, mà thực ra, mục tiêu của hắn lại là Vân Thu Trạch.

Xem như anh không rõ tâm lý học, nhưng cũng phân tích được tâm trạng của Lô Thiêm Nghĩa khi ấy. Mà từ hành động của hắn, anh có thể

đoán ra, kẻ núp sau lưng, chính là Vân Thu Trạch!

Ở xưởng tàu khi ấy, trừ chúng ta, trừ lũ phần tử khủng bố, Lô Thiêm Nghĩa, còn có một kẻ núp trong bóng tối. Mục tiêu của hắn không phải Lô Thiêm Nghĩa, không phải cảnh sát, không phải dân chúng thành phố D, thậm chí, không phải em nữa. Hắn, tới tìm anh! Vân Thu Trạch, mấy tháng nay, hắn núp trong xó thành phố, âm thầm quan sát nhất cử nhất động của anh.

Trước khi cùng Lô Thiêm Nghĩa đánh cược, hắn đã đặt ra mục tiêu rồi. Mục tiêu của hắn chính là tạo cục diện hỗn loạn, sau đó nhân cơ hội bắt em đi. Giết Lô Thiêm Nghĩa có lẽ chỉ là một chuyện ngoài ý muốn, hoặc tiện tay, Lô Thiêm Nghĩa, căn bản không phải đối thủ của Vân Thu Trạch.

Hắn bắt em đi, vì muốn ép anh điên. Hắn để anh gặp ác mộng ba năm, dĩ nhiên không muốn anh có thể dễ dàng tỉnh lại. Vì thế, hắn bắt em đi. Triển Chiêu, hắn biết không có em, anh chỉ có thể sống ở địa ngục!

Triển Chiêu, em còn sống đúng không? Trước khi Vân Thu Trạch thấy anh gục ngã hoàn toàn, tuyệt đối sẽ không giết em, đúng không? Hắn mang em làm con cờ uy hiếp anh, cho nên hắn nhất định sẽ tới tìm anh, sẽ cho anh biết tình hình của em, sẽ dùng em bức ép anh, đúng không?

Tới đi, anh còn mong hắn tới nhanh một chút. Nhưng anh biết, anh không thể chờ đợi như vậy. Anh phải làm nhiều chuyện, muốn chuẩn bị một cuộc tỉ thí định mệnh. Tuy trước kia anh không bao giờ thắng được hắn. Nhưng lần này anh không thể thua!

Triển Chiêu, xin lỗi, là anh trở thành con cờ ở trong chiến trường này. Nếu anh biết, để em ở bên anh mà gặp nguy hiểm tới thế, bỏ ra giá cao như thế, cho dù khổ sở tới chết, anh cũng không tỏ tình với em. Là ích kỷ của anh khiến em gặp xui xẻo như thế, anh thật có lỗi với em.

Vân Thu Trạch là một tên biến thái, anh đoán hẳn sẽ hành hạ em, sẽ dùng mọi cách để phá hủy ý chí của em, nhưng anh càng tin em hơn, vì em khác với những người khác Triển Chiêu. Em có lẽ sẽ phải chịu đau khổ, nhưng anh tin em nhất định sẽ sống sót. Anh chỉ cần em sống sót, xem như em....

Triển Chiêu, anh giống như sắp không kiên trì được, anh nhất định phải tìm chuyện để làm.

Anh phải cứu em về, đừng tha thứ cho anh, về rồi, về rồi trừng phạt anh.

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 149: Vụ Án 10 – Trùng Sinh Chi Lộ (1)

Đầu Triển Chiêu choáng váng, nặng nề, cậu mấy lần cố gắng mở mắt, lại cảm thấy mi mắt còn nặng hơn cả đầu. Đôi môi khô khốc, cổ họng khản đặc, muốn uống nước. Bạch Ngọc Đường, có thể lấy giúp em ly nước không? Cậu giơ tay lên, muốn xoa đôi mắt, cổ tay lại không giơ lên được! Sao lại không giơ lên được? Khoan đã! Tại sao toàn thân cũng không động được, giống như bị dây thừng siết chặt! Ai, ai trói cậu, tại sao lại trói!

Bên cạnh giống như có người đang ngồi. Là ai? Là Bạch Ngọc Đường sao? Không, không thể, Bạch Ngọc Đường không thể dùng dây trói cậu, nhất định không phải Bạch Ngọc Đường. Vậy là ai? Cậu chỉ nhớ, trước lúc bất tỉnh, cậu đang đuổi theo một người. Bóng lưng người nọ rất quen, giống như đã thấy qua ở đâu. Hơn nữa, trong thời gian gần đây, cậu đã từng nhìn thấy bóng lưng của hắn ở rất nhiều nơi, cơ mà cậu tới giờ cũng chưa nhìn thấy mặt hắn. Cậu rất muốn đuổi theo hắn, bắt hắn xoay người, cẩn thận quan sát khuôn mặt đó. Xem xem suy đoán của cậu có đúng hay không. Cậu vẫn luôn hoài nghi, khuôn mặt của bóng lưng nọ, chính là kẻ thần bí đó. Cái tên tạo ra ác mộng quấy rầy Bạch Ngọc Đường suốt ba năm, Vân Thu Trạch!

Cậu đuổi theo bóng lưng của tên kia tới một cái ngõ hẹp, sau đó lại để mất dấu hắn. Cậu thấy được trên mặt đất có một cỗ thi thể đàn ông nằm dài, đè lại tâm tình khiếp sợ, cậu bước tới tra xe thi thể. Phát hiện người chính là Lô Thiêm Nghĩa, nhưng cậu xác định, mới này người hấp dẫn cậu tới con hẻm này cũng không phải Lô Thiêm Nghĩa! Tại sao Lô Thiêm Nghĩa lại chết ở đây? Không lẽ hắn chính là Bá tước mới, kẻ tạo ra toàn bộ tội ác sao?

Nói vậy, người đối nghịch với Vân Thu Trạch là hắc, mà bây giờ hắc chết, chết trong tay ai. Không lẽ là cái bóng nọ, là gã giết Lô Thiêm Nghĩa, nói vậy, phán đoán của mình là đúng, người kia chính là Vân Thu Trạch!

“Ồi!” Suy nghĩ hỗn loạn bị cơn đau cắt đứt, Triển Chiêu đột nhiên mở mắt.

Thật khó chịu! Ánh đèn chói mắt khiến cậu lại nhắm mắt lần nữa, nước mắt theo khóe mắt chảy xuống không ngừng, đầu Triển Chiêu càng thêm choáng váng.

“Em tỉnh rồi à.” Đây là một thanh âm vô cùng quen thuộc.

Ai? Triển Chiêu giãy dụa mở đôi môi khô khốc, dùng hết sức cố gắng phát ra giọng khàn khàn, “Người... người là ai?”

“Tôi?” Người nọ cười, “Em không đoán ra được sao?”

Triển Chiêu giãy muốn đứng lên, đang lúc nóng vội cậu thậm chí quên mất bản thân đang bị trói. Cố gắng hồi lâu nhận thấy không được gì, động tác vụng về của cậu làm nhân vật thần bí không nhìn được bật cười. “Em muốn nhìn mặt tôi tới thế sao?”

“Ta, ta biết người, đúng không?” Triển Chiêu không cách nào đứng dậy được, chỉ có thể cố nhìn chói mở mắt ra, nhưng vì góc độ, người đang nằm ngang như cậu căn bản không thấy mặt người nọ.

Người nọ lại cười, “Đúng, em quen tôi. Bất quá, em lại quên tôi. Nhiều năm qua, tôi biết nhiều người như vậy, thấy qua nhiều người như vậy, em lại là người đầu tiên làm tôi cảm thấy sự tồn tại của mình thấp tới vậy.”

Quên? Nói vậy, mình từng quên hắc? Là ai, rốt cuộc là người nào? Cái tên của hắc như muốn vọt ra, nhưng đầu bị thương lúc này mơ màng hơn bao giờ hết, không khôi phục được sự lưu chuyển khi thanh tỉnh. Triển

Chiêu mơ màng lắc đầu, yếu ớt nói, “Người bắt ta tới đây, nhất định muốn cùng ta mặt đối mặt, không bằng bây giờ để ta biết người là ai đi. Ta, không còn sức để đoán nữa.”

“Ha ha!” Người nọ đột nhiên phát ra tiếng cười lớn, hào phóng đứng dậy, trực tiếp tới cạnh người Triển Chiêu.

“Là, là anh!?” Triển Chiêu tròn tròn đôi mắt, chăm chú nhìn vào khuôn mặt anh tuấn ngăm đen của người nọ, khiếp sợ cùng kinh ngạc làm cậu ngốc ra một lúc lâu.

Đầu óc của cậu chớp mắt tỉnh táo rất nhiều, hình ảnh quen thuộc nhanh chóng tái hiện trong đầu cậu. Buổi sáng mát mẻ đó, lúc đi mua đồ ăn cho Bạch Ngọc Đường đang ở nhà dưỡng thương, cậu được một người xa lạ trợ giúp, sau đó, bọn họ gặp một trận hỏa hoạn. Đây là lần đầu tiên họ gặp mặt, sau đó, Triển Chiêu hoàn toàn quên mất chuyện này. Cho đến mấy ngày trước, cậu đang lo lắng tìm kiếm Bạch Ngọc Đường trong mưa, khi ấy, họ lại gặp nhau. Triển Chiêu cứ nghĩ lần đó là tình cờ, mà bây giờ nhìn lại, toàn bộ tuyệt không đơn giản như thế.

“Lý, Lý Tùng Đào...” Triển Chiêu cố gắng tròn tròn mắt, dùng sức chớp, đẩy hết nước mắt trong hốc mắt ra ngoài, cậu chăm chăm nhìn khuôn mặt cười của Lý Tùng Đào, lăm lăm. “Không, người không phải Lý Tùng Đào, người chính là Bá tước, Vân Thu Trạch.”

Lý Tùng Đào, không, bây giờ phải gọi hắn là Vân Thu Trạch. Vân Thu Trạch cũng không phản bác lời Triển Chiêu, biểu lộ ung dung trên mặt hắn chính là đồng ý. Hắn mỉm cười bước lên nửa bước, tháo dây thừng ở nửa thân trên Triển Chiêu ra.

Nửa trên được tự do, Triển Chiêu lập tức dùng hết sức né tránh sự đụng chạm của Vân Thu Trạch. Cậu dùng cánh tay tê dại đỡ người mình dậy, sau

đó lắc lư ngồi dậy, mắt đề phòng chăm chú nhìn khuôn mặt tự tiểu phi tiểu của Vân Thu Trạch.

Thái độ phòng hờ của Triển Chiêu làm Vân Thu Trạch cảm thấy vô cùng vui thích, mắt hần thấy Triển Chiêu lùi lại, liền cố ý nhích tới mấy phần. Bởi vì nửa thân dưới còn bị trói trên giường, Triển Chiêu không có cách tránh né sự tiếp cận đó, chỉ có thể cau mày dùng ánh mắt tức giận đe dọa nhìn Vân Thu Trạch, cả hô hấp cũng dần nặng nề hơn.

Vân Thu Trạch khẽ mỉm cười, cố ý dừng lại ở trước mặt Triển Chiêu một lát, mới chậm chậm lùi về, cười nói, “Sao thế, Triển Chiêu, tôi nghĩ bây giờ em nhất định sẽ không quên tôi nữa, đúng không?”

Lúc này trong lòng Triển Chiêu đầy ảo não, cậu càng trợn mắt nhìn Vân Thu Trạch, nhưng cũng không thể không công nhận lời đối phương nói là thật. Lần này cậu phạm sai, chỉ sợ rất lâu sau này cũng sẽ không quên được, dĩ nhiên, cậu cũng không thể quên Lý Tùng Đào, không, là Vân Thu Trạch.

“Không nói gì à?” Vân Thu Trạch tự tiểu phi tiểu nhìn Triển Chiêu. “Không lẽ em không tò mò sao? Tôi còn nghĩ, xét về tính hiếu kỳ của em, chỉ cần mở mắt nhìn thấy tôi, nhất định sẽ không kịp chờ mà hỏi rất nhiều chuyện đấy.”

Triển Chiêu nhìn Vân Thu Trạch từ trên xuống dưới mấy lần, lát sau, cậu cau mày gật một cái, dùng giọng khàn khàn hỏi, “Người hình như rất rõ ta, người từng điều tra ta?”

Vân Thu Trạch hình như có hơi ngoài ý muốn, nhưng lại lộ vẻ rất đặc ý, hào phóng gật đầu. “Không sai, trong thời gian này em nhất định cũng bỏ thời gian điều tra tôi. Lấy sự hiểu biết rõ ràng của em với tôi, dĩ nhiên sẽ biết khi tôi muốn bắt người nào, nhất định sẽ xâm nhập điều tra tất cả tin tức của người đó. Cho nên, bây giờ tôi rất hiểu rõ em, thậm chí, còn rõ hơn em rõ tôi nữa.”

Lời của Vân Thu Trạch làm Triển Chiêu rất bất mãn, cậu vội vàng suy nghĩ, một thời gian ngắn trước đó, Vân Thu Trạch tốt cùng làm sao điều tra được cậu. Nếu muốn điều tra cậu, nhất định phải xuất hiện bên cạnh người cậu. Hai lần gặp mặt chính thức không lẽ chính là thử dò xét sao? Nói vậy ở chỗ cậu không thấy, Vân Thu Trạch đã làm gì? Triển Chiêu cau mày, như có suy nghĩ nhìn Vân Thu Trạch, nhẹ giọng nói, “Chúng ta gặp nhau đâu chỉ hai lần, phải không?”

Vân Thu Trạch đắc ý gật đầu, nhưng không vội trả lời vấn đề của Triển Chiêu. Hắn đứng dậy, bước qua bên kia phòng, cầm lấy ly trà bằng sứ trên bàn, chậm rãi rót một chén nước. Tranh thủ lúc này, Triển Chiêu nhanh chóng quan sát căn phòng một chút. Đây là một gian phòng lớn, trang trí sơ sài, thậm chí có chút đơn sơ. Cả phòng chỉ có một cái giường, mà bây giờ Triển Chiêu đang ngồi trên cái giường đó. Vân Thu Trạch đang ở cạnh bàn rót nước, đằng sau bàn còn có một cánh cửa, vậy có lẽ là thông qua một phòng khác. Tóm lại, nhà này chỉ là một căn nhà bình thường, ở thành phố D, loại nhà như thế có ở khắp mọi nơi.

Phòng có cửa sổ, nhưng lại kéo rèm. Triển Chiêu lúc này chỉ có thể nhờ vào ánh sáng nhàn nhạt ở sau rèm cửa mà đoán, lúc này phải là ban ngày. Dĩ nhiên, tìm hiểu nơi này là nơi nào dựa vào những tin tức có sẵn là hoàn toàn không thể. Triển Chiêu có hơi buồn bã, mà ngay lúc này, Vân Thu Trạch cầm chén nước đi tới. Triển Chiêu vội vàng sửa sang suy nghĩ, ngừng đầu chăm chú nhìn mắt Vân Thu Trạch.

“Muốn biết nơi này là nơi nào?” Vân Thu Trạch mỉm cười nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu híp mắt, “Người sẽ nói cho ta biết sao?”

Vân Thu Trạch cười híp mắt, nhìn bộ dáng khiêu khích của Triển Chiêu, cố tình suy nghĩ một hồi mới lắc đầu, “Không được.”

Triển Chiêu không hề che dấu mất mát trong mắt, cậu buồn bực nhìn chén nước Vân Thu Trạch cầm tới, do dự một hồi vẫn nhận. Mới nãy không thấy hần ta bỏ độc, hơn nữa hần đã đem mình tới đây, nhất thời sẽ không giết mình liền. Bất quá, dĩ nhiên là, Triển Chiêu sẽ không tự mình đa tình nghĩ rằng Vân Thu Trạch sẽ để mình sống tiếp. Dù sao sớm chết trễ chết đều là chết, cần gì hành hạ cơ thể mình.

Vân Thu Trạch ngược lại không ngờ Triển Chiêu can đảm tới thế, không nhịn được có chút tán thưởng nhìn đứa bé này. Hần mỉm cười nhìn Triển Chiêu há miệng uống nước trong ly, tự nhiên cầm chén về, cười nói, “Muốn nữa không?”

Nước cam ngọt làm dịu cổ họng, Triển Chiêu hắng giọng, biểu lộ trên mặt rõ ràng thư thái rất nhiều. Cậu lắc đầu, Vân Thu Trạch liền thả lại chén nước lên bàn, vừa làm vừa nói, “Mặc dù tôi không thể cho em biết đây là đâu, nhưng câu hỏi trước đó tôi có thể nói cho em biết.”

Nói rồi, Vân Thu Trạch một lần nữa trở lại bên người Triển Chiêu, ngồi xuống chỗ vừa nãy. Hần ngồi nghiêm ở đó, mỉm cười nhìn Triển Chiêu, bộ dáng hai người lúc này giống như một cặp bạn bè đang trò chuyện thân thiết. Dưới loại không khí này, cảm Triển Chiêu cũng sinh ra một chút ảo giác, giống như người trước mặt không phải một phần tử khủng bố cùng hung cực ác mà chỉ là Lý đại ca nhiệt tình dạy cậu cách nấu đồ ăn ngon.

“Chúng ta tổng cộng đã gặp nhau mấy lần đây?” Vân Thu Trạch híp mắt nhớ lại, sau đó từ từ lắc đầu, “Nói thật, tôi không nhớ rõ nữa. Tôi nhớ nhất chính là nhất cử nhất động của các cậu, cần nghiên cứu nhất là tính tình hành động của các cậu, còn chuyện quan sát bao lâu mới được, chuyện nhàm chán này tôi không nhớ.

Bất quá tôi đoán có vài lần em nhất định có ấn tượng. Ví dụ, tôi từng gửi cho em một phong thư.”

Vân Thu Trạch dừng lại một chút, ánh mắt Triển Chiêu đột nhiên sáng lên.

“Em nghĩ ra rồi?” Vân Thu Trạch hỏi.

“Nhất diệp tri thu, chính là người!” Một chi tiết đột ngột nhớ ra để Triển Chiêu không nhịn được hét lên, “Vụ án của Ký Bình, buổi tụ tập ma túy cuối cùng! Chính là người đưa nơi tụ tập cho ta, người còn chỉ đích danh ta nhất định phải tới đó! Nhất diệp tri thu, Vân Thu Trạch, tại sao ta lại không nghĩ ra chứ!? Nhất diệp tri thu nghe vào giống như tên một trang mạng, nhưng thực chất là tên giả của người!”

Vân Thu Trạch mỉm cười nhìn bộ dáng tinh ra của Triển Chiêu, loại thời điểm này với hắn là một sự hưởng thụ vô cùng vui thích. Loại cảm giác nắm được tâm tình của đối phương trong lòng bàn tay, thật là quá tuyệt. Triển Chiêu, đúng là y như hắn điều tra, là một người thông minh thú vị.

“Còn nữa!” Triển Chiêu căn bản không chú ý tới nụ cười rất hứng thú trên mặt Vân Thu Trạch, trí nhớ của cậu như giếng dầu, đang phun ra vô số những tin tức bị chôn giấu. Từng chuyện từng chuyện bị bỏ quên, lúc này như hoàn toàn bị đánh thức, bay ra mạnh mẽ!

“Còn nữa! Lúc ở hiện trường ta cũng thấy qua người, nhưng chỉ nhìn được phần lưng, lúc đó ta còn đuổi theo người ra khỏi hiện trường! Nhưng tôi tìm không được, người biến mất quá nhanh! Nhưng ta nhớ bóng dáng của người, vẫn nhớ! Chúng ta gặp nhau hai lần đều là người đối mặt ta, nếu để ta thấy tấm lưng người, nhất định sẽ nhận ra ngay, đáng tiếc...”

Vân Thu Trạch cười, thậm chí còn vỗ nhẹ tay, cười nói, “Triển Chiêu, em rất thông minh, đáng tiếc, đối thủ của em là tôi, cho nên em nhất định sẽ thua.”

Triển Chiêu không vui nhìn Vân Thu Trạch, hai tay siết thành quả đấm, cậu hối hận vì không mang những chuyện này ra trao đổi cẩn thận với Bạch

Ngọc Đường. Cậu tin, nếu như cậu mang những chuyện này ra nói kỹ với Bạch Ngọc Đường, theo sự hiểu biết của Bạch Ngọc Đường với Vân Thu Trạch, chuyện nhất định sẽ không phát triển theo hướng bị động tới thế!

Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu buồn bực nhớ tới Bạch Ngọc Đường. Cậu bị bắt cóc rồi, Bạch Ngọc Đường lúc này chắc gấp lắm, sẽ không nổi điên chứ? Bất quá, có Bạch đại ca ở, anh ấy có thể cản được ảnh. Bạch đại ca, Bạch đại ca có chăm sóc anh hai tốt không? Triển Chiêu khó chịu nhớ lại Triển Huy. So với Bạch Ngọc Đường, cậu càng lo cho Triển Huy hơn nữa. Cậu tin Bạch Ngọc Đường cho dù có vội vã, cũng có thể chống đỡ được. Nhưng anh hai, anh hai thì sao, anh ấy cả một chút phán đoán căn bản cũng không có.

“Thế nào, nhớ Bạch Ngọc Đường?” Vân Thu Trạch giống như biết đọc suy nghĩ, cắt đứt ý tưởng của Triển Chiêu.

Triển Chiêu đột nhiên cau mày, chăm chăm nhìn Vân Thu Trạch, “Người đang nhắm vào Bạch Ngọc Đường đúng không?”

Vân Thu Trạch sững sốt, sau đó cười, “Không thì còn ai? Ở thành phố D, bằng hữu duy nhất của tôi chính là Bạch Ngọc Đường, không phải à?”

“Bằng hữu? Đừng có làm nhục từ bằng hữu!” Triển Chiêu cười lạnh, “Người tìm Bạch Ngọc Đường, chính là để hành hạ ảnh. Người bắt ta, mục đích cũng vì hành hạ ảnh. Ta cũng nhớ ra rồi, ngoài vụ án của Ký Bình ra, ta từng nhìn thấy tấm lưng người ở cửa nhà Bạch Ngọc Đường, mặc dù chỉ là thoáng qua, sau đó ta cũng quên mất. Nhưng bây giờ nhớ lại, mấy lần chớp nhoáng kia vô cùng rõ. Ta tin chắc, trong nửa năm người tới thành phố D, đã từng ở sát bên quan sát Bạch Ngọc Đường nhiều lần, thậm chí còn đi lướt qua người ảnh. Như vậy người nhất định biết ta vào lúc đấy. Người thấy Bạch Ngọc Đường coi trọng ta, cho nên muốn dùng ta để hành hạ hắn. Người không giết ta, lại bắt ta đi, làm như ta bị mất tích. Thậm chí để tăng thêm kịch tính, người không tiếc giết hại đồng bọn Lô Thiêm Nghĩa của

mình! Vân Thu Trạch, người khổ tâm làm tất cả mọi chuyện chính là muốn để Bạch Ngọc Đường khổ sở, ta nói đúng không?”

Lúc Triển Chiêu thao thao bất tuyệt nói, nụ cười trên mặt Vân Thu Trạch dần biến mất, đến cuối cùng, nghe thấy câu hỏi của Triển Chiêu, nụ cười của Vân Thu Trạch đã bị lạnh lùng thay thế. Hắn lạnh lùng nhìn Triển Chiêu, lát sau, khi Triển Chiêu nghĩ mình không thể chờ được câu trả lời nữa, Vân Thu Trạch rốt cuộc cũng mở miệng.

“Đúng, mà cũng không đúng.”

“Có ý gì?” Triển Chiêu không để ý biểu tình lạnh lẽo trên mặt Vân Thu Trạch, tiếp tục hỏi.

Vân Thu Trạch lạnh lùng nói, “Làm Bạch Ngọc Đường khổ sở, dĩ nhiên là mục đích của ta, nhưng giết Lô Thiêm Nghĩa cũng không phải để hành hạ hắn. Lô Thiêm Nghĩa từ lâu đã không phải đồng bọn ta, thực tế, từ sau khi tổ chức gặp chuyện, ta đã bỏ đi lâu lắm rồi. Ta không định giết Lô Thiêm Nghĩa, giết em trai của gã đã làm ta rất khó khăn, ta không muốn giết gã, nhưng ai bảo gã đòi giết ta. Đã thế, ta chết không bằng để gã chết, hưởng chi gã ngu xuẩn như vậy, ta chết trong tay gã không phải mất mặt lắm sao.

Hôm đó ta với gã đánh cược, để gã dùng bom đối phó em với Bạch Ngọc Đường, ta biết thừa hắn sẽ thua, vì tiểu tử Bạch Ngọc Đường tuy rất đần, nhưng không ngu. Trái bom của Lô Thiêm Nghĩa căn bản không lấy được mạng Bạch Ngọc Đường, hưởng gì bên cạnh hắn còn có tiểu tử thông minh như em. Cuối cùng gã thua, ta cứ tưởng gã thua liền nhận. Nếu chịu nhận thua, gã có thể giữ lại một mạng, nhưng thằng nhãi đó muốn giết ta quá sức. Gã biết ta tới xưởng tàu, nên chạy tới đó giết ta. Nhưng gã không biết, ta đi xưởng tàu không phải để đối phó với anh em hay anh của Bạch Ngọc Đường, mà chỉ để bắt em thôi.

Hôm đó cũng xem như ngày xui của gã, gặp lại ở ngõ hẹp, lúc ta thấy gã cũng biết nhất định sẽ là kết cục người chết ta vong. Khi đó xung quanh toàn là cảnh sát, ta không muốn tốn thời gian với gã, cho nên một dao xử lý tương đối tốt hơn. Triển Chiêu ta nói thật cho em biết, so với Bạch Ngọc Đường với em, Lô Thiêm Nghĩa căn bản chả là cái thá gì. Nghe ta nói vậy, em có phải cảm thấy có chút vinh dự không?”

Nói tới đây, tâm trạng Vân Thu trạch tựa như lại chuyển tốt, hãnh nhìn Triển Chiêu cười.

Triển Chiêu hơi sững ra, sau đó bất đắc dĩ kéo miệng, “Thứ vinh dự này thật là làm ta không chịu nổi. Bất quá, tới giờ, có chuyện ta còn không hiểu.”

Nụ cười của Vân Thu Trạch thay đổi, “Chuyện gì?”

Biểu tình của Triển Chiêu đổi thành khổ sở, chăm chú nhìn vào mắt Vân Thu Trạch, thờ ơ hỏi, “Động cơ của người rốt cuộc là gì? Hành hạ Bạch Ngọc Đường có thể cho người được cái gì?”

Vân Thu Trạch cũng chăm chú nhìn vào mắt Triển Chiêu, mặc dù hãnh không đáp, nhưng trong lòng hãnh tựa hồ đã nghĩ tới đáp án. Đó chính là động cơ của hãnh, nhưng quá trình thực hiện động cơ này sẽ khiến hãnh đạt được vui vẻ khác biệt nhất so với tất cả những chuyện trước kia, để hãnh cảm nhận cảm giác thỏa mãn chưa từng có. Để đạt tới cảm giác thỏa mãn như vậy, bỏ ra bất kỳ khổ sở hay giá cao nào, cũng đáng.

Vân Thu Trạch nhìn vào mắt Triển Chiêu, nhẹ cong khóe môi, hiện ra nụ cười quý dị.

Kể từ khi tỉnh lại tới giờ, đây là lần đầu tiên, Triển Chiêu nhìn thấy nụ cười trên mép Vân Thu Trạch, mà cảm nhận được sợ hãi toát ra từ nội tâm.

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 150: Vụ Án 10 – Trùng Sinh Chi Lộ (2)

Triển Chiêu mất tích đã qua hai ngày, nhưng, bất kể phân cục tổ Trọng án hay còn là trường học của Triển Chiêu, đều không nhận được bất kỳ tin tức gì do kẻ bắt cóc truyền tới. Sống không gặp người, chết không thấy xác. Tất cả người quan tâm đến Triển Chiêu lòng đều như lửa đốt, theo thời gian, tim của mọi người lại dấy lên mấy phần bi quan cùng tuyệt vọng không đồng nhất.

Phần lớn người trong họ đều có kinh nghiệm xử lý án bắt cóc, hiểu rằng nếu một người bị bắt cóc sau 24 giờ không có tung tích, thì khả năng lớn nhất chính là, người này đã bị hại. Cho nên, theo kinh nghiệm dĩ vãng, Triển Chiêu bây giờ rất có thể lành ít dữ nhiều. Nhưng, cho dù rất nhiều người trong số họ nghĩ như thế, nhưng không có một ai nói ra lời, chứ đừng nói là len lén bàn luận cá nhân. Bởi vì từ Bao Chứng trong tổ Trọng án, cho tới từng một cảnh viên cá nhân, đều hi vọng kì tích có thể xuất hiện, mỗi một người trong số họ đều thích Triển Chiêu, đều không mong người tốt như Triển Chiêu cứ thế mà chết đi.

Chứ đừng nói tới, ngoại trừ những bằng hữu nhớ nhung Triển Chiêu bọn họ ra, còn có một đại ca ruột thịt với Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường. Thời gian hai ngày, đối với những người khác mà nói có lẽ là lo lắng và nhớ nhung, còn với hai người kia mà nói, chính là thống khổ, đau đớn.

Triển Huy từ lúc biết Triển Chiêu mất tích liền rơi vào trạng thái ngẩn người. Bạch Cẩm Đường còn tưởng bệnh cũ của Triển Huy tái phát, hẳn bị dọa sợ tới mức vội vàng mời bác sĩ tâm thần tốt nhất thành phố D kiểm tra

cho Triển Huy. Cũng may, kết quả cuối cùng vẫn còn lạc quan, bác sĩ nói tuy tâm tình Triển Huy bị ảnh hưởng, nhưng bệnh tình thần phân liệt cũng không có dấu hiệu tái phát. Bây giờ anh bị ngẫn ra là do không có cách tiếp nhận sự thật, chỉ cần nghỉ ngơi một chút trong thời gian yên tĩnh thì anh nhất định sẽ hồi phục bình thường. Vì trong lòng lo lắng cho bệnh tình của Triển Huy, nên quyền chỉ huy trong tay Bạch Cẩm Đường cũng giao hết cho Bao Chứng, mình thì ở bên cạnh Triển Huy, tùy thời quan tâm biến hóa của anh.

So với Triển Huy, phản ứng của Bạch Ngọc Đường mãnh liệt hơn nhiều. Anh ngựa không ngừng vó tham gia vào công việc truy xét tung tích của Triển Chiêu, sau 48 giờ liên tục làm việc, đại não gần như rơi vào trạng thái thiêu đốt làm Bạch Ngọc Đường gần như hỏng mất. Triển Huy không bị tái phát bệnh cũ, nhưng vị bác sĩ tâm thần kia đã từng len lén nói cho Bạch Cẩm Đường biết, theo ông quan sát thấy, Bạch Ngọc Đường kia mới có chút dấu hiệu tẩu hỏa nhập ma. Nhắc tới tẩu hỏa nhập ma, chính là rời khỏi phạm vi cũng người thường, chính thức rơi vào hàng ngũ siêu nhân.

Trong lòng Bạch Ngọc Đường như có một đoàn lửa đang cháy, anh không phải không để ý tới sự biến hóa của thân thể cùng tâm trạng mình, nhưng anh không sao dừng lại để nghỉ ngơi và phục hồi lại được. Chỉ cần anh dừng lại, trong đầu sẽ nghĩ ngợi lung tung, phản phản phục phục như thể đang chiếu phim vậy, không ngừng xuất hiện những cảnh tượng nổ tung của ba năm trước. Diện mục tan nát, thi thể không toàn vẹn. Sau đó, là hình ảnh Đình Diễm Huệ bình thản nằm trên mặt đất. Nhưng đến cùng, gương mặt của Đình Diễm Huệ đều sẽ hóa thành Triển Chiêu. Mỗi khi hình ảnh dừng lại ở khuôn mặt Triển Chiêu, tim Bạch Ngọc Đường sẽ đau đến co giật. Loại cảm giác đau lòng như thể bị ngàn vạn con sâu gặm nhấm trái tim, đau tới mức muốn bất tỉnh.

48 giờ đã trôi qua, cơ thể Bạch Ngọc Đường gần như đã đạt tới cực hạn. Nhưng, anh không hề cảm thấy mệt mỏi, thậm chí còn không có cảm giác

đói bụng. Chẳng qua, cố gắng của hắn không nhận được chút xú tiến triển nào. Toàn bộ tổ Trọng án lệt vào bầu không khí âm u đè ép, không khí đè nén tới mức không ai dám cao giọng trò chuyện. Thời gian trôi qua từng giây từng phút, tất cả mọi người đều lặng lẽ, theo thời gian, hi vọng Triển Chiêu còn sống đang dần giảm bớt, dần biến mất.

Mắt thấy hi vọng dần biến thành tuyệt vọng là chuyện tất cả mọi người không sao tiếp nhận được, nhưng bọn họ chỉ có thể trơ mắt nhìn tuyệt vọng dần biến thành sự thật. Bạch Ngọc Đường cảm thấy anh sắp điên rồi, mấy canh giờ gần đây, tình cờ anh sẽ thoát ra suy nghĩ như vậy. Có lẽ, điên cũng không tệ, điên rồi sẽ không thống khổ như thế. Nhưng sau đó một giây, anh lập tức đẩy suy nghĩ này ra khỏi đầu. Anh nghĩ tới Triển Chiêu, một Triển Chiêu bình thản nằm trên mặt đất, giống như đã chết. Một Triển Chiêu gần như tồn tại trong đầu anh, đột nhiên mở mắt, trong đôi mắt trong suốt kia đều toàn là tín nhiệm cùng trông đợi.

Triển Chiêu đang chờ anh, chờ anh tới cứu. Bạch Ngọc Đường mà chính là hi vọng của Triển Chiêu, mà không thể để em ấy thất vọng! Nghĩ thế Bạch Ngọc Đường lại như lấy được sức mạnh. Cứ thế đau khổ, cuối cùng khi thời gian chuyển vào tiếng thứ 49, một tin tức truyền tới!

“Đội trưởng! Có tin tốt!” Giọng oang oang của Triệu Hổ phá vỡ không gian yên tĩnh trong phòng làm việc như chết rồi.

“Tin gì!” Bạch Ngọc Đường lao tới như bay, bắt lại vai của Triệu Hổ.

Triệu Hổ bị Bạch Ngọc Đường siết đau, nhưng cậu có nhịn lại, không mắng chửi, thậm chí không dùng sức tránh né. Cậu nhìn khuôn mặt tiêu tụy sau đó là đôi mắt sáng lên, đè lại cảm giác đau khổ, hưng phấn kêu, “Tôi với Trương Long có quay lại hiện trường. Sau đó bọn tôi phát hiện ra một chi tiết trước kia chúng ta bỏ sót. Cái xưởng đóng tàu đó tuy bị bỏ hoang, nhưng mới bỏ hoang có ba tháng thôi. Vì an toàn trong sản xuất, bình thường đều đặt máy quay ở trong xưởng cùng ngoài xưởng. Cho nên dù

xưởng tàu đã bị bỏ rồi, nhưng máy quay còn lại vẫn còn sử dụng được. Vậy là bọn tôi mới tìm người phụ trách chịu trách nhiệm bên máy quay, kết quả phát hiện ra, quả nhiên bên trong xưởng đã từng cài đặt máy quay!”

“Máy quay, máy quay đâu!?” Bạch Ngọc Đường nghe hiểu lời của Triệu Hổ, hai mắt lóe sáng, chăm chú nhìn mặt Triệu Hổ, vội vàng hỏi,

“Trương Long đi tìm rồi!”

“Tìm? Tức là còn chưa tìm ra!?” Bạch Ngọc Đường nóng nảy ném Triệu Hổ sang một bên, lo lắng đứng tại chỗ, sau đó lại phiền lòng đi qua đi lại.

Bao Chứng nhìn thấy bộ dáng nóng nảy của Bạch Ngọc Đường, cảm thấy đau lòng. Hắn đưa mắt nhìn Triệu Hổ đang ủ khuất, bất đắc dĩ vỗ vai cậu như muốn trấn an.

“Máy quay, sao tôi không nghĩ tới việc có máy quay! Tôi thật là đần! Đần chết!” Bạch Ngọc Đường vừa đi một vòng vừa lẩm bẩm, vừa tự nói vừa lo lắng nhìn về phía cửa, cuối cùng không nhịn được nữa mà gào lớn, “Trương Long còn chưa về nữa!? Sao mà chậm vậy!”

“Về rồi, về rồi! Tôi về rồi!”

Bạch Ngọc Đường còn chưa dứt lời, Trương Long đã đẩy cửa bước vào, cẩn trọng tới phòng làm việc.

“Hả? Sao ai cũng nhìn tôi vậy?” Trương Long tới giờ đều không bị nhiều người dùng ánh mắt nóng bỏng như vậy chú ý tới, cho nên anh cảm thấy có hơi xấu hổ.

“Đừng nói nhảm nữa! Nói mau, rốt cuộc có máy quay hay không?” Bạch Ngọc Đường kéo Trương Long tới, hung hăng quát.

Trương Long bị sợ hết hồn, vốn đã chạy thẳng tới đây không kịp thở, lần này cũng khỏi thở, dứt khoát thành thật khai báo cho xong. Nhìn ánh mắt kia của Bạch Ngọc Đường, nếu anh không mau nói, Bạch Ngọc Đường nhất định sẽ trực tiếp cắn chết anh.

Trương Long hơi lo lắng nuốt nước miếng, nhanh chóng giơ tay, rút ra một cuộn băng.

“Đây nè...”

Vút một tiếng, tay của Trương Long đã trống trơn. Anh ngơ ngác chớp mắt, lại nhận ra ánh mắt của mọi người chớp mắt đã chuyển lên người của anh, toàn bộ đều theo cuộn băng trong tay Bạch Ngọc Đường. Trương Long đưa mắt nhìn Triệu Hổ, anh em tốt của anh chỉ có thể bất đắc dĩ xoa tay, nở nụ cười đồng tình với anh một cái.

Cuốn băng bị bỏ vào trong máy, toàn bộ mọi người đứng, ngồi, mỗi người đều tập trung tinh thần chăm chăm nhìn vào màn hình chiếu lớn, khẩn trương tới mức hô hấp cũng không hòa hoãn được. Đột nhiên, một bóng người đột ngột xuất hiện trong màn ảnh.

“Không phải Triển Chiêu... Cơ mà người này cao cũng xấp xỉ Triển Chiêu, Hơ? Khuôn mặt này, không phải, không phải là Lô Thiêm Nghĩa à?” Triệu Hổ không nhịn được gào lên một tiếng, rước lấy mấy ánh mắt xem thường.

“Là Lô Thiêm Nghĩa.” Lần này mở miệng là Bạch Ngọc Đường, anh chăm chăm nhìn bóng dáng Lô Thiêm Nghĩa xuất hiện trên màn hình, toàn thân căng thẳng, hô hấp cứng lại, “Đây là hãn trước lúc chết, kẻ tiếp theo xuất hiện phải là hung thủ.”

Bạch Ngọc Đường còn chưa dứt lời, Lô Thiêm Nghĩa đã bày ra bộ dáng đề phòng, dĩ nhiên, anh thấy được khách không mời mà tới. Rất nhanh, hình

ảnh của vị khách nọ cũng xuất hiện, nhưng không khéo chính là, từ phía máy quay nhìn ra, chỉ thấy được bóng lưng, không nhìn ra mặt.

“Ủy? Đây là ai?” Trương Long không nhìn được mà hỏi.

Không ai biết người nọ là ai, nhưng một khắc sau, động tác của hắn khiến toàn bộ mọi người kinh ngạc. Hắn với Lô Thiêm Nghĩa chạm mặt, không nói gì, không đánh nhau, người nọ chỉ ra một chiêu, dao găm đâm thẳng vào ngực, Lô Thiêm Nghĩa té xuống đất tại chỗ, lập tức mất mạng.

Lúc nhìn thấy một chiêu giết người kia, đôi mắt Bạch Ngọc Đường chợt trừng lớn, mà người có cùng phản ứng giống anh còn một người khác.

“Là hắn!” Tô Hồng đột nhiên kêu lên thất thanh.

“Ai? Là ai?” Lòng tò mò của Triệu Hổ đơn giản đã bùng cháy rồi.

“Là hắn,” Bạch Ngọc Đường chăm chăm nhìn bóng lưng người nọ, trong giọng nói tràn đầy buồn bã, “Vân Thu Trạch.”

“Hắn chính là Vân Thu Trạch.” Công Tôn Sách hỏi.

Tô Hồng khẽ thở dài, “Động tác ám sát tiêu chuẩn, khóa huấn luyện đặc cảnh, Vân Thu Trạch chính là người có số điểm cao nhất toàn bộ đội bọn tôi, hơn nữa động tác của hắn đều rất khác người, lực đạo, góc độ, đặc điểm đều khác. Mặt hắn có thể thay đổi, thậm chí dáng người cũng biến hóa một ít, nhưng động tác này, có hóa thành tro tôi cũng nhận ra. Tôi đoán, tiểu Bạch cũng thế.”

Có lẽ Bạch Ngọc Đường nghe được lời của Tô Hồng, nhưng anh không có bất kỳ phản ứng nào. Anh chỉ chăm chăm nhìn bóng lưng trên màn hình của Vân Thu Trạch, chờ đợi chuyện kế tiếp xảy ra. Không sai, cuộn băng này giải đáp một câu hỏi, chính là Lô Thiêm Nghĩa chết trong tay ai. Nhưng

Bạch Ngọc Đường tin, nó còn có thể giải đáp thêm một nghi vấn khác, chính là tung tích của Triển Chiêu.

“Vân Thu Trạch chạy trốn.” Triệu Hồ nhìn màn hình, đột nhiên kêu, “Sao hắn lại trốn, không lẽ thấy người tới?”

“Đúng, là Triển Chiêu tới.” Bạch Ngọc Đường dùng giọng run run đáp.

Tất cả mọi người trong chớp mắt cũng khẩn trương lên, họ đều chăm chăm nhìn vào màn hình. Quả nhiên, mấy giây sau, bóng hình Triển Chiêu xuất hiện trong băng. Thân ảnh cao gầy đó hiện ra trước mặt mọi người. Biểu tình của cậu trong rất gấp, nhưng sau khi nhìn thấy thi thể trên mặt đất, khuôn mặt của cậu hiện ra vẻ khiếp sợ. Sau đó, cậu ngồi xổm xuống kiểm tra đơn giản cho Lô Thiêm Nghĩa, sau khi nhận ra đối phương đã chết, trước tiên là cảnh giác nhìn xung quanh, sau khi không phát hiện ra hung thủ, thì đứng lại suy nghĩ một lát.

Ồng gồc! Vân Thu Trạch đang ở bên cạnh em, em sao có thể cứ đứng ở đó!? Triển Chiêu, đứng lên, chạy đi, lập tức chạy đi a!

Đáng tiếc, Triển Chiêu không nghe được tiếng la hét trong lòng Bạch Ngọc Đường. Vân Thu Trạch như một bóng ma, đột ngột hiện ra sau lưng Triển Chiêu, sau đó, là một động tác thuần thục, Triển Chiêu gần như chưa kịp phản kháng đã bị đánh ngất. Bạch Ngọc Đường vốn rất quen với Vân Thu Trạch cũng nhìn ra, trước lúc Triển Chiêu bị đánh ngất rất có thể cũng không phát hiện ra sự tồn tại của hần.

Sau khi Vân Thu Trạch đánh ngất Triển Chiêu rồi, trực tiếp vác người lên vai, bước vài bước đã ra khỏi phạm vi của máy quay. Trong hình xuất hiện một mảnh hoa văn nhòe nhoẹt, tất cả mọi người theo bản năng phát ra tiếng thở dài tiếc nuối. Thật là tiếc! Cùng lúc Triển Chiêu bị bắt đi, cách họ không tới 10 m đã có một nhóm cảnh sát lớn đang lục lọi hiện trường. Tên Vân Thu Trạch lại y như hồn ma, dưới sự bao vây trùng trùng, mang một

người lớn thần không biết quỷ không hay đi mất! Mặc dù nói như vậy có chút tự phỉ báng, nhưng thần thông của Vân Thu Trạch đúng là không sao tưởng tượng được!

“Xong rồi sao?!” Bạch Ngọc Đường chăm chăm nhìn màn hình, sau đó đột nhiên trừng Triệu Hổ, “Chỉ có mỗi một máy quay này ư? Không còn cái khác!? Tên khốn kiếp đáng chết đó! Tên Vân Thu Trạch! Mặt hăn đâu! Sao không quay được mặt hăn!?”

“Không, không có... bọn tôi đã kiểm ra toàn bộ máy quay, chỉ có cái này quay được hình ảnh đáng giá.” Trương Long từ từ bước tới cạnh Triệu Hổ, thận trọng giải thích với Bạch Ngọc Đường.

“Không thể nào!” Tiếng gào của Bạch Ngọc Đường dọa Triệu Hổ sợ tới mức nảy ra một ý.

“Tiểu Bạch.” Bao Chứng không nhịn được nữa, hăn tới bên cạnh Bạch Ngọc Đường, giơ tay vỗ vai anh. “Cậu bình tĩnh một chút, mọi người đều giống cậu, hết sức quan tâm tới Triển Chiêu. Hiện giờ chúng ta có thể xác định Triển Chiêu còn sống, Vân Thu Trạch không giết cậu ấy ở hiện trường, nhất định là do cậu ấy còn giá trị sử dụng. Vậy cũng có nghĩa là tin tốt rồi, cậu nói đi?”

Lời Bao Chứng nói làm Bạch Ngọc Đường khổ sở cúi đầu, lâu sau, anh khẽ gật đầu một cái, cười nói, “Đội trưởng, anh nói đúng. Hăn sẽ không giết Triển Chiêu. Mặc dù hăn bắt Triển Chiêu, nhưng mục tiêu không phải em ấy. Hăn là vì muốn hành hạ tôi, cho nên hai ngày nay hăn mới không nói gì, cũng không đề cập tới yêu cầu gì. Hăn đang đợi, chờ tôi gục ngã.”

Nói tới đây, Bạch Ngọc Đường đột nhiên nhú mày, anh ngẩng đầu lên nhìn chăm chú vào cuộn băng kia, dùng thanh âm lộ ra sự lạnh lẽo nói, “Có điều, hăn sẽ không chờ được lâu đâu, tôi biết, hăn sẽ tới tìm tôi sớm thôi.”

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 151: Vụ Án 10 – Trùng Sinh Chi Lộ (3)

Từ lúc Triển Chiêu tỉnh lại, cậu đã nằm trên giường cả ngày. Vân Thu Trạch giống như rất cẩn thận, kiên quyết không tháo dây thừng trên người Triển Chiêu ra. Thậm chí sau khi nói chuyện với cậu xong rồi, lại một lần nữa trói thân trên của cậu lại. Nhưng mặc dù vậy, Triển Chiêu cũng không thể phủ nhận rằng, Vân Thu Trạch không phải là một tên bắt cóc tàn ác. Ngược lại, thái độ hân cư xử với Triển Chiêu có thể tính là rất dịu dàng.

Bởi vì người bị trói thì cơ thể sẽ bị tê, nên cứ nửa tiếng Vân Thu Trạch sẽ lần lượt cởi ra một phần bị trói trên người Triển Chiêu. Một ngày có 24 tiếng, qua qua lại lại chính là 48 lần, nhưng Vân Thu Trạch cũng không thấy phiền, lần nào cũng sẽ giúp Triển Chiêu tháo lỏng dây thừng trước khi cậu cảm thấy tê dại. Như thế thì hẳn có một chiếc đồng hồ chính xác, vừa đến một khắc trước đó sẽ tự gõ chuông, không bao giờ trễ, cũng không sớm quá, cực kỳ chính xác.

Một ngày ba bữa hình như cũng là tự Vân Thu Trạch nấu, tuy món ăn bình thường, nhưng hương vị vô cùng khá. Mỗi lần Triển Chiêu ăn cơm Vân Thu Trạch sẽ vừa ngồi vừa chăm chăm nhìn cậu, cho nên Triển Chiêu cũng chẳng thấy Vân Thu Trạch ăn uống gì, cậu đoán hẳn vào phòng khác để ăn.

Vân Thu Trạch chăm sóc cậu như thế ngược lại có chút ngoài ý muốn của Triển Chiêu, bởi vì làm một người bị bắt cóc, Triển Chiêu đã làm xong chuẩn bị phải chịu khổ, mà bây giờ xem ra, ngoài chuyện không được hành động tự do ra, hình như mấy loại đãi ngộ khác cũng không nói tới? Triển

Chiêu hơi bối rối, cậu vô cùng muốn làm rõ suy nghĩ của Vân Thu Trạch. Trong cuộc trò chuyện giữa hai người khi cậu mới tỉnh dậy, Triển Chiêu cũng không lấy được câu trả lời cho câu hỏi cuối cùng. Cậu cũng không rõ Vân Thu Trạch mất công như thế, rốt cuộc vì động cơ gì.

Nói thật, bất kể là Tô Hồng hay còn là Bạch Cẩm Đường, thậm chí là bản thân Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu đều đã cùng họ trao đổi rất nhiều tin tức liên quan tới Vân Thu Trạch. Ban đầu Vân Thu Trạch với Bạch Ngọc Đường giao lưu thế nào, quan hệ giữa họ có tính chất thế nào, Triển Chiêu đều biết rõ. Theo sự hiểu biết với tâm lý nhân loại, cậu không tìm ra lý do để Vân Thu Trạch hận thù Bạch Ngọc Đường. Vân Thu Trạch có lẽ rất ghét Bạch Ngọc Đường, hoặc là miệt thị anh, nhưng hẳn không thể hận Bạch Ngọc Đường. Mà sự thật bây giờ chính là, Vân Thu Trạch đã làm ra một nguy cơ lớn, thậm chí phải giết chết Lô Thiêm Nghĩa, bắt cóc Triển Chiêu, mà lý do ngoài mặt lại chính là muốn dùng hàng loạt hành động này để hành hạ Bạch Ngọc Đường. Đây quả thực không hiểu nổi.

Hoặc, hành hạ Bạch Ngọc Đường cũng chỉ là bước đầu kế hoạch của hắn, còn mục tiêu chân chính lại bị chuyện này giấu đi? Vậy rốt cuộc hắn muốn gì? Đây chính là chuyện Triển Chiêu vội vàng muốn biết. Bởi vì làm người bị bắt cóc, không biết điều kiện của tên bắt cóc là chuyện rất đáng sợ. Vì thế, trong vòng 24 tiếng này, Triển Chiêu vẫn luôn cố gắng nói chuyện với Vân Thu Trạch, nhưng Vân Thu Trạch hoàn toàn lơ cậu. Cảm giác như thể cùng Triển Chiêu nói chuyện này không nằm trong thời gian biểu của hắn, Vân Thu Trạch không muốn lãng phí thời gian vì nó.

Triển Chiêu cảm thấy rất buồn bực, nhưng tình hình trước mắt như thế, cậu không hề có quyền chủ động nào, chỉ có thể bị động tiếp nhận. Thế mà tất cả tình hình ngay lúc Vân Thu Trạch xuất hiện lần thứ 48 lại được thay đổi. Lần này, Vân Thu Trạch cời dây trói chân Triển Chiêu trước, sau đó cũng không lùi qua một bên, ngược lại ở trước mặt Triển Chiêu, cúi đầu nhìn cậu.

Triển Chiêu nhú màu, tiến đón ánh mắt của Vân Thu Trạch. Có lẽ do Vân Thu Trạch chưa từng làm cậu bị thương, cũng có thể do Triển Chiêu này có lúc gan tới mức làm người ta khó chịu. Không biết phải nói cậu là dũng cảm hay ngu, cậu lúc này một chút cũng không sợ Vân Thu Trạch.

Cứ nhìn thẳng vào mắt nhau mấy giây, cuối cùng Vân Thu Trạch chăm chăm nhìn Triển Chiêu, cười. Giải phẫu khuôn mặt của Vân Thu Trạch làm rất thành công, nụ cười của hắn cũng không quá cứng nhắc, còn tự nhiên hơn nụ cười của Tần Giản nhiều. Triển Chiêu phát hiện, mình vẫn còn tâm trạng đánh giá nụ cười của tên bắt cóc này, vì vậy cậu cũng cong cong khóe miệng, “Người cuối cùng cũng chịu nói chuyện với ta à?”

“Là đến lúc nên nói chuyện rồi.” Vân Thu Trạch nhìn kỹ Triển Chiêu một cái, sau đó trói lại chân cậu, lại thuần thục cởi dây trên người cậu ra.

Có lẽ vì muốn nói chuyện cho tiện, Vân Thu Trạch thậm chí còn thể thiếp giúp Triển Chiêu cầm tới hai cái gối dựa. Sau đó Vân Thu Trạch ngồi trên ghế bên mép giường, hai người bình tĩnh nhìn vào mắt nhau, sau đó, Vân Thu Trạch mở miệng trước.

“Em hình như cũng không sợ tôi.”

Triển Chiêu sửng sốt, sau đó cau mày suy nghĩ, cuối cùng, cậu gật đầu, “Đúng, ta không sợ người.”

Biểu lộ của Vân Thu Trạch dĩ nhiên có chút không vui, hắn cau mày, lạnh lùng nói, “Em không sợ tôi giết em?”

Triển Chiêu nhún vai, “Ta nói sợ rồi, người sẽ không giết ta nữa?”

“Dĩ nhiên sẽ không.” Triển Chiêu không biết Vân Thu Trạch muốn nói là dĩ nhiên sẽ không có chuyện không giết, hay còn là sẽ không giết, nhưng theo cậu thấy, bất kể đối phương muốn nói cái gì cũng vô nghĩa.

“Vậy thì tôi cần gì phải sợ? Cái gì tới cũng phải tới, dĩ nhiên, người lại là một người không dễ bị người khác lung lác, ta lại càng cảm thấy ta làm không được.”

“Cho nên em bỏ cuộc?” Vân Thu Trạch dường như có chút đắc ý, cho nên hần nhích khóe miệng cười, “Tôi cứ tưởng em làm tâm lý học chắc phải rõ bản tính loài người, người luôn thích dùng suy nghĩ của mình để suy đoán người khác. Nếu em cho tôi là một người khi đã quyết định sẽ không thay đổi rồi, thì vì sao không thử thăm dò xem tôi định làm gì với em? Là không muốn, hay không dám?”

Triển Chiêu chăm chú nhìn vào mắt Vân Thu Trạch, lạnh nhạt nói, “Là cảm thấy không cần thiết.”

“Tôi không ngờ, em lại là người tiêu cực.” Vân Thu Trạch rất ngoài ý muốn nói, “Em không có ý chí cầu sinh như người bình thường sao?”

Triển Chiêu lắc đầu, “Dĩ nhiên ta có. Ta cũng không dừng cảm hơn người, ta cũng sợ chết. Nhưng có lẽ do chuyên nghiệp, cho dù đối mặt với thời điểm này, ta cũng sẽ theo thói quen mà bình tĩnh phân tích tình cảnh của mình. Trong mắt ta, người giết ta hay không giết ta, quyền chủ động ta không nắm. Ta khóc lóc, cầu xin, lấy lòng người, cũng không thể sửa đổi tính toán người dành cho ta. Vì thế, ta không cần thiết phải làm thế, không phải sao?”

“Cũng không chắc.” Thái độ của Triển Chiêu hình như khiến Vân Thu Trạch có chút không vui, nhưng trên mặt hần đồng thời lại hiện ra biểu tình muốn thử. Hiển nhiên, thái độ của Triển Chiêu khiến hần hơi giận, nhưng cũng làm hần nảy sinh hứng thú khiêu chiến. Hần câu khóe miệng cười, ánh mắt như sói sáng lóe chăm chăm nhìn từng biểu tình trên mặt Triển Chiêu.

“Em có thể thử khóc lóc, cầu xin, lấy lòng tôi, biết đâu tôi lại mềm lòng thả em ra không chừng. Em là chuyên gia tâm lý, cũng biết người là động

vật thích thay đổi, nếu thái độ em ảnh hưởng đến tôi, chủ ý của tôi thay đổi, em sẽ được cứu rồi.”

“Triển Chiêu nghiêm túc nhìn Vân Thu Trạch, cũng không lập tức đáp. Triển Chiêu không thể nào nghĩ là Vân Thu Trạch muốn để mình cầu xin hẳn thật, thế tại sao hẳn lại nói như vậy đây? Là thử thăm dò, hay nói giỡn? Vân Thu Trạch đang nói đùa với mình á? Đây không hợp với chuyện phân tích tính cách Vân Thu Trạch trong hồ sơ. Đúng vậy, trong 24 tiếng thanh tĩnh, chỉ cần là lúc tỉnh, Triển Chiêu vẫn luôn nhớ lại những buổi nói chuyện với Bạch Ngọc Đường cùng Tô Hồng để làm hồ sơ cho Bá Tước. Mặc dù cậu bị Vân Thu Trạch bắt cóc, cũng sớm chuẩn bị tư tưởng phải chết ở nơi này. Nhưng cậu cũng không biểu hiện ra chuyện mình đã làm ra chấp nhận đó.

Triển Chiêu cũng không khóc lóc, cầu xin, nhưng cậu thật ra vẫn luôn dùng cách của mình để tự cứu mình.

Cậu không cầu xin, không phải vì cậu có cốt khí, chỉ là vì cậu biết cầu xin với Vân Thu Trạch sẽ không có hiệu quả. Tất cả bình tĩnh cũng tỉnh táo đều bắt nguồn từ tự tin chuyên môn cùng sự thấu hiểu Vân Thu Trạch. Không thể không nói, vụ gây án bắt chước của Lô Thiêm Nghĩa đã cung cấp cho Triển Chiêu một cơ hội vô cùng tốt, để cậu có cơ hội làm thêm một phần hồ sơ trước khi bị Vân Thu Trạch bắt cóc. Mặc dù trước lúc đó Triển Chiêu không nhận ra Vân Thu Trạch, nhưng nhờ vào những tài liệu cũ cùng Bạch Ngọc Đường với Tô Hồng, mà Triển Chiêu đã tương đối hiểu rõ đối thủ trước mắt cậu.

Triển Chiêu cũng không phải một anh hùng thấy chết không sờn, cậu cũng sợ chết, chẳng qua cách cậu cầu sinh không giống người thường mà thôi. Chết? Nếu có thể sống tiếp, có ai lại muốn chết chứ? Tim Triển Chiêu nhẹ nhàng đập một cái. Cậu nhớ lại anh em tổ Trọng án, nhớ lại huynh trưởng cùng học sinh trong trường, nhớ anh hai. Nhớ... Bạch Ngọc Đường. Trong 24 tiếng này, đầu của cậu chuyển động không ngừng, nhưng cậu rất

hiếm khi nhớ tới học, nhất là Bạch Ngọc Đường. Cậu không dám nghĩ, bởi vì vừa nghĩ tới khuôn mặt nóng nảy tiều tụy của Bạch Ngọc Đường, tim của cậu sẽ loạn lạc. mà lúc này cậu cần nhất là tỉnh táo, loạn, là muốn chết a!

“Thế nào, em đang nghĩ không thể tin tôi?” Vân Thu Trạch cảm thấy hài lòng với nét mặt lo lắng của Triển Chiêu, hần mím cười xích xích lại trước mặt Triển Chiêu, cười nói, “Không bằng, em thử đi?”

Triển Chiêu lạnh lùng nhìn Vân Thu Trạch một cái, sau đó quả quyết lắc đầu.

“Tại sao?” Vân Thu Trạch không vui cau mày, “Thử cũng không dám à?”

Triển Chiêu lại lắc đầu, “Không phải không dám, mà là không cần thiết.”

“Em tự tin mình rõ tôi như thế à?” Vân Thu Trạch nhẹ nhàng híp mắt, giọng nói cũng chột nguy hiểm hơn, “Hay phải nói em với Bạch Ngọc Đường giống nhau, có thứ ngạo khí chó má vô dụng đó, chết đến nơi cũng không chịu cúi đầu?”

Ánh mắt Triển Chiêu hơi sáng lên, thay vì hi vọng Vân Thu Trạch cứ lượn vòng quanh đề tài mình có năn nỉ hần hay không, cậu càng muốn dời đề tài từ người mình sang Bạch Ngọc Đường. Bởi vì bất kể động cơ gây án thực sự của Vân Thu Trạch là gì, nhất định đều sẽ liên quan tới Bạch Ngọc Đường, nói về Bạch Ngọc Đường, dĩ nhiên là một hướng tốt để điều tra động cơ gây án của hắn.

Vì thế, Triển Chiêu trầm ngâm một hồi, đáp, “Nói thật, ta chỉ quen Bạch Ngọc Đường hơn năm, theo ta biết, người quen anh ta lâu hơn.”

Ánh mắt Vân Thu Trạch khê đối, hắn đột ngột đứng dậy, từng bước tới gần trước người Triển Chiêu, đôi mắt chặt chẽ chăm chăm nhìn cậu. Triển

Chiêu nhướn mày, hết sức đè nén lại cảm giác sợ hãi đột ngột dâng lên trong lòng, buộc mình nhìn thẳng vào mắt Vân Thu Trạch. Cậu biết, sợ hãi trước mặt Vân Thu Trạch chẳng có lợi gì, chỉ có ra vẻ tỉnh táo, mới có thể lấy được cơ hội trao đổi ngang hàng với hắn. Đối với Vân Thu Trạch, loại người quả quyết tỉnh táo này, mới có thể trao đổi ngang hàng với hắn, được hắn tôn trọng, mới có thể tính được bước tiếp theo.

Vân Thu Trạch nhìn vào mắt Triển Chiêu, ánh mắt dần dần đi xuống, chậm ra quét qua toàn thân cậu. Trong ánh mắt Vân Thu Trạch có một sự lạnh lẽo nhàn nhạt, như có như không, lại mơ hồ có tính đàn áp chân thật, làm toàn thân Triển Chiêu không nhịn được mà nhẹ nhàng run rẩy. Sợ hãi xuất phát từ việc không rõ chuyện tiếp theo, Triển Chiêu lúc này hoàn toàn không hiểu vì sao chuyện Bạch Ngọc Đường khiến Vân Thu Trạch nảy sinh ra phản ứng như thế. Cậu không biết Vân Thu Trạch muốn làm gì, từ lúc bị bắt cóc tới giờ, đây là lần đầu tiên, lúc đối mặt với Vân Thu Trạch, cậu cảm giác được sợ hãi chân thực tới thế.

Vân Thu Trạch giống như rất hưởng thụ biểu lộ rõ ràng sợ nhưng vẫn cố gắng chịu đựng này của Triển Chiêu, hắn từ từ tới gần Triển Chiêu, mắt chăm chăm nhìn đôi mắt trong suốt của cậu. Mặc dù đã quan sát Triển Chiêu rất lâu, nhưng công bằng mà nói, đây là lần đầu tiên Vân Thu Trạch quan sát con mồi của hắn ở khoảng cách gần như vậy. Nhìn kỹ thế này, Vân Thu Trạch lại không nhịn được cảm thán, ngoại hình Triển Chiêu đúng là tốt vô cùng. So sánh với Bạch Ngọc Đường, có thể nói là mỗi người một vẻ. So với Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường càng thêm tinh xảo, nếu phải dùng từ ngữ thô tục để phân biệt cao thấp, Triển Chiêu liền có điểm kém hơn. Nhưng xét vì ý vị của riêng, Vân Thu Trạch không thể không nhận, ngoại hình Triển Chiêu hình như hợp ý hắn hơn.

Đối với Vân Thu Trạch mà nói, ngoại hình Triển Chiêu rất động lòng người. Động lòng người, ý là làm người ta động tâm. Tuy Vân Thu Trạch không phải loại người nhìn mặt sẽ động tâm, nhưng hắn thừa nhận, tiểu tử

Triển Chiêu này khiến hần rất thuận mắt. Nghĩ tới đây, Vân Thu Trạch đột nhiên cười.

Dưới ánh mắt soi mói giả vờ trấn định của Triển Chiêu, bàn tay Vân Thu Trạch chạm lên gò má nhọt nhọt của Triển Chiêu. Tay của Vân Thu Trạch rất nóng, dán lên khuôn mặt lạnh của cậu, nháy mắt làm tắt cả lỗ chân lông trên da Triển Chiêu khẩn trương co lại. Cậu giật mình nhìn vân thu trạch, sau khi thấy ánh mắt đầy hứng thú của hần, lại lần nữa nén bình tĩnh.

“Người muốn làm gì?” Triển Chiêu cau mày, không vui nhìn Vân Thu Trạch hỏi.

Vân Thu Trạch nhẹ câu khoe miệng cười nói, “Nói thật, em không cần lái sáng chuyện khác, em không cảm thấy dưới bầu không khí này, nói về Bạch Ngọc Đường, là một chuyện rất sát cảnh sao? Chúng ta vẫn nên quay lại đề tài trước đó thì hơn. Triển Chiêu, thật ra em không cần phải khóc, cũng không phải cầu xin tôi, mỹ nhân giống như em, chỉ cần ngoan ngoãn một chút, tôi nghĩ bất cứ là ai cũng sẽ không nhẫn tâm từ chối yêu cầu của em.”

Mỹ nhân? Là cái quỷ gì! Triển Chiêu cảm thấy lạnh người. Cậu dè lại cảm giác muốn nôn, không vui nói, “Vân Thu Trạch, người không cảm thấy ghê tởm sao? Cố tình làm ra vẻ có hứng thú với ta, cần thiết lắm à?”

Vân Thu Trạch hơi ngẩn ra, hần xác định vừa nãy phát hiện một nỗi chán ghét với sợ hãi trong mắt Triển Chiêu, nhưng hần không ngờ mình còn chưa kịp đặc ý, đối phương lại ném ra một câu như thế. Giống như cậu ta thật sự hiểu rõ mình. Cảm giác này để hần vô cùng khó chịu.

Vì vậy, hần cố ý hung dữ nhéo mặt Triển Chiêu, cố khiêu khích, cười nói, “Sao em biết tôi không phải hứng thú với em thật? Em nhất định nghiên cứu về tôi đúng không? Bên trong hồ sơ của em viết có phân tích tới chuyện tôi thích đàn bà hay đàn ông chưa?”

Triển Chiêu khinh bỉ nhìn Vân Thu Trạch, lạnh lùng nói, “Chưa. Nhưng trong hồ sơ ta viết, người là một người có sức tự chế mạnh, tuyệt đối sẽ không vì tâm tình mà làm ảnh hưởng tới suy đoán cùng hành động của mình, nói đơn giản, người không phải là một tên lưu manh cứ thấy người có bộ dáng thuận mắt thì tùy tiện xâm phạm.”

Lời của Triển Chiêu đúng là làm Vân Thu Trạch sửng sốt, hẳn có chút kinh ngạc nhìn ánh mắt Triển Chiêu một hồi, không thể không nói, hẳn tựa hồ bị tiểu tử có ngoại hình tư văn thuận mắt này đánh động. Cậu ta thật sự hiểu rõ mình, hơn nữa, chỉ dùng một câu nói đầu tiên mà thiếu chút có thể thay đổi cục diện bị động trước mắt. Người này thật lợi hại, bất quá, cũng làm người ta khó chịu.

Vân Thu Trạch hơi nhích nhích khóe miệng, lần nữa mạnh liệt ngắt nhéo mặt Triển Chiêu, vừa cảm thụ cảm giác mềm mại trong tay, vừa cười híp mắt nói, “Nhưng vì sao em biết hồ sơ của mình là đúng chứ? Nếu tôi thật không có hứng thú với em, tại sao phải bắt cóc em?”

Mặt Triển Chiêu bị nhéo đau, cậu đang nghi ngờ chỗ bị nhéo chắc đã đỏ. Chịu đựng cảm giác khó chịu, Triển Chiêu không vui trợn mắt nhìn Vân Thu Trạch, “Ta lười vòng vo với người! Vì sao bắt cóc ta á? Đề tài như thế chúng ta đã nói rồi, vì sao còn phải lượn lại? Cho dù ta có mù cũng nhận ra được, nguyên nhân duy nhất để ta với người dính dấp tới nhau chính là Bạch Ngọc Đường. Người bắt cóc ta, vì người có hứng thú với một người, nhưng đó không phải ta, mà là Bạch Ngọc Đường.”

“À? Cho nên em cảm thấy tôi thích Bạch Ngọc Đường, cho nên em bây giờ đang ghen, đang ghen?” Vân Thu Trạch tóm lại được giận dữ trong mắt triển chiêu, thừa thắng truy kích.

“Dĩ nhiên không phải!” Triển Chiêu không nhịn được cả giận nói, “Người xem trọng Bạch Ngọc Đường, không phải thích anh ta. Người muốn dùng ta bức ép Bạch Ngọc Đường, để đạt được mục đích không thể

nói ra của người. Người đối với Bạch Ngọc Đường, không phải thích, chỉ là lợi dụng. Nhưng ngày trước người còn tôn trọng Bạch Ngọc Đường, bởi vì người xem anh ta là đối thủ của mình. Còn tôi, chỉ là con cờ đánh cược giữa người với anh ta. Bởi vậy không cần ủy khuất mình giả vờ đóng kịch với ta, người không thấy gớm sao?”

Lời của Triển Chiêu làm Vân Thu Trạch rơi vào trầm mặc. Hắn chăm chú nhìn vào mắt Triển Chiêu, rất lâu không nói thêm gì, nhưng cũng không thả tay. Hai người cứ thế im lặng, rất lâu, Vân Thu Trạch cuối cùng cũng bỏ ra bàn tay trên mặt Triển Chiêu, nhưng Triển Chiêu chưa kịp thở phào, cái tay kia đã dõng xuống dưới, trực tiếp đặt lên cổ họng Triển Chiêu. Động mạch cổ nháy nháy dưới da đập ngay ngón tay Vân Thu Trạch, hắn nhìn thẳng từng biểu tình thay đổi trên mặt Triển Chiêu, lạnh lùng nói, “Klo6ngai cho em biết, chọc giận kẻ cướp là một chuyện rất xấu với con tin sao?”

Triển Chiêu quật cường chăm chăm nhìn Vân Thu Trạch, im lặng không nói một lời. Mặc dù không dám khẳng định Vân Thu Trạch có thể trực tiếp giết mình dưới cơn nóng giận hay không, nhưng cậu biết, cho dù bây giờ xin tha cũng không sửa lại được chủ ý của Vân Thu Trạch. Chuyện tới nước này, Triển Chiêu vẫn tin tưởng phán đoán chuyên nghiệp của mình, Vân Thu Trạch sẽ không giết cậu, nhất định không!

Nói thật, sự im lặng của Triển Chiêu làm Vân Thu Trạch có chút bội phục, hắn chăm chăm nhìn khuôn mặt tái nhợt của Triển Chiêu, khóe miệng nhếch lên, ngón tay cũng không nhịn được mà nhẹ nhàng vuốt ve cần cổ Triển Chiêu, “Tôi không phải không dám thừa nhận, hồ sơ em viết rất toàn diện, tôi nghĩ bây giờ cả Bạch Ngọc Đường cũng không dám nói hẳn hiều rõ tôi hơn em. Nhưng, em vẫn phạm sai lầm. Em không để ý tới sự phức tạp của nhân tính, con người sẽ thay đổi, hơn nữa con người cũng có rất nhiều mặt.”

Cảm giác mơ hồ trên cổ làm Triển Chiêu nổi da gà, cậu khố sờ nhúu mảy, giận dữ nhìn Vân Thu Trạch, có lẽ vì tác dụng đồng thời của giận dữ với khố sờ, mà trên mặt cậu mới ửng đỏ, làm vẻ mặt cậu nhìn qua càng thêm động lòng người.

“Người, người đây là ý gì?” Triển Chiêu kiềm chế tay mình không được cử động, không được phản kháng, lý trí cậu nói cho cậu biết muốn duy trì thái độ bình tĩnh, tỉnh táo, chỉ vậy mới là cách đối phó hữu hiệu nhất của Vân Thu Trạch. Nhưng bản năng cơ thể lại làm cậu kháng cự với sự đụng chạm của Vân Thu Trạch, cậu siết chặt hai nắm tay, cuối cùng vẫn không nhịn được. Đột ngột giơ tay, dùng sức đẩy lồng ngực Vân Thu Trạch.

Lông mảy Vân Thu Trạch nhẹ híp lại, nụ cười trên miệng sâu hơn. Hắn chăm chú nhìn đôi mắt đen láy của Triển Chiêu, cười, “Em cuối cùng cũng sợ rồi? Em không sợ chết, lại sợ tôi chạm vào em?”

Triển Chiêu chán nản, nhưng cậu biết, cậu căn bản có thể không phản kháng nổi Vân Thu Trạch. Cậu là tù nhân của Vân Thu Trạch, đối phương muốn xử trí cậu thế nào cậu cũng không có cách chống lại. Cậu lúc này vô cùng hận mình, tại sao không biết nhịn, tại sao không thể tỉnh táo một chút.

Vân Thu Trạch cậy mạnh nhích gần tới Triển Chiêu, một luồng khí nóng phả ra bên tai Triển Chiêu, thanh âm tỉnh táo của hắn mang theo mùi hài hước, “Bên trong hồ sơ của em có viết, lúc bá tước muốn cưỡng hiếp con cờ của mình, có thể dừng lại vì sự tôn trọng đối thủ ngang hàng của hắn là Bạch Ngọc Đường hay không?”

Lời của Vân Thu Trạch làm toàn thân Triển Chiêu run rẩy, cậu đột ngột ngẩng đầu nhìn Vân Thu Trạch. Lúc này bao nhiêu chuyên nghiệp cùng tỉnh táo của cậu đều tan thành mây khói, Triển Chiêu như điên dại liều mạng giãy dụa, mặc dù sâu trong nội tâm cậu đều hiểu, thứ giãy dụa này căn bản là phí công. Dưới tình hình cơ thể bị trói chặt, cậu không thể chống lại Vân

Thu Trạch, cho dù có được tự do, cũng không đánh lại một đối thủ như Vân Thu Trạch.

Tuy đã sớm làm chuẩn bị phải chết, nhưng đây là lần đầu tiên, Triển Chiêu cảm thấy một sự tuyệt vọng như cái chết. Cậu chăm chăm nhìn ánh mắt tỉnh táo vui vẻ của Vân Thu Trạch, cảm nhận được thù hận vô cùng. Cái gì hồ sơ, cái gì phán đoán, cái gì chuyên nghiệp, ở trước một sức mạnh tuyệt đối, những thứ đó đều rất buồn cười như thể con kiến muốn chống lại số phận!

Triển Chiêu không cam lòng, cậu không tin mình sẽ bại bởi Vân Thu Trạch như thế! Không chỉ là chính cậu thua, còn là thua cùng với Bạch Ngọc Đường! Để Vân Thu Trạch vũ nhục cậu như thế, miệt thị cậu như thế, thậm chí còn miệt thị Bạch Ngọc Đường! Đây quả thực khiến người ta khó chịu còn hơn chuyện bị cưỡng hiếp. Bất kể còn sống bao lâu trên đời, đây đều là một sự sỉ nhục to lớn với Triển Chiêu! Cậu không chịu được, cậu nhất định phải tìm cách đảo lộn tình thế!

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 152: Vụ Án 10 – Trùng Sinh Chi Lộ (4)

Sau hai ngày Bạch Ngọc Đường không ngủ không nghỉ không ăn không uống, tất cả mọi người không thể chịu được hình ảnh tự ngược đãi của anh nữa. Dưới sự yêu cầu mãnh liệt của Bao Chửng, Bạch Cẩm Đường trực tiếp lái xe tới cục, đem Bạch Ngọc Đường đã mệt đến lả đi giải về nhà. Bạch Ngọc Đường bị ép ngủ, cho dù ngủ không được cũng phải nằm im trên giường ít nhất 5 tiếng.

Bạch Ngọc Đường tâm tình như du tiên, anh vốn cũng không buồn ngủ, nhưng không có cách chống lại Bạch Cẩm Đường, chỉ có thể nhịn xuống khổ sở mà lên giường nằm. Mất ngủ cực độ lại thêm cơ thể suy yếu làm thân thể con người tự động tiến vào trạng thái tự bảo vệ. Khi cơ thể Bạch Ngọc Đường có được sự thả lỏng khi nằm xuống, ý thức của anh nhanh chóng trở nên mơ hồ. Mặc dù anh không tài nào ngủ được, nhưng sau khi nhắm mắt lại, suy nghĩ cũng không sao di chuyển rõ ràng. Anh bắt đầu nghĩ lung tung, trong đầu chỉ toàn là giấc mộng ban trưa kinh khủng. Một hồi mơ thấy Triển Chiêu bị nổ tới không toàn thân, một hồi lại thấy toàn thân Triển Chiêu toàn là máu, lạnh băng nằm trên mặt đất. Giấc mơ điên loạn cứ mấy phút lại khiến Bạch Ngọc Đường bị dọa sợ tỉnh một lần, sau đó nhắm mắt lại rơi vào cơn ác mộng.

Cứ thế kéo dài suốt mấy tiếng, cuối cùng, thân thể cũng miễn cưỡng xem như được nghỉ ngơi, sau khi hồi phục một ít thể lực, Bạch Ngọc Đường liền bò dậy khỏi giường. Anh ra khỏi căn phòng của mình, dùng tốc độ nhanh nhất tới bếp, mở tủ lạnh lấy lon bia, đổ thẳng một hộp xuống. Bia lạnh băng làm tâm tình hỗn loạn của anh tạm thời lấy được bình tĩnh, khi

vất bỏ lon bia, anh đột nhiên nhớ lại lần đầu tiên cùng Triển Chiêu tới ký túc xá của cậu để uống bia, tâm lại một lần nữa đau đớn.

Lúc ấy, ngoài cửa chợt vang lên tiếng chuông cửa. Bạch Ngọc Đường khẽ cau mày, bước nhanh tới cửa. Nhìn qua máy quan sát, phát hiện trước cửa có mấy đứa nhóc mặc đồ học sinh tiểu học, tụi nó vừa nhấn chuông vừa chụm đầu nói gì đó. Bạch Ngọc Đường cau mày mở cửa ra, mấy đứa nhỏ đột nhiên thấy một người đàn ông cao lớn đen mặt từ trong nhà bước tới, đồng loạt sợ hết hồn.

“Mấy đứa nhấn chuông làm gì, có chuyện?” Trong lòng nhớ nhung Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường căn bản không có tâm trạng đối đãi tốt với đám tiểu quỷ này.

Đứa nhóc đi đầu là một thằng bé mập mập, coi bộ gan của nó so với mấy đứa kia tương đối lớn hơn. Nó nhìn sắc mặt không vui của Bạch Ngọc Đường, khoe miệng nhấp một chút, nhút nhát hỏi, “Chú, chú có phải Bạch Ngọc Đường không?”

Bạch Ngọc Đường hơi ngẩn ra, nhìn thằng bé như có điều suy nghĩ, sau đó lạnh lùng gạt.

“Vậy thì tốt rồi.” Thằng bé thở phào nhẹ nhõm, lập tức lấy ra một phong thư từ trong balo, “Chú, có người bảo cháu đưa cái này cho chú.”

“Có người?” Bạch Ngọc Đường nhận lấy phong thư, nghi ngờ nhìn thằng bé, “Ai bảo cháu đưa tin, cháu biết hẳn không?”

Thằng bé lắc đầu, một bé gái nhỏ ở sau lưng nó, chen miệng nói, “Là một chú rất cao, da rất đen bảo tụi cháu đưa, chú ấy bảo chỉ cần đưa thư cho chú, chú sẽ cho tụi cháu 200 đồng. Chú, nhà chú xa quá, tụi cháu đi vất vả mãi mới tới, chú có cho tụi cháu tiền không?”

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, đưa mắt nhìn đứa bé gái trông có vẻ thông minh, sau đó nhìn phong thư trong tay một chút. Dùng tay cân, phong thư khá nhẹ. Nhìn kỹ lại, cũng không có dán kín.

Ai lại dùng cách này đưa tin cho anh, hơn nữa còn ngay cái lúc này? Bạch Ngọc Đường trong lòng khẽ động, một suy nghĩ làm tim anh chớp mắt xoắn lại! Vân Thu Trạch, là người ư!?

Anh vội vàng đổi giọng nói hỏi đám nhóc kia, “Cái chú bảo mấy đứa đưa tin, mấy đứa gặp ở đâu vậy!?”

Đứa mập hơi ngần ra, cau mày suy nghĩ một chút, sau đó, láo nháo thêm mấy câu. Mấy đứa bé khác cũng riu rít nói, Bạch Ngọc Đường nghe hồi lâu mới nghe hiểu. Thì ra mấy đứa bé này là học sinh tiểu học của một trường tiểu học ngoài ba khu thành phố, hôm nay lúc tan học đột nhiên bị một chú cao cao gọi lại, kín đáo đưa cho chúng 50 tệ để chúng đi đưa thư, sau đó còn bảo tụi nó biết, chỉ cần đưa thư tới, Bạch Ngọc Đường nhất định sẽ cho chúng nhiều tiền hơn. Học sinh tiểu học từ ngoài ba khu tới đây chỉ cần 1 tiếng, có nghĩa bọn chúng đã gặp Vân Thu Trạch ít nhất 30 phút trước rồi.

Đừng nói 30 phút, cho dù chỉ 20 phút, cũng dư sức để Vân Thu Trạch chạy trốn ra xa ngàn dặm. Bạch Ngọc Đường hung hăng nhíu mày, siết chặt phong giấy da trâu.

“Mấy đứa muốn lấy tiền thì vào đây!” Nói xong, anh xoay người chạy như bay vào biệt thự, vừa chạy vừa mở phong thư ra nhìn vào.

Bên trong túi giấy có một USB rất nhỏ, tim Bạch Ngọc Đường lại nhéo chặt hơn, anh đã đoán ra, ên trong USB sẽ có một thông báo, mà trong đó phải có yêu cầu của Vân Thu Trạch. Hắn muốn lật bài, nói cách khác, Bạch Ngọc Đường cuối cùng cũng có thể biết được tung tích Triển Chiêu. Tâm tình khẩn trương, khổ sở, thấp thỏm, Bạch Ngọc Đường chỉ có thể dùng tốc độ nhanh nhất lao vào nhà.

Sau khi vào nhà, lại nhanh chóng chạy như bay lên lầu, vì tốc độ nhanh quá mà thiếu chút nữa, tông trúng Bạch Cầm Đường khi đó đang đi xuống.

“Ồi! Tiểu Bạch, chú bị lửa đốt hông à?” Bạch Cầm Đường đang lúc vội vàng đỡ em trai, bất đắc dĩ hỏi.

Bạch Ngọc Đường không kịp giải thích với đại ca, chỉ đại khái ừ một tiếng, hơn nữa, còn dặn Bạch Cầm Đường xuống lầu coi chừng đám nhóc nọ, còn cố tình dặn, không được cho tụi nó chạy, cũng tạm thời không được đưa tụi nó tiền.

Cắm USB vào máy tính, Bạch Ngọc Đường thấp thỏm mở ra, phát hiện bên trong chỉ có một video. Click nhẹ chuột, Video chớp mắt hiện lên, khuôn mặt của Triển Chiêu đột ngột xuất hiện trong đoạn phim.

“Đây không phải Triển Chiêu sao!” Chỉ một chút thời gian, Bạch Cầm Đường động tác linh hoạt đã đi một vòng phòng khách, “Tiểu Bạch, chú lấy USB ở đâu ra vậy, còn đám nhóc nọ lại là sao?”

Bạch Ngọc Đường phiền não phát tay, khẽ quát im lặng. Hai mắt của anh chăm chú nhìn vào màn hình máy tính, giống như thiền, không chớp mắt nhìn Triển Chiêu trong màn ảnh.

Cậu nửa nằm trên giường, hai chân bị giầy thừng trói lại, nửa người trên nghiêng dựa lên gối đầu, từ thế này nhìn thôi cũng thấy không thoải mái. Mặt cậu có chút tiều tụy, gầy, nhìn qua cũng thấy không phấn chấn. Đoạn video này hẳn là chỉ quay một lần, từ đầu Triển Chiêu hình như cũng không để ý tới máy quay đang quay, còn phải hỏi người đối diện xem có đang mở máy hay không nữa.

Sau đó, Triển Chiêu điều chỉnh vẻ mặt cùng tâm trạng của mình, hướng về phía ống kính để lộ một nụ cười rất nhạt.

“Ngọc Đường, là em, Triển Chiêu, em còn sống, hơn nữa sống rất tốt.”

Bạch Ngọc Đường chăm chăm nhìn màn ảnh, anh nghe tới giọng của Triển Chiêu, liền dốc sức siết chặt nắm đấm. Toàn thân anh run nhẹ, nước mắt vô thức theo hốc mắt chảy xuống, tự anh cũng không biết gì. Toàn bộ suy nghĩ đều ở đây khắc họa lên vẻ mặt Triển Chiêu, tai của anh cũng chỉ có thể nghe thấy tiếng Triển Chiêu.

“Anh đoán được rồi phải không? Ngọc Đường, anh đoán không sai, người bắt cóc em chính là Vân Thu Trạch. Đoạn Video này là hắc đòi quay lại cho anh xem, hắc muốn cho anh biết, là hắc bắt cóc em. Nhưng hắc không cho em biết yêu cầu của hắc là gì, em hỏi hắc rồi, hắc nói bây giờ chưa phải lúc. Em không hiểu tại sao hắc không nhắc tới yêu cầu, nhưng anh hiểu hắc như thế, có lẽ anh sẽ biết.

Ngọc Đường, xin lỗi, em không thể nói cho anh biết quá nhiều tin tốt, nhưng em muốn để anh biết, em sống rất tốt, em...”

Đoạn băng tới đây thì ngừng, Bạch Ngọc Đường ngơ ngác nhìn màn hình đen nhánh, dùng tay run run thu nhỏ video lại. Anh tới lui lục tung USB, cũng không tìm thấy file nào nữa. Anh lại mở Video ra xem lại một lần, nhưng cuối cùng chỉ có thể bắt đắ dĩ đồng ý, Vân Thu Trạch không lộ diện trong Video, thậm chí cả một câu cũng không nói!

“Thế này là thế nào? Tên khốn kia đưa Usb tới đây để làm gì?” Bạch Cẩm Đường đứng sau lưng Bạch Ngọc Đường cau mày.

Bạch Ngọc Đường trầm mặc, không đáp. Trên mặt anh còn nước mắt chưa lau khô, nhưng sau ba ngày, tim của anh lần đầu tiên bình tĩnh lại. Anh cuối cùng xác định được tung tích Triển Chiêu, cũng khẳng định Triển Chiêu còn sống. Mặc dù trạng thái Triển Chiêu nhìn qua rất tệ, nhưng khẳng định không chịu khổ quá nhiều. Một đoạn video này như một bằng chứng cho suy nghĩ của Bạch Ngọc Đường, Vân Thu Trạch là nhắm vào anh, trước khi đạt được mục đích, hắc sẽ không làm Triển Chiêu bị thương.

Cái này đủ rồi! Triển Chiêu, em đừng sợ, chỉ cần em còn sống, anh sẽ tìm thấy em, cứu em ra!

Bạch Ngọc Đường quắc mắt đứng dậy, rút Usb ra khỏi máy tính, sau đó nhét trở lại vào phong thư. Anh xoay người nhìn anh hai mình, tỉnh táo nói, “Em phải tới tổ Trọng án đưa cái này cho khoa trưởng phân tích, thuận tiện đưa đám nhóc này đi lấy khẩu cung. Triển đại ca còn nghỉ ngơi, tốt nhất đừng cho anh biết chuyện này, anh ở nhà chăm sóc anh, mấy ngày tới em sẽ ở lại luôn trong tổ Trọng án làm thêm giờ, không về đâu.”

Nói xong, Bạch Ngọc Đường nhanh chóng xuống lầu, từ trong ví rút ra tờ giấy 300 tệ quơ quơ trước mắt con bé nhìn qua khôn khéo kia, sau đó quay người ra ngoài cửa. Mấy đứa nhóc thấy người cho tiền sắp đi, vội vàng đuổi theo sát nút. Bạch Cẩm Đường đưa mắt nhìn bóng lưng Bạch Ngọc Đường, một thần sắc lo lắng hiện lên.

Có tiền bạc dụ dỗ, Bạch Ngọc Đường thuận lợi mang đám nhóc về tổ Trọng án. Sau khi Bao Chứng biết rõ mọi chuyện, lập tức gọi họa sĩ Chu Bân lần trước giúp vẽ chân dung kẻ phóng hỏa. Một đám nhóc đều gặp Vân Thu Trạch hết, tuy trí nhớ tụi nó không đáng tin bằng người trưởng thành, lúc biểu đạt cũng thiếu tính suy luận, bất quá, tài năng của Chu Bân quả nhiên không phải dạng thường, không tới một tiếng, đã cho ra một hình vẽ rõ ràng trước mặt bọn nhỏ. Hầu như tất cả bọn nhỏ đều đồng ý rằng đây chính là cái chú cao cao tụi nó đã gặp.

Mắt Bạch Ngọc Đường chăm chú nhìn vào chân dung, giống như nhìn thẳng vào mắt Vân Thu Trạch. Anh híp mắt, nhìn xuyên qua tờ giấy trắng bóc, giống như nhìn xuyên qua không gian, trực tiếp mặt đối mặt với Vân Thu Trạch. Họ đang đứng tại một căn phòng trống, cả gian phòng bị chiếu sáng bởi ánh đèn chói mắt, chói như thể ánh mặt trời ban trưa chiếu xuống quảng trường lớn. Đối diện nhau, nhìn nhau.

Vân Thu Trạch mặc một thân đồng phục cảnh sát, huy hiệu đội trưởng đặc cảnh trên cổ áo lóe sáng dưới ánh đèn. Bạch Ngọc Đường cúi đầu nhìn cổ áo mình, nơi đó trống không, đây có nghĩa anh chỉ là một đội viên đặc cảnh bình thường, mà Vân Thu Trạch khi ấy, vẫn là cấp trên của anh, là người anh tôn sùng nhất. Bạch Ngọc Đường lại ngẩng đầu lên, chăm chú nhìn vào khuôn mặt tự tiếu phi tiếu của Vân Thu Trạch.

Bọn họ cứ đứng yên như vậy, không nói, chỉ có một loại không khí giương cung bạt kiếm nổi lên. Có một cái ghế đặt giữa hai người họ, trên ghế có một người ngồi ngay ngắn, thân hình cậu gầy, sắc mặt nhợt nhạt, đôi mắt lại lấp lánh hữu thần, lộ ra ánh sáng kiên nghị. Đó chính là Triển Chiêu.

Đây là một trận quyết đấu, cũng là đánh cược, ai ra tay trước người có giữ tiên cơ. Vân Thu Trạch nhìn Bạch Ngọc Đường, khóe miệng đột ngột cong. Giống như ảo thuật, trong tay hắn đột ngột có thêm cây súng.

“Không!” Bạch Ngọc Đường không kịp cản lại nữa, họng súng của Vân Thu Trạch đã nhắm ngay giữa đầu người nọ.

“Tiểu Bạch, tiểu Bạch!” Bao Chửng đã sớm để ý tới trạng thái bất thường của Bạch Ngọc Đường, ngay khi anh gào lên thảm thiết đã dùng sức lắc lư anh, đánh thức anh khỏi ảo ảnh nặng nề.

Bạch Ngọc Đường đầu đầy mồ hôi lạnh, sắc mặt tái nhợt. Anh mờ mịt nhìn Bao Chửng, nửa ngày mới tỉnh lại.

“Tôi... tôi vừa nhìn thấy Vân Thu Trạch với Triển Chiêu.”

Bao Chửng gật đầu, nhẹ nhàng xoa xoa mái tóc đầy mồ hôi của Bạch Ngọc Đường, thở dài nói, “Cậu vội vàng quá. Sang kia nghỉ một hồi đi, Usb kia để tôi với A Sách tới là được rồi.”

Bạch Ngọc Đường lau mồ hôi, gật đầu, sau khi quay người đi, anh đột nhiên đứng lại, nói với Bao Chửng. “Đội trưởng, khi nào khoa trưởng phân

tích xong rồi, có thể chép ra một bản cho tôi không?”

Bao Chứng nghĩ một chút đã hiểu vì sao Bạch Ngọc Đường phải làm thế, có lẽ cậu ta muốn nhìn nhiều bộ dáng của Triển Chiêu. Nhưng, làm thế không phải sẽ khiến cậu ta thống khổ hơn sao? Bao Chứng thở dài, gật đầu xem như đồng ý.

Khoa kiểm tra kỹ thuật cùng giám chứng pháp y chia ra phân tích số liệu cùng dấu vân tay trên Usb cùng phong bì, nhưng kết quả sau cùng vẫn làm người ta thất vọng. Vân Thu Trạch hoàn toàn không để lại bất kỳ sơ hở cùng dấu mối nào, muốn tìm ra dấu vết từ một phần chứng cứ này, hoàn toàn là hoang tưởng. Công Tôn Sách sao chép đoạn phim sang một Usb mới cho Bạch Ngọc Đường, kể từ lúc lấy được đoạn Video nọ, Bạch Ngọc Đường liền ở lại trong phòng, dùng tivi trong phòng họp quan sát đoạn video kia. Một lần lại một lần, quan sát như điên dại, ngoại trừ chuyện này ra, cái gì hắn ấy cũng không làm nữa, giống như sư đang ngồi thiền. Hồi đầu đồng nghiệp còn hơi thông cảm, nhưng mấy tiếng sau đó, họ đều cảm thấy Bạch Ngọc Đường điên rồi.

Tối hôm đó, toàn bộ tổ Trọng án làm thêm giờ, Bạch Cẩm Đường cũng đưa Triển Huy tới tổ để nghe tin tức mới nhất. Lúc toàn bộ bọn họ tới phòng họp, lại phát hiện Bạch Ngọc Đường đang ngồi đấy xem Video. Bạch Cẩm Đường không ngờ vừa tiến vào trong phòng đã thấy tình hình này, bởi vì không ngờ, nên hắn căn bản không kịp ngăn cản bước chân của Triển Huy.

Triển Huy cứ thế trực tiếp biết được tin tức của Triển Chiêu, trên màn hình to lớn, thấy được khuôn mặt tái nhợt cùng cơ thể bị trói của cậu. Anh không biết vì sao bước tới trước mấy bước, sau đó toàn thân run lên.

“Tiểu Huy, tiểu Huy, cậu đừng vội, Triển Chiêu hiện giờ rất ổn, nó không sao, đoạn video này do tên bắt cóc gửi tới, trong phim Triển Chiêu vẫn tốt, không bị thương, không bị hành hạ!” Bạch Cẩm Đường đang lúc

khẩn cấp không nhìn được ôm lấy thân thể run rẩy của Triển Huy, vừa nhẹ nhàng an ủi anh, vừa hung hăng trợn mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, ý bảo, anh lập tức tắt tivi.

Bạch Ngọc Đường căn bản không thấy ánh mắt của anh hai, anh chăm chăm nhìn vào mắt Triển Chiêu trong đoạn phim, cau mày. Thật ra mọi người không ai biết vì sao anh ta cứ xem đi xem lại đoạn video đó, nguyên nhân anh làm thế chẳng qua chỉ mong có thể phát hiện ra dấu vết trong lời nói hoặc biểu hiện của Triển Chiêu. Anh tin Triển Chiêu cũng không phải người ngồi chờ chết, cậu nhất định sẽ nghĩ cách tự cứu mình. Cho dù không tự cứu được, cậu sẽ dùng cách thức thông minh nào đó truyền tin lại cho bên ngoài. Nhưng đoạn video này anh đã nhìn không dưới 100 lần, nhưng không hề phát hiện ra tin tức nào cả.

Tại sao Triển Chiêu không để lại cho anh một chút tin tức hữu dụng đây? Có lẽ tình hình khi đó quá nguy hiểm, không có cách truyền lại tin tức, hay là do Triển Chiêu không tìm ra đầu mối hữu dụng? Bây giờ cậu đang ở chung với Vân Thu Trạch, họ ở chỗ nào, Vân Thu Trạch muốn gì, những thứ quan trọng này với Triển Chiêu cũng là một chuyện bí ẩn, phải vậy không?

Triển Chiêu, tại sao em không nói cho anh biết, chỉ cần một tin nhỏ nhỏ cũng được rồi!

“Triệu Hổ, tắt tivi đi. Tiểu Bạch, trước dừng lại đã, chúng ta phải họp!” Bao Chứng không nỡ nhìn Bạch Ngọc Đường tiếp tục tự hành hạ bản thân như thế, không biết làm gì khác hơn là sai Triệu Hổ tới cản anh.

Nhóm người đột ngột lao vào phòng họp làm Bạch Ngọc Đường lần nữa trở nên phiền não, chậm chạp lấy được đầu mối khiến tâm tình anh gần như hồng mất. Anh đột nhiên đứng dậy, dùng ánh mắt lạnh băng đe dọa những người có ý định đến gần tivi, Triệu Hổ bị dọa sợ vội vã lùi ra sau mấy bước.

“Bạch Ngọc Đường, cậu...” Triệu Hồ thấp thỏm nhìn Bạch Ngọc Đường, lại quay đầu khố sở nhìn Bao Chứng, “Là, là sếp bảo tôi tắt máy. Bạch Ngọc Đường, cậu...”

Bạch Ngọc Đường lạnh lùng nhìn Triệu Hồ, “Lùi ra!”

Lời của Bạch Ngọc Đường làm tất cả mọi người hai mặt nhìn nhau, bọn họ không hện mà cùng nhìn về phía Bạch Cẩm Đường.

Lúc này Triển Huy tựa như đã hồi phục tâm tình, anh cũng lo lắng nhìn Bạch Cẩm Đường, hạ giọng nói, “Đội trưởng, Triển Chiêu bây giờ còn sống đúng không?”

Bạch Cẩm Đường trong lòng chua xót, lập tức gật đầu nói, “Đúng, còn sống. Giống như những người hồi đó chúng ta giải cứu, chúng ta rồi sẽ cứu được nó ra!”

Triển Huy là người bệnh, suy nghĩ của người bệnh khác với người thường. Trong đồng suy nghĩ vòng vèo của anh, nếu Triển Chiêu chết, thì tiếp theo anh phải tìm ra hung thủ báo thù cho cậu. Nhưng nếu Triển Chiêu không chết, vậy thì phải đi cứu nó. Triển Huy mặc dù không phải là lính đặc chủng nữa, nhưng cảm giác cứu người anh còn chưa quên. Anh tin có anh với đội trưởng ở đây, cứu Triển Chiêu chỉ là vấn đề thời gian. Anh là một người lính, làm lính phải phục tùng mệnh lệnh. Vừa nghĩ như vậy, tim của anh ngược lại an tĩnh.

Triển Huy thản nhiên nhìn Bạch Cẩm Đường, ánh mắt không giống người khác. Bạch Cẩm Đường cảm thấy áp lực cực lớn, hấn không nói gì mà trợn mắt nhìn Bạch Ngọc Đường đang nổi điên, hạ giọng quát, “Bạch Ngọc Đường! Chú điên cái gì! Không thấy mọi người cần họp sao? Chú làm thế sẽ ảnh hưởng tới tiến độ chúng ta cứu Triển Chiêu đấy, hiểu không?”

Bạch Ngọc Đường lập tức dời sức chú ý tới trên người Bạch Cẩm Đường, khuôn mặt đen vẫn không có gì thay đổi.

“Tôi bảo các cậu lùi hết ra sau! Chúng ta hiện giờ không có đầu mối, có hợp nhiều hơn nữa cũng vậy thôi! Tôi muốn tiếp tục xem Video, Triển Chiêu nhất định có lời muốn nói với tôi, em ấy chắc chắn sẽ không bỏ qua cơ hội này! Tôi hiểu em ấy, chỉ có tôi hiểu em ấy!”

“Tiểu Bạch! Đoạn Video kia cậu xem lâu lắm rồi, dừng một lát được không? Tâm trạng cậu lúc này không thể làm việc nữa, cậu cần nghỉ ngơi!” Công Tôn Sách thật không nỡ nhìn bộ dáng này của Bạch Ngọc Đường, anh không nhìn được tiến lên, nhẹ vỗ vai Bạch Ngọc Đường.

Không ngờ một Bạch Ngọc Đường bình thường quan hệ cực tốt với Công Tôn Sách đột ngột né ra, Công Tôn Sách không để ý, mém nữa té ngã.

“Bạch Ngọc Đường! Thăng nhóc này điên rồi à!?”

Bàng Thống vẫn luôn ít tham gia vào những chuyện thế này cũng không nhìn nổi nữa, hắn tiến lên đỡ Công Tôn Sách, sau đó một bước nhảy tới sau lưng Bạch Ngọc Đường, giơ tay muốn tắt tivi. Bạch Ngọc Đường làm sao để hắn được việc, tay của Bàng Thống còn chưa động tới, anh đã nhào ra. Mắt thấy nếu không ai tới cản, hai người sẽ đánh nhau trong phòng họp. Nhưng bây giờ, có một bóng người nhẹ nhàng lách vào giữa Bàng Thống với Bạch Ngọc Đường, sau đó, chỉ nghe một tiếng bộp, Bạch Ngọc Đường đã ngã phịch xuống đất, lập tức hôn mê.

Tất cả mọi người bao gồm cả Bàng Thống đều giật mình nhìn người dùng một chiêu đánh ngất Bạch Ngọc Đường, mà người kia trong con mắt kinh ngạc của họ, tiêu sái xoa tay, xoay người đi tắt tivi. Sau đó, anh nhìn Bạch Cẩm Đường nói, “Đội trưởng, em trai của anh ở đây chỉ làm cản

trở chúng ta, một đánh của tôi có thể để nó nghỉ ngơi ít nhất hai tiếng. Không phải mọi người muốn họp sao? Mau bắt đầu đi!”

Lúc Triển Huy nói những lời này bình thản y như đang bàn về chuyện thời tiết hôm nay thế nào, so sánh với Bạch Ngọc Đường nằm trên mặt đất hoàn toàn trái ngược. Mọi người ta nhìn người, người nhìn ta, cũng cảm thấy cảnh này thật buồn cười. Nhưng tình cảnh Triển Chiêu hung hiểm, vào thời khắc này, mọi người sao có thể cười được? Trương Long Triệu Hồ nín cười đỡ Bạch Ngọc Đường lên, cẩn thận đặt anh lên salon sau phòng họp. Lúc họ đưa Bạch Ngọc Đường đi ngang qua mọi người, đột nhiên ai cũng nghe thấy một giọng cười.

“Ha ha.”

Tất cả mọi người không hẹn cùng nhìn, kết quả cùng lúc thấy được khuôn mặt người chết của Tần Giản. Thôi kệ, cái tên thiếu thốn EQ này, không nằm trong phạm vi người thường, cười cũng cười đi, chả ai so đo với hắn.

Tiếng cười của Tần Giản phá cỡ bầu không khí ngột ngạt, lúc này, cửa truyền tới tiếng bước chân dồn dập. Một anh chàng trẻ tuổi đẹp trai cùng một vị trung niên phong độ nho nhã bước vào phòng. Hai người vừa vào cửa, đã chạy tới chỗ Bao Chứng.

“Triệu Trinh, giáo sư Triệu, sao hai người lại tới?” Bao Chứng kinh ngạc nhìn Triệu Trinh cùng người trung niên sau lưng anh.

Người trung niên treo khuôn mặt bất mãn lạnh lùng, ông lạnh lạnh trừng mắt nhìn Bao Chứng, thờ ơ nói, “Học trò của tôi bị cậu vứt bỏ, tôi không thể tới tìm cậu đòi người sao?”

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 153: Vụ Án 10 – Trùng Sinh Chi Lộ (5)

Lại một ngày trôi qua, Triển Chiêu mở mắt, nơi ánh mắt nhìn tới được là một mảng trần nhà có ánh sáng âm u. Hiện tại phải là ban ngày, hôm nay là ngày thứ tư cậu bị Vân Thu Trạch mang tới nơi đây. Triển Chiêu híp mắt, bắt đầu suy nghĩ về vấn đề đã chiếm cứ rất lâu trong đầu cậu, Vân Thu Trạch rốt cuộc muốn gì?

Vậy mà khi cậu còn chưa bắt đầu nghĩ, cửa phòng đã bị đẩy ra.

“Thời gian ngủ của em rất có quy luật,” Vân Thu Trạch tới trước giường của Triển Chiêu, nhìn chăm chăm vào mắt cậu, cười nói, “Không ngờ sau chuyện hôm qua em vẫn còn có thể ngủ được, xem ra tư chất tâm lý của em tốt hơn Bạch Ngọc Đường nhiều lắm.”

Trong mắt Triển Chiêu tỏa ra một sự chán ghét, cậu lạnh lùng nhìn Vân Thu Trạch, không nói lời nào.

“Giận?” Vân Thu Trạch mỉm cười, cởi dây trói hai chân Triển Chiêu ra, còn dùng tay chọt chọt chân cậu.

Triển Chiêu nhú mày một cái, cảm giác tê dại trên đùi làm cơ thể cậu vô cùng khó chịu. Vân Thu Trạch quan sát biểu tình trên mặt Triển Chiêu, không hề chần chờ, bắt đầu ra tay xoa bóp đùi cho Triển Chiêu.

“Máu huyết chờ sau đó sẽ tự động lưu thông bình thường, người có thể ra ngoài, không phiền.” Triển Chiêu muốn dịch hai chân né tránh Vân Thu Trạch, nhưng động tác như vậy với cậu lúc này có hơi miễn cưỡng.

Vân Thu Trạch khẽ mỉm cười, động tác nhay bén nắm lấy mắt cá chân Triển Chiêu.

Triển Chiêu cả kinh trong lòng, chuyện khuất nhục hôm qua lại vọt lên trí óc, cả người cậu căng thẳng, giận dữ trừng Vân Thu Trạch.

Nụ cười trên mặt Vân Thu Trạch vì biểu tình khẩn trương, sợ hãi của Triển Chiêu mà càng thêm vui vẻ, hẳn chăm chú nhìn Triển Chiêu, nói, “Sợ cái gì? Hôm qua tôi không có chạm vào em, hôm nay cũng sẽ không chạm vào em. Tôi chỉ mong em có thể phối hợp với tôi, nếu như em chịu ngoan ngoãn một chút, tôi có thể cân nhắc tới chuyện thả em xuống đất cho em đi lại.”

Triển Chiêu ngẩn ra, “Người nói thật?”

Vân Thu Trạch cười, “Dĩ nhiên, tôi không cần phải nói láo với em. Chuyện em hỏi tôi hai hôm nay, trừ chuyện tôi không muốn nói ra, mấy câu còn lại không phải đều là thật sao?”

Triển Chiêu không nói gì nữa, cậu nghi ngờ nhìn Vân Thu Trạch nghiêm túc giúp cơ thể tê dại của cậu được thả lỏng. Quả nhiên, sau khi hai chân cậu được tự do rồi, Vân Thu Trạch lại tháo dây thừng trên người của cậu xuống. Sau khi bị trói trên giường hai ngày hai đêm, Triển Chiêu rốt cuộc cũng có được một chút tự do.

Bởi vì có lịch sử hôm qua, lúc Triển Chiêu đối mặt với Vân Thu Trạch sẽ không còn bình thản như trước, có thể nói đã có một chút tự giác của con tin. Bây giờ mặc dù không bị trói buộc nữa, nhưng cậu vẫn không dám tới quá gần Vân Thu Trạch. Triển Chiêu không vội vàng xuống đất đi lại, cậu hoạt động tứ chi, sau đó đề phòng nhìn Vân Thu Trạch.

“Không đi xuống đi lại chút sao?”

Triển Chiêu lắc đầu, bình thản đáp, “Năm lâu choáng váng, cho ta nghỉ một hồi.”

Thái độ thẳng thắn của Triển Chiêu làm Vân Thu Trạch không nhịn được bật cười, hắn gật đầu, nói, “Em yên tâm, từ hôm nay đổ đi, tôi sẽ đối xử với em tốt hơn một chút.”

“Tại sao?” Triển Chiêu khẽ cau mày.

Vân Thu Trạch nhìn chăm chăm đôi mắt Triển Chiêu, sau đó từ đằng sau lấy ra một bộ còng tay sáng loáng, quơ quơ trước mắt Triển Chiêu, “Đương nhiên là do tôi vừa tìm thấy một món đồ em thoải mái một chút, nếu không em nghĩ là gì? Không lẽ là do sau một chuyện hôm qua, tôi thích em rồi, không nỡ để em chịu tội sao?”

Lời của Vân Thu Trạch làm khuôn mặt Triển Chiêu xoẹt qua một vẻ lúng túng, cậu cau mày gật đầu. Vân Thu Trạch nói không sai, bị còng tay còn thoải mái hơn chuyện bị trói toàn thân nhiều. Nhưng cái tên khốn kiếp này hình như vẫn không nói rõ vì sao đột ngột lại muốn đổi sang cái này, bất quá, chuyện này cũng không quan trọng. So với vấn đề thoải mái hay không thoải mái, chuyện làm Triển Chiêu mất tự nhiên hơn chính là thái độ của Vân Thu Trạch. Giống như sau chuyện hôm qua, thái độ của hắn đã thay đổi rất nhiều. Tuy Triển Chiêu sẽ không nghĩ là Vân Thu Trạch thích cậu, nhưng cậu cứ cảm thấy, tâm trạng của Vân Thu Trạch đúng là có hơi thay đổi một chút.

Nhưng thứ thay đổi này có chút vi diệu, thậm chí cả bản thân Vân Thu Trạch cũng không để ý tới sự thay đổi đó. Nhưng, chuyện ấy không thoát khỏi mắt của Triển Chiêu. Sự việc ngày hôm qua bắt đầu rất đột ngột, mà kết thúc còn đột ngột hơn thế. Ngay lúc cậu nghĩ Vân Thu Trạch thật sự muốn cưỡng hiếp mình, Vân Thu Trạch lại đột ngột ngừng tay. Không hề báo trước, không hề chuyển tiếp, mà cứ như vậy dừng tay.

Sau khi ngừng lại, Vân Thu Trạch lập tức trở về căn phòng khác, mãi cho đến khuya hôm đó hăn cũng không ra ngoài mở trời cho Triển Chiêu. Sau đó đến nửa đêm, Vân Thu Trạch rút cuộc bước ra ngoài, cầm theo một máy quay, vì Triển Chiêu quay một đoạn. Phần lớn lời thoại trong đoạn phim đó đều là do Vân Thu Trạch sắp xếp bắt Triển Chiêu nói, lúc quay phim, hăn nói cho Triển Chiêu biết, hôm nay sẽ đưa đoạn phim này tới cho Bạch Ngọc Đường, cho Bạch Ngọc Đường biết tình trạng hiện tại của Triển Chiêu. Sau khi quay xong, Vân Thu Trạch trói Triển Chiêu lại, rồi cũng không xuất hiện nữa. Đây cũng là lý do vì sao Triển Chiêu bị tê cả người, ngủ đến sáng hôm nay.

Thái độ của Vân Thu Trạch làm Triển Chiêu có chút không hiểu nổi, nhưng sau khi được cởi trói sau nửa tiếng đồng hồ, thái độ của Vân Thu Trạch vẫn rất ôn hòa. Triển Chiêu khi an tâm rồi, mới chủ động xuống giường đi lại. Bởi vì hai ngày nay không có hoạt động, bắp thịt có cảm giác rất khó chịu. Nhưng Triển Chiêu dù sao cũng là người tuổi trẻ thân thể mạnh khỏe, sau một hồi vận động liền khôi phục rất nhiều. Vân Thu Trạch thấy bộ dáng nghe lời của Triển Chiêu, tâm trạng hình như vô cùng vui vẻ, nhưng cho dù là thế, lúc hăn cảm thấy Triển Chiêu hoạt động đủ rồi, vẫn dùng còng tay xích cậu vào một cái ghế bên cạnh bàn.

Tổng cộng có hai cái còng, Vân Thu Trạch còng một cái vào hai chân Triển Chiêu.

“Như vậy, em có thể tự mình ăn cơm, không cần tôi dứt.” Nhìn ánh mắt nghi hoặc của Triển Chiêu, Vân Thu Trạch mỉm cười giải thích.

Dứt lời, hăn còn nháy mắt với Triển Chiêu một cái, “Có điều nếu em đồng ý để tôi dứt em ăn, tôi cũng không ngại đâu.”

Triển Chiêu hung hăng nhú mày, thờ ơ đáp lại, “Không cần.”

Vân Thu Trạch khẽ mỉm cười, quay vào phòng bếp, không lâu sau bưng ra một phần ăn sáng thơm nức mũi, đặt trên bàn trước mặt Triển Chiêu.

“Ăn đi, ăn xong tôi sẽ tìm cho em mấy quyển sách đọc đỡ buồn, tôi còn muốn đi tìm Bạch Ngọc Đường, chiều sẽ quay lại.”

Lời của Vân Thu Trạch làm tim Triển Chiêu nảy lên, cậu vội vã nhìn về phía đối phương, “Người muốn đi tìm Bạch Ngọc Đường?”

Sắc mặt Vân Thu Trạch trở nên nghiêm túc, hẩn híp mắt nhìn Triển Chiêu, tự tiểu phi tiểu nói, “Em sợ cái gì, tôi chỉ đi giao usb cho hẩn, không có đi giết hẩn.”

Câu nói của Vân Thu Trạch làm tâm trạng khẩn trương của Triển Chiêu bình phục một chút. Thật ra cho dù hẩn không nói, cậu cũng đoán ra. Vân Thu Trạch làm sao có thể giết Bạch Ngọc Đường đơn giản như vậy? Nếu hẩn muốn làm thế, cũng không có bỏ công sức đi bắt Triển Chiêu. Nhưng tuy lý trí đoán được thế, thì khi chuyện xảy ra trước mắt vẫn khó tránh khỏi cảm giác lo lắng mãnh liệt. Quan tâm sẽ bị loạn, Triển Chiêu lúc đối mặt với những chuyện của Bạch Ngọc Đường, lúc nào cũng không có cách giữ tỉnh táo.

Vân Thu Trạch nhìn thấy ánh mắt bình ổn của Triển Chiêu, đột nhiên trong lòng cảm thấy khó chịu. Không hiểu vì sao, bắt đầu từ hôm qua, loại cảm giác khó chịu này cứ bộc phát mãnh liệt. Nói thật hôm qua, khi hẩn bảo hẩn muốn cưỡng hiếp Triển Chiêu, tâm trạng của hẩn vô cùng vui thích. Bởi vì hẩn thấy được sợ hãi cùng khẩn trương không bình thường trong mắt của vị tiến sĩ nhỏ này. Ngay lúc đó, hẩn thật sự cảm giác được mình có thể chinh phục Triển Chiêu, nghiền nát bình tĩnh của thần nhiên của cậu từ trước tới giờ. Loại cảm giác này vô cùng tuyệt diệu, để đạt được nó, Vân Thu Trạch đã làm xong tâm lý thực hiện chuyện cưỡng hiếp này.

Nhưng, kẻ khó đánh nhất vẫn là bản thân mình. Ở những phút cuối cùng, khi sự phản kháng của Triển Chiêu trở nên vô ích, Vân Thu Trạch vốn dĩ có thể thành công phá đi sự tôn nghiêm của Triển Chiêu. Nhưng không ngờ, người cuối cùng không thể ra tay cũng là chính hắn. Vân Thu Trạch cũng không hiểu vì sao. Hắn chắc chắn, hắn không ghét Triển Chiêu. Mặc dù hắn không phải loại người thích dùng bạo lực để xâm phạm người khác, hơn nữa tự hắn cũng không biết hắn có thích đàn ông hay không, chẳng qua, trong giờ phút hôm qua, hắn rõ ràng cảm thấy vô cùng hứng thú với Triển Chiêu. Loại kích động cùng hưng phấn khiến máu huyết toàn thân trào mạnh rõ ràng đến thế, làm hắn không thể kìm chế được.

Có lẽ thứ hắn muốn cũng không phải chỉ đơn giản là quan hệ tình dục như vậy, hắn chẳng qua cảm thấy có thể dùng cách này để phá hỏng bình tĩnh của Triển Chiêu, cảm giác có thể chiến thắng đối phương hết sức tuyệt vời. Nhưng cuối cùng hắn vẫn dừng tay lại! Sau khi qua một căn phòng khác tỉnh táo suy nghĩ một hồi, cuối cùng cũng xem như nghĩ thông. Thật ra nguyên nhân hắn dừng tay khá đơn giản, không phải vì hắn không thích Triển Chiêu, càng không phải do mềm lòng, chỉ là do hắn không thích xảy ra biến cố khi hành động của hắn còn chưa thành công.

Giống như Triển Chiêu đã nói, Triển Chiêu chẳng qua là một con cờ trong buổi đánh cờ của hắn với Bạch Ngọc Đường. Một con cờ, có thể bị hi sinh hoặc xử lý bất cứ lúc nào. Tình hình hiện tại là, Bạch Ngọc Đường với Triển Chiêu có quan hệ người yêu, tình cảm thâm sâu. Vân Thu Trạch có thể đối với Triển Chiêu lạnh lùng, vô tình, nhưng Bạch Ngọc Đường không làm được. Trong buổi đánh cờ này, Vân Thu Trạch dĩ nhiên đã chiếm thế thượng phong. Nhưng một khi Vân Thu Trạch cùng Triển Chiêu nảy sinh quan hệ tình dục, kết nối giữa hai người sẽ sâu hơn. Sau khi sâu hơn rồi, sẽ nảy sinh ảnh hưởng tới kế hoạch của Vân Thu Trạch, chuyện này hoàn toàn không nằm trong tính toán của Vân Thu Trạch.

Vân Thu Trạch là người cẩn thận, tính cách này được tạo thành sau bao nhiêu năm chịu huấn luyện nằm vùng, ghim sâu vào xương tủy. Chuyện hẳn ghét nhất chính là kế hoạch đã định tốt xảy ra thay đổi. Hẳn thấy, Triển Chiêu chỉ có thể làm một con cờ, tuyệt đối không thể thành một biến số. Lý trí của hẳn đã ra một quyết định thay cho cơ thể, đó là tuyệt đối không đụng vào Triển Chiêu. Nhưng tại sao, sau khi quyết định chuyện này hẳn lại cảm thấy mất hứng?

Triển Chiêu không biết Vân Thu Trạch đang nghĩ cái gì, cậu trầm mắt, nuốt xuống từng miếng đồ ăn sáng do Vân Thu Trạch chuẩn bị. Thật lòng mà nói, tay nghề nấu nướng của Vân Thu Trạch vô cùng tốt, thậm chí là không phân cao thấp với Bạch Ngọc Đường. Nhưng bất kể là mấy lần ít ỏi trước hay hiện tại ngồi chung một cái bàn với Vân Thu Trạch, khẩu vị Triển Chiêu không bao giờ tốt.

“Người thật sự là đầu bếp sao?” Triển Chiêu nuốt xuống một miếng trứng chiên, híp mắt nhìn về phía Vân Thu Trạch.

Vân Thu Trạch giống như mới tỉnh lại từ trong suy nghĩ của mình, hẳn nhìn Triển Chiêu, gật đầu, “Dĩ nhiên, tôi cũng được tính là đầu bếp chuyên nghiệp.”

“Loại công việc ở quán ăn lớn, không có chuyên môn rất khó tìm. Không lẽ người còn đặc biệt đi học nấu ăn?” Triển Chiêu giống như đột ngột sinh ra hứng thú với đề tài này, cậu chăm chú nhìn vào mắt Vân Thu Trạch, tiếp tục hỏi, “Không ngờ tổ chức khủng bố còn huấn luyện cả chuyện nấu ăn, tổ chức của các người thật đặc biệt.”

Vân Thu Trạch khẽ mỉm cười, đáp, “Tổ chức dĩ nhiên không dạy những chuyện này rồi, nấu ăn chỉ tính là sở thích của tôi thôi. Đúng rồi, Bạch Ngọc Đường có hài lòng với món tôi dạy cho em không? Em nấu cho hẳn ăn chưa?”

“Đã nấu, anh ta bảo cũng tạm, ngược lại anh hai anh ta rất thích.” Triển Chiêu nhớ lại cảnh tượng cùng Bạch Ngọc Đường chuẩn bị bữa tối, cảm giác như đã cách xa một đời.

Vân Thu Trạch có chút không ngờ nhìn Triển Chiêu, cuối cùng cong cong khóe miệng, “Con người đúng là hay thay đổi, nhớ lại năm đó Bạch Ngọc Đường thích ăn nhất là món tôi nấu, không ngờ hẳn bây giờ lại quên luôn.”

Trong lòng Triển Chiêu chợt động, kinh ngạc nhìn Vân Thu Trạch, “Ý người là, người dạy ta làm món ăn đó vì muốn nhắc nhở Bạch Ngọc Đường về sự tồn tại của người, phải không?”

Vân Thu Trạch khẽ mỉm cười, “Cứ coi như là thế, đáng tiếc hình như cũng không có thành công.”

“Có lẽ món ăn đó tương đối bình thường, Bạch Ngọc Đường không nhớ ra cũng không có gì là lạ.” Không biết vì sao, Triển Chiêu theo bản năng lại nói ra những lời ấy. (em ghen à.... Vì người ta từng thích món ăn của thằng khác...)

Vân Thu Trạch hơi ngẩn người, hình như đang rất nghiêm túc suy nghĩ những lời này của Triển Chiêu xem có hợp lý hay không. Triển Chiêu nhìn biểu hiện trên mặt Vân Thu Trạch, kết quả làm cậu có chút không ngờ. Nhìn bộ dáng Vân Thu Trạch có vẻ không phục lời nói của Triển Chiêu lắm, không lẽ, món ăn đó quả thực rất đặc biệt, đặc biệt tới mức Vân Thu Trạch cảm thấy chỉ cần để Triển Chiêu nấu ra, Bạch Ngọc Đường sẽ nhận ra chuyện hẳn đã quay lại?

Nói thế, Bạch Ngọc Đường quả nhiên đã quên mất chuyện quan trọng tới vậy sao. Thế thì, không biết anh ta có còn quên những chuyện khác hay không? Những chuyện liên quan tới Vân Thu Trạch làm Bạch Ngọc Đường không muốn nhớ lại chuyện cũ. Bất kể là ký ức tươi đẹp hay còn là xấu xí,

Bạch Ngọc Đường đều không muốn nhớ lại. Đây, có lẽ là một loại tự bảo vệ, vì đối với Bạch Ngọc Đường, sau thời gian hai năm, cái tên Vân Thu Trạch cùng những chuyện liên quan tới hắn, cũng không khác gì một loại thống khổ cùng hối hận.

Triển Chiêu đã hơi hiểu tâm trạng của Bạch Ngọc Đường, mà lúc này, Vân Thu Trạch hình như cũng nghĩ thông. Hắn nhẹ mím cười, thản nhiên nhìn về Triển Chiêu, bình tĩnh nói, “Mà thật ra như thế cũng không tệ, nếu như hắn thật sự đã quên rất nhiều chuyện, đồng nghĩa với việc cơ hội thắng của tôi sẽ tăng lên.”

“Cơ hội thắng? Người nói, Bạch Ngọc Đường sẽ thua người?”

Biểu lộ của Vân Thu Trạch vô cùng đặc ý, hắn nhìn vào mắt Triển Chiêu cười nói, “Triển Chiêu em còn chưa hiểu rõ tôi. Nếu như Bạch Ngọc Đường không quên, hắn hẳn là nhớ rất rõ, Vân Thu Trạch tôi, tới bây giờ đều không thua. Nếu biết chuyện sẽ thất bại, ngay từ đầu tôi cũng sẽ không làm. Em hiểu không?”

“Nhưng nếu người chưa từng thất bại, thì tại sao lại ra nông nổi như hôm nay?” Triển Chiêu chăm chăm nhìn Vân Thu Trạch, gần từng chữ đáp trả.

Biểu lộ đặc ý của Vân Thu Trạch trong nháy mắt cứng đờ, hắn nhìn vào đôi mắt bình tĩnh của Triển Chiêu, chần chừ nhíu chặt lại thành một cục. Trong mắt hắn dần dần nổi lên giận giữ cùng tàn nhẫn, hắn đặt mắt lên Triển Chiêu, lạnh lùng nói, “Triển Chiêu, đây là lần thứ hai em chọc giận tôi, em không sợ chuyện hôm qua lại tái diễn sao? EM cho rằng, lần nào tôi cũng sẽ bỏ qua cho em sao?”

Trong nháy mắt đó, ký ức khủng khiếp hôm qua làm tim Triển Chiêu chột cứng thẳng, cậu vội vàng dời mắt đi, không dám nhìn thẳng vào mắt Vân Thu Trạch.

“Trả lời!” Vân Thu Trạch đột ngột nắm lấy cổ tay Triển Chiêu, thô bạo kéo cậu lại gần mình.

Ánh mắt cả hai lại lần nữa chạm vào nhau, Triển Chiêu thấy rõ trong đáy mắt Vân Thu Trạch nổi lên bão tố. Mạch đập của cậu vì khẩn trương mà tăng tốc, đầu cậu lại vô cùng tỉnh táo phân tích tình huống trước mặt. Cậu không biết nếu chuyện hôm qua lại xảy ra, Vân Thu Trạch có thể sẽ bỏ qua cho cậu nữa hay không. Triển Chiêu biết, bây giờ nhất định phải để Vân Thu Trạch tỉnh táo lại, chỉ có vậy cậu mới có thể thoát được một kiếp.

Triển Chiêu bắt mình thả lỏng, cậu tỉnh táo nhìn Vân Thu Trạch, tận lực không nhìn tới sự nguy hiểm trong đáy mắt đối phương. Thanh âm run lên không chế ngự được, nhưng Triển Chiêu vẫn đem suy nghĩ của mình biểu đạt rõ ràng ra.

“Vân Thu Trạch, tôi công nhận chuyện hôm qua làm tôi rất sợ. Tôi không thích cách làm của anh, cũng không muốn anh làm như vậy nữa. Chọc anh giận là tôi sai, nhưng cho dù thế, tôi cũng hi vọng anh có thể xem tôi như một con tin bình thường. Anh không thích tôi, nhưng tôi nhận ra được, anh cũng không ghét tôi. Như vậy có thể tôn trọng tôi một chút không, đừng làm chuyện đó. Đây là ranh giới cuối cùng của tôi, còn lại, anh muốn làm gì thì làm. Chỉ trừ chuyện ấy, xem như tôi cầu xin anh.”

“Cầu xin tôi?” Giọng của Vân Thu Trạch đã thả lỏng rất nhiều, hắn vẫn nắm chặt cổ tay của Triển Chiêu, nhưng trên mặt đã bớt đi lệ khí. Hắn chăm chú nhìn vào mắt Triển Chiêu, trong đôi mắt trong suốt đó, hắn cảm thấy thành khẩn.

Triển Chiêu nói thật, đôi mắt này sẽ không gạt hắn. Bất quá cứ thế, một nghi vấn thú vị không lớn không nhỏ liền nảy sinh ra.

Vân Thu Trạch lạnh lùng nhìn vào mắt Triển Chiêu, hỏi, “Từ quan sát của tôi hai ngày nay, người như em tôi quả thật không ghét. So với đại đa

số, em tinh táo, thông minh, can đảm. Tôi cứ tưởng cả chết em cũng không sợ, sẽ không có nhược điểm nào, nhưng tôi không ngờ, em lại sợ chuyện đó. Tôi rất hiếu kỳ, em không phải đàn bà, trinh tiết đối với em cũng không có gì quan trọng. Nói thật cho dù là đàn bà đi nữa, khi đối mặt với chuyện cưỡng hiếp không phải quan trọng nhất vẫn là bảo toàn tính mạng sao? Có điều trông bộ dạng hôm qua của em, cứ như muốn cùng tôi liều mạng vậy, hơn nữa còn là dưới tình hình biết rõ liều mạng sẽ chết.

Đã vậy, khi này em dùng hai chữ “Cầu xin”. Người khác tôi không biết, nhưng tôi rất rõ, đối với người như em, chịu mở miệng ra cầu xin tôi, nhất định phải hạ quyết tâm thật lớn. Em sẽ không hạ mình cầu xin tôi vì sợ chết, mà chỉ vì một chuyện này, thật quá kỳ lạ.

Triển Chiêu, em có thể cho tôi biết đây là vì sao không? Em học tâm lý, chắc chắn sẽ rất hiểu bản thân mình. Em có thể nói rõ ràng ra, tôi sẽ bỏ qua cho em. Không chỉ mỗi lần này, mà về sau tôi cũng có thể đảm bảo không đụng vào em nữa. Thế nào, nói xem.”

Nghe thấy yêu cầu của Vân Thu Trạch, Triển Chiêu có hơi không ngờ. Cậu nhìn vẻ mặt không nghe câu trả lời sẽ không bỏ qua trên mặt Vân Thu Trạch, chỉ có thể cau mày suy nghĩ tới chuyện cậu chưa bao giờ cần thận nghĩ qua. Suy nghĩ một hồi, cậu có hơi bất đắc dĩ nhìn Vân Thu Trạch, đáp, “Tâm lý học không phải vạn năng, tôi cũng không có cách nào giải thích. Nếu không thể giải thích, tôi chỉ có thể nói rằng, đó là bản năng sinh lý cùng phản ứng tâm lý của tôi, không thể dùng lý trí kiểm lại được.”

“Bản năng?” Vân Thu Trạch sửng sốt, hắn đưa mắt nhìn cổ tay Triển Chiêu bị siết trong tay mình, bĩu môi thả ra.

Cùng lúc đó, hắn lạnh lùng hỏi, “Ý của em là, em vốn không thích bị đàn ông đụng chạm mình, nói vậy sao em còn ngủ với Bạch Ngọc Đường? Không lẽ hai người tới bây giờ còn chưa làm thật?”

Triển Chiêu nhẹ cau mày, đáp. “Đây là hai chuyện. Đầu tiên, tôi với Bạch Ngọc Đường là lưỡng tình tương duyệt, mà hành động của anh ngày hôm qua đối với tôi là một loại cưỡng bức. Tôi không muốn bị cưỡng bức, cái này không dính líu gì với chuyện tôi thích đàn ông hay phụ nữ. Tôi biết, dưới tình thế đó mà còn phản kháng chỉ khiến anh càng thêm điên cuồng, đến cùng rất có thể còn làm hại tới tính mạng. Nhưng tôi không nhịn được, đây chính là bản năng.”

“Nhưng, tôi cứ tưởng, em là một người lý trí, lẽ ra phải dễ dàng không chế bản năng mình hơn người khác.”

Triển Chiêu lắc đầu, “Sự thật chứng minh, tôi cũng chỉ là một người bình thường.”

Vân Thu Trạch chăm chăm nhìn vào mắt Triển Chiêu, đột ngột cười, “Không hẳn là thế, tôi nghĩ, em sợ dĩ không để tâm đến lý trí, cũng chỉ vì trong lòng em quá coi trọng Bạch Ngọc Đường. Nếu tôi đoán không sai, em còn chưa nảy sinh quan hệ tình dục với Bạch Ngọc Đường, mà hẳn trước em cũng chưa từng có người yêu là nam giới. Vì vậy em không muốn người đàn ông đầu tiên của mình không phải là hắn, mà là tôi, hơn nữa còn bị cưỡng bức. Vừa nghĩ như thế xong, đúng là không chịu nổi thật, không nhịn được nha.”

Lời nói của Vân Thu Trạch làm khuôn mặt Triển Chiêu đỏ bừng, chuyện tình cảm riêng tư bị tên khốn kiếp này lôi ra thảo luận trắng trợn, làm loại người bảo thủ như Triển Chiêu cảm thấy vô cùng xấu hổ. Nhưng chuyện làm cậu cảm thấy sợ hãi hơn chính là, Vân Thu Trạch lại có thể nhạy bén đoán ra tâm tình thật sự của cậu. Và càng đáng sợ hơn chính là, Vân Thu Trạch vừa nảy không chỉ nói ra khổ sở đầu tiên trong lòng Triển Chiêu, mà cả tầng thứ hai hắn cũng không nói rõ.

Nói thật, Triển Chiêu không chỉ vì muốn lần quan hệ tình dục đầu tiên của mình là với người mình thích nhất. Quan trọng hơn chính là, cậu hiểu

rất rõ vai trò trung gian của mình giữa Bạch Ngọc Đường với Vân Thu Trạch. Cậu là con tốt, hơn nữa còn là con tốt quan trọng quyết định thắng bại của hai người này. Như thế, với Vân Thu Trạch mà nói, chiếm lấy Triển Chiêu tức là càng tăng thêm đả kích cho Bạch Ngọc Đường. Loại đả kích này, thật sự không khác gì chuyện trực tiếp giết chết anh.

Triển Chiêu thấp thỏm nhìn Vân Thu Trạch, cậu có dự cảm, hình như Vân Thu Trạch đã đoán rõ chuyện lo lắng thứ hai của mình. Nhưng hắn không có nói rõ ra.

Vậy, hắn đã đoán ra từ khi nào? Là mới đây hay, là hôm qua? Nếu hắn đã sớm biết, vì sao còn bỏ qua cho mình?

Vân Thu Trạch, tâm lý của hắn rối cuộc phức tạp tới mức nào đây.

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 154: Vụ Án 10 – Trùng Sinh Chi Lộ (6)

Triệu Đức Phương, chú của Triệu Trinh, thầy của Triển Chiêu, bạn cũ của Bao Chửng, cũng là, bác sĩ tâm lý của Bạch Ngọc Đường. Một năm rưỡi trước, là ông tự mình đề cử Triển Chiêu cho Bao Chửng, hi vọng Bao Chửng có thể cho Triển Chiêu cơ hội quan sát học tập đầu tiên ở hiện trường phạm tội. Cũng từ lúc đó trở đi, Triển Chiêu với tổ Trọng án bén duyên. Mà vào lúc này, khi Triệu Đức Phương lại một lần bước vào phòng làm việc tổ Trọng án, đối mặt với bạn cũ của mình, tâm trạng lại vô cùng phức tạp. Ông không biết quyết định ban đầu của mình có phải sai rồi không, ông cũng không biết, mình còn cơ hội để sửa đổi sai lầm đó hay không nữa. Nhưng nếu đã tới rồi, thì mục đích cũng trở nên rõ ràng, đó chính là dốc hết sức lực giúp đỡ Bao Chửng mang Triển Chiêu trở về.

Trong một vụ án mô phỏng trước, Triển Chiêu từng làm một hồ sơ cho Vân Thu Trạch. Triệu Đức Phương cầm lấy hồ sơ này, sau đó kết hợp với mấy cái tài liệu đầu tiên gộp thành một hồ sơ mới, tiếp tục hoàn thiện hồ sơ. Thân là một chuyên gia nghiên cứu hành động học, khi Triệu Đức Phương tập trung toàn bộ tinh thần, công việc nhanh chóng có được hiệu quả vô cùng khác biệt. Không tới một tiếng đồng hồ, ông đã lấy hồ sơ Triển Chiêu làm nền tảng, nhanh chóng hoàn tất toàn bộ mô phỏng hành động học của Vân Thu Trạch. Triệu Đức Phương báo cho Bao Chửng, yêu cầu hân mang tất cả cảnh viên tham gia vào vụ án Triển Chiêu bị bắt cóc tới phòng họp, ông muốn giải thích chi tiết hồ sơ này cho tất cả mọi người cùng nghe.

Mấy phút sau, toàn bộ thành viên tổ Trọng án, cộng thêm Bạch Cầm Đường và Triển Huy hai nhân viên ngoài biên chế, đều tập trung về một

chỗ. Trước khi buổi họp bắt đầu, Tô Hồng còn cẩn thận đánh thức Bạch Ngọc Đường bị Triển Huy đánh ngất xỉu đang mê man bất tỉnh. Sau khi Bạch Ngọc Đường tỉnh rồi, mơ màng hết một hồi, sau đó đột nhiên nhớ lại tình hình trước khi mình ngất đi, lập tức đứng dậy, muốn lao về phía tivi.

Tô Hồng hết sức bất đắc dĩ, cô chỉ có thể nhanh tay lẹ mắt đè lại Bạch Ngọc Đường, sau đó lạnh mắt bảo anh nhìn về trước phòng họp. Bạch Ngọc Đường mất hứng nhướn mắt lên, kết quả nhìn thấy ánh mắt sắc bén của Triệu Đức Phương. Bạch Ngọc Đường không nhìn được mà run cả người, lập tức đành hoảng lại. Mặc dù trước đó anh chỉ đi tìm Triệu Đức Phương có ba lần, nhưng chỉ vài lần trị liệu lại khiến Bạch Ngọc Đường tâm phục khẩu phục. Nếu bảo chuyên môn của Triển Chiêu làm Bạch Ngọc Đường tin cậy, thì chuyên môn của Triệu Đức Phương càng làm anh bội phục. Có vị giáo sư này đến, hi vọng cứu Triển Chiêu vô hình trung lại tăng thêm rất nhiều. Thế là Bạch Ngọc Đường thầm cân nhắc một chút, cuối cùng quyết định an tâm một chút, không nóng, xem Triệu Đức Phương sẽ nói cái gì.

Phong cách viết của Triệu Đức Phương có chút khác so với Triển Chiêu. Có lẽ nhờ vào kinh nghiệm nhiều năm dạy dỗ, ông có thói quen giảng giải từng chi tiết một, thế nên cố tình làm một bảng phương thức giảng dạy. Tấm thứ nhất là để tấm hình chụp hiện trường vụ án của Vân Thu Trạch ba năm trước, cùng với tấm hình trên, Triệu Đức Phương bắt đầu giảng giải, “Kết hợp với hồ sơ của Triển Chiêu, tôi đã tìm ra mấy từ mấu chốt cho người gọi Vân Thu Trạch này. Tàn nhẫn, tinh táo, nghiêm cẩn, nguyên tắc. Không thể phủ nhận rằng, hai đặc điểm trước đó không cần phải nói thêm, nhìn những tấm hình này hẳn các cậu cũng có thể kết luận được tượng tự. Trọng điểm tôi muốn nhấn mạnh vào hai đặc điểm sau, nghiêm cẩn, cùng nguyên tắc.

Trong vụ án mô phỏng trước, Triển Chiêu đã tìm ra kết luận vụ án nhờ phong cách khác biệt của Vân Thu Trạch cùng Lô Thiêm Nghĩa. Chúng ta hiện giờ có thể xác định, tên Vân Thu Trạch này mỗi khi gây án đều có một

số quy tắc của bản thân. Ví dụ như chuyện hắn tôn trọng phái nữ cùng sự cẩn thận trong hành động giết người. Có thể nói, hắn là một phần tử khủng bố vô cùng đặc biệt, hoặc phải nói rằng, hắn là một người có tính cách khá riêng biệt. Đối với Vân Thu Trạch mà nói, giết người cũng không có gì đúng hay sai, tốt hay xấu, bạn bè hay còn là địch thủ, hắn đều thấy như nhau. Dĩ nhiên, trong bảng xếp hạng này chúng ta không tính phái nữ, chỉ nói đến đàn ông.

Đối với Vân Thu Trạch, lúc hắn giết người vô cùng thận trọng, nhưng đó cũng không phải xuất phát từ việc tôn trọng tính mạng, mà do hắn không thích chuyện ngoài ý muốn.”

“Ngoài ý muốn?” Bạch Ngọc Đường nhíu mày, đột ngột cắt ngang lời giải thích của Triệu Đức Phương. “Giáo sư Triệu, tôi có thể hiểu là, ông muốn nói, mỗi lần Vân Thu Trạch thực hiện vụ án, đều sẽ sửa soạn trước kế hoạch. Hắn không chỉ viết ra từng tiến độ trong kế hoạch, mà còn tính xem mỗi bước đó sẽ giết chết bao nhiêu người. Nếu giết nhiều hơn hoặc giết không đúng, hắn sẽ xem đó là ngoài ý muốn, mà hắn vô cùng ghét chuyện này.”

Triệu Đức Phương nhẹ nhàng câu khước miệng, tán thưởng nhìn Bạch Ngọc Đường, “Cậu nói rất đúng, Vân Thu Trạch chính là người như vậy.”

“Hiển nhiên chuyện bắt cóc Triển Chiêu cũng nằm trong kế hoạch của hắn, nói vậy, trong kế hoạch, mục tiêu cuối cùng của hắn cũng không phải Triển Chiêu, thì tức là, hắn sẽ không giết Triển Chiêu, đúng không?”

Ánh mắt lấp lánh của Bạch Ngọc Đường nhìn chằm chằm Triệu Đức Phương, anh hi vọng người kia sẽ cho ra câu trả lời khẳng định, chứng minh cho suy đoán của anh hai ngày nay.

Triệu Đức Phương, “Tôi có ý tưởng giống cậu, có thể khẳng định mục tiêu của Vân Thu Trạch không phải Triển Chiêu. Vì rất rõ ràng, mục tiêu

của hần, là cậu.”

“Cho nên chỉ cần tôi không chết, Triển Chiêu nhất định sẽ sống, phải không?” Bạch Ngọc Đường tiếp tục hỏi tới.

Triệu Đức Phương khẽ cau mày, “Chuyện này, tôi cũng không khẳng định được.”

Nói xong, Triệu Đức Phương lật bảng PPT thứ hai, “OCD, cũng chính là rối loạn ám ảnh cưỡng chế. Đây là một loại rối loạn lo lắng, lấy suy nghĩ cưỡng chế cùng hành động tạo thành biểu hiện lâm sàng chủ yếu, đây là một loại bệnh tâm lý rất thường gặp. Người mắc bệnh thường mất đi ý nghĩ, thậm chí đi ngược lại với ý chí mình hoặc liên tục thúc đẩy xâm thực, khi trở nên nghiêm trọng sẽ tạo thành ảnh hưởng lớn tới sinh hoạt hàng ngày thậm chí gây rối loạn. Bệnh nhân sẽ trải nghiệm sự thúc đẩy này từ chính bản thân, bọn họ có lẽ sẽ hết sức chống lại, nhưng không có cách nào tự khống chế. OCD sẽ tạo thành khổ sở cùng lo lắng không lờ cho người bệnh, ảnh hưởng đến việc học tập, công việc, quan hệ, thậm chí là trong cuộc sống hàng ngày.

Rối loạn ám ảnh cưỡng chế loại nhẹ có tỷ lệ cao trong dân số, nhưng bình thường không gây ảnh hưởng quá mức cho người. Nhưng 1% số người mắc bệnh ám ảnh cưỡng chế nghiêm trọng sẽ phải sống cả đời với căn bệnh này, hơn nữa hơn một nửa số người trong đó sẽ phát bệnh trước 25. Loại bệnh này không rõ nguyên nhân, theo biểu hiện nghiên cứu trong mấy năm gần đây, có khả năng lớn là do gen, nói cách khác là di truyền.”

“Đó là thứ gì?” Công Tôn Sách hỏi.

Triệu Đức Phương,”Giải thích khoa học về COD. Mà Vân Thu Trạch rất có khả năng mắc loại bệnh này. Hơn nữa còn nằm trong 1% đó, nói cách khác, lý do hần cố chấp với kế hoạch tới mức này, hoàn toàn do bị bệnh này ảnh hưởng.”

“Cho nên?” Bạch Ngọc Đường nói, “Chuyện này giải thích được gì? Hành động của Vân Thu Trạch?”

“Chuyện này cho thấy trước khi bắt cóc Triển Chiêu, Vân Thu Trạch đã lên kế hoạch đến cuối cùng có giết nó hay không, và khi nào nên giết. Cho nên, tôi không có cách trả lời câu hỏi của cậu. Bây giờ, chúng ta có một tin tốt cùng một tin xấu. Tin tốt là, vì mục tiêu cuối cùng là cậu, thế nên Triển Chiêu tạm thời sẽ không xảy ra nguy hiểm đến tính mạng. Còn tin xấu là, chúng ta chỉ có thể dùng tốc độ nhanh nhất cứu Triển Chiêu, bởi vì Vân Thu Trạch đã sớm an bài thời gian giết Triển Chiêu rồi.”

“Tại sao có thể như thế!?”

“Đúng nha! Cái tên Vân Thu Trạch này sao lại có thể kinh khủng như vậy, giết người còn đặt thời gian!”

Tiếng la hét của Trương Long Triệu Hổ có chút khoa trương, lại nói ra tất cả lời nói của mọi người. Họ đều là tinh anh của giới cảnh sát thành phố D, từ lúc nhậm chức tới nay đã trải qua không biết bao nhiêu vụ án khó giải quyết, lòng bắt qua bao nhiêu tội phạm cùng hung cực ác. Nhưng tới giờ họ chưa từng thấy kẻ nào giết người còn sắp xếp thời gian, hơn nữa kiên quyết không thay đổi. Cái mẹ gì mà ám ảnh cường chế, có mà bệnh ghiền, hơn nữa còn là thời kỳ cuối thì có!

“Giáo sư Triệu, ông không lầm đấy chứ? Sao nghe ông nói như thế ông biết Vân Thu Trạch vậy nè?” Triệu Hổ sừng sộ la ầm lên.

“Tiểu Triệu!” Bao Chứng bất mãn trừng mắt nhìn Triệu Hổ, cậu ta bị dọa, sợ đến rụt về.

Triệu Đức Phương cũng chẳng tỏ vẻ gì, ông chỉ nhìn Bạch Ngọc Đường rồi Tô Hồng, nói, “Tôi không biết Vân Thu Trạch, nhưng tôi biết Bạch Ngọc Đường cùng cô gái này đều biết hẳn, hai người các cậu chắc rất rõ về Vân Thu Trạch.”

“Đúng vậy, Vân Thu Trạch quả thực là một người rất có tổ chức, một chút không cầu thả. Nhưng lúc bọn tôi cùng ở đội đặc cảnh, hẳn cũng không có triệu chứng OCD nghiêm trọng như thế.” Tô Hồng cau mày đáp.

“Khi đó hẳn rõ ràng đang diễn kịch trước mặt chúng ta.” Bạch Ngọc Đường hơi cười lạnh, “Huống chi sau ba năm, trên người hẳn lại xảy ra rất nhiều chuyện. Bản thân hẳn bị hủy dung, tổ chức thay đổi, lại thêm Lô Thiêm Nghĩa đuổi giết, có thể nói, hẳn sống không được như ý. Một kẻ đã có bệnh tâm lý, còn phải sống cuộc đời lưu lạc, trong lòng không có cảm giác phụ thuộc, không có bạn bè. Tôi thấy bệnh hẳn kiểu gì cũng tăng thêm, hoàn toàn có thể phát triển tới mức độ này.”

Triệu Đức Phương rất bất ngờ nhìn Bạch Ngọc Đường, trong mắt toàn là tán thưởng, ông gật đầu, nói, “Bạch Ngọc Đường nói rất có lý, thật ra tôi cũng chỉ muốn cường điệu những trọng điểm này với các cậu. Mọi người tới xem mấy tài liệu này một chút.”

Nói rồi Triệu Đức Phương tiếp tục lật mở mấy tấm kế tiếp.

“Những phần tài liệu này chủ yếu là những chuyện đả kích lớn với Vân Thu Trạch trong mấy nay nay, có thể nói mấy năm rồi hẳn sống rất khổ sở. Trong cuộc sống như thế, bệnh tình của hẳn nhất định trở nên nghiêm trọng. Bây giờ, mọi người nhìn hai tấm hình này.

Trên PPT xuất hiện hình chụp cũ của Vân Thu Trạch cùng bức tranh Chu Bân vẽ. Hai khuôn mặt này tách ra nhìn cũng không có gì đặc biệt, nhưng khi họ đặt chung một chỗ, những người từng làm đồng nghiệp với Vân Thu Trạch là Bạch Ngọc Đường với Tô Hồng, đều không nhận được mà cau mày. Loại tương phản này, quả là quá cách biệt.

“Khuôn mặt này.” Triệu Đức Phương chỉ về tấm hình ba năm trước của Vân Thu Trạch, “Ngũ quan đoan chánh, tinh thần sáng láng, từ vẻ mặt cùng ánh mắt có thể thấy, tâm trạng của hẳn lúc đó đang ở trạng thái tốt nhất.

Hắn vô cùng hài lòng với cuộc sống của mình, hơn nữa còn tràn đầy hi vọng trong tương lai.

Mà một tấm hình khác, tuy chỉ là tranh vẽ, nhưng chúng ta cũng có thể nhìn thấy một vài điểm bất thường. Vẻ mặt của hắn âm u, ánh mắt mơ hồ, đường nét trên mặt cũng cứng nhắc. Hắn đã làm giải phẫu thẩm mỹ, vì vậy chúng ta khó mà phân tích tâm trạng thật từ vẻ mặt, nhưng chúng ta vẫn có thể nhìn ra, so với trạng thái ba năm trước, bộ dáng bây giờ của hắn, có thể nói là cô cùng tệ hại.”

“Bạch Ngọc Đường, theo kiến thức của cậu, Vân Thu Trạch có phải là người vô cùng kiêu ngạo hay không?”

Bạch Ngọc Đường đột nhiên bị gọi tên cau mày suy nghĩ một chút, mặt mang suy tư nói, “Tôi không nhớ rõ lắm, tôi chỉ nhớ, hắn là đội viên ưu tú nhất đội đặc cảnh. Có thể nói, cho dù hắn kiêu, cũng có vốn để kiêu ngạo.”

“Tiểu Bạch, sao cậu lại quên được.” Tô Hồng nhíu mày, không hiểu nói, “Tôi không quen biết hắn ta lắm, đều nhớ được hắn tới giờ đều không bao giờ chịu nhận thua. Cậu còn nhớ không vậy? Hồi xưa mỗi lần diễn tập, chỉ cần dính tới thắng thua, hắn sẽ xuất khẩu cuồng ngôn trước, nói rằng mình nhất định sẽ thắng. Làm cho cậu với Đinh Diễm Huệ mấy lần thâm thù muốn đánh bại hắn, nhưng một lần cũng chưa có thành công.”

Lời của Tô Hồng làm sắc mặt Bạch Ngọc Đường có chút bất ổn, anh nhíu mày, hơi lúng túng đáp, “Cô không nói chắc tôi cũng quên, bất quá nếu cô nhớ rõ như vậy thì hắn phải có chuyện này. Giáo sư Triệu, điều này có thể tỏ rõ chuyện gì?”

Triệu Đức Phương nhìn Bạch Ngọc Đường như có điều suy nghĩ, trầm ngâm một lát, nói, “Thật tình tôi muốn nói là, người càng kiêu ngạo háo thắng, thì lúc đối mặt với thất bại rất dễ đánh mất bản thân. Hiện tại sau khi chúng ta phân tích, chuyện bắt cóc Triển Chiêu chỉ là bước đầu của hắn, nói

vậy tiếp theo, kế hoạch của hắn là gì? Mục đích là gì? Mặc dù tôi không dám khẳng định, nhưng tôi cảm thấy, chuyện này nhất định có liên quan đến thất bại của hắn.

Diện mạo của hắn, thành công của hắn, niềm tin của hắn đều biến mất. Như thế mục đích hắn tới thành phố D, có thể là để tìm lại những thứ này.”

“Hắn muốn tìm lại khuôn mặt của mình?” Triệu Hồ gãi ót, kinh ngạc la hét, “Thế tại sao không đi tìm bác sĩ chỉnh hình? Tìm Triển Chiêu làm gì? Đúng là bị điên!”

“Không, hắn không tới tìm Triển Chiêu!” Bạch Ngọc Đường cắt lời Triệu Hồ, anh cau mày, chăm chú nhìn vào ánh mắt u ám của Vân Thu Trạch, lạnh lùng nói, “Hắn tới tìm tôi.”

“Bọn này đều biết hắn tới tìm cậu, nhưng phiền toái ở chỗ, tên khốn này giấu đầu lòi đuôi, không ra đối mặt với cậu, lại bắt Triển Chiêu a!”

Sắc mặt Bạch Ngọc Đường xanh mét, anh hung hăng siết chặt quả đấm, đôi mắt hận không thể trừng tên Vân Thu Trạch ở trên PPT ra một lỗ.

Triệu Đức Phương đã từng điều trị tâm lý cho Bạch Ngọc Đường, ông biết trạng thái Bạch Ngọc Đường bây giờ vô cùng nguy hiểm. Ông hơi nhíu mày, nói với anh, “Tiểu Bạch, nhìn tôi.”

Bạch Ngọc Đường hơi ngấn ra, chăm chú nhìn Triệu Đức Phương, “Giáo sư Triệu...”

“Tiểu Bạch. Chúng ta đều biết mục tiêu của Vân Thu Trạch là cậu. Mặc dù tôi không biết hắn muốn lấy thứ gì từ trên người cậu, nhưng tôi biết bây giờ hắn cần nhất cái gì. Hắn lúc này thiếu nhất là tự tin, là thứ hắn đã đánh mất trong ba năm này. Mà hắn tìm tới cậu, rất có thể là để lấy lại thứ tự tin này. Nếu cậu thua hắn, như thế hắn liền đạt được mục đích, mà khi hắn đạt được mục đích, lúc đó rất có thể là lúc chết của Triển Chiêu.

Tiểu Bạch, muốn cứu Triển Chiêu, vậy cậu tuyệt đối không thua được. Hiện giờ hãn chiếm tiên cơ, vì vậy cậu phải thâm ứng chiến. Cậu không có cơ hội thứ hai, bắt đầu từ bây giờ, mỗi quyết định của cậu đều phải chính xác. Chuyện này rất khó, nhưng tôi tin cậu sẽ thành công. Bởi vì người hiểu rõ Vân Thu Trạch nhất trên đời này không phải bọn tôi, mà là cậu. Đối với chuyện giải cứu Triển Chiêu, chúng tôi đều có thể làm rất nhiều, nhưng không thể thay thế cậu. Cho nên, cậu phải bảo trọng thân thể, quan trọng nhất là, phải để cái đầu mình tỉnh táo. Tiểu Bạch, lời tôi nói, cậu hiểu chưa?”

Một lời nói của Triệu Đức Phương, giống như đề hồ làm Bạch Ngọc Đường tỉnh táo lại. Kể từ lúc Triển Chiêu bị bắt đi, đây là lần đầu tiên, anh tỉnh táo ý thức được mình nắm vai trò quan trọng ở đây. Trước đó anh luôn hối hận, khổ sở, tức giận, anh luôn hi vọng Vân Thu Trạch trực tiếp tìm tới mình. Nhưng hiện giờ anh cuối cùng cũng hiểu ra, Vân Thu Trạch đã sớm tính toán cả. Giống như anh rất rõ Vân Thu Trạch, Vân Thu Trạch cũng rất hiểu rõ anh. Vân Thu Trạch biết sau khi Triển Chiêu gặp chuyện, mình sẽ biến thành bộ dáng gì.

Sẽ mất khống thế, thậm chí là vỡ nát, cuối cùng sẽ thất bại! Không được! Anh không thể thua! Thua chính là mất cả mạng của Triển Chiêu! Bạch Ngọc Đường tuyệt đối không thua được!

Anh ngẩng đầu lên, ánh mắt kiên định nhìn Triệu Đức Phương, trịnh trọng gật đầu, “Tôi biết. Mọi người yên tâm.”

Yên tâm. Yên tâm cái gì? Bạch Ngọc Đường không nói, nhưng mọi người đều hiểu.

Suốt 4 ngày, các anh em tổ trọng án lần đầu tiên thấy ánh mắt Bạch Ngọc Đường kiên định tới thế. Mặc dù họ không nói gì, nhưng trong lòng đều không hèn mà cùng thở phào nhẹ nhõm. Bạch Ngọc Đường bình

thường trở lại, có lẽ đây là bước thành công đầu tiên trong việc giải cứu Triển Chiêu, cũng là bước quan trọng nhất.

Triệu Đức Phương vui vẻ cười, ung dung kết thúc hồ sơ của mình. Một phần cuối cùng ông tổng kết toàn bộ nội dung bên trong, cũng đưa ra đề nghị tiếp theo cho quá trình phá án. Trước khi đi, ông đặt Triệu Trinh lại trong tổ Trọng án.

“Chú, cháu ở lại đây có thể làm được gì?” Triệu Trinh mặc dù rất muốn góp sức cho Triển Chiêu, nhưng chuyên môn của anh với chuyện phá án cách xa nhau 18 ngàn dặm, xa như thế, một chuyên gia thôi miên bình thường không biết phân tích tâm lý như anh có thể làm gì a?

Triệu Đức Phương híp mắt, như có chuyện suy nghĩ nhìn cháu mình, hạ giọng nói, “Cháu không nhận ra, Bạch Ngọc Đường hình như quên đi rất nhiều chuyện, nhất là chuyện liên quan tới Bá tước ba năm về trước.”

Triệu Trinh hơi ngẩn ngời, một chi tiết trong quá trình giải thích hồ sơ vừa nãy lập tức chui vào trong đầu anh. Anh đồng ý gật đầu, “Không sai, đúng là vậy. Chú, ý chú là muốn cháu thôi miên cậu ta, đánh thức phần ký ức kia hả? Nhưng nếu bản thân cậu ta không muốn nhớ lại, sẽ không phối hợp. Nếu cậu ta không phối hợp, cháu sợ thôi miên xảy ra vấn đề.”

Triệu Đức Phương lắc đầu, nghiêm mặt nói, “Chú để cháu lại đây chỉ muốn phòng ngừa vạn nhất, chú rút cuộc vẫn cảm thấy tên Vân Thu Trạch này còn điên cuồng hơn chúng ta tưởng tượng nhiều. Nếu không dùng tới thôi miên thì tốt, còn nếu nhất định phải dùng thì...”

Nói tới đây, Triệu Đức Phương không nhịn được mà thở dài, “Nếu quả thật không thể không dùng tới, không cần cháu đề nghị, Bạch Ngọc Đường cũng sẽ chủ động tìm cháu làm thôi miên.”

Phải không? Triệu Trinh có hơi không tin nhìn chú mình, sau đó lại nhìn Bạch Ngọc Đường sắc mặt tiêu tụy nhưng vẻ mặt kiên định, không nhịn

được mà hơi nghi ngờ.

Mới một tiếng sau khi Bao Chứng tiễn Triệu Đức Phương đi, một bức thư không có người gửi được bưu điện trực tiếp gửi tới phòng làm việc. Phong thư bình thường, keo dán bình thường, trên phong thư chỉ có 4 chữ, GỬI BẠCH NGỌC ĐƯỜNG.

“Lại có thư!?” Tô Hồng kinh ngạc nhìn Bạch Ngọc Đường.

“Đưa đây!” Bạch Ngọc Đường đoạt lấy, nhanh chóng kiểm tra, liền dùng sức xé miện.

Cột một tiếng, một usb nho nhỏ rơi xuống mặt bàn, nhìn vào giống y hệt lần trước.

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 155: Tổ Trọng Án – Trùng Sinh Chi Lộ (7)

“Ngọc Đường, là em đây.” Trên màn hình, sắc mặt Triển Chiêu bình thường, biểu lộ bình tĩnh, cậu nhìn thẳng vào ống kính, như thể xuyên qua ống kính nhìn thẳng vào mắt Bạch Ngọc Đường.

“Vân Thu Trạch bắt em dùng video này cho anh biết yêu cầu của hắn. Hắn muốn cùng anh chơi một trò chơi, có thêm tiền cược. Giống như em đã nghĩ, em chính là con cờ trong trò chơi giữa hai người.” Triển Chiêu chăm chú nhìn vào mắt Bạch Ngọc Đường, đôi mắt cậu trong suốt, nhưng trong đó ẩn chứa thiên ngôn vạn ngữ.

Cậu có rất nhiều lời muốn nói với Bạch Ngọc Đường, nhưng vì đằng sau máy quay còn có một Vân Thu Trạch đang lom lom, nên cậu chỉ có thể mở miệng ra nói những lời mà đối phương viết sẵn cho cậu. Trên đời này không có phép đọc suy nghĩ, loại cảm giác nhìn nhau lại không hiểu ý như vậy, thật là khó chịu.

Bạch Ngọc Đường nhìn vào ánh mắt Triển Chiêu trên màn ảnh, anh vô cùng hi vọng bây giờ mình có thể nhìn xuyên qua cặp mắt mà đọc được nội tâm của Triển Chiêu, tìm ra ngôn ngữ thật sự cậu muốn nói với anh. Đáng tiếc, anh không làm được, Triển Chiêu cũng không làm được, họ đều không phải thần tiên, chỉ là hai người bình thường.

“Ngọc Đường, Vân Thu Trạch bảo anh là đội viên thông minh nhất hắn từng chỉ đạo, cho nên, hắn cảm thấy không cần cho anh quá nhiều gợi ý, hắn nói, tự anh sẽ nhớ ra thứ hắn muốn chơi là cái gì. Trò chơi này sẽ chính

thức bắt đầu sau 48 tiếng đoạn phim trên được quay xong, anh nhất định phải tìm ra em trong thời gian đó, bằng không....”

Triển Chiêu dừng lại một chút, lát sau, cậu hơi cong khóe miệng, tiếp tục nói, “Nếu không chúng ta sẽ không thể gặp lại nhau nữa. Ngọc Đường, anh phải tỉnh táo, tuy thời gian khẩn cấp, nhưng em tin anh chỉ cần tỉnh tâm lại nhất định sẽ nghĩ ra, nhất định sẽ tìm được tới chỗ em. Vân Thu Trạch muốn chơi một trò chơi với anh, thứ hẳn muốn là một đối thủ thông minh, thú vị, chứ không phải một kẻ yếu ớt không chịu nổi một đòn. Hẳn bảo em nói với anh: ‘Để chúng ta tái đấu với nhau, ta muốn tái hiện chiến thắng ban đầu.’

Video tới đây kết thúc, tất cả người đang quan sát đoạn phim, trong lòng cũng xẹt qua một chút giận dữ cùng tiếc nuối.

“Đoạn phim này được quay tối hôm qua, đã qua 10 tiếng, nói cách khác chúng ta chỉ còn dư lại 38 tiếng đồng hồ.” Công Tôn Sách tra ra thời gian quay phim, nghiêm giọng nói, truyền đạt cho mọi người biết tin tức tệ hại này.

Đáy lòng mọi người đồng thời trầm xuống, 38 tiếng, thời gian không tới hai ngày hai đêm, cái này thật sự là quá vội. Thành phố D lớn như thế, mấy trăm ngàn dân số, mấy vạn tòa nhà, cho dù có phát cảnh lực ra khắp thành phố lòng bắt cũng phải mấy tháng mới bài tra ra. Huống gì, đối thủ của họ còn là kẻ狡 hoạt như Vân Thu Trạch, nếu muốn tìm ra hẳn với Triển Chiêu trong thời gian ngắn ngủi như thế, thật không khác gì chuyện viển vông.

Tất cả mọi người đều nhin không được mà nhìn về phía Bạch Ngọc Đường. Theo bản năng, trong mắt tràn đầy thông cảm, nghĩ một chút trạng thái của Bạch Ngọc Đường lúc trước, sau khi xem đoạn phim này xong, anh khẳng định sẽ tuyệt vọng hơn những người khác. Lúc này, Bạch Ngọc

Đường đang ngồi trên một ghế, hai tay đỡ đỉnh đầu, toàn bộ gương mặt bị chôn vào trong hai bàn tay, không ai nhìn rõ vẻ mặt của anh.

“Tiểu Bạch, cậu sao rồi?” Tô Hồng ngồi bên cạnh Bạch Ngọc Đường, ba năm trước, cô đã từng nhìn qua trạng thái thất hồn lạc phách này của Bạch Ngọc Đường, tình cảnh như vậy lại tái diễn nữa, đối với cô mà nói đau khổ như thế bị người đâm một dao vào tim. Nhưng, cô vẫn không nhịn được mà đi an ủi Bạch Ngọc Đường. Bởi vì sâu trong lòng cô, mấy năm nay Bạch Ngọc Đường vẫn luôn là một tên yếu đuối luôn cần sự an toàn. Lần này, anh gần như phải mất Triển Chiêu, Tô Hồng không dám nghĩ, nếu như một khắc đó tới thật, cô không biết mình còn có thể cứu lại Bạch Ngọc Đường trở về từ vực sâu địa ngục hay không nữa.

Tay của Tô Hồng đang muốn vỗ lên vai Bạch Ngọc Đường, thì ngay lúc đó, Bạch Ngọc Đường lại đột ngột ngẩng đầu lên. Chuyện càng làm mọi người ngạc nhiên hơn, chính là trên mặt Bạch Ngọc Đường không còn chút đưa đám, thậm chí cả giận dữ lẫn lo lắng cũng như biến mất tăm. Anh đứng lên, trước nhìn Tô Hồng, sau gật đầu với Công Tôn Sách, “Nếu đã không còn thời gia, thì chúng ta bắt đầu hành động luôn đi.”

“Tiểu Bạch...” Công Tôn Sách hơi giật mình, anh chăm chăm nhìn vào mặt Bạch Ngọc Đường, quả nhiên không phát hiện được một chút điên cuồng nào, anh tỉnh táo như thể một khối băng.

“Mặc dù chúng ta không biết làm sao mới tìm ra được Triển Chiêu, nhưng hiện giờ chuyện chúng ta biết được, chính là Triển Chiêu nhất định đang ở chung một chỗ với Vân Thu Trạch.” Giọng nói của Bạch Ngọc Đường tỉnh táo mà trầm, anh nhìn mọi người một lát, “Nếu Vân Thu Trạch muốn cùng tôi chơi một trò chơi, nhất định sẽ cho tôi biết gợi ý. Nhưng gợi ý này hẳn không nói ra, bắt tôi tự mình tìm. Tôi có thể đi đâu tìm nhỉ? Chắc chắn không phải mù quáng tìm bậy bạ trên đường được, đây chính là cách ngu nhất. Vân Thu Trạch thích người thông minh, cho nên hẳn mới chọn tôi. Đã vậy, cứ để tôi với hẳn tái đấu đi!”

Nghe được câu “Tái đấu” của Bạch Ngọc Đường, Triệu Trinh này giờ im lặng đột nhiên cắt lời anh, “Tiểu Bạch, cậu tốt hơn nên suy nghĩ một chút, xem lúc đầu cậu với Vân Thu Trạch đã từng thi đấu với nhau cái gì, mà đến cuối cùng hẳn lại thắng?”

“Tôi...” Bạch Ngọc Đường cau mày, cẩn thận suy tư một hồi, cuối cùng chỉ có thể lắc đầu, “Tôi không nhớ nữa.”

“Một chút cũng không nhớ ra sao?” Triệu Trinh hơi ngẩn ngơ, nhìn Bạch Ngọc Đường như có điều suy nghĩ, thở dài nói, “Tiểu Bạch, tin tôi, những chuyện này rất quan trọng, cậu phải nghĩ cho ra.”

“Tại sao?” Lúc này Bàn Thống đột nhiên cắt lời Triệu Trinh, “Tại sao cậu lại cho rằng đây là chuyện vô cùng quan trọng?”

Triệu Trinh hơi sửng sốt, quay lại nhìn Bàn Thống, ánh mắt sắc bén bức người của đối phương làm tim anh khẽ run. Trầm ngâm hồi lâu, Triệu Trinh bắt đầu giải thích với mọi người, “Mọi người có để ý tới câu nói sau cùng của Triển Chiêu hay không?”

Triệu Trinh còn chưa nói xong, Bạch Ngọc Đường lập tức phát lại đoạn phim.

Hắn bảo em nói với anh: ‘Để chúng ta tái đấu với nhau, ta muốn tái hiện chiến thắng ban đầu.’

“Mấy lời này có vấn đề gì?” Bạch Ngọc Đường cau mày hỏi.

Triệu Trinh nói, “Lúc Triển Chiêu nói những lời này đã dùng cách “trích dẫn”. Mà trước đó, nó luôn dùng cách chuyển lời để truyền đạt tin tức, chỉ đúng một câu cuối này, nó hoàn toàn trích dẫn nguyên lời của Vân Thu Trạch không sót một chữ. Xét về phương diện tâm lý học, loại này mang ý nghĩa cường điệu. Vân Thu Trạch nói để cho chúng ta ‘tái’ đấu, ta muốn

‘tái hiện’ lại thắng lợi ban đầu. Mọi người không thấy Triển Chiêu sử dụng trọng âm sao?”

“Nghe cậu nói như vậy xong, hình như cũng cảm thấy chút ý tứ.” Bàn Thống nhú mày, nói, “Nhưng nếu không nghe kỹ sẽ không nghe ra cái gì.”

“Đây chính là chỗ thông minh của Triển Chiêu,” Triệu Trinh cười nói, “Nó dùng cách trích dẫn câu, trọng âm, lại cố ý nói thật tự nhiên, không nghe sẽ không nghe ra, thắng bé đang đề phòng Vân Thu Trạch nghe thấy, lại đồng thời truyền tin tức cho chúng ta.”

“Ý cậu là.... Thứ Vân Thu Trạch muốn tái hiện lại chính là thắng lợi của hãn khi đấu với Bạch Ngọc Đường sao?” Bao Chứng hỏi.

“Không sai!” Triệu Trinh đáp, “Đáng tiếc, tiểu Bạch nhớ không ra, nếu không bây giờ chúng ta đã có thể bắt đầu chia ra hành động.”

Lời của Triệu Trinh khiến mọi người trở nên đưa đám, mà lúc này, Bạch Ngọc Đường đột nhiên nhìn về phía Tô Hồng, “Tôi quên rồi, còn cô? Cô có nhớ không vậy?”

Tô Hồng hơi cau mày, suy nghĩ một hồi, cuối cùng vẫn là bất đắc dĩ nói, “Tiểu Bạch, không phải tôi không nhớ, nhưng nói thật Vân Thu Trạch căn bản chưa hề thua. Cùng chúng ta thực thi bao nhiêu nhiệm vụ, chỉ cần là nhiệm vụ có tính đối kháng, căn bản hãn ta đều thắng cả. Tôi nhớ, cậu cũng thắng rất nhiều lần, nhưng chỉ cần có hãn làm đối thủ, cho dù là thất bại, cũng không một lần chiến thắng. Đôi lúc cậu sẽ tìm Đinh Diễm Huệ oán trách, cho nên tôi nhớ rất rõ.”

“Vậy Tô Hồng, cô nhớ lại một chút, mấy lần Vân Thu Trạch thắng tiểu Bạch, nhất là những khi tiểu Bạch chịu thua, còn thua vô cùng uất. Mà Vân Thu Trạch thắng được đến đặc ý ấy.” Triệu Trinh nhìn thẳng vào mắt Tô Hồng, hỏi tiếp.

Tô Hồng ngẩn ra, lập tức nheo mắt lại, rơi vào trầm tư. Chỉ lát sau, cô đột ngột ngẩng đầu lên nói, “Tôi nhớ rồi! Có một lần diễn tập tôi không tham gia. Lúc đó Bạch Ngọc Đường với Đinh Diễm Huệ đều tham gia, Vân Thu Trạch lúc đó bị đưa làm lam quân, cản trở hành động của họ. Cuối cùng họ thua, khi về buồn bực một hồi lâu, tôi muốn hỏi bọn họ rốt cuộc thế nào, họ lại không nói.

Cũng tiếc vì nội dung diễn tập lúc đó bị giữ bí mật, tôi lại không tham gia, cho nên một chút chi tiết cũng không biết.”

“Rất có khả năng là chuyện này!” Triệu Trinh hưng phấn nhìn Bạch Ngọc Đường, “Tiểu Bạch, nghe Tô Hồng nói thế, cậu nhớ ra chưa?”

Đối mặt với ánh mắt hi vọng của mọi người, Bạch Ngọc Đường lại lắc đầu, chán nản đáp, “Tô Hồng nói thế, tôi cũng chỉ nhớ ra giống như từng có chuyện này. Nhưng chi tiết thì không nhớ ra nổi, giống như chưa hề phát sinh ấy.”

Lời của Bạch Ngọc Đường khiến tất cả mọi người thất vọng. Phòng làm việc rơi vào trầm mặc. Chỉ lát sau, Triệu Trinh đột nhiên dùng giọng nói kiên định nói, “Đại não con người thường sẽ nhớ toàn bộ tình cảnh họ từng thấy, bất kể là chuyện xảy ra bao nhiêu năm, chỉ cần từng trải qua nhất định sẽ không quên được. Mặc dù cậu có thể quên đi, nhưng tôi khẳng định sẽ giúp cậu mang chúng trở lại!”

“Ý cậu là thôi miên?”

Ánh mắt Triệu Trinh chuyển một cái, nhìn về phía Bàn Thống. Ánh mắt hai người chạm nhau một chút lập tức tách ra, Triệu Trinh trầm ngâm một lát, đáp, “Nếu cần, tôi sẵn sàng chờ lệnh. Triển Chiêu là sư đệ của tôi, tôi cũng hi vọng có thể giúp đỡ.”

“Giúp đỡ?” Bàn Thống khẽ mỉm cười, “Không ngờ mấy năm không gặp, hội trưởng Triệu vẫn còn luôn biết nghĩ cho người khác như vậy.”

“Tôi đã nói rồi, Triển Chiêu là sư đệ của tôi, cho dù tôi là một tên căn bã, cũng sẽ không trơ mắt nhìn sư đệ mình chết được. Huống gì, bàn về chuyện tình cảm cao quý biết nghĩ cho người ta, tôi làm sao so được với cảnh sát Bàng tham gia vào tổ Trọng án để cứu giúp người xa lạ chứ?”

Lời của Triệu Trinh khiến Bàng Thống nhẹ cau mày, trông bộ dạng hăn hình như còn muốn châm chọc thêm mấy câu. Đúng vào lúc này, Bạch Ngọc Đường đột ngột mở miệng, đúng lúc cắt đứt đoạn đối thoại đầy sóng gió của họ.

Bạch Ngọc Đường nhìn thẳng vào đôi mắt thành khẩn của Triệu Trinh, nói, “Sư huynh, thời gian cấp bách, xin anh lập tức giúp tôi thôi miên!”

Không khí trong phòng ngưng trọng, những giọt mưa đứt quãng ngoài cửa sổ hợp lại với nhau thành cơn mưa nặng nề. Màn mưa bao phủ từng còn đường cái, hẻm nhỏ của thành phố D, mùa mưa đến là lúc vạn vật phát triển, côn trùng ẩn nấp. Trên một con đường bình thường ở thành phố D, một cánh cửa sổ của ngôi nhà, rèm cửa hơi lung lay, đằng sau rèm cửa lộ ra ánh mắt sáng trưng, tỏa ra khôn khéo. Sau vài giây quan sát ngẩn ngui, hăn lại thả rèm cửa xuống, quay đầu mỉm cười với Triển Chiêu, “Xem ra dự báo thời tiết nói không sai, cơn mưa này ngày mai sẽ dừng lại. Mùa này, trời sau khi mưa sẽ vô cùng mát mẻ, đúng là khí trời dành cho chuyện đánh cược.”

Triển Chiêu vẫn cứ ngồi trên cái ghế đó, hai chân bị còng lại, nhưng nửa thân trên vẫn có thể tự do di chuyển. Lời Vân Thu Trạch làm cậu hơi khó hiểu, không nhận được hỏi, “Đánh cược, còn phải chọn thời tiết?”

“Dĩ nhiên, đây là màn biểu diễn cuối cùng tôi lựa cho Bạch Ngọc Đường còn gì, đương nhiên phải long trọng một chút. Nếu trời cứ mưa lâm râm vậy mãi thì mất hứng quá, hăng hái của tôi với hăn sẽ giảm bớt đi nhiều.” Trên mặt Vân Thu Trạch nở ra một nụ cười quý dị, lúc nói những lời này, hăn vẫn nhìn chăm chăm vào mắt Triển Chiêu, tựa như vô cùng hi vọng sẽ nhìn thấy trong đôi mắt bình tĩnh đó một chút khổ sở hoặc lo lắng.

Nhưng, hần vẫn thất vọng. Triển Chiêu không hề dao động, mắt của cậu đúng là không bình tĩnh, nhưng thứ cậu biểu hiện ra chỉ có nghi ngờ cùng thăm dò.

“Em đang nghĩ gì đấy?” Vân Thu Trạch nhíu mày, trở lại bên người Triển Chiêu, ngồi đối diện với cậu.

“Đang nghĩ về kế hoạch của anh.” Triển Chiêu nói thật, không hề che dấu nội dung mình đang suy nghĩ.

“Ồ?” Vân Thu Trạch kéo khóe miệng, chăm chú nhìn vào mắt Triển Chiêu, trong tay lại lưu loát thay Triển Chiêu rót một ly trà sữa. Hần đẩy ly trà sữa tới trước mắt Triển Chiêu, cười nói, “Thử một chút, bảo đảm không thua tay nghề của Bạch Ngọc Đường.”

Triển Chiêu bình tĩnh cầm lên ly trà, đưa mắt nhìn chất lỏng nhìn như kem bông ở trong ly, bột hồng trà nhàn nhạt hòa chung với bột mềm, nhỏ giọt trên chất lỏng thơm nồng, không cần uống cũng biết, vị của ly trà sữa này nhất định sẽ rất ngon. Triển Chiêu cẩn thận đếm, ba ngày nay, sự bất ngờ Vân Thu Trạch cho cậu đã quá đủ rồi, nhưng mặc dù là thế, lúc ly trà sữa xuất hiện trước mắt cậu, tim của Triển Chiêu vẫn như cũ giật mình.

Không ngờ, Vân Thu Trạch lại đào sâu tìm hiểu về quan hệ giữa cậu với Bạch Ngọc Đường như vậy, càng không ngờ chính là, thì ra giao tập giữa Bạch Ngọc Đường với Vân Thu Trạch lại sâu tới thế. Mỗi khi Triển Chiêu làm xong tư tưởng chuẩn bị, thì chi tiết tiếp theo xuất hiện lại trước một bước nhắc nhở Triển Chiêu rằng, chuyện cậu không biết còn nhiều quá. Loại cảm giác này có hơi khó chịu, mà đây chính là hiệu quả mà Vân Thu Trạch mong muốn.

Triển Chiêu giương mắt nhìn Vân Thu Trạch một chút, quyết không cho đối phương có cơ hội đắc ý. Cậu bình tĩnh uống một ngụm trà sữa liền đặt

ly xuống, híp mắt nói, “Đúng là không tệ, nhưng tôi vẫn thích của Bạch Ngọc Đường làm hơn.”

“Dĩ nhiên.” Vân Thu Trạch cười nói, “Nếu các người không yêu thương đối phương tới mức này, thì chuyện tiếp theo còn gì vui nữa.”

Lời của Vân Thu Trạch khiến Triển Chiêu lại cau mày, cậu chăm chú nhìn vào ly trà sữa trầm ngâm một hồi, đột nhiên, cậu ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào Vân Thu Trạch, “Nếu chỉ còn lại không tới hai ngày, tôi nghĩ anh sẽ không liên lạc với Bạch Ngọc Đường nữa. Tôi không trốn, cũng không gây ảnh hưởng tới kế hoạch của anh. Anh thật không định nói cho tôi nghe, rốt cuộc mình muốn chơi trò chơi gì sao? Một kế hoạch hoàn mỹ mà không có ai chia sẻ, không cảm thấy tiếc à?”

“Này?” Câu hỏi của Triển Chiêu làm Vân Thu Trạch không nhịn được mà bật cười, “Kỳ nhỉ, tôi cứ tưởng em còn phải kiên nhẫn lâu hơn cơ. Sao vậy, đã không nén giận được rồi sao?”

Nụ cười của Vân Thu Trạch rất đặc ý, Triển Chiêu lại vốn không nhìn hẵn. Cậu bưng ly trà sữa rất thơm kia lên, uống một hơi cạn sạch, sau đó, nhìn cái ly không mà nói, “Nếu chúng ta còn rất nhiều thời gian, thì kiên nhẫn của tôi sẽ kéo rất dài. Anh cũng thế, không phải sao?”

Triển Chiêu nhìn Vân Thu Trạch đầy thâm ý, “Không phải anh vẫn luôn chờ tôi chủ động đặt câu hỏi sao? Nói đi, rốt cuộc anh muốn làm gì?”

Vân Thu Trạch cười, chủ động rót thêm cho Triển Chiêu một ly trà nữa, “Thật ra tôi cũng không vội, hơn nữa, cái đầu của em cũng đang chờ tôi tiết lộ đáp án, không phải quá nhàm chán sao.”

“Anh không muốn nói.” Triển Chiêu gật đầu, không chạm vào ly trà sữa kia nữa, cậu chăm chú nhìn vào mắt Vân Thu Trạch nói, “Như vậy để tôi đoán được không?”

Trên mặt Vân Thu Trạch chớp mắt lộ ra biểu tình phức tạp, hắn nhìn bộ mặt nghiêm túc của Triển Chiêu, khóe miệng nhếch lên, “Được nha, cho tôi xem xem, em thông minh tới mức nào.”

Triển Chiêu nhẹ cau mày, nụ cười phức tạp trên mặt Vân Thu Trạch làm cậu có chút bất an. Cậu không biết nếu cứ nói hết ra như thế, có phải ý kiến hay hay không. Nhưng cậu thật sự đã rất ngán thái độ bình tĩnh ung dung của Vân Thu Trạch rồi. Giống như Vân Thu Trạch muốn phá vỡ sự tĩnh táo của cậu, cậu cũng không muốn Vân Thu Trạch cứ bình thản như thế. Bởi lẽ chỉ có khiến đối phương mất tĩnh táo mới có thể tìm ra sơ hở, Triển Chiêu hé mắt, hạ quyết tâm.

“Từ lần đầu tiên tôi tỉnh lại nhìn thấy anh, vẫn luôn suy nghĩ một chuyện, đó là động cơ của anh. Tôi vẫn luôn nghĩ không ra chuyện này, nhưng tôi bây giờ đã hiểu ra một chuyện, đó chính là chuyện anh muốn làm vào 38 tiếng sau.

Anh không hề giấu giếm cho tôi biết, mục tiêu của anh khi tới thành phố D là Bạch Ngọc Đường. Hơn nữa dĩ nhiên, anh cũng không giống tới giết Bạch Ngọc Đường, hoặc phải nói, anh không muốn trực tiếp giết chết Bạch Ngọc Đường đơn giản như vậy. Thậm chí chỉ để giết tôi, anh cũng phải lặng lẽ chờ thời cơ. Tôi đoán trong lòng anh đã có một kế hoạch được dự trù rất lâu, mà biểu hiện của anh mấy nay cũng đã cho thấy anh là một kẻ vô cùng trung thành với kế hoạch của mình. Đối với anh mà nói, một khi kế hoạch đã bắt đầu, thì không được có thay đổi. Tôi đoán, bước đầu tiên trong kế hoạch này của anh cũng chính là trò chơi anh muốn chơi cùng Bạch Ngọc Đường ở ba mươi tám tiếng sau này.”

Vân Thu Trạch nghe Triển Chiêu giảng giải, ngoài mặt vẫn bình thường, nhưng chỉ có hắn mới biết, tâm trạng hắn đã nảy sinh biến hóa. Hắn chăm chăm nhìn triển chiêu, không biết tại sao, hắn nảy ra một dự cảm, rằng những lời tiếp theo Triển Chiêu nói sẽ ngoài dự liệu của hắn.

“Chuyện anh muốn làm, nhìn qua phức tạp, nhưng trên thực tế khá đơn giản. Anh muốn thắng Bạch Ngọc Đường, dùng cách mình quen nhất, cũng là cách Bạch Ngọc Đường quen nhất để chiến thắng anh ấy. Anh muốn thắng đẹp; vì vậy mới cho Bạch Ngọc Đường gợi ý. Nhưng anh sợ thua, cho nên mới không dám nói rõ gợi ý là gì. Anh muốn Bạch Ngọc Đường trải qua sự cố gắng to lớn rồi vẫn như của thua trong tay anh, như vậy anh sẽ đạt được cảm giác thỏa mãn mạnh mẽ. Tôi đoán, anh nhất định đang tính dùng chuyện giết chết tôi vào phút cuối cùng để cho Bạch Ngọc Đường chỉ một đòn đả kích, đây cũng là một thủ đoạn để anh đạt được thỏa mãn. Tôi đoán đúng không?”

Vân Thu Trạch từ chối cho ý kiến. Hắn hơi kinh ngạc với chuyện Triển Chiêu có thể bình tĩnh nói ra mình muốn giết cậu lúc nào, không thể không nói, càng chung sống với cậu nhóc này lâu, hắn càng cảm thấy một loại tâm tình cổ quái. Hắn giống như càng lúc càng say mê cậu nhóc này, bởi vì cậu ta luôn mang tới những điều ngạc nhiên. Đầu óc của cậu, tư chất tâm lý của cậu, cái loại dũng khí không biết là dũng cảm hay còn là ngu xuẩn, thậm chí cả phần tình cảm thâm hậu cố chấp của cậu với Bạch Ngọc Đường. Toàn bộ cũng khiến Vân Thu Trạch thống hận, mà đồng thời lại mâu thuẫn cảm thấy thương thức.

Thấy thái độ trầm mặc của vân thu trạch, Triển Chiêu ý thức được cậu rất có thể đã đoán đúng, vì vậy, cậu nói tiếp, “Tôi không đoán ra kế hoạch cuối cùng của anh là gì, nhưng bước đầu tiên của anh nhất định là muốn thông qua sự tái hiện một cuộc tranh tài từng xảy ra giữa anh với Bạch Ngọc Đường, mà cuối cùng chấm dứt bằng thắng lợi của mình. Người như anh cẩn thận như vậy, nói thế hẳn là một trận đấu mà Bạch Ngọc Đường đã từng thua nanh. Có lẽ, chính là lần anh giết chết Đinh Diêm Huệ ba năm trước.”

Lúc nói chuyện, Triển Chiêu vẫn luôn quan sát từng biến hóa trên nét mặt của Vân Thu Trạch, cậu phát hiện khi mình nói tới cái chết của Đinh

Điềm Huệ ba năm trước, ánh mắt Vân Thu Trạch khẽ nhích, khóe miệng nhẹ nhàng thả lỏng. Tim Triển Chiêu hơi chùng xuống, không lẽ nói sai rồi? Biểu tình thả lỏng của Vân Thu Trạch cho thấy tâm trạng cũng thả lỏng. Không lẽ trận quyết đấu quan trọng nhất của hắn với Bạch Ngọc Đường lại không phải trận đánh bom ba năm trước?

“Triển Chiêu, em thật rất thông minh.” Vân Thu Trạch cười khẽ, “Bất quá, em đoán được tới thì sao nào? Em nói không sao, tôi thật sự muốn thắng Bạch Ngọc Đường thêm một lần nữa. Mà lần này hắn thua, em cũng chết, hắn sẽ hoàn toàn rơi vào tình trạng sống không bằng chết. Tâm tình của hắn sẽ tan nát, ba năm trước hắn chưa điên, thì lần này nhất định sẽ vào viện tâm thần. Thế nào, em sợ sao?”

Lời của Vân Thu Trạch khiến tim Triển Chiêu dâng lên cơn giận dữ, cậu chăm chú nhìn nụ cười ghê tởm trên mặt Vân Thu Trạch, mình lại giận dữ cười lại.

“Em cười cái gì?”

Triển Chiêu nhìn biểu lộ đặc ý trên mặt Vân Thu Trạch, lạnh lùng nói, “Vân Thu Trạch, đã từng nghe tới điều trị tâm lý mức cao chưa?”

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 156: Vụ Án 10 – Trùng Sinh Chi Lộ (8)

Biểu tình Vân Thu Trạch hơi đổi, khổ sở trong mắt không thoát khỏi ánh mắt Triển Chiêu. Trông bộ dáng hần là không nghe tới điều trị tâm kịch rồi, Triển Chiêu hơi cau khóe miệng, biểu tình tự tiểu phi tiểu làm ngũ quan tuần tú càng thêm sinh động. Cậu biết loại người tự cho nằm trong tay toàn bộ như Vân Thu Trạch ghét nhất cái gì, mất khống chế, đối với Vân Thu Trạch mà nói là sự khổ sở chỉ sau thất bại.

Nghĩ tới đây, Triển Chiêu không nhịn được muốn cười.

“Tâm kịch...”

Triển Chiêu gật đầu, “Điều trị tâm kịch (*psychodrama) chính là một cách điều trị tâm lý. Ở phương Tây, loại trị liệu này đã tồn tại rất nhiều năm, mấy năm gần đây đã lưu truyền vào trong nước. Loại điều trị này so với trị liệu tâm lý truyền thống rõ ràng tốt hơn, mà chỗ tốt nhất trong đó chính là nó cho phép người bệnh có thể tự mình tham dự, bình thường người bệnh có thể ngẫu hứng phát huy, nhờ hình thức biểu diễn thể hiện thống khổ trong lòng họ. Họ có thể diễn quá khứ, hiện tại hoặc tương lai.”

“Nghe cũng không tệ. Bất quá, tôi không hiểu, cái này với đề tài chúng ta mới nói có quan hệ gì không?” Vân Thu Trạch khổ sở nhìn Triển Chiêu, hần hiểu Triển Chiêu sẽ không vô duyên vô cớ nhắc tới tâm lý trị liệu với hần.

Triển Chiêu cười, quan sát Vân Thu Trạch mấy lần, nói, “Anh tự bày ra trò chơi, người tham gia là anh với Bạch Ngọc Đường. Chủ đề anh bày ra

chính là một chuyện xưa anh với Bạch Ngọc Đường từng trải. Người tham gia không thay đổi, nội dung tương tự, hơn nữa, theo tôi quan sát, khi chuyện lần trước xảy ra, Bạch Ngọc Đường rất có thể đã trải qua một thất bại không thể quay đầu. Chuyện này đối với anh mà nói có lẽ là vinh quang không quên được, còn với Bạch Ngọc Đường mà nói, chính là đau đớn không muốn nhớ lại.

Anh chọn cách tái diễn tình hình khi ấy, toàn bộ chuyện này giống như trị liệu tâm kịch. Nếu kế hoạch anh thành công, tôi nghĩ tâm trạng của anh sẽ rất tốt, mà Bạch Ngọc Đường sẽ bị đả kích thêm một lần. Nhưng, giờ chúng ta đặt một giả thuyết đi. Nếu Bạch Ngọc Đường bắt được cơ hội mong manh chuyển bại thành thắng, thì thứ anh ấy chiến thắng không chỉ là người, mà còn là người trong quá khứ. Trò chơi này với Bạch Ngọc Đường mà nói, cũng là một màn trị liệu tâm kịch hoàn mỹ, chỉ cần anh ấy thắng, anh ấy sẽ hoàn toàn thoát khỏi bóng ma.”

Nghe giảng thuật của Triển Chiêu, biểu tình trên mặt Vân Thu Trạch càng lúc càng khó nhìn. Triển Chiêu nói rất rõ, ý tứ của cậu là, mình không tâm đặt bẫy Bạch Ngọc Đường, cuối cùng rất có thể sẽ thành toàn Bạch Ngọc Đường. Sơ ý một chút để Bạch Ngọc Đường thắng, thì hẳn không chỉ không còn cách nào phá hủy Bạch Ngọc Đường, mà ngược lại còn chữa khỏi hoàn toàn bệnh tật tâm lý của hắn. Mặc dù Vân Thu Trạch vẫn cứ hết sức khẳng định Bạch Ngọc Đường căn bản không thắng được hắn, nhưng lời nói của Triển Chiêu làm hắn nảy ra tưởng tượng vi diệu. Thứ liên tưởng này làm hắn cảm thấy không chịu nổi, hắn chăm chăm nhìn Triển Chiêu, biểu lộ dần dần trở nên lạnh lẽo.

“Triển Chiêu, tại sao ta liên tục tha thứ cho em, nhẫn nại với em, mà em mỗi ngày đều muốn chọc giận ta vậy?” Giọng nói Vân Thu Trạch rất nhẹ, hắn híp mắt nhìn chăm chú vào Triển Chiêu, lạnh lùng hỏi, “Ta không hiểu, cho dù em nghĩ ra được tình huống như trên, tại sao lại dám trực tiếp nói ra

ngay trước mặt ta chứ? Em không sợ ta đổi chủ ý, đoạn tuyệt hoàn toàn cơ hội thắng của Bạch Ngọc Đường sao?”

Ánh mắt lạnh lẽo của Vân Thu Trạch làm Triển Chiêu cảm thấy sợ hãi, nhưng cậu hiểu rất rõ, đối mặt với Vân Thu Trạch, có thể yếu thế, nhưng không thể sợ. Đối mặt với tên bạo lực như Vân Thu Trạch, sợ hãi không thể giải quyết bất kỳ vấn đề gì. Vì vậy cậu không hề sợ bình tĩnh nhìn vào ánh mắt âm trầm của Vân Thu Trạch, bình tĩnh đáp lại, “Tôi tin anh sẽ không đổi chủ ý, bởi vì cho dù tôi cho anh biết Bạch Ngọc Đường thắng thì làm sao, anh cũng sẽ không từ bỏ việc chơi trò này với Bạch Ngọc Đường. Bởi lẽ bất kể từ suy nghĩ chủ quan của chính anh hay còn là trong tiềm thức, anh vẫn tin chắc mình sẽ thắng.”

“Ồ?” Vân Thu Trạch nhú mày, cười lạnh nói, “Triển Chiêu, giáo sư dạy em viết hồ sơ không có nói cho em nghe, không được đứng trước mặt người khác phân tích tâm trạng của họ sao, như vậy rất vô lễ, sẽ làm người ta vô cùng tức giận.”

Đáy lòng Triển Chiêu trầm xuống, nhưng vẫn chăm chăm nhìn vào mắt Vân Thu Trạch nói, “Anh giận dữ, chứng tỏ phân tích của tôi đúng.”

“Đúng. Không sai, em đúng.” Vân Thu Trạch giống như nhai đi nhai lại mấy lời này trong cổ họng, ánh mắt quét qua quét lại trên mặt Triển Chiêu mấy lần.

Đột nhiên, tay Vân Thu Trạch như một thanh kiếm sắt mạnh mẽ bấm lên cổ Triển Chiêu. Động tác kia nhanh như một con báo săn hung hãn, cho dù Triển Chiêu phát giác trước, cũng không còn chút thời gian nào để phản ứng cùng né tránh.

Đau đớn truyền tới từ nơi bị chèn ép, hít thở không thông khiến đại não Triển Chiêu thiếu đi dưỡng khí, cậu ra sức giãy giụa, hai tay lại không chút sức mạnh nào. Vân Thu Trạch chăm chăm nhìn đôi mắt đầy máu vì thiếu ô

xi của Triển Chiêu, nhìn đôi gò má từ hồng trở thành nhợt nhạt, cuối cùng dần mất đi khí lực. Làm một đặc cảnh chuyên nghiệp đã qua huấn luyện, phần tử khùng bố giết người vô số, Vân Thu Trạch có rất nhiều kinh nghiệm trong việc bóp chết một nam nhân trưởng thành. Hắn biết khống chế lực độ, làm sao điều khiển thống khổ, làm sao hành hạ liên tục. Hắn dĩ nhiên biết, nếu hắn dùng sức mạnh này chèn ép cổ của Triển Chiêu, không tới ba mươi giây nữa, tiểu tử khiến tâm tình hắn khó chịu sẽ hoàn toàn biến mất.

“Em không sợ chết sao? Cho dù vậy cũng không sợ!? Nếu ta giết em ngay bây giờ, có phải Bạch Ngọc Đường sẽ hoàn toàn không còn khả năng khôi phục nữa? Như vậy, là lựa chọn tốt nhất không phải sao?”

Vân Thu Trạch tiến sát lại bên tai Triển Chiêu, lạnh lùng nói ra suy nghĩ trong lòng mình. Hắn cảm nhận được Triển Chiêu ngày càng hư nhược, cảm giác sinh mạng trong tay hắn dần dần thoát đi càng lúc càng rõ, đột nhiên, Vân Thu Trạch nhướn mày, hung hăng ném Triển Chiêu ra khỏi tay.

Triển Chiêu té mạnh lên mặt đất, trán đụng vào đất, trầy da, máu tươi chớp mắt chảy ra. Vậy mà Triển Chiêu căn bản không sao cảm nhận được bất kỳ đau đớn nào, toàn bộ đại não của cậu cũng rơi vào trạng thái hỗn độn. Cổ họng bị Vân Thu Trạch ép mạnh tràn đầy cảm giác nôn mửa, hôn mê, buồn nôn, làm Triển Chiêu bò lết trên đất, ói không ngừng.

Cơ thể to lớn của Vân Thu Trạch đứng thẳng trước mặt Triển Chiêu, từ trên cao nhìn chăm chú tên tiểu tử thú vị yếu ớt, mới nhìn qua có thể dùng một đám nghiền chết này. Vân Thu Trạch cảm thấy rất khốn hoặc. Mới rồi vì sao không giết y? Dù sao cũng định giết y rồi, sớm hơn một chút hoặc trễ hơn một chút, cũng đâu có quan trọng như vậy.

Tiểu tử thú vị này thực sự rất thông minh, cậu ta đã đoán đúng rất nhiều chuyện, nhưng có một việc cậu ta vẫn đoán sai một chút xiu. Vân Thu Trạch đúng là không thích sửa đổi kế hoạch, vì vậy nếu như không cần

thiết, hẳn cũng sẽ không định giết chết Triển Chiêu vốn định lưu lại cuối cùng cho Bạch Ngọc Đường một kích nặng nề. Nhưng, xem trọng kế hoạch không có nghĩa là cứng nhắc không thay đổi. Vân Thu Trạch không phải kẻ cố hủ như thế, nếu có vài biến số trở nên hết sức nguy hiểm, còn cố chấp không sửa thì đó chính là đồ ngốc. Vân Thu Trạch dĩ nhiên không ngốc, thực tế là hẳn đã thả Triển Chiêu ra, lại như cũ không có cách nào khắc chế lại xung động muốn lập tức giết chết cậu.

Nhưng, tại sao hẳn lại dừng tay? Có lẽ là do, cậu nhìn qua quá yếu ớt, căn bản không chịu được một đòn. Vân Thu Trạch khẽ cau mày, chuyện này nói không rõ được, dù sao tên tiểu tử mới nhìn qua không hề mạnh mẽ này ở trong vòng ba ngày đã phá vỡ tình tảo tợ chế mà hẳn vẫn luôn kiêu ngạo. Có nên giết cậu ta hay không đây? Vân Thu Trạch trầm ngâm rất lâu, cuối cùng vẫn không hạ thủ. Hẳn quay người ra khỏi phòng, bỏ mặc Triển Chiêu một thân một mình nằm trên đất, không để ý tới nữa.

Triển Chiêu bò trên đất nghe tiếng đóng cửa nặng nề, cậu khổ sở lật người, ngửa mặt nằm trên mặt đất, trợn tròn mắt, mơ màng nhìn trần nhà. Cái loại cảm giác sát vai qua tử thần làm cả người cậu rơi vào sợ hãi trước giờ chưa từng có. Nhưng, sau khi thoát khỏi cái chết, cậu lại càng khẳng định ý nghĩ của mình hơn. Vân Thu Trạch, vì sao người sợ hãi tới vậy. Mới rồi người thật muốn giết ta, là do người sợ suy đoán của ta trở thành sự thật, phải không?

Người sợ Bạch Ngọc Đường thắng, đó là vì người lo mình sẽ thất bại. Hành vi của người xuất phát từ nỗi sợ sẽ thất bại, người sợ thất bại, vì thất bại tạo hậu quả. Người cần trị liệu tâm lý không chỉ có Bạch Ngọc Đường, mà người mắc bệnh cần nó hơn, là chính người. Người sợ thất bại, là vì người muốn nhờ sự thành công lần này mà đạt được, đạt được.... đạt được cái gì?

Triển Chiêu cau mày, đau đớn rõ ràng trên cơ thể nhắc nhở cậu, trong khoảnh khắc vừa rồi, khoảng cách của cậu với cái chết gần tới mức nào.

Nóng bức, khó chịu trên cổ, trong họng như còn thứ gì chưa ỏi ra được. Triển Chiêu khổ sở nhắm mắt, không nhìn được mà nhớ tới Bạch Ngọc Đường.

Mấy ngày nay cậu rất ít khi nhớ tới Bạch Ngọc Đường, đó là do cậu cố tình trấn áp. Bởi vì tư niệm Bạch Ngọc Đường sẽ làm nhiễu tâm tình của cậu, làm cho cậu khó lên tinh thần khi đối mặt với Vân Thu Trạch. Mà vừa nãy, lúc cậu tưởng mình sẽ bị Vân Thu Trạch bóp chết, gương mặt Bạch Ngọc Đường cứ thể hiện lên trước mặt cậu.

Không có tiểu tụy, không có thống khổ, gương mặt hoàn mỹ như vậy, một người hoàn mỹ như vậy. Triển Chiêu giống như chợt hiểu, lần đầu tiên động tâm với Bạch Ngọc Đường là từ khi nào. Thì ra, bắt đầu từ sớm như vậy sao? Là lúc sau khi họ quen nhau cùng trải qua vụ án thứ hai, khi đó Triển Chiêu lần đầu tiên biết được, vị cảnh sát Bạch bề ngoài khốc như thế, lại có lúc bị người mắng cho cầu huyết lâm đầu mà không cách nào cãi lại. Cô bé gọi Đinh Nguyệt Hoa kia, ngoài việc ăn mặc quá lỗ lã ra, cả tính tình đáng sợ. Triển Chiêu lúc ấy thật tò mò, cuối cùng giữa họ đã xảy ra chuyện gì, mới khiến Bạch Ngọc Đường nhẫn nại tới vậy. Sau đó, bọn họ cùng nhau bắt được Tần Minh. Sau đó nữa, Triển Chiêu cuối cùng đã hiểu, sâu trong nội tâm Bạch Ngọc Đường có bao nhiêu đau đớn không muốn để người ta biết.

Lúc sắp chết tới nơi, Triển Chiêu chợt nhớ lại một chi tiết. Lúc ở trong ký túc xá Đinh Nguyệt Hoa, Bạch Ngọc Đường chăm chú nhìn màn hình vi tính tìm kiếm mọi chi tiết có ích cho chuyện phá án. Khi đó, Triển Chiêu đứng bên cạnh anh, ngừng mắt nhìn gò má ưu nhã tinh xảo của anh. Trong nháy mắt đó, Triển Chiêu cảm giác tim mình đập thật nhanh.

Nghĩ tới đây, Triển Chiêu không nhìn được muốn cười, nhưng đau nhức trên thân làm cậu không có cách bật cười. Nếu tên Bạch Ngọc Đường kia biết được thời điểm mình động tâm sớm như thế, nhất định sẽ hết sức kinh ngạc, cũng hết sức đặc ý đi?

Người nọ, bây giờ đang làm gì thế? Có phải cũng giống mình, đang suy nghĩ xem động cơ của Vân Thu Trạch là gì không? Bốn mươi tám tiếng, hiện tại chỉ còn lại phân nửa, áp lực của anh nhất định rất lớn đi?

Triển Chiêu nhắm nửa con mắt, nghĩ về khuôn mặt lo âu của Bạch Ngọc Đường, một đôi mắt thâm quầng, đầu tóc rối bời như gấu trúc, không nhận được cong khóe miệng.

Ngọc Đường, thiết kế lần này của Vân Thu Trạch, là một cơ hội vô cùng tốt cho anh. Anh nhất định phải chiến thắng bản thân, thắng trò chơi này! Chúng ta phải sống cho tốt, như thế mới có thể chờ tới ngày gặp lại nhau.

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 157: Vụ Án 10 – Trùng Sinh Chi Lộ (9)

Phân cục, phòng họp.

Bạch Ngọc Đường ngồi trước màn hình, mắt chăm chú nhìn Triển Chiêu trên màn ảnh. Tay hắn cầm remote, liên tục phát lại câu nói cuối cùng Triển Chiêu nói với anh.

‘Để chúng ta tái đấu với nhau, ta muốn tái hiện chiến thắng ban đầu.’

Những lời này không biết phát mấy lần, Bạch Ngọc Đường vẫn còn tiếp tục quan sát. Anh chăm chú nhìn khuôn mặt Triển Chiêu, đem từng thần thái khi nói chuyện của cậu khắc sâu vào trong lòng. Số lần quan sát càng nhiều, một suy nghĩ càng lúc càng rõ ràng hơn.

Bạch Ngọc Đường nhắm hai mắt lại, ngưng thần suy nghĩ. Trong đầu anh không ngừng thoảng qua từng cảnh tượng, những cảnh đó đều là những hình ảnh trong ký ức trong ba năm mà anh không muốn nhớ lại. Anh nhớ lại những ngày ở đội đặc cảnh, nhớ lại những chuyện xưa với Vân Thu Trạch, những ký ức này với Bạch Ngọc Đường mà nói chính là thất bại, khổ sở và hối hận. Trong ba năm trôi qua, anh hết sức cố gắng để không nhớ tới những chuyện này, thậm chí là nhớ lại Vân Thu Trạch.

Song, khi anh chân chính nghiêm túc suy nghĩ mới nhận ra, thì ra trí nhớ là thứ không đáng tin như thế. Ba năm cố tình quên đi, lại khiến trí nhớ của anh xuất hiện quá nhiều sai trái. Những hận thù khắc cốt ban đầu cũng không cách nào giúp đại não của Bạch Ngọc Đường nhớ lại đa số những chi

tiết trong thời gian Vân Thu Trạch với anh chung đụng. Thậm chí cả những chuyện Tô Hồng nhớ, anh cũng quên.

Bạch Ngọc Đường từng hỏi thăm Triệu Trinh xem rốt cuộc đây là chuyện gì. Triệu Trinh giải thích rằng, bởi vì những ký ức kia với Bạch Ngọc Đường không phải là thứ tốt, nhớ lại sẽ khiến tâm trạng anh trở nên thống khổ, thân thể vì bảo vệ anh, đã chủ động giấu những ký ức này vào chỗ sâu, một thời gian sau, đã trở thành mơ hồ. Những ký ức kia tuy bị đại não giấu đi theo bản năng, nhưng sẽ không biến mất. Trên thực tế, tất cả hành vi của con người đều tìm được trên kinh nghiệm thực tế, khổ sở bị giấu lại trong lòng sau thời gian lên men, đều sẽ luôn trở lại ở một lúc nào đó tại tương lai. Nếu không cách nào tìm được những đau thương từng trải nghiệm để chữa trị cho chúng, thì người trong cuộc sẽ phải chịu tổn thương sớm hơn.

Ma bây giờ, chúng chưa nhớ ra, tổn thương đã tới. Bạch Ngọc Đường cần, chính là trong mấy tiếng ngắn ngủi này nhớ ra chúng.

Triển Chiêu trên màn hình một lần nữa nói ra câu sau chót, đôi mắt trong suốt kia kiên định nhìn vào ống kính, khóe miệng khẽ nhếch, giống như mỉm cười dịu dàng. Trong lòng Bạch Ngọc Đường xoẹt qua một tia đau đớn, mà ngay lúc đó, cửa phòng bị đẩy ra. Bạch Ngọc Đường ngẩng đầu lên, híp mắt nhìn về phía cửa.

“Tôi chuẩn bị xong rồi, cậu thì sao?” Khuôn mặt Triệu Trinh xuất hiện.

Bạch Ngọc Đường chăm chú nhìn theo tầm nhìn của Triệu Trinh, lúc này video vừa phát hết. Hình ảnh đang dừng trên nét mặt cuối cùng của Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường đột ngột đứng dậy, đi về phía Triệu Trinh, “Đi thôi!”

Có lẽ chỉ còn dư lại cách này. Thời gian không còn nữa, chỉ có thể nhờ thủ đoạn để đánh thức những ký ức đã bị Bạch Ngọc Đường lãng quên. Anh

cần chúng, chúng chính là thứ mấu chốt để tìm thấy Triển Chiêu!

Triệu Trinh nghiêng người tránh đường cho Bạch Ngọc Đường, nhìn bóng lưng của anh mấy giây. Chỉ lát sau, anh nhanh chóng đuổi theo, hai người đi thẳng tới phòng cách ly lần trước thôi miên A Xuân. Trong phòng đã có người chờ họ. Bao Chứng, Công Tôn Sách, Tô Hồng, còn có Bàng Thống.

“Đến lúc thôi miên họ sẽ ra ngoài hết.” Triệu Trinh thấy Bạch Ngọc Đường hơi đổi thái độ, vội giải thích, “Tất cả nội dung cậu nói ra trong quá trình thôi miên tôi sẽ giữ bí mật cho cậu, trừ phi cậu muốn đưa ra chia sẻ với người khác.”

Bạch Ngọc Đường nhìn Triệu Trinh, gật đầu, “Cảm ơn, sư huynh. Tôi chuẩn bị xong rồi, mau bắt đầu đi, Triển Chiêu còn chờ tôi đây.”

Triệu Trinh trong lòng chua xót, lập tức gật đầu. Anh xoay người nhìn về phía bốn người nọ, nói, “Giờ tôi phải làm thôi miên cho Bạch Ngọc Đường, trong cả quá trình tôi muốn ở riêng với cậu ta.”

Lời Triệu Trinh đã nói rất rõ, Bao Chứng là người đầu tiên đứng dậy, chăm chú nhìn biểu lộ kiên định của Bạch Ngọc Đường, đè xuống lo lắng trong lòng, chỉ dùng sức vỗ lên vai anh rồi ra khỏi phòng. Công Tôn Sách cũng rất lo lắng cho trạng thái Bạch Ngọc Đường, bởi vì Triệu Trinh đã từng nói với họ, thôi miên đều sẽ gây ảnh hưởng không tốt tới đại não của người tiếp nhận. Bất quá bọn họ đều biết lựa chọn của Bạch Ngọc Đường, nếu đổi lại là bất cứ ai trong số họ, cũng sẽ đồng ý bỏ ra giá cao như thế để cứu triển chiêu, huống chi người đó còn là Bạch Ngọc Đường?

Công Tôn Sách cũng vỗ vai Bạch Ngọc Đường, nhẹ nhàng thở dài, quay người đi ra. Sau nữa là Tô Hồng, mắt của cô đỏ hồng như thể mới khóc, bất quá lúc đối mặt với Bạch Ngọc Đường vẫn còn cười.

“Tiểu Bạch, lúc làm thôi miên cũng không được nói bí mật của chúng ta cho giáo sư Triệu nha.”

Bạch Ngọc Đường câu khước miệng cười, “Yên Tâm, cho dù giáo sư Triệu biết được chuyện của cô, cũng sẽ giữ bí mật giúp cô.”

Người cuối cùng rời phòng chính là Bàn Thống. Thái độ của hắn dĩ nhiên thoải mái hơn ba người nọ rất nhiều. Bàn Thống trước tiên dùng sức ôm chặt Bạch Ngọc Đường một cái, coi như cổ vũ anh cố lên, sau đó nhìn Triệu Trinh nói, “Giúp tôi chăm sóc cậu ta.”

Triệu Trinh nhú mày, có chút không hiểu, lại có hơi buồn buồn nhìn vào mắt Bàn Thống. Nói thật nếu không phải lúc này không thích hợp, anh thật muốn hỏi một câu, anh dựa vào cái gì mà nói ra mấy lời đó? Cái gì là “giúp anh chăm sóc cậu ta?” Chuyện chăm sóc Bạch Ngọc Đường còn phải chờ anh nhờ vả mới làm sao? Xin hỏi anh là người nhà ai vậy? Nghe mấy câu này thật mất tự nhiên.

Bất quá, kể từ lúc quay về thành phố D, giữa Triệu Trinh với Bàn Thống đã xảy ra rất nhiều thứ khiến bọn họ khó xử, lúc này có thể chung sống đã rất khó khăn rồi. Đại địch trước mắt, thời gian cấp bách, Triệu Trinh cũng không muốn dây dưa với Bàn Thống, cho nên thờ ơ hừ một tiếng xem như đáp trả cho lời dăn dò của Bàn Thống.

Cuối cùng cũng tiễn đi người không có nhiệm vụ, Triệu Trinh đóng chặt cửa phòng làm việc lại, quay đầu cười nhẹ với Bạch Ngọc Đường, “Được rồi, bây giờ thả lỏng, chúng ta có thể bắt đầu.”

“Nằm xuống đi,” Triệu Trinh chỉ chỉ ghế salon bằng da màu đen trong góc phòng làm việc.

Bạch Ngọc Đường hơi do dự, cũng không lập tức đi tới. Nói thật, nếu không phải muốn mau chóng cứu Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường tuyệt đối sẽ không nhờ Triệu Trinh làm thôi miên cho mình. Đối với mấy người bác

sĩ tâm lý này, trừ Triển Chiêu ra, Bạch Ngọc Đường vẫn chưa có cách tín nhiệm hoàn toàn họ. Mặc dù đã chuẩn bị tinh thần xong rồi, nhưng muốn hoàn toàn không đề phòng mà nằm xuống trước mặt Triệu Trinh, Bạch Ngọc Đường chợt cảm thấy khó.

Triệu Trinh là ai? Kiến thức chuyên nghiệp dày dặn giúp anh hiểu rõ do dự của Bạch Ngọc Đường. Thấy tâm trạng Bạch Ngọc Đường khẩn trương, Triệu Trinh cười nói, “Cậu không phải khẩn trương. Thật ra thôi miên là một chuyện rất thoải mái. Chỉ cần thầy thôi miên của cậu, cũng chính là tôi, là người chuyên nghiệp, thì thôi miên cũng không đáng sợ như cậu tưởng đâu. Không lẽ còn sợ tôi thôi miên, không chế ý chí của cậu, để cậu làm chuyện trái với suy nghĩ của mình sao?”

Bạch Ngọc Đường cười, có chút lúng túng, quay người ngồi lên ghế. Trước khi nằm xuống, anh quan sát Triệu Trinh mấy lần, chần chừ nói, “Anh, tiếp theo chắc sẽ lấy ra cái đồng hồ lắc gì đó...”

“Sau đó lung lay trước mặt cậu hả?” Triệu Trinh dờ khóc dờ cười nhìn Bạch Ngọc Đường, lòng nói tiểu tử này cũng hài hước lắm. Hiểu lầm của thế giới này với thầy thôi miên quả nhiên quá lớn rồi. Trên thực tế mấy thủ đoạn dùng đồng hồ quả lắc để dẫn dụ bệnh nhân đã sớm lỗi thời rồi, hơn 80% thầy thôi miên trên thế giới đều dùng ám hiệu ngôn ngữ để bệnh nhân sớm tiến vào trạng thái thôi miên.

“Mấy thứ đó không cần đâu, cậu chỉ cần nằm xuống là được.” Triệu Trinh nhìn Bạch Ngọc Đường nửa tin nửa ngờ nằm lên ghế, liền phân phó, “Nhẹ nhàng nhắm mắt lại.”

Bạch Ngọc Đường không do dự nữa, nhớ về Triển Chiêu, anh hít một hơi thật sâu, sau đó nhắm lại mắt. Bóng tối bao phủ, Bạch Ngọc Đường nghe giọng nhỏ nhẹ, rõ ràng, trầm thấp của Triệu Trinh, “Tiếp theo tôi sẽ tiến hành khảo nghiệm tính ám thì lên người cậu. Đây là chỉ năng lực tiếp nhận ám hiệu của cậu, độ cao thấp của nó chứng tỏ hiệu quả của thôi miên.

Cậu không cần chống cự, chỉ cần suy nghĩ theo ngôn ngữ của tôi, theo yêu cầu của tôi tiến vào sâu trong đầu.

Người không biết thôi miên có thể sẽ nghĩ, người có ám hiệu thôi miên cao chính là người có ý chí không kiên định, nhưng tình hình thật không phải như thế. Bình thường người có tính ám hiệu mạnh là người có độ thông minh tương đối cao, trí tưởng tượng phong phú, tính cách thoải mái. Bạch Ngọc Đường, cậu chính là người như thế, chỉ cần cậu có thể tin cậy tôi, theo ngôn ngữ của tôi cùng bước vào không gian thôi miên, thì rất nhanh, cậu có thể nhìn thấy thế giới chân thật ở sâu trong não bộ cậu. Cậu có thể nhìn thấy quá khứ, hiện tại, tương lai, thậm chí là kiếp trước cùng kiếp sau.

Tiếp theo sau khi tôi nói bắt đầu, cậu sẽ rơi vào trạng thái thôi miên. Sau khi thôi miên kết thúc, tôi sẽ đếm từ một tới năm, lúc cậu nghe hai chữ “tỉnh dậy”, thì phải mở mắt, cậu sẽ thoát khỏi trạng thái thôi miên.”

Giọng của Triệu Trinh chậm rãi mà trầm, trong bóng tối, Bạch Ngọc Đường được giọng nói này chỉ dẫn, suy nghĩ dần mở ra, giống như rơi vào một thế giới đen hỗn độn. Còn thanh âm của Triệu Trinh chính là ánh sáng duy nhất trong màn sương đen đó, dưới chỉ dẫn của ánh sáng, anh có thể đi tới bất kỳ nơi nào anh muốn.

“Bây giờ cậu đang bước đi trên một con đường nhỏ, cuối đường có một cánh cửa, cậu thấy không?”

“Có.” Bạch Ngọc Đường nghe câu hỏi của Triệu Trinh, quả nhiên nhìn thấy cánh cửa nọ, cậu nhanh chóng đi tới.

Triệu Trinh cười khẽ, tiếp tục nói, “Đẩy cánh cửa kia ra, nói cho tôi nghe cậu thấy được cái gì?”

Bạch Ngọc Đường tới cạnh cửa, thử thăm dò đẩy một cái. Cửa lập tức mở ra, một ánh mặt trời chói mắt xuyên qua màn sương đen vô tận. Bạch

Ngọc Đường không hề do dự một cước bước qua, đi vào trong ánh sáng.

“Sáng thật, đâu cũng sáng.”

“Không cần vội.” Triệu Trinh phát hiện Bạch Ngọc Đường nhíu chặt chân mày, lập tức thấp giọng trấn an, “Bây giờ nhắm mắt lại, điều chỉnh tầm mắt của cậu một chút, cậu đã thích ứng với những ánh sáng kia, có thể nhìn kỹ, nơi đó là nơi nào.”

“Cậu thấy được chưa?”

“Đúng, tôi thấy.”

“Cho tôi biết cậu thấy cái gì, nói đi.”

“Tôi nhìn thấy một khu rừng to lớn.” Chân mày Bạch Ngọc Đường vẫn khóa chặt, có điều lời anh kể lại vô cùng rõ ràng, thậm chí khiến Triệu Trinh cũng sinh ra cảm giác mình lạc vào cảnh giới kỳ lạ.

“Rừng rậm như thế nào?”

“Rất lớn, rất rậm rạp, nhìn không thấy điểm cuối.”

“Sẽ có điểm cuối, vì mục tiêu của cậu nằm ở cuối cánh rừng kia.” Giọng nói Triệu Trinh dịu dàng chỉ dẫn Bạch Ngọc Đường bước vào cánh rừng to lớn kia, dần dần tiến tới bìa rừng.

Thế giới hư ảo cùng thế giới thật không giống, có lúc thiên sơn vạn thủy cũng chỉ cách một bước chân. Lúc Bạch Ngọc Đường muốn đi xuyên qua cánh rừng nọ, anh thật sự đã rời khỏi thế giới xanh biếc kia trong nháy mắt.

“Tôi ra ngoài rồi.”

“Bây giờ cậu thấy gì?”

“Một căn nhà.”

“Nhà như thế nào?”

“Một căn nhà hết sức bình thường, cao năm tầng, phòng ở tầng ba.”

“Cậu đang ở cửa phòng sao?”

“KHông, tôi ở dưới lầu.”

“Nói cách khác, cậu đang đứng ở phía dưới căn phòng đó, nhưng cậu biết, mục tiêu của cậu là căn phòng nọ.”

“Đúng.”

“Cậu chuẩn bị lên lầu sao?”

“Không.”

“Tại sao?”

“Vì nơi đó có mai phục.”

“Ai đang mai phục cậu?”

“Đội trưởng.”

“Đội trưởng, Vân Thu Trạch ư?”

“Phải, chính là hắn.” Lúc Bạch Ngọc Đường đang trả lời, chân mày lại một lần nữa nhúc nhích, Triệu Trinh thầm động, hiển nhiên, giờ là lúc để Bạch Ngọc Đường thấy Vân Thu Trạch.

“Ngoài cậu ra, còn ai khác không?” Triệu Trinh hỏi.

“Còn.”

“Ai nữa?”

“Điền Huệ, Chu Tiểu Vũ, Mẫn Nguyệt, Hàm Hàm, Đại Trương, Lão Ngưu, rất nhiều.

“Đội trưởng đâu?”

“Hắn không đi cùng bọn tôi, hắn dẫn đội lam, phụ trách cản trở.”

“Bây giờ hắn đang ở đâu, Ngọc Đường, cậu tập trung tinh thần, cậu sẽ thấy được hắn.”

Chân mày Bạch Ngọc Đường cau lại mấy cái, cuối cùng vẽ mặt đột nhiên thả lỏng, giọng cũng hưng phấn hơn, “Tôi thấy! Tôi thấy hắn!”

“Hắn đang ở đâu?”

“Trước mặt tôi, đang xem đồng hồ đeo tay.”

“Hắn đang xem giờ sao?”

“Đúng thế!”

Câu trả lời của Bạch Ngọc Đường làm Triệu Trinh để ý, thời gian, thời gian! Trong video Triển Chiêu cũng nhắc tới thời gian, thời gian Vân Thu Trạch để lại cho họ là bốn tám tiếng. Thời gian này có lẽ là điểm mấu chốt.

“Cậu có biết vì sao hắn muốn nhìn đồng hồ không? Tiểu Bạch, nhiệm vụ lần này của các cậu là gì? Có hạn chế thời gian không?”

Mi phong của Bạch Ngọc Đường lần nữa dựng lên, bất quá anh rất nhanh trả lời lại, “Nhiệm vụ của bọn tôi là giải cứu một thành viên quan trọng của chính phủ, người đó bị quân lam bắt cóc, chúng ta phải tìm ra và giải cứu người đó trong vòng 48 tiếng đồng hồ. Đội trưởng đang nhìn đồng

hồ, bởi vì nếu trong thời gian quy định chúng ta tìm không ra địa điểm, con tin sẽ bị báo tử vong, hãn sẽ thắng.”

“Câu nhìn thấy đội trưởng vậy tâm trạng cậu lúc này thế nào?”

Trên mặt Bạch Ngọc Đường hiện ra vẻ đưa đám, “Rất không vui.”

“Vì sao?”

“Vì chúng tôi thua rồi.”

“Vì sao phải thua, vì không tìm được vị trí con tin à?”

“KHông, bọn tôi tìm ra, nhưng...”

“Nhưng cái gì?” Triệu Trinh cảm thấy anh đã chạm tới nòng cốt vấn đề, nhưng không biết vì sao, Bạch Ngọc Đường không nói tiếp.

“Nhưng.... Nhưng...” Trên mặt Bạch Ngọc Đường hiện ra vẻ nóng nảy vô cùng, thân thể không nhịn được mà giãy dụa kịch liệt. Dưới mi mắt đang đóng, con người đang mãnh liệt chuyển động, biểu thị tâm tình anh đã hết sức khẩn trương và lo lắng.

Triệu Trinh ý thức, không thể để anh nhớ lại, anh phải dừng thôi miên.

“1, 2, 3, 4, 5, tỉnh lại!”

“A!” Bạch Ngọc Đường đột nhiên mở mắt, mồ hôi lạnh trong thoáng chốc rỉ ra, đôi mắt anh chăm chú nhìn Triệu Trinh, khẩn trương hô hấp.

“Không sao chứ?” Triệu Trinh lo lắng nhìn Bạch Ngọc Đường, đưa lên một ly nước đá.

Bạch Ngọc Đường trợn mắt bò dậy khỏi ghế, cạo sạch ly. Uống nước xong, đôi mắt mờ mịt của anh dần trở lại bình thường, sau đó, anh nhìn về

phía Triệu Trinh, nói, “Sư huynh, cảm ơn. Tôi nghĩ tôi biết Vân Thu Trạch định làm gì rồi.”

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 158: Vụ Án 10 – Trùng Sinh Chi Lộ (10)

Sợ?” Vân Thu Trạch nhếch miệng, cười lạnh nói, “Khuyết điểm lớn nhất của em, chính là thích khiêu chiến ranh giới cuối cùng của tôi, lại không biết cách che giấu khuyết điểm của mình. Ngay khi nhược điểm của mình bị kẻ thù nắm giữ mà còn mạo hiểm chọc giận kẻ thù, thì không phải dũng cảm mà là ngu!”

Lãnh khốc cùng tàn bạo thường sẽ cùng xuất hiện trên một người, vậy mà sau mấy ngày chung sống với hắn, lại làm Triển Chiêu sâu sắc hiểu rõ, Vân Thu Trạch không phải là người tàn bạo, cho dù hắn đúng là một kẻ lãnh khốc vô tình.

Ngày đó, Triển Chiêu vì chọc giận Vân Thu Trạch mà suýt nữa bị đối phương bóp chết, sau đó có lẽ nhờ Vân Thu Trạch đã tìm lại được lý trí, cho là Triển Chiêu còn giá trị lợi dụng, cuối cùng bỏ qua. Cổ của Triển Chiêu bị tổn thương rất nặng, lại bị cú ném cuối cùng của Vân Thu Trạch khiến đầu bị đập, nếu như có bác sĩ chẩn bệnh, hắn là không thoát được bị chấn động não nhẹ đâu.

Lúc đầu Vân Thu Trạch cũng không để ý tới triển chiêu, một mình hắn ngồi ở phòng khác, ném một mình Triển Chiêu xuống đất. Khoảng chừng 10 phút sau hắn bước ra, phát hiện Triển Chiêu vẫn nằm trên đất, vì hai chân bị còng dưới chân bàn, thân thể mới cong thành một tư thế không thoải mái. Biểu tình Vân Thu Trạch khẽ thay đổi, dường như rất không vui. Hắn bước tới đỡ Triển Chiêu dậy, đặt lên trên ghế, sau đó cẩn thận kiểm tra

vết thương trên cổ cậu. Sau khi xác định thương tích Triển Chiêu không đáng ngại, Vân Thu Trạch mới lạnh lùng thả cậu ra.

Mấy giờ tiếp theo, Vân Thu Trạch không hành hạ Triển Chiêu nữa. Hắn rót nước cho cậu, chuẩn bị bữa trưa, thậm chí còn chủ động tìm đề tài nói chuyện với Triển Chiêu. Bởi vì mới nãy lúc bị Vân Thu Trạch siết cổ đã làm tổn thương tới khí quản, Triển Chiêu khi nói chuyện sẽ cảm thấy cổ họng bị đau, giọng lại càng khàn. Bất quá, mỗi khi Vân Thu Trạch hỏi cậu, Triển Chiêu đều trả lời. Hai người một chút cũng không giống kẻ thù đối đầu chết đi sống lại như vừa nãy, mà giống như hai người xa lạ đang cẩn thận tìm kiếm chủ đề, nói qua nói lại.

Triển Chiêu có một loại cảm giác rất kỳ lạ, cảm giác này làm cậu có chút buồn bực. Vì cậu phát hiện Vân Thu Trạch chỉ ở lại trong phòng của hắn có 10 phút đã khôi phục lại tinh tảo hoàn toàn. Cậu bỏ ra giá cao như thế, gần như là vất luôn cái mạng, kết quả không động đậy gì tới lý trí của Vân Thu Trạch được. Tên này đúng là tỉnh tới mức đáng sợ, bất kể Triển Chiêu dùng biện pháp gì chọc giận hắn, hắn cũng sẽ xử lý vấn đề trong chớp mắt. Hắn có thể dùng bạo lực khiến Triển Chiêu im lặng, cũng không tiết lộ một chút ý tưởng thật sự trong lòng.

Nhưng, hành động xung động khi nãy cũng không phải không có thu hoạch. Triển Chiêu trộm quan sát Vân Thu Trạch, bề ngoài bình tĩnh của hắn, có lẽ đang cất giấu thế giới nội tâm không muốn để ai biết. Hồ sơ viết lần trước rất chính xác, Vân Thu Trạch là một kẻ kiêu ngạo, tự cao, hắn đúng là có vốn liếng để tự cao. Tình huống khi nãy xảy ra ới là do hai người họ đang tham khảo kế hoạch của Vân Thu Trạch. Trong kế hoạch đó, Triển Chiêu thấy được sự tự phụ, lãnh khốc, nhưng cũng thấy được sự cẩn thận cùng kín đáo tuyệt đối. Kế hoạch của Vân Thu Trạch không hề có sơ suất, bởi vì hắn rất coi trọng thắng thua.

Mà cuối cùng nguyên nhân khiến hắn mất khống chế tới mức muốn giết chết Triển Chiêu, cùng là vì Triển Chiêu đã chỉ ra biến số có thể xảy ra

trong kế hoạch của hắn. Triển Chiêu nhảy bén phát hiện, kế hoạch Vân Thu Trạch với Bạch Ngọc Đường mà nói chính là một phương pháp trị liệu tâm kịch hoàn mỹ nhất. Nếu kết quả sau chót không phải Vân Thu Trạch thắng thì Bạch Ngọc Đường sẽ đạt được thắng lợi chân chính. Bất kể là thắng Vân Thu Trạch hay là chiến thắng tâm ma của bản thân, với Bạch Ngọc Đường đều là một kết quả hoàn mỹ. Còn Vân Thu Trạch sẽ thất bại ê chề.

Tại sao Vân Thu Trạch lại động sát cơ với mình? Triển Chiêu vừa lén lén quan sát Vân Thu Trạch, vừa thầm suy nghĩ. Có lẽ do mình quá mạo hiểm, đánh giá qua cao mức coi trọng kế hoạch của Vân Thu Trạch. Một người khi bị chọc giận đều sẽ mất đi lí trí, vô luận là người cẩn thận thế nào. Thật ra hành động vừa rồi là thử dò xét, cũng là đánh cuộc một trận, thứ Triển Chiêu đánh cược chính là trình độ tự tin của Vân Thu Trạch với kế hoạch của mình.

Mặc dù chuyện này trên thực tế rất mạo hiểm, nhưng Triển Chiêu vẫn thắng, bởi vì cuối cùng Vân Thu Trạch vẫn không giết cậu. Vân Thu Trạch thu tay, chứng tỏ hắn vẫn muốn hoàn thành kế hoạch ban đầu. Nhưng Triển Chiêu đã thành công làm lung lay tự tin của hắn, gieo vào tim hắn hạt giống hoài nghi.

Ban đầu, Vân Thu Trạch tự tin rằng mình nhất định sẽ thắng, nhưng sau khi biết biến số Bạch Ngọc Đường sẽ thắng rồi, kế hoạch kín đáo của hắn liền trở nên không hoàn mỹ nữa. Hơn nữa, Triển Chiêu đã thành công khiến Vân Thu Trạch cảm thấy, kế hoạch của hắn có biến số, mà biến số này chính là Triển Chiêu. Nhưng để duy trì kế hoạch, hắn không nỡ giết Triển Chiêu ngay lúc này, để hủy diệt hoàn toàn biến số ấy.

Đối với một kẻ theo chủ nghĩa hoàn mỹ tự phụ như Vân Thu Trạch, loại biến số không hoàn mỹ này chính là một sự hành hạ trong tim. Nhìn Vân Thu Trạch ở trước mặt mình cố ra vẻ bình tĩnh nói chuyện, trong lòng Triển Chiêu không nhịn được muốn bật cười. Cũng không thể chỉ để Bạch Ngọc Đường cùng ta bị hành hạ, Vân Thu Trạch, người đừng hòng sống tốt!

“Em rất đặc ý phải không?”

Ngay lúc Triển Chiêu đang thầm cười trộm trong lòng, Vân Thu Trạch lại nhảy bén như lang, đổi lời nói, đôi mắt cũng chăm chú nhìn vào Triển Chiêu.

Triển Chiêu ngẩn ra, kinh ngạc nhìn Vân Thu Trạch. Cổ họng cậu vốn đã hết sức khó chịu, Vân Thu Trạch đột ngột hỏi vậy, khiến cơ bắp toàn thân cậu căng ra, cổ họng đau xót, càng không nói nên lời.

Vân Thu Trạch cong cong khóe miệng, tự tiểu phi tiểu nhìn Triển Chiêu, không lạnh không nóng nói, “Trong lòng em đang nghĩ cái gì, tôi đều đoán được.”

Triển Chiêu nhú mày, nhìn Vân Thu Trạch, ánh mắt thăm dò.

Vân Thu Trạch rót một ly trà cho Triển Chiêu, ý bảo cậu làm tròn họng. Lúc Triển Chiêu uống trà, hần bất động thanh sắc nói. “Thật ra em hoàn toàn có tư cách đặc ý. Tôi thừa nhận lúc trước tôi có hơi xem thường em, tôi không ngờ cái danh tâm lý học của em cũng không phải hư danh. Em biết tính toán lòng người, lại còn can đảm, tỉ mỉ, hơn nữa...”

Vân Thu Trạch đột nhiên nheo mắt lại. Toàn thân Triển Chiêu run lên, ánh mắt của Vân Thu Trạch chợt trở nên nóng bỏng, thứ xâm lược quen thuộc đó làm cả người cậu khó chịu. Trong chớp mắt, toàn bộ mọi chuyện xảy ra trong mấy ngày nay lại tái hiện trong đầu Triển Chiêu, loại cảm giác sợ hãi còn hơn cái chết, khiến người Triển Chiêu lại căng thẳng.

Dĩ nhiên Vân Thu Trạch sẽ để ý tới sự thay đổi của Triển Chiêu, hần nhẹ cong khóe miệng, đặc ý cười, “Em là người thông minh, nhưng em có một khuyết điểm vô cùng lớn.”

Triển Chiêu cảnh giác nhìn về phía Vân Thu Trạch, nhưng khi tiếp xúc với ánh mắt bức người nóng rực của đối phương lại không nhìn được, dời

ánh mắt.

“Sợ?” Vân Thu Trạch nhếch miệng, cười lạnh nói, “Khuyết điểm lớn nhất của em, chính là thích khiêu chiến ranh giới cuối cùng của tôi, lại không biết cách che giấu khuyết điểm của mình. Ngay khi nhược điểm của mình bị kẻ thù nắm giữ mà còn mạo hiểm chọc giận kẻ thù, thì không phải dũng cảm mà là ngu!”

Ánh mắt Triển Chiêu vẫn luôn tránh Vân Thu Trạch, dĩ nhiên cũng không tỏ ra phản ứng cho sự châm chọc vừa rồi. Thái độ như thế làm Vân Thu Trạch cảm thấy chút khó chịu, hắn chăm chăm nhìn vào mặt Triển Chiêu, lạnh lùng ra lệnh, “Nhìn tôi!”

Triển Chiêu ngẩn ra, nguy hiểm trong giọng nói của Vân Thu Trạch làm cậu khẩn trương. Gần như theo bản năng, lập tức quay đầu về phía ánh mắt Vân Thu Trạch.

“Nói chuyện.” Vân Thu Trạch lại ra lệnh.

Triển Chiêu nhú mày, đầu tiên là ho khan mấy tiếng, rồi mới dùng giọng khàn khàn đáp, “Anh, anh muốn tôi nói... cái gì?”

“Nói em có phải rất ngốc hay không?” ánh mắt nóng bức của Vân Thu Trạch nhìn hốc mắt Triển Chiêu hơi hồng vì ho khan.

Triển Chiêu nhếch mép cười khổ, cậu hơi ngẩng đầu lên, vết bầm tím trên cổ càng lộ ra dữ tợn.

“Tôi đã phải trả giá lớn cho sự ngu ngốc của mình rồi, không phải sao?”

Giọng nói khàn khàn, vết thương xanh tím, gò má tái nhợt, đôi mắt hiện chút ánh nước. Nhìn Triển Chiêu như thế, không biết vì sao, trái tim như sắt đá của Vân Thu Trạch lại có chút đau xót. Hắn nhú mày, không nhịn được giơ tay, đưa về phía cổ Triển Chiêu.

“Ai...” Sau một cơn đau nhức, Triển Chiêu cố nén đau đớn như muốn rên thành tiếng. Hơi nước trong mắt càng nhiều hơn, cậu cảnh giác nhìn Vân Thu Trạch, khàn giọng nói, “Anh, anh rốt cuộc muốn gì?”

Vân Thu Trạch không nói gì, trên mặt cũng không có chút biểu lộ động dung. Gương mặt hắc lạnh lùng, mà động tác trên tay lại tạo cảm giác vô cùng tương phản với biểu lộ. Hắn nhẹ nhàng xoa cần cổ của Triển Chiêu, cảm nhận được sự run rẩy vì khẩn trương dưới da, hô hấp dồn dập không kiểm soát được.

Toàn thân Triển Chiêu run mạnh, cảm giác trên cổ khiến cậu không nhịn được nữa. Loại động tác đầy uy hiếp cùng khiêu gợi dục vọng cùng sự biến hóa rõ ràng trong mắt Vân Thu Trạch làm Triển Chiêu đánh hơi được sự nguy hiểm to lớn. Dưới tình thế cấp bách, cậu đẩy ra cánh tay như kiếm sắt của Vân Thu Trạch. Nhịn xuống đau đớn toàn thân, Triển Chiêu dùng hết sức lực, đột ngột xuất thủ!

Toàn bộ sức chú ý của Vân Thu Trạch đều đặt trên vết thương trên cổ Triển Chiêu, cảm xúc trên đầu ngón tay, hình ảnh trong mắt đều làm nhiệt huyết hắn sôi trào. Hơn ba mươi năm, đây gần như là lần đầu tiên xuất hiện một tâm trạng khiến hắn không sao nắm giữ được, cái loại bất an, phiền loạn, quý động, thậm chí là vui sướng, từng loại đều vô cùng nguy hiểm. Vậy mà, loại nguy hiểm đó dường như khiến hắn mê mẩn.

Thứ mê mẩn này làm toàn bộ tinh thần hắn chăm chú. Mà cũng chính sự chuyên chú hiếm có này, giúp Triển Chiêu nắm chặt cơ hội! Lúc Vân Thu Trạch đang tập trung lên người cậu, hai tay Triển Chiêu giống như kiếm sắc xuất vỏ nháy mắt đánh về hông của Vân Thu Trạch.

Thân thủ của Triển Chiêu vốn không phải là đối thủ của Vân Thu Trạch, nhưng lần này cậu ra tay vừa nhanh vừa hiểm, lại không ngờ một kích trúng đích! Vân Thu Trạch không kịp né, cứng rắn chịu đựng hai đâm của Triển Chiêu đập vào hông! Vân Thu Trạch bị trúng đòn nặng nề phát ra tiếng kêu

đau đớn, nhưng cũng không ngã ra sau. Năng lực phản ứng không thể sánh kịp trong buổi huấn luyện đặc cảnh ngày xưa, giúp hắn cùng lúc chịu hai đấm đó, hắn đột ngột quay lại, nghênh thêm một quyền nữa, hai tay mạnh mẽ bắt lấy hai vai Triển Chiêu, dùng một ít lực, đã có thể tháo khớp vai của cậu xuống.

Đau đớn khiến Triển Chiêu gần như ngất đi, cậu hét lên thảm thiết, mồ hôi lạnh như nước chớp mắt thấm qua áo quần.

Vân Thu Trạch nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của Triển Chiêu, nhướn mày, thật sâu nhìn đối phương một cái. Nhận ra ánh mắt của Vân Thu Trạch, Triển Chiêu lập tức cắn răng, nhịn xuống đau đớn ở hai vai.

“Đau lắm phải không?”

Triển Chiêu nghe thấy câu hỏi của Vân Thu Trạch cũng không thêm liếc nhìn hắn một cái.

Quạt cường của Triển Chiêu làm Vân Thu Trạch im lặng một lát, hồi sau, hắn không nhịn được nhẹ thở dài, trong giọng nói như tràn đầy bất đắc dĩ. Hắn tiến lên một bước, đỡ vai Triển Chiêu, hai tay đẩy nhẹ, liền giúp bả vai Triển Chiêu trở về vị trí.

“Sau này không nên lỗ mãng như thế, đoán tâm là thể mạnh của em, nhưng về thân thủ, 10 em cũng không phải đối thủ của tôi. Đánh nhau với tôi, em chỉ thua thiệt mà thôi, hiểu chưa?”

“Nếu như người còn làm ra hành động như vừa nãy nữa thì có thua thiệt, ta cũng không ngồi chờ chết đâu.” Triển Chiêu nhịn đau, cố chấp đáp.

Vân Thu Trạch ngẩn ra, nhìn sắc mặt sượng lạnh trên mặt Triển Chiêu, không nhịn được bất đắc dĩ cười, “Em lại quan tâm chuyện tôi đụng chạm em như vậy?”

Triển Chiêu không vui cau mày, lạnh lùng nói, “Vân Thu Trạch, tự người biết, nếu thay đổi quan hệ giữa chúng ta, sẽ vô cùng bất lợi cho kế hoạch của người. Người cũng giống ta không muốn xảy ra chuyện này!!”

Lời của Triển Chiêu làm Vân Thu Trạch ngây ra, lát sau, trong mắt hắn nháy ra một cái vui mừng. Triển Chiêu này, lại có thể mang tới cho hắn vui vẻ duy nhất. Mỗi lần khi hắn tưởng mình đã hiểu rõ Triển Chiêu rồi, Triển Chiêu lại có thể mang sự nhận thức này tiến lên một bước mới. Thông minh, có đôi khi là một sức quyến rũ vượt qua tất cả, nhất là với loại người thông minh như Vân Thu Trạch mà nói.

Tâm tư của hắn mà Triển Chiêu lại có thể đoán chính xác như vậy. Mỗi lần nghĩ tới chuyện này, Vân Thu Trạch đều hận không thể lập tức giết triển chiêu. Nhưng đồng thời, hắn lại càng càng càng không nỡ giết cậu.

“Nhưng, tôi cảm thấy tôi bây giờ hình như đã dao động rồi.” Vân Thu Trạch nhìn vào mắt Triển Chiêu, nửa thật nửa giả nói ra lời đang chiếm cứ trong tim hắn lúc này, “vừa nãy, trong nháy mắt, tôi chợt cảm thấy, vì em, hình như đáng để mạo hiểm một phen.”

“Vì tôi?” Lòng Triển Chiêu trầm xuống, nhưng trên mặt vẫn cố gắng duy trì biểu lộ trấn định, híp mắt nói, “Không lẽ anh lúc này không còn cố chấp với Bạch Ngọc Đường?”

Bạch Ngọc Đường? Lời của Triển Chiêu gần như đã nhắc nhở Vân Thu Trạch, hắn còn có một mục tiêu quan trọng hơn, quan trọng hơn cả chút cảm giác nháy ra trong lòng này. Đúng nha, Bạch Ngọc Đường! Bạch Ngọc Đường mới là mục tiêu cuối cùng của lần hành động này! Không thể thay đổi, không thể thất bại! Khiến Bạch Ngọc Đường sống không bằng chết mới là mục đích cuối cùng của ta!

Biểu lộ kiên định trở lại trên mặt Vân Thu Trạch khiến Triển Chiêu hơi an lòng, cậu biết, cậu thành công dời đi sự chú ý của đối phương rồi. Vân

Thu Trạch nói không sai, đoán tâm là thế mạnh của Triển Chiêu, cậu lúc này đã đoán được suy nghĩ trong lòng Vân Thu Trạch.

Nếu sức chú ý đã đổi, vậy làm sao để tăng thêm đà đây? Triển Chiêu chăm chú nhìn vào mắt Vân Thu Trạch, thờ ơ nói, “Chúng ta nói một chút về Bạch Ngọc Đường đi, nói thật tôi có chút tò mò về quan hệ của hai người.”

“Nói về Bạch Ngọc Đường?” Với đề nghị của Triển Chiêu, Vân Thu Trạch gần như nảy sinh cảnh giác trong chớp mắt, nhưng không hiểu vì sao, hắn lại không lập tức từ chối, mà theo bản năng hỏi cậu, “Em muốn biết cái gì?”

Triển Chiêu khẽ mỉm cười đáp, “Chuyện sau này tôi biết rồi, nói về chuyện ba năm trước đi. Tôi muốn biết, lúc anh làm cảnh sát là thế nào, xảy ra chuyện gì với Bạch Ngọc Đường. Tôi nghe nói, khi đó anh ấy rất sùng bái anh. Tôi khá tò mò, cái loại người xú thí như Bạch Ngọc Đường sao có thể sùng bái người khác chứ?”

“Sùng bái?” Vân Thu Trạch hơi ngẩn ra, “Là Bạch Ngọc Đường nói cho em biết?”

Triển Chiêu lắc đầu, “Không phải anh ta nói, nhưng tôi biết đây là sự thật, đúng không?”

Lời của Triển Chiêu khiến Vân Thu Trạch trầm mặc một hồi, bất quá lúc hắn đưa ánh mắt trở lại với Triển Chiêu, trong mắt đã hiện ra một ánh mắt đặc ý.

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 159: Vụ Án 10 – Trùng Sinh Chi Lộ (11)

Không nữa? Triển Chiêu cau mày, hung hăng trợn mắt nhìn Vân Thu Trạch.

Vân Thu Trạch câu môi cười, “Đừng có ghen. Em biết, bây giờ tôi thích em nhiều hơn một chút.”

Triển Chiêu lạnh lùng hừ một tiếng, “Vân Thu Trạch, người thật nhàm chán. Cho dù người thích Bạch Ngọc Đường thật thì sao chứ? Anh ấy lại không thích người, tôi có thể ăn dấm gì?”

“Nói thật, Bạch Ngọc Đường thật có thể xem là một bằng hữu tốt.” Trên mặt Vân Thu Trạch hiện ra một nụ cười nhạt.

“Anh xem anh ta là bằng hữu?” Triển Chiêu híp mắt, “Tôi cũng không ngờ đấy.”

Trong mắt Vân Thu Trạch xoẹt qua một vẻ phức tạp, giống như có chút hoài niệm, lại cảm khái.

“Lúc tôi biết hắn, hắn chỉ mới đầu 20. Khi đó, hắn đơn giản là đứa trẻ, làm sao ta xem hắn thành bằng hữu được.”

“Tôi nghe Tô Hồng nói, lần đầu tiên các người gặp nhau chính là một sự thất bại đầu tiên trong đời Bạch Ngọc Đường.” Triển Chiêu cẩn thận nói ra những câu này, đồng thời để tâm quan sát nhất cử nhất động của Vân Thu Trạch.

Cậu nhận ra, khi mình còn chưa nói hết, trong mắt của Vân Thu Trạch lại nổi lên sự đặc ý khó kiềm được. Hẳn quả nhiên rất để ý Bạch Ngọc Đường. Hơn nữa, thứ hẳn để ý nhất, chính là mặt yếu thế của Bạch Ngọc Đường khi gặp hẳn.

“Tôi nói rồi, khi đó hẳn chỉ là một thằng nhóc, tranh cường háo thắng, tự cho mình là đệ nhất thiên hạ. Khi ấy tôi chỉ dạy hẳn một bài học nhỏ, lại không ngờ, sau khi bị tôi dạy dỗ xong, lại cứ thích hướng tôi khiêu chiến.”

“Vậy sau đó, anh ấy có thành công không?” Triển Chiêu nhìn thẳng vào mắt Vân Thu Trạch, hỏi.

Vân Thu Trạch cười khẽ, nhìn Triển Chiêu lắc đầu, “Không.”

“Một lần cũng không?”

Vân Thu Trạch lại cau mày, nhấn mạnh, “Một lần cũng không.”

Triển Chiêu giống như có hơi thất vọng, cậu quan sát Vân Thu Trạch mấy lần, có chút không muốn nói, “Tôi biết anh rất mạnh, nhưng cũng không thể mãi đặc ý như thế, lần này, anh không chắc có thể thắng Bạch Ngọc Đường.”

“Ngày xưa hẳn một lần cũng không thắng được tôi, lúc này lại có con cò như em trong tay tôi, em dựa vào cái gì mà nghĩ hẳn có thể thắng?” Lời nói của Triển Chiêu hình như làm Vân Thu Trạch càng thêm đặc ý, hẳn tự tiểu phi tiểu nhìn Triển Chiêu, lạnh lùng nói.

Triển Chiêu không phục, trợn mắt nhìn Vân Thu Trạch, cũng lạnh băng đáp, “Thế thì sao? Tôi không biết gì về anh, nhưng tôi hiểu rõ Bạch Ngọc Đường. Tôi cũng không tin, lấy năng lực của anh lại không có cơ hội chiến thắng anh. Tôi thấy, lúc còn ở đội đặc cảnh, hai người nhất định đã giao đầu nhiều lần, cho dù lần nào anh cũng thắng, thì kiểu gì cũng có lần chật vật mới thắng được đi?”

Lời của Triển Chiêu khiến đáy mắt Vân Thu Trạch thoáng qua một tia ba động, Triển Chiêu thâm động, quả nhiên, bị cậu đoán trúng rồi!

“Thật sự có phải không?” Triển Chiêu vội vàng hỏi tới, “Kể tôi nghe một chút?”

“Em lại muốn nghe tới thế?” Vân Thu Trạch nhíu mày, có chút mất hứng nhìn Triển Chiêu, “Tôi có thể kể cho em biết, cơ mà, tôi phải nhắc nhở em thế này. Đó là lần Bạch Ngọc Đường thua, nhưng hãn thua rất uất ức, em nghe rồi chắc sẽ không vui.”

Lòng Triển Chiêu nặng nề xuống, âm thầm dặn mình không được quá hưng phấn. Người tên Vân Thu Trạch này hết sức giáo hoạt, nếu để hãn nhìn ra mình đang thử dò xét hãn, thì phiền to. Cái cảm giác tiến sát tới cái chết vừa nãy thật sự là quá khó chịu, cho dù Triển Chiêu không sợ chết, cũng không muốn trải qua một lần nữa.

Nghĩ tới đây, Triển Chiêu lập tức hòa hoãn tinh thần. Cậu giả như vô tình nhìn Vân Thu Trạch, thờ ơ đáp, “Không sao cả, anh có muốn nói hay không đây. Dù sao tôi cũng chỉ muốn nghe kể chuyện, giết thời giờ.”

“Giết thời giờ?” Vân Thu Trạch nhìn về phía cần cổ Triển Chiêu một cái, cười nhẹ, “Được rồi, xem như em nói thật. Vừa hay câu chuyện này rất dài, xem như giết thời gian đi.”

Tiếp đó, Vân Thu Trạch dùng khoảng thời gian thật lâu để nói cho Triển Chiêu nghe mấy lần tranh nhau của hãn với Bạch Ngọc Đường, cùng với trận thắng đặc ý nhất của hãn. Thật chí, hãn còn vô cùng hào phóng kể cho Triển Chiêu nghe từng chút từng chút những chuyện từ khi mới quen nhau tới khi cái kết quyết liệt. Đây là một câu chuyện rất dài, cũng rất thú vị. Chuyện xưa dĩ nhiên phải dùng cách hồi tưởng, khởi điểm chính là buổi diễn tập mà Bạch Ngọc Đường thua ê chề đó, sự kiện kia, xảy ra vào năm Bạch Ngọc Đường 24 tuổi. Khi đó, Bạch Ngọc Đường gia nhập đội đặc

cảnh được ba năm, quen Vân Thu Trạch bốn năm. Trong khoảng thời gian đó, anh với Vân Thu Trạch cũng xem như chung sống thuận hòa. Họ cùng nhau huấn luyện, cùng nhau làm nhiệm vụ, là cộng sự, là chiến hữu, cũng là anh em.

Trong cuộc sống hàng ngày, Bạch Ngọc Đường vẫn luôn xem Vân Thu Trạch như một mục tiêu để mình theo đuổi. Vân Thu Trạch giống như rất thích Bạch Ngọc Đường, trong mấy năm đó. Vân Thu Trạch hoàn toàn hiểu rõ, Bạch Ngọc Đường đang nghĩ cái gì trong thời gian chung đụng với hắn. Ngoại trừ xem hắn làm bằng hữu cùng huynh trưởng, anh còn coi hắn như một đối thủ cạnh tranh cùng mục tiêu theo đuổi.

Vì Vân Thu Trạch là nằm vùng, nên lúc hắn chung sống với người trong đội đặc cảnh không thể thật lòng. Nhưng tâm tình người ta thường rất phức tạp, cho dù có là người lãnh khốc như Vân Thu Trạch đi nữa, cũng không thể vĩnh viễn bất phong bất động.

Ba năm chung sống, Vân Thu Trạch dần công nhận Bạch Ngọc Đường. Hắn phát hiện Bạch Ngọc Đường ở rất nhiều phương diện đều có chỗ giống mình. Anh trẻ tuổi, kiêu ngạo, háo thắng, đối với bản thân, với người khác đều yêu cầu cực cao. Người để anh nhìn vừa mắt không nhiều, nhưng một khi đã xem người ta làm bạn, sẽ toàn tâm toàn ý duy trì.

Thậm chí, Vân Thu Trạch còn phát hiện được một ít chi tiết thú vị hơn. Bạch Ngọc Đường này không chỉ có ưu điểm giống Vân Thu Trạch, mà cả thiếu sót trong tính tình cũng không khác gì Vân Thu Trạch.

Vân Thu Trạch là một người tinh táo, cơ trí, vì thế hắn vô cùng hiểu rõ nhược điểm của bản thân. Hắn biết hắn có bệnh rối loạn ám ảnh cưỡng chế, chủ nghĩa hoàn hảo quá độ khiến cuộc sống của hắn thường rơi vào lo lắng.

Bạch Ngọc Đường không lo lắng, nhưng, yêu cầu của anh với bản thân mình rất cao. Hơn nữa Bạch Ngọc Đường trẻ hơn Vân Thu Trạch, lại không

có lòng dạ thâm sâu như hắc, mỗi lần bị Vân Thu Trạch đánh bại trong diễn tập hoặc những trận thi đấu khác, anh đều không hề che giấu mà bày ra tâm trạng không cam lòng.

Từ lần đầu tiên họ biết nhau, Vân Thu Trạch đã vô cùng thưởng thức loại ngạo khí này của Bạch Ngọc Đường. Cảm giác giống như nhìn thấy bản thân mình hồi trẻ, vừa quen, vừa lạ, làm cho hắc cảm thất rất thú vị. Bởi vì chú ý nhiều, nên bất tri bất giác tình cảm bỏ ra cũng tăng thêm.

Tuy biết rõ tình cảm của hai người này không có cái gì mập mờ bất thường, nhưng khi Triển Chiêu nghe nói đến mấy lúc hắc cùng Bạch Ngọc Đường chung sống, trong lòng cũng không nhịn được mà có chút chua. Triển Chiêu là một nhà tâm lý học, sự chuyên nghiệp của cậu cho cậu biết, Vân Thu Trạch không có thích Bạch Ngọc Đường, quan trọng nhất chính là, Bạch Ngọc Đường căn bản cũng không thể thích Vân Thu Trạch.

Tình cảm Bạch Ngọc Đường đối với Vân Thu Trạch, là sùng bái đơn thuần cộng thêm mong muốn vượt qua thần tượng. Vân Thu Trạch với Bạch Ngọc Đường, chính là một hành động giết thời gian trong thời kỳ nhàm chán, cô đơn của một kẻ nằm vùng. Nhưng, đối với bất kỳ ai mà nói, một khi bạn hết sức để ý tới người khác, đều sẽ vô tri vô giác thêm vào chút cảm tình. Tình cảm Vân Thu Trạch dành cho Bạch Ngọc Đường, không phải tình yêu, mà là một loại quan ái dành cho huynh đệ, hậu bối.

Hắc xem Bạch Ngọc Đường như một người anh em, thậm chí, là một bản sao của hắc. Trong vòng ba năm, hắc dạy Bạch Ngọc Đường rất nhiều thứ, giống như dạy dỗ anh em ruột thịt của mình. Nói lại cũng thật mỉa mai, Vân Thu Trạch là một phần tử khủng bố, nhưng tình cảm của hắc đối với bất cứ ai trong tổ chức đó, lại không bằng tình cảm giữa hắc với Bạch Ngọc Đường.

Lúc còn ở đội đặc cảnh, trong một năm những buổi huấn luyện diễn tập lớn nhỏ diễn ra không ngừng, cơ hội tỷ thí giữa các đội viên cũng là nhiều

bất tận. Trong ba năm, Bạch Ngọc Đường không ngừng trưởng thành, ngày càng ưu tú. Vân Thu Trạch dần phát hiện, tỷ lệ hẳn có thể thắng được Bạch Ngọc Đường trong những đợt diễn tập ngày càng trở nên khó khăn. Mặc dù bây giờ còn chưa, hẳn còn không sợ Bạch Ngọc Đường sẽ vượt qua hẳn, nhưng tin rằng chỉ cần cho Bạch Ngọc Đường thêm mấy năm nữa, Vân Thu Trạch nhất định sẽ đón lấy lần thất bại đầu tiên khi đối mặt với Bạch Ngọc Đường.

Cũng chính từ khi đó bắt đầu, Vân Thu Trạch phát hiện khi mình đối mặt với Bạch Ngọc Đường, tâm tình hẳn ngày càng phức tạp. Một mặt, hẳn xem Bạch Ngọc Đường làm huynh đệ cùng đệ tử của mình. Trong sự tiến bộ của Bạch Ngọc Đường có tâm huyết của hẳn. Nhưng mặt khác, Bạch Ngọc Đường càng mạnh, thì Vân Thu Trạch nhận ra mình càng không nhận được. Hẳn luôn có một loại xung động, muốn xóa bỏ tên tiểu tử không ngừng trưởng thành này, để tránh việc sau này nó trở thành uy hiếp của mình.

“Người muốn giết anh ấy?” Nghe Vân Thu Trạch nói thế, chân mày Triển Chiêu chột cau lại, chăm chú quan sát Vân Thu Trạch, lạnh lùng nói, “Tôi đoán đây không chỉ là tính toán, mà người thật đã từng hành động rồi, đúng không?”

Vân Thu Trạch nhú mày, thờ ơ đáp, “Đúng, chúng ta lúc ấy là anh em trong cùng một tổ chức, cơ hội ra tay rất nhiều. Hơn nữa em cũng biết, Bạch Ngọc Đường không hề phòng bị với tôi, nếu muốn giết, sẽ dễ dàng hơn cả chuyện giết một con kiến.”

Triển Chiêu siết chặt nắm đấm, lạnh lùng, “VẬY cuối cùng vì sao người phải đối chủ ý?”

Vân Thu Trạch khẽ cau mày, vẻ mặt thoáng qua một chút phức tạp. Hẳn chăm chú nhìn Triển Chiêu mấy lần, chột nở ra một nụ cười có hơi bất đắc

đĩ, “Bởi vì tôi mâu thuẫn. Một mặt tôi muốn giết hẳn, một mặt lại có chút không nỡ.”

Không nỡ? Triển Chiêu cau mày, hung hăng trợn mắt nhìn Vân Thu Trạch.

Vân Thu Trạch cau môi cười, “Đừng có ghen. Em biết, bây giờ tôi thích em nhiều hơn một chút.”

Triển Chiêu lạnh lùng hừ một tiếng, “Vân Thu Trạch, người thật nhàm chán. Cho dù người thích Bạch Ngọc Đường thật thì sao chứ? Anh ấy lại không thích người, tôi có thể ăn dấm gì?”

Vân Thu Trạch hơi sững sốt, sau đó gật đầu, “Em nói không sai, tôi không thích Bạch Ngọc Đường. Nhưng loại tâm trạng mâu thuẫn mỗi khi đối mặt với hẳn, cũng không khác gì những kẻ ngốc si tình đâu.”

Triển Chiêu không ngờ Vân Thu Trạch lại thừa nhận đành hoàng như vậy, hơn nữa còn chân thành phân tích với cậu tâm trạng lúc đó. Triển Chiêu nhẹ cau mày, hỏi, “Vậy cuối cùng người dùng biện pháp gì để giải quyết vấn đề này đây? Bọn ta đều thấy, người cũng không giết Bạch Ngọc Đường.”

Vân Thu Trạch chăm chú nhìn vào mắt Triển Chiêu, khựng lại một lát, cuối cùng lại cười.

“Triển Chiêu không phải em rất thích đoán lòng người ta sao. Thế nào, chuyện này em không đoán ra hử?”

Triển Chiêu bị câu hỏi của Vân Thu Trạch làm sững sốt, cậu cau mày suy nghĩ một hồi, chợt ngẩng đầu, dùng tốc độ thật nhanh nói, “Người thích Bạch Ngọc Đường vì sự sùng bái Bạch Ngọc Đường dành cho người, sau đó lấy bản lãnh của mình dạy cho anh ấy. Về sau, vì sự tiến bộ nhanh chóng của Bạch Ngọc Đường, người bắt đầu sợ anh ấy, sợ trong tương lai, sẽ có

một ngày anh ấy vượt qua người. Sự lo lắng này không chỉ xuất phát từ sự kiêng kỵ của người với Bạch Ngọc Đường, mà càng do lập trường của cả hai bất đồng.

Người là năm vùng, từ nhỏ đã bị giáo dục của phần tử khủng bố tẩy não, người có tín ngưỡng kiên định. Tín ngưỡng của người bảo người không được ôm bất cứ tình cảm bình thường với bất kỳ người bình thường nào, đối với người mà nói, nhiệm vụ vĩnh viễn đứng đầu. Bạch Ngọc Đường vừa hay trái ngược lại với người, anh ấy là người có cảm giác chính nghĩa vô cùng cao, anh ấy ưu tú, rất thông minh, chuyện này khiến người không nhận được mà thích anh ấy, thưởng thức anh ấy, muốn cùng anh ấy trở thành bạn bè. Nhưng tốc độ trưởng thành quá nhanh của anh ta khiến người nhận ra, sớm muộn gì cũng có một ngày, sự tồn tại của anh ấy uy hiếp nhiệm vụ của người. Đây là điều người không thể nào chấp nhận, bởi vì chuyện này dao động tín ngưỡng của người. Cho nên, nếu như không có chuyện ngoài ý muốn, để nó phát triển, thì Bạch Ngọc Đường sớm muộn gì cũng phải chết, cũng nhất định sẽ chết.”

Lời nói của Triển Chiêu khiến biểu tình trên mặt Vân Thu Trạch trở nên dị thường nghiêm túc, ánh mắt nhìn Triển Chiêu cũng lộ ra ý vị thâm trường. Hắn giống như đã tìm lại được tâm tình khi thấy Bạch Ngọc Đường nhanh chóng trưởng thành. Thưởng thức, thích, lại hận không thể hủy diệt! Thậm chí, còn mạnh mẽ hơn khi ấy.

Nhưng, Vân Thu Trạch cũng không thể hiện ra. Hắn nghiêm túc nhìn vào mắt Triển Chiêu, thờ ơ nói, “Em còn chưa nói xong.”

Triển Chiêu gật đầu, “Đúng là chưa nói hết. Thật ra, Bạch Ngọc Đường không chết trên tay người bởi vì, khi người còn chưa quyết định sẽ giết anh ấy, tô chức của người đã triệu tập. Người chấm dứt tình trạng năm vùng, bắt đầu hành động. Hành động ấy giúp người hưng phấn, để người không còn bận tâm về Bạch Ngọc Đường, cũng giúp Bạch Ngọc Đường may mắn chạy trốn.

Rồi sau đó, người với Bạch Ngọc Đường quyết đấu một trận cuối cùng, rất khó nói ai thắng ai thua. Từ mặt nào đó có thể bảo, hai người đều lưỡng bại câu thương. Người may mắn sống sót, nhưng sau khi người sống lại liên nhận ra, Bạch Ngọc Đường đã không còn là Bạch Ngọc Đường ban đầu. Anh ta suy sụp, đau khổ, giống như mãnh hổ bị rút đi móng vuốt. Với người mà nói, anh ta không còn là đối thủ của người. Nhưng người cũng không ra hình người. Bị bom nổ đến hủy dung, sau đó mặc dù phẫu thuật thành công, nhưng tổ chức cũng bị trọng thương. Thời khắc huy hoàng nhất của người tan thành mây khói. Người với Bạch Ngọc Đường, có thể nói là đồng bệnh tương liên.

Cho nên, người càng không thể giết Bạch Ngọc Đường. Vì đối với người, Bạch Ngọc Đường chính là một người đồng cam cộng khổ. Thấy anh ấy sống mà người không ra người quý không ra quý, người liền cảm thấy thế giới này không chỉ có mình người khổ sở. Người không thể giết Bạch Ngọc Đường, bởi vì muốn tìm lại tự tin của mình từ trên người anh ấy, chính vì loại tâm lý biến thái này mới khiến người liên tục chú ý nhất cử nhất động của Bạch Ngọc Đường suốt ba năm nay, thậm chí nắm rõ mọi tình hình của anh ta trong lòng bàn tay.”

Nói tới đây, trên mặt Triển Chiêu chợt hiện ra một nụ cười lạnh, cậu nhìn sắc mặt trở nên đen nhánh của Vân Thu Trạch, trong lòng không nhịn được chửi thầm. Cái tên biến thái này, thật là đáng thương!

Mặc dù Triển Chiêu không nói câu cuối cùng ra khỏi miệng, nhưng lấy thông minh của Vân Thu Trạch làm sao lại không nhìn ra. Hắn đen mặt nhìn chăm chăm khuôn mặt trắng trẻo thon gầy của Triển Chiêu, trong lòng đột nhiên có một trận khí huyết lật trào. Triển Chiêu nói không sai, mấy năm nay hắn luôn bị vận mệnh chơi đùa, đã đè nén quá nhiều oán hận. Nhưng kỳ quái là, mặc dù vừa nãy Triển Chiêu không chút khách sáo tiết lộ vết sẹo không muốn ai chạm vào ở sâu trong tim hắn, hắn lại không hề nghĩ sẽ ra tay hành hạ Triển Chiêu.

Hắn giống như càng thêm thích Triển Chiêu rồi, nhưng cái này chứng tỏ, sát tâm của hắn với Triển Chiêu lại càng tăng lên. Hắn chăm chú nhìn hai tròng mắt trong trẻo của cậu, trong giọng nói bình tĩnh giống như nổi lên bão tố đầy trời, “Em rất thông minh. Nhưng thật tiếc, từ lúc này, em đã không còn cơ hội để nói chuyện với Bạch Ngọc Đường nữa, dĩ nhiên sẽ không thể nói những chuyện em đoán ra cho hắn biết. Em không giúp được hắn, cũng không giúp được bản thân mình. Không tới mấy tiếng nữa, nếu Bạch Ngọc Đường không tìm được em, em đoán mình sẽ ra sao đây?”

Tim Triển Chiêu run lên, cậu không trả lời, nhưng cậu hiểu chuyện Vân Thu Trạch muốn nói. Ý hắn muốn nói, thời gian hắn để lại cho Bạch Ngọc Đường, cũng chính là thời gian cuối cùng Triển Chiêu còn sống trên đời. Khi đến lúc, hắn sẽ giết chết Triển Chiêu, không chút do dự.

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 160: Vụ Án 10 – Trùng Sinh Chi Lộ (12)

Hồ sơ thôi miên trừ tôi ra chỉ đưa cho cậu xem, cậu yên tâm, tôi sẽ giữ bí mật giúp cậu.”

Đưa mắt nhìn hồ sơ trong tay Triệu Trinh, Bạch Ngọc Đường nhíu mày, giơ tay nhận lấy.

Lúc Bạch Ngọc Đường đang nghiêm túc xem hồ sơ, Triệu Trinh ở bên giải thích, “Trong hồ sơ thôi miên của cậu có ghi lại một mốc thời gian, bốn mươi tám tiếng. Thời gian này bằng với thời hạn Vân Thu Trạch cho. Tiểu Bạch, tôi cảm thấy chi tiết này rất quan trọng, còn cậu?”

Bạch Ngọc Đường nhanh chóng lật hồ sơ thôi miên, Triệu Trinh đã làm ra các loại phân tích từ một xấp tài liệu thật dày. Kết hợp với những chi tiết mình nhớ lại, Bạch Ngọc Đường từ từ đã nhớ lại rất nhiều ký ức bị anh hoàn toàn quên lãng.

“Bạch Ngọc Đường, lúc cậu mới tỉnh lại đã nói, cậu biết Vân Thu Trạch muốn gì, vậy là sao?”

Bạch Ngọc Đường đọc xong hồ sơ ghi chép, trả lại cho Triệu Trinh. Sau đó, anh hít sâu một hơi, trên mặt là biểu tình nghiêm trọng.

“Sư huynh, anh nói không sai, 48 tiếng đúng là một mốc thời gian vô cùng quan trọng.”

“Sao?” Triệu Trinh híp mắt, chăm chú nhìn vào mắt Bạch Ngọc Đường, đợi anh nói hết.

Bạch Ngọc Đường nhú mày, tâm trạng của anh lúc này vẫn rất lo lắng. Bởi vì đã nhớ lại những chuyện từng quên, nên có thể mở lòng ra một chút, từng cơn ác mộng vọt vào trong đầu, khiến anh vô cùng thống khổ. Nhưng, mặc dù lo, mặc dù khổ, suy nghĩ của Bạch Ngọc Đường lại chưa khi nào rõ ràng như thế này.

Ở trong đầu anh, giống như sinh ra một đường dây nhỏ không thấy không sờ được, có thể liên kết được với tên Vân Thu Trạch đang mai phục ở một góc thành phố D. Ngay một giây mở mắt khi thôi miên vừa kết thúc, Bạch Ngọc Đường mới nhớ, thì ra mình đã từng hiểu rõ Vân Thu Trạch như vậy. Trong khoảng thời gian ba năm trước, anh với Vân Thu Trạch, gần như là một người. Anh hiểu ý tưởng của Vân Thu Trạch, hiểu thủ đoạn của hắn, cũng biết từng mục đích ẩn giấu đằng sau mỗi hành động của hắn.

Mặc dù, Vân Thu Trạch từng diễn kịch trước mặt rất nhiều người, nhưng Bạch Ngọc Đường vẫn tin, Vân Thu Trạch đã từng bỏ ra chân thành lớn nhất của hắn cho Bạch Ngọc Đường. Mà bây giờ, anh phải lợi dụng sự hiểu biết về phần chân thành kia để đánh bại Vân Thu Trạch, giải cứu Triển Chiêu!

Nghe câu hỏi của Triệu Trinh, Bạch Ngọc Đường híp mắt, nhìn về phía anh.

“Vân Thu Trạch muốn, tái hiện lại hành động ngày hôm đó.”

“Hôm đó?”

“Đúng, chính là hôm đó.” Bạch Ngọc Đường tiếp tục nói, “Là trước lúc Vân Thu Trạch trở thành Bá tước, buổi diễn tập cuối cùng trong đội đặc cảnh. Mà lần đó, cũng là lần thất bại uất ức nhất của tôi trong suốt ba năm

làm đồng nghiệp với hắn. Thế nhưng đây cũng là trận thắng khó khăn nhất của Vân Thu Trạch.”

“Ý cậu nói, Vân Thu Trạch tốn công bắt cóc Triển Chiêu, mục đích là muốn cho cậu với hắn tái đầu, hơn nữa còn muốn tái diễn cảnh diễn tập lúc trước của hai người?” Triệu Trinh có chút nghi ngờ, anh cau mày nhìn Bạch Ngọc Đường, lại phát hiện ra vẻ mặt chắc chắn của anh.

“Nhưng tôi vẫn không hiểu, hắn làm thế để làm gì?”

Trên mặt Bạch Ngọc Đường có vẻ nghiêm túc kỳ lạ, hắn nhìn Triệu Trinh, nghiêm chỉnh nói, “Sư huynh, có rất nhiều chuyện anh không biết. Ba năm trước, Vân Thu Trạch trở thành Bá tước. Hắn tạo ra hàng loạt hành vi khủng bố kinh người, nhưng chưa bao giờ bại lộ, cảnh sát khi đó cũng thúc thủ vô sách với hắn, nhưng cuối cùng lưới trời tuy thưa, nhưng hắn vẫn không cách nào chạy khỏi thiên la địa võng.

Lần khủng bố cuối cùng lần đó, là trận đấu chính thức của hai chúng ta. Lúc ấy toàn bộ thủ hạ gần như đều bị nổ chết, lúc đó tôi cũng tưởng hắn đã chết rồi, bất quá bây giờ xem lại, thì ra hắn chỉ bị hủy dung.

Một lần đó, chúng ta là lưỡng bại câu thương. Tuy hắn mất đi năng lực gây án, nhưng tôi cũng mất đi rất nhiều.”

“Cho nên?” Toàn bộ lời Bạch Ngọc Đường Triệu Trinh cũng đều nghe thấy, nhưng anh vẫn không cách nào giống Bạch Ngọc Đường, có thể phân tích rõ trạng thái tâm lý của Vân Thu Trạch.

Bạch Ngọc Đường hơi cười lạnh, “Bắt đầu từ đó tới nay, suốt ba năm. Ba năm tôi đã trải qua thế nào, Vân Thu Trạch hắn chỉ muốn tôi đau khổ gấp 10 lần.”

Triệu Trinh hơi ngẩn ra, nụ cười lạnh trên mặt Bạch Ngọc Đường cùng xót xa trong đáy mắt khiến trong lòng anh cảm thấy bách cảm giao tập. Mặc

dù hẳn không biết ba năm nay Bạch Ngọc Đường đã trôi qua những ngày thế nào, nhưng chỉ mới nghe Bạch Ngọc Đường nói thế, anh đã cảm thấy trong lòng hết sức khó chịu.

“Tôi, hình như hơi hiểu rồi.”

Bạch Ngọc Đường nhìn vẻ mặt ân cần trên khuôn mặt buồn bã của Triệu Trinh, khóe miệng hơi cong lên, cười nói, “Anh sẽ không hiểu. Vì trên thế giới này, trừ Vân Thu Trạch ra, có lẽ cũng chỉ Triển Chiêu mới hiểu. Triển Chiêu là nhờ thông minh, có thể đoán được. Còn Vân Thu Trạch...”

Bạch Ngọc Đường hạ thấp giọng, nói, “Hẳn với tôi, là đồng bệnh tương liên.”

“Có điều tôi đoán, bệnh hai người mắc phải, cũng không hẳn là một loại?”

Bạch Ngọc Đường hơi ngần ngại, sau đó, anh nhìn Triệu Trinh cười, “Không ngờ sư huynh của Triển Chiêu cũng thông minh như thế.”

Triệu Trinh cũng cười, “Chuyên môn có chuyên nghiên cứu, tôi chỉ biết thôi miên thôi, không biết viết hồ sơ. Huống chi nếu đối tượng của hồ sơ là Vân Thu Trạch, thì đừng nói là Triển Chiêu, tôi sợ, cả cậu cũng không bằng.”

Bạch Ngọc Đường nhìn nụ cười trên mặt Triệu Trinh, khẽ gật đầu, sau đó anh cất bước ra cửa.

“Cậu đi đâu thế?”

Lúc đi ngang qua Triệu Trinh, Bạch Ngọc Đường giơ tay lên vỗ vai anh, nhàn nhạt nói, “Thời gian không còn nhiều, tôi phải bắt đầu hành động.”

“Một mình cậu?”

Chân Bạch Ngọc Đường hơi khựng một chút, anh do dự chốc lát, trả lời, “Không, tôi cần các anh em giúp đỡ. Chúng ta phải đến rất nhiều nơi.”

“Đến rất nhiều nơi?” Triệu Trinh khẽ run rẩy, nhưng anh chưa kịp hỏi, Bạch Ngọc Đường đã đẩy cửa bước ra.

Ba năm trước, một buổi diễn tập cuối cùng. Nhiệm vụ hồng quân là giải cứu thành viên quan trọng của chính phủ. Nhiệm vụ của lam quân, ngăn cản hành động của hồng quân, dùng hết sức trì hoãn thời gian, nếu không cần thiết, thì cố không giết.

Khó khăn trong nhiệm vụ của hồng quân: là thời hạn cho nhiệm vụ chỉ có 48 tiếng, lúc nhiệm vụ bắt đầu, không ai biết vị trí của kẻ bắt cóc cùng con tin.

Đầu mỗi nhiệm vụ được giấu ở 4 điểm khác nhau trong toàn thành phố, hồng quân phải tìm ra được 4 đầu mối này trong 48 giờ, hơn nữa, phân tích ra vị trí của con tin cùng kẻ bắt cóc.

Bốn điểm kia là do Vân Thu Trạch chọn, Bạch Ngọc Đường dựa vào sự hiểu biết của mình với Vân Thu Trạch tìm ra 4 nơi trong vòng 30 tiếng, hơn nữa còn dựa vào manh mối đó mà tìm ra vị trí của kẻ bắt cóc.

Bây giờ chỉ còn lại 20 tiếng trong 48 tiếng Vân Thu Trạch cho. Mà thành phố D lúc này lại rộng gần gấp đôi diện tích tòa thị trấn hôm nào, dân số cũng tăng gấp 3, mà ba năm khiến Vân Thu Trạch thay đổi vô cùng. Ba năm sau, độ khó của nhiệm vụ chẳng phải đã tăng lên gấp đôi sao?

Nhưng Bạch Ngọc Đường lại cảm nhận được một sự an tâm trước giờ chưa từng có. Theo ký ức được phục hồi, thứ được đánh thức ngoài ác mộng ra, còn có tự tin chưa từng có.

Lòng Bạch Ngọc Đường vì những trí nhớ trở về đó mà đau khổ, nhưng trong đầu anh lại vô cùng tỉnh táo nắm từng bước hành động. Anh nhớ lại

từng chút từng chút một toàn bộ sự việc xảy ra trong một năm nay.

Từ mùa xuân trở về từ thành phố H, khói mù của bom đạn bao phủ thành phố D, những vụ đánh bom lần lượt xảy ra khiến Bạch Ngọc Đường rơi vào khỗ sở. Khi đó, Tô Hồng tới tổ Trọng án, mà trước khi cô đến, Vân Thu Trạch cũng đã tới thành phố D.

Sau đó, Bạch Ngọc Đường với Triển Chiêu cùng nhau ở trong biệt thự. Bọn họ cùng về cùng đi, sau đó lại yêu nhau tương tri. Vân Thu Trạch tìm tới Triển Chiêu nhất định cũng vì chuyện này. Lấy thói quen của Vân Thu Trạch, hẳn nhất định sẽ đặt những đầu mối kia ở nơi liên quan tới Bạch Ngọc Đường với Triển Chiêu.

Vậy nơi bài tra đầu tiên chính là nhà Bạch Ngọc Đường.

Lần thôi miên này, giúp Bạch Ngọc Đường nhớ ra rất nhiều chuyện.

Trong thời gian án đánh bom phát sinh, anh với Triển Chiêu từng đi tới quán ăn của dì Giang. Lúc họ với dì Giang đang ngồi nói cười, bóng lưng Vân Thu Trạch từng xuất hiện trong góc quán.

Giống Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường cũng nhớ tới bực bực kiện nợ, ký tên, Nhất điệp tri thu, gửi tới Triển Chiêu, lại đưa đến trước cửa nhà Bạch Ngọc Đường. Người gửi chắc chắn là Vân Thu Trạch. Mà ở hiện trường bắt nhóm buôn ma túy cuối cùng, Triển Chiêu cũng từng mất tích một thời gian ngắn. Sau khi tìm ra Triển Chiêu, cậu đã từng nói với Bạch Ngọc Đường, cậu muốn đuổi theo một bóng lưng quen thuộc nên mới biến mất khỏi tầm mắt anh.

KHông phải nói nhiều cũng biết, bóng lưng kia nhất định là Vân Thu Trạch. Vì thế, Bạch Ngọc Đường đã tìm ra vị trí thứ hai cần bài tra.

Suy nghĩ của Bạch Ngọc Đường chưa khi nào rõ ràng như thế này, giống như có thần linh giúp đỡ, anh lại nhớ lại trong khoảng thời gian đó Triển

Chiêu đột nhiên phát huy được tài nấu nướng của mình. Nghĩ một chút về từ lúc Triển Chiêu dọn vào biệt thự của anh, hai người gần như không rời nhau nửa bước. Trước là dưỡng thương, sau còn vội vàng tra án, thời gian rảnh gần như không có. Triển Chiêu làm sao có thể khổ luyện tài nấu ăn của mình trong thời gian ấy được?

Trong ấn tượng của Bạch Ngọc Đường, tài nấu ăn của Triển Chiêu vô cùng bình thường, chỉ giỏi hơn anh Triển Huy ở chỗ nấu được nhiều món ăn được hơn mà thôi. Nhưng có mấy lần, biểu hiện của Triển Chiêu trong bếp khiến anh cảm thấy khá bất ngờ. Vậy, lần bất ngờ đầu tiên xảy ra khi nào nhỉ?

Bạch Ngọc Đường nhanh chóng nghĩ ra, một Triển Chiêu không thể phân biệt nổi cá sông với cá biển, đã mua về được hai con cá rất ngon từ siêu thị. Một lần đó, em ấy gặp án phóng hỏa ở siêu thị, Bạch Ngọc Đường vì đang vội vã nên không để ý tới chi tiết ấy. Triển Chiêu khi đó từng nói, em ấy được một đầu bếp nhiệt tình giúp đỡ lúc đi siêu thị. Đầu bếp, tên đầu bếp đó có phải Vân Thu Trạch hay không!?

Nghĩ tới đây, Bạch Ngọc Đường dùng tốc độ nhanh nhất lao vào phòng làm việc của Công Tôn Sách, “Khoa trưởng, tôi cần anh giúp một tay!”

Công Tôn Sách hẳn là quen với chuyện Bạch Ngọc Đường tìm mình khi có việc gấp như thế, đến giờ cũng không nhớ chuyện phải gõ cửa. Anh đẩy mắt kiếng, từ máy tính quay sang, nhìn về phía Bạch Ngọc Đường, “Chuyện gì?”

Bạch Ngọc Đường cũng quen thói đập cửa phòng của Công Tôn Sách, để thấy trong phòng ngoài khoa trưởng ra còn có Bao Chứng cũng đang ở. Ngài sếp này trước giờ cũng không thích ở trong phòng làm việc của mình, rảnh rang là lại chạy sang phòng khoa trưởng. Bây giờ hai người công khai quan hệ, lại càng thẳng thắn ở bên nhau cả ngày luôn.

Bạch Ngọc Đường không kịp chào Bao Chứng, nói thẳng với Công Tôn Sách, “Tôi muốn tra tìm tài liệu của một đầu bếp!”

“Đầu bếp?” Công Tôn Sách ngẩn ra, tra đầu bếp làm gì?

“Tôi nghi ngờ Vân Thu Trạch lấy thân phận đầu bếp trốn trong thành phố D!”

“Cái gì?” Công Tôn Sách ngẩn ra một lát vẫn kịp phản ứng, anh lập tức quay người, ngón tay nhanh chóng gõ lên bàn phím.

“Tôi có thể xâm nhập vào kho số liệu của các khách sạn lớn cùng hệ thống an toàn thực phẩm, nhưng cũng không chắc có thể tìm ra hắc đầu. Dù sao cũng có nhiều đầu bếp không cần đăng ký cũng có thể vào làm, nếu như Vân Thu Trạch làm việc trong nhà hàng nhỏ thì...”

“Tôi đoán hắc sẽ không tới quán nhỏ đâu.” Bạch Ngọc Đường cau mày, anh nhớ Triển Chiêu từng nói, đầu bếp kia đã cho em ấy một tấm danh thiếp. Nếu là đầu bếp ở quán nhỏ, hắc sẽ không tự in danh thiếp cho mình.

“Đúng rồi, danh thiếp! Triển Chiêu có danh thiếp của hắc!” Bạch Ngọc Đường hét lên, “Khoa trưởng, anh cứ tìm tiếp đi, tôi về nhà, lục đồ của Triển Chiêu tìm một lát! Em ấy là người rất cẩn thận, cầm danh thiếp rồi sẽ không tùy tiện vứt đi đâu!”

“Rồi rồi, cậu đi đi! Bên tôi còn phải chờ một lúc. Tài liệu về đầu bếp có rất nhiều phần không có hình, không dễ tìm, cậu tốt nhất là phải tìm ra tấm danh thiếp kia đấy.”

“Tôi nhất định sẽ tìm thấy!” Bạch Ngọc Đường nhú mày, bây giờ mới để ý tới Bao Chứng đứng bên cạnh này giờ không nói gì, “Sếp, tôi nhớ ra một chuyện. Giờ tôi cần các anh em đi giúp tôi tới mấy nơi.”

“Mấy?” Bao Chứng cau mày, “Đi làm gì?”

“Hiện giờ tôi không thể giải thích rõ ràng, tình hình cụ thể anh qua hỏi Triệu Trinh đi. Tôi muốn nhờ anh em tới đó tìm giúp tôi vài đầu mối.”

“Đầu mối?” Ánh mắt Bao Chứng chợt lóe sáng, “Là đầu mối để tìm thấy Triển Chiêu sao?”

Bạch Ngọc Đường nghiêm mặt, gật đầu, “Chỉ mong là vậy.”

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 161: Vụ Án 10 – Trùng Sinh Chi Lộ (13)

Toàn bộ đều an tĩnh mà xinh đẹp như thế, giống như một giây sau Triển Chiêu sẽ mở cửa bước tới vậy. Trong lòng Bạch Ngọc Đường vừa chua xót vừa đau, nhưng bước chân lại kiên định vô cùng. Anh bước từng bước tới cạnh giường Triển Chiêu, bắt đầu tìm kiếm trong ngăn kéo đựng đồ lặt vặt. Rất nhanh sau đó, trong ngăn tủ thứ ba, anh tìm được một bó danh thiếp nho nhỏ.

Triệu Trinh nói không sai. Nào con người là thứ rất thần kỳ, nếu đã gặp phải chuyện tương tự, sẽ khắc sâu trong đầu, chỉ quên, chứ không biến mất. Bạch Ngọc Đường sau khi thôi miên, không chỉ nhớ lại từng chuyện khi còn chung sống với Vân Thu Trạch, mà còn nhớ lại từng cảnh tượng mấy tháng này xảy ra ở thành phố D.

Anh nhớ ra, anh đã từng gặp Vân Thu Trạch đi sát qua mình, nhìn thấy bóng lưng hắt biến mất trong góc đường. Nhưng, anh lúc đó không nhớ bộ dáng Vân Thu Trạch sau khi phẫu thuật, càng không biết Vân Thu Trạch vẫn luôn ở trong tối quan sát anh, cho nên mới đem toàn bộ chuyện đó quên đi mất.

Hiện giờ anh nghĩ ra, cũng hiểu rất nhiều. Chuyện Vân Thu Trạch muốn làm, chính là nhờ vào chuyện tái hiện lại buổi diễn tập cuối cùng của ba năm trước. Nhờ một lần đó mà tìm về cảm giác thắng lợi với Bạch Ngọc Đường, kết thúc cuộc sống ba năm sống không bằng chết. Bạch Ngọc Đường không hiểu tại sao Vân Thu Trạch lại chọn ngay lúc này để tiến

hành, nhưng anh biết, tên khốn này đã sớm lên kế hoạch cho ngày này từ lâu.

Giống như buổi diễn tập ba năm trước, hẳn cho giới hạn thời gian ở mức 48 giờ. Đã thế, Bạch Ngọc Đường hoàn toàn có thể xác định, vân thu trạch sẽ giống như ba năm trước, cho anh vài đầu mối. Những đầu mối này sẽ được phân ra ở vài nơi trong thành phố D, còn nơi nào thì chỉ có thể nhờ đến sự phán đoán của Bạch Ngọc Đường.

Vân Thu Trạch sẽ đặt đầu mối ở đâu đây? Sau khi Bạch Ngọc Đường phân tích xong, liền xác định. Theo sự hiểu biết của anh với Vân Thu Trạch, anh đoán Vân Thu Trạch kiểu gì cũng sẽ đặt những đầu mối kia ở nơi Bạch Ngọc Đường hay tới nhất.

Giống như ba năm trước, sẽ có ít nhất là 4 nơi. Kể từ lúc Vân Thu Trạch tới thành phố D tới giờ, đã từng sượt qua mấy lần bên người Triển Chiêu với Bạch Ngọc Đường, trong đó có mấy lần, hẳn cố tình để hai người họ chú ý. Bốn nơi đó chính là nơi quan trọng cần bài tra.

Vân Thu Trạch từng xuất hiện trong quán ăn của dì Giang. Ở siêu thị từng bị cháy, Vân Thu Trạch từng chủ động tiếp cận Triển Chiêu. Lúc truy xét tên buôn ma túy người nước ngoài, Vân Thu Trạch từng gửi thư cho Triển Chiêu, cũng từng xuất hiện ở hiện trường truy bắt cuối cùng. Mà nhà của Bạch Ngọc Đường, chắc chắn Vân Thu Trạch cũng từng ghé qua.

Thời gian cấp bách, tổ Trọng án chia ra bốn đường, dùng tốc độ nhanh nhất tới 4 nơi để tìm đầu mối. Bạch Ngọc Đường dẫn một đội trong đó, trực tiếp về nhà. Anh sắp xếp những người khác tìm thẳng vào tài sản nhân viên, lục video xem tất cả những ai từng xuất hiện trước cửa nhà anh gần đây. Còn anh thì trực tiếp vào phòng Triển Chiêu, bắt đầu tìm kiếm cẩn thận.

Triển Chiêu là người vô cùng ngăn nắp trong sinh hoạt, phòng cậu sạch sẽ, ngăn nắp, đồ đạc được sắp xếp theo thứ tự. Bạch Ngọc Đường đẩy cửa

vào, mắt quét qua mặt bàn không chút bụi bẩn, kệ sách chỉnh tề, đầy sách, giường nệm phẳng phiu, trên đầu giường là tấm ảnh chụp chung của Triển Chiêu với anh Triển Huy.

Toàn bộ đều an tĩnh mà xinh đẹp như thế, giống như một giây sau Triển Chiêu sẽ mở cửa bước tới vậy. Trong lòng Bạch Ngọc Đường vừa chua xót vừa đau, nhưng bước chân lại kiên định vô cùng. Anh bước từng bước tới cạnh giường Triển Chiêu, bắt đầu tìm kiếm trong ngăn kéo đựng đồ lặt vặt. Rất nhanh sau đó, trong ngăn tủ thứ ba, anh tìm được một bó danh thiếp nho nhỏ.

Phạm vi quan hệ của Triển Chiêu hết sức đơn giản, người cho em ấy danh thiếp nếu không phải bạn học thì chính là mấy nhà chuyên môn gặp được lúc đi họp, trong sổ danh thiếp của họ tìm ra một danh thiếp của đầu bếp, cũng không phải chuyện gì khó khăn.

Rất nhanh, một danh thiếp in tên Lý Tùng Đào, đầu bếp rơi vào trong mắt Bạch Ngọc Đường. Chân mày anh nhíu lại, cầm tấm danh thiếp kia ra. Đồng thời, anh nhanh chóng gọi điện cho Công Tôn Sách, nói tên Lý Tùng Đào.

Với Công Tôn Sách, chỉ cần có tên cùng nghề nghiệp để tìm một người, đơn giản như trở bàn tay. Không tới một phút, toàn bộ tài liệu của Lý Tùng Đào đã được gửi tới di động của Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường chăm chú nhìn hình Lý Tùng Đào trên di động, trong mắt nổi hàn quang. Quả nhiên là hắn! Chính là gương mặt này, khuôn mặt Vân Thu Trạch sau khi phẫu thuật!

“Đúng là hắn!”

“Được, bánh báo đã phái người tới khách sạn hắn công tác để điều tra, cậu ta nhắc tôi nói cho cậu, ở nhà chuyên tâm tìm đầu mối, không cần lo lắng cho bên đây.”

Bạch Ngọc Đường cúp điện thoại, việc tiếp theo cũng không phải ra ngoài hội họp với các anh em đang tìm đầu mối. Anh trước là ngồi lên giường Triển Chiêu một lát, sau đó, thuận thế nằm xuống. Anh híp nửa mắt, ánh mắt nhìn thẳng lên trần nhà trắng, sau đó nhắm mắt lại.

Trong đầu Bạch Ngọc Đường hiện ra khuôn mặt của Vân Thu Trạch, hăn của ba năm trước cùng hăn hiện tại dần hòa lại thành một người. Chân mày Bạch Ngọc Đường cau lại, anh cố gắng suy nghĩ một vấn đề, mục đích Vân Thu Trạch chủ động tìm Triển Chiêu là gì chứ?

Vân Thu Trạch không phải thứ người nhàm chán đó, hăn tìm Triển Chiêu tuyệt đối không chỉ vì thấy thú vị. Nhất định hăn có mục đích riêng, vậy mục đích kia có thể là gì? Mấy tháng trước, từ lúc bắt đầu thấy Triển Chiêu, toàn bộ sắp đặt của Vân Thu Trạch đều là để quyết đấu với mình. Vậy có thể nghĩ là, Vân Thu Trạch gặp Triển Chiêu, chính là vì ngày cuối cùng này hay không nhỉ?

Hăn, muốn dùng Triển Chiêu truyền lại đầu mối cho mình!?

Bạch Ngọc Đường đột ngột mở to mắt, giơ tay lên, chăm chăm nhìn tấm danh thiếp trong tay! Tấm danh thiếp này, rất có thể là đầu mối!

Bạch Ngọc Đường nhanh chóng leo xuống giường, nhanh chóng tới bên bàn gỗ, mở đèn nhìn về phía ánh sáng mà quan sát tấm danh thiếp kia. Bên trong danh thiếp giống như có chữ!

Tim Bạch Ngọc Đường bắt đầu đập điên cuồng, anh cẩn thận mở danh thiếp ra, sau đó, anh thấy hai chữ: Đồ ăn.

Đồ ăn!? Bạch Ngọc Đường hơi ngẩn ra, chữ này là chữ viết của Vân Thu Trạch, nhưng hăn viết hai chữ này là có ý gì?

Chợt, một tia chớp lóe lên, một ánh sáng chui vào đầu. Bạch Ngọc Đường vội vàng mở điện thoại, liên lạc khẩn cấp với Công Tôn Sách,

“Khoa trưởng! Mấy anh em tới chỗ dì Giang chưa?”

“Tới!”

“Nhờ họ tra giúp tôi thực đơn hôm tôi đưa Triển Chiêu tới đó dùng cơm với!”

“Ngày kia, ngày trước đó?” Giọng Công Tôn Sách có chút nghi ngờ, “Thực đơn ở quán ăn không phải ngày nào cũng giống nhau à?”

“Thực đơn của dì Giang mỗi ngày đều đổi, thực phẩm sử dụng đều là theo mùa!” Bạch Ngọc Đường nói, “Tra xem cái ngày tôi vừa nói đó, tôi với Triển Chiêu lúc ghé qua, Vân Thu Trạch cũng có ở đây! Tôi muốn biết hẳn đã gọi món gì! Chỗ dì Giang nhất định còn ghi chép!”

“Không thành vấn đề, cứ giao cho tôi!” Công Tôn Sách cũng không cúp điện thoại, Bạch Ngọc Đường rõ ràng nghe được tiếng ngón tay Công Tôn Sách gõ lên bàn phím, tiếp theo, anh nghe thấy Công Tôn Sách giải thích, “Chỉ cần cô Giang Trữ dùng máy tính để ghi chép, thì không cần phải hỏi, tôi ở đây có thể giúp cậu tra.”

“Được rồi! Tìm ra rồi!” Trong giọng bình tĩnh của Công Tôn Sách mang theo chút hưng phấn, anh nhanh chóng nói với Bạch Ngọc Đường, “Thực đơn hôm đó là cá Lư hấp, đậu hũ dồn thịt chưng, lưỡi bò kho gừng sắc, đậu hũ phi thơm, rau trộn xào sệt, món chính là cơm tứ hỉ hấp cùng với cháo bát bảo.”

“Cá Lư, thịt chưng, lưỡi bò, đậu hũ, cơm hấp....” Bạch Ngọc Đường lẩm bẩm nói trong miệng, chân mày không nhịn được mà nhăn lại, theo từng món đồ ăn bị Công Tôn Sách nói ra, đầu óc của anh bắt đầu quay tròn. Mấy món này đại biểu cho cái gì? Đầu mối của Vân Thu Trạch khẳng định không sai, hẳn muốn Bạch Ngọc Đường để ý tới đồ ăn, nhưng mấy món đồ ăn này với chuyện bắt cóc Triển Chiêu có gì liên quan chứ?

Không lẽ, Vân Thu Trạch muốn dùng đồ ăn để nhắc nhở mình sao? Nguyên một đêm, Vân Thu Trạch không thể nào gọi hết tất cả các món được. Vậy hôm đó hẳn đã gọi mấy món, tên mấy món đó là gì? Bạch Ngọc Đường nhắm hai mắt lại, cố gắng để đầu óc trống rỗng, dùng hết sức tập trung lên đầu. Anh dồn hết tinh thần chú ý tới buổi tối hôm đó.

Anh với Triển Chiêu ngồi đối diện nhau, vì tra án vội vã, trên mặt Triển Chiêu đầy mệt nhọc. Dì Giang tới, nói chuyện với hai người mấy câu, còn nhân cơ hội chọc ghẹo Triển Chiêu, làm Triển Chiêu đỏ hết cả mặt. Bạch Ngọc Đường cười, nhìn bộ dáng Triển Chiêu đỏ mặt, trong lòng ấm áp. Không! Không được nhìn Triển Chiêu! Phải nhìn sau lưng em ấy!

Lời nói của Triệu Trinh vọng về bên tai Bạch Ngọc Đường: Đại nào con người có thể nhớ được tất cả mọi chuyện họ từng thấy, cậu không quên, chẳng qua không nhớ ra! Đúng, Bạch Ngọc Đường xác định, lúc đó anh nhất định đã thấy Vân Thu Trạch, mặc dù chỉ là bóng lưng, nhưng anh nhìn thấy được! Vân Thu Trạch ngồi sau lưng Triển Chiêu, thân thể cường tráng của hắn che đi mặt bàn, Bạch Ngọc Đường không thấy được hắn ăn món gì. Bất quá, trên bàn hắn có sổ, mà thời gian lúc họ chạy tới quán ăn, Bạch Ngọc Đường cũng nhớ được rõ ràng!

“Khoa trưởng! Tôi cho anh biết thời gian cùng sổ bàn, anh giúp tôi tra xem vị khách nọ đã gọi món gì?” Bạch Ngọc Đường chột hướng về phía điện thoại hét lên.

Bạch Ngọc Đường nói dấy sổ bàn với thời gian dùng bữa, Công Tôn Sách nhanh chóng cho ra câu trả lời: Vân Thu Trạch chỉ gọi một món đậu hũ Phỉ Thúy.

Đậu hũ Phỉ Thúy? Bạch Ngọc Đường khẽ cau mày. Theo anh biết Vân Thu Trạch cũng không thích ăn đậu hũ, vậy hắn gọi món này có mục đích gì? Không lẽ, đầu mỗi năm trong món ăn này sao?

Đậu hũ Phỉ Thúy — Phỉ Thúy!

“Khoa trưởng! Trong thành phố D, những nơi liên quan tới Phỉ Thúy, hoặc những nơi có tên Phỉ Thúy có nơi nào không!?”

“Phỉ Thúy?” Công Tôn Sách hơi ngẩn ra, nhưng động tác trên tay không dừng lại. Anh nhanh chóng tra ra tài liệu Bạch Ngọc Đường cần, “Tòa nhà mang tên Phỉ Thúy, trong tên có chữ Phỉ Thúy, hoặc đường phố có chữ Phỉ Thúy, nơi buôn bán vật phẩm liên quan tới Phỉ Thúy, tổng cộng có 130, toàn bộ đều gửi tới di động của cậu rồi!”

130, không được, còn nhiều quá! Bạch Ngọc Đường khẩn trương nhìn thời gian trên di động, trong thời hạn 48 tiếng, chỉ còn lại không tới ba tiếng! Ba giờ bài tra hơn 100 địa điểm, quá vội!

Anh cường ép mình tỉnh táo lại, cau mày suy nghĩ, Vân Thu Trạch không thể chỉ để lại mỗi đầu mỗi này. Ngoài món ăn của quán ra còn chỗ khác! Chỗ khác là...

Ánh mắt Bạch Ngọc Đường chợt sáng, là siêu thị nơi Vân Thu Trạch với Triển Chiêu gặp mặt lần đầu, Vân Thu Trạch làm đầu bếp trong khách sạn, hai nơi này cũng liên quan tới đồ ăn! Thậm chí cả ổ ma túy kia, cũng là một khách sạn lớn, cũng liên quan tới thức ăn!

Chỉ cần tìm được đồ ăn có liên quan tới Vân Thu Trạch, nhất định sẽ tìm ra đầu mối!

Còn ba địa điểm, từng bước tới! Bạch Ngọc Đường lấy lại bình tĩnh, đầu tiên là nghĩ tới món ăn ở trong siêu thị. Lần trước Triển Chiêu mang về hai con cá, là Vân Thu Trạch chọn giúp ẻm. Một con là cá mú (thạch ban), một còn khác là cá Chim đỏ (Hồng xương), đặc sản của thành phố D.

“Thạch Ban, Hồng Xương, dùng hai từ mấu chốt này sàng lọc trong hơn 100 địa điểm anh vừa nói!”

“Chia ra dùng Thạch Ban, Hồng Xương, cùng với Thạch, Ban, Hồng, Xương, để chọn lọc.” Giọng Công Tôn Sách mang theo mấy phần khẩn trương, anh nhanh chóng có được kết luận, còn dư lại 30 chỗ.”

“Ba mươi, còn nhiều quá!” Bạch Ngọc Đường cau mày, “Tên của khách sạn kia! Khách sạn Kim Nguyên lần trước bắt bọn buôn ma túy!”

“Kim Nguyên!” Công Tôn Sách vừa động ngón tay, lập tức có kết quả, “Mục tiêu còn 10!”

Mười! Vậy là khá lắm rồi! Trong lòng Bạch Ngọc Đường nâng lên một chút sức mạnh, anh tin, anh có cách thu nhỏ phạm vi lại nữa, sau đó anh đã có thể tìm được Triển Chiêu rồi! Chỉ cần, anh tìm được đầu mối cuối cùng từ nơi Vân Thu Trạch công tác!

“Khoa trưởng! Tôi phải tới nơi Vân Thu Trạch làm việc! Vì nơi đó có đầu mối cuối cùng!”

“Con của đã mang đội tới đó rồi, để tôi gửi địa chỉ cho cậu, theo cậu ta đi đi.” Công Tôn Sách im lặng gửi địa chỉ tới di động của Bạch Ngọc Đường, trước khi cúp máy, anh đột nhiên nói thêm một câu, “Tiểu Bạch, cậu rất tốt! Lúc trở lại Tổ Trọng án đừng quên mang Triển Chiêu về theo!”

Bạch Ngọc Đường nhú mày, cúp điện thoại. Mặc dù anh không trả lời Công Tôn Sách, nhưng trong lòng anh đã sớm có đáp án rồi.

Khoa trưởng, anh yên tâm, nếu không mang Triển Chiêu về được, tôi cũng không trở lại tổ Trọng án đâu.

Từ giờ tới hạn chót còn lại 3 tiếng, Triển Chiêu vẽ mặt bình tĩnh ngồi bên cạnh bàn, nhìn bàn cơm Vân Thu Trạch dọn cho cậu, khổn hoặc cau mày. Một bàn đầy thức ăn ngon này chính là bữa tiễn biệt mình sao?

“Sao, nghĩ tới chuyện mình sắp phải chết, không thấy đói nữa rồi?” Vân Thu Trạch tự tiểu phi tiểu nhìn Triển Chiêu, trong mắt có chút phức tạp Triển Chiêu không hiểu được.

Lúc đối mặt với Vân Thu Trạch, cảm giác sợ hãi trong Triển Chiêu hình như cũng không nhiều, cho dù có mấy lần suýt chết trong tay đối phương, nhưng cậu vẫn luôn thẳng thắn. Vì vậy, cậu nhìn ánh mắt phức tạp của Vân Thu Trạch, sẽ không nhìn được mà hỏi ngược lại. “Tôi cũng rất muốn biết, nghĩ tới chuyện người sắp bại dưới tay Bạch Ngọc Đường lần đầu tiên, tại sao người còn có thể bình tĩnh như vậy, không hề khẩn trương chút nào?”

Lời nói của Triển Chiêu không chọc giận Vân Thu Trạch nữa, tuy vẻ mặt của hắn trông thật khó coi. Mấy ngày nay hắn như thể đã quen với tính cách lỳ lợm của Triển Chiêu rồi, hắn nhìn chăm chăm Triển Chiêu mấy lần, thờ ơ nói, “Em đoán Bạch Ngọc Đường lúc này đang làm gì?”

Triển Chiêu ngẩn người, lòng chợt cảm thấy ê ẩm. Cậu cũng không biết Bạch Ngọc Đường đang làm gì, nhưng cậu tin năng lực của Bạch Ngọc Đường, cho nên, cậu đáp, “Nhất định đang trên đường tới bắt người.”

Vân Thu Trạch khẽ mỉm cười nói, “Có lẽ đi, nhưng trước đó, hắn còn phải sống qua ải cuối cùng.”

“Cái gì!?” Triển Chiêu hoảng hốt, “Người đã làm gì!?”

Vân Thu Trạch chăm chú nhìn vào mắt Triển Chiêu, không lạnh không nóng nói, “Em đoán không ra à!? Triển Chiêu nhỏ bé thích đoán ý người ta.”

“Không phải người cũng không muốn Bạch Ngọc Đường chết ư!?” Triển Chiêu hung hăng cau mày, nhìn chăm chăm vào ánh mắt lạnh băng của Vân Thu Trạch, tâm cảm thấy nặng nề.

“Trước kia, đúng là tôi không mong hấn chết sớm như thế, nhưng mấy hôm nay, suy nghĩ của tôi hình như thay đổi rồi.” Vân Thu Trạch nhìn vào đôi mắt sợ hãi của Triển Chiêu, cười lạnh, “Em không ngờ, tôi cũng biết thay đổi, đúng không?”

Triển Chiêu nhẹ nhàng lắc đầu, không tin nổi, “Người sẽ không, tới giờ người còn ở chung với ta, chính là để thực hiện kế hoạch cuối cùng, người sẽ không dễ thay đổi chủ ý!”

Vân Thu Trạch gật đầu, “Em hiểu tôi rõ đấy, tôi đúng là không thay đổi chủ ý. Nhưng mấy ngày nay tâm tình của tôi bắt đầu thay đổi rồi. Kế hoạch không đổi, nhưng vì để thỏa mãn mình, tôi đã cho điều chỉnh một tí.”

“Điều chỉnh cái gì?” Triển Chiêu vẫn chăm chăm nhìn Vân Thu Trạch.

Vân Thu Trạch cười, đáp, “Em từng bảo, tôi thích đối thủ thông minh. Nếu Bạch Ngọc Đường không đủ thông minh, ngu ngốc tự giết mình, tôi không đánh mà thắng, cũng không tính là thất bại, đúng không?”

“Người, không lẽ không muốn tìm lại tự tin lúc đầu sao?” Chỉ có đánh bại Bạch Ngọc Đường mới có thể trở lại thành người mạnh mẽ, người vẫn luôn nghĩ như thế mà, không phải sao?”

Vân Thu Trạch nhìn bộ dáng lo lắng của Triển Chiêu, tim chợt dâng lên cảm giác ấm áp cùng chua xót lẫn lộn, hấn nhìn Triển Chiêu, nhẹ nhàng trả lời, “Nhìn thấy em với Bạch Ngọc Đường, tôi chợt phát hiện ra, sống theo cách khác cũng không tệ. Con người đều sẽ thay đổi, tôi bây giờ cũng không cần cố chấp làm kẻ mạnh nữa.”

Ánh mắt của Vân Thu Trạch khiến Triển Chiêu ngẩn người, trong nháy mắt, cậu giống như hiểu được rất nhiều. Hai người nhìn nhau một lát, Triển Chiêu nhẹ nhàng lắc đầu, thờ ơ nói, “Người nói dối, người vẫn cố chấp. Không thể giết Bạch Ngọc Đường, nếu không người sẽ hối hận.”

Lời nói Triển Chiêu làm sắc mặt Vân Thu Trạch chột nặng nề, nhưng hắn vẫn không nổi giận, cũng không ra tay với Triển Chiêu. Hắn lạnh lùng nhìn Triển Chiêu, cười nói, “Tôi sẽ không chủ động giết hắn, nhưng nếu là do hắn ngu, thì cũng không thể hận tôi được. Còn ba tiếng thôi, chúng ta cùng chờ xem, nếu hắn tới được, chứng tỏ hắn không chết. Bằng không....”

Bằng không liền giết tôi sao? Triển Chiêu thầm than trong lòng, lời như thế mấy ngày nay Vân Thu Trạch nói không biết bao nhiêu lần. Không lẽ hắn không hiểu, những lời uy hiếp này căn bản vô dụng với mình sao?

Nhưng, câu nói tiếp theo lại làm Triển Chiêu rơi vào sợ hãi hoàn toàn, “Nếu hắn không tới, chứng tỏ hắn đã chết. Vậy chúc mừng em, hắn chết rồi, em không phải chết nữa. Tôi, sẽ mang em đi khỏi thành phố D này.”

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 162: Vụ Án 10 – Trùng Sinh Chi Lộ (14)

Nhờ kết quả thôi miên của Bạch Ngọc Đường, tổ trọng án không thể không phân ra làm việc, Bàng Thống bình thường hiếm khi dẫn đội, bây giờ phải dẫn một đội trong đó tới nơi làm việc của Vân Thu Trạch. Đây là một khách sạn mới nổi trong thành phố D, nổi tiếng về món ăn Tây. Bàng Thống xuất thân cao quý, cũng lớn lên tự cầm y ngọc thực. Vậy mà hắn cùng với những bằng hữu có cùng xuất thân hình như lại ở những thành phố khác nhau, tác phong bình thường của Bàng Thống cũng vô cùng khiêm tốn, có điều hắn vẫn rất để ý tới thường thức cơm áo của mình. Khách sạn này hắn sớm đã nghe qua, nếu không phải gần đây công việc bận rộn quá, hắn nhất định đã sớm ghé tới nơi này.

Nhưng hắn vịn vịn không ngờ, lần đầu tiên bước vào khách sạn lại là để phá án.

Khoảng thời gian gần đây, tính tình Bàng Thống không tính là quá tốt, một mặt là vì chuyện của Triển Chiêu, mặt khác là vì hắn gặp lại Triệu Trinh. Dĩ nhiên, gặp Triệu Trinh cũng không phải nguyên nhân chính làm tâm trạng hắn khó chịu, quan trọng là, sau khi gặp lại Triệu Trinh rồi lại xảy ra rất nhiều chuyện khiến hắn dở khóc dở cười. Mỗi lần nghĩ tới, sẽ làm hắn cảm thấy mất mát. Người mình cứ tưởng đã bỏ được nay lại xuất hiện, cứ tưởng đã quên giờ lại nhớ tới, tâm trạng loạn lạc, dĩ nhiên là khó chịu rồi.

Vốn dĩ hắn với Triệu Trinh luôn cố gắng giữ vững nhiều năm ăn ý, hai người cũng sớm đã quen với trạng thái này. Bây giờ chỉ vì một chuyện ngoài ý muốn mà bị phá vỡ, sau đó lại vì một chuyện bất ngờ khác mà

không thể không gặp mặt, với chuyện lần này, tâm trạng Bàng Thống rất khó chịu, Triệu Trinh cũng không khá hơn. Ví dụ như bây giờ, Bàng Thống mang đội tới nơi Vân Thu Trạch làm việc, mà Triệu Trinh làm một chuyên gia tâm lý, cũng không thể không theo Bàng Thống tới đây.

Tổ Trọng án chia ra nhiều tuyến, Triệu Trinh đáng lẽ không cần bắt buộc phải đi theo Bàng Thống. Nhưng người bị bắt không phải ai khác, lại chính là tiểu sư đệ anh thương nhất. Bây giờ, cái quan trọng ở đây là có thể cứu Triển Chiêu. Trong đợt hành động giải cứu Triển Chiêu lần này, khu vực Triệu Trinh có thể phát huy tác dụng nhất là những nơi có quan hệ với Vân Thu Trạch. Tuy anh không phải người viết hồ sơ ưu tú như Triển Chiêu, nhưng chuyên môn của anh cũng có chỗ thuộc về tâm lý học. Có anh ở đây, nhất định sẽ có tác dụng. Cho nên anh không còn lựa chọn nào khác, nhất định phải cùng Bàng Thống tới khách sạn này.

Hai người ngồi chung một xe, suốt một đường không nói. Thật ra, trong lòng cả hai đều có rất nhiều thoại muốn nói với đối phương, nhưng không biết nên nói từ đâu. Đang ở trong tình trạng khẩn cấp như thế, loại chuyện không biết làm sao mở miệng thế này, tốt nhất là đừng nói để gây thêm loạn. Hai người ăn ý giữ im lặng, Bàng Thống nghiêm túc lái xe, vừa suy nghĩ những chuyện sắp đối mặt. Mà trong đầu Triệu Trinh cũng không có vị trí cho Bàng Thống, anh vẫn mãi suy nghĩ đến những chi tiết liên quan tới Vân Thu Trạch trong hồ sơ thôi miên của Bạch Ngọc Đường.

Rất nhanh, hai người đã tới khách sạn, gặp được ông chủ. Ông chủ rất hợp tác, chủ động khai báo chuyện của Vân Thu Trạch. Theo ông chủ khai, Vân Thu Trạch ở đây dùng tên giả Lý Tùng Đào, nửa năm trước hãn nộ đơn tới khách sạn này, sau đó ở đây làm việc. Phản ánh của ông chủ cùng những nhân viên khác thì, Vân Thu Trạch bình thường đối xử với mọi người ôn hòa, tính cách ôn hòa, chẳng qua bản thân có chút hướng nội. Chuyện liên quan tới vấn đề hướng nội này, mọi người đều thông cảm, dù

sao trong mắt họ, một mình Vân Thu Trạch từ ngoại tỉnh vào thành phố D, chắc sẽ thường xuyên cảm thấy cô đơn.

Nửa năm nay, ấn tượng của các đồng nghiệp với Vân Thu Trạch cũng khá tốt. Thậm chí còn có hai nữ đồng nghiệp nhiệt tình muốn giới thiệu người yêu cho Vân Thu Trạch, nhưng đều bị Vân Thu Trạch từ chối.

“Cậu ta giống như không có tâm trạng nói yêu đương.” Một đồng nghiệp trả lời như vậy.

Dĩ nhiên là không rồi, tâm tư của hắn đều đặt hết lên người Bạch Ngọc Đường đây này. Bàn Thống cau mày, không nhin được mà thầm chửi mắng, hắn gặp biến thái đã nhiều rồi, nhưng biến thái đến tận trong xương cốt như Vân Thu Trạch thì đúng là hiếm thấy!

Hỏi thăm không được chuyện gì đang giá, Triệu Trinh đành phải hỏi ông chủ về nơi ở của Vân Thu Trạch. Ông chủ bảo khách sạn bao ăn ở, vì vậy ông cũng cho Vân Thu Trạch một gian ký túc xá. Theo lời đồng nghiệp phòng bên, thì nửa năm nay, Vân Thu Trạch mỗi tuần sẽ có một hai đêm không về ngủ, anh nghi ngờ Vân Thu Trạch có bạn gái, cho nên mới thường ra ngoài.

Ông chủ tự mình mang Bàn Thống với Triệu Trinh tới khu nhà của Vân Thu Trạch. Nhìn qua cũng thấy khách sạn này đãi ngộ nhân viên khá tốt, gian túc xá này thật ra là một căn nhà bình thường, tuy không lớn, nhưng tuyệt đối là một nhà riêng, ra vào vô cùng tiện lợi.

Nếu như muốn thực hiện hành vi phạm tội ở đây, hắn cũng rất tiện lợi. Triệu Trinh nghĩ thế, sau đó theo bản năng nhìn Bàn Thống, lại không ngờ rằng Bàn Thống cũng đang nhìn mình. Tầm mắt hai người chạm nhau, trong khoảnh khắc đó, cả hai đồng thời lúng túng. Vội dời đi ánh mắt, Bàn Thống cau mày chăm chú nhìn vào cửa phòng Vân Thu Trạch. Hắn giơ tay định mở cửa, mà ngay lúc đó, di động của hắn chợt vang.

Bàng Thống rút tay về cầm di động lên, là Công Tôn Sách gọi, “A Sách, tình hình thế nào?”

“Tiểu Bạch đã phân tích ra được nơi ở của Triển Chiêu, bây giờ cậu ấy đang chạy về phía các cậu, cậu ta đoán đầu mỗi cuối cùng đang ở trong khách sạn nơi Vân Thu Trạch làm việc.”

“Thật sao!?” Lời nói của Công Tôn Sách làm Bàng Thống nhất thời vui mừng, “Nói vậy, đầu mỗi phải ở trong căn nhà này!”

“Tiểu Bạch nói thế, bất quá mục tiêu hiện tại có 10, nếu muốn thu nhỏ lại còn một, vẫn cần một chữ mấu chốt.”

“Chữ mấu chốt gì?” Lời nói của Công Tôn Sách có hơi khó hiểu, Bàng Thống không hiểu chuyện từ đầu tới cuối chợt cảm thấy mơ hồ.

“Đần!” bên kia đầu dây Công Tôn Sách không nhịn được mắng, “Nếu biết là gì thì còn cần nhờ các cậu tra sao?”

Quan hệ của Bàng Thống với Công Tôn Sách cũng không tệ, giờ người ta đang lúc vội mắng hăn một câu, hăn cũng không cảm thấy bức, thậm chí còn thấy người ta nói rất có lý. Triệu Trinh lạnh mặt nhìn Bàng Thống thân thiết, một câu tôi tôi cậu cậu nói chuyện với Công Tôn Sách, trong lòng có chút ghen, để phân tán lực chú ý của mình, anh đưa mắt nhìn cánh cửa trước mặt.

Đây là một căn nhà bình thường, một tầng hai cửa, với một cửa đối diện. Tòa nhà này được xây từ khá lâu, tường, hành lang tương đối cũ nát, có rất nhiều bụi bặm cùng mốc đen. Triệu Trinh hí mắt nhìn mấy vết đen đó, từ trần xuống tới sàn, cuối cùng dừng lại ở ngay trên cửa chính bằng gỗ. Lúc này, bên Bàng Thống đã gọi điện thoại xong. Hăn quay đầu lại, đúng lúc thấy Triệu Trinh đang quan sát cửa nhà. Hăn hí hí mi, hỏi, “Cậu đang xem cái gì đấy?”

Triệu Trinh ngẩn ra, ngẩng đầu nhìn vào mắt Bàn Thống. Trong chớp mắt vừa nãy, anh giống như thấy được gì đó, nhưng bị Bàn Thống hỏi một phát, lại không thể nói rõ ra là cái gì. Thấy Triệu Trinh không nói lời nào, Bàn Thống hơi cau mày, có chút mất hứng, “Loại công tử như cậu, sẽ không hiểu được mấy chuyện này đâu, nên lùi ra sau thì hơn.”

Lời nói của Bàn Thống làm Triệu Trinh cau mày, anh không vui lắm nhìn Bàn Thống, nhưng không mở miệng phản bác. Có lẽ trong lòng anh cũng thầm đồng ý với Bàn Thống, đúng, anh quả thật không hiểu việc tra án. Bàn Thống làm một cảnh sát lâu năm, có tư cách khinh bỉ loại người ngoài như Triệu Trinh chứ. Bất quá, thứ làm Triệu Trinh khó chịu chính là cách gọi của Bàn Thống, công tử? Cách gọi này đã lâu lắm rồi Triệu Trinh không nghe qua, lần trước, khi Bàn Thống còn gọi anh như vậy, là lúc hai người họ cãi nhau kịch liệt nhất. Nhiều năm đã qua, bây giờ nhớ lại vẫn thấy không nhịn được mà trào lên chút lửa. Triệu Trinh lạnh lùng trợn mắt nhìn Bàn Thống, không nói lời nào với hắn, lập tức lùi ra.

Thật ra vừa nói xong câu vừa nãy Bàn Thống cũng có chút hối hận, bây giờ nhìn thấy thái độ của Triệu Trinh, trong lòng càng cảm thấy mất tự nhiên. Bất quá bây giờ quan trọng là phải làm chuyện đúng đắn, hắn không có thời gian suy nghĩ tới chuyện hắn phải làm sao để ở chung với Triệu Trinh. Triệu Trinh không để ý tới hắn, hắn dứt khoát cũng không để ý tới Triệu Trinh. Thấy Triệu Trinh nhường chỗ ra, Bàn Thống lập tức tiến lên thay Triệu Trinh đứng trước cửa.

Cửa gỗ đóng chặt, Bàn Thống giơ tay lên gõ một cái. Y như dự liệu, bên trong không ai trả lời.

“Cậu ta đã có mấy ngày không về.” Quản lý nhắc nhở.

Bàn Thống gật đầu, nhận chìa khóa từ trong tay quản lý, cắm vào ổ, nhẹ nhàng quay.

Từ trong ổ khóa truyền tới tiếng mở, Bàn Thống thuận lợi mở rộng toàn bộ cửa. Một giây tiếp theo, hắn không có đẩy cửa đi vào, mà lấy ra súng lục, cũng để đạn lên nòng.

Hắn nhìn Triệu Trinh ở đằng sau phát phát tay, ý bảo họ lùi lại, rồi nhìn cảnh viên bên cạnh gật đầu.

Triệu Trinh biết, Bàn Thống đang muốn lao vào. Thật ra chỉ cần tình tảo lại liền có thể phản tích, Vân Thu Trạch 9 phần sẽ không có ở bên trng. Bây giờ, trong phòng hắn không có ai mới đúng. Bàn Thống đẩy cửa vô, toàn bộ hết sức an toàn. Nhưng không hiểu vì sao, tìm Triệu Trinh lại trở nên vô cùng khẩn trương theo từng động tác của Bàn Thống.

Ngay lúc cổ tay hắn cử động, đẩy cửa ra một khe hẹp, tìm Triệu Trinh bất chợt xoắn lại! Vừa nãy lúc quan sát cánh cửa, tâm trạng bất an đó, cảm giác phiền não đó lại một lần nữa ập tới, để anh theo bản năng hét lên. “Đừng!”

Tiếng hét của Triệu Trinh đột ngột vang lên trong hành lang trống rỗng, kinh nghiệm nhiều năm để Bàn Thống sau khi nghe thấy tiếng hét của Triệu Trinh, trong lòng tự động nảy lên cảnh giác! Theo tiếng hét, cổ tay hắn tự động lùi ra sau, ngay sau đó, Triệu Trinh đang trong tinh thần khẩn trương cao độ, nghe thấy một tiếng nổ nhẹ trong không khí. Là thanh âm của thuốc nổ, lỗ chân lông toàn thân anh nở ra, thân thể giống như lò xo, đột ngột văng đi.

“Nằm xuống!” Bàn Thống lập tức hét to, cản trở bước chân tiến về trước của mọi người. Mà bản thân hắn, cũng ngay lúc này quay người lại, dùng cơ thể mình chặn lại làn sóng nhiệt cùng cú nổ dữ dội. Triệu Trinh cảm thấy choáng váng một trận, lập tức bị người khác đè xuống dưới người!

Tiếp theo là mùi thuốc nổ làm người ta hít thở không thông, mùi máu tanh, bụi bặm ngập trời. Đau đớn trên người làm thân thể thư sinh của Triệu Trinh đau tới mức muốn ngất đi, anh cắn răng, chịu đựng nước mắt sắp trào ra, liều mạng ho khan mấy tiếng.

“Bàng, Bàng Thống... anh sắp dè chết tôi!”

“Ừ....” Bàng Thống nằm trên người Triệu Trinh, khẽ ư một tiếng, lại không hề có ý định đứng lên.

Triệu Trinh bị dè khó chịu, muốn dùng sức đẩy hẳn ra, nhưng anh mới đẩy một cái, người ở trên lập tức phát ra tiếng rên rỉ.

Tim Triệu Trinh trầm xuống, vội vàng nhẹ tay, “Bàng Thống, Bàng Thống, anh sao vậy? Bị thương ư!?”

“Không, tôi không sao.” Giọng nói Bàng Thống rất khẽ, hẳn hình như cũng không tính dè mãi lên người Triệu Trinh, cũng muốn bò dậy, nhưng cố gắng hai lần cuối cùng lại không có cách ngồi lên.

Triệu Trinh nhận ra vấn đề nghiêm trọng, anh vội vàng giảm tốc độ, dùng sức đỡ người Bàng Thống. Cảnh viên sau lưng từ từ tỉnh lại, có người thấy tình hình Bàng Thống, mới giúp Triệu Trinh đỡ Bàng Thống từ dưới đất lên.

“Anh Bàng! Anh bị thương!”

Lời của cậu cảnh sát làm tim Triệu Trinh nặng nề thêm, anh cũng để ý thấy, sau lưng Bàng Thống có mấy vết thương rất sâu, đều đang chảy máu không ngừng. Rõ ràng là vừa mới có từ vụ đánh bom. Chưa kể đánh bom còn tạo ra nội thương nữa, nhìn dáng vẻ Bàng Thống hiện giờ, hình như đầu cũng bị đập. Triệu Trinh đang lo lắng, anh dùng cơ thể mình đỡ Bàng Thống dậy, vội la lên, “Mau đưa vào bệnh viện! Anh ấy cần làm kiểm tra gấp!”

“Không sao!” Bàng Thống lại vui vẻ cười, hăn trước tiên là liếc nhìn Triệu Trinh một cái, sau đó nhìn cửa chính bị nổ thành một cái hố, cười lạnh nói, “Tên khốn kiếp Vân Thu Trạch này, nhiều chiêu thật.”

“Sao vậy!? Xảy ra chuyện gì!? Anh Bàng, anh bị thương!?” Người khác đâu, còn ai bị thương nữa không!?”

Người nói là Bạch Ngọc Đường. Anh vừa chạy tới đã thấy thảm kịch sau khi bom phát nổ. Anh khẩn trương nhìn bộ dáng chật vật của các đồng nghiệp cùng Bàng Thống toàn thân đầm máu, tim cũng nhéo đau.

“Là cậu hử tiểu Bạch.” Bàng thống kéo khóe miệng đang cứng ngắc, cười nói, “Cậu tới rồi thì tốt, chỗ này giao cho cậu. Bàng đại ca chờ cậu bắt Vân Thu Trạch về, để tôi giáo huấn tên khốn ấy một trận, đáng chết, dám cài bom cho nổ tôi.”

Nói xong, hai mắt hăn tối sầm. Ngất đi trong lòng Triệu Trinh.

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 163: Vụ Án 10 – Trùng Sinh Chi Lộ (15)

Phòng ốc sau vụ nổ bị tàn phá, một mình Bạch Ngọc Đường ở lại căn nhà, đuổi hết đồng nghiệp mình ra ngoài. Sắc mặt anh nghiêm túc, híp mắt lại cảm nhận từng nơi Vân Thu Trạch đã từng ở. Trước hết quan sát sơ qua kết cấu cùng sắp xếp trong nhà, sau đó, Bạch Ngọc Đường đứng ở giữa phòng. Anh nhắm hai mắt lại, ở trong đầu anh, căn phòng đầy bụi bị nổ tan tành đã trở về nguyên vẹn không một chút bụi.

Vân Thu Trạch mà người sống theo quy luật, không giống với loại đàn ông bản thủ, tùy ý, nhà cửa của hắn luôn được dọn dẹp chỉnh tề. Cái này, khá giống với Triển Chiêu. Không, Vân Thu Trạch còn xét nét hơn Triển Chiêu nhiều, hắn có rất nhiều quy củ cùng cấm kỵ. Mặc dù lúc đầu hắn còn là cảnh sát, nhưng phòng hắn so với phòng của quân nhân còn ngăn nắp hơn. Hiện giờ Bạch Ngọc Đường biết, chuyện này đều xuất phát từ chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế của hắn. Một người mắc bệnh ám ảnh cưỡng chế, đều có yêu cầu vô cùng nghiêm khắc với cuộc sống bình thường của mình. Yêu cầu của Vân Thu Trạch chính là như thế.

Mặc dù nhắm mắt lại, nhưng Bạch Ngọc Đường chưa khi nào khẳng định thứ mình nhìn thấy như bây giờ. Anh thấy được Vân Thu Trạch ngồi trên bàn sách kê mép giường như thế nào, híp mắt suy nghĩ từng bước kế hoạch của hắn. Từng ý tưởng một, từng bước hoàn thiện một, giống như một soạn giả tỉ mỉ, chỉ sợ bỏ quên bất kỳ chi tiết nào. Anh thấy Vân Thu Trạch từ từ soạn ra một kế hoạch bao vây Vân Thu Trạch, từ li từng tí, cuối cùng đã thiết định mục tiêu thành Triển Chiêu.

Hắn bắt đầu bày ra kế hoạch bắt cóc Triển Chiêu, chọn thời cơ ra sao, bố trí câu đố thế nào, cuối cùng làm sao khống chế hành động của Bạch Ngọc Đường. Tiết tấu của hắn bị hành động phạm tội của Lô Thiêm Nghĩa phá rối, chuyện đó làm hắn hết sức tức giận. Nhưng rất nhanh sau đó, hắn đã chỉnh sửa phương án. Cuối cùng, hắn vẫn thành công cướp đi Triển Chiêu, giấu cậu vào một chỗ khác, một nơi bí ẩn. Nhưng, hắn không thể giấu mãi Triển Chiêu ở đây được, hắn cần Bạch Ngọc Đường hành động. Hắn muốn Bạch Ngọc Đường phải tổn thiên tân vạn khổ, đến lúc cuối cùng tìm được Triển Chiêu, mới cho anh thêm một cú đá kích cuối cùng.

Vậy nên, hắn để lại cho Bạch Ngọc Đường mấy đầu mối. Phi Thúy, Hồng Xương, Kim Nguyên, còn lại một đầu mối, được lưu lại trong căn nhà này. Bạch Ngọc Đường giống như thấy được Vân Thu Trạch khi hắn đang sắp xếp đầu mối cuối cùng, khóe miệng cậu lên nụ cười đắc ý. Tên khốn kiếp này, hắn đã đặt đầu mối cuối cùng ở đâu? Điểm mấu chốt đó, cái điểm mấu chốt chỉ ra được Triển Chiêu lúc này đang ở đâu!

Trong đầu Bạch Ngọc Đường, có khuôn mặt cười đắc ý của Vân Thu Trạch, trong căn phòng này lại chẳng còn thứ gì có thể làm đầu mối. Bạch Ngọc Đường nhìn khuôn mặt tươi cười của Vân Thu Trạch, anh hận, anh muốn bóp chết tên khốn kia, nhưng anh không làm. Bởi vì anh biết, thời hạn Vân Thu Trạch để lại cho anh đã gần hết rồi, bây giờ cũng không phải lúc nổi điên. Cho dù muốn giết hắn, cũng phải cứu Triển Chiêu ra trước đã!

Đột nhiên Vân Thu Trạch trong đầu Bạch Ngọc Đường như thể tự động sống lại, hắn nhìn Bạch Ngọc Đường, cười lạnh, “Cậu không cứu được cậu ta, cậu thậm chí còn không cứu được mình.”

“Sao mà biết tao không cứu được? Tao càng muốn cứu cho mà biết!” Bạch Ngọc Đường cau mày, gắt gao nhìn vào ánh mắt đắc ý của Vân Thu Trạch, siết chặt nắm đấm.

“Mấy năm không gặp, tính khí cậu sao vẫn vội vàng như thế. Tiểu Bạch, nếu năng lực cậu chỉ có thế này thôi, thì đừng không thắng được tôi.” Vân Thu Trạch đắc ý nói, “Cậu biết không? Cái tên gọi Bàng Thống đó vì cậu nên mới bị thương. À, không, có khi bây giờ hân đã chết rồi không chừng. Nổ bom sẽ tạo nội thương, bom của tôi có uy lực mạnh cỡ nào, tự cậu cũng hiểu rõ. Nếu không phải do cậu bất lực, có lẽ hân sẽ không phải mạo hiểm tới tìm tôi, tôi nói đúng không?”

“Không! Mà đang nói vậy!” Bạch Ngọc Đường gào to, “Bàng đại ca sẽ không chết! Mà đừng hòng đắc ý! Tao nhất định sẽ bắt được mày!!”

“Bắt tôi? Chỉ bằng cậu sao?” Vân Thu Trạch đột nhiên ngửa mặt lên trời cười một tràng dài, “Cậu không thắng nổi tôi, giống như hồi trước, cậu chưa hề thắng nổi tôi! Triển Chiêu là con cò của chúng ta, cậu thua, cũng xem như thua Triển Chiêu cho tôi. Đến lúc đó, tôi có thể giết cậu ta. Bất quá, tôi thấy tôi không nhất định sẽ giết cậu ta, tôi sẽ giữ lại để hành hạ cậu, giống như cái tên Đinh Diêm Huệ ấy. Tôi nghĩ, nếu lúc đầu Đinh Diêm Huệ không chết, mà chỉ bị nổ mất cánh tay, cái chân, hân cậu sẽ không sớm quên cậu ta đâu nhỉ?”

“Diêm Huệ? Liên quan gì tới Diêm Huệ?” Chân mày Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng dẫn ra, anh chăm chăm nhìn vào mắt Vân Thu Trạch, lạnh lùng nói, “Tao làm sao có thể quên được Diêm Huệ, không chỉ có cậu ấy, còn có bốn anh em kia, đều bị mày giết. Lần trước để mày chạy thoát, lần này nhất định tao sẽ giết mày để báo thù cho họ!”

“Haha! Nói dễ nghe quá! Cậu nói mình không quên Diêm Huệ, nhưng cậu trầm cảm hai năm vì cái chết của cậu ta, cuối cùng chỉ nhờ một Triển Chiêu liền trở lại bình thường. Bạch Ngọc Đường, loại người như các cậu nói chuyện tình cảm nghe đến mắc cười, thật ra cậu và tôi, bản chất đều giống nhau, bất quá, cậu dối trá hơn tôi, không thừa nhận mình là loài máu lạnh mà thôi!”

“Tao với mày là một loại người?” Bạch Ngọc Đường hơi ngẩn ra, loại ý tưởng khoa trương ấy, anh chưa bao giờ nghĩ tới, đơn giản là nói chuyện như mơ, “Vân Thu Trạch, mày điên rồi sao?”

“Tôi không biết.” Vân Thu Trạch nhìn vào mắt Bạch Ngọc Đường, cười nói, “Nhưng tôi biết, cậu sẽ sớm điên thôi. Chờ đến khi tôi mang Triển Chiêu đi rồi, cậu, sẽ hoàn toàn trở thành người điên!”

Nói xong, Vân Thu Trạch lại đột ngột biến mất khỏi đầu Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường bị một câu nguyên rủa cuối cùng của hắn làm kinh sợ, bất chợt mở mắt! Căn phòng đầy bụi bặm, mặt đất lộn xộn, nơi nào có sự tồn tại của Vân Thu Trạch? Toàn bộ chuyện này giống như là ảo giác của Bạch Ngọc Đường. Nhưng, làm gì có ảo giác nào chân thật tới vậy, làm Bạch Ngọc Đường cảm thấy kinh dị tới mức rợn tóc gáy. Mới này là gì? Vân Thu Trạch tồn tại trong đầu Bạch Ngọc Đường là thật, hay là giả?

Bạch Ngọc Đường không hiểu rõ lắm, nhưng anh biết, mỗi một câu nói của Vân Thu Trạch anh đều nhớ rõ. Nhưng lời đó giống như dấu ấn, dấu sắt đánh xuống đầu anh, vết cháy bỏng làm cả người anh đau đớn. Sự đau đớn này nhắc nhở Bạch Ngọc Đường, tên Vân Thu Trạch đó sẽ ở trong lòng mình. Đầu óc của anh vì bảo vệ mình, mà ba năm, đã ra lệnh cho bản thân quên đi Vân Thu Trạch, nhưng khi ác ma một lần nữa xuất hiện, Bạch Ngọc Đường không thể không tỉnh lại.

Theo trí nhớ được phục hồi, ác ma cũng trở lại. Bạch Ngọc Đường không nhớ rõ có phải Vân Thu Trạch đã từng nói với anh những lời như thế hay không, nhưng anh biết, đó chính là toàn bộ thành kiến của anh với Vân Thu Trạch, tên Vân Thu Trạch kia khẳng định sẽ nói ra những câu như vậy. Bạch Ngọc Đường không muốn thừa nhận, nhưng anh không thể không nhận.

Tại sao lúc đầu trong vô số những tiền bối đội đặc cảnh, người anh thường thức nhất, sùng bái nhất lại là Vân Thu Trạch. Tại sao tên kiêu ngạo

như Vân Thu Trạch lại quan tâm chăm sóc tới Bạch Ngọc Đường, sau đó lại cố chấp, thậm chí ba năm sau vẫn thành âm hồn bất tán xông vào cuộc sống của anh. Có lẽ trên thế giới này có vài người nhất định sẽ bị hấp dẫn lẫn nhau, cho dù loại hấp dẫn này chẳng mang chút tình cảm đẹp đẽ nào cũng mặc, chỉ là một loại nghiệt duyên!

Bạch Ngọc Đường lạnh lùng nhìn cánh cửa bị bom nổ thành đen nhánh một mảnh, tinh táo lấy ra di động bấm số Công Tôn Sách.

“Tôi biết gợi ý cuối cùng rồi.”

“Là gì!?” Giọng Công Tôn Sách vội vàng, run run, hiển nhiên, tin tức Bàng Thống bị thương đã ảnh hưởng tới tâm trạng của anh.

Bạch Ngọc Đường trầm ngâm một lát, đáp, “Phong tử.” (đồ điên)

“Cái gì?” Công Tôn Sách ngẩn người.

Bạch Ngọc Đường cười lạnh, biểu lộ trên mặt giống như bị Vân Thu Trạch nhập thân, “Dùng từ phong tử làm từ tìm kiếm.”

“Phong tử?” Ngón tay Công Tôn Sách gần như phản xạ có điều kiện, gõ lên hai chữ phong tử lên bàn phím, nhưng kết quả lại làm người ta thất vọng.

“Không có.”

“Không có?” Bạch Ngọc Đường nhướn mày, “Làm sao có thể?”

“Thật không có, trong 10 địa điểm, đều không có nơi nào dính tới phong tử, tiểu Bạch, hay cậu thử nghĩ lại một chút xem sao.”

“Không! Tôi khẳng định từ mấu chốt cuối cùng chính là phong tử!” Không biết tự tin từ đâu tới, Bạch Ngọc Đường lại cố chấp với cái chữ này như thể điên rồi, mặc dù trong căn phòng bị nổ tanh bành này không có

chút gì liên quan tới người điên. Có lẽ, thứ tự tin này xuất phát từ sự hiểu biết của anh với Vân Thu Trạch. Vân Thu Trạch nói đúng, hẳn với Bạch Ngọc Đường ở một mức nào đó, chính xác là cùng một loại người, hai người họ đều điên cuồng như vậy. Hoặc là, Bạch Ngọc Đường bây giờ giống như Vân Thu Trạch đã nói, điên rồi.

Sự kiên trì của Bạch Ngọc Đường làm Công Tôn Sách kiên định, anh hít sâu một hơi, tiếp tục dùng những từ mấu chốt từng bước truy tìm mục tiêu. Thời gian trôi qua từng giây từng phút, Công Tôn Sách cũng không giống như ngày xưa, trong một phút cho ra một câu trả lời chắc chắn khiến Bạch Ngọc Đường hài lòng. Bạch Ngọc Đường nóng nảy nhìn chuông đồng hồ đã bị phá hủy gần hết lại vẫn cố chấp cử động, thời gian trên đó giống như bùa đòi mạng, biểu thị sinh mạng Triển Chiêu từng chút một trôi qua.

Cuối cùng, ngay lúc Bạch Ngọc Đường cảm thấy mình sắp phát điên, giọng nói hưng phấn của Công Tôn Sách truyền tới!

“Tìm ra! Đường Phi Thúy, chung cư Kim Hồng!”

Tim Bạch Ngọc Đường khẩn trương tới mức sắp nhảy ra, nhưng anh vẫn cẩn thận hỏi, “Anh xác định chưa?”

“Chắc luôn! Trong 10 chỗ, chỉ có nơi này liên quan tới người điên, mặc dù không có quan hệ trực tiếp. Nhưng vừa nãy tối mới xâm nhập vào kho số liệu tuần tra của nội bộ cục quy hoạch thành phố, phát hiện ra khu chung cư Kim Hồng này trước được xây dựng đã từng bị chính phủ trưng dụng, mục đích là để xây bệnh viện tâm thần. Nhưng sau khi hạng mục này bị hủy, thì xây chung cư bình thường, chính là chung cư Kim Hồng. Kỳ lạ, vì sao Vân Thu Trạch biết được những chuyện này chứ?”

“Khoa trưởng!” Bạch Ngọc Đường hưng phấn nắm lấy di động, gào lên với Công Tôn Sách, “Cảm ơn!”

Nói xong liền cúp điện thoại.

“Nè! Tiểu Bạch! Tiểu Bạch!” Phát hiện Bạch Ngọc Đường nhanh chóng cắt liên lạc, Công Tôn Sách buồn bực hô, “Tiểu tử thôi! Tôi vừa mới tra được tin tức, người dân bên chung cư Kim hồng đang gây chuyện với bên khai phá này! Hiện trường cực kỳ loạn, cậu không thể một mình chạy tới a!”

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 164: Vụ Án 10 – Trùng Sinh Chi Lộ (16)

Chung cư Kim Hồng là một chung khu chung cư hạng trung. Gần đây giá phòng ở thành phố D tăng vọt, loại chung cư hạng trung này mỗi thước đã gần bằng với tiền lương hai tháng của người thu nhập khá. Vậy mà phần lớn dân chúng bình thường muốn giải quyết vấn đề chỗ ở, không thể không móc hơn nửa tiền tích góp của mình ra mua đất, bởi vì nhà cao cấp hơn, họ càng không có sức mua được.

Trừ chuyện này ra, giá nhà trong 10 năm tăng vọt lên, khiến dân chúng cả nước đều nhanh chóng nâng cao ý thức về đầu tư bất động sản, chính vì thế giá cả trung bình của chung cư Kim Hồng đã hấp dẫn rất nhiều khách đầu tư từ khi vừa mở cửa. Chung cư bây giờ vừa đón tuần kỷ niệm một năm, còn kỳ bán thứ hai chuẩn bị được mở, vốn là tình hình nóng sốt, khai thương cũng kiếm được bộn tiền như dự liệu. Bất quá, trời không đoán được mây mưa, chuyện đầu tư thế này đúng là không ai có thể nói chắc tương lai được.

Hai tháng trước, lũy kế rủi ro tích liểu gần 10 của phòng đầu tư bất động sản đã từ từ xuất hiện, 1 tuần này, lại càng đột ngột phát triển! Do thị trường nhà ở sụt giảm, khiến người mới mua nhà cũng ít đi, rất nhiều nhà buôn nhỏ không chịu được áp lực, nóng lòng muốn trả lại tiền, dẫn đến chuyện không thể không giảm giá. Nhà đầu tư cho chung cư Kim Hồng cũng không phải nhà đầu tư bất động sản gì, dĩ nhiên cũng phải miễn cưỡng gia nhập vào nhóm giảm giá.

Chuyện mua sắm vốn là như thế, sau khi mua xong phát hiện tăng giá, nhà nhà liền vui vẻ, nhưng nếu là xuống giá, cũng không tránh khỏi tâm trạng bức mình. Buồn thì buồn, nhưng cũng không thể đổ hết trách nhiệm lên người thương buôn. Đầu tư cũng thế, bất kể đầu tư cái gì cũng vậy, đều phải chuẩn bị tâm lý có lời có lãi, bởi vì xuống giá mà trách người mua khó khăn, đây đúng là hoang đường. Những đạo lý này, căn bản ai cũng hiểu, nhưng vẫn là xấu, khi lần này sọt giá là nhà.

Vì thị trường chứng khoán tăng giá 10 năm, mới khiến những người mua nhà sinh ra ảo giác tuyệt đối. Mà lúc ảo giác đụng vào thực tế, sự mất thăng bằng mãnh liệt trong tim khiến người ta mất đi lý trí. Chủ hộ ở chung cư Kim Hồng tự phát tổ chức, ba ngày liền vây kín văn phòng. Ngày đầu, họ chỉ vây quanh phòng bán, không cho nhân viên công ty tới làm, hơn nữa yêu cầu người phụ trách bồi thường cho họ số tiền chênh lệch. Phòng buôn bán vì muốn dàn xếp ổn thỏa nên cũng không báo cảnh sát, chỉ biết lảng tránh một cách tiêu cực. Ngày hôm sau, tình hình thăng cấp. Những chủ hộ đập phá văn phòng buôn bán, tất cả mọi người ngồi ngay phía trước văn phòng để kháng nghị, thị uy. Văn phòng bắt buộc phải báo cảnh sát, nhưng khi cảnh sát gặp tình trạng thế này cũng hết sức bất đắc dĩ, chỉ có thể chọn cách khuyên nhủ để chủ hộ trở về nhà.

Hôm nay là ngày thứ ba. Ngay lúc Bạch Ngọc Đường chạy như bay về phía chung cư Kim Hồng, Công Tôn Sách dùng tốc độ nhanh nhất liên lạc với cảnh viên phụ trách duy trì trật tự ở gần chung cư Kim Hồng. Bọn họ trả lời, tình hình hôm nay khá ổn định, mấy người dẫn đầu đang vui đùa với nhau bàn bạc gì đó, không biết là nghiên cứu cái gì, bọn họ đang ngờ tình hình tiếp theo sẽ xảy ra biến hóa. Công Tôn Sách lòng như lửa đốt, lập tức an bài nhóm cảnh sát nọ, bắt hết đám người dẫn đầu lại đã, sau đó lập tức giải tán tất cả thị dân ở văn phòng, làm gì thì làm nhất định không được xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Cảnh sát nghe điện lần đầu tiên mới nhận được mệnh lệnh như vậy của cấp trên, tới lúc anh nghe thấy Công Tôn Sách bảo mình bắt người, còn ngần ngại.

“Nhưng, sở trưởng bọn tôi nói không được làm lớn chuyện, trừ phi họ ra tay, nếu không chúng ta không có lý do bắt người.” Cảnh sát chột dạ nói với Công Tôn Sách.

Công Tôn Sách là người tư văn, bây giờ không nhịn được tức giận, anh hung hăng mắng một câu, “Mẹ kiếp! Mạng người quan trọng! Bây giờ trong Kim Hồng có phần tử khủng bố! Cậu không chịu sợ hãi người theo lời tôi, lỡ tạo ra thương vong lớn, sở trưởng nhà các cậu có thể chịu trách nhiệm không!?”

“Cái gì!? Phần tử khủng bố!” Cảnh sát bị lời nói của Công Tôn Sách dọa váng người, trong nháy mắt anh nhớ lại những đợt tấn công oanh động ở thành phố D một tuần trước. Không phải bảo đã bắt lại hết nhóm phần tử khủng bố sao, tội phạm cũng đều chết cả rồi? Tại sao còn xuất hiện phần tử khủng bố, không lẽ là cá lọt lưới?

Cậu ta càng nghĩ càng cảm giác suy nghĩ của mình chính xác, một chút khẩn trương cùng hưng phấn khiến ý chí chiến đấu của anh lập tức dâng trào. Đầu kia điện thoại là lãnh đạo của tổ Trọng án, còn lớn hơn sở trưởng của anh, hơn nữa, loại nhiệm vụ như truy bắt phần tử khủng bố, nói thật là tám trăm năm cũng không rơi vào trên người một cảnh viên nhỏ bé trong một đồn công an bình thường như anh đâu. Ngàn năm một thuở, có thể lập công a!

Nghĩ tới đó, cảnh sát lập tức lớn tiếng trả lời điện thoại, “Không thành vấn đề! Bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ!”

Một cú rống này làm toàn thân Công Tôn Sách run rẩy, tâm nói, đây là cảnh sát khu nào thế, giọng to quá chừng. Sau khi cúp điện thoại, Công Tôn

Sách nghĩ mãi cũng thấy không an tâm, anh cau mày suy nghĩ một lát, lại lập tức gọi điện cho Bao Chứng, sau đó liên lạc với anh hai Bạch Ngọc Đường. Gọi hết một vòng, tim Công Tôn Sách mới thả lỏng được một chút.

Sau khi anh cúp cú điện thoại cuối cùng xuống, chợt cảm giác từ sau lưng như có một đôi mắt đang nhìn. Công Tôn Sách quay đầu lại, phát hiện Tần Giản đứng ngay cửa, mặt vô biểu tình nhìn nhìn anh. Công Tôn Sách ngẩn ra, rất nhanh sau đó, anh đã hiểu vì sao Tần Giản phải phá lệ chủ động ra khỏi phòng khám nghiệm thi thể.

“Cậu cũng lo lắng cho Triển Chiêu hả?”

Tần Giản không đáp, nhưng tất cả đường nét trên mặt hẳn đều cho ra câu trả lời khẳng định.

Công Tôn Sách bất đắc dĩ cười, vẫy vẫy tay với Tần Giản, “Hai người thư sinh chúng ta cũng không giúp được gì, người lo chuyện bên ngoài đã đủ rồi, vào đây ngồi với đám tin tức bọn tôi đi. Ít nhất vẫn tốt hơn chuyện ở một mình suy nghĩ lung tung nhiều.”

Trên mặt Tần Giản vẫn vô tình, nhưng Công Tôn Sách còn chưa nói xong, hẳn đã nghe lời bước vào, sau đó ngồi bên cạnh ghế Công Tôn Sách, hai tay chống cằm, chăm chăm nhìn vào mặt bàn, không nói lời nào. Công Tôn Sách đưa mắt nhìn bộ dáng âm trầm đầy tử khí của Tần Giản, nếu phải đối mặt với cậu ta, thì ở một mình suy nghĩ vớ vẩn vẫn còn tốt chán.

Lại trở về với cậu cảnh sát bên này. Anh nhận mệnh lệnh của Công Tôn Sách, lập tức cho tất cả huynh đệ lòng bắt những chủ hộ dẫn đầu gây chuyện, đồng thời cho sơ tán đám đông. Mặc dù đây là lần đầu anh thi hành nhiệm vụ khó khăn như thế, không có chút kinh nghiệm nào, nhưng anh cũng biết, lúc này không thể trực tiếp gào to, có phần tử khủng bố được. Anh chỉ có thể từ từ, dùng nhiều lý do khác để bắt người lại trước, sau đó từ từ sơ tán những người khác.

Anh cảnh sát bận tới mẻ đầu sút trán, vậy mà nhóm chủ hộ căn bản không chịu phối hợp. Chỉ có ba năm cảnh sát, muốn đối mặt với gần 100 chủ hộ tâm trạng kích động, quả là rất khó khăn, trong tình thế này, muốn thành công sơ tán tất cả mọi người, cần ít nhất 20 phút.

Khi khu văn phòng đang loạn lạc, thì ở nơi cách khu vực đó ba con đường, có một tòa nhà cao 12 tầng, xuyên qua rèm cửa dày, một ánh mắt sắc bén đang quan sát toàn bộ tình hình phía dưới.

Đôi mắt kia nhìn một hồi, liền rời khỏi cửa sổ. Hãn quay đầu lại, nghiêm mặt nhìn về phía Triển Chiêu, trong mắt tràn đầy sự phức tạp không nói rõ.

Triển Chiêu chăm chăm nhìn ánh mắt Vân Thu Trạch, tâm trạng từ khẩn trương trở nên bình tĩnh, cuối cùng, lại dâng lên trận hưng phấn khó kiềm nén được. Cậu nhìn hiểu ánh mắt Vân Thu Trạch, cậu hiểu, cậu cuối cùng chờ được rồi!

“Anh ấy tới, đúng không?”

Vân Thu Trạch hung hăng cau mày, lạnh lùng nói, “Hãn còn chưa xuất hiện đấy, em đừng sớm vui mừng.”

Triển Chiêu cười, mấy ngày nay, đây là lần đầu tiên Vân Thu Trạch thấy Triển Chiêu cười thoải mái tới vậy. Trong nụ cười dịu dàng đó chứa đầy tin nhiệm cùng nhớ nhung, rơi vào trong mắt Vân Thu Trạch lại chói chang như thế. Hãn dừng nhìn nụ cười trên mặt Triển Chiêu, vừa chua xót vừa lạnh lùng nói, “Tôi nói rồi, em đừng quá đặc ý. Coi như hãn tìm tới được đây, em cũng chưa chắc có thể ra đi với hãn.”

Triển Chiêu quan sát vẻ mặt nóng nảy buồn bực trên mặt Vân Thu Trạch, vô cùng sáng khoái như vừa được ăn miếng đá bào to trong một ngày nóng nực. Cậu nhẹ cong khóe miệng, cười nói, “Chuyện này tôi đã sớm chuẩn bị xong tư tưởng rồi, người có thể cản tôi đi với anh ấy, nhưng người không thể cản anh ấy thắng người!”

“Chỉ mới tìm ra chỗ này mà thôi, muốn thắng tôi à? Ha ha!” Vân Thu Trạch lạnh lùng cười, “Bây giờ chỗ văn phòng có biển, cảnh sát có thể đã phát hiện ra chỗ này, nhưng làm sao biết được người chạy tới là Bạch Ngọc Đường? Đừng quên, tôi đã đặt bom trong phòng khách sạn, có lẽ bây giờ hân đã bị nổ bay rồi!”

Trong lòng Triển Chiêu chợt chua xót, cậu hung dữ cau mày, trừng Vân Thu Trạch. Vân Thu Trạch hiện ra một vẻ khoái trá, hân có lẽ không muốn làm Triển Chiêu đau lòng, nhưng nếu Bạch Ngọc Đường chết thật, hân cũng không ngại để Triển Chiêu oán hận hân.

Vẻ khổ sở trên mặt Triển Chiêu chỉ là thoáng qua, sau đó, lại trở thành mờ mịt. Cậu như có chuyện suy nghĩ nhìn Vân Thu Trạch, không hiểu nói, “Không phải người vẫn luôn muốn thắng Bạch Ngọc Đường sao? Không phải người không muốn trực tiếp giết chết anh ấy sao? Nếu muốn nổ chết anh ta, nửa năm nay người có vô số cơ hội rồi, tại sao phải chờ tới lúc này? Bạch Ngọc Đường chết tôi dĩ nhiên sẽ đau khổ, nhưng tôi cảm thấy người càng khó chịu người phải là người chứ? Hao tâm tốn sức bày ra trận cục, không nhìn thấy bước cuối cùng, người không cảm thấy tiếc nuối sao?

Người muốn tìm lại tự tin từ trên người Bạch Ngọc Đường, người muốn anh ấy bỏ hết sức ra để rồi lại thua trong tay người. Cho nên, người hi vọng anh ấy chạy tới đây nhất không phải tôi, mà người chứ. Vân Thu Trạch, rốt cuộc người làm sao vậy? Kế hoạch của người thì sao? Kỷ luật của người? Người thay đổi?”

“Im đi!” Từng lời nói bức người của Triển Chiêu làm Vân Thu Trạch thốt ra một tiếng rống giận, hân hung dữ nhìn vào mắt Triển Chiêu, trừng mắt đỏ ngầu, giống như dã thú nhìn thấy máu.

Triển Chiêu hết hồn, nhưng không chịu lùi bước. Cậu không chịu thua, nhìn ngược lại đôi mắt đỏ ngầu của Vân Thu Trạch, im lặng chờ đợi chuyện tiếp theo. Cậu biết, hàng loạt câu hỏi vừa rồi của cậu đã thành công chạm

tới sợi thần kinh mâu thuẫn trong lòng Vân Thu Trạch. Cậu ép Vân Thu Trạch không thể không chờ tới phút cuối, ở lại đây tỉ thí với Bạch Ngọc Đường. Cậu thành công tránh được chuyện khiến cậu sợ hãi nhất, không phải là cái chết, mà là chuyện Vân Thu Trạch từng nói, dẫn cậu ra khỏi thành phố D. Cậu sẽ không rời khỏi đây, càng không thể nào rời khỏi đây cùng với Vân Thu Trạch. Bất kể lý do Vân Thu Trạch nói là gì, Triển Chiêu cũng biết, hẳn từng nghĩ như vậy.

Vân Thu Trạch dao động, trong mấy ngày gần ngủi, Vân Thu Trạch đã không còn lãnh tĩnh như xưa, hẳn gần như mất đi nguyên tắc của mình. Triển Chiêu muốn nhìn thấy một Vân Thu Trạch hoảng hốt, nhưng cậu không muốn Vân Thu Trạch thay đổi kế hoạch ban đầu. Cho dù, trong kế hoạch đó, bước cuối cùng chính là cái chết của Triển Chiêu.

Vân Thu Trạch, xin lỗi, tôi thà chết, cũng muốn để Bạch Ngọc Đường chiến thắng người! Chỉ có bây giờ, nơi này, bắt người lại, mới có thể tạo được cơ hội cho Bạch Ngọc Đường hồi sinh! Đây là một buổi trị liệu tâm lý kịch cho hai người, tôi muốn tận mắt nhìn thấy, Bạch Ngọc Đường đạp trên sự thất bại của người để lấy về toàn bộ những gì bị người phá hủy

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 165: Vụ Án 10 – Trùng Sinh Chi Lộ (16)

Chung cư Kim Hồng là một chung khu chung cư hạng trung. Gần đây giá phòng ở thành phố D tăng vọt, loại chung cư hạng trung này mỗi thước đã gần bằng với tiền lương hai tháng của người thu nhập khá. Vậy mà phần lớn dân chúng bình thường muốn giải quyết vấn đề chỗ ở, không thể không móc hơn nửa tiền tích góp của mình ra mua đất, bởi vì nhà cao cấp hơn, họ càng không có sức mua được.

Trừ chuyện này ra, giá nhà trong 10 năm tăng vọt lên, khiến dân chúng cả nước đều nhanh chóng nâng cao ý thức về đầu tư bất động sản, chính vì thế giá cả trung bình của chung cư Kim Hồng đã hấp dẫn rất nhiều khách đầu tư từ khi vừa mở cửa. Chung cư bây giờ vừa đón tuần kỷ niệm một năm, còn kỳ bán thứ hai chuẩn bị được mở, vốn là tình hình nóng sốt, khai thương cũng kiếm được bộn tiền như dự liệu. Bất quá, trời không đoán được mây mưa, chuyện đầu tư thế này đúng là không ai có thể nói chắc tương lai được.

Hai tháng trước, lũy kế rủi ro tích lũy gần 10 của phòng đầu tư bất động sản đã từ từ xuất hiện, 1 tuần này, lại càng đột ngột phát triển! Do thị trường nhà ở sụt giảm, khiến người mới mua nhà cũng ít đi, rất nhiều nhà buôn nhỏ không chịu được áp lực, nóng lòng muốn trả lại tiền, dẫn đến chuyện không thể không giảm giá. Nhà đầu tư cho chung cư Kim Hồng cũng không phải nhà đầu tư bất động sản gì, dĩ nhiên cũng phải miễn cưỡng gia nhập vào nhóm giảm giá.

Chuyện mua sắm vốn là như thế, sau khi mua xong phát hiện tăng giá, nhà nhà liền vui vẻ, nhưng nếu là xuống giá, cũng không tránh khỏi tâm trạng bức mình. Buồn thì buồn, nhưng cũng không thể đổ hết trách nhiệm lên người thương buôn. Đầu tư cũng thế, bất kể đầu tư cái gì cũng vậy, đều phải chuẩn bị tâm lý có lời có lãi, bởi vì xuống giá mà trách người mua khó khăn, đây đúng là hoang đường. Những đạo lý này, căn bản ai cũng hiểu, nhưng vẫn là xấu, khi lần này sọt giá là nhà.

Vì thị trường chứng khoán tăng giá 10 năm, mới khiến những người mua nhà sinh ra ảo giác tuyệt đối. Mà lúc ảo giác đụng vào thực tế, sự mất thăng bằng mãnh liệt trong tim khiến người ta mất đi lý trí. Chủ hộ ở chung cư Kim Hồng tự phát tổ chức, ba ngày liền vây kín văn phòng. Ngày đầu, họ chỉ vây quanh phòng bán, không cho nhân viên công ty tới làm, hơn nữa yêu cầu người phụ trách bồi thường cho họ số tiền chênh lệch. Phòng buôn bán vì muốn dàn xếp ổn thỏa nên cũng không báo cảnh sát, chỉ biết lảng tránh một cách tiêu cực. Ngày hôm sau, tình hình thăng cấp. Những chủ hộ đập phá văn phòng buôn bán, tất cả mọi người ngồi ngay phía trước văn phòng để kháng nghị, thị uy. Văn phòng bắt buộc phải báo cảnh sát, nhưng khi cảnh sát gặp tình trạng thế này cũng hết sức bất đắc dĩ, chỉ có thể chọn cách khuyên nhủ để chủ hộ trở về nhà.

Hôm nay là ngày thứ ba. Ngay lúc Bạch Ngọc Đường chạy như bay về phía chung cư Kim Hồng, Công Tôn Sách dùng tốc độ nhanh nhất liên lạc với cảnh viên phụ trách duy trì trật tự ở gần chung cư Kim Hồng. Bọn họ trả lời, tình hình hôm nay khá ổn định, mấy người dẫn đầu đang vui đùa với nhau bàn bạc gì đó, không biết là nghiên cứu cái gì, bọn họ đang ngờ tình hình tiếp theo sẽ xảy ra biến hóa. Công Tôn Sách lòng như lửa đốt, lập tức an bài nhóm cảnh sát nọ, bắt hết đám người dẫn đầu lại đã, sau đó lập tức giải tán tất cả thị dân ở văn phòng, làm gì thì làm nhất định không được xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Cảnh sát nghe điện lần đầu tiên mới nhận được mệnh lệnh như vậy của cấp trên, tới lúc anh nghe thấy Công Tôn Sách bảo mình bắt người, còn ngần ngại.

“Nhưng, sở trưởng bọn tôi nói không được làm lớn chuyện, trừ phi họ ra tay, nếu không chúng ta không có lý do bắt người.” Cảnh sát chột dạ nói với Công Tôn Sách.

Công Tôn Sách là người tư văn, bây giờ không nhịn được tức giận, anh hung hăng mắng một câu, “Mẹ kiếp! Mạng người quan trọng! Bây giờ trong Kim Hồng có phần tử khủng bố! Cậu không chịu sơ tán người theo lời tôi, lỡ tạo ra thương vong lớn, sở trưởng nhà các cậu có thể chịu trách nhiệm không!?”

“Cái gì!? Phần tử khủng bố!” Cảnh sát bị lời nói của Công Tôn Sách dọa váng người, trong nháy mắt anh nhớ lại những đợt tấn công oanh động ở thành phố D một tuần trước. Không phải bảo đã bắt lại hết nhóm phần tử khủng bố sao, tội phạm cũng đều chết cả rồi? Tại sao còn xuất hiện phần tử khủng bố, không lẽ là cá lọt lưới?

Cậu ta càng nghĩ càng cảm giác suy nghĩ của mình chính xác, một chút khẩn trương cùng hưng phấn khiến ý chí chiến đấu của anh lập tức dâng trào. Đầu kia điện thoại là lãnh đạo của tổ Trọng án, còn lớn hơn sở trưởng của anh, hơn nữa, loại nhiệm vụ như truy bắt phần tử khủng bố, nói thật là tám trăm năm cũng không rơi vào trên người một cảnh viên nhỏ bé trong một đồn công an bình thường như anh đâu. Ngàn năm một thuở, có thể lập công a!

Nghĩ tới đó, cảnh sát lập tức lớn tiếng trả lời điện thoại, “Không thành vấn đề! Bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ!”

Một cú rống này làm toàn thân Công Tôn Sách run rẩy, tâm nói, đây là cảnh sát khu nào thế, giọng to quá chừng. Sau khi cúp điện thoại, Công Tôn

Sách nghĩ mãi cũng thấy không an tâm, anh cau mày suy nghĩ một lát, lại lập tức gọi điện cho Bao Chứng, sau đó liên lạc với anh hai Bạch Ngọc Đường. Gọi hết một vòng, tim Công Tôn Sách mới thả lỏng được một chút.

Sau khi anh cúp cú điện thoại cuối cùng xuống, chợt cảm giác từ sau lưng như có một đôi mắt đang nhìn. Công Tôn Sách quay đầu lại, phát hiện Tần Giản đứng ngay cửa, mặt vô biểu tình nhìn nhìn anh. Công Tôn Sách ngẩn ra, rất nhanh sau đó, anh đã hiểu vì sao Tần Giản phải phá lệ chủ động ra khỏi phòng khám nghiệm thi thể.

“Cậu cũng lo lắng cho Triển Chiêu hả?”

Tần Giản không đáp, nhưng tất cả đường nét trên mặt hẳn đều cho ra câu trả lời khẳng định.

Công Tôn Sách bất đắc dĩ cười, vẫy vẫy tay với Tần Giản, “Hai người thư sinh chúng ta cũng không giúp được gì, người lo chuyện bên ngoài đã đủ rồi, vào đây ngồi với đám tin tức bọn tôi đi. Ít nhất vẫn tốt hơn chuyện ở một mình suy nghĩ lung tung nhiều.”

Trên mặt Tần Giản vẫn vô tình, nhưng Công Tôn Sách còn chưa nói xong, hẳn đã nghe lời bước vào, sau đó ngồi bên cạnh ghế Công Tôn Sách, hai tay chống cằm, chăm chăm nhìn vào mặt bàn, không nói lời nào. Công Tôn Sách đưa mắt nhìn bộ dáng âm trầm đầy tử khí của Tần Giản, nếu phải đối mặt với cậu ta, thì ở một mình suy nghĩ vớ vẩn vẫn còn tốt chán.

Lại trở về với cậu cảnh sát bên này. Anh nhận mệnh lệnh của Công Tôn Sách, lập tức cho tất cả huynh đệ lòng bắt những chủ hộ dẫn đầu gây chuyện, đồng thời cho sơ tán đám đông. Mặc dù đây là lần đầu anh thi hành nhiệm vụ khó khăn như thế, không có chút kinh nghiệm nào, nhưng anh cũng biết, lúc này không thể trực tiếp gào to, có phần tử khủng bố được. Anh chỉ có thể từ từ, dùng nhiều lý do khác để bắt người lại trước, sau đó từ từ sơ tán những người khác.

Anh cảnh sát bận tới mẻ đầu sút trán, vậy mà nhóm chủ hộ căn bản không chịu phối hợp. Chỉ có ba năm cảnh sát, muốn đối mặt với gần 100 chủ hộ tâm trạng kích động, quả là rất khó khăn, trong tình thế này, muốn thành công sơ tán tất cả mọi người, cần ít nhất 20 phút.

Khi khu văn phòng đang loạn lạc, thì ở nơi cách khu vực đó ba con đường, có một tòa nhà cao 12 tầng, xuyên qua rèm cửa dày, một ánh mắt sắc bén đang quan sát toàn bộ tình hình phía dưới.

Đôi mắt kia nhìn một hồi, liền rời khỏi cửa sổ. Hãn quay đầu lại, nghiêm mặt nhìn về phía Triển Chiêu, trong mắt tràn đầy sự phức tạp không nói rõ.

Triển Chiêu chăm chăm nhìn ánh mắt Vân Thu Trạch, tâm trạng từ khẩn trương trở nên bình tĩnh, cuối cùng, lại dâng lên trận hưng phấn khó kiềm nén được. Cậu nhìn hiểu ánh mắt Vân Thu Trạch, cậu hiểu, cậu cuối cùng chờ được rồi!

“Anh ấy tới, đúng không?”

Vân Thu Trạch hung hăng cau mày, lạnh lùng nói, “Hãn còn chưa xuất hiện đấy, em đừng sớm vui mừng.”

Triển Chiêu cười, mấy ngày nay, đây là lần đầu tiên Vân Thu Trạch thấy Triển Chiêu cười thoải mái tới vậy. Trong nụ cười dịu dàng đó chứa đầy tin nhiệm cùng nhớ nhung, rơi vào trong mắt Vân Thu Trạch lại chói chang như thế. Hãn dừng nhìn nụ cười trên mặt Triển Chiêu, vừa chua xót vừa lạnh lùng nói, “Tôi nói rồi, em đừng quá đặc ý. Coi như hãn tìm tới được đây, em cũng chưa chắc có thể ra đi với hãn.”

Triển Chiêu quan sát vẻ mặt nóng nảy buồn bực trên mặt Vân Thu Trạch, vô cùng sáng khoái như vừa được ăn miếng đá bào to trong một ngày nóng nực. Cậu nhẹ cong khóe miệng, cười nói, “Chuyện này tôi đã sớm chuẩn bị xong tư tưởng rồi, người có thể cản tôi đi với anh ấy, nhưng người không thể cản anh ấy thắng người!”

“Chỉ mới tìm ra chỗ này mà thôi, muốn thắng tôi à? Ha ha!” Vân Thu Trạch lạnh lùng cười, “Bây giờ chỗ văn phòng có biến, cảnh sát có thể đã phát hiện ra chỗ này, nhưng làm sao biết được người chạy tới là Bạch Ngọc Đường? Đừng quên, tôi đã đặt bom trong phòng khách sạn, có lẽ bây giờ hân đã bị nổ bay rồi!”

Trong lòng Triển Chiêu chợt chua xót, cậu hung dữ cau mày, trừng Vân Thu Trạch. Vân Thu Trạch hiện ra một vẻ khoái trá, hân có lẽ không muốn làm Triển Chiêu đau lòng, nhưng nếu Bạch Ngọc Đường chết thật, hân cũng không ngại để Triển Chiêu oán hận hân.

Vẻ khổ sở trên mặt Triển Chiêu chỉ là thoáng qua, sau đó, lại trở thành mờ mịt. Cậu như có chuyện suy nghĩ nhìn Vân Thu Trạch, không hiểu nói, “Không phải người vẫn luôn muốn thắng Bạch Ngọc Đường sao? Không phải người không muốn trực tiếp giết chết anh ấy sao? Nếu muốn nổ chết anh ta, nửa năm nay người có vô số cơ hội rồi, tại sao phải chờ tới lúc này? Bạch Ngọc Đường chết tôi dĩ nhiên sẽ đau khổ, nhưng tôi cảm thấy người càng khó chịu người phải là người chứ? Hao tâm tổn sức bày ra trận cục, không nhìn thấy bước cuối cùng, người không cảm thấy tiếc nuối sao?

Người muốn tìm lại tự tin từ trên người Bạch Ngọc Đường, người muốn anh ấy bỏ hết sức ra để rồi lại thua trong tay người. Cho nên, người hi vọng anh ấy chạy tới đây nhất không phải tôi, mà người chứ. Vân Thu Trạch, rốt cuộc người làm sao vậy? Kế hoạch của người thì sao? Kỷ luật của người? Người thay đổi?”

“Im đi!” Từng lời nói bức người của Triển Chiêu làm Vân Thu Trạch thốt ra một tiếng rống giận, hân hung dữ nhìn vào mắt Triển Chiêu, trừng mắt đỏ ngầu, giống như dã thú nhìn thấy máu.

Triển Chiêu hết hồn, nhưng không chịu lùi bước. Cậu không chịu thua, nhìn ngược lại đôi mắt đỏ ngầu của Vân Thu Trạch, im lặng chờ đợi chuyện tiếp theo. Cậu biết, hàng loạt câu hỏi vừa rồi của cậu đã thành công chạm

tới sợi thần kinh mâu thuẫn trong lòng Vân Thu Trạch. Cậu ép Vân Thu Trạch không thể không chờ tới phút cuối, ở lại đây tỉ thí với Bạch Ngọc Đường. Cậu thành công tránh được chuyện khiến cậu sợ hãi nhất, không phải là cái chết, mà là chuyện Vân Thu Trạch từng nói, dẫn cậu ra khỏi thành phố D. Cậu sẽ không rời khỏi đây, càng không thể nào rời khỏi đây cùng với Vân Thu Trạch. Bất kể lý do Vân Thu Trạch nói là gì, Triển Chiêu cũng biết, hẳn từng nghĩ như vậy.

Vân Thu Trạch dao động, trong mấy ngày gần ngủi, Vân Thu Trạch đã không còn lãnh tĩnh như xưa, hẳn gần như mất đi nguyên tắc của mình. Triển Chiêu muốn nhìn thấy một Vân Thu Trạch hoảng hốt, nhưng cậu không muốn Vân Thu Trạch thay đổi kế hoạch ban đầu. Cho dù, trong kế hoạch đó, bước cuối cùng chính là cái chết của Triển Chiêu.

Vân Thu Trạch, xin lỗi, tôi thà chết, cũng muốn để Bạch Ngọc Đường chiến thắng người! Chỉ có bây giờ, nơi này, bắt người lại, mới có thể tạo được cơ hội cho Bạch Ngọc Đường hồi sinh! Đây là một buổi trị liệu tâm lý kịch cho hai người, tôi muốn tận mắt nhìn thấy, Bạch Ngọc Đường đạp trên sự thất bại của người để lấy về toàn bộ những gì bị người phá hủy.

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 166: Vụ Án 10 – Trùng Sinh Chi Lộ (17)

Sắp hết dòi mấy thím ei

Thái độ của Triển Chiêu khiến Vân Thu Trạch giận dữ. Loại giận dữ này có chút không sao giải thích được. Bởi đúng như lời Triển Chiêu nói, đây toàn bộ đều do Vân Thu Trạch sắp đặt, chuyện phát triển tới bước cuối cùng, hẳn đáng ra phải vui vẻ khi thấy kết cục đó hơn bất cứ ai. Mấy ngày trước, khi hẳn bắt Triển Chiêu tới căn phòng này, hẳn tự tin đường nào, chắc chắn đường nào, đặc ý đường nào. Song, khi thời khắc cuối cùng tới đích, tại sao hẳn lại dao động, tại sao phải thấy khổ sở, cảm thấy nóng nảy, lại khó chịu chứ?

Vân Thu Trạch không phải không biết đáp án, hẳn chỉ là không muốn nhận. Bệnh OCD của hẳn ép hẳn hoàn thành bước cuối cùng của kế hoạch, chưa khi nào, hẳn hi vọng có thể giết chết một người như vậy. Người đó chính là Bạch Ngọc Đường!

Hẳn từng nói, hẳn không hận Bạch Ngọc Đường. Nhưng vào lúc này, hẳn vô cùng muốn cái tên gọi Bạch Ngọc Đường hoàn toàn biến mất khỏi thế gian. Phải giải thích suy nghĩ của hẳn ra sao nhỉ? Thật ra, nói tới cũng khá đơn giản. Tình yêu, là loại tình cảm độc nhất trong thế giới của hẳn. Không sai, hẳn yêu Triển Chiêu. Tình yêu này có lẽ tới rất đột nhiên, nhưng cũng không đột ngột. Vân Thu Trạch không hiểu rốt cuộc, mình yêu Triển Chiêu ở điểm nào, có lẽ là do trí thông minh của cậu, có lẽ do sự quật cường của cậu, có lẽ, do sự dũng cảm ngu ngốc, cùng lòng quan tâm tới người yêu quên đi tính mạng. Không biết điểm nào trên người Triển Chiêu

lại mê đắm được Vân Thu Trạch, nhưng hẳn biết, vào lúc này, giờ này, hẳn thật không nỡ để Triển Chiêu phải chết.

Chuyện đột nhiên vượt quá khỏi dự tính của kế hoạch. Triển Chiêu từ một con cờ đơn giản, biến thành con mồi ma hai bên người chơi đều phải lấy được. Vân Thu Trạch gần như mất đi ưu thế nhất định, nhưng, một ý tưởng khác lại giúp hẳn cảm thấy hết sức hưng phấn. Nếu như hẳn có thể cướp được Triển Chiêu, thì không phải Bạch Ngọc Đường càng thêm thua trắng sao?

Nghĩ tới đây, tâm tình phiền loạn của Vân Thu Trạch lại kỳ dị an tĩnh. Hẳn hít mắt nhìn Triển Chiêu, biểu lộ nóng nảy chuyển sang hưng phấn.

Triển Chiêu bị biểu tình của Vân Thu Trạch làm sợ hết hồn, cậu cảnh giác nhìn Vân Thu Trạch, không lạnh không nóng nói, “Người lại đang nghĩ cái gì?”

Vân Thu Trạch cười khê, chăm chú nhìn vào mắt Triển Chiêu hỏi, “Triển Chiêu tôi có một câu hỏi muốn hỏi em, em nghĩ cho kỹ rồi trả lời.”

Triển Chiêu từ chối cho ý kiến, cậu chỉ lạnh lùng nhìn Vân Thu Trạch, bởi vì cậu biết, bất kể cậu có muốn hay không, thì vấn đề này cậu đều không thể không nghe hết.

Vân Thu Trạch quả nhiên không có chờ Triển Chiêu đáp, mà tự nhiên nói, “Triển Chiêu, tôi cho em lựa. Em biết, một lát nữa, nếu Bạch Ngọc Đường bước vào đây, nếu em bảo tâm lý trị liệu đạt tới đỉnh cao. Mà kết cục đã chỉ định. Bạch Ngọc Đường thất bại, tro mắt mất đi em. Em xác định muốn thấy cục diện như vậy à?”

Triển Chiêu không nói gì, nhưng trong mắt cậu vẫn nẩy lên một tia lạnh lùng. Đúng thế, cậu không thể chắc lấy sức mạnh của cậu với Bạch Ngọc Đường có thể chiến thắng Vân Thu Trạch hay không, cho nên, lời Vân Thu Trạch nói thật sự có khả năng, hơn nữa, còn mang tính khả năng khá lớn.

Triển Chiêu không muốn thấy, cậu không sợ chết, nhưng cậu không muốn cái chết của mình trở thành thứ cuối cùng đả kích tới bệnh tật của Bạch Ngọc Đường. Nếu như có thể, cậu thà để Vân Thu Trạch giết chết cậu từ mấy ngày trước, ít nhất còn tốt hơn kết cục hãn mới hình dung ra nhiều lắm.

Sự do dự của Triển Chiêu không tránh khỏi ánh mắt Vân Thu Trạch, hãn cười, dùng một thanh âm thành khẩn dị thường nói với Triển Chiêu, “Không bằng tôi cho em một đề nghị khác.”

Triển Chiêu nhú mày, “Đề nghị gì?”

“Hai tiếng trước tôi đã nói với em, nếu Bạch Ngọc Đường bị nổ chết, sẽ dẫn em rời khỏi thành phố D.” Vân Thu Trạch chăm chú nhìn vào mắt Triển Chiêu, trong mắt hãn hiện ra ánh sáng kích động. “Bây giờ, tôi có thể lùi thêm bước nữa, cho dù Bạch Ngọc Đường không chết, tôi cũng sẽ dẫn em rời khỏi thành phố D. Chỉ cần em đồng ý theo tôi, tôi bảo đảm đời này kiếp này sẽ không xuất hiện lại trước mặt Bạch Ngọc Đường. Em không phải chết trước mặt hãn, hãn cũng sẽ không phát điên. Trò chơi tới đây kết thúc. Em cảm thấy chủ ý này như thế nào?”

Lời của Vân Thu Trạch làm Triển Chiêu phải giật mình, cậu nghe hiểu từng chữ Vân Thu Trạch nói, lại không hiểu tại sao hãn phải nói ra những lời này. Nhưng rất nhanh, cậu đã tìm được một ít đầu mối từ biểu lộ kích động của Vân Thu Trạch.

“Ý người là, người đồng ý từ bỏ kế hoạch của mình?”

Vân Thu Trạch tỏ vẻ khó chịu một hồi, sau đó gật.

Triển Chiêu lại lắc đầu, “Người cũng không buông tha cho kế hoạch của mình, người chỉ dùng một cách khác để hành hạ Bạch Ngọc Đường. Người mang ta đi, tuy không khiến Bạch Ngọc Đường điên cuồng như giết chết ta, nhưng so với đả kích mạnh trong chớp mắt, thì hành hạ lâu dài, cũng không khiến ta cảm thấy người tốt hơn bao nhiêu cả. Vân Thu Trạch, ta không

quan tâm tới mục đích của người, nhưng ta sẽ không để người được như ý nguyện.”

“Ý em là không muốn đi theo tôi?” Vân Thu Trạch khẽ cau mày, biểu tình trên mặt cũng trở nên nguy hiểm.

Triển Chiêu hơi cười lạnh, “Vân Thu Trạch, người sẽ không nghĩ là khi người xem ta như một con cò, ta sẽ thật tâm diễn một con cò vô tình chứ? Ta cũng là người, cũng có chuyện có chết ta cũng không muốn làm. Người có thể giết ta, nhưng đừng tưởng ta sẽ vì bảo vệ tính mạng mà đồng lưu hợp ô với người, cùng đi hành hạ người ta yêu.”

“Im đi!” Vân Thu Trạch hung hăng nhìn Triển Chiêu, lạnh lùng nói, “Em thà chết cũng không muốn theo tôi...”

“Tại sao ta phải muốn?” Triển Chiêu cúi kính hét, “Mấy ngày này chính là sự hành hạ lớn nhất với ta từ lúc sanh ra tới giờ, cả lúc tưởng như sắp chết cũng không khổ sở bằng chuyện nhìn mặt người. Vân Thu Trạch! Người tưởng ta muốn trở thành người đau khổ khi phải nhìn mặt người cả một thời gian sau ư!? Ta cho người biết, tuyệt đối không thể nào!”

“Em, sao em có thể!” Đau đớn sắc bén đánh vào tim Vân Thu Trạch, cảm giác bị người ta dùng chân dẫm lên tim khiến Vân Thu Trạch gần như mất đi lý trí. Hắn chăm chăm nhìn vào mắt Triển Chiêu, như thể một khắc sau sẽ lao tới, siết cổ Triển Chiêu như thể nghiền nát một con kiến.

Vậy mà Vân Thu Trạch cũng không làm vậy. Điên cuồng trong mắt hắn chợt bị tỉnh táo thay thế, cơ bắp căng cứng vì giận trong chớp mắt cũng hòa hoãn hơn. Triển Chiêu nhận ra ánh mắt Vân Thu Trạch thay đổi, trong lòng chợt căng thẳng, lẳng lặng thở dài.

Đáng tiếc!

Vì sao tiếc? Vì Triển Chiêu biết, vừa rồi, cậu với Bạch Ngọc Đường đã bỏ lỡ một cơ hội chiến thắng Vân Thu Trạch, giải trừ nguy cơ.

“Cậu đã tới.” Vân Thu Trạch đưa lưng về phía cửa, mắt chăm chú nhìn Triển Chiêu, nói ra câu này.

Nhưng Triển Chiêu biết, hẳn nhất định không nói với mình.

Quả nhiên, một giây sau, sau một tiếng hét lớn, cửa bị đá văng, Bạch Ngọc Đường hai tay cầm súng, toàn thân sát khí xuất hiện đằng sau cửa.

Khóe miệng Vân Thu Trạch cau lên một góc lạnh lùng, hẳn không quay đầu lại, giống như không buồn để ý tới họng súng của Bạch Ngọc Đường.

“Nếu tới, sao còn không vào, đứng ở cửa làm gì, quá khách sáo.”

Nói xong, hắn bước về phía Triển Chiêu hai bước.

“Đứng lại!” Bạch Ngọc Đường quát lên một tiếng, bước chân vào phòng, “Mày dám bước thêm một bước, tao sẽ nổ súng!”

“Đừng kích động.” Vân Thu Trạch khẽ mỉm cười, chậm rãi quay người lại, nhìn về phía Bạch Ngọc Đường. “Tiểu Bạch, mấy năm không gặp tính khí cậu vẫn còn như thế. Cậu không sợ thảm kịch ba năm trước tái diễn, cậu tưởng tôi nếu đã tính tới chuyện cậu tìm tới đây, mà không hề có chút đề phòng nào sao?”

Bạch Ngọc Đường cau mày, lạnh lùng nói, “Bớt ra vẻ, có chiêu gì cứ làm đi. Ngoài này có ít nhất một trăm khẩu súng đang chia vào, có giới dùng chiêu trò của mày trốn thêm lần nữa!”

Vân Thu Trạch quan sát Bạch Ngọc Đường thật kỹ, sau đó cười, “Tiểu Bạch, nói dối là không tốt. Một trăm khẩu súng chưa chắc có, nhưng 100 người thì sợ là dư. Nếu tôi đoán không sai, dưới lầu trừ bọn dân chúng ngu

dốt đang tấn công vào phòng địa ốc, cũng chỉ có mấy cảnh sát khu, còn người của tổ Trọng án, vẫn đang chạy trên đường, còn cậu, là một người một ngựa, một mình, không sai chứ?”

Bạch Ngọc Đường trầm xuống, cái tên Vân Thu Trạch này, ánh mắt thật sắc. Hắn nhìn ra mình không mang trợ thủ tới. Bạch Ngọc Đường thầm hận trong lòng, mình lần này lại phạm lỗi.

“Thế nào, không phản đối?” Vân Thu Trạch lạnh lùng nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường trợn mắt liếc Vân Thu Trạch một cái, nhắm thẳng súng vào đầu Vân Thu Trạch, “Một khẩu súng cũng đủ bắn bể đầu mày, Vân Thu Trạch, mày đừng quá đắc ý!”

Không ngờ, lời nói của Bạch Ngọc Đường không hề có tác dụng uy hiếp gì, ngược lại, Vân Thu Trạch lại cười lên.

“Ha ha! Tiểu Bạch, cậu thật quá ngây thơ! Uống công tôi sắp đặt tỉ mỉ để đối phó cậu, xem ra cậu căn bản cũng không cần tôi phải bỏ công đối phó như thế!” Nói rồi, Vân Thu Trạch đột nhiên giơ lên tay phải, không biết từ khi nào, một hộp điều khiển đã xuất hiện trong tay hắn.

“Bạch Ngọc Đường, cậu biết thứ này chứ?”

Bạch Ngọc Đường định thần nhìn lại, con người chột giần ra, “Mày! Đây là hộp kích nổ!”

“Đúng, hộp kích nổ.” Vân Thu Trạch cười khẽ, nhẹ nhàng lắc lư hộp điều khiển trong tay, nói, “Cậu đoán xem, nếu tôi nhấn cái nút này xuống, kẻ gặp xui xẻo sẽ là ai?”

Chân mày Bạch Ngọc Đường lập tức cau lại, anh theo bản năng nhìn về phía Triển Chiêu.

Triển Chiêu cũng đang nhìn Bạch Ngọc Đường, kể từ lúc Bạch Ngọc Đường vào cửa, cậu vẫn luôn nhìn anh. Suốt bốn ngày đêm, bọn họ không gặp mặt, không nói gì, thậm chí không biết người nọ có bình an không. Từ bữa tối nay, Triển Chiêu không dám tư niệm Bạch Ngọc Đường quá nhiều, nhưng khi nhìn thấy anh, Triển Chiêu mới hiểu được, thì ra cậu nhớ nhung Bạch Ngọc Đường tới mức nào.

Triển Chiêu như thế, Bạch Ngọc Đường lại càng sâu hơn. Bốn ngày, với một người thật yêu đối phương mà nói, không nhìn thấy mặt người yêu, thậm chí không biết người yêu sống hay chết, không khác nào một loại hành hạ. Bạch Ngọc Đường bị hành hạ suốt bốn ngày bốn đêm, mà sau khi họ gặp lại, vẫn không có cách ôm, hôn, biểu lộ tình cảm của mình, chỉ có thể từ xa nhìn nhau, chỉ thước thiên nhai.

Bạch Ngọc Đường chỉ nhìn Triển Chiêu một cái, cũng không muốn dời ánh mắt khỏi người cậu. Nhưng lý trí anh cho anh biết, bây giờ không phải lúc yêu đương. Anh muốn xác định, bên cạnh Triển Chiêu có bom hay không có.

THật ra quan tâm sẽ bị loạn, Bạch Ngọc Đường chỉ cần tỉnh táo một chút là có thể nghĩ thông, trên người Triển Chiêu nhất định sẽ không có bom, thậm chí trong phòng này cũng không thể có bom được. Trừ phi Vân Thu Trạch muốn nổ tung cả bản thân hẳn. Bạch Ngọc Đường rất hiểu Vân Thu Trạch, anh hiểu rõ, cho dù Vân Thu Trạch có là một tên bệnh hoạn, cũng sẽ không chịu đồng quy vu tận với người khác.

“Ở đây không có bom đâu.”

Bạch Ngọc Đường nghe hiểu Triển Chiêu đang nói chuyện với anh, ngăn người, “Triển Chiêu, em nói gì?”

Triển Chiêu bất đắc dĩ cong khóe môi với Bạch Ngọc Đường, cười nói, “Ngọc Đường, em đang bảo anh là, chỗ này không có bom. Bom được đặt ở

chỗ khác.”

Nụ cười của Triển Chiêu thiếu chút nữa khiến nước mắt Bạch Ngọc Đường rơi ra, anh hung hăng cau mày, nhìn về phía Triển Chiêu dùng sức gật đầu.

Vân Thu Trạch lạnh mặt nhìn hai người kia mi lai nhẵn khừ, cũng không cố gắng cản trở. Chờ tới lúc Triển Chiêu nói xong, hắn mới lạnh lùng nói với Bạch Ngọc Đường, “Tiểu Bạch, cậu là cảnh sát, chỉ muốn tình nhân mà bỏ quên người dân thành phố D cậu cần bảo vệ, cậu không thấy làm như vậy là quá thất chức sao?”

Bạch Ngọc Đường lại giơ súng lên đầu Vân Thu Trạch, lạnh lùng nói, “Bớt nói nhảm! Mau giao hộp kích nổ ra đây, bằng không, chưa chờ mày cho nổ, mày đã chết trước rồi!”

“Cậu có thể làm được.” Vân Thu Trạch chăm chú nhìn vào mắt Bạch Ngọc Đường, cười nói, “Nhưng cậu phải hiểu, loại thiết bị kích nổ này, nếu rơi xuống đất sẽ lập tức nổ tung. Nếu cậu nổ súng bắn tôi, bom sẽ cùng lúc phát nổ, cậu thấy đám người kia có thể sẽ chết vì sự lỗ măng của cậu hay không hả?”

Bạch Ngọc Đường cau mày, anh không thể không tin lời Vân Thu Trạch, bởi vì anh biết Vân Thu Trạch có năng lực chế tạo ra thiết bị như vậy, cũng sẽ tuyệt đối làm ra được thứ chuyện điên khùng này.

“Vân Thu Trạch, mày bảo tao tới, tao đã tới, trò chơi của mày kết thúc rồi, tao tìm ra mày, mày đã thua. Bây giờ mày muốn sao? Tao lười tiếp tục trò chơi với mày rồi, mày nói thẳng ra đi!”

Vân Thu Trạch cười lạnh, “Thua? Bạch Ngọc Đường, cậu đừng tưởng cứ đơn giản như thế là đã đánh bại được tôi đi?”

“Cho nên mới bảo mày mau nói, chiêu cuối cùng của mày là gì?” Bạch Ngọc Đường chăm chăm nhìn mắt Vân Thu Trạch, lạnh lùng hỏi.

Vân Thu Trạch nhìn Bạch Ngọc Đường, lại chợt đưa mắt nhìn Triển Chiêu đang ngồi cạnh bàn.

“Trò chơi của chúng ta, bây giờ mới bắt đầu.”

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 167: Vụ Án 10 – Trùng Sinh Chi Lộ (18)

Tất cả chuyện trước đó đều chỉ là chuẩn bị, mà vở kịch chính thức bây giờ mới bắt đầu. Vân Thu Trạch lắc lắc thiết bị kích nổ trong tay, vừa chậm rãi bước đi trong phòng, vừa nói với Bạch Ngọc Đường, “Triển Chiêu nói không sai, trong phòng này đúng là không có bom. Nhưng chỗ tao đặt bom cũng cách không xa nơi này, mà đoán ra ở đâu không?”

Bạch Ngọc Đường cau mày, hai mắt của anh chăm chú theo dõi cơ thể đang chuyển động của Vân Thu Trạch. Vân Thu Trạch đi rất chậm, nhưng hẳn một mực không đi xa khỏi người Triển Chiêu. Bạch Ngọc Đường hiểu rõ Vân Thu Trạch, biết tên này có lắm chiêu, muốn đùa bỡn, vì thế anh không dám lơ đãng tinh thần. Nhưng, nhất tâm nhị dụng vẫn rất khó. Sau khi Vân Thu Trạch ném ra câu nói này xong, tim của anh chợt nhói, hung hăng trừng Vân Thu Trạch.

“Gần đây? Mày đặt bom ở khu vực nào gần đây?”

Vân Thu Trạch cười đắc ý, tiện tay chỉ ra ngoài cửa sổ, cười nói, “Lúc này lên lầu mày không chú ý à? Dĩ nhiên là chỗ nào đông người rồi.”

Nơi đông người, là nơi nào? Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường gần như cùng lúc nghĩ tới, hai người nhìn nhau, sau đó đồng thời nhìn Vân Thu Trạch, hai miệng đồng thanh nói, “Phòng kinh doanh!”

Trên mặt Vân Thu Trạch hiện ra chút bất mãn, giống như ghen tị với biểu hiện ăn ý của hai người. Bất ra rất nhanh, hẳn đã khôi phục lại bình

tĩnh. Khẽ gật đầu, hờ hững nói, “Nếu bây giờ tao nhấn nút, đám thị dân cùng cảnh sát đó sẽ đồng thời bị nổ tung.”

“Vân Thu Trạch, mày muốn làm gì? Đây là ân oán giữa chúng ta, sao mày lại làm liên lụy người vô tội!?” Bạch Ngọc Đường oán hận nhìn Vân Thu Trạch, anh bước lên trước hai bước, lại một lần nữa giơ súng về phía Vân Thu Trạch.

Sắc mặt Vân Thu Trạch tối xuống, chỉ hộp kích nổ về phía Bạch Ngọc Đường, lạnh lùng nói, “Nếu mày không sợ tao nhấn ngay lập tức thì cứ việc tiến lên đi.”

Lời của Vân Thu Trạch khiến Bạch Ngọc Đường không dám bước tới nữa, anh giận dữ trừng mắt nhìn hắn, trong lòng khó chịu như bị lửa đốt.

Bộ dáng khổ sở của Bạch Ngọc Đường làm Vân Thu Trạch rất hưởng thụ, ba năm nay, đây gần như là một khắc vui vẻ nhất của hắn. Kể từ hôm, hắn bị bom của mình tự chế hủy đi dung mạo, trải qua khoảng thời gian trị liệu khá dài, lại không cách nào khôi phục vẻ ngoài hoàn mỹ. Ba năm nay, mỗi lần nhìn thấy mình trong gương, Vân Thu Trạch đều có thể cảm nhận được thù hận thấu xương gặm nhấm tâm hồn hắn. Hắn hận số mệnh, hận thế giới, càng hận Bạch Ngọc Đường. Có lẽ, ba năm trước, trong tim Vân Thu Trạch còn có một chút ôn tình, nhưng sau khi trải qua tấn thảm kịch nợ, tim của hắn đã trở thành một hầm băng hoàn toàn lãnh khốc vô tình.

Sau đó, tổ chức biến động khiến hắn mất đi chỗ dựa, không thể không trốn vào đám người để lẫn trốn. Sự đuổi giết của Lô Thiêm Nghĩa làm hắn phải chạy trốn, mỗi lần cảm thấy thống khổ, hắn đều dùng cái ví dụ sống Bạch Ngọc Đường để tự an ủi. Hắn là một kẻ không có tình cảm, không có tim, là ma quỷ núp trong bóng tối, chỉ cần có thở là có thể sống sót.

Bạch Ngọc Đường không giống hắn. Bạch Ngọc Đường tới giờ đều là một người sống dưới ánh mặt trời, Anh cần ánh sáng, mưa, cần yêu thương

cùng quan tâm, cần những chuyện buồn chán mới có thể sống tốt. Vụ nổ kia phá hủy dung mạo Vân Thu Trạch, lại đồng thời hủy diệt tự tin cùng yêu thương của Bạch Ngọc Đường. Anh mất đi bằng hữu tốt nhất, huynh đệ thân nhất cùng sư trưởng mình tín nhiệm nhất. Giống như Bạch Ngọc Đường hiểu rõ Vân Thu Trạch, Vân Thu Trạch cũng nắm rõ tính tình Bạch Ngọc Đường trong lòng bàn tay. Hẳn có thể tưởng tượng ra, Bạch Ngọc Đường, khi mất hết những thứ ấy sẽ có cảm giác thế nào.

Có lẽ hẳn không lo cơm áo, nhưng nhất định sẽ sống không bằng chết.

Triển Chiêu đoán không sai, chính vì biết rõ Bạch Ngọc Đường phải khổ sở như thế, hẳn mới không đi tìm Bạch Ngọc Đường, không vội giết anh. Bởi vì có một bằng chứng sống bi thảm như Bạch Ngọc Đường, mới khiến hẳn không cảm thấy chỉ có mình hẳn phải chịu khổ sở như vậy. Hẳn không chỉ không đi giết Bạch Ngọc Đường, mà cũng không muốn để người khác giết anh. Ba năm nay, hẳn luôn chú ý mật thiết tới từng hành động của Bạch Ngọc Đường. Hơn một năm trước, lúc Bạch Ngọc Đường lần đầu quen biết với Triển Chiêu, Vân Thu Trạch đã biết. Nhưng lúc đó, hẳn hoàn toàn không ngờ, một năm, sẽ khiến Bạch Ngọc Đường cùng vị tiến sĩ nhỏ không hề tầm thường nảy sinh quan hệ thế này.

Sự thật đã chứng minh cho Vân Thu Trạch biết, nhờ sự xuất hiện của Triển Chiêu, cuộc sống của Bạch Ngọc Đường hoàn toàn thay đổi, thậm chí biến Bạch Ngọc Đường trở nên khỏe mạnh hơn. Nhờ sự tồn tại của Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường ngày càng thêm khỏe mạnh, vui vẻ, càng thêm mạnh mẽ. Vân Thu Trạch phát hiện ra, cái tên Bạch Ngọc Đường vui vẻ tự tin kia sắp trở về.

Sự phát hiện này khiến hẳn cảm thấy bất an, khổ sở, cảm thấy không thể nào tha thứ. Cho nên hẳn cũng trở về, mang theo cơn ác mộng của Bạch Ngọc Đường. Vào giờ phút này, khi hẳn thấy kế hoạch của mình đã thuận lợi tiến tới bước cuối cùng, thì loại vui vẻ sắp đem Bạch Ngọc Đường ném vào địa ngục đã làm hẳn không tài nào kiềm nén được kích động. Hẳn quên

hắn ý niệm mập mờ đối với Triển Chiêu vừa manh nha trong tim hắn, bây giờ suy nghĩ duy nhất chiếm cứ, chính là hành hạ, đả kích Bạch Ngọc Đường triệt để.

Nghĩ tới đây, Vân Thu Trạch lạnh lùng cong khóe miệng.

“Bạch Ngọc Đường, mày còn chưa rõ ư? Tất cả những ai dính líu tới mày, đều không còn vô tội nữa. Bọn chúng nhất định phải trả giá cao vì sự ngu ngốc của mày. Là mày hại chết chúng!”

“Vân Thu Trạch, tên khốn kiếp!” Lời của Vân Thu Trạch khiến Bạch Ngọc Đường tức giận, anh rất muốn mặc kệ tất cả để xông lên giết chết tên khốn kiếp này, nhưng hộp kích nổ trong tay đối phương làm anh khó mà dời bước.

Bạch Ngọc Đường hiểu, dưới tình hình này, dựa vào một mình anh rất khó ngăn cản hắn. Trong đầu anh nhanh chóng nghĩ ra mọi cách có thể, anh không biết bước tiếp theo Vân Thu Trạch sẽ làm gì, nhưng anh hiểu, đối phương nói đúng một câu, anh quả thực không có cách giải cứu hơn một trăm thị dân vô tội vây quanh phòng kinh doanh. Nếu để họ chết, mình chết vạn lần cũng không đủ chuộc tội!

Ngay lúc Bạch Ngọc Đường đang suy tư biện pháp, tình hình lại càng trở nên tệ hại hơn. Vân Thu Trạch đột nhiên giống như con báo, phi thân về phía Triển Chiêu, trước khi Bạch Ngọc Đường kịp nổ súng, tay của hắn đã giống như gọng kìm, siết chặt cổ Triển Chiêu!

“Vân Thu Trạch! Mày mau thả Triển Chiêu ra!” Bạch Ngọc Đường cảm thấy máu huyết toàn thân anh đều chạy ngược lên não, hai tay run run, suýt chút nữa bóp cò.

Vân Thu Trạch cũng không siết chết Triển Chiêu, thậm chí còn không thể Triển Chiêu cảm thấy khó chịu. Thực ra, lúc Vân Thu Trạch bắt Triển Chiêu lại, Triển Chiêu còn đồng thời la lớn, “Ngọc Đường, em không sao!”

Cậu không muốn Bạch Ngọc Đường nổ súng, vì cậu hiểu, hành động của Bạch Ngọc Đường sẽ làm liên lụy tới tính mạng của hơn một trăm người! Mặc dù cậu biết, Vân Thu Trạch có lẽ thật muốn giết chết cậu trước mặt Bạch Ngọc Đường.

“Ngọc Đường.” Triển Chiêu chăm chăm nhìn vào mắt Bạch Ngọc Đường, khóe miệng cong thành một nụ cười ôn nhu, cậu nhìn vành mắt tròn to của Bạch Ngọc Đường, khuôn mặt méo mó, dùng hết sức bình tĩnh nói, “Người bên cạnh chúng ta có thể ra đi, nhưng, bất kể xảy ra chuyện gì, chúng ta đều phải cố gắng sống. Ngọc Đường, em yêu anh. Em thích nhất là Bạch Ngọc Đường kiên cường. Anh phải trở thành một cảnh sát vĩ đại nhất, như vậy, em mới có thể càng yêu anh hơn. Anh hiểu không?”

Lời của Triển Chiêu làm đáy mắt Bạch Ngọc Đường ê ẩm, anh gần như phải khóc. Anh nhìn sâu vào trong mắt Triển Chiêu, ánh mắt như con sói khát máu, nhìn chăm chăm vào Vân Thu Trạch.

“Vân Thu Trạch! Nếu mày dám động vào một sợi tóc của Triển Chiêu, tao lập tức giết mày!”

Vân Thu Trạch bình tĩnh nhìn Bạch Ngọc Đường, lạnh lùng nói, “Vậy, còn dân chúng của mày? Còn đồng nghiệp của mày? Mày không quan tâm sao?”

Trên mặt Bạch Ngọc Đường lại hiện ra vẻ khó nhĩ trong thoáng chốc, nhưng rất nhanh sau đó, lạnh lùng lại dâng lên trong mắt anh, “Vân Thu Trạch, chỉ cần mày dám động vào Triển Chiêu hoặc cái hộp kích nổ đó, ta lập tức sẽ nổ súng. Vì Triển Chiêu, kẻ nào tao cũng giết được! Mày đừng tự cho là đúng, mau thả Triển Chiêu ra!”

“Ha ha ha!” Vân Thu Trạch cười như điên, hân giống như đang lâm bầm gì, lại như muốn nói với hai người Triển Bạch, dùng giọng nói đặc ý lại mang chút thô lương, run run, nói, “Các người đã thấy chưa, đây chính là

nhân tính! Cái gì cảnh sát, cái gì chính nghĩa, đều là gạt người! Triển Chiêu, em nói tôi bị phần tử khủng bố tẩy não, còn bọn chúng vì sao không phải? Các người luôn miệng bảo phải bảo vệ người dân, rốt cuộc vẫn là vị lợi ích bản thân mà hi sinh người khác! Bạch Ngọc Đường, mày với tao đều là một loại, đúng là một loại! Dựa vào cái gì mà mày có thể đứng bên chính nghĩa, chiếm hết chuyện tốt còn có thể hưởng thụ sự ca ngợi của người ta như đúng rồi! Triển Chiêu, nhìn rõ chưa? Đây chính là người em thích, em không thấy thất vọng sao?”

“Không!” Triển Chiêu có thể cảm nhận được bàn tay không ngừng run rẩy của Vân Thu Trạch trên cổ mình, nhưng lúc này, cậu không còn để ý sống chết bản thân, bởi vì cậu thấy trong mắt Bạch Ngọc Đường đã ngăm nổi lên gió lốc. Cậu không thể để lời nói của Vân Thu Trạch sinh ra ảnh hưởng sâu sắc tới Bạch Ngọc Đường, cho nên, cậu như thể liều mạng, cao giọng hét, “Bạch Ngọc Đường với người khác nhau! Anh ấy không nỡ để ta chết, vì anh ấy yêu ta! Nhưng nếu bảo lựa chọn giữa ta cùng người vô tội, Bạch Ngọc Đường nhất định sẽ không giống người, chỉ biết lo cho mình mà mặc kệ vô số tính mạng! Bạch Ngọc Đường là người ta yêu, ta yêu loại người như anh ấy, hoàn toàn không dính dáng gì tới Vân Thu Trạch người!”

“Phải không!?” Vân Thu Trạch chợt chăm chú nhìn vào mắt Triển Chiêu, trong đôi mắt trong suốt như suối đó, hẳn nhìn thấy thâm tình có chết cũng không đổi của cậu với Bạch Ngọc Đường. Về mặt nà, khiến tim Vân Thu Trạch dâng lên hận thù cùng ghen tỵ vô biên. Trái tim lạnh băng của hắn như bị nước đá rơi thêm một tầng băng giá, hắn giống như càng thêm hận Bạch Ngọc Đường rồi, thậm chí, hắn cũng hận Triển Chiêu như vậy. Một Triển Chiêu chấp mê bất ngộ, vì tình yêu không để ý tới tính mạng mình!

Nếu em đã tin tưởng Bạch Ngọc Đường như thế, ta liền cho hắn một cơ hội lựa chọn, xem hắn có vĩ đại như em đã nói hay không, xem hắn có yêu thương em như em yêu hắn hay không. Triển Chiêu, ta thật không muốn

giết em, là em ép ta. Là tình yêu ngu xuẩn của em đưa em vào đường chết. Triển Chiêu, em chết đi!

Nói thì chậm, nhưng việc lại xảy ra rất nhanh, Vân Thu Trạch chỉ nhìn Triển Chiêu một cái, chớp mắt, trong tay hắn liền thêm một con dao. Tay Vân Thu Trạch dùng sức quét một đường ở trên cổ Triển Chiêu, một vết thương sâu nháy mắt xuất hiện, máu tươi lập tức phun trào.

Bạch Ngọc Đường gào lên một tiếng thê lương, “Không!”

Gần như trong chớp mắt, súng Bạch Ngọc Đường cũng vang lên! Hai viên đạn xuyên qua đầu vai của Vân Thu Trạch, nhưng hắn như thể không hề cảm thấy đau đớn, tay vẫn nắm chặt hộp kích nổ, thậm chí cũng không chịu đổi tay. Có lẽ không phải không muốn, mà là do hắn còn không muốn để Triển Chiêu phải chết ngay. Tay trái hắn cầm hộp kích nổ, tay phải che kín vết thương trên cổ Triển Chiêu. Nếu không có tay Vân Thu Trạch đặt tại nơi đó để cầm máu, thì không tới 30 giây, Triển Chiêu sẽ mất máu mà chết.

Triển Chiêu không ngờ Vân Thu Trạch sẽ dùng tới cách này để giết cậu, cậu bây giờ không thể nói chuyện, thậm chí cả ý thức cũng mơ hồ. Cậu chỉ có thể dựa vào ký ức trước đó, dùng hết sức nhìn về phía Bạch Ngọc Đường. Cậu không thể nói cho Bạch Ngọc Đường nghe tâm trạng của cậu lúc này, nhưng cậu hi vọng trong giờ phút cuối cùng, có thể luôn thấy bộ dáng của Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường đã điên rồi, hai súng của anh không bắn chết Vân Thu Trạch, bây giờ giống hết con cạp bị thương, đột ngột nhảy về phía Vân Thu Trạch. Nếu để hắn bắt được Vân Thu Trạch, nhất định sẽ dùng từng hớp để cắn xé mỗi miếng thịt của đối phương. Nhưng có làm vậy, chỉ sợ cũng không thể hóa giải sự đau nhức trong lòng.

Vậy mà, anh cũng không lao tới, vì Vân Thu Trạch nói với anh.

“Mày càng tiến lên, tao sẽ buông tay.”

Bạch Ngọc Đường như thế bị người ta đổ nước đá lên đầu, chớp mắt tỉnh lại. Đúng rồi, chỉ cần Vân Thu Trạch còn chưa buông tay, Triển Chiêu còn có hi vọng sống! Vì vậy anh lập tức đứng yên tại chỗ, mắt đỏ bừng nhìn Triển Chiêu.

“Tài bắn của mày lụt rồi.” Vân Thu Trạch tự giấu nhìn hai cái lỗ trên người mình, cười lạnh, “Tiểu tử, nghe đây, bây giờ tao cho mày hai lựa chọn. Mày muốn Triển Chiêu, tao sẽ giao em ấy cho mày, sau đó ấn nút kích nổ, để lũ ngu ngốc ở khu văn phòng đó đến Tây Thiên. Nếu mày không cần Triển Chiêu, thì lập tức quay đi xuống dưới lầu cứu lũ ngu ngốc đó. Thời gian còn lại của chúng không còn bao nhiêu nữa đâu, sau năm phút, bom sẽ tự động phát nổ. Bất quá tao phải nhắc nhở mày, nếu mày đi, thì Triển Chiêu sẽ là của tao.”

Nói tới đây, Vân Thu Trạch chợt phát ra tiếng cười lạnh, “Bạch Ngọc Đường, mày phải nghĩ cho kỹ, Triển Chiêu rất mong mày có thể thành anh hùng cứu vớt thiên hạ. Còn mày nghĩ thế nào? Muốn làm anh hùng, hay trở thành kẻ hèn nhất?”

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 168: Vụ Án 10 – Trùng Sinh Chi Lộ (19)

Làm anh hùng, hay là kẻ hèn nhất. Không chỉ với Bạch Ngọc Đường, mà đối với bất kỳ kẻ nào theo đường chính nghĩa, khi đối mặt với lựa chọn này, cũng sẽ hi vọng mình có thể thành anh hùng.

Nhưng, trên đời người theo chính nghĩa thì nhiều, nhưng anh hùng lại luôn là số ít. Bởi lẽ, đây không phải sự lựa chọn đơn giản. Đằng sau lưng sự lựa chọn này, có quá nhiều sự hi sinh, có loại hi sinh có thể chịu, nhưng cũng có loại hi sinh, không cách nào chịu đựng nổi.

Bạch Ngọc Đường hiện giờ, đang gặp phải một sự lựa chọn như vậy, anh không muốn làm anh hùng, lại càng không muốn làm kẻ hèn nhất. Anh chỉ mong cứu Triển Chiêu về lại bên mình, nhưng nếu vì cứu Triển Chiêu mà phải hi sinh những người dân vô tội nọ, thì sẽ vi phạm tới đức tin cao nhất mấy năm nay của một người cảnh sát như Bạch Ngọc Đường. Hơn nữa, theo sự hiểu biết của Bạch Ngọc Đường với Triển Chiêu, anh dĩ nhiên hiểu, nếu anh lựa chọn trở thành kẻ hèn nhất, Triển Chiêu nhất định sẽ thương tâm. Cậu có lẽ sẽ không trách Bạch Ngọc Đường, nhưng cậu sẽ trách cứ chính mình, thậm chí sẽ nghĩ rằng mình là nguyên nhân tạo nên tất cả mọi chuyện.

Vân Thu Trạch là một tên ác quỷ, hẳn đặt sự lựa chọn này trước mặt Bạch Ngọc Đường, rõ ràng là muốn mạng của anh!

Triển Chiêu cố gắng trợn tròn mắt, mất máu làm đầu óc cậu mơ màng, toàn thân lạnh lẽo. Cậu dùng hết sức lực còn sót lại nhìn Bạch Ngọc Đường, mặc dù không thấy rõ biểu tình trên mặt Bạch Ngọc Đường. Cậu vẫn muốn

dùng cách của mình cho Bạch Ngọc Đường chút sức lực, nhưng chuyện cậu có thể làm lúc này quá ít.

Vân Thu Trạch lạnh lùng nhìn Bạch Ngọc Đường, khóe miệng cong lên, trên mặt là nụ cười tàn khốc. Hắn có thể cảm nhận được khoái cảm khi nắm giữ sinh mạng Triển Chiêu trong tay mình, sự khổ sở trong lựa chọn của Bạch Ngọc Đường, hắn lại càng hưởng thụ niềm vui khi hành hạ đối phương.

Hắn hiểu rõ Bạch Ngọc Đường, dĩ nhiên sẽ biết Bạch Ngọc Đường lựa chọn thế nào. Bạch Ngọc Đường nhất định không để Triển Chiêu chết, nhưng cái loại tín ngưỡng cổ hủ không thể phản bội chức trách kia cuối cùng, sẽ bắt hắn không thể không từ bỏ Triển Chiêu. Như vậy, mạng của Triển Chiêu chính là của Vân Thu Trạch hắn rồi.

Thật ra, chuyện tới mức này, giết chết Triển Chiêu cũng có thể khiến Bạch Ngọc Đường hỏng mất. Vân Thu Trạch thừa nhận, hắn không giết Triển Chiêu ngay lập tức, là bởi vì tâm của hắn có thay đổi. Hắn muốn giữ Triển Chiêu lại bên cạnh mình, đối với toàn bộ kế hoạch của hắn mà nói, đây chính là một biến số tệ hại. Nhưng khi Vân Thu Trạch nhìn thấy Bạch Ngọc Đường toàn thân run lên, gần như phải trở nên điên cuồng, lại chợt cảm thấy, cái biến số này đến thật là đúng lúc!

Hắn có thể tưởng tượng, khi Bạch Ngọc Đường lao xuống giải cứu đám người ngu ngốc kia, hắn sẽ có thể bình thản mang Triển Chiêu đi. Dĩ nhiên, hắn với Bạch Ngọc Đường đều biết rõ, nếu cứ thế mang Triển Chiêu đi, lấy mức độ thương tích của cậu, không nhờ bác sĩ cấp cứu, thì cậu ấy chắc chắn phải chết.

Nhưng ai bảo Bạch Ngọc Đường yêu Triển Chiêu sâu như thế? Chết không thấy xác, hắn nhất định sẽ không chết tâm. Hắn sẽ một mực nhớ Triển Chiêu, không rõ Triển Chiêu có phải còn sống hay không. Cứ vậy mười năm, hai mươi năm, cho tới khi Bạch Ngọc Đường hối hận, tự trách,

ôm tư niệm thống khổ chết đi. Cái loại tư vị đó, so với chuyện khiến hân phát điên ngay thú vị hơn nhiều.

Nghe trong phòng đầy mùi máu, Vân Thu Trạch chăm chăm nhìn hòng súng đen ngòm trong tay Bạch Ngọc Đường, tàn nhẫn giơ lên hộp kích nổ, hân thúc giục, “Bạch Ngọc Đường, tới lúc quyết định rồi.”

Bạch Ngọc Đường giống như bị đâm trúng một dao, con người chột lớn! Hân chăm chú nhìn hộp kích nổ trong tay Vân Thu Trạch, sau đó, lại chăm chú nhìn Triển Chiêu, trong mắt tràn đầy áy náy.

“Triển Chiêu xin lỗi.”

Triển Chiêu muốn lắc đầu, nhưng cậu không còn sức. Sao Bạch Ngọc Đường lại muốn xin lỗi? Không lẽ là do anh ấy muốn bỏ mình đi cứu những người dân kai sao? Nếu đúng là vậy, thì anh không cần phải xin lỗi! Anh làm đúng rồi, Ngọc Đường, anh giỏi lắm!

“Nói vậy, mày đã chọn xong?” Vân Thu Trạch mỉm cười, đặc ý nhìn Triển Chiêu, lực trên tay tăng thêm một chút, bịt chặt vết thương của Triển Chiêu.

“Triển Chiêu, xem ra Bạch Ngọc Đường đã bỏ qua em, em là của tôi rồi.”

“Không!” Vân Thu Trạch còn chưa nói dứt lời, Bạch Ngọc Đường đã thét lên một tiếng chói tai.

“A?” Vân Thu Trạch ngẩn ra, “Vậy mày muốn thế nào?”

Đôi mắt Bạch Ngọc Đường gắt gao nhìn Vân Thu Trạch, lạnh lùng nói, “Trả Triển Chiêu lại cho tao!”

“Ý mày là...” Vân Thu Trạch nhướn mày, hình như có chút không dám tin.

“Tao bảo, mày trả Triển Chiêu lại cho tao!” Giọng của Bạch Ngọc Đường vô cùng kiên định, lại tràn đầy sát khí.

Hắn giơ súng nhắm ngay mặt Vân Thu Trạch, lạnh lùng nói, “Nếu mày dám khinh cử vong động, tao sẽ bắn bể đầu mày!”

Vân Thu Trạch híp mắt, “Ý mày la, mày chọn Triển Chiêu, bỏ qua đám ngu ngốc nọ?”

Bạch Ngọc Đường mím môi không nói, Vân Thu Trạch không nhìn ra tâm trạng từ khuôn mặt lạnh lùng của anh. Hắn không biết sau khi Bạch Ngọc Đường làm ra chọn lựa này, tâm trạng sẽ thế nào. Nhưng hắn đoán được, Bạch Ngọc Đường lúc này khẳng định vô cùng khổ sở.

Cũng vì nhận ra chuyện đó, Vân Thu Trạch mới cong mép cười, “Bạch Ngọc Đường, thì ra mày cũng chỉ tới thế thôi.”

Nói xong, hắn cúi đầu nhìn triển chiêu, dùng tiếng thở dài tràn đầy tiếc hận, nói, “Em thấy chưa, đây chính là người em thích, hắn cũng chỉ là một người bình thường ích kỷ mà thôi.”

Triển Chiêu dùng sức ngửa đầu, hung hăng trợn mắt nhìn Vân Thu Trạch, trên khuôn mặt nhợt nhạt không có chút máu, ánh mắt mơ màng lại có chút miệt thị.

Vân Thu Trạch thầm tức giận, giơ cao hộp kích nổ trong tay lên, nhìn về phía Bạch Ngọc Đường cười lạnh nói, “Nếu mày đã chọn xong, thì trước cứ gánh hậu quả đi đã!”

Nói rồi, hắn dùng sức nhấn một cái, ngoài cửa sổ truyền tới tiếng nổ mạnh. Ánh mắt Bạch Ngọc Đường buồn buồn, khổ sở hiện rõ trên mặt anh.

Động tác tiếp theo của Vân Thu Trạch giống như sét đánh, sau khi nổ bom, động tác tiếp theo của hắn chính là thả bàn tay đang che vết thương của Triển Chiêu. Trong chớp mắt, hắn đẩy thân thể mềm nhũn của Triển Chiêu về phía Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường kinh hoàng, vội vàng nhào tới phía Triển Chiêu. Cũng may động tác của anh khá nhanh, đỡ lấy Triển Chiêu, hơn nữa dùng tốc độ nhanh nhất nhấn xuống vết thương của cậu. Nhưng cho dù là thế, một lượng máu lớn cũng đã nhuộm đỏ áo trắng của Bạch Ngọc Đường. Máu tươi chói mắt nổi bật trên nền áo trắng phau, tim của Bạch Ngọc Đường đau như bị dao cứa.

“Triển Chiêu, Triển Chiêu, em cố lên! Em sẽ không chết đâu, em không thể chết được! Triển Chiêu! Em mau mở mắt nhìn anh!”

“Bất kể nó có chết hay không, mày cũng phải chết.” Vân Thu Trạch lạnh lùng cười, không biết từ khi nào, trong tay của hắn đã có thêm khẩu súng. Hắn dùng súng để lên đầu Bạch Ngọc Đường, cười lạnh, “Nếu các người đã yêu nhau như vậy, tao sẽ cho hai đứa được chết chung một chỗ, xem như là thành toàn cho cả hai.”

Bạch Ngọc Đường ôm Triển Chiêu vào lòng, cảm nhận mạch đập càng lúc càng yếu ớt dưới lòng bàn tay, toàn bộ tư tưởng của anh đều đặt trên người Triển Chiêu, giống như không hề nhận ra có khẩu súng trí mạng ở trên đầu.

Lúc này nước mắt anh đã rơi đầy mặt, anh ôm chặt Triển Chiêu, kéo cậu vào trong lòng mình. Kề sát môi vào bên tai Triển Chiêu, anh tin tưởng, chỉ cần nói chuyện như vậy, Triển Chiêu sẽ nghe thấy.

“Triển Chiêu, đừng chết. Anh yêu em, tới giờ anh còn chưa kịp nói cho em biết anh yêu em nhiều như thế nào. Anh vừa làm ra một chuyện sai lầm, vì sai lầm của anh mới khiến em chịu khổ như vậy. Nếu em chết anh nhất

định sẽ điên mất, em làm sao có thể tàn nhẫn để anh phát điên đây? Em là bác sĩ tâm lý của anh, em phải có trách nhiệm chữa khỏi cho anh chứ, anh là gánh nặng của em, trách nhiệm của em, em đối xử với mọi người tốt như thế, tại sao có thể để mặc người bệnh của mình nổi điên mà không quản hử? Triển Chiêu anh xin em, em phải cố gắng vì anh, nhất định phải cố gắng!”

Vân Thu Trạch bị Bạch Ngọc Đường làm lơ cảm thấy khó chịu, hăn nhú màu, không vui lên nòng. Hăn chợt cảm thấy, giết Bạch Ngọc Đường dễ dàng như thế, không có cảm giác thành công nào. Cái tên hèn nhát chỉ biết yêu đương này, không còn là Bạch Ngọc Đường làm hăn cảm thấy bị uy hiếp, thậm chí là hại hăn suy sụp ba năm nay nữa.

Nếu hăn đã mất giá trị, thì dứt khoát giết hăn luôn đi. Về phần Triển Chiêu, Vân Thu Trạch trong lòng hơi đau xót, bỏ đi vậy, xem như một lần tốt bụng hiem hoi, để Triển Chiêu được đền bù như mong muốn, cùng nam nhân mình yêu chết là được rồi.

Lúc này ý thức Triển Chiêu đã hết sức mơ hồ, cậu nằm trong lòng Bạch Ngọc Đường, lại cảm thấy vô cùng lạnh. Mất máu khiến cậu run rẩy không ngừng, nhưng dù vậy cậu vẫn nghe được tiếng bóp cò của Vân Thu Trạch.

Không! Triển Chiêu há miệng, nhưng không phát ra được tiếng nào, cậu nghe thấy một tiếng hét thảm, sau đó là tiếng cơ thể ngã xuống, là ai? Ai trúng đạn, Bạch Ngọc Đường sao!?

Người trúng đạn cũng không phải Bạch Ngọc Đường, mà là Vân Thu Trạch. Nếu Triển Chiêu có thể nhìn thấy tất cả chuyện vừa xảy ra, có lẽ cậu cũng sẽ không ngờ rằng, tình hình lại xoay chuyển chỉ trong một chớp mắt như thế.

Vân Thu Trạch bị một súng ngay ngực, mạnh mẽ ngã lên nền đất lạnh như băng. Sau khi trúng đạn, hăn cũng không mất đi ý thức, hăn không tin

được nhìn những thành viên tổ trọng án bước vào phòng, biểu tình vô cùng sợ hãi.

Làm sao có thể? Kế hoạch của hắn là thiên y vô phùng, lũ cảnh sát thôi kia làm sao có thể chạy tới kịp, ngăn cản bước cuối cùng của hắn!? Hắn thấy nhân viên y tế mặc áo trắng lao tới bên cạnh hắn, bọn chúng không để ý tới mình, mà đồng thời lao tới bên cạnh Triển Chiêu, tiến hành cấp cứu cho đứa bé đáng thương đó.

Vân Thu Trạch không biết Triển Chiêu có thể sống hay không, nhưng hắn bây giờ không còn bận tâm tới Triển Chiêu nữa. Hắn nhìn thẳng Bạch Ngọc Đường đang ôm Triển Chiêu, lăm lăm hỏi, “Tạ, tại sao?”

Bạch Ngọc Đường vốn cũng không nhìn tới Vân Thu Trạch, hai mắt anh vẫn luôn đặt trên người Triển Chiêu, chờ bác sĩ cấp cứu xong, ẵm Triển Chiêu lên xe cấp cứu, rồi mới lạnh lùng nhìn Vân Thu Trạch đang nằm trên đất giẫy chết, “Mày biết mày thua ở đâu không?”

Vân Thu Trạch trợn to hai mắt, chăm chú nhìn vào miệng Bạch Ngọc Đường, hắn không có sức trả lời, nhưng không ai có thể nghi ngờ khát vọng đáp án của hắn.

Bạch Ngọc Đường lại lạnh lùng cong khóe miệng nói, “Tao còn lâu mới cho mày biết, cút xuống địa ngục đi!”

Nói xong, giống như một trận gió, chạy theo bóng dáng của Triển Chiêu. Có lẽ do chạy quá mau, mà một món đồ từ trong túi Triển Chiêu rơi xuống, đúng lúc rơi xuống bên tay Vân Thu Trạch. Hắn cố cầm lên món đồ nọ, định thần nhìn. Đó là di động của Bạch Ngọc Đường, trên đó là một tin nhắn gửi cho Tô Hồng, bên trong có hàng loạt nhóm số, mỗi nhóm có 4, sắp theo thứ tự, giống như một loại mật mã.

Mật mã này Vân Thu Trạch không biết, nhưng tổ hợp số đó khiến khuôn mặt hắn xám như tro. Trơ mắt nhìn bóng lưng nghênh ngang của Bạch

Ngọc Đường, Vân Thu Trạch đau đớn nhắm mắt lại. Nhân viên y tế đang tiến hành cấp cứu cho hắn, vì đau đớn mà hắn đã ngất đi. Cho nên, hắn cũng không nghe được cuộc đối thoại của một cô gái cũng người đàn ông khác.

Cô gái nói, “Đội trưởng, đến tổ Trọng án đã lâu mà không biết tài bắn súng của anh giỏi như thế.”

Người kia đáp, “Thật ra cũng nhờ tiểu Bạch thông minh, cũng nhờ cô với cậu ấy ăn ý, có thể liên lạc trong im lặng. Nếu để những người dân ở chỗ phòng kinh doanh kia gặp chuyện gì không may, thì tài bắn súng của tôi có giỏi hơn nữa, cũng vô dụng, khẳng định chịu trách nhiệm rồi.”

“Cái này không phải do tôi với tiểu Bạch ăn ý, là sự ăn ý của cậu ta với Đinh Diễm Huệ.” Giọng của cô gái mang chút thương tâm, “Họ là bằng hữu tốt nhất, cả ám hiệu liên lạc cũng khác người. Cũng may, Đinh Diễm Huệ từng nói mấy cái mật mã này cho tôi biết, bằng không, trên đời sẽ không còn ai biết bí mật của hai người họ.”

Người đàn ông tựa như bị lời nói này lây nhiễm, hắn khẽ thở dài, dùng giọng an ủi nói với cô gái, “Bất kể là sao đi nữa, cũng nhờ tiểu Bạch, chúng ta mới giải quyết được tên khốn kiếp này.”

“Đúng, tên khốn Vân Thu Trạch này rất狡 hoạt, ngoài tiểu Bạch ra, người khác có lẽ sẽ không thể làm ra phán đoán hợp lý trong thời điểm nguy cấp ấy. Bất quá, tôi vẫn còn lo cho Triển Chiêu, không biết cậu ấy có thể kiên trì không. Triển đại ca với Bạch đại ca vừa nãy vẫn lo giúp chúng ta sơ tán đám đông, vẫn chưa biết Triển Chiêu bị thương nghiêm trọng tới vậy. Ai....”

“Nhất định sẽ! Chúng ta phải tin tưởng cậu ấy, có nhiều người yêu thương cậu ấy như thế, cậu ta nhất định sẽ không bỏ lại chúng ta mà đi đâu!”

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 169: Vụ Án 10 – Trùng Sinh Chi Lộ (20)

Mùa hè năm nay ở thành phố D cứ ngại ngùng không muốn lộ diện, mỗi khi thời tiết nóng một thời gian, sẽ nhanh chóng hạ xuống mấy ngày mưa lớn, khiến trời lạnh xuống. Mọi người theo thói quen theo dõi dự báo thời tiết, tùy thời tăng giảm quần áo, để tránh bị thời tiết khi lạnh khi nóng làm cảm sốt.

Bất quá mấy ngày nay, mùa hè giống như hạ quyết tâm, quyết định tới thành phố D. Sau một tuần mưa gió liên tục, ánh mặt trời rực rỡ đã thoát mái treo trên bầu trời thành phố D. Sau cơn mưa, ánh mặt trời ấm áp chiếu xuống khiến mọi người ấm áp, tâm trạng giống như đang hưởng thụ một đợt tắm nắng sau khi bị mưa tưới ướt, dịu dàng, sáng sủa vô cùng.

Các y tá trong bệnh viện tổng hợp thành phố D phá lệ vui vẻ, vì họ nghe nói, cái cậu đẹp trai ở phòng bệnh số 1994 kia sẽ có hi vọng tỉnh lại. Một tuần nay, cậu đẹp trai gọi Triển Chiêu đó gần như hấp dẫn tất cả sự chú ý của nhân viên y tế trong bệnh viện, phòng bệnh đặc biệt náo nhiệt lạ thường, thậm chí cả y tá, bác sĩ bên khoa phụ sản cũng lén lén chạy qua đây nhìn lén cậu mấy lần. Mặc dù cậu ấy rất đẹp trai, nhưng lý do cậu hấp dẫn ánh mắt mọi người như thế cũng không phải ngoại hình, mà là duyên nợ của cậu.

Thành phố D là một thành phố lớn, y học cũng đứng hàng nhất nhì cả nước, rất nhiều bệnh dân ngoại tỉnh đều vì mộ danh mà tới thành phố D, đến những bệnh viện chuyên môn nổi tiếng để tìm danh y. Vậy mà những người danh y này cũng hiếm khi thấy hồ sơ bệnh như của Triển Chiêu, toàn

bộ chuyện xảy ra trên người Triển Chiêu, thật sự có thể nói là kỳ tích trong lịch sử y học.

Tuần trước, Triển Chiêu bị Vân Thu Trạch dùng lưỡi dao sắc bén cắt họng, vết cắt rất sâu, khiến cậu mất một lượng máu lớn. Bình thường bị thương như thế, người bệnh sẽ khó mà sống sót. Mặc dù bác sĩ kịp thời chạy tới làm cấp cứu cho Triển Chiêu, nhưng phần lớn những bác sĩ chuyên nghiệp trong số đó đều không tin Triển Chiêu sẽ sống. Thế mà, cậu sống thật.

Bác sĩ tiến hành cấp cứu cho Triển Chiêu, sau đó đặt cậu vào trong phòng giám bộ ba ngày. Trong vòng ba ngày này, cậu trải qua ít nhất 5 lần tính mạng nguy hiểm, vậy nhưng cậu lại kiên trì qua, cuối cùng thoát khỏi nguy hiểm.

Triển Chiêu vừa thoát khỏi nguy hiểm đã bị bác sĩ chuyển sang phòng bệnh đặc biệt, sau đó, lại ở trong phòng bệnh đặc biệt ngủ bốn ngày. Hiện tại, đã qua một tuần từ hôm đưa cậu toàn thân đầy máu vào bệnh viện, toàn bộ bác sĩ từng khám cho cậu đều đoán rằng hôm nay cậu sẽ tỉnh dậy. Vì thế, những bác sĩ, y tá mấy ngày nay luôn tò mò về Triển Chiêu đều muốn tận mắt chứng kiến, nhìn kì tích trong lịch sử y học trở thành sự thật.

Mặc dù họ đều tò mò, nhưng chẳng ai dám bước vào phòng bệnh Triển Chiêu để quấy rầy cậu cả. Vì trong phòng bệnh đó không chỉ có một mình Triển Chiêu. Triển Chiêu còn có một hộ vệ cao cấp, một anh đẹp trai mặt đen ngày đêm không ngừng ở bên cạnh bảo vệ cậu.

Anh chàng mặt đen nọ cũng nổi tiếng không kém Triển Chiêu, gần như toàn bộ y tá đều biết, anh ta gọi Bạch Ngọc Đường. Nhắc tới Bạch Ngọc Đường, trong vòng một tuần, danh tiếng của anh đã nổi không thua gì cậu Triển Chiêu đẹp trai.

Bệnh của Triển Chiêu bị mọi người công khai gọi là kỳ tích, mà Bạch Ngọc Đường thì lại bị nhóm người này âm thầm gọi đồ điên.

Nói anh ta điên thật ra cũng không oan lắm. Nhắc tới bệnh viện, sẽ nhớ tới cái gì? Bác sĩ? Dĩ nhiên không, nhiều nhất là bệnh nhân cùng thân nhân của người bệnh! Mấy năm nay, áp lực công việc của bác sĩ rất lớn, y khoa thường xuyên có tranh chấp, chỉ có chút xiu gió thôi cũng làm bác sĩ trở nên nhạy cảm.

Hôm ấy, lúc Triển Chiêu bị xe cấp cứu mang tới bệnh viện, Bạch Ngọc Đường luôn bám sát theo, nửa bước không rời, thậm chí còn muốn theo bác sĩ vào phòng giải phẫu. Thân nhân lúc nào của đáng sợ như vậy, sinh mạng Triển Chiêu bị đe dọa, muốn cứu sống tính mạng cậu, cần nhất là thời gian. Các bác sĩ sợ Bạch Ngọc Đường sẽ kéo dài mãi, theo luôn vào phòng giải phẫu. Nhưng chuyện khiến họ bất ngờ chính là, Bạch Ngọc Đường nhìn qua điên cuồng, sắc mặt kinh khủng lại hiếm hoi chịu lắng nghe. Anh gần như không chút kiên trì, rời khỏi phòng giải phẫu.

Ca phẫu thuật hôm đó rất phức tạp, mười mấy chuyên gia khổ chiến hết một đêm, mới kéo được Triển Chiêu trở về từ ranh giới sinh tử. Lúc mấy người mệt mỏi bước ra khỏi phòng giải phẫu, mới nhận ra, Bạch Ngọc Đường vẫn giữ vững tư thế ban đầu lúc đưa Triển Chiêu vào, đứng thẳng trước cửa phòng phẫu thuật, giống như một cây thương đâm vào lòng đất. Sắc mặt anh tái xanh, toàn thân đầy máu, giống như sát thần, nhìn qua khiến người ta sợ dựng cả tóc gáy.

Bạch Ngọc Đường canh giữ Triển Chiêu cả đêm, sau đó, lại trông cậu thêm mấy ngày, cho tới khi té xỉu trước giường bệnh Triển Chiêu. Thời gian ấy, bác sĩ đã từng mấy lần khuyên anh đi nghỉ ngơi, khuyên vô ích, lại bắt đầu khuyên những người khác tới thăm Triển Chiêu, để bọn họ kéo Bạch Ngọc Đường đi. Nhưng không ai có thể khuyên được Bạch Ngọc Đường, anh cứ như vậy canh giữ bên cạnh Triển Chiêu, nửa bước không rời.

Nếu chỉ canh chừng vậy thôi, bác sĩ sẽ không cảm thấy gì kỳ lạ. Nhưng Bạch Ngọc Đường ở cùng lúc canh chừng Triển Chiêu, còn không ngừng nói chuyện với cậu. Giọng của anh lúc cao lúc thấp, có lúc vừa nói xong đã cười, nhưng nhiều hơn, là khóc.

Nhìn một nam nhân to cao lấm bầm nói chuyện rồi khóc lên, là một chuyện vô cùng rợn tóc gáy. Kể từ khi thầy thuốc đầu tiên tới kiểm tra cho Triển Chiêu theo thông lệ, tận mắt thấy Bạch Ngọc Đường nằm trước giường bệnh của Triển Chiêu khóc lóc, thì lời đồn liên quan tới chuyện đầu óc Bạch Ngọc Đường không tốt, là một người điên nhanh chóng lan truyền khắp bệnh viện.

Cho nên, sự tồn tại của Bạch Ngọc Đường với chuyện nghỉ ngơi của Triển Chiêu, vô tình đã trở thành một rào cản đáng tin cậy. Vì sự sợ hãi với người điên, để đám người tò mò không dám lao vào lãnh địa của Triển Chiêu, để cậu có thể an tâm ngủ ở nơi đó, dưỡng thân thể yếu ớt của mình.

Nhưng hôm nay hoàn toàn khác với những ngày trước. Bác sĩ nói hôm nay Triển Chiêu có thể sẽ tỉnh lại, toàn bộ bệnh viện tổng hợp thành phố D từ sáng sớm đã lộ ra hưng phấn. Mỗi ánh mắt của họ sẽ vô thức nhìn về phòng bệnh đặc biệt. Bọn họ cũng sốt sắng chờ mong kì tích này ra đời. Nhưng sự thật khiến tất cả mọi người thất vọng. Họ chờ từ buổi sáng tới chiều, tới tối, Triển Chiêu cũng không tỉnh lại.

Ai cũng thất vọng, nhưng họ không biết, cho dù gom hết thất vọng của họ vào một chỗ nhân lên 1000 lần, cũng không bằng tâm tình của Bạch Ngọc Đường vào giờ phút này.

Từ lúc mặt trời mới ló dạng tới khi khuất bóng, đôi mắt Bạch Ngọc Đường một mực nhìn lên đôi mắt Triển Chiêu. Anh khao khát Triển Chiêu có thể tỉnh lại, nhưng anh lại không thể chờ tới cơ hội giúp trái tim đã chết của mình được phục hồi.

Cả ngày nay, trừ anh em tổ trọng án ra, đồng nghiệp, bạn học của Triển Chiêu, cùng hai vị anh trai đều tới thăm cậu, nhưng khi bọn họ đều đến rồi đi. Có lẽ họ cũng rất thất vọng, nhưng trong mắt họ, cho dù bây giờ Triển Chiêu bất tỉnh, cũng phải tỉnh lại mấy hồi. Dù sao, bác sĩ cũng cho ra phán đoán chuyên nghiệp rằng Triển Chiêu đã thoát khỏi tình trạng nguy hiểm, chỉ cần cho cậu đủ thời gian, nhất định có thể sống.

Nhưng Bạch Ngọc Đường không giống họ. Anh không thể giống như những người khác, đem Triển Chiêu giao hết cho những bác sĩ xa lạ kia. Anh muốn tự tay chăm sóc cậu, tự mình trông cậu tỉnh lại. Anh đã từng bỏ mặc Triển Chiêu một lần, anh không muốn, cũng không dám để Triển Chiêu lại một lần nữa rồi đi ánh mắt anh.

Cho nên, từ buổi sáng tới tối, tới khuya. Bạch Ngọc Đường vẫn nhẫn nại, chịu đựng sự thống khổ, bảo vệ bên người Triển Chiêu, giống như một tuần nay, mỗi phút mỗi giây anh đều như vậy.

Bạch Ngọc Đường cứ thế nhìn Triển Chiêu, anh không hề cảm thấy mệt mỏi, anh chỉ thấy đau lòng. Mặt Triển Chiêu tái nhợt, băng vải trên cổ Triển Chiêu, những ống thuốc cắm trên người cậu, cái nào cũng làm Bạch Ngọc Đường cảm thấy đau lòng vô cùng.

Anh bất tri bất giác nắm lại tay Triển Chiêu, bàn tay thật lạnh, cho dù đã là mùa hè, khí trời vô cùng nóng nực, mà thân thể Triển Chiêu giống như không cách nào ấm áp lên được. Bác sĩ đã bảo là do cơ thể bệnh nhân còn yếu, bây giờ chưa tỉnh lại, không có cách nào ăn, chỉ có thể dùng glucose để duy trì cơ năng cho thân thể, dĩ nhiên không có cách nào khôi phục lại trạng thái lúc khỏe mạnh.

Tim Bạch Ngọc Đường chua xót, không nhìn được dùng sức siết chặt tay Triển Chiêu, anh hi vọng có thể dùng nhiệt độ của mình để sưởi ấm cho cậu. Ngay lúc anh dùng thêm sức nắm lấy tay Triển Chiêu, một thanh âm yếu ớt truyền vào trong tai Bạch Ngọc Đường.

“Đau....”

“Triển Chiêu!” Bạch Ngọc Đường vui mừng cúi người, chính mắt anh thấy, mi mắt Triển Chiêu run lên một cái.

“Triển Chiêu, em tỉnh rồi! Em mở mắt nhìn anh một chút, là Bạch Ngọc Đường đây!” Bạch Ngọc Đường nắm chặt hai tay Triển Chiêu, gần như dùng cả người nằm đè lên Triển Chiêu, giọng nói vui mừng của anh vang dội kỳ lạ, chứa đầy nóng nảy cùng kích động bị đè nén nhiều ngày.

Mi mắt Triển Chiêu run run mấy cái, liền mở ra, tròng mắt của cậu nhẹ nhàng chuyển động mấy cái mới có thể tìm ra tiêu cự. Cậu chăm chú nhìn người đang nằm trên mình, mới nhẹ nhàng cau mày nói, “Ngọc Đường....”

“Ừ, là anh!” Bạch Ngọc Đường vui mừng cười phá lên, “Ha ha! Em tỉnh rồi, cuối cùng em đã tỉnh! Anh biết em không nỡ bỏ anh, em sẽ không chết mà! Em nhất định sẽ tỉnh lại! Triển Chiêu, Triển Chiêu, em có biết anh sợ như thế nào không, em làm anh sợ muốn chết, Triển Chiêu, Triển Chiêu....”

Bạch Ngọc Đường trước tiên là cười, cười đủ rồi bắt đầu la hét, cuối cùng không gọi nữa, gương mặt nhìn chăm chăm Triển Chiêu, đột nhiên ôm lấy cơ thể yếu ớt của Triển Chiêu, khóc rống.

Triển Chiêu tới giờ chưa từng thấy bộ dáng “hoạt bát” như thế của Bạch Ngọc Đường, cậu có chút không ngờ, có chút đau lòng, nhưng cuối cùng, toàn bộ tâm tình kia đều hóa thành ngọt ngào, đọng lại trên khóe môi Triển Chiêu.

“Ngọc Đường...” Khí quản của cậu bị thương, bây giờ còn chưa dưỡng tốt, chỉ có thể nói những câu đơn giản, không có cách nói nhiều. Vì vậy, sau khi cậu gọi tên Bạch Ngọc Đường, chỉ có thể khép chặt môi, cho cổ họng thời gian nghỉ ngơi.

Bạch Ngọc Đường lại một lần nữa rơi vào kích động, gọi trả lại tên Triển Chiêu, anh cũng không để ý tới, nụ cười ôn nhu trên khóe miệng Triển Chiêu.

Triển Chiêu không nói chuyện được, nhưng cậu có thể giơ tay, nhẹ nhàng ôm thân thể run rẩy của Bạch Ngọc Đường, không ngừng vuốt ve tấm lưng anh, an ủi tâm trạng anh. Bạch Ngọc Đường bây giờ giống như đứa trẻ vui vẻ, làm cậu cảm thấy đau lòng, cùng cảm động.

Cảnh sát Bạch, đừng khóc nữa, em về rồi.

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 170: Vụ Án 10 – Trùng Sinh Chi Lộ (21)

Sau khi tỉnh lại, Triển Chiêu ở lại bệnh viện hai tuần, chờ tới khi vết thương lành hẳn, cậu mới được phép xuất viện tiếp tục điều dưỡng.

Bạch Ngọc Đường đưa Triển Chiêu về lại biệt thự. Bạch Cẩm Đường đích thân mới tới hai hộ lý viên cấp cấp để chăm sóc sinh hoạt cho Triển Chiêu với em trai hẳn, lại cho hai thân binh thiếp thân làm hộ vệ cho hai đứa trẻ không tỉnh tâm này. Còn tự hẳn lại không thể không chạy tới một thành phố khác, hoàn thành nhiệm vụ của một phó tổng thư ký bộ quốc phòng. Dĩ nhiên, hẳn mang theo cả Triển Huy.

Mặc dù Triển Chiêu muốn ở lại chăm sóc em trai mình, nhưng Bạch Cẩm Đường vẫn mềm nắn rắn buông mang Triển Huy ra khỏi thành phố D. Trước khi đi hẳn đã đáp ứng Triển Huy, hết một tháng sẽ quay về, đến lúc đó Bạch Cẩm Đường sẽ ở nhà cùng Triển Huy chăm sóc Triển Chiêu.

Hai vị anh trai đi rồi, Bạch Ngọc Đường cũng hoàn toàn từ chối công việc tổ Trọng án, mỗi ngày ở nhà chăm lo cho chuyện ăn uống Triển Chiêu. Thật ra, lúc này cho dù tổ Trọng án còn việc phải làm, Bao Chứng cũng sẽ không gọi Bạch Ngọc Đường trở về làm việc. Bởi vì, kể từ khi Triển Chiêu bị bắt cóc tới nay, gần một tháng trời, Bạch Ngọc Đường chưa từng có cơ hội trải qua sinh hoạt bình thường. Thực tế, tuy Triển Chiêu bị thương, nhưng thân thể Bạch Ngọc Đường cũng gần hỏng mất, huống chi, Bạch Ngọc Đường còn thêm tinh thần vấn đề nghiêm trọng. Anh bây giờ chỉ sợ còn phải cần nghỉ ngơi hơn Triển Chiêu.

Những ngày dưỡng thương với Triển Chiêu mà nói, rất là nhàm chán, cậu vốn đã không được cử động mạnh, mỗi ngày chỉ có thể nhờ Bạch Ngọc Đường hay y tá đỡ ra vườn hoa tản bộ một chút. Ngoài vận động tay chân ra, thời gian hoạt động trí óc cũng bị hạn chế nghiêm khắc, cậu không thể dùng máy tính, không thể viết tổng kết, không thể làm bất kỳ chuyện gì liên quan tới tâm lý học.

Triển Chiêu rất để ý đến buổi thẩm lý cuối cùng trong vụ án Vân Thu Trạch, Bạch Ngọc Đường cũng không muốn nói nhiều với cậu. Bởi vì mỗi khi nói tới chuyện này, Triển Chiêu đều sẽ động tới đại não yếu ớt của mình để suy nghĩ, làm ảnh hưởng tới cơ thể cậu. Đây là chuyện làm Bạch Ngọc Đường hết sức đau lòng.

Triển Chiêu bất đắc dĩ phát hiện, cậu bây giờ giống hệt người tàn tật. À, không, cậu lúc này chính là một người tàn tật, bởi vì tới giờ cậu vẫn chưa thể nói chuyện bình thường.

Một dao kia của Vân Thu Trạch cũng không tổn hại tới thanh quản của Triển Chiêu, cho nên hệ thống âm thanh của cậu cũng không bị thương nghiêm trọng. Xét theo lý thuyết, cậu hoàn toàn có thể nói. Nhưng do vết thương ở cổ chưa khỏi hẳn, mỗi lần nói chuyện đều sẽ làm động tới cơ bắp cùng da xung quanh thanh quản, loại đau đớn đó khiến cậu bỏ hết mọi ý nghĩ đi nói chuyện.

Cho nên, chuyện giải trí hàng ngày của Triển Chiêu là nằm trên giường xem báo, và nghe chuyện Bạch Ngọc Đường kể cho cậu.

Thực ra, Bạch Ngọc Đường kể chuyện rất dễ nghe. Triển Chiêu tỉ mỉ phát hiện, từ sau khi cậu tỉnh lại, Bạch Ngọc Đường trước mặt cậu giống như thay đổi rất nhiều. Căn bản, trên người anh có rất nhiều biến hóa nho nhỏ mà một năm trước đây không thể hiện ra.

Ví dụ như, Bạch Ngọc Đường bây giờ, sẽ thường nhìn về Triển Chiêu cất lên tiếng cười sang sảng. Loại cười này trước đây Triển Chiêu cũng đã gặp rồi, nhưng chỉ có mấy lần. Triển Chiêu nhớ, lần đầu tiên thấy Bạch Ngọc Đường cười như thế, cậu đã từng len len cảm khái, Bạch Ngọc Đường đúng là một người rất hợp với tiếng cười. Nụ cười của anh rất có sức lây lan, sẽ khiến anh ấy tăng thêm vô số sức quyến rũ. Đáng tiếc, Bạch Ngọc Đường trước đây hình như vẫn luôn âm trầm, một nụ cười mỉm cũng hiếm khi xuất hiện trên mặt anh ấy, huống chi là cười to như vậy?

Sau một tai nạn trí mạng, Bạch Ngọc Đường lại trở nên thích cười. Đây có thể tính là trong họa đắc phúc không?

Ngoài cái này, Bạch Ngọc Đường còn trở nên vô cùng chủ động. Trước đây Triển Chiêu luôn cảm thấy, lúc Bạch Ngọc Đường ở bên cậu đều luôn cố ý tránh nói đến chuyện ba năm trước đây. Cái gì, Đinh Diễm Huệ, Vân Thu Trạch đều là khu vực cấm của anh. Lúc quan hệ giữa họ còn chưa xác định, có một lần vì mình chủ động nói đến chuyện tâm lý anh ấy bị thương, Bạch Ngọc Đường giận thật lâu không để ý tới cậu.

Nhưng bây giờ, lúc Triển Chiêu buồn chán, Bạch Ngọc Đường vì giải sầu cho cậu, đã chủ động kể ra những chuyện của anh cùng Đinh Diễm Huệ khi nhỏ. Kể từ nhỏ kể tới trưởng thành, cuối cùng đều sẽ trở về thời còn làm đặc cảnh, rồi sẽ nhắc tới Vân Thu Trạch, cuối cùng lại kể tới cái chết của Đinh Diễm Huệ. Kỳ quái là, tuy lúc Bạch Ngọc Đường nói tới những chuyện này sẽ làm vể mặt thương tâm cùng khổ sở, nhưng lại không hề mâu thuẫn. Như thế anh ấy đã hoàn toàn bỏ xuống, những chuyện đã qua, những chuyện bi thương, đối với anh ấy giống như đều đã trở thành một đoạn ký ức thương cảm, mà không khiến anh ấy đau tới thấu xương, không nở chạm vào.

Không lẽ, toàn bộ đều nhờ chuyện chiến thắng Vân Thu Trạch mà ra sao? Bạch Ngọc Đường anh đã hoàn toàn khỏi rồi?

Sau mấy ngày suy tư, cuối cùng Triển Chiêu đã nhịn xuống đau đớn ở cổ, dùng giọng khàn khàn nói với Bạch Ngọc Đường nghi vấn của mình. Bạch Ngọc Đường hơi ngẩn ra, anh tỉ mỉ nhìn Triển Chiêu thật sâu, trong ánh mắt khẩn trương của Triển Chiêu, gật đầu.

“Vết thương ở đây đã khỏi rồi.” Bạch Ngọc Đường chỉ chỉ đầu của mình, nói với Triển Chiêu, “Thôi miên của Triệu sư huynh rất có tác dụng, anh đã tìm lại được tất cả trí nhớ anh cố tình giấu gì. Lần này, anh hoàn toàn đánh bại được Vân Thu Trạch, nhốt hẳn vào nhà giam. Hẳn không còn là ác mộng của anh nữa, anh thấy, đầu óc anh đã khỏi rồi.”

Đáy mắt Triển Chiêu nảy lên vui vẻ, cậu kích động nắm hay tay Bạch Ngọc Đường, trong mắt giống như chứa đầy sao, nháy mắt tỏa sáng khuôn mặt còn nhợt nhạt. Tim Bạch Ngọc Đường thoáng đau xót, nơi tay truyền tới cảm giác lạnh lạnh, làm Bạch Ngọc Đường nhẹ cau mày.

Anh giơ một tay lên, nhẹ nhàng xoa bằng vải dày bọc trên cổ Triển Chiêu, khi Triển Chiêu hơi run lên, anh khẽ sờ kéo khóe miệng, “Nhóc ngốc, đầu óc anh đã tốt lắm, nhưng tim của anh, giống như bị bệnh.”

Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu khốn hoặc cau mày, liền nhếch khóe miệng, nhét bàn tay hơi lạnh của Triển Chiêu vào trong ngực mình, sau đó kéo cả người Triển Chiêu vào trong lồng ngực.

Tiết trời sau trưa, ấm áp, ướt át, từ bên cửa sổ truyền tới mùi hương của đất, ngửi vào thấy vô cùng thoải mái. Ôm chặt Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường nhắm hai mắt, cảm thụ cảm giác chân thực trong lòng, nhận lấy hạnh phúc tràn lồng ngực. Triển Chiêu cũng không biết, chuyện xảy ra ở hai tuần trước có ý nghĩa ra sao với Bạch Ngọc Đường. Trước đó, có lẽ anh còn không rõ, nhưng sau chuyện lần ấy, anh đã hoàn toàn làm rõ vị trí của Triển Chiêu trong lòng mình.

Triển Chiêu chính là thuốc tốt nhất cho nửa đời sau của Bạch Ngọc Đường. Không có triển chiêu, Bạch Ngọc Đường chính là một cô hồn dã quỷ. Mất đi Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường sẽ thành một kẻ điên không thuốc chữa. Cho nên, anh ngàn vạn không thể vất bỏ Triển Chiêu. Anh không chỉ có bảo vệ Triển Chiêu cho tốt, mà phải bảo vệ mình cho tốt, anh muốn vĩnh viễn trở thành lá chắn kiên cường nhất, bảo vệ anh với Triển Chiêu, cũng bảo vệ toàn bộ chuyện đẹp đẽ cùng tình yêu của anh với cậu.

Sau hai tháng nghỉ ngơi, mùa hè ngắn ngủi cuối cùng đã qua, cơ thể Triển Chiêu cũng dần trở nên khỏe mạnh. Khi vết thương của cậu lành hẳn, có thể mở miệng nói chuyện, Triển Chiêu lập tức nói với Bạch Ngọc Đường, mình muốn theo dõi vụ án của Vân Thu Trạch.

Lúc đầu Bạch Ngọc Đường cũng không đồng ý, nhưng sau đó, phát hiện Triển Chiêu đã khỏe, hơn nữa ở nhà nuôi hai tháng, tự anh cũng cảm thấy buồn phiền, cho nên mới đồng ý giúp Triển Chiêu hỏi thăm tiến triển vụ án, thậm chí còn đồng ý đến lúc cần thiết sẽ cùng Triển Chiêu tới nghe thẩm vấn.

Sau nhiều ngày, cuối cùng Bạch Ngọc Đường cũng trở lại tổ Trọng án làm việc. Tin tức này tạo chấn động không nhỏ trong tổ Trọng án. Bạch Ngọc Đường vừa vào cửa, bạn bè đã lập tức bao quanh.

“Bạch Ngọc Đường, hai tháng này cậu sống tốt quá, tôi thấy cậu đã béo ra rồi!” Giọng nói oang oang của Triệu Hồ lần nào gào lên cũng làm Bạch Ngọc Đường nhức đầu.

“Có Triển Chiêu ở bên, dĩ nhiên là sướng hơn chuyện theo bọn thô lỗ tụi này kiếm sống rồi. Nè, Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu sao rồi, khi nào mới cho bọn này tới thăm cậu ấy?”

Bạch Ngọc Đường thờ ơ liếc Trương Long, mất hứng nói, “Ông gặp Triển Chiêu làm gì? Em ấy còn yếu lắm, không rảnh đối phó với lũ khốn

mấy người đâu.”

“Oaaaa, đây là trọng sắc khinh bạn đúng không?” Triệu Hồ tức thì hét âm lên.

“Cái gì là trọng sắc khinh bạn, cái tên này vốn đã đáng ghét tới mức không có bạn bè rồi! Người tốt như Triển Chiêu vậy mà cũng bị cậu ta ôm đi mất, đúng là không có thiên lý!”

Bạch Ngọc Đường nghe những lời này của Trương Long, không những không giận còn cười, anh lạnh lùng liếc hai khuôn mặt cười tươi của hai người nọ, lạnh lùng nói, “Hai người vô văn hóa các cậu, để Triển Chiêu thấy khăng định sẽ đau đầu, tôi thấy hay là khỏi đi.”

“Hai cậu ấy vô văn hóa, chắc bọn tôi được đi?” Công Tôn Sách cười híp mắt bước tới, vỗ vai Bạch Ngọc Đường, hài lòng gật đầu, “Ừ, nuôi không tệ. Nếu Triển Chiêu có thể nuôi giống cậu thì tôi an tâm.”

“Yên tâm, tiểu Bạch kiểu gì cũng quan tâm Triển Chiêu hơn cậu.” Bao Chứng cùng bu lại, mỉm cười kéo bả vai Công Tôn Sách, mỉm cười nhìn Bạch Ngọc Đường. “Tiểu Bạch, sao rồi, khi nào về tổ?”

“Tùy.” Bạch Ngọc Đường nhích nhích khóe miệng nói, “Mấy hôm nay anh em cực khổ, Triển Chiêu đã khỏi hẳn rồi, tôi có thể về cùng làm việc với mọi người.”

“Tốt lắm!” Bao Chứng hài lòng gật đầu, “Cậu có thể về, thì chúng ta có thêm một trợ thủ đắc lực.”

“Trợ thủ?” Bạch Ngọc Đường híp mắt, ánh mắt quét qua toàn bộ đại sảnh, phát hiện hình như thiếu một người. “Bàng đại ca đâu?”

Sắc mặt Công Tôn Sách hơi rầu, đáp, “Con của bị bom nổ trúng, thương nhẹ.”

“Tôi biết, nhưng không phải bảo chỉ bị thương nhẹ sao, giờ đã hơn hai tháng, chẳng lẽ còn chưa khỏi?” Tim Bạch Ngọc Đường căng thẳng, một cảm giác bất an làm anh nháy mắt khẩn trương hơn.

Thấy Bạch Ngọc Đường hiểu lầm, Công Tôn Sách vội giải thích, “Không, con của không sao. Vấn đề là ba hẳn biết hẳn bị thương khi tra án, mới gọi hẳn về thành phố A. Không biết lúc nào mới về tổ được, có lẽ....”

“Ba ổng...” Bạch Ngọc Đường nhíu mày, “Tôi chỉ biết lai lịch Bàng đại ca không nhỏ, nhưng không biết ba ổng là ai. Sao ba ổng lại...”

Công Tôn Sách khẽ cười khổ, vỗ vai Bạch Ngọc Đường nói, “Chuyện này để sau hãy nói, bây giờ kể cho bọn tôi một chút về Triển Chiêu đi, thế nào, nếu cậu cũng về rồi thì cậu ấy chắc đã không sao. Khi nào cho bọn tôi gặp cậu ấy?”

Từ thái độ của Công Tôn Sách, Bạch Ngọc Đường nhìn ra, gia đình Bàng Thống hình như có chút phức tạp, trước mặt mọi người mà nói về chuyện nhà người ta đúng là không hợp lắm. Cho nên Bạch Ngọc Đường nhẹ gật đầu, bắt đầu nói về chủ đề của Công Tôn Sách, “Sẽ sớm thôi. Triển Chiêu bây giờ có thể ra ngoài đi lại, bây giờ cả ngày ở nhà la hét bảo muốn cùng tôi về tổ nè. Tôi thấy theo tính khí của em ấy, tôi chắc là không cản nổi, các anh sớm sẽ gặp thôi.”

“Cậu ấy cũng muốn về?” Bao Chứng hơi ngẩn ra, sâu trong mắt lại xẹt qua một chút thấu hiểu, “Chắc là muốn biết tiến triển vụ án?”

“Đúng vậy, đây chính là nguyên nhân tôi bị phái tới hôm nay.” Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ cười.

Bao Chứng vậy mà không cười, ngược lại, sắc mặt nghiêm túc nhìn Công Tôn Sách một cái, sau nữa, nhìn về phía Bạch Ngọc Đường như muốn nói.

“Chuyện gì?” Bạch Ngọc Đường hơi híp mắt, hỏi.

Bao Chứng chỉ hơi trầm ngâm, Công Tôn Sách không thể làm gì khác là thay hẳn trả lời câu hỏi của Bạch Ngọc Đường.

“Vân Thu Trạch sau khi bị bắn, nằm trên giường bệnh suốt một tháng. Sau đó mặc dù không bị nguy hiểm tới tính mạng, nhưng một mực không muốn nhận tội. Mặc dù, chúng ta đã có đủ bằng chứng khởi tố hẳn, nhưng trên người hẳn còn rất nhiều bí mật. Người này là một tài nguyên có giá trị, cấp trên không muốn xử tử hẳn đơn giản như vậy. Cho nên họ muốn có khẩu cung của Vân Thu Trạch.”

Công Tôn Sách dừng lại một lát, Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Nhưng tên khốn kia cái gì cũng không nói phải không?”

Công Tôn Sách gật, “Bất quá hôm qua, hẳn đột nhiên mở miệng.”

“À? Nói gì?” Bạch Ngọc Đường nhướn mày.”

“Hẳn bảo, hẳn có thể đồng ý lấy khẩu cung. Bất quá...”

“Bất quá cái gì?” Chân mày Bạch Ngọc Đường đã đứng thẳng, anh chăm chú nhìn Công Tôn Sách, ánh mắt có chút bức người.

Công Tôn Sách khổ sở nhìn bạch ngọc đường, muốn nói, nhưng không dám. Bấy giờ, Bao Chứng thở dài, nắm tay Công Tôn Sách, cũng đón nhận lời anh không nói được, “Hẳn bảo, hẳn phải được thấy Triển Chiêu trước, mới chịu nói.”

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 171: Vụ Án 10 – Trùng Sinh Chi Lộ (22)

Vân Thu Trạch muốn gặp em?”

Bạch Ngọc Đường chưng ra một bộ mặt chán nản, thấy biểu tình hơi giật mình trên mặt Triển Chiêu, buồn bực nói, “Phải, hẳn muốn gặp em, bảo là gặp em rồi mới chịu lấy khẩu cung. Em muốn gặp hẳn sao?”

Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường từ trên xuống dưới, khóe miệng hơi cong, không đáp. Đợi một hồi không thấy Triển Chiêu nói chuyện, Bạch Ngọc Đường không nhịn được, anh chăm chăm nhìn nụ cười trên mặt Triển Chiêu, mất hứng hỏi, “Rốt cuộc em nghĩ thế nào, đừng có cười khúc khích mãi có được không?”

Triển Chiêu thấy Bạch Ngọc Đường nóng nảy, không biết làm gì hơn là không chọc anh nữa, “Em chỉ thấy hơi kỳ lạ, vì sao Vân Thu Trạch muốn gặp em?”

“Ai biết thằng biến thái kia nghĩ sao!” Bạch Ngọc Đường thở phì phò nói, “Lỡm nhất chính là bên đội trưởng, không biết lấy khẩu cung của tên khốn kia thế nào, bắt anh về đây hỏi em. Triển Chiêu, nếu em không muốn gặp hẳn thì cứ nói cho anh, anh đảm bảo đội trưởng không dám ép em!”

Triển Chiêu cười, nhìn bộ dáng khẩn trương của Bạch Ngọc Đường, trong lòng chỉ cảm thấy ấm áp.

“Tiểu Bạch, em cảm thấy anh hình như thay đổi thật nhiều.”

“Anh?” Bạch Ngọc Đường sững sốt, không hiểu nói, “Anh thay đổi chỗ nào?”

“Nếu là anh ngày xưa, chắc chắn sẽ không giúp Bao đại ca tới đây hỏi em chuyện này mà khẳng định sẽ từ chối khi còn ở Tổ trọng án, hơn nữa còn giấu hẩn đi. Em nhìn ra, anh cũng không muốn em đi gặp Vân Thu Trạch, nhưng anh vẫn nói lại chuyện này cho em, vì vậy em nhận ra, anh thay đổi.”

Lời của Triển Chiêu làm sắc mặt Bạch Ngọc Đường khẽ biến, anh len lén quan sát Triển Chiêu mấy lần, nhận ra trên mặt đối phương ngoài mỉm cười, không có biểu tình mất hứng, cho nên mới cẩn thận nói, “VẬY, em không thích anh thay đổi?”

“Làm sao có!” Triển Chiêu cười nói, “VẬY tốt lắm. Anh chịu nói chuyện này cho em biết, là do anh tôn trọng em, cũng tin tưởng em. Xảy ra chuyện nghiêm trọng như vậy rồi, anh còn chịu tin tưởng em, chỉ cần một chuyện này thôi, em đã hết sức cảm động. Ngọc Đường, em thích anh bây giờ.”

“Anh bây giờ?” Bạch Ngọc Đường mất tự nhiên nhú mày, “VẬY trước kia em nói thích anh, đều là để dụ dỗ anh sao?”

“Dĩ nhiên không phải!” Triển Chiêu dờ khóc dờ cười nhìn Bạch Ngọc Đường, “Cái anh này, sao cứ để ý vào những chỗ quái đản. Chúng ta bây giờ phải để hết sức chú ý vào khẩu cung của Vân Thu Trạch mới đúng chứ?”

Bạch Ngọc Đường nhú mày, miễn cưỡng đồng ý cách nói của Triển Chiêu. “VẬY em quyết định đi, có điều anh đoán, em nhất định phải tới gặp hẩn, đúng không nào?”

Triển Chiêu chăm chú nhìn đôi mắt lo lắng của Bạch Ngọc Đường, nhẹ nhàng ừ một tiếng, “Em phải đi. Bởi vì em muốn lấy khẩu cung của hẩn.”

Vân Thu Trạch, là một kẻ khá quan trọng đối với hai chúng ta, em nhất định phải ghi lại toàn bộ những chuyện liên quan tới hắn vào trong báo cáo.”

“Báo cáo của em quan trọng vậy sao? Quan trọng tới mức em có thể nhịn xuống kì thị để gặp tên rác rưởi đó hả?” Bạch Ngọc Đường hận hận nhìn Triển Chiêu, không vui nói, “Thật ra mặc dù đề nghị của anh không thay đổi được gì, nhưng anh vẫn muốn khuyên em đừng đi.”

Triển Chiêu cười, cậu hướng Bạch Ngọc Đường vẫy tay. Bạch Ngọc Đường bĩu môi, ngại ngần một lát vẫn tiến tới bên người Triển Chiêu.

Bạch Ngọc Đường ngồi bên cạnh Triển Chiêu, Triển Chiêu lập tức xích lại gần, đem nửa người dựa lên vai Bạch Ngọc Đường, híp mắt nói với Bạch Ngọc Đường, “Đàng sau tổ chức khủng bố của Bá tước vẫn còn có kẻ trợ giúp, ngoài Vân Thu Trạch ra, rất có thể chúng còn được giúp đỡ từ những tổ chức khủng bố khác. Vân Thu Trạch mà thành viên cao nhất của tổ chức mà cảnh sát bắt được, khẩu cung của hắn quan trọng với cảnh sát tới mức nào, em đoán anh sẽ hiểu hơn em.”

Vì cổ họng bị thương nên giọng Triển Chiêu có chút thay đổi. Từ rõ ràng trong trẻo, giờ trở nên hơi khàn khàn. Bạch Ngọc Đường im lặng nghe lời Triển Chiêu, trong tim đã thấy hết sức đau lòng. Đây chính là Triển Chiêu của anh, cho dù bản thân trải qua một chuyện thâm trầm như thế, vẫn cứ luôn đem công lý cùng chính nghĩa đặt ở vị trí quan trọng nhất trong lòng.

Bạch Ngọc Đường không thể không yêu một Triển Chiêu như vậy, rồi lại hết sức đau lòng cùng hận Triển Chiêu. Nếu có thể, anh cũng mong mình có thể mặc kệ ý muốn của Triển Chiêu, đặt cậu ở nhà bảo vệ. Nhưng anh hiểu, chuyện đó khẳng định không phải chuyện Triển Chiêu mong muốn. Bạch Ngọc Đường không phải là người không biết đúng sai, anh nhất định phải công nhận, lời Triển Chiêu nói hoàn toàn giống với suy nghĩ của anh.

Suy nghĩ hai người đều công nhận, vậy đành phải chọn như thứ khiến họ khổ sở thôi.

Giống như lựa chọn lúc ban đầu.

Nghĩ tới hai chữ chọn lựa, tim Bạch Ngọc Đường chột chần chờ, anh bắt lại tay Triển Chiêu, đặt trong lòng bàn tay mình, không ngừng vuốt ve. Tim Triển Chiêu chột động, “Ngọc Đường, anh lại nghĩ tới chuyện gì?”

“Anh....” Bạch Ngọc Đường chần chờ một lát, cuối cùng dùng giọng bất an trả lời câu hỏi của Triển Chiêu, “Anh đang nhớ về hôm đó.”

Hôm đó, là ngày ở chung cư Kim Hồng. Bạch Ngọc Đường không nói gì nhiều, Triển Chiêu đã lập tức hiểu chuyện Bạch Ngọc Đường muốn nói.

“Hôm đó, làm sao anh làm được?” Giọng của Triển Chiêu nhẹ nhàng, giống như đang năn nỉ Bạch Ngọc Đường kể cho cậu nghe một câu chuyện thú vị, mỉm cười hỏi, “Em thật là rất tò mò, khi đứng trước sự ép buộc của Vân Thu Trạch, thời gian lại gấp như thế, làm sao anh có thể nghĩ ra biện pháp lưỡng toàn kỳ mỹ như vậy?”

“Lưỡng toàn kỳ mỹ?” Bạch Ngọc Đường bĩu môi, giơ tay lên sờ sờ vết sẹo trên cổ Triển Chiêu, mất hứng nói, “Chỉ có thằng ngốc em mới có thể xem kết quả như thế này là lưỡng toàn kỳ mỹ.”

“Nhưng vậy là không tệ rồi còn gì?” Cảm xúc trên cổ làm Triển Chiêu thấy rất nhột, cậu mỉm cười đẩy ra tay Bạch Ngọc Đường, cười nói, “Anh nghĩ tới tên Vân Thu Trạch cái gì cũng mất kia, chắc vui vẻ được một chút chứ?”

Bạch Ngọc Đường giận dữ trợn mắt nhìn Triển Chiêu, “Anh cũng sắp bị hù chết rồi, còn vui vẻ!”

“Dạ dạ dạ, là em sai, dùng từ không đúng, bắt quá anh nói thật cho em đi, em tò mò không được sao.”

“Thật không biết làm sao xử em.” Nhìn ánh mắt tò mò tới mức phát sáng của Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ cười, “Nói thật, anh có cách gửi thông điệp tới cho bọn tổ trưởng, đều nhờ có Đinh Diễm Huệ.”

Triển Chiêu hí hóp mắt, “Đinh Diễm Huệ?”

“Ừ.” Trên mặt Triển Chiêu hiện ra một vẻ nghiêm túc, anh nhìn Triển Chiêu, lại cong môi, “Anh từng kể với em, anh với Đinh Diễm Huệ là bạn bè từ nhỏ. Bọn anh quen nhau từ thời chưa biết nói, chơi với nhau tới lớn, đi học, làm việc đều đi chung, có rất nhiều bí mật chỉ thuộc về hai người. Sau đó, vì gia nhập đội đặc cảnh, phải thi hành rất nhiều nhiệm vụ nguy hiểm. Có lần đang nói chuyện với nhau, Diễm Huệ cậu ta tự nhiên có sáng kiến, đề nghị hai đứa tạo ra một nhóm mật mã chỉ hai người biết để phòng ngừa vạn nhất.”

“Ý của Đinh Diễm Huệ là, khi một trong hai người rơi vào nguy hiểm cần truyền tin lại, thì sử dụng mật mã này, sẽ giúp người còn lại an toàn nhận được tin tức?”

“Đúng.” Bạch Ngọc Đường thở dài, “Chỉ tiếc còn chưa kịp dùng tới, cậu ta đã gặp chuyện rồi.”

“Nhưng anh ấy đã từng kể mật mã này cho Tô Hồng, cho nên sau khi anh tìm thấy Vân Thu Trạch, đã len lén dùng mật mã truyền tin cho Tô Hồng.” Triển Chiêu cuối cùng cũng xâu được mọi chuyện thành một chuỗi đáp án hoàn chỉnh.

Bạch Ngọc Đường gật, “Em còn nhớ lần trước bị Hàn Long uy hiếp trên xe buýt ra phi trường không?”

“Dĩ nhiên nhớ.” Triển Chiêu chớp mắt, “Em nhớ rồi, lúc đó chúng ta phải vội vã truyền tin cho Bao đại ca trước mặt Hàn Long, lúc đó anh chỉ nhắn ba chữ trong tin nhắn, đã có thể nói rõ ràng mọi chuyện. Lần đó anh đã gửi mật mã này, ngoài anh ra, chỉ còn mỗi Tô Hồng mới có thể đọc hiểu đúng không?”

Bạch Ngọc Đường cười, “Không sai, lần đó anh cũng chưa chắc Tô Hồng hiểu được, chẳng qua tính thử một lần. Nhưng sau lần đó anh đã biết, giữa anh với Tô Hồng có một biện pháp liên lạc nhanh chóng đơn giản rồi.”

Triển Chiêu rất cảm khái nhìn Bạch Ngọc Đường, khóe miệng hơi cong, “Nói vậy mạng em, chính là nhờ Đinh Diễm Huệ với Tô Hồng mới được cứu, em thấy em phải tận mắt cảm ơn Tô Hồng mới phải.”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, “Không cần, bọn anh làm đặc cảnh, nếu cứ cứu xong là phải cảm ơn thế này, thì mãi không dứt được. Nói thật, lần này nên cảm ơn nhất phải là hai vị anh trai của chúng ta, nếu không phải họ kịp thời chạy tới, thì Tô Hồng có truyền được tin ra, cũng không thể giúp đám người kia thoát được một kiếp. Chẳng qua còn không tới ba phút, sơ tán toàn bộ 100 người, thật không hiểu họ làm sao.”

“Em nghe nói, là do anh Công Tôn đã ra lệnh sơ tán đám đông trước, lúc ấy ở hiện trường còn có ba cảnh sát khu vực giúp đỡ. Trước khi bọn anh hai tới, sơ tán đã được một tiếng rồi.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, cười với Triển Chiêu, “Cho nên, lần này là tổ Trọng án của chúng ta cùng với mấy anh hai cứu em, dĩ nhiên còn cứu cả anh nữa. Triển Chiêu, người chúng ta phải cảm ơn đúng là quá nhiều, nhưng người anh phải cảm ơn, chính là em. Cảm ơn em đã cố gắng sống sót, em không biết, em quan trọng với anh bao nhiêu đâu.”

Em đối với anh quan trọng bao nhiêu.

Chỉ khi đối mặt với sinh tử mới có thể hiểu. Triển Chiêu chăm chú nhìn vào mắt Bạch Ngọc Đường, cười dịu dàng mà ngọt, “Ngọc Đường, em quyết định rồi.”

“Hửm?” Bạch Ngọc Đường híp mắt, “Quyết định cái gì?”

“Em muốn đi gặp Vân Thu Trạch.” Vừa thấy chân mày Bạch Ngọc Đường chớp mắt nhăn lại, Triển Chiêu vội vàng xoa xoa mặt anh, nói tiếp, “Có điều, hãn đáng sợ như vậy, anh phải theo cùng em mới chịu đi nha.”

Chân mày Bạch Ngọc Đường tạm giãn ra, anh bất đắc dĩ nhéo mặt Triển Chiêu, buồn buồn nói, “Em không nói anh cũng không có cho em đi một mình đâu a, ngốc!”

Vân Thu Trạch bị nhốt trong một phòng giam đơn, có người canh gác cẩn mật, hẳn là trọng phạm đặc biệt, lại vừa khỏi bệnh, ngục giam phải sắp xếp thủ vệ đặc biệt cho hãn.

Lúc Triển Chiêu với Bạch Ngọc Đường cùng nhau bước vào phòng thẩm vấn, lập tức nhìn thấy Vân Thu Trạch ngồi ở đối diện bàn đại. Thấy dáng vẻ Vân Thu Trạch, Triển Chiêu có chút bất ngờ, bởi vì cậu không ngờ Vân Thu Trạch lại thay đổi nhiều như vậy.

Có lẽ là do vết thương vừa mới khỏi, Vân Thu Trạch nhìn qua trong gầy đi nhiều. Bây giờ hãn đang mặc áo tù màu xám tro, chân xỏ dép, hai tay bị còng ra sau lưng, sống lưng thẳng tắp, ngồi trên ghế, mặt mỉm cười nhìn Triển Chiêu với Bạch Ngọc Đường.

“Không ngờ em chịu tới gặp tôi.” Từ lúc Triển Chiêu bước vào, ánh mắt Vân Thu Trạch chưa hề rời khỏi khuôn mặt cậu. Triển Chiêu chưa kịp ngồi xuống, hãn đã trước mở miệng ra.

Triển Chiêu nhìn Vân Thu Trạch, khẽ cau mày, thờ ơ đáp, “Tôi chẳng qua là tò mò, xem anh rốt cuộc muốn gì.”

Vân Thu Trạch nhìn Triển Chiêu đang ngồi xuống đối diện mình dưới sự chăm nom của Bạch Ngọc Đường, hơi cau mày, trong mắt thoáng qua một chút buồn bã.

“Thật ra, em không cần phải nghĩ nhiều như thế, tôi chỉ muốn xem xem em đã khỏe hay chưa.”

“Khỏe?” Triển Chiêu mỉm cười, “Tôi dĩ nhiên là tốt rồi. Anh không thấy, tôi lúc này còn khỏe mạnh hơn cả anh sao?”

Lời của Triển Chiêu làm Vân Thu Trạch phát ra tiếng cười khẽ, ánh mắt của hắn từ từ di dời lên người Triển Chiêu, cuối cùng dừng lại trên cổ. Vân Thu Trạch lại cau mày, “Triển Chiêu, đáng lý ra, tôi nên nói với em một câu xin lỗi. Em biết, tôi vốn không muốn giết em.”

Triển Chiêu ngẩn ra, cậu không ngờ Vân Thu Trạch lại nói ra một câu như vậy. Cậu không biết lời này của Vân Thu Trạch là thật hay giả, nhưng, cho dù là thật lòng đi nữa, thì những lời này có nghĩa lý gì với Triển Chiêu?

Nghĩ tới đây, Triển Chiêu lạnh lùng nhìn Vân Thu Trạch, đáp, “Anh nói vậy cũng không đúng, ngay từ đầu, anh đã làm xong kế hoạch giết tôi. Tôi không phủ nhận chuyện suy nghĩ của anh đã dao động trong thời gian chúng ta chung đụng, nhưng cuối cùng, khi anh ra tay giết tôi cũng không hề có chút do dự nào.”

“Em nói vậy, là đang trách tôi sao?” Vân Thu Trạch chăm chú nhìn vào mắt Triển Chiêu, nghiêm túc hỏi.

“Trách anh?” Triển Chiêu buồn cười nhìn Vân Thu Trạch, “Tôi có tư cách gì trách anh hả? Anh không phải bạn tôi, anh muốn giết tôi, làm sao trách. Dĩ nhiên, anh không giết tôi, tôi cũng sẽ không cảm kích anh. Vân Thu Trạch, anh còn chưa hiểu à? Đối với tôi, anh chẳng qua là kẻ thù của Bạch Ngọc Đường, dĩ nhiên cũng sẽ thành kẻ thù của tôi. Bây giờ tôi chỉ

cần nghĩ cách bắt anh là đủ. Giống như lúc này, tôi ngồi đối diện anh, chờ anh khai ra toàn bộ tội của mình, đây mới là cảm giác tôi thích nhất.”

Vân Thu Trạch nhìn Triển Chiêu thật sâu, sau khi nghe thấy lời này, trên mặt hắn cũng không xuất hiện vẻ tức giận. Chờ Triển Chiêu nói xong, hắn lại nhẹ nhàng thở phào.

“Sao cũng được, có thể để em có chút cảm giác thích, thì tôi cũng hài lòng. Cho dù trong mấy ngày chúng ta chung đụng, tôi có thể cảm nhận được em không hề thích tôi, cho dù, lúc đó chúng ta thân mật tới thế.”

Lời của Vân Thu Trạch làm Triển Chiêu nhướn mày, Bạch Ngọc Đường càng dùng sức siết tay ghế, ánh mắt như thể muốn bắn thủng Vân Thu Trạch, trong chớp mắt chuyển thành hết sức nguy hiểm.

Vân Thu Trạch hình như cũng biết lời nói của mình khiến tâm trạng Bạch Ngọc Đường trở nên khó chịu, hắn vẫn mỉm cười nhìn Triển Chiêu. Ánh mắt của Vân Thu Trạch khiến Bạch Ngọc Đường bực lắm, anh lạnh lùng vỗ bàn. “Vân Thu Trạch, mày kêu bọn tao tới chỉ để nói mấy lời nhảm nhí này ư!? Còn không mau khai hết tội của mình ra!”

Vân Thu Trạch liếc Bạch Ngọc Đường, thờ ơ đáp, “Cậu muốn biết gì?”

“Tổ chức của mày ở đâu, đồng bọn của mày, còn có những kẻ giúp đỡ người nữa.” Bạch Ngọc Đường chăm chú nhìn vào đôi mắt âm u của Vân Thu Trạch, lạnh lùng nói.

Vân Thu Trạch híp mắt, trầm ngâm một lát, đáp, “Nếu tôi nói hết những chuyện này cho cậu biết, tôi chắc chắn sẽ chết.”

“Mày tưởng mày không nói sẽ không chết sao?” Bạch Ngọc Đường chăm chú nhìn Vân Thu Trạch, “Mày phạm tội, cho dù có chết một vạn lần cũng không có cách nào rửa sạch.”

“Bạch Ngọc Đường, nhiều năm như thế, tính tình cậu vẫn không đổi.” Vân Thu Trạch nhìn Bạch Ngọc Đường, bất đắc dĩ cười, “Tôi cảm thật cậu đúng là không nên đi làm hình cảnh, đáng lẽ phải quay lại đội đặc cảnh. Cậu hợp với việc bắt cướp, nhưng hoàn toàn không hợp đi thẩm án đâu. Triển Chiêu, em thấy tôi nói có phải không?”

Vấn đề lại được đá sang Triển Chiêu, Triển Chiêu hơi cau mày, cậu thật không biết trả lời ra sao. Cậu cũng không hiểu, lúc Bạch Ngọc Đường làm đặc cảnh là thế nào, nhưng, khi cậu quan sát Bạch Ngọc Đường thẩm án ở một số hiện trường, cậu cũng sẽ cho ra kết luận giống Vân Thu Trạch. Bạch Ngọc Đường, đúng là không hợp thẩm án, nhưng ai bảo hình cảnh thì bắt buộc phải đi thẩm án chứ?

“Thật ra, anh ấy có thể bắt anh lại đã đủ rồi.” Triển Chiêu không lạnh không nóng nhìn Vân Thu Trạch. “Ngắm lại đi, lúc đầu không phải anh chắc chắn, nói Bạch Ngọc Đường sẽ không thắng nổi sao? Anh tỉ mỉ thiết kế một lần trị liệu tâm lý kịch, chính là muốn chữa bệnh cho mình, đồng thời cho Bạch Ngọc Đường một đòn trí mạng. Nhưng anh nhìn lại hiện tại xem, bệnh của Bạch Ngọc Đường đã hoàn toàn khỏi, tôi cũng không chết, ngồi an ổn ở đây, còn anh? Bệnh của anh chỉ sợ vĩnh viễn chữa cũng không khỏi!”

Triển Chiêu rất hiếm khi nguyên rủa người khác quá đáng như thế, cho dù đối phương có là trọng phạm đi nữa, Triển Chiêu đều sẽ dùng thái độ chuyên nghiệp để đối xử với họ. Nhưng Vân Thu Trạch lại là ngoại lệ, cho dù có là người như Triển Chiêu, cũng phải giận dữ khi gặp mặt Vân Thu Trạch. Cậu cố tình hạ kết luận cho Vân Thu Trạch, mà đây cũng là nguyện vọng của cậu, cậu thật mong Vân Thu Trạch phải bị bắn chết hoặc giam trong bệnh viện tâm thần cả đời. Loại yêu tinh hại người khốn kiếp này, phải cho chúng quay về nơi không thấy mặt trời mới phải!

Nhưng chuyện làm Triển Chiêu bất ngờ nhất là, sau khi nghe xong những lời này của cậu, Vân Thu Trạch lại cười. Hắn chăm chú nhìn vào mắt

Triển Chiêu, khẽ gật đầu, “Bệnh của Bạch Ngọc Đường đã khỏi, mà bệnh của tôi còn chưa khỏi. Nhưng trong mắt tôi, tôi với cậu ta cũng không có gì khác. Tôi thấy khác nhau duy nhất nằm trên người của em. Bệnh của Bạch Ngọc Đường, nhờ có em mới tốt, tôi nói phải không?”

Triển Chiêu không đáp, cậu chỉ lạnh lùng nhìn Vân Thu Trạch. Vân Thu Trạch híp mắt, tiếp tục nói. “Đã vậy, Triển Chiêu, tôi nghĩ nếu có cơ hội, tôi nhất định phải nhờ em làm bác sĩ cho tôi, thì mới có cơ hội chữa khỏi bệnh đúng không?”

Triển Chiêu hết hồn, Bạch Ngọc Đường cũng không nhin được nữa, anh đột ngột đứng lên, lao về phía Vân Thu Trạch, đồng thời hét lớn, “Mày yên tâm, cả đời mày cũng không có cơ hội đó!”

Triển Chiêu thầm nghĩ không tốt, vội vàng dùng tốc độ nhanh nhất đuổi theo, kéo lại Bạch Ngọc Đường đang muốn nhào tới đánh Vân Thu Trạch.

“Triển Chiêu, em bỏ anh ra, anh nhất định phải dạy dỗ tên khốn kiếp này!”

“Đừng! Tiểu Bạch, chúng ta đi thôi, giờ không cần ra tay với hắn nữa rồi!” Triển Chiêu kéo Bạch Ngọc Đường, cho tới khi thấy Bạch Ngọc Đường không vì xung động mà phạm sai lầm nữa, mới lạnh lùng nói với Vân Thu Trạch, “Anh muốn gặp tôi, anh đã được gặp rồi. Tôi hi vọng anh có thể thực hiện lời hứa, khai ra mọi tội lỗi.”

Nói xong, cậu vừa lôi vừa kéo Bạch Ngọc Đường còn chưa hết giận ra khỏi phòng thẩm vấn.

Triển Chiêu lôi Bạch Ngọc Đường đi, Vân Thu Trạch vẫn luôn nở nụ cười nhìn bọn họ ra ngoài, cho tới khi cửa bị Bạch Ngọc Đường đóng sầm lại, hắn mới xóa đi nụ cười trên mặt.

“Tên khốn kiếp! Dám ở trước mặt anh uy hiếp em!” Vừa ra khỏi cửa, Bạch Ngọc Đường tức giận đập lên tường một cái, tiếng vang to làm Triển Chiêu hết hồn, không cần cảm nhận cậu cũng biết, cú đấm đó nhất định sẽ làm đau tay Bạch Ngọc Đường.

Triển Chiêu bất đắc dĩ thở dài, đành xoa dịu cho người trước mắt đã, “Anh đánh hăn thì được gì? Hăn chỉ còn lại nửa cái mạng, nếu anh lỡ tay đánh chết hăn, lại gây phiền toái cho bản thân.”

“Hừ! Lúc đó đáng lẽ nên bắn chết hăn luôn, tài bắn súng của sếp quá lớn!”

“À, thì ra tôi không biết, thì ra có người ý kiến với tài bắn súng của tôi như vậy.” Không biết từ lúc nào, Bao Chửng đã xuất hiện sau lưng Bạch Ngọc Đường với Triển Chiêu như một hồn ma.

Bạch Ngọc Đường run cả người, vội vàng đổi sang bộ mặt tươi cười, quay đầu hì hì nhìn Bao Chửng, nói, “Ây dô, đội trưởng, tôi chỉ là bị tên khốn trong đó chọc tức thôi mà? Ai không biết ngài là thần súng trong tổ Trọng án, cả tôi cũng không phải đối thủ của ngài đâu, ha ha ha.”

“Dẹp đi, nghe cậu nói rằng tôi đau hết.” Bao Chửng đấm Bạch Ngọc Đường một cú, sau đó nhìn Triển Chiêu, ân cần hỏi, “Triển Chiêu, trông bộ dạng của em, chắc là khỏe rồi?”

“Tôi không sao hết, Bao đại ca.” Triển Chiêu khẽ mỉm cười, đôi mắt linh động thoáng qua một chút ranh mãnh, “Bao đại ca, mấy hôm nay thầy không làm khó anh chứ?”

Bao Chửng sừng sốt, sau đó bất đắc dĩ cười, “Cũng không, may mà cậu không sao, bằng không ông ấy khẳng định dắt theo cháu mình, hủy luôn tổ Trọng án.”

“Ý? Nhắc tới sư huynh, hình như đã rất lâu tôi không gặp anh ấy.” Triển Chiêu tròn mắt, cố gắng nhớ lại xem, lần cuối cùng cậu thấy Triệu Trinh là khi nào.

“Triệu tiểu Trinh ấy à.” Bao Chứng cười, “Hình như từ sau khi Bàng Thống khỏi bệnh, xuất viện rồi, tôi cũng không gặp cậu ấy nữa. Đội trưởng Triệu hình như nói cậu ta tới thành phố A, không biết đi làm gì.”

Triển Chiêu suy nghĩ một hồi, vẫn cảm thấy chuyện là lạ, nhưng không chờ cậu nghĩ tiếp, Cảnh sát Bạch nổi cơn ghen đã lâu không nhìn được nữa. Anh chột chột cánh tay Triển Chiêu, không lạnh không nóng nói, “Vị sư huynh của em khi nào mà không bận, chờ hết bận rồi ông sẽ tự động không mời mà tới thôi, lo lắng gì?”

“Ừm.” Người hết sức hiểu rõ Bạch Ngọc Đường như Triển Chiêu nghe thấy vị chua trong lời nói, vội vàng ngưng hẳn đề tài liên quan tới sư huynh, ngoan ngoãn im lặng.

Bao Chứng nhìn hai người này, chỉ có thể bất đắc dĩ cười.

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 172: Vụ Án 10 – Trùng Sinh Chi Lộ (23)

Thời gian trôi qua rất nhanh, chớp mắt đã sang tháng 9, mùa thu lại sắp tới. Vào hôm án của Vân Thu Trạch viên mãn kéo màn, Bao Chứng hiếm khi được dịp hào phóng, muốn xuất tiền bao mọi người một bữa mừng thắng lợi. Nhưng lần này, hào phóng của hắn không thành, bởi vì Bạch Ngọc Đường chủ động cướp quyền thanh toán về cho mình. Để cảm ơn mọi người hợp sức cứu thoát Triển Chiêu, cũng do anh lo lắng cơ thể Triển Chiêu còn chưa khỏe, đề nghị tổ chức tiệc ở trong biệt thự nhà mình, toàn bộ chi phí đều do anh bỏ ra.

Có người chủ trương thay, Bao Chứng tự nhiên vui vẻ. Vì vậy, tối ngày ăn mừng, toàn bộ tổ Trọng án xuất động, xế chiều, tập thể chạy tới nhà Bạch Ngọc Đường với Triển Chiêu. Thậm chí, cả Tần Giản luôn ở ẩn cũng tới. Quá trình ăn mừng vô cùng náo nhiệt, náo loạn, đủ mọi loại tình huống. Trong đó, chuyện làm Bạch Ngọc Đường buồn nhất là, Triển Chiêu ngay hôm ấy, lại phát hiện ra một bí mật không lớn không nhỏ. Mà sự phát hiện đó, khiến Bạch Ngọc Đường vừa lo vừa sợ, còn nói bậy một câu đáng chết. Mà kẻ khởi xướng ra vụ này, lại là Tần Giản mặt đơ khiến người ta ghét chết được!

Chuyện xảy ra là do, một đoạn nhật ký hai tháng trước Bạch Ngọc Đường viết thay Triển Chiêu.

Chuyện xảy ra thế này. Chiều hôm đó, toàn bộ mọi người tới nhà Bạch Ngọc Đường. Trương Long Triệu Hổ, hai tên này vừa vào cửa đã la ó, từ vườn tới quây rượu, gần như chỗ nào cũng bị hai người họ quây tung lên.

Bạch Ngọc Đường lúc đó cảm thấy nhà mình hình như gặp xui. Nhưng anh chưa kịp chặn lại hai tên đó, thì bản thân mình cũng bị chuốc không ít rượu. Mấy chén xuống bụng, Bạch Ngọc Đường tâm trạng sáng khoái cũng bắt đầu high, chủ động lôi các anh em trong tổ Trọng án đi thăm viếng từng phòng.

Lôi kéo đến mấy tiếng, lại ăn xong bữa tối phong phú, Bạch Ngọc Đường cơm nước no nê rồi, sợ cơ thể Triển Chiêu không chịu nổi, liền vội vàng đuổi cậu về phòng nghỉ ngơi. Theo lý thuyết, người thức thối đều nên đứng dậy cáo tử. Cho nên Tô Hồng là người đầu tiên giơ tay tạm biệt Bạch Ngọc Đường, Công Tôn Sách tuy là dân kỹ thuật, nhưng hiếm khi muốn về ngủ sớm, đem Bao Chửng kéo đi luôn. Chẳng qua đám tiểu tử còn lại không chịu nghe lời, bốn cây cột lôi kéo Bạch Ngọc Đường đòi uống thêm tăng nữa. Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ, chỉ có thể bảo vệ Triển Chiêu đi, mình ở lại liệu mình bồi tửu quý.

Thấy Bạch Ngọc Đường bị bắt lại, Triển Chiêu ngoại trừ để cho một ánh mắt thương cảm, cũng không còn cách nào tiến lên cứu anh. Cho nên, Triển Chiêu đành một mình lên lầu. Nhưng mới lên lầu chừng năm phút, lại nghe thấy một tiếng gõ cửa. Triển Chiêu hơi ngạc nhiên, không ngờ đám tiểu tử kia còn không chịu bỏ qua cho cậu? Cậu tính giả chết, nhưng tiếng gõ cửa kia rất cố chấp. Triển Chiêu bất đắc dĩ, không còn cách nào hơn là xuống giường ra mở cửa cho người nọ.

“Ủa? Sao lại là anh?” Triển Chiêu ngơ ngác nhìn Tần Giản đứng trước cửa, cả đêm nay cậu vốn chưa hề nghe Tần Giản nói, thậm chí, nhìn thấy hắn cũng hiếm, người này cứ bay tới bay lui trong biệt thự y như ma. Mới nãy trước lúc lên lầu, cậu cũng không có thấy Tần Giản, còn tưởng người này đã đi rồi.

“Tôi...” Tần Giản ấp úng nhìn Triển Chiêu, sau đó nhìn sàn nhà trong phòng.

Triển Chiêu lập tức hiểu, nghiêng người tránh ra, “Vào đi!”

Tần Giản nhích nhích khoe miệng, bước một bước vào trong phòng Triển Chiêu, sau đó trực tiếp tới bên bàn đọc sách của cậu, ngồi trên.... Sàn nhà ở bên cạnh.

Triển Chiêu bất đắc dĩ đỡ trán, thói quen không thích ngồi ghế của anh ta tới đâu cũng không khác, không lẽ tưởng phòng mình là phòng thí nghiệm của anh ta sao? Nghĩ tới đây, Triển Chiêu nhìn giường của mình. Được rồi, nhất định không được nằm xuống, nếu không sẽ có ảo giác mình trở thành một vị thi thể đang nằm trên bàn giải phẫu.

“Tôi thấy anh còn chưa ăn cơm tối phải không?” Triển Chiêu nhìn khuôn mặt ngơ ngác của Tần Giản, lôi một miếng bánh kem từ trong tủ lạnh ra, lại lấy thêm một ly nước dứa, bưng tới trước mặt Tần Giản.

“Cái này là bánh kem Tô Hồng mang tới, tiểu Bạch thấy tôi thích ăn nên giấu hết một nửa vào tủ lạnh.”

Tần Giản chăm chú nhìn ổ bánh kem kia, mặc dù khi nghe thấy hai chữ tiểu Bạch, khoe miệng của hắn giật một cái, nhưng vẫn nghe lời nhét ổ bánh kem kia vào trong miệng mình. Triển Chiêu nhìn Tần Giản im lặng ăn, như có điều suy nghĩ, chợt cảm thấy tâm trạng vị khám nghiệm tử thi này hình như có chút không vui. Anh ta, giống như có chuyện buồn.

Đừng hỏi vì sao Triển Chiêu có thể nhìn ra tâm trạng từ trên khuôn mặt vô tình của Tần Giản, có lẽ cũng vì cậu có năng lực đó mà Tần Giản mới tới tìm cậu đi?

“Tần Giản, anh sao thế, nhìn bộ dáng không được vui.” Nếu đã nhận ra tâm trạng của Tần Giản, Triển Chiêu cũng không định bỏ qua. Cậu biết với loại người như Tần Giản, chỉ có thể dùng cách trực tiếp nhất để giao lưu với họ. Những người như họ sẽ hiếm khi buồn, nhưng lỡ có thì phải nhanh chóng giải quyết, nếu không để lâu sẽ thành bệnh.

“Ừ.” Quả nhiên, Tần Giản rất thẳng thắn thừa nhận.

Triển Chiêu cũng hiểu vì sao Tần Giản tới tìm cậu.

“Vậy kể tôi nghe một chút?” Triển Chiêu nhích gần tới bên cạnh Tần Giản, cũng bắt chước hắt ngời xuống sàn.

Lúc này Tần Giản đã ăn sạch bánh kem, hắt nghiêng đầu nhìn Triển Chiêu một cái, lại nói một câu khiến Triển Chiêu dở khóc dở cười, “Còn không?”

“Hả?” Triển Chiêu hết hồn.

“Bánh kem, còn không?”

Nhìn ánh mắt thành khẩn của Tần Giản, Triển Chiêu chỉ có thể giựt giựt khóe miệng, đứng lên lấy bánh kem cho hắn.

Cuối cùng, một nửa ổ bánh kem Bạch Ngọc Đường giấu đi đã rơi hết vào trong bụng Tần Giản. Triển Chiêu ngồi bên nuốt nước miếng nửa ngày, cuối cùng chỉ có thể bất đắc dĩ nhìn ánh mắt đáng thương của Tần Giản, xua tay, “Thật là hết rồi, nếu anh còn đói thì để tôi xuống lầu tìm món khác cho anh ăn?”

“Tần Giản bữu môi, lắc đầu, “Bỏ đi, cũng không ngon lành gì.”

Hờ, Triển Chiêu chăm chú nhìn biểu tình thành thật trên mặt Tần Giản, không nhìn được nghiêng rằng. Tần Giản tôi bóp chết anh được không?

Tuy hiếm hoi lắm mới có một lần ác độc, nhưng Triển Chiêu cuối cùng cũng không bóp chết Tần Giản. Cậu nhìn Tần Giản uống nước xong, nhìn nhìn một hồi vẫn không nhìn được khiêu nại. “Tần Giản, hôm nay anh tới dự tiệc, sao lại khiến mình đói thành ra thế này hử?”

Tần Giản lại giật khóe miệng, nhìn đồng hồ, như thể đang nghiêm túc suy nghĩ câu hỏi của Triển Chiêu, sau đó lại yên lặng lắc đầu.

Được rồi, là tôi sai, không nên dùng câu hỏi vớ vẩn này quấy rầy pháp y đại nhân. Tần Giản, anh không thành tiên đúng là tổn thất của tiên giới mà.

Triển Chiêu bất đắc dĩ cười, “Còn nhớ rõ chuyện tôi nói với anh sao? Không ăn cơm đàn ông sẽ bị đau dạ dày, anh từng giải phẫu người bị đau bao tử nghiêm trọng rồi chứ?”

Tần Giản nghĩ một chút, sau đó thành thật gật đầu.

Triển Chiêu nhún vai, “Dạ dày của họ chắc chắn sẽ rất khó nhìn, anh không muốn mình cũng trở thành như thế chứ?”

Tần Giản nghĩ a nghĩ, sau đó lắc đầu.

“Vậy thì, sau này nhớ ăn cơm đàn ông, ít nhất là khi muốn ăn, thì nhớ theo ăn chung với người khác, hiểu chưa?”

Trên mặt Tần Giản hiếm khi xuất hiện một biểu lộ sinh động, hắn hốt hoảng nhận ra rồi gật đầu, “Được.”

Đây xem như là... đồng ý? Triển Chiêu ngăn người, không lẽ hỏi trước anh ta không ăn cơm là do không biết nên ăn vào lúc nào sao? Cậu lo lắng nhìn dạ dày Tần Giản, dạ dày tên này chắc không biết cái gì gọi là đói bụng rồi?

Triển Chiêu chợt cảm thấy dạ dày mình rất khó chịu, cậu thật là có hơi đau lòng cho anh ta. Đang lúc cậu nghĩ xem có nên xuống lầu tìm mấy món cho tên đáng thương này, thì Tần Giản lại chợt mở miệng nói chuyện.

“Triển Chiêu, thương của cậu còn đau không?”

Hả? Triển Chiêu hơi sửng sốt, nhìn về phía Tần Giản. Cậu trước giờ không nhận ra, mặt của Tần Giản sẽ có biểu tình sinh động như thế, loại lo lắng kia giống như muốn tràn ra khỏi đôi mắt, làm Triển Chiêu ấm áp trong lòng.

“Đã khỏi rồi.” Triển Chiêu cười, ngửa cổ lên cho Tần Giản xem vết thương của mình, “Anh là chuyên nghiệp, cho anh nhìn chút nè.”

Tần Giản híp mắt, lại nghe lời nhích lại sát cổ Triển Chiêu, còn dùng ngón tay lạnh băng, cẩn thận nhấn lên cổ Triển Chiêu. Triển Chiêu cảm giác được loại hàn khí lạnh thấu xương truyền tới người cậu từ tay Tần Giản, cậu chột nghĩ, mình bị một pháp y cầm vết thương quan sát như vậy. Đây cũng là lần đầu Tần Giản kiểm tra người sống hả? Quả nhiên, thủ pháp chả khác gì so với lúc kiểm tra thi thể hết.

Trong lúc Triển Chiêu yên lặng mắng vốn, pháp y chuyên nghiệp Tần đã hoàn thành kiểm tra. Triển Chiêu nhận thấy biểu tình nhẹ nhõm trên mặt Tần Giản, sau đó, hắn buông cổ Triển Chiêu ra, trở về với vẻ mặt vô tình.

“Thế nào? Tôi khỏe chưa?”

Tần Giản gật đầu, im lặng một lát, chột nói, “Mấy ngày đó, tôi có tới bệnh viện thăm cậu.”

Triển Chiêu gật đầu, “Tôi biết.”

“Hử?” Tần Giản ngẩn ra, “Không ai thấy tôi, sao cậu biết được?”

Triển Chiêu cười, giơ tay lên chột Tần Giản đang ngờ ngác, “Anh là bạn tôi, tôi sắp chết tới nơi, anh làm sao không tới thăm chứ?”

“Cậu không có chết.” Tần Giản nhú mày, mất hứng nhìn Triển Chiêu, “Cậu không thể chết được.”

Triển Chiêu sửng sốt, sau đó, Tần Giản lại nói, “Người khác tôi mặc kệ, nhưng cậu không thể chết. Cậu không thể giống như ba tôi.”

Triển Chiêu đã từng nghe qua chuyện của Tần Giản, cuối cùng cậu cũng hiểu vì sao bây giờ Tần Giản phải tìm tới cậu. Cậu không ngờ, mình lại quan trọng với Tần Giản như thế. Triển Chiêu cảm giác mắt mình có chút đau, cậu gật đầu, hơn nữa siết chặt hai tay lạnh băng của Tần Giản, khoe miệng nở nụ cười ấm áp, “Tôi không chết đâu, Tần Giản, anh yên tâm, tôi nhất định sẽ sống tốt. Sau này tôi còn phải tới tổ Trọng án làm việc, còn phải mua tào cho anh, có điều anh phải hứa với tôi, không được nhét tào vào tủ đông lạnh thi thể nữa.”

“Được, vậy đi.” Tần Giản chăm chú nhìn mắt Triển Chiêu, trong ánh mắt chờ đợi mọi ngày hiện ra một chút thần thái hết sức xúc động.

Bất giác đã tới nửa đêm, bàn rượu lâu một cuối cùng cũng tan cuộc. mấy tiểu tử thối kia bị Bạch Ngọc Đường xử lý sạch sẽ, từng người tôi ôm cậu, cậu ôm tôi, vùi vào từng góc phòng khách, bắt đầu ngáy. Bạch Ngọc Đường kéo thân thể đầy mùi rượu bò lên lầu, đi thẳng tới căn phòng của anh với Triển Chiêu.

Vừa đẩy cửa ra, rượu của anh cũng tỉnh hơn nửa, khứu giác nhạy bén giúp anh đánh hơi ra được một mùi không bình thường. Trong căn phòng hơi đen, anh phát hiện giường Triển Chiêu không có người, đang mơ màng, anh hình như thấy có ai ngồi bên bàn đọc sách, gõ gõ gì trên máy tính.

Bạch Ngọc Đường chưa mở đèn lên, anh cẩn thận bước tới bên bàn đọc sách, dùng ánh mắt say mê nhìn bóng lưng của người này. Xem ra mấy tháng nay đúng là buồn chết em ấy, với một người hiện đại, mấy tháng trời không thể động vào máy tính, đúng là một chuyện khổ sở đi. Mới này Triển Chiêu nhất định biết mình không có biện pháp thoát đi nếu ở dưới lầu, cho nên thà không ngủ được cũng phải lén lút bò dậy vọc máy tính.

Nghĩ tới đây, Bạch Ngọc Đường căn bản cũng không xem Triển Chiêu đang vọc cái gì, anh hít sâu một hơi, đột nhiên đi về phía trước, chuẩn bị ôm lấy Triển Chiêu hù cậu một phát.

Anh thành công, Triển Chiêu vốn cũng không kịp chuẩn bị, bị Bạch Ngọc Đường đột ngột kéo vào trong ngực, lập tức hét to!

“Oái!!”

Cái giọng này, làm một nửa rượu kia của Bạch Ngọc Đường cũng hoàn toàn tỉnh táo. Vì anh phát hiện người bị mình ôm lấy, căn bản không phải Triển Chiêu!

“Người là ai!”

“Ngọc Đường? Tần Giản? Hai người...” Lúc này, Triển Chiêu mặc áo ngủ bước ra khỏi nhà vệ sinh, còn thuận tay mở đèn.

Cho nên cậu chính xác thấy được cảnh, Bạch Ngọc Đường đè lên Tần Giản, kỹ thuật khóa cổ tiêu chuẩn của một đặc cảnh làm Tần Giản sùi bọt mép tới nơi. Triển Chiêu giật mình nhìn cảnh tượng trước mặt, vội vàng chạy tới kéo Bạch Ngọc Đường, sau đó đỡ Tần Giản đứng lên, “Tiểu Bạch, anh làm gì vậy? Tần Giản sao có thể chịu được động tác dã man như thế. Anh sắp giết anh ấy rồi nè!”

“Triển Chiêu —“ Bạch Ngọc Đường giật mình nhìn Triển Chiêu thể thiếp chăm sóc Tần Giản, chân mày lập tức dồn lại thành cục, anh giận tới mức hai tay run run, tâm nói, anh chỉ mới không lên lầu có một đêm, vậy mà Triển Chiêu còn dám trèo tường? Hơn nữa, lại còn là với tên mặt đơ đây! Ghê tởm nhất chính là, mới này còn hại anh nhận lầm người, lại ôm hắn! Bạch Ngọc Đường mình, một tiêu sái anh tuấn, ngọc thụ lâm phong Bạch Ngũ gia lại đi ôm một con heo!! (đm chú tôi buồn cười vãi =)]]]]]]]]

“Em, em tốt nhất giải thích rõ ràng cho anh biết, đây rốt cuộc là chuyện gì!” Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu rộng to như thể điên rồi.

Triển Chiêu ngẩn người, may mà cậu không say, lập tức hiểu ra khúc mắc trong đầu Bạch Ngọc Đường, sau đó, trong chớp mắt chuyển sang chế độ ghen. Được rồi, người này khẳng định lại đột ngột rơi vào hang dấm, pháp y Tần Giản bên cạnh mình đây cũng là kẻ địch giả tưởng của anh ta sao.

Nghĩ tới đây, Triển Chiêu bất đắc dĩ nói với Tần Giản, “Tần Giản, tối nay anh ra phòng khách ngủ được không? Máy tính sau này có thể chơi tiếp, tôi đảm bảo đó.”

Tần Giản nhú mày một cái, không nói, chỉ dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn Bạch Ngọc Đường, sau đó ờ một tiếng liền đi, giống như hẩn biết phòng khách ở nơi nào vậy.

Chờ Tần Giản ra ngoài, Triển Chiêu mới bất đắc dĩ kéo Bạch Ngọc Đường qua một bên ngồi xuống, nhìn lại tính tình, kể hết chuyện Tần Giản tới tìm cậu cho Bạch Ngọc Đường nghe. Bạch Ngọc Đường nén lửa xuống lắng nghe Triển Chiêu kể lại, cuối cùng cũng hiểu rõ mọi chuyện, nhưng vẫn chưa hết giận. Anh hung hăng chọt chọt quai hàm Triển Chiêu, dưới ánh mắt hung tợn của Triển Chiêu nói, “Sau này không cho em qua lại với tên Tần Giản nữa. Tên quái thai đó, chẳng có gì tốt cả!”

“Vậy không được.” Triển Chiêu vuốt mặt, vô ngữ nhìn Bạch Ngọc Đường. “Tần Giản là bạn em, anh ấy chẳng qua chỉ hướng nội một chút, sao anh có thể đối xử với người ta như vậy? Bạch Ngọc Đường, anh đừng vô lý quá được không?”

“Em nói anh vô lý?” Có rượu vào, Bạch Ngọc Đường cũng có chút muốn mất lý trí.

Triển Chiêu thấy không ổn, cái người điên này có lẽ lại muốn nổi điên, vội vàng an ủi, “Được rồi, được rồi, hôm nay anh uống nhiều, hôm khác chúng ta lại nói tiếp được không. Tiểu Bạch, anh không mệt sao? Em đi tắt máy, chúng ta ngủ một giấc đã nhé?”

“Em bảo, ngủ?”

Triển Chiêu nhận ra, giận dữ của Bạch Ngọc Đường hình như đột nhiên biến mất. Cậu ngẩn ra một chút, ngờ nghệch đáp, “Đúng vậy, anh không mệt sao?”

Bạch Ngọc Đường liếm môi một cái, nhìn Triển Chiêu từ trên xuống dưới, giống như đang dùng đôi mắt hoa đào của anh đánh giá thứ gì.

“Nè, Bạch Ngọc Đường, anh đang nhìn gì đó?” Triển Chiêu nhạy bén nhận ra, ánh mắt đối phương hình như có hơi nguy hiểm.

Bạch Ngọc Đường bước về trước mấy bước, bắt lại Triển Chiêu đang tính lùi đi, khoe miệng cong lên, nở ra một nụ cười lang sói, “Cơ thể em khỏe rồi, không phải chúng ta đã có thể làm chuyện có ý tứ sao?”

Triển Chiêu trước là ngẩn ra, sau đó lập tức đỏ mặt, cậu vô ngữ trợn mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, chột dạ nói, “Tần Giản ở phòng bên, lầu dưới còn có mấy tên kỳ đà, anh nhất định muốn làm chuyện đó dưới tình hình này sao?”

Bạch Ngọc Đường nhướn mày, oán hận nói, “Xác định, hết sức xác định! Triển Chiêu, hai chúng ta là người yêu đi, chuyện kia phải sớm làm mới phải. Chọn ngày không bằng ngay hôm nay, chọn hôm nay đi. Tần Giản là người chết, không cần để ý tới hắn. Đám dưới lầu cũng ngủ như heo, khẳng định hôm sau mới tỉnh! Em không chạy được nữa đâu, dứt khoát nghe lời bốn đại gia đi!”

Hồ, mấy cái từ này thật là kinh dị. Triển Chiêu bất đắc dĩ cười, nhìn bộ dáng hung tợn của Bạch Ngọc Đường, cậu lại thấy rất đáng yêu, quả nhiên mình cũng hết cứu. Nghĩ tới đây, Triển Chiêu cười, giơ tay lên xoa xoa khuôn mặt hồng hồng vì uống rượu của Bạch Ngọc Đường, cười nói, “Làm cũng có thể, nhưng cả người anh toàn mùi rượu, phải đi tắm trước đã.”

“Em chịu?” Bạch Ngọc Đường vui mừng nhìn Triển Chiêu.

Người sau bất đắc dĩ trợn mắt nhìn anh, “Nói nhảm nhiều vậy, anh có còn là đàn ông không a.”

“Nè!” Bạch Ngọc Đường nhướn mày, “Triển tiểu Chiêu, anh sẽ cho em biết anh có phải là đàn ông hay không, em chờ Ngũ gia tắm xong sẽ quay lại!”

Nói xong, Bạch Ngọc Đường như một cơn gió, lao vào phòng tắm.

Triển Chiêu nhìn bóng lưng Bạch Ngọc Đường, mất tự nhiên nghĩ, tiểu Chiêu gì chứ, còn có Triệu Mẫn đây!

Trong lúc Bạch Ngọc Đường tắm, Triển Chiêu bắt đầu dọn dẹp máy tính. Đầu tiên, cậu chạm vào con chuột, mở ra máy tính đang ở chế độ nghỉ, nhìn xem Tần Giản vừa nãy đang chơi cái gì. Vừa nhìn, Triển Chiêu đã hoàn toàn ngây ngẩn. Sao Tần Giản lại mở nhật ký của cậu ra?

Còn nữa, đây là cái gì!!/

Nhật ký Triển Chiêu (Tần Giản thay mặt viết)

Thời gian : 20.9.2013

Địa điểm: Nhà Triển Chiêu.

Người tham gia: Mình, Triển Chiêu.

Sự kiện: Kiểm tra tình trạng vết may trên cổ.

Kết luận: Đã hoàn toàn khép lại, tâm trạng đối tượng bình tĩnh, tình trạng tâm lý tốt.

Hồ, người này còn biết cái gì gọi là tình trạng tâm lý cơ đấy. Triển Chiêu bắt đắ dĩ tắt đi một đoạn nhật ký Tần Giản viết, một loại cảm giác bị người ta theo dõi nơi riêng tư làm Triển Chiêu cảm thấy nóng mặt. Cậu đỏ mặt muốn ném phần nhật ký này vào thùng rác, nhưng cậu chưa kịp làm, đã thấy một mục tiêu khác càng làm cậu sợ hãi hơn.

Nhật ký Triển Chiêu (Bạch Ngọc Đường tùy bút)

Đây, đây là cái quỷ gì!! Triển Chiêu giật mình mở ra file word kia, sau đó há miệng đọc hết nhật ký hôm đó.

Bạch Ngọc Đường, người này lại mở máy mình ra, còn xem hết toàn bộ nhật ký ngày xưa của cậu, đây, đây không phải, toàn bộ tâm tình mình trong đó đã bị anh ta thấy hết sao!!

Mặt của Triển Chiêu lúc này đỏ hồng như một trái cà chua, đồng thời còn có cảm giác như con cua bị luộc đỏ, cả người nóng vô cùng. Nóng đó cũng không phải vì dục vọng, mà vì xấu hổ cùng tức giận. Cậu bộp một tiếng khép máy tính lại, nhanh chóng lao vào phòng tắm.

Bạch Ngọc Đường bên này còn đang thoải mái tắm, kết quả, Triển Chiêu giống như một bó lửa nhảy vào. Bạch Ngọc Đường hí mắt kinh ngạc nhìn Triển Chiêu, lát sau, ánh mắt anh nhấp nháy, câu khoe miệng cười dâm, nói, “Sao vậy, muốn cùng anh tắm bồn uyên ương sao? Triển Chiêu không ngờ, em còn nóng lòng như thế.”

“Nóng lòng, nóng lòng cái đầu anh ấy!” Triển Chiêu lao tới như con mèo dựng mao, vừa đánh Bạch Ngọc Đường vừa quát, “Ai cho phép anh xem nhật ký của tôi? Ai cho phép anh viết bậy bạ trong máy tôi chứ! Cái

tên khốn kiếp này, Bạch Ngọc Đường, anh có biết cái gì gọi là vô duyên! Có biết cái gì gọi là tôn trọng người khác không hả! Tên khốn anh, tôi phải làm thịt anh!”

Bạch Ngọc Đường bị đánh mấy cú rồi, mới hiểu Triển Chiêu đang nói chuyện gì. Chợt nhớ ra mấy chuyện mình từng làm còn chưa kịp tiêu hủy chứng cứ, đã bị Triển Chiêu phát hiện! Bạch Ngọc Đường thầm rên rỉ trong lòng mấy tiếng, sau đó, sợ bị Triển Chiêu thẹn quá hóa giận đập tới như tử, mới vội vàng dùng cả tay chân ôm chầm Triển Chiêu vào trong lòng.

“Ai da, anh sai rồi, anh sai rồi không được sao?” Bạch Ngọc Đường bắt đầu ôm Triển Chiêu đang nổi điên, hạ giọng thì thào, “Không phải là bị anh xem thôi à, có gì lớn đâu, anh cũng không phải người ngoài. Lại nói, anh cũng chỉ muốn cứu em, bắt đầu dĩ mới làm như thế.”

“Hừ!” Triển Chiêu hung dữ hừ một tiếng, mặc dù cậu biết Bạch Ngọc Đường nói đúng, nhưng vẫn không nhịn được lửa giận trong lòng, cho nên, cậu cắn ngay một miếng lên bắp thịt cứng ngắc của Bạch Ngọc Đường, hung hăng nghiến răng.

Bạch Ngọc Đường giật mình, người này, cắn thật đau!

Anh nhịn đau, tiếp tục nhỏ giọng nói, “Triển Chiêu, em đọc những lời anh viết không thấy cảm động sao? Anh lúc ấy, vì em mà sắp phát điên. Em đọc xong chỉ lo đi đánh anh, tiểu Triển Chiêu, anh thật đau lòng.”

“Hừ!” Trong lòng Triển Chiêu cũng có hơi cảm động, nhưng cậu vẫn chưa chịu buông tha, hừ lạnh một tiếng.

Bạch Ngọc Đường cong môi, Triển Chiêu cũng rất mềm lòng, xem ra sắp sửa lửa được rồi, cho nên, anh lại nói thêm, “Thật ra đọc rồi cũng xem như không có gì, thấy em cứ hay nhắc tới anh trong nhật ký, anh thật là vui, y như nữ sinh tương tư mỗi tình đầu, thậm chí một niên trưởng thông

minh cơ trí, anh tuần tiêu sái vậy. Ấy dô, cứ nghĩ thế thôi đã thấy em thật đáng yêu.”

“Bạch Ngọc Đường!” Triển Chiêu rống lên một tiếng, đột ngột né khỏi cánh tay Bạch Ngọc Đường, giận dữ nhìn anh, quát, “Anh mới là nữ sinh ấy, cả nhà anh đều là nữ sinh, ông đây, cả đời cũng không thêm viết nhật ký nữa!!!”

Nói xong, Triển Chiêu chạy khỏi phòng tắm như bỏ trốn, còn hung dữ sập cửa, bỏ lại Bạch Ngọc Đường đang ngây ngốc ở bên trong.

“Triển Chiêu, Triển Chiêu em đừng giận!” Bạch Ngọc Đường toàn thân trần truồng đuổi theo, kết quả không thấy Triển Chiêu đâu hết.

Đêm đó, không ai biết Bạch Ngọc Đường có tìm được Triển Chiêu hay không. Dĩ nhiên lại không ai biết hai người họ có hoàn thành được đại sự hay không. Nhưng theo lời Vương Triều Mã Hán sáng sớm, tỉnh dậy đi cướp nhà vệ sinh thì, bọn họ hình như mơ màng thấy, Triển Chiêu mặc áo ngủ chạy ra khỏi phòng khách Bạch gia, sau lưng hình như còn có.... Pháp y Tần.

Còn Bạch Ngọc Đường lúc đó đang ôm mắt gấu mèo ngủ trước cửa phòng, lúc Triển Chiêu nhìn thấy Bạch Ngọc Đường nằm ở đó khò khò ngủ say, lại đá cho một cước!

Bởi lẽ lời miêu tả này nghe qua rất lạ, nên mọi người trong tổ Trọng án cũng không quá tin. Chuyện xảy ra đêm kia, rốt cuộc trở thành một điều bí ẩn.

Chân tướng chuyện này, chỉ sợ, cũng chỉ có mấy người họ mới biết.

HOÀN_____ -

Chính thức hoàn *tung bông*

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 173: Ngoại Truyện – Tất Nghiệp Điển Lễ (1)

Trời tháng sáu, thời tiết không lạnh không nóng, khắp nơi trong không khí đều là mùi hoa, đây là tiết trời thuộc về thanh xuân, là mùa tốt nghiệp của đại học A.

Khắp nơi trong sân trường đều là đám học sinh mặc áo tốt nghiệp chụp hình, quay phim, còn Triển Chiêu, làm thầy của họ, cũng bị đám học sinh hoát bát hảo động lôi kéo chụp thật nhiều hình.

Sau khi vụ án của Vân Thu Trạch ổn định rồi, Triển Chiêu với Bạch Ngọc Đường vẫn luôn rơi vào trạng thái thanh nhàn. Tổ trọng án không có đại án, trở về quãng thời gian rảnh muốn chết. Triển Chiêu bị Triệu Đức Phương tóm về đại học, trở lại cuộc sống đi học đi dạy bình thường. Hai vị ca ca ba tháng sau, về lại thành phố D. Tình cảm của Triển Chiêu với Bạch Ngọc Đường, cũng ở trong ngày tháng này mà càng lúc càng sâu đậm.

Bọn họ cùng nhau đón sinh nhật Triển Chiêu, cùng các anh đón mấy ngày lễ gồm có Trung Thu cùng Tết. Đông đi xuân tới, lúc đó vừa sang tháng 6 năm 2014, ngày tốt nghiệp tiến sĩ của Triển Chiêu lại tới.

Không sai, sau gần hai năm ở lại tổ Trọng án giúp đỡ, số phận học hành gian nan của Triển Chiêu cuối cùng cũng kết thúc, cậu sẽ phải theo đám học trò của mình tốt nghiệp. Mấy ngày nay, cậu còn là thầy giáo, bị đám học sinh tốt nghiệp lôi kéo chụp hình. Nhưng sau một ngày nữa, tự cậu sẽ phải chụp tấm hình tốt nghiệp của cậu.

Đối với một ngày như vậy, Triển Chiêu với Bạch Ngọc Đường vốn dĩ phải vui vẻ vô cùng. Bởi Triển Chiêu đã quyết định, hơn nữa thuyết phục Triển Huy ủng hộ sự quyết định của cậu. Sau khi tốt nghiệp, cậu quyết định gia nhập phân cục, cùng làm việc với các anh em tổ trọng án. Sau này đại học A ít đi một thầy Triển, mà phân cục tổ Trọng án sẽ nhiều một vị cảnh sát Triển.

Nhưng bởi vì một nguyên nhân nào đó làm người ta hết sức khó xử, cái đêm trước buổi tốt nghiệp của Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường lại không ở bên cảnh sát Triển thân ái nhà mình. Không phải anh không muốn, mà là tình thế bắt buộc, không có cơ hội. Vì thế, Bạch Ngọc Đường đang khó chịu chui trong hậu đường khách sạn Hãm Không buồn bực nốc rượu.

Mấy người hỏi tại sao vị anh trai ruột thịt kia không tới bồi anh ta hả? Bạch Ngọc Đường chỉ có thể đáp lại hai chữ, ha ha.

“Tiểu ngũ, chú cứ mượn rượu mồi sầu như vậy không phải cách tốt, dứt khoát để các ca ca đi chung với chú đi, giúp chú thêm can đảm chút, thế nào?” Từ tam ca là một người hậu đạo, thẳng tính, bản chất ngây ngô, ghét nhất thấy anh em mình chịu thiệt. Mắt thấy chú năm đã sớm chuốc say bản thân mà trên mặt còn không hề có chút thả lỏng, Từ tam ca nhìn thấy đau lòng.

“Anh nói, chính là thẳng nhóc Triển Chiêu kia sai!” Kể từ sau lần đầu gặp mặt, Tương Bình hình như vẫn không ưng Triển Chiêu, cứ luôn tìm cơ hội ở trước mặt chú Năm, bêu rếu cậu, “Anh xem, tiểu ngũ nhà chúng ta đối xử với nó tốt như vậy, hảo ăn hảo uống hầu hạ, ngày nào cũng hư hàn vấn noãn, hỏi tìm đâu ra bạn trai tốt như thế? Tiểu Ngũ đối với mấy ca ca chúng ta còn chưa có tốt như vậy a. Vậy mà nó thì sao? Lão ngũ chúng ta nhất biểu nhân tài, lại có tiền, dư sức đứng bên cạnh Triển Chiêu nó, có gì làm nó mất thể diện? Tại sao tới giờ còn che dấu?”

“Đúng đúng.” Từ Khánh luôn cảm thấy lão tứ thông minh hơn mình, rất nhiều chuyện há mồm là có thể nói tới trọng điểm.

“Triển Chiêu mà mấy chú nói...” cảnh sát Hàn vừa chạy về từ thành phố S vẫn trầm mặt như thường, anh nhìn hai anh em mình một chút, như có chuyện suy nghĩ nói, “Triển Chiêu đây anh đã gặp rồi, một đứa trẻ sạch sẽ, người cũng tốt, chỉ là hơi kích động.”

“Kích động?” Lô đại gia này giờ không lên tiếng, nghe Hàn Chương nói vậy, lông mày nhẹ cau, “Chúng ta đã gặp cùng một người sao? Anh cảm thấy Triển Chiêu rất tốt, còn trầm ổn hơn so với tiểu ngũ nhà chúng ta nhiều.”

“Đó là giả vờ thôi!” Tương Bình không lạnh không nóng hừ một tiếng, “Tại các anh không thấy lúc nó linh nha lợi xỉ, nói chuyện hết sức độc, thật không biết tiểu Ngũ xem trọng nó ở đâu. Lão tam, anh nói đúng không.”

“Cái này...” Từ tam gia do dự một hồi, không biết trả lời vấn đề bức người của Tương Bình làm sao.

“Mấy người đừng nói nữa!” Bạch Ngọc Đường nghe nửa ngày không nghe tới một câu đề nghị hợp lý nào cuối cùng nhịn không được, đập ly rượu một cái, hậm hực nói, “Chuyện này không liên quan tới Triển Chiêu! Muốn trách phải trách tên Bạch Cầm Đường đáng ghét đó! Nếu không phải chả tiên hạ thủ vi cường lấy lòng cha mẹ Triển Chiêu, em cũng đâu phải bị động tới vậy! Mai là lễ tốt nghiệp của Triển Chiêu rồi! Em lại không thể tham gia, Bạch Cầm Đường, ông là đồ khốn!”

“Nói vậy cũng không đúng,” Tương Bình hừ một tiếng, “Nếu trong lòng Triển Chiêu có chú, tại sao không sớm nói rõ chuyện hai đứa với cha mẹ mình? Hơn nữa, theo anh biết, không chỉ có cha mẹ nó, mà cả anh hai nó cũng biết quan hệ của hai đứa đi? Hai đứa quen nhau gần một năm rồi, nhưng lần nào anh hai nó về thành phố D là hai đứa sẽ phải ở riêng, cái này

rõ ràng là do Triển Chiêu khi dễ chú nha. Tiểu Ngũ, chú không thể dung túng cho nó nữa!”

“Lão tứ, chú không ít nói hai câu được sao?” Lô đại gia thật là không nhịn được nữa, tiểu Tứ này, không phải đang khích bác mối quan hệ của lão ngũ với Triển Chiêu sao?

Mặc dù chuyện lão Ngũ yêu trai, mấy vị huynh đệ cũng cảm thấy hơi mất tự nhiên, nhưng mấy người nhìn dáng vẻ không có tiền đồ của lão ngũ xem, rõ ràng không thể bỏ rơi Triển Chiêu được, lúc này nói mấy lời có có ích gì. Thật là thêm loạn!

“Đại ca, không phải em muốn nói, nhưng anh thấy tiểu ngũ như vậy không đau lòng a?” Tương Bình buồn bực bĩu môi, “Theo em, không bằng làm theo lời lão Tam, mai cùng đi với tiểu ngũ, trực tiếp nói rõ chuyện với cha mẹ Triển Chiêu. Khổ một lần khỏe suốt đời.”

“Đừng!” Bạch Ngọc Đường chột cắt lời Tương Bình, đồng thời lại nốc một chén, mặt mũi nghiêm túc nhìn Tương Bình nói, “Anh tư, bình thường anh nói gì em cũng không ngại, nhưng mai anh không được quyền làm chủ. Triển Chiêu tình tình tốt, nhưng em biết ranh giới cuối cùng của em ấy nằm ở đâu. Nếu lần này em xử lý không tốt, đắc tội người nhà em ấy thì... tứ ca, chung thân hạnh phúc của ngũ đệ anh xem như vất rồi. Xem như em cầu xin anh, ngàn vạn đừng đi tìm cha mẹ Triển Chiêu nói hươu nói vượn có được không?”

Phản ứng của Bạch Ngọc Đường làm Tương Bình hơi giật mình, bất quá, một năm nay, trình độ để ý của người này với Triển Chiêu, một hai lần, nhìn cũng quen rồi. Tương Bình biết Bạch Ngọc Đường có thể nghe hăn cảm rằm, nhưng tuyệt đối không cho phép uy hiếp quan hệ của anh với Triển Chiêu. Cái Bạch tiểu ngũ trọng sắc khinh huynh này, đúng là không có tiền đồ! Nghĩ tới đây, Tương Bình bĩu môi, kéo Từ Khánh qua một bên đi uống rượu, không thèm để ý tới tiểu Ngũ không có tiền đồ này nữa.

Tương Bình giận bỏ đi, Bạch Ngọc Đường vốn định uống rượu tiếp, lại bị Hàn Chương ngăn cản.

“Nhị ca....” Bạch Ngọc Đường ủy khuất nhìn Hàn Chương, bộ dáng kia đúng là làm người ta đau lòng.

Hàn Chương kéo khóe miệng, không nhin được xoa xoa đầu Bạch Ngọc Đường, “Thật ra lão tứ nói cũng đúng.”

“Hả?” Bạch Ngọc Đường sừng sốt, “Nhị ca, ý anh là...”

Hàn Chương cười, vỗ vai Bạch Ngọc Đường, “Ý anh là, chú không thể tiếp tục uống nữa, thật tốt ngủ một giấc, mai là ngày trọng đại của Triển Chiêu, chú cũng không thể tới trễ.”

“Triển Chiêu bảo, lần trước anh Huy đã có chút nghi ngờ quan hệ của hai đứa, em ấy sợ lộ, không cho em đi.” Bạch Ngọc Đường quyết quyết mồm, mắt lại có chút đỏ.

“Được lắm!” Hàn Chương hung hăng trợn mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, “Tiểu tử thôi! Có huynh đệ bọn ta ra mặt, anh hai chú với cha mẹ Triển Chiêu có thể ăn chú chắc!? Chú dùng thân phận bằng hữu cùng đồng nghiệp tới tham gia lễ tốt nghiệp của nó, cha mẹ nó đều là người có học thức, còn có thể đánh đuổi chú đi vô lý sao?”

Lời của Hàn Chương làm chân mày nhíu chặt của Bạch Ngọc Đường thả lỏng một chút, Nhưng chỉ lát sau, sắc mặt anh lại tối, “Nhưng Triển Chiêu nói, cha mẹ em ấy rất cổ hủ, lỡ đâu để họ nhìn thấy bất thường giữa em với Triển Chiêu, sẽ làm khó em ấy, cho nên...”

“Không.”

“Đại ca.” Bạch Ngọc Đường híp mắt, nhìn Lô đại gia.

Lô Phương nhìn Bạch Ngọc Đường, trên khuôn mặt tròn tịa hiện ra một ánh sáng cơ trí, “Tiểu ngũ, chú cảm thấy lấy nhân phẩm của anh hai chú, lại thêm mức độ Triển Chiêu để ý tới chú, cha mẹ nó có thể không biết sự tồn tại của chú sao?”

“Hả?” Bạch Ngọc Đường ngẩn ra, lời của Lô Phương làm anh rơi vào suy tư.

Lô Phương thấy Bạch Ngọc Đường có chút khai sáng, mới cong cong miệng, tiếp tục nói, “Theo anh quan sát, anh hai của Triển Chiêu đã sớm nhìn chú không vừa mắt. Trong này không biết có ảnh hưởng từ Bạch Cầm Đường hay không, nhưng theo tâm trạng làm một người anh của anh. Nếu anh là anh hai của Triển Chiêu, sau khi gặp cha mẹ, sẽ lập tức nói hết sự tồn tại của chú ra. Hơn nữa, còn thêm vào ấn tượng chủ quan của mình.

Nói cách khác, cha mẹ Triển Chiêu đã sớm biết chú, hơn nữa còn có ấn tượng xấu.

Tiểu Ngũ, chúng ta phải chuẩn bị xong tư tưởng xấu nhất, nếu mai chú xuất hiện, cha mẹ Triển Chiêu hẳn sẽ không thích chú. Nhưng người của chú ở đó, bọn họ nể mặt sẽ không biểu hiện quá rõ ràng, ít nhất chú xem như quen biết, cái này là một bước vô cùng quan trọng cho chú với Triển Chiêu. Nhưng nếu chú không xuất hiện, ấn tượng cha mẹ Triển Chiêu với chú liệu có đổi không? Đừng có mơ, đừng quên, vết sẹo trên cổ Triển Chiêu còn đó. Chú không xuất hiện, cả cơ hội giải thích cũng không còn, mà bên đó chỉ còn lại toàn lời Bạch Cầm Đường nói xấu chú thôi?”

“Đại ca, anh...” Bạch Ngọc Đường rưng rưng nước mắt, nhìn Lô Phương một hồi, sau đó dùng sức gật đầu, thuận tiện siết chặt nắm đấm, “Đại ca, anh tốt với em quá! Em bây giờ sẽ đi ngủ ngay, tối này dưỡng sức. Ngày mai! Em nhất định sẽ không thua tên cặn bã kia, hừ!”

Nhìn Bạch Ngọc Đường chớp mắt vất ly rượu, chạy về phòng ngủ như một làn gió, Tương Bình ngẩn ngơ chớp mắt, bất đắc dĩ nói, “Đại ca, anh thật là bản lãnh, tiểu ngũ đã lên tinh thần rồi à?”

Lô Phương cũng bất đắc dĩ cười, “Nhìn nó lên tinh thần vậy chú không vui à? Tiểu Ngũ như thế, mấy năm nay chú đã gặp chưa?”

Hàn Chương gật đầu phụ họa, “Đừng nói chứ, Triển Chiêu này thật là có bản lãnh, khiến nó bị lẫn lộn thành như vậy.”

“Hừ! Cảnh sát đều không phải người tốt!” Tương tứ gia vẫn khó chịu nói tiếp.

“Lão tứ.” Cảnh sát Hàn lạnh lùng trợn mắt nhìn Tương Bình, “Chú mắng cả anh lẫn chú năm.”

“Chính là mắng mấy người.” Tương Bình cũng trợn mắt về một cái, “Cảnh sát các người đúng là quá nhiều quy củ! Tôi nói, cái gì cha mẹ, anh hai, người tôi thích nhất định phải đối xử với tôi tốt nhất, người khác đều là mây trôi! Nếu không, lập tức chia tay!”

“Tương Bình, chú nói lý chút được không, bây giờ là tiểu ngũ chúng ta không bỏ được người ta.” Hàn Chương bất đắc dĩ đỡ trán, “Hài tử nhà mình cũng vậy rồi, chú còn giận Triển Chiêu cái gì. Chú đúng là, thiên cận.”

“Ê! Hàn lão nhị, anh muốn đánh nhau hả?”

Hàn Chương liếc mắt nhìn quả đấm đưa tới dưới mũi mình của Tương Bình, bĩu môi nói, “Chú đánh không lại anh, bỏ đi.”

“Ai bảo tôi oánh không lại anh!”

“Được rồi!” Lô Phương không nhịn được, quát, “Khó lắm tiểu ngũ mới yên lại, mấy đứa lại cãi vã à! Còn không mau bỏ đi ngủ cho anh! Mai dậy

sớm, không cho phép tới trễ! Đây chính là ngày trọng đại của tiểu ngũ!”

Ngày trọng đại của tiểu ngũ? Mấy vị còn lại có chút 囧囧, tâm nói, là ngày trọng đại của bà nhà tiểu Ngũ đấy chứ? Mặc dù hai đứa lúc này đã không còn phân biệt gì với nhau cơ mà, lời này của anh đúng là có nghĩa khác nha.

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 174: Ngoại Truyện – Tất Nghiệp Điển Lễ (2)

Mấy ngày nay Triển Chiêu vô cùng bận rộn, vốn dĩ đã có rất nhiều chuyện phải làm trước lúc tốt nghiệp rồi, hơn nữa, lần này tốt nghiệp còn phải giao ban với giảng viên, công việc cũng phải sắp xếp. Huống chi, hai năm giúp đỡ tổ Trọng án giúp danh tiếng thầy Triển ở đại học A vang xa, cả fanclub cũng có. Rất nhiều bạn học biết thầy Triển tìm được công việc mới, muốn rời khỏi đại học, cũng quyến luyến không thôi, hết sức đau buồn. Một ngày nay, Triển Chiêu đã tiếp đãi không dưới mười bạn sinh viên tới chia tay với cậu kiêm tỏ tình, không sai, là tỏ tình.

Đối mặt với những nữ sinh nhỏ hơn cậu vài tuổi, Triển Chiêu cảm thấy áp lực trên vai cũng nặng không kém lúc suy nghĩ vụ án. Lúc cậu dùng hết chiêu trò của mình, đưa đi người thứ mười sau, liền kiên quyết nói dọn ra khỏi ký túc xá. Cứ thế, đám học sinh muốn tỏ tình đã mất đi một nơi để chặn đường Triển Chiêu.

Cha mẹ Triển Chiêu từ hồi còn trẻ cũng rất bận rộn, loại cuộc sống phiêu bạt khắp nơi để họ rất ít khi về nhà. Vốn dĩ Triển gia có một tòa nhà không lớn không nhỏ ở thành phố D, lúc nhỏ Triển Chiêu từng ở với anh trai chừng ba bốn năm. Nhưng sau đó, Triển Huy nhập quân, Triển Chiêu đi học, ngôi nhà đó hoàn toàn không ai ở. Sau khi biết Triển Chiêu tốt nghiệp rồi sẽ tới thành phố D làm việc, một tháng trước Triển Huy đã dọn dẹp lại nhà, cho Triển Chiêu về nhà ở.

Đối với chuyện này, dĩ nhiên Bạch Ngọc Đường sẽ khó chịu, theo chủ ý của anh, sau khi Triển Chiêu dọn ra khỏi ký túc xá đáng lẽ nên dọn tới ở với

anh, hai người từ đó bắt đầu sống cuộc sống hai người. Nhưng dĩ nhiên, người đồng ý với ý nghĩ này chỉ có anh, thậm chí cả Triển Chiêu cũng ủng hộ quyết định của anh hai Triển Huy. Cho nên, Bạch Ngọc Đường cảm thấy hết sức buồn bực, lại có hơi oan ức. Dưới sự quạt gió thối lửa của Tương lão tứ, anh thậm chí còn bắt đầu nghĩ, có phải Triển Chiêu không thương mình đủ, hoặc Triển Chiêu không ở chung với mình không.

Triển Chiêu sẽ làm gì? Mặc dù trước khi xác định quan hệ cậu có hơi chậm lụt, nhưng đối với Bạch Ngọc Đường, cậu xem như là hiểu như lòng bàn tay. Thấy biểu tình buồn bực cùng đáng vẽ muốn nói lại thôi của đối phương, Triển Chiêu lập tức hiểu được, anh chàng này lại bắt đầu nghĩ quẩn. Triển Chiêu cũng không vòng vò, trực tiếp dùng câu đầu tiên giải quyết Bạch Ngọc Đường, ‘Cha mẹ sẽ về đây tham gia lễ tốt nghiệp của em, anh muốn để họ biết, em có nhà mình lại không ở, đi ở nhà anh?’

Lúc này, Bạch Ngọc Đường mới nhận ra, có một vấn đề còn khó giải quyết hơn đại ca Triển Huy đang nằm trước mặt mình, đó chính là, gặp gia trưởng của Triển Chiêu. Nhưng rất nhanh sau đó, anh liền phát hiện, chuyện làm anh khó chịu hơn gặp gia trưởng, chính là càng gần ngày tốt nghiệp, tâm trạng Triển Chiêu lại càng thêm lo lắng. Bạch Ngọc Đường không nghĩ ra lý do, trực tiếp hỏi Triển Chiêu, Triển Chiêu luôn tránh né, nói qua loa cho xong. Sau đó, vẫn là Bạch Cẩm Đường nhắc nhở em trai mình.

“Cha mẹ anh em Triển gia là loại người rất nghiêm túc, cổ hủ, họ hẳn là khó có thể tiếp nhận chuyện đồng tính luyến ái, huống chi, Triển Chiêu lại là đứa ưu tú như vậy.” Bạch Cẩm Đường rất thông cảm cho em trai mình, “Tiểu Bạch, nếu anh là chú, chắc chắn sẽ không tới lễ tốt nghiệp của Triển Chiêu đâu.”

“Tại sao?” Bạch Ngọc Đường rất bực mình, cho dù không công khai quan hệ của cả hai cũng được, nhưng thời điểm quan trọng như thế với Triển Chiêu, tại sao anh lại không thể xuất hiện?

“Hai đứa lúc này yêu đương nồng nàn, nếu chú xuất hiện, chú cảm thấy người ta sẽ không nhìn ra chuyện kỳ quái giữa cả hai à? Nếu thật vậy, lỡ lộ rồi sẽ xảy ra hậu quả gì, tiểu Bạch, chú không muốn để Triển Chiêu sau này nhớ lại lễ tốt nghiệp, sẽ chỉ toàn là loạn lạc chứ?” Bạch Cẩm Đường thâm ý nhìn em trai mình, “Nếu chú thích Triển Chiêu, thì không nên để Triển Chiêu khổ sở.”

“Vậy, còn ông?” Bạch Ngọc Đường vẫn còn khó khăn trong lòng, anh híp mắt nhìn chăm chăm Bạch Cẩm Đường hỏi, “Ông với anh Huy, không sợ cha mẹ ảnh phản đối hả?”

Bạch Cẩm Đường khẽ mỉm cười, lắc đầu, “Tình hình của anh với tiểu Huy khác với hai đứa. Tiểu Huy là bệnh nhân, anh muốn ở bên cậu ấy, là vì muốn chăm sóc. Anh không mong cậu ấy hiểu tâm ý của anh, chỉ muốn làm bạn với cậu ấy khi chúng ta còn sống. Cha mẹ cậu ấy coi như nhìn ra anh thích tiểu Huy, cũng không có ý ngăn cản, bởi vì họ biết tiểu Huy sẽ không thể có được gia đình bình thường. Chỉ cần anh khiến họ tin anh thật lòng thích tiểu Huy, họ khẳng định sẽ vui vẻ cho anh tới chăm sóc cậu ấy. Dù sao, họ cũng không thể vĩnh viễn chăm sóc cậu ấy, còn Triển Chiêu mai một cũng phải có cuộc sống của mình, càng không thể chăm sóc anh hai mắc bệnh cả đời. Nhưng, nếu chuyện đổi sang Triển Chiêu, lại là một chuyện khác.”

Bạch Ngọc Đường nghe anh hai nói thế, sắc mặt chuyển sang nghiêm trọng. Anh thừa nhận, Bạch Cẩm Đường nói không sai. Nhưng anh rất không cam lòng, anh không muốn thừa nhận chuyện tình yêu của anh với Triển Chiêu vừa mới bắt đầu đã phải kết thúc vì lý do như thế. Nhưng, thấy tâm tình Triển Chiêu ngày càng nặng nề hơn, Bạch Ngọc Đường cũng cảm nhận được phần áp lực vô hình trên đầu vai cậu. Anh bắt đầu nghiêm túc suy tính, có cần làm theo lời anh hai, không tham gia buổi lễ tốt nghiệp của Triển Chiêu không nhỉ?

Suy nghĩ đó hiện ra trong đầu, dần dần sâu, cuối cùng lúc Bạch Ngọc Đường quyết định, loại cảm giác oan uổng cùng khổ sở to lớn kia vẫn khiến anh không dễ dàng tha thứ được. Nhất là khi so với một đôi Bạch Cẩm Đường với anh Huy, anh lại càng trở nên đáng thương hơn nữa. Mặt trái tâm tình đạt tới cực độ vào đêm trước ngày Triển Chiêu tốt nghiệp. Hôm nay, cha mẹ Triển Chiêu trở lại thành phố D, Triển Chiêu trở về nhà, anh Huy với anh hai cũng dọn về. Tất cả mọi người hình như rất vui, rất hài lòng, chỉ để lại một mình Bạch Ngọc Đường đơn độc. Anh không chịu nổi, vì vậy liền chui vào lòng bốn vị ca ca, chạy đến Hâm Không, uống rượu cả ngày.

Cũng may, bốn vị ca ca này không phải tên anh ruột của anh. Thái độ của họ với Bạch Ngọc Đường chính là cứng chiều vô điều kiện, thấy Bạch Ngọc Đường khó chịu chắc còn khó chịu hơn chuyện có người giết họ nhiều. Dưới lời khuyên lớn của các anh, Bạch Ngọc Đường rút cuộc bình tĩnh lại, quyết định hôm sau sẽ thoải mái tham gia lễ tốt nghiệp của Triển Chiêu. Mặc dù anh hiểu, đường của anh với Triển Chiêu cũng không dễ đi, nhưng cũng phải cố gắng đi đối mặt chứ, không phải sao?

Nửa đêm, Bạch Ngọc Đường nằm trong phòng khách cao cấp Lô Phương sắp xếp cho mình, sờ di động, lục lại danh sách tìm ra ava Triển Chiêu, khóe miệng nhẹ cười. Có nên lôi em ấy dậy lúc này không nhỉ? Bạch Ngọc Đường ác ôn nhớ lại hai năm trước, lần đầu tiên anh gọi điện cho Triển Chiêu lúc ba giờ sáng, cái giọng đầy ủy khuất của đối phương. Lúc này, hẳn em ấy đã ngủ rồi?

Bạch Ngọc Đường nghĩ rồi, đột nhiên, ngón tay run lên, cứ như thế gọi ra một cuộc. Bạch Ngọc Đường có hơi kích động, anh rất muốn cắt điện trước khi điện thoại được nhận, nhưng lại vô cùng muốn nghe giọng của Triển Chiêu. Đang lúc do dự, điện thoại của Triển Chiêu đã nhận.

“Ngọc Đường?” Đầu kia điện thoại truyền tới tiếng Triển Chiêu, giống như rất thanh tĩnh, không hề có dáng vẻ vừa bị đánh thức khỏi giấc mộng.

“Em còn chưa ngủ?”

Đầu kia điện thoại truyền tới tiếng trả lời mang cười của Triển Chiêu, “Không phải anh cố tình gọi điện tới đánh thức em chứ?”

Bạch Ngọc Đường cong cong khóe miệng, cười nói, “Em đoán đúng rồi, anh đoán em sẽ không ngủ được, cho nên muốn đánh thức em dậy, để em mất ngủ với anh.”

“Hừ, cũng biết anh là kẻ đáng ghét.”

Bạch Ngọc Đường tưởng tượng bộ dáng Triển Chiêu giả vờ tức giận, trong lòng không nhịn được nóng lên, giọng cũng hóa ôn nhu rất nhiều, “Mai, em chuẩn bị xong chưa?”

Triển Chiêu cười, “Có gì mà chuẩn bị, mặc áo tốt nghiệp, lên bục chụp ảnh với hiệu trưởng, sau đó là kết thúc rồi.”

“Kết thúc.” Bạch Ngọc Đường hí mắt, chợt cảm thấy cái từ này rất không may, tâm trạng lại buồn bực.

“Ngọc Đường?” Cách đường dây mà Triển Chiêu cũng như cảm giác được tâm trạng xuống thấp của Bạch Ngọc Đường, cậu không nhịn được hơi lo lắng. “Anh có khỏe không?”

“Ừ.” Bạch Ngọc Đường tâm trạng nặng nề, tùy ý đáp lại một tiếng, “Cũng trễ rồi, em mau ngủ đi, nếu không ngày mai sẽ thâm quầng.”

“Ngọc Đường, anh rốt cuộc làm sao?” Dĩ nhiên, Triển Chiêu sẽ không bị qua mặt dễ như vậy, Bạch Ngọc Đường đã nghe ra tính lý lợm cùng cố chấp của cậu trong giọng nói.

Bạch Ngọc Đường chợt thoáng qua một tia khổ sở, anh bịt kín ống nói, hít thật sâu, sau đó vờ như không có gì, nói với Triển Chiêu, “Anh khỏe mà.

Chẳng qua là ở Hăm Không ngồi nói chuyện với các anh, trò chuyện khuya, hơi mệt ấy mà.”

“Phải không?” Giọng Triển Chiêu có chút hoài nghi.

Nhưng cũng may, cậu cũng không bám lấy vấn đề này mãi. Trời đúng là khuya rồi, cuối cùng hai người chúc ngủ ngon lẫn nhau, liền cúp. Khó khăn lắm mới gạt được Triển Chiêu, nhưng sau khi cúp điện thoại Bạch Ngọc Đường lại hoàn toàn mất ngủ.

Sau một tiếng anh ngước nhìn trần nhà, cuối cùng chấp nhận bỏ dậy. Cứ tưởng mất ngủ đã vĩnh viễn thành quá khứ, thì ra, toàn bộ đều không thay đổi, thứ duy nhất đổi chính là người ở bên làm bạn. Bên cạnh không có Triển Chiêu, cuộc sống của Bạch Ngọc Đường hoàn toàn thay đổi.

Đứng trong căn phòng đen nhánh, Bạch Ngọc Đường chậm rãi bước tới cửa sổ, xuyên qua cửa sổ sát đất, quan sát đường phố sáng choang đèn bên ngoài. Hăm Không nếu tọa lạc ở khu đèn đỏ, thì thời gian này chính là thời điểm náo nhiệt nhất. Trên đường, nam nam nữ nữ cười đùa từng nhóm, trong cuộc sống xa hoa, thì đây cũng là thời khắc đặc sắc nhất khi màn đêm ở thành phố D buông xuống. Bạch Ngọc Đường cứ thế nhìn khung cảnh náo nhiệt nọ, lại không thể dung nhập vào đâu. Anh chẳng qua cứ thế bộc phát tư niệm với Triển Chiêu, nóng lòng muốn gặp cậu. Sau khi yêu thương Triển Chiêu rồi, đây là lần đầu anh cảm nhận được tư vị sợ hãi.

Anh đang sợ, sợ ngày mai, thậm chí sợ hiện tại. Anh sợ, đến khi anh không thể rời bỏ Triển Chiêu, thì anh lại sắp mất đi cậu. Bạch Ngọc Đường siết chặt năm đấm, toàn thân run rẩy.

Bạch Ngọc Đường tựa đầu lên thủy tinh lạnh như băng, dùng cửa sổ yếu ớt chống đỡ cơ thể mình, miệng lẩm bẩm, “Triển Chiêu, anh nhớ em.”

“Em cũng nhớ anh.”

Một giọng nói từ sau lưng Bạch Ngọc Đường truyền tới, anh cả kinh đột ngột quay đầu lại, anh nhìn thấy, Triển Chiêu đứng sau lưng mình.

“Em ——” Bạch Ngọc Đường kinh ngạc nhìn Triển Chiêu đột ngột xuất hiện như u linh, gần như không thể nào nói nên lời.

Triển Chiêu bước từng bước tới trước mặt Bạch Ngọc Đường. Chờ cậu tới gần, Bạch Ngọc Đường có thể thấy rõ, khuôn mặt hồng của Triển Chiêu, đỏ một tầng mồ hôi, cùng lồng ngực phập phồng không ngừng.

“Em chạy tới khi nào?” Bạch Ngọc Đường cau mày, lúc này, đã thấy được Triển Chiêu lúc mình nhớ người nhất dĩ nhiên là vui, nhưng vẫn không cách nào hòa tan cảm giác buồn bực trong lòng.

“Trong điện thoại anh cứ kỳ kỳ, em không yên lòng, lại không ngủ được, cho nên...” Triển Chiêu còn chưa nói hết, đã bị Bạch Ngọc Đường kéo vào lòng thật chặt.

“Em cúp điện thoại rồi chạy thẳng tới đây sao? Bây giờ là mấy giờ rồi, em không biết lái xe, nửa đêm gọi taxi chạy tới khu đèn đỏ, em bị ngốc à!”

Bạch Ngọc Đường cảm thấy mũi mình ê ẩm, Triển Chiêu tên tiểu tử thú vị này, thật là đồ ngốc nhất trên đời!

Ôm chặt Triển Chiêu vào trong ngực, vùi đầu vào đầu vai đối phương, nơi đó có mùi hương thật ngọt. Hương hoa tháng sáu rơi xuống giữa đường, dính trên người Triển Chiêu. Bạch Ngọc Đường cảm thấy tâm trạng lơ lửng nhiều ngày của mình trong chớp mắt được lấp đầy, loại cảm giác hành hạ người đến chết đi sống lại, vừa ngọt vừa khổ, mê người lại thương người. Bạch Ngọc Đường cảm thấy, nếu anh có thể bị cậu hành hạ mãi thế này, thì cũng cam chịu.

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 175: Ngoại Truyện – Tất Nghiệp Điển Lễ (3)

Hôm sau, mặt trời treo cao giữa không trung, ánh mặt trời tháng sau dịu dàng rải vào trong phòng, chiếu lên cái giường tinh xảo, đắt giá. Bên trong căn phòng đắt tiền nhất, tốt nhất của khách sạn Hăm Không, có một thứ không khí mập mờ, ôn nhu. Người đang ngủ say tay cầm tay, thân thể trần trụi dán chặt vào nhau, tư thế dựa sát như vậy tỏ rõ sự tin tưởng sâu sắc cùng quyền uy của họ.

Có lẽ do ánh mặt trời càng lúc càng gắt hơn, nên lông mi Triển Chiêu nhẹ nhàng rung động, lát sau liền mở mắt. Trước hết là mở to mắt nhìn, sau đó nhẹ nhàng xoa xoa cái đầu còn mơ màng. Sau khi tỉnh táo, toàn bộ hình ảnh xảy ra đêm qua như một tràng phim vọt vào trong đầu. Mặt Triển Chiêu có hơi đỏ, cậu đưa mắt nhìn Bạch Ngọc Đường đang say ngủ ở bên cạnh, khóe miệng cong lên.

Gò má Bạch Ngọc Đường chôn trong gối đầu mềm mại, từ góc độ của Triển Chiêu nhìn sang, chỉ có thể thấy nửa khuôn mặt. Nửa khuôn mặt bên kia, thấy được góc miệng Bạch Ngọc Đường cong lên nhìn vui vẻ, ôn nhu, giống như đang mơ thấy mộng đẹp gì đó. Triển Chiêu cảm giác hơi buồn cười, lại có chút cảm động. Từ lúc cậu với Bạch Ngọc Đường yêu nhau tới nay, đã từng tỉnh lại bên người đối phương vô số lần, vậy mà bất kể là bao nhiêu lần, lần nào cậu cũng bị nụ cười trong mơ của Bạch Ngọc Đường làm cảm động.

Hôm nay, Triển Chiêu giống như đã sớm quên đi loại ngại ngùng lúc chưa quen nhau. Mỗi khi đến thời điểm này, cậu đều không nhin được mà

cảm khái, mình may mắn thế nào, mới có thể làm bạn với người ôn nhu mỹ hảo như vậy. Giống như những lần trước, Triển Chiêu không nhận được giao tay ra, nhẹ nhàng lau lên khuôn mặt đang say ngủ của Bạch Ngọc Đường, cảm xúc dưới đầu ngón tay cùng biểu lộ bị làm phiền tự nhiên trên mặt đối phương làm cậu nhận không được mà cười.

Triển Chiêu đang len lén trêu chọc Bạch Ngọc Đường, chợt, tay cậu bất ngờ bị Bạch Ngọc Đường chụp lại vào trong tay. Người kia không mở mắt, mà hơi dùng sức một chút, kéo Triển Chiêu vào trong lòng. Nụ hôn nhẹ nhàng rơi xuống, lưu lại từng dấu ấn ướt át trên trán, khóe miệng Triển Chiêu, như thể trừng phạt hành động quấy rầy của cậu. Triển Chiêu cũng không giãy dụa, mà ngược lại, ôm người yêu của mình, cùng phối hợp tiếp tục những nụ hôn lung tung kia. Hai người trần truồng quấn quýt lại với nhau, từ những nụ hôn nhàn nhạt, đã dần trở thành không kiềm chế được. Đến cuối cùng, lúc Bạch Ngọc Đường hôn hên tỉnh lại trong mơ, ánh mắt nguy hiểm nhìn Triển Chiêu. Lúc này Triển Chiêu mới nhận ra, cậu hình như vừa làm ra một hành động mập mờ không quá thích hợp cho buổi sáng.

“Ngọc Đường, cái này...” Triển Chiêu xin lỗi cười, “Chào buổi sáng.”

Màu mắt Bạch Ngọc Đường tựa hồ sâu hơn bình thường mấy phần, ánh mắt nguy hiểm nhẹ nhàng quét qua cơ thể Triển Chiêu, dừng lại trên những dấu vết đêm qua để lại, khóe miệng cong.

“Nói thật, anh không ngại chuyện em lần nào cũng gọi tỉnh anh như thế đâu.” Kể từ lúc trạng thái giấc ngủ trở về như cũ, Bạch Ngọc Đường hình như có thêm tật ngủ lúc mới dậy. Nhưng nếu người gọi anh dậy là Triển Chiêu, hơn nữa còn dùng cách như thế, thì anh không ngại thu liễm cái tật xấu ở trên giường của mình.

Lời của Bạch Ngọc Đường làm mặt Triển Chiêu nóng rần lên, cậu đỏ mặt, trên khuôn mặt trắng nõn, tinh xảo hiện ra vẻ mặt ngượng ngùng cùng lúng túng. Bạch Ngọc Đường chăm chú nhìn nhất cử nhất động của Triển

Chiêu, nhịp tim không cản được mà tăng tốc. Đây chính là Triển Chiêu làm anh bị mê hoặc thật sâu, bất kể bao nhiêu lần, mỗi lần nhìn thấy tình yêu của cậu với anh tỏa ra trong trông mắt trong suốt đó, anh sẽ không nhận được mà hưng phấn.

Nhưng, mỗi khi tới lúc động tình, ánh mắt nhạy bén của Bạch Ngọc Đường luôn thấy một vài thứ làm tim anh đau nhói. Anh giơ tay lên, xoa vết sẹo trên cổ Triển Chiêu, khẽ cau mày.

“Triển Chiêu, xin lỗi.”

Triển Chiêu khẽ mỉm cười, nắm cổ tay Bạch Ngọc Đường. Đây cũng không phải lần đầu tiên Bạch Ngọc Đường nói những lời này khi thân mật, Triển Chiêu từ hoảng sợ tới quen rồi đến tự nhiên, lâu dần, cậu cũng hiểu điều Bạch Ngọc Đường muốn nói là gì. Anh ấy không phải đang xin lỗi, chỉ là muốn để mình an tâm. Thân là chuyên gia, Triển Chiêu hiểu rõ tâm linh của con người yếu đuối tới mức nào. Rất nhiều chuyện xảy ra rồi thì không thể xóa bỏ hoàn toàn được, Bạch Ngọc Đường chính là như vậy. Bình thường lúc ở thời khắc càng hạnh phúc, anh sẽ càng sợ hãi. Mà giai đoạn này, chuyện làm anh lo sợ, chính là mất đi Triển Chiêu. Cho nên, anh sẽ nói những lời ấy, hoàn toàn vì muốn dùng những câu từ này để ám hiệu cho bản thân, rằng Triển Chiêu vẫn còn bên cạnh mình, mình còn có cơ hội nói lời xin lỗi cùng bù đắp.

Bạch Ngọc Đường như thế khiến Triển Chiêu cảm thấy đau lòng, cậu nhẹ nhàng vuốt ve cánh tay Bạch Ngọc Đường, cậu khước miệng cười nói, “Tại sao, anh cứ chọn lúc này để nói xin lỗi vậy? Là đang muốn xin lỗi vì tôi qua thể hiện không tốt, hay là xin lỗi trước vì tôi nay không đủ sức đây? Cảnh sát Bạch, nếu anh còn trì hoãn hành động nữa, em đây sẽ giận thật, cho hủy hành động đó nha.”

“Thể hiện không tốt?” Bạch Ngọc Đường khẽ cau mày, nhìn Triển Chiêu từ trên xuống dưới mấy lần, “Tiến sĩ Triển, anh ít đọc sách, em đừng

lôi thành ngữ ra với anh. Có điều anh nghe ý tứ mấy lời này, có phải là không hài lòng biểu hiện tối qua của anh không?”

Triển Chiêu nhìn vẻ mặt có chút bức người của Bạch Ngọc Đường, cũng không nói, chỉ mím môi cười với anh.

Bạch Ngọc Đường nhìn bộ dáng cười híp mắt của Triển Chiêu, trong lòng ngứa ngáy, dứt khoát không hỏi nữa mà trực tiếp nhào tới luôn.

Bên ngoài, mặt trời lên cao ba sào, hai người này lại không hề có chút tiết tháo lẫn lộn trên giường, ban ngày ban mặt đầy ý tuyên dâm. Mà đúng lúc này, ngoài cửa chợt truyền tới một trận bước chân rầm rập, sau đó là mấy tiếng gõ cửa kịch liệt, một người đàn ông ở ngoài cửa gọi tó, “Tiểu ngũ! Mau dậy! Chúng ta sắp trễ rồi!”

“Này? Sao trong đó im re vậy, không lẽ tiểu ngũ còn đang ngủ à?”

“Đại ca, thế là thế nào, tối qua anh không dặn người ta gọi điện sớm cho tiểu Ngũ sao? Sao giờ nó còn ngủ thẳng cẳng chưa dậy?”

“Tối qua.” Lô đại gia đối mặt với câu hỏi của các anh em, chỉ có thể bất đắc dĩ cười, “Tối qua, Triển Chiêu tới.”

“Hả?” Ba người còn dư lại trước cửa hoàn toàn ngây ngẩn, cái gì mà Triển Chiêu tới, Triển Chiêu bây giờ không phải đang ở lễ tốt nghiệp đại học A sao? Tại sao lại chạy suốt đêm tới gặp lão Ngũ, hơn nữa giờ vẫn còn ở lại đây?

Ngoài cửa bình luận nhiệt tình, hai người trong cửa hoàn toàn chả biết gì, bọn họ còn đang đắm chìm trong tình dục nồng đậm, trong mắt chỉ còn lại nhau.

Chìa khóa cắm vào ổ, ổ khóa chuyển động, cửa cứ như vậy bị mở ra, bốn vị ca ca của Bạch Ngọc Đường cứ thế thấy được rõ ràng một màn

không thích hợp cho các huynh trưởng.

Cửa mới mở ra, Triển Chiêu lập tức khôi phục lý trí, cậu vội vàng dùng tốc độ nhanh nhất đẩy Bạch Ngọc Đường ra. Phản ứng của Bạch Ngọc Đường cũng không chậm, anh nhanh nhay xuống giường, dùng chân bực lại toàn bộ cơ thể Triển Chiêu, sau đó buồn bực nhìn bốn ông anh nhà mình, mặt dày nói, “Các anh, sáng sớm chạy tới phòng em, muốn bắt gian à?”

Phỉ phỉ phỉ! Tương Bình căm hận nhìn Bạch Ngọc Đường, lòng nói, ai thèm sáng sớm tới đây cho hại mắt a? Ai biết hai đứa tiểu tử thói các người không biết tiết chế như vậy, là lũ sắc quỷ đầu thai sao?

“Bạch tiểu Ngũ! Chú tưởng bọn anh muốn tới tìm chú lắm sao? Còn không phải do đại ca bảo muốn cùng chú đi tới buổi lễ tốt nghiệp của Triển Chiêu ư. Anh thấy chú đã quên mẹ chuyện này rồi đó? Anh nhắc chú nhớ, nếu không mau lên đường, chú trễ là cái chắc.”

“Lễ tốt nghiệp!” Triển Chiêu phịch một tiếng kéo xuống tấm chăn ở trên đầu mình, lộ ra khuôn mặt hồng hồng, “Chết rồi! Em, em sắp tới trễ lễ tốt nghiệp của mình! Trời ơi, em còn là đại diện, phải phát biểu nữa đó!! A a a !! Thầy sẽ giết em mất!”

Ba mươi phút sau, một nhóm người ở Hãm Không cộng thêm một Triển Chiêu bể đầu sứt trán, quần áo xốc xếch, cùng nhau chen lên xe của Bạch Ngọc Đường.

Xe của Bạch Ngọc Đường có thể chứa bốn người, là loại thể thao có sườn xe tương đối. Nhưng cho dù là thế, bảo nhét sáu người cũng hơi miễn cưỡng.

Vị trí tài xế không ai xâm chiếm, dĩ nhiên để lại cho Bạch Ngọc Đường. Triển Chiêu ngồi ở vị trí phụ lái, liên tục sửa sang lại quần áo của mình, tóc tai rối loạn, không kịp chỉnh nữa, bây giờ quan trọng nhất là sửa lại sơ mi

cho ngay, thắt xong cà vạt, hơn nữa dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới lễ đường, lấy áo tiến sĩ anh Huy đang giữ.

Triển Bạch hai người xem như được ngồi thoải mái, xui nhất là bốn vị anh trai. Bốn người đàn ông chen chúc ở hai chỗ ngồi phía sau. Từ Khánh ở dưới người Tương Bình làm ghế đệm, Hàn Chương với Lô Phương, một người là đội trưởng hình cảnh thân cao thể tráng, một là ông chủ khách sạn mập mạp phi phươg, người nào cũng tốn diện tích. Bốn người chen chung một chỗ, ai cũng cảm giác mình sắp bị nghiền thành bột, ruột bị đè ép khó chịu.

“Tiểu Ngũ! Mau lái! Các anh chỉ có thể cố gắng nhiều nhất là một tiếng mà thôi, chú đừng chậm nữa, mạng người quan trọng!” Hàn Chương một tay chống cái mông mập của Từ Khánh, một tay đẩy bụng mỡ của Lô Phương, khóc không ra nước mắt, hướng về phía Bạch Ngọc Đường mắng vồn.

Thật ra cũng không cần Hàn Chương nhắc, Bạch Ngọc Đường cũng gấp sắp chết rồi. Vốn dĩ còn muốn lưu ấn tượng tốt trước mặt cha mẹ Triển Chiêu, bây giờ lại trực tiếp thành kẻ hại Triển Chiêu tới trễ. Nếu cứ như vậy xuất hiện trước mặt hai ông bà cổ hủ thì, phần ấn tượng của mình, trực tiếp chuyển từ không thành số âm luôn!

Triển Chiêu sửa sang lại quần áo của mình xong xuôi, thì qua loa vuốt mấy cọng tóc loạn lạc. Thấy biểu hiện trên mặt Bạch Ngọc Đường hết sức khẩn trương, hai tay cũng run rẩy không ngừng, vội vàng giơ tay lên đè xuống cánh tay đang run của anh.

“Ngọc Đường, chớ vội.”

Bạch Ngọc Đường liếc mắt quá, thấy Triển Chiêu đang ân cần nhìn mình, trong lòng khẽ thả lỏng, khóe miệng nở nụ cười gượng nói, “Anh

không vội, chẳng qua thấy có lỗi với em, hôm nay là ngày quan trọng của em vậy mà, anh lại quên mất.”

“Cũng không phải là lỗi của mình anh.” Triển Chiêu buồn buồn mím môi, “Tự em cũng hồ đồ thôi. Ai, nếu chuyện đã xảy ra rồi thì cũng nên đổi mặt. Kệ đi, lát nữa em lén lén chạy vào cũng được, tìm thấy anh hai, thay đồ xong, sẽ không lộ đâu.”

“Chỉ mong là thế.” Một hai câu của Triển Chiêu dĩ nhiên không thể giải tỏa hết tâm tình của Bạch Ngọc Đường, nhưng tim anh lúc này đã không còn loạn như vừa nãy nữa. Anh hít một hơi sâu, nhìn GPS một cái, đột nhiên đạp mạnh cần ga, “Mấy anh ngồi vững, chúng ta đi đường tắt tới đại học A!”

“Ây dô! Tiểu ngũ, chú điên rồi!”

“Tiểu ngũ, tay chân tui anh già rồi không chịu nổi, chú từ từ thôi!!”

“Tiểu ngũ, chú dừng lại một chút được không. Anh, anh muốn ới ——“

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 176: Ngoại Truyện – Tất Nghiệp Điển Lễ (4)

Thành phố D trong tháng sáu, thời tiết nói đổi liền đổi. Sáng nay còn đang quang đãng, đến chín giờ, trời đột nhiên lại nhiều thêm một đám mây mưa. Triệu Trinh đứng bên cạnh Bàn Thống, chân mày hơi nhíu, trong tay ôm áo tốt nghiệp của Triển Chiêu, mắt thỉnh thoảng nhìn về cửa đại học.

“Tiểu Triển Chiêu này thật là, lúc quan trọng nhất lại dám tới trễ, lần này chú sẽ mắng nó cho xem.”

“Tại sao cậu lại sợ nó bị mắng?” Bàn Thống hơi cong khóe miệng, nhìn Triệu Trinh, “Sao hồi trước tôi không biết cậu là người quan tâm người khác như vậy?”

Triệu Trinh sững sốt, ngẩng đầu nhìn vào mắt Bàn Thống, trên mi mắt của hắn có một vết sẹo còn mới, sẹo kết vảy màu đỏ sậm nhìn có chút kinh khủng, mới nhìn đã thấy rất đau. Ánh mắt Triệu Trinh hơi tối lại, dời tầm mắt đi, “Nó là sư đệ tôi, lại là đứa bé ngốc, tôi quan tâm nó là đúng rồi. Còn anh, sao không ở nhà với cha mình, đừng chọc ông ấy giận, lại gây phiền phức cho mình.”

“Cậu sợ tôi gặp rắc rối, hay là sợ tôi gây phiền cho cậu hả?” Bàn Thống nhìn bộ dáng mạnh mẽ miệng của Triệu Trinh liền cảm thấy hết sức khó chịu, không nhịn được đổi giọng cổ quái. “Tôi vì ai mà về cậu không biết sao? Cậu vì tôi chạy về thành phố A, tôi lại không thể vì cậu mà về?”

“Bàn Thống, tôi nghĩ hai chúng ta đã sớm không thích hợp với trò chơi này.” Triệu Trinh nhíu mày, tiến lên đón ánh mắt thâm thúy của Bàn

Thống, không hề sợ hãi.

Ánh mắt Bàn Thống hơi giận, nhưng lại không dùng lời nói châm chích tới kích động Triệu Trinh như anh nghĩ. Ngược lại, hắn chăm chăm nhìn Triệu Trinh, đột nhiên cong khóe miệng, phát ra tiếng cười như tiếng thở dài, “Triệu Trinh, con người cậu chỗ nào cũng tốt, chẳng qua nghĩ quá nhiều. Không thể không nói, có những lúc, người đơn giản nhất lại dễ lừa dối người ta. Trước kia lúc tôi còn trẻ, đã bị cậu lừa dối một lần. Lần này, cậu đừng hòng có thể dễ dàng lừa tôi đi.”

Lời nói của Bàn Thống làm Triệu Trinh nhú mào, chỉ lát sau, anh quay đi, lông mi rũ xuống che đi thật nhiều tâm trạng đè nén trong lòng.

Triệu Trinh im lặng, Bàn Thống cũng hết sức thể thiếp không nói. Trời càng ngày càng âm u, chớp mắt, một trận mưa ào ạt tạt ướt bậc thang trước cổng khoa tâm lý. Mà đúng lúc này, Bàn Thống phát hiện ra xe của Bạch Ngọc Đường xuất hiện ở góc quẹo đường trước.

“Họ tới.”

Triệu Trinh ngẩn ra, vội vàng lên tinh thần, nhanh chóng ngẩng đầu. Anh cũng nhìn thấy xe của Bạch Ngọc Đường, lông mày khẽ run, “Bạch Ngọc Đường?”

Bàn Thống cười, nhìn xe Bạch Ngọc Đường lao thẳng về đây, híp mắt nhìn Triệu Trinh, “Có muốn đánh cược không, tôi cá Triển Chiêu nhất định đang ở trên đó.”

Nhìn chiếc xe càng lúc càng gần, Triệu Trinh cũng nhẹ cong khóe miệng, “Không được, đánh cược với anh không khi nào tôi thắng cả.”

Tiếng thắng xe vang lên, buổi đánh cược không được công nhận đã có kết quả. Bạch Ngọc Đường chui ra khỏi xe, nhìn làn mưa, chạy qua một bên

giúp Triển Chiêu mở cửa, lại dùng áo của mình che đầu cho Triển Chiêu, hộ tống cậu chạy vào học viện tâm lý.

“Sư huynh!” Triển Chiêu liếc mắt đã thấy Triệu Trinh đứng sau cầu thang, cầm áo tốt nghiệp của cậu, vội vàng chạy tới.

“Tiểu tử thôi, chuyện quan trọng vậy em cũng dám tới trễ, mau mặc đồ vô đi, chú sắp nổi giận rồi!” Triệu Trinh vừa giúp Triển Chiêu mặc áo, vừa không nhịn được mà càu nhàu.

Triển Chiêu cũng không dám nói gì, chỉ im lặng đứng so tài với quần áo. Mà Bạch Ngọc Đường bên kia bị mưa tưới ướt cả đầu. Nhìn Triển Chiêu luống cuống tay chân, anh lại không thể xen vào giúp đỡ, chỉ có thể đứng ở bên.

Bàng Thống khẽ mỉm cười, bước tới bên cạnh Bạch Ngọc Đường, rất thâm ý nhìn Bạch Ngọc Đường một cái.

“Tiểu Bạch, hai đứa hôm qua ở với nhau hả?”

Bạch Ngọc Đường hơi ngẩn ra, theo bản năng gật đầu. “Bàng đại ca, anh về khi nào đấy, cũng phải hai tháng hơn rồi chưa gặp anh.”

Bàng Thống cười, vỗ vai Bạch Ngọc Đường. Lúc này Triển Chiêu đã an ổn xong, không còn kịp chào Bạch Ngọc Đường, đã giơ chân chạy như bay về phía lễ đường.

“Chúng ta cũng theo qua đi, còn chừng mười phút nữa là tới Triển Chiêu phát biểu rồi.” Triệu Trinh đưa mắt nhìn Triển Chiêu chạy xa, quay đầu lại nói với hai người nọ.

Ba người đang tính cất bước rời đi, liền nghe một tiếng rầm từ xe đằng sau, cửa xe bị một cái chân to đạp từ trong ra. Ngay sau đó, 4 người cao thấp mập ốm khác nhau, thay phiên lăn lông lốc từ trong xe ra ngoài.

Bạch Ngọc Đường vỗ đầu, vội vàng chạy về, “Đại ca, nhị ca, tam ca, tứ ca! Mấy anh không sao chứ!?”

“Anh, bọn anh....” Lô Phương nằm trên mặt đất, thở dốc không ngừng, căn bản không còn sức đáp lời Bạch Ngọc Đường.

“Cái tiểu tử thối này, trọng sắc khinh huynh, chẳng tốt lành gì hết!” Tương Bình xem như còn khỏe, vừa để nước mưa lạnh băng rơi rào rào lên cái đầu vầng vất, vừa không nhịn được mắng Bạch Ngọc Đường.

Từ Khánh vùi trên đất ói ồng ộc, không còn chút sức nào đi nói chuyện với Bạch Ngọc Đường. Mà trong 4 người, người duy nhất xem như còn chút tinh thần là Hàn Chương, chỉ lạnh mắt liếc Bạch Ngọc Đường một cái, sau đó đi đỡ đại ca Lô Phương.

Bạch Ngọc Đường hết sức áy náy, ở lại trong mưa trông chừng 4 vị ca ca, đồng thời phẩy tay với Bàn Thống và Triệu Trinh, ý bảo họ đi trước. Bàn Thống với Triệu Trinh làm sao có thể đi được, không biết làm sao đành tiến lên giúp đỡ.

Chờ tới khi nhóm bảy người họ tiến vào lễ đường, Triển Chiêu đã phát biểu tới phần cuối. Bạch Ngọc Đường đứng ở dưới đài, mắt chăm chú nhìn Triển Chiêu trên đài, ăn mặc đơn giản, phục sức nghiêm trang, ôn nhuận trầm ổn lại đầy sức sống. Đây là người anh yêu, ưu tú như thế, xinh đẹp, làm người ta không cách nào từ bỏ. Anh nhất định phải ở bên cạnh Triển Chiêu vĩnh viễn, không muốn tách rời.

Nghĩ tới đây, Bạch Ngọc Đường theo bản năng tìm kiếm hai người vô cùng quan trọng với anh — song thân của Triển Chiêu.

Không mất bao nhiêu sức lực, Bạch Ngọc Đường đã phát hiện ra mục tiêu. Bởi vì, anh thấy Triển Chiêu sau khi xuống đại, trực tiếp đi xuống một chỗ phía dưới. Vì ánh sáng khá mờ, Bạch Ngọc Đường không thấy rõ hình

dáng của một nam một nữ được Triển Chiêu ôm, như từ cách ăn mặc và phong thái, người trung niên kia là cha mẹ của Triển Chiêu.

Bạch Ngọc Đường chợt khẩn trương, hơn 20 năm sống, đây là lần đầu tiên anh khẩn trương như thế. Loại khẩn trương này không giống với những lần đối mặt với sinh tử, có lẽ không thâm trầm như thế, nhưng lại khiến anh cảm thấy cả hít thở cũng khó khăn.

Sau khi buổi phát biểu của Triển Chiêu kết thúc, lễ tốt nghiệp cũng bước vào phần cuối cùng. Hiệu trưởng lên phát biểu, chừng 10 phút sau, lễ tốt nghiệp đã thành công viên mãn. Ánh đèn bên trong lễ đường sáng lên, Bạch Ngọc Đường chăm chú đuổi theo bóng dáng của đôi vợ chồng trung niên cùng Triển Chiêu, cho tới khi bọn họ đi ra ngoài từ cửa hông, mới nhanh chóng đuổi theo.

Sau khi ra khỏi lễ đường, Triển Chiêu không nhịn được len lén nhìn khắp nơi. Bởi vì ban nãy lúc lên phát biểu không thấy Bạch Ngọc Đường, nên Triển Chiêu vẫn không yên lòng. Cha mẹ Triển Chiêu thấy con trai không an ổn, cũng hơi ngạc nhiên.

“Con trai, còn nhiều người đang chờ chụp ảnh với con đó, con đang nhìn gì vậy?” Cha Triển nói.

Triển Chiêu sửng sốt, cân nhắc một chút mới cẩn thận đáp, “Bạn con tới, con đang tìm anh ấy.”

“Bạn gì?” Mẹ Triển hỏi,

“Là....”

“Thầy Triển, mới nãy em có nghe thầy phát biểu rồi, thầy nói hay quá!”

“Nguyệt Hoa?” Triển Chiêu hơi ngẩn người, sau đó cong khóe miệng cười, “Tôi không thấy em, thì ra em cũng tới à.”

“Lễ tốt nghiệp của thầy Triển, dĩ nhiên tui em phải tới. Em với mấy chị em trong bao bao đoàn còn chuẩn bị giỏ hoa với đèn huỳnh quang đó, nhưng quản lý lễ đường không cho mang vô, bằng không tui em phải xông lên tặng hoa cho thầy á.”

Lời của Đinh Nguyệt Hoa làm Triển Chiêu đổ mồ hôi lạnh, cậu thầm cảm tạ chú nhân viên quản lý lễ đường hàng vạn lần.

“Triển Chiêu, cô bé này là —“ Lúc này, mẹ Triển đột nhiên hỏi.

Triển Chiêu khẽ mỉm cười, đáp, “Đây là học sinh trong khoa tâm lý của con, gọi Đinh Nguyệt Hoa.”

“Nguyệt Hoa, hai người này là cha mẹ của tôi. Vị này là anh trai, còn đây —“ Triển Chiêu liếc Bạch Ngọc Đường đứng sau lưng Triển Huy như thể mình cũng là người Triển gia, không nhịn được co quắp khóe miệng, thật sự không biết giới thiệu anh ta thế nào.

“Bạch đại ca.” Đinh Nguyệt Hoa tự nhiên biết Bạch Cẩm Đường, đầu tiên cô gật đầu với Bạch đại ca một cái, sau đó nói với cha mẹ cùng anh trai Triển Chiêu nói, “Hai bác, Triển đại ca, cháu là Đinh Nguyệt Hoa, là học sinh của thầy Triển, cũng là hội trưởng hội ái mộ thầy.”

“Hội ái mộ?” Triển Huy chớp mắt, có chút kinh ngạc nhìn em trai mình.

“Ha ha.” Triển Chiêu lúng túng cười, không biết nên bắt đầu nói từ đâu.

Lúc này, mẹ Triển đột nhiên khẽ mỉm cười, từ trên xuống dưới quan sát Đinh Nguyệt Hoa mấy lần, nói với Triển Chiêu, “Người con chờ là cô bé này sao?”

“Hả?” Triển Chiêu có chút không kịp phản ứng, chưa kịp trả lời, mẹ Triển lại lần nữa mở miệng.

“Nguyệt Hoa, lát nữa bọn bác muốn đi ăn trưa, cháu đi cùng bác đi, ăn mừng thầy Triển của mấy đứa tốt nghiệp thuận lợi, được không?”

“Cháu ạ?” Đinh Nguyệt Hỏa sững sờ, trước hết nhìn Triển Chiêu, phát hiện sắc mặt đối phương bình thường, lập tức gật đầu, “Cảm ơn bác gái.”

Mẹ Triển khẽ mỉm cười, quay đầu nhìn con trai mình, “Con trai, người con chờ tới rồi, chúng ta mau đi đi.”

“Chưa, còn chưa.” Triển Chiêu biết, Bạch Ngọc Đường nhất định sẽ tới tìm cậu, cậu chờ nóng ruột, không nhịn được lấy di động ra.

Thật ra Bạch Ngọc Đường đã sớm tới, chẳng quá còn hơi sợ, mới này không dám lập tức ra ngoài. Nhưng khi anh vừa do dự, đã để Đinh Nguyệt Hoa bước ra trước. Nhớ lại quan hệ giường cung bạt kiếm của anh với Đinh Nguyệt Hoa, Bạch Ngọc Đường cũng không muốn cãi nhau với con bé ở trước mặt cha mẹ Triển Chiêu, chỉ có thể cắn răng đứng bên kia nhìn bọn họ vui vẻ trò chuyện.

Nhưng bây giờ Triển Chiêu gọi tới di động của anh rồi, làm anh không thể giả vờ nữa. Vì vậy, Bạch Ngọc Đường nhín lại, nhắm mắt ra ngoài.

“Anh tới.” Triển Chiêu thấy Bạch Ngọc Đường bước ra khỏi góc, trên mặt không nhịn được nở nụ cười.

Mẹ Triển với cha Triển nhìn nhau một cái, trên mặt đồng thời tỏa ra vẻ mặt nghiêm trọng.

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 177: Ngoại Truyện – Tất Nghiệp Điển Lễ (5)

“Triển Chiêu, cậu này là——” Cha Triển nhìn Bạch Ngọc Đường đang cười, quan sát từ trên xuống dưới.

“Anh ấy là bạn con, gọi Bạch Ngọc Đường.” Triển Chiêu cẩn thận đưa mắt nhìn cha mình, cố gắng nén sự chột dạ xuống, cẩn thận giới thiệu.

“Bạch Ngọc Đường.” Cha Triển gật đầu một cái, quay người lại nhìn Bạch Cẩm Đường với Triển Huy, “Hình như từng nghe hai đứa nhắc tới.”

“Vâng, nó là em trai cháu.” Bạch Cẩm Đường mỉm cười, bước về phía trước, tự nhiên ôm bả vai Bạch Ngọc Đường, nhìn hai bác cười nói, “Em trai cháu bình thường không có mấy bạn bè, nhưng Triển Chiêu lại có quan hệ rất tốt với nó. Bác trai, bác cái, nếu hai bác tổ chức ăn mừng cho Triển Chiêu, thôi thì dắt nó theo với, em trai cháu là người tốt, bảo đảm không gây phiền phức cho mọi người đâu.”

“Chào hai bác, cháu là Bạch Ngọc Đường.” Nụ cười trên mặt Bạch Ngọc Đường vẫn còn cứng ngắc, câu nệ cúi đầu với hai vị kia một cái.

Hai vị này nhìn qua cũng không già lắm, cùng lắm là khoảng 50. Xem ra ngoại hình Triển gia huynh đệ tương đối giống mẹ, cha thì đáng người khôi ngô, mặt chữ điền, râu quai nón, một chút cũng không giống học giả, tạo thành sự tương phản không nhỏ với hai đứa con ôn văn xinh đẹp.

Hai ông bà nhìn nhau, cuối cùng vẫn là mẹ Triển khẽ cười, nói, “Có sao đâu, cùng đi hết, đông người thì càng vui.”

Nói xong, mẹ Triển bước trước một bước, tự nhiên đặt tay lên vai Đinh Nguyệt Hoa, “Nguyệt Hoa, cháu thích ăn gì, không cần khách sáo với dì, quán ăn hai bác đặt là quán nổi tiếng đó.”

Cha Triển khẽ mỉm cười, cũng gật đầu với Bạch Ngọc Đường một cái, theo vợ mình đi mất.

Cha mẹ Triển gia kéo Đinh Nguyệt Hoa thân thiết bước về quán ăn, còn để lại mấy người hai mặt nhìn nhau, không khí có chút lúng túng.

Lúc này, Triển Huy không nhịn được nói với Bạch Cẩm Đường, “Đội trưởng, không phải anh bảo Ngọc Đường không rảnh tới tham gia lễ tốt nghiệp của Triển Chiêu sao? Sao giờ nó rảnh rồi?”

“Ha ha, ai biết, mấy người trẻ tuổi chính là lúc này lúc nọ.” Bạch Cẩm Đường lúng túng cười, kéo tay Triển Huy nói, “Mau đuổi theo hai bác đi, cậu không sợ hai bác ăn hết đồ ăn không chứa lại cho chúng ta sao?”

Triển Huy ngẩn ra, sau đó cong khóe miệng. “Đội trưởng, anh nói vớ vẩn quá, đồ ăn nhiều thế làm sao ăn hết, cha mẹ cũng có phải thùng cơm đâu.”

Đùa giỡn vớ vẩn xong, Bạch Cẩm Đường thành công mang Triển Huy đi mất. Hiện trường chỉ còn lại Triển Chiêu với Bạch Ngọc Đường, hai người nhìn nhau, đều phát hiện vẻ mặt bất đắc dĩ trong mắt người nọ.

Triển Chiêu khẽ cười khổ, vỗ nhẹ bả vai Bạch Ngọc Đường, khuyên, “Anh đừng nhụt chí, thật ra thái độ của cha mẹ là do.....”

Nói xong Triển Chiêu chỉ chỉ cổ mình. Bạch Ngọc Đường lập tức hiểu, nghĩ tới, chắc do cha mẹ đều biết chuyện con trai mém tí bị Vân Thu Trạch giết chết, từ đó, bọn họ cũng ghét lây thủ phạm làm liên lụy tới Triển Chiêu, cái này cũng hiểu được.

Bạch Ngọc Đường chán nản nhú mày, thở dài, “Nếu vì chuyện này mà ghét anh, anh cũng không thấy oan uổng. Cả bản thân anh nhớ lại chuyện đó cũng thấy ghét mình.”

“Đừng nói vậy, cũng không phải anh muốn làm em bị thương!” Triển Chiêu cau mày, chột chột đầu Bạch Ngọc Đường, hừ hừ nói, “Cha mẹ cũng thật quá đáng, từ nhỏ tới lớn em đều nghe lời họ, chỉ có lần này em muốn làm cảnh sát, họ lại giận em mấy ngày chỉ vì cái này. Tiểu Bạch, anh không biết đâu, thật ra bọn họ không chỉ nhè mỗi em, mấy nay không thèm để ý em, chỉ biết đi theo anh hai với Bạch đại ca. Hừ, hồi trước, sao em không biết họ thương yêu đại ca như vậy ha.”

Bạch Ngọc Đường hơi ngẩn người, anh chưa khi nào nghĩ, Triển Chiêu cũng sẽ có một mặt như vậy. Mới này em ấy đang cùng mình oán trách, chuyện cha mẹ làm lơ em chỉ vì giận dữ, hơn nữa quan tâm anh hai quá mức. Không lẽ đang ghen với anh Huy sao?

Nhĩ tới đây, Bạch Ngọc Đường không nhịn được bật cười.

“Anh chịu cười?” Triển Chiêu cũng cười, “Trông biểu tình của anh vừa này, em còn tưởng mặt anh đơ rồi.”

“Không phải là bị cha mẹ em hù sợ sao.” Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ cười khổ, “Triển Chiêu, cha mẹ không thích anh, làm sao bây giờ?”

Triển Chiêu nhú mày, nhớ tới bộ dáng buồn bực của Bạch Ngọc Đường, không nhịn được mà đau lòng.

“Hay là, chúng ta không đi nữa?”

“Chúng ta?” Bạch Ngọc Đường hí mắt, “Vậy sao được? Cho dù anh không đi em cũng phải đi a. Đó là tiệc mừng của em, nếu em không tới đó, để hai bác biết anh quai em đi, họ càng ghét anh đó.”

Triển Chiêu buồn buồn gật đầu, “Anh nói đúng, nhưng em không muốn ném anh qua một bên.”

Bạch Ngọc Đường cảm thấy ấm áp trong lòng, cười nói, “VẬY anh với em cùng đi.”

“Nhưng nếu anh đi, lỡ họ lại đối xử lạnh nhạt với anh thì phải làm sao?”

“Chỉ cần họ không đánh đuổi anh đi, anh khẳng định đối xử với họ như cha mẹ ruột của mình.” Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng với Triển Chiêu, hì hì nói, “Dù sao, cha mẹ anh cũng mất rồi, hơn hai mươi năm không chịu sự khinh thường của cha mẹ, lần này xem như cảm thụ tình thân khác biệt một chút cũng được.”

“Ngọc Đường, anh càng nói vậy, em càng khó chịu.” Triển Chiêu buồn buồn nhún mày.

“Được rồi, đừng nói nữa, mau đi đi, lỡ đi trễ thì thật không còn cơ may.” Bạch Ngọc Đường không muốn thấy Triển Chiêu khổ sở vì mình, kéo Triển Chiêu bỏ chạy.

Hai người chạy ra khỏi học viện, dọc đường đi thấy được anh em tổ Trọng án đã tới trước để tham gia lễ tốt nghiệp của Triển Chiêu, cũng nhìn thấy mấy vị ca ca từ Hãm Không của Bạch Ngọc Đường. Nhưng Bạch Ngọc Đường cũng không cho Triển Chiêu ở lại nói với họ mấy câu, chỉ qua loa chào hỏi, rồi kéo Triển Chiêu lên xe, hơn nửa đạp một cước chạy thẳng về quán ăn.

“Nè! Bạch Ngọc Đường thẳng quý này, cứ vậy bỏ bọn anh lại a!” Tương Bình ở đằng sau xe Bạch Ngọc Đường nhảy lên la ó, nhưng chỉ có thể đưa mắt nhìn một luồng khí biến mất trong tầm mắt.

“Tiểu Bạch với tiểu Triển tính đi đâu vậy, gấp gấp thế?” Công Tôn Sách cau mày, không hiểu nhìn Bao Chứng.

Bao Chứng bất đắc dĩ cười, Cậu quên trạng thái hồn bất thủ xá mấy này của tiểu Bạch sao, đây gọi là vợ xấu cũng phải gặp cha mẹ chồng, khó tránh khỏi khân trương, hành vi kỳ lạ.”

“Vợ xấu?” Công Tôn Sách sửng sốt, suy nghĩ một hồi sau đột nhiên ha ha cười, “Không ngờ tổ Trọng án chúng ta lại muốn gả khuê nữ ra ngoài?”

“Ấy, cậu cũng đừng để tiểu Bạch nghe thấy những lời này.” Bao Chứng nhìn Công Tôn Sách, bất đắc dĩ cười, “Lại nói Triển Chiêu cũng sắp thành người tổ Trọng án chúng ta rồi, đều là thịt trong nồi, chúng ta lại không lỗi.”

“Cái cậu này, mặt đen, tim cũng hắc.” Công Tôn Sách khinh bỉ trợn mắt nhìn Bao Chứng, đồng thời chăm chú nhìn chiếc xe đi xa như có điều muốn nghĩ, thở dài, “Tiểu Bạch, đường này không dễ đi a.”

“Đúng vậy, cha mẹ Triển Chiêu không dễ đối phó như cha Bàng Thống. Trông không cứng rắn như thế, nhưng thực ra, những người lý lợm như thế càng không dễ dàng sửa đổi.”

“Cha Bàng Thống?” Công Tôn Sách híp mắt, “Bánh bao, cậu có phải biết chuyện gì tôi không biết không?”

Bao Chứng nhìn Công Tôn Sách một cái, chột cong môi cười, “Cậu muốn biết? Vậy chúng ta về đi, rồi từ từ tôi kể cho nghe.”

Công Tôn Sách híp mắt, hung hăng trợn Bao Chứng, “Nếu tôi muốn biết, còn không tự đi hỏi Bàng Thống sao?”

“Cậu ta chắc chắn không nói thật với cậu.” Bao Chứng cười, “Đừng thấy bình thường cậu ta thoải mái, nếu động tới chuyện cậu ta để ý, thì còn kín miệng hơn người khác nhiều.”

“Vậy còn cậu?” Công Tôn Sách híp mắt, “Nếu kín miệng vậy, sao cậu biết được hử?”

Bao Chứng cười ha ha, “Tôi tự nhiên có nguồn tin riêng. Thế nào, có hứng thú hay không?”

Công Tôn Sách híp mi, hừ một tiếng xoay người đi, vừa đi vừa nói, “Kệ cậu, tôi mệt rồi, về ngủ!”

“Ấy! A Sách, chờ tôi chút!” Bao Chứng lập tức cười hì hì đuổi theo, ôm khoa trưởng Công Tôn nhà mình về nhà kể chuyện.

Sau buổi lễ tốt nghiệp, ai nấy đều tản ra, mà nhân vật chính Triển Chiêu, cũng theo xe Bạch Ngọc Đường tới quán ăn cha mẹ đã đặt trước một ngày.

Quán ăn này cũng không phải nơi cao cấp nhất, nhưng theo người đề cử – Bạch đại ca nói, tài nấu ăn đầu bếp ở đây vô cùng giỏi, giá cả cũng rất hợp lý. Sau khi Triển Bạch hai người vào cửa, món ăn đã được dọn lên, ai cũng ngồi xuống cả, tất cả mọi người chăm chú nhìn về phía hai người, làm cả hai hết sức xấu hổ.

Triển Chiêu phát hiện, những người tham gia trừ người mình ra, chỉ có một mình Đinh Nguyệt Hoa là người ngoài. Theo lời cha mẹ, vốn định tìm một cơ hội, sau buổi lễ tốt nghiệp Triển Chiêu, mời toàn bộ người từng tham gia cứu Triển Chiêu một bữa, làm cảm ơn. Mà hôm nay, vốn là buổi họp mặt giữa gia đình, nhưng nhiều thêm một Đinh Nguyệt Hoa, hẳn là ý tưởng đột xuất.

Đinh Nguyệt Hoa lúc này ngồi bên cạnh mẹ Triển, cạnh đó còn một chỗ. Mà một chỗ trống khác, lại ở bên cạnh Bạch Cẩm Đường, giữa hai chỗ trống cách Triển Huy với Bạch Cẩm Đường, lại còn không ở bên nhau.

Triển Chiêu sững sốt, cậu nhìn cha mình, thấy trên mặt người ta vô cùng bình tĩnh, giống như không để ý tới ánh mắt của con.

“Triển Chiêu, sao tới trễ vậy, còn không mau đến đây!” Mẹ Triển thấy Triển Chiêu vào cửa, vội vàng gọi cậu lại.

Triển Chiêu hơi chần chừ, có chút lúng túng đưa mắt nhìn Bạch Ngọc Đường. Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu cười khẽ, chủ động bước tới bên cạnh Bạch Cẩm Đường, ngồi xuống, còn gật đầu với cha Triển ở đối diện.

“Mau tới đây!” Mẹ Triển mỉm cười gọi Triển Chiêu tới, cho cậu ngồi giữa Đình Nguyệt Hoa với Triển Huy.

Triển Chiêu khẽ cau mày, bây giờ cậu không hiểu mẹ muốn làm gì.

Lần đầu tiên ngồi gần Triển Chiêu như thế, mặt Đình Nguyệt Hoa vô thức đỏ lên, cô mở đôi mắt trong suốt nhìn Triển Chiêu. Triển Chiêu chú ý tới ánh mắt Đình Nguyệt Hoa, hơi nghiêng mặt, nhìn cô một cái. Đình Nguyệt Hoa có chút xấu hổ, vội vàng dời mắt đi.

Suốt bữa cơm, giống như có mình Triển Chiêu là biểu hiện rất mất tự nhiên. Hai vợ chồng Triển gia, vì con trai cuối cùng cũng tốt nghiệp, nên khá hưng phấn. Mẹ Triển càng hăng hái gấp thức ăn cho Đình Nguyệt Hoa bên cạnh mình, rất nhiệt tình với cô.

Triển Huy căn bản không cảm nhận được dòng nước ngầm dưới ghế, chỉ có vui vẻ ăn. Bạch Cẩm Đường mặc dù biết không khí lúng túng, nhưng vì mình không phải người nhà họ Triển, không có cách tham gia vào, chỉ có thể yên lặng ngồi chăm lo cho Triển Huy.

Thậm chí, cả Bạch Ngọc Đường cũng biểu hiện hết sức bình thường. Triển Chiêu vì sợ anh bị lạnh nhạt, cứ không nhìn được nhìn về phía Bạch Ngọc Đường mấy lần, mà làm Triển Chiêu ngạc nhiên là suốt buổi, Bạch Ngọc Đường đều duy trì nụ cười thả lỏng, đáp ứng với sự lạnh nhạt trên bàn một cách hợp lý.

Trong lòng Triển Chiêu rất khó chịu, cậu biết, nếu không phải vì mình, lấy tính tình Bạch Ngọc Đường hẳn sẽ không chịu được sự đối xử như vậy.

Cậu biết cha mẹ của cậu có lý do không thích Bạch Ngọc Đường, nhưng cho dù là thế, Triển Chiêu vẫn không nhịn được mà khó chịu.

Cuối cùng, sau một lần nữa bị mẹ sai gấp thức ăn cho Đinh Nguyệt Hoa, Triển Chiêu không nhịn được bùng nổ. Cậu bật dậy, trong ánh mắt khiếp sợ của mọi người, đi thẳng tới bên cạnh Bạch Ngọc Đường, kéo tay anh, “Ngọc Đường, tội mình đi!”

Bạch Ngọc Đường cau mày, kinh ngạc nhìn Triển Chiêu, lại nhìn những ánh mắt từ xung quanh bắn tới.

Cha Triển nghiêm mặt, mẹ Triển mặt không vui, những người khác đều rất giật mình. Bạch Ngọc Đường vội vàng kéo tay Triển Chiêu, nhỏ giọng nói, “Triển Chiêu, em bình tĩnh chút.”

“Em rất bình tĩnh.” Triển Chiêu không nhịn được lên giọng, cậu đưa mắt nhìn cha, lại nhìn mẹ, ánh mắt nảy ra một ánh sáng quyết liệt, “Em rất rõ bây giờ mình đang làm cái gì, cha, mẹ, con....”

“Triển Chiêu!” Bạch Ngọc Đường nhướn mày, vội vàng ngăn miệng Triển Chiêu lại, cất cao giọng nói, “Anh chợt nhớ ra mình còn việc chưa làm xong, Triển Chiêu, em ở lại ăn với cha mẹ, tối nay anh sẽ gọi lại cho em!”

Nói rồi, anh cười cười xin lỗi cha Triển, bỏ tay Triển Chiêu ra, quay người rời khỏi quán ăn.

“Bạch Ngọc Đường!” Triển Chiêu kinh ngạc nhìn bóng lưng Bạch Ngọc Đường, hai nắm tay siết chặt, không nhịn được muốn đuổi theo.

“Triển Chiêu, con đứng lại đó cho cha!”

Triển Chiêu hơi sững sốt, quay người, nhìn cha vừa rồi mới quát lên.

“Cha—“

“Về nhà, cha có chuyện muốn nói với con.” Cha Triển hít sâu một hơi, nghiêm túc nhìn đứa con trai ngoan ngoãn của mình, trong lòng không nén được mà dâng lên một ngọn hỏa khí.

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 178: Ngoại Truyện – Tất Nghiệp Điển Lễ (6)

Có lẽ cách chung sống của cha mẹ và con cái của mỗi nhà đều có chút khác biệt, đối mặt với chuyện giảng giải cho con, có người sẽ chọn cách giáo dục bạo lực, có người sẽ chọn cách đàm phán dân chủ, mà có những cha mẹ, sẽ không phải dùng cách nào, bởi vì họ có một đứa con phi thường nghe lời.

Cha mẹ Triển Chiêu chính là một cặp cha mẹ may mắn như thế.

Triển Chiêu sinh ra vào khoảng thời gian công việc của hai người bận rộn nhất, ngày thứ bảy sau khi Triển Chiêu được sanh ra, mẹ Triển đã theo bố Triển bốn ba nước lạ, có thể nói cả sữa mẹ Triển Chiêu cũng chưa từng uống qua, từ nhỏ đều được anh hai đút sữa bột mà lớn.

Khi hai vợ chồng kết thúc công việc ở nước ngoài trở lại, Triển Chiêu đã được một tuổi. Ấn tượng của Triển Chiêu một đũa đối với cha mẹ chỉ dừng lại ở trong hình, đối mặt với cha mẹ thật, nó chỉ biết cười khúc khích hoặc là khóc to, cả tiếng cha mẹ cũng không dám gọi.

Theo lý thuyết, gia đình như vậy, sẽ sinh ra một chút chương ngại giữa tình cảm cha con, nhưng từ lúc Triển Chiêu bắt đầu nhận thức, loại lo lắng này giống như cứ thế mà tan. Vợ chồng Triển gia cũng không nghĩ tới, đứa con trai thành hình ngoài mong muốn, cũng không nhận được bao nhiêu sự quan tâm này, lại trở thành niềm vui hiếm hoi trong đời họ.

Triển Chiêu từ nhỏ đã là một đứa trẻ thông minh kỳ lạ, trong từng giai đoạn trưởng thành, cũng sẽ hiện ra năng lực khác với người thường. Không

có cha mẹ nào lại không thích đứa con như thế, vợ chồng Triễn gia dĩ nhiên cũng không ngoại lệ.

Bọn họ bắt đầu dời một phần chú ý lên công việc cho Triễn Chiêu, mẹ Triễn thì hoàn toàn ngừng chức trước lúc Triễn Chiêu lên ba, để ở nhà chăm sóc con mình. Triễn Chiêu từ từ lớn lên, trừ năng lực học tập phi thường ra, cả tính cách cũng giống hệt như một thiên thần nhỏ, làm cha mẹ đều yêu thích vô cùng. Nó không khi nào chống đối cha mẹ, mãi cho tới tuổi dậy thì cũng không có chuyện chống đối, so với con trai cả cứ chống lại mong muốn của cha mẹ đi đầu quân, thì Triễn Chiêu đơn giản làm họ quá sức hài lòng.

Trong trí nhớ của vợ chồng Triễn gia, con trai mình tới giờ đều không vì bất cứ chuyện gì mà xung khắc quá lớn với họ. Nó học tập tốt, thích đọc sách, từ nhỏ đã muốn trở thành học giả. Mặc dù lúc chọn ngành cũng không theo sự lựa chọn của cha mẹ theo chuyên môn của họ, nhưng tâm lý học cũng là một hướng phát triển tốt, vợ chồng Triễn gia với lần này cũng không khỏi mãn nguyện.

Vậy mà họ không ngờ, họ chỉ rời khỏi thành phố D hai năm, lúc trở về, lại phát hiện ra con trai ưu tú của mình hoàn toàn thay đổi.

Nó bỏ qua con người nghiêm cứu tốt đẹp, muốn đi làm cảnh sát! Chuyện này với vợ chồng Triễn gia mà nói, không khác nào sét đánh ngang tai. Phải biết, công việc của cảnh sát nguy hiểm không thua gì đi lính, con trai cả của họ đã hư rồi, làm sao họ có thể đồng đi cho Triễn Chiêu đi theo con đường cũ của anh mình chứ?

Vợ chồng Triễn gia đã từng cố nói chuyện với Triễn Chiêu, lời chuyện thực ra giảng đạo lý, chiến tranh lạnh, ngoài chuyện đánh mắng họ không làm được ra, mọi thủ đoạn khác gần như đều dùng cả, nhưng Triễn Chiêu nhất định không đổi ý. Hơn hai mươi năm, đây là lần đầu tiên họ phát hiện, thì ra con của họ lại lỳ lợm như vậy.

Giảng đạo lý tiếp không được, vợ chồng Triển gia khó chịu mấy ngày, mất ngủ mấy đêm, rốt cuộc thương lượng ra một đối sách. Chính là kéo dài thời gian.

Bọn họ đều nhất trí, cho là chuyện con muốn làm cảnh sát chỉ là xung động nhất thời, thanh niên ai cũng vậy, nhưng thời gian sẽ dạy cho tụi nó biết, cái gì mới là cuộc sống tụi nó cần. Bọn họ đều nghĩ rằng, từ nhỏ tới lớn Triển Chiêu luôn muốn làm giáo viên, làm học giả, tuyệt đối sẽ không làm cảnh sát được cả đời. Nếu bây giờ khuyên không được, thì chờ nó tự hồi tâm chuyển ý. Dù sao Triển Chiêu có trình độ học vấn, có bản lĩnh, mấy năm kinh nghiệm thực chiến thu tập trong tổ Trọng án cũng sẽ không làm chậm trễ nghiên cứu của nó, một ngày nào đó, Triển Chiêu sẽ biết, đường cha mẹ lựa mới là đường thích hợp với nó. Đến lúc đó, nhất định sẽ trở lại trường, tiếp tục đường học giả.

Cũng không rõ họ thật có tự tin như vậy, hay còn là dối mình gạt người, tóm lại, bọn họ ra được chủ ý thì tạm thời an tâm. Nhưng ngay lúc họ cho rằng mình gặp chuyện tệ hại nhất, thì một chuyện còn tệ hơn, giống như tia sét đột nhiên đánh xuống trước mặt họ.

Ngày hôm đó, mẹ Triển muốn làm một người mẹ quan tâm con mình, tự tay rót cho Triển Chiêu ly nước trái cây, chuẩn bị mang tới cho nó. Kết quả, đứng trước cửa phòng, vô tình nghe được cậu đang gọi điện thoại. Có lẽ là trực giác của người mẹ cùng một người phụ nữ, nên bà không lập tức bước vào, mà chọn cách đứng ngoài cửa nghe lén.

Lúc ấy Triển Chiêu đang gọi điện cho Bạch Ngọc Đường. Mặc dù chỉ nghe lời nói một chiều, nhưng mẹ Triển vẫn nghe ra niềm vui vẻ cùng hạnh phúc khó thể che giấu trong giọng cậu. Thân là một người từng trải, mẹ Triển có thể chắc chắn 100%, con trai mình đang yêu. Người đang nói điện thoại với nó, chính là người yêu hiện tại của nó.

Lúc đầu mẹ Triển rất vui, vì bà vốn không ngờ đứa con trai giống như không hề dính dáng tới yêu thương lại tỉnh ra, ngoài mừng ra còn có chút muốn thử, muốn nhanh một chút biết xem là cô gái như thế nào có thể hấp dẫn sự chú ý của con trai.

Bà rất nhanh liền biết, sau đó, niềm vui vừa dâng lên của bà đã toàn toàn bị rớt vào hầm băng. Bà nghe Triển Chiêu gọi tên người kia — Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường, cái tên này dĩ nhiên là tên một người đàn ông. Hơn nữa, trí nhớ rất tốt của mẹ Triển chớp mắt đã nhắc bà, người đàn ông này chính là em trai đội trưởng luôn ở bên Triển Huy chạy trước chạy sau, Bạch Cẩm Đường, hơn nữa, cậu ta còn là người suýt nữa hại con trai mình phải chết.

Mẹ Triển tâm loạn như ma, ba dùng hết sức cố gắng mới không lập tức vào phòng Triển Chiêu chất vấn cậu. Mấy ngày tiếp theo, bà bắt đầu tỉ mỉ quan sát từng hành động của Triển Chiêu, hơn nữa còn lén điều tra đồ dùng hàng ngày của Triển Chiêu. Từ rất nhiều điểm, mẹ Triển tan nát cõi lòng phát hiện, con bà, quả nhiên đang qua lại với một người đàn ông như người yêu.

Cái này với mẹ Triển mà nói, không khác nào một kích trí mạng. Bà không dám tin, nhưng không thể không tin. Bà muốn ngăn cản, nhưng không biết ngăn cản thế nào. Bà rõ con trai mình, từ chuyện lựa chọn nghề nghiệp, bà đã hiểu Triển Chiêu quật cường tới đâu. Một người đã rơi vào tình yêu sẽ không để ý tới lý trí, Triển Chiêu lúc này đã mất đi lý trí, cho dù người khác có phản đối thì có lợi gì đâu?

Khởi sở của mẹ Triển rất nhanh bị cha Triển phát hiện, mặc dù cha Triển không quá lo lắng như bà, nhưng người đã 30 năm không hút thuốc như ông, đêm đó, ngồi trong phòng mình hút hết một gói thuốc lá.

Họ đã tới dự lễ tốt nghiệp của Triển Chiêu dưới tâm trạng như vậy, tận mắt gặp được tiểu tử gọi Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường là một đứa trẻ rất xuất sắc, trẻ tuổi, anh tuấn, khí chất bất phàm, mặc dù lúc thấy họ có chút khân trương, nhưng biểu hiện lại hết sức lễ phép. Nếu như cậu ta không phải là thằng đệ đệ con trai của họ, mà là một người bạn thậm chí là đồng nghiệp thôi, vợ chồng Triển gia sẽ công bằng nói, họ nhất định vô cùng thích anh.

Nhưng, đối thân phận sẽ đối sang lập trường khác, cho dù Bạch Ngọc Đường có tốt hơn nữa, cũng không thể làm con dâu của họ a. (thì đúng rồi, ổng là con rể của mấy người mà....) Cùng Bạch Ngọc Đường ngồi trên một bàn cơm, đối với họ phải cần một loại nhẫn nại cực lớn mới có thể kiềm chế giận dữ, huống chi, Triển Chiêu còn dám làm ra hành động vô lễ như vậy để bảo vệ Bạch Ngọc Đường.

Cha Triển giận dữ, ông ép Triển Chiêu theo ông về nhà, muốn đích thân hỏi Triển Chiêu một câu xem rốt cuộc cậu nghĩ thế nào. Ông tuyệt sẽ không tin, con trai ưu tú của mình lại đột nhiên biến thành một người đồng tính. Không phải bảo đồng tính là do trời sanh hay di truyền sao? Triển gia của họ không có gen như thế, ngược lại Bạch gia —

Nhớ tới Bạch Ngọc Đường, lại nghĩ tới Bạch Cẩm Đường, cha Triển càng thêm buồn bực. Thật ra, so với Bạch Ngọc Đường, ông càng ghét Bạch Cẩm Đường hơn, nếu không phải vợ mình khuyên phải nể mặt tiểu Huy, cho đội trưởng nó chút mặt mũi, thì ông đã sớm đập dít cái tên viết đầy chữ ham muốn con trai lớn của mình trên mặt đi mất rồi.

Người của Bạch gia, quả nhiên đều đáng ghét!

Cha Triển mang tâm trạng như thế đi nói chuyện với Triển Chiêu, kết quả thế nào, nghĩ thôi cũng biết.

“Triển Chiêu, con thành thật cho cha biết, con với thằng Bạch Ngọc Đường đó có quan hệ như thế nào?” Cha Triển mở màn như vậy, râu quai nón trên mặt run lên, biểu hiện hô hấp dồn dập.

Triển Chiêu cau mày, ánh mắt vô cùng trịnh trọng, cậu nhìn vào mắt cha, gằn từng chữ đáp, “Con với anh ấy, ở với nhau.”

“Cái gì là ở với nhau, nói cho rõ!” Cha Triển không nhịn được cao giọng.

Triển Chiêu hít sâu một hơi, đáp, “Ở với nhau tức là, con thích anh ấy, anh ấy cũng thích con, tụi con là người yêu, muốn sống với nhau cả đời.”

“Mày, mày ——” Cha Triển giận tới mức giơ tay chỉ Triển Chiêu, “Cái thằng này, mày có biết mình đang nói gì không? Mày biến thái hay sao? Sao lại muốn ở với đàn ông! Mày bảo mày thích nó!? Mày thích nó cái gì? Nó với mày đều là đàn ông, hai đứa ở chung với nhau là bất thường mày biết không!?”

Triển Chiêu nhìn cha mình tức tới mức không đứng vững, trong lòng dâng lên cảm giác thống khổ khó nén. Chuyên môn của cậu là tâm lý học, là một tiến sĩ sinh được học lên đại học, có người yêu là đàn ông, cha mẹ cậu đều là những người đầy kiến thức. Cậu có đủ kiến thức chuyên nghiệp, có đủ tài biện luận, có đủ tỉnh táo, lý trí, cậu có đủ số liệu tới lịch sử, quy nạp tới phân tích, từ trong ra ngoài, từ nông đến sâu, vô số lý do cùng đạo lý để chứng minh mình đúng, mà lời nói của cha lại là sự công kích không có đạo lý cùng chỉ trích vô lý.

Nhưng cậu không thể nói như thế. Vì người đối diện là cha của cậu. Bất kể cậu có làm đúng hay sai, thì với cha của mình, chuyện quan trọng nhất vẫn là ông nghĩ đó là sai, thì nó là sai. Hành động của Triển Chiêu làm ông tổn thương, chuyện làm người thân tổn thương thì không thể dùng đúng sai để tả.

Triển Chiêu đã sớm ngờ tới một ngày như thế, chỉ cần cậu đứng trước mặt cha mẹ phân trần, cậu nhất định phải gánh chịu sự đau khổ như thế.

“Xin lỗi.” Triển Chiêu đột nhiên bình tĩnh lại, cậu nhìn cha mình, môi không nhin được run lên, “Cha, con biết cha sẽ không tha thứ cho con, nhưng con vẫn muốn nói xin lỗi với cha. Chuyện con lựa chọn đã làm tổn thương cha với mẹ, con sai rồi.”

“Vậy, kết luận của mày?” Trên mặt cha Triển có chút vui mừng thoáng qua, ông hiểu rõ con trai mình, ông biết con mình sẽ không dễ thỏa hiệp như vậy.

“Con xin lỗi vì con đã để cha mẹ thất vọng. Nhưng con vẫn muốn ở bên Bạch Ngọc Đường.”

Quả nhiên, Triển Chiêu run run nói ra những lời này.

Sắc mặt cha Triển tối sầm, phong độ của một học giả giúp ông không mắng con trai, ông nhìn chăm chăm vào khuôn mặt yếu ớt lại kiên định của Triển Chiêu, khổ sở gật đầu, “Được, được lắm, đây chính là con trai tốt của cha. Cha hiểu, ý mày là, mày đã chọn thẳng kia, cho nên muốn hoàn toàn dứt khỏi chúng ta, đúng không?”

“Không!” Triển Chiêu kinh hoàng nhìn cha mình, “Cha, sao cha có thể nghĩ như vậy? Cho dù con có khiến cha thất vọng, cho dù cha có đánh mắng con, con cũng là con trai của cha mà! Cha! Con vĩnh viễn là con của cha, cha đừng nói như vậy, nói như vậy, con...”

“Con của cha, sẽ không chọn cuộc sống bất thường như vậy!”

“Cha!” Triển Chiêu cảm thấy mình gần như phát khóc tới nơi, “Cha, xin cha đừng nghĩ vậy, con là con cha, con chỉ, chỉ—“

Con chỉ muốn ở bên người con thương, tại sao lại ép con như vậy!

“Đủ rồi!” Chợt, một giọng nói chen vào giữa cuộc đối thoại không cách nào êm ả giữa hai cha con. Mẹ Triển không biết từ khi nào bước vào trong phòng. Bà trầm mặt bước tới giữa Triển Chiêu với cha Triển, đầu tiên là bất mãn nhìn Triển Chiêu một cái, sau, trợn mắt nhìn cha Triển một cái, tiếp nữa, lạnh lùng nói, “Hai người đàn ông này, ngoài nói chuyện quyết liệt ra cũng không biết nói lời có tính xây dựng sao?”

“Bà, bà biết cái gì!” Cha Triển giống như tìm được nấc thang, không nhận được rống lên một câu với bà.

“Biết nhiều hơn ông đấy.” Mẹ Triển lạnh lùng hừ một tiếng, “Lần trước, cái số liệu khả nghi trong phòng thí nghiệm ở Pháp, nếu không nhờ tôi kiên trì, kết quả sẽ viên mãn như vậy sao? Đàn ông các ông, có chuyện chỉ biết lớn giọng, không tìm được cách giải quyết, chả ra cái gì!”

Mẹ Triển mắng cha Triển xong rồi, lại nhìn Triển Chiêu đã lệ rơi đầy mặt, bất đắc dĩ thở dài. Bà bước tới trước mặt Triển Chiêu, giơ tay lên đỡ vai Triển Chiêu, kéo con trai vào trong lòng mình. Triển Chiêu giống như bị oan uổng rất lớn, vui trong lòng mẹ, nước mắt lặng lẽ chảy ra.

Mẹ Triển lại thở dài, lẩm bầm, “Thằng bé này, lần nào làm quyết định cũng đột ngột. Lập tức bảo muốn làm cảnh sát, rồi lại lập tức dẫn một người đàn ông về nhà cho cha mẹ. Con nên giải thích cho cha mẹ một chút rồi cuộc là xảy ra chuyện gì đi, cũng để hai ông bà già một thời gian thích ứng chứ.”

“Mẹ.” Triển Chiêu khịt khịt mũi, run run nói, “Cha, cha muốn đuổi con đi, cha, không muốn con nữa.....”

“Hừ! Ông ta dám bỏ con mẹ, mẹ liền đuổi ông ra ngoài!” Mẹ Triển xoa xoa mái tóc mềm mại trên đầu Triển Chiêu, lại hung hăng trợn mắt nhìn cha Triển, thờ ơ nói, “Đừng nói là đàn ông, cho dù con thích một bó bắp cải, cũng vẫn là con mẹ. Mẹ xem ai dám đuổi con mẹ ra khỏi nhà!?”

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 179: Ngoại Truyện – Tất Nghiệp Điển Lễ (7)

Bó bắp cải?

Râu quai nón của cha Triển run run, sống với nhau hơn 30 năm, ông lại không biết vợ mình có bản tính hài hước như vậy. Ông buồn bực đưa mắt nhìn con trai vui trong lòng vợ lau nước mắt, chợt có ảo giác, ông hình như bị thằng nhóc này lừa.

“Triển Chiêu, con khoan khóc đã.” Cha Triển bực bội nói với Triển Chiêu, “Nghe lời mẹ, kể một chút xem con với thằng Bạch Ngọc Đường này đã xảy ra chuyện gì đi.”

Tâm trạng Triển Chiêu đã khá hơn nhiều, nhờ sự xuất hiện của mẹ, cậu tạm thời thoát khỏi nguy hiểm bị đuổi khỏi nhà. Lúc này tâm trạng thả lỏng, cậu mới hít sâu một hơi, có chút ngại ngùng rời khỏi lòng mẹ.

Đã bao nhiêu năm không được con trai dựa dẫm, mẹ Triển nhất thời có chút hoài niệm. Bà nắm tay Triển Chiêu, đau lòng lau lau nước mắt còn chưa khô trên mặt, thở dài nói, “Khờ quá, con bảo xem, đi học thì tốt như vậy, tại sao đường tình cảm lại khúc khuỷu tới thế chứ.”

“Mẹ.” Triển Chiêu nhú mày, có chút buồn bực phản bác, “Sao mẹ lại cảm thấy con đi đường khó chứ? Con lớn rồi, con thích một người, tại sao đấy không tính là sự lựa chọn của lý trí vậy?”

Mẹ Triển cũng không dễ giận như cha Triển, mặc dù lời nói của Triển Chiêu làm bà hơi bất mãn, nhưng cũng không giận. Bà khẽ mỉm cười, chăm

chú nhìn vào mắt con, nhẹ giọng hỏi, “Con bảo con lớn rồi, vậy con nói cho mẹ nghe, rốt cuộc con thích chỗ nào của Bạch Ngọc Đường? Trên người cậu ta có nơi nào làm con không bỏ được?”

Triển Chiêu đỏ mắt, suy nghĩ một chút, cuối cùng chỉ có thể lắc đầu, “Con không biết, nhưng con hiểu, con không có cách rời khỏi anh ấy.”

“Đây chính là lý trí thành thực mà con nói à?” Cha Triển thật không nhận được, “Triển Chiêu, con có biết lời mình nói bây giờ ngây thơ lắm không. Con đã sắp 25 tuổi, nhưng nói chuyện còn không bằng đứa bé 15!”

“Ông gấp cái gì!” Mẹ Triển trợn mắt nhìn chồng mình, ngược lại nói với Triển Chiêu, “Mặc dù cha con ăn nói không tốt, nhưng mẹ cũng cảm thấy, câu trả lời vừa nãy của con không để mẹ hài lòng.” Triển Chiêu, nếu con muốn cha mẹ ủng hộ, thì cũng phải cho chúng ta một lý do đáng tin chứ? Nếu không, bắt cha mẹ đồng ý cho con quen với một người đàn ông, nghĩ sao cũng thấy khó chịu. Cha mẹ không phải con, không thể nghe qua là hiểu. Cha mẹ cần có một lý do, làm một người cả đời chỉ giao thiệp bằng con số, cha mẹ con, không thể chấp nhận những suy nghĩ duy tâm, con hiểu không?”

Triển Chiêu nghe mẹ nói thế, không hiểu vì sao, tâm trạng lại càng thả lỏng hơn. Cậu nghĩ nghĩ, cuối cùng cong khóe miệng cười.

“Nói thật, con hiểu ý cha mẹ, nhưng không có cách nào cho ra số liệu hai người có thể chấp nhận. Con thích Bạch Ngọc Đường, chuyện này không thể giải thích bằng số liệu được, cũng không có cách tính toán bằng công thức. Bọn con quen nhau, đều là vì tình thương và sự hấp dẫn lẫn nhau. Nếu như không thể nói ra một lý do, có lẽ, chỉ có thể tìm kiếm câu trả lời từ hai năm chung sống.

Cha mẹ, nếu hai người không mệt, con sẽ kể cho hai người nghe một câu chuyện thật dài. Chuyện này xảy ra trong khoảng thời gian hai năm qua,

nếu hai người chịu nghe, thì sau khi nghe xong rồi, có thể sẽ hiểu rõ cuộc tụi con thích nhau ở nơi nào.”

Là cha mẹ, khi đối mặt với ánh mắt thành khẩn như vậy của con trai, làm sao có thể nhẫn tâm nói không được. Nhưng, họ thật sự cần một thời gian dài để nghe Triển Chiêu kể chuyện, dù sao, chuyện xảy ra trong hai năm đó, thực sự quá nhiều.

Thời gian còn lại trong ngày, Triển Chiêu dùng thành ý lớn nhất của mình, bắt đầu kể lại chuyện của mình với Bạch Ngọc Đường cho cha mẹ. Cậu không biết sau khi kể xong sẽ phải đối mặt với kết quả ra sao, nhưng lúc cậu nói đến những chuyện đó, tâm trạng cậu một chút cũng không nặng nề. Bởi vì, đây là chuyện hành trình hoài cổ, trong chuyến đi ấy, có lẽ có đau khổ, khó khăn, nhưng càng nhiều hơn là sung sướng cùng hạnh phúc.

Là vào giờ phút ấy, một người khác trong góc thành phố, Bạch Ngọc Đường lại đang làm chuyện hoàn toàn ngược lại với Triển Chiêu.

Sau khi rời khỏi quán ăn, Bạch Ngọc Đường một thân một mình lái xe đi mất. Ngồi trong xe, tâm trạng của anh thật nặng nề, cực kỳ xuống thấp. Anh rời khỏi gia đình Triển Chiêu, nhưng không biết nên tới nơi nào.

Cả đời Bạch Ngọc Đường chưa hề gặp thời điểm nào buồn bã như vậy, toàn thân anh cảm thấy vô lực. Cha mẹ anh từ hồi anh còn rất nhỏ đã rời đi vì một chuyện ngoài ý muốn, trong hơn hai mươi năm, anh không biết cái gì là tình thương của cha, hay của mẹ. Nhưng, Bạch Ngọc Đường là một người nói lý, anh hiểu Triển Chiêu lúc này phải đối mặt với chuyện gì. Triển Chiêu khổ sở bao nhiêu, anh rõ ràng hơn bất kỳ ai khác, nhưng, anh lại không thể giúp đỡ được gì cả. Hôm nay, toàn bộ chuyện xảy ra ở Triển gia, giống như buổi xét xử vắng mặt Bạch Ngọc Đường, chuyện duy nhất Bạch Ngọc Đường làm được chính là chờ đợi. Loại cảm giác này, thật tệ hại.

Bạch Ngọc Đường cứ thế lái xe không mục đích, bất giác, anh lại đi tới một con hẻm nhỏ mà náo nhiệt. Bạch Ngọc Đường hơi hoảng, hình như rất lâu trước đó anh đã tới nơi này, nhưng thật lâu sau cũng không tới. Anh từ từ lái xe, vừa lái vừa tìm, cuối cùng tìm được quầy rượu kia ở sâu trong hẻm.

Bạch Ngọc Đường nhớ ra, hôm đó, anh tới nơi này, để giám thị Đinh Nguyệt Hoa đi chơi đêm không về. Mà nửa đêm hôm đó, bị một cuộc gọi của Bao Chứng đào về hiện trường phạm tội, ở đó, lần đầu tiên anh gặp gỡ Triển Chiêu.

Bạch Ngọc Đường dừng xe lại, hôm nay anh đột nhiên có xung động, muốn ôn lại cuộc sống lúc không có Triển Chiêu.

Vào quán rượu, đi thẳng tới quầy Bar, gọi ly rượu anh thích nhất với bartender, sau đó, nhẹ dựa vào quầy bar quan sát cảnh trang trí đã thay đổi rất nhiều. Hai năm có thể sửa đổi rất nhiều thứ, nơi này cũng hoàn toàn khác so với lúc đầu.

Bạch Ngọc Đường uống từng hớp từng hớp rượu. Anh thật ra không muốn say, rồi lại cảm thấy, say cũng được. Nhưng ở quầy bar như thế, có rất nhiều người là túy ông chi ý bất tại tửu, một nam nhân xuất sắc như Bạch Ngọc Đường, muốn yên lặng một mình uống say ở quán bar, hình như cũng không dễ.

Cũng không lâu lắm, đã có mấy người đẹp tiếp cận anh, trong đó còn có mấy đứa bé gái trông qua chưa quá 20 tuổi. Bạch Ngọc Đường thấy phiền, nhưng vẫn nhin xuống đuổi các cô đi. Ngay lúc đó, chợt, có một giọng đàn ông từ sau lưng Bạch Ngọc Đường truyền tới, “Đẹp trai, mời anh uống ly rượu được không?”

Bạch Ngọc Đường ngẩn ra, kinh ngạc quay người nhìn về điểm ngộ bất thường lần này, phải biết, tới bây giờ anh chưa khi nào bị đàn ông tiếp cận

trong quầy bar đâu.

“Tại sao lại là anh?” Chờ tới lúc Bạch Ngọc Đường thấy rõ người tới, biểu tình kinh ngạc bị thay bằng bất đắc dĩ, anh nhìn người kia, nhẹ nhàng giật giật khóe miệng, “Bàng đại ca, trò đùa này hơi quá đi?”

Người tới chính là Bàng Thống. Vì chuyện gia tin tức tổ Trọng án hôm nay mặc một thân tây trang chuyên nghiệp, toàn thân nhẹ nhàng, mặc dù từng phụ kiện quần áo đều hết sức chú ý, nhưng nhìn qua cũng biết vô cùng đắt đỏ. Bản thân Bạch Ngọc Đường cũng là người có cuộc sống chất lượng cao, nhưng mỗi khi đối mặt với Bàng Thống, anh cũng thấy không bằng. Một đại nam nhân mà còn tỉ mỉ với chuyện ăn mặc như thế, tinh xảo mà không vướng, giống như hắc cũng không phải cố ý, mà loại thường thức ưu nhã như vậy đã sớm dung nhập vào máu của hắc, trở thành một phần bản thân hắc,. Loại thường thức này, nếu không được bồi dưỡng rèn luyện từ khi còn nhỏ thì tuyệt đối không thể tự nhiên như vậy.

“Ha ha, tôi tới đây chờ người, không ngờ người chưa đợi được, đã thấy cậu.” Bàng Thống nhếch khóe miệng, ngồi xuống cạnh Bạch Ngọc Đường, tiêu sái vẫy tay, bảo bartender lấy cho một ly Cocktail.

“Tôi thật không biết, anh cũng biết đi club.” Bạch Ngọc Đường nhìn bộ dáng quen thuộc của Bàng Thống, trong lòng có hơi bất ngờ.

“Tiểu tử, đừng xem thường người già cả.” Bàng Thống khẽ mỉm cười, “Tôi cũng từng một thời trẻ tuổi.”

“Người già cả?” Bạch Ngọc Đường bĩu môi, “Người già cả như anh bao nhiêu a, không tới 50 chứ?”

Bàng Thống trợn mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, ngược lại cười nói, “Tôi còn chưa hỏi cậu. Gặp mặt gia trưởng Triển Chiêu rồi, kết quả thế nào?”

Nghe thấy câu hỏi của Bàn Thống, Bạch Ngọc Đường chỉ có thể bất đắc dĩ cười khổ, “Nếu cái gì cũng xong thì tôi cũng không cần ngồi đây uống rượu. Giao cho tòa rồi, đang chờ phán xét.”

“Hèn chi nhìn buồn bã như thế. “Bàn Thống có chút hả hê cười, giơ tay vỗ vai Bạch Ngọc Đường, “Thật ra, sáng nay thấy cậu chạy tới đại học A, tôi cũng đoán được kết quả sẽ ra như vậy.”

Bạch Ngọc Đường khẽ cau mày, không vui nhìn Bàn Thống, “Thế là sao?”

Trên mặt Bàn Thống hiện ra nụ cười giễu cợt, nhàn nhạt nói, “Cha mẹ trên đời, bình thường sẽ không tiếp nhận sự lựa chọn ngược ngạo của con cái. Huống chi, cậu xuất hiện đột ngột như thế, bảo cha mẹ Triển Chiêu lập tức chấp nhận, tuyệt đối không thể nào.”

“Phải không?” Bạch Ngọc Đường cau mày, lòng nói, tôi không có cha mẹ, tôi không biết.

Thấy bộ dáng buồn bã của Bạch Ngọc Đường, Bàn Thống lại vỗ vai anh, “Tiểu Bạch, xem như Bàn đại ca có lòng tốt nhắc nhở cậu, giao thiệp với cha mẹ không thể dùng cứng. Cuộc chiến của hai đứa bây giờ là một cuộc chiến kéo dài, không thể giải quyết một sớm một chiều. Bây giờ cậu có lẽ rất thấp thỏm, lo lắng, thậm chí còn thấy khổ sở. Nhưng cậu phải biết, giờ mới chỉ là bắt đầu, tiếp đó 1 năm rưỡi, ba năm, năm năm, thậm chí là 10 năm, 8 năm, chỉ sợ hai đứa đều phải đối mặt với cục diện thế này.”

Bàn Thống thấy sắc mặt Bạch Ngọc Đường ngày càng đen, chợt cảm thấy mình hình như sắp dọa sợ người ta, không biết làm sao là cong cong miệng, nói tiếp, “Thật ra như vậy cũng rất công bằng. Lựa chọn con đường người thường không đi, sẽ phải gánh chịu áp lực người thường không sao tưởng tượng được. Chỉ cần hai đứa còn để ý thái độ của cha mẹ Triển Chiêu, thì hai đứa chỉ có hai lựa chọn. Hoặc vĩnh viễn lừa gạt họ, hoặc dùng

hành động của mình cảm hóa họ, hai đường này thật ra cũng không dễ, cái sau càng khó hơn. Nhưng nếu không làm vậy, chắc hai đứa chỉ có thể chia tay. Nếu hai đứa chia tay được, tôi thấy chia tay có lẽ cũng không tệ lắm.”

“Không thể.” Bạch Ngọc Đường nhìn biểu tình thành khẩn trên mặt Bàn Thống, biết đối phương là thật lòng muốn tốt cho họ, nhưng, anh cũng không muốn nghe bất kỳ ai nói tới chuyện anh với Triển Chiêu chia tay.

“Không thể?” Bàn Thống câu môi cười.

Bạch Ngọc Đường chăm chú nhìn vào mắt Bàn Thống, khẳng định đáp, “Không thể, bởi vì đã không còn kịp nữa rồi.”

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 180: Ngoại Truyện – Tất Nghiệp Điển Lễ (8)

Không còn kịp nữa rồi, nếu như không có những lần đồng sinh cộng tử kia, có lẽ còn không kịp, nhưng bây giờ, toàn bộ đã không còn giống nữa. Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng cau mày, rót cho mình một ly rượu, nghiêm mặt uống một hơi cạn sạch.

Bàng Thống nhìn bộ dáng này của anh, bất đắc dĩ cười, cũng cạn luôn ly Cocktail. Hai người cứ im lặng ngồi một buổi, chợt, Bàng Thống nhìn Bạch Ngọc Đường một cái, nói, “Thật ra, chuyện tôi trở lại thành phố A sau khi bị thương, đều là ba tôi đón lại.”

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, nghiêng đầu nhìn vào mắt Bàng Thống, ánh mắt lướt tới vết sẹo trên mi mắt, lại nhìn ly cocktail trên bàn, “Vết thương mới trên mi mắt anh, là ai làm?”

Bàng Thống cười, tự giễu, xoa xoa cái ly trong tay, “Ba tôi.”

“Tại sao ông ấy đánh anh?” Bạch Ngọc Đường hơi ngần ra, không hiểu, “Anh bị thương trong tổ Trọng án, ông ấy lo cho sự an toàn của anh mới kêu anh về thành phố A, kết quả lại tự mình đánh anh?”

“Bởi vì tôi vừa khai với ông ta một chuyện.” Bàng Thống chăm chăm nhìn vào mắt Bạch Ngọc Đường, trong mắt lóe lên chút ý xâm lược.

Hiển nhiên, Bạch Ngọc Đường vẫn còn rất tò mò với chuyện Bàng Thống nói, anh nhìn trở lại, bày ra một thế mời nói tiếp.

Bàng Thống cười, thoải mái nói với Bạch Ngọc Đường, “Tôi nói với ông ấy tôi yêu một người đàn ông, đang muốn cùng cậu ta chung sống.”

Nếu trong miệng Bạch Ngọc Đường có chứa rượu, nhất định sẽ phụt hết lên mặt Bàng Thống. Cho dù lúc này không có, anh cũng mém chút bị nước bọt của mình làm sặc tới mức ho khan. Anh không thể tin nổi nhìn Bàng Thống, trong lòng không nhin được là làm bầm, “Không lẽ đàn ông trên toàn thế giới đều phải thích đàn ông sao? Bàng đại ca, chuyện này đúng là không ngờ.”

Bàng Thống thấy bộ dáng kinh ngạc của Bạch Ngọc Đường, cười khê, “Không ngờ chứ gì. Cho nên mới bảo, thái độ của ba tôi cũng dễ hiểu.”

“Ok, sau đó thì sao.” Bạch Ngọc Đường nhìn nụ cười tự giễu trên mặt Bàng Thống, lắp bắp hỏi, “Anh khai ra, sau đó, ba anh oánh anh, rồi giờ anh lại về thành phố D, thái độ hiện tại của ông là sao? Đồng ý hay vẫn tiếp tục phản đối?”

Bàng Thống nhú mày, híp mắt nghĩ ngợi, đáp, “Tôi cũng không biết, nguyên lời của ông là bảo tôi cút đi, cả đời cũng đừng về nữa. Tôi đoán, chắc là tính trực xuất ra khỏi cửa. À, dĩ nhiên, gia nghiệp của ông ta cũng không cần thừa kế nữa, ông sẽ để lại toàn bộ cho đứa con của tình nhân mình. Thật ra, tôi nghi ông đã sớm muốn làm vậy rồi, bất quá lần này được một cái cớ thôi. Dù sao mẹ mất cũng đã lâu như vậy rồi, ông nể mặt mũi của con trai là tôi nên mới không dám cho cô ả kia về, lần này có cơ hội tốt như thế, sao lại không dùng.”

Nói tới đây, Bàng Thống khê cau mày, cầm cái ly không trên quầy, nói bartender cho hẳn một ly rượu mạnh khác.

Một ly xuống bụng, Bàng Thống đưa mắt nhìn khuôn mặt vừa kinh ngạc vừa đồng tình của Bạch Ngọc Đường, khê ngoắc khê miệng, “Nói thật, người với người đôi lúc chính là như vậy, chỉ cần cậu còn quan tâm, thì sẽ

còn bị thương. Nhưng nếu cậu thấy không cần, thì không có kẻ nào có thể làm cậu bị thương.”

“Bàng đại ca, ý anh là, hiện giờ anh đã không quan tâm tới ba mình nữa?” Bạch Ngọc Đường nhìn nụ cười vô tư trên mặt Bàng Thống, chợt cảm thấy, vị đại ca này hình như có chút thay đổi.

Bàng Thống nhún vai, cười nói, “Tôi phải cảm ơn ông ta, là ông ta giúp tôi hạ quyết tâm.”

“Quyết tâm gì?”

Bàng Thống nhìn mặt Bạch Ngọc Đường, trên khuôn mặt trẻ tuổi này, vẫn còn chưa có quá nhiều tuổi tác cùng thương tổn. Có lẽ tiểu Bạch đã từng trải qua rất nhiều vụ án phức tạp, cũng gặp qua rất nhiều sanh ly tử biệt, nhưng tình yêu của anh là ngọt ngào, mặt tình cảm của anh vẫn chưa gặp quá nhiều thất vọng. Tuổi trẻ thật là tốt a, lúc đó còn có nhiều thời gian để lãng phí như vậy.

“Tiểu Bạch, tôi kể cho cậu nghe một chuyện đi.” Nhìn Bạch Ngọc Đường như vậy, Bàng Thống chợt muốn tỏ bày, trường hợp này đúng là trước giờ chưa từng có.

“Chuyện?” Bạch Ngọc Đường khẽ ngấn người, “Chuyện gì, liên quan tới anh sao?”

Bàng Thống cười, “Chính là một chuyện cũ không ngán, hơn nữa, cách hiện tại đã lâu lắm rồi, khi đó, cũng khoảng 10 năm.”

Mười năm trước, Bàng Thống còn là đại công tử ý khí phong phát của Bàng gia. Hắn từng lớn lên dưới sự giáo dục nghiêm khắc của gia đình, từ nhỏ đã được dạy dỗ để làm người thừa kế. Gia tộc của hắn rất lớn, quan hệ gia đình cũng vô cùng phức tạp. Hôn nhân giữa cha mẹ là hôn nhân chính trị, cũng vì vậy mà gia đình hắn từ đầu đã tràn đầy lạnh lùng cùng bất tín.

Nhưng, mặc kệ tình cảm giữa ba với mẹ là sao, hai người đều vô cùng thương Bàng Thống. Mặc dù tình thương của ba vẫn luôn lẫn vào yêu cầu nghiêm nghị, mẹ lại cưng chiều Bàng Thống mọi lúc mọi nơi, luôn cho hẳn thật nhiều tiền để hẳn xài.

Sau đó, Bàng Thống lại có thêm đứa em gái Bàng Tiểu Diệp. Cha mẹ Bàng Thống bình thường đều vô cùng bận rộn, trong nhà, ngoài bảo mẫu ra, không có ai đáng tin có thể chăm sóc em gái, nên nhiệm vụ này liền rơi lên người Bàng Thống.

Cha nghiêm, mẹ chiều, em gái phụ thuộc, giáo dục gia đình khép kín. Bàng Thống chính là trưởng thành trong dạng gia đình như vậy, mà những kinh nghiệm này đã cùng tạo thành tính tình Bàng Thống. Hẳn ưu tú, cường đại, thông minh, lại lạnh lùng với bất cứ chuyện gì. Trừ em gái của hẳn ra, rất hiếm có ai có thể bước vào nội tâm của hẳn. Mà theo tuổi tác, hẳn dần phát hiện ra, em gái dường như đã bị mình chiều hư, trở thành một đứa ích kỷ không biết quan tâm người khác, chỉ biết nghĩ tới nhu cầu của mình.

Mặc dù Bàng Tiểu Diệp ích kỷ, nhưng cũng là đứa ích kỷ do chính tay Bàng Thống nuôi lớn. Vì vậy, mặc dù Bàng Thống không ưa cô em gái này, nhưng cũng theo thói quen tiếp tục cưng chiều, chăm sóc cô.

Sau đó, Bàng Thống cuối cùng cũng kết thúc giáo dục gia đình, đến tuổi vào trường học. Trường cấp ba là trường thuộc khu quý tộc, phần lớn bạn học trong đó đều là con em quý tộc quen biết từ nhỏ. Cũng chính ở nơi này, Bàng Thống đã biết đứa trẻ được hẳn thích.

Hai người họ đều xuất thân từ gia đình giống nhau, nhưng tính cách cậu bé hoàn toàn khác Bàng Thống. Nếu tính tình không hợp, Bàng Thống quen biết qua loa tự nhiên sẽ thấy người ta thật không hợp nhãn. Nhưng dần dần, quan hệ của họ thay đổi.

Cậu bé nọ tính tình ôn hòa, đối xử với ai cũng thành khẩn. Vốn dĩ Bàn Thống cứ nghĩ cậu ta giống mình, chẳng qua dùng bề ngoài ôn văn lễ độ này che dấu bản chất của mình, nhưng sau đó hẳn mới phát hiện, căn bản không phải vậy. Đứa bé kia là chính nhân quân tử hiếm có, cậu là thật khoan hậu, thật thành khẩn, hoàn toàn không phải ngụy trang.

Người như thế, so với những kẻ khác, giống như càng làm Bàn Thống khó chịu hơn. Cho nên, hẳn bắt đầu bắt nạt đứa bé đó, lại phát hiện ra, mỗi lần như vậy, giống như đầu tư công vô ích, căn bản không có chút khoái trá nào khi bắt nạt người ta.

Không biết tình cảm bắt đầu từ khi nào, tóm lại, tới cuối cùng, toàn bộ cứ tự nhiên như thế. Từ ghét biến thành thích, từ khiêu khích thành yêu, cuối cùng, khi hai người ý thức được quan hệ của họ đã thay đổi, muốn khống chế, đã không còn kịp nữa.

“Không còn kịp nữa.” Bàn Thống khẽ cười khờ. “Lúc cậu nói bốn chữ này, tôi cũng đồng cảm với cậu. Cho nên, tôi ủng hộ cậu nên nắm chặt Triển Chiêu, dù sao, tư vị hối hận cũng không dễ chịu.”

“Sau đó thì sao?” Bạch Ngọc Đường nghe tới nhập thần, Bàn Thống lại không kể tiếp, anh vội vàng hỏi tới, “Nếu lúc đầu tốt vậy, thì sau đó sao lại chia tay?”

“Sao cậu biết bọn tôi chia tay?” Bàn Thống cau mày.

“Cái này ——” Bạch Ngọc Đường cau mày, “Còn không rõ sao? Nếu hai người không chia tay, đã sớm nói rõ với cha mẹ, chứ đâu phải chờ tới giờ mới bị trục xuất khỏi cửa?”

Bàn Thống ngẩn ra, sau đó cười, hẳn nhìn Bạch Ngọc Đường gật đầu, cười nói, “Cho nên mới nói, người nghĩ như vậy mới là người thường. Còn tên tiểu tử thối kia, lại là kẻ bất thường.”

“Hế?” Bạch Ngọc Đường lại ngẩn người, căn bản không hiểu câu nói vừa rồi của Bàn Thống là sao.

Bàn Thống cũng không kéo lâu, tiếp tục kể.

Sau đó, tình cảm của họ càng ngày càng sâu, nhưng phải đối đầu với sự thật là sau khi tốt nghiệp sẽ phải tách ra. Bàn Thống không muốn chia tay với cậu bé đó, hẳn muốn đi theo cậu tới đại học A. Nhưng gia đình đã sớm sắp xếp cho hẳn đi du học nước ngoài, nếu hẳn muốn đổi ý, phải nói ra lý do chính đáng với gia đình.

Vì vậy, Bàn Thống lúc đó đã chủ động nói thẳng với cha mẹ, không chỉ thẳng thắn chuyện học hành của mình, mà còn là tình cảm của hẳn với cậu bé nọ. Hẳn hào hứng kể ý tưởng này cho đối phương biết, nhưng đối phương lập tức từ chối.

“Anh ta không muốn?” Bạch Ngọc Đường cau mày, “Hiểu rồi, vì vậy hai người mới chia tay phải không?”

Bàn Thống cười khổ, “Dĩ nhiên, khi đó tôi còn trẻ, làm sao nhận được chuyện tình cảm mình bỏ ra bị đối phương khinh thường. Tôi cứ nghĩ cậu ta căn bản không xem tôi ra gì, giữa tôi với cha mẹ, cậu ta không hề do dự đã từ chối tôi. Lúc đó tôi hận cậu ấy, hận tới mất đi lý trí, cho nên tôi đi, trước khi đi còn mạnh mẽ làm tổn thương cậu ấy. Nhưng tới giờ, sau khi chúng ta gặp lại nhau, tôi mới hiểu, năm đó mình đã sai hoàn toàn.”

“Sai?” Bạch Ngọc Đường sửng sốt, “Anh bảo anh sai?”

Bàn Thống nhìn Bạch Ngọc Đường, gật đầu, “Đứng ở lập trường của tôi, tôi không sai. Nhưng lỗi lớn nhất của tôi là không đặt mình sang vị trí khác mà nghĩ, không nghĩ đến tình hình của đối phương. Con người tôi từ nhỏ đã lạnh nhạt, cả cha mẹ, gia đình cũng không quan tâm mấy, nhưng cậu ta khác. Tôi nói rồi, cậu ấy là quân tử thật, không làm cả một người lạ phải tổn thương, huống chi là người thân mình. Lúc đó cậu ấy từ chối tôi, cũng

không phải không thương tôi, cũng không phải muốn chia tay tôi, cậu ấy chẳng qua chỉ muốn tìm một cách giải quyết không khiến ai đau lòng. Đáng tiếc, một cơ hội giải thích tôi cũng không cho cậu ấy.”

Bạch Ngọc Đường cau mày nghe hết lời của Bàn Thống, anh giống như hơi hiểu ra, lại như không quá hiểu. Anh nói không rõ trong chuyện này là ai đúng ai sai, hoặc, hai người đều không có lỗi, chẳng qua bản thân chuyện này đã khó khăn như vậy, không có cách đơn giản để giải quyết viên mãn được.

Nghĩ tới đây, Bạch Ngọc Đường hí mắt nhìn Bàn Thống một chút, “Thế, anh bảo hai người mới gặp lại. Mà anh đã thẳng thắn quan hệ của hai người với ba mình, không lẽ người kia lại đồng ý, không phản đối?”

Bàn Thống cười, nụ cười hết sức ngọt ngào, “Cậu ấy đồng ý.”

“Vậy sao.” Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Xem ra trong mười năm này, hai người đều ở đây nhớ nhung nhau. Bàn đại ca, phải quý trọng tương lai thôi.”

Bàn Thống nhìn bộ dáng nghiêm túc của Bạch Ngọc Đường, lại cười, “Tiểu tử thôi, sao lại thành cậu tới an ủi tôi nhỉ.”

Bạch Ngọc Đường cũng cười, anh cầm ly rượu cuối cùng lên nốc cạn, đứng dậy khỏi ghế.

“Này? Cậu tính đi đâu?”

Bạch Ngọc Đường nhìn về phía Bàn Thống mỉm cười, giơ tay chỉ về cửa quán rượu, “Cậu bé của anh tới rồi, tôi cũng nên đi tìm Triển Chiêu. Cảm ơn câu chuyện của anh, tôi thấy, tôi sẽ xử lý thông minh hơn anh một chút. Triển Chiêu vì không muốn tôi khó chịu, nên mới tình nguyện đổi mặt với cha mẹ mình. Người làm bạn trai tôi đây cũng không thể quá kém cỏi, anh nói đúng không?”

Nói rồi, Bạch Ngọc Đường nhẹ bước chân, mau chóng rời khỏi quán rượu, lúc đi ngang qua cửa, anh cười híp mắt lên tiếng chào với người đang đứng trước cửa, “Chúc anh may mắn, sư huynh.

TỔ TRỌNG ÁN

Yên Thủy Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 181: Ngoại Truyện – Tất Nghiệp Điển Lễ (9)

Câu chuyện của Triển Chiêu kể thật lâu. Trong hai năm cậu quen biết Bạch Ngọc Đường, có tất cả mười mấy án lớn nhỏ, lần nào cũng sụt vai tử thần, bây giờ để tránh hù dọa cha mẹ, cậu chỉ tránh nặng tìm nhẹ, qua loa nói, cũng không có cách nào dùng thời gian ngắn kể lại toàn bộ. Huống gì trong quá trình kể, Triển Chiêu còn phải dừng lại vài lúc, để trấn an người mẹ bị hù dọa.

Sau khi kể chuyện xong, nhìn lại sắc mặt cha mẹ, cậu chợt ý thức được một chuyện rất nghiêm trọng, có lẽ, vừa rồi nói còn chưa đủ qua loa. Bởi lẽ, biểu tình của cha mẹ càng khó nhìn hơn nữa.

“À thì....” Triển Chiêu cẩn thận quan sát sắc mặt cha mẹ, thấp giọng nói, “Con, con kể xong rồi ạ.”

“Ôi, cảm ơn trời, cuối cùng cũng kể xong.” Mẹ Triển xoa ngực, đau lòng ôm Triển Chiêu, thở dài, “Ngốc quá, sao con lại đi chọn môn này. Mẹ thật hối hận vì sao lúc đầu không có cản con, bây giờ nhìn lại, bảo con đi học bên hóa chất còn an toàn hơn tâm lý học nhiều.”

Triển Chiêu hơi ngẩn người, giơ tay lên xoa xoa vai mẹ, khẽ cong khóe miệng, “Mẹ, thật ra làm chuyện này cũng không phải lúc nào cũng nguy hiểm. Mẹ trông thầy con kìa, không phải nhiều năm vậy rồi vẫn bình an sao?”

“Hừ!” Mẹ Triển lạnh lùng hừ một tiếng, giơ tay chọt chọt gáy Triển Chiêu, “Con còn biết lời thầy mình ra. Công việc của thầy con là gì, còn

con lại là gì? Nếu con ở lại đại học A làm thầy giáo, thỉnh thoảng tới đồn cảnh sát giúp đỡ, mẹ khẳng định không nói hai lời. Nhưng còn con, lúc giúp một tay còn phải làm mình bị thương một thân, bây giờ lại còn muốn làm cảnh sát chính thức, đúng là làm mẹ hết sức không an tâm a!”

“Mẹ!” Triển Chiêu thấy mẫu thân đại nhân sắp giận, vội vàng trấn an, “Mẹ nghĩ sao vậy, làm cảnh sát chính thức sẽ có súng, có súng là an toàn hơn nhiều không phải sao?”

“Được rồi, được rồi, đừng nói nữa, mẹ nghe không nổi rồi.” Mẹ Triển vừa nghe tới súng, lại càng sợ hết hồn.

“Năm đó anh hai con làm lính, không chỉ có súng, cả thứ vũ khí con không nghĩ ra nó cũng dùng. Con thấy, con có thể mạnh hơn nó sao?” Lúc này, cha Triển một mực không nói gì chột mở miệng.

Triển Chiêu hơi cau mày, lời của cha làm cậu không thể phản bác, không sai, làm cảnh sát thật nguy hiểm, cậu không có cách phản bác. Nhưng cho dù nguy hiểm hơn nữa, đó vẫn là chuyện cậu thích làm, muốn làm. Là lựa chọn không chút hối hận

Cảm giác này, giống như tình yêu vậy. Triển Chiêu chợt ý thức ra, bất kể với cậu hay với cha mẹ, cậu lựa chọn Bạch Ngọc Đường cũng giống như chuyện cậu chọn nghề cảnh sát, đều là những con đường mạo hiểm khó khăn.

Hai lựa chọn này, đều nguy hiểm. Nhưng đều là quyết định của Triển Chiêu, không thể thay đổi, bởi vì đã không thể từ bỏ nữa.

Nghĩ tới đây, Triển Chiêu lại bình thường trở lại. Cậu mỉm cười nhìn về cha mẹ yêu quý của mình, “Cha, mẹ, lời con cần nói đã nói xong. Con không hi vọng xa vời để cha mẹ nghe xong rồi có thể hiểu rõ tình cảm của con với Bạch Ngọc Đường, nhưng con hi vọng, cũng giống như lúc cha mẹ để con tự chọn con đường học vấn của mình, để con tự lựa chọn con đường

mình đi. Bất kể là nghề hay còn là tình, chuyện con chọn, tuyệt sẽ không hối hận.”

Không hối hận, sẽ không thay đổi. Trước cũng thế, bây giờ cũng thế. Cha mẹ Triển Chiêu là thành phần kiến thức, là người hiểu biết, quan trọng hơn chính là, họ yêu con trai mình, làm sao có thể nhẫn tâm ép con mình vi phạm ý nguyện, oan uổng chính mình chứ?

Triển Chiêu vô cùng mong chờ mình cha mẹ, cậu tin chắc, cha mẹ cậu nhất định sẽ cho cậu sự ủng hộ quan trọng nhất.

Lúc Bạch Ngọc Đường tới dưới lầu Triển Chiêu, đã là lúc đêm khuya. Nhà Triển Chiêu nằm tại khu trung tâm, là căn nhà cũ đã nhiều năm tuổi. Trong tòa nhà cũ này, đều là người già ở, buổi tối ngủ sớm đường sinh, sáng dậy sớm dắt chó đi dạo, khoảng thời gian này, trong ngoài ngôi nhà đều là tối đen.

Bạch Ngọc Đường uống rượu, cho nên không lái xe. Anh gọi taxi tới dưới lầu Triển Chiêu, ngửa đầu lên nhìn cánh cửa sổ nhỏ đã đóng lại trên lầu ba. Đó là phòng Triển Chiêu, bây giờ, hẳn em ấy đã ngủ.

Không biết hôm nay về nhà rồi, em ấy có bị cha mẹ la mắng hay không. Mặc dù chỉ mới gặp mặt, nhưng Bạch Ngọc Đường có thể nhìn ra, cha mẹ Triển Chiêu không phải người dễ thuyết phục. Bọn họ có thể ép Triển Chiêu chia tay với mình không a?

Nghĩ tới đây, Bạch Ngọc Đường luôn tự tin cũng không nhận được mà thấp thỏm. Cũng không phải anh không tin Triển Chiêu, chẳng qua anh hiểu, trong lòng Triển Chiêu, địa vị của người nhà nặng bao nhiêu. Hơn nữa vừa rồi mới nghe chuyện của Bàn Thống, Bạch Ngọc Đường chợt khẩn trương hơn, căng thẳng, không nhận được nữa lấy điện thoại ra.

Chọn dãy số của Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường nhìn tên Triển Chiêu do dự một lúc. Trên di động hiện ra số 12 giờ, Bạch Ngọc Đường hí mắt

nhìn thời gian, lại nhìn tên Triển Chiêu.

Ngón tay thon dài nhẹ nhàng đặt lên di động, chỉ cần một quyết tâm, anh lập tức có thể gọi Triển Chiêu, lấy được tin tức của cậu. Trong thời gian mấy giây ngắn ngủi, Bạch Ngọc Đường đã quyết định chủ ý. Nếu một trong hai người họ có người muốn rút lui, vậy, người còn dư lại, nhất định sẽ là Bạch Ngọc Đường anh.

Bạch Ngọc Đường không có bản khoản như Triển Chiêu. Anh không có cha mẹ, không có người nhà để ý. Anh không muốn theo chân Bàn đại ca nhiều năm trước, đem hết trách nhiệm giao cho Triển Chiêu. Anh muốn mình giống như Bàn đại ca bây giờ, muốn trở thành một tấm khiên hậu thuẫn sau lưng Triển Chiêu, giúp cậu vượt qua ải này.

Lúc này, di động của Bạch Ngọc Đường chợt vang lên. Bạch Ngọc Đường chăm chú nhìn tên Triển Chiêu trên màn hình, hơi ngẩn ra, vội vàng nhận điện.

“Triển Chiêu.” Bạch Ngọc Đường hít một hơi thật sâu, anh cảm thấy lúc anh gọi tên cậu, tâm đều run không dừng được.

“Ngọc Đường.”

Giọng Triển Chiêu nghe vào có chút mệt mỏi, Bạch Ngọc Đường đau lòng, không nhịn được hỏi, “Triển Chiêu hôm nay mệt lắm phải không?”

Triển Chiêu ở bên kia điện thoại, khẽ mỉm cười, “Ngọc Đường, đừng nghiêm túc như thế, em không sao.”

Không biết vì sao, tiếng cười của Triển Chiêu càng làm Bạch Ngọc Đường thêm đau lòng, anh nắm thật chặt di động, cũng nhú chặt chân mày, “Hai bác không làm khó em chứ?”

“Làm sao có, họ là cha mẹ em, cho dù em làm gì đều là con của họ. Họ làm sao sẽ làm khó em chứ?”

“Nhưng tại sao nghe giọng em mệt như thế?” Bạch Ngọc Đường cau mày hỏi.

“Bởi vì em mãi không ngủ, trễ như vậy rồi, dĩ nhiên sẽ mệt.”

Bạch Ngọc Đường lại nhíu mày, xem như miễn cưỡng chấp nhận, nhưng một khắc sau, anh lại khó chịu, “Triển Chiêu, anh nhớ em.”

“Em,” Triển Chiêu ở bên kia trầm mặc hồi lâu, chợt nói, “Ngọc Đường, em đi tìm anh nhé!”

“Hả?” Bạch Ngọc Đường hơi ngẩn ra, “Tìm anh?”

“Đúng rồi!” Triển Chiêu bên kia dĩ nhiên hưng phấn hẳn, “Em tới tìm anh, giống như tối qua ấy! Cha mẹ đều ngủ cả rồi, em len lén từ trong chạy ra, họ sẽ không biết đâu!”

“Triển Chiêu, tối qua là em lén chạy ra ngoài?” Bạch Ngọc Đường cau mày, không nhìn được mà kinh ngạc.

“Ai da, đừng nói nữa! Anh mau cho em biết anh đang ở đâu, em lập tức ra ngoài tìm anh được không!”

Bạch Ngọc Đường lại nhăn nhó, nghĩ lại hai năm trước, tiến sĩ Triển quy củ đứng trước mặt mình, so sánh với Triển Chiêu bây giờ vì muốn gặp anh mà len lén chạy ra khỏi cửa. Bạch Ngọc Đường cảm thấy đau lòng vô cùng, anh hít một hơi thật sâu, nói với Triển Chiêu, “Em chờ anh.”

“Hả?” Triển Chiêu dần người, như thể không nghe rõ, Bạch Ngọc Đường mới này nói gì?

“Anh bảo em chờ anh?”

‘Ừ, đừng nói, chờ là được.’

Lầu ba, phòng Triển Chiêu.

Triển Chiêu cầm di động trong tay, không hiểu lắm. Vừa nãy Bạch Ngọc Đường bảo cậu chờ, chờ cái gì? Không lẽ ảnh sẽ xuất hiện? Ở nhà mình?

Tim Triển Chiêu chợt đập mạnh! Vừa cảm thấy hoảng vừa cảm thấy sợ. Cái anh Bạch Ngọc Đường này, giờ này mà đi gõ cửa, sẽ đánh thức cha mẹ mất, như vậy ấn tượng của họ với ảnh sẽ càng thêm xấu hơn mà thôi!

Triển Chiêu khẩn trương nắm di động, hạ thấp giọng nói với bên kia, “Bạch Ngọc Đường! Anh đang ở dưới lầu sao? Anh muốn lên đây sao? Anh đừng gõ cửa nha, em lén ra mở cửa cho anh được không? Cha mẹ ngủ cả rồi, anh sẽ đánh thức họ mất!”

Triển Chiêu càng nói càng sợ, cậu liên tục liên lạc với Bạch Ngọc Đường trong điện thoại, nhưng kỳ quái là, Bạch Ngọc Đường hoàn toàn không trả lời gì hết, nhưng vẫn không cúp điện thoại.

“Ngọc Đường, Ngọc Đường, anh sao rồi? Anh nói một câu đi chứ?”

“Ừi!”

Bên kia đường dây truyền tới tiếng kêu đau, Triển Chiêu hết hồn, vội vàng hét, “Ngọc Đường anh sao vậy!?”

“Suyt! Đừng mở miệng!” Bạch Ngọc Đường hướng về phía mic, thấp giọng nói, sau đó dùng một thanh âm vội vàng mà nhỏ, quát, “Em mau mở cửa sổ ra!”

“Hả?”

“Hả gì mà hả? Ngốc quá, mau mở cửa sổ, anh sắp té rồi!”

A a!! Triển Chiêu cả kinh, vội dùng tốc độ nhanh nhất tới mép giường. Phòng cậu không có bệ cửa sổ, ngoài cửa chỉ có một bậc thềm không tới 1 mét, hơn nữa còn không có lan can gì. Chẳng lẽ, tên ngốc Bạch Ngọc Đường lại leo dọc cửa sổ lên!?

Triển Chiêu soạt một tiếng mở cửa. Ngoài cửa sổ, trên bậc thềm không tới một mét, người đang dùng một tay đỡ bệ, một chân móc lên bệ bên kia, tư thế quỷ dị y như một con khỉ này, không phải Bạch Ngọc Đường thì là ai!

“Mau, mau đỡ anh!” Rõ ràng, cơ thể Bạch Ngọc Đường đã tới giới hạn, gương mặt tuần tú đã vặn vẹo tới mức hết sức khó nhìn, Triển Chiêu bị dọa sợ tới hồn lìa khỏi xác.

Triển Chiêu vội vàng giơ hai tay ra, cầm cái tay còn lại của Bạch Ngọc Đường. Nhờ sức Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường tung người nhảy một cái, liền nhảy vào phòng Triển Chiêu.

“Này! Triển Chiêu, phòng của em cần lan can. Em xem, nếu anh có thể leo lên tới, thì ăn trộm cũng lên được, thật không an toàn!”

“Sẽ có loại ăn trộm nhàm chán như anh sao?” Triển Chiêu vẫn còn chưa thoát khỏi trạng thái khiếp sợ, cậu khinh bỉ trợn mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, buồn bực nói, “Anh thật là làm bậy quá, muốn hù chết em sao?”

Bạch Ngọc Đường nhếch môi cười một tiếng, cánh tay dài duỗi một cái đã đem Triển Chiêu ôm chặt vào lòng. Cái ôm trong lòng Bạch Ngọc Đường có nhiễm chút khí lạnh nửa đêm, Triển Chiêu lại thấy ấm áp vô cùng. Mặc dù chỉ mới tách khỏi anh có mấy tiếng, Triển Chiêu lại cảm thấy nửa ngày này như thế mấy năm vậy. Cậu đem toàn bộ sức lực bản thân giao cho Bạch Ngọc Đường, dựa vào lòng anh, nhắm mắt lại.

“Mệt mỏi lắm phải không?” Bạch Ngọc Đường dĩ nhiên có thể cảm nhận được tâm tình của Triển Chiêu, mới rồi chỉ liếc qua, anh đã nhìn thấy

đôi mắt hồng hồng của Triển Chiêu, không khó tưởng tượng, em ấy nhất định đã khóc. Khóc là một chuyện rất mệt mỏi, nó sẽ tiêu hao tâm trí cùng sức lực của con người, quan trọng hơn là, Bạch Ngọc Đường có thể đoán ra nguyên nhân Triển Chiêu khóc.

Triển Chiêu không đáp, cậu vùi trong ngực Bạch Ngọc Đường lắc đầu.

Bạch Ngọc Đường khẽ mỉm cười, xoa xoa mái tóc Triển Chiêu, dùng giọng nói dụ dỗ hỏi tiếp, “Chuyện của chúng ta, phải để hai người chúng ta đối mặt mới được, em không thể đẩy anh ra ngoài bảo vệ. Nói cho anh nghe, rồi chúng ta cùng xử lý, không được sao?”

Triển Chiêu lại lắc đầu.

Bạch Ngọc Đường hơi mất hứng nhéo miếng thịt mềm bên hông Triển Chiêu, làm đối phương run nhẹ.

“Triển Chiêu, em đang xem thường anh sao? Tại sao cứ phải gánh một mình, em làm vậy anh sẽ đau lòng biết không?”

Triển Chiêu cuối cùng cũng không im lặng nữa, cậu ngẩng đầu lên nhìn Bạch Ngọc Đường, nhẹ xong khóe miệng, “Tiểu Bạch, cha mẹ của em, chỉ em mới có thể giải thích. Thái độ của họ lúc sáng cũng không phải là do ghét anh, mà chỉ vì không thích em không theo nguyện vọng của họ, chọn con đường họ không kịp thích ứng. Với họ, chuyện em với anh ở bên nhau, cũng giống như chuyện em chọn làm nghề cảnh sát, là sai đường, là chuyện hết sức nguy hiểm. Chuyện em làm được, chính là truyền nguyện vọng cùng quyết tâm của em cho họ. Còn chuyện anh làm được, chính là cùng với em, dùng thời gian đi chứng minh, quyết tâm của em là đúng.”

Bạch Ngọc Đường nhìn ánh mắt sáng của Triển Chiêu, không hiểu vì sao, mắt anh cũng hơi ê ẩm.

“Triển Chiêu, anh cảm thấy chuyện anh làm được quá ít, cảm giác này không tốt lắm. Anh muốn làm thật nhiều chuyện vì em, anh không muốn để em buồn.” Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng vuốt gò má gầy đi thật nhiều của Triển Chiêu, đau lòng nói.

Triển Chiêu nắm tay Bạch Ngọc Đường, mỉm cười nói, “Không, Ngọc Đường. Anh đã cứu mạng em, giúp em tìm ra cách sống mình thích nhất, anh giúp em biết em yêu nghề cảnh sát này như thế nào, anh cũng cho em biết, em là một người có thể vì lý tưởng của bản thân mà bỏ ra mọi thứ. Ngọc Đường, không có anh, sẽ không có Triển Chiêu chân chính. Hơn nữa, anh còn vì em mà leo lên lầu ba.” Nói tới đây, Triển Chiêu ranh mãnh nháy mắt, cười, “Mặc dù lần sau, em vẫn mong anh có thể cho em một cơ hội vì anh làm như vậy, không thể lần nào cũng bắt anh diễn Romeo. Em cũng là đàn ông, chuyện leo cửa sổ này nọ em cũng biết nha.”

Lời nói của Triển Chiêu làm Bạch Ngọc Đường nhin không được bật cười, anh giơ tay chọt chọt má Triển Chiêu, cười nói, “Đã vậy, Juliet của anh, tiếp theo chúng ta có phải là định.....”

Bạch Ngọc Đường còn chưa nói hết, “Juliet” ở đối diện đã nghe hiểu hoàn toàn. Mặt Triển Chiêu nhanh chóng nổi lên một tia đỏ, đang tính đáp lại, chột nghe một trận gõ cửa dồn dập.

“Triển Chiêu, Triển Chiêu, con đang nói chuyện với ai? Cướp vào nhà hả?” Ngoài là giọng của cha.

“Triển Chiêu, con đừng hù mẹ, mau mở cửa! Nếu không mở mẹ liền gọi điện cho anh con đó!”

“Cái bà này, gọi điện cho tiểu Huy có ích gì, bây giờ nó chạy tới cũng có kịp đâu! Mau gọi cảnh sát ấy!”

“Đừng! Con ra mở cửa ngay!” Triển Chiêu bắt đắc dĩ hô to một tiếng, đồng thời buồn buồn nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ cười, xem ra, hôm nay khẳng định lại là một đêm không chợp mắt.

Trước khi Triển Chiêu chạy qua mở cửa, Bạch Ngọc Đường chợt dùng sức kéo, đem Triển Chiêu kéo trở lại trong lòng mình.

Môi chạm nhau, thâm tình hôn xuống.

Cuộc sống tương lai, còn quá nhiều thời gian, quá nhiều khảo nghiệm. Bạch Ngọc Đường thật không muốn nghĩ nhiều, lại không muốn nói nhiều. Thứ anh có thể cho đi, chỉ có nụ hôn thật sâu này. Giống như Triển Chiêu nói, bọn họ cần thời gian chứng minh cho sự lựa chọn hôm nay.

Một năm, hai năm, mười năm, tám năm, thời gian rồi sẽ để người thân họ nhìn thấy câu trả lời của họ.

————— TOÀN VĂN HOÀN —————